

NEJVYŠŠÍ SOUD

**SBÍRKA SOUDNÍCH ROZHODNUTÍ
A STANOVISEK**

Kniha druhá

Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních,
obchodních a správních

2022

Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu

Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu je jediným pramenem, který obsahuje výlučně judikaturu vycházející z kolektivní procedury upravené zákonem, jejím vydavatelem je Nejvyšší soud. Výběr rozhodnutí provádějí a o zařazování rozhodují kolegia Nejvyššího soudu.

Před projednáním jednotlivých vybraných rozhodnutí jsou tyto judikáty zasílány na připomínková místa. Rozhodnutí publikovaná v této Sbírce nepředstavují názor jednotlivce, ale jsou výsledkem kolektivního projednání a kolektivního názoru o vhodnosti zveřejnění řešení nového nebo dosud neřešeného problému.

Redakční rada:

Předseda:	JUDr. Petr Angyalossy, Ph.D.
Místopředseda:	JUDr. Petr Šuk
Členové:	JUDr. Antonín Drašík, JUDr. Václav Duda, JUDr. Roman Fiala, JUDr. František Púry, Ph.D., JUDr. Zdeněk Krčmář

Adresa redakce:

Nejvyšší soud, Burešova 20, 657 37 Brno
tel.: +420 541 593 111, fax: +420 541 213 493
e-mail: sbirka@nsoud.cz

Ročník LXXIV

Sešit Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek č. 1/2022 byl vydán dne 12. 4. 2022, č. 2/2022 byl vydán dne 25. 5. 2022, sešit č. 3/2022 byl vydán dne 8. 7. 2022, sešit č. 4/2022 byl vydán dne 25. 7. 2022, sešit č. 5/2022 byl vydán dne 20. 9. 2022, sešit č. 6/2022 byl vydán dne 9. 12. 2022, sešit č. 7/2022 byl vydán dne 10. 1. 2023, sešit č. 8/2022 byl vydán dne 3. 3. 2023, sešit č. 9/2022 byl vydán dne 16. 3. 2023 a sešit č. 10/2022 byl vydán dne 25. 4. 2023.

Souborné vydání sešitů Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek pro rok 2022 sestavilo oddělení Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

Úprava textu: Mgr. Mária Pšenková, Jan Kubíček

Připomínková místa:

Nejvyšší správní soud, Vrchní soud v Praze, Vrchní soud v Olomouci, Ministerstvo spravedlnosti, Ministerstvo vnitra, Česká advokátní komora, Právnická fakulta Univerzity Karlovy, Právnická fakulta Masarykovy univerzity,

Právnická fakulta Palackého univerzity, Právnická fakulta Západočeské univerzity, Ústav státu a práva Akademie věd ČR, Krajský soud v Ústí nad Labem, Krajský soud v Hradci Králové, Krajský soud v Plzni, Krajský soud v Brně, Krajský soud v Ostravě, Krajský soud v Českých Budějovicích, Krajský soud v Praze, Městský soud v Praze, Institut pro kriminologii a sociální prevenci, Nejvyšší státní zastupitelství

Vzor citace rozhodnutí uveřejněných ve Sbírce:

- stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. Plsn 1/2015 (uveřejněné pod č. 1/2017 Sb. rozh. st.)
- rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 29 Cdo 300/2010 (uveřejněný pod č. 32/2013 Sb. rozh. obč.);

nebo

- rozsudek Nejvyššího soudu uveřejněný pod č. 99/1995 Sb. rozh. tr.

Vzor citace rozhodnutí neuveřejněných ve Sbírce:

- usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2012, sp. zn. 3 Tdo 225/2012

Rozhodnutí uveřejněná ve Sbírce jsou redakčně zpracovávána.

Online verze ke stažení zde

Sešity roku 2022

č. 1/2022

Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

- č. 1 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2021, sp. zn. 30 Cdo 207/2021, ECLI:CZ:NS:2021:30.CDO.207.2021.1
- č. 2 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2060/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.2060.2020.1
- č. 3 Rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2020, sp. zn. 31 Cdo 1050/2020, ECLI:CZ:NS:2020:31.CDO.1050.2020.1
- č. 4 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 3. 2021, sp. zn. 32 Cdo 3237/2019, ECLI:CZ:NS:2021:32.CDO.3237.2019.3
- č. 5 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2021, sp. zn. 27 Cdo 2023/2019, ECLI:CZ:NS:2021:27.CDO.2023.2019.1
- č. 6 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2422/2019, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.2422.2019.1
- č. 7 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 29 Cdo 1885/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.1885.2019.1
- č. 8 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 493/2021, ECLI:CZ:NS:2021:28.CDO.493.2021.2
- č. 9 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2021, sen. zn. 29 ICdo 50/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.50.2019.1
- č. 10 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2021, sen. zn. 29 NSČR 103/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.103.2020.1

č. 2/2022

Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

- č. 11 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2021, sp. zn. 30 Cdo 1926/2020, ECLI:CZ:NS:2021:30.CDO.1926.2020.1
- č. 12 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3771/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.3771.2020.1
- č. 13 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 509/2021, ECLI:CZ:NS:2021:28.CDO.509.2021.1

- č. 14 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2021, sp. zn. 23 Cdo 2475/2019, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.2475.2019.1
- č. 15 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1198/2019, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1198.2019.1
- č. 16 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 24 Cdo 638/2021, ECLI:CZ:NS:2021:24.CDO.638.2021.1
- č. 17 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2021, sp. zn. 27 Cdo 451/2019, ECLI:CZ:NS:2021:27.CDO.451.2019.1
- č. 18 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2021, sp. zn. 29 Cdo 3310/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.3310.2020.1
- č. 19 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 29 Cdo 2435/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.2435.2019.1
- č. 20 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2021, sen. zn. 29 NSČR 25/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.25.2019.1
- č. 21 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 21 Cdo 2738/2019, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.2738.2019.1

č. 3/2022

Stanoviska

- č. 1 Stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2022, sp. zn. Cpjn 201/2021, ECLI:CZ:NS:2022:CPJN.201.2021.1

Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

- č. 22 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2021, sp. zn. 30 Cdo 812/2021, ECLI:CZ:NS:2021:30.CDO.812.2021.1
- č. 23 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. 22 Cdo 753/2020, ECLI:CZ:NS:2021:22.CDO.753.2020.3
- č. 24 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2021, sp. zn. 21 Cdo 19/2018, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.19.2018.1
- č. 25 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2021, sp. zn. 28 Cdo 1519/2021, ECLI:CZ:NS:2021:28.CDO.1519.2021.1
- č. 26 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2021, sp. zn. 30 Cdo 3509/2019, ECLI:CZ:NS:2021:30.CDO.3509.2019.3

- č. 27 Rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2020, sp. zn. 31 Cdo 1621/2020, ECLI:CZ:NS:2020:31.CDO.1621.2020.1
- č. 28 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 6. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3470/2019, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.3470.2019.3
- č. 29 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3864/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.3864.2020.3
- č. 30 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1527/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1527.2020.1
- č. 31 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2021, sen. zn. 29 ICdo 142/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.142.2019.1
- č. 32 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2021, sen. zn. 29 ICdo 129/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.129.2020.1

č. 4/2022

Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

- č. 33 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2021, sp. zn. 32 Cdo 3443/2019, ECLI:CZ:NS:2021:32.CDO.3443.2019.3
- č. 34 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2021, sen. zn. 29 ICdo 82/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.82.2019.1
- č. 35 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2021, sp. zn. 25 Cdo 64/2021, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.64.2021.1
- č. 36 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2128/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.2128.2020.1
- č. 37 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1271/2021, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1271.2021.1
- č. 38 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3073/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.3073.2020.1
- č. 39 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1835/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1835.2020.1
- č. 40 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2021, sen. zn. 29 ICdo 154/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.154.2020.1
- č. 41 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 29 Cdo 567/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.567.2019.1

č. 42 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2021, sp. zn. 21 Cdo 2113/2020, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.2113.2020.1

č. 5/2022

Stanoviska

č. 2 Stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2022, sp. zn. Cpjn 202/2022, ECLI:CZ:NS:2022:CPJN.202.2022.1

Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

č. 43 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2021, sp. zn. 21 Cdo 1096/2021, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.1096.2021.1

č. 44 Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2021, sp. zn. 74 Co 18/2021, ECLI:CZ:KSBR:2021:74.CO.18.2021.1

č. 45 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1924/2021, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1924.2021.1

č. 46 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 4. 2021, sp. zn. 20 Cdo 2432/2020, ECLI:CZ:NS:2021:20.CDO.2432.2020.1

č. 47 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2021, sp. zn. 24 Cdo 106/2021, ECLI:CZ:NS:2021:24.CDO.106.2021.3

č. 48 Rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2021, sp. zn. 31 Cdo 1904/2021, ECLI:CZ:NS:2021:31.CDO.1904.2021.1

č. 49 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 3320/2020, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.3320.2020.1

č. 50 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3402/2019, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.3402.2019.3

č. 51 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1029/2021, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1029.2021.1

č. 52 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 1628/2020, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.1628.2020.1

č. 53 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sen. zn. 29 NSČR 54/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.54.2020.

č. 54 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 29 Cdo 2454/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.2454.2019.1

č. 6/2022

Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

- č. 55 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2021, sp. zn. 21 Cdo 1212/2021, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.1212.2021.1
- č. 56 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2021, sp. zn. 23 Cdo 1056/2020, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.1056.2020.1
- č. 57 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2021, sen. zn. 29 ICdo 127/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.127.2019.1
- č. 58 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2479/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.2479.2020.1
- č. 59 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1267/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1267.2020.1
- č. 60 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1131/2019, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1131.2019.1
- č. 61 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 2793/2020, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.2793.2020.1
- č. 62 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2021, sp. zn. 28 Cdo 2527/2021, ECLI:CZ:NS:2021:28.CDO.2527.2021.1
- č. 63 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2021, sp. zn. 29 Cdo 1745/2021 ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.1745.2021.1
- č. 64 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sen. zn. 29 ICdo 118/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.118.2020.1

č. 7/2022

Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

- č. 65 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 25 Cdo 108/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.108.2020.1
- č. 66 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 23 Cdo 327/2021, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.327.2021.3
- č. 67 Rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2021, sp. zn. 40 P 42/2009, ECLI:CZ:MSBR:2021:40.P.42.2009.1
- č. 68 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 24 Cdo 2335/2021, ECLI:CZ:NS:2021:24.CDO.2335.2021.1

- č. 69 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 7. 2021, sp. zn. 23 Cdo 3752/2019, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.3752.2019.1
- č. 70 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 29 Cdo 3267/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.3267.2019.3
- č. 71 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2021, sp. zn. 29 Cdo 2797/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.2797.2019.1
- č. 72 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 12. 2021, sen. zn. 29 ICdo 95/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.95.2020.2
- č. 73 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2021, sp. zn. 21 Cdo 3382/2020, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.3382.2020.1

č. 8/2022

Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

- č. 74 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 27 Cdo 3037/2020, ECLI:CZ:NS:2021:27.CDO.3037.2020.1
- č. 75 Usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2022, sp. zn. 31 Cdo 1622/2021, ECLI:CZ:NS:2022:31.CDO.1622.2021.1
- č. 76 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 21 Cdo 1958/2021, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.1958.2021.1
- č. 77 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 22 Cdo 1925/2021, ECLI:CZ:NS:2021:22.CDO.1925.2021.1
- č. 78 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 25 Cdo 4322/2019, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.4322.2019.1
- č. 79 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2021, sp. zn. 30 Cdo 2678/2020, ECLI:CZ:NS:2021:30.CDO.2678.2020.1
- č. 80 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 24 Cdo 2728/2020, ECLI:CZ:NS:2021:24.CDO.2728.2020.1
- č. 81 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 2021, sp. zn. 27 Cdo 3842/2020, ECLI:CZ:NS:2021:27.CDO.3842.2020.1
- č. 82 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 12. 2021, sen. zn. 29 ICdo 11/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.11.2020.1
- č. 83 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 2021, sen. zn. 29 NSČR 64/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.64.2020.1

č. 84 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 21 Cdo 3858/2020, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.3858.2020.1

č. 9/2022

Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

č. 85 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2021, sp. zn. 30 Cdo 883/2021, ECLI:CZ:NS:2021:30.CDO.883.2021.1

č. 86 Rozsudek velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2022, sp. zn. 31 Cdo 2376/2021, ECLI:CZ:NS:2022:31.CDO.2376.2021.1

č. 87 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 15/2021, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.15.2021.1

č. 88 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2021, sp. zn. 26 Cdo 740/2021, ECLI:CZ:NS:2021:26.CDO.740.2021.1

č. 89 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2021, sp. zn. 25 Cdo 591/2021, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.591.2021.1

č. 90 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1361/2021, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1361.2021.1

č. 91 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sen. zn. 29 NSČR 28/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.28.2020.1

č. 92 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 2021, sen. zn. 29 NSČR 125/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.125.2020.1

č. 93 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sen. zn. 29 NSČR 42/2021, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.42.2021.3

č. 10/2022

Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

č. 94 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 29 Cdo 726/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.726.2020.1

č. 95 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2022, sp. zn. 21 Cdo 252/2021, ECLI:CZ:NS:2022:21.CDO.252.2021.1

č. 96 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2022, sp. zn. 33 Cdo 42/2021, ECLI:CZ:NS:2022:33.CDO.42.2021.3

č. 97 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2022, sp. zn. 29 Cdo 3391/2020, ECLI:CZ:NS:2022:29.CDO.3391.2020.1

- č. 98 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2022, sp. zn. 23 Cdo 2042/2020, ECLI:CZ:NS:2022:23.CDO.2042.2020.1
- č. 99 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2022, sp. zn. 27 Cdo 3330/2020, ECLI:CZ:NS:2022:27.CDO.3330.2020.1
- č. 100 Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2022, sen. zn. 29 NSČR 33/2022, ECLI:CZ:NS:2022:29.NSCR.33.2022.1
- č. 101 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2022, sen. zn. 29 ICdo 12/2020, ECLI:CZ:NS:2022:29.ICDO.12.2020.3

OBSAH

STANOVISKA

č. 1

Stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2022, sp. zn. Cpjn 201/2021 24

č. 2

Stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2022, sp. zn. Cpjn 202/2022 39

ROZHODNUTÍ ve VĚCECH OBČANSKOPRÁVNÍCH, OBCHODNÍCH a SPRÁVNÍCH

č. 1

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2021, sp. zn. 30 Cdo 207/2021 52

č. 2

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2060/2020 58

č. 3

Rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia
Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2020, sp. zn. 31 Cdo 1050/2020..... 62

č. 4

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 3. 2021, sp. zn. 32 Cdo 3237/2019 73

č. 5

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2021, sp. zn. 27 Cdo 2023/2019 87

č. 6

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2422/2019 97

č. 7

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 29 Cdo 1885/2019 114

č. 8

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 493/2021 127

č. 9

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2021, sen. zn. 29 ICdo 50/2019..... 131

č. 10

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2021, sen. zn. 29 NSČR 103/2020..... 143

č. 11

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2021, sp. zn. 30 Cdo 1926/2020 157

č. 12	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3771/2020	167
č. 13	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 509/2021	170
č. 14	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2021, sp. zn. 23 Cdo 2475/2019	185
č. 15	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1198/2019	196
č. 16	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 24 Cdo 638/2021	200
č. 17	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2021, sp. zn. 27 Cdo 451/2019	210
č. 18	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2021, sp. zn. 29 Cdo 3310/2020	218
č. 19	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 29 Cdo 2435/2019	237
č. 20	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2021, sen. zn. 29 NSČR 25/2019	249
č. 21	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 21 Cdo 2738/2019	257
č. 22	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2021, sp. zn. 30 Cdo 812/2021	271
č. 23	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. 22 Cdo 753/2020	277
č. 24	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2021, sp. zn. 21 Cdo 19/2018	285
č. 25	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2021, sp. zn. 28 Cdo 1519/2021	292
č. 26	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2021, sp. zn. 30 Cdo 3509/2019	302

č. 27	
	Rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2020, sp. zn. 31 Cdo 1621/2020..... 322
č. 28	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 6. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3470/2019 336
č. 29	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3864/2020 343
č. 30	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1527/2020 350
č. 31	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2021, sen. zn. 29 ICdo 142/2019..... 356
č. 32	
	Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2021, sen. zn. 29 ICdo 129/2020 370
č. 33	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2021, sp. zn. 32 Cdo 3443/2019 384
č. 34	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2021, sen. zn. 29 ICdo 82/2019..... 396
č. 35	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2021, sp. zn. 25 Cdo 64/2021 412
č. 36	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2128/2020 417
č. 37	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1271/2021 424
č. 38	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3073/2020 430
č. 39	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1835/2020 441
č. 40	
	Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2021, sen. zn. 29 ICdo 154/2020 446
č. 41	
	Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 29 Cdo 567/2019 461

č. 42	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2021, sp. zn. 21 Cdo 2113/2020 472
č. 43	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2021, sp. zn. 21 Cdo 1096/2021 488
č. 44	
	Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2021, sp. zn. 74 Co 18/2021 ... 498
č. 45	
	Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1924/2021 502
č. 46	
	Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 4. 2021, sp. zn. 20 Cdo 2432/2020 505
č. 47	
	Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2021, sp. zn. 24 Cdo 106/2021 512
č. 48	
	Rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2021, sp. zn. 31 Cdo 1904/2021..... 519
č. 49	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 3320/2020 527
č. 50	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3402/2019 537
č. 51	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1029/2021 552
č. 52	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 1628/2020 558
č. 53	
	Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sen. zn. 29 NSČR 54/2020..... 565
č. 54	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 29 Cdo 2454/2019 568
č. 55	
	Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2021, sp. zn. 21 Cdo 1212/2021 575
č. 56	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2021, sp. zn. 23 Cdo 1056/2020 581

č. 57	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2021, sen. zn. 29 ICdo 127/2019..... 592
č. 58	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2479/2020 600
č. 59	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1267/2020 606
č. 60	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1131/2019 613
č. 61	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 2793/2020 624
č. 62	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2021, sp. zn. 28 Cdo 2527/2021 654
č. 63	
	Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2021, sp. zn. 29 Cdo 1745/2021 659
č. 64	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sen. zn. 29 ICdo 118/2020 666
č. 65	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 25 Cdo 108/2020 674
č. 66	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 23 Cdo 327/2021 679
č. 67	
	Rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2021, sp. zn. 40 P 42/2009 ... 707
č. 68	
	Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 24 Cdo 2335/2021 709
č. 69	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 7. 2021, sp. zn. 23 Cdo 3752/2019 715
č. 70	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 29 Cdo 3267/2019 735
č. 71	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2021, sp. zn. 29 Cdo 2797/2019 743

č. 72	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 12. 2021, sen. zn. 29 ICdo 95/2020 757
č. 73	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2021, sp. zn. 21 Cdo 3382/2020 769
č. 74	
	Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 27 Cdo 3037/2020 777
č. 75	
	Usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2022, sp. zn. 31 Cdo 1622/2021..... 784
č. 76	
	Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 21 Cdo 1958/2021 790
č. 77	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 22 Cdo 1925/2021 796
č. 78	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 25 Cdo 4322/2019 800
č. 79	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2021, sp. zn. 30 Cdo 2678/2020 808
č. 80	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 24 Cdo 2728/2020 817
č. 81	
	Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 2021, sp. zn. 27 Cdo 3842/2020 824
č. 82	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 12. 2021, sen. zn. 29 ICdo 11/2020 832
č. 83	
	Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 2021, sen. zn. 29 NSČR 64/2020..... 847
č. 84	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 21 Cdo 3858/2020 855
č. 85	
	Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2021, sp. zn. 30 Cdo 883/2021 868
č. 86	
	Rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2022, sp. zn. 31 Cdo 2376/2021..... 878

č. 87	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 15/2021	891
č. 88	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2021, sp. zn. 26 Cdo 740/2021	900
č. 89	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2021, sp. zn. 25 Cdo 591/2021	907
č. 90	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1361/2021	912
č. 91	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sen. zn. 29 NSČR 28/2020.....	926
č. 92	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 2021, sen. zn. 29 NSČR 125/2020.....	945
č. 93	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sen. zn. 29 NSČR 42/2021.....	954
č. 94	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 29 Cdo 726/2020	964
č. 95	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2022, sp. zn. 21 Cdo 252/2021	971
č. 96	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2022, sp. zn. 33 Cdo 42/2021.....	978
č. 97	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2022, sp. zn. 29 Cdo 3391/2020	984
č. 98	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2022, sp. zn. 23 Cdo 2042/2020	997
č. 99	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2022, sp. zn. 27 Cdo 3330/2020	1017
č. 100	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2022, sen. zn. 29 NSČR 33/2022.....	1026
č. 101	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2022, sen. zn. 29 ICdo 12/2020.....	1036

Rejstřík

Rejstřík hesel.....	1065
----------------------------	-------------

STANOVISKA

Č. 1

I. Při podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekučního návrhu k vymození výživného od rodiče nezletilého dítěte může nezletilé dítě zastupovat druhý rodič, který je oprávněn přijímat výživné pro nezletilé dítě. Vznikne-li však při provádění exekuce nebezpečí střetu zájmů mezi rodičem a dítětem, musí být nezletilému dítěti jmenován opatrovník; tak je tomu zejména při rozhodování o návrhu povinného na zastavení exekuce nebo na odklad exekuce.

II. Dítěti jmenuje opatrovníka příslušný soud v řízení ve věcech péče soudu o nezletilé (§ 466 a násl. z. ř. s.); v rozhodnutí o jmenování opatrovníka se též uvede exekuční věc, v níž má opatrovník dítě zastupovat, jakož i doba a rozsah zastupování dítěte. Výjimečně může kolizního opatrovníka jmenovat i exekuční soud, je-li tu nebezpečí z prodlení (§ 29 odst. 1 o. s. ř.).

Č. 1

III. Po dobu a v rozsahu, v jakém hrozí střet zájmů mezi rodičem a dítětem, zastupuje nezletilé dítě v exekučním řízení místo rodiče, který je oprávněn výživné pro nezletilé dítě přijímat, soudem jmenovaný opatrovník; k úkonům, které přísluší vykonat opatrovníku a které by učinil rodič dítěte, se nepřihlíží. Rodič, který dítě dosud zastupoval, může být v exekučním řízení vyslechnut jako svědek.

IV. Opatrovníkem dítěte soud zpravidla jmenuje orgán sociálně-právní ochrany dětí. Vyžadují-li to okolnosti případu, může být jmenován opatrovník dítěte též z řad advokátů; o odměně a náhradě hotových výdajů advokáta jako opatrovníka rozhodne soud, který jej do funkce jmenoval.

V. Rozvrh práce může určit, že do soudního oddělení, do něhož byla přidělena exekuční věc, budou přidělovány též věci opatrovnictví nezletilého dítěte, které je účastníkem řízení v této exekuční věci, popřípadě některé z těchto věcí, které se dotýkají tohoto exekučního řízení.

VI. V exekučním řízení a v řízení ve věcech opatrovnictví nezletilého dítěte se písemnosti doručují též dítěti, které je účastníkem těchto řízení, jestliže v době doručování dovršilo patnáct let.

Výživné

§ 892 odst. 3 o. z.

Stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2022, sp. zn. Cpjn 201/2021, ECLI:CZ:NS:2022:CPJN.201.2021.1

S t a n o v i s k o

**občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2022
k zastoupení nezletilého oprávněného při exekucím vymáhání jeho výživného.**

1. Nejvyšší soud, který je povolán sledovat a vyhodnocovat pravomocná rozhodnutí soudů [§ 14 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů], z předložených rozhodnutí zjistil, že soudy nepostupují jednotně při posouzení otázky zastoupení nezletilého dítěte v exekucím řízení (řízení o výkon rozhodnutí), nastala-li v průběhu exekucím řízení (řízení o výkon rozhodnutí) situace, že by rodič nemohl nezletilého zastoupit, protože by mohlo dojít ke střetu zájmů mezi ním a dítětem nebo mezi dětmi týchž rodičů [§ 892 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“)]. Po vyhodnocení předložených rozhodnutí a na jejich základě zaujalo občanskoprávní a obchodní kolegium Nejvyššího soudu na návrh předsedy občanskoprávního a obchodního kolegia v zájmu zajištění jednotného rozhodování soudů v těchto věcech následující

s t a n o v i s k o

Č. 1

I. Při podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekucím návrhu k vymození výživného od rodiče nezletilého dítěte může nezletilé dítě zastupovat druhý rodič, který je oprávněn přijímat výživné pro nezletilé dítě. Vznikne-li však při provádění exekuce nebezpečí střetu zájmů mezi rodičem a dítětem, musí být nezletilému dítěti jmenován opatrovník; tak je tomu zejména při rozhodování o návrhu povinného na zastavení exekuce nebo na odklad exekuce.

II. Dítěti jmenuje opatrovníka příslušný soud v řízení ve věcech péče soudu o nezletilé (§ 466 a násl. z. ř. s.); v rozhodnutí o jmenování opatrovníka se též uvede exekucím věc, v níž má opatrovník dítě zastupovat, jakož i doba a rozsah zastupování dítěte. Výjimečně může kolizního opatrovníka jmenovat i exekucím soud, je-li tu nebezpečí z prodlení (§ 29 odst. 1 o. s. ř.).

III. Po dobu a v rozsahu, v jakém hrozí střet zájmů mezi rodičem a dítětem, zastupuje nezletilé dítě v exekucím řízení místo rodiče, který je oprávněn výživné pro nezletilé dítě přijímat, soudem jmenovaný opatrovník; k úkonům, které přísluší vykonat opatrovníku a které by učinil rodič dítěte, se nepřihlíží. Rodič, který dítě dosud zastupoval, může být v exekucím řízení vyslechnut jako svědek.

IV. Opatrovníkem dítěte soud zpravidla jmenuje orgán sociálně-právní ochrany dětí. Vyžadují-li to okolnosti případu, může být jmenován opatrovník dítěte též z řad advokátů; o odměně a náhradě hotových výdajů advokáta jako opatrovníka rozhodne soud, který jej do funkce jmenoval.

V. Rozvrh práce může určit, že do soudního oddělení, do něhož byla přidělena exekucím věc, budou přidělovány též věci opatrovnictví nezletilého dítěte, které je účastníkem řízení v této exekucím věci, popřípadě některé z těchto věcí, které se dotýkají tohoto exekucím řízení.

VI. V exekučním řízení a v řízení ve věcech opatrovnictví nezletilého dítěte se písemnosti doručují též dítěti, které je účastníkem těchto řízení, jestliže v době doručování dovršilo patnáct let.

O d ů v o d n ě n í:

a) Podnět k přijetí stanoviska

2. Nejvyšší soud obdržel od předsedy Krajského soudu v Praze podnět ke sjednocení rozhodovací praxe soudů, týkající se otázky exekučního vymáhání výživného ve prospěch nezletilého oprávněného, kterého při zahájení exekučního řízení zastupoval jeden z rodičů, je-li povinným druhý z rodičů, a to tehdy, nastala-li v průběhu exekučního řízení situace, že by rodič nemohl nezletilého zastoupit, protože by mohlo dojít ke střetu zájmů mezi ním a dítětem nebo mezi dětmi týchž rodičů (§ 892 odst. 3 o. z.). Pro účely terminologického rozlišení Nejvyšší soud uvádí, že tam, kde stanovisko hovoří o „ustanovení“ opatrovníka, jde o právní úpravu účinnou do 31. 12. 2013, a tam, kde hovoří o „jmenování“ opatrovníka, jde o právní úpravu účinnou od 1. 1. 2014. Exekučním řízením je míněno jak řízení o výkon rozhodnutí vedené podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), tak exekuční řízení vedené podle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekučního řádu), a o změně dalších zákonů.

č. 1

b) Právní úprava

3. Podle ustanovení § 460 o. z. dojde-li ke střetu zájmu zákonného zástupce nebo opatrovníka se zájmem zastoupeného či ke střetnutí zájmů těch, kteří jsou zastoupeni tímž zákonným zástupcem nebo opatrovníkem, anebo hrozí-li takový střet, jmenuje soud zastoupenému kolizního opatrovníka.

Dle ustanovení § 892 odst. 1 o. z. rodiče mají povinnost a právo zastupovat dítě při právních jednáních, ke kterým není právně způsobilé.

Podle ustanovení § 892 odst. 3 o. z. rodič nemůže dítě zastoupit, jestliže by mohlo dojít ke střetu zájmů mezi ním a dítětem nebo mezi dětmi týchž rodičů. V takovém případě jmenuje soud dítěti opatrovníka.

c) Podkladová rozhodnutí a vlastní závěry

I.

Při podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekučního návrhu k vymožení výživného od rodiče nezletilého dítěte může nezletilé dítě zastupovat druhý rodič, který je oprávněn přijímat výživné pro nezletilé dítě. Vznikne-li však při provádění exekuce nebezpečí střetu zájmů mezi rodičem a dítětem, musí být nezletilému dítěti jmenován opatrovník; tak je tomu zejména při rozhodování o návrhu povinného na zastavení exekuce nebo na odklad exekuce.

4. Zastoupením nezletilého dítěte v řízení o výkon rozhodnutí vymožením výživného se zabýval bývalý Nejvyšší soud ČSR v rozsudku ze dne 26. 4. 1973, sp. zn. 1 Cz 28/73, uveřejněném pod č. 63/1974 Sb. rozh. obč., (dále jen „R 63/1974“). Tam vyslovil závěr, že při podání návrhu na výkon soudního rozhodnutí k vymožení výživného nezletilého dítěte od rodiče může druhý z rodičů nezletilé dítě zastupovat; dojde-li však při

provádění tohoto výkonu rozhodnutí ke střetu zájmů mezi rodičem a dítětem, musí být nezletilému účastníkovi řízení ustanoven opatrovník. Tak tomu je, např. podal-li povinný rodič návrh na zastavení výkonu rozhodnutí s tím, že vymáhané výživné bylo již uhrazeno. Nejvyšší soud v citovaném rozhodnutí dále uzavřel, že účastníky řízení o výkon rozhodnutí jsou jen oprávněný a povinný, jeden z rodičů sice může zastupovat nezletilé dítě při podání návrhu na zahájení vykonávacího řízení, dojde-li však ke „skutečnému“ střetu zájmů (např. v případech, kdy povinný rodič podá návrh na zastavení výkonu rozhodnutí s odůvodněním, že vymáhané výživné zaplatil), je třeba dítěti ustanovit opatrovníka. Druhý z rodičů, který nemá v řízení postavení povinného, není oprávněn podat opravný prostředek proti rozhodnutí soudu prvního stupně.

5. Na R 63/1974 navázal bývalý Nejvyšší soud ČSR ve zhodnocení „K některým otázkám praxe soudů a státních notářství ve věcech soudního výkonu rozhodnutí“ ze dne 18. 2. 1981, sp. zn. Cpj 159/79, uveřejněném pod č. 21/1981 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 21/1981“), kde uvedl, že při zastupování nezletilého dítěte v řízení o výkon rozhodnutí pro výživné se připouští, aby při podání návrhu na výkon soudního rozhodnutí k vymození dlužného a běžného výživného pro nezletilé dítě od rodiče zastupoval dítě druhý rodič. Dojde-li však při provádění výkonu rozhodnutí ke střetu zájmů mezi rodičem a dítětem, musí být nezletilému dítěti ustanoven opatrovník podle ustanovení § 37 odst. 3 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, který je pak povinen dítě zastupovat v rozsahu, jenž určí soud, aby ochrana zájmů dítěte byla plně zajištěna (§ 84 zákona o rodině), a to bez ohledu na případné jiné zájmy některého z rodičů. Jde např. o případy, kdy povinný rodič podá návrh na zastavení výkonu rozhodnutí s odůvodněním, že vymáhané výživné zaplatil. Při posuzování otázky, zda jde o případ, kdy střet zájmů mezi rodičem a dítětem vyžaduje ustanovení opatrovníka, nerozlišují soudy případy, kdy se povinný rodič domáhá zastavení soudního výkonu rozhodnutí, od případů, kdy návrh na zastavení výkonu rozhodnutí činí podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř. druhý rodič, jemuž bylo nezletilé dítě svěřeno do výchovy. Přiznává-li se tomuto rodiči právo, aby bez dalšího zastupoval nezletilé dítě při podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí, pak je třeba přiznat mu i právo určité dispozice s tímto řízením, zejména pak právo navrhnout zastavení výkonu rozhodnutí podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

6. Z předložených rozhodnutí je patrné, že R 63/1974 je respektováno naprostou většinou dotázaných soudů, a to buď přímo odkazem na toto a případně navazující rozhodnutí (např. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2013, č. j. 54 Co 787/2013-42, Krajského soudu v Brně – pobočky v Jihlavě ze dne 12. 4. 2011, č. j. 54 Co 300/2011-61, Krajského soudu v Brně – pobočky v Jihlavě ze dne 28. 4. 2021, č. j. 72 Co 75/2021-100, Okresního soudu v Třebíči ze dne 22. 8. 2019, č. j. 15 EXE 428/2017-54, Okresního soudu ve Znojmě ze dne 6. 5. 2020, č. j. 15 EXE 1311/2017-279, Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2019, č. j. 19 Co 64/2012-120, Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2020, č. j. 51 Co 369/2020-115, Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2019, č. j. 70 Co 1/2019-154, Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2018, č. j. 72 Co 47,48/2018-109, Krajského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2017, č. j. 28 Co 154/2017-170, Krajského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2018, č. j. 100 Co 175/2018-642, Krajského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2019, č. j. 17 Co 267/2019-67, Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 1. 2009,

č. j. 21 Co 633/2008-81, Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 3. 2020, č. j. 23 Co 388/2019-82, Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 27. 2. 2015, č. j. 22 Co 32/2015-278, Okresního soudu v Přerově ze dne 26. 10. 2020, č. j. 28 EXE 462/2020-41), nebo z něj výslovně vychází (např. usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 5. 2020, č. j. 24 Co 644/2020-54). Za překonané je považuje rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 3. 2021, č. j. 9 Co 31/2021-92.

7. V teorii ani v praxi – až na naprosté výjimky – nevznikaly pochybnosti o tom, zda se závěry vyslovené v R 63/1974 uplatní i nadále. Právní úpravě účinné v době vzniku R 63/1974 i právní úpravě účinné od 1. 1. 2014 (jíž se řídí předkládaná rozhodnutí) jsou společná východiska i způsoby řešení nastolené právní otázky. I před 1. 1. 2014 platilo, že nezletilý účastník řízení, který neměl plnou procesní způsobilost, musel být zastoupen zákonným zástupcem (srov. ustanovení § 22 o. s. ř. a § 36 zákona o rodině). Rovněž tak platilo, že při střetu zájmů mezi dítětem a zákonným zástupcem nebo mezi dětmi těchto rodičů navzájem (srov. ustanovení § 37 odst. 2 zákona o rodině a § 892 odst. 3 o. z.) nemůže nezletilé dítě zastupovat žádný ze zákonných zástupců a dítěti je třeba ustanovit (jmenovat) opatrovníka. K závěrům vyjádřeným v R 63/1974 se Nejvyšší soud přihlásil v usnesení ze dne 28. 6. 2000, sp. zn. 21 Cdo 2630/99, či v usnesení ze dne 11. 5. 2016, sp. zn. 26 Cdo 5269/2015, a neshledává žádný přesvědčivý důvod, proč by se tyto závěry neměly uplatnit i v poměrech stávající právní úpravy.

č. 1

8. Judikatura Nejvyššího soudu se ustálila na závěru, že pro jmenování opatrovníka postačuje, hrozí-li střet zájmů, aniž by skutečně nastal, hrozící střet zájmů však musí být v řízení postaven najisto. Srov. právní názor vyjádřený například v rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 22. 11. 1965, sp. zn. 5 Cz 102/65, uveřejněném pod č. 12/1966 Sbírky rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR, nebo v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 1974, sp. zn. 11 Co 21/74, uveřejněném pod č. 49/1975 Sb. rozh. obč., podle kterého je třeba zkoumat, zda mezi zastoupeným a zástupcem neexistuje rozpor v zájmech, tj. jinými slovy, zda vůbec zástupce zastupuje zastoupeného právně účinným způsobem. Dále srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2008, sp. zn. 21 Cdo 2439/2007, podle něhož zástupce účastníka nesmí účastníka v řízení zastupovat, jestliže jejich zájmy jsou, uvažováno z pohledu konkrétní projednávané věci, v rozporu se zájmy zastoupeného účastníka řízení (pozn.: dříve § 22 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, nyní obdobně § 32 odst. 2 o. s. ř.); tento rozpor musí být v řízení zjištěn (postaven najisto), nebo nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. I. ÚS 1581/16, uveřejněný pod číslem 189/2017 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, podle kterého se nadále uplatní požadavek plynoucí z judikatury dovolacího soudu, že střet zájmů (či „hrozící“ střet zájmů ve smyslu stávajícího § 460 o. z.) „musí být v řízení postaven najisto“.

9. Jak bylo připomenuto již v R 63/1974, jehož závěry jsou stále použitelné, soud jmenuje kolizního opatrovníka dítěti jen v situacích, kdy hrozí skutečný střet zájmů mezi zákonným zástupcem a zastoupeným dítětem. Za příklad bývá setrvale uváděn návrh povinného na zastavení exekuce pro splnění vymáhané pohledávky výživného, soudní praxe však dovodila, že ke střetu může dojít i při návrhu na odklad výkonu

rozhodnutí podle § 47 odst. 2 písm. a), písm. b) exekučního řádu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2000, sp. zn. 21 Cdo 2630/99), či v situaci, kdy rodiče nezletilého jsou z důvodu možného střetu zájmů vyloučeni z jeho zastupování v exekučním řízení vedeném proti němu, je-li zároveň k vymožení stejné povinnosti vedeno jiné (další) exekuční řízení proti nim, neboť vymožení plnění v jednom exekučním řízení představuje důvod pro zastavení druhého exekučního řízení podle § 268 odst. 1 písm. g) o. s. ř. (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2013, sp. zn. 20 Cdo 1533/2012, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2016, sp. zn. 26 Cdo 5269/2015). Naproti tomu mohou nastat situace, při nichž kolizního opatrovníka není třeba jmenovat. Tak je tomu tehdy, jestliže je navrhováno zastavení výkonu rozhodnutí podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř. (srov. R 21/1981).

10. Nejvyšší soud proto uzavírá (shrnuje), že při podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekučního návrhu k vymožení výživného od rodiče nezletilého dítěte může nezletilé dítě zastupovat druhý rodič, který je oprávněn přijímat výživné pro nezletilé dítě. Vznikne-li však při provádění exekuce nebezpečí střetu zájmů mezi rodičem a dítětem, musí být nezletilému dítěti jmenován opatrovník; tak je tomu zejména při rozhodování o návrhu povinného na zastavení exekuce nebo na odklad exekuce.

Č. 1

II.

Dítěti jmenuje opatrovníka příslušný soud v řízení ve věcech péče soudu o nezletilé (§ 466 a násl. z. ř. s.); v rozhodnutí o jmenování opatrovníka se též uvede exekuční věc, v níž má opatrovník dítě zastupovat, jakož i doba a rozsah zastupování dítěte. Výjimečně může kolizního opatrovníka jmenovat i exekuční soud, je-li tu nebezpečí z prodlení (§ 29 odst. 1 o. s. ř.).

11. Nejednotnost rozhodování byla zjištěna rovněž v otázce, zda opatrovníka nezletilého dítěte jmenuje soud v řízení péče o nezletilé podle § 466 a násl. zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (dále jen „z. ř. s.“), [dále též jen „opatrovnícký soud“], či soud provádějící výkon rozhodnutí podle ustanovení § 251 a násl. o. s. ř. (dále jen „exekuční soud“). V opatrovníckém řízení byl jmenován opatrovník nezletilému dítěti např. usnesením Okresního soudu v Jičíně ze dne 5. 11. 2012, č. j. 30 P 197/2011-39, Okresního soudu v Chrudimi ze dne 4. 5. 2015, č. j. 9 P 50/2001-198, Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 29. 3. 2016, č. j. 25 Nc 348/2011-2270, 42 P a Nc 656/2015, Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25. 1. 2017, č. j. 32 P 11/2015-577, ve znění opravného usnesení ze dne 6. 2. 2017, č. j. 32 P 11/2015-582, Okresního soudu v České Lípě ze dne 15. 5. 2018, č. j. 19 P 128/2012-37, Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 12. 10. 2018, č. j. 4 P 126/2018-1402, 9 P a Nc 370/2018, Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 23. 5. 2019, č. j. 3 Nc 3501/2019-4, 3 P a Nc 98/2019, Okresního soudu ve Zlíně ze dne 10. 6. 2019, č. j. P 313/2002-152, Okresního soudu v Berouně ze dne 16. 7. 2019, č. j. 23 P 43/2000-408, 13 P a Nc 78/2019, Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 13. 8. 2019, č. j. 0 P 183/2012-756, 17 P a Nc 179/2019, Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 30. 8. 2019, č. j. 90 P 404/2016-121, 11 P a Nc 293/2019, Okresního soudu v Kolíně ze dne 5. 9. 2019, č. j. 22 P 237/2014-102, Okresního soudu v Kolíně ze dne 3. 12. 2019, č. j. 0 P 227/2018-38, Okresního soudu v Prostějově ze dne 27. 1. 2020, č. j. 0 P 21/2019-267, Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 12. 2. 2020, č. j. 26 P 80/2011-39, 22 P a Nc 67/2020, Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne

12. 3. 2020, č. j. 25 P 53/2005-40, 25 P a Nc 96/2020, Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 20. 3. 2020, č. j. 0 P 26/2020-924, Okresního soudu Brno-venkov ze dne 2. 4. 2020, č. j. Nc 185/2017-75, Okresního soudu ve Vyškově ze dne 7. 4. 2020, č. j. 0 P 193/2017-72, Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 21. 5. 2020, č. j. 0 P 287/2018-401, Okresního soudu v Rakovníku ze dne 17. 7. 2020, č. j. 0 P 206/2013-991, 2 P a Nc 37/2020, Okresního soudu Brno-venkov ze dne 22. 7. 2020, č. j. P 203/2018-679, Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 24. 7. 2020, č. j. 9 P 145/2018-27, Okresního soudu Praha-západ ze dne 1. 9. 2020, č. j. 11 P 87/2015-343, 25 P a Nc 292/2020, Okresního soudu v Nymburce ze dne 2. 10. 2020, č. j. 0 P 172/2020-38, 11 P a Nc 51/2019, Okresního soudu v Táboře ze dne 12. 10. 2020, č. j. 30 P 157/2018-144, 14 P a Nc 233/2020, Okresního soudu v Klatovech ze dne 7. 10. 2020, č. j. 11 P 150/2014-84, 19 P a Nc 59/2020, Okresního soudu v Písku ze dne 26. 10. 2020, č. j. 1 Nc 976/2015-76, Městského soudu v Brně ze dne 24. 11. 2020, č. j. 83 P 63/2018-98, Okresního soudu v Jihlavě ze dne 27. 11. 2020, č. j. 7 P 11/2017-1630, Okresního soudu v Benešově ze dne 2. 12. 2020, č. j. P 306/2015-354, Okresního soudu v Pardubicích ze dne 11. 12. 2020, č. j. 24 P 1/2016-4, Okresního soudu v Třebíči ze dne 20. 1. 2011, č. j. 1 Nc 139/2009-45, Okresního soudu v Kladně ze dne 26. 1. 2021, č. j. 42 P 502/2015-97, Okresního soudu v Berouně ze dne 22. 3. 2021, č. j. 25 P 2/2021-1021, Okresního soudu v Blansku ze dne 26. 4. 2021, č. j. 0 P 169/2011-18, Okresního soudu v Chomutově ze dne 7. 5. 2021, č. j. 0 P 279/2020-286, 27 P a Nc 101/2021, či Okresního soudu Praha-západ ze dne 10. 6. 2021, č. j. 35 Nc 17/2021-51, 35 P a Nc 239/2021.

12. V exekučním řízení byl jmenován opatrovník nezletilému dítěti např. usnesením Okresního soudu v Sokolově ze dne 10. 4. 2014, č. j. 27 EXE 2344/2014-32, Okresního soudu v Prostějově ze dne 25. 11. 2015, č. j. 24 EXE 1101/2014-51, 113 EX 1787/14, Okresního soudu v Domažlicích ze dne 23. 6. 2016, č. j. 11 E 85/2015-111, Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 18. 10. 2016, č. j. 16 EXE 1182/2015-61, Okresního soudu v Prachaticích ze dne 5. 3. 2018, č. j. 12 E 9/2019-48, Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 12. 3. 2018, č. j. 46 E 34/2017-49, Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 24. 5. 2018, č. j. 27 EXE 1485/2018-35, Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 15. 8. 2018, č. j. 13 EXE 1647/2013-91, Okresního soudu v Trutnově ze dne 21. 8. 2018, č. j. 23 EXE 970/2017-43, Okresního soudu v Prachaticích ze dne 29. 10. 2018, č. j. 12 E 22/2014-132, Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 6. 12. 2018, č. j. 11 E 4/2018-57, Okresního soudu Brno-venkov ze dne 19. 12. 2018, č. j. P 405/2015-92, Okresního soudu v Prachaticích ze dne 22. 3. 2019, č. j. 12 E 2/2019-34, Okresního soudu v Písku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 2 EXE 1931/2018/21, Okresního soudu v Trutnově ze dne 29. 5. 2019, č. j. 23 EXE 970/2017-64, Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 7. 11. 2019, č. j. 46 E 18/2019-120, Okresního soudu ve Znojmě ze dne 17. 1. 2020, č. j. 15 EXE 1834/2017-230, Okresního soudu v Domažlicích ze dne 29. 1. 2020, č. j. 11 E 2/2019-20, Okresního soudu v Třebíči ze dne 5. 2. 2020, č. j. 13 EXE 652/2019-62, Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 6. 4. 2020, č. j. 10 EXE 3325/2019-35, Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 7. 5. 2020, č. j. 28 EXE 921/2019-74, Okresního soudu v Přerově ze dne 8. 7. 2020, č. j. 32 EXE 1949/2019-23, Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 1. 2021, č. j. 73 EXE 2085/2020-40, Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 12. 1. 2021, č. j. 33 EXE 616/2020-41, Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 13. 1. 2021, č. j. 64 EXE 2445/2019-92, Okresního soudu v Trutnově ze dne 18. 1. 2021,

č. j. 23 EXE 970/2017-119, Okresního soudu v Šumperku ze dne 23. 2. 2021, č. j. 14 EXE 592/2020-24, Okresního soudu v Mělníku ze dne 23. 2. 2021, č. j. 4 EXE 628/2020-24, Okresního soudu v Břeclavi ze dne 5. 3. 2021, č. j. 41 EXE 233/2020-77, Okresního soudu v Jičíně ze dne 23. 4. 2021, č. j. 28 EXE 6/2021-25, Okresního soudu ve Zlíně ze dne 3. 5. 2021, č. j. 13 E 9/2012-31, Okresního soudu v Kroměříži ze dne 25. 5. 2021, č. j. 30 EXE 133/2021-37, Okresního soudu Plzeň-město ze dne 28. 5. 2021, č. j. 75 EXE 2966/2020-16, či Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 6. 2021, č. j. 19 E18/2021-19.

13. Pro vyřešení otázky, který soud jmenuje kolizního opatrovníka, je určující, že občanský soudní řád i zákon o zvláštních řízeních soudních jsou právními předpisy veřejného práva, které upravují výkon státní (soudní) moci. Jejich ustanovení jsou kogentní, nelze se od nich odchýlit ani je dohodou vyloučit či změnit, pokud takovou dohodu sám procesní předpis výslovně nepřipouští (jako např. u prorogace). Jestliže procesní předpis určitou právní otázku výslovně upravuje, pak není na libovůli soudu, aby ji vyřešil jiným způsobem. Otázku zastoupení dítěte kolizním opatrovníkem zákon o zvláštních řízeních soudních výslovně řeší. Shledá-li exekuční soud, že zákonný zástupce, který byl samostatně oprávněn podat za nezletilé dítě návrh na zahájení exekučního řízení, jej již nadále nemůže zastupovat (pro střet zájmů s nezletilým) [např. při návrhu povinného na zastavení či odklad exekuce], je třeba, aby exekuční soud dal podnět [požádal opatrovnický soud (úsek P a Nc soudu prvního stupně) určený podle § 467 z. ř. s.], aby bylo podle § 466 písm. g) z. ř. s. rozhodnuto o jmenování opatrovníka nezletilému oprávněnému v řízení ve věcech péče soudu o nezletilé vedeném podle § 452 a násl. z. ř. s. Exekuční soud dává podnět opatrovnickému soudu, jen jestliže žádný z rodičů sám nepodal (dosud, v přiměřené době) návrh na jmenování opatrovníka. Výjimečně může kolizního opatrovníka jmenovat i exekuční soud, je-li tu nebezpečí z prodlení (§ 29 odst. 1 o. s. ř.). Tak je tomu v případech, kdy opatrovnický soud je nedostupný nebo nečinný. Opatrovníkem v takovém případě soud jmenuje zpravidla osobu blízkou, případně jinou vhodnou osobu, nebrání-li tomu zvláštní důvody. Advokáta lze jmenovat opatrovníkem, jen jestliže jím nemůže být jmenován někdo jiný. Jinou osobu než advokáta lze jmenovat opatrovníkem, jen jestliže s tím souhlasí. Nerozhodl-li soud jinak, opatrovník ustanovený podle odstavců 1 až 3 vystupuje v řízení před soudem prvního stupně, v odvolacím a v dovolacím řízení (§ 29 odst. 4 o. s. ř.).

14. Dítěti tedy jmenuje opatrovníka příslušný soud v řízení ve věcech péče soudu o nezletilé (§ 466 a násl. z. ř. s.); v rozhodnutí o jmenování opatrovníka se též uvede exekuční věc, v níž má opatrovník dítě zastupovat, jakož i doba a rozsah zastupování dítěte. Po právní moci usnesení o jmenování kolizního opatrovníka obecným soudem nezletilého (§ 467 z. ř. s.) pokračuje exekuční soud v dílčím řízení o zastavení exekuce.

III.

Po dobu a v rozsahu, v jakém hrozí střet zájmů mezi rodičem a dítětem, zastupuje nezletilé dítě v exekučním řízení místo rodiče, který je oprávněn výživné pro nezletilé dítě přijímat, soudem jmenovaný opatrovník; k úkonům, které přísluší

vykonat opatrovníku a které by učinil rodič dítěte, se nepřihlíží. Rodič, který dítě dosud zastupoval, může být v exekučním řízení vyslechnut jako svědek.

15. Bez ohledu na druh řízení, v němž má být opatrovník jmenován, nepanuje jednota ani při posouzení otázky, zda má být dítěti jmenován opatrovník jen pro tu část exekučního řízení, v níž by mohlo dojít ke střetu zájmů (např. pro projednání návrhu povinného rodiče na zastavení exekuce a rozhodnutí o něm), nebo pro celé „zbývající“ exekuční řízení (až do skončení celého exekučního řízení).

16. Pro celé zbývající exekuční řízení byl jmenován opatrovník např. usnesením Okresního soudu v Třebíči ze dne 20. 1. 2011, č. j. 1 Nc 139/2009-45, Okresního soudu v Sokolově ze dne 10. 4. 2014, č. j. 27 EXE 2344/2014-32, Okresního soudu v Jihlavě ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. 7 Nc 589/2010, (pro exekuční řízení), Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 4. 11. 2015, č. j. 28 E 135/2013-79, Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 9. 11. 2016, č. j. 11 E 19/2016-19, (pro výkon rozhodnutí), Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25. 1. 2017, č. j. 32 P 11/2015-577, ve znění opravného usnesení ze dne 6. 2. 2017, č. j. 32 P 11/2015-582, Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 12. 3. 2018, č. j. 46 E 34/2017-49, Okresního soudu v Prostějově ze dne 2. 5. 2018, č. j. 0 P 98/2016-113, (pro výkon rozhodnutí), Okresního soudu v Berouně ze dne 16. 7. 2019, č. j. 23 P 43/2000-408, 13 P a Nc 78/2019, Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 13. 8. 2019, č. j. 0 P 183/2012-756, 17 P a Nc 179/2019, Okresního soudu v Kolíně ze dne 5. 9. 2019, č. j. 22 P 237/2014-102, Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 7. 11. 2019, č. j. 46 E 18/2019-120, Okresního soudu Praha-východ ze dne 16. 1. 2020, č. j. 30 P 479/2012-577, 12 P a Nc 508/2019 (pro výkon rozhodnutí), Okresního soudu v Benešově ze dne 11. 3. 2020, č. j. P 26/2018-114, Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 12. 3. 2020, č. j. 25 P 53/2005-40, 25 P a Nc 96/2020, Okresního soudu Brno-venkov ze dne 2. 4. 2020, č. j. Nc 185/2017-75, Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 21. 5. 2020, č. j. 0 P 287/2018-401, Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou, ze dne 25. 5. 2020, č. j. 4 P 122/2016-351, Městského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2020, č. j. 127 P 11/2018-39, Okresního soudu Praha-západ ze dne 29. 6. 2020, č. j. 11 P 87/2015-330, 25 P a Nc 69/2020, Okresního soudu Praha-západ ze dne 7. 7. 2020, č. j. 35 Nc 751/2020-12, 35 P a Nc 193/2020, Okresního soudu pro Prahu 9 ze dne 7. 7. 2020, č. j. 11 P 72/2016, 42 P a Nc 193/2020, Okresního soudu v Přerově ze dne 8. 7. 2020, č. j. 32 EXE 1949/2019-23, Okresního soudu Brno-venkov ze dne 22. 7. 2020, č. j. P 203/2018-679, Okresního soudu v Táboře ze dne 12. 10. 2020, č. j. 30 P 157/2018-144, 14 P a Nc 233/2020, Okresního soudu v Benešově ze dne 16. 10. 2020, č. j. P 140/2020-86 („...zejména pro řízení o odklad, nebo zastavení exekuce, nebo o námitkách proti příkazu k úhradě nákladů exekuce, nebo řízení o opravných prostředcích...“), Městského soudu v Brně ze dne 24. 11. 2020, č. j. 83 P 63/2018-98, Okresního soudu v Kolíně ze dne 1. 12. 2020, č. j. 0 P 217/2020-116, 13 P a Nc 257/2020, Okresního soudu v Šumperku ze dne 23. 2. 2021, č. j. 14 EXE 592/2020-24, Okresního soudu v Klatovech ze dne 2. 3. 2021, č. j. 11 P 74/2013-130, 11 P a Nc 80/2021, Okresního soudu v Berouně ze dne 22. 3. 2021, č. j. 25 P 2/2021-1021, Okresního soudu ve Zlíně ze dne 3. 5. 2021, č. j. 13 E 9/2012-31, (pro řízení o výživném), Okresního soudu v Chomutově ze dne 7. 5. 2021, č. j. 0 P 279/2020-286, 27 P a Nc 101/2021, Okresního soudu v Blansku ze dne 26. 4. 2021, č. j. 0 P 169/2011-18, či Okresního soudu v Kroměříži ze dne 25. 5. 2021, č. j. 30 EXE 133/2021-37.

17. Pro část exekučního řízení byl dítěti jmenován opatrovník např. usnesením Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 25. 7. 2005, č. j. E 357/2002-47, (pro odložení provedení výkonu rozhodnutí a částečné zastavení výkonu rozhodnutí), Okresního soudu v Písku ze dne 24. 2. 2012, č. j. 1 P 116/2016-291, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Prostějově ze dne 6. 5. 2015, č. j. 26 E 17/2015-21, (pro zastavení výkonu rozhodnutí), Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 23. 2. 2016, č. j. 27 EXE 2244/2015-53 (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 11. 10. 2016, č. j. 27 EXE 2112/2016-30, (pro odklad exekuce a zastavení exekuce), Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 18. 10. 2016, č. j. 16 EXE 1182/2015-61, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 14. 11. 2016, č. j. 27 E 709/2002-287 (pro zastavení výkonu rozhodnutí), Okresního soudu v Domažlicích ze dne 8. 6. 2017, č. j. 11 EXE 3977/2016-77, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Třebíči ze dne 22. 6. 2018, č. j. 13 EXE 98/2018-19, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 15. 8. 2018, č. j. 13 EXE 1647/2013-91, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 3. 9. 2018, č. j. 11 E 7/2017-53, (pro zastavení výkonu rozhodnutí), Okresního soudu v Prachaticích ze dne 29. 10. 2018, č. j. 12 E 22/2014-132, (pro zastavení výkonu), Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 12. 10. 2018, č. j. 4 P 126/2018-1402, 9 P a Nc 370/2018, (pro částečné zastavení exekuce), Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 6. 12. 2018, č. j. 11 E 4/2018-57, (pro částečné odložení výkonu rozhodnutí a zastavení řízení), Okresního soudu v Kolíně ze dne 8. 1. 2019, č. j. 0 P 77/2018-95, 13 P a Nc 8/2019, (pro částečné zastavení výkonu rozhodnutí), Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 23. 5. 2019, č. j. 3 Nc 3501/2019-4, 3 P a Nc 98/2019, (pro částečné zastavení exekuce), Okresního soudu v Trutnově ze dne 29. 5. 2019, č. j. 23 EXE 970/2017-64, (pro námitku proti příkazu k úhradě exekuce), Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 30. 8. 2019, č. j. 90 P 404/2016-121, 11 P a Nc 293/2019, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu ve Znojmě ze dne 17. 1. 2020, č. j. 15 EXE 1834/2017-230, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Domažlicích ze dne 29. 1. 2020, č. j. 11 E 2/2019-20, (pro zastavení výkonu rozhodnutí), Okresního soudu v Třebíči ze dne 5. 2. 2020, č. j. 13 EXE 652/2019-62, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 12. 2. 2020, sp. zn. 26 P 80/2011, 22 P a Nc 67/2020, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Klatovech ze dne 19. 2. 2020, č. j. 11 P 272/2016-107, 13 P a Nc 51/2020, (pro zastavení exekuce), Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 20. 3. 2020, č. j. 0 P 26/2020-924, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 6. 4. 2020, č. j. 10 EXE 3325/2019-35, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu ve Vyškově ze dne 7. 4. 2020, č. j. 0 P 193/2017-72, (pro odklad a zastavení exekuce), Okresního soudu v Trutnově ze dne 25. 5. 2020, č. j. 23 EXE 255/2020-24, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Rakovníku ze dne 17. 7. 2020, č. j. 0 P 206/2013-991, 2 P a Nc 37/2020, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Šumperku ze dne 16. 9. 2020, č. j. 23 E 13/2020-26, (pro zastavení výkonu rozhodnutí), Okresního soudu v Nymburce ze dne 2. 10. 2020, č. j. 0 P 172/2020-121, 11 P a Nc 51/2019, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Přerově ze dne 15. 10. 2020, č. j. 28 EXE 2648/2012-99, (pro částečné zastavení exekuce), Okresního soudu v Jihlavě ze dne 27. 11. 2020, č. j. 7 P 11/2017-1630, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Pardubicích ze dne 11. 12. 2020, č. j. 24 P 1/2016-47, (pro částečné zastavení exekuce), Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 1. 2021, č. j. 73 EXE 2085/2020-99, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu

v Ústí nad Orlicí ze dne 12. 1. 2021, č. j. 33 EXE 616/2020-41, (pro zastavení exekuce), Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 13. 1. 2021, č. j. 64 EXE 2445/2019-92, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Písku ze dne 20. 1. 2021, č. j. 1 P 137/2012-94, (pro částečné zastavení), Okresního soudu v Kladně ze dne 26. 1. 2021, č. j. 42 P 502/2015-97, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Mělníku ze dne 23. 2. 2021, č. j. 4 EXE 628/2020-24, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Břeclavi ze dne 5. 3. 2021, č. j. 41 EXE 233/2020-77, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu ve Znojmě ze dne 11. 3. 2021, č. j. 16 EXE 150/2021-56, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu ve Znojmě ze dne 13. 4. 2021, č. j. 15 EXE 654/2020-52, (pro řízení o návrhu na zastavení exekuce), Okresního soudu v Pardubicích ze dne 21. 4. 2021, č. j. 24 P 75/2013-236, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Jičíně ze dne 23. 4. 2021, č. j. 28 EXE 6/2021-25, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu Plzeň-město ze dne 28. 5. 2021, č. j. 75 EXE 2966/2020-16, (pro zastavení exekuce), Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 6. 2021, č. j. 19 E 18/2021-19, (pro zastavení výkonu), či Okresního soudu Praha-západ ze dne 10. 6. 2021, č. j. 35 Nc 17/2021-51, 35 P a Nc 239/2021, (pro zastavení řízení).

č. 1

18. Soudy, které jmenují opatrovníka dítěti pro celý zbytek exekučního řízení (až do jeho skončení), nepostupují jednotně, jde-li o závěr, jaké má mít v exekučním řízení postavení rodič, který dítě zastoupil při zahájení exekučního řízení a který byl jmenováním opatrovníka z dalšího zastupování dítěte vyloučen pro nebezpečí střetu zájmů. Některé soudy těmto rodičům přiznávají postavení „účastníka exekučního řízení“, zatímco jiné s nimi nejednají, případně je vyslychají jen jako svědky (např. o tom, kolik bylo dosud na výživném pro dítě povinným rodičem zapláceno). Okresní soud v Jihlavě v usnesení ze dne 10. 2. 2021, č. j. 6 P 141/2016-112, (potvrzeném usnesením Krajského soudu v Brně – pobočky v Jihlavě ze dne 28. 4. 2021, č. j. 72 Co 75/2021-100) uvedl, že po jmenování opatrovníka již dítě zastupuje toliko opatrovník, nikoli matka. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 23. 2. 2021, č. j. 17 Co 40/2021-126, odmítl odvolání matky, která již není účastníkem řízení, neboť dítěti byl jmenován opatrovník. Informativním sdělením Okresního soudu v Pardubicích bylo advokátu sděleno, že již oprávněného nezastupuje, neboť byl jmenován kolizní opatrovník usnesením ze dne 26. 1. 2021, č. j. 34 EXE 686/2020-35 (516, 525), podobně byl advokát vyrozuměn v řízení vedeném u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 44 EXE 1540/2020 s odkazem na R 63/1974 i usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2630/99, s tím, že oprávněnému byl jmenován opatrovník a není možné, aby oprávněný měl dva zástupce současně.

19. Situace, kdy hrozí skutečný střet zájmů mezi zákonným zástupcem a zastoupeným dítětem, nastávají (mohou nastat) v jednotlivých dílčích fázích exekučního řízení, a potřeba jejich řešení tak vyvstává jen pro danou procesní situaci. Není proto správný postup, jímž je kolizní opatrovník jmenován paušálně pro celé exekuční řízení, neboť by zástupčí činnost vykonával i tam, kde skutečná potřeba zastoupení nevzniká (vůbec nevznikla), a šlo by tak o zásah do práva na rodinný život rodičů a dětí chráněný zákonem [srov. § 3 odst. 2 písm. b) o. z., § 865 odst. 1 o. z. a § 892 odst. 1 o. z.].

20. Jmenování kolizního opatrovníka soudem není právním, ale faktickým omezením práva zastupovat nezletilé, dosud ne plně svéprávné dítě (jako složky rodičovské

odpovědnosti ve smyslu § 858 o. z.), které se do poměrů rodiče dítěte promítá procesně tak, že veškerá procesní práva a povinnosti dosud náležející zákonnému zástupci přecházejí na kolizního opatrovníka. Zákonný zástupce tak není po dobu trvající kolize oprávněn k výkonu procesních práv ze zastoupení, a uplatní-li je přesto, pak nemohou mít požadované účinky a soud k nim nepřihlíží. Je proto správný postup odvolacích soudů, jestliže odvolání podané (pro kolizi vyloučeným) zákonným zástupcem odmítají jako odvolání podané neoprávněnou osobou. Uvedené ovšem nebrání tomu, aby takto vyloučený zákonný zástupce byl v řízení slyšen jako svědek. I v procesním postavení svědka může vyloučený rodič podat návrh na zastavení výkonu rozhodnutí podle § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř. (srov. R 21/1981). Toto oprávnění nepřísluší koliznímu opatrovníku, který je však oprávněn navrhnout zastavení výkonu rozhodnutí podle § 268 odst. 1 písm. g) a h) o. s. ř.

21. Lze tedy uzavřít (shrnout), že po dobu a v rozsahu, v jakém hrozí střet zájmů mezi rodičem a dítětem, zastupuje nezletilé dítě v exekučním řízení místo rodiče, který je oprávněn výživné pro nezletilé dítě přijímat, soudem jmenovaný opatrovník; k úkonům, které přísluší vykonat opatrovníku a které by učinil rodič dítěte, se nepřihlíží. Rodič, který dítě dosud zastupoval, může být v exekučním řízení vyslechnut jako svědek.

IV.

Opatrovníkem dítěte soud zpravidla jmenuje orgán sociálně-právní ochrany dětí. Vyžadují-li to okolnosti případu, může být jmenován opatrovník dítěte též z řad advokátů; o odměně a náhradě hotových výdajů advokáta jako opatrovníka rozhodne soud v řízení ve věcech péče soudu o nezletilé.

22. Jednota v rozhodování soudů nepanuje ani v otázce, kdo má být jmenován opatrovníkem dítěte. Některé soudy jmenují opatrovníkem zásadně orgán sociálně-právní ochrany dítěte. Srov. např. usnesení Okresního soudu v Sokolově ze dne 10. 4. 2014, č. j. 27 EXE 2344/2014-32, Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 12. 10. 2018, č. j. 4 P 126/2018-1402, 9 P a Nc 370/2018, Okresního soudu v Chebu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 23 E 76/2015-67, Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 30. 8. 2019, č. j. 90 P 404/2016-121, 11 P a Nc 293/2019, Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 7. 11. 2019, č. j. 46 E 18/2019-120, Okresního soudu v Domažlicích ze dne 29. 1. 2020, č. j. 11 E 2/2019-20, Okresního soudu v Klatovech ze dne 19. 2. 2020, č. j. 11 P 272/2016-107, 13 P a Nc 51/2020, Okresního soudu v Prachaticích ze dne 30. 3. 2020, č. j. 6 EXE 2061/2016-28, Okresního soudu Brno-venkov ze dne 2. 4. 2020, č. j. Nc 185/2017-75, Okresního soudu ve Vyškově ze dne 7. 4. 2020, č. j. 0 P 193/2017-72, Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 7. 5. 2020, č. j. 28 EXE 921/2019-74, Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 13. 1. 2021, č. j. 64 EXE 2445/2019-92, (změněno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2021, č. j. 19 Co 64/2012-120, na Úřad pro mezinárodněprávní ochranu dětí), Okresního soudu ve Znojmě ze dne 13. 4. 2021, č. j. 15 EXE 654/2020-52, Okresního soudu v Břeclavi ze dne 15. 4. 2021, č. j. 53 EXE 2502/2020-27, Okresního soudu v Pardubicích ze dne 21. 4. 2021, č. j. 24 P 75/2013-236, Okresního soudu v Blansku ze dne 26. 4. 2021, č. j. 0 P 169/2011-18, Okresního soudu v Kroměříži ze dne 25. 5. 2021, č. j. 30 EXE 133/2021-37, Okresního soudu Plzeň-město ze dne 28. 5. 2021, č. j. 75 EXE 2966/2020-16, Okresního soudu v Liberci ze dne 1. 6. 2021, č. j. 74 EXE 60964/2020-56. Ve věcech

s mezinárodním prvkem jmenují opatrovníkem též Úřad pro mezinárodněprávní ochranu dětí (usnesení Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 22. 7. 2005, č. j. E 1100/97-80, či usnesení Okresního soudu v Přerově ze dne 10. 7. 2020, č. j. 28 EXE 881/2020-42).

23. Jiné soudy přistupují v obdobných situacích ke jmenování advokáta, převážně s odůvodněním, že orgán sociálně-právní ochrany dítěte není pro náležité zastupování dítěte v komplikovaném exekučním řízení „odborně vybaven“ (srov. např. usnesení Okresního soudu v Písku ze dne 24. 2. 2012, č. j. 1 P 116/2016-291, Okresního soudu v Domažlicích ze dne 3. 12. 2015, č. j. 11 EXE 3853/2014-116, Okresního soudu v České Lípě ze dne 15. 5. 2018, č. j. 19 P 128/2012-37, Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 13. 8. 2019, sp. zn. 0 P 183/2012-756, 17 P a Nc 179/2019, Okresního soudu v Prostějově ze dne 28. 11. 2019, č. j. 0 P 113/2006-357, Okresního soudu Praha-východ ze dne 16. 1. 2020, č. j. 30 P 479/2012-577, 12 P a Nc 508/2019), Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 12. 2. 2020, č. j. 26 P 80/2011-92, 22 P a Nc 67/2020, Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 20. 3. 2020, č. j. 0 P 26/2020-924, Okresního soudu v Kolíně ze dne 25. 5. 2020, č. j. 0 P 272/2019-141, 5 P a Nc 124/2020, Okresního soudu v Rakovníku ze dne 17. 7. 2020, č. j. 0 P 206/2013-991, 2 P a Nc 37/2020, Okresního soudu v Klatovech ze dne 7. 10. 2020, č. j. 11 P 150/2014-91, 19 P a Nc 59/2020, Okresního soudu Praha-západ ze dne 1. 9. 2020, č. j. 11 P 87/2015-343, 25 P a Nc 292/2020, Okresního soudu Praha-západ ze dne 10. 6. 2021, č. j. 35 Nc 17/2021-51, 35 P a Nc 239/2021).

24. Podle § 892 odst. 3 o. z. rodič nemůže dítě zastoupit, jestliže by mohlo dojít ke střetu zájmů mezi ním a dítětem nebo mezi dětmi týchž rodičů. V takovém případě jmenuje soud dítěti opatrovníka.

25. Příslušným soudem ke jmenování opatrovníka podle § 892 odst. 3 o. z. je obecný soud dítěte podle § 467 z. ř. s. Obecný soud dítěte opatrovníkem dítěte zpravidla jmenuje orgán sociálně-právní ochrany dětí (§ 469 odst. 1 věta druhá z. ř. s.). Výraz „zpravidla“ je třeba vykládat tak, že soudy mohou pro různé procesní situace zvolit takové řešení (zastoupení), jímž budou zájmy dítěte kvalifikovaněji chráněny. Za těchto podmínek mohou být nezletilému dítěti jmenovány kolizním opatrovníkem i jiné osoby. Vystane-li v exekučním řízení potřeba rozsáhlého dokazování, např. je-li tvrzen zánik vymáhané pohledávky, či její promlčení, nic nebrání tomu, aby soud kolizním opatrovníkem jmenoval advokáta. Tak je tomu například v řízení o zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. g) a h) o. s. ř. Závazek jmenovat dítěti advokáta tam, kde je to na místě, pro soudy ostatně plyne i z čl. 9 Evropské úmluvy o výkonu práv dětí (sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 54/2001 Sb. m. s.). Potřebu kvalifikovaného zastoupení dítěte – byť pro poměry sporného řízení – dovodila i judikatura Ústavního soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2014, sp. zn. I. ÚS 3304/13, uveřejněný pod číslem 18/2014 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu).

26. I pro exekuční řízení platí, že je-li kolizním opatrovníkem jmenován orgán sociálně-právní ochrany dětí, označuje se názvem příslušné obce s uvedením sídla úřadu obce (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 9. 2016, sp. zn. 21 Cdo 1288/2016; 21 Cdo 1295/2016; 21 Cdo 1296/2016; 21 Cdo 1297/2016; 21 Cdo 1677/2016, uveřejněné pod č. 19/2018 Sb. rozh. obč.).

27. Soudy, které jmenují opatrovníkem dítěte advokáta, rozhodují o odměně advokáta za výkon této funkce někdy v řízení ve věcech péče o nezletilé děti, v němž byl advokát dříve jmenován (např. usnesení Okresního soudu Praha-západ ze dne 7. 1. 2021, č. j. 35 Nc 751/2020-21, 35 P a Nc 193/2020), jiné soudy pak v příslušném exekučním řízení, a to i tehdy, byl-li advokát jmenován opatrovníkem soudem v řízení péče o nezletilé děti (např. usnesení Okresního soudu v Prostějově ze dne 1. 9. 2020, č. j. 24 EXE 1942/2013-171, Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 12. 4. 2021, č. j. 15 EXE 456/2020-64, či Okresního soudu Praha-východ ze dne 8. 6. 2021, č. j. 9 E 14/2018-204).

28. Nezletilé dítě má v exekučním řízení postavení oprávněného. Oprávněnému vznikají náklady spojené se zahájením a vedením exekučního řízení a případným právním zastoupením. Je-li opatrovníkem jmenován advokát, pak náklady platí stát (§ 140 odst. 2 o. s. ř.). O tom, zda má opatrovník právo na náhradu všech nebo jen některých nákladů a právo na odměnu, rozhodne soud v usnesení o jmenování kolizního opatrovníka podle § 945 o. z., v řízení podle § 466 písm. g) z. ř. s. od placení nákladů je pak třeba odlišovat hrazení nákladů, o němž bude rozhodovat exekuční soud. Náklady oprávněného dle § 52 odst. 1 exekučního řádu ve spojení s § 254 odst. 1 o. s. ř. určí exekuční soud. Odměnu opatrovníka určí soud, který opatrovníka jmenoval (§ 151 odst. 1, § 137 odst. 1 o. s. ř.).

29. Lze tedy shrnout, že opatrovníkem dítěte soud zpravidla jmenuje orgán sociálně-právní ochrany dětí. Vyžadují-li to okolnosti případu, může být jmenován opatrovník dítěte též z řad advokátů; o odměně a náhradě hotových výdajů advokáta jako opatrovníka rozhodne soud v řízení ve věcech péče soudu o nezletilé.

V.

Rozvrh práce může určit, že do soudního oddělení, do něhož byla přidělena exekuční věc, budou přidělovány též věci opatrovnictví nezletilého dítěte, které je účastníkem řízení v této exekuční věci, popřípadě některé z těchto věcí, které se dotýkají tohoto exekučního řízení.

30. Soudy v občanském soudním řízení postupují předvídatelně a v součinnosti s účastníky řízení tak, aby ochrana práv byla rychlá a účinná (srov. § 6 věta první o. s. ř.), nic proto nebrání tomu, aby soud v rozvrhu práce určil, že soudní oddělení vyřizující exekuční věci bude rovněž jmenovat nezletilému dítěti kolizního opatrovníka postupem podle § 467 z. ř. s. Důvodem takového postupu je potřeba předejít případným časovým prodlevám mezi podnětem exekučního soudu a jmenováním kolizního opatrovníka opatrovnickým soudem. Stejně opatření rovněž soustředí rozhodování o odměně a náhradě hotových výdajů advokáta za výkon kolizního opatrovnictví ve stejném soudním oddělení.

31. Jinak řečeno, rozvrh práce může určit, že do soudního oddělení, do něhož byla přidělena exekuční věc, budou přidělovány též věci opatrovnictví nezletilého dítěte, které je účastníkem řízení v této exekuční věci, popřípadě některé z těchto věcí, které se dotýkají tohoto exekučního řízení.

VI.

V exekučním řízení a v řízení ve věcech opatrovnickví nezletilého dítěte se písemnosti doručují též dítěti, které je účastníkem těchto řízení, jestliže v době doručování dovršilo patnáct let.

č. 1

32. S účinností od 1. 7. 2021 bylo zákonem č. 192/2021 Sb. změněno ustanovení § 50b odst. 4 písm. b) o. s. ř. tak, že písemnost se doručuje rovněž účastníku, je-li účastník zastoupen zákonným zástupcem podle § 23; nezletilému účastníku, který dovršil patnáct let, se doručuje také tehdy, je-li zastoupen zákonným zástupcem podle § 22 o. s. ř. Důvodová zpráva k zákonu č. 192/2021 Sb. uvádí, že novelizované ustanovení § 50b odst. 4 písm. b) o. s. ř. je reakcí na nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2014, sp. zn. I. ÚS 3304/13, a ze dne 4. 12. 2014, sp. zn. I. ÚS 1041/14 (jde o nález uveřejněný pod číslem 217/2014 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), ve kterých Ústavní soud dovedl povinnost zapojit do řízení od určitého věku nezletilého a doručovat mu osobně, i když je zastoupen. Zejména se připomíná, že ať již se zapojení zákonných zástupců dětí bude dít postupem podle § 22 nebo § 23 o. s. ř., je třeba, aby soud doručoval i takto zastoupenému nezletilému účastníkovi, aby mohl vykonávat své právo participovat na řízení, které se jej dotýká. Při použití § 23 občanský soudní řád doručování i nezletilému explicitně prikazuje [§ 50b odst. 4 písm. b) o. s. ř.]. V případě postupu podle § 22 o. s. ř. je nutno využít oprávnění v § 50b odst. 4 písm. e) o. s. ř.

33. I když citované závěry náleзовé judikatury byly formulovány v poměrech sporného řízení, nelze s ohledem na výslovné znění ustanovení § 50b odst. 4 písm. b) o. s. ř. ve znění účinném od 1. 7. 2021 dovést, že se vztahuje jen na řízení podle občanského soudního řádu, kde účastníkem je nezletilý, který nenabyl plné svéprávnosti. Zákonem č. 192/2021 Sb. byl totiž novelizován i zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ale pouze vložením nového ustanovení § 22a, aniž by současně zákonodárce promítl záměr vyloučit dopad novelizovaného ustanovení občanského soudního řádu i pro řízení podle zákona o zvláštních řízeních soudních. Za užití ustanovení § 1 odst. 2 z. ř. s. se tak uplatní princip obecné subsidiarity, kdy na věci, které nejsou v zákonu o zvláštních řízeních soudních vůbec upraveny, se použije beze zbytku dosavadní úprava občanského soudního řádu. Podle důvodové zprávy k zákonu o zvláštních řízeních soudních jde o stejnou úpravu vztahu obecného procesního a zvláštního předpisu, jaká byla již dříve zvolena ve vztahu k soudnímu řádu správnímu nebo k exekučnímu řádu. Bezvýjimečně tak budou aplikovatelná např. ustanovení o vyloučení soudců a soudních zaměstnanců, vymezení postavení účastníků, zastupování účastníků, doručování, formální náležitosti rozhodnutí atd.

34. Nezletilé dítě zastoupené zákonným zástupcem (§ 22 o. s. ř.), nebo kolizním opatrovníkem nemá plnou procesní způsobilost, není oprávněno samostatně podat proti rozhodnutí odvolání, okamžik doručení rozhodnutí se nezapočítává do běhu lhůt pro podání opravného prostředku, dítěti neběží lhůty atd. Doručování písemností má pouze informativní povahu a jeho prostřednictvím se rovněž projevuje participační právo dítěte (§ 20 odst. 4 z. ř. s., § 100 odst. 3 o. s. ř.). Jde tak o odlišnou situaci od ustanovení § 50b odst. 4 písm. b) věty před středníkem o. s. ř. Z výše uvedeného plyne, že v exekučním řízení a v řízení ve věcech opatrovnickví nezletilého dítěte se písemnosti

doručují též dítěti, které je účastníkem těchto řízení, jestliže v době doručování dovršilo patnáct let.

č. 2

Při stanovení nezabavitelné částky, která povinnému nesmí být sražena z měsíční mzdy (§ 278 o. s. ř.), se částka normativních nákladů na bydlení pro rok 2022 (vymezená nařízením vlády č. 507/2021 Sb.) zvyšuje o částku uvedenou v ustanovení § 26a odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb. (ve znění pozdějších předpisů). To platí i při určení nezabavitelné částky pro účely určení výše splátky (insolvenčního) dlužníka při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty (§ 398 odst. 1 a 3 insolvenčního zákona).

Exekuce, Insolvenční řízení, Oddlužení, Srážky ze mzdy

§ 278 o. s. ř., § 279 o. s. ř., § 7 IZ, § 11 odst. 1 IZ, § 207 odst. 2 IZ, § 207 odst. 3 IZ, § 398 odst. 1 IZ, § 398 odst. 3 IZ, § 406 odst. 5 IZ, § 26 písm. a) zákona č. 117/1995 Sb., § 28 zákona č. 117/1995 Sb., čl. II. zákona č. 17/2022 Sb., § 2 nařízení vlády č. 507/2021 Sb., § 1, § 2 a § 4 nařízení vlády č. 595/2006 Sb.

č. 2

Stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2022, sp. zn. Cpjn 202/2022, ECLI:CZ:NS:2022:CPJN.202.2022.1

Stanovisko

občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2022 k výkladu ustanovení § 278 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, o nezabavitelné částce.

1. Nejvyšší soud, který je povolán sledovat a vyhodnocovat pravomocná rozhodnutí soudů [§ 14 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů], zjistil z pravomocných soudních rozhodnutí (v daném případě z opatření vydaných insolvenčními soudy), že nepanuje jednota při výkladu ustanovení § 278 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „o. s. ř.“), při určení nezabavitelné částky pro rok 2022.

2. Po vyhodnocení postupu soudů při určení nezabavitelné částky pro rok 2022 podle § 278 o. s. ř. zaujalo občanskoprávní a obchodní kolegium Nejvyššího soudu na návrh předsedy občanskoprávního a obchodního kolegia v zájmu zajištění jednotného rozhodování soudů následující

stanovisko:

Při stanovení nezabavitelné částky, která povinnému nesmí být sražena z měsíční mzdy (§ 278 o. s. ř.), se částka normativních nákladů na bydlení pro rok 2022 (vymezená nařízením vlády č. 507/2021 Sb.) zvyšuje o částku uvedenou v ustanovení § 26a odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb. (ve znění pozdějších předpisů). To platí i při určení nezabavitelné částky pro účely určení výše splátky (insolvenčního) dlužníka při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty (§ 398 odst. 1 a 3 insolvenčního zákona).

O d ů v o d n ě n í:

a) Podkladové materiály

3. Krajský soud v Českých Budějovicích (dále též jen „insolvenční soud“) vydal dne 24. února 2022 pod sp. zn. Spr 250/2022 „OPATŘENÍ č. 9 k zajištění účelu insolvenčního řízení“, podepsané šesti soudci insolvenčního úseku, adresované insolvenčním správcům v působnosti tohoto soudu a asistentům soudce a vyšším soudním úředníkům insolvenčního oddělení tohoto soudu, jímž určil, že při výpočtu splátky pro oddlužení se nezabavitelná částka (konkrétně částka normativních nákladů na bydlení) nezvyšuje o částku uvedenou v ustanovení § 26a zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů. Opatření odůvodnil insolvenční soud tím, že v rámci své úřední činnosti zjistil různorodý přístup insolvenční praxe a indikoval plošné „pochyby“ o aplikaci ustanovení § 26a zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění novely provedené s účinností od 28. ledna 2022 zákonem č. 17/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, ve vztahu k výpočtu splátky pro oddlužení. Proto insolvenční soud přistoupil k vydání opatření „za účelem sjednocení praxe v mezích své územní působnosti v duchu požadavku po předvídatelnosti rozhodování veden jednotným názorem nemaje o (právním) výkladu pochybnosti“. Dále insolvenční soud dodal, že tento (jeho) závěr je pro insolvenční řízení probíhající u něj závazný.

4. Obsahově shodné opatření vydal dne 10. března 2022 pod sp. zn. Spr 1442/2022 Krajský soud v Hradci Králové (dále rovněž jen „insolvenční soud“). Opatření je podepsáno sedmi soudci insolvenčního úseku a adresováno stejnému okruhu osob (v působnosti onoho insolvenčního soudu).

b) Rozhodná právní úprava

5. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení občanského soudního řádu, zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) [včetně poznámky pod čarou], zákona č. 117/1995 Sb., zákona č. 17/2022 Sb., nařízení vlády č. 507/2021 Sb., kterým se pro účely příspěvku na bydlení ze státní sociální podpory pro rok 2022 stanoví výše nákladů srovnatelných s nájemným, částek, které se započítávají za pevná paliva, a částek normativních nákladů na bydlení, a nařízení vlády č. 595/2006 Sb., o způsobu výpočtu základní částky, která nesmí být sražena povinnému z měsíční mzdy při výkonu rozhodnutí, a o stanovení částky, nad kterou je mzda postižitelná srážkami bez omezení (nařízení o nezabavitelných částkách) [včetně poznámky pod čarou], v aktuálním znění, pro účely podaného výkladu rozhodném:

§ 278 (o. s. ř.)

Povinnému nesmí být sražena z měsíční mzdy základní částka; způsoby jejího výpočtu stanoví nařízením vláda České republiky (dále jen „nezabavitelná částka“).

§ 279 (o. s. ř.)

(1) Z čisté mzdy, která zbývá po odečtení nezabavitelné částky a která se zaokrouhlí směrem dolů na částku dělitelnou třemi a vyjádřenou v celých korunách, lze srazit k vydobytí pohledávky oprávněného jen jednu třetinu. Pro přednostní pohledávky uvedené v odstavci 2 se srážejí dvě třetiny. Přednostní pohledávky se uspokojují nejprve z druhé třetiny a teprve, nestačí-li tato třetina k jejich úhradě, uspokojují se spolu s ostatními pohledávkami z první třetiny. Paušálně stanovená náhrada nákladů plátce mzdy se uspokojuje před všemi ostatními pohledávkami z první třetiny.

(...)

§ 7 (insolvenčního zákona)

Použití občanského soudního řádu a zákona o zvláštních řízeních soudních

Nestanoví-li tento zákon jinak, nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.

§ 11 (insolvenčního zákona)

(1) Při výkonu dohlédací činnosti insolvenční soud rozhoduje o záležitostech, které se týkají průběhu insolvenčního řízení, činí opatření potřebná k zajištění jeho účelu a ukládá povinnosti, týkající se činnosti jednotlivých subjektů řízení.

(...)

§ 207 (insolvenčního zákona)

(...)

(2) Příjmy dlužníka náleží do majetkové podstaty ve stejném rozsahu, v jakém z nich mohou být při výkonu rozhodnutí nebo při exekuci uspokojeny přednostní pohledávky²⁹⁾.

(3) Je-li podle ustanovení o výkonu rozhodnutí nebo exekuci posouzení otázky, který majetek nelze postihnout výkonem rozhodnutí nebo exekucí, závislé na rozhodnutí soudu, pro účely insolvenčního řízení vydá takové rozhodnutí insolvenční soud.

²⁹⁾ § 279 odst. 2 občanského soudního řádu.

§ 398 (insolvenčního zákona)

Způsoby oddlužení

(1) Oddlužení lze provést zpeněžením majetkové podstaty nebo plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty.

(...)

(3) Při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty je dlužník povinen vydat insolvenčnímu správci majetek náležející do majetkové podstaty ke zpeněžení postupem obdobným podle ustanovení o zpeněžení majetkové podstaty v konkursu a dále do doby podání zprávy o splnění oddlužení měsíčně splácet nezajištěným věřitelům ze svých příjmů částku ve stejném rozsahu, v jakém z nich mohou být při výkonu rozhodnutí nebo při exekuci uspokojeny přednostní pohledávky.

(...)

§ 406 (insolvenčního zákona)

(...)

(5) Rozhodnutí o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty doručí insolvenční soud do vlastních rukou také plátcí mzdy dlužníka. O právech a povinnostech plátce mzdy dlužníka po doručení rozhodnutí o schválení oddlužení platí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu o plátcí mzdy při výkonu rozhodnutí srážkami ze mzdy povinného. Částky sražené z dlužníkovy mzdy zasílá plátcé mzdy dlužníka insolvenčnímu správci, a to bez zřetele k tomu, že rozhodnutí o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty dosud není v právní moci.

§ 26 (zákonu č. 117/1995 Sb.)

Normativní náklady na bydlení

Počet osob v rodině podle § 7 odst. 5	Měsíční náklady na bydlení podle počtu obyvatel obce v Kč				
	Praha	více než 100 000	50 000 - 99 999	10 000 - 49 999	do 9 999
jedna	9 001	7 151	6 815	5 809	5 626
dvě	12 499	9 967	9 507	8 131	7 880
tři	16 705	13 393	12 792	10 992	10 664
čtyři a více	20 521	16 528	15 803	13 632	13 237

(1) Normativní náklady na bydlení činí pro

a/ bydlení v bytech užívaných na základě nájemní nebo podnájemní smlouvy

(...)

§ 26a (zákona č. 117/1995 Sb.)

Částky navýšení měsíčních normativních nákladů na bydlení pro rok 2022

(1) Částky měsíčních normativních nákladů na bydlení stanovené nařízením vlády vydaným podle § 28 pro rok 2022 se pro období od 1. ledna 2022 do 31. prosince 2022 navyšují pro stanovení nároku na příspěvek na bydlení a jeho výši o částky stanovené v odstavci 2.

(2) Částky navýšení měsíčních normativních nákladů na bydlení pro rok 2022 činí pro

a/ bydlení v bytech užívaných na základě nájemní nebo podnájemní smlouvy

Počet osob v rodině podle § 7 odst. 5	Částka navýšení měsíčních normativních nákladů na bydlení v Kč
jedna	1 120
dvě	1 130
tři	1 607
čtyři a více	1 974

(...)

(4) Vláda může pro období do 31. prosince 2022 nařízením zvýšit částky navýšení měsíčních normativních nákladů na bydlení stanovené v odstavci 2, a to s účinností od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, pokud z odhadu předloženého vládě podle odstavce 3 vyplývá významná změna průměrného navýšení úrovně nákladů na energie mezi roky 2021 a 2022.

§ 28 (zákona č. 117/1995 Sb.)

Vláda nařízením stanoví vždy k 1. lednu pro období do 31. prosince následujícího kalendářního roku výši

(...)

c/ částek normativních nákladů na bydlení podle nárůstu nájemného a nákladů srovnatelných s nájemným a změny indexů spotřebitelských

cen pro část nákladů na bydlení uvedených v § 25 odst. 1 písm. c/, popřípadě rozdělení obcí podle počtu obyvatel pro stanovení normativních nákladů na bydlení.

Článek II (zákona č. 17/2022 Sb.)

Přechodná ustanovení

1. Částky navýšení měsíčních normativních nákladů na bydlení podle § 26a odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se použijí poprvé pro stanovení příspěvku na bydlení za leden 2022.

(...)

§ 2 (nařízení vlády č. 507/2021 Sb.)

Výše částek normativních nákladů na bydlení podle § 26 odst. 1 písm. a/ a b/ zákona činí pro období od 1. ledna 2022 do 31. prosince 2022 pro

a/ bydlení v bytech užívaných na základě nájemní smlouvy

Počet osob v rodině podle § 7 odst. 5	Měsíční náklady na bydlení podle počtu obyvatel obce v Kč				
	Praha	více než 100 000	50 000 - 99 999	10 000 - 49 999	do 9 999
jedna	9 001	7 151	6 815	5 809	5 626
dvě	12 499	9 967	9 507	8 131	7 880
tři	16 705	13 393	12 792	10 992	10 664
čtyři a více	20 521	16 528	15 803	13 632	13 237

§ 1 (nařízení o nezabavitelných částkách)

(1) Základní částka, která nesmí být podle § 278 občanského soudního řádu sražena povinnému z měsíční mzdy, je rovna úhrnu tří čtvrtin součtu částky životního minima jednotlivce a částky normativních nákladů na bydlení pro jednu osobu podle zvláštního právního předpisu (dále jen „nezabavitelná částka“) na osobu povinného, a jedné třetiny nezabavitelné částky na každou osobu, které je povinen poskytovat výživné. Částka normativních nákladů na bydlení pro jednu osobu se stanoví pro byt užívaný na základě nájemní smlouvy v obci od 50 000 do 99 999 obyvatel²⁾.

(2) Na manžela povinného se započítává jedna třetina nezabavitelné částky, i když má samostatný příjem. Na dítě, jež manželé společně vyživují, se započítává jedna třetina nezabavitelné částky každému manželovi zvlášť, jsou-li srážky prováděny ze mzdy obou manželů. Jedna třetina nezabavitelné

částky se nezapočítává na žádného z těch, v jejichž prospěch byl nařízen výkon rozhodnutí pro pohledávky výživného, jestliže výkon rozhodnutí dosud trvá.

²⁾ § 26 odst. 1 písm. a/ zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů.

§ 2 (nařízení o nezabavitelných částkách)

Částka, nad kterou se zbytek čisté mzdy vypočtené podle § 279 odst. 1 věty první občanského soudního řádu srazí bez omezení, činí dvojnásobek součtu částky životního minima jednotlivce a částky normativních nákladů na bydlení pro jednu osobu.

§ 4 (nařízení o nezabavitelných částkách)

Zvýší-li se částky životního minima nebo normativních nákladů na bydlení podle zvláštního právního předpisu, uplatní plátce mzdy nově vypočtenou nezabavitelnou částku a částku, nad kterou se zbytek čisté mzdy srazí bez omezení, poprvé za výplatní období, do něhož případně den, od něhož se tyto částky zvyšují.

č. 2

c) Závěry Nejvyššího soudu

6. Z podkladových materiálů označených v odstavcích 3. a 4. výše [opatření (rozhodnutí) přijatých tam identifikovanými insolvenčními soudy na základě ustanovení § 11 insolvenčního zákona, proti nimž není odvolání přípustné (srov. § 91 insolvenčního zákona)] se podává, že v soudní praxi nepanuje jednotna v řešení otázky, zda pro účely srážky ze mzdy povinného se do nezabavitelné částky ve smyslu ustanovení § 278 o. s. ř. a (prováděcího) nařízení o nezabavitelných částkách zahrnuje pro rok 2022 vedle částky normativních nákladů na bydlení upravených ustanovením § 26 odst. 1 písm. a/ zákona č. 117/1995 Sb. i částka, o kterou byly normativní náklady na bydlení pro rok 2022 navýšeny ustanovením § 26a odst. 2 písm. a/ téhož zákona.

7. V insolvenční praxi, kterou odrážejí podkladová rozhodnutí (opatření) insolvenčních soudů, se přitom problematika nezabavitelné částky prosazuje především v těch případech, v nichž je způsobem řešení úpadku dlužníka – fyzické osoby oddlužení (§ 4 odst. 1 písm. c/, odst. 2 písm. c/ insolvenčního zákona) a v nichž je posléze zvoleným způsobem oddlužení oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty (§ 398 odst. 1 a 3 insolvenčního zákona). Potřeba řešit onu otázku však může vzejít i z insolvenčního řízení, v němž je způsobem řešení úpadku dlužníka – fyzické osoby konkurs (§ 4 odst. 1 písm. a/, odst. 2 písm. a/ insolvenčního zákona), při němž tvoří majetkovou podstatu dlužníka i dlužníková mzda nebo plat, jeho pracovní odměna jako člena družstva a příjmy, které dlužníkovi nahrazují odměnu za práci, zejména důchod, nemocenské, peněžitá pomoc v mateřství, stipendia, náhrady ucházejícího výdělků, náhrady poskytované za výkon společenských funkcí, podpora v nezaměstnanosti a podpora při rekvalifikaci (§ 206 odst. 1 písm. i/ insolvenčního zákona). Použitelnost ustanovení týkajících se výkonu rozhodnutí nebo exekuce (včetně ustanovení § 278 o. s. ř. o nezabavitelné částce) v těchto případech detekují ustanovení § 7, § 207 odst. 2 a 3, § 398 odst. 3 a § 406 odst. 5 insolvenčního zákona. K rozsahu

příjmů, pro něž se prosazuje ustanovení § 278 o. s. ř. o nezabavitelné částce, srov. v obecné rovině např. též důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 1. prosince 2016, sp. zn. 21 Cdo 853/2016, uveřejněného pod číslem 36/2018 Sb. rozh. obč. [který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu].

8. Vládní návrh novely zákona č. 117/1995 Sb., přijatý posléze jako zákon č. 17/2022 Sb., projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 9. volebním období (od roku 2021) ve stavu legislativní nouze jako tisk č. 116. Ustanovení § 26a zákona č. 117/1995 Sb. bylo ve vládním návrhu novely obsaženo v nezměněné podobě jako bod 7. článku I. V obecné části důvodové zprávy k vládnímu návrhu novely (2. Odůvodnění hlavních principů a nezbytnosti navrhované právní úpravy) se (mimo jiné) uvádí, že:

„Vzhledem k tomu, že nařízení vlády stanovující normativní náklady na bydlení pro rok 2022 nereflektuje avizované podstatné zvýšení cen energií v roce 2022 (a jak plyne ze zákonného zmocnění v § 28 zákona č. 117/1995 Sb., toto zvýšení ani reflektovat nemůže), jeví se jako potřebné upravit pro rok 2022 zákon č. 117/1995 Sb. tak, aby výpočet příspěvku na bydlení aktuálně reagoval na navýšení cen energií a zároveň nebyla narušena základní filozofie výpočtu normativních nákladů na bydlení pro rok 2023 a další.“

č. 2

9. Ve zvláštní části důvodové zprávy k vládnímu návrhu novely (K článku I, k bodu 7) se na dané téma uvádí, že:

„Od ledna roku 2022 jsou dodavateli energií avizovány a předepisovány významně zvýšené ceny elektřiny a zejména plynu. Toto zvýšení se týká všech odběratelů, kteří nemají uzavřeny smlouvy s dodavateli se zafixovanými cenami, což je zhruba 60 % odběratelů. Další početnou skupinou (téměř 1 milion odběrných míst), které se zvyšují náklady za energie, jsou odběratelé, kterým jejich dodavatel přestal dodávat energie (a na přechodnou dobu byli převedeni k dodavateli poslední instance).

Příspěvek na bydlení garantuje zajištění rodiny v nájemním a vlastnickém bydlení tak, aby jí po úhradě nákladů na bydlení zůstalo 70 % (65 % v Praze) příjmu. Příjmy a náklady se zjišťují za kalendářní čtvrtletí předcházející kalendářnímu čtvrtletí, na které se dávka přiznává. Avšak v rámci úhrady nákladů na bydlení se započítávají maximální výše normativních nákladů na bydlení daných zákonem (průměrné náklady na průměrný byt podle velikosti domácnosti a velikosti obce). Na změny nákladů na bydlení reaguje příspěvek na bydlení s čtvrtletním zpožděním, avšak jen do maximální výše normativních nákladů, které reagují na posun cen jednotlivých komodit nákladů na bydlení s ročním zpožděním, a to formou nařízení vlády na daný kalendářní rok.

Nařízení vlády č. 507/2021 Sb., kterým se pro účely příspěvku na bydlení ze státní sociální podpory pro rok 2022 stanoví výše nákladů srovnatelných s nájemným, částek, které se započítávají za pevná paliva, a částek normativních nákladů na bydlení, nereaguje na avizované zvýšení nákladů na energie

v následujícím roce – zmocnění v zákoně o státní sociální podpoře to neumožňuje.

Vzhledem k rozsahu a dopadu uvedené situace na domácnosti se navrhuje mimořádně navýšit částku normativních nákladů na bydlení pro rok 2022, která vychází u elektřiny a plynu pouze z pohybu cen v roce 2021. Jedná se o časově omezené řešení. Toto navýšení je koncipováno tak, aby nenarušilo pravidelné zvyšování normativních nákladů na bydlení formou nařízení vlády dle zmocnění v zákoně v roce 2023 a dalších letech.

Navržené částky navyšující normativní náklady na bydlení vycházejí z odhadu Ministerstva průmyslu a obchodu (zdrojem dat je Energetický regulační úřad), že navýšení cen bude v příštím roce v průměru o 37 % u elektřiny a 40 % u plynu.

Vzhledem k tomu, že převažující charakter bydlení vlastnického je rozdílný od nájemního, je odlišný i podíl jednotlivých komodit, které tvoří náklady na bydlení. Proto je odlišný i průměrný dopad zvýšení cen energií v nájemním a vlastnickém bydlení. Do navýšení se nepromítne velikost obce, protože dominantní dodavatelé dodávají energie v rámci velkých území a ceny nezávisí na velikosti obcí.

Zároveň je nově zakotvena mimořádná možnost stanovit nařízením vlády nové částky navýšení měsíčních normativních nákladů na bydlení pro rok 2022 uvedené v § 26a odst. 2, a to za předpokladu, pokud se odhad průměrného navýšení úrovně nákladů na energie mezi roky 2021 a 2022 významným způsobem změní. Navýšení se provede od počátku následujícího kalendářního měsíce po kalendářním měsíci, v němž bude nařízení vlády vydáno.“

10. Obě podkladová rozhodnutí (opatření) insolvenčních soudů odůvodňují názor, že při výpočtu splátky pro oddlužení se nezabavitelná částka (konkrétně částka normativních nákladů na bydlení) nezvyšuje o částku uvedenou v ustanovení § 26a zákona č. 117/1995 Sb. jen (obecným) poukazem na „důvodovou zprávu k zákonu č. 17/2022 Sb.“ a dále (při současném odkazu na § 26 a § 28 zákona č. 117/1995 Sb., a na § 1 odst. 1 nařízení o nezabavitelných částkách) poukazem na „výklad jazykový, systematický a logický“.

11. Na tomto místě Nejvyšší soud připomíná, že jako východiska, na nichž spočívá i jeho rozhodovací činnost, přejímá závěry formulované k výkladu právních norem Ústavním soudem již ve stanovisku jeho pléna ze dne 21. května 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st.-1/96, uveřejněném pod číslem 9/1997 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu (dostupném i na webových stránkách Ústavního soudu). Tam Ústavní soud vysvětlil, že vázanost soudu zákonem neznamená bezpodmínečně nutnost doslovného výkladu aplikovaného ustanovení, nýbrž zároveň vázanost smyslem a účelem zákona. V případě konfliktu mezi doslovným zněním zákona a jeho smyslem a účelem je důležité stanovit podmínky priority výkladu *e ratione legis* před výkladem jazykovým, podmínky, jež by měly představovat bariéru možné libovůle při aplikaci práva. Tamtéž Ústavní soud dodal, že smysl a účel zákona lze dovodit především z autentických dokumentů vypovídajících o vůli a záměrech zákonodárce, mezi něž patří důvodová zpráva k návrhu zákona (uvědomuje si skutečnost, že ze souhlasu zákonodárce s osnovou návrhu lze pouze

presumovat i jeho souhlas s jejími důvody), a dále z argumentace přednesené v rozpravě při přijímání návrhu zákona. Smysl a účel zákona lze dále dovodit z pramenů práva. Při aplikaci právního ustanovení je nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoliv pochybnost, lze upřednostnit výklad *e ratione legis* před výkladem jazykovým. Srov. shodně např. též důvody rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 15. října 2008, sp. zn. 31 Odo 495/2006, uveřejněného pod číslem 45/2009 Sb. rozh. obč., nebo důvody rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. října 2013, sp. zn. 31 Cdo 3881/2009, uveřejněného pod číslem 10/2014 Sb. rozh. obč.

č. 2

12. Poměřováno východisky shrnutými v předchozím odstavci, jazykový, logický, ani systematický výklad (k těmto metodám výkladu srov. např. Knapp., V.: Teorie práva, 1. vydání. Praha, C. H. Beck 1995, str. 169-173, nebo Boguszak, J., Čapek, J.: Teorie práva, 1. vydání. Praha, Codex Bohemia 1997, str. 133-137) nevede u zkoumaných ustanovení k názoru prosazovanému oběma insolvenčními soudy.

13. V literatuře nebylo pochyb o tom, že nezabavitelnou částku (základní částku), která ve smyslu § 278 o. s. ř. a (prováděcího) nařízení o nezabavitelných částkách nesmí být sražena povinnému z měsíční mzdy, tvoří i částka normativních nákladů na bydlení, a že zvýší-li se částky (...) normativních nákladů na bydlení podle zvláštního právního předpisu (jímž je zákon č. 117/1995 Sb.), uplatní plátce mzdy nově vypočtenou nezabavitelnou částku poprvé za výplatní období, do něhož připadne den, od něhož se tyto částky zvyšují; srov. např. Drápal, L., Bureš, J. a kol.: Občanský soudní řád II. § 201 až 376. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2009, str. 2303-2304.

14. Úprava obsažená v hlavě třetí zákona č. 117/1995 Sb. (v ustanoveních § 24 až § 28) se týká příspěvku na bydlení, přičemž normativní náklady na bydlení podle ustanovení § 26 uvedeného zákona slouží k posouzení, zda žadateli vznikl (s přihlédnutím k jeho skutečným nákladům na bydlení tvořeným položkami definovanými ustanovením § 25 uvedeného zákona) nárok na příspěvek na bydlení za podmínek obsažených v ustanovení § 24 uvedeného zákona. K tomu budiž dodáno (ve shodě s výše citovanou důvodovou zprávou a v souladu s ustanovením § 28 zákona č. 117/1995 Sb.), že konkrétní podobu (výši) částek normativních nákladů na bydlení, jak jsou obsaženy v § 26 odst. 1 písm. a/ zákona č. 117/1995 Sb., vymezilo pro rok 2022 (pro období od 1. ledna 2022 do 31. prosince 2022) ustanovení § 2 písm. a/ nařízení vlády č. 507/2021 Sb. (ze dne 13. prosince 2021).

15. Určuje-li ustanovení § 26a odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., že částky měsíčních normativních nákladů na bydlení stanovené nařízením vlády vydaným podle § 28 pro rok 2022 se pro období od 1. ledna 2022 do 31. prosince 2022 navyšují „pro stanovení nároku na příspěvek na bydlení a jeho výši“, pak jde o úpravu (změnu), která v rámci tohoto zákona plní stejný účel jako nařízení č. 507/2021 Sb. Z hlediska jazykového výkladu nevyvolává předmětné ustanovení (ve shodě s důvodovou zprávou k vládnímu návrhu pozdějšího zákona č. 17/2022 Sb.) žádné pochybnosti o tom, že vyjadřuje záměr zvýšit (o částky v něm uvedené) částky promítnuté pro rok 2022 v textu § 26 odst. 1

písm. a/ zákona č. 117/1995 Sb. nařízením vlády č. 507/2021 Sb. Předmětný jazykový výklad se přitom nikterak neprotiví výkladu logickému; žádný z argumentů (zvláštních argumentů právní logiky) používaných v mezích tohoto výkladu nezakládá jiný úsudek než ten, k němuž lze dospět i výkladem jazykovým. Také výklad systematický je s řečeným ve shodě; všechna dotčená zákonná ustanovení (ustanovení § 24 až § 28 zákona č. 117/1995 Sb.) se nacházejí ve stejné části (části třetí) uvedeného zákona a týkají se příspěvku na bydlení. Použitelnosti úpravy obsažené v § 26a zákona č. 117/1995 Sb. (tam obsaženého zvýšení) při určení celkové výše normativních nákladů na bydlení pro rok 2022, vymezených dříve (podle § 28 zákona č. 117/1995 Sb.) nařízením vlády č. 507/2021 Sb., přitom nebrání ani časová působnost onoho ustanovení; srov. článek II (Přechodná ustanovení), bod 1. zákona č. 17/2022 Sb. Pro naplnění účelu části třetí dané právní normy (vymezení předpokladů, za nichž lze uplatnit nárok na tento příspěvek a určení jeho výše) je tedy význam úpravy obsažené v § 26a zákona č. 117/1995 Sb. zřejmý.

16. Jestliže se určení nezabavitelné částky, která ve smyslu § 278 o. s. ř. nesmí být sražena povinnému z měsíční mzdy, vymezuje (na základě zákonného zmocnění obsaženého v § 278 o. s. ř.) nařízením o nezabavitelných částkách, které v § 1 odst. 1 činí součástí nezabavitelné částky rovněž „částky normativních nákladů na bydlení podle zvláštního právního předpisu“ [na jednu osobu, jde-li o povinného (v poměrech insolvenčního řízení o insolvenčního dlužníka), a (dále) třetinovým podílem, jde-li o další osoby zmíněné v § 1 nařízení o nezabavitelných částkách], a jestliže se v takovém případě částka normativních nákladů na bydlení pro jednu osobu stanoví pro byt užívaný na základě nájemní smlouvy v obci od 50 000 do 99 999 obyvatel (§ 1 odst. 1 věta druhá nařízení o nezabavitelných částkách), pak je rovněž zřejmé, že oním „zvláštním právním předpisem“ je právě zákon č. 117/1995 Sb. (který částku normativních nákladů na bydlení pro jednu osobu upravuje).

17. Zbývá dodat, že již ve stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 15. února 2017, sp. zn. Cpjn 23/2016, uveřejněném pod číslem 3/2017 Sb. rozh. obč. [odstavec 58., str. 69 (521)], Nejvyšší soud vysvětlil, že je všeobecně uznáváno, že poznámky pod čarou nejsou součástí normativního textu, lze je však použít k jeho výkladu, jestliže dávají najevo intenci zákonodárce, podepřenou též dobovým právním kontextem. V rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 18. října 2017, sp. zn. 31 Cdo 1704/2016, uveřejněném pod číslem 6/2019 Sb. rozh. obč., pak Nejvyšší soud dodal (srov. odstavec [47] tamtéž), že poznámka pod čarou nemá normativní význam, může však představovat ve spojení s některými právními argumenty interpretační pomůcku. Poznámka pod čarou č. 2) na konci věty druhé § 1 odst. 1 nařízení o nezabavitelných částkách, sice odkazuje „jen“ na § 26 odst. 1 písm. a/ zákona č. 117/1995 Sb. (a nikoli již na ustanovení § 26a uvedeného zákona), ustanovením § 26a odst. 2 písm. a/ zákona č. 117/1995 Sb. jsou však navyšovány (jak rozvedeno výše) právě částky promítnuté v textu § 26 odst. 1 písm. a/ uvedeného zákona nařízením č. 507/2021 Sb. (takže i příslušný odkaz je nutno číst v uvedeném duchu). Jinak řečeno, jakkoli poznámka pod čarou č. 2) na konci věty druhé § 1 odst. 1 nařízení o nezabavitelných částkách není součástí normativního textu, i onen odkaz potvrzuje (interpretačně posiluje) správnost závěru, že částky navýšení měsíčních normativních nákladů na bydlení pro rok 2022 určené ustanovením

§ 26a odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb. je nutné zohlednit při určení nezabavitelné částky podle § 278 o. s. ř.

18. Nejvyšší soud tedy uzavírá, že při stanovení nezabavitelné částky, která povinnému nesmí být sražena z měsíční mzdy (§ 278 o. s. ř.), se částka normativních nákladů na bydlení pro rok 2022 (vymezená nařízením vlády č. 507/2021 Sb.) zvyšuje o částku uvedenou v ustanovení § 26a odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb. (ve znění pozdějších předpisů). To platí i při určení nezabavitelné částky pro účely určení výše splátky (insolvenčního) dlužníka při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty (§ 398 odst. 1 a 3 insolvenčního zákona).

ROZHODNUTÍ VE VĚCECH
OBČANSKOPRÁVNÍCH, OBCHODNÍCH
A SPRÁVNÍCH

Č. 1

Nedostatek způsobilosti žalobce být účastníkem řízení v den jeho zahájení vede vždy k zastavení řízení a nemůže být zhojen cestou tzv. neodkladného úkonu za zemřelého. Jednání zmocněnce v takovém případě musí být činěno již jménem právních nástupců zůstavitele.

Podmínky řízení, Způsobilost být účastníkem řízení, Právní nástupnictví

§ 19 o. s. ř., § 103 o. s. ř., § 104 odst. 1 o. s. ř., § 107 odst. 1 o. s. ř., § 23 o. z., § 449 odst. 1 o. z.

Č. 1

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2021, sp. zn. 30 Cdo 207/2021, ECLI:CZ:NS:2021:30.CDO.207.2021.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce v rozsahu, ve kterém směřovalo proti výroku i usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2020, sp. zn. 70 Co 330/2020, jímž byl zrušen rozsudek soudu prvního stupně a řízení bylo zastaveno.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. V projednávané věci byla soudu doručena dne 23. 7. 2019 žaloba, kterou se měl I. T. coby žalobce zastoupený advokátem, domáhat zadostiučinění ve výši 331 520 Kč s příslušenstvím za nemajetkovou újmu, jež mu měla vzniknout v důsledku nepřiměřené délky řízení vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 35 Cm 313/2006.

2. Obvodní soud pro Prahu 2 (dále jen „soud prvního stupně“) svým rozsudkem ze dne 20. 7. 2020, č. j. 18 C 164/2019-49, uložil žalované zaplatit J. T. částku 153 600 Kč s příslušenstvím (výrok I), žalobu v částce 177 920 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok II), a rozhodl o povinnosti žalované zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 228 Kč (výrok III).

3. Soud prvního stupně při rozhodování vycházel ze skutečnosti, že přestože byla žaloba podána původně jménem I. T., který zemřel dne 29. 3. 2019 (k podání žaloby tedy došlo téměř čtyři měsíce po jeho smrti), po skončení pozůstalostního řízení podal J. T. jako dědic I. T., „návrh na pokračování v řízení“. Soud prvního stupně postupoval dle § 107 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) a následně vydal usnesení dne 16. 12. 2019, č. j. 18 C 164/2019-32, kterým rozhodl o procesním nástupnictví a připustil, aby J. T. vstoupil do řízení jako žalobce na místo I. T. Následně soud prvního stupně žalobu věcně projednal a o věci rozhodl rozsudkem ze dne 20. 7. 2020, č. j. 18 C 164/2019-49.

4. Městský soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) napadeným usnesením zrušil rozsudek soudu prvního stupně a řízení zastavil (výrok i usnesení odvolacího soudu) a rozhodl,

že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrok II usnesení odvolacího soudu).

5. Odvolací soud z podnětu odvolání podaného žalovanou přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně s tím, že se nejprve zabýval splněním podmínek řízení. Odvolací soud uzavřel, že podmínky řízení, konkrétně způsobilost být účastníkem řízení, musí být splněny ke dni zahájení řízení (podání žaloby). Nedostatek způsobilosti být účastníkem řízení nelze dodatečně zhojit, a o sporu tak nelze věcně rozhodnout. Zesnulý I. T., nedisponoval právní osobností (a tedy i způsobilostí být účastníkem řízení) již čtyři měsíce před podáním žaloby, kterou tak nelze považovat za „nezbytný úkon“ advokáta. Neexistujícího účastníka nelze zaměnit za jiného žádnou z cest, které jinak občanský soudní řád připouští. Jediným možným postupem bylo okamžité zastavení řízení; soud prvního stupně nicméně nesprávně rozhodl o procesním nástupnictví. Rozsudek soudu prvního stupně tedy trpí neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, proto jej odvolací soud zrušil a řízení ve věci zastavil. Odvolací soud nadto podotkl, že procesně korektním postupem by bylo podat žalobu jménem v úvahu přicházejících dědiců, a po skončení dědického řízení by jako účastník mohl dále vystupovat pouze ten, jenž by disponoval uvedeným nárokem.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Usnesení odvolacího soudu napadl J. T. (dále jen „dovolatel“) v celém rozsahu včasným dovoláním, v němž namítá, že odvolací soud nesprávně posoudil otázku neodkladného úkonu učiněného původně zmocněným advokátem po smrti zmocnitele. Dovolatel spatřuje splnění podmínky přípustnosti v tom, že tato otázka dílem nebyla v rámci rozhodovací praxe Nejvyššího soudu řešena a dílem je řešena dovolacím soudem rozdílně. Z obsahového hlediska následného textu dovolání je však zřejmé, že se dovolatel domnívá, že se odvolací soud při řešení předestřené otázky odchýlil od rozhodovací praxe Nejvyššího soudu. Dovolatel uvádí, že na projednávanou věc se uplatní ustanovení § 449 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), podle kterého učiní zmocněnec po smrti zmocnitele ještě vše, co nesnese odkladu, aby jeho právní nástupce neutrpěl újmu. Podání žaloby advokátem za zesnulého lze podle dovolatele považovat za takový neodkladný úkon, neboť k úmrtí poškozeného došlo až poté, co u žalované předběžně uplatnil svůj nárok a zároveň v době zahájení soudního řízení ještě nebylo známo, kdo jsou jeho dědici. Podání žaloby až po skončení dědického řízení nebylo možné z důvodu hrozícího promlčení nároku na přiznání přiměřeného zadostiučinění podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Dle dovolatele jsou na projednávanou věc použitelné závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 4. 2020, sp. zn. 26 Cdo 550/2020, podle kterého újmou ve smyslu § 449 odst. 1 o. z. se rozumí jakákoliv ztráta, úbytek nebo poškození práv, jimž lze předejít neprodleným jednáním zmocněnce. Odvolací soud se tak dopustil nesprávného právního posouzení, jež z ustanovení § 449 odst. 1 o. z. činí prakticky obsoletní normu. Dovolatel proto navrhl, aby Nejvyšší soud usnesení Městského soudu v Praze změnil ve výroku i tak, že se rozsudek soudu prvního stupně

potvrzuje, a ve výroku II tak, že se žalobci přiznává náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů. Zároveň navrhl, aby mu byla přiznána i náhrada nákladů dovolacího řízení.

7. Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

III.

Přípustnost dovolání

8. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle o. s. ř., ve znění účinném od 1. 2. 2019 (viz čl. IV a XII zákona č. 287/2018 Sb.).

9. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou (tj. osobou, o jejichž právech a povinnostech bylo napadeným usnesením odvolacího soudu rozhodnuto) a řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., dovolací soud se proto zabýval jeho přípustností.

10. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

č. 1

11. Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

12. V projednávané věci byl dovoláním napaden rovněž výrok II usnesení odvolacího soudu, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Takové dovolání je však podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. objektivně nepřípustné, proto jej v tomto rozsahu Nejvyšší soud odmítl, aniž by mu bylo umožněno se zabývat jeho věcnou správností.

13. Dovolání je ovšem přípustné pro vyřešení právní otázky, zda lze podání žaloby po smrti zmocnitele jeho jménem považovat za neodkladný úkon zástupce ve smyslu § 449 odst. 1 o. z., neboť tato otázka dosud nebyla v uvedených souvislostech v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

14. Dovolání není důvodné.

15. Dle § 19 o. s. ř. má způsobilost být účastníkem řízení ten, kdo má právní osobnost; jinak jen ten, komu ji zákon přiznává.

16. Dle § 23 o. z. má člověk právní osobnost od narození až do smrti.

17. Dle § 28 odst. 5 o. s. ř., ztratí-li zastoupený způsobilost být účastníkem řízení, popřípadě zemře-li nebo zanikne-li zástupce, plná moc zaniká.

18. Dle § 103 o. s. ř. kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).

19. Dle § 104 odst. 1 o. s. ř., jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví.

20. Dle § 107 odst. 1 o. s. ř., jestliže účastník ztratí po zahájení řízení způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno, posoudí soud podle povahy věci, zda v řízení může pokračovat. Není-li možné v řízení ihned pokračovat, soud řízení přeruší. O tom, s kým bude v řízení pokračováno, soud rozhodne usnesením.

21. Dle § 449 odst. 1 o. z., zemře-li zmocnitel nebo vypoví-li zmocněnec zmocnění, učiní zmocněnec ještě vše, co nesnese odkladu, aby zmocnitel nebo jeho právní nástupce neutrpěl újmu. Jeho právní jednání má tytéž účinky, jako by zmocnění ještě trvalo, neodporuje-li tomu, co nařídil ještě zmocnitel nebo jeho právní nástupce.

22. Podle § 20 odst. 6 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, nedohodne-li se advokát s klientem jinak nebo neučiní-li klient jiné opatření, je advokát povinen po dobu 15 dnů ode dne, kdy smlouva o poskytování právních služeb na základě výpovědi podle odstavců 1 až 5 nebo z jiného důvodu zanikla, činit veškeré neodkladné úkony tak, aby klient neutrpěl na svých právech nebo oprávněných zájmech újmu. To neplatí, pokud klient advokátovi sdělí, že na splnění této povinnosti netrvá.

23. Občanský soudní řád stanoví podmínky, za nichž soud může jednat a rozhodnout ve věci samé. Nedostatek některé podmínky nebo její zánik v průběhu řízení má procesní následky závislé na tom, zda jde o nedostatek podmínky odstranitelný či neodstranitelný. Vždy však nedostatek některé z podmínek řízení způsobuje, že soud nesmí vydat meritorní rozhodnutí, dokud nedojde k jeho odstranění. Podmínkami řízení jsou tedy takové podmínky určené občanským právem procesním, bez jejichž splnění nemůže dojít k rozhodnutí ve věci samé. Proto zákon soudu ukládá přihlížet z úřední povinnosti, zda není dán nedostatek podmínek řízení, kdykoliv, v již zahájeném řízení, tedy nejen na jeho začátku, ale rovněž po dobu celého dalšího průběhu řízení, a to i v rámci řízení o opravných prostředcích. Teorie procesního práva a ve shodě s ní i soudní praxe řadí mezi podmínky řízení podmínky na straně účastníka, tj. mimo jiné i způsobilost být účastníkem řízení.

24. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu dlouhodobě plyne závěr, že ztratí-li účastník řízení způsobilost být účastníkem řízení v době až po zahájení řízení do jeho pravomocného skončení, posoudí soud podle povahy věci, zda má řízení zastavit nebo přerušit anebo zda v něm může pokračovat (§ 107 o. s. ř.). Naproti tomu pro nedostatek způsobilosti být účastníkem řízení v den jeho zahájení soud může řízení jedině zastavit (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. 26 Cdo 400/2001, ze dne 21. 2. 2000, sp. zn. 26 Cdo 361/2000, ze dne 25. 2. 1999, sp. zn. 2 Cdo 657/97, a ze dne 13. 3. 1998, sp. zn. 2 Cdo 1056/96). Odvolací soud proto nepochybil, když na základě zjištění, že v době zahájení řízení žalobce neměl způsobilost být účastníkem soudního řízení, neboť byl již téměř čtyři měsíce po smrti, zvažoval, zda jsou splněny podmínky řízení, za nichž mohl jednat.

25. Odvolací soud také správně uzavřel, že postup soudu prvního stupně, kterým podle § 107 o. s. ř. rozhodl o procesním nástupnictví, byl nesprávný. V uvedeném ustanovení se upravuje postup soudu za situace, kdy účastník ztratí způsobilost být účastníkem řízení během řízení, tj. v období od jeho zahájení do jeho pravomocného skončení, a z toho

vyplývající tzv. procesní nástupnictví. Jestliže osoba již před zahájením řízení zemřela, nemohla vstoupit do procesních vztahů, které se zakládají podáním žaloby u soudu, neboť jí od počátku řízení chyběla způsobilost být účastníkem řízení. Nedostatek podmínky řízení tu byl již při zahájení řízení a jedná se o nedostatek neodstranitelný, který může vést pouze k zastavení řízení, k procesnímu nástupnictví dojít nemůže (srov. David, L., Ištváněk, F. a kol.: Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2009, s. 489). Uvedené závěry se obdobně prosadí i v případě návrhu na přistoupení dalšího účastníka do řízení či návrhu na záměnu účastníků (k tomu přiměřeně srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2004, sp. zn. 21 Cdo 2401/2003, ze dne 27. 5. 2010, sp. zn. 30 Cdo 792/2010, nebo ze dne 17. 2. 2009, sp. zn. 32 Cdo 544/2008).

26. Těžiště dovolacího přezkumu proto tkví v zodpovězení otázky, zda dlouhodobě ustálené závěry výše nastíněné judikatury týkající se výkladu procesního institutu podmínek řízení a absence tzv. procesní subjektivity žalobce v den zahájení řízení, jež vedou k potřebě zastavení řízení, jsou, jak dovozuje dovolatel, modifikovány zněním § 20 odst. 6 zákona o advokacii, popř. zněním § 449 odst. 1 o. z., či nikoliv.

č. 1

27. Ustanovení § 449 o. z. v prvním odstavci přejímá text § 33b odst. 6 dříve účinného zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013. Zemře-li zmocnitel anebo vypoví-li zmocněnec plnou moc (jde pouze o tyto dva případy), je zmocněnec s ohledem na zabezpečení ochrany zájmů zmocnitele, resp. jeho právního nástupce (dědice), povinen učinit ještě vše, co nesnese odkladu (jde o tzv. neodkladné právní úkony, z jejichž povahy vyplývá, že je nemůže vykonat zmocnitel, takže by mu, resp. jeho právnímu nástupci, mohla vzniknout újma na právech). Právní úkony učiněné v tomto období po smrti zmocnitele či po vypovězení plné moci zmocněncem, tj. v období, kdy plná moc zanikla, mají stejné právní účinky, jako kdyby zastoupení i nadále trvalo (v odborné literatuře srov. Švestka, J. In: Švestka, J. a kol.: Občanský zákoník I, II. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 309.)

28. Uvedené zákonné ustanovení je třeba vnímat nikoliv izolovaně, nýbrž v souvislosti se zněním § 15 odst. 1 o. z., podle něhož právní osobnost je způsobilost mít v mezích právního řádu práva a povinnosti, a s § 17 odst. 1 větou první o. z., podle níž práva může mít a vykonávat jen osoba. Přitom podle § 23 o. z. má člověk právní osobnost od narození až do smrti. Jestliže § 436 odst. 1, věta první o. z. stanoví, že kdo je oprávněn právně jednat jménem jiného, je jeho zástupcem a že ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému a občanský zákoník současně nepřiznává právní osobnost (způsobilost mít práva a povinnosti) zemřelé fyzické osobě, je nasnadě, že ani v případě postupu podle § 449 odst. 1 o. z. nemůže v takovém případě zástupce jednat za zemřelého zmocněnce, nýbrž, při splnění dalších zákonných podmínek, jeho jednání musí být činěno již jménem právních nástupců, jež má také podle osnovy zákona zavazovat. To platí zcela i pro obdobně koncipovanou úpravu provedenou v § 20 odst. 6 zákona o advokacii. Tentýž závěr lze nepřímou dovodit i z odborné komentářové literatury, podle níž „zaniklo-li zmocnění výpovědí, dopadají účinky neodkladného právního jednání zmocněnce na zmocnitele. Zaniklo-li zmocnění smrtí zmocnitele, dopadají účinky neodkladného jednání zmocněnce na dědice zmocnitele, nevylučuje-li to povaha věci“ (srov. Uhlíř, D. In: Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. Občanský zákoník:

Komentář, Svazek I, (§ 1–654). 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2020, ISSN: 2336-517X).

29. Nejvyšší soud poukazuje i na obdobně konstruovanou právní úpravu provedenou v § 1022 císařského patentu č. 946/1811 Sb. z. s., obecný zákoník občanský, ve znění účinném do 31. 12. 1950, podle něhož platilo, že zpravidla se plná moc ruší jak smrtí zmocnitelovou, tak zmocněncovou. Nedá-li se však začatá věc přerušit bez zřejmé újmy dědiců, nebo vztahuje-li se plná moc i na případ zmocnitelovy smrti, má zmocněnec právo i povinnost věc skoncovat. Přitom i předválečná judikatura k výkladu citovaného ustanovení stála pevně na stanovisku, že neodkladné úkony činí zmocněnec namísto zemřelého zmocnitele již jménem dědiců. V usnesení bývalého Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 1942, sp. zn. R i 147/42, bylo vysvětleno, že „řízení zahájené v knihovní žádosti, došlé na soud teprve po smrti navrhovatele, je zmatečné, třebaž navrhovatel podal knihovní žádost zmocněncem s plnou mocí, vztahující se i na případ jeho smrti a na jeho dědice, nebo třebaž se začatá věc nedá přerušit nebo odložit bez zřetelné újmy dědiců. V tomto případě by zmocněnec měl ovšem právo i povinnost věc dále vésti a ji skoncovat, musil by tak však učinit již jménem pozůstalosti nebo dědiců, nikoliv jménem zemřelého, jenž sám nebyl již jako účastník způsobilý jednati před soudem, ani nakládati předmětem, jehož se zápis týkal“.

30. V té souvislosti není k vyvrácení argumentace dovolatele rovněž bez významu, že okolnost, kdy ten, kdo v řízení vystupoval jako účastník, neměl způsobilost být účastníkem řízení, představuje v případě vydání meritorního rozhodnutí podle současné procesní úpravy zásadní, tzv. zmatečnou vadu řízení [§ 229 odst. 1 písm. b) o. s. ř.].

31. Odtud plyne, že ani § 449 odst. 1 o. z. a ani § 20 odst. 6 zákona o advokacii nepřiznávají zmocniteli po jeho smrti právní osobnost a ani jinak nepředstavují modifikaci procesního pravidla, podle něhož způsobilost být účastníkem řízení má ten, kdo má právní osobnost; jinak jen ten, komu ji zákon přiznává (§ 19 o. s. ř.).

32. Měl-li proto zmocněnec za to, že je jeho povinností k ochraně majetkových či jiných zájmů právních nástupců zemřelého zmocnitele učinit vše, co nesnese odkladu, měl tak činit již jménem těchto nástupců. Pokud mu nebyl znám jejich okruh (pokud ještě nebylo rozhodnuto o dědickém právu), měl žalobu podat jménem osob spravujících pozůstalost (správce pozůstalosti nebo vykonavatele závěti, v úvahu přicházejícím dědicům spravujícím pozůstalost nebo jménem správce pozůstalosti, jehož jmenoval soud – k okruhu osob oprávněných spravovat pozůstalost srov. např. Vláčil, D. In: Svoboda, K., Tlášková, Š., Vláčil, D., Levý, J., Hromada, M., Bílý, M., Pirk, T., Smolík, P., Trněná, K. Zákon o zvláštních řízeních soudních. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 331). I pokud by takových osob nebylo, pak z procesního hlediska nebylo vyloučeno v takovém případě podat žalobu jménem neznámých dědiců zmocnitele (k tomu přiměřeně srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2010, sp. zn. 21 Cdo 4947/2008, uveřejněné pod číslem 87/2012 Sb. rozh. obč.).

33. Vzhledem k tomu, že podání žaloby jménem zemřelé osoby představovalo důvod, pro který bylo dovolání zamítnuto, bylo již nadbytečné se v dovolacím řízení zabývat vzájemným vztahem § 449 odst. 1 o. z. a § 20 odst. 6 zákona o advokacii, tím méně, zda šlo o skutku o neodkladný úkon, zda byl učiněn včas a zda žalobou uplatněné právo

na náhradu nemajetkové újmy mohlo na právní nástupce zemřelého zmocnitele vůbec přejít (srov. § 1475 o. z.). Řešení těchto parciálních otázek by příznivější rozhodnutí pro dovolatele nepřineslo. Jelikož se dovolateli nepodařilo v hranicích otázek otevřených k dovolacímu přezkumu zpochybnit správnost právních závěrů odvolacího soudu, Nejvyšší soud dovolání žalobce podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

34. Za situace, kdy bylo dovolání shledáno přípustným, se dovolací soud ve smyslu § 242 odst. 3 o. s. ř. zabýval též tím, zda existují zmatečnostní vady uvedené v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., případně jiné vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Existence takových vad však shledána nebyla a dovolatel je v podaném dovolání ani neohlašoval.

č. 2

č. 2

Ve věcech peněžité náhrady za zásah do práva na soukromý a rodinný život způsobený usmrcením osoby blízké podle § 2959 o. z. se pro účely určení tarifní hodnoty postupuje podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (ve znění pozdějších předpisů).

Náklady řízení, Odměna advokáta

§ 2959 o. z., § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2060/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.2060.2020.1

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2020, sp. zn. 25 Co 6/2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Mladé Boleslavi rozsudkem pro uznání ze dne 25. 10. 2019, č. j. 16 C 266/2019-65, uložil žalované zaplatit žalobcům celkem 7 400 000 Kč s úrokem z prodlení, rozhodl o nákladech řízení a soudním poplatku. Rozhodl tak podle § 153a odst. 3 o. s. ř. rozsudkem pro uznání o žalobě na náhradu nemajetkové újmy způsobené úmrtím osoby blízké žalobcům, neboť žalovaná se ve lhůtě 30 dnů od doručení kvalifikované výzvy podle § 114b o. s. ř. dne 12. 9. 2019 do její datové schránky nevyjádřila a podmínky pro jeho vydání byly splněny.

2. Krajský soud v Praze k odvolání žalované rozsudkem ze dne 19. 2. 2020, č. j. 25 Co 6/2020 105, změnil výši náhrady nákladů řízení, ve zbytku rozsudek pro uznání potvrdil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Považoval podmínky pro vydání výzvy podle § 114b o. s. ř. za splněné. Povaha věci vyžadovala, aby soud měl k dispozici

kvalifikované vyjádření od žalované, žaloba měla veškeré náležitosti, byla určitá a srozumitelná. Žalobní nárok vycházel ze skutkových tvrzení obsažených v žalobě a nebyl v rozporu s hmotným právem, neboť vyplýval z § 2959 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Odvolací soud odmítl argument žalované, že z její procesní aktivity v obdobných věcech v jiných řízeních před soudem prvního stupně muselo být soudu patrné, že bude procesně aktivní i v projednávané věci, jakož i argument technické závady systému určeného pro zobrazování datových zpráv, neboť sama žalovaná předložila zprávu dodavatele systému, podle které závadou netrpěl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Rozsudek odvolacího soudu napadla žalovaná dovoláním, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 o. s. ř. tím, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu (odkázala na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2019, sp. zn. 25 Cdo 1065/2019, a ze dne 13. 9. 2018, sp. zn. 33 Cdo 1635/2018) a rozhodovací praxe Ústavního soudu (zejména od nálezů Ústavního soudu ze dne 14. 2. 2017, sp. zn. I. ÚS 2693/16, ze dne 12. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 3263/13, ze dne 20. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 3964/17, či ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 13/15). Jde o otázku naplnění jednotlivých podmínek pro vydání rozsudku pro uznání, resp. splnění podmínek pro vydání kvalifikované výzvy podle § 114b o. s. ř. Kvalifikovanou výzvu nemohl soud prvního stupně vydat, neboť žaloba byla nesrozumitelná, neurčitá a nevyplýval z ní nárok, který byl žalobcům přiznán. Ti neunesli břemeno tvrzení a břemeno důkazní, zejména v souvislosti s příčinnou souvislostí mezi úmrtím jejich osoby blízké a údajným pochybením žalované. Žalované nebyla před zasláním výzvy podle § 114b o. s. ř. zaslána prostá výzva podle § 114a o. s. ř., ani v řízení nebyl vydán platební rozkaz, elektronický platební rozkaz či evropský platební rozkaz. Nebyly-li splněny podmínky pro vydání kvalifikované výzvy, nemohl být vydán ani rozsudek pro uznání podle § 153a odst. 3 o. s. ř. Žalovaná zdůraznila, že fikce uznání představuje významný zásah do procesního postavení účastníka řízení, jehož důsledkem je nezvratné odepření meritorního přezkumu věci, a že žalobci zcela účelově zamlčeli vyjádření, které jim zaslala v reakci na jejich předžalobní výzvu. Zopakovala, že kvalifikovaná výzva jí nebyla doručena kvůli chybě v systému, který používá v souvislosti s datovou schránkou. Navrhla zrušení rozhodnutí odvolacího soudu i rozhodnutí soudu prvního stupně.

4. Žalobci se ve svém vyjádření ztotožnili s právním posouzením odvolacího soudu, podrobně rozebrali rozhodnutí, na které odkázala v dovolání žalovaná, uvedli, proč se nevztahují na projednávaný spor, a navrhli, aby bylo dovolání jako nepřipustné odmítnuto.

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky advokátního zastoupení dovolatele (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), avšak není přípustné (§ 237 o. s. ř.).

6. Usnesení podle § 114b odst. 1 o. s. ř. je právním prostředkem přípravy jednání, kterou soud provádí, aby bylo možné věc rozhodnout zpravidla při jediném jednání. Povaha věci vyžaduje vydání usnesení, je-li zjišťování skutkového stavu věci s ohledem na předpokládané množství odlišných tvrzení účastníků a navrhovaných důkazů obtížné a kdy bez znalosti stanoviska žalovaného nelze první jednání připravit tak, aby při něm bylo možné věc rozhodnout (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 8. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1109/2004, či ze dne 23. 2. 2010, sp. zn. 33 Cdo 315/2010). K přípravě jednání – a v jejím rámci též k vydání usnesení podle § 114b odst. 1 o. s. ř. – soud přistoupí až tehdy, jsou-li splněny podmínky řízení a byly-li odstraněny případné vady v žalobě. Má-li žaloba vady, neboť neobsahuje všechny stanovené náležitosti, je nesrozumitelná nebo neurčitá, soud žalobu odmítne, nebyla-li přes výzvu předsedy senátu řádně opravena nebo doplněna a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2009, sp. zn. 21 Cdo 968/2003, a ze dne 26. 3. 2009, sp. zn. 22 Cdo 4272/2007, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 12. 2015, sp. zn. 25 Cdo 3937/2015, případně ze dne 1. 8. 2016, sp. zn. 28 Cdo 504/2016). Z žaloby musí vyplývat vztah mezi skutkovými tvrzeními a petitem (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2250/2012). Jsou-li tyto náležitosti žaloby splněny, je soud oprávněn kvalifikovanou výzvu podle § 114b odst. 1 o. s. ř. vydat.

7. V daném případě žalobci podali žalobu, která obsahovala veškeré zákonné náležitosti ve smyslu § 79 o. s. ř., nejednalo se o žalobu neurčitou či nesrozumitelnou. Dostatečně v ní vylíčili skutková tvrzení nezbytná pro právní posouzení věci, kterým odpovídal navrhovaný petit, včetně tvrzení o příčinné souvislosti mezi pochybením žalované a úmrtím osoby blízké žalobcům. Uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy nebyl v rozporu s hmotným právem a nejednalo se o věc, v níž by nebylo možno uzavřít a schválit smír (§ 153b odst. 3 o. s. ř.). Namítla-li žalovaná, že žalobci neunesli břemeno důkazní, a soud tak neměl rozhodnout rozsudkem pro uznání, resp. neměl ani vydat kvalifikovanou výzvu, nevzala v úvahu podstatu procesního institutu uznání nároku podle § 153a odst. 3 o. s. ř., která je založena na fiktivním předpokladu, že žalovaný uznává skutková tvrzení, obsažená v žalobě, tedy že jsou tato tvrzení nesporná a proto k nim není vedeno žádné dokazování. Podmínkou je jen to, aby byla úplná žalobní tvrzení a aby požadované plnění podle hmotného práva odpovídalo daným tvrzením.

8. Z textu § 114b odst. 1 o. s. ř. jednoznačně vyplývá nepřípadnost námítky, že soud neučinil před kvalifikovanou výzvou nejdříve prostou výzvu, a současně, že kvalifikovanou výzvu nemohl vydat, neboť v řízení nebyl vydán platební rozkaz, elektronický platební rozkaz či evropský platební rozkaz. Podle citovaného ustanovení není prostá výzva nezbytnou podmínkou pro vydání kvalifikované výzvy, kterou je dále možné vydat nejen v souvislosti s (elektronickým, evropským) platebním rozkazem, ale rovněž vyžaduje-li to povaha věci. Z rozhodnutí odvolacího soudu a soudu prvního stupně se dostatečně podává, proč to povaha věci v daném případě vyžadovala. Jednalo se o složitý spor z oblasti péče o zdraví, kde se důvodně předpokládaly skutkové námítky žalované i rozsáhlé dokazování. Kvalifikovaná výzva byla řádně doručena do datové schránky žalované, která sice tvrdila nefunkčnost systému, jež používá pro práci s datovou schránkou, avšak současně sama předložila prohlášení dodavatele systému, který nefunkčnost systému vyloučil.

9. Odvolací soud se nikterak neodchýlil od rozhodovací praxe dovolacího soudu vztahující se ke splnění podmínek pro vydání kvalifikované výzvy. Tento závěr není v rozporu s žalovanou předloženými rozhodnutími Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, naopak, rozhodnutí odvolacího soudu plně respektuje tezi, že kvalifikovanou výzvu by soud měl vydávat pouze v těch případech, kdy žalovaný není aktivní způsobem, který je pro vydání kvalifikované výzvy právně relevantní (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1951/2004, ze dne 19. 8. 2008, sp. zn. 21 Cdo 3597/2007, nebo ze dne 24. 7. 2019, sp. zn. 25 Cdo 1065/2019), z obsahu spisu nevyplývá, že je žalovaný aktivní, a ani žalobce v žalobě netvrdí očekávanou aktivitu žalovaného, který nárok popírá, a sám z toho důvodu ani nenavrhuje vydání platebního rozkazu, jelikož se mu jeví takový postup jako nadbytečný (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 2. 2018, sp. zn. III. ÚS 3694/17). Žalovaná nebyla aktivní, její aktivita nevyplývala ani ze spisu, žalobci ji v žalobě netvrdili a sami navrhovali vydání platebního rozkazu. Aktivita žalované v jiných sporech nemůže být relevantní, neboť vždy musí být posuzována v konkrétním řízení, ve kterém je kvalifikovaná výzva vydána. Na správnosti postupu soudu prvního stupně spočívajícího ve vydání kvalifikované výzvy by nic nezměnilo ani předložení reakce žalované ze dne 6. 9. 2019 na předžalobní výzvu žalobců, neboť v ní žalovaná pouze uvedla, že zaujme stanovisko k uplatněnému nároku ve lhůtě 30 dnů. Nevyplývalo z ní, že by žalovaná nárok neuznávala a hodlala se v případném soudním sporu bránit. Ani takové vyjádření by však nebylo překážkou pro vydání kvalifikované výzvy podle § 114b odst. 1 o. s. ř. (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2004, sp. zn. 25 Cdo 798/2003).

10. Proti výroku o náhradě nákladů řízení není dovolání podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. objektivně přípustné.

11. Ze všech těchto důvodů dovolací soud dovolání žalované podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. odmítl.

12. Dovolací soud, s vědomím nejednotné judikatury ve věci určení tarifní hodnoty pro účely výpočtu odměny advokáta podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů; (dále jen „vyhláška č. 177/1996 Sb.“), dospěl k závěru o správnosti té linie soudních rozhodnutí (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 25 Cdo 1901/2018, či rozsudek ze dne 27. 6. 2019, sp. zn. 25 Cdo 4210/2018), podle které ve věcech peněžité náhrady za zásah do práva na soukromý a rodinný život způsobený usmrcením osoby blízké podle § 2959 o. z. (tj. do osobnostního práva) nelze při stanovení odměny advokáta postupovat podle § 7 ve spojení s § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Tato ustanovení nereflktují povahu řízení o peněžitých náhradách za újmu na přirozených právech člověka, neboť v době započetí úkonu právní služby nelze určit výši plnění, jestliže určení výše náhrady závisí na posouzení soudu podle mnoha kritérií (intenzita vztahu se zemřelým, věk zemřelého a pozůstalých, případná existenční či hmotná závislost na zemřelém, případné poskytnutí jiné satisfakce, postoj škůdce, dopad události do jeho duševní sféry, majetkové poměry škůdce, míra zavinění, resp. míra spoluzpůsobení smrti poškozeným, vzít v potaz je třeba i okolnosti vyjmenované v § 2957 o. z.). Na tyto případy je, obdobně jako v případech řízení o zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným výkonem veřejné moci

(srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013, nebo ze dne 26. 5. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1791/2015), příléhavé aplikovat ustanovení § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu, jež ostatně dle výslovného znění na věci osobnostních práv, v nichž je navrhována náhrada nemajetkové újmy, dopadá. Odměna advokáta se proto v projednávané věci vypočte z paušální tarifní hodnoty 50 000 Kč v citovaném ustanovení stanovené.

13. V dovolacím řízení má každý z úspěšných žalobců právo na náhradu nákladů, které se skládají z odměny advokáta ve výši 2 480 Kč podle § 1 odst. 2, § 6 odst. 1, § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 177/1996 Sb. za jeden úkon právní služby snížené o 20 % dle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., spočívající ve vyjádření k dovolání žalované, a z paušální náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč podle § 2 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. rozdělené mezi všechny žalobce (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1610/2014), to vše zvýšeno o náhradu za daň z přidané hodnoty ve výši 21% podle § 137 odst. 3 o. s. ř. Celkem tedy 3 042 Kč pro každého z žalobců.

č. 3

č. 3

Ustanovení § 57 zákona č. 219/2000 Sb. nedopadalo na ty státní podniky (u nichž funkce zakladatele byla přenesena na obce), které byly ke dni účinnosti tohoto zákona již zrušeny, protože tyto státní podniky ani nepozbyly dle § 57 odst. 5 tohoto zákona právo hospodaření k věcem ve vlastnictví státu.

Vydání věci, Státní podnik

§ 55b zákona č. 219/2000 Sb., § 57 zákona č. 219/2000 Sb.

Rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2020, sp. zn. 31 Cdo 1050/2020, ECLI:CZ:NS:2020:31.CDO.1050.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. 29 Co 390/2018, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 18. 6. 2018, sp. zn. 17 C 76/2017, a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 9 k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 9 rozsudkem ze dne 18. 6. 2018, č. j. 17 C 76/2017-42, výrokem pod bodem I, zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala vydání pozemku parc. č. 1 v katastrálním území K. (dále jen „předmětný pozemek“) do svého vlastnictví [nahrazení chybějícího projevu vůle žalované kuzavření dohody o vydání nezemědělské nemovitosti podle § 10 odst. 4 zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém

vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi), ve znění nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 10/13, publikovaného pod č. 177/2013 Sb.), a rozhodl o nákladech řízení (výrok II).

2. K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 11. 2018, č. j. 29 Co 390/2018-61, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (výrok I) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (výrok II).

3. Odvolací soud vyšel z týchž skutkových zjištění jako soud prvního stupně, uzavíraje, že žalobkyně jako oprávněná osoba (§ 3 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb.) v zákonem stanovené lhůtě vyzvala žalovaného k vydání předmětného pozemku a poté, kdy žalovaný neakceptoval její návrh na uzavření dohody, iniciovala řízení o jeho vydání u pozemkového úřadu. Rozhodnutím ze dne 7. 11. 2014, č. j. SPÚ 608172/2014, Státní pozemkový úřad její návrh zamítl pro nezemědělský charakter požadované nemovitosti (§ 9 odst. 6 věty třetí zákona č. 428/2012 Sb.), načež se žalobkyně svým návrhem na vydání nemovitosti jako nezemědělské (nahrazení chybějícího projevu vůle žalované k uzavření dohody o vydání věci) obrátila na soud podle § 10 odst. 4 zákona č. 428/2012.

4. Jako správné odvolací soud aproboval i právní posouzení věci, jež vedlo soud prvního stupně k zamítnutí žaloby, tedy že žalovaný není povinnou osobou podle ustanovení § 4 zákona č. 428/2012 Sb. a není tak pasivně legitimován v tomto sporu o vydání předmětného nezemědělského pozemku. Žalovaný, byť je v katastru nemovitostí stále zapsán jako osoba, které svědčí právo hospodaření s předmětným pozemkem ve vlastnictví státu, ve skutečnosti není oprávněn s tímto majetkem ode dne 1. 1. 2001 hospodařit. Dne 1. 1. 2001 totiž vstoupil v účinnost zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, jenž v ustanovení § 57 odst. 5 vyslovil zánik práva hospodaření k věcem ve vlastnictví státu vykonávaného státními organizacemi uvedenými v odstavci 1 tohoto ustanovení (dosavadní státní podniky a státní rozpočtové a příspěvkové organizace, u nichž byla funkce zakladatele a pravomoc tyto organizace zřizovat, řídit a zrušovat přenesena podle zvláštních právních předpisů na příslušná zastupitelstva obcí a které ke dni účinnosti tohoto zákona dosud nezakly).

5. Na uvedeném závěru podle soudů nižších stupňů ničeho nemění ani ustanovení § 55b zákona č. 219/2000 Sb., včleněné zákonem č. 51/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, jež dle svého znění, krom jiného, vylučuje z dosahu ustanovení § 57 zákona č. 219/2000 Sb. ty státní podniky, u nichž byla funkce zakladatele přenesena na zastupitelstva příslušných obcí, „které byly zrušeny a vstoupily do likvidace před 1. 1. 2001“. K argumentaci tímto ustanovením soudy nižších stupňů uvedly, že tato novela zákona č. 219/2000 Sb. (jež vstoupila v účinnosti dnem 1. 3. 2016) nemůže mít zpětnou časovou působnost, připomínající, že k jejímu přijetí došlo až po doručení výzvy žalovanému k vydání předmětného pozemku žalobkyni. Jako nerelevantní pak soudy odmítly i výkladové stanovisko Ministerstva financí k aplikovaným ustanovením zákona č. 219/2000 Sb. Závěrem připomněly, že zákon č. 428/2012 Sb. počítá i se situací, kdy výzva k vydání nemovitosti byla učiněna vůči osobě, jež není oprávněna hospodařit s majetkem státu, jenž je předmětem výzvy,

pročež bylo na žalobkyni, aby se domáhala buď postoupení jí učiněné výzvy žalovaným, anebo uplatnila výzvu přímo u Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, který byl příslušný k hospodaření s předmětným pozemkem.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Rozsudek odvolacího soudu napadla dovoláním žalobkyně. Splnění předpokladů přípustnosti dovolání spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí spočívá na vyřešení otázky hmotného práva, která byla v rozhodovací praxi odvolacího soudu vyřešena, avšak dovolacím soudem má být posouzena jinak.

7. Za nesprávné považuje dovolatelka posouzení odvolacího soudu, že žalovaný pozbyl právo hospodaření k předmětnému pozemku ke dni 1. 1. 2001 podle ustanovení § 57 odst. 5 zákona č. 219/2000 Sb. Namítá, že § 57 zákona č. 219/2000 Sb. nedopadá na státní podniky, které byly zrušeny již před účinností zákona č. 219/2000 Sb. (žalovaný vstoupil do likvidace dne 18. 2. 1998). Svoji úvahu odůvodňuje tím, že § 57 odst. 2 zákona č. 219/2000 Sb. ukládá obcím, na které byla přenesena funkce zakladatele státního podniku, takový podnik zrušit, což je však nemožné, byl-li státní podnik zrušen již před účinností tohoto zákona. Dodává, že ztrátou práva hospodaření podle § 57 odst. 5 zákona č. 219/2000 Sb. by bylo narušeno i legitimní očekávání věřitelů v již započatém procesu likvidace státního podniku. Dovolací soud sice již opakovaně dospěl k závěru (zejména v rozsudku ze dne 16. 12. 2008, sp. zn. 28 Cdo 5387/2007, z něhož napadené rozhodnutí vychází), že § 57 zákona č. 219/2000 Sb. dopadá i na žalovaného, nicméně se řádně nevypořádal se zvláštností postavení těch státních podniků, které již byly zrušeny ke dni účinnosti zákona č. 219/2000 Sb.

8. Důvod pro odlišné posouzení této otázky spatřuje dovolatelka také ve skutečnosti, že zákonem č. 51/2016 Sb. zákonodárce vložil do zákona č. 219/2000 Sb. ustanovení § 55b, podle něhož se § 57 téhož zákona nevztahuje na státní podniky, které vstoupily do likvidace před 1. 1. 2001; nejde zde přitom o zpětnou působnost právního předpisu, jelikož odkazovaným ustanovením zákonodárce toliko reagoval na právní a faktický stav existující v době přijetí novely (tedy že § 57 se nevztahuje na podniky zrušené před účinností zákona č. 219/2000 Sb.). S ohledem na výkladovou zásadu racionálního zákonodárce (sp. zn. 31 Cdo 2459/2012) pak nelze než dospět k závěru, že se § 57 skutečně nevztahoval na státní podniky zrušené již před 1. 1. 2001, neboť jinak by část znění ustanovení § 55b postrádala smysl. Také z důvodové zprávy k zákonu č. 51/2016 Sb. je zřejmé, že podle záměru zákonodárce nedopadalo ustanovení § 57 zákona č. 219/2000 Sb. na státní podniky zrušené před jeho účinností. Stejný výklad zastává i Ministerstvo financí a tato interpretace je podpořena i skutečností, že ani Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových nečiní žádné kroky k převzetí dotčeného majetku a likvidátoři těchto státních podniků nadále provádějí likvidaci. Při výkladu, že § 57 zákona č. 219/2000 Sb. dopadá i na žalovaného, by likvidátoři již učiněné převody majetku byly neplatné.

9. Podle dovolatelky je tak žalovaný, coby státní podnik nadaný právem hospodaření s předmětným pozemkem ve vlastnictví státu, povinnou osobou (dle § 4 písm. d/ zákona

č. 428/2012 Sb.) k vydání pozemku oprávněné osobě a věcnou legitimaci ve sporu tudíž nepostrádá.

10. Dovolatelka navrhla, aby byl napadený rozsudek odvolacího soudu zrušen, spolu s jemu předcházejícím rozsudkem soudu prvního stupně, a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

11. Žalovaný ve vyjádření k dovolání označil napadené rozhodnutí za věcně správné, nikoli však z důvodu, že by ve věci nebyl pasivně věcně legitimován; v tomto směru se připojil k argumentaci dovolatelky, dodávaje, že právní předpisy nelze vykládat „formalisticky“.

III.

Přípustnost dovolání

12. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (od 30. 9. 2017) se podává z bodu 2 článku II části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „o. s. ř.“).

13. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) se po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (žalobkyní) zastoupenou advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), ve lhůtě stanovené § 240 odst. 1 o. s. ř. a obsahuje povinné náležitosti podle § 241a odst. 2 o. s. ř., zabýval tím, zdali je dovolání přípustné.

14. Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

15. Přípustnost dovolání proti napadenému rozhodnutí odvolacího soudu (jež je rozhodnutím, jímž se končí odvolací řízení, nikoliv rozhodnutím z okruhu usnesení vyjmenovaných v § 238a o. s. ř.) je třeba poměřovat ustanovením § 237 o. s. ř. (hledisky v něm uvedeny).

16. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (srov. § 237 o. s. ř.).

17. Tříčlenný senát č. 28, který měl podle rozvrhu práce Nejvyššího soudu dovolání projednat a rozhodnout o něm, dospěl při posouzení otázky, zaniklo-li podle § 57 odst. 5 zákona č. 219/2000 Sb., právo hospodaření s věcmi ve vlastnictví státu i těm státním podnikům (u nichž byla funkce zakladatele přenesena na obce), které byly zrušeny před účinností zákona č. 219/2000 Sb. a probíhala jejich likvidace, k právnímu názoru odlišnému od toho, který byl vyjádřen v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2008, sp. zn. 28 Cdo 5387/2007, a reflektován v další rozhodovací praxi odvolacího soudu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2015, sp. zn. 26 Cdo 5255/2014).

18. Z citovaných rozhodnutí se (mimo jiné) podává, že právo hospodaření k věcem ve vlastnictví státu pozbyly podle § 57 odst. 5 zákona č. 219/2000 Sb. i ty státní podniky (u nichž funkci zakladatele vykonávaly obce), které byly zrušeny přede dnem účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2001) a probíhala jejich likvidace.

19. Senát č. 28 však dospěl k závěru opačnému, tedy že ustanovení § 57 zákona č. 219/2000 Sb., dopadalo toliko na ty státní podniky (u nichž byla funkce zakladatele přenesena na obce), které nebyly ke dni účinnosti tohoto zákona zrušeny a nikoli i na státní podniky zrušené již před účinností tohoto zákona. Proto rozhodl o postoupení věci podle § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, k rozhodnutí velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu (dále též jen „velký senát“). Velký senát pak věc projednal a rozhodl o ní v souladu s ustanoveními § 19 a § 20 odst. 1 uvedeného zákona.

20. Odvolací soud založil své rozhodnutí na závěru, podle něhož žalovaný, jakožto státní podnik, u něhož byla funkce zakladatele přenesena podle § 36 zákona č. 418/1990 Sb., o hlavním městě Praze, na hlavní město Prahu a jenž byl dne 18. 2. 1998 zrušen a vstoupil do likvidace, pozbyl podle § 57 odst. 5 zákona č. 219/2000 Sb. ke dni účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2001) právo hospodaření s věcmi ve vlastnictví státu, protože není pasivně věcně legitimován v řízení o vydání předmětného pozemku (nahrazení projevu vůle). Otázka výkladu ustanovení § 57 zákona č. 219/2000 Sb. je tudíž otázkou hmotného práva, na jejímž posouzení napadené rozhodnutí závisí a která má být vyřešena jinak, než se stalo v předchozích rozhodnutích Nejvyššího soudu; dovolání je proto přípustné podle § 237 o. s. ř. k jejímu vyřešení.

č. 3

IV.

Důvodnost dovolání

21. Po přezkoumání napadeného rozsudku ve smyslu § 242 o. s. ř., jež takto provedl bez jednání, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání je opodstatněné.

22. Zmatečnosti (§ 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a/ a b/ a § 229 odst. 3 o. s. ř.) ani jiné vady řízení, jež mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí a k nimž dovolací soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou v dovolání namítány a z obsahu spisu se nepodávají.

23. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn odvolacím soudem, nemohl být dovoláním zpochybněn, a proto z něj Nejvyšší soud při dalších úvahách vychází.

24. O nesprávné právní posouzení věci (naplňující dovolací důvod podle § 241a odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř.) jde tehdy, posoudil-li odvolací soud věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně vybranou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

25. S ohledem na skutkové okolnosti posuzované věci je pro její posouzení rozhodný především zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění účinném ke dni 1. 1. 2001.

26. Podle § 57 zákona č. 219/2000 Sb. „dosavadní státní podniky a státní rozpočtové a příspěvkové organizace, u nichž byla funkce zakladatele a pravomoc tyto organizace

zřizovat, řídit a zrušovat přenesena podle zvláštních právních předpisů na příslušná zastupitelstva obcí a které ke dni účinnosti tohoto zákona dosud nezanikly, nejsou organizačními složkami podle tohoto zákona a nevztahuje se na ně ustanovení § 54 až 56“ (odstavec 1). „Právní poměry státních podniků, na které se vztahuje odstavec 1, se řídí zvláštními právními předpisy a přiměřeně ustanovením § 20 odst. 3 zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku; část ustanovení § 20 odst. 3 týkající se zrušení státního podniku se nepoužije. Obec, na niž byla přenesena funkce zakladatele, podnik zruší s likvidací podle zvláštních právních předpisů anebo jej zruší bez likvidace; v tom případě je povinna učinit opatření o veškerém majetku podniku a jeho závazcích (odstavec 6)“ (odstavec 2). „Právo hospodaření k věcem ve vlastnictví státu vykonávané státními organizacemi uvedenými v odstavci 1 podle dosavadních předpisů dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zaniká. Věci, k nimž právo hospodaření takto zaniklo, jsou majetkem podle § 10 písm. b) tohoto zákona. Pokud s těmito věcmi souvisejí závazky uvedených státních organizací, přecházejí takové závazky na stát“ (odstavec 5).

27. Podle § 55b zákona č. 219/2000 Sb. (ve znění zákona č. 51/2016 Sb.) „likvidátoři státních podniků, které nejsou založené a nepovažují se za založené podle zákona č. 77/1997 Sb. a byly přitom zrušeny a vstoupily do likvidace, včetně těch dosavadních státních podniků, u nichž byla funkce zakladatele a pravomoc tyto organizace zřizovat, řídit a zrušovat přenesena podle zvláštních právních předpisů na zastupitelstva příslušných obcí, ale které byly zrušeny a vstoupily do likvidace před 1. lednem 2001 a ustanovení § 57 se na ně z toho důvodu nevztahuje, po vypořádání do té doby existujících odvodů do státního rozpočtu, daní, poplatků, jiných obdobných peněžitých plnění a dluhů převedou (§ 55 odst. 3) zbylý majetek, s nímž je státní podnik v likvidaci příslušný hospodařit a s nímž se nepodařilo naložit jinak a jeho existence tak brání skončení likvidace, bezúplatně Úřadu. S tímto majetkem je Úřad příslušný hospodařit v souladu s ustanovením § 9.“

28. Subjekty, na které mělo dopadat ustanovení § 57 zákona č. 219/2000 Sb. měly specifické postavení, kdy se jednalo o státní podniky, státní rozpočtové a příspěvkové organizace, které spravovaly majetek ve vlastnictví státu (případně ho i zhodnocovaly), avšak byly podřazeny pod zakladatelskou, resp. zřizovatelskou funkci jednotlivých obecních zastupitelstev (srov. ZÁVODSKÝ, O., SVOBODA, M., Zákon o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 403 – 404).

29. Do tohoto specifického postavení se označené subjekty dostaly v důsledku ustanovení § 67 odst. 1 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), a § 36 zákona č. 418/1990 Sb. dle nichž došlo k přenosu funkce zakladatele státních podniků a pravomoci zřizovat, řídit a zrušovat organizace a zařízení, kterou vykonávaly národní výbory na městská, obvodní, či místní zastupitelstva.

30. Předpokládalo se, že tuto „anomálii“ vyřeší smluvní převod nebo postup podle ustanovení § 5 a násl. zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, která umožňovala přechod majetku státu do vlastnictví obce na žádost obce; tato očekávání se však nenaplnila (srov. Havlan, P. Majetek státu. 3. aktualizované vydání, Praha: Linde, 2010, s. 80, nebo Havlan, P.

Nový právní rámec hospodaření s majetkem územních samospráv. Právní rozhledy 12/2000, s. 535).

31. Věcná působnost ustanovení § 57 zákona č. 219/2000 Sb. je vymezena v jeho odstavci 1 tak, že se netýká všech státních podniků a státních rozpočtových a příspěvkových organizací, u nichž byla funkce zakladatele a pravomoc tyto organizace zřizovat, řídit a zrušovat přenesena podle zvláštních právních předpisů (zákon č. 367/1990 Sb. a zákon č. 418/1990 Sb.) na příslušná zastupitelstva obcí, nýbrž jen těch, které „ke dni účinnosti tohoto zákona dosud nezanikly“.

32. K zániku těchto státních podniků [jejichž poměry se i po účinnosti zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku, nadále řídily zákonem č. 111/1990 Sb., o státním podniku; srov. § 20 odst. 3 zákona č. 77/1997 Sb.] docházelo výmazem z obchodního rejstříku (srov. § 15 odst. 2 zákona č. 111/1990 Sb.), kdy státní podnik přestával existovat jako právnická osoba – ztratil způsobilost k právům a povinnostem (srov. přiměřeně např. DĚDIČ, J., GURIČOVÁ, J., KŘÍŽ, J., LASÁK, J., POROD, J. Zákon o státním podniku. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018, komentář k § 10). [Terminologicky poněkud nepřesné a matoucí je pak znění ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 111/1990 Sb., že „podnik zaniká: a) rozdělením, sloučením, splynutím, zrušením bez likvidace; b) likvidací zrušeného podniku“, avšak ve spojení s navazujícím ustanovením § 15 odst. 2 není pochyb o tom, že k zániku státního podniku docházelo výmazem z obchodního rejstříku.]

33. Čistě gramatickým výkladem ustanovení § 57 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb. by bylo lze dospět k závěru, že se dotčené ustanovení vztahuje na ty státní podniky, které ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona existovaly („dosud nezanikly“); jelikož i zrušený státní podnik, k jehož zániku (výmazu z obchodního rejstříku) dosud nedošlo, je existujícím, mělo by se dotčené ustanovení, vycházející z doslovného znění zákona, vztahovat i na ty státní podniky, které byly ke dni účinnosti zákona č. 219/2000 Sb. v likvidaci (jak dovodily v posuzované věci i soudy nižších stupňů).

34. Jakkoliv Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi nepopírá důležitost gramatické (jazykové) metody výkladu právního předpisu jako jedné ze základních metod (spolu s výkladem systematických a logickým), opakovaně připomíná, že nelze vystačit pouze s ním, zejména tam, kde panují důvodné pochybnosti o obsahu konkrétní právní normy (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2004, sp. zn. 33 Odo 70/2004; rozsudek ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 33 Cdo 2751/2010); jakkoli je třeba vyhnout se rozhodovací libovůli, k níž výklad odchylný od textu zákona (*contra verba legis*) může svádět, soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje zejména účel zákona, ale také historie jeho vzniku, systematika či některý z ústavních principů (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 29 Cdo 4197/2015, uveřejněné pod číslem 45/2018 Sb. rozh. obč., rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2018, sp. zn. 22 Cdo 1424/2018, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. 22 Cdo 5305/2017). V této souvislosti Nejvyšší soud konstantně odkazuje i na názorovou judikaturu Ústavního soudu, jíž se připomíná, že jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení k aplikované právní normě, a je tedy pouhým východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu, k čemuž slouží i řada dalších postupů,

jako logický a systematický výklad, výklad *e ratione legis* atd. (srov. například nálezná pléna Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, uveřejněný pod č. 30/1998 Sb., nálezná pléna Ústavního soudu ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 42/03, uveřejněný pod č. 280/2006 Sb., či nálezná pléna Ústavního soudu ze dne 12. 9. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 87/06).

35. Obsah ustanovení § 57 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb. přitom vzbuzuje relevantní pochybnosti a vyžaduje tedy další interpretaci i s použitím dalších výkladových metod, již proto, že mělo-li by se dané ustanovení – v souladu s čistě jazykovým výkladem – vztahovat na „státní podniky, které ke dni účinnosti zákona nezanikly“, jeho logický výklad (za použití *argumentum a contrario*) by sváděl k závěru, že ustanovení nedopadá toliko na státní podniky již zaniklé, což je závěr nepochybně absurdní, neboť na neexistující právnické osoby by se dané ustanovení tak či tak vztahovat nemohlo, aniž danou okolnost musel zákonodárce výslovně deklarovat. Čistě jazykový výklad daného ustanovení zde není kompatibilní s výkladem logickým a také se zásadou nevytváření nadbytečných ustanovení (část právní normy deklarující, že se dotčené ustanovení vztahuje jen na státní podniky, které nezanikly, byla by nadbytečná), která je součástí principů systematického výkladu (srov. WINTR, J. Metody a zásady interpretace práva. Praha: Auditorium, 2013, s. 80).

36. V rozhodovací praxi dovolacího soudu se současně připomíná, že vázanost soudu zákonem neznamená bezpodmínečně nutnost doslovného výkladu aplikovaného ustanovení, nýbrž zároveň vázanost smyslem a účelem zákona, které lze dovodit především z autentických dokumentů vypovídajících o vůli a záměrech zákonodárce, mezi něž patří mimo jiné důvodová zpráva k návrhu zákona (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. 31 Cdo 3881/2009, uveřejněný pod číslem 10/2014 Sb. rozh. obč., nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 11. 2015, sp. zn. 32 Cdo 1714/2015, uveřejněné pod číslem 75/2016 Sb. rozh. obč., nebo stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st.-1/96, uveřejněné pod č. 294/1996 Sb.).

37. Podle důvodové zprávy k § 57 zákona č. 219/2000 Sb. dané ustanovení sleduje „potřebu definitivního dořešení právního postavení a vztahu k majetku státu“ u státních organizací, u nichž funkce jejich zakladatele přešla na obce a města; „tyto organizace si nadále podržely charakter státních organizací a nadále také vykonávaly právo hospodaření s majetkem státu, a to až do doby, pokud z rozhodnutí příslušné obce (města) nezanikly. V řadě případů se ovšem toto nestalo a tyto státní organizace existují dosud, se všemi negativy a nelogičnostmi z toho vyplývajícími (hospodaření s majetkem státu je ovlivňováno obcí či městem, což může vést ke konfliktu zájmů, majetek je těmito organizacemi nabýván vždy pro stát a je zhodnocován z obecních prostředků apod.). Návrh při úpravě jejich dalšího postavení jednak vychází z dosavadní právní úpravy (u státních podniků, jejichž zánik předpokládal již zákon č. 77/1997 Sb., o státním podniku), jednak využívá možnosti jejich transformace na organizační složky a příspěvkové organizace územních samosprávných celků (zde obcí)“.

38. Z důvodové zprávy je zřejmé, že zákonodárce považoval stav, kdy obce vykonávají funkci zakladatele anebo disponují pravomocí zřizovat, řídit a zrušovat státní podniky, a státní rozpočtové a příspěvkové organizace za nežádoucí. Důvodová zpráva také poznamenává, že zánik státních podniků, u nichž funkce zakladatele byla přenesena

na obce, předpokládal již zákon č. 77/1997 Sb., dle něhož měly obce povinnost tyto státní podniky (s likvidací nebo bez ní) zrušit ve lhůtě šesti měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona (srov. § 20 odst. 3 zákona), přičemž po marném uplynutí této lhůty měl takový podnik zrušit soud a nařídit jeho likvidaci (srov. § 20 odst. 4 zákona); mělo tak již před účinností zákona č. 219/2000 Sb. dojít ke zrušení, a případně i zániku všech těchto podniků.

39. Ustanovením § 57 zákona č. 219/2000 Sb. tedy zákonodárce reagoval na skutečnost, že i v době přijetí tohoto zákona existovaly státní podniky, u nichž funkci zakladatele vykonávaly obce, přičemž považoval za žádoucí (s ohledem na „negativa a nelogičnosti“ vyplývající z toho, že tyto organizace hospodařily s majetkem státu, avšak byly řízeny obcemi) postavení těchto subjektu „definitivně dořešit“; přitom se z obsahu důvodové zprávy podává, že byl ovlivněn též zkušeností, že nepostačuje zakotvení povinnosti obcí (§ 20 odst. 3 zákona č. 77/1997 Sb.) a dokonce ani soudů (§ 20 odst. 4 zákona č. 77/1997 Sb.) tyto podniky zrušit a že se problematika majetku, s nímž tyto subjekty nakládají, nevyřeší ani smluvními převody, anebo postupem podle § 5 a násl. zákona č. 172/1991 Sb. (srov. již výše odkazovanou literaturu: Havlan, P. Majetek státu. 3. aktualizované vydání, Praha: Linde, 2010, s. 80, nebo Havlan, P. Nový právní rámec hospodaření s majetkem územních samospráv. Právní rozhledy 12/2000, s. 535).

č. 3

40. Smyslem a účelem zákona č. 219/2000 Sb. tedy bylo dosáhnout definitivní vypořádání vztahů k majetku státu ve vztahu k všem státním podnikům, u nichž byla funkce zakladatele přenesena na obce. Proto byla zákonodárcem do právní úpravy tohoto zákona inkorporována nejenom právní úprava ukládající obcím povinnost tyto státní podniky zrušit (srov. § 57 odst. 2 zákona), nýbrž také úprava, dle níž státní podniky „uvedené v odstavci 1“ dnem účinnosti tohoto zákona pozbyly právo hospodaření k věcem ve vlastnictví státu a dle níž s těmito věcmi měly nově hospodařit příslušné organizační složky státu (§ 57 odst. 5 ve spojení s § 10 písm. b/, § 11 a § 20 zákona č. 219/2000 Sb.), čímž se vyřešil vztah těchto subjektů k majetku státu bez ohledu na skutečnost, zda obce splní povinnost tyto podniky zrušit; jinak řečeno, vyřešení majetkových vztahů těchto státních podniků se státem bylo nezávislé na tom, zda obce splní svou povinnost tyto podniky zrušit.

41. V případě těch státních podniků, které již byly zrušeny před účinností zákona č. 219/2000 Sb. a probíhala jejich likvidace, by ovšem nebyl dán důvod pro takový zásah do jejich práv k věcem ve vlastnictví státu, neboť tyto již směřovaly k zániku (šlo patrně především o podniky, u nichž obce splnily svou povinnost je zrušit podle § 20 odst. 3 zákona č. 77/1997 Sb.). Nadto nelze přehlédnout, že je-li zasaženo do majetkových poměrů (nejen) státních podniků v průběhu likvidace, má to na průběh likvidace značný dopad, který by měl být zákonodárcem reflektován. Podle ustanovení § 74 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2000 (dále jen „obch. zák.“; tímto zákonem se řídila i likvidace státních podniků – k tomu srov. § 761 odst. 2 tohoto předpisu), bylo povinností likvidátora sestavit ke dni vstupu státního podniku do likvidace účetní rozvahu, která by ztrátou práv hospodařit s věcmi ve vlastnictví státu ztratila vypovídací hodnotu, pročež by bylo namístě, aby zákonodárce uložil likvidátorům takto dotčených podniků sestavit účetní rozvahu opětovně i ke dni účinnosti zákona č. 219/2000 Sb. Odhlédnout nelze ani od skutečnosti, že takový zásah

do majetkových poměrů likvidovaného státního podniku dotkl by se mnoha dalších činností likvidátora, kdy dle ustanovení § 72 obch. zák. likvidátor v rámci úkonů směřujících k likvidaci státního podniku mimo jiné plnil jeho závazky, zastupoval státní podnik před soudy a jinými státními orgány, uzavíral smíry a dohody o změně a zániku práv a závazků.

42. V této souvislosti lze též uvést, že zrušení staré a přijetí nové právní úpravy je vždy spjato také se zásahem do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo (zde zejména věřitelů) a mělo by být posuzováno i hlediskem proporcionality, jež lze charakterizovat tak, že vyšší stupeň intenzity veřejného zájmu, resp. ochrany základních práv a svobod odůvodňuje vyšší míru zásahu do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo novou právní regulací (srov. přiměřeně např. nálezná pléna Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, publikovaný pod č. 63/1997 Sb.). Zásah do majetkových poměrů již likvidovaných státních podniků nelze, i s ohledem na v předcházejícím odstavci uvedené okolnosti, považovat za proporcionální veřejnému zájmu na vyřešení specifického postavení státních podniků, u nichž funkce zakladatele byla přenesena na obce; ostatně státní podniky, které byly v likvidaci již před účinností zákona č. 219/2000 Sb. k zániku směřovaly a nebylo nutno přijímat právní úpravu, která by se jejich postavení dotýkala.

43. Smysl a účel ustanovení § 57 zákona č. 219/1991 Sb. svědčí proto pro závěr, že se dané ustanovení nedotýkalo těch státních podniků, které k účinnosti tohoto zákona byly již v likvidaci, nýbrž jen těch, které zrušeny nebyly. Tomu odpovídá též (již výše rozvedená) nadbytečnost a nelogičnost části ustanovení § 57 odst. 1 zákona v případě, že by bylo interpretováno výlučně gramaticky tak, že se týká toliko těch státních podniků, které ke dni účinnosti zákona „nezanikly“. Ostatně také znění ustanovení § 57 odst. 2 zákona, které ukládá obcím tyto státní podniky zrušit, svědčí spíše té interpretaci, dle níž se dané ustanovení netýká těch státních podniků, které již zrušeny byly (kdyby se mělo ustanovení § 57 zákona vztahovat také na již zrušené státní podniky, byla by v takovém případě vhodnější jiná zákonná formulace odstavce 2, která by povinnost obcí zrušit státní podniky podmiňovala tím, že státní podnik ke dni účinnosti zákona zrušen nebyl). Používá-li zákonodárce v ustanovení § 57 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb. pojem „nezanikly“, jde s nejvyšší pravděpodobností o pouhou legislativní nedůslednost, která může mít původ například v nepřesném a matoucím jazykovém znění ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 111/1990 Sb., o státním podniku, jež poněkud rozvolňuje rozdíl mezi zrušením a zánikem státního podniku.

44. Poukázat lze také na interpretaci zákona podanou Ministerstvem financí, která je sice tzv. výkladem oficiálním, pro soud nezávazným (srov. Harvánek, J. a kol. Teorie práva, Brno: Masarykova univerzita, 1998, s. 178), nicméně i s ohledem na dovolatelkou poukazovanou skutečnost, že předkladatelem zákona bylo právě Ministerstvo financí a skutečnost, že pochází z doby (15. 11. 2000) před účinností zákona č. 219/2000 Sb., svědčí přinejmenším o úmyslu předkladatele zákona (který zákonodárce mohl a nemusel sdílet), přičemž nelze v dané souvislosti pominout, že znění ustanovení § 57 zákona č. 219/2000 Sb. je prakticky totožné se zněním v návrhu tohoto zákona (srov. <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=3&CT=438&CT1=0>); stanovisko Ministerstva tak zapadá do kontextu výše rozvedených úvah svědčících pro závěr, že ustanovení § 57

zákona č. 219/2000 Sb. nemělo dopadat na státní podniky, které byly zrušeny již před účinností tohoto zákona.

45. Konečně lze podpůrně argumentovat i odkazovanou částí ustanovení § 55b zákona č. 219/2000 Sb., ve znění zákona č. 51/2016 Sb., jež výslovně uvádí, že „ustanovení § 57 nedopadá na státní podniky, které byly zrušeny a vstoupily do likvidace před 1. 1. 2001“ (kdy nabyl zákon č. 219/2000 Sb. účinnosti). Nejde zde o zpětnou účinnost právního předpisu (ustanovení § 55b zákona č. 219/2000 Sb. nově a jinak neupravuje právní vztah státního podniku k věcem ve vlastnictví státu, případně nároky z něj již vzniklé; k pojmu pravé i nepravé zpětné účinnosti srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. 21 Cdo 3612/2014, uveřejněný pod číslem 4/2016 Sb. rozh. obč.), nýbrž o autentický výklad právní normy obsažené v citovaném ustanovení zákona (srov. např. Osina, P.: Teorie práva. Praha: Leges, 2013, s. 133).

č. 3

46. Účelem ustanovení 55b zákona č. 219/2000, jež bylo do tohoto zákona včleněno zákonem č. 51/2016 Sb., jak plyne i z důvodné zprávy k němu, je urychlené dokončení likvidace určité části státních organizací v působnosti zákona (státních podniků podle zákona č. 111/1990 Sb., o státním podniku), kdy se likvidátorovi umožňuje zbylý majetek, s nímž se mu nedaří definitivně naložit, předat bezúplatně Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, jenž je pak s tímto majetkem příslušný hospodařit v souladu s ustanovením § 9 zákona č. 219/2000 Sb. Ustanovení se tedy týká těch státních podniků, na které se stále vztahuje zákon č. 111/1990 Sb., o státním podniku (a jde tedy v souladu s § 54 odst. 1 věta první a druhá zákona č. 219/2000 Sb. o státní organizace v působnosti tohoto zákona), k nimž náleží i ty státní podniky v likvidaci, u nichž sice funkci zakladatele stále ještě vykonávají obce (na něž výkon této funkce přešel se vznikem obecního zřízení v r. 1990 z místních a městských národních výborů), avšak nedopadly na ně účinky § 57 zákona č. 219/2000 Sb., protože byly zrušeny a vstoupily do likvidace ještě před 1. lednem 2001 a nemohl se jich proto týkat postup uložený obcím v § 57 odst. 2 zákona č. 219/2000 Sb., tedy povinnost teprve rozhodnout o zrušení, ať již s likvidací nebo bez likvidace (v důsledku toho se na hmotný majetek, k němuž tyto státní podniky před 1. lednem 2001 vykonávaly právo hospodaření, neuplatnil ani § 57 odst. 5 zákona č. 219/2000 Sb., podle kterého tento majetek u nelikvidovaných státních podniků již tehdy přecházel do příslušnosti hospodařit Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových).

47. Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší soud k závěru, že ustanovení § 57 zákona č. 219/2000 Sb. nedopadalo na ty státní podniky (u nichž funkce zakladatele byla přenesena na obce), které byly ke dni účinnosti tohoto zákona již zrušeny, protože tyto státní podniky ani nepozbyly dle § 57 odst. 5 tohoto zákona právo hospodaření k věcem ve vlastnictví státu.

48. Právní posouzení věci odvolacím soudem (jde-li o závěr, že žalovaný podle § 57 odst. 5 zákona č. 219/2000 Sb. ztratil právo hospodaření k předmětnému pozemku a není proto ve věci pasivně legitimován) tedy správné není a uplatněný dovolací důvod (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) byl naplněn.

49. Protože rozhodnutí odvolacího soudu není správné a nejsou podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání nebo pro změnu

rozhodnutí odvolacího soudu, Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil (srov. § 243e odst. 1 o. s. ř.).

50. Jelikož důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí také na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i toto rozhodnutí a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení (srov. § 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

51. V dalším řízení jsou soudy nižších stupňů vázány právním názorem vysloveným Nejvyšším soudem v tomto rozhodnutí (§ 243g odst. 1, § 226 odst. 1 o. s. ř.).

52. V novém rozhodnutí o věci bude znovu rozhodnuto i o náhradě nákladů řízení včetně nákladů dovolacího řízení (§ 243g odst. 1, věta druhá, o. s. ř.).

53. Shora citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu – vydaná po 1. lednu 2001 – jsou dostupná i na internetových stránkách Nejvyššího soudu (www.nsoud.cz).

Č. 4

Č. 4

Na nakládání Státního pozemkového úřadu s pozemky, k nimž mu přísluší právo hospodaření, se ustanovení § 60a zákona č. 219/2000 Sb., ve znění pozdější předpisů, nevztahuje a nelze je aplikovat ani analogicky.

Pozemkový úřad

§ 60a zákona č. 219/2000 Sb., § 4 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb., § 10 odst. 4 zákona č. 503/2012 Sb.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 3. 2021, sp. zn. 32 Cdo 3237/2019, ECLI:CZ:NS:2021:32.CDO.3237.2019.3

Nejvyšší soud k dovolání žalované zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně – pobočky v Jihlavě ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 72 Co 13/2019, v prvním, měnícím výroku o věci samé, a věc v tomto rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce a) se ve zde souzené věci nejprve domáhal, aby byla žalované uložena povinnost bezúplatně převést do jeho vlastnictví pozemek p. č. st. 1 v kat. úz. C. a pozemky p. č. st. 2 a p. č. 3 v kat. úz. D., jejichž je žalovaná vlastníkem. Tvrdil, že na pozemku p. č. st. 1 v kat. úz. C. je postaven bytový dům č. p. 4 v jeho vlastnictví, který s pozemkem tvoří jeden funkční celek, a na pozemku p. č. st. 2 v kat. úz. D. je postavena stavba č. p. 5, objekt k bydlení, rovněž v jeho vlastnictví a funkčně související jak se stavebním pozemkem, tak se sousedním pozemkem p. č. 3. Uplatněný nárok opřel

o § 60a odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích (dále jen „zákon o majetku státu“).

2. Následně žalobce a) změnil se souhlasem soudu žalobní návrh tak, aby výrokem rozhodnutí byla formulována přímo smlouva o bezúplatném převodu pozemků (aby jím byl nahrazen projev vůle žalované). Usnesením ze dne 5. 6. 2017, č. j. 22 C 20/2017-31, Okresní soud v Jihlavě připustil na návrh přistoupení dalšího účastníka na straně žalující, a to žalobce b), na něhož byla převedena bytová jednotka v domě č. p. 4 na pozemku p. č. st. 1 v kat. úz. C. a spoluvlastnický podíl na společných částech stavby, a vyslovil souhlas se změnou žaloby stran pozemku p. č. 3 v kat. úz. D., od kterého byly odděleny části zastavěné stavbami nacházejícími se převážně na sousedním pozemku.

3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s odůvodněním, že k pozemkům svědčí právo užívání Státnímu pozemkovému úřadu (dále též jen „SPÚ“), lze je tedy převést pouze v režimu zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů (dále též jen „zákon o SPÚ“), a to nikoliv bezúplatně, nýbrž za cenu obvyklou.

č. 4

4. Okresní soud v Jihlavě rozsudkem ze dne 29. 5. 2018, č. j. 22 C 20/2017-54, žalobu zamítl (výrok pod bodem I) a rozhodl tak, že žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok pod bodem II).

5. Soud prvního stupně zjistil, že podle rozhodnutí Ministerstva zemědělství České republiky č. j. 78359/2013-MZE-12142 a č. j. 79494/2013-MZE-12142 se jak na dotčené pozemky v kat. úz. D., tak i na pozemky v kat. úz. C. vztahuje zákon č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“). V prvním případě se jedná o pozemky, které nikdy nebyly vyňaty ze zemědělského půdního fondu, ve druhém případě o pozemek zastavěný bytovým domem obývaným zaměstnanci zemědělského podniku. Na základě těchto rozhodnutí byla do katastru nemovitostí zapsána příslušnost k hospodaření s majetkem ve vlastnictví státu svědčící Státnímu pozemkovému úřadu.

6. Po právním posouzení věci dospěl soud prvního stupně k závěru, že žalobě nelze vyhovět, neboť § 60a zákona o majetku státu nelze na daný případ aplikovat.

7. V první řadě argumentoval, že vzhledem k závěrům rozhodnutí Ministerstva zemědělství jde o pozemky zemědělské v režimu zákona o půdě a právo hospodaření s nimi svědčilo ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o půdě nejprve Pozemkovému fondu České republiky (dále jen „Pozemkový fond“), jenž byl entitou nadanou vlastní právní subjektivitou a nikoli organizační složkou státu, a již jen z toho důvodu proto odpadá možnost převodu podle § 60a odst. 1 zákona o majetku státu.

8. Poukázal též na to, že zákon o majetku státu v době, kdy obsahoval ustanovení o způsobu nakládání s majetkem státu ve správě Pozemkového fondu (ve znění účinném do 31. 12. 2012), totiž § 2 odst. 2, aplikaci § 60a zákona o majetku státu při správě majetku státu Fondem vylučoval, neboť § 60a v něm uveden nebyl. Dodal, že s účinností od 1. 1. 2013 správu předmětných pozemků vykonává SPÚ, jenž je organizační složkou státu, nicméně jeho působnost je upravena zvláštním zákonem a právě zákon o SPÚ také stanoví, za jakých podmínek může tento úřad pozemky z majetku státu převádět na třetí osoby. Bezúplatný převod pozemků pak dle § 7 tohoto zákona přichází v úvahu pouze

ve prospěch obcí a krajů, jinak se podle § 14 odst. 1 postupuje za úplatu. Z dikce tohoto ustanovení je ostatně zřejmé, že bezúplatný převod pozemků ve správě SPÚ je možný pouze v případě, že tak stanoví „tento“ zákon (tj. zákon o SPÚ), nikoli zákon jiný.

9. Rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé napadli žalobci odvoláním, v jehož průběhu poté, co žalobkyně a) převedla bytové jednotky v domě č. p. 6 v kat. úz. D. a rovněž jednu jednotku v domě č. p. 4 v kat. úz. C. na další osoby, rozhodl Krajský soud v Brně - pobočka v Jihlavě na návrh žalobců a) a b) o přistoupení žalobců c), d), e), f) a g) do řízení s tím, že tito žalobci vstoupili do procesního postavení žalobce a) každý zčásti ohledně nahrazení projevu vůle žalované s převodem spoluvlastnického podílu o velikosti 750/3000 na pozemcích buď v kat. úz. D., či v kat. úz. C. S ohledem na změnu účastníků řízení v důsledku singulárních sukcesí vycházel odvolací soud z toho, že ve vztahu k pozemkům v kat. úz. D. jsou účastníky řízení na straně žalující žalobci c), d), e) a g) s tím, že každý z nich se domáhá nahrazení projevu vůle žalované s uzavřením smlouvy o převodu spoluvlastnického podílu o velikosti 750/3000 na pozemcích p. č. st. 2 a p. č. 3, ve vztahu k pozemku v kat. úz. C. pak jednak žalobci b) a f) s tím, že každý z nich se domáhá nahrazení projevu vůle žalované s uzavřením smlouvy o převodu spoluvlastnického podílu o velikosti 750/3000 na pozemku p. č. st. 1, a jednak žalobce a) domáhající se nahrazení projevu vůle s uzavřením smlouvy o převodu spoluvlastnického podílu o velikosti 1500/3000 na pozemku p. č. st. 1.

10. V záhlaví označeným rozhodnutím odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně v části výroku pod bodem I, již byla zamítnuta žaloba žalobců c), d) a e), tak, že se nahrazuje projev vůle žalované s uzavřením bezúplatné smlouvy, kterou se převádí vlastnické právo žalované k pozemku č. st. 2 zastavěná plocha a nádvoří o výměře 174 m² v kat. úz. D., obec D. a zapsanému u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště J., na LV č. 7, na žalobce c), d), e), z nichž každý nabývá k pozemku spoluvlastnický podíl o velikosti 750/3000 vzhledem k celku (první výrok). V části výroku pod bodem I, již byla zamítnuta žaloba žalobkyně g) o nahrazení projevu vůle žalované s uzavřením smlouvy o bezúplatném převodu spoluvlastnických podílů na pozemcích p. č. st. 2 a p. č. 3 v kat. úz. D., odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil [druhý výrok pod písm. a)], stejně jako potvrdil část výroku pod bodem II o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobkyní g) a žalovanou [druhý výrok pod písm. b)]. Ve zbývajících částech výroků pod body I a II rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (třetí výrok). Rozhodl, že žalované se nepřiznává právo na náhradu nákladů odvolacího řízení vůči žalobkyni g) [čtvrtý výrok].

11. Odvolací soud se neztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že ustanovení § 60a zákona o majetku státu není v posuzovaném případě aplikovatelné.

12. V první řadě dovodil, že jestli žalobci c), d) a e) nabyli vlastnické právo k bytovým jednotkám až za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), je třeba podmínky bezúplatného převodu posuzovat podle § 60a odst. 6 zákona o majetku státu. Ten je pak třeba vykládat tak, že umožňuje bezúplatný převod spoluvlastnického podílu k pozemku tvořícímu jeden funkční celek s domem s byty

v bytovém spoluvlastnictví dle § 1158 a násl. o. z., tedy obdobně, jako je tomu dle úpravy zakotvené v odstavcích 1 až 5.

13. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že v situaci, kdy byly předmětné pozemky jako pozemky, na něž se vztahoval zákon o půdě, ve správě Pozemkového fondu, nebylo lze § 60a zákona o majetku státu aplikovat, neboť Pozemkový fond byl právníčkou osobou a povinnost převádět bezúplatně pozemky podle tohoto ustanovení se na něj nevztahovala. Dodal, že případný je i odkaz soudu prvního stupně na úpravu v § 2 odst. 2 zákona o Pozemkovém fondu České republiky, poukázal však na to, že tento zákon a s ním i Pozemkový fond byly s účinností od 1. 1. 2013 zrušeny zákonem o SPÚ a od tohoto data náleží příslušnost k hospodaření s předmětnými pozemky SPÚ, který již je organizační složkou státu, takže překážka, která dříve bránila Pozemkovému fondu v postupu dle § 60a zákona o majetku státu, tak v případě SPÚ dána nebyla.

č. 4

14. Na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl odvolací soud k závěru, že postupu podle § 60a zákona o majetku státu nebrání ani § 14 odst. 1 zákona o SPÚ, dle něhož pokud zákon o SPÚ nestanoví jinak, převádějí se nemovitě věci, s nimiž je SPÚ příslušný hospodařit, úplatně, ani skutečnost, že § 7 zákona o SPÚ zakotvuje možnost bezúplatného převodu pozemku vlastníku stavby nebo budovy na něm postavené, pouze je-li vlastníkem obec. Konstatoval, že podle § 4 odst. 1 věty třetí zákona o SPÚ se sice ustanovení zákona o majetku státu, upravující nakládání s majetkem státu ve prospěch jiných osob, na nemovitosti, s nimiž SPÚ hospodaří a které byly v minulosti ve správě Pozemkového fondu, vztahují jen tehdy, pokud tento zákon nebo jiný právní předpis nestanoví jinak, poukázal však na to, že již v důvodové zprávě vládního návrhu zákona o SPÚ se uvádí, že „dále byly dosud bezúplatně převáděny pozemky veřejným výzkumným institucím, které provádí výzkum v zemědělských nebo lesnických oborech. Tento bezúplatný převod nebude pro jeho malou četnost nově upraven zákonem o Státním pozemkovém úřadu, ale bude se řídit obecně právním předpisem, kterým je zákon č. 219/2000 Sb. ... Podle zákona č. 569/1991 Sb. byly bezúplatně převáděny pozemky na státní orgány a státní organizace, pokud jsou potřebné k plnění jejich úkolů, a na veřejné vysoké školy, pokud jde o pozemky k zajištění vzdělávací, vědecké a výzkumné činnosti. Tento převod bude rovněž nově prováděn v režimu zákona č. 219/2000 Sb., neboť je třeba sjednotit způsob nakládání s majetkem státu v případech, kde nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele.“ z toho podle názoru odvolacího soudu vyplývá, že zákonodárce od samého počátku uvažoval s tím, že § 14 odst. 1 nebude platit beze zbytku a SPÚ bude bezúplatně převádět pozemky i v případech přijímaným zákonem výslovně neupravených.

15. Odvolací soud argumentoval též vůlí zákonodárce při přijímání § 60a zákona o majetku státu. Z výroků předkladatelky poslaneckého návrhu usoudil, že záměrem bylo sjednotit vlastnictví bytových domů s vlastnictvím funkčně souvisejících pozemků. V té souvislosti odkázal i na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2008, sp. zn. 28 Cdo 5387/2007 (který je, stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže, dostupný na webových stránkách Nejvyššího soudu).

16. Na základě toho pak odvolací soud uzavřel, že znění zákona o SPÚ nelze vykládat tak, že by bránilo bezúplatnému převodu pozemků ve správě SPÚ fyzickým osobám

či bytovým družstvům podle § 60a zákona o majetku státu. Žalobce a) se tak po právu mohl domáhat bezúplatného převodu spoluvlastnického podílu o velikosti 1500/3000 k pozemku tvořícímu funkční celek s domem č. p. 4, postaveným na pozemku p. č. st. 1 v kat. úz. C., žalobci b) a f) pak každý bezúplatného převodu spoluvlastnického podílu o velikosti 750/3000 k pozemku tvořícímu funkční celek s tímž domem a žalobci c), d) a e) každý bezúplatného převodu spoluvlastnického podílu o velikosti 750/3000 k pozemku tvořícímu funkční celek s domem č. p. 5, postaveným na pozemku p. č. st. 2 v kat. úz. D.

17. Zatímco odvolací soud neměl pochybnost, že stavební pozemek p. č. st. 2 v kat. úz. D. tvoří s domem č. p. 5 funkční celek, naznal, že nelze bez dalšího učinit takový závěr ohledně pozemku p. č. 3, ani ohledně pozemku p. č. 1 v kat. úz. C. ve vztahu k domu č. p. 4. Rozhodl proto částečným rozsudkem jen o bezúplatném převodu spoluvlastnických podílů k pozemku p. č. st. 2 v kat. úz. D ve prospěch žalobců c), d) a e).

18. Ve vztahu k žalobci g) pak odvolací soud zamítavý rozsudek soudu prvního stupně potvrdil na základě argumentu, že § 60a zákona o majetku státu nepředpokládá bezúplatný převod ve prospěch obce, tento žalobce tedy postrádá věcnou legitimaci. Zde jsou sice naplněny předpoklady § 7 odst. 1 písm. d) zákona o SPÚ, nicméně nebyl dodržen zákonem předvídaný postup ohledně uplatnění takového práva.

Č. 4

II.

Dovolání a vyjádření k němu

19. Rozsudek odvolacího soudu v měnícím výroku o věci samé napadla žalovaná dovoláním, jež má za přípustné proto, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva a s ní související otázky procesního práva v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud neřešených. Jako neřešenou předkládá otázku, zda Státní pozemkový úřad je při nakládání s pozemkem zastavěným bytovým domem ve spoluvlastnictví bytového družstva a fyzických osob, na které byly převedeny některé bytové jednotky v domě, a pozemkem funkčně souvisejícím vázán ustanovením § 60a zákona o majetku státu.

20. Dovolatelka v první řadě zdůrazňuje, že § 60a zákona o majetku státu nelze vykládat tak, že jde o náhradu za § 879c zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, zrušeného k 1. 1. 2014 (dále též jen „obč. zák.“), a namítá, že žádost žalobce a) byla žádostí ve smyslu tohoto ustanovení, nikoliv žádostí o bezúplatný převod ve smyslu § 60a zákona o majetku státu. Upozorňuje, že toto ustanovení bylo do zákona vloženo s účinností od 30. 6. 2001, tedy po podání žádosti.

21. Dovolatelka zdůrazňuje, že Pozemkový fond nebyl organizační složkou státu, zákon o majetku státu se proto na něj – vyjma taxativně vymezených způsobů správy majetku – nevztahoval. Z ustanovení § 4 odst. 1 poslední věty zákona o SPÚ dovozuje, že ve vztahu k zákonu o majetku státu je zákon o SPÚ zákonem speciálním, a protože bezúplatný převod majetku je v tomto zákoně (v §§ 7 až 9) upraven, ustanovení § 60a zákona o majetku státu se nepoužije. Poukazuje na to, že zákon o SPÚ umožňuje bezúplatný převod zemědělských pozemků jen v § 7 odst. 1 a 2 do vlastnictví obce, a to jen jde-li o pozemky tam vyjmenované.

22. Na základě toho dovolatelka uzavírá, že odvolací soud předmětnou otázku posoudil nesprávně, a navrhuje, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu v dovoláním napadené části změnil tak, že rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje, popřípadě aby v této části rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

23. Žalobci se k dovolání nevyjádřili.

III.

Přípustnost dovolání

24. Nejvyšší soud dovolání projednal a rozhodl o něm – v souladu s bodem 1 článku II části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony – podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 30. 9. 2017 (dále též jen „o. s. ř.“).

č. 4

25. Po zjištění, že dovolání bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou při splnění podmínek povinného zastoupení (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), se dovolací soud nejprve zabýval otázkou jeho přípustnosti.

26. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

27. Podle § 241a odst. 2 o. s. ř. v dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh).

28. Předně je třeba konstatovat, že k námitce založené na tvrzení, že žalobce a) podal žádost podle § 879c obč. zák., nikoliv žádost o bezúplatný převod ve smyslu § 60a zákona o majetku státu, dovolatelka nevymezila předpoklad přípustnosti dovolání, v tomto ohledu tedy není správnost právního posouzení odvolacího soudu otevřena dovolacímu přezkumu. Avizovanou otázku procesního práva, která má být dosud judikatorně nevyřešená, pak dovolatelka nezformulovala a taková otázka se neotevřela ani v rámci dovolací argumentace.

29. Otázka hmotného práva, zda Státní pozemkový úřad je při nakládání s pozemky, k nimž mu přísluší právo hospodaření, vázán ustanovením § 60a odst. 1 a odst. 6 zákona č. 219/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nebyla dosud v rozhodování odvolacího soudu vyřešena, pro řešení této otázky je tudíž dovolání přípustné podle § 237 o. s. ř.

IV.

Důvodnost dovolání

30. Dovolání je zároveň důvodné, neboť napadené rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

31. Dovolací soud předně poznamenává, že odvolací soud se dopustil zjevné nesprávnosti, jestliže se v odůvodnění svého rozhodnutí vyjadřoval k ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 569/1991 Sb., o Pozemkovém fondu České republiky (dále jen „zákon o Pozemkovém fondu“), a poukazyval na to, že tento zákon byl k 1. 1. 2013 zrušen zákonem o SPÚ, ačkoliv jde správně o § 2 odst. 2 zákona o majetku státu, který zrušen nebyl. Tato nesprávnost však není pro přezkum správnosti jeho právního posouzení významná, neboť zákonem o SPÚ bylo zrušeno toto ustanovení.

32. Dále je třeba zdůraznit, že posouzení předmětných pozemků jako pozemků zemědělských, k nimž přísluší právo hospodaření SPÚ, nebylo dovoláním zpochybněno, nepodléhá tedy dovolacímu přezkumu, a dovolací soud z něho ve svých úvahách vychází.

33. Vzhledem k tomu, že dovoláním napadené rozhodnutí ukládající prohlášení vůle (§ 161 odst. 3 o. s. ř.) je rozhodnutím konstitutivním, je pro přezkum správnosti právního posouzení, na němž toto rozhodnutí spočívá, rozhodné znění příslušných předpisů hmotného práva účinné v době, kdy byl rozsudek odvolacího soudu vyhlášen.

34. Odvolací soud dovozuje záměr zákonodárce sjednotit vlastnický režim bytového domu a pozemku s domem funkčně souvisejícího, jenž je ve vlastnictví státu, cestou bezúplatného převodu pozemku vlastníkoví stavby též v případech, kdy jde o zemědělský pozemek, k němuž přísluší právo hospodaření SPÚ, z přednesu překladaatelky poslaneckého návrhu zákona č. 229/2001 Sb., kterým byl s účinností od 30. 6. 2001 do zákona o majetku státu vložen § 60a, a z důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákonu o SPÚ. Vychází z předpokladu, že přijetím zákona o SPÚ s účinností k 1. 1. 2013 odpadla jediná překážka, která bránila aplikaci § 60a zákona o majetku státu též na pozemky, které byly do té doby ve správě Pozemkového fondu. Tyto jeho argumenty však nemohou obstát.

35. Vyřešení otázky, pro niž bylo dovolání shledáno přípustným, se neobejde bez zohlednění vývoje právní úpravy regulující režim převodu pozemků ve vlastnictví státu do vlastnictví jiných subjektů.

36. Podle § 60a odst. 1 zákona o majetku státu, ve znění účinném od 30. 6. 2001, kdy bylo toto ustanovení přijato, do 31. 12. 2013, příslušná organizační složka převede pozemek tvořící jeden funkční celek s bytovým domem ve vlastnictví bytového družstva bezúplatně do vlastnictví tohoto bytového družstva.

37. Podle § 60a zákona o majetku státu, ve znění pozdějších předpisů, účinném též v době vyhlášení napadeného rozsudku, příslušná organizační složka převede pozemek tvořící jeden funkční celek s bytovým domem ve vlastnictví bytového družstva vzniklého přede dnem 1. ledna 1992 nebo bytového družstva, které je jeho právním nástupcem, bezúplatně do vlastnictví tohoto bytového družstva (odstavec 1). Příslušná organizační složka převede bezúplatně spoluvlastnický podíl k pozemku v rozsahu odpovídajícím spoluvlastnickému podílu na společných částech stanovenému podle § 1161 občanského

zákoníku (tj. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku) do vlastnictví a) fyzické osoby, která je vlastníkem jednotky podle § 4 odst. 2 zákona č. 311/2013 Sb., o převodu vlastnického práva k jednotkám a skupinovým rodinným domům některých bytových družstev a o změně některých zákonů, b) fyzické osoby, která se vlastníkem jednotky uvedené v písmeni a) stala na základě převodu nebo přechodu vlastnictví této jednotky, nebo c) bytového družstva uvedeného v odstavci 1, jestliže toto družstvo zůstalo vlastníkem nepřevedených jednotek uvedených v písmeni a) a na toto družstvo se vztahuje povinnost uvedená v § 5 zákona č. 311/2013 Sb. (odstavec 6).

38. Ustanovení § 60a bylo do zákona o majetku státu vloženo zákonem č. 229/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění zákona č. 492/2000 Sb., a některé další zákony, a to v souvislosti s tím, že tímto zákonem (jeho částí druhou) byla zároveň zrušena ustanovení §§ 879c, 879d a 879e obč. zák.; podle § 879c, vloženého do starého občanského zákoníku s účinností od 1. 7. 2000 zákonem č. 103/2000 Sb., právo trvalého užívání pozemku podle § 70 zákona č. 109/1964 Sb., hospodářského zákoníku, zastavěného budovou nebo stavbou ve vlastnictví osoby, v jejíž prospěch bylo právo trvalého užívání zřízeno, a pozemku na něj navazujícího, jestliže takový pozemek souvisí s provozem této budovy nebo stavby, se mělo uplynutím jednoho roku ode dne účinnosti tohoto zákona (tj. k 1. 7. 2001) změnit na vlastnictví právnické osoby, v jejíž prospěch bylo toto právo zřízeno, a obdobně to platilo i na právo výpůjčky nebo nájmu, kterými bylo nahrazeno právo trvalého užívání pozemku, pokud bylo zřízeno ve prospěch bytového družstva nebo ve prospěch toho, komu byl převeden byt nebo nebytový prostor do vlastnictví podle § 23 zákona o vlastnictví bytů.

č. 4

39. V důvodové zprávě k návrhu zákona č. 229/2001 Sb. se poukazuje na to, že praxe při aplikaci tohoto ustanovení prokázala složitost existujících vztahů, též u těch pozemků, na kterých stojí domy bytových družstev, a na problémy s rozsahem dotčených pozemků, a navrhuje se odstranit alespoň některé nedostatky, zachovat přitom primární zaměření a úmysl zákonodárce a řešit především případy bytových družstev a občanů, kteří byt nebo nebytový prostor nabyli převodem z vlastnictví těchto družstev nebo výstavbou na domech bytových družstev.

40. Ústavní soud nálezem ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 2/02, uveřejněným pod číslem 35/2004 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu a pod číslem 278/2004 Sb., zákon č. 229/2001 Sb. v jeho části druhé zrušil, a to ke dni 31. 12. 2004, aby tak poskytl zákonodárci prostor k přijetí přiměřené právní úpravy, k tomu však nedošlo.

41. V době, kdy bylo ustanovení § 60a zákona o majetku státu zakotveno v právním řádu (tj. 30. 6. 2001), tu již platil (byl účinný od 25. 5. 1999) právní předpis upravující zcizování zemědělských pozemků ve vlastnictví státu, totiž zákon č. 95/1999 Sb., o podmínkách převodu zemědělských a lesních pozemků z vlastnictví státu na jiné osoby a o změně zákona č. 569/1991 Sb., o Pozemkovém fondu České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 95/1999 Sb.“).

42. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 95/1999 Sb. mohly být předmětem převodu podle tohoto zákona (mimo jiné) pozemky ve vlastnictví státu a ve správě Pozemkového fondu,

kteří ke dni 24. 6. 1991 (tj. ke dni účinnosti zákona o půdě) tvořily zemědělský půdní fond nebo do něj náležely, nebo byly zastavěny obytnými, hospodářskými budovami nebo jinými stavbami patřícími k původní zemědělské usedlosti, nebo byly zastavěny obytnými, hospodářskými budovami nebo stavbami sloužícími zemědělské výrobě nebo s ní souvisejícímu vodnímu hospodářství. Pro tyto tři kategorie pozemků zákon zavedl legislativní zkratku "zemědělské pozemky". Zemědělské pozemky tu byly definovány prakticky shodně jako v § 1 zákona o půdě.

43. Ve druhém odstavci § 1 zákona č. 95/1999 Sb. bylo stanoveno, že tento zákon upravuje postup Pozemkového fondu při převodu zemědělských pozemků na oprávněné osoby podle zákona o půdě a podmínky převodu zemědělských pozemků na jiné osoby. V § 3 odst. 1 bylo zdůrazněno, že zemědělské pozemky převádí na nabyvatele Pozemkový fond za podmínek stanovených tímto zákonem.

44. Podle § 5 odst. 4 tohoto zákona, ve znění účinném do 24. 7. 2001 (tj. v době, kdy byl do zákona o majetku státu zakotven § 60a), na základě písemné žádosti vlastníka (spoluvlastníka) budovy nebo stavby prodá Pozemkový fond vlastníkovi (spoluvlastníkovi) zemědělský pozemek touto budovou nebo stavbou zastavěný a zemědělský pozemek bezprostředně na něj navazující, je-li nezbytně nutný k provozu budovy nebo stavby, nebrání-li převodu práva třetích osob. Toto ustanovení se následnými novelami podstatně nezměnilo. Ustanovení § 5 odst. 6, ve znění pozdějších předpisů, stanovilo, že na základě písemné žádosti prodá Pozemkový fond vlastníkovi (spoluvlastníkovi) stavby, která je nemovitostí, zemědělský pozemek, na němž je umístěna tato stavba, a to v případě, že pozemek je funkčně spojen s touto stavbou a vlastník (spoluvlastník) stavby je oprávněným uživatelem tohoto pozemku. Pozemkový fond prodá vlastníkovi (spoluvlastníkovi) stavby, která je nemovitostí, zemědělský pozemek sousedící s pozemkem, na němž je umístěna tato stavba, jestliže tento pozemek je funkčně spojen s touto stavbou a vlastník (spoluvlastník) stavby je oprávněným uživatelem tohoto pozemku.

45. Vedle toho byl převod zemědělských pozemků upraven též zákonem o Pozemkovém fondu, podle jehož § 2 odst. 5, ve znění účinném od 25. 5. 1999, Pozemkový fond může nemovitosti, které má ve správě podle zvláštního předpisu, bezúplatně převést na státní orgán nebo na státní organizaci, jestliže jsou potřebné k plnění jejich úkolů. Novelou účinnou od 6. 9. 2001 byl připojen odstavec, podle něhož Pozemkový fond může bezúplatně převést do vlastnictví kraje nemovitosti, jsou-li potřebné pro činnost předškolních zařízení, škol a školských zařízení zřízených tímto krajem a zařazených do sítě předškolních zařízení, škol a školských zařízení. S účinností od 17. 4. 2002 pak bylo zakotveno, že Pozemkový fond nemovitosti, které má ve správě, bezúplatně převede na veřejnou vysokou školu, jde-li o majetek, který veřejná vysoká škola nebo její vysokoškolský zemědělský nebo lesní statek potřebuje k zajištění vzdělávací, vědecké, výzkumné a vývojové činnosti při uskutečňování akreditovaných studijních programů. Novelou účinnou od 15. 4. 2008 pak byl zakotven bezúplatný převod silničních pozemků ve správě Pozemkového fondu do vlastnictví kraje, který silnice vlastní, popř. do vlastnictví obce, která vlastní místní komunikace.

46. Zákon o majetku státu, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2001, stanoví v § 2 odst. 1, že hospodaření s majetkem státu se řídí tímto zákonem a působnost tohoto zákona nelze

omezit nebo vyloučit dohodou stran, pokud zvláštní právní předpis, vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, nebo všeobecně uznávaná pravidla mezinárodního práva nestanoví jinak. V poznámce pod čarou č. 2 jsou příkladmo uvedeny zvláštní právní předpisy, mezi nimiž zákon č. 95/1999 Sb. není.

47. V první větě druhého odstavce § 2, ve znění účinném do 31. 12. 2012, pak zákon o majetku státu stanovil, že ustanovení odstavce 1 a dále ustanovení § 14 odst. 1, 2, 3 a 4, § 17, § 25, § 26 odst. 2 a § 55 odst. 1 věta druhá a třetí platí obdobně i pro správu majetku státu, kterou v rámci stanoveného předmětu činnosti vykonává Pozemkový fond. Toto ustanovení bylo zrušeno zákonem o SPÚ.

48. V důvodové zprávě k zákonu o majetku státu se uvádí, že § 2 odst. 1 charakterizuje pravidla hospodaření a nakládání s majetkem státu stanovená navrhovaným zákonem jako obecná a současně připouští existenci stávající i případné budoucí právní úpravy speciální, regulující tuto problematiku více či méně odchylně a obsažené především ve zvláštních zákonech... Poměr subsidiarity navrhovaného zákona ke zvláštním právním předpisům je třeba chápat tak, že pravidla obsažená v navrhovaném zákoně platí vždy a v plném rozsahu, pokud speciální právní úprava výslovně nestanoví postup či podmínky odchylně, resp. pokud současná aplikace zákonů je z podstaty věci vyloučena. Zákon by měl jako subsidiární norma v obdobném rozsahu platit i pro správu majetku státu, kterou v rámci zvláštním zákonem stanoveného předmětu činnosti zajišťuje Pozemkový fond, kde ve speciální právní úpravě chybí jakákoli ustanovení regulující chování správce tak, aby byl majetek státu právně i fakticky chráněn a zachován ke stanovenému účelu a po dobu do konečného naložení s ním řádně udržován a využíván. Speciální režim se naproti tomu uplatní zejména při nakládání s majetkem ve správě Pozemkového fondu (sic!).

č. 4

49. V souladu s tím zákon o majetku státu v § 2 odst. 2 taxativně určil ta svá ustanovení, která obdobně platí též pro správu majetku státu vykonávanou podle zvláštního předpisu Pozemkovým fondem, přičemž šlo o pravidla postupu při správě svěřeného majetku, nikoliv o úpravu způsobu nakládání s tímto majetkem (důvodová zpráva v obecné části zmiňuje „úsek správy nemovitostí“). Ustanovení § 60a zákona o majetku státu pak mezi vyjmenovanými ustanoveními (logicky) nebylo.

50. K důvodu zrušení § 2 odst. 2 zákona o majetku státu důvodová zpráva k zákonu o SPÚ nic konkrétního nesděljuje. Konstatuje, že změna se navrhuje s ohledem na vznik Státního pozemkového úřadu jako specializované organizační složky státu, jejíž činnost a působnost bude zaměřena na hospodaření a nakládání se zemědělskými pozemky, a sleduje záměr sjednotit postupy při nakládání s tímto specifickým majetkem státu.

51. Lze tedy především uzavřít, že záměr zákonodárce deklarovaný při přijetí zákona č. 229/2001 Sb., tedy v situaci, kdy aplikace nově vkládaného § 60a zákona o majetku státu na zemědělské pozemky ve správě Pozemkového fondu, jenž nebyl organizační složkou státu, nepřicházela v úvahu, zjevně nesměřoval k ničemu jinému než ke sjednocení vlastnictví družstevních bytových domů s vlastnictvím těch funkčně souvisejících pozemků ve vlastnictví státu, které podléhají režimu novelizovaného zákona. Na vůli vztáhnout režim bezúplatných převodů podle přijímaného ustanovení též na pozemky, které byly právními předpisy klasifikovány jako zemědělské, jak zřejmě

dovozuje odvolací soud, z toho určitě usoudit nelze. Převod těchto pozemků, včetně „pozemků zastavěných obytnými budovami sloužícími zemědělské výrobě“, podléhal speciálnímu právnímu režimu zákona č. 95/1999 Sb. a zákon o majetku státu jako předpis obecný se uplatnil jen v taxativně určených otázkách správy nemovitostí. To způsobem nevzbuzujícím žádné pochybnosti vyplývá z § 2 zákona o majetku státu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, a z § 1 odst. 1, § 2 odst. 2 a § 3 odst. 1 zákona č. 95/1999 Sb. a je výslovně zdůrazněno v důvodové zprávě k zákonu o majetku státu. Kdyby zákonodárce takový široce pojatý záměr měl, nutně by musel přikročit k přijetí dalších legislativních změn. Deklarovaného účelu sjednocení vlastnického režimu lze ostatně dosáhnout jak převodem bezúplatným, tak i úplatným, a sjednocení vlastnického režimu stavby a funkčně souvisejícího zemědělského pozemku v době přijetí § 60a zákona o majetku státu již upraveno bylo.

52. Překážkou, pro niž nebylo lze aplikovat § 60a zákona o majetku státu na zemědělské pozemky ve správě Pozemkového fondu, přitom nebyla zdaleka jen skutečnost, že Pozemkový fond nebyl organizační složkou státu, ani s tím související ustanovení § 2 odst. 2 téhož zákona. Obě tyto okolnosti „nepřekážely“ aplikaci § 60a nahodile; šlo o aspekty skutečnosti, že nakládání se zemědělskými pozemky ve vlastnictví státu podléhalo speciálnímu právnímu režimu.

53. Vlastní, speciální úprava zákona č. 95/1999 Sb. cílící na sjednocení vlastnictví stavby a zemědělského pozemku, na kterém stavba stojí, byla obsažena v § 5. Bezúplatný převod byl zvolen pouze pro případ, že vlastníkem stavby byla obec [§ 5 odst. 1 písm. d)], zatímco pro případ převodu jinému vlastníkovi „budovy nebo stavby, která je nemovitostí“, je v odstavci 6 upraven prodej.

54. Přijetím zákona o SPÚ, jímž byl ke dni 1. 1. 2013 zrušen jak zákon č. 95/1999 Sb., tak i Pozemkový fond a též § 2 odst. 2 zákona o majetku státu, a Pozemkový fond se „transformoval“ (jak uvádí důvodová zpráva) ve Státní pozemkový úřad, čímž obě uvedené „překážky“ odpadly, se na neaplikovatelnosti § 60a zákona o majetku státu na zemědělské pozemky nic nezměnilo.

55. V situaci, kdy agendu Pozemkového fondu převzala organizační složka státu, odpadla potřeba odkazu na obdobné užití pravidel zákona o majetku státu pro správu svěřeného majetku, protože pro SPÚ se tato pravidla uplatní přímo. Tolik k vysvětlení, proč bylo zrušeno ustanovení § 2 odst. 2 zákona o majetku státu.

56. Ustanovení § 4 odst. 1 věty první a třetí zákona o SPÚ stanoví, že Státní pozemkový úřad je příslušný hospodařit též s nemovitostmi, které byly podle jiného právního předpisu ke dni předcházejícímu dni nabytí účinnosti tohoto zákona ve správě Pozemkového fondu. Ustanovení zákona č. 219/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, upravující nakládání s majetkem státu ve prospěch jiných osob, se na tyto nemovitosti vztahují jen tehdy, pokud tento zákon nebo jiný právní předpis nestanoví jinak. „Jiným právním předpisem“ se podle poznámky pod čarou č. 5 rozumí zákon o půdě.

57. Též zákon o SPÚ je tedy ve vztahu k zákonu o majetku státu zákonem speciálním a ustanovení zákona o majetku státu se použijí jen subsidiárně, v případech, které zákon o SPÚ či zákon o půdě neupravují, slovy zákona „nestanoví jinak“ (srov. shodně Závodský,

O., Svoboda, M. Zákon o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích. Komentář. Wolters Kluwer (ČR): Praha. 2019, komentář k § 2.).

58. Nu a zákon o SPÚ v oblasti nakládání s pozemky, k nimž mu přísluší právo hospodaření, „jinak stanoví“, neboť obsahuje speciální komplexní úpravu převodu těchto pozemků do vlastnictví veřejnoprávních korporací a subjektů soukromého práva. Stejně jako předtím zákon č. 95/1999 Sb. je založen na zásadě, že zemědělské pozemky podléhající jeho režimu se na jiné subjekty převádějí za úplatu (srov. § 14 odst. 1, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, převádějí se pozemky, s nimiž je Státní pozemkový úřad příslušný hospodařit, úplatně, a to za cenu obvyklou). V § 7 upravuje bezúplatný převod určitých pozemků do vlastnictví obce [též pozemků zastavěných budovami nebo stavbami, které jsou nemovitostmi ve vlastnictví obce, srov. odstavec 1 písm. d)] a do vlastnictví kraje [též pozemků zastavěných budovami nebo stavbami, které jsou nemovitostmi ve vlastnictví kraje, srov. odstavec 3 písm. d)]. V ustanovení § 10 odst. 4 (ve znění účinném do 31. 7. 2016) pak byla zakotvena možnost úplatného převodu zemědělského pozemku pro vlastníky staveb v rozsahu v podstatě stejném, jako tomu bylo podle § 5 odst. 6 zákona č. 95/1999 Sb.: „Na základě písemné žádosti převede Státní pozemkový úřad vlastníkov, popřípadě spoluvlastníkovi stavby, která je nemovitostí, zemědělský pozemek, na němž je umístěna tato stavba, a to v případě, že pozemek je funkčně spojen s touto stavbou a vlastní, popřípadě spoluvlastník stavby je oprávněným uživatelem tohoto pozemku. Státní pozemkový úřad převede vlastníkov, popřípadě spoluvlastníkovi stavby, která je nemovitostí, zemědělský pozemek sousedící s pozemkem, na němž je umístěna tato stavba, jestliže tento pozemek je funkčně spojen s touto stavbou a vlastní, popřípadě spoluvlastník stavby je oprávněným uživatelem tohoto pozemku“. Pozdějšími novelizacemi nedoznalo toto ustanovení (ve znění pozdějších předpisů jde o odstavec 3) změn, které by byly významné z pohledu otázky řešené ve zde souzené věci.

č. 4

59. V důvodové zprávě k zákonu o SPÚ se pak k §§ 10 až 14 výslovně zdůrazňuje, že pod režim zákona o majetku státu nebyly zařazeny úplatné převody pozemků mimo jiné též na vlastníky staveb, pokud se jedná o pozemky, na nichž mají umístěnu stavbu, nebo o pozemek, který s touto stavbou funkčně souvisí. Podřízení převodů zemědělských pozemků na vlastníky staveb zvláštnímu režimu zákona o SPÚ zákonodárce zdůvodňuje jednak tím, že vzhledem k právnímu a skutečnému stavu těchto nemovitostí je vhodné zachovat určitý systém pořadí pro nabývání takových pozemků, a to z důvodu dořešení vlastnických vztahů, jednak odkazuje na stálou potřebu podpory subjektů pohybujících se v oblasti zemědělství, s čímž souvisí podpora při rozvoji venkova. Právě z této pasáže plyne zřejmé rozhodnutí zákonodárce, že se zemědělskými pozemky, na nichž je umístěna stavba, má být zacházeno odlišným způsobem, než jak stanoví § 60a zákona o majetku státu.

60. Ustanovení § 4 odst. 1 zákona o SPÚ odráží skutečnost, že zákonodárce nepodrobil úpravě tohoto zákona veškeré případy převodů zemědělských pozemků ve vlastnictví státu na jiné osoby, spadající do agendy vykonávané dosud Pozemkovým fondem, nýbrž některé z nich ponechal obecnému režimu zákona o majetku státu. Důvodová zpráva k tomuto zákonu vysvětluje, že určité případy bezúplatných převodů zemědělských pozemků upravené dosud zákonem o Pozemkovém fondu a zákonem

č. 95/1999 Sb. nebudou upraveny zákonem o SPÚ, nýbrž se budou řídit zákonem o majetku státu jako obecným předpisem, a to jednak pro svou malou četnost (převody veřejným výzkumným institucím), jednak za účelem sjednocení způsobu nakládání s majetkem státu v případech, kde nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele (převody na státní orgány a státní organizace a na veřejné vysoké školy). Z toho záměr zákonodárce otevřít možnost bezúplatných převodů i jiných zemědělských pozemků, k nimž bude příslušet právo hospodaření SPÚ, oproti názoru odvolacího soudu při nejlepší vůli dovodit nelze. což platí tím spíše, jestliže zákonodárce pro případ zemědělského pozemku, na němž je umístěna stavba jiného vlastníka, výslovně projevil vůli, že se zákon o majetku nepoužije (viz předcházející bod).

61. Užití prostředků výkladu gramatického (sémantického), systematického a historického, podpořeného též analýzou vývoje právního řádu, vede spolehlivě k závěru, že na postup Státního pozemkového úřadu při převodu zemědělských pozemků, k nimž mu přísluší právo hospodaření, se ustanovení § 60a odst. 1 a odst. 6 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, nevztahuje.

62. Z popsaného vývoje právní úpravy je patrný setrvalý záměr zákonodárce podrobit zemědělské pozemky ve vlastnictví státu vzhledem k jejich odlišnosti a významu (specifičnosti tohoto majetku ve vlastnictví státu, srov. důvodovou zprávu k zákonu o SPÚ) zvláštnímu právnímu režimu a v jeho rámci převádět zemědělské pozemky zastavěné stavbami jiných vlastníků než veřejnoprávních korporací za úplatu.

63. Z tohoto směřování vybočovala toliko ustanovení §§ 879c, 879d a 879e obč. zák., která měla obecný dosah, a tam zakotvený bezúplatný přechod vlastnického práva se vztahoval též na zemědělské pozemky. V důvodové zprávě k zákonu č. 229/2001 Sb. se ovšem výslovně zdůrazňuje, že vložení ustanovení § 60a do zákona o majetku státu neměla být v plné šíři nahrazena zrušovaná právní úprava. Zákonodárce u vědomí složitosti problematiky opustil ambice napravit veškeré deformace v dané oblasti právních vztahů, mající původ v poměrech předchozího politického režimu, a přistoupil k řešení nežádoucího dualismu vlastnictví pozemku a stavby alespoň v jednom ze segmentů těchto vztahů. Výslovně přiznal, že navržený zákon neodstraní všechny disproporce vyplývající ze stávajících způsobů uspořádávání právních vztahů v dané oblasti, naopak nutně povede ke vzniku nových rozdílů, resp. k prohloubení některých rozdílů již existujících (zejména pro případy, kde pozemky nejsou ve vlastnictví státu), a argumentoval, že přínosem návrhu je alespoň sjednocení přístupu ke všem subjektům, které postavily byty v družstevní bytové výstavbě, a k fyzickým osobám, které byty a nebytové prostory nabyly buď od bytových družstev, nebo formou nástaveb a vestaveb na domech bytových družstev, jsou-li postaveny na pozemku ve vlastnictví státu. že přitom nemohl mít na mysli též případy družstevních bytových domů postavených na zemědělských pozemcích ve správě Pozemkového fondu, na který se novelizovaný zákon o majetku státu vztahoval jen v rozsahu uvedeném v § 2 odst. 2, bylo již vysvětleno.

64. Zákonodárce tedy ke stejnému cíli (převedení svého majetku do vlastnictví jiných osob za účelem sjednocení vlastnictví stavby a pozemku) stanovil více cest, tj. pojal záměr převádět bezúplatně své pozemky určité skupině osob (družstvům či vlastníkům jednotek v původně družstevních bytových domech) podle § 60a zákona o majetku státu,

a vedle toho převádět úplatně zemědělské pozemky vlastníkům staveb podle § 10 zákona o SPÚ. V případě, kdy jde o stavbu ve vlastnictví bytového družstva či jde o bytové spoluvlastnictví vlastníků bytových jednotek, leč pozemek je pozemkem zemědělským podléhajícím úpravě zákona o SPÚ, tak upřednostnil režim podle specifického charakteru pozemku před režimem podle specifického postavení jeho vlastníka.

65. Jestliže zákonodárce záměrně vztáhl režim bezúplatných převodů upravený v § 60a zákona o majetku státu jen na ty pozemky ve vlastnictví státu, které podléhaly úpravě tohoto zákona, a způsob odstranění nežádoucího vlastnického dualismu v případě zemědělských pozemků ponechal zvláštní, odlišné právní úpravě, není tu tzv. nepravá otevřená mezera v zákoně, kterou by soudy mohly a měly „vyplnit“ cestou užití analogie podle § 853 obč. zák. (analogickou aplikací § 60a zákona o majetku státu) jako jednoho z nástrojů tzv. soudcovského dotváření práva (z rozhodovací praxe Ústavního soudu k tomu srov. např. náleze ze dne 27. 3. 2014, sp. zn. III. ÚS 2264/13, uveřejněný pod číslem 47/2014 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, a náleze ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 3960/16, uveřejněný v téže Sbírce pod číslem 57/2018).

č. 5

66. Lze tedy uzavřít, že na nakládání Státního pozemkového úřadu s pozemky, k nimž mu přísluší právo hospodaření, se ustanovení § 60a zákona č. 219/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nevztahuje a nelze je aplikovat ani analogicky.

67. Protože rozhodnutí odvolacího soudu není v dovoláním napadeném (měnicím) výroku o věci samé správné a předpoklady pro jeho změnu upravené v § 243d písm. b) o. s. ř. dány nejsou, Nejvyšší soud je, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), v tomto výroku zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a odst. 2 věta první o. s. ř.).

68. Právní názor dovolacího soudu je pro odvolací soud závazný (§ 243g odst. 1 část první věty za středníkem o. s. ř.).

č. 5

Autorskoprávní ochrana se nevztahuje jen na dílo jako celek, ale stejně tak i na jeho jednotlivé části (mimo jiné i na název a jména postav). Podmínkou jejich právní ochrany je, aby samy o sobě splňovaly pojmové znaky díla podle § 2 odst. 1, respektive odst. 2, autorského zákona. Vnější ochrany tudíž požívá jen taková část autorského díla, která i sama o sobě, bez vztahu k dílu, vykazuje pojmové znaky autorského díla.

Tyto závěry, *mutatis mutandis*, platí i o autorskoprávní ochraně zpracovaných děl a překladů. V těchto případech vedle sebe paralelně existuje jak prvotní dílo, které bylo zpracováno nebo přeloženo do jiného jazyka, tak zpracování (překlad) jako nové dílo samostatné, byť vzniklé odvozeně.

Předmětem ochrany autorského práva není použitá metoda, respektive nápad, nýbrž tvůrčí, a proto chráněná činnost autora spočívající v tom, jak jím byl takový nápad (myšlenka, metoda) ve své vnější i vnitřní formě zpracován.

Autorské právo, Autorské dílo

§ 2 odst. 1, 3, 4 a 6 zákona č. 121/2000 Sb.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2021, sp. zn. 27 Cdo 2023/2019, ECLI:CZ:NS:2021:27.CDO.2023.2019.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 10. 2018, sp. zn. 5 Co 6/2018.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 17. 9. 2012 se žalobce na žalovaném domáhá zdržení se užívání názvu českého překladu „Jak důležité je mít Filipa“ a užívání jména „Filip“ a obratu „mít filipa“ v textu českého překladu literárního díla Oscara Wildea „The Importance of Being Earnest“ (dále též jen „divadelní hra“), odstranění následků zásahu do práva, sdělení údajů o způsobu a rozsahu neoprávněného užití a písemné omluvy.

2. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 8. 2017, č. j. 37 C 114/2012-335, žalobě vyhověl (výrok I.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky II. a III.).

3. Soud prvního stupně vyšel (mimo jiné) z toho, že:

1) J. Z. N., zemřelý 2. 9. 2001, je v databázi DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentury, z. s., veden jako „autor překladu děl s názvem ‚Jak je důležité mít Filipa‘ s typem tvorby literární dílo, dramatické dílo a zvukový záznam literárního díla a děl s názvem ‚Jak je důležité mít Filipa‘ s typem tvorby audiovizuální dílo a zvukový záznam literárního díla“.

2) Žalobce je na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. 4. 2002, č. j. 2 D 686/2001-24, „spolunositelem autorských práv“ po zemřelém J. Z. N. k českému překladu divadelní hry s názvem „Jak je důležité mít Filipa“, později s názvem „Jak je důležité mít Filipa“.

3) Žalovaný v roce 2012 vytvořil překlad divadelní hry s názvem „Jak důležité je mít Filipa“, který byl šířen jednak prostřednictvím internetových stránek, jednak v rámci inscenace divadelní hry a dále jako publikace dostupná v sítích knihkupectví.

4) Název divadelní hry obsahuje slovní hříčku, která je založena na shodné anglické výslovnosti adjektiva „earnest“ (česky vážný či seriózní) a jména hlavní postavy „Ernest“ (česky Arnošt). Čeština takto pojatou slovní hříčku neumožňuje. Název divadelní hry je navíc stejný jako její poslední replika.

5) J. Z. N. v roce 1949 jako první problém slovní hříčky vyřešil přejmenováním hlavní postavy na „Filipa“ a v názvu využil již existujícího českého idiomu

„míti filipa“. Úprava jména hlavní postavy si vyžádala tomu odpovídající zásah J. Z. N. přímo do dialogů, neboť obrat „míti filipa“ se významově nekryje s „být vážný či seriózní“ (podle diplomové práce D. C. tento obrat znamená „být důvtipný, chytrý, umět si poradit“).

6) J. Z. N. tak byl prvním překladatelem, který tuto hru přeložil metodou funkční substituce. Tato metoda spočívá v tom, že překladatel hledá funkční ekvivalent. V tomto případě se J. Z. N. snažil zachovat slovní hříčku a k tomu se snažil vybrat i příhodné jméno, které je jednak trochu zvláštní a jednak je spojováno s něčím pozitivním.

7) Před J. Z. N. byla v překladech divadelní hry (překlad „Na čem záleží“ od Jana Lorence z roku 1905, překlad „Na čem záleží“ od Josefa Hruší z roku 1929, překlad „Můj přítel Bunbury“ od Karla Melichara-Skoumala a překlad „Můj přítel Bunbury“ od Rudolfa Kulhánka) použita toliko metoda popisu. Ta spočívá v tom, že překladatel rezignuje na substituci, situaci v zásadě opíše a se slovní hříčkou nepracuje.

č. 5

4. Soud dále vyšel ze znaleckého posudku a z výpovědi znalce J. R., jenž mimo jiné uvedl, že:

1) Překlad titulu divadelní hry J. Z. N. „neopakovatelným výsledkem rozhodně není, neboť teoreticky může ke stejnému řešení dospět i jiný překladatel, a to i pokud se vezme v potaz možnost, že je při svém překládání podvědomě ovlivněn těmi, kteří se s tímto problémem potýkali před ním“.

2) „Pokud obsahuje titul v původním jazyce slovní hříčku, která je zároveň závěrečnou replikou celé hry, neexistuje vhodnější metoda překladu, než metoda substituce, která je jediným řešením. Slovní hříčku nelze překládat doslova. Substituce musí být v souladu s dikcí celé hry a autorským záměrem. Při substituci pak samozřejmě záleží na vynalézavosti překladatele. Český jazyk neumožňuje jiný funkční ekvivalent překladu ‚The Importance of Being Earnest‘, než ‚Jak je důležité míti Filipa‘, má-li být slovní hříčka zachována a jméno hrdiny pak charakterizační, pak český jazyk a křestní jména u nás používaná jiný funkční ekvivalent překladu uvedeného titulu neumožňují.“

3) „Pokud se porovná český překlad J. Z. N. s překlady do jiných jazyků, lze zjistit, že se od nich N. řešení odlišuje, je jedinečné, ovšem ve své neadekvátnosti, protože zcela rezignuje na obsah a zaměření Wildeovy komedie. Překladatelé do dalších jazyků volili různá řešení ... V dějinách českého překladatelství a literárních děl je obvyklé, že překladatelé použijí titul, který poprvé použil před nimi již jiný překladatel, byť nejde o překlad doslovný, přičemž motivy této volby mohou být různé. V případě, jako je tento, jiný název s dobrým svědomím zvolit nelze, překladatel se může držet též tradice (a nemá tak čtenáře či diváka), může název považovat za tak výstižný, že jej nechce měnit a raději jej převezme. Může v tom být i tlak ze strany vydavatele či provozovatele.“

5. Na takto ustaveném základě soud prvního stupně uzavřel, že název překladu „Jak je důležité míti Filipa“ a použití jména „Filip“ a obratu „míti filipa“ ve smyslu slovní hříčky v divadelní hře je „autorským dílem a je chráněno proti neoprávněnému užití a podléhá

souhlasu nositele práv. Pokud tedy žalovaný užil názvu díla v překladu „Jak důležité je mít Filipa“ neoprávněně zasáhl do autorských práv J. Z. N.“. Soud nepřisvědčil žalovanému, že nemohl postupovat jiným způsobem, neboť již první dva překlady byly přeloženy pod jinými názvy a do roku 1949 jméno „Filip“ a obrat „mít Filipa“ ve smyslu slovní hříčky použity nebyly.

6. Podle soudu „jedinečnost přínosu J. Z. N. spočívá v tvůrčí aplikaci slovní hříčky na řešení komplikovaného překladu hry O. Wildea „The Importance of Being Earnest“. Autorskoprávní individualitu překladu coby autorského díla ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), tvoří aplikace jazykových neologismů, nýbrž tvůrčí užití již existujících jazykových obrátů, slovíčků či slovních hříček s cílem co nejpřesněji vystihnout podstatu cizojazyčné předlohy pro tuzemského čtenáře. Nejedná se o mechanickou náhradu slovo za slovo“.

7. Soud „nepřihlédl ani k dalším vyjádřením, která zmiňovala okolnost, že by diváci a čtenáři mohli být uvedeni v omyl a zmatení, kdyby hra byla publikována pod jiným názvem. Z pohledu autorskoprávního je tato okolnost nepodstatná ... Ani další znalecké a odborné posudky či vyjádření nevyloučily autorskoprávní individualitu autora díla ve smyslu mnohosti možností a dostatečné tvůrčí svobody autora při překladu ... Znalecký posudek J. R. jednoznačně potvrzuje, že v daném případě anglicko-jazyčného díla O. Wildea existoval pro autora J. Z. N. a existuje i nyní pro překladatele do češtiny dostatečný tvůrčí prostor, který nemusí automaticky dojít jen ke stejnému překladu jako J. Z. N., a naopak má každý autor různé možnosti překladu s rozdílnými výsledky, což konec konců potvrzují i předchozí starší české rozdílné překlady. Více možností a tím výsledků překladů v daném konkrétním případě odpovídá i zákonným znakům autorského díla dle ust. § 2 odst. 1 autorského zákona (jedinečný výsledek tvůrčí činnosti autora)“.

8. Soud měl za to, že „v případě užití díla J. Z. N. byl žalovaný veden úspěchem tohoto překladu, a pokud se vyskytly námitky, že dílo J. Z. N. je zastaralé, je pravdou, že jazyk se vyvíjí, nicméně pokud se týká názvu a slovní hříčky použité v překladu díla, o zastarání nemůže být žádná řeč. Je pravdou, že pro úspěšnost se používají standardně názvy děl již jednou či vícekrát přeložených (Bídníci, Jih proti Severu), nicméně nebylo prokázáno, že v těchto případech by se autor původního názvu domáhal ochrany a je otázkou, zda skutečně takový název požívá autorskoprávní ochrany. V případě překladu názvu J. Z. N. „Jak je důležité mít Filipa“ musel již při vytvoření názvu J. Z. N. pracovat s obsahem hry a tvůrčím způsobem nalézt odpovídající jméno a vlastnost“.

9. Soud „nijak zvlášť nepřihlízel k obraně žalovaného, týkající se cizojazyčných překladů, a jak bylo v těchto případech postupováno ..., je logické, že pokud nabízí jazyk více použitelných jmen pro slovní hříčku, je možnost překladu širší. V češtině se nabízel pouze Filip, kterého použil již J. Z. N., a nelze tedy bez souhlasu dědiců použít tento název a překlad, aniž by došlo k zásahu do autorského díla J. Z. N.“.

10. Soud měl rovněž za to, že žalovaný zasáhl do autorského práva J. Z. N. ve smyslu § 45 autorského zákona, když pro své dílo užil název již použitý jiným autorem.

11. Vrchní soud v Praze k odvolání žalovaného v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl, a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů.

12. Odvolací soud, na rozdíl od soudu prvního stupně, dospěl k závěru, podle něhož nelze názvu „Jak je důležité mítí Filipa“, použitému poprvé J. Z. N., přiznat povahu díla ve smyslu § 2 odst. 1 autorského zákona, neboť schází podmínka jedinečnosti výsledku tvůrčí činnosti autora.

13. Odvolací soud uvedl, že z povahy překladu je zjevné, že je do značné míry determinován dílem původním. Pokud čeština „nemá jiné slovní spojení, které by zachovalo význam původního díla, pak nelze hovořit o tvůrčím prostoru a možnostech překladatele název původního díla přeložit jiným způsobem ... Tvůrčí činnost J. Z. N. nelze ale spatřovat v tom, že by vymyslel a poprvé použil originální název překladu původního díla, ale jen v tom, že jako první dosáhl Co nejuvěrnějšího překladu původního názvu díla, tedy překladu blížícího se originálu, pokud jde o slovní hříčku v názvu použitou, která v obsahu hry umožňuje pracovat se jménem postavy a idiomem, který obsahuje foneticky shodné slovo se jménem postavy“. Žalovaný shodně jako J. Z. N. pouze použil pro překlad původního díla název, který jediný je v češtině vhodný pro zachování významu originálního názvu.

č. 5

14. Podle odvolacího soudu smysl autorskoprávní ochrany překladů děl nesměřuje k ochraně názvu „Jak je důležité mítí Filipa“, a to obdobně jako v případě překladů původních děl, která vzniknou použitím metody opisu. „Překlad je specifické dílo vzniklé zpracováním původního díla jeho přeložením do cílového jazyka, ze své podstaty je dílem, kde je chráněn zejména komplexní obsah překladu. Aniž by mělo být jakkoli snižováno úsilí překladatele, je znovu třeba zdůraznit, že tvůrčí činnost překladatele nespočívá ve vymýšlení příběhu, zápletky či postav, jde o převod již hotového díla do jiného jazyka. Tvůrčí činnost překladatele je třeba hledat v práci s cílovým jazykem s ohledem na jeho zvyklosti tak, aby překlad původního díla zachoval děj původního díla a celkovou věrohodnost. V návaznosti na to pak nelze spatřovat zásah do autorských práv J. Z. N., pokud v souvislosti s použitým názvem a úpravou jména ústřední postavy žalovaný v překladu původního díla zasáhl i do dialogů ..., neboť i zde platí, že tento zásah byl vynucen použitou metodou překladu.“

15. Odvolací soud, máje za to, že „jedinou možnou metodou překladu, pokud se překlad má co nejvíce přiblížit originálu, je metoda funkční substituce“, uzavřel, že „pokud žalovaný přeložil původní dílo, přičemž pro zachování věrohodnosti a co největšího přiblížení se záměru původního díla při použití metody funkční substituce použil slovní hříčku, která jediná se v českém jazyce nabízí k tomuto účelu, pak, byť takto shodně překlad pojal dříve J. Z. N., nelze v jednání žalovaného spatřovat zásah do autorských práv J. Z. N.“.

16. Podle odvolacího soudu žalovaný ani neoprávněně nezasáhl do práv J. Z. N. ve smyslu § 45 autorského zákona tím, že pro své dílo použil název již po právu použitý J. Z. N.. „Povaha díla coby překladu díla původního vylučuje možnost záměny děl, navíc pro odlišení obou překladů je podstatná osoba překladatele, přičemž průměrným spotřebitelem, jehož optikou je zde nutno zaměnitelnost děl posuzovat, je úzký okruh

odborníků. Naopak, jak v řízení vyšlo najevo, překladatelská veřejnost užití zažitého (úspěšného) názvu překladu pro překlad pozdější respektuje již pro snadnější odkazování na původní dílo a jako jistou formu překladatelské tradice titulu nahrazujícího originální titul...“

II.

Dovolání a vyjádření k němu

17. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), maje za to, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu (podle obsahu při řešení otázky výkladu § 2 odst. 1 a 3 autorského zákona) a že dosud nebyla v rozhodovací praxi odvolacího soudu vyřešena otázka „práva hmotného nebo procesního“ (podle obsahu otázka výkladu § 2 odst. 4 autorského zákona).

18. Podle dovolatele se odvolací soud měl odchýlit od závěrů rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. 30 Cdo 739/2007, a ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 360/2015, neboť „nesprávně právně posoudil pojem autorského díla a tvůrčí činnosti ve smyslu dostatečného tvůrčího prostoru s vícero možnostmi překladu. Ze skutkového hlediska dle názoru dovolatele odvolací soud v rozhodnutí ani nevycházel ze zjištěného skutkového stavu, neboť znalecký posudek J. R. ze dne 26. 5. 2016 jasně hovoří o vícero možnostech a metodách překladu. S odkazem na ustanovení § 2 odst. 1 (definiční znaky autorského díla), resp. odst. 3 (tzv. vnější ochrana autorského díla) a odst. 4 (ochrana překladu) autorského zákona lze po provedeném dokazování před soudem prvního stupně a též soudem odvolacím konstatovat, že žádný z důkazů sám o sobě nevyloučil autorskoprávní charakter překladu J. Z. N. a naopak naplnění definičních znaků autorského díla (autorskoprávní individuality) z těchto důkazů vyplývá“.

19. Dovolatel dále namítá, že pokud odvolací soud pochyboval o dostatečně zjištěném skutkovém stavu, měl „věc vrátit prvoinstančnímu soudu k dalšímu řízení a dokazování anebo si vyžádat revizní znalecký posudek, což neučinil. Dovolatel se domnívá, že rozhodnutí vybočuje též z dosavadního průběhu řízení, a to takovým způsobem, že odporuje zásadě předvídatelnosti soudních rozhodnutí“.

20. Dovolatel má rovněž za to, že rozhodnutí odvolacího soudu je v kolizi s judikaturou Soudního dvora Evropské Unie (dále též jen „Soudní dvůr“), a to s rozsudky Soudního dvora ze dne 16. 7. 2009, ve věci C-5/08, Infopaq International A/S proti Danske Dagblades Forening, ze dne 22. 12. 2010, ve věci C-393/09, Bezpečnostní softwarová asociace - Svaz softwarové ochrany proti Ministerstvu kultury, a ze dne 1. 12. 2011, ve věci C-145/10, Eva-Maria Painer proti Standard VerlagsGmbH a dalším, neboť v uvedené judikatuře „lze spatřovat jasnou tendenci vykládat požadavky stran originality ve směrnících ohledně databází, počítačových programů a fotografií jako obecné kritérium taktéž pro ostatní druhy děl, přesněji řečeno jako minimální standard, kdy základní test originality je založen na konceptu mnohosti možností, kdy má autor možnost výběru“.

21. Dovolatel se konečně domnívá, že odvolací soud v rozporu s § 2 odst. 4 autorského zákona odjímá ochranu překladu díla. Odvolací soud navíc dospěl ke svému právnímu

posouzení, aniž použil „jakékoliv právní argumentace, podpory znaleckého posudku“ či „podkladu judikturních rozhodnutí“.

22. Dovolatel navrhuje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

23. Žalovaný ve vyjádření k dovolání navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání jako nepřijatelné odmítl, popřípadě jako nedůvodné zamítl.

III.

Přípustnost dovolání

24. Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení dovolatelem otevřených otázek hmotného práva (výkladu § 2 odst. 1, 3 a 4 autorského zákona), v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu v popsáných souvislostech dosud neřešených.

IV.

Důvodnost dovolání

25. Podle § 2 autorského zákona předmětem práva autorského je dílo literární a jiné dílo umělecké a dílo vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě včetně podoby elektronické, trvale nebo dočasně, bez ohledu na jeho rozsah, účel nebo význam (dále jen „dílo“). Dílem je zejména dílo slovesné vyjádřené řečí nebo písmem, dílo hudební, dílo dramatické a dílo hudebně dramatické, dílo choreografické a dílo pantomimické, dílo fotografické a dílo vyjádřené postupem podobným fotografii, dílo audiovizuální, jako je dílo kinematografické, dílo výtvarné, jako je dílo malířské, grafické a sochařské, dílo architektonické včetně díla urbanistického, dílo užitého umění a dílo kartografické (odstavec 1). Právo autorské se vztahuje na dílo dokončené, jeho jednotlivé vývojové fáze a části, včetně názvu a jmen postav, pokud splňují podmínky podle odstavce 1 nebo podle odstavce 2, jde-li o předměty práva autorského v něm uvedené (odstavec 3). Předmětem práva autorského je také dílo vzniklé tvůrčím zpracováním díla jiného, včetně překladu díla do jiného jazyka. Tím není dotčeno právo autora zpracovaného nebo přeloženého díla (odstavec 4). Dílem podle tohoto zákona není zejména námět díla sám o sobě, denní zpráva nebo jiný údaj sám o sobě, myšlenka, postup, princip, metoda, objev, vědecká teorie, matematický a obdobný vzorec, statistický graf a podobný předmět sám o sobě (odstavec 6).

26. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu se podává, že:

1) Tvůrčí činnost, všechny její druhy, jako pojem autorskoprávní, lze charakterizovat jako činnost spočívající ve „vytvoření“ něčeho nehmotného s tím, že dosažení tohoto cíleného i necíleného výsledku závisí v osobních vlastnostech tvůrce, bez nichž by tento výtvor (duševní plod tvůrčí povahy literární, jiné umělecké nebo vědecké) nebyl vůbec dosažen.

2) „Zvláštními osobními vlastnostmi“ autora díla je zejména schopnost tvořit, což je schopnost jeho ducha, a to *in concreto* tvořit literárně, jinak umělecky nebo vědecky. S touto schopností bývá spojeno i nadání (talent), fantazie aj. prvky patřící mezi osobní vlastnosti, které si lidský duch přináší do běžného života a které rovněž nabývá například životní praxí, vzděláním, životní

zkušeností apod. K výkonu tvůrčí činnosti je zapotřebí i bohatost fantazie, inspirace a často i intuice, tvůrčí prostředí, tvůrčí klid nebo naopak tvůrčí vzruch apod., někdy i potřeba tvůrčí svobody aj. prvky, jevy nebo vlivy.

3) Právě z povahy „zvláštních osobních vlastností“ vyplývá, že duševní plod tvorby, k níž byly tyto zvláštní osobní vlastnosti člověka využity, je povahově (a pojmově) neoddělitelným tvůrčím projevem individualizovaného lidského ducha, formujícího samu osobnost. Proto je i samo „vytvoření“, resp. tvorba, díla tvůrčí činností nezaměnitelného osobitého rázu. Z toho pak nauka, alespoň ve větší části kontinentální Evropy, odvozuje teoretickou koncepci autorskoprávní individuality díla relativněji chápanou ve smyslu statistické pravděpodobnosti jedinečnosti díla. Nikoli tedy ve smyslu jedinečnosti díla naprosto absolutní ve smyslu filozofickém. Autorskoprávní doktrinální chápání jedinečnosti díla ve smyslu statistické pravděpodobnosti je jistým juristickým ústupkem z přirozených ontologických pozic, který si vyžádaly změny technických poměrů a v jejich důsledku vznik celé řady děl, tradičně označovaných jako „díla malé mince“ (Werke der Kleinem Münze, oeuvres de petit valeur), která postrádají individualizační rysy, popř. je mající jen v zanedbatelné míře, jež není dostatečná k rozlišení jednotlivých děl.

4) Takto (a podobně) chápaná jedinečnost díla bývá v nauce označována jako jeho „autorskoprávní individualita“, tzn. jako jedinečnost díla v načrtnutém juristickém (autorskoprávním), tj. specifickém, významu tohoto výrazu. Nejde o individualitu v obecném smyslu, nýbrž o nejosobitější ztvárnění výtvaru na základě autorova svobodného výběru z tvůrčích možností. Jedinečnost díla přitom odpovídá i pojmu neopakovatelnost díla. Při tomto pojetí díla jako předmětu práva autorského tedy nejde o individualitu díla stoprocentní, ale jen o jedinečnost, která se blíží jedinečnosti absolutní.

5) Zmíněná tvůrčí činnost, neboli tvorba díla, přitom nespočívá ve vynalezení, kdy stejného výsledku (řešení) lze dosáhnout různými individuálními postupy, ani nespočívá v objevení toho, co již objektivně existovalo, ale nebylo známo. Proto nelze tvůrčí činnost ve smyslu zákona charakterizovat jako činnost technickou apod.

6) Předmětem ochrany autorského práva není vlastní látka, resp. myšlenka díla nebo jeho části, nýbrž tvůrčí a proto chráněná činnost autora spočívající v tom, jak jím byla tato látka ve své vnější i vnitřní formě zpracována. Srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. 30 Cdo 739/2007, ze dne 10. 11. 2009, sp. zn. 30 Cdo 4924/2007, ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 360/2015, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2016, sp. zn. 30 Cdo 733/2016.

27. Předmětem autorského práva nemůže být to, co existuje bez ohledu na tvůrčí činnost autora (např. fakta), nebo to, co je předem do té míry objektivně determinováno, že pro autorskou tvůrčí činnost nezbývá již dostatečný prostor, takže při splnění určitých podmínek by mohly nezávisle na sobě k témuž výsledku dospět různé osoby. Předmětem autorskoprávní ochrany není myšlenkový obsah sám o sobě (např. vyřešení

určitého problému, jako tomu je u ochrany vynálezu nebo průmyslového vzoru), nýbrž výlučně jeho tvůrčí ztvárnění v autorskoprávním smyslu (viz KNAP, Karel. § 4. In: KNAP, Karel. Autorský zákon a předpisy souvisící. 4. podstatně přepracované vydání. Praha: Linde, 1993, s. 34).

28. Rovněž není možné přiznat samostatnou autorskoprávní ochranu volným prvkům, které spadají do „obecného fondu“ (též jako „*domaine public*“ či v systému angloamerického práva jako „*public domain*“). Mezi „obecný fond“ patří vše, co je obecně užíváno z hlediska obsahu, formy i vyjadřovacích prostředků, jakož i vše, co je již objektivně předurčeno (např. přírodními zákony). Není přitom významné, zda si autor plně uvědomuje, že čerpá z „obecného fondu“, anebo zde působí kolektivní nevědomí, různá informační pole apod. [viz TELEC, Ivo, TŮMA, Pavel. § 2 (Autorské dílo). In: TELEC, Ivo, TŮMA, Pavel. Autorský zákon. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, s. 64].

č. 5

29. Autorskoprávní ochrana se nevztahuje jen na dílo jako celek, ale stejně tak i na jeho jednotlivé části (mimo jiné i na název a jména postav). Podmínkou jejich právní ochrany je, aby samy o sobě splňovaly pojmové znaky díla podle § 2 odst. 1, respektive odst. 2, autorského zákona. Vnější ochrany tudíž požívá jen taková část autorského díla, která i sama o sobě, bez vztahu k dílu, vykazuje pojmové znaky autorského díla [viz ŠALOMOUN, Michal. 5.1.2.2 (Vnější ochrana názvů). In: ŠALOMOUN, Michal. Ochrana názvů, postav a příběhů uměleckých děl. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 150].

30. Tyto závěry, *mutatis mutandis*, platí i o autorskoprávní ochraně zpracovaných děl a překladů. V těchto případech vedle sebe paralelně existuje jak prvotní dílo, které bylo zpracováno, resp. přeloženo do jiného jazyka, tak zpracování, resp. překlad, jako nové dílo samostatné, byť vzniklé odvozeně (viz TELEC, Ivo, TŮMA, Pavel. § 2 [Autorské dílo]. In: TELEC, Ivo, TŮMA, Pavel. Autorský zákon. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, s. 52).

31. Zda jde o tvůrčí překlad, který je samostatným předmětem práva autorského, či o netvůrčí překlad, jemuž autorskoprávní ochrana nepřísluší, je třeba posuzovat samostatně podle povahy překladu, nikoliv podle povahy překládaného díla. Z toho vyplývají tyto důsledky:

- každý překlad díla či jeho části, které jsou předmětem autorského práva, nemusí být chráněn autorským právem, nespňuje-li pojmové znaky autorského díla;
- autorské právo k překladu může vzniknout i tehdy, když překládané dílo není způsobitelné předmětem autorského práva (v takovém případě bude překlad samostatným neodvozeným dílem), ať již proto, že není výsledkem tvůrčí činnosti, nebo proto, že náleží mezi díla výslovným předpisem zákona z autorskoprávní ochrany vyňatá (viz KNAP, Karel. Problematika autorskoprávní ochrany při překladu děl literárních. In: Právní obzor, 1961, č. 10, s. 626, a KNAP, Karel. Druhy autorských děl. In: KNAP, Karel. Smluvní vztahy v autorském právu. Praha: Orbis, 1967, s. 41).

32. Překlady chráněných jazykových děl obecně mohou být jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti překladatele. Je tomu tak z důvodu, že nová jazyková forma obecně vyžaduje zvláštní empatii a určitou jazykovou schopnost vyjadřovat se. Aby překlad podléhal ochraně autorského práva, nesmí být vytvořen pouze mechanickým přenosem jednotlivých výrazů. Naopak překladatel musí plně pochopit význam a také se pokusit reprodukovat nuance originálu [k tomu v zahraniční rozhodovací praxi obdobně například rozhodnutí německého Vyššího zemského soudu v Hamburku ze dne 14. 4. 2016, sp. zn. 5 U 117/12, odst. 281 a 282, který je veřejnosti přístupný na webových stránkách německého Vyššího zemského soudu v Hamburku www.rechtsprechung-hamburg.de (dále též jen „rozhodnutí Vyššího zemského soudu v Hamburku“)].

33. Skutečnost, že se překladateli podařilo plně pochopit význam celého díla a také reprodukovat nuance originálu ještě neznamená, že pojmové znaky autorského díla budou naplněny také v každé jednotlivé větě překladu. Ochrana autorských práv překladatele získaná pro celé dílo se tedy nutně nemusí projevit v každé jednotlivé pasáži textu při jeho individuálním zvážení. Rovněž je třeba vzít v úvahu, že příběh, myšlenková linie nebo konkrétní jazyková formulace původního díla nejsou okolnostmi, které poskytují překladu autorskou ochranu od samého počátku. Tato ochrana může vyplývat pouze z jazykového překladu daného originálu do cizího jazyka. I když existuje značná volnost pro vlastní tvůrčí práci překladatele s dílem jako celkem, při posuzování jednotlivých vět nebo částí vět již nemůže jít o uchopení celkového kontextu v původním jazyce, ale v konečném důsledku pouze o to, do jaké míry měl překladatel prostor pro svůj vlastní tvůrčí převod z jednoho jazyka do druhého pro konkrétní část textu a do jaké míry využil tento prostor způsobem relevantním z pohledu práva autorského [srov. obdobně rozhodnutí Vyššího zemského soudu v Hamburku, odst. 283].

34. Promítnuto do poměrů projednávané věci to znamená, že jméno „Filip“, které v překladu J. Z. N. patří hlavní postavě, není možné přiznat samostatnou autorskoprávní ochranu již z toho důvodu, že se jedná o běžné jméno, které, užije-li se zcela nezávisle na překladu divadelní hry, nesplňuje legální pojmové znaky díla ve smyslu § 2 odst. 1 autorského zákona (chybí zde tvůrčí činnost překladatele).

35. Obdobně není možné přiznat samostatnou autorskoprávní ochranu ani obratu „mít filipa“, neboť ze skutkových zjištění nižších soudů se podává, že toto slovní spojení v překladu neužil J. Z. N. jako první, ale používalo se již dříve jako český idiom. Jedná se tak o volný prvek, který patří do „obecného fondu“ (public domain).

36. Zbývá tedy posoudit, zda autorskoprávní ochraně podléhá název překladu „Jak je důležité mít Filipa“. Není přitom významné, zda je autorskoprávně chráněn rovněž původní název „The Importance of Being Earnest“, neboť to, zda překlad původního názvu splňuje legální pojmové znaky ve smyslu § 2 odst. 1 autorského zákona, je třeba posuzovat zcela samostatně, nezávisle na autorskoprávní ochraně názvu v původní verzi.

37. Ze skutkových zjištění nižších soudů vyplývá, že přínos J. Z. N. spočívá v tom, že jako první použil metodu funkční substitute, pomocí níž dospěl k výsledku (řešení), ke kterému před ním nikdo jiný nedospěl. Takový výsledek se však při použití zmíněné metody nabízel jako jediný možný, měla-li být slovní hříčka původního díla zachována.

Jelikož předmětem ochrany autorského práva není použitá metoda, respektive nápad, nýbrž tvůrčí, a proto chráněná činnost autora spočívající v tom, jak jím byl takový nápad (myšlenka, metoda) ve své vnější i vnitřní formě zpracován, lze uzavřít, že název překladu divadelní hry nepoživá autorskoprávní ochranu, neboť J. Z. N. neměl při realizaci metody funkční substituce dostatečný prostor pro tvůrčí svobodu ve smyslu autorskoprávním. U názvu překladu J. Z. N. tudíž nejsou splněny legální pojmové znaky ve smyslu § 2 odst. 1 autorského zákona.

38. Dovolateli proto nelze dát za pravdu, že by J. Z. N. a žalovaný měli v překladu názvu divadelní hry možnost výběru. Prostor pro tvůrčí svobodu ve smyslu autorskoprávním totiž nelze poměřovat ve vztahu k samotné myšlence, metodě, nápadu aj. (svoboda zvolit si myšlenku či metodu bude splněna téměř vždy, nejedná-li se např. o situaci, kdy překladatel „přeloží“ název díla tak, jak mu to určí nakladatel), ale až k vyjádření (realizaci) takové myšlenky či metody, nápadu aj. Je pravdou, že J. Z. N. a žalovaného mohlo napadnout přeložit divadelní hru jakkoliv a potud prostor pro tvůrčí svobodu měli, jakmile se ale rozhodli divadelní hru přeložit za pomoci metody funkční substituce, prostor pro tvůrčí svobodu (ve smyslu autorskoprávním) jim nezbyl žádný.

č. 5

39. Ostatně tento závěr je v souladu i s judikaturou Soudního dvora, podle níž vlastní duševní výtvar autor odráží jeho osobnost, pokud mohl autor při realizaci díla vyjádřit své tvůrčí schopnosti prostřednictvím rozhodnutí učiněných na základě své tvůrčí svobody (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 1. 12. 2011, ve věci C-145/10, Eva-Maria Painer proti Standard VerlagsGmbH a dalším, body 88 a 89, ze dne 1. 3. 2012, ve věci C-604/10, Football Dataco Ltd a další proti Yahoo! UK Ltd a dalším, bod 38, či ze dne 12. 9. 2019, ve věci C-683/17, Cofemel – Sociedade de Vestuário SA proti G-Star Raw CV, body 30 a 31, a v nich citovanou judikaturu).

40. Je třeba zdůraznit, že z právního hlediska není podstatné, nakolik je překlad názvu divadelní hry J. Z. N. povedený a objevný. Stejně jako vědec může vymyslet vzorec, který stovky let před ním nikdo jiný nevymyslel, může rovněž překladatele napadnout, jakým způsobem přeložit určitý výraz, na který před ním nikdo jiný nepřišel. To ovšem neznamená, že by v obou případech stejného výsledku (řešení) nemohl dosáhnout někdo jiný, použil-li by stejný postup.

41. Z hlediska práva nemá žádný význam ani vyhodnocení nevhodnější metody překladu (zda je vhodnější metoda substituce, či opisu). Výběr metody je dán na každém překladateli a její hodnocení je mimoprávní (umělecké) podstaty. Posuzoval-li proto odvolací soud vhodnost metody, hodnotil něco, Co mu nepříslušelo. Toto hodnocení nicméně bylo nadbytečné, a nemělo tak žádný vliv na samotné právní posouzení věci.

42. Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu a jeho obsahového vymezení správnost rozhodnutí odvolacího soudu zpochybnit nepodařilo a jelikož Nejvyšší soud neshledal ani jiné vady (k tvrzené nepředvídatelnosti srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 7. 2020, sp. zn. 27 Cdo 3753/2018, a v něm citovanou judikaturu), k jejichž existenci přihlíží u přípustných dovolání z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.), dovolání podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

č. 6

Koncept sdílené újmy, která je důvodem ke snížení peněžité náhrady za neoprávněný zásah do osobnostních práv, je založen na úvaze, že nemajetková újma spočívající v duševním strádání skupiny blízkých osob je snášena lépe díky jejich vzájemné psychické podpoře a peněžitá náhrada této újmy není mechanickým součtem náhrad za újmu členů takové skupiny, neboť slouží k opatření hmotných a nehmotných statků, jež zmírňují nemajetkovou újmu poškozených a mohou přinášet užítky a požitky, které tuto újmu zmírňují, více poškozeným současně.

Pokud se souběžně na zásazích do osobnostních práv obdobnou formou podílelo více subjektů, které tuto újmu odčítají, je to důvod ke snížení peněžité náhrady, jelikož újmy způsobené těmito subjekty se navzájem překrývají a adekvátní míra požitků, jimiž lze tyto újmy zmírnit, nemůže být určována prostým součtem náhrad od všech odpovědných subjektů.

První zveřejnění informací, které zasáhne do soukromí dotčených osob, zpravidla vyvolává nejzávažnější a nejintenzivnější újmu, ale pozdější opakování a doplňování těchto informací znemožňuje, aby byly zapomenuty, což nepochybně způsobenou újmu prohlubuje, a musí tudíž mít vliv i na určení přiměřené náhrady. V takovém případě nemá místo obecný úsudek o zeslabování újmy způsobené zásahy do osobnostních práv postupem času.

č. 6

Ochrana osobnosti, Promlčení

§ 13 obč. zák., § 101 obč. zák., § 2951 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2422/2019, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.2422.2019.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobců změnil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2018, sp. zn. 22 Co 91/2018, ve výroku II tak, že rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 23. 4. 2018, sp. zn. 15 C 30/2016, se ve výroku III ve vztahu k žalobkyni c) v rozsahu 300 000 Kč potvrzuje a v rozsahu dalších 200 000 Kč se mění tak, že se žaloba zamítá; jinak dovolání zamítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobci se žalobou podanou dne 28. 1. 2016 domáhali ochrany svých osobnostních práv a žádali, aby žalované byla uložena povinnost odstranit ze svých systémů a databází v žalobě specifikované články a fotografie, dále povinnost upustit od zveřejňování jakýchkoliv informací, komentářů či jiných sdělení a výroků o soukromém a rodinném životě žalobců, zejména pak o biologickém původu a způsobu početí žalobkyně c)

a žalobce d), vzájemných příbuzenských a rodičovských vztazích mezi žalobci a vzájemných partnerských a intimních vztazích mezi žalobcem a) a žalobkyní b). Na náhradu nemajetkové újmy po žalované požadovali zaplacení částky 2 000 000 Kč každému z nich.

2. Obvodní soud pro Prahu 7 rozsudkem ze dne 23. 4. 2018, č. j. 15 C 30/2016-268, zastavil řízení v části, jíž se žalobci domáhali odstranění ve výroku specifikovaných článků z elektronických systémů (výrok I), částečně vyhověl žalobě na upuštění od šíření označených informací o žalobcích a částečně žalobu o zdržovacím nároku zamítl (výrok II), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci a) částku 2 000 000 Kč, žalobkyni b) částku 2 000 000 Kč, žalobkyni c) částku 500 000 Kč a žalobci d) částku 500 000 Kč (výrok III), zamítl žalobu v části, jíž se žalobkyně c) a žalobce d) domáhali každý zaplacení částky 1 500 000 Kč (výrok IV) a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrok V).

č. 6

3. Rozsudkem ze dne 17. 9. 2018, č. j. 22 Co 91/2018-370, Městský soud v Praze jako soud odvolací částečně změnil a částečně potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II (výrok I), změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku III jen tak, že se žaloba zamítá v rozsahu žalobního návrhu, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci a) částku 1 250 000 Kč, žalobkyni b) částku 1 250 000 Kč, žalobkyni c) částku 350 000 Kč a žalobci d) částku 350 000 Kč, jinak [tj. ve vztahu k žalobci a) a žalobkyni b) vždy Co do částky 750 000 Kč a ve vztahu k žalobkyni c) a žalobci d) vždy Co do částky 150 000 Kč] ho potvrdil (výrok II), potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku IV (výrok III) a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrok IV). Odvolací soud se ztotožnil se soudem prvního stupně v tom, že žalovaná neoprávněně zasáhla do osobnostních práv žalobců, nikoli však již v otázce výše přiměřeného zadostiučinění. S ohledem na předvídatelnost soudního rozhodnutí poukázal na spory, které žalobci vedou se společnostmi E. M., a. s., RF H., s. r. o., B. M. P., v. o. s., a B. M., v. o. s., ve skutkově obdobných případech. Porovnal rozsah zásahů v těchto případech a částky zde přiznané. Poukázal na čtenost jednotlivých periodik, respektive návštěvnost internetových stránek a počet článků, jimiž docházelo k opakovaným neoprávněným zásahům do práv žalobců po dobu několika let. Následně se na rozdíl od soudu prvního stupně detailně zabýval obsahem jednotlivých článků. Zdůraznil, že při ochraně osobnosti je primárním významem zadostiučinění funkce satisfakční, i když úlohu preventivního významu zákonu odpovídajícího a spravedlivého zadostiučinění nelze vylučovat. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2009, sp. zn. 30 Cdo 4431/2007, publikovaný pod č. 98/2010 Sb. rozh. obč., a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1231/2011. Ztotožnil se se závěrem soudu prvního stupně, že u nezletilých žalobců nemohl zásah i vzhledem k jejich nízkému věku dosáhnout takové intenzity jako u dospělých žalobců. Klíčový je z hlediska prevence a ochrany nezletilých zdržovací nárok. Zohlednil, že uveřejňování informací ze soukromí žalobců není odůvodněno žádným veřejným zájmem, žalobci si své soukromí střeží, neposkytli žalované žádné soukromé informace, žalovaná to však nerespektovala, považovala za svou povinnost „slídit“ v soukromí žalobců, doba zveřejňování článků a fotografií žalobců i jejich počet byly mimořádně rozsáhlé. Na druhé straně vzal v úvahu, že tón článků nebyl zlovolný či odsuzující, ale spíše zvědavý a fandící dobrému konci, že předžalobní výzva nebyla

ignorována, žalovaná ustala se zveřejňováním článků ze soukromí žalobců a odstraňovala, byť ne zcela důsledně, uveřejněné články z webových stránek. Při stanovení výše náhrady soud přihlédl i k tomu, že vzniklá újma je pro žalobce újmou sdílenou, že tuto újmu z důvodu souběžných zásahů odčítají i další osoby (vydavatelé jiných periodik) a že žalobci podali žalobu až 3,5 roku poté, Co začaly být články publikovány, což svědčí o nižším vnímání újmy i oslabuje funkci zadostiučinění. Dovodil, že přiměřenou částkou, jež by měla být poskytnuta žalobcům jako peněžité zadostiučinění, je u žalobců a) a b) částka 1 000 000 Kč, když ve vztahu k žalobci a) je zásah širší a ve vztahu k žalobkyni b) naopak hlubší. U žalobkyně c) shledal jako přiměřenou částku 200 000 Kč, protože útoky žalované se nezletilých žalobců nedotýkají v takové míře jako jejich rodičů. Pro žalobce d) jde o částku 150 000 Kč, když zhruba čtvrtina článků vyšla předtím, než mu vznikla právní osobnost. Uvedené částky však žalobcům a), b) a c) nepřiznal v plném rozsahu, neboť na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že ve vztahu ke čtvrtině článků je jejich právo na zadostiučinění v penězích promlčeno. Námitku promlčení posuzoval dle § 101 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), se závěrem, že se uplatní obecná tříletá promlčecí doba, takže právo je promlčeno ve vztahu ke článkům 1 – 16, které byly publikovány více než 3 roky před podáním žaloby (28. 1. 2016).

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Rozsudek odvolacího soudu v rozsahu jeho výroků II, III a IV napadli žalobci rozsáhle odůvodněným dovoláním, jehož přípustnost spatřují v tom, že se odvolací soud odchýlil od rozhodovací praxe dovolacího soudu a řešil otázku, která v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Jako dovolací důvod dovolatelé uvádějí nesprávné právní posouzení věci. Namítají, že se odvolací soud při posouzení otázky promlčení ve vztahu k žalobcům a), b) a c) odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Poukázali na rozsudky Nejvyššího soudu ČSR ze dne 27. 9. 1974, 2 Cz 19/74, „Rc 38/75“, popřípadě ze dne 31. 5. 1983, sp. zn. 1 Cz 13/83, podle nichž je ve vztahu k určení začátku běhu promlčecí lhůty třeba stanovit, zda nárok na náhradu škody tvoří nedělitelný celek, nebo zda se jedná o samostatné nároky na náhradu škody, které se vztahují k více oddělitelným škodním událostem. V nyní posuzované věci žalobci požadovali za újmu způsobenou jim žalovanou jednorázovou částku zadostiučinění, která nepředstavuje součet náhrad za jednotlivé články. Poznávají, že kdyby žalobou požadovali zadostiučinění „pouze“ ve vztahu k článkům vydaným po uplynutí promlčecí doby, nemělo by to mít vliv na výši peněžitého zadostiučinění, jelikož z hlediska obecného hodnocení nepříznivého následku a navíc s přihlédnutím k preventivně-sankční funkci zadostiučinění je zcela irrelevantní, zda se jednalo o 46 nebo 62 článků. Stejnou argumentaci uplatňují ve vztahu k závěru odvolacího soudu o snížení výše zadostiučinění žalobci d). Dále činí spornou výši relutární satisfakce, kterou považují za nepřiměřeně nízkou. V první řadě se domnívají, že odvolací soud neaplikoval zákonem zakotvené zásady soukromého práva, zejména stanovené v § 6 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“), když žalobcům přičetl k tíži, že se proti jednání žalované včas neohradili, a tak vlastně žalovaná těží ze svého protiprávního jednání. Uvedený závěr odvolacího

soudu je tak nelogický a neakceptovatelný zejména ve vztahu k nezletilým žalobcům c) a d), kteří jsou v otázce aktivní ochrany svých osobnostních práv zcela závislí na svých zákonných zástupcích. Odmítají názor, že důvodem pro snížení náhrady je sdílená újma a okolnost, že žalobcům újmu vzniklou souběžnými zásahy odčिňují i další osoby. Každý z žalobců byl podle nich zasažen odlišně a utrpěl jednáním žalované specifickou újmu. Závěr o sdílené újmě považují za rozporný s rozhodnutími Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1476/2012 a 30 Cdo 3694/2011. Nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, že nezletilí žalobci c) a d) byli publikovanými články zasaženi podružně a zprostředkovaně, naopak poukazují na to, že právě oni jsou útoky žalované s ohledem na svůj věk ohroženi nejvíce. Odkazují na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3466/201 (správně 30 Cdo 3466/2015) a 30 Cdo 3386/2010, v nichž byl vysloven závěr, že ač osoba plně nevnímá obsah zásahu do jejích práv, neznamená to, že nemá právo na náhradu nemajetkové újmy. Dovožují, že přiznané náhrady neplní preventivně-sankční (tj. odstrašující a odrazující) funkci. Napadené rozhodnutí také podle názoru žalobců nerespektuje kritéria a relevantní faktory pro přiznání přiměřené výše zadostiučinění, je ohledně některých závěrů nepřezkoumatelné a konečně je v rozporu se zásadou předvídatelnosti. Žalobci jsou přesvědčeni, že odvolací soud především ve vztahu k nezletilým žalobcům c) a d) náležitě a komplexně nezhodnotil všechny rozhodné okolnosti pro přiznání náhrady nemajetkové újmy v penězích a ignoroval prokázaný skutkový stav. Odvolací soud nesprávně rozhodl i o náhradě nákladů řízení, když i přes to, že žalobci v řízení jednoznačně prokázali základ nároku, nepřiznal jim plnou náhradu nákladů řízení.

5. Žalovaná ve svém vyjádření k dovolání uvedla, že se ztotožňuje se závěry odvolacího soudu, dovolání považuje za nepřipustné, a proto navrhuje, aby je Nejvyšší soud odmítl.

III.

Připustnost dovolání

6. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (viz čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

7. Dovolání bylo podáno včas, osobami k tomu oprávněnými, řádně zastoupenými advokátem podle § 241 odst. 1 o. s. ř., dovolací soud se proto zabýval jeho připustností.

8. Dovolání proti rozhodnutí o nákladech řízení není vzhledem k ustanovení § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. připustné, proto je Nejvyšší soud podle § 243c odst. 1 o. s. ř. v této části odmítl.

9. Dovolání je připustné pro řešení otázky promlčení náhrady nemajetkové újmy způsobené zásahem do osobnostních práv formou série článků, jestliže promlčecí lhůta od uveřejnění některých z nich uplynula před podáním žaloby, a zčásti i otázky kritérií pro stanovení výše náhrady za takový zásah s přihlédnutím ke specifikům ochrany nezletilých dětí, neboť tyto otázky byly odvolacím soudem zčásti vyřešeny v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu a zčásti (v některých dílčích aspektech) dosud nebyly dovolacím soudem řešeny.

IV.

Důvodnost dovolání

10. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

11. Podle § 3079 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014 (dále též jen „o. z.“) právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzuje podle dosavadních právních předpisů.

12. Podle § 3036 o. z. se podle dosavadních právních předpisů až do svého zakončení posuzují všechny lhůty a doby, které začaly běžet přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i lhůty a doby pro uplatnění práv, která se řídí dosavadními právními předpisy, i když začnou běžet po dni nabytí účinnosti tohoto zákona.

13. Jak již bylo uvedeno, odvolací soud z částek, které považoval za přiměřené finanční zadostiučinění, žalobcům a), b) a c) přiznal vždy jen tři čtvrtiny, neboť na rozdíl od soudu prvního stupně shledal důvodnou námitku promlčení vznesenou žalovanou ve vztahu k 16 článkům, které byly zveřejněny v období mezi 11. 7. 2012 a 28. 12. 2012. Toto právní posouzení dovolatelé zpochybňují.

14. Právem na náhradu škody podle § 3079 odst. 1 o. z. je třeba za použití § 2894 o. z. rozumět právo na náhradu újmy ve smyslu pojmosloví občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014, pro kterou dosavadní právní předpisy používaly termín „škoda“, tj. jak škody ve smyslu § 2894 odst. 1 o. z., tj. újmy na jmění, tak i nemajetkové újmy ve smyslu § 2894 odst. 2 o. z. (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. 25 Cdo 2308/2018).

15. Jestliže ke škodní události došlo před 1. 1. 2014, posoudí se promlčení práva na náhradu újmy na zdraví, která vznikla po tomto datu, podle dosavadních předpisů, tj. podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. 25 Cdo 3377/2018, uveřejněný pod č. 97/2019 Sb. rozh. obč.). Tentýž závěr se obdobně uplatní u promlčení práva na náhradu nemajetkové újmy způsobené neoprávněným zásahem do všech osobnostních práv.

16. Vzhledem k tomu, že k uveřejnění článků představujících protiprávní zásahy do osobnostních práv žalobců, které způsobily nemajetkovou újmu, jejíhož odčinění se žalobci domáhají, došlo před 1. 1. 2014 i po tomto datu, je nutno protiprávnost jednání i jeho právní následky posuzovat podle právní úpravy účinné v době tohoto jednání (srov. Melzer in Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář. Svazek IX. Praha: Leges, 2018, s. 1659, marg. č. 225-26), tedy v daném případě podle obou právních úprav, což má však vzhledem k jejich obsahové podobnosti (s výjimkou promlčení) minimální praktický význam.

17. Volba právního předpisu použitelného na posouzení počátku běhu promlčecí doby a její délky však závisí na řešení jedné z dovolatelí předestřených otázek, a to zda mají být

jednotlivé články posuzovány jako samostatné zásahy, anebo zda tvoří pokračující zásah, jehož promlčení je třeba posuzovat vcelku podle právní úpravy účinné v době jeho skončení, a odkdy tudíž počíná běžet promlčecí lhůta pro uplatnění těchto nároků.

18. Východiskem pro posouzení promlčení uplatněných nároků je právní závěr vyslovený již v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 27. 9. 1974, sp. zn. 2 Cz 19/74, publikovaném pod č. 38/1975 Sb. rozh. obč., podle něž z hlediska promlčení nelze považovat nároky na náhradu škod vznikajících a narůstajících pokračujícím porušováním téže právní povinnosti za jediný nedělitelný nárok na náhradu škody, který by vznikl teprve po skončeném porušování právní povinnosti nebo po dovršení celkové škody, nýbrž za samostatné nároky. Ač byl tento závěr, akceptovaný i pozdější judikaturou dovolacího soudu (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2947/99, ze dne 15. 9. 2010, sp. zn. 28 Cdo 2167/2010, ze dne 25. 8. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2007/2014, a ze dne 24. 1. 2017, sp. zn. 30 Cdo 833/2015), vysloven ve vztahu k nárokům na náhradu škody, uplatní se obdobně ve vztahu k nárokům na náhradu nemajetkové újmy způsobené zásahem do osobnostních práv.

č. 6

19. Právní otázka promlčení nároku na náhradu nemajetkové újmy vzniklé publikací série článků v informačních médiích byla v mezidobí řešena na obdobném skutkovém základu (ve věci týchž žalobců proti jiným mediálním subjektům) rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1752/2019, v němž byly vysloveny následující závěry.

20. Každý tiskový článek dotýkající se osobnostních práv osob, o nichž informuje nepřiměřeným a nedovoleným způsobem, zpravidla představuje samostatný zásah, který je odškodnitelný samostatnou částkou; promlčecí lhůta k uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy počíná běžet nejdříve od okamžiku, kdy zásah vyvolá újmu. Sděluje-li ovšem určitá skupina článků tutéž či obdobnou informaci, resp. vyjadřuje se v různých obměnách ke společnému tématu, spoluvytváří ve výsledku jednotnou újmu, a povyšuje tak svou negativní kvalitu na úroveň celistvého působení, aniž by bylo dost dobře možné určit, jakou část celkové újmy ten který článek způsobil; počátek běhu promlčecích lhůt se tehdy odvíjí až od ukončení takto uceleného působení.

21. Na druhé straně z důvodu zachování principu právní jistoty v případech, kdy škůdce informuje o určité osobě (typicky veřejně známé) pravidelně, není možné přijmout závěr o ničím neomezené jednotnosti zásahu tvořeného zásahy dílčími, který by mohl vést k tomu, že by promlčecí lhůta *de facto* nikdy běžet nepočala, neboť by se její počátek běhu s každým dalším článkem odsouval. Je tedy nutné najít kritérium, oddělující jednotlivé články či jejich skupiny, tak aby bylo možno definovat, co tvoří jeden zásah (jedno jednání) se samostatným během promlčecí lhůty. Základním východiskem je téma článků, které může být jednotícím prvkem jak z hlediska obsahu nepřiměřeného zásahu, tak z hlediska povahy újmy, resp. důvodů, pro které dotčená osoba negativně vnímá zveřejňování citlivých údajů o své osobě. Články se stejným tématem se spolupodílejí na vzniku téže újmy, přičemž újma počne vznikat prvním článkem na dané téma a další články újmu prohlubují a rozšiřují. Samozřejmě tuto hranici většinou nelze zcela ostře a paušálně stanovit, neboť je obvyklou mediální praxí, že ačkoliv článek pojednává o jednom konkrétním tématu, je v něm zároveň zmiňována předchozí činnost (historie) osoby, popř. je činěn odkaz na předchozí články o ní.

22. Nastal-li mezi články, které referují o obdobném tématu, delší časový interval, pro něž je třeba na následující článek hledět již jako na znovuobnovení negativního působení, nikoliv jen jako na navazující rozšíření předchozího zásahu, jde o samostatné zásahy s odpovídajícím právním dopadem na běh promlčecí lhůty. Právně významným mezníkem z tohoto pohledu je i podání žaloby, jímž sám poškozený uzavírá rozsah působení sérií jednotlivých útoků. Pokračuje-li přesto mediální subjekt ve své protiprávní činnosti, posunuje intenzitu svého působení do vyšší roviny a od tohoto okamžiku lze považovat jím působenou újmu za samostatný nárok, byť by taková činnost časově navazovala na předchozí zásahy. Jestliže by v tom pak pokračoval i poté, co mu bylo pravomocným rozhodnutím uloženo zdržet se neoprávněných zásahů či mu byla uložena povinnost poskytnout za ně přiměřené zadostiučinění, opět jeho působení získá samostatnou povahu podtrženou tím, že vědomě nerespektuje soudní rozhodnutí, což nese odpovídající právní (například i exekuční) důsledky. Takto stupňované porušování osobnostních práv se projeví i ve výši náhrady.

23. Tyto obecné závěry se promítají do konkrétních poměrů projednávané věci tak, že souhrn šedesáti dvou článků vydaných žalovanou v době od 11. 6. 2012 do 16. 10. 2015 o soukromých vztazích žalobce a) k ostatním žalobcům představuje neobvykle masivní mediální působení prolínající se navíc tematicky i časově s negativním působením obdobné činnosti dalších mediálních subjektů. Prvních šestnáct článků, které odvolací soud považoval za samostatné zásahy a nároky na náhradu z nich vyplývající za promlčené, bylo uveřejněno v úzké časové i tematické souvislosti s dalšími články (mezi článkem 16 z 28. 12. 2012 a článkem 17 z 1. 2. 2013 je časový odstup cca 1 měsíce a maximální časový odstup mezi následně uveřejněnými články zabývajícími se osobními vztahy mezi žalobci je 4,5 měsíce mezi články 19 a 20), a je tudíž třeba je považovat za jediný pokračující zásah, jehož skončení spadá do doby účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., podle něž se tudíž promlčení posuzuje.

24. Právo na peněžitou náhradu nemajetkové újmy se podle § 612, § 620 odst. 1, § 629 odst. 1 a § 636 odst. 1 a 2 o. z. promlčuje v tříleté subjektivní lhůtě (běžící od okamžiku, kdy se poškozený o újmě dozvěděl či dozvědět měl a mohl), nebo v objektivní lhůtě (běžící od vzniku újmy), která je buď desetiletá, anebo v případě úmyslného způsobení újmy patnáctiletá. Promlčení nastává uplynutím kterékoli z obou lhůt.

25. Promlčecí lhůta nemůže začít běžet dříve, než škoda (újma) vznikla. Subjektivní promlčecí lhůta nemůže začít běžet dříve než promlčecí lhůta objektivní a rovněž počátek běhu objektivní promlčecí lhůty nelze klást k okamžiku, kdy došlo k protiprávnímu úkonu, který vedl ke vzniku škody, nýbrž až k okamžiku vzniku škody samotné (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. 25 Cdo 2507/2005, uveřejněný pod č. 38/2008 Sb. rozh. obč., nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2010, sp. zn. 25 Cdo 2876/2008). Tento závěr, dovozený za účinnosti občanského zákoníku z r. 1964, se uplatní i za účinnosti občanského zákoníku účinného od 1. 1. 2014.

26. Vzhledem k výše dovozeným závěrům o celistvosti zásahu do osobnostních práv, nemajetková újma v celém rozsahu vznikla žalobcům až uveřejněním posledního článku. Byl-li poslední článek uveřejněn 16. 10. 2015 a byla-li žaloba podána 28. 1. 2016, je zřejmé, že nároky žalobců ani zčásti promlčeny nejsou. Závěry odvolacího soudu

o částečném promlčení nároku žalobců a), b) a c) tedy nejsou správné, to samo o sobě však ještě neznamená, že v konečném výsledku není správná ani výše peněžité náhrady těmto žalobcům přiznaná.

27. K přiměřenosti peněžité náhrady, kterou dovolatelé považují za nepřiměřeně nízkou, nutno předeslat, že dovolací soud při přezkumu výše zadostiučinění v zásadě posuzuje právní otázky spojené s výkladem zákonných podmínek a kritérií. Stanovení formy nebo výše přiměřeného zadostiučinění je především úkolem soudu prvního stupně a přezkum úvah tohoto soudu úkolem soudu odvolacího. Přípustnost dovolání tak nemůže založit pouhý nesouhlas s formou nebo výší zadostiučinění, neboť ta se odvíjí od okolností každého konkrétního případu a nemůže sama o sobě představovat otázku hmotného práva ve smyslu § 237 o. s. ř. Výsledným zadostiučiněním se dovolací soud zabývá až tehdy, byla-li by zcela zjevně nepřiměřená. Jinými slovy, dovolací soud posuzuje v rámci dovolacího řízení, jakožto řízení o mimořádném opravném prostředku, jen správnost základních úvah odvolacího soudu, jež jsou podkladem pro stanovení výše přiměřeného zadostiučinění (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2016, sp. zn. 30 Cdo 665/2016, a rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 30 Cdo 2202/2017, nebo ze dne 21. 11. 2018, sp. zn. 30 Cdo 439/2018).

č. 6

28. Podle § 11 obč. zák. fyzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy.

29. Podle § 13 obč. zák. fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění (odst. 1). Pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odstavce 1 zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích (odst. 2). Výši náhrady podle odstavce 2 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo (odst. 3).

30. Podle § 81 odst. 1 věty první o. z. chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Podle odst. 2 tohoto ustanovení ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

31. Podle § 82 odst. 1 o. z. člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.

32. Podle § 86 o. z. nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ve stejném rozsahu jsou chráněny i soukromé písemnosti osobní povahy.

33. Podle § 2951 odst. 2 o. z. nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy.

34. Podle § 2957 věty první a druhé o. z. způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody.

35. Dovolatelé ve svém dovolání nesouhlasí s výší přiznané peněžité náhrady, a to ve vztahu ke každému z nich. S dovolateli lze souhlasit, že celková jednorázová částka zadostiučinění nepředstavuje součet jednotlivých nároků žalobců na zadostiučinění ve vztahu k jednotlivým článkům. Nelze však již souhlasit s jejich názorem, že je počet článků pro určení výše náhrady nerozhodný. Není totiž správná úvaha, že bez ohledu na počet článků zůstávají všechna hodnocená kritéria (závažnost, intenzita, míra zavinění původce zásahu, dlouhodobost a opakování jeho jednání i další okolnosti na straně původce zásahu i oběti) stejná. Je totiž zřejmé, že nejzávažnější a nejintenzivnější újmu přinášejí články, které poprvé zasáhnou do soukromí dotčených osob, ale pozdější opakování těchto informací, jejich „obohacování“ o další detaily a dlouhodobé „recyklování“, znemožňuje, aby byly zapomenuty, nepochybně způsobenou újmu prohlubuje, a musí tudíž mít vliv i na určení přiměřené náhrady.

36. I v poměrech právní úpravy občanského zákoníku účinného od 1. 1. 2014 stále platí závěry dovozené judikaturou za účinnosti předchozí právní úpravy i ve vztahu k jiným ne tzv. mediálním kauzám, že peněžité zadostiučinění plní především satisfakční funkci, avšak jeho úlohu preventivního významu zákonu odpovídajícího a spravedlivého zadostiučinění nelze v zásadě vylučovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2009, sp. zn. 30 Cdo 4431/2007, uveřejněný pod č. 98/2010 Sb. rozh. obč., jakož i rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 3322/2008, a ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 30 Cdo 83/2011).

37. Dovolateli zdůrazňovanou preventivně-sankční funkci náhrady nemajetkové újmy lze akceptovat v tom smyslu, že uložení peněžité náhrady jako následek porušení příkazu či zákazu obsaženého v právní normě v sobě zahrnuje jak preventivní prvek, tj. má též odrazovat samotného porušitele normy i další subjekty od protiprávního jednání, tak i sankční prvek v tom, že porušitele právní normy stíhá negativní následek touto normou předpokládaný. V soukromoprávních vztazích je však primární funkcí náhrady újmy funkce kompenzační, popřípadě satisfakční, zatímco funkce preventivně-sankční je pouze odvozená a zprostředkovaná. Nelze ji tedy chápat v tom smyslu, že by účelem uložení peněžité náhrady bylo exemplární potrestání původce zásahu, a tedy požadavek, aby náhrada byla natolik vysoká, aby se porušování právní normy původci zásahu „nevyplácelo“.

38. Proti sankční funkci peněžních náhrad za nemajetkové újmy ve smyslu punitivním (represivním, trestajícím) existuje celá řada přesvědčivých argumentů. Takové pojetí je především kontinentálnímu právu cizí, neboť trestání by mělo být doménou veřejného

práva, zejména práva trestního. I podle názorů významných odborníků z oboru srovnávacího práva u represivní náhrady škody „dochází k archaickému prolínání myšlenek trestního a civilního práva“, a proto „by již neměla mít v evropském kontinentálním právním myšlení místo“ (srov. Karner, E. Určování nemajetkových újem při ublížení na zdraví z hlediska právní komparatistiky, in XXV. Karlovarské právnícké dny, Praha: Leges, 2017, s. 140). S ohledem na funkci náhrady újmy v kontinentálním systému práva odporuje přisuzování sankční funkce přiměřenému zadostiučinění našemu právnímu systému a zadostiučinění musí být pojímáno pouze v rovině kompenzační jako prostředek náhrady újmy, nikoliv prostředek k odstrašení potenciálních škůdců. Sankční funkce náhrady se nesrovnává s ústavní zásadou „*nulla poena sine lege certa*“ (není trestu bez konkrétního zákona), neboť žádný zákon výslovně nestanoví, že taková trestní složka náhrady má být uložena, natož v jaké výši. Důvodem nepřipustnosti sankčních náhrad újmy je i možný likvidační účinek na škůdce a vznik bezdůvodného obohacení na straně poškozeného. Zásadní argument proti sankční náhradě škody (újmy) má procesní povahu, neboť pokud se v našem právu rozhoduje o potrestání soukromé osoby, pak pro orgány veřejné moci platí povinnost vyhledávat okolnosti svědčící nejen pro vinu pachatele, nýbrž i v jeho prospěch. Těmto požadavkům však civilní proces, ovládaný zásadou projednací, (z dobrých důvodů) nevyhovuje. (Srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 27/2020, ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1004/2020, a ze dne 17. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1752/2019.)

39. Ani požadavek účinného preventivně-sankčního působení náhrady tedy neodůvodňuje zastrašující, drakonické či dokonce likvidační částky náhrad. Objektivní závěr, jaká částka již bude pro vydavatele natolik citelná, že se mu nevyplatí pokračovat v zásazích do osobnostních práv poškozeného, respektive že jej od takového počínání odradí, je nejspíše cílem jen velmi těžko dosažitelným bez značné míry spekulativnosti; takový závěr by navíc předpokládal detailní analýzu ekonomického stavu původce zásahu, což by překročilo rozsah únosného dokazování (viz též zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení - § 6 o. s. ř.).

40. Byť je při stanovení výše peněžité náhrady namísto kromě okolností na straně poškozeného vážit i zavinění a motivy, které původce zásahu ke zveřejnění závadné informace vedly, a do určité míry i jeho majetkové poměry, nemůže se tak stát způsobem, který by ve svém důsledku způsoboval neodůvodněné a nepřijatelné disproporce ve výši finanční satisfakce při srovnatelném zásahu, avšak různě situovaných a motivovaných původcích. Zejména v prostředí internetu mohou difamující informace být uveřejněny kýmkoli, kdo provozuje vlastní internetovou stránku, což nemusí být vždy velký mediální dům, který tak dosahuje vysokých zisků. Není žádný rozumný důvod pro to, aby se osobě poškozené „chudým“ škůdcem dostalo násobně nižší náhrady za obdobný zásah do téhož osobnostního práva než „šťastnějšímu“ poškozenému, jehož osobnost byla zasažena majetným původcem zásahu. Nelze ani prakticky zajistit, aby peněžité náhrada byla na jedné straně přiměřená intenzitě újmy vzniklé poškozenému a současně citelně postihovala původce zásahu, neboť kritéria pro stanovení výše náhrady způsobilá jednak odčinit nemajetkovou újmu a jednak odradit původce zásahu od jeho opakování by byla zjevně rozdílná (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 27/2020).

41. Ze všech uvedených důvodů dospívá recentní judikatura Nejvyššího soudu k závěru, že český právní řád nezná soukromoprávní institut sankční (trestající) náhrady škody (újmy). Sankční postih je vyhrazen výlučně státní moci a veřejnému právu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3157/2013, a judikaturu, na kterou odkazuje). Na místě je spíše vyvážený přístup soudu, pečlivě hodnotící okolnosti každého případu, v němž dochází ke střetu práva na ochranu soukromí se svobodou projevu a právem na informace (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2018, sp. zn. I. ÚS 4022/17, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2887/2010). Důležitější než odstrašující výše náhrady v jednotlivém případě je posilování obecného vědomí, že určité jednání je protiprávní a že pokud se proti němu poškozený bude bránit, dostane se mu ochrany.

42. Za nepřijatelný považuje dovolací soud takový výklad závěrů Ústavního soudu vyslovených v nálezu ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1586/09, (přesvědčivým odlišným stanoviskem soudkyně I. J. precedenčně oslabeného), podle něž by výjimka ze zásady zákazu bezdůvodného obohacení osoby dotčené neoprávněným zásahem a zákazu odstrašujícího či likvidačního účinku pro původce zásahu měla vést k takovému určování peněžních náhrad, které by drastickou (likvidační) výší „očistily“ mediální sféru od subjektů, jež účel své existence, činnost a marketingovou strategii zakládají na publikaci difamačních (bombastických, šokujících či pikantních), nactiutračných a lidskou důstojnost snižujících „informací“ o osobách veřejně činných či společensky významných („celebritách“), kdy účelem takového chování je toliko sledování svého majetkového prospěchu a zvýšení publicity svého média. Takové cíle si obecné soudy v rámci občanskoprávního řízení o ochranu osobnostních práv jistě klást nemohou. Ostatně likvidace žalovaného by byla i v rozporu se zájmem žalobců na vymahatelnosti přisouzené náhrady. Odborná literatura navíc citovaný nálezy interpretuje tak, že jím byla odmítnuta punitivní náhrada (punitive a exemplary damages) a zvolena zvýšená náhrada (aggravated damages), která má v pojetí anglického práva funkci kompenzační, neboť se jí kompenzuje zvýšená újma (srov. Ondřejová, E. Ochrana osobnosti v common law a českém právu. Praha: Leges, 2016, s. 221, oddíl 19.2).

43. Při stanovení výše peněžité náhrady je nutno použít princip proporcionality též tím způsobem, že soud porovná částky této náhrady přisouzené v jiných případech, a to nejen v obdobných (které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují), ale i v dalších, v nichž se jednalo o zásah do jiných osobnostních práv, např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod. (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněný pod č. 67/2016 Sb. rozh. obč.). Případy, kdy se jednalo např. o zásahy v podobě zjevně nepravdivých článků v bulvárním tisku, jež svým dosahem (počet prodaných výtisků, internetové zveřejnění apod.) byly s to zasáhnout velmi citelným způsobem lidskou důstojnost poškozených, porovnávat s případy úmrtí blízké osoby je ovšem velmi obtížné. Ztráta blízké osoby, zejména dítěte, je pro většinu lidí tou největší ztrátou, s níž se mohou ve svém životě setkat, a je pro ně těžko pochopitelné, že v některých případech (z jejich hlediska méně závažných) dosahují částky peněžní

satisfakce v mediálních věcech srovnatelné (či dokonce vyšší) úrovně s náhradami za nemajetkovou újmu způsobenou úmrtím blízkého (srov. nález Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 2844/14). Stejně tak nelze akceptovat, aby náhrady za zásah do soukromí ze strany informačních médií byly výrazně vyšší, než náhrady za poškození zdraví (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2017, sp. zn. 8 Tdo 190/2017, uveřejněné pod č. 39/2018 Sb. rozh. tr.), za újmu způsobenou trestnými činy proti lidské důstojnosti (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2013, sp. zn. 8 Tdo 46/2013, uveřejněný pod č. 14/2014 Sb. rozh. tr.), za nezákonné trestní odsouzení či za výkon vazby v trestním řízení, které neskončilo pravomocným odsouzením (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, uveřejněný pod č. 52/2012 Sb. rozh. obč.).

č. 6

44. I judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která nejvyšší náhrady (kolem 100 000 eur) poskytuje za dosti výjimečné zásahy do práva na život podle čl. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – dále jen „Úmluva“ (jde zejména o selhání státu při ochraně života), považuje nároky pozůstalých i nároky osob dotčených na cti, důstojnosti a vážnosti zásahem vybočujícím z práva na svobodu projevu (čl. 10 Úmluvy) za zhruba srovnatelné. Rozpětí náhrad přisuzovaných stěžovatelům za zásah do rodinných vztahů podle čl. 8 Úmluvy se pohybuje průměrně zhruba kolem 10-20 % uvedené částky a za zásah vybočující z práva na svobodu projevu v občanském soudním řízení 15-30 % (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1752/2019). V některých případech jsou přiznávány částky i mimo uvedené rozpětí, avšak je třeba vzít v úvahu jednak rozmanitost a odlišnou závažnost případů posuzovaných dle čl. 8 Úmluvy (péče o nezletilé děti a jejich kontakt s rodiči, určení a popření otcovství, umělé oplodnění, sterilizace, domovní prohlídky, sledování, odposlechy, kontrola korespondence vězňů, postmortální ochrana, porušení presumpce nevinny aj.), jednak ekonomický vývoj, v jehož důsledku se náhrady postupem času zvyšují (valorizují). Namátkou lze uvést případy srovnatelných zásahů do práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy, kdy Evropský soud pro lidská práva přiznal náhradu nemajetkové újmy 7 500 eur (Bogomolova proti Rusku, č. 13812/09, rozsudek ze dne 20. 6. 2017), 7 000 eur (Dupate proti Lotyšsku, č. 18068/11, rozsudek ze dne 27. 3. 2014), 7 500 eur (Alkaya proti Turecku, č. 42811/06, rozsudek ze dne 9. 10. 2012), 8 000 eur (Reklos a Davourlis proti Řecku, č. 1234/05, rozsudek ze dne 15. 1. 2009).

45. Hledisko srovnatelnosti s jinými případy peněžité náhrady nemajetkové újmy a jejich zasazení do hierarchie chráněných osobnostních práv je třeba považovat za rozhodující při určení výše peněžité náhrady i v dané věci. Všechna ostatní hlediska jsou pouze doplňková a mohou ovlivnit výši přiznané náhrady již jen v řádu jednotek, maximálně desítek procent, aniž by ovšem bylo nutné vliv jednotlivých hledisek na výši náhrady v soudním rozhodnutí přesně číselně kvantifikovat. Z uvedeného vyplývá hlavní důvod, proč náhrada nemůže dosahovat sedmimístných částek, jak požadují žalobci. To je také třeba vzít v úvahu při posouzení významu dalších dovolateli uplatněných námitek.

46. V obecné rovině lze souhlasit s názorem, že při určení výše náhrady je třeba zohlednit i případné otálení žalobců s uplatněním práva u soudu. Racionálně obhajitelná je úvaha, že otálení s uplatněním nároku nepřímo nasvědčuje tomu, že zásahy nejsou poškozenými

vnímány silně úkorně, a je ustálenou soudní praxí, že odstup doby většinou intenzitu újmy snižuje (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1752/2019). Tyto závěry by však bylo možno plně uplatnit v případě jednorázového zásahu do osobnostních práv, např. uveřejněním jediného článku. V daném případě však byla po delší dobu uveřejňována celá série článků, kterou, jak bylo výše dovozeno, je třeba považovat za jediný pokračující zásah. Za této situace nelze faktor plynutí času přeceňovat a prodlevu 3,5 roku od publikace prvního článku tak přičítat výrazně k tíži žalobců, jejichž údajná liknavost se nejeví jako významná vzhledem k intervalu mezi posledním článkem (16. 10. 2015) a podáním žaloby (28. 1. 2016). Také úsudek o zeslabování újmy postupem času nemá místo tehdy, jestliže se dílčí zásahy do práv znovu a znovu opakují v podobě stále nových článků. Úvaha, že včasná obrana mohla zabránit prohlubování újmy uveřejňováním dalších článků, je spíše spekulativní. Žalobci sotva mohli mít jistotu, že v případě obrany proti neoprávněným zásahům jich žalovaná zanechá; výpovědi pracovníků žalované o tom, že žalovaná považuje za svou povinnost pátrat (slídit) v soukromí žalobců, svědčí spíše o opaku. Nicméně uvedená úvaha odvolacího soudu se mohla jen nepříliš významně projevit při stanovení výše náhrady, a její zjevnou nepřiměřenost tudíž nebyla způsobila založit.

47. Závěry odvolacího soudu nejsou v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2009, sp. zn. 30 Cdo 4431/2007, uveřejněným pod č. 98/2010 Sb. rozh. obč., v němž byl vysloven závěr, že tím, že se postižená fyzická osoba sama vystavila možnému diskriminačnímu jednání, se nesnižuje míra jejího práva na ochranu osobnosti, ani se tím nevylučuje neoprávněnost případného zásahu proti její osobní integritě. Odvolací soud žalobcům ochranu osobnosti poskytl, neoprávněnost zásahu proti jejich osobní integritě nevyloučil a z citovaného rozsudku nelze dovodit, že by dovolací soud vylučoval možnost zohlednit výše uvedené okolnosti při určení výše náhrady za způsobenou újmu. Ani zásada, že nikdo nesmí těžit ze svých protiprávních činů (§ 6 odst. 2 o. z.), již se žalobci opakovaně dovolávají, nemůže znemožnit soudu, aby na základě zákonných a judikaturou dovozených hledisek (z nichž některá svědčí ve prospěch žalobců a některá ve prospěch žalované) stanovil přiměřenou výši náhrady.

48. Není zřejmé, z čeho dovolatelé usuzují, že se odvolací soud sice pozastavil nad neakceptovatelnými praktikami žalované (která postavila žalobce před volbu, že buď budou spolupracovat, nebo o nich otiskne, co bude chtít), že je však ve svém rozhodnutí nijak nezohlednil. Již z toho, že tuto okolnost výslovně v odůvodnění zmínil, je přece nepochybné, že ji při určení výše náhrady v neprospěch žalované zohlednil.

49. Ani okolnost, že nárok sami nezletilí žalobci pro nedostatek procesní způsobilosti uplatnit nemohli a uplatnili jej za ně jejich zákonní zástupci (což je nejen jejich právem, ale i povinností – viz § 36 zákona o rodině a § 892 odst. 1 o. z.), nelze přičítat k tíži žalované.

50. Odvolací soud zohlednil při stanovení výše náhrady i to, že vzniklá újma je pro žalobce újmou sdílenou a že žalobcům vzniklou újmu z důvodu souběžných zásahů odčítají i další osoby. Dovolatelé s uvedenými závěry nesouhlasí a s poukazem na judikaturu Nejvyššího soudu argumentují, že v daném případě o sdílenou újmu nejde a že odčinění dalšími subjekty relevantní není. Ačkoli odvolací soud uvedenou úvahu blíže nerozebral

a neuvedl, jak se kvantitativně projevila ve výši přisouzené náhrady, námitky dovolatelů dovolací soud nepovažuje za opodstatněné.

51. Nemajetková újma z povahy věci není objektivně kvantifikovatelná a její odčinění uvedením do předchozího stavu je v podstatě nemožné. Proto peněžité náhrada nemajetkové újmy nepředstavuje jako v případě majetkové újmy uvedení poškozeného do majetkového stavu, v jakém by byl, pokud by ke škodní události nedošlo, nýbrž jen poskytnutí zadostičinění (satisfakce) ve formě peněžních prostředků, za něž si poškozený může opatřit výhody, užitky či požitky, které mu umožní zmírnit způsobenou nehmotnou újmu (srov. Doležal/Melzer in Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář. Svazek IX. Praha: Leges, 2018, s. 951, marg. č. 293; Knap, K., Švestka, J. a kol.: Ochrana osobnosti podle občanského práva, Praha: Linde, 2004, s. 183).

52. Z uvedeného vyplývá, že pokud se souběžně na zásazích do soukromí žalobců obdobnou formou a s využitím obdobných informací podílelo více subjektů, kteří tuto újmu odčiňují, je to důvod ke snížení peněžité náhrady, jelikož újmy způsobené těmito subjekty se navzájem překrývají a adekvátní míra požitků, jimiž lze tyto újmy zmírnit, nemůže být určována prostým součtem náhrad od všech odpovědných subjektů, neboť by tak dosahovala extrémních, společensky neakceptovatelných částek přesahujících naplnění výše uvedené kompenzačně-satisfakční funkce náhrady nemajetkové újmy. Obdobný přístup je zastáván i v anglosaském právu (srov. Ondřejová, E. Ochrana osobnosti v common law a českém právu. Praha: Leges, 2016, s. 93, oddíl 9.5.7).

53. Obdobná myšlenka je základem konceptu sdílené újmy, která je důvodem ke snížení peněžité náhrady. Ten je založen na úvaze, že jednak nemajetková újma spočívající v duševním strádání skupiny blízkých osob je snášena lépe díky jejich vzájemné psychické podpoře a jednak peněžité náhrada této újmy není mechanickým součtem náhrad za újmu členů takové skupiny, neboť slouží k opatření hmotných a nehmotných statků, jež zmírňují nemajetkovou újmu poškozených a mohou přinášet užitky a požitky více poškozeným současně. To, že každého ze skupiny poškozených se zásah do osobnostních práv dotkl poněkud jinak, musí se s ním individuálně vyrovnávat a samostatně je určována i náhrada pro každého z nich, na uvedených závěrech nic nemění. Pokud o sdílené újmě hovoří pouze judikatura týkající se náhrad za nepřiměřenou délku soudního či jiného řízení, neznamená to, že je tento koncept nepoužitelný v jiných případech. Poukazují-li dovolatelé na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3694/2011, a ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1476/2012, není s nimi napadené rozhodnutí v rozporu, neboť jak sami dovolatelé uvádějí, těmito rozhodnutími bylo řečeno, že pouze z důvodu společenství žalobců není na místě úvaha o snížení peněžitého zadostičinění (takovou úvahu v nyní projednávané věci odvolací soud nevyslovil a dovolací soud výše vysvětlil, proč je zde úvaha o sdílené újmě přijatelná), respektive v druhém z citovaných rozhodnutí dovolací soud požadoval na soudech nižších stupňů, aby odůvodnily, zda účast více osob na jedné straně sporu vede k závěru o nižší újmě jednotlivých poškozených, či naopak k újmě standardní nebo vyšší. V rozsudku sp. zn. 30 Cdo 3694/2011 Nejvyšší soud poukázal na řadu rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, v nichž byl koncept sdílené újmy použit i v řízeních, která se netýkala nepřiměřené délky soudního či jiného řízení. Již ve stanovisku

občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, Cpjn 206/2010, uveřejněném pod č. 58/2011 Sb. rozh. obč., byla v této souvislosti označena za významnou okolnost, zda společníci vedli spor ve shodě jako manželé či v jiném zájmovém souladu (bod V stanoviska). Tento znak je v projednávané věci nepochybně naplněn.

54. Nelze přisvědčit dovolatelům, že odvolací soud nesprávným způsobem zohlednil věk nezletilých žalobců c) a d) a že újmu jim způsobenou publikací článků v době jejich útlého dětství či zčásti dokonce před narozením žalobce d) bagatelizoval. Dovolací soud se ztotožňuje s názorem odvolacího soudu i soudu prvního stupně, že vzhledem k nízkému věku [k datu publikace posledního článku 16. 10. 2015 bylo žalobkyni c) 3,5 roku a žalobci d) 1,5 roku] nezletilí žalobci nebyli schopni vnímat působení inkriminovaných textů, takže dopad na ně mohl být pouze zprostředkovaný a zásah do jejich osobnostních práv nemohl dosáhnout takové intenzity jako u dospělých žalobců a) a b), kteří byli v centru pozornosti dotčených článků, a proto je přiměřená nezletilým žalobcům přiznaná nižší náhrada. Důležitější než peněžitá náhrada je v tomto případě zdržovací nárok, eliminující do budoucna negativní působení protiprávních zásahů. Úvahy o vysokém až nevyhnutelném riziku poškození zdravého psychického vývoje a přirozeného sociálního začlenění nezletilých žalobců v důsledku útoků žalované jsou přehnané a do značné míry spekulativní. Informace obsažené v člancích ani nebyly takového charakteru, že by v soudobé společnosti byly způsobitelné závažným způsobem ohrozit zdravý vývoj nezletilých. S plynutím času se navíc potenciální riziko negativního vlivu protiprávních zásahů na zdravý vývoj dětí snižuje a tento časový odstup je přirozeně tím větší, čím je dítě v době zásahu mladší (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1752/2019). V daném případě byla tedy důvodně nezletilým žalobcům přiznána částka nižší než žalobcům dospělým.

55. Není zřejmé, v jakém směru by rozhodnutí odvolacího soudu mělo být v rozporu s dovolateli odkazovanými rozhodnutími Nejvyššího soudu (rozsudky ze dne 25. 6. 2014, sp. zn. 30 Cdo 252/2014, ze dne 23. 2. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3386/2010, nebo ze dne 18. 10. 2016, sp. zn. 30 Cdo 3466/2015) a z nich dovolateli citovanými obecnými závěry o potřebě zvláštní, komplexní ochrany nezletilých dětí a objektivním posuzování duševní újmy. Pokud byl v rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 3466/2015 vysloven závěr, že v řízení se obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou – tedy je nutné posoudit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu by se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit dotčena ve složkách tvořících nemajetkovou sféru jednotlivce, stalo se tak v souvislosti s tezí, že vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav myslí poškozeného.

56. Základní úvahy odvolacího soudu o stanovení výše peněžního zadostiučinění jsou založeny na zjištěném skutkovém stavu, který nepodléhá přezkumu dovolacího soudu. Odvolací soud přihlédl k okolnostem konkrétního případu a své závěry podrobně a srozumitelně odůvodnil. Dovolací soud pokládá v této souvislosti za podstatné, že přisouzená náhrada odpovídá primárně satisfakční funkci a je v odpovídající relaci k náhradám nemajetkových újem v jiných případech, včetně náhrad za usmrcení osoby blízké, jež dle ustálené judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018,

sp. zn. 25 Cdo 894/2018, uveřejněný pod číslem 85/2019 Sb. rozh. obč.) činí u nejbližších osob (manžel dítě, rodič) v základní, dále modifikovatelné výši dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného (což představuje např. pro rok 2013 částku 502 560 Kč).

57. Při stanovení výše náhrady odvolací soud správně přihlížel též k tomu, jaké částky jsou přiznávány poškozeným v obdobných sporech o náhradu nemajetkové újmy způsobené zásahem do osobnostních práv ze strany informačních médií. V tomto směru je však nutno upozornit, že, jak odvolací soud konstatoval, spory týčž žalobců proti dalším mediálními subjektům nejsou dosud skončeny, s výjimkou řízení proti vydavatelství E. M., a. s., v němž za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci publikací 32 článků s obdobnou tematikou Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 17. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1752/2019, přiznal žalobci a) 500 000 Kč, žalobkyni b) 500 000 Kč, žalobkyni c) 200 000 Kč a žalobci d) 100 000 Kč. Tento případ se tak zároveň nabízí jako vhodné referenční hledisko pro určení výše odškodnění v projednávané věci, když v řadě aspektů je s ní shodný a právě jen počet článků zasahujících do soukromí týčž žalobců uveřejňováním prakticky týčž informací je nižší (zhruba poloviční).

č. 6

58. Již z uvedených důvodů (navzdory odlišnému posouzení otázky promlčení) nemohou být částky 750 000 Kč pro žalobce a) a b), a 150 000 Kč pro žalobce d) nepřiměřeně nízké. Posouzení přiměřenosti uvedených částek vyplývá i z judikatury v typově srovnatelných případech (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2019, sp. zn. 25 Cdo 3423/2018, ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1092/2011, nebo ze dne 16. 5. 2013, sp. zn. 30 Cdo 909/2013).

59. Vzhledem k výše uvedenému závěru, že počet závadných článků je sice jedním z kritérií pro stanovení výše náhrady, že však nejde o mechanický násobek náhrady za jeden článek a počtu článků, neboť rozhodující je samotný prvotní dílčí zásah do soukromí, který je dalšími články pouze zesilován, a s přihlédnutím ke všem shora zmíněným relevantním kritériím (včetně mimořádného počtu dílčích útoků představovaných jednotlivými články a značné doby jejich pokračování) lze za přiměřenou náhradu pro každého z obou dospělých žalobců a) a b) považovat odvolacím soudem určenou částku 750 000 Kč.

60. Jak bylo výše uvedeno, náhrada pro nezletilé děti musí být výrazně nižší než náhrada pro dospělé, neboť v době zásahů si nezletilí nepříznivé účinky zásahů vzhledem k nízkému věku nemohli uvědomovat a do budoucna je možnost narušení psychického vývoje spekulativní a vzhledem k plynutí času a charakteru zásahů málo pravděpodobná. Zároveň je však třeba i mezi oběma dětmi rozlišovat, neboť ze skutkových zjištění vyplynulo, že žalobce d), který se narodil až po publikaci 30. článku a právní osobnost nabyl ve smyslu § 25 o. z. počítím, tedy odhadem po publikaci 19. článku, se zhruba čtvrtina článků netýkala a až od 23. článku se objevovala sdělení, že žalobci a) a b) budou rodiči dalšího dítěte, tj. právě žalobce d). Lze akceptovat úvahu odvolacího soudu, že přibližně tři čtvrtiny článků se týká i jeho soukromí (početí), proto je na místě náhradu pro něj určit nižší částkou než pro žalobkyni c), jejíž nárok není zčásti promlčen, jak uvažoval odvolací soud, a není tedy důvod jej krátit. Pokud ve věci sp. zn. 25 Cdo 1752/2019 bylo přiznáno nezletilé žalobkyni c) 200 000 Kč a nezletilému žalobci

d) 100 000 Kč a částky přiznané dospělým žalobcům a) a b) jsou v projednávané věci s ohledem na téměř dvojnásobný počet článků o třetinu vyšší, je na místě stanovit nyní náhradu pro nezletilé žalobce proporcčně stejně, tedy pro žalobkyni c) částkou 300 000 Kč a pro žalobce d) částkou 150 000 Kč.

61. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám řízení uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud však v posuzovaném řízení žádné takové vady neshledal.

62. Vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, vytýkanou dovolateli rozhodnutí odvolacího soudu, je nepřezkoumatelnost. Měřítkem toho, zda rozhodnutí soudu prvního stupně je či není přezkoumatelné, nejsou požadavky odvolacího soudu na náležitosti odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, ale především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít v odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací důvody. I když rozhodnutí soudu prvního stupně nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu odvolání – na újmu uplatnění práv odvolatele. Obdobně platí, že i když rozhodnutí odvolacího soudu nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu dovolání – na újmu uplatnění práv dovolatele (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný pod číslem 100/2013 Sb. rozh. obč.). Rozhodnutí odvolacího soudu podrobně objasňuje závěry, na nichž je založeno, a nepřezkoumatelností ve výše vyloženém smyslu tedy netrpí. Ostatně z dovolání obsahujícího rozsáhlou polemiku s argumenty odvolacího soudu je zřejmé, že tvrzené nedostatky odůvodnění rozsudku odvolacího soudu dovolatelům neznemožnily uplatnění opravného prostředku, a nebyly tedy na újmu uplatnění jejich práv.

63. Protože dosavadní výsledky řízení ukazují, že o věci je možné rozhodnout [§ 243d odst. 1 písm. b) o. s. ř.], změnil dovolací soud napadené rozhodnutí tak, že rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku III ve vztahu k žalobkyni c) v rozsahu 300 000 Kč potvrzuje a v rozsahu dalších 200 000 Kč se mění tak, že se žaloba zamítá. V konečném výsledku tedy zaneprávněný zásah do osobnostních práv náleží žalobci a) 750 000 Kč, žalobkyni b) 750 000 Kč, žalobkyni c) 300 000 Kč a žalobci d) 150 000 Kč. Ve zbývajícím rozsahu Nejvyšší soud podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. dovolání žalobců jako nedůvodné zamítl.

64. V dovolacím řízení byli žalobci a), b) a d) neúspěšní (byť některé dílčí námitky zejména k posouzení otázky promlčení byly shledány opodstatněnými), žalobkyně c) měla v dovolacím řízení úspěch jen nepatrný, a měli by tudíž zaplatit žalované náhradu nákladů této fáze řízení (§ 243c odst. 3 věta první, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř.). S ohledem na okolnosti vzniku sporu, opodstatněnost žaloby co do základu, závislost výše plnění na úvaze soudu, nezletilost žalobců c) a d) a neporovnatelnou ekonomickou sílu žalobců jako soukromých osob a žalované jako velké mediální společnosti, dovolací soud z důvodů mimořádného zřetele hodných náhradu nákladů dovolacího řízení žalované podle § 150 o. s. ř. nepřiznal.

č. 7

Skončí-li konkursní řízení, v jehož průběhu nebyla přihlášená pohledávka konkursního věřitele ani zčásti uspokojena z majetku náležejícího do konkursní podstaty úpadce, zrušením konkursu podle § 44 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (ve znění účinném do 31. 12. 2007), je z hlediska významu předmětu řízení pro poškozeného (konkursního věřitele) při posuzování přiměřenosti délky řízení i při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění v penězích podstatné, že poškozený (konkursní věřitel) neobdržel v konkursním řízení na uspokojení svého nároku ničeho. Při zrušení konkursu postupem podle § 44 odst. 2 uvedeného zákona nevzejde z konkursního řízení na jeho konci údaj o částce, jaké se konkursnímu věřiteli (poškozenému) v konkursu dostalo nebo má dostat na uspokojení jeho přihlášené pohledávky. Význam předmětu konkursního řízení pro poškozeného (konkursního věřitele) lze za této situace určit jen tak, že soud rozhodující o přiměřeném zadostiučinění podle stavu konkursní podstaty ke dni úmrtí úpadce [jež může zahrnovat již dosažený výtěžek zpeněžení majetku konkursní podstaty nebo (též) dosud nezpeněžený majetek náležející do konkursní podstaty] a podle stavu v konkursním řízení uplatněných a dosud neuspokojených pohledávek určí, jaká částka by poškozenému (konkursnímu věřiteli) připadla na úhradu jeho přihlášené pohledávky, kdyby konkursní řízení skončilo (mohlo skončit) rozvrhem. Jde o údaj zpravidla zjistitelný již ze zprávy o dosavadních výsledcích konkursu, kterou správce konkursní podstaty sestavuje podle § 44 odst. 2 uvedeného zákona.

č. 7

*Konkurs - zrušení konkursu, Odpovědnost státu za nemajetkovou újmu
[Odpovědnost státu za újmu]*

*§ 44 ZKV ve znění do 31. 12. 2007, § 13 zákona č. 82/1998 Sb., § 31a zákona
č. 82/1998 Sb.*

*Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 29 Cdo 1885/2019,
ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.1885.2019.1*

*Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne
5. 12. 2018, sp. zn. 13 Co 395/2018, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.*

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 16. 7. 2018, č. j. 20 C 154/2016-211, Obvodní soud pro Prahu 2:

[1] Zamítl žalobu, kterou se žalobkyně (H. B.) domáhala vůči žalovanému (České republice – Ministerstvu spravedlnosti) konstatování, že průtahy v (konkursním) řízení vedeném u Krajského soudu v Praze (dále jen „konkursní

soud“) pod sp. zn. K 9/97 došlo k zásahu do jejího práva na spravedlivý proces (bod I. výroku), a zaplacení částky 380 000 Kč s příslušenstvím, tvořeným zákonným úrokem z prodlení za dobu od 9. 12. 2016 do zaplacení (bod II. výroku).

[2] Uložil žalobkyni zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 1 500 Kč (bod III. výroku).

2. Obvodní soud – vycházejí z ustanovení § 1 odst. 1, § 2, § 13 odst. 1 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů – dospěl po provedeném dokazování k závěru, že žaloba není důvodná, jelikož v předmětném konkursním řízení [vedeném na majetek úpadce M. B. (dále jen „M. B.“)] nedošlo od 21. 11. 2003, tedy ode dne, kdy se jej žalobkyně účastní jako konkursní věřitelka s pohledávkou vzešlou z rozsudku o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví žalobkyně a úpadce, k nesprávnému úřednímu postupu ani k vydání nezákonného rozhodnutí, jež by bylo v příčinné souvislosti se vznikem nemajetkové újmy, za kterou žalobkyně požaduje zadostiučinění. Při vyřizování věci postupoval konkursní soud v přiměřených lhůtách, bez průtahů mezi jednotlivými úkony a nepochybil ani při výkonu dohlédací činnosti nad činností správce konkursní podstaty úpadce.

3. Dalším důvodem pro zamítnutí žaloby je podle obvodního soudu hledisko významu konkursního řízení pro žalobkyni. Obecně totiž platí, že nevyjdou-li v řízení o přiznání přiměřeného zadostiučinění za porušení práva na přiměřenou délku konkursního řízení najevo skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že konkursní věřitel mohl v průběhu konkursního řízení důvodně očekávat vyšší míru uspokojení přihlášené pohledávky, je pro něj z hlediska významu předmětu řízení určující (co do výše peněžitého nároku) částka, jaké se mu v konkursu dostalo na uspokojení jeho pohledávky. Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 29 Cdo 2012/2010 [jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 132/2012 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 132/2012“), který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu]. Vzhledem k tomu, že posuzované řízení nebylo dosud skončeno, když úpadce dne 29. 12. 2016 zemřel, nelze posoudit hledisko významu posuzovaného řízení pro žalobkyni (za předpokladu existence nesprávného úředního postupu), takže žaloba je předčasná.

4. K odvolání žalobkyně (jež směřovalo proti bodům II. a III. výroku rozsudku obvodního soudu) Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 12. 2018, č. j. 13 Co 395/2018-247:

[1] Potvrdil rozsudek obvodního soudu v bodech II. a III. výroku (první výrok).

[2] Uložil žalobkyni zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 300 Kč (druhý výrok).

5. Odvolací soud – vycházejí z ustanovení § 13 odst. 1 a § 22 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., a z ustanovení § 7, § 26a odst. 3 a § 44 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“) – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí, s jehož skutkovými zjištěními se ztotožnil, k následujícím závěrům:

6. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu plyne, že přiměřené zadostiučinění lze přiznat i tehdy, jestliže v řízení, v němž došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 věty třetí a § 22 odst. 1 věty třetí zákona č. 82/1998 Sb. (tj. k porušení práva účastníka na přiměřenou délku řízení), nebylo doposud pravomocně skončeno [srov. bod V. stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010; jde o stanovisko uveřejněné pod číslem 58/2011 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 58/2011“)]. Účastník řízení považující se za poškozeného nepřiměřeně dlouhým řízením by sice měl zpravidla vyčkat jeho skončení a teprve poté požadovat náhradu vzniklé nemajetkové újmy, což je v souladu s požadavkem hospodárnosti a efektivity soudního řízení [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1455/2009 (jde o rozsudek uveřejněný v časopise Soudní judikatura, číslo 10 - 11, ročníku 2011, pod číslem 146)], na obecné platnosti uvedeného pravidla to ale ničeho nemění.

č. 7

7. Výjimku z tohoto pravidla představují podle judikatury Nejvyššího soudu případy „průtažných“ konkursních řízení z pohledu konkursních věřitelů, neboť v nich až do jejich skončení nelze určit jejich význam pro konkursní věřitele, a tím pádem ani stanovit přiměřenou výši zadostiučinění; srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1455/2009, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2017, sp. zn. 30 Cdo 2328/2015 (jde o rozsudek uveřejněný v časopise Soudní judikatura, číslo 10, ročníku 2018, pod číslem 126). Okamžik skončení konkursního řízení přitom spadá z pohledu konkursních věřitelů zásadně v jedno se splněním pravomocného rozvrhového usnesení vůči jejich osobám. K tomu srov. R 132/2012 (pasáž k významu předmětu konkursního řízení pro poškozeného).

8. V dané věci nejsou dány důvody, pro něž by nemělo dojít k rozvrhu (byť v rámci dědického řízení; srov. § 44 odst. 2 ZKV), a proč by se žalobkyně neměla účastnit rozvrhu. Z vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví žalobkyně a úpadce vzešla pohledávka žalobkyně vůči úpadci ve výši 5 791 189 Kč. Žalobkyně je (proto) konkursním věřitelem (§ 7 ZKV) a vzhledem ke stavu konkursní podstaty není vyloučeno (byť jen částečné) uspokojení její pohledávky, která se v konkursu nepřihlašuje (§ 26a odst. 3 ZKV). Míra uspokojení této pohledávky je věcí skončení konkursu. „Neskončení“ konkursního řízení je proto důvodem k zamítnutí žaloby, jakkoli jen tzv. „pro tentokrát“. Závěr obvodního soudu o předčasnosti žaloby (byť formulovaný toliko pro případ nesprávnosti závěru o přiměřenosti délky řízení) tak odvolací soud shledal správným.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

9. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, jakož i na vyřešení právní otázky, která má být dovolacím soudem posouzena jinak. Dovolatelka namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí změnil v tom duchu, že žalobě o přiznání zadostiučinění v penězích vyhoví, případně aby zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

10. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatelka především argumentuje ve prospěch závěru, že konkursní řízení trvalo nepřiměřeně dlouho, poukazuje na to, že obvodní soud při hodnocení nepřiměřenosti délky konkursní řízení (kterýžto pojem soustavně označuje jako „průtahy v řízení“) pomíjí lhůtu k podání konečné zprávy stanovenou v § 14a odst. 2 ZKV.

11. Následně dovolatelka s přihlédnutím k závěrům formulovaným v R 58/2011 a v R 132/2012 ve vazbě na jednotlivé fáze konkursního řízení zdůrazňuje, že není konkursní věřitelkou, jež by uplatňovala svůj nárok přihláškou pohledávky do konkursu. S přihlédnutím k tomu, že potřeba vypořádat bezpodílové spoluvlastnictví byla vyvolána účinky prohlášení konkursu na majetek úpadce (§ 14 odst. 1 písm. k/, § 26, § 26a ZKV), míní, že na svých právech byla dotčena již prohlášením konkursu (28. 11. 1997).

12. Dále dovolatelka poukazuje (v reakci na závěr obou soudů o předčasnosti žaloby) na to, že po smrti úpadce (29. 12. 2016) měl být konkurs ukončen v souladu s ustanovením § 44 odst. 2 ZKV, což se dosud nestalo. Ve vztahu ke kritériím příkladmo vypočteným v ustanovení § 31a odst. 3 zákona 82/1998 Sb. pak pro poměry své věci dovozuje, že:

a/ (celková délka řízení): dosavadní délka konkursního řízení je zjevně nepřiměřená,

b/ (složitost řízení): konkursní řízení nebylo komplikované,

c/ (jednání poškozeného): nijak nepřispěla k průtahům v řízení,

d/ (postupu orgánů veřejné moci během řízení): konkursní soud po jmenování JUDr. T. P. správcem konkursní podstaty úpadce zcela rezignoval na dohlédací činnost.

13. Ke kritériu formulovanému v § 31a odst. 3 písm. e/ zákona č. 82/1998 Sb. (význam předmětu řízení pro poškozeného) dovolatelka uvádí, že konkursní řízení pro ni mělo zásadní význam jak subjektivně, tak objektivně. Objektivně je kterýkoli manžel úpadce zainteresován na vypořádání zaniklého bezpodílového spoluvlastnictví manželů (aby bylo postaveno najisto, která část takového majetku náleží do konkursní podstaty). Přitom tato právní jistota se odvozuje od úkonů správce konkursní podstaty, když manželu dlužníka nesvědčí aktivní legitimace k zahájení takového řízení.

14. Dovolatelka má za neúnosné, že na vypořádání zaniklého bezpodílového spoluvlastnictví manželů čekala 6 let (a sama nutila správce konkursní podstaty k podání žaloby). Rovněž má za neúnosné, že se od listopadu 2003 nedozvěděla, zda vůbec a v jaké výši bude uspokojena její pohledávka. Nemožnost zjistit důvodně očekávanou vyšší míru uspokojení přihlášené pohledávky není jediným hlediskem významu posuzovaného řízení pro dovolatelku. Vzhledem k věku a postavení důchodkyně má jakékoli uspokojení pohledávky (byť by šlo o uspokojení ve výši považované jinými osobami za zanedbatelnou) zásadní význam. S přihlédnutím k dosavadnímu průběhu konkursní řízení má dovolatelka za to, že v konkursním řízení již nikdo nebude (byť jen malou částí) uspokojen, a to i vzhledem k nutnosti postupovat po smrti dlužníka dle § 44 odst. 2 ZKV. Není proto důvod čekat na rozhodnutí „dědického soudu“.

15. Do „majetkové“ (správně konkursní) podstaty spadá (jako jediný majetek úpadce) pohledávka vůči T. P., kterou současný správce konkursní podstaty uplatnil v insolvenčním řízení vedeném na majetek T. P. (ve výši 2 613 862 Kč jako zajištěnou a ve výši 1 186 138 Kč jako nezajištěnou), přičemž je otázkou, zda při likvidaci dědictví bude tato pohledávka zpeněžena. Mínění soudů, že při neskončeném konkursním řízení nelze určit míru jejího uspokojení, má dovolatelka za absurdní v kontextu s tím, že konkursní řízení trvalo tak dlouho, až úpadce zemřel, a v dohledné době nebude ukončena ani druhá fáze konkursního řízení, natož fáze třetí (rozvrhová). Závěr soudů znamená, že délkou neskončeného konkursního řízení odůvodnily, proč nemá nárok na zadostiučinění.

16. R 132/2012 váže hodnocení kritéria významu řízení pouze na význam předmětu řízení pro věřitele (výší částky, jaké se mu v konkursu dostalo na uspokojení pohledávky). Dovolatelka však míní, že existuje i skupina věřitelů, pro které má probíhající konkurs i jiný (než pouze materiální) význam. K tomu poukazuje na to, že byla manželkou úpadce, který se za svého života nedočkal ukončení konkursu, což se neblaze projevilo na finančním i psychickém stavu dovolatelky i M. B. od konkursního řízení dovolatelka očekávala, že výše jejího nároku bude včas a řádně určena a že její pohledávka bude uspokojena ze zpeněženého majetku alespoň částečně. Odtud dovozuje, že je namístě, aby Nejvyšší soud určil, že význam předmětu řízení pro poškozeného nespočívá pouze v hodnotě uplatněného peněžitého nároku, ale že nepřiměřená délka řízení může zasáhnout i do jiných hodnot významných pro poškozeného.

17. Závěrem dovolatelka namítá, že je nutné revidovat závěry rozsudků Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1455/2009 a 30 Cdo 2328/2015 (závěry, podle nichž před skončením konkursu nelze určit jeho význam pro konkursního věřitele, ani stanovit přiměřenou výši zadostiučinění).

18. Žalovaný ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout jako nepřipustné, s tím, že z něj není patrné, v čem dovolatelka spatřuje nesprávnost právních závěrů dovolacího soudu formulovaných ve výše označené judikatuře Nejvyššího soudu.

III.

Připustnost dovolání

19. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

20. Nejvyšší soud se nejprve zabýval připustností podaného dovolání. Dovolatelka výslovně podala dovolání proti prvnímu i druhému výroku napadeného rozhodnutí. V rozsahu, v němž směřuje proti té části prvního výroku napadeného rozhodnutí, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek insolvenčního soudu v bodu III. výroku o nákladech řízení, a proti druhému výroku napadeného rozhodnutí o nákladech odvolacího řízení, Nejvyšší soud dovolání bez dalšího odmítl jako objektivně nepřipustné podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř., ve spojení s ustanovením § 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.

21. V rozsahu, v němž dovolání směřuje proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé, je dovolání v dané věci připustné podle ustanovení § 237 o. s. ř.,

když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení otázky, zda žaloba je v daných souvislostech předčasná, jde o věc dovolacím soudem beze zbytku neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

22. Nejvyšší soud se – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval především tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelkou, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

23. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

24. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází. Pro právní posouzení věci jsou rozhodná především následující skutková zjištění (z nichž vyšly oba soudy):

25. Konkursní řízení na majetek M. B. bylo zahájeno věřitelským návrhem dne 17. 12. 1996 (podaným u Krajského obchodního soudu v Praze, jež následně postoupil věc konkursnímu soudu).

26. Usnesením ze dne 28. 11. 1997, sp. zn. K 9/97, konkursní soud prohlásil konkurs na majetek M. B.

27. Rozsudkem ze dne 13. 10. 2003, č. j. 36 C 9/2000-99, který nabyl právní moci dne 21. 11. 2003, vypořádal konkursní soud bezpodílové spoluvlastnictví M. B. a dovolatelky mimo jiné tak, že dovolatelka měla obdržet na vypořádání svého podílu částku 5.791.189 Kč.

28. Dovolatelka uplatnila u žalovaného nárok na přiměřené zadostiučinění, zahrnující požadavek na zaplacení částky 380 000 Kč, dne 8. 6. 2016.

29. M. B. zemřel 29. 12. 2016.

30. Konkursní řízení dosud neskončilo a nachází se ve fázi, kdy správce konkursní podstaty předložil konkursnímu soudu dne 18. 1. 2018 konečnou zprávu; pohledávka dovolatelky dosud nebyla uspokojena.

31. Pozůstalostní řízení ohledně zůstavitele M. B. dosud neskončilo.

32. Při úvaze, zda právní posouzení věci odvolacím soudem je ve smyslu ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. správné, vychází dovolací soud ze skutkových závěrů odvolacího soudu a nikoli z těch skutkových závěrů, které v dovolání na podporu svých právních argumentů (případně) nejprve zformuluje sám dovolatel. Srov. shodně např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 29 Odo 268/2003, uveřejněného pod číslem 19/2006 Sb. rozh. obč., a rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. 31 Cdo 3881/2009, uveřejněného pod číslem 10/2014 Sb. rozh. obč.

33. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a zákona o konkursu a vyrovnání:

§ 13 (zákona č. 82/1998 Sb.)

(1) Stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

(2) Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

§ 31a (zákona č. 82/1998 Sb.)

Zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu

(1) Bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

(2) Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

(3) V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k

a/ celkové délce řízení,

b/ složitosti řízení,

c/ jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení,

d/ postupu orgánů veřejné moci během řízení a

e/ významu předmětu řízení pro poškozeného.

§ 432 (insolvenčního zákona)

Přechodné ustanovení

(1) Pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona se použijí dosavadní právní předpisy.

(...)

§ 7 (ZKV)

Účastníci konkursu

Účastníky konkursu jsou věřitelé, kteří uplatňují nároky (dále jen „konkursní věřitelé“) a dlužník.

Zrušení konkursu

§ 44 (ZKV)

(1) Soud usnesením zruší konkurs, ve kterém nedošlo k potvrzení nuceného vyrovnání,

(...)

b/ po splnění rozvrhového usnesení;

(...)

(2) Jestliže úpadce zemřel v průběhu konkursu, podá správce zprávu o dosavadních výsledcích konkursu a předloží ji soudu; při vyhotovení zprávy se postupuje přiměřeně podle § 29 odst. 1. Předloženou zprávu soud přezkoumá přiměřeně podle § 29 odst. 2 a 3; na místo úpadce vstupují do řízení jeho dědici, a není-li jich, stát. Po schválení zprávy soud zruší konkurs a zprávu postoupí soudu, který projednává dědictví.

(...)

34. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platí citovaná ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. beze změn ode dne, kdy dovolatelka uplatnila svůj nárok u žalovaného (8. 6. 2016). Ustanovení § 432 odst. 1 insolvenčního zákona platí v uvedené podobě beze změny od 1. 1. 2008 a ustanovení § 7 a § 44 ZKV nedoznala změn od prohlášení konkursu na majetek M. B. (28. 11. 1997) do 1. 1. 2008, kdy byl zákon o konkursu a vyrovnání zrušen insolvenčním zákonem.

35. Ve shora ustaveném právním rámci Nejvyšší soud úvodem poznamenává, že vzhledem k ustanovení § 432 odst. 1 insolvenčního zákona byla pro konkursní řízení vedené na majetek M. B. i v době od 1. 1. 2008 použitelná ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání ve znění účinném do 31. 12. 2007; srov. i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2008, sp. zn. 29 Cdo 3409/2008, uveřejněné pod číslem 16/2009 Sb. rozh. obč.

36. Nejvyšší soud již v R 58/2011 ozřejmil [bod V., str. 608 (378)], že přiměřené zadostiučinění lze přiznat i tehdy, jestliže řízení, v němž došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí a § 22 odst. 1 věty třetí zákona č. 82/1998 Sb., nebylo doposud pravomocně skončeno. Tamtéž vysvětlil, že tak lze učinit tehdy, je-li zjevné, že již dosavadní délka onoho řízení je nepřiměřená a k porušení práva tak došlo. Odvolací soud nicméně v napadeném rozhodnutí dovedl, že výjimku z takto formulovaného pravidla představují podle judikatury Nejvyššího soudu případy „průtažných“ konkursních řízení z pohledu konkursních věřitelů, neboť v nich až do jejich skončení nelze určit jejich význam pro konkursní věřitele, a tím pádem ani stanovit přiměřenou výši zadostiučinění.

37. K tomu Nejvyšší soud uvádí, že v poměrech dané věci odvolací soud aplikoval obecně správná judikaturní východiska k (ne)možnosti uplatnit nárok na přiměřené zadostiučinění před skončením řízení, v němž došlo k nesprávnému úřednímu postupu (jak plynou z R 58/2011 a pro poměry konkursních řízení vedených podle zákona o konkursu a vyrovnání též z R 132/2012) zjednodušeně a v konečném důsledku pak (proto) nesprávně. Přitom oporou napadenému rozhodnutí nejsou (bez dalšího nemají být) ani závěry formulované v rozsudcích Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1455/2009 a 30 Cdo 2328/2015.

38. Jakkoli se rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1455/2009 netýkal nepřiměřené délky konkursního řízení (šlo o nepřiměřenou délku neskončeného vykonávacího řízení, jehož skončení bylo závislé na neskončeném konkursním řízení), je v něm formulován úsudek, podle kterého:

„(...) posouzení přiměřenosti délky vedlejšího, zejména insolvenčního (konkursního) řízení přichází pojmově do úvahy až v souvislosti s jeho skončením. Nárok žalobce na posouzení přiměřenosti délky dosud neskončeného konkursního řízení by zde byl uplatněn – pro tentokrát – předčasně, neboť vzhledem ke složitosti konkursního řízení a jeho specifickým fázím a procesním formám nemůže být před jeho skončením zjevné, zda došlo k porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě“.

39. Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2328/2015, se rovněž netýkal nepřiměřené délky konkursního řízení, nicméně obsahuje (v odstavci 20.) argumentaci, podle níž:

„20. (...) Vyplývá z logiky věci, že má-li soud rozhodovat o zadostiučinění již v průběhu řízení průtažného, nemá objektivně možnost zvážit veškeré okolnosti, jež jsou zvažovány při určení formy (případně výše) zadostiučinění za průběh skončeného průtažného řízení, a vychází tedy jen z těch skutečností, jež jsou mu známy v době jeho rozhodování (viz R 58/2011). Judikaturou byly dovozeny takové případy, kdy uvedenou možnost poškozenému nelze přiznat, a to buď z důvodu, že až do skončení průtažného řízení nelze určit význam tohoto řízení, a tím pádem ani stanovit přiměřenou výši zadostiučinění (v průtažných konkursních a insolvenčních řízeních), či v samotném průtažném řízení lze poškozenému poskytnout přiměřené odškodnění ve formě, jíž v odškodňovacím řízení poskytnout nelze (v případě průtažných trestních řízení).“

40. Teze formulované v obou rozsudcích (v té či oné formě se opakující i v dalších rozhodnutích Nejvyššího soudu) jsou ve shodě se závěry, jež Nejvyšší soud formuloval k významu předmětu konkursního řízení v R 132/2012: jde především o tuto pasáž (citovanou napadeným rozhodnutím):

„Z hlediska významu předmětu řízení pro poškozeného je (při posuzování přiměřenosti délky řízení i při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění) podstatná též hodnota uplatněného peněžitého nároku. S přihlédnutím k (...) povaze konkursního řízení (v němž se prosazuje princip jen poměrného uspokojení věřitelů) však tuto hodnotu nelze směšovat s nominální výší uplatněného nároku. Jestliže v řízení o přiznání přiměřeného zadostiučinění

za porušení práva na přiměřenou délku konkursního řízení nevyjdou najevo skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že konkursní věřitel mohl v průběhu konkursního řízení důvodně očekávat vyšší míru uspokojení přihlášené pohledávky, je z hlediska významu předmětu řízení pro tohoto věřitele co do výše peněžitého nároku určující částka, jaké se mu v konkursu dostalo na uspokojení jeho pohledávky.“

41. Jinak řečeno, jestliže konkursní řízení, v němž došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věty druhé a třetí zákona č. 82/1998 Sb. nebylo doposud pravomocně skončeno, není přiznání přiměřeného zadostiučinění konkursnímu věřiteli vyloučeno proto, že jde o konkursní řízení, nýbrž proto, že s přihlédnutím k závěrům formulovaným v R 132/2012 nebude před skončením konkursního řízení zásadně možné určit význam předmětu řízení pro tohoto věřitele (stanovit, jaké částky se mu v konkursu dostalo na uspokojení jeho pohledávky).

42. V R 132/2012 Nejvyšší soud také ozřejmil, že pro určení konce doby konkursního řízení rozhodné pro posouzení přiměřenosti celkové délky konkursního řízení je u konkursního věřitele podstatné, kdy správce konkursní podstaty úpadce vůči němu splnil pravomocné rozvrhové usnesení, nikoli to, kdy byl konkurs formálně ukončen vydáním usnesení o zrušení konkursu po splnění rozvrhového usnesení, a s poukazem na důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 29 Odo 208/2003, uveřejněného pod číslem 95/2006 Sb. rozh. obč., a na důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2009, sp. zn. 29 Cdo 2917/2007, uveřejněného pod číslem 42/2010 Sb. rozh. obč., připomenul, že konkursní řízení vedené podle zákona o konkursu a vyrovnání se člení na několik relativně samostatných fází, z nichž první, přípravná, fáze počíná podáním návrhu na prohlášení konkursu a končí prohlášením konkursu, druhá, realizační, fáze se v době od prohlášení konkursu do podání konečné zprávy správcem konkursní podstaty pojí s přihlašování pohledávek věřitelů, zjišťováním majetku patřícího do konkursní podstaty a zpeněžováním tohoto majetku a třetí, závěrečná, fáze začínající rozvrhovým usnesením postihuje vlastní rozvrh výtěžku konkursní podstaty mezi věřitele a zrušení konkursu.

43. Závěry formulované v R 132/2012 i ve výše označených rozhodnutích předjímají pravidelný chod konkursního řízení. Předpokládají, že druhá, realizační, fáze konkursního řízení skončí podáním konečné zprávy a jejím schválením a třetí, závěrečná, fáze konkursního řízení skončí zrušením konkursu po splnění rozvrhového usnesení (§ 44 odst. 1 písm. b/ ZKV). To ostatně plyne i z toho, že v R 132/2012 se Nejvyšší soud zabýval přiměřeností délky konkursního řízení, které skončilo právě zrušením konkursu po splnění rozvrhového usnesení. O takový případ v dané věci zjevně nejde.

44. Jak se podává již ze závěrů obsažených ve stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, sp. zn. Cpjn 19/98, uveřejněném pod číslem 52/1998 Sb. rozh. obč. [srov. bod III., str. 347 (171)], zatímco při úmrtí dlužníka před prohlášením konkursu na jeho majetek se postupuje (přiměřeně) podle ustanovení § 107 o. s. ř., smrt úpadce (jímž se M. B. stal v souladu s ustanovením § 13 odst. 4 ZKV ve znění účinném ke dni prohlášení konkursu dnem vyvěšení usnesení o prohlášení konkursu na úřední desce konkursního soudu) ve druhé, realizační, fázi konkursního řízení řeší ustanovení § 44 odst. 2 ZKV.

45. Věcně mohou být nároky proti zemřelému úpadci vyřešeny pouze v rámci projednání pozůstalosti, přičemž v zásadě přichází v úvahu likvidace pozůstalosti ve smyslu ustanovení § 195 a násl. zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z. ř. s.“). V každém případě konečné řešení (vypořádání úpadcových dluhů) již není na konkursním soudu, ale na soudu projednávajícím pozůstalost. Před tím, než konkursní soud postoupí věc soudu projednávajícímu pozůstalost, však musí učinit některé procesní úkony v konkursním řízení; ty vymezuje právě ustanovení § 44 odst. 2 ZKV. Především je třeba, aby správce konkursní podstaty zpracoval zprávu o dosavadních výsledcích konkursu; při jejím vyhotovení a předložení postupuje přiměřeně podle § 29 odst. 1 ZKV, který se týká konečné zprávy. Konkursní soud musí podanou zprávu přezkoumat a rozhodnout o ní; i on postupuje přiměřeně podle § 29 ZKV (přezkoumání konečné zprávy), přičemž za zemřelého úpadce vstupují do konkursního řízení jeho známí dědici, popřípadě stát. Po schválení zprávy pak konkursní soud zruší konkurs. Smrt úpadce tedy sama o sobě není důvodem pro zrušení konkursu. Musí k ní přistoupit ještě další právní skutečnosti, zejména schválení zprávy správce konkursní podstaty. Jde o zvláštní („složený“) důvod zrušení konkursu. Srov. shodně v literatuře (pro poměry dědického řízení podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013) Zoulík, F.: Zákon o konkursu a vyrovnání. Komentář. 3. vydání. Praha, C. H. Beck 1998, str. 202-203, a obdobně např. Kozel, R.: Problémy konkursního řízení a jejich řešení, Linde Praha, a. s., Praha 2001, str. 322-323, Pohl, T.: Zákon o konkurzu a vyrovnání. Krok za krokem. 2. vydání. Praha, Prospektrum 2000, str. 1188-1189, nebo Zelenka, J. - Maršíková, J.: Zákon o konkursu a vyrovnání a předpisy souvisící – komentář, 1. vydání, Praha, Linde 1998, str. 393-394).

46. Z výše řečeného se podává, že postup podle § 44 odst. 2 ZKV je postupem výjimečným, vyvolaným smrtí úpadce, nadto postupem, v jehož důsledku nedojde (nemůže dojít) k naplnění účelu konkursu (srov. § 1 odst. 1 ZKV) ani cíle konkursu (srov. § 2 odst. 3 ZKV), neboť konkursní řízení na jeho základě skončí bez zřetele k tomu, zda došlo ke zpeněžení majetku náležejícího do konkursní podstaty a aniž bude proveden rozvrh již dosaženého výtěžku zpeněžení majetku konkursní podstaty mezi konkursní věřitele. O tom, že konkursní řízení končí (ve shodě s ustanovením § 44 odst. 5 ZKV) nejpozději právní mocí usnesení o zrušení konkursu, v literatuře ani v judikatuře žádné pochybnosti nejsou [srov. např. též R 52/1998, bod XL., str. 384-385 (208-209)]. Úvahy odvolacího soudu, podle nichž v dané věci nejsou dány žádné důvody, pro něž by nemělo dojít k rozvrhu, byť v rámci „dědického řízení“ (správně pozůstalostního řízení), jak jsou reprodukovány výše v odstavci 8., jsou nemístné již proto, že naznačují, že pozůstalostní řízení je (má být) jakýmsi pokračováním konkursního řízení skončeného postupem podle § 44 odst. 2 ZKV. Tak tomu ale zjevně není, když při (pozůstalostním soudem případně nařízené) likvidaci předlužené pozůstalosti se účast věřitelů zůstavitele (dřívějšího úpadce) od nového přihlašování pohledávek do pozůstalostního řízení s možným jiným (i širším) okruhem přihlášených věřitelů (srov. § 238 a násl. z. ř. s.).

47. Skončí-li konkursní řízení, v jehož průběhu nebyla přihlášená pohledávka konkursního věřitele ani zčásti uspokojena z majetku náležejícího do konkursní podstaty úpadce, zrušením konkursu podle § 44 odst. 2 ZKV (pro smrt úpadce), je z hlediska významu předmětu řízení pro poškozeného (konkursního věřitele) při posuzování přiměřenosti

délky řízení i při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění v penězích podstatné, že poškozený (konkursní věřitel) neobdržel (v důsledku úmrtí úpadce před rozvrhem nemohl obdržet) v konkursním řízení na uspokojení svého nároku ničeho. Při zrušení konkursu postupem podle § 44 odst. 2 ZKV nevzejde (vzhledem k tomu, že se tak nestalo v předchozím průběhu konkursního řízení, nemusí vzejít) z konkursního řízení na jeho konci údaj o částce, jaké se konkursnímu věřiteli (poškozenému) v konkursu dostalo nebo má dostat na uspokojení jeho přihlášené pohledávky. Význam předmětu konkursního řízení pro poškozeného (konkursního věřitele) lze za této situace určit jen tak, že soud rozhodující o přiměřeném zadostiučinění podle stavu konkursní podstaty ke dni úmrtí úpadce [jež může zahrnovat již dosažený výtěžek zpeněžení majetku konkursní podstaty nebo (též) dosud nezpeněžený majetek náležející do konkursní podstaty] a podle stavu v konkursním řízení uplatněných a dosud nespokojených pohledávek [vedle přihlášených pohledávek může jít též o pohledávky za konkursní podstatou (§ 31 odst. 2 ZKV) nebo o pracovní pohledávky (§ 31 odst. 3 ZKV)] určí, jaká částka by poškozenému (konkursnímu věřiteli) připadla na úhradu jeho přihlášené pohledávky, kdyby konkursní řízení skončilo (mohlo skončit) rozvrhem.

48. Jde o údaj zpravidla zjistitelný již ze zprávy o dosavadních výsledcích konkursu, kterou správce konkursní podstaty sestavuje podle § 44 odst. 2 ZKV. To, že konkursní soud dosud nerozhodl o zrušení konkursu podle § 44 odst. 2 poslední věty ZKV, nebrání zjištění významu předmětu konkursního řízení pro poškozeného (konkursního věřitele). Takovému kroku zpravidla nebrání ani to, že konkursní soud předloženou zprávou dosud neschválil. Podstatné je, zda zpráva o dosavadních výsledcích konkursu sestavená správcem konkursní podstaty dovoluje přijmout závěr formulovaný v předchozím odstavci.

49. V poměrech dané věci je ze skutkových zjištění soudů nižších stupňů zjevné, že v době, kdy rozhodovaly, již správce konkursní podstaty úpadce takovou zprávu konkursnímu soudu předložil (18. 1. 2018); srov. odstavec 30. výše. Zda šlo o zprávu, na jejímž základě bylo možné přijmout závěr o významu předmětu konkursního řízení pro dovolatelku, však určit nelze, neboť soudy (vedeny nesprávným názorem, že význam předmětu konkursního řízení nelze určit před jeho skončením) z jejího obsahu žádná zjištění nečinily.

50. Právní posouzení věci odvolacím soudem je tedy co do závěru o předčasnosti žaloby neúplné (bez zhodnocení obsahu zprávy správce konkursní podstaty z 18. 1. 2018 minimálně předčasné) a ve výsledku tudíž nesprávné. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí zrušil (včetně závislých výroků o nákladech řízení) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

51. Jelikož závěr formulovaný v předchozím odstavci sám o sobě postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí, neshledává Nejvyšší soud potřebu se podrobně vyjadřovat k dalším otázkám dovoláním předestřeným; jejich řešení bylo závislé na závěru o předčasnosti žaloby a odvolací soud se vzhledem k (byť nesprávnému) názoru o předčasnosti žaloby neměl důvod jimi zabývat. V zájmu předejití dalších sporů však Nejvyšší soud připomíná, že podle jeho ustálené judikatury je nárok na zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu nárokem, který může uplatnit pouze poškozený účastník

nepřiměřeně dlouhého řízení; srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2243/2011, uveřejněného pod číslem 90/2014 Sb. rozh. obč. [ústavní stížnost podanou proti tomuto rozhodnutí odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. III. ÚS 3197/12, které je (stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu zmíněné níže) dostupné na webových stránkách Ústavního soudu] nebo důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2019, sp. zn. 30 Cdo 1724/2017 (ústavní stížnost podanou proti tomuto rozhodnutí odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 17. 9. 2020, sp. zn. III. ÚS 1877/20). To, že manžel úpadce se ohledně nároku, jenž mu vzešel z vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů zaniklého prohlášením konkursu na majetek úpadce (srov. § 26 odst. 1 ZKV ve znění účinném v době prohlášení konkursu na majetek M. B.), stává přihlášeným věřitelem, aniž by pohledávku musel přihlašovat do konkursu, až dnem vzniku tohoto nároku (v daném případě dnem právní moci rozsudku soudu o tomto vypořádání) plyne jak z ustálené judikatury Nejvyššího soudu [srov. R 52/1998, bod XXXIV. str. 380 (204), nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 1999, sp. zn. 31 Cdo 1908/98, uveřejněný pod číslem 20/2000 Sb. rozh. obč.], tak (od 1. 5. 2000, pro společné jmění manželů) z ustanovení § 26a odst. 3 ZKV. O tom, že žalobu o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů zaniklého prohlášením konkursu na majetek úpadce byl oprávněn podat (takové soudní řízení zahájit) nejen správce konkursní podstaty úpadce, nýbrž i úpadcův manžel, Nejvyšší soud žádné pochybnosti rovněž nemá.

52. Zbývá dodat, že okolnosti, jimiž by bylo lze odůvodnit, že délka konkursního řízení, které ve své druhé, realizační, fázi od doby, kdy v něm dovolatelka začala vystupovat jako přihlášený věřitel (21. 11. 2003), do dne, kdy úpadce zemřel (29. 12. 2016), trvalo více než 13 let, je délkou přiměřenou, by musely být vskutku mimořádné. Bez skutkově podloženého závěru o těchto „mimořádných“ okolnostech (vycházejícího z povinnosti tvrzení a důkazní povinnosti žalovaného) lze takovou délku konkursního řízení mít za zjevně nepřiměřenou.

53. V další fázi řízení odvolací soud nepřehlédne, že konkursní řízení vedené na majetek M. B. v mezidobí již skončilo usnesením konkursního soudu ze dne 12. 6. 2019, č. j. K 9/97-762, které nabylo právní moci dne 24. 7. 2019.

54. Stejně tak odvolací soud nepřehlédne, že podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu představované rozsudkem ze dne 19. 11. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3850/2014, uveřejněným pod číslem 37/2015 Sb. rozh. obč., představuje ustanovení § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. způsob vypořádání vztahu mezi účastníky, který vyplývá z právního předpisu. Bez ohledu na to, který z účastníků a v jakém rozsahu napadne odvoláním rozsudek soudu prvního stupně, tak nemohou ani dílčí výroky o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění nabyt samostatně právní moci a vykonatelnosti. Odtud plyne, že v důsledku odvolání žalobkyně proti bodu II. výroku rozsudku obvodního soudu, se odvolacímu přezkumu otevřelo též posouzení věcné správnosti bodu I. výroku rozsudku obvodního soudu (o něm odvolací soud zrušovaným rozsudkem nesprávně nerozhodl).

Č. 8

Ve smyslu ustanovení § 2994 o. z. lze též dát věc do užívání v rámci společenské služby.

Bezdůvodné obohacení

§ 2991 odst. 2 o. z., § 2994 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 493/2021, ECLI:CZ:NS:2021:28.CDO.493.2021.2

Nejvyšší soud k dovolání třetí žalované zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2020, sp. zn. 13 Co 61/2020, v částech výroků I., II. i IV., jež se týkají vztahu mezi žalobcem a třetí žalovanou, jakož i v části výroku III., jež dopadá na vztah mezi Českou republikou a třetí žalovanou, jakož i rozsudek Okresního soudu Brno-venkov ze dne 16. 7. 2019, sp. zn. 24 C 182/2018, v částech výroků I. a III., jež řeší vztah mezi žalobcem a třetí žalovanou, jakož i v části výroku IV., jež se týká vztahu mezi Českou republikou a třetí žalovanou, a věc v tomto rozsahu vrátil Okresnímu soudu Brno-venkov k dalšímu řízení.

Č. 8

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud Brno-venkov rozsudkem ze dne 16. 7. 2019, č. j. 24 C 182/2018-141, uložil žalovaným povinnost společně a nerozdílně zaplatit žalobci částku 363 052 Kč s příslušenstvím (výrok I.), žalobu ohledně části příslušenství zamítl (výrok II.), rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky (výrok III.) a určil, že o náhradě nákladů státu bude rozhodnuto samostatným usnesením (výrok IV.). Vyhověl tak požadavku žalobce na vydání bezdůvodného obohacení, kterého se žalovaným mělo dostat v období od 1. 8. 2015 do 31. 5. 2018 užíváním nemovitostí, konkrétně pozemků parc. 1, jehož součástí je stavba č. p. 2, a parc. 3, obou v katastrálním území S., bez právního důvodu. Vyšel ze zjištění, že žalobce je výlučným vlastníkem předmětných nemovitostí, které žalovaní, jimiž jsou manželé (žalovaní 1. i 2.) a jejich společná dcera (žalovaná 3.), v předmětném období užívali, aniž by se žalobcem uzavřeli nájemní či jinou obdobnou smlouvu. Žalovaným (včetně žalované 3., jež uváděla, že její užívací právo bylo odvozeno výhradně od žalovaných 1. a 2.) proto uložil povinnost vydat bezdůvodné obohacení v požadované výši a rozhodl, že k poskytnutí peněžité náhrady budou povinni společně a nerozdílně, neboť předmětné nemovitosti užívali všichni bez jejich reálného rozdělení a bez dohody o způsobu užívání konkrétní části.

2. K odvolání žalovaných přezkoumal zmíněné rozhodnutí Krajský soud v Brně, jenž je rozsudkem ze dne 13. 8. 2020, č. j. 13 Co 61/2020-260, ve výroku I. potvrdil (výrok I.), ve výrocích III. a IV. je změnil (výroky II. a III.) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího

řízení (výrok IV.). Odvolací soud vyzdvihl, že soud prvního stupně věc správně posoudil po skutkové i právní straně, a ztotožnil se také s názorem, že se žalovaní užíváním předmětných nemovitostí bezdůvodně obohatili na úkor žalobce. Kvitoval přitom závěr soudu prvního stupně o založení solidární povinnosti k vydání bezdůvodného obohacení na straně žalovaných. Namítala-li žalovaná 3., že je na její straně dán nedostatek pasivní věcné legitimace, jelikož je v obdobné pozici jako podnájemce, jemuž věc k užívání přenechali nájemci, konstatoval odvolací soud, že taková argumentace postrádá oporu v právních předpisech a rozhodovací praxi Nejvyššího soudu.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalovaná 3. dovoláním, majíc je za přípustné ve smyslu § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), neboť se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu a napadené rozhodnutí rovněž závisí na zodpovězení otázky hmotného nebo procesního práva, jež v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Ačkoliv žalovaná 3. formálně napadá svým dovoláním rozsudek odvolacího soudu ve výrocích I., II. a IV., z obsahu jejího podání jednoznačně vyplývá, že brojí toliko proti těm částem zmíněných výroků, v nichž je žalované 3. uložena povinnost k plnění.

4. Odklon od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu potom dovolatelka spatřuje v náhledu na pasivní věcnou legitimaci ve vztahu k nároku žalobce na vydání bezdůvodného obohacení. Nesouhlasí s úsudky soudů o solidární povinnosti žalovaných a domnívá se, že je zapotřebí danou situaci posoudit analogicky s podnájemním vztahem, v němž pasivně legitimován k vydání bezdůvodného obohacení (či zaplacení nájemného) je výhradně nájemce (žalovaní 1. a 2.), nikoliv již podnájemce (žalovaná 3.). Odkazuje přitom na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4910/2014, sp. zn. 28 Cdo 2932/2010, sp. zn. 33 Odo 774/2004 a sp. zn. 33 Odo 366/2003. Vedle toho rozporuje také závěry soudů o soustavnosti užívání předmětných nemovitostí a podobě kompenzace za toto činění.

5. Se zřetelem k výše uvedenému žalovaná 3. navrhuje, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu změnil tak, že žalobu vůči ní zamítne a přizná jí náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů.

6. K dovolání se vyjádřil žalobce, jenž je považuje za nedůvodné, zatímco napadený rozsudek označuje za správný a bezvadný. Navrhl mimořádný opravný prostředek zamítnout a žalované 3. uložit povinnost nahradit mu náklady dovolacího řízení.

III.

Přípustnost dovolání

7. Při rozhodování o dovolání bylo postupováno podle o. s. ř. ve znění účinném od 30. 9. 2017, které je dle čl. II bodu 2 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, rozhodující pro dovolací přezkum.

8. Nejvyšší soud se jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno řádně a včas, osobou k tomu oprávněnou a zastoupenou ve smyslu § 241 odst. 1 o. s. ř., zabýval jeho přípustností.

9. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

10. Na podané dovolání lze ve smyslu citovaného ustanovení hledět jako na přípustné, neboť v něm žalovaná 3. nastiňuje otázku, jež doposud nebyla ve světle daných skutkových okolností v kontextu právní úpravy účinné od 1. 1. 2014 dovolacím soudem řešena. Touto otázkou je, zdali dovolatelce svědčí pasivní věcná legitimace k vydání bezdůvodného obohacení v případě, že jí věc byla předána k užívání nebo požívání osobou odlišnou od vlastníka, jež k tomuto nebyla nikterak oprávněna.

Č. 8

IV.

Důvodnost dovolání

11. Z judikatury Nejvyššího soudu se podává, že za plnění bez právního důvodu coby jednu ze skutkových podstat bezdůvodného obohacení ve smyslu § 451 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013, bylo možné pokládat i stav, v němž byl pozemek užíván subjektem odlišným od jeho vlastníka bez nájemní smlouvy či jiného obdobného titulu. Prospěch v takové situaci vznikal tomu, kdo užitelská oprávnění realizoval, aniž by za to čehokoliv hradil, a jehož majetkový stav se tudíž nezmenšil, ačkoli by se tak za obvyklých okolností stalo (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. 33 Odo 1051/2005, či usnesení téhož soudu ze dne 29. 8. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4573/2016, a ze dne 5. 9. 2017, sp. zn. 28 Cdo 1836/2017). Vzhledem k obdobnému znění ustanovení § 2991 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014 (dále též jen „o. z.“), jsou uvedené závěry použitelné i v poměrech tohoto právního předpisu s výhradou, že řečené situace již není namístě podřazovat skutkové podstatě plnění bez právního důvodu, ale je zapotřebí je kvalifikovat jako protiprávní užití cizí hodnoty (viz namátkou usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1881/2018, ze dne 17. 3. 2020, sp. zn. 28 Cdo 154/2020, či ze dne 1. 12. 2020, sp. zn. 28 Cdo 3105/2020).

12. Dovolací soud při výkladu právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 akcentoval, že při přenechání cizí nemovité věci k užívání jinému neoprávněnou osobou nezískává na úkor vlastníka bezdůvodné obohacení přímo faktický uživatel věci, ale subjekt, který tuto nemovitost (či její část) přenechává třetí osobě k užívání (viz namátkou usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2012, sp. zn. 28 Cdo 16/2012, či jeho rozsudky ze dne 20. 1. 2015, sp. zn. 26 Cdo 3382/2014, a ze dne 14. 2. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4753/2017). Na těchto závěrech Nejvyšší soud obecně setrval i v případě, že mezi skutečným vlastníkem věci a jejím neoprávněným pronajímatelem neexistoval žádný smluvní vztah (srovnej mimo jiné usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 2. 2015,

sp. zn. 28 Cdo 2265/2014, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 28. 11. 2007, sp. zn. 33 Odo 1089/2005).

13. V režimu právní úpravy účinné od 1. 1. 2014 je podaný výklad nutné modifikovat ve světle § 2994 o. z., podle něhož dal-li někdo neoprávněně věc k užívání nebo požívání jinému, aniž ten byl v dobré víře, má vlastník nebo spoluvlastník věci vůči uživateli nebo požívateli právo na náhradu. Citované ustanovení na rozdíl od dřívější právní úpravy podmiňuje platnost shora naznačených tezí naplněním požadavku dobré víry, což má za následek, že není-li třetí osoba, již byla nemovitost (či její část) přenechána neoprávněně k užívání, v dobré víře, že ten, kdo jí dal předmětnou nemovitost k užívání, k tomu skutečně byl oprávněn, může vlastník požadovat vydání bezdůvodného obohacení jak po subjektu, který nemovitost neoprávněně přenechal jinému k užívání, tak po faktickém uživateli, jenž své užívací právo od tohoto subjektu odvozuje (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1028/2018). Z dikce § 2994 o. z. potom vyplývá, že se nastíněná idea prosadí i v případech, že subjekt, jenž neoprávněně disponuje s cizí hodnotou, třetí osobě věc přenechal nikoli na základě smlouvy, nýbrž například v rámci společenské služby. Ke shodnému názoru se kloní rovněž komentářová literatura [srovnej Petrov, J. In: Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník: komentář. VI. Závazkové právo: zvláštní část (§ 2055–3014). Praha: C. H. Beck, 2014. s. 1928; Melzer, F., Csach, K. In: Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník. Velký komentář. Svazek IX. § 2894–3081. Praha: Leges, 2018. s. 1410, a Brim, L., Eliáš, J., Adamová, H. In: Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J., a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek VI (§ 2521–3081). 2. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2021. s. 1278].

č. 8

14. Ve světle podaného výkladu tedy dovolací soud za dané procesní situace neshledává (navzdory jinak pečlivému odůvodnění rozhodnutí krajského soudu) přesvědčivou úvahu soudů nižších stupňů, podle níž jsou všichni žalovaní zavázáni společně a nerozdílně k poskytnutí peněžité náhrady za užívání předmětných nemovitostí, nezabývaly-li se soudy řádně námitkou žalované 3. ohledně odvození jejího užívacího práva od žalovaných 1. a 2. a rezignovaly-li na posouzení její dobré víry. Soudy nižších stupňů proto rovněž nesprávně právně kvalifikovaly zjištěný skutkový stav, protože jsou jejich závěry o pasivní věcné legitimaci žalované 3., potažmo její solidární povinnosti k vydání bezdůvodného obohacení, přinejmenším předčasné, a tudíž nesprávné; dovolání je tak v této části důvodné (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

15. Namítá-li dále dovolatelka, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu v otázce solidární povinnosti k vydání bezdůvodného obohacení žalovanými (s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4910/2014, a rozsudky téhož soudu ze dne 11. 11. 2010, sp. zn. 28 Cdo 2932/2010, ze dne 11. 8. 2006, sp. zn. 33 Odo 774/2004, i ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. 33 Odo 366/2003), je třeba uvést, že vedení analogie s podnájemním vztahem nepokládá dovolací soud v řešené věci za potřebné, jelikož aplikace § 2994 o. z. je možná i v případech neoprávněného přenechání cizí věci k užívání na základě jiné smlouvy či – jak bylo shora naznačeno – bezesmluvně. Předmětnou dovolací námitku lze ostatně materiálně interpretovat jako poukaz na odvození užívacího práva žalované 3. od žalovaných 1. i 2., a tedy nutnost aplikace § 2994 o. z. v předmětném sporu.

16. K polemice dovolatelky se skutkovými zjištěními soudů nižších stupňů je třeba zdůraznit, že v dovolacím řízení není Nejvyšší soud příslušný k jejich přezkumu. Skutkovými zjištěními nalézacích soudů je totiž dovolací soud vázán, neboť jako toliko přezkumná instance není dle zákona (srovnej zejména § 241a odst. 1 o. s. ř.) nadán způsobilostí je jakkoli revidovat (viz například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 3648/2017, jakož i v něm citovaná rozhodnutí).

17. S ohledem na shora podaný výklad vedoucí k závěru o potenciální aplikovatelnosti § 2994 o. z. v řešené věci Nejvyšší soud podle § 243e odst. 1 a 2 o. s. ř. překročil ke zrušení napadeného rozsudku ve výroku I. potud, pokud se týká žalované 3., jakož i v příslušných částech akcesorických výroků II., III., respektive IV. a dále ke zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně (zatíženého obdobnou nepřiléhavostí v právním posouzení) v části vyhovujícího výroku I., jež dopadá na žalovanou 3., a také v příslušných částech závislých výroků III. a IV. Současně věc okresnímu soudu v odpovídajícím rozsahu vrátil k dalšímu řízení. V něm se bude zapotřebí zabývat otázkou, zda bylo dovolatelčino užívací právo skutečně odvozeno od žalovaných 1. a 2. a případně zda byla žalovaná 3. v dobré víře, že jsou žalovaní 1. a 2. k přenechání nemovitostí do užívání oprávněni, což bude rozhodující pro určení, zdali svědčí žalobci právo požadovat náhradu za toto užívání rovněž po dovolatelce.

18. Soudy nižších stupňů jsou podle § 243g odst. 1, části věty první za středníkem, o. s. ř. ve spojení s § 226 o. s. ř. vázány právními názory dovolacího soudu vyslovenými v tomto rozhodnutí.

č. 9

č. 9

Právní jednání, jímž dlužník uzavře zástavní smlouvu ke svému závodu, není jen proto právním jednáním, které vede k úpadku dlužníka.

„Přiměřenou protihodnotou“ ve smyslu ustanovení § 241 odst. 5 písm. a) insolvenčního zákona se rozumí protihodnota majetkové povahy poskytnutá dlužníku.

Incidenční spory (žaloba odpůrčí), Zástavní právo (o. z.), Hromadná věc (o. z.)

§ 3 IZ, § 241 IZ

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2021, sen. zn. 29 ICdo 50/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.50.2019.1

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 11. 2018 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 10. 5. 2018, č. j. 42 ICM 4552/2017-85, Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Určil, že právní jednání dlužníka (S. s. r. o.) – uzavření zástavní smlouvy k závodu dlužníka dne 15. 9. 2016 (dále též jen „zástavní smlouva“) – je vůči věřitelům přihlášeným do insolvenčního řízení vedeného u insolvenčního soudu pod označenou spisovou značkou neúčinné (bod I. výroku).

[2] Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod II. výroku).

[3] Uložil žalovanému zaplatit státu do 3 dnů od právní moci rozhodnutí na soudním poplatku částku 2 000 Kč (bod III. výroku).

č. 9

2. Insolvenční soud – vycházejí z ustanovení § 3 odst. 1, § 235 odst. 1 a § 241 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a dále z ustanovení § 502 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“) – dospěl po provedeném dokazování k následujícím závěrům:

3. Žalobce prokázal splnění podmínek dle ustanovení § 241 odst. 1 a 4 insolvenčního zákona, kdežto žalovaný neprokázal, že šlo o výjimku dle § 241a odst. 5 písm. a) insolvenčního zákona.

4. V intencích § 241 odst. 1 insolvenčního zákona má insolvenční soud za to, že zástavní smlouva žalovaného jednoznačně zvýhodnila před ostatními nezajištěnými věřiteli.

5. V době uzavření zástavní smlouvy měl dlužník více věřitelů (minimálně 9) a závazky vůči nim (v souhrnné výši minimálně 12 milionů Kč) nebyl schopen splnit, neboť je neplnil po dobu delší než 3 měsíce. Domněnku úpadku dlužníka dle § 3 odst. 2 písm. b) insolvenčního zákona pak nevyvrací tvrzení žalovaného, že dlužník v rozhodném období disponoval majetkem, který by při případném zpeněžení při výkonu rozhodnutí nebo exekuci postačoval k uhrazení závazků.

6. V době uzavření zástavní smlouvy již mezi účastníky existoval úvěrový vztah [na základě smlouvy o úvěru ze dne 6. 9. 2012 (dále též jen „úvěrová smlouva“) a jejích dodatků], takže byla splněna i podmínka dle ustanovení § 241 odst. 3 písm. d) insolvenčního zákona, když jediným benefitem dodatku č. 19 (v němž se smluvní strany mimo jiné zavázaly, že uzavřou zástavní smlouvu) bylo prodloužení splatnosti úvěru. K námitce, že zástavní smlouvou došlo jen ke změně (způsobu) zajištění, insolvenční soud uzavírá, že i záměna institutů zajištění je u nového zajištění novým (originálním) způsobem dozajištění již existujícího závazku.

7. Je splněna i podmínka dle ustanovení § 241 odst. 4 insolvenčního zákona, když dlužník uzavřel s žalovaným zástavní smlouvu v době kratší 1 roku před zahájením insolvenčního řízení.

8. K ustanovení § 241 odst. 5 písm. a) insolvenčního zákona insolvenční soud uvádí, že dlužník neobdržel od žalovaného dostatečné protiplnění za zřízení zástavního práva. Přiměřeným protiplněním není poskytnutí úvěru podle úvěrové smlouvy společnosti S. T.

s. r. o. (dále jen „společnost ST“), neboť z toho neměl dlužník prospěch. Přiměřeným protiplněním není ani tvrzené poskytnutí bankovní záruky. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že bankovní záruka byla vystavena před uzavřením úvěrové smlouvy (24. 1. 2012), takže nešlo o protiplnění za uzavření zástavní smlouvy a žalovaný přes poučení dle ustanovení § 118a odst. 1 a 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), nenabídl soudu tvrzení a důkazy, které by potvrzovaly provázanost bankovní záruky s úvěrovou smlouvou. Plnění z bankovní záruky bylo nadto poskytnuto až po několika měsících od zřízení zajištění (12. 12. 2016 a 15. 3. 2017).

9. Ve světle judikatorních závěrů není přiměřeným protiplněním ani prodloužení splatnosti úvěru; nejde o ekvivalent, ze které mohou být uspokojeni jiní věřitelé dlužníka.

10. K odvolání žalovaného Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 11. 2018:

[1] Potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok).

[2] Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

11. Odvolací soud – vycházejí z ustanovení § 3, § 239 a § 241 insolvenčního zákona a z ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k následujícím závěrům:

12. Žaloba byla podána k tomu aktivně věcně legitimovanou osobou v zákonem určené lhůtě a žalovaný je ve sporu pasivně věcně legitimován (§ 239 odst. 1 a 3, § 241 odst. 4 insolvenčního zákona).

13. Odvolací soud má za správný závěr insolvenčního soudu o potřebě posoudit neúčinnost zástavní smlouvy dle ustanovení § 241 insolvenčního zákona. K tomu s poukazem na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2014, sp.zn. 29 ICdo 14/2012 [jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 113/2014 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 113/2014“), který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu], zdůrazňuje nezbytnost zjištění, že se v důsledku označeného „právního úkonu“ dostane žalovanému (odvolací soud v této pasáži opakovaně nesprávně hovoří o „žalobci“) na úkor ostatních věřitelů vyššího uspokojení, než jaké by mu jinak náleželo v konkursu, že dlužník učinil „právní úkon“ v době, kdy byl v úpadku, nebo že tento „právní úkon“ k dlužníkovu úpadku vedl, že „právní úkon“ byl učiněn ve prospěch žalovaného (osoby, která není osobou blízkou dlužníku, ani osobou, která s dlužníkem tvoří koncern) v době 1 roku před zahájením insolvenčního řízení, a že dlužník tímto „právním úkonem“ poskytl svůj majetek k zajištění již existujícího závazku, aniž by šlo o vznik zajištění v důsledku změn vnitřního obsahu zastavené věci hromadné, a neobdržel za zřízení zajištění současně přiměřenou protihodnotu.

14. Závěr insolvenčního soudu, že ke dni uzavření zástavní smlouvy (15. 9. 2016) byla ve smyslu ustanovení § 241 odst. 2 insolvenčního zákona splněna podmínka, že dlužník byl v úpadku ve formě platební neschopnosti, neboť tvrzení žalovaného o majetkové dostatečnosti dlužníka nebylo způsobilé vyvrátit domněnku platební neschopnosti dlužníka dle § 3 odst. 2 písm. b/ insolvenčního zákona, odvolací soud bez dalšího nesdílí se zřetelem k závěrům plynoucím např. z usnesení Nejvyššího

soudu ze dne 12. 12. 2013, sen. zn. 29 NSČR 113/2013 (jde o usnesení uveřejněné pod číslem 45/2014 Sb. rozh. obč.), nebo z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2014, sen. zn. 29 NSČR 119/2014, a k absenci poučení dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. Míni však, že takový postup nebyl potřebný neboť lze uzavřít, že úkon dlužníka k jeho úpadku přinejmenším vedl.

15. Sjednáním zástavního práva k závodu totiž (s přihlédnutím k definici závodu v § 502 o. z.) měly být z veškerého majetku dlužníka přednostně uspokojeny (zcela či částečně) výhradně pohledávky žalovaného. Sám žalovaný v řízení (i v podaném odvolání) poukazoval na to, že s ohledem na soupis majetku náležejícího do majetkových podstat dlužníka a jeho spoludlužníků představuje hodnota majetku tvořícího předmět zajištění dle zástavní smlouvy jen zlomek hodnoty jeho pohledávky za dlužníkem. Ostatní zjištěné pohledávky vůči dlužníku by tedy zůstaly neuspokojeny. Proto ani nebylo potřebné doplňovat dokazování znaleckým posudkem k ekonomické situaci dlužníka ke dni uzavření zástavní smlouvy nebo výsledkem jednatele dlužníka.

č. 9

16. Žalovaný se též mýlí, má-li za to, že insolvenční soud měl ve smyslu ustanovení § 86 insolvenčního zákona v této věci sám z úřední povinnosti provádět dokazování ke zjištění dlužníkovy úpadku; předmětné ustanovení se totiž v incidenčních sporech neuplatní (§ 160 odst. 3 insolvenčního zákona); jde o sporná řízení, v nichž se prosazuje zásada projednací (§ 120 o. s. ř.).

17. S námitkou, že zřízení zástavního práva k závodu bylo (jen) změnou vnitřního obsahu zastavené věci hromadné, se insolvenční soud vypořádal a odvolací soud souhlasí s jeho závěrem, že vzniklo nové dozajištění již existujícího závazku.

18. K poukazu žalovaného na ustanovení § 241 odst. 5 písm. b) insolvenčního zákona odkazuje odvolací soud na judikaturu Nejvyššího soudu představovanou např. R 113/2014, konkrétně na ty závěry, jež se týkají odlišnosti skutkových podstat uvedených v § 241 odst. 5 insolvenčního zákona pod písmeny a) a b). Pro posouzení, zda zástavní smlouvy jsou zvýhodňujícími právními úkony, je tak nevýznamné, zda šlo o právní úkony učiněné za podmínek obvyklých v obchodním styku a zda byly splněny další podmínky určené v ustanovení § 241 odst. 5 písm. b) insolvenčního zákona; podstatné je pouze to, zda za zřízení zajištění závazku dlužník současně obdržel přiměřenou protihodnotu (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2014, sen. zn. 29 ICdo 13/2012).

19. Odvolací soud nesouhlasí ani s názorem žalovaného, že dlužník obdržel na podkladě zástavní smlouvy přiměřenou protihodnotu. Uzavření zástavní smlouvy bezprostředně předcházelo snížení výše poskytnutého úvěru a v souvislosti s uzavřením zástavní smlouvy již dlužník sám žádné další prostředky formou úvěru nečerpal. Není významné, že tak činila společnost ST nebo společnost S. A. s. r. o. (dále jen „společnost SA“), byť šlo o dlužníkovy spoludlužníky. Jen to, že dlužník byl oprávněn nadále čerpat sjednaný úvěr, a že byla prodloužena splatnost dříve sjednaných úvěrů o cca 5 měsíců, nelze považovat za poskytnutí přiměřené protihodnoty (k tomu obdobně srov. např. R 113/2014 nebo rozsudek Nejvyššího soudu sen. zn. 29 ICdo 13/2012).

20. Odvolací soud přitakává insolvenčnímu soudu i potud, že poskytnutím přiměřené protihodnoty není ani plnění z bankovní záruky. Z listin týkajících se vyplacených

bankovních záruk nevyplývá, že by byly realizovány na podkladě úvěrové smlouvy. I kdyby tomu tak bylo, šlo by o závazek (z bankovní záruky) založený již úvěrovou smlouvou, nikoli zástavní smlouvou (jako profit z ní).

21. Není přitom namístě vycházet z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 9. 2018, „č. j.“ (správně sen. zn.) 104 VSPH 617/2018. V uvedeném rozhodnutí sice Vrchní soud v Praze posuzoval neúčinnost téže zástavní smlouvy, leč vůči jinému dlužníku (společnosti SA); jiné byly okolnosti úpadku společnosti SA a do určité míry byly odlišné i otázky poskytnutí protihodnoty.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

22. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, které „mají být dovolacím soudem vyřešeny jinak“ a na vyřešení právních otázek, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, konkrétně otázek:

[1] Lze posoudit předmětnou zástavní smlouvu jako neúčinný právní úkon?

[2] Nacházel se dlužník v době uzavření zástavní smlouvy v úpadku?

23. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.) a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí změnil v tom duchu, že se žaloba zamítá, nebo aby zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

24. V mezích uplatněného dovolacího důvodu pak dovolatel argumentuje k položeným otázkám následovně:

K otázce č. 1 (K právnímu jednání, které vedlo k úpadku dlužníka).

25. Dovolatel namítá, že soud mu neumožnil vyvrátit domněnku dlužníkovy úpadku, když (potud) neprovedl jím navržené důkazy a postupoval v rozporu s ustanovením § 86 insolvenčního zákona. Závěr odvolacího soudu, že již sjednáním zástavní smlouvy byly naplněny důvody pro závěr o úpadku dlužníka, má dovolatel za formalistický a zjednodušující, dovolává se závěrů R 45/2014. Míní, že k rozhodnému datu nebyl dlužník objektivně neschopen plnit své závazky, k čemuž odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 119/2014.

K otázce č. 2 (K přiměřené protihodnotě).

26. Dovolatel nesouhlasí se závěrem, že za přiměřené protiplnění ve smyslu § 241 odst. 5 písm. a/ insolvenčního zákona nelze považovat ani poskytnutí úvěru spoludlužníkům dlužníka, ani vyplacení bankovních záruk ve prospěch dlužníka. K tomu poukazuje i na to, že solidární závazek spoludlužníků z úvěrové smlouvy byl reakcí na projekt přeměny dlužníka (rozdělením, sloučením), v jehož důsledku došlo k přechodu části dlužníkovy jmění na společnost SA a společnost ST. Oprávnění čerpat další části „úvěrové linky“ (nad rámec bankovních záruk) přitom měl i dlužník; že tak neučinil, nemůže jít k tíži dovolatele.

27. Odvolacímu soudu dovolatel dále vytýká, že ignoroval možné splnění výjimky dle § 241 odst. 5 písm. b) insolvenčního zákona.

28. K bankovní záruce pak dovolatel uvádí, že ji vystavil 24. 10. 2012 (nikoli 24. 1. 2012 jak uvádí soud) a že její poskytnutí bylo v souladu s článkem II. odst. písm. c) úvěrové smlouvy, ve znění dodatku č. 15 a následujících.

29. Dovolatel rovněž míní, že protiplněním bylo i prodloužení splatnosti úvěrů (jež má výrazně pozitivní vliv na cash-flow úvěrovaného subjektu); namítá též, že nešlo o zřízení nového zajištění, nýbrž o vnitřní změnu druhu zajištěného majetku, dovolává se potud ustanovení § 241 odst. 3 písm. d) insolvenčního zákona. To, že bylo sjednáno zajištění k závodu místo položkového seznamu zajišťovaných věcí, nemůže (dle dovolatele) nic změnit na povaze zajištění.

30. Žalobce ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout, maje za to, že otázka č. 1 je otázkou skutkovou, nikoli právní, a že v řešení otázky č. 2 je napadené rozhodnutí souladné s judikaturou Nejvyššího soudu představovanou rozsudkem sen. zn. 29 ICdo 13/2012, včetně toho, že prodloužení splatnosti úvěru není odpovídajícím protiplněním.

č. 9

III.

Přípustnost dovolání

31. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2. článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

32. Dovolání, které nesměřuje proti žádnému z usnesení vypočtených v § 238a o. s. ř., je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. a v posouzení dovoláním předestřených právních otázek jde o věc dovolacím soudem zčásti neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

33. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

34. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

35. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

36. Pro právní posouzení věci jsou rozhodná následující skutková zjištění (jak z nich vyšly oba soudy):

37. Žalovaný uzavřel dne 6. 9. 2012 s dlužníkem smlouvu o úvěru a dalších bankovních službách poskytovaných formou víceúčelové linky až do částky 59 700 000 Kč, na základě které se žalovaný zavázal poskytovat dlužníku úvěry a jiné finanční služby (včetně bankovních záruk). Úvěrová smlouva byla následně doplněna 19 dodatky, jimiž se převážně měnila výše a splatnost úvěru.

38. Poté, Co na základě projektu rozdělení došlo k odštěpení dvou částí jmění dlužníka a k jejich přechodu na společnost SA a na společnost ST, uzavřeli žalovaný, dlužník, společnost SA a společnost ST dodatek č. 15 k úvěrové smlouvě, jímž společnost SA a společnost ST přistoupila podle § 1892 o. z. k dluhům dlužníka z úvěrové smlouvy.

39. Žalovaný, dlužník, společnost SA a společnost ST se následně dne 30. 8. 2016 dohodli dodatkem č. 19 úvěrové smlouvy na snížení maximální výše úvěrové linky na částku 90 miliónů Kč, na stanovení splatnosti úvěru do 31. 1. 2017 a na tom, že do 15. 9. 2016 zřídí zástavní právo k závodům všech 3 úvěrových (spolu)dlužníků.

40. Smlouvou o zřízení zástavního práva k závodům, uzavřenou mezi žalovaným (jako zástavním věřitelem) a úvěrovými (spolu)dlužníky coby zástavci ve formě notářského zápisu dne 15. 9. 2016, zřídil dlužník ve prospěch žalovaného zástavní právo ke svému závodu k zajištění dluhů z úvěrové smlouvy. Zástavní právo k závodu dlužníka bylo téhož dne zapsáno do Rejstříku zástav. V té době již žalovaný měl zřízeno k zajištění dluhů z úvěrové smlouvy zástavní právo k pohledávkám dlužníka, zástavní právo k movitým věcem – zásobám dlužníka a zástavní právo k nemovitým věcem ve vlastnictví dlužníka; dlužník mu rovněž vystavil zajišťovací blanco směnku.

41. Usnesením (vyhláškou) ze dne 24. 2. 2017 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne), oznámil insolvenční soud zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka.

42. Usnesením ze dne 26. 5. 2017 insolvenční soud (mimo jiné) zjistil úpadek dlužníka.

43. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona:

§ 3 Úpadek

(1) Dlužník je v úpadku, jestliže má

a/ více věřitelů a

b/ peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a

c/ tyto závazky není schopen plnit (dále jen „platební neschopnost“).

(2) Má se za to, že dlužník není schopen plnit své peněžité závazky, jestliže

a/ zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků, nebo

b/ je neplní po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti, nebo

c/ není možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníku výkonem rozhodnutí nebo exekucí, nebo

d/ nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené v § 104 odst. 1, kterou mu uložil insolvenční soud.

(3) Dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou - podnikatelem, je v úpadku i tehdy, je-li předlužen. O předlužení jde tehdy, má-li dlužník více věřitelů a souhrn jeho závazků převyšuje hodnotu jeho majetku. Při stanovení hodnoty dlužníkovu majetku se přihlíží také k další správě jeho majetku, případně k dalšímu provozování jeho podniku, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník bude moci ve správě majetku nebo v provozu podniku pokračovat.

(...)

§ 241

Neúčinnost zvýhodňujících právních úkonů

(1) Zvýhodňujícím právním úkonem se rozumí právní úkon, v jehož důsledku se některému věřiteli dostane na úkor ostatních věřitelů vyššího uspokojení, než jaké by mu jinak náleželo v konkursu.

(2) Zvýhodňujícím právním úkonem se rozumí pouze právní úkon, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, nebo právní úkon, který vedl k dlužníkovu úpadku. Má se za to, že zvýhodňující právní úkon učiněný ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, je úkonem, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku.

(3) Zvýhodňujícími právními úkony jsou zejména úkony, kterými dlužník

a/ splnil dluh dříve, než se stal splatným,

b/ dohodl změnu nebo nahrazení závazku ve svůj neprospěch,

c/ prominul svému dlužníku splnění dluhu nebo jinak dohodl anebo umožnil zánik či nesplnění svého práva,

d/ poskytl svůj majetek k zajištění již existujícího závazku, ledaže jde o vznik zajištění v důsledku změn vnitřního obsahu zastavené věci hromadné.

(4) Zvýhodňujícímu právnímu úkonu lze odporovat, byl-li učiněn v posledních 3 letech před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, anebo v době 1 roku před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch jiné osoby.

(5) Zvýhodňujícím právním úkonem není

a/ zřízení zajištění závazku dlužníka, obdržel-li za ně dlužník současně přiměřenou protihodnotu,

b/ právní úkon učiněný za podmínek obvyklých v obchodním styku, na základě kterého dlužník obdržel přiměřené protiplnění nebo jiný přiměřený majetkový prospěch, a to za předpokladu, že nešlo o úkon učiněný ve prospěch osoby dlužníkovu blízké nebo osoby, která tvoří

s dlužníkem koncern, a že osoba, v jejíž prospěch byl úkon učiněn, nemohla ani při náležitě pečlivosti poznat, že dlužník je v úpadku, nebo že by tento úkon mohl vést k úpadku dlužníka,

c/ právní úkon, který dlužník učinil za trvání moratoria nebo po zahájení insolvenčního řízení za podmínek stanovených tímto zákonem.

44. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila ustanovení § 3 odst. 1 až 3 a § 241 insolvenčního zákona již v době uzavření zástavní smlouvy (15. 9. 2016). Ustanovení § 3 odst. 1 a 2 a § 241 insolvenčního zákona později změn nedoznala a ustanovení § 3 odst. 3 insolvenčního zákona doznalo změn jen potud, že se s účinností od 1. 7. 2017, po novele insolvenčního zákona provedené zákonem č. 64/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, posunulo ve struktuře § 3 insolvenčního zákona do odstavce 4.

45. Úvodem Nejvyšší soud poznamenává, že 1. 1. 2014 se stal účinným zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, jenž pojem „právní úkon“ dle § 34 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, nahradil pojmem „právní jednání“ (srov. § 545 a násl. o. z.). V tomto duchu (jako s „právním jednáním“) je nutno v době od 1. 1. 2014 terminologicky pracovat i s pojmem „právní úkon“ obsaženým v § 241 insolvenčního zákona.

46. Ve shora ustaveném právním rámci činí Nejvyšší soud k dovolatelem položeným otázkám následující závěry.

K otázce č. 1 (K úpadku dlužníka).

47. Judikatura Nejvyššího soudu je ustálena v závěru, že podle úpravy obsažené v insolvenčním zákoně lze určit (při splnění dalších předpokladů) i neúčinnost zástavní smlouvy (srov. R 113/2014 nebo rozsudek Nejvyššího soudu sen. zn. 29 ICdo 13/2012). Tímto způsobem se Nejvyšší soud (pro insolvenční poměry) vymezil odlišně oproti závěrům, jež při výkladu obecné úpravy odporovatelnosti (představované tehdy ustanovením § 42a obč. zák.) podal Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 27. 8. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2041/2012, uveřejněném pod číslem 18/2014 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 18/2014“).

48. V těch případech, v nichž dlužník zástavní smlouvou poskytl svůj majetek (zástavu) k zajištění svého již existujícího závazku (aniž by šlo o vznik zajištění v důsledku změn vnitřního obsahu zastavené věci hromadné), jde o právní jednání uvedené (v rámci demonstrativního výčtu zvýhodňujících právních jednání obsaženého v § 241 odst. 3 insolvenčního zákona) v § 241 odst. 3 písm. d/ insolvenčního zákona (srov. opět R 113/2014).

49. Jelikož zvýhodňujícím právním jednáním se ve smyslu ustanovení § 241 odst. 2 věty první insolvenčního zákona rozumí pouze právní jednání, které dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, nebo právní jednání, které vedlo k dlužníkovu úpadku, a nešlo o případ, kdy by se uplatnila (měla uplatnit) vyvratitelná domněnka dlužníkovu úpadku dle ustanovení § 241 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona, soudy se správně zabývaly tím, zda zástavní smlouva byla právním jednáním, které dlužník učinil v době,

kdy byl v úpadku, nebo právním jednáním, které vedlo k dlužníkovu úpadku. Závěr insolvenčního soudu, že šlo o právní jednání, které dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, vycházející z toho, že byla prokázána domněnka úpadku dlužníka dle § 3 odst. 2 písm. b) insolvenčního zákona, odvolací soud nesdílel, dovodil však, že předmětné právní jednání k úpadku dlužníka přinejmenším vedlo, když sjednáním zástavního práva k závodu měly být z veškerého majetku dlužníka přednostně uspokojeny (zcela či částečně) výhradně pohledávky žalovaného (srov. reprodukce odstavce 15. napadeného rozhodnutí v odstavcích 14. a 15. výše). Tento závěr zjevně neobstojí.

50. Zástavní právo má v první řadě funkci zajišťovací; zabezpečuje pohledávku zástavního věřitele již od okamžiku svého vzniku, vede (motivuje) dlužníka k tomu, aby pohledávku zástavního věřitele dobrovolně splnil, a zástavnímu věřiteli poskytuje jistotu, že se bude moci uspokojit ze zástavy, nebude-li jeho pohledávka řádně a včas splněna. Nebyla-li pohledávka zástavního věřitele řádně a včas splněna, uplatní se uhrazovací funkce zástavního práva; zástavní věřitel je oprávněn uspokojit se ze zástavy, aniž by musel spoléhat na to, že se domůže úhrady své pohledávky z majetku dlužníka. Srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2005, sp. zn. 29 Odo 396/2003, uveřejněný pod číslem 31/2007 Sb. rozh. obč., nebo opět R 18/2014.

51. Zástavní právo je dále právem subsidiárním a akcesorickým. Subsidiarita zástavního práva vyjadřuje, že jde o podpůrný zdroj uspokojení pohledávky zástavního věřitele, který se uplatní jen tehdy, jestliže pohledávka nebyla dlužníkem dobrovolně splněna a ani nezanikla jiným způsobem. Akcesorickým je zástavní právo zejména proto, že vzniká pouze tehdy, vznikla-li platně také pohledávka, k jejímuž zajištění má sloužit; shodně srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2003, sp. zn. 21 Cdo 296/2003, uveřejněný pod číslem 64/2004 Sb. rozh. obč.

52. Závěr, že samotná zástavní smlouva není odporovatelným právním úkonem, formuloval Nejvyšší soud v R 18/2014 při zohlednění rozdílu mezi zajišťovací a uhrazovací funkcí zástavního práva a při respektu k subsidiaritě a akcesoritě zástavního práva především na základě argumentu, že vznik zástavního práva na základě písemné smlouvy uzavřené mezi dlužníkem a zástavním věřitelem nemá sám o sobě za následek zmenšení majetku dlužníka, neboť dlužník zůstává i po vzniku zástavního práva nositelem vlastnického nebo jiného práva k zástavě, která proto z jeho majetku neuchází. Odlišné pojetí, jež se prosazuje na poli práva insolvenčního [že samotná zástavní smlouva je (může být) odporovatelným právním jednáním], nemá původ v popření platnosti teze, že „vznik zástavního práva na základě písemné smlouvy uzavřené mezi dlužníkem a zástavním věřitelem nemá sám o sobě za následek zmenšení majetku dlužníka“, nýbrž v tom, že odpůrčí žaloba podle insolvenčního zákona sleduje i jiné cíle než odpůrčí žaloba podle občanského zákoníku. Neúčinným (a napadnutelným odpůrčí žalobou podle ustanovení § 239 insolvenčního zákona) je i právní jednání popsané v ustanovení § 241 odst. 3 písm. d) insolvenčního zákona, aniž by dosavadní majetek dlužníka (zástava) fakticky opustil majetkovou podstatu dlužníka. Účelem této právní úpravy je i v tomto případě „navrátit“ zástavu do majetkové podstaty dlužníka v tom smyslu, že z výtěžku zpeněžení zástavy nebude uspokojen přednostně (popřípadě, vzhledem k výši výtěžku zpeněžení, uspokojen výlučně) věřitel, jenž uplatnil právo na

uspokojení ze zajištění; srov. opět R 113/2014 nebo též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 2015, sen. zn. 29 ICdo 48/2013, uveřejněný pod číslem 106/2016 Sb. rozh. obč.

53. Jestliže vznik zástavního práva na základě písemné zástavní smlouvy uzavřené mezi dlužníkem a zástavním věřitelem nemá sám o sobě za následek zmenšení majetku dlužníka, pak logicky nemůže jít o právní jednání, které vedlo k dlužníkovu úpadku, bez zřetele k tomu, že zástavou byl dlužníkův závod. Jinak řečeno, právní jednání, jímž dlužník uzavře zástavní smlouvu ke svému závodu, není jen proto právním jednáním, které vede k úpadku dlužníka. Tento závěr je plně v souladu se subsidiaritou zástavního práva, jež se projevuje tím, že jde o podpůrný zdroj uspokojení pohledávky zástavního věřitele, který se uplatní jen tehdy, jestliže pohledávka nebyla dlužníkem dobrovolně splněna a ani nezanikla jiným způsobem (srov. odstavec 51. výše). Právní posouzení věci odvolacím soudem tudíž potud správné není.

K otázce č. 2 (K přiměřené protihodnotě).

54. K dovolatelově námitce, že zřízení zástavního práva k závodu bylo pouhou změnou vnitřního obsahu dříve zastavených věcí hromadných (srov. § 241 odst. 3 písm. d) insolvenčního zákona), Nejvyšší soud uvádí, že v dané věci nebylo ve skutkové rovině sporu o tom, že před vznikem zástavního práva k závodu dlužníka (coby věci hromadné) měl žalovaný zřízeno k zajištění dluhů z úvěrové smlouvy zástavní právo k pohledávkám dlužníka, zástavní právo k movitým věcem – zásobám dlužníka a zástavní právo k nemovitým věcem ve vlastnictví dlužníka; dlužník mu rovněž vystavil zajišťovací bíanco směnku (srov. odstavec 40. výše). Zajišťovací směnka z žalovaného nikdy nečinila zajištěného věřitele ve smyslu ustanovení § 2 písm. g) insolvenčního zákona, natož věřitele zástavního, takže ve vztahu k ní nelze argumentovat změnou vnitřního obsahu „zastavené“ věci. Pohledávky dlužníka, movité věci dlužníka ani nemovité věci dlužníka pak nejsou věcmi hromadnými a neexistuje žádný rozumný důvod, pro který by zástavní právo zřízené k závodu dlužníka předmětnou zástavní smlouvou mělo být považováno za změnu vnitřního obsahu dříve zastavených věcí. Dovolání tudíž potud není důvodné.

55. K dovolatelově výtce, že odvolací soud ignoroval možné splnění výjimky dle § 241 odst. 5 písm. b) insolvenčního zákona (srov. reprodukce dovolání v odstavci 27. výše), Nejvyšší soud uvádí, že ustanovení § 241 odst. 5 písm. a/ a b/ insolvenčního zákona upravuje dvě skupiny právních jednání dlužníka, která nejsou zvýhodňujícími právními úkony; jednak právní jednání, jimiž dlužník zřídil zajištění svého závazku, obdržel-li za ně současně přiměřenou protihodnotu (písmeno a/), jednak právní jednání učiněná za podmínek obvyklých v obchodním styku, na základě kterých dlužník obdržel přiměřenou protiplnění nebo jiný přiměřený majetkový prospěch, a to za předpokladu, že nešlo o úkony učiněné ve prospěch osoby dlužníkovi blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, a že osoba, v jejíž prospěch byly úkony učiněny, nemohla ani při náležitě pečlivosti poznat, že dlužník je v úpadku, nebo že by tyto úkony mohly vést k úpadku dlužníka (písmeno b/). Z takového rozlišení je zjevné, že pro posouzení, zda konkrétní právní jednání je právním jednáním zvýhodňujícím, nelze právní jednání, jímž je zřízeno zajištění závazku dlužníka (§ 241 odst. 5 písm. a) insolvenčního zákona),

poměřovat kritérii, jež insolvenční zákon stanoví pro jiná zvýhodňující právní jednání v § 241 odst. 5 písm. b/ insolvenčního zákona.

56. Pro posouzení, zda zástavní smlouva je zvýhodňujícím právním jednáním, je tak nevýznamné, zda šlo o právní jednání učiněné za podmínek obvyklých v obchodním styku a zda byly splněny další podmínky určené v ustanovení § 241 odst. 5 písm. b) insolvenčního zákona; podstatné je pouze to, zda za zřízení zajištění závazku dlužník současně obdržel přiměřenou protihodnotu (srov. opět R 113/2014 a rozsudek Nejvyššího soudu sen. zn. 29 ICdo 13/2012). Dovolání proto ani potud není důvodné.

57. K námitkám vznášeným dovolatelem k otázce (ne)přiměřené protihodnoty ve smyslu ustanovení § 241 odst. 5 písm. a/ insolvenčního zákona (srov. reprodukce dovolání v odstavcích 26. a 29. výše) Nejvyšší soud především uvádí, že jakkoli nelze terminologicky zaměňovat pojmy „přiměřená protihodnota“ (§ 241 odst. 5 písm. a) insolvenčního zákona) a „přiměřené protiplnění“ (§ 240 a § 241 odst. 5 písm. b) insolvenčního zákona) nebo „jiný přiměřený majetkový prospěch“ (§ 241 odst. 5 písm. b) insolvenčního zákona), i při interpretaci pojmu „přiměřená protihodnota“ lze vyjít z toho, jak Nejvyšší soud vyložil „protiplnění dle § 240 insolvenčního zákona“ v rozsudku ze dne 31. března 2020, sen. zn. 29 ICdo 98/2018, uveřejněném pod číslem 110/2020 Sb. rozh. obč. V něm uzavřel, že takové „protiplnění“ musí být majetkové povahy, reálné a přiměřeně ekvivalentní; nemůže mít jinou, např. nemajetkovou, povahu nebo podobu, kterou nelze nijak zpeněžit anebo využít k uspokojení věřitelů.

58. Také „přiměřenou protihodnotou“ se rozumí (vzhledem k tomu, že ustanovení § 241 insolvenčního zákona slouží k ochraně majetkových zájmů věřitelů dlužníka před právním jednáním, jímž dlužník majetkově zvýhodňuje jen některé z nich) protihodnota majetkové povahy poskytnutá dlužníku. K tomu Nejvyšší soud již v rozsudku sen. zn. 29 ICdo 13/2012 ozřejmil, že za takovou (přiměřenou) protihodnotu nelze považovat „prolongaci“ splátek (sporným právním jednáním zajištěné) pohledávky, ani „nevyužití“ sankcí spojených s porušením povinnosti dlužníka k úhradě této pohledávky, nebo „nevymáhání“ zajišťovací směnky, s tím, že to platí i pro „umožnění“ dalšího provozu společnosti (dlužníka). V popsaném rozsahu napadené rozhodnutí těmto závěrům odpovídá.

59. Pro účely posouzení, zda „přiměřenou protihodnotou“ je (může být) možnost (dalšího) čerpání úvěru dlužníkem (lhostejno, že tuto možnost měly až do částky 90 milionů Kč též společnosti SA a ST coby dlužníkovi spoludlužníci z úvěrové smlouvy na základě dodatku č. 15, které jediné využily možnost čerpat úvěr po uzavření dodatku č. 19), je určující přesné pojmenování úvěrového vztahu v době uzavření (a účinnosti) zástavní smlouvy. Ujednání úvěrové smlouvy o „úvěrové lince“ je typově ujednáním o možnosti dlužníka čerpat opakovaně (při současném postupném splácení) krátkodobý provozní bankovní úvěr až do výše schváleného úvěrového rámce. Je bankou poskytován pro průběžné (opakované) financování oběžného majetku podniku. Princip takového úvěru (revolvingového úvěru) je založen na sjednání úvěrového limitu a jeho účelovém čerpání. V těch případech, kdy dodatky k úvěrové smlouvě mění v čase výši úvěrového rámce [v předmětném případě činil úvěrový rámec původně částku 59 700 000 Kč, přičemž posledním dodatkem (dodatkem č. 19) již šlo o „snížení“ na částku 90 milionů Kč], je pro určení, zda dlužník zástavní smlouvou zajistil svůj již existující

závazek (§ 241 odst. 3 písm. d) insolvenčního zákona), nebo (též) svůj závazek budoucí (a v jakém rozsahu), podstatně postavit po skutkové stránce najisto rozsah čerpání úvěru a míry jeho splacení před sjednáním dodatku č. 19. Na základě dosavadních skutkových zjištění (a odtud formulovaných skutkových závěrů) soudů nižších stupňů však úsudek, jenž by v rovině právní dovoloval postavit najisto, že zástavní smlouva zajišťovala pouze již existující závazek dlužníka, zatím nelze přijmout.

60. Nejvyšší soud tudíž uzavírá, že ač shledal některé dovolací námitky neopodstatněnými, nesprávnost řešení otázky č. 1 odvolacím soudem a neúplnost skutkových podkladů pro odpověď na otázku (nezbytnou pro zkoumání „přiměřenosti protihodnoty“), zda a v jakém rozsahu zástavní smlouva zajišťovala již existující závazek dlužníka, činí dovolání ve výsledku opodstatněným. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí zrušil (včetně závislých výroků o nákladech řízení) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

č. 10

č. 10

Insolvenční soud může schválit konečnou zprávu v jiném znění, než ve kterém ji předložil insolvenční správce, jde-li o změny nebo doplnění, které nemění základní obsah konečné zprávy (§ 304 odst. 4 písm. b/ insolvenčního zákona).

Jestliže insolvenční soud v insolvenčním řízení, v němž je úpadek dlužníka řešen konkursem, pravomocně rozhodl podle ustanovení § 298 insolvenčního zákona o vydání tzv. čistého výtěžku zpeněžení zajištění zajištěnému věřiteli dosaženého tak, že od výtěžku zpeněžení odečetl náklady spojené se správou a zpeněžením předmětu zajištění a částku připadající na odměnu insolvenčního správce (§ 298 odst. 2 insolvenčního zákona), pak k námitkám vzneseným k účelnosti a výši nákladů spojených se správou a zpeněžením předmětu zajištění v rámci námitek proti konečné zprávě (§ 304 odst. 2 insolvenčního zákona) již insolvenční soud při projednání a schválení konečné zprávy nepřihlíží (§ 298 odst. 3 část věty za středníkem insolvenčního zákona).

Insolvenční řízení

§ 298 IZ, § 304 IZ

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2021, sen. zn. 29 NSČR 103/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.103.2020.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání dlužníka proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 7. 2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 31. 10. 2019 Krajský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Schválil konečnou zprávu o zpeněžování majetkové podstaty a vyúčtování odměny a výdajů insolvenčního správce (dále jen „konečná zpráva“), s tím, že:

a/ příjmy z podstaty činí celkem 3 629 647,45 Kč;

b/ výdaje z podstaty činí celkem 3 378 185,03 Kč;

c/ odměna insolvenčního správce činí 244 643,95 Kč;

d/ částka určená k rozvrhu k rozdělení mezi nezajištěné věřitele činí 6 811,47 Kč (bod I. výroku).

[2] Uložil insolvenčnímu správci [Ing. J. S., MBA (dále jen „J. S.“)], aby mu do 30 dnů od právní moci usnesení předložil návrh rozvrhového usnesení a upravený seznam přihlášených pohledávek (bod II. výroku).

č. 10

Šlo v pořadí již o druhé rozhodnutí insolvenčního soudu o schválení konečné zprávy když první usnesení (ze dne 8. 8. 2018) zrušil Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 11. 11. 2019 a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

2. Insolvenční soud – vycházejí z ustanovení § 304 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a z toho, že námitky proti konečné zprávě podal pouze dlužník (B-98) – dospěl po přezkoumání (opakovaně doplněné) konečné zprávy a vyúčtování odměny a výdajů insolvenčního správce k následujícím závěrům.

3. Příjmy majetkové podstaty uvedené v konečné zprávě ve výši 3 629 647,45 Kč odpovídají obsahu spisu. Z této částky tvoří 3 602 671 Kč výtěžek zpeněžení zajištěného majetku a 26 976,45 Kč zpeněžení ostatního majetku, z čehož 15 631 Kč představují srážky z příjmu dlužníka, 11 204,45 Kč plnění z insolvenčního řízení dlužnice M. D. (dále jen „M. D.“), a 144 Kč příjem od České správy sociálního zabezpečení. Za nesporné výdaje, které již nelze účinně napadati námitkami proti konečné zprávě, má insolvenční soud pravomocně přiznané výdaje spojené se zpeněžením zajištěného majetku dlužníka [181 722,04 Kč, zahrnující hotové výdaje za odměnu realitní kanceláři (180 133 Kč), poštovné (540 Kč), legalizaci podpisů (60 Kč) a cestovné (989,04 Kč)].

4. K námitkám týkajícím se vykonatelných směnečných pohledávek dlužníka insolvenční soud uvádí, že dlužník od počátku insolvenčního řízení řádně nespolupracoval ani s insolvenčním správcem ani s insolvenčním soudem. K výzvě insolvenčního správce (ze dne 30. 11. 2015) nepředložil soupis majetkové podstaty a nedostavil se bez omluvy ani k jednání insolvenčního soudu nařízenému na 15. 9. 2016 k prohlášení o majetku dlužníka. Až na základě výzvy insolvenčního soudu ze dne 25. 10. 2016 (B-42) zaslal zástupce dlužníka kopie dvou směnečných platebních rozkazů proti L. B. (dále jen „L. B.“) z roku 2008, včetně exekučních příkazů ze 7. 3. 2013 a 25. 3. 2013. Podle sdělení soudního exekutora JUDr. V. P. z 23. 11. 2016 v předmětném exekučním řízení vůči L. B. nebylo nic vymoženo. Usnesením ze dne 13. 3. 2017 insolvenční soud souhlasil s prodejem oněch směnečných pohledávek. Originály listin k těmto pohledávkám předal

zástupce dlužníka po výzvě insolvenčního soudu z 9. 6. 2017 (B-56) až 28. 7. 2017. Jelikož insolvenčnímu správci se nepodařilo pohledávky „prodat“, v souladu s ustanovením § 315 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona je vyloučil ze soupisu majetkové podstaty, což oznámil insolvenčnímu soudu 13. 4. 2018 (B-63). K pohledávkám dlužníka vůči M. D., Z. D. (dále jen „Z. D.“) a D. t. (dále jen „společnost D“), insolvenční soud poukazuje na to, že ohledně těchto dlužníkových dlužníků probíhala insolvenční řízení již od roku 2012. Do insolvenčních řízení vedených na majetek Z. D. a společnosti D dlužník pohledávky nepřihlásil, v insolvenčním řízení vedeném na majetek M. D. tak učinil 18. 1. 2013 a plnění z tohoto insolvenčního řízení bylo posléze též zasláno do majetkové podstaty dlužníka. Doklady k těmto pohledávkám dlužník insolvenčnímu správci nepředal.

5. K vyúčtování jízdného insolvenční soud uvádí, že (jak uvedeno výše) jízdami vyúčtovanými v rámci vydávání výtěžku zajištěnému věřiteli se již nemůže zabývat. Ohledně jízdy k soudním jednáním insolvenční soud uvádí, že v době, kdy se zúčastnil jednání konaných 24. 8. 2015 a 23. 7. 2018, se pobočka insolvenčního správce nacházela v Č., a v době, kdy se zúčastnil jednání konaných 20. 5. 2019 a 30. 9. 2019, se pobočka insolvenčního správce nacházela v R. pod T. Insolvenčnímu správci tak náleží za 2 jízdy z Č. částka 287,33 Kč a za jízdy z R. pod T. do P. a zpět pak částka 1 190,63 Kč. K návrhu rozvrhového usnesení insolvenční soud uvádí, že jde pouze o předběžný návrh.

6. Odměnu vyúčtoval insolvenční správce v souladu s vyhláškou č. 313/2007 Sb., o odměně insolvenčního správce, o náhradách jeho hotových výdajů, o odměně členů a náhradníků věřitelského výboru a o náhradách jejich nutných výdajů; námitky proti odměně nebyly podány.

7. K odvolání dlužníka Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 15. 7. 2020 změnil usnesení insolvenčního soudu v bodě I. výroku jen tak, že částka určená k rozdělení mezi nezajištěné věřitele činí 6 818,47 Kč; jinak je potvrdil.

8. Odvolací soud dospěl po přezkoumání napadeného usnesení k následujícím závěrům.

9. K namítané nepřezkoumatelnosti usnesení insolvenčního soudu odvolací soud uvádí, že insolvenční soud schválil konečnou zprávu s dílčími změnami, tedy částečně s jinými výsledky insolvenčního řízení (jež však nezměnily základní obsah konečné zprávy) než insolvenční správce formuloval v konečné zprávě, a je rovněž zřejmé, jak dospěl k částkám uvedeným v napadeném usnesení.

10. Námitkou, že nedošlo k vypořádání zrušeného společného jmění manželů dlužníka a jeho manželky Z. F. (dále jen „Z. F.“), se insolvenční soud zabýval již v přípisu z 9. 6. 2017 (B-56), doručeném dlužníku 14. 6. 2017, a obdobně insolvenční správce (B-113). Odvolací soud přitom nemá pochyb o tom, že ustanovení § 274 insolvenčního zákona, ve znění účinném do 31. 5. 2019, pro věc rozhodném, umožňovalo zahrnout majetek ze společného jmění do majetkové podstaty, jestliže nebylo možné vypořádat společné jmění manželů proto, že závazky dlužníka, které z něj mohly být uspokojeny, byly vyšší než majetek, který náležel do společného jmění manželů. Poukazuje-li dlužník na to, že „zpeněžení oddlužením“ (v tomto případě u jeho manželky) vyvolává stejné účinky jako konkurs (zaniká společné jmění manželů, které je třeba vypořádat podle konkursních pravidel), pak přehlídí, že insolvenční soud schválil oddlužení Z. F. plněním

splátkového kalendáře, nikoli zpeněžením majetkové podstaty; účinek předvídaný ustanovením § 408 odst. 1 insolvenčního zákona tedy nenastal.

11. K námitce, že pravidlo formulované v § 274 insolvenčního zákona nelze aplikovat tak, že majetek náležející do společného jmění manželů bude bez dalšího zahrnut do majetkové podstaty insolvenčního řízení zahájeného dříve, podložené poukazem na ustanovení § 205 odst. 3 insolvenčního zákona, odvolací soud odkazuje na důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2016, sen. zn. 29 ICdo 37/2016, uveřejněného pod číslem 65/2018 Sb. rozh. obč. [který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu].

12. K námitce, že nedošlo ke spojení insolvenčních věcí dlužníka a jeho manželky, odvolací soud uvádí, že dlužník potud (účelově) přehlíží závěr Nejvyššího soudu formulovaný v usnesení ze dne 30. 11. 2017, sen. zn. 29 NSČR 1/2016.

13. Odvolací soud tak shledal odvolání důvodným jen částečně, potud, že správná výše částky určené k rozdělení nezajištěným věřitelům činí (jak plyne z odůvodnění napadeného usnesení) 6 818,47 Kč, nikoli 6 811,47 Kč (jak plyne z výroku napadeného usnesení).

č. 10

II.

Dovolání a vyjádření k němu

14. Proti usnesení odvolacího soudu podal dlužník dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené usnesení závisí na vyřešení právních otázek, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

15. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel argumentuje především tím, že konečná zpráva je (nadále) nepřezkoumatelná, opakuje námitky, jež vznášel proti poslední verzi konečné zprávy, a odmítá tezi odvolacího soudu, že není oprávněn napadat pravomocně přiznané hotové výdaje, jakož i argumentaci odvolacího soudu, že konečná zpráva byla schválena s dodatečnými dílčími změnami. K tomu se dovolává závěrů formulovaných v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2016, sen. zn. 29 NSČR 71/2014 (jde o usnesení uveřejněné v časopise Soudní judikatura, číslo 11, ročníku 2017, pod číslem 144). Mínil, že z onoho usnesení Nejvyššího soudu zřetelně plyne význam a funkce schvalování konečné zprávy a její obligatorní náležitosti.

16. Dovolatel namítá, že usnesení insolvenčního soudu ze dne 31. 10. 2019 (mimo dalších nedostatků – např. nepřezkoumatelnosti hotových výdajů insolvenčního správce) vyčísluje celkové výdaje majetkové podstaty jinak, než je v konečné zprávě vyčíslil insolvenční správce, a stejné nesrovnalosti se objevily u výdajových položek majetkové podstaty. Insolvenční soud též přiznal insolvenčnímu správci jinou odměnu než požadoval, a uvedl jinou celkovou výši výdajů majetkové podstaty dlužníka.

17. Dále dovolatel opakuje námitku, že soudy nerespektovaly v insolvenčním řízení judikaturu o spojení samostatných insolvenčních řízení manželů ke společnému řízení,

odkazuje na závěry vyjádřené v označeném usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 4. 2011, s tím, že jde o závěry, které Nejvyšší soud ve své judikatuře „nikterak nespороval“.

18. Dovolací argumentaci uzavírá dovolatel námitkou, že ustanovení § 274 insolvenčního zákona nebylo ve věci jeho společného jmění manželů uplatnitelné, jelikož oba manželé byli v úpadku a toto pravidlo nelze použít tak, že se takový majetek bez dalšího zahrne do dříve zahájeného insolvenčního řízení. Odtud dovozuje, že společné jmění manželů dosud nebylo řádně vypořádáno.

19. Insolvenční správce ve vyjádření má napadené rozhodnutí za správné a navrhuje dovolání odmítnout.

III.

Přípustnost dovolání

20. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

21. Dovolání nesměřuje proti žádnému z usnesení vypočtených v § 238a o. s. ř., takže zbývá určit, zda je přípustné podle § 237 o. s. ř. (když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř.). Pro další úvahy Nejvyššího soudu přítom byl i při posuzování přípustnosti dovolání rozhodný insolvenční zákon ve znění účinném do 31. 5. 2019, a to se zřetelem k článku II (Přechodné ustanovení) části první zákona č. 31/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

22. Důvod připustit dovolání Nejvyšší soud neměl pro účely posouzení námitky, že insolvenční řízení dlužníka mělo být spojeno s insolvenčním řízením jeho manželky. Tato námitka je totiž založena na ignoranci závěrů, jež Nejvyšší soud k této otázce přijal (v poměrech této věci) v usnesení sen. zn. 29 NSČR 1/2016. V něm vysvětlil, že v době od 1. 1. 2014 není přípustné (s výjimkou podávající se z dikce § 394a insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014 pro společný návrh manželů na povolení oddlužení) spojení věcí různých dlužníků ke společnému řízení i v těch insolvenčních řízeních, jež byla zahájena před 1. lednem 2014. K témuž závěru se Nejvyšší soud dále přihlásil např. v usnesení ze dne 30. 11. 2017, sen. zn. 29 NSČR 7/2016, nebo v usnesení ze dne 30. 4. 2019, sen. zn. 29 NSČR 78/2017, uveřejněném pod číslem 27/2020 Sb. rozh. obč.

23. Ve vztahu k vypořádání společného jmění manželů a k výhradě, že usnesení insolvenčního soudu se odchyluje od konečné zprávy, Nejvyšší soud shledává dovolání přípustným, když potud jde o otázky v insolvenčních poměrech dovolacím soudem beze zbytku nezodpovězené.

IV.

Důvodnost dovolání

24. Nejvyšší soud se – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – nejprve zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

25. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

26. Nejvyšší soud předesílá, že při úvaze, zda je (dovoláním zpochybněné) právní posouzení věci odvolacím soudem správné, vychází (musí vycházet) ze skutkových závěrů odvolacího soudu, nikoli z těch skutkových závěrů, které v dovolání na podporu svých právních argumentů nejprve zformuluje sám dovolatel. K tomu srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 29 Odo 268/2003, uveřejněného pod číslem 19/2006 Sb. rozh. obč., nebo důvody rozsudku ze dne 30. 9. 2015, sen. zn. 29 ICdo 28/2013, uveřejněného pod číslem 94/2016 Sb. rozh. obč. V těch částech, jimiž dovolání polemizuje se skutkovými závěry soudů nižších stupňů, jde o polemiku nepřipustnou (nepřipustnou proto, že skutkový dovolací důvod občanský soudní řád v rozhodném znění nezná).

27. Pro další úvahy Nejvyššího soudu k otázce (ne)vypořádání společného jmění dlužníka a jeho manželky jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona (jež v tomto znění platila již v době vydání rozhodnutí o úpadku dlužníka):

§ 268

(1) Prohlášením konkursu zaniká společné jmění dlužníka a jeho manžela; byl-li vznik společného jmění dlužníka a jeho manžela vyhrazen ke dni zániku manželství, má prohlášení konkursu stejné majetkoprávní účinky jako zánik manželství.

(2) Po prohlášení konkursu se provede vypořádání společného jmění manželů, které

a/ zaniklo podle odstavce 1,

b/ do prohlášení konkursu zaniklo, ale nebylo vypořádáno, nebo

c/ bylo zúženo smlouvou nebo rozhodnutím soudu a do prohlášení konkursu nebylo vypořádáno.

(...)

§ 274

Nelze-li provést vypořádání společného jmění manželů proto, že závazky dlužníka, které z něj mohou být uspokojeny, jsou vyšší než majetek, který náleží

do společného jmění manželů, zahrne se celý majetek náležející do společného jmění manželů do majetkové podstaty.

28. Ve skutkové rovině nebylo pochyb o tom, že:

[1] Insolvenční řízení dlužníka a Z. F. byla zahájena jejich insolvenčními návrhy dne 5. 6. 2013.

[2] Usnesením ze dne 19. 8. 2013 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne v 15.41 hodin), ve znění doplňujícího usnesení ze dne 9. 9. 2013 (zveřejněného v insolvenčním rejstříku 10. 9. 2013, v 11.32 hodin), insolvenční soud (mimo jiné):

1/ Zjistil úpadek Z. F. (bod I. výroku).

2/ Insolvenčním správcem Z. F. ustanovil J. S. (bod II. výroku).

3/ Povolil oddlužení (bod III. výroku).

4/ Určil, že účinky rozhodnutí o úpadku nastávají okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku (bod IV. výroku).

[3] Usnesením ze dne 15. 10. 2013 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku 24. 10. 2013 v 9.35 hodin), insolvenční soud (mimo jiné) schválil oddlužení Z. F. plněním splátkového kalendáře.

[4] Usnesením ze dne 17. 3. 2014 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku 25. 3. 2014 v 10.46 hodin), insolvenční soud (mimo jiné) vzal na vědomí splnění oddlužení Z. F. plněním splátkového kalendáře. V tomto výroku nabylo usnesení právní moci 25. 3. 2014.

[5] Usnesením ze dne 17. 3. 2014 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku 25. 3. 2014 v 10.43 hodin), které nabylo právní moci dne 16. 4. 2014, přiznal insolvenční soud Z. F. osvobození od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny.

[6] Usnesením ze dne 20. 5. 2015 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne v 8.57 hodin), insolvenční soud (mimo jiné):

1/ Zjistil úpadek dlužníka (bod II. výroku).

2/ Insolvenčním správcem dlužníka ustanovil J. S. (bod III. výroku).

3/ Určil, že účinky rozhodnutí o úpadku nastávají okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku (bod VI. výroku).

4/ Zamítl návrh dlužníka na povolení oddlužení (bod I. výroku).

5/ Prohlásil konkurs na majetek dlužníka, s tím, že konkurs bude projednáván jako nepatrný (body IV. a V. výroku).

[7] Usnesením ze dne 13. 7. 2016 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku 14. 7. 2016, v 6.55 hodin), které nabylo právní moci 17. 8. 2016, insolvenční soud (mimo jiné):

1/ Udělil J. S. souhlas k vydání výtěžku zpeněžení zajištění (označených nemovitých věcí) ve výši 3 194 875,03 Kč zajištěnému věřiteli (Hypoteční bance, a. s.) [bod I. výroku].

2/ Přiznal J. S. zálohu na odměnu ve výši 226 073,93 Kč (bod III. výroku). V důvodech usnesení insolvenční soud uvedl, že náklady spojené se správou a zpeněžením předmětu zajištění činily 181 722,04 Kč (jež spolu se zálohou na odměnu odečetl z částky dosažené zpeněžením (3 602 671 Kč).

29. K výkladu § 274 insolvenčního zákona se Nejvyšší soud vyjádřil v rozsudku ze dne 31. 10. 2019, sen. zn. 29 ICdo 151/2017, uveřejněném pod číslem 77/2020 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 77/2020“). V něm vysvětlil, že:

[1] Je-li ke dni zániku společného jmění dlužníka a jeho manžela důvod aplikovat § 274 insolvenčního zákona, neboť společné jmění dlužníka a jeho manžela je předluženo, přičemž závazky (dluhy), které způsobují předlužení společného jmění, byly řádně uplatněny v insolvenčním řízení dlužníka, nemůže mít na použití § 274 insolvenčního zákona vliv, že následně dojde k zahájení insolvenčního řízení rovněž na majetek manžela dlužníka (odstavec 33.).

[2] Nesouhlasí-li manžel dlužníka se zahrnutím celého majetku náležícího do společného jmění manželů do majetkové podstaty dlužníka, neboť se domnívá, že závazky dlužníka, které z něj mohou být uspokojeny, nejsou vyšší než majetek, který náleží do společného jmění manželů, může podat žalobu na vypořádání společného jmění manželů (odstavec 25.).

[3] Při výkladu § 274 insolvenčního zákona se závazky uspokojitelnými ze společného jmění manželů rozumí dluhy převzaté za trvání manželství (s výjimkou uvedenou v § 710 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku), které věřitelé jako pohledávky v insolvenčním řízení řádně uplatnili (příhláškou nebo jiným způsobem předepsaným insolvenčním zákonem) [odstavec 27.].

30. Jak plyne ze skutkových reálií shrnutých v odstavci 28. výše, způsob řešení úpadku Z. F. (povolení oddlužení, které insolvenční soud následně schválil ve formě plnění splátkového kalendáře) nezpůsobil (nevyvolal) zánik společného jmění manželů F. a tedy ani potřebu jeho vypořádání (srov. § 409 insolvenčního zákona ve znění účinném k 15. 10. 2013). Takový účinek nastal (v souladu s ustanovením § 268 odst. 1 insolvenčního zákona) až v důsledku prohlášení konkursu na majetek dlužníka (20. 5. 2015). K tomuto dni (ani později) však již k žádnému střetu majetkových podstat dlužníka a Z. F. nedošlo (nemohlo dojít), jelikož insolvenční řízení vedené na majetek Z. F. pravomocně skončilo 25. 3. 2014 (srov. § 413 insolvenčního zákona v tehdejší znění). V situaci, kdy dlužník není (nebyl) od prohlášení konkursu osobou s dispozičními oprávněními ve vztahu k majetkové podstatě (srov. § 229 odst. 3 písm. c/ insolvenčního zákona) a kdy celý majetek náležející do společného jmění manželů F. byl zahrnut

do majetkové podstaty podle § 274 insolvenčního zákona, byla osobou, která mohla namítat, že se tak děje na její úkor, jelikož předpoklady takového postupu nebyly naplněny, Z. F. (nikoli dlužník). Ta tak mohla učinit [v souladu se závěrem obsaženým v R 77/2020 (odstavec 25.)] tím, že podá žalobu na vypořádání společného jmění manželů.

31. Zbývá dodat, že jsou-li splněny předpoklady formulované v § 274 insolvenčního zákona a je-li proto celý majetek náležející do společného jmění manželů zahrnut do majetkové podstaty dlužníka, společné jmění manželů se již nevypořádává, což plyne přímo z dikce § 274 insolvenčního zákona [srov. slova „Nelze-li provést vypořádání společného jmění manželů (...)“]. Dovolání proto potud není důvodné.

32. Pro posouzení výhrady, že usnesení insolvenčního soudu se odchyluje od konečné zprávy, jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona:

§ 38

(1) Insolvenční správce má právo na odměnu a náhradu hotových výdajů. V případě konkursu se výše odměny určí z počtu přezkoumaných přihlášek pohledávek a z výtěžku zpeněžení určeného k rozdělení mezi věřitele. V případě oddlužení činí výše odměny z počtu přezkoumaných přihlášek pohledávek 25 % výše stanovené prováděcím právním předpisem pro odměnu z počtu přezkoumaných přihlášených pohledávek v konkursu. Je-li insolvenční správce plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu k odměně a k náhradě hotových výdajů částka odpovídající této dani, kterou je insolvenční správce povinen z odměny a z náhrady hotových výdajů odvést podle zvláštního právního předpisu.

(2) Odměna a náhrada hotových výdajů insolvenčního správce se uspokojují z majetkové podstaty, a pokud k tomu nestačí, ze zálohy na náklady insolvenčního řízení; není-li jejich uspokojení z těchto zdrojů možné, hradí je stát, nejvýše však 50 000 Kč na odměně insolvenčního správce a 50 000 Kč na náhradě hotových výdajů insolvenčního správce.

(3) Vyúčtování odměny a hotových výdajů provede insolvenční správce v konečné zprávě, a není-li jí, ve zprávě o své činnosti. Insolvenční soud může podle okolností případu po projednání s věřitelským výborem odměnu insolvenčního správce přiměřeně zvýšit nebo snížit. Důvodem ke snížení odměny je zejména skutečnost, že insolvenční správce porušil některou ze svých povinností nebo že nenavrhl provedení částečného rozvrhu, ačkoliv to stav zpeněžení majetkové podstaty umožňoval.

(4) Insolvenční soud může v průběhu insolvenčního řízení rozhodnout o vyplacení zálohy odměny a hotových výdajů insolvenčnímu správci, a to i opětovně.

(...)

(7) Způsob určení odměny, některých hotových výdajů insolvenčního správce a způsob jejich úhrady státem stanoví prováděcí právní předpis.

§ 302

(...)

(2) Konečná zpráva insolvenčního správce musí podat celkovou charakteristiku jeho činnosti s vyčíslením jejích finančních výsledků. Konečná zpráva musí obsahovat zejména

a/ přehled pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek jim na roveň postavených, které insolvenční správce již uspokojil a které ještě uspokojit zbývá,

b/ přehled výdajů vynaložených v souvislosti se správou majetkové podstaty se zdůvodněním výdajů, které nejsou obvyklé,

c/ přehled zpeněžení majetkové podstaty s výsledkem, jehož bylo dosaženo,

d/ uvedení majetku, který nebyl zpeněžen, s odůvodněním, proč k tomu došlo,

e/ výsledky částečného rozvrhu, pokud k němu došlo,

f/ přehled plnění zajištěným věřitelům s promítnutím do rozvrhu,

g/ přehled jednání a právních úkonů, významných pro průběh insolvenčního řízení.

(3) Konečná zpráva insolvenčního správce musí vyústit ve vyčíslení částky, která má být rozdělena mezi věřitele, a v označení těchto věřitelů, s údajem o výši jejich podílů na této částce.

(...)

§ 303

(1) Současně s konečnou zprávou insolvenční správce předloží insolvenčnímu soudu i vyúčtování své odměny a výdajů.

(...)

§ 304

(1) Insolvenční soud přezkoumá konečnou zprávu insolvenčního správce a jeho vyúčtování a odstraní po slyšení insolvenčního správce chyby a nejasnosti v ní obsažené.

(2) O konečné zprávě insolvenčního správce po její úpravě uvědomí insolvenční soud účastníky řízení tím, že ji zveřejní vyhláškou. Současně je uvědomí o tom, že do 15 dnů od zveřejnění konečné zprávy v insolvenčním rejstříku mohou proti ní podat námitky; námitky se podávají u insolvenčního soudu dvojmo s tím, že jedno vyhotovení se doručuje insolvenčnímu správci k vyjádření.

(3) K projednání konečné zprávy insolvenčního správce a jeho vyúčtování nařídí insolvenční soud jednání. Termín a místo tohoto jednání zveřejní insolvenční

soud vyhláškou; předvolání k tomuto jednání insolvenční soud zvláště doručí insolvenčnímu správci, dlužníku, věřitelům a státnímu zastupitelství, kteří podali námitky proti konečné zprávě, a věřitelskému výboru.

(4) Na jednání o konečné zprávě a vyúčtování insolvenčního správce projedná insolvenční soud námitky, které byly proti ní vzneseny. Na základě toho rozhodne buď tak, že

a/ schválí předloženou konečnou zprávu a vyúčtování, nejsou-li námitky vůči nim důvodné,

b/ nařídí doplnění nebo změnu konečné zprávy nebo vyúčtování, jestliže shledá, že některé z námitek proti nim jsou důvodné, avšak nemění její základní obsah,

c/ odmítne přijmout konečnou zprávu, shledá-li že námitky proti ní vznesené důvodně zpochybňují zprávu jako celek; v tomto případě uloží insolvenčnímu správci, aby předložil novou konečnou zprávu ve lhůtě, kterou určí.

(5) Nebyly-li podány námitky proti konečné zprávě, může insolvenční soud vydat rozhodnutí podle odstavce 4 i bez nařízení jednání.

(6) Rozhodnutí podle odstavců 4 a 5 doručí insolvenční soud insolvenčnímu správci, dlužníku a věřitelům, o jejichž námitkách bylo rozhodováno. Odvolání proti těmto rozhodnutím mohou podat insolvenční správce a věřitelé a dlužník, jejichž námitkám nebylo vyhověno.

33. Konečná zpráva neřeší otázku způsobu a rozsahu uspokojení pohledávek (insolvenčních) věřitelů; o tom rozhoduje insolvenční soud v rozvrhovém usnesení. Jakkoliv platí, že konečná zpráva má vyústit ve vyčíslení částky, která má být rozdělena mezi věřitele, jakož i v označení těchto věřitelů, s údajem o výši jejich podílů na této částce (srov. dikci § 302 odst. 3 insolvenčního zákona), podstatou konečné zprávy je přehled o příjmech a výdajích z majetkové podstaty (pohledávkách za majetkovou podstatou a pohledávkách postavených jim na roveň) a údaj o tom, jaká částka je k dispozici pro rozvrh. Označení věřitelů s údajem o (předpokládané) míře uspokojení jejich pohledávek v rozvrhu je obsaženo v konečné zprávě toliko jako údaj doplňující (orientační), neboť to, kteří z věřitelů, jejichž pohledávky prošly přezkumem, a v jakém rozsahu budou z výtěžku zpeněžení uspokojeni, je vyhrazeno rozvrhu. V něm je prostor pro řešení případných sporů o interpretaci výsledku přezkumu a incidenčních sporů. V usnesení o schválení konečné zprávy (a vyúčtování hotových výdajů a odměny insolvenčního správce) se tedy insolvenční soud nezabývá (nemá zabývat) mírou uspokojení jednotlivých věřitelů, tudíž ani posuzovat námitky dlužníka v tomto směru. Srov. shodně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2016, sen. zn. 29 NSČR 118/2016, uveřejněné pod číslem 134/2017 Sb. rozh. obč. V tomto ohledu tak závěry soudů odpovídají judikatuře Nejvyššího soudu.

34. V úpadkových poměrech upravených zákonem č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“), Nejvyšší soud uzavřel, že podle závěrů, jež zformuloval v rozsudku ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2865/2011, uveřejněném pod číslem

22/2014 Sb. rozh. obč., platí, že při pravidelném chodu věcí (při kontinuálním výkonu funkce správcem konkursní podstaty) má konečné slovo při schvalování hotových výdajů a odměny správce konkursní podstaty, jakož i při schvalování nákladů spojených s udržováním a správou konkursní podstaty (lhostejno, zda již uhrazených) konkursní soud postupem podle § 29 ZKV. Takový postup ústí ve vydání usnesení o (ne)schválení konečné zprávy a vyúčtování odměny a výdajů správce konkursní podstaty. Tomuto závěru odpovídá i možnost schválit konečnou zprávu v jiném znění, než ve kterém ji konkursnímu soudu předložil správce konkursní podstaty úpadce [neschválit některé hotové výdaje správce konkursní podstaty, jakož i některé z nákladů spojených s udržováním a správou konkursní podstaty (lhostejno, zda již uhrazených)]; srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 10. 2016, sp. zn. 29 Cdo 2181/2014. V porovnání s dikcí § 29 odst. 2 ZKV upravuje insolvenční zákon způsoby rozhodování insolvenčního soudu o konečné zprávě podrobněji (srov. § 304 odst. 4 insolvenčního zákona). Umožňuje-li nicméně ustanovení § 304 odst. 4 písm. b/ insolvenčního zákona insolvenčnímu soudu, aby o námitkách proti konečné zprávě, které jsou důvodné, ale nemění základní obsah konečné zprávy, rozhodl tak, že nařídí doplnění nebo změnu konečné zprávy nebo vyúčtování, pak to současně znamená, že konečná zpráva (nebo vyúčtování) může být doplněna či změněna vůlí (nařízením) insolvenčního soudu. Může k tomu dojít (zejména tam, kde se v těchto dílčích otázkách rozchází mínění insolvenčního soudu a zpracovatele konečné zprávy, jímž je insolvenční správce) i tím způsobem, že insolvenční soud promítne tyto odchylky (doplnění či změny) ve výroku usnesení o schválení konečné zprávy [což se může stát i tam, kde insolvenční soud dospěl k nutnosti doplnění či změny konečné zprávy bez námitek oprávněných osob (z úřední činnosti)]. Omezujícím faktorem takového postupu (v porovnání s konkursní úpravou, jež tuto otázku výslovně neřešila) je právě skutečnost, že tyto změny či doplnění nemění základní obsah konečné zprávy (srov. oproti tomu § 304 odst. 4 písm. c/ insolvenčního zákona).

35. Lze tedy shrnout, že insolvenční soud může schválit konečnou zprávu v jiném znění, než ve kterém ji předložil insolvenční správce, jde-li o změny nebo doplnění, které nemění základní obsah konečné zprávy (§ 304 odst. 4 písm. b/ insolvenčního zákona).

36. Možnost stanovit odměnu insolvenčního správce jinak (než jak je v souladu s ustanovením § 38 odst. 3 a § 303 odst. 1 insolvenčního zákona vyúčtována v konečné zprávě), pak vyplývá z toho, že o určení odměny, případně o jejím přiměřeném zvýšení nebo snížení (§ 38 odst. 3 insolvenčního zákona) rozhoduje konečným způsobem právě insolvenční soud.

37. Také s těmito závěry (jež neodporují ani usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 71/2014, na něž poukazuje dovolatel) je napadené rozhodnutí v souladu.

38. Pro posouzení možnosti zkoumat při schválení konečné zprávy náklady spojené se správou a zpeněžením předmětu zajištění, je rozhodné následující ustanovení insolvenčního zákona (ve znění, jež od rozhodnutí o úpadku dlužníka do 13. 7. 2016 nedoznalo změn):

§ 298

(1) Zajištění věřitelé mají právo, aby jejich pohledávka byla uspokojena z výtěžku zpeněžení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, jimiž byla zajištěna.

(2) Výtěžek zpeněžení po odečtení nákladů spojených se správou a zpeněžením podle odstavce 4, nestanoví-li insolvenční soud jinak, a po odečtení částky připadající na odměnu insolvenčního správce vydá insolvenční správce se souhlasem insolvenčního soudu zajištěnému věřiteli.

(3) Proti návrhu insolvenčního správce na vydání výtěžku zpeněžení podle odstavce 2 mohou ostatní věřitelé a dlužník podat námitky do 7 dnů ode dne zveřejnění návrhu v insolvenčním rejstříku; k později podaným námitkám se nepřihlíží. K projednání včas podaných námitek nařídí insolvenční soud do 30 dnů jednání, při kterém rozhodne o tom, zda návrhu insolvenčního správce vyhoví.

(4) Náklady spojené se zpeněžením lze odečíst nejvýše v rozsahu 5 % výtěžku zpeněžení; náklady spojené se správou nejvýše v rozsahu 4 % výtěžku zpeněžení. Se souhlasem zajištěného věřitele lze odečíst náklady i ve větším rozsahu.

(5) Zajištěnému věřiteli, který dosud nesplnil povinnost podle § 157 odst. 1, se vydá výtěžek zpeněžení po odečtení částky připadající na splnění této povinnosti.

(6) Pro zpeněžení podle § 293 se odstavec 2 použije jen tehdy, jestliže zajištěný věřitel dosud nesplnil povinnost podle § 230 odst. 3.

(7) Rozhodnutí o návrhu insolvenčního správce na vydání výtěžku zpeněžení podle odstavce 2 se doručuje zvláště dlužníku, insolvenčnímu správci, zajištěnému věřiteli, jemuž má být výtěžek vydán, a věřitelům, kteří proti němu podali námitky; jen tyto osoby mohou proti rozhodnutí podat odvolání.

39. Jestliže insolvenční soud rozhoduje o vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli podle § 298 insolvenčního zákona, zabývá se účelností (a rozsahem) nákladů spojených se správou a zpeněžením předmětu zajištění (jež se spolu se zálohou na odměnu insolvenčního správce v souladu s ustanovením § 298 odst. 2 insolvenčního zákona odečítají od dosaženého výtěžku zpeněžení pro účely určení tzv. „čistého výtěžku zpeněžení zajištění“) již v usnesení, jímž onen čistý výtěžek zpeněžení zajištění vydává zajištěnému věřiteli. Proti návrhu insolvenčního správce na vydání výtěžku zpeněžení podle ustanovení § 298 odst. 2 insolvenčního zákona mohou ostatní věřitelé a dlužník vznášet v určené lhůtě námitky, k jejichž projednání nařizuje insolvenční soud jednání (§ 298 odst. 3 insolvenčního zákona) a osoby uvedené v § 298 odst. 7 insolvenčního zákona pak mohou podat proti rozhodnutí insolvenčního soudu o návrhu insolvenčního správce na vydání výtěžku zpeněžení podle § 298 odst. 2 insolvenčního zákona odvolání. Takový postup (věcné prověření účelnosti a rozsahu nákladů spojených se správou a zpeněžením předmětu zajištění, jež mají být odečteny od dosaženého výtěžku zpeněžení) rozhodnutím podle § 298 insolvenčního zákona plyne i z judikatury

Nejvyššího soudu; srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2017, sen. zn. 29 NSČR 94/2014, uveřejněné pod číslem 12/2019 Sb. rozh. obč., nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, sen. zn. 29 NSČR 43/2018, uveřejněné pod číslem 101/2020 Sb. rozh. obč. Rozsah odečítaných nákladů spojených se správou a zpeněžením předmětu zajištění (v konkrétním případě 181 722,04 Kč) vždy ovlivňuje výslednou výši částky vydávané takovým rozhodnutím zajištěnému věřiteli coby čistý výtěžek zpeněžení zajištění. Je-li zkoumání účelnosti a rozsahu takových nákladů vyhrazeno námitkové řízení podle § 298 odst. 3 insolvenčního zákona, pak je zjevné, že námitky vznesené proti účelnosti a rozsahu takových nákladů poté, co usnesení insolvenčního soudu podle § 298 insolvenčního zákona nabylo právní moci (ať již nově nebo opakovaně), jako námitky proti konečné zprávě již nemají být znovu věcně zkoumány. To plyne z dikce § 298 odst. 3 části věty za středníkem insolvenčního zákona, jež určuje, že k později (než do 7 dnů ode dne zveřejnění návrhu insolvenčního správce na vydání výtěžku zpeněžení podle § 298 odst. 2 insolvenčního zákona v insolvenčním rejstříku) podaným námitkám se nepřihlíží.

č. 10

40. Jinak řečeno, jestliže insolvenční soud v insolvenčním řízení, v němž je úpadek dlužníka řešen konkursem, pravomocně rozhodl podle ustanovení § 298 insolvenčního zákona o vydání tzv. čistého výtěžku zpeněžení zajištění zajištěnému věřiteli dosaženého tak, že od výtěžku zpeněžení odečetl náklady spojené se správou a zpeněžením předmětu zajištění a částku připadající na odměnu insolvenčního správce (§ 298 odst. 2 insolvenčního zákona), pak k námitkám vzneseným k účelnosti a výši nákladů spojených se správou a zpeněžením předmětu zajištění v rámci námitek proti konečné zprávě (§ 304 odst. 2 insolvenčního zákona) již insolvenční soud při projednání a schválení konečné zprávy nepřihlíží (§ 298 odst. 3 část věty za středníkem insolvenčního zákona).

41. Zbývá prověřit argument „nepřezkoumatelnosti konečné zprávy“. Je-li touto námitkou míněn rozpor mezi údaji konečné zprávy a dílčím způsobem jiným rozhodnutím insolvenčního soudu o schválení konečné zprávy, pak lze pro účely jejího vypořádání odkázat na závěry uvedené výše k možnosti insolvenčního soudu schválit konečnou zprávu v jiném znění, než ve kterém ji předložil insolvenční správce. Je-li tímto způsobem namítána nepřezkoumatelnost usnesení, jímž insolvenční soud konečnou zprávu schválil, pak jde o námitku, kterou dovolatel vystihuje z obsahového hlediska tzv. jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, tedy vadu řízení, k jejíž existenci Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.). K tomu lze poukázat na závěry formulované na téma nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu prvního stupně v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněném pod číslem 100/2013 Sb. rozh. obč. Tam Nejvyšší soud vysvětlil, že měřítkem toho, zda rozhodnutí soudu prvního stupně je či není přezkoumatelné, nejsou požadavky odvolacího soudu na náležitosti odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, ale především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít v odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací důvody. I když rozhodnutí soudu prvního stupně nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu odvolání – na újmu uplatnění práv odvolatele. Poměřováno těmito závěry rozhodnutí insolvenčního soudu zjevně nebylo nepřezkoumatelné.

42. Jelikož vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti, se nepodávají ani ze spisu, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

Č. 11

Nedůvodně uplatněnou námitku nedostatku mezinárodní příslušnosti podle čl. 26 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 (nařízení Brusel i bis), zamítne soud usnesením.

Příslušnost soudu mezinárodní

čl. 26 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012

Č. 11

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2021, sp. zn. 30 Cdo 1926/2020, ECLI:CZ:NS:2021:30.CDO.1926.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání žalované zrušil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 14. 2. 2020, sp. zn. 30 Co 261/2019, a usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 3. 10. 2019, sp. zn. 22 C 240/2017, a věc vrátil Okresnímu soudu v Liberci k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Liberci (dále jen „soud prvního stupně“) usnesením ze dne 3. 10. 2019, č. j. 22 C 240/2017-154, vyslovil svou místní nepřislušnost (výrok I) a rozhodl, že věc bude postoupena místně příslušnému Okresnímu soudu v Rakovníku (výrok II). Soud prvního stupně poukázal na to, že – shodně jako v dalších řízeních vedených u téhož soudu pod sp. zn. 26 C 320/2015 a sp. zn. 23 C 92/2016 – žalobce jako obchodní zástupce podal vůči žalované žalobu založenou na tvrzení, že v obvodu Okresního soudu v Liberci má své bydliště. Soud prvního stupně zdůraznil, že žalobce dle svých tvrzení navázal spolupráci se společností E. spol. s r. o., se sídlem v R., vedl osobní jednání se zástupci této společnosti a vedle toho také realizoval cesty do sídla žalované společnosti v Itálii, kde se konala společná jednání. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zaplacení provizí z obchodů, které na základě jeho činnosti žalovaná uskutečnila právě se společností E. spol. s r. o. V rámci úvah o své místní příslušnosti soud prvního stupně doplnil, že žalobce sice mohl plnit své povinnosti ze smlouvy o obchodním zastoupení v místě svého bydliště, a pak by ve smyslu článku 7 odst. 1 písm. a) a písm. b) druhé odrážky nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. 12. 2012, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „nařízení Brusel i bis“), byla založena místní příslušnost místa, kde závazek, o němž se jedná, byl nebo měl být splněn, avšak vzhledem k tomu,

že v článku 7 nařízení bydliště jako hraniční určovatel místní příslušnosti uvedeno není, nezaložila tato skutečnost sama o sobě (v podobě bydliště žalobce) místní příslušnost Okresního soudu v Liberci. Soud prvního stupně dále doplnil, že v této věci považoval již za nadbytečné zabývat se podrobně otázkou mezinárodní příslušnosti, když dle závěru vysloveného v usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 15. 11. 2018, č. j. 30 Co 211/2018-104, byla tato otázka ve skutkově obdobných věcech již „pravomocně vyřešena“ (k tomu dále odkázal rovněž na další usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 29. 8. 2019, č. j. 29 UL 10/2019-151). Proto soud prvního stupně o námitce žalované o nedostatku mezinárodní příslušnosti již ve výroku svého usnesení samostatně nerozhodoval.

2. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „odvolací soud“) usnesením ze dne 14. 2. 2020, č. j. 30 Co 261/2019-184, k odvolání obou účastníků změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že Okresní soud v Liberci svou místní nepříslušnost nevyslovuje, a věc se Okresnímu soudu v Rakovníku nepostupuje.

č. 11

3. Odvolací soud odkázal na znění § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), které ukládá soudu povinnost kdykoli za řízení přihlížet k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení). Vycházel rovněž ze závěrů usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2019, sp. zn. 30 Cdo 3853/2017, podle něhož vazba § 103 o. s. ř. a § 104 odst. 1 věta první o. s. ř. nesměřuje k tomu, aby otázka pravomoci soudu byla definitivně vyřešena jiným rozhodnutím, než kterým se řízení končí, ledaže právní předpis stanoví postup vedoucí k závaznému vyřešení takové otázky. Rozhodnutí o tom, že se námitka nedostatku mezinárodní příslušnosti zamítá, nenabývá závaznosti a jeho smysl spočívá toliko v informování účastníka o vyřízení (zamítnutí) námítky, o důvodech vedoucích k uvedenému vyřízení a o dalším pokračování v řízení. Odvolací soud se dále zabýval tím, který soud je (při implicitním závěru o mezinárodní příslušnosti soudů České republiky) pro danou věc soudem místně příslušným a s podrobnější argumentací ke znění čl. 7 nařízení Brusel i bis a s odkazem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) dospěl k závěru, že místem plnění účastníky uzavřené smlouvy o zprostředkování bylo bydliště (sídlo) žalobce, jež se nacházelo v obvodu působnosti Okresního soudu v Liberci.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti usnesení odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. V něm formulovala dvě otázky, které podle jejího názoru odvolací soud vyřešil v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu. Ve vztahu k první otázce namítala, že soudy nerozhodly výrokem svého usnesení o námitce žalované o nedostatku „pravomoci“ soudů České republiky, ačkoliv taková povinnost podle jejího názoru vyplývala jak z Nařízení Brusel i bis, tak z § 167 odst. 1 o. s. ř., podle něhož usnesením se mimo jiné rozhoduje zejména o podmínkách řízení. Odkaz odvolacího soudu na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2019, sp. zn. 30 Cdo 3853/2017, není podle jejího názoru na místě, neboť tam řešená věc se týkala posouzení vztahu mezi pravomocí tuzemských soudů a správních orgánů. V témže usnesení však Nejvyšší soud coby *obiter dictum* dodal, že si je vědom existence vlastního rozhodnutí, jež následovalo po rozhodnutích nižších soudů řešících kladně

otázku své mezinárodní příslušnosti (tj. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, č. j. 29 Cdo 4403/2014). V uvedeném případě otázka procesního práva v podobě zamítnutí námítky nedostatku mezinárodní příslušnosti nevyvstala, a to již s ohledem na skutečnost, že posouzení pravomoci (mezinárodní příslušnosti) záviselo zcela na výkladu unijního práva příslušejícímu SDEU. V dané věci tedy existoval postup vedoucí k závaznému vyřešení otázky týkající se mezinárodní příslušnosti tuzemských soudů, který byl soudy nižších stupňů opomíjen (viz náleží Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2012, sp. zn. II. ÚS 2504/10). Z toho žalovaná v dovolání usuzovala, že usnesení o zamítnutí námítky nedostatku mezinárodní příslušnosti je co do svého obsahu závazné. SDEU ve své judikatuře klade na národní soudy požadavek, aby svým postupem dle vnitrostátních procesních pravidel zachovaly užitečný účinek nařízení Brusel i bis. Interpretace práva Evropské unie musí být vždy provedena tím způsobem, aby bylo dosaženo maximálního (plného) účinku normy s ohledem na její smysl a stejně tak je třeba postupovat i při aplikaci vnitrostátních, v tomto případě procesních, předpisů, které též musí být interpretovány a aplikovány tak, aby byl zachován v maximální možné míře smysl a účel unijního práva. Žalovaná v dovolání zdůraznila, že sama skutečnost, že soudy členských států nejsou oprávněny samy interpretovat unijní právo (k jehož interpretaci je příslušný toliko SDEU), jednoznačně odůvodňuje nemožnost aplikace citovaného právního názoru Nejvyššího soudu na nyní projednávanou věc. V situaci, kdy by soud prvního stupně výrokem usnesení nerozhodoval o své mezinárodní příslušnosti, došlo by podle žalované k vyloučení pravomoci SDEU interpretovat unijní právo, pokud jde o pravidla příslušnosti v civilním řízení, resp. takový přezkum by byl možný až toliko v návaznosti na meritorní rozhodnutí ve věci, což však žalovaná nepovažuje za účinnou ochranu práv účastníků řízení. Rozhodnutí odvolacího soudu je tak v rozporu s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 7. 9. 2017, sp. zn. 32 Cdo 4053/2015, podle něhož rozsah kontrolních povinností vnitrostátních soudů při přezkumu mezinárodní příslušnosti je sice aspektem vnitrostátního práva, které nařízení Brusel i bis nemá za cíl sjednocovat, použitím vnitrostátních pravidel nicméně nesmí být ohrožen užitečný účinek nařízení. Řešení dané otázky odvolacím soudem je podle žalované rovněž v rozporu s usnesením velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 31 Nd 316/2013, uveřejněným ve Sb. rozh. obč. pod číslem 11/2015, podle něhož i při rozhodování o místní příslušnosti před předložením věci Nejvyššímu soudu k rozhodnutí podle § 11 odst. 3 o. s. ř. má předkládající soud rozhodnout v otázce pravomoci (mezinárodní příslušnosti) a své rozhodnutí podrobně odůvodnit.

5. Ve vztahu k druhé formulované otázce v dovolání žalovaná namítala, že soudy nezabývaly otázkou mezinárodní příslušnosti jakožto podmínky řízení (pouze odkázaly na řešení této otázky v jiných řízeních vedených z téže smlouvy mezi týmiž účastníky) s tím, že důvodům, pro něž bylo žalovanou podáno odvolání, odvolací soud nepřisvědčil. Svě úvahy o dané otázce odvolací soud blíže nerozvinul, přestože taková povinnost podrobnějšího odůvodnění plyne např. z již zmiňovaného usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 31 Nd 316/2013, s nímž je tak nyní napadené usnesení odvolacího soudu v rozporu. Žalovaná proto navrhovala, aby napadené usnesení odvolacího soudu bylo dovolacím soudem „změněno tak, že se usnesení soudu prvního stupně ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení“.

6. Žalobce v podrobném vyjádření (a jeho doplnění) vyvracel důvody podaného dovolání a dožadoval, se toho, aby „Nejvyšší soud dovolání zamítl a přiznal mu náklady dovolacího řízení“.

III.

Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle o. s. ř., ve znění účinném od 1. 2. 2019 (viz čl. IV a XII zákona č. 287/2018 Sb.).

8. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky povinného zastoupení podle § 241 odst. 1 o. s. ř. a obsahovalo náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř. Nejvyšší soud se proto dále zabýval přípustností dovolání.

9. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

10. Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

11. V projednávané věci otázka tvrzeného nesprávného procesního postupu soudu při rozhodování o mezinárodní příslušnosti (pravomoci) soudů České republiky zakládá přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř., neboť doposud nebyla ve všech svých souvislostech v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešena. Dovolání je současně přípustné i pro řešení navazující otázky, zda odvolací soud dostatečně reagoval na námítky žalované ohledně absence mezinárodní příslušnosti soudů České republiky s ohledem na údajně uzavřenou prorogační dohodu mezi účastníky svěřující projednání sporu mezi nimi soudům Italské republiky. V tomu odpovídajícím rozsahu totiž odvolací soud rozhodl v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. Dovolací soud v té souvislosti doplňuje, že dovolání je ve smyslu § 237 o. s. ř. přípustné i pro řešení dílčích procesních otázek, jelikož jejich řešení může mít vliv na věcnou správnost přezkoumávaného usnesení v poměrech projednávané věci.

IV.

Důvodnost dovolání

12. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu určil sice správně, ale nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

13. Podle ustanovení § 103 o. s. ř. kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).

14. Podle ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř., jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví. Nespadá-li věc do pravomoci soudů nebo má-li

předcházet jiné řízení, soud postoupí věc po právní moci usnesení o zastavení řízení příslušnému orgánu; právní účinky spojené s podáním žaloby (návrhu na zahájení řízení) zůstávají přitom zachovány.

15. Podle § 105 odst. 1 a 4 o. s. ř. místní příslušnost zkoumá soud jen do skončení přípravného jednání podle § 114c. Neprovedl-li tuto přípravu jednání, zkoumá soud místní příslušnost jen před tím, než začne jednat o věci samé, nebo rozhodl-li o věci samé bez jednání, jen před vydáním rozhodnutí; to neplatí, jde-li o platební rozkaz, elektronický platební rozkaz nebo evropský platební rozkaz. Později ji soud zkoumá pouze tehdy, nebyla-li provedena příprava jednání podle § 114c, a jen k námitce účastníka, která byla uplatněna při prvním úkonu, který účastníku přísluší. Při zkoumání místní příslušnosti se nepřihlíží k přípravě jednání, jednáním a jiným úkonům provedeným před věcně nepříslušným soudem a k rozhodnutím vydaným věcně nepříslušným soudem (odstavec 1). Namítne-li účastník řízení včas a důvodně nedostatek místní příslušnosti, postupuje soud obdobně podle odstavců 2 a 3; jinak námitku usnesením zamítne (odstavec 4).

16. Podle článku 5 odst. 1 nařízení Brusel i bis mohou být osoby, které mají bydliště v některém členském státě, žalovány u soudů jiného členského státu pouze na základě pravidel stanovených v oddílech 2 až 7 této kapitoly.

17. Podle článku 7 odst. 1 nařízení Brusel i bis může být osoba, která má bydliště v některém členském státě, žalována v jiném členském státě:

a) pokud předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy, u soudu místa, kde závazek, o němž se jedná, byl nebo měl být splněn;

b) pro účely tohoto ustanovení, a pokud nebylo dohodnuto jinak, je místem plnění zmíněného závazku:

- v případě prodeje zboží místo na území členského státu, kam zboží podle smlouvy bylo nebo mělo být dodáno,

- v případě poskytování služeb místo na území členského státu, kde služby podle smlouvy byly nebo měly být poskytnuty;

c) nepoužije-li se písmeno b), použije se písmeno a).

18. Podle čl. 26 odst. 1 nařízení Brusel i bis platí, že není-li soud jednoho členského státu příslušný již podle jiných ustanovení tohoto nařízení, stane se příslušným, jestliže se žalovaný řízení před tímto soudem účastní. To neplatí, pokud se žalovaný řízení účastní proto, aby namítal nepříslušnost soudu, nebo je-li jiný soud podle článku 24 výlučně příslušný.

19. Podle čl. 28 odst. 1 nařízení Brusel i bis platí, že pokud je žalovaný, který má bydliště v jednom členském státu, žalován před soudem jiného členského státu, a řízení před tímto soudem se neúčastní, prohlásí soud bez návrhu, že není příslušný, nevyplývá-li jeho příslušnost z tohoto nařízení.

20. Podle § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho

právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky.

21. Odvolací soud (a shodně s ním i soud prvního stupně) správně dovodil, že v projednávané věci, která v sobě obsahuje přeshraniční (mezinárodní) prvek, je nezbytné posoudit, zda mají české soudy pravomoc ji projednat a rozhodnout.

22. Výše zmiňované Nařízení Brusel i bis nahradilo dříve účinné Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. 12. 2000, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „Nařízení Brusel I“). Zejména tam, kde nedošlo k obsahové změně jednotlivých článků, je i při aplikaci nařízení Brusel i bis nadále použitelná judikatura Nejvyššího soudu a SDEU váží se k nařízení Brusel I.

23. Již ve vztahu ke znění článku 26 nařízení Brusel i (nyní jde o článek 28 Nařízení Brusel i bis) odborná literatura i ustálená praxe soudů dospěla k závěru, že upravuje jednak povinnost soudu přezkoumat svou příslušnost v případě, kdy je před ním žalována osoba s bydlištěm v (jiném) členském státě, která se řízení neúčastní, a zadruhé zakotvuje povinnost učinění všech nezbytných kroků k doručení návrhu na zahájení řízení nebo jiné rovnocenné písemnosti v dostatečném předstihu, který žalovanému umožňuje přípravu na jednání před soudem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2823/2015, popř. v odborné literatuře SIMON, P. In: DRÁPAL, L., BUREŠ, J. a kol. Občanský soudní řád II. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 2966 a 2970 nebo MAGNUS, U., MANKOWSKI, P. Brussels i Regulation. European Commentaries on Private International Law. Second Revised Edition. Munich: Sellier European Law Publishers, 2012, s. 521–523).

24. Přitom úprava okamžiku, kdy má být namítána nepříslušnost soudu, závisí na procesních pravidlech každého členského státu, které jsou korigovány pouze dvěma zásadami plynoucími z judikatury SDEU: 1) námitka nepříslušnosti nesmí být přípustná tehdy, pokud se již žalovaný věcně vyjádřil, 2) procesní právo musí umožňovat, aby prvním úkonem v řízení byla námitka nepříslušnosti (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 4971/2014, nebo rozsudek SDEU ze dne 24. 6. 1981 ve věci C-150/80 Elefanten Schuh GmbH proti Pierre Jacqmain nebo rozsudek SDEU ze dne 27. 2. 2014 ve věci C-1/13 Cartier parfums – lunettes SAS, Axa Corporate Solutions assurances SA proti Ziegler France SA a dalším, bod 36, v odborné literatuře dále srov. MAGNUS, U., MANKOWSKI, P., op. cit, str. 442).

25. V usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 29 Cdo 4403/2014, uveřejněném pod číslem 37/2019 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 37/2019“), dovolací soud aproboval postup soudů nižších stupňů, které explicitně rozhodly o zamítnutí námítky nedostatku mezinárodní příslušnosti. Otázkou, zda je povinností soudů usnesením zamítnout žalovaným včas uplatněnou námitku ve smyslu článku 26 odst. 1 nařízení Brusel i bis, se výslovně nezabýval; je však zřejmé, že již samotným projednáním dovolání dal zřetelně najevo, že nejde o usnesení, jímž by se pouze upravovalo vedení řízení ve smyslu § 202 odst. 1 písm. a) o. s. ř., a proti němuž by tak nebylo odvolání ani dovolání přípustné. Obdobně postupoval Nejvyšší soud kupř. i v rozsudku

ze dne 7. 2. 2018, sp. zn. 30 Cdo 6002/2016, nebo v usnesení ze dne 20. 6. 2019, sp. zn. 30 Cdo 4402/2017.

26. Z odůvodnění výše nastíněných rozhodnutí i z názorů odborné literatury je zřejmé, že má-li žalovaný bydliště v jiném členském státě, než v jakém se koná řízení, je procesní soud v případě, že nejde o výlučnost příslušnou (dle článku 24 nařízení Brusel i bis), povinen přezkoumat svoji mezinárodní příslušnost jen tehdy, neúčastní-li se žalovaný řízení (dle článku 28 odst. 1 nařízení Brusel i bis) nebo uplatnil-li včas námitku nedostatku mezinárodní příslušnosti rozhodujícího soudu (dle článku 26 odst. 1, věty druhé nařízení Brusel i bis). Způsob a formu, jakou tak žalobcem zvolený soud učiní, nařízení Brusel i bis nestanoví. V tomto směru ponechává podrobnější procesní úpravu na jednotlivých členských státech.

27. V případě, že tuzemský soud shledá včasnou námitku žalovaného (uplatněnou ve smyslu čl. 26 odst. 1, věty druhé nařízení Brusel i bis) opodstatněnou, postupuje podle § 103 a § 104 odst. 1, věty první o. s. ř. a řízení zastaví s tím, že mu nic nebrání současně ve výroku usnesení vyslovit i jím zjištěný nedostatek mezinárodní příslušnosti (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 29 Cdo 5599/2015).

28. Občanský soudní řád však neobsahuje speciální úpravu, jež by výslovně reagovala na znění článku 26 odst. 1, věty druhé nařízení Brusel i bis a podrobněji upravovala mechanismus rozhodování o (včas) uplatněné námitce nedostatku mezinárodní příslušnosti, shledá-li ji tuzemský soud nedůvodnou. Z uvedeného však nelze dovozovat, že by o takové námitce nebyl povinen rozhodnout.

29. V právě nastíněné procesní situaci jde o případ tzv. otevřené nepravé (teleologické) mezery v zákoně (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. 32 Cdo 1519/2012, ze dne 1. 6. 2017, sp. zn. 32 Cdo 2422/2015, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 29 Cdo 3225/2016, uveřejněné pod číslem 54/2019 Sb. rozh. obč., dále důvody nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2014, sp. zn. III. ÚS 2264/13, nebo v teorii MELZER, F. Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 230), kterou je třeba *per analogiam* vyplnit právní normou, jež je svým smyslem a účelem co nejbližší úpravě na řešený právní vztah přímo se vztahující.

30. Nejvyšší soud vychází z přesvědčení, že výše popsanou mezeru v procesní úpravě je třeba překlenout pomocí analogické aplikace pravidla obsaženého v § 105 odst. 4 částí věty za středníkem o. s. ř. upravujícího rozhodování o nedůvodné námitce nedostatku místní příslušnosti. Zjistí-li proto soud, že námitka je opožděná nebo nedůvodná, usnesením ji zamítne (srov. též § 167 odst. 1 o. s. ř.). Proti vydanému usnesení je možno podat odvolání, popř. i dovolání (srov. již zmiňované R 37/2019).

31. Uvedené řešení současně zohledňuje navazující závěr plynoucí z judikatury Nejvyššího soudu, podle něhož nařízení Brusel i (a tedy i Brusel i bis) v určitých případech upravuje vedle mezinárodní příslušnosti současně i otázku příslušnosti místní (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2020, sp. zn. 30 Cdo 5153/2017) a bude-li zpravidla závěr o mezinárodní příslušnosti tuzemských soudů spojován s tím, že některý ze soudů České republiky je na základě aplikace pravidel nařízení Brusel i bis soudem místně příslušným, není rozumného důvodu, aby se žalovanému v takovém

případě poskytovala při prosazování jeho procesních práv nižší úroveň ochrany, než kdyby v řízení uplatnil toliko námitku nepříslušnosti místní (*argumentum a minori ad maius*).

32. Úvahu o potřebě rozhodnout za výše popsané procesní situace usnesením (jeho výrokem) o zamítnutí včasné námítky žalovaného ohledně nedostatku mezinárodní příslušnosti lze dále podpořit odkazem na znění článku 29 nařízení Brusel i bis, který upravuje problematiku možné litispendence. Platí, že aniž je dotčeno ustanovení čl. 31 odst. 2, je-li u soudů různých členských států zahájeno řízení v téže věci mezi týmiž stranami, přeruší soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, bez návrhu řízení do doby, dokud se neurčí jako příslušný ten soud, u něhož bylo řízení zahájeno jako první (odstavec 1). Jakmile je určen jako příslušný ten soud, u něhož bylo řízení zahájeno jako první, prohlásí se soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, za nepříslušný ve prospěch prvního soudu (odstavec 3). Odtud plyne, že samotné nařízení Brusel i bis předpokládá, že (přínejméním v případě shodných řízení paralelně probíhajících před soudy více členských států) bude mezinárodní příslušnost soudu v dříve zahájeném řízení kvalifikovaným způsobem určena.

č. 11

33. V případě, že by uplatnění námítky nedostatku mezinárodní příslušnosti představovalo s přihlédnutím ke všem okolnostem zjevné zneužití práva, nebo by soud měl za to, že je zcela zjevně opožděná, nic mu nebrání námitku zamítnout a ve věci současně meritorně rozhodnout (viz § 1, 2 a 6 o. s. ř.), přičemž v takovém případě by žalovanému zůstalo zachováno právo zpochybnit mezinárodní příslušnost prostřednictvím řádného [§ 205 odst. 2 písm. a), popř. c) o. s. ř.] nebo mimořádného opravného prostředku.

34. Z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2019, sp. zn. 30 Cdo 3853/2017, plyne, že postup upravený v § 103 o. s. ř. a § 104 odst. 1 větě první o. s. ř., pro případ, že soud zjistí některý z nedostatků podmínek řízení, nesměřuje k tomu, aby otázka příslušnosti (pravomoci) tuzemských soudů byla definitivně vyřešena jiným rozhodnutím, než tím, kterým se řízení končí, ledaže zvláštní právní předpis stanoví postup vedoucí k závaznému vyřešení takové otázky. Dovolací soud nadto vysvětlil, že neshledává důvod klást soudům překážku v tom, aby v případě, že je vznesena námitka nedostatku pravomoci soudu, o námitce rozhodovaly již v průběhu zahájeného řízení usnesením. Odkazoval-li odvolací soud na uvedené závěry, je třeba v poměrech nyní projednávané věci zdůraznit, že uvedené řešení se vztahovalo výlučně k otázce zkoumání pravomoci tuzemských soudů (relaci k pravomoci správních orgánů), což odpovídalo i vymezenému předmětu řízení, v němž nebyl přítomen přeshraniční prvek. Úvahy, které tehdy Nejvyšší soud přijal coby tzv. *obiter dictum*, pak nemají, již s ohledem na své označení, precedenční závaznost.

35. Poukazovala-li naopak žalovaná v dovolání na usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 31 Nd 316/2013, uveřejněné pod č. 11/2015 Sb. rozh. obč., podle jehož závěrů „před vydáním rozhodnutí, jímž vyzve k určení místně příslušného soudu Nejvyšší soud, je soud, u kterého byla podána žaloba, povinen náležitě zkoumat, zda v případě sporu s mezinárodním prvkem je dána pravomoc (mezinárodní příslušnost) českého soudu, a tento svůj závěr v takovém rozhodnutí (dospěje-li k závěru, že pravomoc českých soudů

je dána, takže je namísto postup dle § 11 odst. 3 a § 105 o. s. ř.) náležitě odůvodnit“, pak uvedené rozhodnutí v žádném případě neukládá v dané fázi řízení soudům povinnost rozhodovat výrokovou částí usnesení v otázce, zda je dána mezinárodní příslušnost soudu České republiky, nýbrž otázkou existující mezinárodní příslušnosti, coby otázkou předběžnou, se soudy mají zabývat toliko v odůvodnění rozhodnutí, jímž vyslovily za podmínek § 11 odst. 3 o. s. ř. (pouze) svou místní nepříslušnost. Neobstojí ani navazující úvaha žalované, podle níž je „k interpretaci práva společenství příslušný toliko SDEU“, neboť právo společenství jsou povinny v rámci jeho působnosti aplikovat soudy všech členských států Evropské unie. Lze dále doplnit, že na otázce závaznosti rozhodnutí o zamítnutí námítky nedostatku mezinárodní příslušnosti napadené rozhodnutí odvolacího soudu vybudováno nebylo, a proto se jí nemohl zabývat ani Nejvyšší soud v řízení o podaném dovolání (srov. § 242 odst. 3, větu první o. s. ř. a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 1999, sp. zn. 2 Cdon 808/97, uveřejněné pod č. 27/2001 ve Sb. rozh. obč.).

36. Lze proto k první otázce dovolatelky shrnout, že postup soudů obou stupňů, při kterém posuzovaly otázku mezinárodní příslušnosti českých soudů toliko v rámci odůvodnění usnesení o (ne)vyslovení místní nepříslušnosti, a nikoliv samostatným výrokem usnesení, správný nebyl.

37. Dovolání je však důvodné i k druhé dovolatelkou přednesené otázce. Podle § 157 odst. 2 o. s. ř., není-li dále stanoveno jinak, soud v odůvodnění rozsudku (usnesení) uvede, čeho se žalobce (navrhovatel) domáhal a z jakých důvodů a jak se ve věci vyjádřil žalovaný (jiný účastník řízení), stručně a jasně vyloží, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce; není přípustné ze spisu opisovat skutkové přednesy účastníků a provedené důkazy. Soud dbá o to, aby odůvodnění rozsudku bylo přesvědčivé. Odůvodnění uvedené v písemném vyhotovení rozsudku musí být v souladu s vyhlášeným odůvodněním.

38. Ústavní soud České republiky ve svém nálezu ze dne 17. 8. 2005, sp. zn. I. ÚS 403/03, publikovaném pod č. 160/2005 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu České republiky, zaujal pro soudní praxi závazný právní názor, že „pokud nejde o situaci, kdy právní řešení bez dalšího vyplývá ze zákonného textu, obecný soud musí v odůvodnění dostatečným způsobem vysvětlit své právní úvahy s případnou citací publikované judikatury nebo názorů právní vědy. Argumentuje-li účastník řízení názory právní vědy nebo judikatury, musí se obecný soud s názory v těchto pramenech uvedenými argumentačně vypořádat, případně i tak, že vysvětlí, proč je nepovažuje pro danou věc za relevantní. Jen tak může být odůvodnění rozhodnutí soudu přesvědčivé a jen tak může legitimizovat rozhodnutí samotné v tom, že správný výklad práva je právě ten výklad, který soud zvolil.“

39. Nejvyšší soud učinil ve svém rozsudku ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněném pod číslem 100/2013 Sb. rozh. obč. (dále jen jako „R 100/2013“) závěr, že „měřítkem toho, zda rozhodnutí soudu prvního stupně je či není přezkoumatelné, nejsou požadavky odvolacího soudu na náležitosti odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, ale především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít

v odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací důvody. I když rozhodnutí soudu prvního stupně nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu odvolání – na újmu uplatnění práv odvolatele. Obdobně platí, že i když rozhodnutí odvolacího soudu nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu dovolání – na újmu uplatnění práv dovolatele.“

40. Dovolací soud nemá pochyb o tom, že podmínky nepřezkoumatelnosti uvedené ve zmiňovaném R 100/2013 napadené rozhodnutí naplňuje. Námitka nedostatku mezinárodní příslušnosti uplatněná žalovanou obsahovala formulaci právní otázky týkající se účinků tvrzeného uzavření dohody o prorogaci, kterou účastníci měli v této věci založit mezinárodní příslušnost soudů Italské republiky. Její existencí se žalovaná výslovně bránila mezinárodní příslušnosti soudů České republiky, a to jak ve vyjádření k žalobě, tak s odkazem na uvedené vyjádření i v následně podaném odvolání. Danou otázkou, jež byla relevantní z pohledu toho, co bylo předmětem odvolacího řízení (srov. § 212a odst. 6 o. s. ř.) se odvolací soud zabývat měl, leč z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze učinit závěr, zda se jí odvolací soud ve skutečnosti zabýval (byť tacitně), či se jí zabývat opomenul, resp. jaký byl jeho názor vůči postoji soudu prvního stupně, který se jí, s odkazem na rozhodnutí učiněná v jiných věcech, výslovně odmítl zabývat. Odvolací soud se tak sice podrobně vypořádal s argumenty účastníků ohledně místní příslušnosti toho kterého soudu, relevantní argumentaci ohledně tvrzeného uzavření dohody o prorogaci, které, pokud by bylo prokázáno, by ke včasné námitce žalované vyloučilo mezinárodní příslušnost soudů České republiky, ve svém rozhodnutí nikterak nezohlednil. Nejvyšší soud doplňuje, že ani znění § 13 o. z., na něž soud prvního stupně v odůvodnění svého usnesení implicitně odkázal, nijak neoslabuje nároky na odůvodňování soudních rozhodnutí. Jím vyjádřený požadavek důvodného očekávání je navíc zapotřebí vztahovat především k rozhodování typově podobných případů z hlediska hmotného práva (§ 1 odst. 1 o. z.).

41. Jestliže odvolací soud neučinil jednoznačný a odůvodněný závěr o tom, zda je či není v projednávané věci dána mezinárodní příslušnost tuzemských soudů, pak tím výrazně omezil možnost dovolatelky brojit proti rozhodnutí prostřednictvím dovolání, a to případně i ve snaze domoci se přezkumu řešení otázky mezinárodní příslušnosti v právě projednávané věci. Uvedený procesní nedostatek přitom mohl mít vliv na věcnou správnost usnesení o místní příslušnosti, založeném na (navíc nesprávně jen předběžném) řešení otázky mezinárodní příslušnosti v důvodech rozhodnutí.

42. Nejvyšší soud vzhledem k výše uvedenému napadené usnesení odvolacího soudu podle ustanovení § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil. Protože se důvody pro zrušení usnesení odvolacího soudu vztahují i na usnesení soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud podle ustanovení § 243e odst. 2 o. s. ř. i jej a soudu prvního stupně věc vrátil k dalšímu řízení.

43. Soudy jsou ve smyslu § 243g odst. 1, části první věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 226 o. s. ř. vázány právními názory dovolacího soudu v tomto rozhodnutí vyslovenými.

č. 12

Ve věcech peněžité náhrady nemajetkové újmy při ublížení na zdraví podle § 2958 o. z., jež představuje zásah do osobnostního práva, činí tarifní hodnota 50.000 Kč podle § 9 odst. 4 písm. a/ vyhlášky č. 177/1996 Sb. (ve znění pozdějších předpisů).

Náklady řízení, Odměna advokáta, Nemajetková újma (o. z.)

§ 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., § 2958 o. z., § 2959 o. z.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3771/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.3771.2020.1

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2020, sp. zn. 17 Co 313/2019; současně rozhodl o nákladech dovolacího řízení.

č. 12

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 7. 2020, č. j. 17 Co 313/2019-165, potvrdil rozsudek ze dne 26. 9. 2019, č. j. 6 C 259/2018-126, jímž Okresní soud v Hodoníně zamítl žalobu, kterou se žalobkyně a) domáhala zaplacení částky 2 500 000 Kč s příslušenstvím a 12 000 Kč (výrok I), zamítl žalobu, kterou se žalobce b) domáhal zaplacení 700 000 Kč s příslušenstvím (výrok II), žalobkyni a) uložil, aby nahradila žalované náklady řízení 113 014 Kč (výrok III), žalobci b) uložil, aby nahradil žalované náklady řízení 68 970 Kč (výrok IV) a oba žalobce společně a nerozdílně zavázal k náhradě nákladů řízení státu ve výši 1 100 Kč (výrok V); odvolací soud rozhodl též o nákladech odvolacího řízení. Žalobkyně a) se domáhala náhrady nemajetkové újmy na zdraví 2 500 000 Kč, která jí měla vzniknout tím, že lékařka žalované u ní při jejím lázeňském pobytu včas nerozeznala příznaky infarktu myokardu, a náhrady nákladů vynaložených na znalecký posudek 12 000 Kč. Žalobce b) se domáhal náhrady 700 000 Kč za duševní útrapy, způsobené mu v souvislosti s poškozením zdraví jeho matky, žalobkyně a). Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, že žalobkyně a) v roce 2016 v průběhu léčebného pobytu v lázních žalované prodělala akutní infarkt myokardu, pro který byla hospitalizována a operována ve Fakultní nemocnici v B. Výslechem svědků, zdravotnickou dokumentací žalobkyně a) z lázeňského pobytu a následného kardiologického léčení, a zejména znaleckým posudkem MUDr. E. S., znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví interna, vnitřní lékařství a kardiologie, bylo vyvráceno tvrzení žalobkyně a), že již od 28. 4. 2016 si stěžovala ošetřující lékařce na bolest na hrudi. Podle znalkyně nález z vyšetření žalobkyně a) na EKG dne 3. 5. 2016 odpovídá akutnímu infarktu myokardu, který se u žalobkyně a) rozvinul v průběhu několika hodin (nikoli dnů) před pořízením záznamu EKG, nemohl tedy probíhat již od 28. 4. 2016. To odpovídá tvrzení žalované a výpovědi ošetřující sestry a lékařky B., podle nichž si žalobkyně a) od 28. 4. 2016 stěžovala jen

na nevolnost, zvracení a průjem, nikoli na bolest na hrudi. Tuto obtíž začala udávat až dne 3. 5. 2016, její ošetřující lékařka tak do té doby neměla důvod se domnívat, že zdravotní obtíže žalobkyně a) jsou vyvolány infarktem. Směřovala-li proto léčbu žalobkyně a) k potlačení nevolnosti, nelze její postup pokládat za nesprávný. Odvolací soud se ztotožnil i s právním posouzením věci okresním soudem podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, (dále též jen „o. z.“), na straně žalované neshledal žádné porušení právní povinnosti a uzavřel, že postup ošetřující lékařky byl *lege artis*. Nebyl tedy naplněn základní předpoklad odpovědnosti žalované za ztížení společenského uplatnění žalobkyně a) podle § 2958 o. z., či za duševní útrapy podle § 2956 o. z. (ani za škodu představovanou cenou znaleckého posudku podle § 2952 o. z.), ani za nemajetkovou újmu žalobce b) podle § 2959 o. z.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

2. Proti rozsudku odvolacího soudu podali oba žalobci dovolání s odůvodněním, že rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky souladu zdravotnické dokumentace vedené žalovanou s požadavky zákona, která by měla být vyřešena jinak, než jak ji posoudil odvolací soud i soud prvního stupně, a to tak, že v daném případě nebyla zdravotnická dokumentace vedena v souladu se zákonem a nebyla úplná. Důkazní břemeno by proto mělo tížit žalovanou. Žalobci brojili výslovně také proti výrokům o nákladech řízení, byli toho názoru, že by k jejich náhradě neměli v případě svého neúspěchu být zavázáni. Navrhli zrušení rozsudků soudů obou stupňů a vrácení věci okresnímu soudu k dalšímu řízení a současně s odkazem na § 243 písm. a) o. s. ř. navrhli odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí s tím, že výše náhrady nákladů řízení, které podle napadeného rozsudku mají platit, je pro ně likvidační.

3. Žalovaná navrhla, aby bylo dovolání odmítnuto. Podle jejího názoru žalobci v dovolání pouze vyjádřili svůj nesouhlas s objektivně zjištěnými skutkovými závěry. Předpoklady přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř. ani dovolací důvody podle § 241a odst. 1 o. s. ř. dovolání neobsahuje.

III.

Přípustnost dovolání

4. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, účastníky řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky advokátního zastoupení dovolatelů (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), není však přípustné.

5. I když dovolatelé uvedli, že uplatňují dovolací důvod nesprávného právního posouzení podle § 241a odst. 1 o. s. ř., z obsahu dovolání vyplývá, že nesouhlasí zejména s tím, jak soudy obou stupňů na základě provedených důkazů zjistily skutkový stav. Ten se pokoušejí zpochybnit poukazy na formální nedostatky zdravotnické dokumentace vedené žalovanou o průběhu lázeňské léčby žalobkyně a). Nesouhlas se skutkovými závěry odvolacího soudu, na jejichž základě byla věc posouzena po právní stránce, však nepředstavuje dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř.

6. Oponují-li žalobci závěru odvolacího soudu, že žalovaná postupovala při léčbě žalobkyně a) *lege artis*, pouze nesouhlasem s obsahem a úplností lázeňské zdravotnické dokumentace, pak pomíjejí, že závěr soudů obou stupňů o správnosti postupu žalované

je založen především na znaleckém posudku znalkyně S., zpracovaném mimo jiné i na základě výsledků kardiologického vyšetření žalobkyně a). Názor dovolatelů o možnosti tzv. obrácení důkazního břemene v této věci proto není správný. Zmíněný procesní postup lze připustit jen výjimečně, a to v případech, kdy některý z předpokladů odpovědnosti za újmu může být prokázán pouze za pomoci zdravotnické dokumentace, již však disponuje škůdce (srov. nález Ústavního soudu ze dne 9. 5. 2018, sp. zn. IV. ÚS 14/17 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2019, sp. zn. 25 Cdo 2793/2017). Podle této judikatury soud přistoupí k možnosti *ultima ratio*, spočívající v obrácení důkazního břemene ohledně skutečností, které měly být na základě zdravotnické dokumentace objasněny, a to v situaci, kdy postup podle § 129 odst. 2 o. s. ř. (vydání zdravotnické dokumentace škůdcem) nepřichází v úvahu z důvodu, že předmětná zdravotnická dokumentace buďto v rozporu s právními povinnostmi škůdce nebyla pořízena vůbec, anebo ji (opět v rozporu se svými právními povinnostmi) neuchoval či „ztratil“. V nyní posuzovaném případě se však žalobci při prokazování protiprávního jednání žalované jakožto jednoho z předpokladů odpovědnosti za újmu nedostali do důkazní nouze v důsledku neúplné či znehodnocené zdravotnické dokumentace, tudíž ani nebyl důvod k přesunu důkazního břemene na žalovanou. Žaloba nebyla zamítnuta pro neunesení důkazního břemene žalobci, ale v důsledku prokázání opaku jejich žalobních tvrzení.

7. Podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. není dovolání přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení.

8. Nejvyšší soud proto dovolání žalobců podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. pro nepřípustnost odmítl.

9. S přihlédnutím k závěrům vyplývajícím z nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2017, sp. zn. III. ÚS 3425/16, Nejvyšší soud již samostatně nerozhodoval o návrhu dovolatelů na odklad vykonatelnosti napadeného rozsudku za situace, kdy překročil k rozhodnutí o samotném dovolání ve lhůtě přiměřené pro samotné rozhodnutí o návrhu na odklad vykonatelnosti rozhodnutí. Nejsou-li splněny předpoklady k meritornímu projednání dovolání, není dán ani prostor pro úvahy o odkladu právní moci a vykonatelnosti dovoláním napadeného rozsudku [§ 243 písm. a) o. s. ř.] – srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 9. 2017, sp. zn. 30 Cdo 865/2016, či ze dne 3. 10. 2017, sp. zn. 20 Cdo 4097/2017.

10. Dovolací soud v zájmu sjednocení judikatury ve věci určení tarifní hodnoty pro účely výpočtu odměny advokáta podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 177/1996 Sb.“) již v usnesení ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2060/2020, dospěl k závěru o správnosti té linie soudních rozhodnutí (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 25 Cdo 1901/2018, či rozsudek ze dne 27. 6. 2019, sp. zn. 25 Cdo 4210/2018), podle které ve věcech peněžité náhrady za zásah do práva na soukromý a rodinný život způsobený usmrcením či těžkým poškozením zdraví osoby blízké podle § 2959 o. z. (tj. do osobnostního práva) nelze při stanovení odměny advokáta postupovat podle § 7 ve spojení s § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Tato ustanovení nereflektují povahu řízení o peněžitých náhradách za újmu na přirozených právech člověka, neboť v době

započetí úkonu právní služby nelze určit výši plnění, jestliže určení výše náhrady závisí na posouzení soudu podle mnoha kritérií. Na tyto případy je, obdobně jako v případech řízení o zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným výkonem veřejné moci (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013, nebo ze dne 26. 5. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1791/2015), příléhavé aplikovat ustanovení § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., jež ostatně podle výslovného znění na věci osobnostních práv, v nichž je navrhována náhrada nemajetkové újmy, dopadá. Tytéž důvody vedou k závěru, že postup podle téhož ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb. se uplatní i při výpočtu odměny advokáta v řízení o nárocích na náhradu nemajetkové újmy na zdraví podle § 2958 o. z. Odměna advokáta se proto v projednávané věci ohledně nároku žalobce b) a o nároku žalobkyně a) na náhradu újmy na zdraví vypočte z paušální tarifní hodnoty 50 000 Kč v citovaném ustanovení stanovené.

č. 13

č. 13

Rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu ve smyslu ustanovení § 82 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., k jehož vydání se nevyžaduje rozhodnutí stavebního úřadu o rozdělení pozemku, se rozumí i pravomocný rozsudek soudu o nahrazení projevu vůle povinné osoby uzavřít s oprávněnou osobou podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb. smlouvu o bezúplatném převodu náhradního pozemku v situaci, kdy tento pozemek sice není vhodný k vydání oprávněné osobě v celé své výměře, ale jeho převoditelnost je dána k části oddělené geometrickým plánem, jež se stává nedílnou součástí rozsudku.

Zmírnění křivd (restituce), Náhradní pozemek, Stavební řízení, Vlastnictví

§ 11a odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., § 82 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., § 1114 o. z., § 161 odst. 3 o. s. ř.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 509/2021, ECLI:CZ:NS:2021:28.CDO.509.2021.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2020, sp. zn. 29 Co 281/2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 10 (dále „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 2. 6. 2020, č. j. 28 C 95/2016-2005, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal, aby soud nahradil souhlas žalované s uzavřením smlouvy o převodu části pozemku parc. č. 1, označené

geometrickým plánem č. 1652-10/2018 jako parc. č. 1, v katastrálním území D. (výrok I.), a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).

2. Soud prvního stupně, jenž ve věci rozhodoval v pořadí svým druhým rozhodnutím, vyšel ze zjištění, že žalobce je osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o půdě“), a domáhá se vydání náhradního pozemku za pozemky odňaté, jejichž naturální restituci brání zákonem o půdě předvídané překážky (§ 11a odst. 1 zákona o půdě). V nyní projednávané věci bylo mezi účastníky řízení sporné, zda je předmětný pozemek vhodný k převodu na žalobce. Soud prvního stupně dospěl na základě sdělení místně příslušného stavebního úřadu k závěru, že předmětný pozemek, jenž má vzniknout oddělením z původního pozemku parc. č. 1 v katastrálním území D., lze s ohledem na jeho rozměry obtížně zemědělsky obdělávat a navíc navrhované dělení označeného pozemku je v rozporu s obecnými požadavky na využívání území. Uzavřel proto, že předmětný pozemek není k převodu na žalobce vhodný, a žalobu tudíž zamítl.

3. Městský soud v Praze (dále „odvolací soud“) k odvolání žalobce a vedlejšího účastníka (výslovně toliko proti výroku II.) rozsudkem ze dne 12. 11. 2020, č. j. 29 Co 281/2020-2080, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že se nahrazuje projev vůle žalované uzavřít se žalobcem smlouvu o bezúplatném převodu části pozemku parc. č. 1 v katastrálním území D., označené geometrickým plánem č. 1652-10/2018, který vyhotovil a ověřil zeměměřičský inženýr Ing. M. A. a jenž je nedílnou součástí rozsudku, jako parc. č. 1 v katastrálním území D. (dále „předmětný pozemek“) a náležející do vlastnictví České republiky, podle ustanovení § 11a zákona o půdě (výrok I.), a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů (výrok II.).

4. Odvolací soud – na rozdíl od soudu prvního stupně – dovodil, že předmětný pozemek je vhodný k uspokojení restitučního nároku žalobce. Konstatoval, že tvar a velikost náhradního pozemku nepředstavují překážky bránící vydání oprávněnou osobou nárokovaného pozemku. Nadto upozornil, že předmětný pozemek je v současnosti zemědělsky obhospodařován. Dále s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. 28 Cdo 4144/2018, a na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 8. 2019, sp. zn. 28 Cdo 2031/2019 (zmíněná usnesení, stejně jako dále označená rozhodnutí dovolacího soudu, jsou přístupná na internetových stránkách Nejvyššího soudu <http://www.nsoud.cz>), podotkl, že rozhodnutí o nahrazení projevu vůle dle zákona o půdě je „rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu“, které dle ustanovení § 82 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále „stavební zákon“), nahradí rozhodnutí stavebního úřadu o dělení pozemku. Uvedl tudíž, že námitky stavebního úřadu proti uvažovanému dělení stávajícího pozemku nemohou vést k závěru o nevhodnosti části pozemku k uspokojení restitučního nároku, není-li k vydání části pozemku žádaným soudním rozhodnutím třeba zjištění stanoviska stavebního úřadu. Shledal rovněž, že ani předběžné opatření vydané v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 21 C 33/2020 nezabraňuje převodu předmětného pozemku na žalobce, jelikož v nyní posuzované věci byl návrh na převod náhradního pozemku

podán dříve než v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 21 C 33/2020 a dříve než v označeném řízení bylo vydáno též předběžné opatření zakazující žalované nakládat s předmětným pozemkem.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti výroku I. rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Splnění předpokladů přípustnosti dovolání ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „o. s. ř.“), spatřuje v potřebě posoudit otázku - dovolacím soudem již vyřešenou - jinak. Konkrétně se táže, zda je pro soud v řízení o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s žalující oprávněnou osobou smlouvu o bezúplatném převodu části pozemku vymezené geometrickým plánem podmínkou dělitelnosti pozemku a převoditelnosti jeho oddělené části souhlas stavebního úřadu a žalované coby vlastníka tohoto pozemku s jeho rozdělením, nebo zda jsou tyto souhlasy v tomto typu řízení nepotřebné či nahrazené vyhovujícím rozsudkem soudu. Názor Nejvyššího soudu vyjádřený v usnesení ze dne 20. 8. 2019, sp. zn. 28 Cdo 2031/2019, že v řízení o nahrazení projevu vůle soud rozhoduje o oddělení části pozemku a o jeho převodu na osobu oprávněnou bez souhlasu stavebního úřadu a žalované, považuje za protiústavní, a to s ohledem na nález Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 3804/19 (označený nález – dále také „Nález“, stejně jako dále uvedená rozhodnutí Ústavního soudu, je přístupný na internetových stránkách Ústavního soudu <http://nalus.usoud.cz>), jímž bylo citované usnesení Nejvyššího soudu v rozsahu převodu části pozemku oddělené geometrickým plánem bez souhlasu stavebního úřadu a žalované zrušeno. Domnívá se, že převod předmětného pozemku na žalobce je v rozporu s ustanovením § 1102 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále „o. z.“), § 82 a § 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, jakož i s principem dělby moci, právem žalované na soudní ochranu a na ochranu vlastnictví a dále též s ustanovením § 11 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy. Namítá rovněž, že odvolací soud nesprávně posoudil otázku souběhu náhradových žalob, neboť dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2910/2020, je řešení konkurence více oprávněných osob požadujících vydání týchž náhradních pozemků založeno na komplexním posouzení všech v úvahu připadajících okolností, nikoli pouze na sledu předběžných opatření a žalob. Závěrem pak poukazuje na vadu řízení, jež dle mínění dovolatelky spočívá v tom, že k rozsudku odvolacího soudu není připojen geometrický plán, přestože byl prohlášen za jeho nedílnou součást. Navrhla proto, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

6. Žalobce ve vyjádření po rekapitulaci stěžejní dovolací argumentace žalované (týkající se s odkazem na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 3804/19, nedostatku pravomoci soudu v civilní věci rozhodnout o dělení pozemku, konkurence náhradových žalob a vady řízení spočívající v opomenutí učinit geometrický oddělovací plán nedílnou součástí rozsudku odvolacího soudu) přisvědčil správnosti závěru odvolacího soudu, že poznámka pod čarou konkretizující zvláštní právní předpis, na nějž odkazuje ustanovení § 82 odst. 3 stavebního zákona, má demonstrativní povahu, přičemž příkladmo uvedeným zákonem č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách

a pozemkových úřadech (dále „zákon o pozemkových úpravách“), se tento výčet nevyčerpává (připomíná závěry o normativním dosahu poznámky pod čarou formulované v nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 22/99, a v nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98, z nichž obsáhle cituje, a z rozhodovací praxe dovolacího soudu k této otázce odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 23 Cdo 1780/2017, a na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2019, sp. zn. 28 Cdo 2697/2018, respektive dále z judikatury Nejvyššího správního soudu i na rozsudek ze dne 18. 8. 2011, sp. zn. 3 Ads 108/2011; tento rozsudek je přístupný na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu <http://www.nssoud.cz>). Má tudíž za to, že zvláštním právním předpisem se citovaným ustanovením stavebního zákona rozumí i zákon o půdě, popřípadě jiný předpis soukromého práva, což dovolací soud vyjádřil v řadě rozhodnutí (žalobce uvádí rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 22 Cdo 586/2017, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. 28 Cdo 4144/2018, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2016, sp. zn. 21 Cdo 2669/2015, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 2. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4161/2017, rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2013, sp. zn. 31 Cdo 2060/2010, uveřejněný pod číslem 19/2014 Sb. rozh. obč., a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 6. 2009, sp. zn. 28 Cdo 1404/2009). Rovněž z judikatury Nejvyššího soudu připomíná i závěr, že v případech, kdy v důsledku soudního rozhodnutí vzniká mezi pozemky nová hranice, je nutné znalecky vyhotovit plán s náležitostmi geometrického plánu, jenž bude součástí rozhodnutí (k tomu srovnej i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2016, sp. zn. 22 Cdo 75/2016, stanovisko občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu SSR ze dne 27. 6. 1972, sp. zn. Cpj 57/71, uveřejněné pod číslem 65/1972 Sb. rozh. obč.). S uvedením judikatury dovolacího soudu, s jejímiž závěry se Nález nijak nevyčerpává, připomíná povahu a právní účinky soudního rozhodnutí, kterým je nahrazen projev vůle žalovaného k uzavření smlouvy o převodu vlastnického práva k nemovité věci, jež je zapsána v katastru nemovitostí. V další části vyjádření žalobce podrobuje kritice závěr Nálezu z pohledu snah oprávněné osoby dosáhnout uspokojení dávno uplatněného restitučního nároku. Má za to, že Nález klade do cesty oprávněným osobám podle zákona o půdě další překážku a brání reálnému uspokojení jejich nároků. Poukazuje rovněž na odlišné (disentující) stanovisko jednoho z ústavních soudců senátu, který věc rozhodl, a vyjadřuje přesvědčení o ústavní nekonformitě Nálezu, který v rozporu s tezemi vyjádřenými v náleзовé judikatuře Ústavního soudu (žalobce z ní připomíná nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2170/08, a nález Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2010, sp. zn. III. ÚS 1275/10, z nichž také cituje) nereflktuje stálost závěrů vyplývajících z rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, o něž se opírá právní názor žalobce, ani se s nimi nijak nevyčerpává a zcela pomíjí restituční rozměr nároku na vydání náhradního pozemku založený ustanovením § 11a zákona o půdě. V další části vyjádření žalobce poukazem na okamžik uplatnění nároku na vydání náhradního pozemku u soudu dne 9. 3. 2016 a vydání předběžného opatření v dubnu 2016 přisvědčuje správnosti rozsudku odvolacího soudu v závěru, že při konkurenci náhradových žalob má lepší právo než jiný restituent. Připomíná i další okolnosti, jež recentní judikatura dovolacího soudu považuje za rozhodné pro posouzení, kterému z konkurujících restitučních nároků by měla být dána přednost. Uvádí, že tyto okolnosti, jež byly shrnuty v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2019,

sp. zn. 28 Cdo 1275/2019, vyznívají v jeho prospěch. K namítané vadě řízení (geometrický oddělovací plán není nedílnou součástí rozsudku odvolacího soudu) žalobce uvádí, že se informoval na příslušném katastrálním úřadu, z něhož mu potvrdili, že stejnopis rozsudku odvolacího soudu byl ke vkladovému řízení předložen i s geometrickým plánem jako jeho nedílnou součástí, přičemž námitky žalované přičítá nedostatku její komunikace se soudem prvního stupně, s nímž měla případný nedostatek při doručování rozsudku odvolacího soudu řešit. Žalobce navrhl, aby dovolací soud dovolání odmítl, popřípadě shledá-li jej přípustným, aby dovolání jako nedůvodné zamítl.

7. Vedlejší účastník se k dovolání žalované nevyjádřil.

III.

Přípustnost dovolání

8. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) o dovolání rozhodl podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 30. 9. 2017, neboť dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu bylo vydáno dne 12. 11. 2020 (srovnej bod 2., části první článku II. zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony); po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu, u něhož to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.), oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1, věta první, o. s. ř.) a že je splněna i podmínka povinného zastoupení dovolatelky advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), zabýval se tím, zda je dovolání žalované přípustné (§ 237 o. s. ř.).

9. Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

10. Přípustnost dovolání proti napadenému rozhodnutí odvolacího soudu (jež je rozhodnutím, jímž se končí odvolací řízení, nikoliv rozhodnutím z okruhu usnesení vyjmenovaných v § 238a o. s. ř.) je třeba poměřovat ustanovením § 237 o. s. ř. (hledisky v něm uvedeny).

11. Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

12. Dovolání žalované je přípustné pro řešení otázky, zda je v řízení o vydání náhradního pozemku oprávněné osobě vedeném ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o půdě dána pravomoc obecného (civilního) soudu rozhodnout o dělení nárokovaného (náhradního) pozemku v situaci, kdy tento pozemek sice není vhodný k vydání v celé své výměře, ale jeho převoditelnost je dána k části oddělené geometrickým plánem, jež se stává nedílnou součástí rozsudku, jímž je nahrazen projev vůle žalované k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu oddělené pozemkové části. Odvolací soud se při řešení předestřené právní otázky přichýlil ke konkluzím dosavadní ustálené rozhodovací praxe

Nejvyššího soudu, jež ji ovšem prozatím neřešila ve všech souvislostech, zejména pak s ohledem na interpretaci ustanovení § 82 odst. 3 stavebního zákona doplněného poznámkou pod čarou odkazující na (konkrétní) zvláštní právní předpis a na právní názor vyjádřený v nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 3804/19, o nějž je zcela opřena dovolací argumentace žalované; proto označenou právní otázku považuje Nejvyšší soud za dosud zcela nevyřešenou; tím je v přítomné právní věci založena přípustnost dovolání ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř.

IV.

Důvodnost dovolání

13. Po přezkoumání napadeného rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 odst. 1 o. s. ř., jenž takto provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věty první o. s. ř.), dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání není v otázce, pro niž je přípustné, opodstatněné.

14. Skutkový stav věci, na němž byl rozsudek odvolacího soudu založen, nemohl být dovoláním zpochybněn, a proto z něj Nejvyšší soud při dalších úvahách vychází.

15. O nesprávné právní posouzení věci (naplňující dovolací důvod podle § 241a odst. 1, část věty před středníkem, o. s. ř.) jde tehdy, posoudil-li odvolací soud věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně vybranou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

16. Podle ustanovení § 11a odst. 1 věty první zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak.

17. Podle ustanovení § 82 odst. 3 věty první stavebního zákona rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků se nevyžaduje, pokud podmínky pro dělení nebo scelení pozemků jsou dány regulačním plánem, rozhodnutím stavebního úřadu nebo rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu³³) [V poznámce č. 33 je uveden odkaz na „§ 2, 3 a 11 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a o pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů“ (dále „zákon o pozemkových úpravách“)].

18. Podle ustanovení § 1114 o. z. rozhodnutím soudu nebo jiného orgánu veřejné moci se vlastnického práva nabývá dnem, který je v něm určen. Není-li v rozhodnutí takový den určen, nabývá se vlastnického práva dnem právní moci rozhodnutí.

19. Podle ustanovení § 161 odst. 3 o. s. ř. pravomocné rozsudky ukládající prohlášení vůle nahrazují toto prohlášení.

20. Nejvyšší soud se opakovaně vyjadřuje k otázce dělení pozemků oddělovacím geometrickým plánem a nezbytnosti souhlasu (územního rozhodnutí) stavebního úřadu. Například v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 22 Cdo 586/2017, byl vyjádřen názor, že „rozhodnutí soudu o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví podle § 1143 a násl. o. z. je – z pohledu § 82 odst. 3 stavebního zákona – rozhodnutím podle zvláštního předpisu, které nevyžaduje vydání územního rozhodnutí. To odpovídá jednak

textu zákona (jde o rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu, tedy zvláštního ve vztahu ke stavebnímu zákonu), a také konstantní a nikdy nezpochybněné soudní praxi. Lze poukázat i na relativně samostatné uplatňování veřejného a soukromého práva (§ 1 odst. 1 o. z.); pokud by byl soud rozhodující o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví k pozemku vázán na vydání územního rozhodnutí, byl by to zásah do jeho pravomoci, neboť rozhodnutí by bylo vázáno na – navíc ještě předchozí – vydání územního rozhodnutí, které by fakticky do značné míry předurčilo obsah rozsudku.“

č. 13

21. Vztah formulace obsažené v ustanovení § 82 odst. 3 stavebního zákona k rozhodování soudu v soukromoprávních věcech (konkrétně i podle zákona o půdě), na jejichž základě dochází ke vzniku nové (nemovitě) věci v právním smyslu a současně konstituování vlastnického práva k ní dovolací soud opakovaně a konzistentně vyjadřuje ve své judikatuře, z níž za zmínku stojí upozornit na souhrnné závěry vyjádřené s odkazem na předešlou rozhodovací praxi dovolacího soudu v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. 28 Cdo 4144/2018, a v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. 28 Cdo 809/2020. V těchto rozhodnutích Nejvyšší soud ke stejným námitkám žalované jako v poměrech přítomné právní věci uvedl, že „rozhodnutí soudu, jímž se Pozemkovému fondu ČR ukládalo, či České republice - Státnímu pozemkovému úřadu ukládá, uzavřít s oprávněnou osobou smlouvu o bezúplatném převodu náhradního pozemku dle zákona o půdě, je rozhodnutím podle zvláštního předpisu (citace s předchozím odkazem na znění ustanovení § 82 odst. 3 stavebního zákona), podle zákona č. 229/1991 Sb., přičemž podle ustálené rozhodovací praxe jde o rozhodnutí státního orgánu o nabytí vlastnictví, podle něhož se oprávněná osoba stává vlastníkem pozemku dnem právní moci rozhodnutí soudu (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2016, sp. zn. 21 Cdo 2669/2015, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 2. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4161/2017, a rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2013, sp. zn. 31 Cdo 2060/2010, uveřejněný pod číslem 19/2014 Sb. rozh. obč.), a nikoliv o rozhodnutí nahrazující prohlášení vůle dle § 161 odst. 3 o. s. ř., jak se dovolatelka mylně domnívá (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4166/2017). Je pak také obecně v souladu s ustálenou soudní praxí, pokud soud, jenž rozhoduje o vlastnickém právu k pozemku, který se neshoduje s parcelami vymezenými v operátech katastru nemovitostí, odkáže v rozsudku na geometrický plán, který předmětný pozemek polohově vymezuje (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 6. 2009, sp. zn. 28 Cdo 1404/2009). V případech, kdy v důsledku soudního rozhodnutí vzniká mezi pozemky nová hranice, je nutné vyhotovit plán s náležitostmi geometrického plánu, jenž bude součástí rozhodnutí (k tomu srov. i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2016, sp. zn. 22 Cdo 75/2016, v této souvislosti odkazující již na stanovisko občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu SSR ze dne 27. 6. 1972, sp. zn. Cpj 57/71, uveřejněné pod číslem 65/1972 Sb. rozh. obč.).“

22. Ve stejném duchu, byť s akcentem na smysl a účel úpravy územního rozhodování o dělení nebo scelování pozemků ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, ingerenci stavebního úřadu posoudil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2008, sp. zn. 2 As 62/2008 (tento rozsudek je přístupný, stejně jako dále označená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na internetových

stránkách Nejvyššího správního soudu <http://www.nssoud.cz>), v němž uvedl: „Konečně k námitce, že geometrický plán neobsahoval doložku dle ustanovení § 32 odst. 1 písm. e) stavebního zákona z roku 1976 zdejší soud rovněž odkazuje na argumentaci krajského soudu v tom směru, že citované ustanovení se týká umístování staveb, využívání území a ochrany důležitých zájmů v území, nicméně v daném případě se jednalo toliko o určení vlastnického práva rozhodnutím soudu podle občanského zákoníku, takže se jednalo o zcela odlišnou situaci, na kterou citovaná úprava obsažená ve stavebním zákoně vůbec nedopadala.“ i na tento závěr, byť není součástí ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, lze přiměřeně odkázat, neboť osvětluje důvod iniciace postupu stavebního úřadu podle citovaného ustanovení, jež významově, byť v nepoměrně stručnější podobě, odpovídá úpravě územního rozhodování obsažené v ustanoveních § 76 až 83 stavebního zákona.

23. Nejvyšší soud nijak nezpochybňuje ústavně zakotvené pravidlo o závaznosti vykonatelných rozhodnutí Ústavního soudu pro všechny orgány i osoby ve smyslu ustanovení článku 89 odst. 2 Ústavy České republiky. V judikatuře samotného Ústavního soudu je tato závaznost spojena, kromě výroku, s nosnými důvody jeho rozhodnutí (*ratio decidendi*) ve skutkově obdobných případech (k tomu srovnej např. nález Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 2/03, nález Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 252/04, nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, nález Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 4/06, a z nedávné doby nález Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 2158/16, a nález Ústavního soudu ze dne 12. 6. 2019, sp. zn. IV. ÚS 2503/18). V případě precedenční závaznosti nálezu existuje možnost, aby obecný soud právní názory Ústavního soudu nerespektoval a předestřel vlastní konkurující úvahy, na jejichž základě začne s Ústavním soudem vést tzv. ústavněprávní justiční dialog (srovnej např. nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2018, sp. zn. II. ÚS 2941/17, nález Ústavního soudu ze dne 19. 8. 2020, sp. zn. II. ÚS 4162/19, nebo nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2020, sp. zn. II. ÚS 1711/20).

24. Právě přítomná právní věc a závěry vyjádřené v nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 3804/19, formulované ve skutkově a právně obdobné věci k takovému dialogu aktuálně vytvářejí prostor. Nejvyšší soud plně nepřisvědčuje závěru Ústavního soudu, že rozhodnutím obecného soudu o rozdělení pozemku (geometrickým oddělovacím plánem) v řízení o nahrazení projevu vůle (žalované) k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemku ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o půdě dojde k porušení ústavně zaručeného práva na ochranu majetku podle ustanovení článku 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a práva na soudní ochranu podle ustanovení článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr doplněný v ústavněprávní rovině i konkluzí o nerespektování principu dělby moci mezi orgánem soudním na straně jedné a správním na straně druhé (viz článek 2 odst. 1 a 3 Ústavy České republiky a článek 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) promítl Ústavní soud do sféry podústavního práva takovou interpretací a aplikací ustanovení § 82 odst. 3 stavebního zákona, § 161 odst. 3 o. s. ř. a § 1012, § 1105 a § 1114 o. z., jejíž správnost dovolací soud nesdílí. Precedenční závaznost Nálezu dále podstatně oslabuje disentanční (odlišné) stanovisko člena tříčlenného III. senátu Ústavního soudu, který věc projednal a rozhodl, ústavního soudce JUDr. Ing. J. Z., CSc. Konečně, Nález opomíjí, že řízení

o nahrazení projevu vůle povinné osoby uzavřít s oprávněnou osobou smlouvu o bezúplatném převodu (náhradního) pozemku ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o půdě má zřetelný restituční rozměr a všechna ustanovení, jejichž užití ve věci přicházelo v úvahu, měla být interpretována s respektem ke smyslu a účelu restitučního zákonodárství se zapojením interpretační direktivy *ex favore restitutionis*.

25. Pochybnosti nemůže ani v poměrech přítomné právní věci vzbuzovat význam poznámky pod čarou připojené k ustanovení § 82 odst. 3 stavebního zákona, jež ve spojení s užitou neurčitou formulací v zákonném textu „podle zvláštního právního předpisu“ odkazuje na ustanovení § 2, § 3 a § 11 zákona o pozemkových úpravách. Je výrazem ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu názor o normativním dosahu poznámek pod čarou vyjádřený v nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98, a v nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 22/99, formulovaný v tom smyslu, že „posláním poznámek pod čarou či vysvětlivek je pouhé zlepšení přehlednosti a orientace v právním předpisu formou legislativní pomůcky, která z povahy věci nemůže stanovit závazná pravidla chování nebo pravidla pro interpretaci daného ustanovení. Taková pravidla musí právní předpis buď uvést přímo nebo odkázat na jiný zřetelný právní předpis či pravidlo chování vyjádřené jinou formou (např. mezinárodní smlouva apod.). Obecné ustanovení v zákoně a jeho omezení až ve vysvětlivce pod čarou neodpovídá uznávaným principům právního státu v demokratických systémech.“ Povaha poznámky pod čarou je zřetelně objasněna i v nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 8. 2000, sp. zn. I. ÚS 653/99, v němž Ústavní soud zdůraznil, že poznámka nemůže mít omezující význam, nevyplývá-li tento přímo ze znění zákonného textu. Rozhodovací praxe dovolacího soudu konkluze o významu poznámek pod čarou formulované ve shora uvedených nálezech aprobuje a zdůrazňuje ten závěr, že „poznámky pod čarou tak představují informaci k výkladu *e ratione legis*, kdy mohou eventuálně mít pouze pomocný (orientační) interpretační význam, takto slouží jen k orientaci, přičemž právní norma, na kterou poznámka odkazuje, musí být interpretována a aplikována ve shodě s právní normou odkazující a důsledně ve shodě s celým právním řádem“ (v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 8. 2020, sp. zn. 28 Cdo 1905/2020, citováno z důvodů nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 13. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 10/06, a nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 10. 1996, sp. zn. III. ÚS 276/96). V rozsudku ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 23 Cdo 1780/2017, uveřejněném pod číslem 21/2019 Sb. rozh. obč., Nejvyšší soud doplnil, že s ohledem na poznámku pod čarou spojující právní normu odkazující s právní normou odkazovanou je třeba vyložit konkrétní ustanovení zákona s použitím standardních interpretačních metod (výklad jazykový, logický, systematický), a pokud by nevedly ke spolehlivému výsledku, přihlídnout k účelu, jenž byl přijetím zákona sledován.

26. Právě uvedená východiska nálezové judikatury Ústavního soudu, jež reflektuje (výše připomenutá) rozhodovací praxe Nejvyššího soudu bere v poměrech projednávané věci v úvahu i dovolací soud, přičemž na základě racionálního úsudku založeném na posouzení povahy právního předpisu, na nějž je ustanovením § 82 odst. 3 stavebního zákona použita neurčitou formulací „podle zvláštního právního předpisu“ odkazováno, dospívá k závěru, že zvláštním právním předpisem je v kontextu citovaného ustanovení i zákon o půdě.

27. Ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř. soudy v občanském soudním řízení projednávají spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. Pravomoc civilního soudu v soukromoprávních věcech má obecnou (generální) povahu, což znamená, že je v těchto věcech dána vždy (i když to právní předpis výslovně nestanoví), vyjma případů, kdy zákonné zmocnění dává k projednání a rozhodnutí věci soukromého práva pravomoc jinému orgánu. Pramenem obecného soukromého práva je zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, mezi řadu pramenů zvláštního soukromého práva lze zařadit z restitučních předpisů i zákon o půdě. V souvislosti s řízením podle části páté občanského soudního řádu judikatura Nejvyššího správního soudu za poměr soukromoprávní označuje také vztah mezi oprávněnou a povinnou osobou a spor o vydání nemovité věci (určení vlastnického práva) soukromoprávním sporem o vlastnictví (srovnej přiměřeně usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2020 Sb. ze dne 5. 8. 2010, č. j. Konf 64/2009-7, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2003, sp. zn. 7 As 2/2003, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2003, sp. zn. 5 a 120/2001). Ochranu vlastnickému právu k věci poskytují soudy v civilním soudním řízení z podnětu vlastnických žalob [(rei)vindikační, negatorní (zápůrčí), o určení vlastnického práva], popřípadě žaloby na určení hranice mezi pozemky. Soudní rozhodnutí o vlastnickém právu může jeho vznik, změnu nebo zánik deklarovat, tj. prohlásit, že určitá skutečnost, s níž právní předpisy vznik, změnu nebo zánik vlastnického práva spojují, (již) nastala. Rozhodnutí soudu o vlastnickém právu však může samo o sobě být i právním důvodem jeho vzniku (má tak konstitutivní povahu) s účinky ke dni, který je v rozhodnutí určen, jinak ke dni jeho právní moci. V rozhodování soudů o vlastnickém právu, jež má konstitutivní povahu, může být přítomen nejen prvek subjektivní, ale i předmětový, spojující vznik vlastnického práva nového vlastníka k nově vytvořené věci v právním slova smyslu samostatné (srovnej např. ustanovení § 1144 o. z.).

28. Pravomoc soudu v civilním řízení rozhodnutím nahradit projev vůle žalované povinné osoby k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu náhradního pozemku je založena na ustanovení § 11a odst. 1 zákona o půdě (ve znění účinném do 13. 6. 2006 se jednalo o ustanovení § 11 odst. 2 zákona o půdě). Ingerence soudního rozhodování do soukromoprávního vztahu mezi oprávněnou a povinnou osobou přitom vyplývá nejen z obecného právního důsledku nesplnění povinnosti stanovené právním předpisem a právu imanentní možnosti si její splnění soudně vynutit, ale se zřetelem na účel a smysl restitučního zákonodárství se podává i z judikatury vrcholných soudů. Za notorietu v tomto směru již je třeba považovat rozhodovací praxi Nejvyššího soudu (jež reflektuje i judikaturu Ústavního soudu – srovnej zejména náleze ze dne 4. 3. 2004, sp. zn. III. ÚS 495/02, publikovaný pod č. 33/2004 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, náleze ze dne 30. 10. 2007, sp. zn. III. ÚS 495/05, uveřejněný pod č. 174/2007 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, či náleze pléna Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 6/05, uveřejněný pod číslem 531/2005 Sb.), jež je ustálena v závěru, že v případě liknavého, svévolného či diskriminujícího postupu žalované (jež je nástupkyní Pozemkového fondu ČR a jejíž práva a povinnosti vykonává Státní pozemkový úřad) může oprávněná osoba nárok uplatnit u soudu žalobou na vydání konkrétního vhodného pozemku, aniž by důvodnost takové žaloby bylo lze vázat na podmínku jeho

zahrnutí do veřejné nabídky, a že takový postup (jenž je výrazem zásady *vigilantibus iura scripta sunt*) nelze vůči ostatním oprávněným osobám pokládat za diskriminující (k tomu srovnej především rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, uveřejněný pod číslem 62/2010 Sb. rozh. obč.). V souvislosti s úvahami o „vhodnosti“ („převoditelnosti“) náhradního pozemku oprávněné osobě pak rozhodovací praxe Nejvyššího soudu nepouští ze zřetele omezení, která pro uspokojení restitučního nároku *in natura* představují zákonné výluky uvedené v ustanoveních § 11 odst. 1 zákona o půdě a § 6 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a dále výluky dovozované judikaturou [zda nejde o pozemek zatížený (přednostními) právy třetích osob (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2011, sp. zn. 28 Cdo 1568/2011), zda jeho převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2011, sp. zn. 28 Cdo 99/2010, ve vztahu k pozemkům v zastavěném území obce), zda jej lze zemědělsky obhospodařovat (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. 28 Cdo 592/2013), zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 2462/2014), případně zda nejde o pozemek zastavěný či tvořící součást areálu (srovnej rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2017, sp. zn. 28 Cdo 2364/2017, a ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4447/2017)]. Naturální restituce v poměrech ustanovení § 11a odst. 1 zákona o půdě je pak ve prospěch oprávněné osoby možná i ve vztahu k části nárokovaného pozemku, na něž se nevztahují zákonné nebo judikaturou ustavené výluky, poté, kdy „převoditelná“ část pozemku je oddělena geometrickým plánem (kromě výše zmíněného usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. 28 Cdo 4144/2018, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. 28 Cdo 809/2020, a judikatury dovolacího soudu v rozhodnutí uvedené, srovnej dále např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2419/2020).

29. Ve světle právě uvedeného výkladu o pravomoci soudu rozhodnout ve věci vyplývající z poměrů soukromého práva o rozdělení pozemku tam, kde podústavní právo (zákon) civilnímu soudu světuje kompetenci rozhodnout o vlastnickém právu (lhostejno, zda rozhodnutím konstitutivní nebo deklaratorní povahy), je třeba přistoupit k posouzení, zda „zvláštním právním předpisem“ ve smyslu ustanovení § 82 odst. 3 stavebního zákona se rozumí i zákon o půdě, popřípadě i jiný soukromoprávní předpis. Odpověď na uvedenou otázku nelze nalézt v kategorizaci právního předpisu (zákona o pozemkových úpravách), jak učinil Ústavní soud kusou citací ustanovení § 11 zákona o pozemkových úpravách v Nálezu („odkazuje na jiný předpis správního práva a řízení před příslušným správním úřadem za účelem pozemkových úprav“), ale v celém jeho normativním obsahu. Za účelem pozemkových úprav je příslušnému správnímu orgánu svěřena kompetence (pravomoc) rozhodovat ve veřejném zájmu o prostorovém a funkčním uspořádání pozemků, jejich scelování nebo dělení. V souvislosti s pozemkovými úpravami původní pozemky zanikají a zároveň se vytvářejí pozemky nové, k nimž se uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena v rozsahu rozhodnutí podle § 11 odst. 8 (§ 2 zákona o pozemkových úpravách). Rozhodnutí o schválení návrhu pozemkových úprav, jež nabylo právní moci, je závazným podkladem pro vydání rozhodnutí pozemkového úřadu, mimo jiné, i o výměně nebo

přechodu vlastnických práv úpravou dotčených pozemků a pro zpracování geodetického souboru informací a doručuje se i katastrálnímu úřadu (§ 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách). Jestliže se oznámení o zahájení pozemkových úprav a rozhodnutí o schválení návrhu pozemkových úprav zapisují do katastru nemovitostí poznámkou [§ 23 odst. 1 písm. l) a m) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále „katastrální zákon“)], vlastnické právo k novým pozemkům vzešlým z pozemkových úprav se zapisuje do katastru nemovitostí na základě rozhodnutí o výměně či přechodu vlastnického práva vkladem [§ 11 odst. 1 písm. a) a § 17 odst. 2 katastrálního zákona]. Z právé uvedeného se podává, že zvláštním právním předpisem ve smyslu ustanovení § 82 odst. 3 stavebního zákona je takový předpis, který orgánu veřejné moci (soudu nebo správnímu orgánu) umožňuje současně se vznikem nové nemovité věci (pozemku) rozhodnout i o vlastnickém právu k ní; toto kritérium pak naplňuje nejen občanský zákoník (konkrétně v ustanovení § 1144 o. z.), ale i zákon o půdě (v ustanovení § 11a), popřípadě i zákon č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů, ve znění nálezu Ústavního soudu publikovaného pod č. 177/2013 Sb. [u výluk *restitutio integrum* dle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) nebo f) citovaného zákona].

30. Ustanovení § 82 odst. 3 stavebního zákona sice rozhodnutím o dělení, popřípadě scelení pozemků, umožňuje vznik nové nemovité věci (pozemku), nicméně ve stávajícím vlastnickém režimu. Proto také rozhodnutí stavebního úřadu ve smyslu ustanovení § 82 odst. 3 stavebního zákona představuje přílohovou listinu pro provedení zápisu změny v souboru geodetických informací ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. d) katastrálního zákona a nikoliv vkladovou listinu ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, (toliko) na jejímž základě může být některé z práv definovaných v ustanovení § 11 odst. 1 katastrálního zákona do katastru nemovitostí zapsáno; takovou vkladovou listinou pak může být rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci o vlastnickém právu ve smyslu ustanovení § 17 odst. 2 a 4 katastrálního zákona [k problematice změny hranice pozemků provedené na základě schváleného záměru na dělení či scelování pozemků stavebním úřadem a zanesení změny do katastru nemovitostí (se zřetelem na právní úpravu katastrálního zákona účinnou od 1. 1. 2018) dovolací soud odkazuje na článek autorky Evy Barešové „Co přinese změněná definice pozemku v katastrálním zákoně“, uveřejněný v časopise Bulletin advokacie číslo 11/2017, str. 25, jenž je rovněž přístupný ve výběru literatury k ustanovení § 82 stavebního zákona v ASPI Publishing].

31. Nelze přehlédnout, že v Nálezem kritizovaném usnesení ze dne 20. 8. 2019, sp. zn. 28 Cdo 2031/2019, dovolací soud neodkazoval ve všech případech na řízení o určení vlastnického práva, ale na řízení o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 22 Cdo 586/2017), na vkladové řízení, v němž právním důvodem vzniku vlastnického práva bylo usnesení soudu o schválení smíru (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2016, sp. zn. 21 Cdo 2669/2015), a na řízení o nahrazení projevu vůle k uzavření smlouvy (viz rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2013, sp. zn. 31 Cdo 2060/2010, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 2. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4161/2017, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4166/2017, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2019,

sp. zn. 28 Cdo 4144/2018). Pouze v odkazovaných věcech, v nichž byl vydán rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 6. 2009, sp. zn. 28 Cdo 1404/2009, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2016, sp. zn. 22 Cdo 75/2016, se sice jednalo o řízení o určení vlastnického práva, nicméně jejich připomenutí dovolacím soudem bylo významné s ohledem na jimi řešenou problematiku „vzniku nové nemovité věci“ (pozemku) vymezeného geometrickým plánem a sporu o vlastnictví. Ostatně mezi řízením o určení vlastnického práva a řízením o nahrazení projevu vůle k uzavření smlouvy o převodu vlastnického práva je významný pouze rozdíl v účincích vydaného pravomocného soudního rozhodnutí, které v prvním případě působí *ex tunc*, tj. váže se zpětně ke skutečnosti, s níž právní předpisy vznik vlastnického práva spojují, např. vydržení (má deklaratorní povahu), a ve druhém případě má povahu konstitutivní, tj. s účinky *ex nunc*, jež váží vznik vlastnického práva na okamžik, který je v rozhodnutí uveden, jinak na jeho právní moc. Shodně však deklaratorní i konstitutivní rozhodnutí o vlastnickém právu k nemovité věci, jež je zapsána v katastru nemovitostí, nelze spojovat s teorií o právním důvodu (*iustus titulus*) a o způsobu nabytí vlastnického práva (*modus acquirendi domini*), neboť podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 (srovnej ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů), se záznamem (nikoliv vkladem) údajů na základě listin vyhotovených státními orgány a jiných listin, které podle zvláštních předpisů potvrzují nebo osvědčují právní vztahy, zapisovalo do katastru nemovitostí, mimo jiných, i vlastnické právo, které vzniklo, změnilo se nebo zaniklo ze zákona, rozhodnutím státního orgánu, příklepem licitátora na veřejné dražbě, vydržením, přírůstkem a zpracováním. Shodně ovšem platí i pro poměry právní úpravy katastru nemovitostí účinné od 1. 1. 2014, kdy vkladem do katastru se, mimo jiných práv, zapisuje i vlastnické právo [§ 11 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona] jak podle soukromé listiny - § 17 odst. 1 katastrálního zákona (např. smlouvy vyjadřující ve svém obsahu shodný projev vůle dvou či více účastníků), tak i podle veřejné listiny - § 17 odst. 2 katastrálního zákona, jíž je i rozhodnutí soudu (§ 17 odst. 4 katastrálního zákona). Rozdíl mezi vkladem vlastnického práva do katastru nemovitostí podle soukromé listiny na straně jedné a podle veřejné listiny, tedy i pravomocného rozhodnutí soudu o vlastnickém právu, na straně druhé tkví v tom, že v prvním případě si vklad i nadále uchovává svůj právotvorný význam v souladu s teorií o titulu a modu (má konstitutivní účinky, je založen na intabulačním principu) – srovnej ustanovení § 1105 o. z., ve druhém případě má vklad povahu deklaratorního aktu, neboť zapisované právo již vzniklo právní mocí soudního rozhodnutí, není-li v něm uveden jiný okamžik (srovnej ustanovení § 1114 o. z.) – v podrobnostech srovnej komentář k ustanovení § 11 katastrálního zákona v ASPI Publishing.

32. Z uvedeného vyplývá, že vkladové řízení podle současné úpravy katastrálního zákona má shodné účinky jak v případě soudního rozhodnutí o určení vlastnického práva, tak i soudního rozhodnutí, jež vlastnické právo konstituuje, mezi něž patří rozhodnutí soudu o nahrazení projevu vůle k uzavření smlouvy, například mezi osobou oprávněnou a osobou povinnou; v obou případech se totiž jedná o vklad vlastnického práva na základě veřejné listiny. V rozporu s výše připomenutou judikaturou Nejvyššího soudu, která dosud nebyla relevantně Ústavním soudem nikdy zpochybněna, je pak blíže neobjasněný názor vyjádřený v Nálezu, že „titulem pro zápis vlastnického práva do

katastru nemovitostí byla smlouva (byť uzavřená postupem podle § 161 odst. 3 o. s. ř., neboť podle jeho znění rozsudky ukládající prohlášení vůle nahrazují toto prohlášení).“ Smlouvu jako dvou či vícestranný shodný projev vůle jejích účastníků, jenž je právním důvodem vzniku vlastnického práva, je ovšem nezbytné odlišit od smlouvy, kde shoda projevu vůle chybí, a nesouhlas jedné ze stran je nahrazen autoritativním výrokem soudního rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 161 odst. 3 o. s. ř. V takovém případě pak absentuje podstatný prvek soukromoprávního jednání, svobodný a autonomní projev vůle, který je soudním rozhodnutím nahrazován; nemůže pak být podkladem pro vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí a právním důvodem vzniku vlastnického práva k nemovité věci smlouva (viz ustanovení § 1105 o. z.), jež postrádá atributy právního jednání ve smyslu soukromého práva (srovnej § 545, § 1724 a § 1725 o. z.), ale pravomocné soudní rozhodnutí, jež vlastnické právo konstituje, a je samo o sobě právním důvodem jeho vzniku a podkladem pro vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí - ovšem s účinky deklaratorními (§ 1114 o. z.) ke dni nabytí právní moci rozsudku, jímž je projev vůle nahrazen (§ 161 odst. 3 o. s. ř.).

33. Se zřetelem na výše uvedené lze do poměrů přítomné právní věci, byť zprostředkovaně, promítnout i výkladové pravidlo typické pro restituční zákonodárství *ex favore restitutionis* (k jeho prosazení v restitučních věcech srovnej z rozhodovací praxe Ústavního soudu např. náleží Ústavního soudu ze dne 2. 6. 1999, sp. zn. I. ÚS 118/98, náleží Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2003, sp. zn. I. ÚS 754/01, náleží Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2002, sp. zn. IV. ÚS 42/01, náleží Ústavního soudu ze dne 4. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 2750/10, nebo náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 2012, sp. zn. I. ÚS 2050/11; rozhodovací praxe Nejvyššího soudu např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2008, sp. zn. 28 Cdo 2209/2008). I když ustanovení § 82 odst. 3 stavebního zákona neobsahuje pochopitelně právní normu restituční povahy, neurčitá formulace zákonného znění „podle zvláštního právního předpisu“ otevírá možnost (při využití judikatorního přístupu k normativní povaze poznámky pod čarou) uvažovat i o tom, že zvláštním předpisem bude i taková právní norma, jež v souladu s účelem a smyslem restitučního zákonodárství upravuje vztah mezi oprávněnou a povinnou osobou při upokojování restitučního nároku formou vydání náhradního pozemku, pro niž je imanentní rozhodování o vlastnickém právu i k nově vytvořenému pozemku (podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o půdě), tedy v souladu s atributy, na nichž je postaven ustanovením § 82 odst. 3 stavebního zákona explicitně odkazovaný zákon o pozemkových úpravách v ustanovení § 11. „I když „jistou logiku“ Ústavní soud v Nálezu neupírá ani názoru obecných soudů o případných obstrukcích stěžovatelky v řízení o dělení pozemku před správním orgánem a jejich protichůdnosti se smyslem řízení o restitučním nároku povinné osoby, sluší se spíše ilustrativně poukázat na skutečnost, že v případě žalobce by činění obstrukcí ze strany žalované, bylo-li by třeba podrobit se územnímu rozhodování ve smyslu ustanovení § 82 odst. 3 stavebního zákona, bylo více než reálné. Z rozhodovací praxe je dovolacímu soudu známo, že se žalobce ve více než desítku případů musel se svým restitučním nárokem v důsledku liknavého a svévolného postupu žalované obrátit na soud, aby prozatímně dosáhl jeho částečného uspokojení. Ostatně poukaz na potencionální obstrukční chování žalované v řízení před stavebním úřadem (v územním řízení předvídaném na základě konkluzí Ústavního soudu) není důvodem, který by měl mít při úvaze o pravomoci

k dělení pozemku nějakou relevanci. Je pouze dokreslením (ilustrací) situace, do níž by se oprávněná osoba – v rozporu se smyslem a účelem restitucí - při uspokojování restitučního nároku dostala, pokud by měla platit interpretace neurčité formulace „podle zvláštního právního předpisu“ obsažené v ustanovení § 82 odst. 3 stavebního zákona, jež byla v Nálezu přijata.

34. Dovolání dále není přípustné pro řešení obsahově vymezené otázky posouzení priority konkurujících si náhradových žalob různých oprávněných osob k těmž pozemku, při jejímž řešení se – na rozdíl od mínění žalované – odvolací soud od rozhodovací praxe dovolacího soudu (představované rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 11. 11. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2416/2020, a rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2910/2020) neodchýlil. Z vedených rozhodnutí dovolacího soudu, jak správně připomíná dovolatelka, rezultuje závěr, že „z hlediska konkurence práv více oprávněných osob domáhajících se vydání téhož náhradního pozemku se nejeví být rozhodující izolovaně okolnost, že k návrhu jedné nebo několika z nich byl předběžným opatřením České republiky - Státnímu pozemkovému úřadu uložen zákaz dispozic s ním, nýbrž jest vždy komplexně hodnotit, které z oprávněných osob k uspokojení jejího restitučního nároku vydáním požadovaného náhradního pozemku svědčí lepší právo. Významným přitom může být zejména okamžik zahájení soudního řízení tím kterým z oprávněných, hospodářský význam požadovaného náhradního pozemku pro jednotlivé žadatele, výše jejich dosud neuspokojených restitučních nároků, doba, po níž jejich nároky zůstávají neuspokojeny, míra jejich aktivity ve veřejných nabídkách.“

č. 13

35. Odvolací soud dospěl k závěru, že z konkurujících si náhradových žalob je třeba upřednostnit žalobce, v jehož prospěch hovoří jak dřívější okamžik podání žaloby ve věci samé (v březnu 2016), tak i návrhu na nařízení předběžného opatření o zákazu dispozice s předmětným pozemkem (v dubnu 2016), oproti konkurující žalobě, včetně návrhu na nařízení předběžného opatření, podaným v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 21 C 33/2020 až v roce 2020. V poměrech projednávané věci nelze závěr odvolacího soudu o upřednostnění osoby žalobce považovat za nesouladný se závěry rozhodovací praxe dovolacího soudu. I když odvolací soud zohlednil pouze hledisko časové, nelze přehlédnout, že žalovaná ani v průběhu řízení před soudem nalézacím a ani v odvolacím řízení (a ostatně ani v dovolání) nepředestřela ze souběžně vedeného restitučního řízení žádné konkrétní skutečnosti, jež by byly významné pro posouzení konkurujících si náhradových žalob i z perspektivy ostatních (judikaturou Nejvyššího soudu aprobovaných) kritérií; takové skutečnosti ani v řízení nevyšly najevo.

36. Námitkou, že k rozsudku odvolacího soudu, jenž v dovoláním napadeném výroku ohlašuje, že jeho nedílnou součástí je geometrický plán, který ve skutečnosti neměl být k rozsudku připojen, vystihuje dovolatelka případ vady řízení, k níž dovolací soud ve smyslu ustanovení § 242 odst. 3 o. s. ř. přihlédl, neboť shledal dovolání z jiného důvodu přípustným (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2005, sp. zn. 21 Cdo 496/2005, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2013, sp. zn. 21 Cdo 762/2013, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 3. 2018, sp. zn. 21 Cdo 4847/2017, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2018, sp. zn. 21 Cdo 5614/2017). Z argumentace dovolatelky však není zřejmé, ke kterému stejnopisu rozsudku odvolacího soudu její výtky směřuje. K originálu rozsudku nacházejícímu

se v procesním spisu je totiž geometrický plán č. 1652-10/2018 pro rozdělení pozemku parc. č. 1 v katastrálním území D. připojen a toliko již z tohoto důvodu lze uzavřít, že vytýkanou vadou, jež by měla za následek vydání nesprávného rozhodnutí, odvolací soud řízení nezatížil.

37. Z uvedeného je zřejmé, že rozsudek odvolacího soudu z hlediska uplatněného dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci (při aplikaci ustanovení § 11a odst. 1 zákona o půdě, § 82 odst. 3 stavebního zákona, § 1114 o. z. a § 161 odst. 3 o. s. ř.) ob stojí. Nejvyšší soud proto dovolání žalované podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

č. 14

Ručitel nemůže započíst vůči věřiteli pohledávku, kterou má za tímto věřitelem dlužník.

č. 14

Ručení, Započtení pohledávky

§ 1982 odst. 1 o. z., § 1984 odst. 1 o. z., § 2018 o. z., § 2023 o. z., § 2024 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2021, sp. zn. 23 Cdo 2475/2019, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.2475.2019.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2019, sp. zn. 19 Co 354/2018.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Kolíně rozsudkem ze dne 17. 9. 2018, č. j. 17 C 16/2018-241, uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 1 007 368,40 Kč s příslušenstvím ve výroku blíže specifikovaným s tím, že plněním dlužníka C. s. r. o. v likvidaci zanikne v rozsahu tohoto plnění povinnost žalovaného (výrok I.). Rozhodl dále o náhradě nákladů řízení mezi účastníky (výrok II.).

2. Soud takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení shora uvedené částky s tím, že se společností C. s. r. o. v likvidaci, jakožto s dlužníkem, podepsala dne 1. 8. 2017 dohodu o uznání dluhu a splátkový kalendář, kde dlužník uznal co do důvodu i výše své dluhy vyplývající ze smlouvy o dílo ze dne 23. 6. 2016, kdy se zavázal zaplatit žalobkyni splatných 731 970 Kč a nesplatných 43 262 Kč, a dále ze smlouvy o dílo ze dne 20. 6. 2017, kdy se zavázal zaplatit žalobkyni 232 136,40 Kč. Dlužník žalobkyni nezaplatil ničeho. Žalovaný je v pozici ručitele, byl žalobkyní vyzván k plnění a rovněž ničeho nezaplatil.

3. Soud vyšel ze skutkových zjištění o tom, že dlužník (společnost C. s. r. o. v likvidaci) v dohodě o uznání dluhu a splátkového kalendáře ze dne 1. 8. 2017 uznal svůj dluh vůči žalobkyni ze smlouvy o dílo ze dne 23. 9. 2016 na montáž střešní fólie a tepelné izolace v částce 775 232 Kč a uznal též dluh vůči žalobkyni ze smlouvy o dílo ze dne 20. 6. 2017 týkající se dodávky a montáže střechy a hydroizolace balkónu a teras v částce 232 136,40 Kč. Na základě dohody o uznání dluhu a splátkového kalendáře ze dne 1. 8. 2017 se pak dále žalovaný jako ručitel zavázal, že žalobkyni uspokojí, jestliže dlužník nesplní svůj závazek, a to až do výše 1 007 368,40 Kč včetně zákonných a smluvních úroků z prodlení, a učiní tak po písemné výzvě žalobkyně, nesplní-li dlužník svůj závazek ani po písemné výzvě. Žalobkyně vyzvala dlužníka k plnění a následně, když dlužník nezaplátil, vyzvala též žalovaného jako ručitele.

4. Dle soudu prvního stupně zajištěný závazek, tak jak jej dlužník uznal a ručitel následně svým ručitelským závazkem zajistil, existoval a ručitelský závazek je platný. K žalovaným navrhanému započtení pohledávky dlužníka vůči pohledávce žalobkyně soud uvedl, že se přiklání k závěru vyplývajícímu z komentářové literatury [Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1260], že dle nové právní úpravy, oproti úpravě předchozí, nemůže ručitel proti věřiteli započíst pohledávky, které vůči němu měl dlužník. Pohledávce dlužníka vůči věřiteli a pohledávce věřitele vůči ručiteli chybí podmínka vzájemnosti ve smyslu § 1982 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též jen „o. z.“), nutná obecně pro započtení. Nejedná se ani o námitku ve smyslu obrany určitou vlastností zajištěného dluhu. Soud proto námitku započtení neuznal, pohledávku navrženou k započtení dále nezkoumal a žalobě vyhověl.

5. K odvolání žalovaného odvolací soud rozsudkem v záhlaví uvedeným rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (první výrok) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

6. Odvolací soud vycházel ze skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně a ze skutkových zjištění učiněných v odvolacím řízení. Ztotožnil se se závěrem soudu prvního stupně, že v písemné dohodě o uznání dluhu ze dne 1. 8. 2017 uznala společnost C. s. r. o. v likvidaci svůj dluh ze smluv o dílo ze dne 23. 9. 2016 a ze dne 20. 6. 2017 spočívající v pohledávce žalobkyně na zaplacení ceny díla a části ceny díla a zavázala se svůj dluh žalobkyni do dohodnuté doby uhradit. Žalovaný se na základě uvedené dohody stal ručitelem dlužníka za dluh vůči žalobkyni. Ručitelský závazek žalovaného vznikl platně, když v době učinění ručitelského prohlášení existoval platný dluh dlužníka vůči žalobkyni. Protože dlužník uznáný dluh v celkové výši 1 007 368,40 Kč neuhradil, byť byl k této úhradě žalobkyni písemně vyzván, je k úhradě tohoto dluhu včetně příslušenství jako ručitel povinen dle § 2018 odst. 1 o. z. žalovaný.

7. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně rovněž shledal nedůvodnou procesní obranu žalovaného, který v průběhu řízení proti pohledávce žalobkyně započtl tvrzenou pohledávku dlužníka na úhradu smluvní pokuty a náhradu škody. Gramatickým, logickým a historickým výkladem ustanovení § 2023 odst. 1 o. z. dospěl odvolací soud k závěru, že ručitel podle uvedeného ustanovení nemůže proti věřiteli započíst pohledávky, které vůči němu měl dlužník. Při tvorbě nového občanského zákoníku byl § 2023 odst. 1 převzat z § 306 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále též

jen „obch. zák.“), z něhož však nebyla převzata pasáž: „... a použit k započtení pohledávky dlužníka vůči věřiteli, jestliže k započtení by byl oprávněn dlužník, kdyby věřitel vymáhal svou pohledávku vůči němu“. Ustanovení § 2023 odst. 1 o. z. nemá oporu pro závěr, že ručitel může proti věřiteli započíst pohledávky, které vůči němu měl dlužník, neboť toto zákonné ustanovení dává ručiteli právo uplatnit námitky a za námitku je třeba v souladu s principem akcesority považovat obranu vlastností, která je vlastní k zajištěnému dluhu, např. jeho neplatností, promlčením, zánikem v důsledku splnění apod. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně rovněž odkázal na závěry komentáře k občanskému zákoníku a rozhodnutí soudu prvního stupně jako věcně správné potvrdil.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný (dále též „dovolatel“) dovolání s tím, že je považuje za přípustné dle ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), neboť napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která nebyla v rozhodování odvolacího soudu dosud vyřešena. Konkrétně jde o otázku, zda může ručitel dle právní úpravy zákona č. 89/2012 Sb. použít v rámci své obrany proti pohledávce věřitele námitku započtení pohledávky dlužníka vůči věřiteli. Nesprávné právní posouzení věci dle ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. dovolatel spatřuje v závěru odvolacího soudu, dle něhož ručitel dle úpravy zákona č. 89/2012 Sb. není oprávněn bránit se nároku věřitele započtením pohledávky, kterou má vůči věřiteli dlužník.

9. Dle dovolatele z toho, že část textu ustanovení § 306 odst. 2 obch. zák. v rozsahu „a použit k započtení pohledávky dlužníka vůči věřiteli, jestliže k započtení by byl oprávněn dlužník, kdyby věřitel vymáhal svou pohledávku vůči němu“, není přítomna v právní úpravě ručení dle zákona č. 89/2012 Sb., nelze dovozovat, že by započtení pohledávek dlužníka provedené ručitelem v rámci obrany již nebylo možné. K nepřevzetí předmětné části ustanovení § 306 odst. 2 obch. zák. nedošlo se záměrem vyloučit možnost započtení, nýbrž zestručnit právní úpravu o ustanovení, které by bylo nadbytečné. Uplatnit všechny námitky, které má proti věřiteli dlužník, přitom ručitel umožňuje výslovné znění ustanovení § 2023 odst. 1 o. z. V případě námitky započtení jde tedy o „námitku“ a i podle jazykového výkladu § 2023 odst. 1 o. z. je ručitel oprávněn ji použít.

10. Předchozí občanský zákoník koncipoval možnosti obrany ručitele zcela identicky jako aktuálně platný občanský zákoník, kdy rovněž neobsahoval onen dovětek výslovně zmiňující možnost započtení pohledávky dlužníka za věřitelem ze strany ručitele, nicméně v judikatuře ani v teorii nebylo sporu o tom, že ručitel je v občanskoprávních vztazích oprávněn k uplatnění námitky započtení pohledávky dlužníka.

11. Z principu akcesority ručení, kterým argumentuje odvolací soud, dle dovolatele navíc vyplývá, že existence ručitelského závazku je vždy materiálně závislá na existenci dluhu mezi věřitelem a dlužníkem a smyslem ručení není, aby se ručitel dostal do horšího postavení než dlužník a musel věřiteli plnit více, než by mu musel plnit dlužník, kdyby se věřitel domáhal plnění po něm. Tento princip se odráží i přímo v ustanovení

§ 2023 odst. 1 o. z., které umožňuje ručiteli bránit se stejnými námitkami, kterými by se mohl bránit dlužník, tedy které zajišťuje, aby věřitel nemohl po ručiteli požadovat více, než by mohl požadovat po dlužníku. Dovolatel dále na podporu svých závěrů odkazuje na komentářovou literaturu a na další zdroje k této otázce a navrhuje, aby dovolací soud rozhodnutí obou soudů nižších stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

12. K dovolání žalovaného se žalobkyně dle obsahu spisu nevyjádřila.

III.

Přípustnost dovolání

13. Nejvyšší soud (jako soud dovolací dle § 10a o. s. ř.) postupoval v dovolacím řízení a o dovolání žalovaného rozhodl podle o. s. ř. ve znění účinném od 30. 9. 2017 (srov. článek II bod 2. zákona č. 296/2017 Sb.). Po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., Nejvyšší soud zkoumal, zda dovolání obsahuje zákonné obligatorní náležitosti dovolání a zda je přípustné.

14. Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

15. Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

16. Dovolání žalovaného je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyla řešena otázka, zda je ručitel dle právní úpravy zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, oprávněn započíst proti uplatněné pohledávce věřitele pohledávku, kterou má dlužník za věřitelem.

IV.

Důvodnost dovolání

17. Dovolání není důvodné.

Rozhodná právní úprava

18. Podle § 1982 odst. 1 věta první o. z. dluží-li si strany vzájemně plnění stejného druhu, může každá z nich prohlásit vůči druhé straně, že svoji pohledávku započítává proti pohledávce druhé strany.

19. Podle § 1984 odst. 1 o. z. dluží-li dlužník společně a nerozdílně s jinými, může proti věřiteli započíst pohledávku svého spoludlužníka jen do výše podílu spoludlužníka na společném dluhu.

20. Podle § 2018 o. z. kdo věřiteli prohlásí, že ho uspokojí, jestliže dlužník věřiteli svůj dluh nesplní, stává se dlužníkovým ručitelem. Nepřijme-li věřitel ručitele, nemůže po něm nic žádat (odst. 1). Ručitelské prohlášení vyžaduje písemnou formu (odst. 2.).

21. Podle § 2023 o. z. ručitel může vůči věřiteli uplatnit všechny námitky, které má proti věřiteli dlužník (odst. 1). Uplatní-li ručitel námitky, které mu sdělil dlužník, nahradí dlužník ručiteli náklady, které mu vznikly, byly-li námitky neúspěšné (odst. 2).

22. Dle § 2024 o. z. uspokojí-li ručitel věřitele bez vědomí dlužníka, může dlužník uplatnit vůči ručiteli všechny námitky, které byl oprávněn uplatnit vůči věřiteli, kdyby na něm věřitel splnění vymáhal. Dlužník však nemůže vůči ručiteli uplatnit námitky, na které dlužník ručitele neupozornil bez zbytečného odkladu poté, co mu ručitel oznámil, že věřitel uplatnil právo z učení.

Obecně k právní povaze ručení a započtení

23. Ručení je formou zajištění dluhu, kdy se ručitel vůči věřiteli zavazuje, že dluh splní, jestliže jej nesplní dlužník. Ručitel se svým prohlášením zavazuje vůči věřiteli, že dluh splní, pokud tak neučiní dlužník, přičemž toto prohlášení musí být učiněno v písemné formě. Ručení vzniká tím, že věřitel akceptuje ručitelem učiněnou písemnou nabídku, že dluh splní, pokud ho nesplní dlužník. Ručení je tudíž smlouvou. Dlužník stranou této smlouvy není. Ručitelský závazek není závazkem k dlužníkovi, ale jen závazkem vůči věřiteli. Ručitelský závazek má akcesorickou povahu, podmínkou jeho vzniku je tak existence platného závazku mezi věřitelem a dlužníkem. Akcesorita ručitelského závazku přitom vylučuje, aby se ručitel zavázal ve větším rozsahu, nežli samotný dlužník [srov. obdobně např. Kindl, T. In: Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. Občanský zákoník: komentář. Svazek V (§ 1721-2520). Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 547].

24. Institut ručení patří mezi specifické právní prostředky – zajišťovací instituty, které směřují k dosažení uspokojení, popřípadě alespoň usnadnění uspokojení věřitele. Obecným cílem a funkcí právních prostředků zajištění závazků je „zlepšení“ postavení věřitele vůči jeho dlužníku zejména tím, že mu poskytují další zdroj pro uspokojení (tzv. náhradního dlužníka), nebude-li zajištěná pohledávka řádně a včas splněna dlužníkem. Ručení má – obdobně jako další právní prostředky zajištění závazků – akcesorickou a subsidiární povahu. Subsidiarita ručení vyjadřuje, že jde o podpůrný zdroj uspokojení zajištěné pohledávky, který se uplatní jen tehdy, jestliže pohledávka nebyla dlužníkem dobrovolně splněna a ani nezanikla jiným způsobem. Akcesorickým je ručení zejména proto, že vzniká pouze tehdy, vznikla-li platně také pohledávka, k jejímuž zajištění má sloužit, a že dochází k jeho zániku, zanikla-li zajištěná pohledávka. Ručení má kromě zajišťovací také uhrazovací funkci, která po splatnosti zajištěné pohledávky vytváří zdroj uspokojení pohledávky věřitele v případě, že hlavní závazek nebude včas nebo řádně splněn (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. 21 Cdo 919/2014, uveřejněného pod č. 76/2015 Sb. rozh. obč.).

25. Podle § 1982 odst. 1 věta první o. z. dluží-li si strany vzájemně plnění stejného druhu, může každá z nich prohlásit vůči druhé straně, že svoji pohledávku započítává proti pohledávce druhé strany.

26. Jsou-li splněny předpoklady započtení, nedochází k zániku (vzájemných) pohledávek bez dalšího, nýbrž strana musí „prohlásit vůči druhé straně, že svoji pohledávku

započítává“, musí tedy učinit kompenzační projev. K němu Nejvyšší soud již dříve uvedl, že projev jednoho z účastníků směřující k započtení je jednostranným právním úkonem, jehož obsah a účinnost jsou na vůli druhého účastníka nezávislé. Výběr obou pohledávek k započtení provádí kompenzující a pouze jeho kompenzační projev přivodí zánik započítávaných pohledávek v rozsahu, ve kterém se kryjí. Jakýkoliv projev vůle druhého účastníka, včetně projevu nesouhlasu, je zde právně nerozhodný (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 32 Odo 1143/2004, uveřejněný pod č. 90/2006 Sb. rozh. obč.).

Výklad teleologický a historický

27. Otázkou podrobovanou dovolacímu přezkumu je, zdali mezi možné námitky, jež přísluší ručiteli podle § 2023 o. z., patří i kompenzační právní jednání podle § 1982 odst. 1 o. z. vůči věřiteli, svědčí-li možnost takového započtení dlužníkovi.

28. Zákonodárce se v důvodové zprávě k občanskému zákoníku k této otázce nevyjadřuje. Ve vztahu k ručení se důvodová zpráva omezuje na konstatování, že „návrh úpravy ručení je v zásadě převzat z dosud platné úpravy v obchodním zákoníku (§ 303 až 312) s nepatrnými změnami. Zejména se upřesňuje smluvní povaha vzniku ručení v tom smyslu, že odmítne-li věřitel ručitele, nemá pak již právo po něm cokoli žádat“.

29. Obchodní zákoník, na nějž důvodová zpráva odkazuje, v ustanovení § 306 odst. 2 upravoval, že ručitel mohl vůči věřiteli uplatnit všechny námitky, k jejichž uplatnění byl oprávněn dlužník. Zákonodárce však současně výslovně upravil, že ručitel mohl „použít k započtení pohledávky dlužníka vůči věřiteli, jestliže k započtení by byl oprávněn dlužník, kdyby věřitel vymáhal svou pohledávku vůči němu“. Zákonodárce konečně dále upravil výslovně, že „ručitel mohl použít k započtení i své pohledávky vůči věřiteli“.

30. Za situace, kdy zákonodárce v občanském zákoníku, oproti zákoníku obchodnímu, výslovnou možnost ručitele neupravil, je třeba posoudit, zdali taková možnost kompenzačního právního jednání, tedy započtení, ručiteli svědčí v rámci obecné úpravy námitek podle § 2023. Z tohoto pohledu se jeví potřebným zkoumat úpravu ručitelských námitek, jak byla řešena historicky.

31. Právní úprava obsažená v zákoně č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, se podobala – co do námitek ručitele vůči věřiteli – úpravě současné. Z ustanovení § 548 odst. 2 obč. zák. vyplývalo, že ručitel mohl proti věřiteli uplatnit všechny námitky, které by měl proti věřiteli dlužník. Oprávnění ručitele k tomu, aby mohl použít k započtení pohledávky dlužníka vůči věřiteli, občanský zákoník z roku 1964 výslovně nezakládal. Judikatura vyšších soudů se v poměrech občanského zákoníku z roku 1964 k uvedené otázce nevyjadřila.

32. Hospodářský zákoník (zákon č. 47/1964 Sb.) rovněž neobsahoval výslovnou úpravu možnosti započtení ručitelem, když v § 129n odst. 1 bylo zakotveno, že práva oprávněné organizace vůči ručiteli se nepromlčí ani nezániknou před promlčením nebo zánikem práva vůči povinné organizaci. Ručitel může, pokud se oprávněná organizace s ručitelem nedohodla jinak, proti oprávněné organizaci uplatnit všechny námitky, které proti ní má povinná organizace.

33. Obdobně zákon č. 101/1963 Sb., o právních vztazích v mezinárodním obchodu (zákoník mezinárodního obchodu), upravoval námitky ručitele vůči věřiteli v ustanovení § 201 pouze tak, že ručitel může proti věřiteli uplatnit všechny námitky, které proti věřiteli má dlužník. Ustanovení § 196 zůstává nedotčeno.

34. Zákon č. 141/1950 Sb., občanský zákoník, obecnou úpravu námitek ručitele vůči věřiteli vůbec neznal.

35. Mezi námitky rukojmího (nyní ručitele) proti věřiteli námitku kompenzace pohledávky dlužníka neřadila ani literatura k obecnému zákoníku občanskému (srov. zejména Sedláček, J. Obligační právo. 1. – 3. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2010, s. 158 a 159). V poměrech obecného zákoníku občanského však tato otázka nepředstavovala výkladový problém jako v současné době, neboť účinky započtení nastávaly odlišně. J. Sedláček poukazoval na to, že „kompenzace nastává, jakmile se dvě kompenzovatelné pohledávky střetnou. Není zapotřebí, aby jedna strana druhé oznámila kompenzaci... oba závazky zanikají a to tím dnem, kdy se oba závazky střetly.“ (srov. Sedláček, J. Obligační právo. 1. – 3. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2010, s. 236). Podle § 1363 obecného zákoníku občanského závazek rukojmího zanikal poměrně s dlužníkovým závazkem. Jestliže se tedy pohledávky věřitele a dlužníka způsobily započtení střetly, zanikl v uvedeném rozsahu i dluh ručitele (tehdy rukojmí), aniž by musel (mohl) ručitel kompenzační právní jednání učinit.

36. Z pohledu historického vývoje je zřejmé, že úprava obsažená v obchodním zákoníku, jež v první větě ustanovení § 306 odst. 2 obsahovala slova „a použít k započtení pohledávky dlužníka vůči věřiteli, jestliže k započtení by byl oprávněn dlužník, kdyby věřitel vymáhal svou pohledávku vůči němu“, byla v tomto úpravou výjimečnou. Legislativci v občanském zákoníku z roku 2012, v právní úpravě ručení odkazující jinak právě na inspiraci obchodním zákoníkem, tuto koncepci tedy zjevně opustil.

K ne/možnosti ručitele započíst pohledávku dlužníka za věřitelem v literatuře

37. Jak uvedeno výše, oproti právní úpravě v obecném zákoníku občanském, kdy J. Sedláček poukazoval na to, že ke kompenzaci pohledávek, tedy k jejich zápočtu docházelo bez zvláštního právního jednání dlužníka, podle občanského zákoníku z roku 2012 (ale i občanských zákoníků z roku 1964 a 1950) tomu tak není (či nebylo). K zániku (vzájemných) pohledávek musí strana „prohlásit vůči druhé straně, že svoji pohledávku započítává“, musí tedy učinit kompenzační právní jednání. Z tohoto pohledu lze proto poukázat i dnes na K. Knappa, který se obecně k principům, kdy ručitel ne/může pohledávku dlužníka vůči věřiteli započíst, vyjadřuje (srov. Knapp, V. Splnění závazků a jiné způsoby jejich zániku. Praha: Nakl. Československé akademie věd, 1955, s. 222 a 223). Podle K. Knappa „dřívější nauka v takových případech většinou započtení připouštěla, vycházejíc někdy z myšlenky, že započtení působí automaticky (*ipso iure*), jakmile se pohledávky střetnou, aniž bylo třeba právního úkonu směřujícího ke kompenzaci“. V. Knapp dále poukazuje na to, že „i když se podle tehdy platné úpravy uvádělo, že rukojmí je v zásadě zavázán stejně jako dlužník, není to však argument pro úsudek, že rukojmí může proti věřiteli započítat vzájemnou pohledávku hlavního dlužníka, nýbrž je to spíše argumentem pro úsudek opačný. Hlavní dlužník je věřiteli zavázán co do celého objemu svého závazku, dokud on sám nepřivede jeho úplný

či částečný zánik započtením“. Podle K. Knappa „zákon mluví o tom, že kompenzační projev činí „některá z obou stran“, čímž jsou míněny zjevně strany (subjekty) vzájemných závazků. Přitom je na bílé dni, že právo nechává rozhodnutí o tom, zda projev o započtení byl učiněn či nic, výlučně na subjektu závazku, jenž má být namítnut k započtení. Dlužník tedy může, avšak nemusí započtení uplatnit, on disponuje závazkem. Kdyby bylo připuštěno, aby započtení jeho pohledávky proti věřiteli uplatnila některá z výše uvedených osob, dávalo by se této osobě právo disponovat dlužníkovou pohledávkou, tj. právo způsobit zánik dlužníkovy vzájemné pohledávky vůči věřiteli. Pro takový úsudek však v našem právu nevidím opory“.

38. Tato koncepce zjevně není opuštěna ani v zákonodárcově řešení v občanském zákoníku z roku 2012.

39. Jde-li o literaturu k současné právní úpravě, ve prospěch oprávnění ručitele započíst pohledávku dlužníka vůči pohledávce věřitele se vyslovují např. Porod, J. In: Petrov, J. Výtisk, M., Beran, V a kol. Občanský zákoník: komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 2188, či Tintěra, T., Podrazil, P., Petr, P. Základy závazkového práva. I. díl. Praha: Leges, 2016, s. 186.

č. 14

40. Naopak závěr o nedostatku oprávnění ručitele započíst proti pohledávce věřitele pohledávku dlužníka zastávají např. Bezouška, P. Postavení a ochrana věřitele v novém soukromém právu. Praha: Wolters Kluwer, 2016, s. 18; Richter, T. In: Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1260; Kindl, M. Zajištění a utvrzení dluhů. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 320, či Bezouška, P. In: Bezouška, P., Havel, B. Občanský zákoník: Srovnávací komentář. Wolters Kluwer, § 2023, dostupné v systému ASPI.

41. T. Richter poukazuje zejména na nedostatek vzájemnosti – nemá-li potenciální započtení ze strany dlužníka být považováno za „námitku“, na niž se přijaté znění § 2023 odst. 1 o. z. vztahuje. Takový výklad je ale třeba dle autora odmítnout: „... za námitku je třeba v souladu s principem akcesority považovat obranu nějakou vlastností, která je vlastní zajištěnému dluhu (např. jeho neplatností, promlčením, prekluzí, zánikem v důsledku splnění atd.). Pohledávky dlužníka vůči věřiteli však nemají se zajištěným dluhem žádnou souvislost, podobně jako s ním nemá souvislost jiný dlužníkův majetek, který by případně mohl posloužit (leč neposloužil) k zapravení zajištěného dluhu. Není na nich tedy ničeho, co by mělo být z vlastností primárního, zajištěného dluhu prostřednictvím akcesority přeneseno do sekundárního, zajišťovacího vztahu mezi ručitelem a věřitelem.“ [srov. Richter, T. In: Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1260]. P. Bezouška poukazuje potom na to, že „princip akcesority ručení znamená, že povinnost ručitele je svázána se vznikem, existencí a rozsahem zajištěného dluhu. Z toho vyplývá, že ručitel svá práva odvozuje od zajištěného dluhu. Námitka započtení však se zajištěným dluhem nesouvisí: ani nemění obsah zajištěného dluhu, a nelze ani tvrdit, že povinnost ručitele je akcesorická k celému majetkovému fondu dlužníka... Dlužník může ke splnění svého dluhu zásadně použít jakoukoli část svého majetku - např. hotovost, pohledávku vůči bance z účtu, který pro něj banka vede, anebo pohledávku vůči věřiteli. Umožnit ručiteli, aby uplatnil námitku započtení, by znamenalo poskytnout mu právo zasáhnout do majetku dlužníka proti jeho vůli“

(Bezouška, P. In: Bezouška, P., Havel, B. Občanský zákoník: Srovnávací komentář. Wolters Kluwer, § 2023, dostupné v systému ASPI).

42. J. Porod oproti tomu započtení takové pohledávky připouští. Podle autora by „opačný výklad znamenal, že by ani dlužník nemohl vůči ručiteli, který splnil jeho dluh, použít k započtení pohledávku, kterou má vůči věřiteli (podle § 2024; okruh námitek použitelných ručitelem vůči věřiteli a následně dlužníkem vůči ručiteli, tj. novému věřiteli, nutně musí být stejný“.

K ne/možnosti ručitele započíst pohledávku dlužníka za věřitelem v přeshraničním srovnání

43. V evropských jurisdikcích lze vysledovat tři různé způsoby řešení pro situace, jestliže dlužník a věřitel jsou oprávněni započíst své vzájemné pohledávky. V některých zemích zákonodárce upravuje možnost takového zápočtu pohledávky dlužníka ručitelem proti věřiteli, v některých zemích je výslovně upraveno právo ručitele za určitých okolností odmítnout plnění věřiteli a některé země žádné z takových práv ručiteli nezakládají.

44. Přehledně situaci ve vybraných zemích předkládá Komentář k návrhu Evropského smluvního rámce k čl. IV. G-2:103, autorů von Bar, Ch., Clive, E., Schulte-Nölke, H. a kol. (eds.). Principles, Definitions and Model Rules of European Private Law. Draft Common Frame of Reference (DCFR). Prepared by the Study Group on a European Civil Code and the Research Group on EC Private Law (Acquis Group). Based in part on a revised version of the Principles of European Contract Law.

45. V některých evropských zemích může ručitel započíst pohledávku dlužníka vůči věřiteli, i když je ručitel solidárním dlužníkem, protože započtení se nepovažuje za osobní obranu dlužníka, kterou ručitel nemůže vznést vůči věřiteli, a to i v případě, že ručitel nemá subrogační právo vůči dlužníku [cf. Belgický, Francouzský a Lucemburský Code Civil, art. 1294(1); Belgie: Van Quickenborne nos. 699-703; Francie: Cass.civ. 1 June 1983, D. 1984, 152, note Aubert; také Simler no. 686 ss.; Anglie: Bechervaise v. Lewis (1871-72) LR 7 CP 372; Murphy v. Glass (1867-69) LR 2 PC 408; Finsko cf. LDepGuar § 27(2); RP 189/1998 rd 66 ss.; Hóstad 3 s; Řecko: CC art. 447; cf. Fragistas 1371; Georgiades § 3 no. 129; Skotsko: Stair/Eden no. 843]. V jiných zemích má ručitel právo odmítnout plnění vůči věřiteli, buď s konečnou platností, anebo po dobu, po níž je dána možnost započtení pohledávky dlužníka [výslovně Německo CC § 770(2); Itálie: Giusti 208; Portugalsko: CC art. 642(1); Španělsko: Guilarte Zapatero, Comentarios 283]. V Rakousku jsou názory rozděleny. Většina odmítá právo ručitele započíst (OGH 20 December 1991, ÖBA 1992, 660; Schwimann/Mader and Faber § 1351 no. 11 sub 3) a většina autorů předpokládá právo ručitele odepřít plnění (cf. Schwimann/Mader and Faber and Rummel/Gamerith § 1351 no. 6 sub c/; contra OGH 20 December 1991); srov. Nizozemí [CC art. 8:150(3) vykládat s 6:139(1), (2); du Perron a Haentjens art. 852 nos. 5, 9]. Dovolací soud dodává, že odkaz na čl. 8:150 v případě Nizozemí není zřejmě odpovídající, mělo by být odkazováno na čl. 7:852 (3) DCC (dostupného např. na www.dutchcivillaw.com). Současně ve vztahu k Rakousku lze doplnit, že rakouský Nejvyšší soudní dvůr (srov. rozhodnutí OGH ze dne 20. 12. 1991, sp. zn. 6 Ob 634/91) dospěl k závěru, že na základě pozitivního rakouského práva ručiteli nemůže být přiznáno oprávnění,

aby přivodil uspokojení pohledávky nikoliv svou, nýbrž protipohledávkou hlavního dlužníka, a že při nedostatku pozitivní úpravy nemůže být ručiteli přiznáno ani právo pozdržet plnění věřiteli.

46. Ve Švédsku a Dánsku ručitel zůstává plně odpovědný navzdory pohledávce dlužníka za věřitelem, protože ručitel by neměl mít právo „odmítnou plnit s odkazem na to, že dlužník má jiné nároky, například protipohledávku“ (Švédsko: HD 7 July 1994, NJA 1994, 474; Dánsko: Ussing, Kaution 222 ss.).

47. Návrh společného referenčního rámce zakotvuje ve svém čl. IV.G-2:103 odst. 5 (ve spojení s odst. 1 a 4) právo ručitele odepřít plnění věřiteli za situace, kdy dlužník neuplatnil právo započíst svoji pohledávku proti pohledávce zajištěné ručením. Jak uvádí von Bar v komentáři k DCFR, pokud dlužník mohl započíst svoji pohledávku vůči věřiteli a neučinil tak, pak sice ručitel obecně není sám oprávněn uplatnit námitku započtení vzhledem k její osobní povaze, na druhou stranu by však ručitel neměl trpět dlužníkovou pasivitou. Ručitel je v takovém případě tedy oprávněn odepřít plnění věřiteli.

č. 14

48. Je tedy zřejmé, že jednotlivé jurisdikce evropských států volí různá řešení posuzované situace. Liší se podle toho, zda v případech započitatelné pohledávky dlužníka vůči věřiteli, jež však nebyla dlužníkem vůči věřiteli započítána, postavení ručitele zesilují výslovnou zákonnou úpravou možného zápočtu pohledávek ručitelem (příp. právem ručitele odepřít plnění) či nikoli.

Posouzení v poměrech projednávané věci

49. Právní úprava v občanském zákoníku neobsahuje, jako je tomu v některých zemích, výslovnou možnost ručitele započíst pohledávku dlužníka proti věřiteli. Stejně tak neobsahuje výslovnou možnost ručitele odepřít plnění věřiteli, jestliže byl např. dlužník pasivní a sám pohledávku nezapočetl (jako např. DCFR). Občanský zákoník v ustanovení § 2022 o. z. umožňuje ručiteli pouze plnění odepřít, pokud věřitel zavinil, že pohledávka nemůže být uspokojena dlužníkem. Takové okolnosti však ze skutkových zjištění soudů, jimiž je dovolací soud vázán, nevyplývají. Žalovaný je ani netvrdil a nebyly proto předmětem dovolacího přezkumu.

50. Je zjevné, že zákonodárce, oproti řešení přijatému v obchodním zákoníku, který umožňoval výslovně „použít k započtení pohledávky dlužníka vůči věřiteli, jestliže k započtení by byl oprávněn dlužník, kdyby věřitel vymáhal svou pohledávku vůči němu“, takovou možnost v občanském zákoníku z roku 2012 nyní nepřipouští.

51. Nepřipouští-li ji výslovně, nelze ji odvodit ani z tzv. obecné úpravy námitek, které má ručitel k dispozici podle § 2023 o. z.

52. Jakkoli je účelem ustanovení § 2023 o. z. poskytovat v zákonném rozsahu ochranu ručiteli, nemůže ručitel bez zákonné úpravy či dohody stran zasahovat do dlužníkovy autonomie vůle a disponovat jeho pohledávkou. Pro možnost započtení pohledávky dlužníka za věřitelem chybí přitom ručiteli i zákonný předpoklad zápočtu pohledávek, kterým je jejich vzájemnost ve smyslu § 1982 odst. 1 o. z.

53. Jestliže by zákonodárce chtěl právní postavení ručitele posílit tím, že mu přizná oprávnění vlastním právním jednáním zasáhnout do autonomie vůle dlužníka a použít k započtení dlužníkovu pohledávku proti pohledávce věřitele, jistě by to jako výjimku

z pravidla vzájemnosti pohledávek učinil výslovně, jako tomu bylo v právní úpravě podle obchodního zákoníku. Tak ostatně postupoval i v případě (nově zakotveného) oprávnění solidárního dlužníka započíst vůči věřiteli pohledávku svého spoludlužníka. Oprávnění solidárního dlužníka k započtení pohledávkou spoludlužníka navíc omezil, a to jen do výše podílu spoludlužníka na společném dluhu (§ 1984 odst. 1 o. z.). Obdobně založil výslovně možnost dlužníka namítat vzájemné pohledávky vůči postupiteli (původnímu věřiteli) i vůči postupníkovi (novému věřiteli) podle § 1884 odst. 1 o. z. Je tedy zřejmé, že v případech, kdy zákonodárce řešil otázku možného zásahu do autonomie vůle stran, zde vlastníka pohledávky, nebo překlenutí nedostatku vzájemnosti započítávaných pohledávek, volil výslovnou úpravu. V případě ručitele však zákonodárce zvolil opačný přístup; výjimku původně upravenou v § 306 odst. 2 obch. zák. do nové úpravy vůbec nepřevzal.

54. Lze konečně přisvědčit argumentaci části literatury (srov. bod 42), že výklad námitek podle § 2023 a § 2024 o. z. ve vztahu k otázce, zdali mohou představovat i samotné kompenzační jednání, by měl být obdobný. Takový závěr však neznamená, že v prvním případě ručitel a ve druhém dlužník v rámci námitek může uskutečnit po právu i kompenzační právní jednání vůči druhé straně. Podle § 2024 věta první o. z. uspokojí-li ručitel věřitele bez vědomí dlužníka, může dlužník uplatnit vůči ručiteli všechny námitky, které byl oprávněn uplatnit vůči věřiteli, kdyby na něm věřitel splnění vymáhal. Jestliže samotný dlužník započte svou pohledávku na pohledávku věřitele a pohledávka věřitele tak v rozsahu započtení zanikla, může dlužník proti ručiteli při jeho subrogačním regresu za podmínek § 2024 věta první o. z. uvedené namítat. Stejně jako ručitel může namítat vůči věřiteli podle 2023 o. z., jestliže pohledávka věřitele zanikla v důsledku započtení skutečně samotným dlužníkem. Ale jak nemůže ručitel sám právním jednáním započíst pohledávku dlužníka proti věřiteli podle § 2023 o. z., tak nemůže dlužník započíst proti ručiteli podle § 2024 věta první o. z. svou pohledávku, kterou má za věřitelem, uspokojil-li ručitel věřitele bez vědomí dlužníka. Tak zůstává postavení dlužníka a ručitele nikoli nevyvážené. Je věcí dlužníka, zdali a jak uplatní svou vzájemnou pohledávku vůči svému věřiteli bez ohledu na ručitele. Pohledávka za věřitelem tak dlužníkovi zůstane, stejně však jako povinnost plnit ručiteli v rámci subrogační regresu, plnil-li ručitel za dlužníka.

55. Dovolacímu soudu proto nezbylo než uzavřít, že podle občanského zákoníku z roku 2012 ručitel nemá vůči věřiteli právo započíst pohledávku dlužníka, kterou má za věřitelem.

56. Vyšel-li tedy v projednávané věci odvolací soud z toho, že provedl-li žalovaný ručitel proti pohledávkám žalobkyně v celkové výši 1 007 368,40 Kč s příslušenstvím započtení namítanými pohledávkami dlužníka vůči žalobkyni z titulu smluvní pokuty a náhrady škody ve výši 745 250 Kč, nesvědčí mu pro takový zápočet právo, je jeho právní posouzení správné a dovolání nedůvodné.

57. Nejvyšší soud z výše uvedených důvodů dovolání žalovaného podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

č. 15

Ve smyslu ustanovení § 2021 odst. 1 o. z. nemusí věřitel písemně vyzvat dlužníka ke splnění dluhu zejména tehdy, není-li známa dlužníková adresa nebo dlužník není schopen fyzicky výzvu převzít ze zdravotních důvodů anebo tehdy, nebude-li mít doručení výzvy žádné účinky, jelikož dlužník není schopen plnit závazky, dlužníkův závazek není platný podle § 2019 odst. 2 o. z. nebo dluh zanikl pro nemožnost plnění podle § 2026 odst. 2 o. z. Absenci výzvy neospravedlňuje pouhá domněnka věřitele, že dlužník není ochoten plnit svůj dluh.

Náhrada škody, Ručení

§ 2021 odst. 1 o. z., § 2914 o. z.

č. 15

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1198/2019, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1198.2019.1

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 11. 2018, sp. zn. 20 Co 217/2018, v části směřující proti výrokům o nákladech řízení; jinak je zamítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 24. 4. 2018, č. j. 18 C 24/2016-165, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení 232 899,75 Kč (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky (výrok II) a vůči státu (výrok III). Vyšel ze zjištění, že žalovaný jako uživatel budovy Zimního stadionu v H. K. a provozovatel extraligového hokejového klubu Mountfield HK pořádal v budově zimního stadionu dne 17. 1. 2014 domácí hokejové utkání týmů Mountfield HK a HC ŠKODA PLZEŇ, přičemž pořadatelskou službu (včetně zajišťování veřejného pořádku) pro něj v době zápasu zajišťovala B. B. C. s. r. o. (dále jen „bezpečnostní agentura“). Činila tak na základě smlouvy o dílo ze dne 1. 8. 2013, a to „na svůj náklad a na své nebezpečí“ s tím, že odpovídá za bezvadnost díla a jeho řádné provedení. V průběhu utkání T. S., zaměstnanec bezpečnostní agentury, zasáhl jako člen pořadatelské služby proti žalobci, který se účastnil slovně a fyzicky potyčky s jiným návštěvníkem utkání, a po jeho vyvedení z hlediště do vestibulu zimního stadionu, v době, kdy žalobce již nekladl žádný odpor a situace byla po provedeném zákroku klidná, jej fyzicky a slovně napadl a způsobil mu zlomeninu nosu, nosních kůstek s posunem kostních úlomků a otokem měkkých tkání v okolí a tržnou ránu kůže kořene nosu. Žalobce byl v pracovní neschopnosti déle než sedm dní. T. S. byl za uvedené jednání pro přečin ublížení na zdraví a přečin výtržnictví odsouzen v trestním řízení, ve kterém mu byla mimo jiné uložena povinnost zaplatit poškozenému (zde žalobci) na náhradě škody 54 834,56 Kč (se zbytkem nároku byl

odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních). Soud prvního stupně věc posoudil po právní stránce tak, že T. S. nejednal v souvislosti s úkoly, které měl plnit v rámci výkonu pořadatelské činnosti pro žalovaného. Nejednalo se o nepřiměřené použití síly za účelem vyvedení žalobce ze stadionu, nýbrž o odplatu za to, že žalobce podle subjektivního přesvědčení T. S. měl předtím ohrozit jeho dítě. T. S. tak svým jednáním sledoval vlastní zájmy, čímž šlo z jeho strany o exces. Žalovaný ve věci není pasivně legitimován, neboť je vyloučena jeho odpovědnost za škodu ve smyslu § 2910 a § 2914 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“).

2. K odvolání žalobce Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 7. 11. 2018, č. j. 20 Co 217/2018-211, rozsudek soudu prvního stupně změnil ve výroku II o náhradě nákladů řízení (výrok I), jinak jej potvrdil (výrok II) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok III). Vyšel ze skutkových zjištění okresního soudu a jako věcně správný shledal i jeho závěr, avšak z jiného právního důvodu. Odvolací soud věc po právní stránce posoudil tak, že k újmě na zdraví žalobce sice došlo při akci pořádané žalovaným, avšak bezpečnostní agentura, kterou při své činnosti použil (k zabezpečení pořádku a bezpečnosti při zmíněném hokejovém utkání), nejednala z pozice jeho pomocníka ve smyslu § 2914 o. z., nýbrž jednala samostatně, vlastním jménem a na vlastní riziko, čímž je vyloučena odpovědnost žalovaného. Za náhradu újmy pak žalovaný neručí ani za podmínek věty druhé za středníkem zmíněného ustanovení (odpovědnost za výběr osoby nebo nedostatečný dohled nad ní), neboť žalobce nevyzval bezpečnostní agenturu k náhradě újmy a nelze mít ani za to, že by byly splněny podmínky druhé věty § 2021 odst. 1 o. z. pro tolerování absence takové výzvy.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce dovoláním, jehož přípustnost spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která nebyla v rozhodovací činnosti odvolacího soudu řešena. Jako dovolací důvod uvedl nesprávné právní posouzení věci. Namítal, že bezpečnostní agentura byla vůči žalovanému v pozici pomocníka ve smyslu § 2914 o. z., případně by žalovaný měl za škodu odpovídat z hlediska solidární odpovědnosti škůdců, anebo z důvodu porušení své prevenční povinnosti podle § 2900 o. z. Dle dovolatele také měla být tolerována absence jeho výzvy k plnění bezpečnostní agentuře s ohledem na spravedlivý proces, právní jistotu a zákaz přepjatého formalismu. Namítl rovněž, že rozhodnutí odvolacího soudu bylo překvapivé, čímž bylo rovněž porušeno právo žalobce na spravedlivý proces, jelikož nebyl řádně poučen o povinnosti tvrdit a prokázat rozhodná tvrzení k otázce pasivní legitimace žalovaného. Pokud měl odvolací soud odlišný právní názor než soud prvního stupně, měl dovolatele řádně poučit podle § 118a o. s. ř. a dát mu možnost, aby svá skutková tvrzení doplnil a navrhl k nim důkazy. Dovolatel navrhl, aby dovolací soud změnil napadený rozsudek tak, že uloží žalovanému povinnost zaplatit žalobci 232 899,75 Kč a uhradit mu náklady řízení.

III.

Přípustnost dovolání

4. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř. a je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť otázky škody způsobené pomocníkem ve smyslu § 2914 o. z. a subsidiarity ručení a tolerování absence výzvy podle § 2021 odst. 1 o. z. dosud nebyly dovolacím soudem řešeny. Dovolání není důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

5. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

č. 15

6. Podle § 2914 o. z. kdo při své činnosti použije zmocněnce, zaměstnance nebo jiného pomocníka, nahradí škodu jím způsobenou stejně, jako by ji způsobil sám. Zavázal-li se však někdo při plnění jiné osoby provést určitou činnost samostatně, nepovažuje se za pomocníka; pokud ho však tato jiná osoba nepečlivě vybrala nebo na něho nedostatečně dohlížela, ručí za splnění jeho povinnosti k náhradě škody.

7. Podle § 2021 odst. 1 o. z. věřitel má právo požadovat splnění na ručiteli, nesplnil-li dlužník v přiměřené lhůtě dluh, ač jej k tomu věřitel v písemné formě vyzval. Výzvy není třeba, nemůže-li ji věřitel uskutečnit nebo je-li nepochybné, že dlužník dluh nesplní.

8. Ustanovení § 2914 o. z. řeší případy, ve kterých konkrétní činnost, při níž vznikla škoda, vykonává fyzická nebo právnická osoba nikoliv sama, nýbrž prostřednictvím jiných osob, které zaměstnává nebo jejichž práci ke své činnosti využívá. Odpovědnost fyzické či právnické osoby za škodu se uplatní nejen v případech, kdy škoda byla způsobena jejich zaměstnancem, ale i tehdy, byla-li způsobena jinými osobami, které fyzická či právnická osoba použila ke své činnosti. Není proto podmínkou smluvní vztah toho, kdo škodu způsobil, vůči této osobě. Tzv. nesamostatným pomocníkem je osoba, která provádí činnost pro fyzickou (právnickou) osobu pod její odpovídající kontrolou, podle jejích pokynů či příkazů, pomocník je vůči ní v podřízeném postavení. Kdo provádí pro jiného činnost vlastním jménem a na vlastní riziko (tzv. samostatný pomocník nebo poddodavatel), odpovídá za škodu sám. Pokud však takovou osobu fyzická (právnická) osoba nepečlivě vybrala nebo na ni nedostatečně dohlížela, ručí ve smyslu § 2018 a násl. o. z. za splnění jejího závazku z deliktu.

9. Poškozený se pak může domáhat splnění dluhu vůči takovému ručiteli na základě § 2021 odst. 1 o. z., který obecně určuje podmínky, za kterých se věřitel může domáhat splnění dluhu na ručiteli. Je tomu tak v případě, jestliže dlužník nesplnil svůj splatný dluh, a to ani v přiměřené lhůtě poté, co byl k plnění věřitelem vyzván, přičemž pro tuto výzvu je vyžadována obligatorně písemná forma. Věřitel nemusí vyzvat dlužníka k splnění dluhu pouze tehdy, jestliže výzvu nelze uskutečnit (například věřiteli není známa dlužníková adresa, dlužník není schopen fyzicky výzvu převzít ze zdravotních důvodů apod.), anebo ji doručit lze, avšak takové doručení nebude mít z objektivních důvodů žádné účinky,

neboť dlužník není schopen svůj závazek splnit (dlužník je insolventní apod.), nebo jej je schopen splnit, avšak jsou zde jiné důvody (například dlužníkův závazek není platný podle § 2019 odst. 2 o. z., dluh zanikl pro nemožnost plnění podle § 2026 odst. 2 o. z. apod.). Pro tolerování absence výzvy přitom nestačí pouhá domněnka věřitele, že dlužník není ochoten plnit svůj dluh.

10. V posuzovaném případě vyšel odvolací soud ze zjištění, že pořadatelskou službu (včetně zajišťování veřejného pořádku) při hokejovém utkání dne 17. 1. 2014 zajišťovala pro žalobce bezpečnostní agentura na základě smlouvy o dílo ze dne 1. 8. 2013, a to „na svůj náklad a na své nebezpečí“ s tím, že současně odpovídá za bezvadnost díla a jeho řádné provedení. Pro závěr o tom, zda bezpečnostní agentura byla v pozici samostatného pomocníka ve smyslu § 2914 o. z., je pak rozhodující, že pro žalovaného nevykonávala zmíněnou činnost podle jeho pokynů či příkazů, ani pod jeho kontrolou (nic z toho ze zjištěného skutkového stavu, který nepodléhá dovolacímu přezkumu, nevyplývá), nýbrž samostatně, vlastním jménem a na vlastní riziko. Žalovaný přitom ani neručí za případný dluh bezpečnostní agentury vůči dovolateli, neboť ten zmíněnou agenturu nevyzval písemně k plnění, přičemž z ničeho nevyplývá, že takovou výzvu nemohl uskutečnit, případně, že bezpečnostní agentura není schopna svůj dluh splnit nebo že jsou dány jiné důvody k tolerování absence výzvy.

11. Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlíží též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.). Dovolací soud však existenci vad řízení neshledal. Jestliže dovolatel namítá nepředvídatelnost a překvapivost rozhodnutí k otázce pasivní legitimace žalovaného, nelze mu přisvědčit. O nepředvídatelné rozhodnutí se jedná tehdy, pokud soud rozhodne způsobem, který účastníci řízení nemohli s ohledem na dosavadní průběh řízení očekávat, v důsledku čehož neměli ani možnost se k názoru soudu vyjádřit a tento názor tím zvrátit (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 7. 2008, sp. zn. 28 Cdo 5378/2007, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2010, sp. zn. 22 Cdo 3281/2008). O takové rozhodnutí se však v nyní posuzovaném případě zjevně nejedná. Z protokolu o jednání odvolacího soudu ze dne 31. 10. 2018 vyplývá, že jednání se zúčastnil zástupce dovolatele i zástupce žalovaného. Účastníkům bylo dáno poučení ve smyslu § 118a odst. 2 o. s. ř., že vzhledem k revidovanému právnímu názoru je nutno věc posuzovat dle § 2914 věty druhé o. z. s tím, že dle odvolacího soudu jednala bezpečnostní agentura samostatně, tedy nikoliv jako pomocník žalovaného, který by za určitých okolností mohl být pouze v pozici ručitele za její dluh. Z uvedeného tak nelze vyvodit, že odvolací soud přijal závěr o nedostatku pasivní legitimace žalovaného překvapivě. Účastníci mohli vzhledem k uvedenému poučení tento závěr očekávat a měli možnost se k názoru odvolacího soudu vyjádřit, případně i doplnit svá skutková tvrzení a navrhnout k nim důkazy.

12. Pokud jde o námitky dovolatele, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu v otázce společné odpovědnosti více osob odpovědných za škodu (solidární odpovědnost škůdců) a v otázce porušení prevenční povinnosti žalovaného ve smyslu § 2900 o. z., je třeba uvést, že dovolání není v tomto rozsahu přípustné pro posouzení zmíněných právních otázek, neboť napadené rozhodnutí

odvolacího soudu nestojí na jejich řešení. Uvedené námitky žalobce se míjejí s vlastním právním posouzením věci odvolacím soudem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 1999, sp. zn. 2 Cdon 808/97, uveřejněné pod č. 27/2001 Sb. rozh. obč.).

13. Z výše uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí je z pohledu uplatněného dovolacího důvodu správné, a Nejvyšší soud proto dovolání žalobce v rozsahu jeho přípustnosti podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

14. Dovolání proti rozhodnutí v části týkající se výroků o nákladech řízení není podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. přípustné. Proto Nejvyšší soud dovolání v této části podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

č. 16

č. 16

Pohledávka zástavního věřitele za třetími osobami zajištěná zástavním právem na majetku zůstavitele se při nařízené likvidaci dědictví uspokojuje bez ohledu na její splatnost.

Likvidace dědictví, Zástavní právo (o. z.)

§ 175v odst. 1, 2 písm. c) o. s. ř.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 24 Cdo 638/2021, ECLI:CZ:NS:2021:24.CDO.638.2021.1

Nejvyšší soud k dovolání věřitelky 11)[banky], zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 10. 2020, sp. zn. 10 Co 1273/2018, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Řízení o dědictví po I. S., zemřelé dne 2. 12. 2013, bylo zahájeno usnesením Okresního soudu ve Frýdku-Místku (dále jen „okresní soud“ nebo „soud prvního stupně“) ze dne 27. 12. 2013, č. j. 46 D 1183/2013-3, a provedením úkonů v řízení o dědictví po zůstavitelce byla pověřena (dle § 38 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2013, dále jen „o. s. ř.“) JUDr. R. N., notářka ve F.

2. Poté, co bylo zjištěno, že zůstavitelka nezanechala závěť a že všichni v úvahu přicházející dědici ze zákona dědictví odmítli, a co byl proveden soupis aktiv a pasiv dědictví, okresní soud dále jednal s Českou republikou, jíž má připadnout dědictví podle ustanovení § 462 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013, dále jen „obč. zák.“). Usnesením ze dne 9. 2. 2016, č. j. 46 D 1183/2013-172, určil obvyklou cenu dědictví částkou 501 946 Kč, výši dluhů částkou 1 109 121,40 Kč

a výši předlužení dědictví částkou 607 175,40 Kč. Usnesení nabylo právní moci dne 25. 2. 2016.

3. Následně okresní soud usnesením ze dne 29. 2. 2016, č. j. 46 D 1183/2013-177, které nabylo právní moci dne 17. 3. 2016, v souladu s § 175t o. s. ř. nařídil likvidaci dědictví a vyzval věřitele, aby mu ve lhůtě jednoho měsíce od vyvěšení usnesení na úřední desce soudu oznámili své pohledávky vůči zůstavitelce k datu jejího úmrtí s tím, že pohledávky, které nebudou při likvidaci dědictví uspokojeny, zaniknou.

4. Okresní soud usnesením ze dne 7. 11. 2018, č. j. 46 D 1183/2013-342, rozhodl, že se výtěžek likvidace dědictví dosažený zpeněžením majetku zůstavitelky v celkové výši 325 946 Kč rozvrhuje tak, že z tohoto výtěžku budou uhrazeny postupně pohledávky podle těchto skupin: a) pohledávky odpovídající 100 % nákladů řízení v souvislosti se zpeněžením majetku, tj. náklady soudního exekutora Mgr. J. K., LL. M., Exekutorský úřad F., za provedení dobrovolných dražeb ve výši 21 166,89 Kč, b) pohledávky odpovídající 100 % nákladů zůstavitelčiny nemoci a přiměřených nákladů jejího pohřbu v podobě pohledávky vypravovatelky pohřbu, zůstavitelčiny dcery B. K., z titulu již uhrazených přiměřených nákladů za pohřeb zůstavitelky ve výši 25 200 Kč, c) pohledávky zajištěné zástavním právem, zadržovacím právem, převodem práva nebo postoupením pohledávky, a to konkrétně pohledávka zůstavitelčina otce V. B., z titulu dohody o narovnání ze dne 3. 7. 2010 v přihlášené výši 500 000 Kč, zajištěné zástavním právem smluvním zapsaným v katastru nemovitostí, evidovaným u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště F., na listu vlastnictví 1 pro katastrální území S., obec F., v oddíle C, dle smlouvy o zřízení zástavního práva ze dne 13. 7. 2010, s právními účinky vkladu práva ke dni 14. 7. 2010, s tím, že tato pohledávka bude uspokojena v rozsahu 55,91 %, tedy v částce 279 579,11 Kč. Okresní soud též vyslovil, že d) pohledávky nedoplatků výživného nebyly přihlášeny a další skupiny pohledávek, tj. e) pohledávky daní a poplatků, pojistného na veřejném zdravotní pojištění a pojistného na sociálním zabezpečení a příspěvků na státní politiku zaměstnanosti a f) ostatní pohledávky se neuspokojují (výrok i usnesení). Dále okresní soud rozhodl o přiznání odměny za provedení řízení ve výši 17 710 Kč notářce JUDr. R. N., se sídlem ve F., kterou je povinna uhradit „Česká republika-stát, prostřednictvím úctárny Okresního soudu ve Frýdku-Místku“ (výrok III usnesení), a následně rozhodl, že nikdo z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV usnesení). Pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že usnesení okresního soudu neobsahovalo výrok pod označením II.

5. Okresní soud vycházel ze zjištění, že poté, co byla nařízena likvidace dědictví, soudní exekutor Mgr. J. K., LL. M., Exekutorský úřad F., provedl dobrovolnou dražbu souboru movitých věcí a spoluvlastnického podílu zůstavitelky na blíže označených nemovitostech, a shromáždil tím výtěžek v celkové výši 325 946 Kč. Okresní soud proto postupoval podle § 175v odst. 1 o. s. ř. a výtěžek likvidace rozvrhl mezi věřitele podle pravidel určených v odstavcích 2 a 3 téhož ustanovení. Do skupiny a) zařadil pohledávku nákladů řízení vzniklých státu v souvislosti se zpeněžením majetku, do skupiny b) náklady pohřbu zůstavitelky, do skupiny c) zahrnul pohledávky zajištěné zástavním právem, zadržovacím právem, převodem práva nebo postoupením pohledávky – v dané věci představované přihlášenou pohledávkou otce zůstavitelky V. B. ve výši 500 000 Kč,

kterou bylo možno uspokojit jen zčásti. Zbývající část dané pohledávky, další pohledávky téže skupiny s méně příznivým pořadím a ostatních skupin pohledávek nemohly být ani zčásti uspokojeny, neboť uspokojením pohledávek předcházejících věřitelů byla zcela vyčerpána „cena rozvrhovaného výtěžku“. Pokud šlo o pohledávku ve výši 670 664,69 Kč, kterou přihlásila věřitelka 11) [dále jen „banka“], z titulu práva na uspokojení dluhu třetí osoby ze zajištění (tj. práva váznoucího na majetku zůstavitelky) dle zástavní smlouvy ze dne 26. 9. 2002, pak okresní soud uvedl, že zástavní dlužník, pokud není současně osobním dlužníkem, je povinen pasivně strpět uspokojení dluhu osobního dlužníka z výtěžku zpeněžení zástavy, nikoliv však aktivně plnit dluh za osobního dlužníka proto, že ten jej řádně a včas neuhradil. Jde tak o pohledávku, která podle názoru okresního soudu „nemá být v rámci rozvrhu výtěžku zpeněžení vůbec uspokojena (...), případně by mohla být uhrazena společně s ostatními pohledávkami“ skupiny f), jelikož sice „vyplývá z existujícího zástavního práva, nicméně sama není zajištěna zástavním právem“. Okresní soud v té souvislosti odkázal i na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 1. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3537/2012, ve kterém se měl dovolací soud „přiklonit k doslovnému výkladu ustanovení § 175v odst. 2 písm. c) o. s. ř.“ a měl též zdůraznit, „že rozvrh se netýká jakýchkoliv věřitelů, ale jediné věřitelů zůstavitele“.

č. 16

6. K odvolání věřitelky 11) [banky], Krajský soud v Ostravě v záhlaví označeným rozhodnutím usnesení okresního soudu potvrdil (výrok i usnesení odvolacího soudu) a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok II usnesení odvolacího soudu). Odvolací soud především v rámci nařízeného jednání doplnil dokazování ve vztahu k pohledávkám na náklady pohybu a k pohledávkám zajištěným zástavním právem, konkrétně ve vztahu k přihlášené pohledávce otce zůstavitelky V. B. a banky. Odvolací soud zdůraznil, že rozsah výtěžku zpeněžení majetku zůstavitelky ani existence pohledávek jednotlivých přihlášených věřitelů nebyla sporná, stejně tak otázka uspokojení pohledávek ve skupinách a) a b). Za stěžejní považoval odvolací soud otázku, zda lze ve skupině c) před pohledávkou věřitele 8) otce zůstavitelky V. B. z titulu dohody o narovnání ze dne 13. 7. 2010 ve výši 500 000 Kč zajištěnou zástavním právem, uspokojit přednostně pohledávku věřitelky 11) [banky], za třetími osobami – dlužníky R. H., P. H. a R. H. (dále v textu společně označeni jen jako „dlužníci“ nebo „úvěroví dlužníci“) z titulu smlouvy ze dne 2. 7. 2002, o poskytnutí hypotečního úvěru (dále též jen „úvěrová smlouva“) uzavřené mezi těmito dlužníky a bankou). Pro pohledávku z úvěrové smlouvy bylo zřízeno zástavní právo na základě zástavní smlouvy ze dne 26. 9. 2002 (dále jen „zástavní smlouva“) s tehdejšími zástavci J. Z. a M. Z. ve prospěch banky jako zástavního věřitele. Na základě později uzavřené kupní smlouvy ze dne 7. 11. 2007 mezi R. H. a P. H. jako prodávajícími a J. S. jako kupující odvolací soud zjistil, že prodávající prodali podíl v rozsahu ideální poloviny zastavených nemovitostí zapsaných na LV č. 1 u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště F. a kupující se zavázal splnit závazek prodávajících vůči bance do částky ve výši 300 000 Kč. Z navazující kupní smlouvy uzavřené dne 10. 6. 2008 mezi J. S. jako prodávající a zůstavitelkou I. S. jako kupující odvolací soud dále zjistil, že prodávající paní J. S. se v souvislosti s uzavřením smlouvy o převodu předmětné nemovitosti zavázala splnit závazek vůči bance, v plné výši. V této kupní smlouvě je konstatováno, že zástavní věřitel [banka] udělil dne 14. 4. 2008 souhlas s převodem předmětných nemovitostí na kupující. V obou kupních smlouvách je konstatována existence zástavního práva pro

banku. Nebylo však zjištěno, že by obligační závazek k úhradě úvěrového dluhu nebo jeho části na sebe převzala zůstavitelka I. S. Odvolací soud dále z výpisu z katastru nemovitostí prokazující stav evidovaný k datu 22. 1. 2014 zjistil, že předmětné nemovitosti byly (stejně jako v době smrti zůstavitelky) evidovány ve spoluvlastnictví R. H. a I. S., každý z nich byl spoluvlastníkem ideální jedné poloviny předmětných nemovitostí, na nichž vážne ve vztahu k podílu I. S. omezení vlastnického práva v podobě smluvního zástavního práva pro pohledávku banky ve výši 664 000 Kč. Odvolací soud poté konstatoval, že takto zřízené zástavní právo věřitelky 11) [banky] (s právními účinky vkladu práva ke dni 2. 10. 2002) předchází zástavnímu právu věřitele 8) otce zůstavitelky V. B. (s právními účinky vkladu práva ke dni 14. 7. 2010).

7. V rovině právního posouzení se odvolací soud neztotožnil s námitkou věřitelky 11) [banky], že její pohledávka má být uspokojována bez ohledu na stav splácení či nesplácení úvěru úvěrovými dlužníky. S odkazem na závěry plynoucí z usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 29 Cdo 549/2007, podle nichž pro posouzení otázky, zda a v jakém ohledu se zástavní právo může projevit jako dluh zatěžující dědictví, je určující, zda ke dni smrti zůstavitele již zůstavitel měl povinnost z titulu zástavního práva strpět uspokojení dluhu osobního dlužníka z výtěžku zpeněžení zástavy. Odvolací soud proto nesouhlasil se závěrem soudu prvního stupně, že daná pohledávka by případně mohla být uhrazena společně s ostatními pohledávkami ve smyslu ustanovení § 175v odst. 2 písm. f) o. s. ř., jelikož sice vyplývá z existujícího zástavního práva, nicméně sama není zajištěna zástavním právem. Pro závěr o existenci povinnosti zůstavitelky strpět uspokojení závazku z úvěrové smlouvy z výtěžku prodeje nemovitosti sloužící jako zástava bylo podle odvolacího soudu rozhodné zjištění, že v rámci úvěrové smlouvy se dlužníci zavázali zajistit úvěr zřízením zástavního práva na předmětné nemovitosti, že se smluvní strany dohodly na splacení úvěru formou anuitních splátek nejpozději do 20. 5. 2022, a že pod bodem VIII. úvěrové smlouvy se smluvní strany dále dohodly, že poruší-li dlužníci závažným způsobem své povinnosti stanovené smlouvou, může banka od smlouvy odstoupit či požadovat okamžité splacení jistiny úvěru včetně příslušenství. Vycházeje ze znění bodu V. zástavní smlouvy odvolací soud připomenul, že zástavní věřitel má právo na uspokojení své pohledávky z výtěžku zpeněžení předmětu zástavy, pokud pohledávka byla po své splatnosti splněna jen částečně, nebo jestliže nebyla splněna včas. Z upomínek věřitelky 11) [banky], přitom vyplynulo, že ještě před úmrtím zůstavitelky byli úvěroví dlužníci vyzýváni k úhradě dlužných splátek, úvěr tedy nebyl řádně splácen. Bance tak náleželo podle článku VIII. úvěrové smlouvy oprávnění od úvěrové smlouvy odstoupit, nebo požadovat po úvěrových dlužnících plnění v celém rozsahu. Odvolací soud dále zdůraznil, že přes opakované výzvy dlužníkům věřitelka 11) [banka], neprokázala, že by zůstavitelku za jejího života vyzval ke splnění povinností strpět tzv. uhrazovací funkci zástavy. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že zůstavitelce nevznikla povinnost strpět uspokojení ze zástavy, potud podpůrně odkázal na závěry vyjádřené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. 21 Cdo 616/2005, ze kterých vyplývá, že pro vznik nároku na uspokojení ze zástavy není významné, kdy zástavní věřitel mohl od smlouvy odstoupit nebo smlouvu vypovědět a požadovat okamžité vrácení úvěru, ale zda a kdy se rozhodl svého oprávnění využít, a zda a kdy ho skutečně využil. Proto je podle odvolacího soudu namístě z výtěžku získaného v likvidaci dědictví

poměrně uspokojit další smluvním zástavním právem zajištěnou pohledávku v pořadí vyplývajícím z ustanovení § 175v odst. 2 písm. c) o. s. ř., konkrétně pohledávku věřitele 8) otce zůstavitelky V. B. Odvolací soud dále odůvodnil výrok o nákladech řízení.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Proti usnesení odvolacího soudu podala věřitelka 11) [banka], dovolání s tím, že nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1, věta první o. s. ř.) ze strany odvolacího soudu spatřuje v judikatorně dosud neřešené otázce (§ 237 o. s. ř.) postavení zástavního věřitele v rámci rozvrhu majetku při likvidaci dědictví vůči zůstaviteli, který byl zástavcem, ale současně nebyl obligačním dlužníkem věřitele, a tedy výkladu § 175v odst. 2 písm. c) a odst. 3 o. s. ř. Dovolatelka konkrétně namítá, že ačkoliv tvrdila a prokázala nikým nezpochybnovanou pohledávku po splatnosti vůči úvěrovým dlužníkům, jejíž výše činila ke dni smrti zůstavitelky 267 506,43 Kč, pak s touto její argumentací se odvolací soud nijak nevypořádal. Za situace, kdy byla nařízena likvidace dědictví, nepřechází vlastnické právo k zastavené nemovitosti ani dluhy na dědice, ale dochází ke zpeněžení majetku, včetně zastavených nemovitostí, a to bez ohledu na to, zda je pohledávka zajištěná zástavním právem splácena, a zda si takový postup věřitel přeje. Pravidelným následkem probíhající likvidace dědictví je zánik zajištění zpeněženého majetku zůstavitele, stejně jako zánik v likvidaci nespokojených pohledávek věřitelů. Do probíhající likvidace dědictví se dovolatel přihlásil s pohledávkou zajištěnou zástavním právem, když jeho zástavní právo i podle závěrů odvolacího soudu svými časovými účinky vzniku předcházelo zástavnímu právu věřitele 8) otce zůstavitelky V. B. Mluví-li zákon o věřiteli zůstavitele, pak podle dovolatele nelze toto ustanovení vykládat v neprospěch věřitelů zástavních. Jednalo by se o nezákonné krácení jejich na uspokojení pohledávky z titulu existence zástavního práva v případě nuceného prodeje nemovitosti, na niž zástavní právo vázne, přičemž pohledávka zajištěná zástavním právem by nebyla uspokojena z výtěžku zpeněžení, a to přesto, že byl věřitel dostatečně obezřetný a zajištění svého dluhu zřízením zástavního práva k nemovitosti pojistil. Nárok na uspokojení pohledávky v projednávané věci dovolatelka odvíjí právě a jedině od svého postavení zástavního věřitele a od postavení zůstavitelky jako zástavního dlužníka. Úprava rozvrhu výtěžku zpeněžení majetku zůstavitele mezi věřitele při likvidaci dědictví nerozlišuje, zda pohledávky zajištěné zástavním právem mají být splatné či nikoliv, ale je třeba přistoupit k jejich uspokojení výlučně podle pořadí jejich vzniku. Povinnost strpět uspokojení dluhu osobního dlužníka z výtěžku zpeněžení zástavy nastupuje okamžikem nařízení likvidace dědictví, v jejímž rámci dochází k nucenému zpeněžení nemovitosti. Právním důvodem zpeněžení nemovitostí v rámci probíhající likvidace dědictví proto podle dovolatelky nebylo prodlení obligačního dlužníka s plněním úvěrové smlouvy, nýbrž samotná smrt zůstavitelky spojená s nařízením likvidace dědictví. Dovolatelka připodobňuje své postavení k exekuční dražbě nemovitosti, kdy rovněž dochází k výplatě zajištěného věřitele z rozvrhu majetkové podstaty povinného bez ohledu na to, zda je zajištěná pohledávka splatná. Názor odvolacího soudu by podle dovolatelky, dovedeno ad absurdum, každého zástavního věřitele stavěl do pozice, kdy by pro ochranu svých oprávněných zájmů byl nucen smluvně ošetřit splatnost své úvěrové pohledávky vždy nejpozději ke dni úmrtí zástavního dlužníka, a to dokonce i v případě, kdy by úvěrový dlužník řádně a včas svůj závazek splácel.

Judikatura Nejvyššího soudu, na níž odvolací soud (i soud prvního stupně) odkázaly, podle dovolatelky neřeší spornou otázku, nadto tam učiněné závěry nelze vztáhnout na řízení o likvidaci dědictví. Dovolatel proto navrhol, aby Nejvyšší soud dovoláním napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, nebo aby sám napadené usnesení změnil tak, že bude pohledávka dovolatelky z rozvrhu uspokojena „v rozsahu výtěžku zpeněžení nemovitosti“, tedy v částce 279 579,11 Kč.

9. Vyjádření k dovolání podáno nebylo.

III.

Přípustnost dovolání

10. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací konstatuje, že projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat (s přihlédnutím k tomu, že zůstavitelka I. S. zemřela dne 2. 12. 2013) podle předpisů účinných ke dni smrti zůstavitelky, tj. podle o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2013 (srov. čl. II bod 3. zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Při dědění se přitom použije právo platné v den smrti zůstavitelky, tedy obč. zák., ve znění účinném do 31. 12. 2013 (§ 3069 obč. zák.). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), se Nejvyšší soud České republiky zabýval otázkou jeho přípustnosti.

11. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

12. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

13. Z hlediska skutkového stavu bylo v poměrech projednávané věci mimo jiné zjištěno (správnost skutkových zjištění přezkumu dovolacího soudu nepodléhá – srov. § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 větu první o. s. ř.), že na výše popsaných nemovitostech vázla v rozsahu spoluvlastnického podílu zůstavitelky zástavní práva, a to ve vztahu ke smluvnímu zástavnímu právu zřízeném ve prospěch věřitele 8) otce zůstavitele V. B., kde zůstavitelka byla osobním i zástavním dlužníkem, a současně ve prospěch věřitelky 11) [banky], již sice svědčilo z hlediska vzniku zajištění tzv. lepší pořadí, avšak zůstavitelka byla pouze zástavním dlužníkem.

14. Za tohoto stavu věci závisí napadené usnesení odvolacího soudu na vyřešení právní otázky, zda je možno v rámci probíhající likvidace dědictví uspokojit přihlášeného věřitele, jemuž svědčí zástavní právo na nemovitosti ve vlastnictví (spoluvlastnictví) zůstavitele i tehdy, jestliže do doby smrti zůstavitele vůči němu neučinil žádné procesní kroky, jež by směřovaly k realizaci (uhrazovací funkce) zástavního práva. Vzhledem k tomu, že uvedená právní otázka nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud

ve všech souvislostech řešena, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání věřitelky proti usnesení odvolacího soudu je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV.

Důvodnost dovolání

15. Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které bylo provedeno bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

16. Je-li dědictví předloženo a nedojde-li k dohodě o přenechání předloženého dědictví věřitelům k úhradě zůstavitelových dluhů, soud na návrh nebo i bez návrhu usnesením nařídí likvidaci dědictví; stejně soud postupuje, jestliže stát navrhl likvidaci dědictví proto, že věřitel odmítl přijmout na úhradu své pohledávky věc z dědictví (srov. § 471 odst. 2 a § 472 odst. 2 obč. zák. a § 175t odst. 1 o. s. ř.).

17. Podle § 175t odst. 2, věty první o. s. ř. vydá soud usnesení o nařízení likvidace, ve kterém vyzve věřitele, aby mu oznámili své pohledávky ve lhůtě, kterou v usnesení stanoví, a upozorní je, že pohledávky, které nebudou při likvidaci uspokojeny, zaniknou.

18. Nařízení likvidace dědictví má za následek, že veškerý majetek, o němž se podařilo zjistit, že patřil zůstaviteli, soud zpeněží a výtěžek získaný zpeněžením zůstavitelova majetku bude rozvržen mezi věřitele zůstavitele. Způsoby, jimiž lze provést zpeněžení zůstavitelova majetku, jsou vypočteny v ustanovení § 175u odst. 1 o. s. ř.

19. Dojde-li ke zpeněžení majetku zůstavitele, soud provede rozvrh jeho výtěžku mezi věřitele (§ 175v odst. 1 o. s. ř.). Z výtěžku zpeněžení zůstavitelova majetku se uhrazují pohledávky postupně podle těchto skupin (§ 175v odst. 2 o. s. ř.):

- a) pohledávky nákladů řízení vzniklých státu v souvislosti se zpeněžením majetku,
- b) pohledávky nákladů zůstavitelovy nemoci a přiměřených nákladů jeho pohřbu,
- c) pohledávky zajištěné zástavním právem, zadržovacím právem, převodem práva nebo postoupením pohledávky,
- d) pohledávky nedoplatků výživného,
- e) pohledávky daní a poplatků, pojistného na veřejné zdravotní pojištění a pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, pokud nebyly uspokojeny jako pohledávky třetí skupiny,
- f) ostatní pohledávky.

20. Nelze-li plně uspokojit pohledávky patřící do téže skupiny, uspokojí se poměrně, ve skupině c) se však pohledávky uspokojují podle jejich pořadí, přičemž pohledávky zajištěné zadržovacím právem se uhradí před ostatními pohledávkami; pro pořadí je rozhodující den, kdy právo zajišťující pohledávku vzniklo (srov. § 175v odst. 3 o. s. ř.), aniž by se přihlíželo (s výjimkou pohledávek zajištěných zadržovacím právem nebo přednostním zástavním právem) také k tomu, z prodeje jakého předmětu zajištění

byl výtěžek dosažen (srov. právní názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 1. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3537/2012).

21. Z výše citovaných zákonných ustanovení je zcela zřejmé, že se pohledávky věřitelů zůstavitele uhrazují z výtěžku zpeněžení majetku zůstavitele postupně podle skupin uvedených v § 175v odst. 2 o. s. ř., že pohledávky patřící do následující skupiny mohou být uhrazeny jen tehdy, byly-li plně uspokojeny pohledávky patřící do vyšší (předcházející) skupiny, a že nestačí-li výtěžek k úhradě všech pohledávek patřících do stejné skupiny, uspokojují se tyto pohledávky poměrně (zásada proporcionality), s výjimkou pohledávek patřících do skupiny c), v níž se uplatňuje zásada priority (až na pohledávky zajištěné zadržovacím právem, kterých v projednávané věci není), tedy lepší pořadí v této skupině má ta pohledávka, která byla zajištěna dříve.

22. Podle ustanovení § 175v odst. 4 o. s. ř., pravomocným skončením likvidace zaniknou proti dědicům neuspokojené pohledávky věřitelů a jejich zajištění (majetkem zůstavitele). Rovněž zanikají zástavní práva (ta, jež zatěžují majetek zůstavitele) zajišťující pohledávky, jejichž dlužníkem je osoba odlišná od zůstavitele.

Podle § 152 obč. zák. ve znění účinném do 31. 12. 2002 (neboť zástavní smlouva mezi dovolatelkou a J. Z. a M. Z. byla uzavřena dne 26. 9. 2002) platilo, že zástavní právo slouží k zajištění pohledávky pro případ, že dluh, který jí odpovídá, nebude včas splněn s tím, že v tomto případě lze dosáhnout uspokojení z výtěžku zpeněžení zástavy.

Podle § 165 odst. 1 obč. zák. ve znění účinném do 31. 12. 2002, není-li pohledávka zajištěná zástavním právem splněna včas, má zástavní věřitel právo na uspokojení své pohledávky z výtěžku zpeněžení zástavy. Totéž právo má zástavní věřitel, jestliže pohledávka byla po své splatnosti splněna jen částečně nebo nebylo-li splněno příslušenství pohledávky.

23. Právo zástavního věřitele domáhat se uspokojení zajištěné pohledávky ze zástavy může být v řízení před soudem vyjádřeno jen jako nárok na zaplacení zajištěné pohledávky (popřípadě též jejího příslušenství) s tím, že uspokojení této pohledávky se oprávněný zástavní věřitel může domáhat jen z výtěžku prodeje zástavy. Tímto způsobem lze vymáhat splnění povinnosti i po zástavním dlužníku, jehož věc je zástavou, a který současně není zavázaným z pohledávky, k jejímuž zajištění bylo zástavní právo zřízeno, tj. osobním dlužníkem (srov. právní názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 1997, sp. zn. 2 Cdon 967/97, uveřejněném pod č. 46/1998 Sb. rozh. obč.). Zástavního věřitele je proto třeba ve sledovaných souvislostech považovat za „věřitele zůstavitele“, byť zůstavitel měl postavení toliko zástavce a nikoliv již osobního dlužníka.

24. Jestliže zákon (v § 175v odst. 4, věta druhá o. s. ř.) výslovně spojuje s pravomocným skončením řízení o likvidaci dědictví mimo jiné i zánik zástavních práv zajišťujících pohledávky, jejichž dlužníkem je osoba odlišná od zůstavitele, je z výše uvedeného zřejmé, že odvolací soud (na rozdíl od soudu prvního stupně) dospěl v napadeném usnesení ke správnému závěru, pokud dovolatelku (jíž svědčilo k zajištění pohledávky za úvěrovými dlužníky zástavní právo k majetku zůstavitelky) považoval ve smyslu § 175t odst. 2, § 175v odst. 1, odst. 2 písm. c) a odst. 4 o. s. ř. za „věřitele zůstavitelky“.

25. Institut likvidace dědictví řeší (obdobně jako konkurz a v některých případech též výkon rozhodnutí nebo exekuce prodejem nemovité věci) konkurenci věřitelů a jejich pohledávek za zůstavitelem (úpadcem, povinným), a to za situace, kdy je dědictví předluženo. Obdobné je přitom v uvedených typech řízení i navazující řešení tohoto stavu, tj. přihlášení pohledávek věřiteli ve stanovené lhůtě, zpeněžení majetku (podstaty) zůstavitele (úpadce, povinného) a rozvržení jeho výtěžku mezi věřitele podle zákonem stanovených pravidel, kdy věřitelé jsou se svými pohledávkami rozděleni do jednotlivých skupin (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 10. 2018, sp. zn. 30 Cdo 4962/2016).

26. Jakkoliv se likvidace dědictví a insolvenční, resp. exekuční či vykonávací řízení řídí odlišnými procesními pravidly, která se liší jak konkrétními předpoklady pro jejich nařízení, přihlašování věřitelů, zpeněžení majetku, zařazení věřitelů (jejich pohledávek) do skupin, účast věřitelů na tomto procesu, jakož i rozvržením výtěžku, je nepochybné, že daná řízení v základních rysech vykazují společné znaky. Dosavadní judikatura Nejvyššího soudu se také proto ustálila v názoru, podle něhož nařízením likvidace se zásadně mění smysl a účel dědického řízení, neboť zde již nejde o zjištění a deklaraci dědického práva po zůstaviteli, ale o zajištění úhrady pohledávek zůstavitelových věřitelů (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2015, sp. zn. 21 Cdo 1611/2013).

č. 16

27. Je-li proto zákonem výslovně předjímaným důsledkem nařízení likvidace zpeněžení veškerého známého majetku zůstavitele a po pravomocném skončení řízení o likvidaci dědictví též zánik neuspokojených pohledávek věřitelů, jejich zajištění a zánik zástavních práv zajišťujících pohledávky, jejichž dlužníkem je osoba odlišná od zůstavitele (§ 175v odst. 4 o. s. ř.), pak k zákonnému zániku uvedených pohledávek za dědici zůstavitele dochází zcela bez zřetele k tomu, zda se takoví věřitelé se svou pohledávkou do likvidace dědictví přihlásili. Z uvedeného plyne, že výzva soudu v usnesení o nařízení likvidace adresovaná věřitelům podle § 175t odst. 2, věty první o. s. ř., aby mu oznámili své pohledávky ve lhůtě, kterou v usnesení stanoví, a současně upozornění, že pohledávky, které nebudou při likvidaci uspokojeny, zaniknou, se týká všech pohledávek za zůstavitelem, a to zcela bez ohledu na jejich splatnost. Dovolatel právem vytýká argumentaci odvolacího soudu, že upřednostnění splatných pohledávek by bez rozumného důvodu upřednostňovalo věřitele s dříve splatnými pohledávkami před těmi, jejichž pohledávky byly v okamžiku smrti zůstavitele (popř. v době nařízení likvidace dědictví) ještě nesplatné, přestože by šlo např. o pohledávky zajištěné. Právním důvodem uspokojování pohledávek jednotlivých přihlášených věřitelů (včetně věřitelů zástavních) totiž není prodlení dlužníka, nýbrž jedinou rozhodnou právní skutečností je samotné nařízení likvidace dědictví spojené s existencí pohledávky věřitele. Odtud plyne, že otázka splatnosti přihlašovaných pohledávek jednotlivých věřitelů je při provádění rozvrhu výtěžku zpeněžení majetku zůstavitele zcela nerozhodná.

28. Odkazy soudů obou stupňů na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky nejsou přílehlavé, neboť uvedená rozhodnutí řeší skutkově i právně poněkud odlišnou problematiku a v nich učiněné závěry nejsou souměřitelné s okolnostmi právě projednávané věci. V usnesení ze dne 9. 1. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3537/2012, se Nejvyšší soud České republiky zabýval výlučně pořadím uspokojování pohledávek zajištěných zástavním právem a majetkem, z něhož se uspokojují. Ve vztahu k usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 29 Cdo 549/2007, podle jehož závěrů

pro posouzení, zda a v jakém ohledu se zástavní právo může projevit jako dluh zatěžující dědictví, je určující, zda ke dni smrti zůstavitele již zůstavitel měl povinnost z titulu zástavního práva strpět uspokojení dluhu osobního dlužníka z výtěžku zpeněžení zástavy, odvolací soud přehlédl, že závěry odkazovaného rozhodnutí nedopadají do poměrů nastolených likvidací dědictví, nýbrž vycházejí ze situace, kdy zástavní právo zatěžující majetek zůstavitele i nadále po jeho smrti působí proti zůstavitelovým dědicům a v průběhu dědického řízení nedochází k jakékoliv jeho modifikaci. Závěry přijaté v usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. 21 Cdo 616/2005, uveřejněném pod č. 5/2007 Sb. rozh. obč., se pak vztahují k řízení o soudním prodeji zástavy, jež bylo pro naplnění účelu uhrazovací funkce zástavního práva vyvoláno zástavním věřitelem a pro nějž je typické zjištění o splatném závazku osobního dlužníka. Tyto závěry však nejsou přenositelné do poměrů likvidace dědictví, v jejímž rámci dochází k realizaci zástavního práva na základě jiné právní skutečnosti.

29. Nejvyšší soud České republiky pro úplnost dodává, že i nyní účinná právní úprava likvidace pozůstalosti, která dále zpřesnila poměrně kusou úpravu likvidace dědictví provedenou v rozhodné době v § 175t až 175v o. s. ř., vychází i nadále z předpokladu, že se pohledávky věřitelů přihlašují bez ohledu na to, zda jsou splatné (srov. § 201 písm. a) a b) zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, dále jen „z. ř. s.“), a to včetně těch věřitelů, kteří – stejně jako dovolatelka v nyní projednávané věci – uplatňují pohledávku proti třetí osobě, která je zajištěna majetkem patřícím do likvidační podstaty a věřitel přihlašuje právo na uspokojení této pohledávky ze zajištění (srov. § 243 odst. 1 z. ř. s.). Pravidlo o uspokojování rovněž nesplatných pohledávek při zpeněžování majetku dlužníka (povinného) bylo přitom v rozhodné době vlastní i řízení insolvenčnímu [srov. § 173 odst. 3 a § 250 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon)], nebo řízení o výkon rozhodnutí a soudní exekuci [srov. § 336f a § 337c odst. 1, písm. b) a c), odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 69 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád)].

30. Usnesení odvolacího soudu tedy není v právním posouzení otázky zpochybněné dovoláním správné. Protože nejsou splněny podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání a ani pro změnu usnesení odvolacího soudu, Nejvyšší soud České republiky toto usnesení zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

31. Právní názor vyslovený v tomto usnesení je závazný; v novém rozhodnutí o věci rozhodne odvolací soud nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale i o nákladech původního řízení (§ 226 odst. 1 a § 243g odst. 1 část první věty za středníkem a věta druhá o. s. ř.).

32. Na odvolacím soudu nyní bude, aby znovu rozhodl o odvolání zástavního věřitele proti rozvrhovému usnesení. Při novém rozhodnutí odvolací soud rovněž nepřehlédne, že o odměně soudního exekutora za provedení dražby majetku zůstavitelky soud v řízení o dědictví nerozhoduje a že tuto odměnu platí (v dohodnuté nebo jinak stanovené výši) stát, jehož pohledávka tím vzniklá se při rozvrhu výtěžku zpeněžení majetku zůstavitele uhrazuje v první skupině [srov. § 175v odst. 2 písm. a) o. s. ř.]. V projednávané věci však odměna soudního exekutora Mgr. J. K., LL. M. měla být podle výroku usnesení soudu prvního stupně uhrazena z výtěžku zpeněžení; státu tedy z důvodu úhrady této odměny

nemohla vzniknout žádná pohledávka, která by se uhrazovala v první skupině, nicméně ani za toho stavu věci není žádný důvod k tomu, aby ji určoval soud v řízení o dědictví. Rozdělovanou podstatu o ni lze snížit jen v takové výši, v jaké soudnímu exekutorovi po právu náležela (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2015, sp. zn. 21 Cdo 1180/2014).

č. 17

Úprava neúměrného zkrácení (§ 1793 odst. 1 o. z.) nedopadá na obchody s akciemi bez ohledu na to, zda tyto akcie byly přijaty k obchodování na některém (evropském) regulovaném trhu.

č. 17

***Neúměrné zkrácení (o. z.), Akcie, Akcie na jméno, Cena věci (o. z.),
§ 3 odst. 2 písm. d) o. z., § 492 odst. 1 o. z., § 1793 o. z.***

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2021, sp. zn. 27 Cdo 451/2019, ECLI:CZ:NS:2021:27.CDO.451.2019.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10. 10. 2018, sp. zn. 8 Cmo 157/2018.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se žalobou (podanou Okresnímu soudu Brno-venkov 3. 8. 2016) domáhá zrušení smlouvy o koupi akcií z 5. 8. 2015 (dále jen „napadená smlouva“), ve které se zavázala, že na žalovaného převede jeden kus hromadné akcie společnosti P. B., se sídlem v B. (dále jen „společnost“), No. 184, která nahrazuje 43 kusů listinných akcií na jméno série E, 3. emise, o jmenovité hodnotě (celkem) 43.000 Kč, No. 024309 až No. 024351 (dále jen „předmětné akcie“); proti tomu se ve smlouvě žalovaný zavázal, že žalobkyni zaplatí kupní cenu ve výši celkem 15.050 Kč, tedy 350 Kč za jednu předmětnou akcii.

2. Žalobkyně tvrdí, že skutečná hodnota akcií činila v době uzavření smlouvy celkem 83.377 Kč (tedy 1.939 Kč za jednu předmětnou akcii), čehož si žalobkyně – na rozdíl od žalovaného, který byl členem představenstva společnosti – nebyla vědoma. Hrubým nepoměrem vzájemných plnění byla neúměrně zkrácena.

3. Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 29. 8. 2017, č. j. Ncp 229/2017-84, určil jako věcně příslušné k řízení v prvním stupni krajské soudy a věc postoupil k dalšímu řízení Krajskému soudu v Brně.

4. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 4. 6. 2018, č. j. 50 Cm 347/2017-193, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 9. 7. 2018, č. j. 50 Cm 347/2017-204, zamítl žalobu (výrok I.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok II.).

5. Vyšel přitom z toho, že:

[1] Žalobkyně se žalovaným uzavřela 5. 8. 2015 napadenou smlouvou.

[2] Žalobkyně se v napadené smlouvě zavázala, že na žalovaného převede předmětné akcie společnosti. Žalovaný se zavázal, že za to žalobkyni zaplatí kupní cenu ve výši 15.050 Kč (tedy 350 Kč za 1 kus předmětné akcie).

[3] Smluvní strany v napadené smlouvě prohlásily, že smlouva nebyla sjednána v tísní ani za jinak jednostranně nevýhodných podmínek.

[4] Podle znaleckého posudku, který předložila žalobkyně a který metodou diskontovaných peněžních toků (Discounted Cash Flows) zpracovala Ing. I. P. H., CSc., č. 753-16-16 (dále jen „posudek znalkyně“), cena předmětných akcií činila v době uzavření napadené smlouvy 83.377 Kč; tedy 1.939 Kč za 1 kus předmětné akcie.

6. Na takto ustaveném základě soud prvního stupně (vycházející co do ceny akcií z řady dalších provedených důkazů) uvedl, že cena za 1 kus akcie společnosti o jmenovité hodnotě 1.000 Kč se v době uzavření napadené smlouvy pohybovala v rozmezí od 300 Kč do 370 Kč. Ceny stanovené ve smlouvách uzavřených „na konci roku 2015“ nejsou podle přesvědčení soudu pro posouzení projednávané věci relevantní, neboť „vznikly“ až poté, kdy byla uzavřena napadená smlouva. K posudku znalkyně soud – bez bližšího zdůvodnění – uvedl, že jeho závěry „na tuto věc aplikovat nelze“.

7. Poté soud odkázal na § 1793 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), a uzavřel, že „výjimka uvedená v tomto ustanovení dopadá i na obchodování s akciemi, které nejsou obchodovatelné na kapitálovém trhu.“ Proto na napadenou smlouvu „není použitelný (...) institut tzv. neúměrného krácení a soud má za to, že je třeba postupovat dle ust. o kupní smlouvě o cenných papírech, kdy cena je určována nabídkou a poptávkou na trhu.“ s tím soud žalobu zamítl.

8. K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 10. 10. 2018, č. j. 8 Cmo 157/2018-227, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).

9. Odvolací soud nejprve obecně uvedl, že nemá-li dojít k nepřipustnému ohrožení právní jistoty účastníků právních vztahů, měl by být § 1793 o. z. vykládán spíše restriktivně, a to i ve vztahu k okolnostem, za nichž byla určitá smlouva uzavřena. Dochází-li k obchodům s druhově určenými věcmi (jako jsou akcie), měl by být hrubý nepoměr (ve smyslu § 1793 odst. 1 o. z.) posuzován podle toho, jaká je obvyklá cena předmětu koupě v daném místě a čase, a tak je nutné vyjít především z tržní ceny. Podle odvolacího soudu v projednávané věci nelze použít posudek znalkyně, neboť v něm je hodnota předmětných akcií určena s odkazem na „ocenění podniku“ společnosti, které se používá především v situacích, kdy je majiteli znemožněno disponovat s akciemi (typicky v případech vytěsnění minoritních akcionářů), přičemž jeho výsledkem je „určení

hodnoty akcií, a nikoliv určení jejich ceny,“ která je vytvořena střetem nabídky s poptávkou.

10. Odvolací soud odmítl názor, podle kterého se § 1793 odst. 2 o. z. použije i na akcie, které nejsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu. Konstatoval, že „jiným zákonem“ (ve smyslu § 1793 odst. 2 o. z.) se rozumí zákon č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu (dále jen „ZPKT“), a obchodováním podle tohoto zákona „se pak rozumí obchodování na regulovaném trhu uvedeném v (...) § 55 tohoto předpisu.“ Argumentaci žalovaného, který tvrdil, že za investiční nástroj by měly být považovány všechny akcie „schopné k tomu, aby mohly být veřejně obchodovány“, odvolací soud nepovažoval za správnou.

11. K posouzení, zda v projednávané věci došlo k neúměrnému zkrácení, odvolací soud uvedl, že takřka žádná ze smluv o převodu akcií, které byly soudu v rámci dokazování k dispozici, nemůže být vodítkem pro určení ceny obvyklé v daném místě a čase. Důvodem, který většinu ze smluv diskvalifikuje, je skutečnost, že většina z nich byla uzavřena teprve po napadené smlouvě. Dalším důvodem je skutečnost, že jde o smlouvy uzavírané osobami s vazbami na účastníky řízení nebo na jejich zástupce.

12. Proto měl odvolací soud za to, že „fakticky jediným dokladem s důkazní hodnotou“ ohledně výše obvyklé ceny jsou nabídky odkupu z 18. 8. 2015 (tedy ze dne, který o dva týdny následoval po uzavření napadené smlouvy), v nichž původní advokát žalobkyně nabízí odkup 1 kusu akcie společnosti za cenu odpovídající 60 % její jmenovité hodnoty s tím, že mu „není známo, že by jiný akcionář společnosti (...) nabízel odkup akcií za vyšší cenu.“ Relevanci tohoto důkazu podle odvolacího soudu podtrhuje, že se původní advokát žalobkyně při výkonu advokacie specializuje na korporátní právo, a tak lze vyjít z toho, že měl dostatečné informace o ceně akcií společnosti, resp. že byla jeho nabídka „poctivá a odpovídala realitě.“

13. Odvolací soud tak uzavřel, že obvyklá cena akcií společnosti v daném místě a čase byla méně než dvojnásobná oproti ceně, za kterou byly předmětné akcie převedeny napadenou smlouvou, a napadené rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil jako věcně správné.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

14. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), majíc za to, že napadený rozsudek odvolacího soudu závisí na vyřešení právních otázek, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, resp. otázek, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, a sice:

[1] jaké parametry musí mít trh s daným aktivem, aby mohly být transakce na něm uskutečněné považovány za základ pro určení obvyklé ceny,

[2] za jakých podmínek je pro určení obvyklé ceny relevantní znalecký posudek,

[3] jaký je vztah zjištěné hodnoty veřejně neobchodovaných akcií a obvyklé ceny,

[4] zda lze pojem obvyklá cena vykládat pouze jako výsledek cenového porovnání,

[5] zda je vhodné a důvodné aplikovat při určení obvyklé ceny akcií metodu diskontovaných peněžních toků, nejsou-li k dispozici relevantní informace o cenách uskutečněných transakcí s oceňovanými akciemi,

[6] v jakých případech lze hovořit o neúměrném zkrácení ve vztahu kupní ceny a zjištěné obvyklé ceny,

[7] zda po laikovi lze požadovat, aby se orientoval v ekonomických ukazatelích a ekonomické dokumentaci společnosti.

15. Dovolatelka namítá, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci (uplatňujíc dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a navrhuje, aby Nejvyšší soud zrušil nejen rozsudek odvolacího soudu, ale i rozsudek soudu prvního stupně, a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

16. Ve vztahu k první dovoláním formulovaných otázek dovolatelka konstatuje, že akcie společnosti nejsou obchodovány na regulovaném trhu, a proto je jejich cena určována na základě sporadické nabídky a poptávky, aniž by existoval „ustálený tok nákupních a prodejních příkazů.“ za této situace podle dovolatelky nelze hovořit o tržní ceně, neboť zde trh fakticky neexistuje, a tak nelze vycházet z malého množství realizovaných koupí a prodejů akcií společnosti či „z nezávazné nabídky odkupu.“ Tím spíše, není-li známo, zda byla tato „nezávazná nabídka“ akceptována. Podle názoru dovolatelky je tedy „zřejmě nesprávný“ názor odvolacího soudu, který považoval „jedinou nabídku odkupu s doprovodným komentářem za relevantní uskutečněnou transakci, jež má vliv na cenu obvyklou a může tak být klíčovým podkladem pro její určení.“

17. Ke druhé otázce dovolatelka uvádí, že úzce souvisí s první otázkou, resp. se situací, kdy trh fakticky neexistuje. Je-li trh příliš „mělký“, nelze podle dovolatelky určit obvyklou cenu jinak než s využitím znaleckého posudku. Proto dovolatelka označuje za nesprávný názor odvolacího soudu, podle něhož je v projednávané věci posudek znalkyně nepoužitelný. K tomu dovolatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2007, sp. zn. 21 Cdo 732/2006, resp. usnesení ze dne 28. 8. 2012, sp. zn. 23 Cdo 500/2012, a uvádí, že pro posouzení obvyklé ceny jsou zapotřebí odborné znalosti, kterými soud nedisponuje.

18. Ve vztahu ke třetí otázce dovolatelka tvrdí, že hodnotu „veřejně neobchodovatelných akcií“ představuje jejich pravděpodobná cena, za kterou by bylo možné akcie směnít (prodat) v daném místě a čase. Znalkyně zjištěná hodnota akcií společnosti má tedy úzkou souvislost s obvyklou cenou, kterou nelze v případě absence „relevantních cenotvorných transakcí“ zjistit jinak než zjištěním hodnoty akcií společnosti. Úzká vazba mezi hodnotou věci a obvyklou cenou je patrná i z díkce § 492 odst. 1 o. z. Proto je podle dovolatelky nesprávný závěr odvolacího soudu, který dovodil, že hodnota a cena akcie na sobě nejsou závislé.

19. Ke čtvrté otázce dovolatelka namítá, že zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, odkazuje na ceny skutečně tržně dosahované, a proto nelze dovozovat, že by tato cena měla být určena výlučně porovnáním cen. Obvyklá cena má pro způsob ocenění

stanoveny vlastnosti hypotetického obchodu, které nemusí vycházet ze skutečně realizovaných obchodů a dosažených cen. Vliv na cenu tak může mít například i užitek, který při prodeji zvažuje jak kupující, tak prodávající.

20. K páté otázce dovolatelka odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. 32 Cdo 3521/2017, a dodává, že při nízkém počtu transakcí je třeba použít jinou metodu oceňování, než porovnáním uskutečněných obchodů, neboť „bychom sice našli určitou cenu, ale nikoliv hodnotu, jež požaduje poslední věta definice ceny obvyklé v zákoně o oceňování majetku.“ i ocenění akcií metodou diskontovaných peněžních toků musí alespoň rámcově vycházet z tržních dat.

21. K šesté otázce dovolatelka nejprve obecně uvádí, že inspirací pro současnou úpravu neúměrného zkrácení byla především rakouská právní úprava, která vymezuje tzv. zkrácení přes polovic. K tomu dodává, že v institutu neúměrného zkrácení se odráží zásada ekvivalence ve smyslu, že plnění a protiplnění nemají být v příkrém rozporu a mají odpovídat zásadám spravedlnosti. V poměrech projednávané věci je podle dovolatelky zapotřebí zohlednit nejen poměr vzájemných plnění, ale i skutečnost, že žalovaný byl „dlouholetým“ členem představenstva společnosti, a tak měl „na denní bázi“ průběžné informace o hospodaření a činnosti společnosti. Proto se dovolatelka „táže (...), zda skutečně musí být nepoměr mezi kupní cenou a cenou obvyklou zjištěnou pro posouzení neúměrného zkrácení ve výši přesahující jednu polovinu ve všech případech a bez ohledu na subjekty, které uzavírají transakci.“

22. Ve vztahu k sedmé otázce dovolatelka napadá závěr odvolacího soudu, podle kterého měla možnost nahlédnout do sbírky listin společnosti a odtud zjistit relevantní informace o hospodaření společnosti, na jejichž základě mohla zhodnotit, zda zamýšlená cena předmětných akcií odpovídá hodnotě závodu společnosti. Dovolatelka se podle svého mínění jako „ekonomický a právní laik“ nemusí orientovat v ekonomických dokumentech a nemusí mít povědomí o účetních dokladech společnosti, což po ní nelze spravedlivě požadovat ani s odkazem na její vysokoškolské vzdělání.

23. Závěrem dovolatelka namítá, že odvolací soud „suploval dokazování soudu prvního stupně“, neboť kromě toho, že zopakoval dokazování, prováděl i jeho rozsáhlé doplnění. Vadou řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, je podle dovolatelky i skutečnost, že odvolací soud nepřipustil „provedení důkazu“ posudkem znalkyně, aby bylo možné určit, zda je posudek znalkyně použitelný „jako podklad“ pro určení obvyklé ceny.

III.

Připustnost dovolání

24. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

25. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím

soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

26. Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení (dosud v rozhodovací praxi dovolacího soudu neřešené) otázky výkladu § 1793 o. z., konkrétně použití úpravy neúměrného zkrácení na obchody s akciemi.

IV.

Důvodnost dovolání

27. Podle § 1793 o. z. zaváží-li se strany k vzájemnému plnění a je-li plnění jedné ze stran v hrubém nepoměru k tomu, co poskytla druhá strana, může zkrácená strana požadovat zrušení smlouvy a navrácení všeho do původního stavu, ledaže jí druhá strana doplní, oč byla zkrácena, se zřetelem k ceně obvyklé v době a místě uzavření smlouvy. To neplatí, pokud se nepoměr vzájemných plnění zakládá na skutečnosti, o které druhá strana nevěděla ani vědět nemusela (první odstavec). Odstavec 1 se nepoužije pro případ nabytí na komoditní burze, při obchodu s investičním nástrojem podle jiného zákona, v dražbě či způsobem postaveným veřejné dražbě naroveň, ani pro případ sázky nebo hry, anebo při narovnání nebo novaci, pokud byly poctivě učiněny (druhý odstavec).

28. Podle § 3 odst. 1 písm. a) ZPKT jsou investičními nástroji investiční cenné papíry.

29. Podle § 3 odst. 2 písm. a) ZPKT jsou investičními cennými papíry cenné papíry, které jsou obchodovatelné na kapitálovém trhu. Investičními cennými papíry jsou zejména akcie nebo obdobné cenné papíry představující podíl na právnické osobě.

30. Jednou ze zásad, na kterých spočívá soukromé právo, je i zásada, podle které daný slib zavazuje a podle které mají být smlouvy splněny [§ 3 odst. 2 písm. d) o. z.]. Ta je obecným pravidlem, které navazuje na římskoprávní maximu, jež stanoví, že smlouvy se mají dodržovat (*pacta sunt servanda*), a které – jako takové – nachází konkrétní odraz v řadě právních norem napříč celým právním řádem. Ve výjimečných případech je však tato zásada prolamována; jedním z nich je neúměrné zkrácení (§ 1793 až 1795 o. z.).

31. Úprava neúměrného zkrácení umožňuje, aby se zkrácená strana domáhala zrušení smlouvy, a to tehdy, zaváží-li se strany k vzájemnému plnění a je-li plnění jedné ze stran v hrubém nepoměru k tomu, co poskytla druhá strana (§ 1793 odst. 1 o. z.). Smyslem institutu neúměrného zkrácení je tedy uplatnění zásady ekvivalence v tom smyslu, že plnění i protiplnění nemají být v příkrém rozporu a že mají odpovídat zásadám spravedlnosti (srov. důvodovou zprávu k návrhu zákona č. 89/2012 Sb., sněmovní tisk číslo 362, Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, 6. volební období 2010–2013, s. 993).

32. Jelikož právo podle § 1793 odst. 1 o. z. slouží k uplatnění výjimky z pravidla, zákon je omezuje časově (prekluzivní lhůtou určenou v § 1795 o. z.) i věcně (výlukou pro případy vypočtené v § 1793 odst. 2 o. z.), popřípadě stanoví, že v určitých situacích toto právo nevzniká (§ 1794 o. z.).

33. Výluka popsaná v § 1793 odst. 2 o. z. tak představuje „výjimku z výjimky“. Jinak řečeno, tím, že popsané transakce vyjímá z dosahu úpravy § 1793 odst. 1, je ponechává ve (standardním) režimu § 3 odst. 2 písm. d) o. z.

34. Jedním z případů, na které nelze použít ustanovení § 1793 odst. 1 o. z., je i „nabytí při obchodu s investičním nástrojem podle jiného zákona“ (§ 1793 odst. 2 o. z.). „Jinými zákonem“ se zde rozumí zákon o podnikání na kapitálovém trhu. Ten stanoví, že investičními nástroji jsou investiční cenné papíry [§ 3 odst. 1 písm. a) ZPKT] a že investičními cennými papíry jsou cenné papíry, které jsou obchodovatelné na kapitálovém trhu, zejména akcie nebo obdobné cenné papíry představující podíl na právnické osobě [§ 3 odst. 2 písm. a) ZPKT].

35. Investičním cenným papírem jsou přitom akcie bez ohledu na to, zda jsou přijaty k obchodování na některém (evropském) regulovaném trhu ve smyslu § 55 ZPKT (jež představují toliko jednu z podob kapitálového trhu). Výluka ustanovení § 1793 odst. 2 o. z. tudíž dopadá na akcie bez ohledu na to, zda se s nimi obchoduje na některém z (evropských) regulovaných trhů. Tomu ostatně odpovídá i formulace ustanovení § 1793 odst. 2 o. z.; pokud by zákonodárce chtěl z dopadu § 1793 odst. 1 o. z. vyloučit toliko transakce s akciemi (či jinými investičními nástroji), k nimž dochází na (evropském) regulovaném trhu ve smyslu § 55 ZPKT, zvolil by formulaci „pro případ nabytí na regulovaném trhu podle jiného zákona“ (obdobně, jak to učinil ve vztahu k obchodům na komoditní burze).

36. Ke stejnému závěru vede i systematický výklad; i kdyby bylo možné považovat výklad výluky ve vztahu k akciím za nejasný, bylo by nutné dát (v případě pochybností) přednost výkladu, jenž zachovává pravidlo (*pacta sunt servanda*), a nikoliv výkladu, jenž rozšiřuje výjimky z tohoto pravidla (použití úpravy § 1793 odst. 1 o. z.).

37. Smyslem a účelem § 1793 odst. 2 o. z., jde-li o vyloučení investičních nástrojů z dopadu úpravy neúměrného krácení, je ochrana právní jistoty při obchodování na kapitálovém trhu (v nejširším smyslu tohoto pojmu). Obchodování s akciemi je svojí povahou vždy do jisté míry rizikové a začasť obsahuje prvky jisté míry spekulace, a to bez ohledu na to, zda k němu dochází na (evropském) regulovaném trhu či jinde. Dostatečnou ochranu před nepoctivým jednáním jedné ze stran poskytuje jak úprava § 580, § 583 a § 588 o. z. (neplatnost právního jednání pro rozpor se zákonem, pro omyl, resp. pro rozpor s dobrými mravy), tak i úprava lichvy v § 1796 o. z.

38. Nejvyšší soud proto uzavírá, že úprava neúměrného zkrácení v § 1793 odst. 1 o. z. nedopadá na obchody s akciemi bez ohledu na to, zda tyto akcie byly přijaty k obchodování na některém (evropském) regulovaném trhu.

39. Uzavřel-li tedy odvolací soud, že v poměrech projednávané věci o neúměrné zkrácení nešlo, je jeho právní posouzení věci (ve výsledku) správné, neboť napadenou smlouvou byly převáděny předmětné akcie, na jejichž nabytí institut neúměrného zkrácení nedopadá.

40. U přípustného dovolání se Nejvyšší soud zabýval i dovolatelkou namítanými vadami, které mohly mít podle jejich tvrzení za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

41. K námitce, že odvolací soud „suploval dokazování soudu prvního stupně (...), čímž byla porušena zásada dvouinstančnosti,“ je na místě uvést, že k otázce dvojinstančnosti řízení se Nejvyšší soud vyjádřil již v usnesení ze dne 23. 2. 2011, sp. zn. 21 Cdo 3046/2009, tak, že dvojinstančnost občanského soudního řízení

se projevuje v uplatnění odvolání jakožto řádného opravného prostředku. Z uplatnění dvojinstančnosti v občanském soudním řízení nelze v žádném případě dovozovat, že by znamenala určení jakéhosi „pořadí“ při posuzování tvrzení a názorů účastníků soudy, tedy že by se k nim mohl vyslovit odvolací soud jen a teprve tehdy, zaujal-li k nim stanovisko již soud prvního stupně (viz též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 6. 2012, sp. zn. 29 Cdo 4304/2010, nebo ze dne 28. 11. 2012, sp. zn. 29 Cdo 2014/2011). Skutečnost, že odvolací doplnil a zčásti zopakoval dokazování tedy vadou řízení, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, není.

42. Stejně tak takovou vadou není ani situace, kdy odvolací soud (při jednání konaném 10. 10. 2018) zamítl návrh dovolatelky na doplnění dokazování (č. I. 225) s tím, že doplnění dokazování o „doplněk znaleckého posudku“ nepovažuje za potřebný. Soud totiž není vázán důkazními návrhy účastníků v tom smyslu, že by byl povinen provést všechny navržené důkazy; je tedy oprávněn posoudit důkazní návrhy účastníků a podle své úvahy rozhodnout, které z navržených důkazů provede (srov. například náleží Ústavního soudu ze dne 3. 11. 1994, sp. zn. III. ÚS 150/93, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. 21 Cdo 731/2006). Povinností soudu je toliko vyložit, proč určitému důkaznímu návrhu nevyhověl (srov. například náleží Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. II. ÚS 2067/14), čemuž však odvolací soud v napadeném rozhodnutí (viz odst. 10) dostál.

43. Jelikož se dovolatelce prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu a jeho obsahového vymezení nepodařilo zpochybnit správnost rozhodnutí odvolacího soudu, Nejvyšší soud dovolání zamítl podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř., aniž se pro nadbytečnost zabýval dalšími námitkami dovolatelky.

č. 18

č. 18

Jestliže věřitel přihlásil pohledávku z obchodního závazkového vztahu v promlčecí době do konkursu, a ke dni, kdy nastaly účinky zrušení konkursu, nemá k dispozici pro tu část pohledávky, která nebyla uspokojena v průběhu konkursu, ani exekuční titul představovaný seznamem přihlášek, pak ke dni, kdy nastaly účinky zrušení konkursu, v souladu s ustanovením § 405 odst. 1 obch. zák. platí, že ohledně v konkursu neuspokojené části pohledávky nepřestala běžet promlčecí doba ani za trvání účinků konkursu.

Jestliže řízení, v němž podle ustanovení § 408 odst. 1 obch. zák. nelze uplatnit námitku promlčení, podle pravidelného chodu věci skončí, aniž si v něm věřitel mohl pořídit pro právo (pohledávku) řádně uplatněné vůči dlužníku exekuční titul (srov. § 44 zákona č. 328/1991 Sb., ve znění účinném do 31. prosince 2007 nebo § 229 tr. ř.), pak se řízení o takovém právu (pohledávce), zahájené věřitelem u soudu nebo jiného příslušného orgánu v přiměřené lhůtě po skončení původního řízení, pokládá za pokračování původního řízení; v jeho průběhu tak rovněž nelze účinně uplatnit námitku promlčení; přiměřenou lhůtou k pokračování řízení v takovém případě není lhůta přesahující tři měsíce.

Přihlásil-li věřitel pohledávku z občanskoprávního závazkového vztahu v promlčecí době do konkursu, a ke dni, kdy nastaly účinky zrušení konkursu, nemá k dispozici pro tu část pohledávky, která nebyla uspokojena v průběhu konkursu, ani exekuční titul představovaný seznamem přihlášek, pak následek spočívající v tom, že ohledně v konkursu neuspokojené části pohledávky nepřestala běžet promlčecí doba ani za trvání účinků konkursu, odvrátí jen tím, že v přiměřené lhůtě počítané ode dne, kdy nastaly účinky zrušení konkursu, podá žalobu nebo jiný návrh na zahájení řízení u soudu nebo jiného k tomu příslušného orgánu (a v řízení zahájeném podáním přihlášky tak řádně pokračuje).

Zruší-li konkursní soud jako soud prvního stupně v konkursním řízení vedeném podle zákona č. 328/1991 Sb. (ve znění účinném do 31. prosince 2007) pravomocné usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka usnesením vydaným na základě žaloby pro zmatečnost, nastane zánik účinků prohlášení konkursu právní mocí tohoto usnesení.

č. 18

Konkurs, Žaloba pro zmatečnost, Promlčení

§ 20 odst. 8 ZKV ve znění do 31. 12. 2007, § 44 odst. 1 ZKV ve znění do 31.12.2007, § 44a ZKV ve znění do 31. 12. 2007, § 45 odst. 1 ZKV ve znění do 31.12.2007, § 66a odst. 1 ZKV ve znění do 31.12.2007, § 112 obč. zák., § 402 obch. zák., § 405 obch. zák., § 408 obch. zák., § 235h odst. 2 o. s. ř.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2021, sp. zn. 29 Cdo 3310/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.3310.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání dlužníka zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 6. 2020, sp. zn. 4 Ko 1/2020, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 2. 4. 2020, č. j. 41 k 1/2016-1748, Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „konkursní soud“) k návrhu věřitelů a/ V. J. a b/ P., s. r. o., za účasti Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, mimo jiné prohlásil konkurs na majetek dlužníka G. J., s. r. o. (bod I. výroku), a ustavil správce konkursní podstaty (bod II. výroku).

2. Konkursní soud – vycházející z ustanovení § 1 odst. 2, § 4 odst. 2, § 12a odst. 1 a § 13 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“) – dospěl k závěru, že dlužník je v úpadku ve formě platební neschopnosti, když navrhuje věřitel b/ a další věřitelé (vyjma navrhuje věřitele a/, ohledně jehož pohledávky dlužník vznesl důvodnou námitku promlčení) mají vůči dlužníku splatné pohledávky a majetek dlužníka tvoří pouze částka 1.734.911,10 Kč, představující dosud nerozdělený zůstatek určený k rozvrhu dle konečné zprávy (vydané v době, kdy trvaly účinky dříve prohlášeného konkursu na majetek dlužníka).

3. K odvolání dlužníka (č. l. 1768-1769, 1804-1809) Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 29. 6. 2020, č. j. 4 Ko 1/2020-1815, potvrdil usnesení konkursního soudu ve výroku o prohlášení konkursu.

4. Odvolací soud přitakal konkursnímu soudu v závěru, že navrhuující věřitel b/ osvědčil obě své pohledávky za dlužníkem, splatné v roce 2001 a 2012 (ve výši nejméně 3,6 a 20 miliónů Kč), které nejsou promlčeny.

5. K pohledávkám dalších dlužníkových věřitelů odvolací soud uvedl, že v době prvního prohlášení konkursu (28. 6. 2002) měl dlužník vůči 16 věřitelům nepromlčené závazky (dluhy) po lhůtě splatnosti v celkové výši 49.351.199,20 Kč, k jejichž úhradě neměl dostatek likvidních prostředků. V následujících letech dlužník tyto závazky „dosud zcela“ neuhradil a zjevně toho není schopen ani nyní.

6. Námitku, že pohledávky přihlášené těmito věřiteli do prvního konkursu jsou již promlčené, neměl odvolací soud za důvodnou, s tím, že po prvním i po druhém prohlášení konkursu došlo podáním přihlášek k „zastavení“ běhu promlčecích dob, k čemuž došlo vždy v průběhu třiceti dnů následujících po 28. 6. 2002 a po 29. 2. 2012, a tyto účinky trvaly do zrušení konkursu (do 12. 2. 2011 a do 21. 6. 2018). V době od června 2002 do dubna 2020 tak neběžely (a stály) promlčecí doby v celkové délce 15 let (8 let a 8 měsíců a 6 let a 4 měsíce).

7. Nadto odvolací soud z přihlášek věřitelů došlých do nynějšího (v pořadí čtvrtého) konkursu zjistil, že v době posledního prohlášení konkursu měl dlužník stále ještě splatné, neuhrazené a nepromlčené závazky vůči České republice – Ministerstvu financí (705.102,57 Kč), České republice – Okresnímu soudu v Liberci (1.532 Kč), České republice – Finančnímu úřadu pro Liberecký kraj (718.161 Kč), Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky (614.094,26 Kč), navrhuujícímu věřiteli b/, V. H. (2,4 miliónu Kč) a D. M. (190.730 Kč). Existenci těchto splatných pohledávek přihlášených věřitelů (vyjma navrhuujícího věřitele b/) přitom dlužník odvoláním nezpochybnil.

8. Co do dřívější splatnosti úvěrové pohledávky navrhuujícího věřitele b/ [pohledávky ze smlouvy o hypotečním úvěru uzavřené dne 3. 5. 1999 mezi Komerční bankou, a. s. (dále jen „banka“), coby právním předchůdcem navrhuujícího věřitele b/ a dlužníkem (dále jen „úvěrová smlouva“)] souhlasil odvolací soud s názorem dlužníka, že promlčecí doba začala plynout již 28. 11. 2001, nikoliv (až) 19. 6. 2002.

9. Odvolací soud se však neztotožnil s názorem dlužníka, že v intencích § 405 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“), by se mělo hledět na promlčecí dobu tak, že nepřestala běžet. K tomu uvedl, že toto (stále stejné) konkursní řízení vedené od roku 2002 skončilo rozhodnutím ve věci samé (usnesením konkursního soudu 2. 4. 2020) a navrhuující věřitel b/ vždy řádně uplatnil své pohledávky přihláškami (s účinky dle § 20 odst. 8 ZKV). Díkce § 405 odst. 1 obch. zák. míří (dle odvolacího soudu) výlučně na případy, kdy v soudním nebo rozhodčím řízení zahájeném na návrh věřitele nebylo rozhodnuto ve věci samé (věřitel jako navrhovatel nebyl úspěšný). Ostatně, podání návrhu na prohlášení konkursu na majetek dlužníka nikdy nemělo za následek stavení promlčecí doby ohledně pohledávky, pro niž byl takový návrh podán. Proto měl odvolací soud za to, že byl-li v konkursním řízení zrušen dříve prohlášený konkurs, stavěla se promlčecí doba podáním přihlášky ohledně každé z řádně

a včas přihlášených pohledávek do zániku účinků prohlášení konkursu. Výklad, podle kterého by pozdější zrušení konkursu (*ex nunc*) mělo zpětně (*ex tunc*) vliv na běh promlčecí doby tak, že nepřestala běžet, podle odvolacího soudu akceptovatelný není.

10. K námitkám dlužníka opírajícím se o ustanovení § 408 obch. zák. zopakoval odvolací soud závěry, jež formuloval v usnesení ze dne 19. 6. 2012, č. j. 2 Ko 21/2012-1152. V onom rozhodnutí s poukazem na ustanovení § 408 odst. 1 obch. zák., ustanovení § 14 odst. 1 písm. d/ a § 45 odst. 1 ZKV uzavřel, že zahájené konkursní řízení, do kterého banka řádně přihlásila pohledávku z úvěrové smlouvy, brání dlužníku ve vznesení námítky promlčení v důsledku uplynutí desetileté promlčecí doby bez ohledu na to, že usnesení o prohlášení konkursu bylo později zrušeno jako zmatečné. Věřitel totiž od okamžiku prohlášení konkursu do okamžiku, kdy došlo ke zrušení konkursu zrušením usnesení o prohlášení konkursu, nesměl pohledávku uplatnit jiným způsobem. Odvolací soud dodal, že promlčecí doba mohla ohledně včas přihlášených pohledávek začít opětovně běžet až dnem právní moci usnesení ze dne 19. 5. 2016, č. j. 38 Cm 241/2015-83 (21. 6. 2018), jímž konkursní soud zrušil usnesení odvolacího soudu ze dne 19. 6. 2012, potvrzující druhé usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka (usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2012, č. j. 46 k 23/2002-1069), nikoli již (dle § 44a odst. 1 ZKV) jeho účinností.

11. Proti usnesení odvolacího soudu podal dlužník dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, respektive právních otázek, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

12. Za dovolacím soudem neřešenou má dovolatel otázku výkladu ustanovení § 44a odst. 1 a 2 ZKV.

13. Za rozporné s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu má dovolatel řešení otázek výkladu ustanovení § 405 a § 408 obch. zák.

14. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a s poukazem na ustanovení § 243d písm. b/ o. s. ř. požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí změnil v tom duchu, že návrh na prohlášení konkursu se zamítá, případně aby je zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

15. V mezích uplatněného dovolacího důvodu argumentuje dovolatel k označeným právním otázkám následovně:

a/ k výkladu ustanovení § 44a odst. 1 a 2 ZKV.

16. Potud dovolatel vytýká odvolacímu soudu, že řešení otázky, zda pohledávky navrhuje věřitele b/ jsou promlčeny, založil na nesprávném závěru, podle něhož se neuplatní ustanovení § 44a odst. 1 a 2 ZKV, je-li usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka zrušeno soudem prvního stupně na základě žaloby pro zmatečnost

(tedy že účinky zrušení konkursu v takovém případě nastávají až právní mocí usnesení, jímž soud vyhověl žalobě pro zmatečnost).

17. Dovolatel míní, že předmětná otázka má být řešena tak, že mezera v zákoně o konkursu a vyrovnání nebude vyplněna ustanoveními občanského soudního řádu (který je právním předpisem subsidiárním), nýbrž (*per analogiam*) aplikací § 44a odst. 1 a 2 ZKV, neboť jde o právní úpravu nejbližší zvláštní povaze konkursního řízení. Odtud dovozuje, že konkurs pozbývá účinků k okamžiku „zrušovacího úkonu soudem“, takže běh promlčecích dob pohledávek navrhujícího věřitele b/ se obnovil již dnem vydání zrušujícího usnesení.

b/ k výkladu ustanovení § 405 obch. zák.

18. Potud dovolatel (oproti mínění odvolacího soudu) dovozuje, že konkursní řízení, v němž navrhující věřitel uplatňoval (s účinky stavení promlčecí doby) pohledávku z úvěrové smlouvy, skončilo dne 19. 10. 2010, kdy konkursní soud vydal usnesení, jímž zrušil konkurs prohlášený na majetek dlužníka. V intencích ustanovení § 405 odst. 2 obch. zák. se tedy pohledávka z úvěrové smlouvy promlčela dne 20. 10. 2011. Jestliže zrušením konkursu pominuly účinky přihlášky pohledávky (a věřitel se opět mohl domáhat uspokojení pohledávky žalobou u soudu nebo exekučním návrhem), pak se musel obnovit i běh promlčecí doby, respektive (vzhledem ke znění ustanovení § 405 odst. 1 obch. zák.), promlčecí doba nepřestala běžet, neboť k uvedenému dni bylo dané řízení ukončeno, aniž došlo k rozhodnutí ve věci samé.

19. Tytéž závěry jako pro pohledávku z úvěrové smlouvy platí (dle dovolatele) i pro směnečnou pohledávku navrhujícího věřitele b/. Ten měl uplatnit směnečný nárok v době jednoho roku počítané ode dne druhého zrušení konkursu (od 16. 6. 2016). Promlčecí doba u této pohledávky tak uplynula 17. 6. 2017. I kdyby promlčecí doba byla počítána (v souladu s výkladem, který podal odvolací soud v napadeném usnesení k § 44a ZKV) od 21. 6. 2018, vzhledem ke znění ustanovení § 405 odst. 2 obch. zák. by uplynula dne 22. 6. 2019.

c/ k výkladu ustanovení § 408 obch. zák.

20. I kdyby se pohledávka z úvěrové smlouvy nepromlčela ve čtyřleté promlčecí době dle § 397 obch. zák. (ve spojení s § 405 odst. 1 a 2 obch. zák.), promlčela by se dle § 408 obch. zák. uplynutím maximální desetileté promlčecí doby. Potud se dovolatel dovolává závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. 31 Cdo 4091/2010 [jde o rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu uveřejněný pod číslem 21/2014 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 21/2014“), který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu], a v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2006, sp. zn. 29 Odo 1453/2005 (jde o rozsudek uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 3, ročník 2007, pod číslem 41), vytýkáje odvolacímu soudu, že tato rozhodnutí v napadeném usnesení opomenul (odkázal obecně na závěry svého předchozího rozhodnutí) a že nesprávně vyložil ustanovení § 408 odst. 1 větu třetí obch. zák. Z uvedeného dovolatel dovozuje, že objektivní desetiletá promlčecí doba začala běžet (u pohledávky z úvěrové smlouvy) nejpozději 28. 11. 2001, takže k promlčení došlo 28. 11. 2011.

21. Navrhující věřitel b/ ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout jako nepřipustné (maje za to, že dovolatel nepředkládá Nejvyššímu soudu žádnou určitou otázku hmotného nebo procesního práva), případně zamítnout jako nedůvodné. Ve vztahu k dlužníkem vznesené námitce promlčení uvádí, že její uplatnění má za rozporné s dobrými mravy. Ve vztahu k ustanovení § 405 obch. zák. pak namítá, že konkursní řízení stále probíhá, takže věřitelé nemohli uplatnit své pohledávky u (jiného) soudu.

III.

Připustnost dovolání

22. Nejvyšší soud se nejprve zabýval přípustností podaného dovolání. Dovolatel při podání dovolání zjevně (a nesprávně) vycházel (pro dovolací řízení) z občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 29. září 2017, což je patrné z toho, že označený dovolací důvod (nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem) pojí s odkazem na ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. a dovolací návrh (v podobě požadavku na změnu napadeného rozhodnutí) s ustanovením § 243d písm. b/ o. s. ř. Před 1. lednem 2013 se označený dovolací důvod nacházel v § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. a ustanovení § 243d o. s. ř. v podobě presumované dovolatelem se v občanském soudním řádu nenacházelo vůbec; v aktuálním znění občanského soudního řádu se pak pravidlo formulované do 31. 12. 2013 v § 243d písm. b/ o. s. ř. nachází v § 243d odst. 1 písm. b/ o. s. ř. Pro toto dovolací řízení je ovšem rozhodný občanský soudní řád ve znění účinném do 31. 12. 2007, což plyne jednak z § 432 odst. 1, § 433 bodu 1. a § 434 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), jednak (i) z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2008, sp. zn. 29 Cdo 3409/2008, uveřejněného pod číslem 16/2009 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 16/2009“).

23. Dovolání v dané věci pak Nejvyšší soud shledává přípustným podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a/ o. s. ř., ve spojení s ustanovením § 237 odst. 1 písm. c/, odst. 3 o. s. ř., když zásadní právní význam napadeného rozhodnutí přisuzuje řešení otázek dovoláním předestřených; zčásti jsou totiž tyto otázky dovolacím soudem neřešené a zčásti (v dále popsáném rozsahu) je jejich řešení odvolacím soudem v rozporu s níže označenou judikaturou Nejvyššího soudu.

IV.

Důvodnost dovolání

24. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

25. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

26. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

27. Pro právní posouzení věci Nejvyšším soudem jsou rozhodná následující zjištění (a procesní úkony plynoucí z konkursního spisu), z nichž vyšly oba soudy:

28. Návrhem ze dne 22. 5. 2002 se navrhuje věřitel a/ domáhal u Krajského soudu v Ústí nad Labem prohlášení konkursu na majetek dlužníka.

29. Usnesením ze dne 28. 6. 2002, č. j. 46 k 23/2002-45, prohlásil Krajský soud v Ústí nad Labem konkurs na majetek dlužníka.

30. Usnesením ze dne 19. 10. 2010, č. j. 1 Cm 17/2007-348 (žurnalizovaným na č. l. 812-817 konkursního spisu), Městský soud v Praze na základě žaloby pro zmatečnost (mimo jiné) zrušil usnesení o prohlášení konkursu ze dne 28. 6. 2002. Toto usnesení pak ve spojení s usnesením ze dne 2. 9. 2011, č. j. 11 Cmo 136/2011-370 (žurnalizovaným na č. l. 818 konkursního spisu), které nabylo právní moci dne 30. 9. 2011 a jímž Vrchní soud v Praze odmítl (podle § 218 písm. b/ o. s. ř.) odvolání navrhuje věřitele b/, majeho za „vedlejšího účastníka řízení“, nabylo právní moci dne 12. 2. 2011.

31. Usnesením ze dne 29. 2. 2012, č. j. 46 k 23/2002-1069, Krajský soud v Ústí nad Labem opět prohlásil konkurs na majetek dlužníka, jednaje jako s navrhuje věřitelem vedle navrhuje věřitele a/ i s navrhuje věřitelem b/. K odvolání dlužníka Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 19. 6. 2012, č. j. 2 Ko 21/2012-1152, potvrdil usnesení o prohlášení konkursu ze dne 29. 2. 2012. Dovolání dlužníka proti usnesení odvolacího soudu ze dne 19. 6. 2012 odmítl Nejvyšší soud usnesením ze dne 6. 11. 2012, č. j. 29 Cdo 3157/2012-1198.

32. Usnesením ze dne 19. 5. 2016, č. j. 38 Cm 241/2015-83 (žurnalizovaným na č. l. 1367-1369 konkursního spisu), které nabylo právní moci dne 21. 6. 2018, konkursní soud zrušil usnesení o prohlášení konkursu ze dne 29. 2. 2012.

33. Usnesením ze dne 21. 6. 2017, č. j. K 1/2016-1503, konkursní soud opět prohlásil konkurs na majetek dlužníka. K odvolání dlužníka Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 11. 11. 2017, č. j. 4 Ko 8/2017-1567, zrušil usnesení konkursního soudu ze dne 21. 6. 2017 a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

34. Banka přihlásila pohledávku z úvěrové smlouvy ve výši 10.504.868,45 Kč do konkursu vedeného na majetek dlužníka dne 15. 6. 2002; na základě usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 10. 2002, č. j. 46 k 23/2002-135, vstoupil do konkursního řízení místo banky jako nabyvatel pohledávky (postupník) navrhuje věřitel b/. Za trvání účinků prvního konkursu došlo k částečné úhradě pohledávky (zbývá ji uhradit ve výši 3.607.485,45 Kč). Navrhujíc věřitel b/ přihlásil pohledávku do konkursu vedeného na majetek dlužníka znovu 22. 3. 2012 a 12. 7. 2017.

35. Navrhujíc věřitel b/ přihlásil do konkursu vedeného na majetek dlužníka dne 22. 3. 2012 dále pohledávku ze zajišťovací směnky vlastní vystavené dlužníkem s doložkou „bez protestu“ dne 3. 5. 1999. Šlo o blankosměnku vystavenou na řad banky, vyplněnou v souladu se směnečným vyplňovacím prohlášením z 3. 5. 1996 (č. l. 1054-1058) navrhuje věřitelem b/, coby nynějším majitelem směnky, co do směnečné sumy částkou 20 miliónů Kč a co do data splatnosti datem 30. 1. 2012. Navrhujíc věřitel b/ přihlásil pohledávku do konkursu vedeného na majetek dlužníka znovu 12. 7. 2017.

36. V takto ustaveném skutkovém rámci činí Nejvyšší soud k položeným otázkám následující závěry:

a/ k výkladu ustanovení § 44a odst. 1 a 2 ZKV.

37. Pro odpověď na otázku, jež se váže k výkladu ustanovení § 44a odst. 1 a 2 ZKV, jsou rozhodná následující ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání a občanského soudního řádu:

§ 13 (ZKV)

(...)

(6) Účinky prohlášení konkursu nastanou vyvěšením usnesení na úřední desce soudu, který konkurs prohlásil. Tímto okamžikem se dlužník stává úpadcem.

(...)

Zrušení konkursu

§ 44 (ZKV)

(1) Soud usnesením zruší konkurs, ve kterém nedošlo k potvrzení nuceného vyrovnání,

a/ zjistí-li, že tu nejsou předpoklady pro konkurs;

(...)

(5) Pro doručení a zveřejnění usnesení o zrušení konkursu platí totéž, co pro doručení a zveřejnění usnesení o prohlášení konkursu. Zánik účinků prohlášení konkursu (§ 14) nastane s právní mocí usnesení o zrušení konkursu, nerozhodne-li soud jinak.

§ 44a (ZKV)

(1) Usnesením, kterým odvolací soud změnil nebo zrušil usnesení soudu prvního stupně o prohlášení konkursu, se konkurs zrušuje; o jeho doručení a zveřejnění platí totéž, co o usnesení o prohlášení konkursu.

(2) Pro doručení a zveřejnění tohoto usnesení odvolacího soudu platí totéž, co pro doručení a zveřejnění usnesení o prohlášení konkursu; potřebné úkony provede soud prvního stupně. Zánik účinků prohlášení konkursu (§ 14) nastane vyvěšením usnesení odvolacího soudu na úřední desce soudu prvního stupně, nerozhodne-li soud jinak.

(...)

§ 45 (ZKV)

(1) Zrušením konkursu zanikají účinky prohlášení konkursu uvedené v § 14 odst. 1 písm. a/ až e/, g/, i/ a l/; platnost a účinnost úkonů provedených v průběhu konkursu tím není dotčena.

(2) na základě seznamu přihlášek lze pro zjištěnou pohledávku, kterou úpadce výslovně nepopřel, po zrušení konkursu vést výkon rozhodnutí na úpadcovo jmění.

§ 66a (ZKV)

(1) Pro konkurs a vyrovnání se použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak.

(...)

§ 235h (o. s. ř.)

(...)

(2) Bylo-li napadené rozhodnutí pro zmatečnost zrušeno, soud, o jehož rozhodnutí jde, věc, jakmile usnesení nabude právní moci, bez dalšího návrhu projedná a rozhodne; přihlédne přitom ke všemu, co vyšlo najevo v původním řízení nebo při projednávání žaloby. Právní názor obsažený ve zrušovacím usnesení je pro nové projednání a rozhodnutí věci závazný.

(3) Odstavec 2 neplatí, bylo-li řízení ve věci zastaveno (§ 235e odst. 2 věta druhá).

38. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila výše uvedená ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání a občanského soudního řádu do 1. 1. 2008, kdy byl zákon o konkursu a vyrovnání zrušen insolvenčním zákonem (srov. R 16/2009); ustanovení § 235h odst. 2 a 3 o. s. ř. nedoznalo změn ani později.

39. Žaloba pro zmatečnost je [obdobně jako žaloba na obnovu řízení (kterou ale pro konkurs vylučuje ustanovení § 66b odst. 5 ZKV) a dovolání] mimořádným opravným prostředkem proti rozhodnutí konkursního soudu. U mimořádného opravného prostředku, jímž je dovolání, se Nejvyšší soud vyslovil (odkazuje na ustanovení § 13 odst. 6 a § 44a odst. 1 ZKV, v rozhodném znění) již v usnesení ze dne 20. 8. 2002, sp. zn. 29 Cdo 976/2000, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 9, ročník 2002, pod číslem 185, tak, že (i) pro zveřejnění usnesení, jímž Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu (soudu prvního stupně) o prohlášení konkursu, platí totéž, co pro zveřejnění usnesení o prohlášení konkursu. Žaloba pro zmatečnost se však (coby mimořádný opravný prostředek) odlišuje od dovolání především tím, že o ní rozhoduje (věcně příslušný) soud prvního stupně, jehož rozhodnutí opět podléhá instančnímu přezkumu na základě řádného opravného prostředku (odvolání), případně na základě mimořádného opravného prostředku (dovolání, jež je tu vzhledem k ustanovení § 230 odst. 3 o. s. ř. jediným mimořádným opravným prostředkem). Důvod aplikovat ustanovení § 44a odst. 1 a 2 ZKV na poměry usnesení, jímž konkursní soud jako soud prvního stupně zrušil na základě žaloby pro zmatečnost (pravomocné) usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka, neshledává Nejvyšší soud již proto, že úprava obsažená (s účinností od 1. 6. 1996) v ustanovení § 44a ZKV, je cíleně zaměřena (zamýšlena) jen na rozhodování odvolacího soudu. K tomu srov. zvláštní část důvodové zprávy (K bodům 42 až 46) k vládnímu návrhu pozdějšího zákona č. 94/1996 Sb., kterým se mění a doplňují zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský

zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a který projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 1. volebním období 1992-1996 jako tisk č. 1976, a v literatuře např. Zoulík, F. in: Zákon o konkursu a vyrovnání. Komentář. 3. vydání. Praha, C. H. Beck 1998, str. 204-205.

40. Dovolatel prosazuje použitelnost ustanovení § 44a ZKV prostřednictvím argumentu „*per analogiam*“ (tj. výkladu podle podobnosti), máje zjevně na mysli argument „*per analogiam legis*“ (analogie zákona). Ten spočívá v tom, že se na skutkovou podstatu zákonem neřešenou vztáhne analogicky ustanovení zákona upravujícího skutkovou podstatu obdobnou (srov. v literatuře např. Knapp, V.: Teorie práva, 1. vydání. Praha, C. H. Beck 1995, str. 172, a v judikatuře např. důvody usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2012, sp. zn. 31 Cdo 1103/2010, uveřejněného pod číslem 130/2012 Sb. rozh. obč.). Jak se nicméně podává již z nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2002, sp. zn. II. ÚS 179/01, uveřejněného pod číslem 139/2002 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu (který je dostupný i na webových stránkách Ústavního soudu), ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání předepisující při absenci jiné úpravy přiměřenou aplikaci občanského soudního řádu (v poměrech této věci ustanovení § 66a odst. 1 ZKV), nedává soudu prostor pro libovůli v dotčeném směru. Je-li úprava, kterou zákon o konkursu a vyrovnání postrádá, obsažena v občanském soudním řádu, je povinností soudu občanský soudní řád „přiměřeně“ aplikovat (nemůže jeho užití vyloučit). K cílům konkursu soud přihlíží (až) v rámci přiměřené aplikace občanského soudního řádu.

41. Jinak řečeno, plyne-li z ustanovení § 66a odst. 1 ZKV povinnost konkursního soudu uplatnit přiměřeně úpravu obsaženou v § 235h odst. 2 o. s. ř. (z něž plyne, že účinky usnesení, jímž soud prvního stupně zruší rozhodnutí napadené žalobou pro zmatečnost, se prosazují až jeho právní mocí), nemůže konkursní soud svou úvahou tuto úpravu vyloučit; při úvaze, jakým způsobem bude předmětné ustanovení občanského soudního řádu aplikovat na konkursní poměry, však musí přihlížet účelu zákona o konkursu a vyrovnání (§ 1 odst. 1 ZKV) a k cíli konkursu (§ 2 odst. 3 ZKV).

42. Ostatně, použití argumentu „*per analogiam legis*“ (analogie zákona) na usnesení, jímž konkursní soud jako soud prvního stupně zrušil na základě žaloby pro zmatečnost (pravomocné) usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka, by při opomenutí požadavku přiměřené aplikace občanského soudního řádu logicky vedlo k aplikaci § 44 ZKV (upravujícího postup, kterým pravomocné usnesení o prohlášení konkursu odkluzuje právě soud prvního stupně). Z dikce § 44 odst. 5 věty druhé ZKV je přitom zjevné, že bez výslovného („jiného“) určení ve výroku usnesení o zrušení konkursu, nastane zánik účinků prohlášení konkursu až právní mocí usnesení o zrušení konkursu. To je v souladu s tím, že podle dikce § 45 odst. 1 ZKV zanikají účinky prohlášení konkursu (zrušením konkursu) *ex nunc* (bez zpětné platnosti). Srov. k tomu dále i výklad podaný pod bodem XL. stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, Cpjn 19/98, uveřejněného pod číslem 52/1998 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 52/1998“), str. 208-209 (384-385).

43. Nejvyšší soud tudíž uzavírá, že zruší-li konkursní soud jako soud prvního stupně (pravomocné) usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka usnesením vydaným na základě žaloby pro zmatečnost, nastane zánik účinků prohlášení konkursu právní mocí tohoto usnesení. Dovolání proto potud není důvodné.

b/ k výkladu ustanovení § 405 obch. zák.

44. Pro odpověď na otázku, jež se váže k výkladu ustanovení § 405 obch. zák., jsou rozhodná následující ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání, zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“), obchodního zákoníku, a zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“):

§ 20 ZKV

(...)

(8) Přihláška pohledávky má pro běh lhůty pro promlčení a zánik práv stejné účinky jako uplatnění práva u soudu.

§ 112 (obč. zák.)

Uplatní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu nebo u jiného příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje, promlčecí doba od tohoto uplatnění po dobu řízení neběží. To platí i o právu, které bylo pravomocně přiznáno a pro které byl u soudu nebo u jiného příslušného orgánu navržen výkon rozhodnutí.

§ 402 (obch. zák.)

Promlčecí doba přestává běžet, když věřitel za účelem uspokojení nebo určení svého práva učiní jakýkoli právní úkon, který se považuje podle předpisu upravujícího soudní řízení za jeho zahájení nebo za uplatnění práva v již zahájeném řízení.

§ 405 (obch. zák.)

(1) Jestliže právo bylo uplatněno před promlčením podle § 402 až 404, avšak v tomto řízení nebylo rozhodnuto ve věci samé, platí, že promlčecí doba nepřestala běžet.

(2) Jestliže v době skončení soudního nebo rozhodčího řízení uvedeného v odstavci 1 promlčecí doba již uplynula nebo jestliže do jejího skončení zbývá méně než rok, prodlužuje se promlčecí doba tak, že neskončí dříve než jeden rok ode dne, kdy skončilo soudní nebo rozhodčí řízení.

§ 3036 (o. z.)

Podle dosavadních právních předpisů se až do svého zakončení posuzují všechny lhůty a doby, které začaly běžet přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i lhůty a doby pro uplatnění práv, která se řídí dosavadními právními předpisy, i když začnou běžet po dni nabytí účinnosti tohoto zákona.

45. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platilo ustanovení § 20 odst. 8 ZKV již v době podání návrhu na prohlášení konkursu na majetek dlužníka a do 1. 1. 2008

nedoznalo změny (srov. opět R 16/2009). Ustanovení § 112 obč. zák. v citovaném (rozhodném) znění platilo v době od uzavření úvěrové smlouvy (3. 5. 1999) do 31. 8. 2012. S účinností od 1. 9. 2012 pak byla v § 112 obč. zák. za slova „řádně pokračuje“ vložena [novelou provedenou zákonem č. 202/2012 Sb., o mediaci a o změně některých zákonů (zákonem o mediaci)] slova „nebo je-li ohledně jeho práva zahájena mediace podle zákona o mediaci“, za slova „promlčecí doba“ vloženo slovo „neběží“ a slovo „neběží“ bylo nahrazeno slovy „nebo od tohoto zahájení po dobu mediace“. Ve znění tohoto doplnění (jež ale nemá žádný vliv na dále formulované závěry) pak ustanovení § 112 obč. zák. platilo až do 1. 1. 2014, kdy byl tento občanský zákoník zrušen zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem. Ustanovení § 402 a § 405 obch. zák. v citovaném (rozhodném) znění platila již v době uzavření úvěrové smlouvy (3. 5. 1999) a do 1. 1. 2014, kdy byl obchodní zákoník zrušen zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem, rovněž nedoznala změny. Ustanovení § 3036 o. z. platí v nezměněné podobě od 1. 1. 2014.

č. 18

46. Z ustanovení § 3036 o. z. především plyne použitelnost ustanovení § 402 a § 405 obch. zák. ve vztahu k pohledávkám navrhujícího věřitele b/ (u kterých začala běžet promlčecí doba před 1. lednem 2014). V tomto právním rámci pak je nezbytné přezkoumat správnost úvah odvolacího soudu na téma „stavení“ promlčecí doby.

47. V díle Švestka, J., Češka, Z., Chyský, J.: Promlčení a prekluze v čs. právním řádu, Orbis Praha, 1967 (dále jen „Švestka, Češka, Chyský“), se ke „stavení“ promlčecí doby uvádí (v návaznosti na vymezení „stavení promlčení“ v díle Krčmář, J.: Právo občanské, díl I., 4. vydání. Praha 1946, str. 216), že náš právní řád zná stavení promlčecí doby jednak v užším smyslu (tj. případ, kdy promlčecí doba začala běžet, pak se na určitou dobu její běh zastavil, a po odpadnutí překážky uvedená doba doběhla do svého konce), jakož i stavení promlčecí doby v širším smyslu, tj. kromě již uvedeného případu také případ, kdy se z určitého důvodu odsouvá počátek promlčecí doby, a případ, kdy promlčecí doba skončí později, než za normálních okolností měla skončit (str. 213-214). V díle Češka, Z., Kabát, J., Ondřej, J., Švestka, J. a kol.: Občanský zákoník. Komentář. Díl I. 1. vydání. Panorama Praha 1987 (dále jen „Komentář 1987“) se stavení promlčecí doby (v užším smyslu) definuje jako zastavení jejího běhu na určitou zákonem stanovenou dobu, přičemž po uplynutí této doby anebo po odpadnutí zákonem stanovené překážky promlčecí doba běží dále až do svého konce (str. 350). Obdobně se v díle Knapp., V. a kol.: Občanské právo hmotné. Svazek I., 1. vydání, Praha, CODEX 1995 (dále jen „Knapp, Občanské právo hmotné“), na dané téma uvádí, že o stavení promlčení ve vlastním smyslu se hovoří tehdy, jestliže promlčecí doba pro určitou zákonem stanovenou překážku neběží, staví se její běh a po odpadnutí překážky běh téže lhůty (eventuálně prodloužené) pokračuje (str. 183). Již Švestka, Češka, Chyský pak (obecně) pojí okamžik stavení běhu promlčení s uplatněním práva v promlčecí době u soudu nebo u jiného příslušného orgánu (str. 221-225). Komentář 1987 se pak k těmto vyslovuje (shodně) při výkladu § 112 obč. zák. (str. 350-351).

48. Závěr, že uplatněním práva v promlčecí době u soudu nebo u jiného příslušného orgánu dochází ke stavení běhu promlčecí doby, je pak v literatuře obecně spojován (i pro případy, v nichž není ve hře dík § 112 obč. zák., jež tento předpoklad formuluje výslovně), s podmínkou, že věřitel v zahájeném řízení řádně pokračuje; srov. Švestka,

Češka, Chyský, str. 227, Komentář 1987, str. 354, Knapp, Občanské právo hmotné, str. 184. Již Švestka, Češka, Chyský pak uvádějí (str. 227-228), že řádně pokračuje v řízení ten, kdo nebrání svými procesními úkony jeho náležitému průběhu tak, aby toto řízení mohlo skončit meritorním rozhodnutím či soudním smírem. Nelze tedy hovořit o řádném pokračování v řízení např. tam, kde žalobce vezme v občanském soudním řízení svou žalobu zpět, popřípadě kde nepodá návrh na pokračování řízení přerušeno podle § 110 o. s. ř., anebo kde oprávněný sám podá návrh na zastavení výkonu rozhodnutí. K týmž závěrům se hlásí též Komentář 1987 (str. 354-355), jakož i dílo Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník I. § 1-459. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2008 (dále jen „Komentář 2008“), str. 567. Jak Komentář 1987, tak Komentář 2008 pak výčet příkladů, kdy věřitel řádně nepokračuje v řízení, rozšiřují též o případy, kdy přes výzvu soudu neopraví nebo nedoplní podání, jímž bylo zahájeno řízení (typicky žalobu), takže v řízení pro tento nedostatek nelze pokračovat, a vysvětlují, že v situacích, kdy věřitel řádně nepokračuje v řízení zahájeném u soudu nebo jiného orgánu, skončí promlčecí doba bez ohledu na to, že právo bylo uplatněno (tedy, že promlčení v těchto případech běží i po dobu řízení). Závěr, že věřitel v zahájeném řízení řádně pokračuje, se pak v literatuře prosadil též pro situaci, kdy věřitel (poškozený) nejprve uplatnil své právo na náhradu škody v trestním řízení, v němž jej soud v adhezním řízení posléze s tímto nárokem odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. Potud se dovozuje, že věřitel (poškozený) v řízení řádně pokračuje i tehdy, jestliže po skončení trestního řízení v přiměřené lhůtě pokračuje v občanském soudním řízení (srov. Komentář 2008, str. 568).

49. Obchodní zákoník ovšem řeší stavení běhu promlčecí doby jinak. Ustanovení § 402 obch. zák. totiž nepodmiňuje stavení běhu promlčecí doby (v případě, že věřitel za účelem uspokojení nebo určení svého práva učiní jakýkoli právní úkon, který se považuje podle předpisu upravujícího soudní řízení za jeho zahájení nebo za uplatnění práva v již zahájeném řízení) tím, že věřitel v zahájeném řízení řádně pokračuje. Jestliže (ale) o právu uplatněném v příslušném řízení před promlčením podle § 402 až 404 obch. zák. nebylo rozhodnuto meritorně, pak podle § 405 odst. 1 obch. zák. platí, že promlčecí doba nepřestala běžet. Srov. k tomu *mutatis mutandis* (se zohledněním toho, že tam šlo o výklad ustanovení § 112 obč. zák. a ustanovení § 402 a § 405 obch. zák. coby součásti práva slovenského) též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2020, sp. zn. 32 Cdo 646/2018.

50. Úprava promlčení v obchodním zákoníku je přitom komplexní v tom smyslu, že obchodní zákoník upravuje běh a délku všech promlčecích dob. Srov. důvody rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2012, sp. zn. 31 Cdo 4781/2009, uveřejněného pod číslem 105/2012 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 105/2012“). Obecná právní úprava promlčecí doby a jejího běhu, obsažená v občanském zákoníku, se tudíž v obchodních závazkových vztazích neuplatní.

51. Z ustanovení § 20 odst. 8 ZKV je zřejmo (ve shodě se závěry obsaženými již v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 1453/2005), že ke stavení běhu promlčecí doby vede i přihlášení pohledávky u konkursního soudu. Zákon o konkursu a vyrovnání však na tomto ani jiném místě neřeší, jaké následky (z hlediska běhu promlčecí doby) nastanou, jestliže účinky přihlášení pohledávky, která nebyla přiznána pravomocným

rozhodnutím příslušného orgánu, v konkursním řízení pominou před uspokojením pohledávky v konkursu. Odpověď na tuto otázku je tedy nutné hledat v těch hmotněprávních předpisech, které pro předmětnou pohledávku upravují běh promlčecí doby v mimokonkursních poměrech. Srov. obdobně např. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2016, sp. zn. 21 Cdo 4194/2015.

52. Nejvyšší soud přitom již v usnesení ze dne 27. 11. 2001, sp. zn. 29 Cdo 2780/2000, uveřejněném pod číslem 39/2002 Sb. rozh. obč., vysvětlil, že ani pravomocné rozvrhové usnesení (vydané dle § 30 ZKV) není exekučním titulem, který by zakládal překážku věci rozsouzené pro řízení o pohledávce, která sice byla v konkursu zjištěna, ale nebyla uspokojena. Tamtéž doplnil, že pro zjištěnou pohledávku, kterou úpadce v konkursu výslovně nepopřel, je exekučním titulem (dle § 45 odst. 2 ZKV) seznam přihlášek coby veřejná listina, která však nepředstavuje překážku, jež by po zrušení konkursu bránila projednání sporu o stejné plnění před orgánem, do jehož pravomoci náleží projednání takové věci. V usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 14. 3. 2012, sp. zn. 31 Cdo 374/2010, uveřejněném pod číslem 82/2012 Sb. rozh. obč., pak Nejvyšší soud ozřejmil, že podle ustanovení § 45 odst. 2 ZKV (ve znění účinném od 1. 5. 2000 do 31. 12. 2007), lze na základě seznamu přihlášek pro zjištěnou pohledávku, kterou úpadce výslovně nepopřel, po zrušení konkursu vést výkon rozhodnutí na úpadcovu jmění, došlo-li ke zrušení konkursu způsobem uvedenými v ustanovení § 44 odst. 1 a 2 ZKV, že však takový postup není možný, došlo-li ke zrušení konkursu způsobem uvedeným v ustanovení § 44 odst. 3 ZKV nebo § 44a odst. 1 ZKV.

53. Jak uzavřel i odvolací soud, samotné podání návrhu na prohlášení konkursu na majetek dlužníka nemá žádný vliv na běh promlčecí doby ohledně věřitelovy pohledávky vůči dlužníku. Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2001, sp. zn. 29 Cdo 2352/2000, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 3, ročník 2002, pod číslem 60, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2001, sp. zn. 29 Cdo 1422/99, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 1, ročník 2002, pod číslem 15, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2002, sp. zn. 29 Cdo 343/2001, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 5, ročník 2002, pod číslem 90, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2004, sp. zn. 29 Cdo 132/2004, uveřejněné pod číslem 27/2005 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 27/2005“), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 29 Cdo 208/2003, uveřejněné pod číslem 95/2006 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 95/2006“), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2014, sp. zn. 29 Cdo 1471/2012, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2014, sp. zn. 29 Cdo 2735/2012, uveřejněný pod číslem 103/2014 Sb. rozh. obč., nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2019, sp. zn. 29 Cdo 4409/2017.

54. Návrh (další návrh) na prohlášení konkursu na majetek dlužníka podaný věřitelem pak nenahrazuje přihlášku pohledávky takového věřitele ve smyslu § 20 a násl. ZKV. Srov. R 52/1998, bod XVIII., str. 183-185 (359-361), a bod XXXI., str. 200-203 (376-379), nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2009, sp. zn. 29 Cdo 3785/2007, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 6, ročník 2010, pod číslem 89.

55. Platí rovněž, že pohledávku lze účinně přihlásit do konkursu, jen trvají-li účinky jeho prohlášení. Nejsou-li (totiž) po prohlášení konkursu na majetek dlužníka brány v potaz ani přihlášky těch věřitelů, které zákon o konkursu a vyrovnání v době před prohlášením

konkursu (za trvání ochranné lhůty) k „přihlášení k řízení“ (§ 5b odst. 4 ZKV) výslovně vybízí, pak lze stěžít – přes dikci § 20 odst. 1 věty první ZKV (v rozhodném znění) – přiznat takové účinky přihlášce, s jejímž podáním v době před prohlášením konkursu zákon o konkursu a vyrovnání nepočítá. Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2001, sp. zn. 29 Cdo 1201/99, uveřejněné v časopise Soudní judikatura, číslo 2, ročník 2002, pod číslem 42, a rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 3785/2007. Přihláška pohledávky do konkursu podaná věřitelem před prohlášením konkursu na majetek dlužníka tedy nemá žádné právní účinky (ani ty, o nichž hovoří ustanovení § 20 odst. 8 ZKV). Srov. opět rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 3785/2007 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 29 Cdo 2012/2010, uveřejněný pod číslem 132/2012 Sb. rozh. obč. Z výše řečeného též plyne, že účastenství věřitele, který pohledávku přihlásil, v konkursním řízení (ve smyslu § 7 ZKV) nezakládá ani přihláška pohledávky do konkursu podaná v době po zániku účinků prohlášení konkursu. Srov. k tomu opět usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 1201/99, v němž byl uvedený závěr formulován (právě) pro situaci, kdy věřitel přihlásil pohledávku do konkursu (až) poté, co v souladu s ustanovením § 44 odst. 5 ZKV nastaly účinky usnesení konkursního soudu o zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a/ ZKV.

56. Jestliže věřitel přihlásil pohledávku z obchodního závazkového vztahu (jež mu předtím nebyla přiznána pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu, zpravidla soudu) v promlčecí době do konkursu (vedeného na majetek úpadce podle zákona o konkursu a vyrovnání) a ke dni, kdy nastaly účinky zrušení konkursu (§ 44 odst. 5 ZKV), nemá k dispozici pro tu část pohledávky, která nebyla uspokojena v průběhu konkursu, ani exekuční titul představovaný seznamem přihlášek (§ 45 odst. 2 ZKV), pak ke dni, kdy nastaly účinky zrušení konkursu, v souladu s ustanovením § 405 odst. 1 obch. zák. platí, že ohledně v konkursu neuspokojené části pohledávky nepřestala běžet promlčecí doba ani za trvání účinků konkursu.

57. Pokračuje-li konkursní řízení poté, co nastaly účinky zrušení konkursu, nadále ve své první (přípravné) fázi [která začíná podáním návrhu na prohlášení konkursu a končí prohlášením konkursu (k členění konkursního řízení na jednotlivé fáze srov. např. důvody R 27/2005 nebo důvody R 95/2006)], zabránil věřitel promlčení neuspokojeného zbytku pohledávky z obchodního závazkového vztahu jen tehdy, jestliže ve zbytku promlčecí doby, jenž není kratší jednoho roku (zbytku té promlčecí doby, která neuplynula ke dni, kdy nastaly účinky zrušení konkursu, ač ve smyslu ustanovení § 405 odst. 1 obch. zák. platí, že v průběhu konkursu nepřestala běžet), případně (ve smyslu § 405 odst. 2 obch. zák.) ve lhůtě jednoho roku (jestliže vzhledem k ustanovení § 405 odst. 1 obch. zák. ke dni, kdy nastaly účinky zrušení konkursu, již uplynula celá promlčecí doba, nebo do jejího skončení zbývá méně než rok), učiní (znovu) jakýkoli právní úkon, který se považuje podle předpisu upravujícího soudní řízení za jeho zahájení nebo za uplatnění práva v již zahájeném řízení (§ 402 obch. zák.). Takovým úkonem však v přípravné fázi konkursního řízení (před prohlášením konkursu na majetek dlužníka) není (nemůže být) a promlčecí dobu (nadále nebo znovu) nestaví přihláška pohledávky bez zřetele k tomu, zda jde o pohledávku, kterou věřitel přihlásil do konkursu předtím, než nastaly účinky zrušení konkursu, nebo o pohledávku, kterou věřitel přihlásil do stále probíhajícího konkursní řízení znovu (ale předčasně) před opětovným prohlášením konkursu na majetek dlužníka (srov. argumentaci v odstavcích 53. až 55. výše).

58. V poměrech této věci odvolací soud vyšel při formulaci svých právních závěrů ze skutkového závěru (dovoláním nezpochybněného), že u pohledávek navrhujičího věřitele b/ začala plynout promlčecí doba:

[1] u pohledávky z úvěrové smlouvy 28. 11. 2001 (srov. odstavec 8. výše), a

[2] u směnečné pohledávky od 30. 1. 2012 (datum splatnosti směnky) [srov. odstavec 35. výše].

59. Současně napadené rozhodnutí vychází ve skutkové rovině z toho, že navrhujičí věřitel b/ pojí stavení běhu promlčecích dob u obou pohledávek pouze s jejich přihlášením do konkursu, a to:

[1] u pohledávky z úvěrové smlouvy 15. 6. 2002 (v době účinků prvního konkursu), 22. 3. 2012 (v době účinků druhého konkursu) a 12. 7. 2017 (v době účinků třetího konkursu) [srov. odstavec 34. výše]],

[2] u směnečné pohledávky 22. 3. 2012 (v době účinků druhého konkursu) a 12. 7. 2017 (v době účinků třetího konkursu) [srov. odstavec 35. výše]].

č. 18

60. Se zřetelem k výše podanému výkladu lze mít argumentaci odvolacího soudu na téma (ne)možnosti aplikace ustanovení § 405 obch. zák. za nesprávnou. Zejména ve vazbě na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 1453/2005 je zjevné, že neexistuje žádný rozumný důvod, pro který by tam formulovaný závěr (o tom, že byl-li konkurs zrušen po splnění rozvrhového usnesení, řídí se promlčení v konkursu zjištěné pohledávky z obchodního závazkového vztahu ustanovením § 405 obch. zák.) neměl platit i při zrušení konkursu z důvodu, o který šlo v této věci. V kontextu výše shrnutých skutkových závěrů totiž platí, že odvolací soud měl pro účely posouzení dlužníkem vznesené námitky promlčení pohledávek navrhujičího věřitele b/ ke dni čtvrtého prohlášení konkursu na majetek dlužníka (2. 4. 2020) vyjít z toho, že:

[1] Dnem, kdy nabylo právní moci usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2010, tedy 12. 2. 2011, se u neuspokojené části pohledávky navrhujičího věřitele b/ z úvěrové smlouvy prosadil ve smyslu ustanovení § 405 odst. 1 obch. zák. ten účinek, že promlčecí doba nepřestala běžet od 28. 11. 2001.

[2] Dnem, kdy nabylo právní moci usnesení konkursního soudu ze dne 19. 5. 2016, tedy 21. června 2018, se u neuspokojené části navrhujičího věřitele b/ z úvěrové smlouvy (opět) prosadil ve smyslu ustanovení § 405 odst. 1 obch. zák. ten účinek, že promlčecí doba nepřestala běžet od 28. 11. 2001.

61. Ostatně, kdyby tomu mělo být jinak (kdyby účinky stavení běhu promlčecí doby nepominuly ke dni, kdy nastaly účinky zrušení konkursu), pak by logicky nemělo žádného smyslu pohledávku z úvěrové smlouvy do konkursní řízení znovu přihlašovat (což dovolatel učinil v době účinků druhého konkursu 22. 3. 2012 a v době účinků třetího konkursu 12. 7. 2017).

62. Ve vztahu ke směnečné pohledávce nicméně úvahy o aplikaci § 405 obch. zák. žádné místo nemají. Nejvyšší soud totiž již v důvodech usnesení ze dne 2. 12. 2010, sp. zn. 20 Cdo 436/2009, uveřejněného pod číslem 103/2011 Sb. rozh. obč., vysvětlil, že s ohledem na charakter směnečného závazku (bez ohledu na povahu účastníků

směnečného závazkového vztahu nebo na povahu kauzální pohledávky) se otázky promlčení neupravené zákonem č. 191/1950 Sb., zákonem směnečným a šekovým (ve znění pozdějších předpisů), posuzují podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Týž závěr formuloval Nejvyšší soud v důvodech rozsudku ze dne 27. 4. 2016, sp. zn. 29 Cdo 2678/2015, uveřejněného pod číslem 93/2017 Sb. rozh. obč.

63. Napadené rozhodnutí však neobstojí ani při posouzení běhu promlčecí doby u směnečné pohledávky podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Ve shodě s tím, co Nejvyšší soud uvedl k výkladu ustanovení § 112 obč. zák. v odstavcích 47. až 48. výše, totiž platí, že přihlásil-li věřitel pohledávku z občanskoprávního závazkového vztahu v promlčecí době do konkursu, a ke dni, kdy nastaly účinky zrušení konkursu (§ 44 odst. 5 ZKV), nemá k dispozici pro tu část pohledávky, která nebyla uspokojena v průběhu konkursu, ani exekuční titul představovaný seznamem přihlášek, pak následek spočívající v tom, že ohledně v konkursu neuspokojené části pohledávky nepřestala běžet promlčecí doba ani za trvání účinků konkursu, odvrátí jen tím, že v přiměřené lhůtě počítané ode dne, kdy nastaly účinky zrušení konkursu, podá žalobu nebo jiný návrh na zahájení řízení u soudu nebo jiného k tomu příslušného orgánu (a v řízení zahájeném podáním přihlášky tak řádně pokračuje). Potud jde o situaci řešitelnou při výkladu § 112 obč. zák. obdobně jako v případech, kdy je věřitel (poškozený) s pohledávkou uplatněnou v promlčecí době řádně v trestním řízení soudem v adhezním řízení posléze odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních (srov. opět odstavec 48. výše).

64. O směnečné pohledávce navrhuje věřitel b/ vzešlé ze zajišťovací směnky vlastní platí, že ve shodě s ustanoveními článku I. § 70 odst. 1 a § 77 odst. 1 zákona č. 191/1950 Sb. (ve znění, jež od vystavení zajišťovací směnky, tj. od 3. 5. 1999, nedoznalo změn) je promlčecí doba pro výstavce směnky vlastní tříletá (srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2003, sp. zn. 29 Odo 430/2002, uveřejněný v časopise Soudní judikatura, číslo 6, ročník 2003, pod číslem 103). Jestliže navrhuje věřitel b/ přihlásil směnečnou pohledávku splatnou 30. 1. 2012 do konkursu vedeného na majetek dlužníka (22. 3. 2012 a 12. 7. 2017), avšak po dni, kdy nabylo právní moci usnesení konkursního soudu ze dne 19. 5. 2016, tedy 21. 6. 2018, v řízení zahájeném podáním přihlášky směnečné pohledávky (pro kterou nezískal za trvání účinků konkursu ani exekuční titul představovaný seznamem přihlášek) řádně nepokračoval až do dne posledního prohlášení konkursu na majetek dlužníka (2. 4. 2020), pak i ohledně této (z pohledu promlčení občanskoprávní) pohledávky nastal následek spočívající v tom, že ohledně v konkursu neuspokojené části pohledávky nepřestala běžet promlčecí doba ani za trvání účinků konkursu.

65. Napadené rozhodnutí je tedy ve výkladu ustanovení § 20 odst. 8 ZKV, ustanovení § 402 a § 405 obč. zák. a § 112 obč. zák. nesprávné a dovolání potud důvodné.

c/ k výkladu ustanovení § 408 obch. zák.

66. Pro odpověď na otázku, jež se váže k výkladu ustanovení § 408 obch. zák., je rozhodné následující ustanovení obchodního zákoníku:

Obecné omezení promlčecí doby

§ 408 (obch. zák.)

(1) Bez ohledu na jiná ustanovení tohoto zákona skončí promlčecí doba nejpozději po uplynutí 10 let ode dne, kdy počala poprvé běžet. Námitku promlčení však nelze uplatnit v soudním nebo rozhodčím řízení, jež bylo zahájeno před uplynutím této lhůty.

(2) Bylo-li právo pravomocně přiznáno v soudním nebo rozhodčím řízení později než tři měsíce před uplynutím promlčecí doby nebo po jejím uplynutí, lze rozhodnutí soudně vykonat, jestliže řízení o jeho výkonu bylo zahájeno do tří měsíců ode dne, kdy mohlo být zahájeno.

č. 18

67. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platilo citované ustanovení od uzavření úvěrové smlouvy (3. 5. 1999) do 31. 8. 2012. S účinností od 1. 9. 2012 pak byla v § 408 odst. 1 obch. zák. za větu první vložena (novelou provedenou zákonem č. 202/2012 Sb.) věta „Do lhůty podle věty první se nezapočítává doba, po kterou se vede mediace podle zákona o mediaci.“. Ve znění tohoto doplnění (jež ale nemá žádný vliv na dále formulované závěry) pak ustanovení § 408 obch. zák. platilo až do 1. 1. 2014, kdy byl obchodní zákoník zrušen zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem.

68. Pro výklad ustanovení § 408 obch. zák. jsou zásadní závěry obsažené v R 21/2014. Tam Nejvyšší soud vysvětlil, že ustanovení § 408 odst. 1 obch. zák. upravuje maximální délku promlčecí doby (deset let ode dne, kdy počala poprvé běžet), aniž by s tím, že před jejím uplynutím byla pohledávka uplatněna v soudním nebo rozhodčím řízení, spojovalo jakékoliv následky pro její běh. Pro případ, že řízení ohledně takové pohledávky bylo zahájeno před uplynutím této doby, „zakazuje“ v tomto řízení uplatnit námitku promlčení. Tamtéž Nejvyšší soud ozřejmil, že závěry, jež přijal v rozsudku sp. zn. 29 Odo 1453/2005 (rozebíraném výše při výkladu § 405 obch. zák.), se pojí (právě jen) s během jiných dob, než je objektivní desetiletá promlčecí doba uvedená v § 408 obch. zák. V témže duchu vyznívají závěry literatury; srov. např. Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: Obchodní zákoník. Komentář. 6. vydání. Praha, C. H. Beck, 2001, str. 1229, nebo Pokorná, J., Kovařík, Z., Čáp, Z. a kol.: Obchodní zákoník Komentář. II. díl. Praha, Wolters Kluwer ČR, a. s., 2009, str. 408-409. Jinak řečeno, bez zřetele k tomu, zda běh obecné (ve smyslu ustanovení § 397 obch. zák. zásadně čtyřleté) promlčecí doby stavěl úkon učiněný v souladu s ustanovením § 402 obch. zák., nebo zda (případně) došlo k prodloužení této promlčecí doby písemným prohlášením dlužníka (§ 401 obch. zák.), anebo zda tato promlčecí doba začala znovu běžet od písemného uznání závazku dlužníkem (§ 407 obch. zák.), na běh maximální délky promlčecí doby podle ustanovení § 408 obch. zák. tyto skutečnosti nemají žádného vlivu.

69. V intencích výše řečeného tedy o pohledávce navrhuujícího věřitele b/ z úvěrové smlouvy (bez dalšího) platí, že ode dne, kdy pominuly účinky konkursu prohlášeného na majetek dlužníka 28. 6. 2002, tedy ode dne 12. 2. 2011, kdy nabylo právní moci

usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2010 (srov. odstavec 30. výše), do 22. 3. 2012, kdy navrhující věřitel b/ tuto pohledávku opět přihlásil do konkursu prohlášeného (podruhé) usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2012 (srov. odstavce 31. a 34. výše), již konkursní řízení ve své přípravné fázi nebylo soudním řízením, jež by dlužníku ve smyslu ustanovení § 408 odst. 1 poslední věty obch. zák. bránilo v uplatnění námítky promlčení. Desetiletá promlčecí doba dle § 408 obch. zák. tedy u pohledávky z úvěrové smlouvy marně uplynula v pondělí 28. 11. 2011.

70. Nejvyšší soud nepřehlédl, že závěry opírající se o autonomní běh „maximální“ promlčecí doby dle § 408 obch. zák. mohou za určitých okolností vést k tomu, že tato promlčecí doba uplyne i v průběhu řízení, které typově není určeno, nebo není vždy určeno, k vydání meritorního rozhodnutí o pohledávce, kterou v něm věřitel vůči dlužníku uplatnil zákonem předepsaným způsobem. Jedním z těchto řízení je právě konkursní řízení, druhým pak adhezní řízení vedené v rámci trestního řízení.

71. Jestliže věřitel přihlásil pohledávku z obchodního závazkového vztahu (jež mu předtím nebyla přiznána pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu, zpravidla soudu) v promlčecí době do konkursu (vedeného na majetek úpadce podle zákona o konkursu a vyrovnání) a ke dni, kdy nastaly účinky zrušení konkursu (§ 44 odst. 5 ZKV), nemá k dispozici pro tu část pohledávky, která nebyla uspokojena v průběhu konkursu a ohledně které již v průběhu konkursu uplynula (nejzazší) desetiletá promlčecí doba podle § 408 obch. zák., ani exekuční titul představovaný seznamem přihlášek (§ 45 odst. 2 ZKV), pak ke dni, kdy nastanou účinky zrušení konkursu, již neprobíhá řízení, jež by dlužníku ve smyslu ustanovení § 408 odst. 1 poslední věty obch. zák. bránilo v uplatnění námítky promlčení.

72. Obdobně platí, že uplatnil-li věřitel (coby poškozený) v trestním řízení v souladu s ustanovením § 43 a násl. zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestního řádu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „tr. ř.“), nárok na náhradu škody, nebo nárok na náhradu nemajetkové újmy, anebo nárok na vydání bezdůvodného obohacení vzešlý z obchodního závazkového vztahu (k rozdílnému chápání „škody způsobené trestným činem“ ve vazbě na možné občanskoprávní nároky nebo obchodněprávní nároky uplatňované v občanském soudním řízení srov. např. již rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 2010, sp. zn. 31 Cdo 3620/2010, uveřejněný pod číslem 70/2011 Sb. rozh. obč.), může být v adhezním řízení s takovým nárokem následně odkázán (v souladu s ustanovením § 229 tr. ř.) na řízení ve věcech občanskoprávních (popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem) až poté, co v průběhu trestního řízení uplynula (nejzazší) desetiletá promlčecí doba podle § 408 obch. zák.

73. Jestliže (tedy) řízení, v němž podle ustanovení § 408 odst. 1 obch. zák. nelze uplatnit námítku promlčení, podle pravidelného chodu věcí (nezávisle na úkonech věřitele) skončí, aniž si v něm věřitel mohl pořídit pro právo (pohledávku) řádně uplatněné vůči dlužníku exekuční titul (srov. opět § 44 ZKV nebo § 229 odst. 3 tr. ř.), pak (podle Nejvyššího soudu) platí, že řízení o takovém právu (pohledávce), zahájené věřitelem u soudu nebo jiného příslušného orgánu v přiměřené lhůtě po skončení původního řízení, se pokládá (musí být pokládáno) za pokračování původního řízení; v jeho průběhu tak rovněž nelze účinně uplatnit námítku promlčení. K tomu budiž uvedeno, že lze-li

zahájení občanského soudního řízení v přiměřené lhůtě počítané od skončení adhezního řízení, v němž byl poškozený odkázán se svým nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních, pokládat za řádné „pokračování“ původního řízení o občanskoprávní pohledávce (srov. výklad podaný v odstavci 48. výše), pak je důvod pokládat zahájení občanského soudního řízení v přiměřené lhůtě počítané od skončení adhezního řízení, v němž byl poškozený odkázán se svým nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních, za řádné „pokračování“ původního řízení o pohledávce vzešlé z obchodního závazkového vztahu i při výkladu § 408 obch. zák. V poměrech konkursního řízení, v němž došlo ke zrušení konkursu po uplynutí desetileté promlčecí doby dle § 408 obch. zák., jde (ve vztahu k občanskému soudnímu řízení zahájenému v přiměřené lhůtě počítané ode dne, kdy nastaly účinky zrušení konkursu) o situaci plně srovnatelnou s tou, jež je navázána na adhezní řízení probíhající v rámci trestního řízení. K vymezení „přiměřené lhůty“ zbývá dodat, že má-li věřitel ve smyslu § 408 odst. 2 obch. zák. k dispozici lhůtu tří měsíců pro realizaci (soudní výkon, respektive exekuci) pravomocného rozhodnutí vydaného v řízení, v jehož průběhu uplynula promlčecí doba dle § 408 obch. zák., pak „přiměřenou lhůtou“ k pokračování řízení, v němž pravomocné rozhodnutí o pohledávce nemohlo být vydáno, rovněž není lhůta přesahující tři měsíce.

č. 18

74. Jiný výklad (než ten, že při dodržení přiměřené lhůty jde o řádné „pokračování“ původního řízení) by absurdně zbavoval věřitele práva domoci se uspokojení pohledávky zákonem předepsaným postupem bez zřetele k tomu, že do té doby učinil pro uplatnění své pohledávky u soudu vše, co mu zákon předepisoval [uplatnil svůj nárok řádně v trestním řízení, nebo (za trvání účinků prohlášení konkursu na majetek úpadce) uplatnil svůj nárok řádně přihláškou pohledávky v konkursním řízení].

75. Z výše uvedeného plyne, že právní posouzení věci odvolacím soudem neobstojí ani ve výkladu ustanovení § 408 obch. zák. [jenž byl neúplný již proto, že odvolací soud v jeho rámci na jedné straně zdůrazňoval nemožnost věřitele uplatnit pohledávku u (jiného) soudu do zániku účinků konkursu, leč k nečinnosti věřitele po zániku účinků konkursu se nevyjádřil].

76. Lze shrnout, že dovolání dlužníka je důvodné ve vztahu k otázkám týkajícím se výkladu ustanovení § 405 a § 408 obch. zák.

77. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené usnesení zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 a 3 o. s. ř.).

78. K námitce navrhuje věřitel b/, že dlužník je v úpadku i bez zohlednění jeho pohledávky, Nejvyšší soud připomíná, že zákon o konkursu a vyrovnání neobsahuje úpravu obdobnou té, kterou (právě v reakci na nedostatky předchozí úpravy) obsahuje ustanovení § 141 odst. 2 insolvenčního zákona [srov. k tomu zvláštní část důvodové zprávy (K § 136 až 147) k vládnímu návrhu insolvenčního zákona (vládní návrh insolvenčního zákona projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 4. volebním období 2002-2006 jako tisk č. 1120)]. Platí proto, že neosvědčí-li své pohledávky (lhostejno proč) navrhuje věřitel (navrhující věřitelé), je to důvod ke změně usnesení o prohlášení konkursu (tak, že se návrh na prohlášení konkursu zamítá) v odvolacím řízení bez zřetele k tomu, že úpadek dlužníka osvědčují pohledávky těch

věřitelů, kteří návrh (další návrh) na prohlášení konkursu na majetek dlužníka nepodali (čímž se zpravidla sami vystavili riziku újmy způsobené tím, že vedení sporu o úpadek dlužníka ponechali na jiném věřiteli). To plyne i z toho, že v první (přípravné) fázi konkursního řízení (v době od podání návrhu na prohlášení konkursu na majetek dlužníka, do právní moci usnesení o tomto návrhu) jsou účastníky konkursního řízení pouze dlužník a věřitelé (případně jiné osoby) kteří podali návrh (další návrh); srov. opět R 52/1998, bod XVIII., str. 183-184 (359-360).

79. V další fázi řízení se odvolací soud vypořádá též s námitkou navrhujiícího věřitele b/, že uplatnění námítky promlčení dlužníkem je v rozporu s dobrými mravy (v situaci, kdy odvolací soud své předchozí rozhodnutí založil na závěru, že k promlčení nedošlo, nebyl pro řešení této výhrady prostor ani v dovolacím řízení).

č. 19

Vyhověl-li insolvenční soud odpůrci žalobě tak, že vůči obligačnímu dlužníku insolvenčního dlužníka určil, že dohoda o narovnání, v jejímž důsledku měla zaniknout pohledávka insolvenčního dlužníka vůči obligačnímu dlužníku, je právně neúčinná, pak vůči osobě, které insolvenční správce po pravomocném skončení takového incidenčního sporu pohledávku postoupil za úplatu (§ 283 odst. 1 insolvenčního zákona), nemůže obligační dlužník účinně vznášet námitky založené na obsahu takové dohody o narovnání; to platí bez zřetele k tomu, zda takový postupník pohledávku vymáhá vůči obligačnímu dlužníku po skončení insolvenčního řízení.

č. 19

Insolvenční řízení, Majetková podstata, Zpeněžování, Odporovatelnost, Narovnání, Zánik závazku, Postoupení pohledávky, Závaznost rozsudku

§ 5 písm. a) IZ, § 36 odst. 1 IZ, § 111 odst. 3 IZ, § 205 odst. 4 IZ, § 217 odst. 2 IZ ve znění od 1. 1. 2014, § 226 IZ, § 235 IZ ve znění od 1. 1. 2014, § 236 IZ, § 237 odst. 3 IZ, § 237 odst. 4 IZ, § 239 odst. 4 IZ ve znění od 1. 1. 2014, § 283 odst. 1 IZ, § 294 IZ, § 164 IZ, § 3028 odst. 3 o. z., § 34 obč. zák., § 524 obč. zák., § 525 odst. 1 obč. zák., § 529 obč. zák.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 29 Cdo 2435/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.2435.2019.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobce zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2019, sp. zn. 21 Co 317/2018, a rozsudek Okresního soudu v Mělníku ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 16 C 122/2017, a věc vrátil Okresnímu soudu v Mělníku k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 27. 3. 2018, č. j. 16 C 122/2017-253, Okresní soud v Mělníku zamítl žalobu, jíž se žalobce (A. M.) domáhal po žalovaném (městu K.) zaplacení částky 7 002 006 Kč se specifikovaným příslušenstvím (tvořeným zákonným úrokem z prodlení od 24. 6. 2017 do zaplacení) [bod I. výroku] a rozhodl o nákladech řízení (bod II. výroku).

2. Soud prvního stupně vyšel zejména z toho, že:

[1] Dne 13. 9. 2011 uzavřel žalovaný jako objednatel s pozdějším insolvenčním dlužníkem D., spol. s r. o. (dále jen „dlužník“ nebo „insolvenční dlužník“) jako zhotovitelem smlouvu o dílo č. 348-11-5 (dále jen „smlouva o dílo“).

[2] na jejím základě dlužník vystavil žalovanému v období od ledna do dubna 2012 mimo jiné 4 daňové doklady se splatností od 27. 4. do 30. 7. 2012, a to na částky, jejichž souhrn činil 7 002 006 Kč.

[3] Dne 27. 7. a 14. 8. 2012 dlužník zahájil u Okresního soudu v Mělníku dva spory proti žalovanému o zaplacení výše uvedených pohledávek ze smlouvy o dílo, jež byly vedeny pod sp. zn. 10 C 151/2012 a 4 C 84/2012.

[4] Dne 8. 2. 2013 bylo zahájeno insolvenční řízení na majetek dlužníka.

[5] Dne 14. 3. 2013 uzavřel dlužník s žalovaným dohodu o narovnání, kterou se dohodli na vypořádání sporných nároků vyplývajících ze smlouvy o dílo, a to práva žalovaného na zaplacení smluvních pokut ve výši 5 709 409 Kč a 700 000 Kč a práva dlužníka na doplacení ceny díla ve výši 7 002 006 Kč. Strany si ujednaly, že žalovaný uhradí částky v celkové výši 4 030 144,80 Kč ve smlouvě konkrétně uvedeným věřitelům dlužníka a částku ve výši 20 798,23 Kč dlužníku s tím, že vůči dlužníku již nebude uplatňovat smluvní pokuty a provedené zápočty. Naproti tomu dlužník vezme zpět žaloby ve výše uvedených sporech vedených u Okresního soudu v Mělníku a poskytne žalovanému slevu z ceny díla ve výši 1 625 000 Kč, vzdá se práva na úhradu víceprací a dořeší reklamace. Tím měly být veškeré nároky stran narovnány a strany dohody neměly právo požadovat vzájemně jakákoli peněžitá plnění ze vztahů touto dohodou narovnaných (dále jen „dohoda o narovnání“).

[6] Žalovaný částku ujednanou v dohodě o narovnání zaplatil určeným subjektům a dlužník vzal dne 15. 3. 2013 zpět své žaloby v obou zmíněných sporech (řízení byla zastavena k 3. 5. 2013).

[7] Usnesením ze dne 20. 1. 2014 Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) zjistil úpadek dlužníka, na jeho majetek prohlásil konkurs a ustanovil insolvenční správkyňi.

[8] V řízení zahájeném odpůřčí žalobou insolvenční správkyňe dlužníka insolvenční soud rozsudkem ze dne 13. 11. 2015 mimo jiné určil, že dohoda o narovnání je vůči věřitelům, kteří uplatňují svá práva vůči dlužníku v rámci označeného insolvenčního řízení, neúčinným právním úkonem. Uvedený výrok rozsudku insolvenčního soudu potvrdil Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne

16. 5. 2016. Neúčinnost dohody o narovnání soudy dovodily pro rozpor s § 111 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona).

[9] Dne 13. 2. 2017 vyhlásila insolvenční správkyňe výběrové řízení na prodej pohledávky dlužníka ve výši 7 002 006 Kč vůči žalovanému.

[10] Insolvenční správkyňe uzavřela dne 23. 5. 2017 se souhlasem insolvenčního soudu smlouvu o postoupení této pohledávky za úplatu ve výši 200 000 Kč (dále jen „smlouva o postoupení pohledávky“). Následně žalobce podal dne 10. 7. 2017 žalobu v této věci.

3. Soud prvního stupně, odkazuje na úpravu § 111 insolvenčního zákona, především zdůraznil, že neúčinnost je relativní a že platnost odporovatelného „právního jednání“ dlužníka je vůči třetím osobám zachována. V zákoně není vyjádřena „relace“, tedy vůči komu je „právní jednání“ neúčinné; v § 236 odst. 1 insolvenčního zákona se pouze konstatuje, že v insolvenčním řízení dlužníkovo plnění z neúčinných „právních úkonů“ náleží do majetkové podstaty. Z toho soud prvního stupně i s přihlédnutím k § 237 odst. 4 insolvenčního zákona dovodil, že neúčinnost předmětného „právního jednání“ měla být vyslovena vůči insolvenčním věřitelům, kteří v rámci insolvenčního řízení uplatňují svá práva proti dlužníku. Je-li insolvenčním soudem pravomocně rozhodnuto o neúčinnosti „právního úkonu“ dlužníka, insolvenční správce zahrne plnění z takového „právního úkonu“ do soupisu majetkové podstaty a vymáhá je (§ 294 odst. 1 insolvenčního zákona). Logickým následkem odporovatelnosti je totiž podle soudu prvního stupně plnění do majetkové podstaty. Právním důvodem případné insolvenčním správcem uplatněné žaloby na zaplacení je pravomocné rozhodnutí insolvenčního soudu o zjištění neplatnosti nebo neúčinnosti „právního úkonu“ a soupis majetkové podstaty. O jakou smlouvu či jiný neplatný nebo neúčinný „právní úkon“ šlo podle hmotného práva, není již ve sledovaných souvislostech významné.

4. Z uvedeného podle soudu prvního stupně pro poměry dané věci plyne, že neúčinnost dohody o narovnání byla vyslovena ve vztahu k věřitelům a v rámci insolvenčního řízení. Výrokem insolvenčního soudu tak byl přesně vymezen okruh subjektů, vůči kterým byla dohoda o narovnání neúčinná a za jakých podmínek. Neúčinnost „právního úkonu“ tak působila jen vůči a ve prospěch určitého okruhu subjektů, přičemž platnost odporovatelného i neúčinného „právního jednání“ dlužníka vůči třetím osobám zůstala zachována. Jestliže žalobce nebyl osobou, vůči níž byla neúčinnost dohody o narovnání vyslovena, a jde o subjekt vymáhající pohledávku mimo insolvenční řízení, může se žalovaný bránit tím, že pohledávka zanikla uzavřením dohody o narovnání [§ 585 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“)], což v řízení učinil.

5. K odvolání žalobce Krajský soud v Praze v záhlaví označeným rozhodnutím potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).

6. Odvolací soud se ztotožnil se skutkovými zjištěními soudu prvního stupně a cituje § 111 a § 235 insolvenčního zákona mu přisvědčil i v závěru, že neúčinnost je oproti neplatnosti relativní, tedy působí jen vůči a ve prospěch určitého okruhu subjektů, přičemž platnost odporovatelného i neúčinného „právního jednání“ dlužníka vůči třetím

osobám zůstává zachována. Přímou z textu § 111 odst. 3 insolvenčního zákona i z výroku rozsudku insolvenčního soudu plyne, že dohoda o narovnání je neúčinným „právním úkonem“ vůči věřitelům.

7. Na základě pravomocného rozhodnutí insolvenčního soudu o neúčinnosti dlužníkovy „právního úkonu“ (pokračoval odvolací soud) pak insolvenční správce zapíše dlužníkovu plnění do soupisu majetkové podstaty. O soupisu vyrozumí žalovaného z incidenčního sporu o odpůrcí žalobě, neboť ten je povinen vydat plnění do majetkové podstaty. Neplní-li dobrovolně, je insolvenční správce povinen vymáhat plnění ve prospěch majetkové podstaty (§ 294 odst. 1 insolvenčního zákona); u peněžitého plnění podává žalobu o zaplacení.

8. V projednávaném případě „správkyně konkursní podstaty“ (správně insolvenční správkyně) nepodala proti žalovanému žalobu na zaplacení předmětné pohledávky. Kdyby tak učinila, soud by jí pohledávku pravomocně přiznal a následně by pohledávka byla postoupena třetí osobě, mohla by jí tato osoba (postupník) vymáhat po žalovaném. Insolvenční správkyně se však rozhodla jinak, nepodala žalobu o zaplacení předmětné pohledávky proti žalovanému, ale postoupila nejistou pohledávku třetí osobě – žalobci. Jako nejistá je pohledávka označena i ve smlouvě o postoupení pohledávky a tato skutečnost plyne také z úplaty za postoupení, jež byla neúměrně nižší než výše postupované pohledávky. Shodně se soudem prvního stupně tak i odvolací soud uzavřel, že se žalovaný může oprávněně bránit proti žalobě tím, že závazek zanikl s ohledem na splnění dohody o narovnání.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

9. Výslovně proti všem výrokům rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, které doposud nebyly Nejvyšším soudem vyřešeny, namítá, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, a navrhuje, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

10. Konkrétně pak formuluje následující otázky:

[1] Je insolvenční správkyně, která s úspěchem odporuje právnímu jednání v insolvenčním řízení, povinna pohledávku, která vznikla z tohoto neúčinného právního jednání, pouze vymáhat nebo je oprávněna ji i postoupit?

[2] Je dlužník pohledávky vzniklé z neúčinného právního jednání oprávněn dovolávat se vůči nabyvateli pohledávky (postupníku) obsahu právního jednání, které bylo v insolvenčním řízení prohlášeno za neúčinné?

11. K otázce ad 1/.

Dovolatel má za to, že postup uvedený odvolacím soudem je jistě možný, ale nikoli povinný. Insolvenční zákon ani jiný právní předpis totiž nestanoví insolvenčnímu správci toliko povinnost vymáhat pohledávky dlužníka. K tomu poukazuje na zásady insolvenčního řízení, zejména rychlost, hospodárnost a co nejvyšší míru uspokojení věřitelů dle § 5 písm. a/ insolvenčního zákona a také na povinnosti insolvenčního správce

dle § 36 insolvenčního zákona. Vymáhání pohledávky může být zdlouhavé, proto má insolvenční správce k dispozici rychlejší možnost inkasa pohledávek, a to dle § 283 insolvenčního zákona – úplatné postoupení pohledávek, což zákon výslovně označuje za zpeněžení majetkové podstaty. Podle dovolatele tedy byla insolvenční správkyň v dané věci oprávněna pohledávku postoupit bez nutnosti jejího předchozího uplatnění u soudu. Opačný názor nemá oporu v zákoně. Současně obhajuje hospodárnost takového postupu a uvádí, že si byl vědom komplikovanosti vztahů týkajících se pohledávky. Na druhé straně se ale nedomníval, že pohledávka v okamžiku prodeje mimo insolvenční řízení zanikne. V takovém případě by smlouvu o postoupení pohledávky neuzavřel.

12. K otázce ad 2/.

Podle dovolatele je nesprávný názor soudů, podle něhož na něj lze aplikovat dohodu o narovnání proto, že vyslovením neúčinnosti nebyla dotčena platnost dohody. Takový závěr dle dovolatele popírá institut postupování pohledávek, jež insolvenční zákon výslovně prohlašuje za zpeněžení. Potud dovolatel poukazuje na úpravu § 1879 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), a komentářovou literaturu k tomuto ustanovení, k čemuž zejména zdůrazňuje, že „postupník nabývá pohledávku derivativním způsobem, tj. v tom stavu, v jakém svědčila postupiteli v okamžiku účinnosti postupu. Změna se netýká obsahu pohledávky.“ Rovněž cituje závěry obsažené ve shora uvedeném rozsudku Vrchního soudu v Praze s tím, že odtud jednoznačně plyne, že vyslovením neúčinnosti dohody o narovnání se stav věci vrátil před její uzavření. Insolvenční správkyň, resp. majetkové podstatě, svědčily pohledávky z titulu nevypořádané smlouvy o dílo a dle citovaného názoru Vrchního soudu v Praze je mohla uplatňovat pravidelným pořadem práva. Není na místě, aby se žalovaný takovému úkonu mohl ubránit odkazem na existenci dohody o narovnání. Vyslovením její neúčinnosti totiž došlo k „aktivaci“ pohledávky na doplacení ceny díla. Bylo by nelogické, aby insolvenční správkyň musela v řízení o zaplacení pohledávky opětovně čelit této již jednou vznesené námitce. To by bylo porušení jedné ze základních zásad, a to „*res iudicata*“. Dovolatel nevidí žádný rozdíl oproti situaci, kdy u téhož soudu ohledně stejné pohledávky bude probíhat spor mezi insolvenční správkyň a žalovaným. Soud dle něj přehlédl, že věřitelem pohledávky byl (insolvenční) dlužník, nikoli insolvenční správkyň, která toliko spravuje majetkovou podstatu.

13. Dovolatel míní, že insolvenční správkyň disponovala pohledávkou, kterou bylo možné postoupit (způsobilou k postoupení). Postoupením došlo jen ke změně v osobě věřitele, která nemá vliv na samotnou podstatu postupované pohledávky a její obsah. Pohledávka si udržela totožný obsah, proto proti ní nelze namítat existenci dohody o narovnání, jejíž neúčinnost se prosadí ve vztahu k vymáhané pohledávce, bez ohledu na osobu věřitele. Jinak řečeno, sporná pohledávka přešla na dovolatele v určité kvalitě, která v sobě zákonitě odráží i fakt, že insolvenční soud v rámci „incidenčního řízení“ vyslovil neúčinnost dohody o narovnání; tím totiž nechal pohledávku „obživnout“. Bylo by proti smyslu insolvenčního zákona uvažovat o tom, že na postupníka přešla neuplatnitelná pohledávka, nebo dokonce pohledávka zaniklá.

14. K dovolání se vyjádřil žalovaný, který ho považuje za nedůvodné a navrhuje ho zamítnout. Argumentaci dovolatele má za nesprávnou. Za zásadní má rozlišení

neúčinného právního jednání ve smyslu § 236 insolvenčního zákona a právního jednání neplatného. Na rozdíl od neplatnosti, které se může dovolat každý, kdo na tom má právní zájem, je neúčinnost právního jednání pro insolvenční řízení kategorií relativní, platnost a účinnost odporovaného právního jednání tak vůči třetím osobám mimo okruhu insolvenčních věřitelům zůstává zachována. Neúčinnost dohody o narovnání byla vyslovena vůči konkrétní skupině – insolvenčním věřitelům (což plyne jak z rozsudků insolvenčního soudu i Vrchního soudu v Praze, tak z § 111 odst. 3 insolvenčního zákona), do které dovolatel nespadá. Žalovaný je přesvědčen, že dohoda o narovnání je právním jednáním nadále platným i účinným. V důsledku postoupení na dovolatele jako „osobu čistě soukromého práva“ zanikly konsekvence pohledávky vztahující se k insolvenčnímu řízení, když nadále šlo o civilní soudní spor bez jakýchkoli ingerencí insolvenčního řízení, jehož cílem je úhrada pohledávky do majetkové podstaty. Podle žalovaného pohledávka postoupením na žalobce jako osobu mimo okruh insolvenčních věřitelů pozbývá kvalitu, kterou měla v insolvenčním řízení. V daném řízení je proto třeba k dohodě o narovnání přihlídnout.

č. 19

15. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též jen „o. s. ř.“), v aktuálním znění (srov. článek II, bod 2. zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

III.

Přípustnost dovolání

16. Nejvyšší soud shledává dovolání přípustným podle § 237 o. s. ř. pro řešení jím předestřené problematiky, neboť tou se dosud v dotčených souvislostech nezabýval.

IV.

Důvodnost dovolání

17. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se ze spisu nepodávají, a Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

18. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

19. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

20. V poměrech projednávané věci je určující odpověď na otázku, zda se může žalovaný ubránit proti žalobě postupníka na zaplacení pohledávky nabyté zpeněžením mimo dražbu od insolvenčního správce dlužníka (postupitele) námitkou, že tato pohledávka zanikla na základě dohody o narovnání uzavřené mezi žalovaným a dlužníkem, o níž však insolvenční soud v řízení o odpůřčí žalobě pravomocně rozhodl tak, že vyslovil její neúčinnost.

21. Pro zodpovězení této otázky jsou rozhodující následující ustanovení:

Podle § 111 odst. 3 insolvenčního zákona právní úkony, které dlužník učinil v rozporu s omezeními stanovenými v důsledku účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení, jsou vůči věřitelům neúčinné, ledaže si k nim dlužník nebo jeho věřitel předem vyžádal souhlas insolvenčního soudu.

Podle § 235 insolvenčního zákona neúčinnými jsou právní úkony, kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných. Za právní úkon se považuje též dlužníkovu opomenutí (odstavec 1). Neúčinnost dlužníkových právních úkonů, včetně těch, které tento zákon označuje za neúčinné a které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, se zakládá rozhodnutím insolvenčního soudu o žalobě insolvenčního správce, kterou bylo odporováno dlužníkovým právním úkonům (dále jen „odpůrčí žaloba“), není-li dále stanoveno jinak (odstavec 2).

Podle § 236 insolvenčního zákona neúčinností právního úkonu není dotčena jeho platnost; v insolvenčním řízení však dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů náleží do majetkové podstaty (odstavec 1). Není-li možné vydat do majetkové podstaty původní dlužníkovu plnění z neúčinného právního úkonu, musí být poskytnuta rovnocenná náhrada (odstavec 2).

Podle § 237 insolvenčního zákona osoby, které vydaly dlužníkovu plnění z neúčinného právního úkonu do majetkové podstaty, se mohou po skončení insolvenčního řízení domáhat jeho vrácení, jen nebylo-li použito k uspokojení věřitelů nebo nebylo-li s ním nakládáno jiným zákonem povoleným způsobem (odstavec 3). Bylo-li plnění z neúčinného právního úkonu vzájemné, vydá je insolvenční správce oprávněným osobám bez zbytečného odkladu poté, co tyto osoby vydaly dlužníkovu plnění z takového úkonu do majetkové podstaty. Není-li plnění poskytnuté dlužníku těmito osobami v majetkové podstatě rozpoznatelné nebo se v ní nenachází, považuje se pohledávka, která těmto osobám poskytnutím plnění dlužníku vznikla, za přihlášenou pohledávku a uspokojí se stejně jako tyto pohledávky (odstavec 4).

Podle § 159a odst. 1 o. s. ř. nestanoví-li zákon jinak, je výrok pravomocného rozsudku závazný jen pro účastníky řízení.

Podle § 164 insolvenčního zákona pravomocný rozsudek vydaný v incidenčním sporu je závazný pro všechny procesní subjekty.

Podle § 283 odst. 1 insolvenčního zákona zpeněžením majetkové podstaty se rozumí převedení veškerého majetku, který do ní náleží, na peníze za účelem uspokojení věřitelů. Za zpeněžení se k tomuto účelu považuje i využití bankovních kont dlužníka a jeho peněžní hotovosti. Zpeněžením majetkové podstaty se rozumí i úplatné postoupení dlužníkových pohledávek; ujednáními, která tomu brání, není insolvenční správce omezen.

Podle § 294 insolvenčního zákona je insolvenční správce povinen uplatnit a vymáhat ve prospěch majetkové podstaty dlužníkovu pohledávku. To platí

přiměřeně i pro dlužníkovy nepeněžitě pohledávky ocenitelné penězi (odstavec 1). Povinnost podle odstavce 1 insolvenční správce nemá, pokud náklady na uplatnění a vymáhání těchto pohledávek jsou neúměrně vysoké nebo je nelze krýt z majetkové podstaty (odstavec 2).

V uvedeném znění platila výše citovaná ustanovení (vyjma § 111 odst. 3 insolvenčního zákona) v době nabytí právní moci rozsudku v řízení o odpůřčí žalobě, v době uzavření smlouvy o postoupení pohledávky a ani později nedoznala změn. Ustanovení § 111 odst. 3 insolvenčního zákona v uvedené podobě platí od 1. 1. 2014. V době do 31. 12. 2013 (v době uzavření dohody o narovnání) toto ustanovení neobsahovalo část věty obsahující text „ledaže si k nim dlužník nebo jeho věřitel předem vyžádal souhlas insolvenčního soudu“, což však pro posouzení dané věci není podstatné.

22. Dále je rozhodující, jaká právní úprava v otázce změny věřitele, resp. přesněji v otázce postupitelnosti a účinků postoupení, se v poměrech projednávané věci prosadí.

23. Ze skutkových zjištění plyne, že insolvenční správce uzavřela smlouvu o postoupení pohledávky dne 23. 5. 2017. Šlo o pohledávku na základě smlouvy o dílo ze dne 13. 9. 2011 a následné fakturace z roku 2012. Pro posouzení rozhodného znění nemá žádný vliv rozhodnutí o neúčinnosti dohody o narovnání.

24. Podle § 3028 odst. 3 o. z. není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.

25. S ohledem na to, že postoupená pohledávka zahrnuje práva a povinnosti vzniklé z právních poměrů vzniklých před 31. 12. 2013, použije se i na postupitelnost pohledávky a její účinky právní úprava zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. 23 Cdo 1878/2015, uveřejněné pod číslem 21/2018 Sb. rozh. obč., které je – stejně jako další níže uvedená rozhodnutí Nejvyššího soudu – veřejnosti dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu. Insolvenční zákon kromě svého § 283 odst. 1 neobsahuje speciální úpravu pro zpeněžení majetkové podstaty cestou postoupení pohledávky. Proto se dále na tento případ použijí tato ustanovení:

Podle § 524 obč. zák. věřitel může svou pohledávku i bez souhlasu dlužníka postoupit písemnou smlouvou jinému (odstavec 1). S postoupenou pohledávkou přechází i její příslušenství a všechna práva s ní spojená (odstavec 2).

Podle § 525 odst. 1 obč. zák. postoupit nelze pohledávku, která zaniká nejpozději smrtí věřitele nebo jejíž obsah by se změnou věřitele změnil. Postoupit nelze ani pohledávku, pokud nemůže být postižena výkonem rozhodnutí.

Podle § 529 obč. zák. námitky proti pohledávce, které dlužník mohl uplatnit v době postoupení, zůstávají mu zachovány i po postoupení pohledávky

(odstavec 1). Dlužník může použít k započtení vůči postupníkovi i své k započtení způsobilé pohledávky, které měl vůči postupiteli v době, kdy mu bylo oznámeno nebo prokázáno postoupení pohledávky (§ 526), jestliže je oznámil bez zbytečného odkladu postupníkovi. Toto právo má dlužník i v případě, že jeho pohledávky v době oznámení nebo prokázání postoupení nebyly ještě splatné (odstavec 2).

26. Pro řešení projednávané věci jsou pak příléhavé následující judikatorní závěry:

[1] Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2020, sen. zn. 29 ICdo 4/2019, při výkladu § 237 insolvenčního zákona vysvětlil, že (*mutatis mutandis*) účel odporovatelnosti v insolvenčním řízení spočívá primárně v uvedení v původní stav (*restitutio in integrum*) ve vztahu k odporovatelnému právnímu jednání pro potřeby a rámeček insolvenčního řízení (k tomu srov. např. znění § 205 odst. 4 nebo § 236 odst. 1 část věty za středníkem insolvenčního zákona). V insolvenčním řízení (nikoli mimo ně) se pak z pohledu majetkové podstaty nebo (pohledávek) věřitelů na odporovatelné právní jednání hledí, jako by nebylo učiněno. Proto mají i osoby uvedené v § 237 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona, pokud vydají plnění z odporovatelného právního jednání do majetkové podstaty ke zpeněžení, právo na vrácení takového plnění, ale až po skončení insolvenčního řízení a za podmínky, že nebylo použito k uspokojení věřitelů nebo s ním nebylo naloženo jiným zákonem povoleným způsobem. Mechanismus nároků těchto osob řeší § 237 odst. 3 a 4 insolvenčního zákona, avšak pouze dojde-li k poskytnutí plnění do majetkové podstaty.

V případě započtení nedochází k žádnému plnění, nejde o zánik závazku splněním, ale o jiný druh zániku závazku. Ani jedna ze stran v takovém případě žádné plnění nezískává. Proto za situace, kdy dojde k vyslovení neúčinnosti započtení v odpůrčím sporu, dochází pouze k „oživení“ pohledávek použitých pro započtení, byť pouze v rámci insolvenčního řízení a po dobu jeho trvání. Stranám tak nevzniká právo na žádné vzájemné plnění, „pouze“ mohou opět uplatnit své pohledávky. K tomu srov. obdobně účinky pro případ určení neplatnosti dohody o započtení, jak Nejvyšší soud vysvětlil v usnesení ze dne 27. 9. 2017, sp. zn. 29 Cdo 4349/2015.

[2] V rozsudku ze dne 25. 2. 2021, sen. zn. 29 ICdo 21/2019, Nejvyšší soud při výkladu § 2134 o. z. ozřejmil, že podstatou „neúčinnosti vůči věřitelům“ je, že taková neúčinnost u dlužníka, který je v úpadku, nastává ve skutečnosti vůči majetkové podstatě a až sekundárně vůči věřitelům. Věřitelé jsou uspokojováni z majetkové podstaty dlužníka (z výtěžku jejího zpeněžení), kterou pro účely insolvenčního řízení může tvořit i majetek, který není ve vlastnictví dlužníka (srov. § 205 odst. 4 insolvenčního zákona). Jinak řečeno, neúčinnost výhrady vlastnického práva dle § 2134 o. z. působí v insolvenčním řízení vůči majetkové podstatě ze zákona a plnění dle takové kupní smlouvy náleží pro účely zpeněžení v insolvenčním řízení do majetkové podstaty kupujícího (dlužníka) dle § 205 odst. 4 insolvenčního zákona. Tím se neúčinnost prosadí i vůči insolvenčním věřitelům, kteří jsou z majetkové podstaty uspokojováni.

[3] V usnesení ze dne 27. 2. 2020, sen. zn. 29 ICdo 20/2018, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročník 2021, pod číslem 39, Nejvyšší soud dospěl k závěru, že i v poměrech insolvenčního zákona platí, že incidenční odpůrčí spor (§ 159 odst. 1 písm. d/ insolvenčního zákona) nelze „odpoutat“ od insolvenčního řízení, přičemž jen insolvenční soud je oprávněn rozhodnout o odpůrčí žalobě insolvenčního správce. Současně pouze insolvenční správce je oprávněn v insolvenčním řízení podat odpůrčí žalobu a vést odpůrčí spor (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2013, sen. zn. 29 ICdo 3/2013, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročník 2014, pod číslem 47, nebo též nálezný pléna Ústavního soudu ze dne 7. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 33/15, uveřejněný pod číslem 422/2017 Sb.). Insolvenční zákon nesvěřuje insolvenčnímu správci oprávnění s odpůrčím nárokem nakládat; může převést pouze až (případně) plnění (majetek) z odporovaného právního jednání, a to po právní moci rozhodnutí insolvenčního soudu v odpůrčím sporu způsobem vyplývajícím z § 283 odst. 1 a § 286 insolvenčního zákona.

[4] V rozsudku ze dne 26. 9. 2006, sp. zn. 32 Odo 473/2005, uveřejněném pod číslem 80/2007 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 80/2007“), Nejvyšší soud objasnil, že postoupením přechází pohledávka na nového věřitele v té podobě, v jaké v okamžiku postupu existovala, včetně tzv. vedlejších práv, i když nejsou ve smlouvě o postoupení pohledávky výslovně konkretizována. Není přitom rozhodné, zda právo spojené s postoupenou pohledávkou je či není samostatně uplatnitelné.

[5] Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2010, sp. zn. 33 Cdo 2725/2008, uveřejněného pod číslem 59/2011 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 59/2011“), platí, že narovnání (*transactio*) je dohoda účastníků závazkového právního vztahu, kterou účastníci odstraňují spornost nebo pochybnost vzájemných práv a povinností tím, že je ruší a nahrazují je novými. Dosavadní závazek tak zaniká a je nahrazen závazkem novým, který vyplývá z narovnání. Dohoda o narovnání je samostatným zavazovacím důvodem – právním důvodem vzniku závazku. Po uzavření dohody o narovnání se již věřitel nemůže domáhat plnění z původního závazku, nýbrž jen plnění z nového závazku z dohody o narovnání. Narovnání má řadu shodných rysů s privativní novací, neboť i její podstatou je, že dohodou zaniká dosavadní závazek a nahrazuje se jiným (§ 570 odst. 1 obč. zák.). Předpokladem narovnání je však spornost či pochybnost, kterou strany mají ohledně závazku, a dohodou o narovnání lze upravit vzájemná práva a povinnosti v mnohem širším rozsahu.

27. Nejvyšší soud předně upozorňuje, že dále v odůvodnění je používán pojem „právní úkon“ podle § 34 obč. zák. ve znění účinném do 31. 12. 2013, neboť dohoda o narovnání byla uzavřena před 1. lednem 2014 a v souladu s § 3028 o. z. tedy není použita aktuální terminologie „právní jednání“.

28. Na základě výše ustanoveného právního a judikatorního rámce je třeba předeslat, že v případě vyslovení neúčinnosti dohody o narovnání (která vedla mimo jiné k zániku pohledávky insolvenčního dlužníka; viz R 59/2011) insolvenčním soudem jde o situaci

se stejnými důsledky, jako u vyslovení neúčinnosti dohody o započtení (či jednostranného zápočtu učiněného dlužníkem). Následkem je uvedení majetkové podstaty v původní stav (*restitutio in integrum*) ve vztahu k této pohledávce v rámci a po dobu trvání insolvenčního řízení, tedy je „obnovena“ pohledávka (insolvenčního) dlužníka, resp. dochází obecně k restituci původního stavu narovnáním vypořádaných vztahů. Lze říci, že tím dochází k „navrácení“ pohledávky do majetkové podstaty. Po právní moci rozsudku insolvenčního soudu o vyslovení neúčinnosti se v majetkové podstatě opět nachází „nezaniklá“ pohledávka dlužníka. Vznikne tak pro účely zpeněžení a uspokojení pohledávek věřitelů nové „obnovené“ aktivum.

29. Není-li taková pohledávka následně dobrovolně uhrazena, má insolvenční správce více možností, jak postupovat při jejím zpeněžení, tj. převedení na peníze. Může pohledávku vymáhat (§ 294 insolvenčního zákona), nebo ji může zpeněžit postoupením za úplatu (§ 283 odst. 1 insolvenčního zákona). Postup dle § 239 odst. 4 insolvenčního zákona není možný, neboť nejde o odpůrčí žalobu směřující proti právnímu úkonu dlužníka, který spočíval v poskytnutí plnění, stejně jako zde nevzniká náhrada za pohledávku dle § 236 odst. 2 insolvenčního zákona. Pohledávku může postoupit v kterékoli fázi jejího vymáhání, např. až v průběhu exekuce. Insolvenční (ani jiný) zákon insolvenčnímu správci neukládá žádnou povinnost nejprve dosáhnout pravomocného rozhodnutí o zaplacení pohledávky před tím, než ji postoupí. Rozhodnutí je na insolvenčním správci ve spolupráci s věřitelským výborem nebo případně se zajištěným věřitelem, pokud je daná pohledávka předmětem zajištění. Hlavním faktorem při rozhodování insolvenčního správce je hospodárnost spojená s dobytostí (§ 5 písm. a/ a § 36 odst. 1 insolvenčního zákona). Případná nejistota vymožení pohledávky není překážkou bránící jejímu postoupení.

30. Jestliže se insolvenční správce rozhodne pohledávku postoupit, zpeněžuje ji v podobě, v jaké se nachází v majetkové podstatě. Byla-li pravomocným soudním rozhodnutím o odpůrčí žalobě vyslovena neúčinnost právního úkonu, jenž měl přivodit zánik pohledávky jiným způsobem (započtením, narovnáním), není obligační dlužník oprávněn namítat zánik pohledávky podle takového právního úkonu (dohody o narovnání nebo o zápočtu).

31. Insolvenční správce může dříve zaniklou pohledávku postoupit až po právní moci rozhodnutí insolvenčního soudu o odpůrčí žalobě (viz § 235 odst. 2 a § 239 odst. 4 insolvenčního zákona a přiměřeně také srov. závěry usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 ICdo 20/2018).

32. K řečenému lze pro vyloučení dalších pochybností uvést, že kdyby se insolvenční správce po pravomocném rozhodnutí o odpůrčí žalobě přesto rozhodl pohledávku nevymáhat a vyřadil by ji nebo vyňal z majetkové podstaty (§ 217 odst. 2 či § 226 insolvenčního zákona; § 239 odst. 4 poslední věta insolvenčního zákona se zde neuplatní), samotnému insolvenčnímu dlužníku by nesvědčilo odpůrčí právo ani jeho následky a nemohl by pohledávku uplatňovat vůči obligačnímu dlužníku. Ten by se ubránil žalobě dlužníka o zaplacení pohledávky s tím, že vůči němu platnost a účinnost dohody o narovnání nebyla nijak dotčena.

33. Postoupením pohledávky dochází ke změně v osobě věřitele při zachování jejího obsahu (§ 525 odst. 1 věta první obč. zák.). Lze souhlasit s dovolatelem, že postupník nabývá pohledávku derivativním způsobem ve stavu, v jakém svědčila postupiteli v okamžiku účinnosti postupu (R 80/2007). Současně je jednou ze základních zásad postoupení pohledávky ochrana dlužníka, která kromě již zmíněné povinnosti zachovat obsah pohledávky zahrnuje především zachování námitek dlužníka vůči postupníkovi, které měl již vůči postupiteli (§ 529 odst. 1 obč. zák.). Neměl-li tedy obligační dlužník možnost poukázat na zánik pohledávky dohodou o narovnání v době postoupení, nemá takovou námitku k dispozici ani později.

34. Za situace popsané shora dochází při postoupení „obnovené“ pohledávky pouze k tomu, že do práv (a s pohledávkou souvisejících povinností), která realizuje insolvenční správce „za majetkovou podstatu“ dlužníka, vstupuje touto formou zpeněžení pohledávky její nabyvatel. Jinak řečeno, vstupuje do stavu, ve kterém se pohledávka nacházela v majetkové podstatě v okamžiku účinnosti jejího zpeněžení. Nedochází k žádné změně jejího obsahu a obligačnímu dlužníku zůstávají zachovány veškeré námitky, které měl proti insolvenčnímu správci. To v sobě pochopitelně nese i to, že na postupníka taková pohledávka přechází jako existující a stejně jako nemohl obligační dlužník namítat zánik pohledávky na základě (neúčinné) dohody o narovnání (či zápočtu) vůči insolvenčnímu správci, nemůže takovou námitku účinně prosadit ani proti nabyvateli pohledávky z titulu postoupení (postupníku). Ke změně obsahu pohledávky došlo již pravomocným vyslovením neúčinnosti právního úkonu vedoucího k zániku pohledávky.

35. Pravomocné rozhodnutí insolvenčního soudu o odpůrčí žalobě je za shora popsané situace vůči obligačnímu dlužníku též závazné (§ 159a odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 7 a § 164 insolvenčního zákona), a to i po skončení insolvenčního řízení (či mimo ně).

36. Neúčinnost (tedy) spočívá v uvedení majetkové podstaty do původního stavu ve vazbě na odporovaný právní úkon. Tato neúčinnost se prosazuje primárně vůči majetkové podstatě dlužníka, pro účely zpeněžení a následného uspokojení pohledávek věřitelů, vůči nimž je v tomto důsledku právní úkon neúčinný až sekundárně. Při postoupení (zpeněžení pohledávky), která se „obnovila“ cestou odporovatelnosti v insolvenčním řízení, „vstupuje“ postupník na místo postupitele do pozice věřitele (nikoli insolvenčního, ale vůči obligačnímu dlužníku dle občanského zákoníku) fakticky na místo majetkové podstaty reprezentované insolvenčním správcem.

37. Lze shrnout, že oba soudy nesprávně přihlédly k dohodě o narovnání a jejich závěr, že žalovaný se žalobě ubrání tvrzením, že žalovaná pohledávka v důsledku této dohody zanikla, v tomto řízení neobstojí. Odvolací soud pochybil i v závěru, podle něhož musí insolvenční správce nejprve pravomocně vyžalovat pohledávku, aby ji mohla případně poté postoupit.

38. Jinak řečeno, jestliže insolvenční soud vyhověl odpůrčí žalobě tak, že vůči obligačnímu dlužníku insolvenčního dlužníka určil, že dohoda o narovnání, v jejímž důsledku měla zaniknout pohledávka insolvenčního dlužníka vůči obligačnímu dlužníku, je právně neúčinná, pak vůči osobě, které insolvenční správce po pravomocném skončení takového incidenčního sporu pohledávku postoupil za úplatu (§ 283 odst. 1

insolvenčního zákona), nemůže obligační dlužník účinně vznášet námitky založené na obsahu takové dohody o narovnání; to platí bez zřetele k tomu, zda takový postupník pohledávku vymáhá vůči obligačnímu dlužníku po skončení insolvenčního řízení.

39. Jelikož právní posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá, není správné, a protože současně důvody, pro které nemohlo obstát rozhodnutí odvolacího soudu, dopadají i na rozhodnutí soudu prvního stupně, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadený rozsudek spolu s rozsudkem soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

č. 20

Lhůta k podání námitek proti zprávě pro oddlužení, uvedená v § 398a odst. 4 insolvenčního zákona, je lhůtou procesní; podání obsahující námitky proti zprávě pro oddlužení je včasné, je-li nejpozději posledního dne lhůty počítané od zveřejnění zprávy pro oddlužení podáno u soudu nebo odevzdáno orgánu, který má povinnost je doručit.

K námitkám proti zprávě pro oddlužení podaným později než do 7 dnů od zveřejnění zprávy pro oddlužení v insolvenčním rejstříku, se nepřihlíží; tím není dotčeno právo účastníka insolvenčního řízení poukázat před rozhodnutím insolvenčního soudu podle § 404 nebo § 405 insolvenčního zákona na rozpor zprávy pro oddlužení se skutečnostmi věcně podloženými dosavadním obsahem spisu.

Jestliže účastník insolvenčního řízení ve lhůtě uvedené v § 398a odst. 4 insolvenčního zákona uplatní námitky proti zprávě pro oddlužení pouze blanketní formou (tedy tak, že proti zprávě pro oddlužení podává námitky, které odůvodní později), nejde o řádně a včas uplatněné námitky proti zprávě pro oddlužení; k doplnění takových „námitek“ po uplynutí uvedené lhůty se nepřihlíží.

Oddlužení (povolení, schválení), Námitky, Lhůta procesní [Lhůty]

§ 398a IZ ve znění od 01. 07. 2017 do 31. 5. 2019, § 404 IZ ve znění od 1. 7. 2017, § 405 IZ ve znění od 1. 7. 2017 do 31. 5. 2019

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2021, sen. zn. 29 NSČR 25/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.25.2019.1

Nejvyšší soud zastavil řízení o dovolání proti druhému výroku usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 10. 2018, odmítl dovolání proti části prvního výroku usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 10. 2018, kterou byl potvrzen bod IV. výroku usnesení Krajského

soudu v Hradci Králové ze dne 13. 7. 2018, o prohlášení konkursu na majetek dlužnice; ve zbývajícím rozsahu dovolání zamítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 13. 7. 2018, Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Odmítl námitku dlužnice (T. Ž.) proti zprávě o přezkumu jako bezdůvodnou (bod I. výroku).

[2] Schválil zprávu o přezkumu zveřejněnou dne 31. 5. 2018 (bod II. výroku).

[3] Neschválil oddlužení dlužnice (bod III. výroku).

[4] Prohlásil konkurs na majetek dlužnice, s tím, že bude projednáván jako nepatrný (body IV. a V. výroku).

č. 20

2. K odvolání dlužnice Vrchní soud v Praze ve výroku označeným usnesením potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodech III. a IV. výroku (první výrok) a rozhodl, že soudkyně V. Š. (dále jen „V. Š.“) není vyloučena z projednávání a rozhodování věci vedené u insolvenčního soudu pod označenou spisovou značkou (druhý výrok).

3. Odvolací soud vyšel z toho, že:

[1] Usnesením ze dne 26. 2. 2018 insolvenční soud zjistil úpadek dlužnice a povolil jeho řešení oddlužením.

[2] Do insolvenčního řízení se přihlásili tři věřitelé s pohledávkami v celkové výši 1 077 459 Kč. Věřitelka č. 3 M. D. vzala přihlášku pohledávky v celkové výši 7 865 Kč zpět v částce 1 210 Kč dne 27. 4. 2018. Věřitelka č. 1 K. Ž. vzala přihlášku pohledávky ve výši 234 059 Kč v celém rozsahu zpět dne 23. 7. 2018.

[3] V majetkové podstatě dlužnice jsou sepsány pohledávky za J. K. (dále jen „J. K.“) z titulu bezdůvodného obohacení, a to pohledávka ve výši 83 402,50 Kč, dlužnici (nepravomocně) přiznaná rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 31. 10. 2017, a pohledávka ve výši 136 000 Kč, která je předmětem řízení vedeného u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. 15 C 25/2017. Majetkovou podstatu dále tvoří podíl o velikosti ½ na specifikované nemovité věci, jehož hodnota určena znaleckým posudkem činí 350 000 Kč.

4. Odvolací soud – vycházející z ustanovení § 395 odst. 1 a 2, § 398a, § 405 odst. 1 a 2 a § 410 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – přitakal insolvenčnímu soudu v závěru o neschválení povoleného oddlužení, když dlužnice nedisponuje majetkem ani příjmy, které by zajišťovaly uspokojení nezajištěných věřitelů alespoň v rozsahu 30 % jejich pohledávek. Uvedl, že 30 % pohledávek nezajištěných věřitelů představuje částku 253 020 Kč a při oddlužení plněním splátkového kalendáře by dlužnice byla schopna uhradit věřitelům pouze částku 73 020 Kč. Při oddlužení zpeněžením majetkové podstaty by bylo třeba od hodnoty podílu na nemovitosti ve vlastnictví dlužnice odečíst hotové výdaje a odměnu insolvenčního správce. Podle odvolacího soudu nelze ani s dostatečnou jistotou

odhadnout dobytost pohledávek dlužnice za J. K. Zdůraznil, že dlužnice nesouhlasila s návrhem insolvenčního správce na kombinaci obou způsobů oddlužení.

5. Závěrem odvolací soud uvedl, že námitky proti obsahu zprávy o přezkumu a zprávy pro oddlužení mohou být podány pouze ve lhůtě 7 dnů od zveřejnění zpráv, s tím, že jde o lhůtu procesní a propadnou. Projednání zprávy pro oddlužení a zprávy o přezkumu je ovládáno zásadou koncentrace, proto nelze projednat jiné než včas uplatněné námitky. Podáním ze dne 6. 6. 2018 dlužnice uplatnila námitku, kterou však neodůvodnila. Podáním ze dne 26. 6. 2018 pak uplatnila nové námitky, k nimž insolvenční soud správně (jako k opožděně podaným) nepřihlížel.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Proti usnesení odvolacího soudu (v celém jeho rozsahu) podala dlužnice dovolání, v němž namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci [dovolací důvod dle § 241a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“)], a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Přípustnost dovolání vymezuje ve smyslu § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, jakož i otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu.

č. 20

Konkrétně jde o tyto otázky:

[1] Z jakých důkazů má soud vycházet při posuzování uspokojení věřitelů v rozsahu nejméně 30 % jejich pohledávek?

[2] V jakém rozsahu může insolvenční soud sám přezkoumávat zprávu o přezkumu a zprávu pro oddlužení dle § 398a insolvenčního zákona?

[3] Lze doplňovat námitky podané proti zprávě pro oddlužení?

7. Dovolatelka namítá, že soudy obou stupňů se při hodnocení její ekonomické situace odchýlily od ustálené judikatury Nejvyššího soudu (blíže neoznačené), když nezkoumaly komplexně její majetkovou situaci. Zejména se nevypořádaly s rozpornými znaleckými posudky o hodnotě podílu dovolatelky na nemovitosti. Poukazuje na to, že podle posudku, který připojila k návrhu na oddlužení, činí hodnota jejího podílu na nemovité věci 600 000 Kč (oproti částce 350 000 Kč určené Ing. M. v posudku vyhotoveném pro insolvenčního správce). Dále soudům vytýká, že nepřihlédly k její pohledávce za J. K., přestože jde o nárok co do základu důvodný. Dovolatelka rovněž tvrdí, že žádné ustanovení insolvenčního zákona ani občanského soudního řádu „neobsahuje nemožnost námitky doplnit, respektive možnost soudu nepřihlédnout k doplnění odůvodnění námitky, která byla podána ve lhůtě“. S odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu dovolatelka uvádí, že je běžnou praxí činit blanketní úkony, které jsou doplňovány v soudem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě, o níž procesní strana požádá. Podle dovolatelky by na základě výkladu soudů obou stupňů nebylo ani možné prodloužit insolvenčnímu správci lhůtu pro podání zprávy pro oddlužení ve smyslu § 398a

insolvenčního zákona. Dovolatelka nesouhlasí též se závěrem odvolacího soudu o nepodjatosti soudkyně V. Š.

8. Insolvenční správce ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout, maje napadené rozhodnutí odvolacího soudu za správné. Dále míní, že dovolání je opožděné, když rozhodnutí odvolacího soudu bylo doručeno zveřejněním v insolvenčním rejstříku (8. 10. 2018) a dovolatelka podala dovolání dne 10. 1. 2019.

III.

Přípustnost dovolání

9. S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění (srov. bod 2., části první článku II. zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

10. Nejvyšší soud se nejprve zabýval námitkou insolvenčního správce o opožděnosti dovolání. Ze spisu plyne, že rozhodnutí odvolacího soudu bylo dovolatelce doručeno (zvláště) dne 19. 11. 2018, a dovolatelka podala dovolání dne 10. 1. 2019. Dovolání je tudíž včasné (podané ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí). V argumentaci na téma doručení rozhodnutí jeho zveřejněním v insolvenčním rejstříku (8. října 2018) insolvenční správce zjevně přehlíží, že lhůta k podání dovolání začala dovolatelce běžet ode dne, kdy jí bylo rozhodnutí doručeno zvláštním způsobem (§ 74 odst. 2 insolvenčního zákona).

11. V rozsahu, v němž směřuje proti druhému výroku usnesení, kterým vrchní soud rozhodl, že soudkyně V. Š. není vyloučena z projednávání a rozhodování věci vedené u insolvenčního soudu, Nejvyšší soud řízení o dovolání zastavil podle § 243b věty před středníkem a § 104 odst. 1 věty první o. s. ř. Rozhoduje-li vrchní soud o vyloučení soudce krajského soudu, není jeho rozhodnutí rozhodnutím odvolacího soudu (ve smyslu § 16 o. s. ř. jde o rozhodnutí „nadřízeného“ soudu). K pojmu „nadřízený“ soud srov. dále stanovisko pléna Nejvyššího soudu z 27. 6. 1996, Pls n 1/96, uveřejněné pod číslem 48/1996 Sb. rozh. obč. Funkční příslušnost k projednání dovolání proti rozhodnutí „nadřízeného“ soudu občanský soudní řád neupravuje, přičemž nedostatek funkční příslušnosti je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení. Skutečnost, že nadřízený soud je shodou okolností současně i odvolacím soudem vůči soudu, o jehož soudci rozhoduje, zde není rozhodná. Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2001, sp. zn. 29 Odo 641/2001, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 10, ročník 2001, pod číslem 129 (které je, stejně jako další níže zmíněná rozhodnutí Nejvyššího soudu, dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu).

12. Dovolatelka napadá usnesení odvolacího soudu i v té jeho části, kterou potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodu IV. výroku o prohlášení konkursu na majetek dlužnice. Ve vztahu k tomuto výroku však dovolatelka způsobem odpovídajícím požadavku § 241a odst. 2 o. s. ř. nevymezila důvod přípustnosti dovolání (výše označené právní otázky se tohoto výroku zjevně netýkají) a ohledně tohoto výroku dovolatelka v dovolání žádným způsobem ani neargumentuje. V tomto rozsahu proto Nejvyšší soud bez dalšího odmítl dovolání podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. K vymezení přípustnosti dovolání srov. především usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013,

sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod číslem 4/2014 Sb. rozh. obč., jakož i stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS- st. 45/16, uveřejněné pod číslem 460/2017 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu. Výrok o prohlášení konkursu na majetek dlužníka má povahu výroku závislého na výroku o neschválení oddlužení. V režimu ustanovení § 242 odst. 2 písm. a/ o. s. ř. by tedy byl automaticky odklizen (zrušen), kdyby Nejvyšší soud shledal dovolání přípustným a důvodným v rozsahu, v němž odvolací soud napadeným usnesením potvrdil usnesení insolvenčního soudu ve výroku o neschválení oddlužení. To však nic nemění na skutečnosti, že směřuje-li dovolání i proti tomuto výroku, nemůže být přípustné, jestliže neobsahuje žádné důvody, pro které by nemohl samostatně obstát výrok o prohlášení konkursu. Srov. k tomu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2011, sen. zn. 29 NSČR 12/2011, uveřejněné pod číslem 110/2011 Sb. rozh. obč., jakož i (k přípustnosti dovolání) důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2013, sen. zn. 29 NSČR 45/2010, uveřejněného pod číslem 86/2013 Sb. rozh. obč.

13. V rozsahu, v němž dovolání směřuje proti té části napadeného rozhodnutí, kterou odvolací soud potvrdil usnesení insolvenčního soudu ve výroku o neschválení oddlužení, může být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř. (když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř.).

14. Důvod připustit dovolání pro řešení otázky ad 1/ (týkající se dostatečnosti nabídky dlužnice pro realizaci oddlužení) Nejvyšší soud neshledal. Napadené rozhodnutí je totiž v posouzení předpokladů pro schválení oddlužení souladné s judikaturou Nejvyššího soudu. Konkrétně jde o usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. září 2010, sen. zn. 29 NSČR 6/2008, uveřejněné pod číslem 61/2011 Sb. rozh. obč., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2011, sen. zn. 29 NSČR 20/2009, uveřejněné pod číslem 113/2011 Sb. rozh. obč., a o usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2011, sen. zn. 29 NSČR 1/2009, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 1, ročník 2012, pod číslem 10.

15. Dospěl-li odvolací soud k závěru, že nezajištění věřitelé, kteří nesouhlasili s nižším plněním, neobdrží na úhradu svých pohledávek v oddlužení alespoň plnění v rozsahu 30 % (v souhrnu částku 253 020 Kč) ani při oddlužení splátkovým kalendářem (při deklarovaných příjmech bude dlužnice schopna uhradit jen částku 73 020 Kč), ani při oddlužení zpeněžením majetkové podstaty (jejíž hodnota činí 350 000 Kč), a na tomto základě povolené oddlužení neschválil, pak se od označené ustálené judikatury Nejvyššího soudu nijak neodchýlil.

16. Vytýká-li dovolatelka soudům nižších stupňů, že nepřihlédly k posudku, jímž prokazovala hodnotu svého majetku ve výši 600 000 Kč, ani k pohledávce za J. K., pak přehlídí, že nesprávná (neúplná) skutková zjištění nejsou způsobitelným dovolacím důvodem (§ 241a odst. 1 o. s. ř.). Nadto platí, že ani samo hodnocení důkazů (opírající se o zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v § 132 o. s. ř.) nelze úspěšně napadnout žádným dovolacím důvodem (srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2011, sen. zn. 29 NSČR 29/2009, uveřejněného pod číslem 108/2011 Sb. rozh. obč., včetně tam zmíněného odkazu na nález Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1997, sp. zn. IV. ÚS 191/96, uveřejněný pod číslem 1/1997 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu).

17. Nejvyšší soud nemá rovněž důvod připustit dovolání k vyřešení otázky ad 2/ ve vztahu k přezkoumání zprávy o přezkumu insolvenčním soudem, když na jejím řešení napadené rozhodnutí nespočívá. Odvolací soud se totiž zabýval hodnocením námitek podaných proti zprávě pro oddlužení z pohledu jejich odůvodnění a včasnosti.

18. Dovolání je však přípustné pro zodpovězení otázky ad 2/ (ve vztahu k přezkoumání zprávy pro oddlužení insolvenčním soudem) a otázky ad 3/ (k problematice námitek proti zprávě pro oddlužení), dovolacím soudem dosud neřešených.

IV.

Důvodnost dovolání

19. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

20. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

21. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona ve znění od 1. 7. 2017 do 31. 5. 2019, jež platila v době zahájení insolvenčního řízení dlužnice (15. 2. 2018) i v době vydání napadeného rozhodnutí odvolacího soudu (5. 10. 2018):

§ 398a

Zpráva pro oddlužení

(1) Zprávu pro oddlužení s návrhem na způsob řešení oddlužení předloží insolvenční správce insolvenčnímu soudu spolu se zprávou o přezkumu podle § 410 odst. 2 ve lhůtě podle § 136 odst. 2 písm. f/.

(2) Insolvenční správce ve zprávě pro oddlužení zhodnotí předpokládané plnění věřitelům při realizovaných způsobech oddlužení, připojí k ní znalecký posudek, je-li v majetkové podstatě nemovitá věc; navrhuje-li insolvenční správce provést oddlužení plněním splátkového kalendáře, připojí rovněž propočten předpokládaného uspokojení nezajištěných věřitelů a návrh distribučního schématu splátkového kalendáře pro jednotlivé nezajištěné věřitele a vyjádří se také k návrhu dlužníka podle § 398 odst. 4.

(3) Insolvenční soud přezkoumá zprávu o přezkumu a zprávu pro oddlužení a odstraní zpravidla po slyšení insolvenčního správce chyby a nejasnosti v nich obsažené.

(4) O zprávě o přezkumu a o zprávě pro oddlužení po jejich úpravě uvědomí insolvenční soud účastníky řízení tím, že tyto zprávy zveřejní vyhláškou. Současně je uvědomí o tom, že do 7 dnů od zveřejnění zprávy o přezkumu a zprávy pro oddlužení v insolvenčním rejstříku mohou proti nim podat námítky; námítky nelze uplatnit vůči popěrnému úkonu.

(5) Stejnopis námitek podle odstavce 4 doručí insolvenční soud insolvenčnímu správci k doplnění přezkoumání přihlášených pohledávek či k opravě zprávy o přezkumu nebo k opravě zprávy pro oddlužení a určí mu k tomu lhůtu,

kteřá není delší než 10 dnů; odstavce 1 a 2 a § 410 odst. 2 se použijí obdobně. Neshledá-li insolvenční správce námitky důvodnými, sdělí to insolvenčnímu soudu ve stejné lhůtě.

(6) Insolvenční soud rozhodne o námitkách nejpozději v rozhodnutí podle § 404 nebo 405; za účelem projednání námitek může insolvenční soud též nařídít jednání, ke kterému předvolá dlužníka, insolvenčního správce, věřitelský výbor a věřitele, kteří podali námitky. Proti rozhodnutí o námitkách není odvolání přípustné.

(...)

22. Ve skutkové rovině nebylo sporu o tom (ani dovolání nezpochybňuje), že zprávu pro oddlužení, vyhotovenou insolvenčním správcem 15. 5. 2018, zveřejnil insolvenční soud v insolvenčním rejstříku dne 31. 5. 2018 v 13.11 hodin (B-5) a že dlužnice podáním datovaným 5. 6. 2018, došlým insolvenčnímu soudu 6. 6. 2018 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne v 10.44 hodin), sdělila insolvenčnímu soudu, že ve smyslu ustanovení § 398a odst. 4 insolvenčního zákona podává námitku „proti zprávě pro oddlužení zveřejněné v insolvenčním rejstříku dne 31. 5. 2018“ a žádá o poskytnutí přiměřené lhůty „k podrobnému odůvodnění podané námitky“ (B-8). Insolvenční soud již dlužnici žádnou lhůtu k odůvodnění námitek neurčil a dlužnice námitky odůvodnila podáním datovaným 25. 6. 2018, došlým insolvenčnímu soudu 26. 6. 2018, zveřejněným v insolvenčním rejstříku 28. 6. 2018 v 10.07 hodin.

23. Jakkoli ustanovení § 398a insolvenčního zákona (v odstavci 4 ani jinde) výslovně nepojmenovává následek, jenž se pojí s později (než ve lhůtě 7 dnů od zveřejnění zprávy pro oddlužení v insolvenčním rejstříku) podanými námitkami (srov. např. § 298 odst. 3 větu první, část věty za středníkem insolvenčního zákona), jde o ustanovení formulované obdobně jako např. lhůta k námitkám proti konečné zprávě (srov. § 304 odst. 2 insolvenčního zákona). Přitom i při výkladu institutu konečné zprávy v insolvenčním zákoně se Nejvyšší soud přihlásil (v usnesení ze dne 28. 7. 2016, sen. zn. 29 NSČR 118/2016, uveřejněném pod číslem 134/2017 Sb. rozh. obč.) k výkladu, který podal k institutu konečné zprávy v zákoně č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání. Ten zahrnuje i závěr, podle něhož se k později (než v určené patnáctidenní lhůtě) podaným námitkám proti konečné zprávě nepřihlíží; tím však není dotčeno právo účastníků řízení poukázat při jednání o konečné zprávě, popřípadě v rámci odvolání podaného proti usnesení o schválení konečné zprávy, na rozpor konečné zprávy se skutečnostmi plynoucími z obsahu spisu (tedy se skutečnostmi věcně podloženými dosavadním obsahem spisu, nikoli s nedoloženými tvrzeními).

24. Ve stejném duchu je namístě vykládat i úpravu obsaženou v § 398a odst. 4 insolvenčního zákona. Platí tedy, že k námitkám proti zprávě pro oddlužení podaným později než do 7 dnů od zveřejnění zprávy pro oddlužení v insolvenčním rejstříku, se nepřihlíží; tím není dotčeno právo účastníka insolvenčního řízení poukázat před rozhodnutím insolvenčního soudu podle § 404 nebo § 405 insolvenčního zákona na rozpor zprávy pro oddlužení se skutečnostmi věcně podloženými dosavadním obsahem spisu.

25. Závěr, že k opožděně podaným námitkám se nepřihlíží, plyne i z toho, že jen se včasnými námitkami se pojí (pro účely jejich vypořádání) postupy uvedené v 398a odst. 5 a 6 insolvenčního zákona (opožděně uplatněným námitkám nepřiznává insolvenční zákon žádné účinky). Přitom Nejvyšší soud (stejně jako odvolací soud) nemá pochybnosti o tom, že lhůta k podání námitek proti zprávě pro oddlužení je lhůtou procesní; podání obsahující námitky proti zprávě pro oddlužení je (proto) včasné, je-li nejpozději posledního dne lhůty počítané od zveřejnění zprávy pro oddlužení podáno u soudu nebo odevzdáno orgánu, který má povinnost je doručit.

26. Výše formulované závěry odpovídají tomu, že smyslem právního institutu lhůty obecně je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích, urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 545/99, uveřejněný pod číslem 18/2000 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu).

č. 20

27. Nejvyšší soud se ztotožňuje i se závěrem odvolacího soudu, podle něhož musí být z obsahu podaných námitek zřejmé, jaké konkrétní výhrady se jimi uplatňují proti zprávě pro oddlužení. Po uplynutí lhůty k podání námitek již nelze úspěšně namítat takovou obranu, která nebyla uplatněna ve včasných námitkách (uplatňovat nová tvrzení o skutkových okolnostech).

28. V dané věci se výše uvedené závěry promítají tak, že námitky dovolatelky proti zprávě pro oddlužení datované 5. 6. 2018 a doručené insolvenčnímu soudu 6. 6. 2018 nebyly odůvodněny, a proto nebyly způsobilým podkladem pro jejich přezkoumání v námitkovém řízení. Doplnila-li dovolatelka námitky podáním datovaným 25. 6. 2018, doručeným insolvenčnímu soudu 26. 6. 2018, jde o námitky nové a uplatněné opožděně, když lhůta k jejich podání uplynula 7. 6. 2018. Odvolací soud tedy nepochybil, když uzavřel, že k opožděně podaným námitkám dovolatelky nelze přihlížet (nejde o námitky nedůvodné, jak dovodil insolvenční soud).

29. Argumentace dovolatelky, vycházející z oprávnění účastníků řízení podat blanketní opravný prostředek, je lichá. Námitky dle § 398a odst. 4 insolvenčního zákona totiž nejsou opravným prostředkem proti zprávě pro oddlužení. Jinak řečeno, jestliže účastník insolvenčního řízení ve lhůtě uvedené v § 398a odst. 4 insolvenčního zákona uplatní námitky proti zprávě pro oddlužení pouze blanketní formou (tedy tak, že proti zprávě pro oddlužení podává námitky, které odůvodní později), nejde o řádně a včas uplatněné námitky proti zprávě pro oddlužení; k doplnění takových „námitek“ po uplynutí uvedené lhůty se nepřihlíží.

30. K námitce dovolatelky týkající se přezkumu zprávy pro oddlužení insolvenčním soudem lze doplnit, že zprávu pro oddlužení přezkoumává insolvenční soud i tehdy, pokud proti ní nebyly podány žádné námitky (srov. § 398a odst. 3 insolvenčního zákona).

31. Jelikož se dovolatelce prostřednictvím uplatněného odvolacího důvodu a jeho obsahového vymezení nepodařilo zpochybnit správnost rozhodnutí odvolacího soudu Co do závěru o opožděnosti námitek proti zprávě pro oddlužení a Nejvyšší soud neshledal ani jiné vady řízení, k jejichž existenci u přípustného dovolání přihlíží z úřední

povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), dovolání v tomto rozsahu podle § 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř. zamítl.

32. Nejvyšší soud nepřehlédl, že v průběhu dovolacího řízení insolvenční soud usnesením ze dne 5. 8. 2020 rozhodl o rozvrhu a usnesením ze dne 25. 9. 2020, jež nabylo právní moci dne 24. 10. 2020, zrušil konkurs po splnění rozvrhového usnesení. Usnesením ze dne 23. 11. 2020, zprostil insolvenční soud insolvenčního správce funkce. Tuto okolnost však Nejvyšší soud neměl za překážku, která by bránila zabývat se podaným dovoláním v této věci.

č. 21

Závěr o tom, zda zaměstnanec územního samosprávného celku zařazený do úřadu územního samosprávného celku se plněním svých pracovních úkolů podílí na správních činnostech, je výhradně výsledkem objektivního právního posouzení, zda zaměstnancem vykonávané činnosti naplňují znaky „správních činností“ ve smyslu jejich legální definice uvedené v ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 312/2002 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), mezi které nepatří zařazení určitých činností pod správní činnosti územním samosprávným celkem v jeho vnitřních předpisech; k takovému zařazení lze sice přihlížet při posuzování charakteru zaměstnancem vykonávaných činností, ale stane-li se následně tato otázka mezi zaměstnavatelem (územním samosprávným celkem) a zaměstnancem spornou, není jím soud vázán při posuzování charakteru zaměstnancem vykonávaných činností.

č. 21

Skončení pracovního poměru, Odstupné

§ 13 zákona č. 312/2002 Sb. ve znění do 30. 6. 2017, § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 312/2002 Sb. ve znění do 30. 6. 2017, § 109 zákona č. 128/2000 Sb. ve znění do 30. 6. 2016, § 110 zákona č. 128/2000 Sb. ve znění do 30. 6. 2016, § 1 vyhlášky č. 512/2002 Sb.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 21 Cdo 2738/2019, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.2738.2019.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. 16 Co 32/2017.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobou podanou u Okresního soudu v Novém Jičíně dne 3. 5. 2016 se žalobkyně domáhala, aby jí žalovaný zaplatil 48 534 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z částky 48 534 Kč od 5. 4. 2016 do zaplacení. Žalobu zdůvodnila tím, že na základě pracovní

smlouvy ze dne 26. 1. 2005 pracovala u žalovaného jako referent státní správy a samosprávy až do 31. 1. 2016, kdy její pracovní poměr skončil na základě výpovědi z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce z důvodu zrušení jejího pracovního místa „Referent – pokladna“. Žalobkyni bylo vyplaceno odstupné ve výši trojnásobku průměrného výdělku, žalovaný jí však odmítl vyplatit další dvouměsíční odstupné podle ustanovení § 13 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednicích územních samosprávních celků. Žalobkyně je přesvědčena, že splňuje stanovené podmínky pro výplatu dalšího odstupného, neboť po celou dobu svého pracovního poměru byla zařazena na pracovní pozici referent státní správy a samosprávy a vykonávala správní činnosti dle popisu své pracovní náplně.

2. Žalovaný se uplatněnému nároku bránil tím, že naprosto převážnou částí pracovní náplně žalobkyně byla práce pokladní, v menší míře prováděla administrativní činnosti a v míře minimální činnosti ostatní. V rámci své činnosti se žalobkyně věnovala především přijímání plateb od občanů (příjem poplatků, nikoli jejich správa), v malém rozsahu také administrativním (evidenčním) úkonům při pojišťování majetku úřadu (nikoli sjednáváním pojištění). Jednalo se převážně o správu pokladny úřadu, kterou nelze podřadit pod pojem správní činnosti.

č. 21

3. Okresní soud v Novém Jičíně rozsudkem ze dne 22. 11. 2016, č. j. 13 C 143/2016-35 žalobě vyhověl a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni (k rukám jejího advokáta) na náhradě nákladů řízení 15 054,20 Kč. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně na základě pracovní smlouvy ze dne 26. 1. 2005 pracovala u žalovaného jako referent státní správy a samosprávy, že dopisem ze dne 25. 11. 2015 žalovaný rozvázal s žalobkyní pracovní poměr výpovědí z důvodu uvedeného v ustanovení § 52 písm. c) „zákoníku práce“ a že žalovaný odmítl žalobkyni vyplatit další odstupné podle ustanovení § 13 „zákona č. 312/2002 Sb.“ Jako předběžnou otázku řešil, zda žalobkyně byla úřednicí podle ustanovení § 2 odst. 4 „zákona č. 312/2002 Sb.“, tj. zda vykonávala správní činnosti ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 tohoto zákona (plnění úkolů v samostatné nebo přenesené působnosti územního samosprávného celku podle zvláštních právních předpisů). Dospěl k závěru, že výkonem správních činností není jen aplikace správního řádu, ale jedná se o ucelený, velmi široký soubor činností jak v samostatné, tak v přenesené působnosti, které samosprávný subjekt realizuje. Pod ně nezařazuje jen „servisní činnosti“ vykonávané správcem počítačové sítě, pracovníky zajišťujícími úklid budovy úřadu nebo její ostrahu či pracovníky zajišťujícími provozuschopnost budovy (správci budovy, údržbáři, kotelníci apod.). Vzhledem k tomu, že žalobkyně žádnou z těchto servisních činností nevykonávala, dospěl soud prvního stupně k závěru, že žalobkyně pracovala jako úřednice. Vykonávala-li tuto činnost od ledna 2005 do listopadu 2015, „náleží jí nikoliv jen odstupné ve výši trojnásobku průměrného výdělku, ale též další odstupné ve výši dvojnásobku průměrného výdělku dle § 13 odst. 2 písm. a) zákona č. 312/2002 Sb.“

4. K odvolání žalovaného Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 6. 2017, č. j. 16 Co 32/2017-61 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl, a žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalovanému (k rukám jeho advokátky) na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů 19 133 Kč. Odvolací soud nesouhlasil s názorem soudu prvního stupně, že za pomocné a servisní práce ve smyslu ustanovení § 1 odst. 3

písm. c) zákona č. 312/2002 Sb., o úřednicích územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů účinném do 30. 6. 2017 (dále též jen „zákon o úřednicích“), lze považovat kromě práce správce počítačové sítě pouze práce charakteru správce budovy, údržbáře, topiče, uklízečky, vrátného apod. Podle jeho názoru za výkon správní činnosti jistě nelze považovat jen samotné rozhodování ve správním řízení podle správního řádu, ale rovněž připravování podkladů pro takové rozhodnutí. Na druhou stranu je však třeba hodnotit výkon „čistě“ administrativních prací např. na sekretariátu, podatelně, pokladně apod. jako výkon pomocných prací ve smyslu ustanovení § 1 odst. 3 písm. c) zákona o úřednicích. Zaměstnanec územního samosprávného celku bude považován za úředníka, pokud se alespoň zčásti podílí na plnění úkolů, které jsou územnímu samosprávnému celku v samostatné nebo přenesené působnosti uloženy zvláštními právními předpisy. Naopak, pokud je jediným druhem práce zaměstnance výkon obslužných činností, zákon o úřednicích se na něho vztahovat nebude. Z tohoto právního názoru odvolací soud vycházel, když se na základě ustanovení § 13 odst. 3 písm. a) zákona o úřednicích (jako podmínkou vzniku nároku na další odstupné) zabýval tím, zda žalobkyně u žalovaného v pracovním poměru v převážném rozsahu vykonávala správní činnosti. S ohledem na zjištění, že žalobkyně mimo jiné zajišťovala odbornou agendu na úseku výkonu správy místního poplatku za užívání veřejného prostranství a že se proto zčásti podílela na plnění úkolů, které jsou územnímu samosprávnému celku v samostatné nebo přenesené působnosti uloženy zvláštními právními předpisy, dospěl odvolací soud k závěru, že žalobkyně byla úředníkem. Současně však zohlednil, že žalobkyně kromě uvedené činnosti vykonávala též práci pokladní (tj. zajišťovala pokladní služby včetně přijímání a vydávání peněz veřejnosti) a další „čistě“ administrativní práce (evidence, skladování a výdej spotřebního materiálu, evidence razítek a klíčů, výdej stravenek apod.). Protože žalovaný tvrdil, že „žalobkyně v naprosto převážném rozsahu vykonávala práci pokladní“, a protože žalobkyně toto tvrzení žádným způsobem „nezpochybňovala či nerozporovala“, odvolací soud učinil skutkový závěr, že žalobkyně vykonávala po převážnou část stanovené pracovní doby práci pokladní, kterou je třeba považovat za výkon pomocných prací ve smyslu ustanovení § 1 odst. 3 písm. c) zákona o úřednicích. Uzavřel proto, že „v případě žalobkyně nebyly splněny předpoklady pro vznik nároku na další odstupné podle § 13 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona o úřednicích“.

5. K dovolání žalobkyně Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 13. 11. 2018, č. j. 21 Cdo 5063/2017- 92 rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení. Nejvyšší soud vyložil, že pro rozhodnutí projednávané věci bylo určující, zda žalobkyně po dobu trvání pracovního poměru u žalovaného byla úředníkem, tedy zaměstnancem podílejícím se na výkonu správních činností zařazeným do městského úřadu (srov. § 2 odst. 4 zákona o úřednicích), který správní činnosti vykonával v převážném rozsahu. Odvolacímu soud vytknul, že při svém závěru o tom, že žalobkyně takovým zaměstnancem nebyla, vyšel ze skutkového zjištění, že žalobkyně vykonávala „po převážnou část stanovené pracovní doby práci pokladní“, tj. pomocné práce ve smyslu ustanovení § 1 odst. 3 písm. c) zákona o úřednicích, přičemž tento skutkový závěr nesprávně učinil jen na základě tvrzení žalovaného o tom, že „žalobkyně v naprosto převážném rozsahu vykonávala práci pokladní“, které žalobkyně „žádným způsobem nezpochybňovala či nerozporovala“. Přehlédl však, že soud nemůže zít

tvrzení účastníka za svá skutková zjištění jenom proto, že druhý účastník tato tvrzení „nezpochybňoval či nerozporoval“, neboť z takové nečinnosti účastníka ještě nevyplývá, jaký postoj tento účastník k tvrzeným skutečnostem z hlediska jejich pravdivosti a úplnosti zaujímá, a na taková skutková tvrzení proto nelze pohlížet stejně jako na shodná skutková tvrzení ve smyslu ustanovení § 120 odst. 3 o. s. ř.

6. Krajský soud v Ostravě následně rozsudkem ze dne 26. 2. 2019, č. j. 16 Co 32/2017-122 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl, a žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalovanému (k rukám jeho advokátky) na náhradě nákladů řízení před soudy „všech stupňů“ 28 403 Kč. Po zopakování dokazování „mj. pracovními náplněmi“ žalobkyně ze dne 26. 1. 2005, 19. 6. 2006 a 13. 4. 2007 vyšel ze zjištění, že žalobkyně v období od 26. 1. 2005 do 18. 6. 2006 „zajišťovala chod podatelny a výpravny – zástup, vykonávání různorodých administrativních prací dle pokynu vedoucího, provádění dílčích pracovněprávních úkonů a personalistických prací – sepisování pracovněprávních smluv a jejich součástí, příprava a kompletace zaměstnanecké dokumentace a předávání zpracovatelské firmě, evidence a likvidace stravenek zaměstnanců, včetně výdeje, výpočet cestovních náhrad při pracovních cestách, zajišťování pokladních služeb pro potřeby organizace včetně přijímání a vydávání peněz veřejnosti v souladu s Pracovním řádem MÚ Š.“; nezpochybňovala-li žalobkyně pravost a správnost „písemné“ pracovní náplně, neshledal odvolací soud „potřebným“ provádět důkaz účastnickou výpovědí žalobkyně. Uvedené činnosti podle názoru odvolacího soudu mají – vzhledem k jejich zařazení v katalogu prací stanoveného nařízením vlády č. 469/2002 Sb. – jednoznačně charakter „pomocných a servisních prací“ ve smyslu ustanovení § 1 odst. 3 písm. c) zákona o úřednících a „podpůrně“ o tom svědčí i skutečnost, že uvedené činnosti nejsou uvedeny ve výčtu správních činností podle vyhlášky č. 512/2002 Sb.; významně naopak není, co je za „správní činnost“ považováno podle organizačního řádu městského úřadu. Činnost na úseku státní správy a samosprávy (výkon správy místního poplatku za užívání veřejného prostranství), kterou lze považovat „za správní činnost“ ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona o úřednících, žalobkyně vykonávala „až podle pracovní náplně ze dne 13. 4. 2007“. Na základě uvedeného odvolací soud uzavřel, že žalobkyně „minimálně v období od vzniku pracovního poměru (26. 1. 2005) do 18. 6. 2006 vykonávala výhradně práce pomocné a servisní“. Vzhledem k tomu, že její pracovní poměr skončil ke dni 31. 1. 2016, nebyla splněna podmínka § 13 odst. 2 zákona o úřednících, tedy že by žalobkyně „po dobu 10 let vykonávala či se podílela na správní činnosti v převážném rozsahu (převážné části)“; za nadbytečné proto odvolací soud považoval se zabývat tím, zda v období od 13. 4. 2007 do 31. 1. 2016 žalobkyně vykonávala „po převážnou část stanovené pracovní doby práci pokladní“.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

7. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Uvedla, že nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu o tom, že v období od 26. 1. 2005 do 13. 4. 2007 vykonávala výhradně práce pomocné a servisní, které nelze podřadit pod výkon správních činností ve smyslu zákona o úřednících. Odvolacímu soudu vytýká, že při posuzování toho, co lze podřadit pod výkon správních činností, vycházel pouze z vyhlášky Ministerstva vnitra č. 512/2002 Sb., o zvláštní odborné způsobilosti úředníků územních

samosprávných celků, neboť se tím při výkladu pojmu správní činnosti omezil pouze na činnosti vykonávané v rámci přenesené působnosti obce, ačkoliv žalobkyně ve sporném období vykonávala „výhradně“ činnosti, které sám žalovaný označil v „organizačních řádech“ jako úkoly v samostatné působnosti. V řízení přitom „odkázala na konkrétní pracovní úkoly, které obsahují její pracovní náplně a které jsou současně žalovanou označeny za úkoly vykonávané v samostatné působnosti“. Zdůraznila, že od počátku pracovního poměru byla zaměstnána a zařazena na pracovní pozici referent státní správy a samosprávy a na základě pokynů nadřízených plnila i další „v pracovní náplni přímo neuvedené úkoly“. Je přesvědčena, že po dobu přesahující 10 let vykonávala různorodé činnosti, které lze považovat za „podílení se na výkonu správní činnosti“. Také vzhledem k tomu, že není jednotný výklad toho, co lze podřadit pod „výkon správních činností“, nastoluje (v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud neřešené) právní otázky, „jaké činnosti lze v obecné rovině podřadit pod plnění úkolů v samostatné působnosti v souladu se zákonem č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, a zák. č. 128/2000 Sb., o obcích“, „zda je pro rozhodování soudu o náplni práce úředníka rozhodující, zda dané konkrétní úkoly sám zaměstnavatel (obec) uvádí jako samosprávné činnosti ve svém organizačním řádu“ a zda pracovní náplň žalobkyně v období od 26. 1. 2005 do 13. 4. 2007 zahrnovala plnění úkolů v samostatné působnosti. Odvolacímu soudu rovněž vytýká, že „vzal v úvahu pouze ničím nepodložená tvrzení žalované, že výkon pracovní činnosti žalobkyně byl pouze činností obslužnou a pokud připouští, že ne, pak nebyla správní činnost žalobkyně vykonávána v převážné většině“. Nesprávný postup odvolacího soudu spatřuje též v tom, že po provedení listinných důkazů navržených stranami účastníky „vykázal z jednací síně“ za účelem porady senátu o důkazním návrhu žalobkyně na provedení „účastnického výslechu žalobkyně“ a následně „přímo“ vynesl rozsudek ve věci, aniž by účastníky poučil podle ustanovení § 119a o. s. ř. a aniž by „v průběhu řízení“ rozhodl o jejím důkazním návrhu (účastnickém výslechu); v odůvodnění napadeného rozsudku uvedené „tvrzení soudu“ o nadbytečnosti důkazu výslechem žalobkyně je – za situace, kdy „žalobkyně dle názoru odvolacího soudu v podstatě neunesla důkazní břemeno“ – „minimálně sporné“. Žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu změnil tak, že „žalobě vyhoví“.

8. Žalovaný navrhl zamítnutí dovolání. Uvedl, že odvolací soud použil vyhlášku Ministerstva vnitra č. 512/2002 Sb., o zvláštní odborné způsobilosti úředníků územních samosprávných celků, pouze jako podpůrný argument pro svůj závěr o tom, že žalobkyně vykonávané práce v období od 26. 1. 2005 do 18. 6. 2006 nelze podřadit pod výkon správní činnosti ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o úřednících. Podle žalovaného žalobkyně v průběhu řízení netvrdila, že by vykonávala „i práce odlišné od činností specifikovaných v pracovních náplních“ a ani „nespecifikovala konkrétní práce, které by dle jejího názoru měly být výkonem správních činností v přenesené nebo v samostatné působnosti“. Z tohoto důvodu bylo „dostačující“, že obsah pracovní náplně žalobkyně byl prokázán písemnými pracovními náplněmi a nebylo nutné provádět výslech žalobkyně. Žádná ze zjištěných činností potom nemůže být považována za správní činnost, neboť se podle žalovaného jedná o činnosti vykonávané pouze ve správě organizace, práce personalistické, účetní a pokladní. Zajišťování chodu podatelny a výpravny, ani činnost v oblasti personalistiky, účetnictví a pokladních služeb není správní činností; uvedené

činnosti nebyly obci svěřeny zvláštními právními předpisy do samostatné nebo přenesené působnosti a jsou navíc „běžně prováděny i v soukromoprávním sektoru při zajišťování fungování většiny právnických osob“.

III.

Přípustnost dovolání

9. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) projednal dovolání žalobkyně podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, účinném od 30. 9. 2017 (dále jen „o. s. ř.“), neboť dovoláním je napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán po 29. 9. 2017 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

10. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

11. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

12. Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci – mimo jiné – zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu odvolacího soudu – jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. – nepodléhá), že žalobkyně na základě pracovní smlouvy ze dne 26. 1. 2005 od téhož dne pracovala u žalovaného ve sjednaném druhu práce referent státní správy a samosprávy. Obsah pracovní činnosti žalobkyně byl stanoven písemnou „pracovní náplní“, jejíž obsah se v průběhu pracovního poměru průběžně měnil a doplňoval. Pracovní poměr žalobkyně skončil ke dni 31. 1. 2016 na základě výpovědi z pracovního poměru ze dne 25. 11. 2015 dané jí žalovaným z důvodu uvedeného v ustanovení § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů účinném do 30. 6. 2016 (dále jen „zákoník práce“). Žalovaný, který vyplatil žalobkyni odstupné ve výši trojnásobku průměrného výdělku podle ustanovení § 67 odst. 1 písm. c) zákoníku práce, odmítl žalobkyni vyplátit další odstupné podle ustanovení § 13 zákona o úřednících.

13. Za tohoto stavu věci závisí napadený rozsudek odvolacího soudu (mimo jiné) na vyřešení otázky hmotného práva, jaké činnosti lze ve smyslu ustanovení § 13 odst. 3 zákona o úřednících považovat za výkon „správní činnosti“ ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 tohoto zákona. Vzhledem k tomu, že uvedená právní otázka dosud nebyla v rozhodovací činnosti odvolacího soudu řešena ve všech souvislostech, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání žalobkyně je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV.

Důvodnost dovolání

14. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není podstatné.

15. Žalobkyně se v řízení domáhala zaplacení tzv. dalšího odstupného, které podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona o úřednících náleží úředníkovi územního samosprávného celku (vedle odstupného podle § 67 a 68 zákoníku práce), s nímž územní samosprávný celek rozváže pracovní poměr výpovědí z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až c) zákoníku práce nebo dohodou z těchto důvodů, a to ve výši a za podmínek stanovených v odstavcích 2 až 4 předmětného ustanovení. Úředníkovi náleží další odstupné ve výši dvojnásobku až čtyřnásobku průměrného měsíčního výdělku v závislosti na počtu odpracovaných let podle odstavce 3 (srov. § 13 odst. 2 zákona o úřednících). Pro tyto účely se do doby trvání pracovního poměru započítává pouze doba trvání pracovního poměru úředníka po 24. listopadu 1990 u územního samosprávného celku, který rozváže s úředníkem pracovní poměr způsobem stanoveným v odstavci 1, u jiného územního samosprávného celku nebo u správního úřadu, a to za podmínky, že v tomto pracovním poměru byly v převážném rozsahu vykonávány správní činnosti [srov. § 13 odst. 3 písm. a) zákona o úřednících]; doba pracovního poměru, který je vedlejším pracovním poměrem, se nezapočítává [srov. § 13 odst. 3 písm. b) zákona o úřednících].

16. Z uvedeného vyplývá, že nárok na další odstupné vzniká jen úředníkům územního samosprávného celku (nikoliv tedy jeho dalším zaměstnancům - „neúředníkům“), kteří (jako úředníci) u územního samosprávného celku (jiného územního samosprávného celku nebo správního úřadu) v pracovním poměru odpracovali stanovený počet let a k tomu ještě po tuto dobu v převážném rozsahu vykonávali správní činnosti. Odvolací soud, posuzoval-li splnění uvedených podmínek, zvolil postup (jemuž nelze nic vytknout), že se nejprve zabýval tím, zda žalobkyně po dobu trvání pracovního poměru účastníků alespoň 10 let [minimální doba pro vznik nároku na další odstupné ve výši dvojnásobku průměrného měsíčního výdělku podle ustanovení § 13 odst. 2 písm. a) zákona o úřednících] pracovala jako úřednice.

17. Zákon o úřednících upravuje pracovní poměr úředníků územních samosprávných celků a jejich vzdělávání (§ 1 odst. 1 zákona o úřednících). Úředníkem se pro účely tohoto zákona rozumí zaměstnanec územního samosprávného celku podílející se na výkonu správních činností zařazený do obecního úřadu, do městského úřadu, do magistrátu statutárního města nebo do magistrátu územně členěného statutárního města, do úřadu městského obvodu nebo úřadu městské části územně členěného statutárního města, do krajského úřadu, do Magistrátu hlavního města Prahy nebo do úřadu městské části hlavního města Prahy (§ 2 odst. 4 zákona o úřednících).

18. Uvedené pozitivní vymezení působnosti zákona doplňuje negativní vymezení, podle kterého se tento zákon nevztahuje na zaměstnance územního samosprávného celku a) zařazené v jeho organizačních složkách, b) zařazené jen v jeho zvláštních orgánech a c) kteří vykonávají výhradně pomocné, servisní nebo manuální práce nebo kteří výkon takových prací řídí (§ 1 odst. 3 zákona o úřednících).

19. Z hlediska posuzované právní otázky je významné, že uvedené negativní vymezení působnosti zákona o úřednících akcentuje, že zákon se nevztahuje na zaměstnance vykonávající výhradně pomocné, servisní nebo manuální práce (tzv. obslužné činnosti) a zaměstnance, kteří výkon takových prací řídí. Sem bude možno zařadit např. výkon administrativních prací na sekretariátu, v podatelně nebo na pokladně, servisní práce při údržbě a opravě počítačové sítě a jiných zařízení, řízení motorových vozidel a manuální práce při úklidu, zásobování, poskytování závodního stravování apod.

20. Z pozitivního vymezení působnosti vyplývá, že zákon o úřednících upravuje (jen) pracovní poměr úředníků a jejich vzdělávání a nevztahuje se na zaměstnance územního samosprávného celku, kteří s ním mají uzavřenou dohodu o pracích konaných mimo pracovní poměr (dohodu o provedení práce a dohodu o pracovní činnosti). Úředníkem územního samosprávného celku může být tedy jen zaměstnanec v pracovním poměru. Zaměstnanec, který má s územním samosprávným celkem uzavřenou dohodu o pracích konaných mimo pracovní poměr, úředníkem není, i když se jinak v tomto pracovněprávním vztahu na výkonu správních činností nějakým způsobem podílí. Protože členové zastupitelstva územních samosprávných celků nejsou ve vztahu k územnímu samosprávnému celku v pracovním poměru, ani na ně se zákon o úřednících nevztahuje.

č. 21

21. Z uvedeného vyplývá, že úředník územního samosprávného celku je definován třemi základními kritérii (znaky), jimiž jsou: a) musí jít o zaměstnance v pracovním poměru k územnímu samosprávnému celku, b) musí jít o zaměstnance zařazeného do úřadu územního samosprávného celku a c) musí jít o zaměstnance podílejícího se na správních činnostech. Tato kritéria musí být splněna kumulativně, jinak zaměstnance za úředníka považovat nelze. Splnění prvních dvou kritérií (posouzení jejich splnění) v praxi zpravidla obtíže činit nebude. Naplnění třetího kritéria – především posouzení, které činnosti je možné podřadit pod zákonnou definici „správních činností“ – však může být složitější, neboť součástí této definice není (taxativní ani demonstrativní) výčet činností, které se za správní činnosti považují.

22. Podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona o úřednících správními činnostmi se pro účely tohoto zákona rozumí plnění úkolů v samostatné nebo přenesené působnosti územního samosprávného celku podle zvláštních právních předpisů.

23. Jak již bylo uvedeno, uvedená legální definice nepodává vyčerpávající a jednoznačnou odpověď na otázku, jaké činnosti se považují za výkon správních činností; demonstrativní výčet by v tomto ohledu nic neřešil a výčet taxativní je s ohledem na velké rozpětí samostatné působnosti územních samosprávných celků problematický. Tuto odpověď nelze proto hledat jen v důvodové zprávě k zákonu o úřednících, podle které „správní činnosti je zejména správní rozhodování, správní kontrola, dozor nebo dohled, příprava návrhů právních předpisů a zajišťování právní činnosti správních úřadů, příprava návrhů koncepcí a programů, vytváření a vedení informačních systémů ve veřejné správě, statistika, správa rozpočtu územního samosprávného celku, krizové řízení a plánování, ochrana utajovaných skutečností, zabezpečování obrany státu, poskytování darů a dotací, poskytování informací podle zvláštního právního předpisu, další činnosti vyplývající ze zvláštních zákonů a příprava a vypracování věcných podkladů k ostatním správním činnostem“.

24. Odvolací soud proto správně dovodil, že pro určení okruhu osob, na které se zákon vztahuje (úředníků), je rozhodující především slovní spojení „plnění úkolů v samostatné nebo přenesené působnosti“; tento dílčí závěr koresponduje i s důvodovou zprávou k zákonu o úřednicích, která výkonem „správních činností“ rozumí „plnění úkolů v oblasti samostatné a přenesené působnosti územního samosprávného celku“. Se závěry, které odvolací soud učinil (a z velké části převzal z odborné literatury – srov. Vedral, Josef, Kdo je úředníkem podle zákona o úřednicích územních samosprávných celků, ASPI, ID: LIT25129CZ, nebo Vedral, Josef, Zákon o úřednicích územních samosprávných celků, ASPI, ID: LIT25181CZ) při výkladu pojmů „plnění úkolů v oblasti samostatné působnosti“ a „plnění úkolů v oblasti přenesené působnosti“, dovolací soud v zásadě souhlasí.

25. Obtížnější (s ohledem na rozsah samostatné působnosti) je vymezení pojmu „plnění úkolů v oblasti samostatné působnosti“. Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů účinném do 30. 6. 2016 (dále jen „zákon o obcích“), obec spravuje své záležitosti samostatně (dále jen „samostatná působnost“). Do samostatné působnosti obce patří záležitosti, které jsou v zájmu obce a občanů obce, pokud nejsou zákonem svěřeny krajům nebo pokud nejde o přenesenou působnost orgánů obce nebo o působnost, která je zvláštním zákonem svěřena správním úřadům jako výkon státní správy, a dále záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěří zákon (§ 35 odst. 1 zákona o obcích). Do samostatné působnosti obce patří zejména záležitosti uvedené v § 84, 85 a 102, s výjimkou vydávání nařízení obce. Obec v samostatné působnosti ve svém územním obvodu dále pečuje v souladu s místními předpoklady a s místními zvyklostmi o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů. Jde především o uspokojování potřeby bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku (§ 35 odst. 2 zákona o obcích).

26. Výkon samosprávy (samostatné působnosti) je primárně právem, nikoliv povinností (úkolem) územního samosprávného celku. To pochopitelně nevylučuje, aby zákon územním samosprávným celkům i v samostatné působnosti ukládal povinnosti (úkoly) provádět nebo zabezpečovat určité činnosti [na úrovni obce např. povinnost pravidelného ročního přezkoumávání hospodaření – § 42 zákona o obcích, povinnost obce vytvářet podmínky pro plnění povinné školní docházky – § 178 odst. 1 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), nebo povinnosti obce při nakládání s komunálním odpadem – § 17 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů]. Pokud by zákon o úřednicích rozuměl „plněním úkolů v samostatné působnosti“ jen tyto záležitosti, tedy oblasti, kdy je územním samosprávným celkům zákonem uloženo něco v samostatné působnosti vykonávat, byla by jeho osobní působnost poměrně úzká.

27. Nelze proto přehlédnout, že výkon samostatné působnosti územních samosprávných celků je především záležitostí jejich volených orgánů (zastupitelstva, rady a starosty, resp. hejtmána a primátora), zatímco teprve provádění přijatých rozhodnutí je věcí jejich úřadů (a následně *in concreto* úředníků v nich zařazených). Relevantní jsou pro tyto případy též ta ustanovení zákona o obcích, na jejichž základě jsou obecní úřady,

resp. jejich tajemníci povinni plnit úkoly, které jim uloží příslušná zastupitelstva, rady nebo starostové [srov. § 109 odst. 3 písm. a) bod 1 a § 110 odst. 4 písm. b) zákona o obcích].

28. Plněním úkolů v samostatné působnosti bude tedy to, co zastupitelstvo nebo rada uloží v rámci samostatné působnosti obecnímu úřadu [§ 109 odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o obcích], nebo to, co zastupitelstvo, rada nebo starosta uloží v rámci samostatné působnosti tajemníkovi obecního úřadu [§ 110 odst. 4 písm. b) zákona o obcích]. Toto „uložení úkolů“ se může uskutečnit buďto v konkrétní věci (usnesením zastupitelstva nebo rady v určité záležitosti), nebo obecně [typicky prostřednictvím organizačního řádu obecního úřadu schvalovaného radou obce, v němž se stanoví rozdělení pravomocí mezi jednotlivé odbory - srov. § 102 odst. 2 písm. f) a o) zákona o obcích]. Bude tedy záležet na tom, jaké úkoly v samostatné působnosti obce uloží příslušné orgány obce obecnímu úřadu a tím i jeho úředníkům.

29. Při vymezení pojmu „plnění úkolů v oblasti přenesené působnosti“ je třeba vycházet ze zákonné úpravy, z níž vyplývá, že státní správu, jejíž výkon je zákonem svěřen orgánu obce, orgán obce vykonává jako svou přenesenou působnost (§ 61 a násl.) – srov. § 7 odst. 2 zákona o obcích. Zajištění výkonu přenesené působnosti je povinností obce (srov. § 65 zákona o obcích); výkon přenesené působnosti – s výjimkou věcí, které patří do působnosti jiného orgánu obce – náleží obecnímu úřadu [srov. § 109 odst. 3 písm. b) zákona o obcích]. V případě přenesené působnosti bude tedy „podílem na výkonu správních činností“ participace na výkonu státní správy, jejíž výkon je jako celek (na rozdíl od výkonu samostatné působnosti) úkolem obce. Nepůjde přitom jen o vlastní rozhodování ve správním řízení podle správního řádu, ale i o přípravu podkladů pro takové rozhodnutí, z nichž se při jeho vydání vychází.

30. Pro vymezení pojmu „správní činnosti“ v konkrétním posuzovaném případě je důležitá též vyhláška Ministerstva vnitra č. 512/2002 Sb., o zvláštní odborné způsobilosti úředníků územních samosprávných celků, která v ustanovení § 1 obsahuje katalog taxativně vypočtených správních činností (v oblasti přenesené i samostatné působnosti), pro jejichž výkon se vyžaduje ověření zvláštní odborné způsobilosti. Obsah jednotlivých správních činností vypočtených v tomto ustanovení je prostřednictvím citací příslušných ustanovení právních předpisů upravujících tu kterou oblast veřejné správy definován v příloze této vyhlášky. Znamená to tedy, že vše, co je uvedeno v této vyhlášce, je též správní činností ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o úřednících. Na druhé straně ale není možno automaticky dovozovat, že činnosti ve vyhlášce neuvedené správní činnosti nejsou, neboť existují správní činnosti, k jejichž vykonávání není prokázání zvláštní odborné způsobilosti zapotřebí; v příloze k této vyhlášce jsou ve sloupci 4 stanoveny „náplně jednotlivých správních činností, k jejichž výkonu je nezbytné prokázání zvláštní odborné způsobilosti“ (§ 1 odst. 2 vyhlášky).

31. Posledním vodítkem je „zařazení zaměstnance do úřadu územního samosprávného celku“. Obecní úřad tvoří vedle starosty a místostarosty (místostarostů) tajemník obecního úřadu, je-li tato funkce zřízena, a zaměstnanci obce zařazení do obecního úřadu (§ 109 odst. 1 zákona o obcích). Zatímco stanovení celkového počtu zaměstnanců obce v obecním úřadu je vyhrazeno radě obce [srov. § 102 odst. 2 písm. j) zákona o obcích], tajemník obecního úřadu, který plní úkoly statutárního orgánu zaměstnavatele podle

zvláštních předpisů vůči zaměstnancům obce zařazeným do obecního úřadu [srov. § 110 odst. 4 písm. d) zákona o obcích], rozhoduje o výběru konkrétních osob na tato pracovní místa, tedy o jejich zařazování do obecního úřadu [s výjimkou vedoucích odborů (srov. § 102 odst. 2 písm. g) zákona o obcích) a tajemníka samotného (srov. § 103 odst. 3 zákona o obcích)]. Tajemníkovi obecního úřadu potom náleží též posouzení, zda fyzická osoba (zaměstnanec) je úředníkem, a rozhodnutí o jejím zařazení k výkonu správní činnosti v souladu s druhem práce uvedeným v pracovní smlouvě (srov. § 3 zákona o úřednících). Z tohoto zařazení je potom možno při posuzování charakteru pracovněprávního vztahu takto zařazeného (nezařazeného) zaměstnance vycházet. Stane-li se však následně otázka, zda zaměstnanec je úředníkem (a na jeho pracovněprávní vztah se vztahuje zákon o úřednících), předmětem sporu mezi zaměstnavatelem (územním samosprávným celkem) a tímto zaměstnancem, může (musí) soud sám posoudit, zda byla splněna všechna (shora uvedená) základní kritéria (znaky), aby zaměstnanec mohl být považován za úředníka.

32. Soudní dvůr Evropské unie v souvislosti s výjimkou z volného pohybu pracovníků vztahující se na zaměstnance ve veřejné správě (čl. 39 odst. 5 Smlouvy o založení Evropského společenství) vyložil, že uvedená výjimka nedopadá na všechny zaměstnance ve veřejné správě, nýbrž jen na ta pracovní místa ve veřejné správě, která jsou spjatá s výkonem moci a přidělením odpovědnosti za ochranu obecných zájmů státu (srov. rozsudek ze dne 17. 12. 1980 ve věci Komise Evropského společenství proti Belgickému království č. C 149/79, rozsudek ze dne 3. 6. 1986 ve věci Komise Evropského společenství proti Francouzské republice č. C-307/84 nebo rozsudek ve věci Komise Evropského společenství proti Italské republice č. C-225/85). V rozsudku ze dne 3. 7. 1986 ve věci Deborah Lawrie-Blum proti Land Baden-Württemberg, č. C-66/85 Soudní dvůr objasnil, že zaměstnáním ve veřejné správě jsou pozice, které zahrnují přímý nebo nepřímý výkon moci uložené veřejným právem při výkonu funkcí, jejichž účelem je chránit obecné zájmy státu nebo jiné veřejné autority a jež proto vyžadují zvláštní vztah loajality ke státu na straně osob, které tato zaměstnání vykonávají, a dále reciprocitu práv a povinností, na nichž je založeno pouto státní příslušnosti.

33. Z uvedeného plyne, že pod „správní činnosti“ ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona o úřednících je možno podřadit plnění úkolů v oblasti veřejné správy (státní správy a samosprávy), tj. činnosti vykonávané na podkladě a v mezích veřejného práva v obecném (veřejném) zájmu, jež představují přímý nebo nepřímý výkon moci spojený s odpovědností konajícího správního orgánu a osob do něj zařazených za dosažení sledovaného výsledku. Zpravidla se bude jednat o činnosti, pro které musí zaměstnanec (úředník) splňovat zvláštní odbornou způsobilost. Naopak, za „správní činnosti“ nelze považovat pomocné, servisní nebo manuální práce (tzv. obslužné činnosti) a jejich řízení, popřípadě další činnosti, při jejichž výkonu zaměstnanec nenese odpovědnost za výsledek při plnění úkolů v oblasti samostatné a přenesené působnosti územního samosprávného celku.

34. Zaměstnance územního samosprávného celku bude možno (za splnění zbývajících dvou předpokladů) považovat za úředníka, pokud se alespoň zčásti podílí na plnění úkolů, které jsou územnímu samosprávnému celku v samostatné nebo přenesené působnosti uloženy zvláštními právními předpisy nebo které vyplývají z usnesení jeho

volených orgánů. V každém jednotlivém případě se závěr bude odvíjet od skutkových zjištění o sjednaném druhu práce zaměstnance a o činnostech, které v jeho rámci zaměstnanec fakticky vykonává (vykonával) – srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2020 sp. zn. 21 Cdo 4041/2018.

35. Odvolací soud se v souladu s podaným výkladem zabýval tím, jaké činnosti žalobkyně u žalovaného v rámci sjednaného druhu práce fakticky vykonávala a zda tyto činnosti naplňují uvedené znaky „správních činností“ ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona o úřednících. Vyšel přitom ze skutkového zjištění (jehož správnost přezkumu dovolacího soudu nepodléhá), že v období od 26. 1. 2005 do 18. 6. 2006 žalobkyně (na základě pracovní náplně ze dne 26. 1. 2005) „zajišťovala chod podatelny a výpravny – zástup, vykonávání různorodých administrativních prací dle pokynu vedoucího, provádění dílčích pracovněprávních úkonů a personalistických prací – sepisování pracovněprávních smluv a jejich součástí, příprava a kompletace zaměstnanecké dokumentace a předávání zpracovatelské firmě, evidence a likvidace stravenek zaměstnanců, včetně výdeje, výpočet cestovních náhrad při pracovních cestách, zajišťování pokladních služeb pro potřeby organizace včetně přijímání a vydávání peněz veřejnosti v souladu s Pracovním řádem MÚ Š.“, a že teprve na základě pracovní náplně ze dne 13. 4. 2007 žalobkyně prováděla „výkon správy místního poplatku za užívání veřejných prostranství“.

č. 21

36. Ze samotné povahy těchto činností vyplývá, že jejich výkon nepředstavuje zajišťování veřejných záležitostí týkajících se zájmu obce a jejích občanů zabezpečovaných výkonem státní správy a samosprávy, a tedy ani přímý nebo nepřímý výkon moci, který by byl spojen s odpovědností žalobkyně za dosažení sledovaného výsledku při správě veřejných záležitostí. Odvolací soud v této souvislosti správně přihlédl k tomu, že žalovaný při vymezení obsahu pracovní náplně žalobkyně postupoval podle Katalogu prací obsaženého v příloze nařízení vlády č. 469/2002 Sb., kterým se stanoví katalog prací a kvalifikační předpoklady a kterým se mění nařízení vlády o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů účinném do 30. 12. 2006, ve kterém jsou „veškeré činnosti uvedené v pracovní náplni ze dne 26. 1. 2005 (...) zařazeny v první části jako práce ve správě organizace (část 1.1) – a to konkrétně v rámci povolání 1.1.1 administrativní a spisový pracovník, dále jako personalistické, ekonomické a obchodní práce (část 1.2) – v rámci povolání 1.2.1 personalista, povolání 1.2.3 účetní a povolání 1.2.6 pokladník“, kdežto činnosti na úseku státní správy a samosprávy jsou zařazeny až v části státní správa a samospráva (2.10) „v rámci povolání 2.10.1 referent státní správy a samosprávy“. V souladu s podaným výkladem odvolací soud též (podpůrně) zohlednil, že činnosti, které žalobkyně v uvedené době vykonávala, „nejsou uvedeny ve výčtu správních činností podle vyhlášky č. 512/2002 Sb.“

37. Z uvedeného vyplývá nepochybný závěr, že žalobkyně v období od 26. 1. 2005 do 18. 6. 2006 pro žalovaného vykonávala činnosti, které – jak rovněž dovodil odvolací soud – mají „jednoznačně charakter pomocných a servisních prací ve smyslu § 1 odst. 3 písm. c) zákona o úřednících“. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit skutečnost, že podle organizačního řádu Městského úřadu Š. patří zabezpečování pokladní služby, provádění likvidace cestovních příkazů při pracovních cestách, vydávání stravenek zaměstnancům, zabezpečování personální evidence zaměstnanců a zajišťování správy

podatelný mezi úkoly na úseku samostatné působnosti. Závěr o tom, zda zaměstnanec územního samosprávného celku zařazený do úřadu územního samosprávného celku se plněním svých pracovních úkolů podílí na správních činnostech, je výhradně výsledkem objektivního právního posouzení, zda zaměstnancem vykonávané činnosti naplňují shora uvedené znaky „správních činností“ ve smyslu jejich legální definice uvedené v ustanovení § 2 odst. 3 zákona o úřednících, mezi které zařazení určitých činností pod správní činnosti územním samosprávným celkem v jeho vnitřních předpisech nepatří; k takovému zařazení lze sice při posuzování charakteru zaměstnancem vykonávaných činností přihlížet, ale stane-li se následně tato otázka mezi zaměstnavatelem (územním samosprávným celkem) a zaměstnancem předmětem sporu, není jím soud při posuzování charakteru zaměstnancem vykonávaných činností vázán. Odvolací soud zde v souladu s podaným výkladem uvedl, že „z hlediska právního posouzení věci je totiž významné pouze to, zda pracovní činnost, kterou žalobkyně fakticky vykonávala, lze považovat za 'správní činnost' podle legální definice obsažené v § 2 odst. 3 zákona o úřednících, nikoli to, co bylo za takovou činnost případně 'prohlášeno' v organizačním řádu městského úřadu“.

38. Lze proto uzavřít, že v období od vzniku pracovního poměru účastníků (26. 1. 2005) do 18. 6. 2006, kdy pro žalovaného vykonávala výhradně práce pomocné a servisní, žalobkyně nebyla úředníkem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o úřednících. Ke dni skončení pracovního poměru (31. 1. 2016) nemohla být potom splněna podmínka stanovená ustanovením § 13 odst. 2 zákona o úřednících pro vznik nároku žalobkyně na vyplacení dalšího odstupného ve výši dvojnásobku průměrného výdělku spočívající v tom, že dovršila 10 let pracovního poměru úředníka; ze skutkových tvrzení žalobkyně ani z výsledků provedení dokazování nevyplývá, že by žalobkyně v době od 24. listopadu 1990 byla v pracovním poměru u jiného územního samosprávného celku nebo u správního úřadu, u něhož by v převážném rozsahu vykonávala správní činnosti.

39. Je-li dovolání přípustné, zabýval se dovolací soud tím, zda řízení není postiženo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (srov. § 242 odst. 3 větu druhou o. s. ř.), a to v první řadě na základě námitek, které vznesla žalobkyně v dovolání.

40. Namítá-li žalobkyně, že odvolací soud před vydáním napadeného rozsudku nerozhodl o jejím důkazním návrhu na provedení účastnické výpovědi žalobkyně a navrhovaný důkaz neprovedl, i když „žalobkyně dle názoru odvolacího soudu v podstatě neunesla důkazní břemeno“, pak přehlíží, že v občanském soudním řízení platí zásada, že o tom, které důkazy budou provedeny, rozhoduje soud. Soud není vázán důkazními návrhy účastníků potud, že by byl povinen provést všechny nabízené důkazy; je oprávněn posoudit všechny důkazní návrhy a rozhodnout o tom, které z těchto důkazů provede. O tom, zda soud provede navržený důkaz, nemusí vydat zvláštní rozhodnutí; rozhodne-li se navržený důkaz neprovést, vypořádá se s touto otázkou v odůvodnění svého rozsudku. Nelze proto spatřovat porušení zásad spravedlivého procesu v tom, že soud nevyhoví všem důkazním návrhům účastníka, má-li za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2010 sp. zn. 21 Cdo 1544/2009 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2011 sp. zn.

23 Cdo 2496/2011). Soud může odmítnout provést jako „nadbytečný“ takový důkaz, prostřednictvím něhož mají být objasňovány skutečnosti, které za řízení již byly spolehlivě prokázány jinak (jinými důkazy) nebo které jsou podloženy shodnými tvrzeními účastníků, jež může soud vzít za svá skutková zjištění (§ 120 odst. 3 o. s. ř.); odmítne-li soud provést účastníkem označený důkaz proto, že je „nadbytečný“, je tím samo o sobě vyloučeno, aby rozhodl o věci samé v neprospěch tohoto účastníka z důvodu neunesení důkazního břemene (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 8. 2003 sp. zn. 21 Cdo 408/2003). Odvolací soud (který nevycházel ze závěru o neunesení důkazního břemene žalobkyní o skutečnostech, z nichž vyplývá, jaké činnosti pro žalovaného v posuzovaném období vykonávala, ale naopak ze závěru, že tyto rozhodné skutečnosti byly prokázány listinnými důkazy) postupoval v souladu s uvedenými závěry soudní praxe, odůvodnil-li v písemném vyhotovení svého rozsudku neprovedení důkazu účastnickou výpověď žalobkyně, navrženou k prokázání „faktického obsahu její pracovní náplně“, spolehlivě tím, že se jedná o nadbytečný důkaz, neboť „jednotlivé 'písemné' pracovní náplně žalobkyně byly dostatečně srozumitelné a určité, vyplývalo z nich, jaké konkrétní práce žalobkyně fakticky vykonávala“, a to „za situace, kdy žalobkyně pravost a správnost písemných pracovních náplní nezpochybňovala“. Toto odůvodnění má přitom dostatečnou oporu v obsahu spisu, ze kterého vyplývá, že žalobkyně k obsahu písemných pracovních náplní, jimiž odvolací soud provedl důkaz u jednání dne 26. 2. 2019, neměla žádné připomínky a neuvedla ani žádné skutečnosti, kterými by jejich obsah zpochybňovala.

41. Žalobkyně dále namítá, že odvolací soud rozhodl ve věci samé, aniž by účastníky vyzval „v souladu s ust. § 119a ke shrnutí svých návrhů a vyjádření se k dokazování a ke skutkové a k právní stránce věci“.

42. Namítaný nedostatek v postupu soudu, pokud by z obsahu spisu vyplýval, by zakládal zmatečnou vadu podle ustanovení § 229 odst. 3 o. s. ř. spočívající v tom, že nesprávným postupem soudu (který by však znamenal porušení ustanovení § 215 odst. 2 věty druhé o. s. ř., nikoliv ustanovení § 119a o. s. ř., které se pojmově spojuje s řízením před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení ho tudíž nelze aplikovat) byla žalobkyni odňata možnost jednat před soudem.

43. Odnětím možnosti jednat před soudem se rozumí postup soudu, jímž by znemožnil účastníku řízení realizaci procesních práv, která mu zákon přiznává. O zmatečnost ve smyslu § 229 odst. 3 o. s. ř. jde přitom jen tehdy, jestliže šlo o postup nesprávný (uvažováno z hlediska zachování postupu určeného zákonem nebo dalšími obecně závaznými právními předpisy) a jestliže se postup soudu projevil v průběhu řízení a nikoli při vlastním rozhodování soudu (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 1992 sp. zn. 2 Cdo 19/92, uveřejněné pod číslem 25 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1993, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 1997 sp. zn. 2 Cdo 1420/96, uveřejněné pod č. 1 v časopise Soudní judikatura, roč. 1997, a ze dne 9. 7. 2008 sp. zn. 21 Cdo 1307/2007, uveřejněné pod č. 78 v časopise Soudní judikatura, roč. 2010).

44. Podle ustanovení § 215 odst. 2 věty druhé o. s. ř. na závěr předseda senátu účastníky vyzve, aby shrnuli své návrhy a aby se vyjádřili k dokazování a ke skutkové a k právní stránce věci.

45. Z protokolu o jednání odvolacího soudu ze dne 26. 2. 2019 vyplývá, že předseda senátu poté, co postupoval podle ustanovení § 119 odst. 3 o. s. ř. a přečetl rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 11. 2018 sp. zn. 21 Cdo 5063/2017, provedl důkaz listinami (pracovní smlouvou, výpovědí z pracovního poměru a pracovními náplněmi), účastníkům dal možnost, aby se k provedeným důkazům vyjádřili (účastníci „ke čteným listinným důkazům bez připomínek“), provedl důkaz žalobkyni předloženým organizačním řádem Městského úřadu Š., zástupce žalovaného následně „odkázal“ na obsah podaného odvolání a připojil krátké vyjádření k charakteru žalobkyni vykonávaných činností, zástupce žalobkyně k důkazu navrhl účastnický výslech žalobkyně k „faktickému obsahu její pracovní náplně“, načež zástupci účastníků vznesli požadavek na náhradu nákladů řízení a jednání bylo přerušeno za účelem porady senátu před vyhlášením rozsudku. Z uvedeného vyplývá, že oba účastníci řízení měli při jednání odvolacího soudu dostatečný prostor k tomu, aby se vyjádřili k dokazování a ke skutkové a k právní stránce věci a přednesli své návrhy a z postupu soudu jim muselo být zřejmé, že dokazování se končí a vše směřuje k vyhlášení rozhodnutí ve věci (proto také vznesli své požadavky na náhradu nákladů řízení).

46. Za těchto okolností – i když předseda senátu odvolacího soudu při jednání neučinil formální výzvu podle ustanovení § 215 odst. 2 věty druhé o. s. ř. – nelze mít za to, že byla dovolatelce odňata možnost jednat před soudem, a řízení tak bylo zatíženo zmatečností vadou ve smyslu ustanovení § 229 odst. 3 o. s. ř. Právo dovolatelky garantované i článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod na jednání před soudem bylo v projednávané věci zachováno.

47. Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný. Protože nebylo zjištěno, že by byl postižen některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobkyně podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

č. 22

č. 22

Ochrana spotřebitele podle oddílu 4 nařízení Brusel I bis nenáleží podnikající právnické osobě, které spotřebitel postoupil pohledávku před zahájením soudního řízení.

Příslušnost soudu mezinárodní, Spotřebitel, Postoupení pohledávky

čl. 17 a čl. 18 odst. 1 nařízení Brusel I bis

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2021, sp. zn. 30 Cdo 812/2021, ECLI:CZ:NS:2021:30.CDO.812.2021.1

Nejvyšší soud k dovolání žalované 3) zrušil usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 10. 2020, sp. zn. 5 Cmo 128/2020, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se v řízení domáhá náhrady škody ve výši 540 452,58 Kč, která představuje celkovou ztrátu investice K. H.. Žalobkyně pohledávku uplatňovanou za žalovanými nabyla před zahájením sporu jejím postoupením od K. H. Žalovaná 3) se k žalobě vyjádřila tak, že vznesla námitku nedostatku mezinárodní příslušnosti českých soudů.

2. Krajský soud v Brně jako soud prvního stupně usnesením ze dne 15. 5. 2020, č. j. 18 Cm 23/2017-230, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 12. 8. 2020, č. j. 18 Cm 23/2017, rozhodl tak, že se řízení vůči žalované 3) zastavuje (výrok I), žalobkyně a žalovaná 3) vůči sobě nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalovaní 1) a 2) a žalovaná 3) vůči sobě nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).

č. 22

3. Soud prvního stupně uvedl, že na posuzovanou věc je třeba aplikovat čl. 7 odst. 1 písm. b) druhá odrážka nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 1215/2012 ze dne 12. 12. 2012 o příslušnosti a uznávání výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (přepřelované znění), dále jen „nařízení Brusel i bis“, a kritériem pro určení mezinárodní příslušnosti je zde místo poskytování služeb žalovanou 3). Soud prvního stupně uzavřel, že takovým místem je území Maltské republiky, neboť žalovaná 3) odtamtud činí veškerá investiční rozhodnutí a z téhož místa též investuje své prostředky. Příslušné jsou tedy maltské soudy. Soud prvního stupně rovněž dodal, že vůči žalované 3) nelze aplikovat čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel i bis, neboť žalovaná 3) nemá na území České republiky žádné zastoupení, pobočku nebo provozovnu. Řízení proto vůči žalované 3) podle § 104 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), zastavil.

4. Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací na základě odvolání žalobkyně usnesení soudu prvního stupně změnil tak, že se řízení vůči žalované 3) nezastavuje.

5. Odvolací soud uzavřel, že předmětnou smlouvu K. H. uzavřela jako spotřebitel, neboť při jejím uzavření nejednala v rámci své profesionální nebo podnikatelské činnosti. Odvolací soud se tak zabýval otázkou, zda se na žalobkyni, jakožto právnickou osobu, na niž byla pohledávka K. H. postoupena, rovněž vztahuje ochrana spotřebitele podle oddílu 4 nařízení Brusel I bis. S odkazem na rozsudky Soudního dvora evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 18. 7. 2013 ve věci C 208/18, ÖFAB, Östergötlands Fastigheter AB proti Franku Kootovi a Evergreen Investments BV, a ze dne 20. 6. 2013 ve věci C-352/12, Consiglio Nazionale degli Ingegneri proti Comune di Castelveccchio Subequo a Comune di Barisciano, uzavřel, že postoupení pohledávky původním věřitelem nemůže mít samo o sobě vliv na určení místně příslušného soudu. Mezinárodní příslušnost soudů České republiky je tak podle mínění odvolacího soudu založena podle čl. 18 odst. 1 nařízení Brusel I bis, podle kterého může spotřebitel žalovat smluvního partnera i u soudu místa, kde má spotřebitel bydliště. Odvolací soud jako tzv. *obiter dictum* dodal, že by šlo případně uvažovat i o aplikaci čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel I bis, neboť žalovaná 3)

provozuje na území České republiky „neformální pobočku“ tím, že si zde pronajímá místnost.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Usnesení odvolacího soudu napadla žalovaná 3) v celém rozsahu včasným dovoláním, jehož přípustnost spatřovala v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla řešena.

7. Dle žalované 3) odvolací soud nesprávně posoudil otázku mezinárodní příslušnosti soudů České republiky, konkrétně nesouhlasí s posouzením naplnění podmínek oddílu 4 nařízení Brusel i bis. Žalovaná 3) namítá, že podle čl. 18 odst. 1 nařízení Brusel i bis lze postupovat jedině v případě, že žalobce je spotřebitelem a podává žalobu proti svému smluvnímu partnerovi. Dle žalované 3) jsou oba rozsudky, na něž ve svém usnesení odkázal odvolací soud, v projednávané věci nepřiléhavé, neboť v jednom případě došlo k záměně věřitele až po zahájení soudního řízení, druhý rozsudek se příslušností soudu vůbec nezabývá. Naopak SDEU již otázku příslušnosti soudu v případě postoupení pohledávky ze spotřebitele na právnickou osobu před zahájením řízení již řešil, a to v rozsudku ze dne 19. 1. 1993 ve věci C-89/91, Shearson Lehman Hutton proti TVB, dále jen „rozsudek Hutton“ a v rozsudku ze dne 1. 10. 2002 ve věci C-167/00, Verein für Konsumenteninformation proti Karlu Heinz Henkelovi, dále jen „rozsudek Henkel“. V obou jím projednávaných případech uzavřel, že právnická osoba, která je postupníkem práva, aniž by sama byla účastníkem spotřebitelské smlouvy, nemůže být považována za spotřebitele a nemůže požívat ochrany v podobě zvláštní příslušnosti ve věcech spotřebitelských. Dále žalovaná 3) v dovolání namítala, že pronájem jedné místnosti na území České republiky nelze považovat za „neformální pobočku“, jak naznačil odvolací soud, a nelze tak příslušnost soudu dovodit z čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel i bis. Žalovaná 3) navrhla, aby dovolací soud změnil napadené usnesení odvolacího soudu tak, že se usnesení soudu prvního stupně potvrzuje a žalobkyni se ukládá zaplatit žalované 3) náhradu nákladů řízení.

8. Žalobkyně ve svém vyjádření k dovolání namítala, že paní K. H. byla v době uzavření smlouvy v postavení spotřebitele a skutečnost, že později došlo k postoupení pohledávky na žalobkyni, nic nemění na povaze vzniklého vztahu. Dále uvedla, že žalovaná 3) má centrum činnosti na území České republiky, neboť na adrese maltského sídla žalované 3) v současnosti sídlí mnoho dalších společností a na budově se nenachází žádné vnější označení kanceláře žalované 3), tudíž řízení činnosti z území Maltské republiky je nereálné. Naopak žalovaná 3) byla v období, po které trval smluvní vztah s paní K. H., řízena českými občany, své produkty nabízela téměř výlučně Čechům, v České republice propagovala své produkty, zde otevírala i účty svým klientům, řešila reklamace apod. Žalobkyně uvedla, že místní příslušnost Krajského soudu v Brně dovozuje z ustanovení čl. 7 odst. 2 a 5 nařízení Brusel i bis. Žalobkyně navrhla, aby bylo dovolání žalované 3) zamítnuto.

III.

Přípustnost dovolání

9. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 2. 2019 (viz čl. IV a XII zákona č. 287/2018 Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

10. Dovolání žalované 3) bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky povinného zastoupení podle § 241 odst. 1 o. s. ř., a obsahovalo náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř. Dovolací soud se proto zabýval jeho přípustností.

11. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

12. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

13. Otázka, zda lze existenci nájmu prostoru na území České republiky považovat za provozování pobočky, zastoupení nebo jinou provozovnu ve smyslu čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel i bis, nemůže založit přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř., neboť odvolací soud na jejím řešení své rozhodnutí nezaložil; odvolací soud své rozhodnutí založil na výkladu čl. 18 nařízení Brusel i bis a k výše uvedené otázce se vyjádřil pouze nad rámec odůvodnění (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 1999, sp. zn. 2 Cdon 808/97, uveřejněné pod číslem 27/2001 Sb. rozh. obč.).

14. Dovolání je však přípustné pro řešení otázky, zda ochrana spotřebitele podle oddílu 4 (čl. 17 až 19) nařízení Brusel i bis v podobě možnosti podat žalobu u soudu bydliště spotřebitele náleží i podnikající právnické osobě, na níž byla pohledávka před zahájením soudního řízení spotřebitelem postoupena, neboť tato otázka dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího soudu řešena.

IV.

Důvodnost dovolání

15. Dovolání je důvodné.

16. V posuzovaném sporu je nezbytné zodpovědět otázku, zda je v poměrech projednávané věci dána mezinárodní příslušnost soudů České republiky, a to ve smyslu nařízení Brusel i bis, neboť se jedná o spor s mezinárodním prvkem, v občanské či obchodní věci, soudní řízení bylo zahájeno po 10. 1. 2015 a žalobkyně a žalovaní mají své sídlo (bydliště) na území různých členských států EU (srov. čl. 1 odst. 1 a čl. 66 odst. 1 nařízení Brusel i bis). Pro věc určující je proto posouzení, zda byly splněny podmínky aplikace oddílu 4 nařízení Brusel i bis pro příslušnost ve věcech týkajících se sporů ze spotřebitelských smluv tak, že i žalující právnické osobě (podnikateli) svědčí související procesní ochrana jinak poskytovaná spotřebitelům, coby slabší straně smlouvy.

17. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Brusel i bis ve věcech týkajících se smlouvy uzavřené spotřebitelem pro účel, který se netýká jeho profesionální nebo podnikatelské činnosti, se příslušnost určuje podle tohoto oddílu, a) jedná-li se o koupi movitých věcí na splátky; b) jedná-li se o půjčku návratnou ve splátkách nebo o jiný úvěrový obchod určený k financování koupě takových movitých věcí, nebo c) ve všech ostatních případech, kdy byla smlouva uzavřena s osobou, která provozuje profesionální nebo podnikatelské činnosti v členském státě, v němž má spotřebitel bydliště, nebo pokud se jakýmkoli způsobem taková činnost na tento členský stát nebo na několik členských států včetně tohoto členského státu zaměřuje, a smlouva spadá do rozsahu těchto činností.

18. Podle čl. 18 nařízení Brusel i bis může spotřebitel podat žalobu proti smluvnímu partnerovi buď u soudů členského státu, v němž má tento smluvní partner bydliště (sídlo), nebo, bez ohledu na bydliště druhé strany, u soudu místa, v němž má spotřebitel bydliště.

19. Judikatura SDEU přijatá k výkladu čl. 16 dříve účinného nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. 12. 2000, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (nařízení Brusel I) a jej předcházejícího čl. 14 Úmluvy ze dne 27. 9. 1968 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Bruselská úmluva), je přitom plně uplatnitelná i při výkladu čl. 18 nařízení Brusel i bis, neboť se jedná o ustanovení obsahově rovnocenná (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 3. 2013, ve věci C-419/11, Česká spořitelna, a. s. proti Geraldůvi Feichterovi, bod 27).

20. Otázkou, zda se *forum actoris* spotřebitelů vztahuje i na postupníky jejich nároků, se SDEU již několikrát zabýval. Shledal, že zvláštní soudní příslušnost pro spotřebitele není použitelná na právnické osoby, které jednají jako postupníci nároků spotřebitele, a to z toho důvodu, že tyto právnické osoby nejsou slabší stranou a zároveň nejsou ani smluvní stranou spotřebitelské smlouvy. Ochrana spotřebitele se uplatní pouze tehdy, pokud je spotřebitel v řízení sám žalobcem nebo žalovaným (srov. bod 23 rozsudku Hutton a bod 33 rozsudku Henkel).

21. Řešení, které přijal SDEU, vychází primárně ze zájmu chránit spotřebitele jakožto strany, která je ekonomicky slabší a méně zkušená v záležitostech práva, aby nebyl odrazen od podání žaloby v cizím státě. Ochranná funkce oddílu 4 nařízení Brusel i bis by tedy neměla být rozšířena na osoby, u kterých tato ochrana není oprávněná (srov. body 18 a 19 rozsudku Hutton).

22. Již z vlastní formulace čl. 18 odst. 1 Brusel i bis. („spotřebitel může podat žalobu proti smluvnímu partnerovi“) vyplývá, že pravidlo příslušnosti je vždy omezeno na konkrétní a specifické smluvní strany. Výklad, podle kterého by uvedený článek zahrnoval nároky uplatňované právnickou osobou na základě spotřebitelské smlouvy, by přerušil logickou vazbu mezi články 17 a 18, neboť zvláštní kritérium soudní příslušnosti pro spotřebitelské spory má za cíl chránit osobu v postavení spotřebitele, pokud jde o konkrétní smlouvu. Nelogické se tak jeví řešení, kdyby bylo možné tuto úzkou spojitost mezi postavením spotřebitele a danou smlouvou oslabit tím, že by byla příznána na základě nároku vyplývajícího ze smlouvy uzavřené jinou osobou (srov. stanovisko generálního advokáta

M. Bobka ze dne 14. 11. 2017 ve věci C-498/16, Maximilian Schrems proti Facebook Ireland Limited, body 81 až 86).

23. Nařízení Brusel i bis vychází z obecné zásady, že příslušné jsou soudy toho členského státu, ve kterém má žalovaný své bydliště (sídlo). Derogace tohoto principu je v zásadě možná jen v případech výslovně předvídaných v oddílech 2 až 7. Pravidla pro určení příslušnosti, která se odchyľují od této obecné zásady, tedy nemohou vést k výkladu, který jde nad rámec situací předpokládaných v nařízení (srov. rozsudek SDEU ze dne 17. 6. 1992 ve věci C-26/91, Jakob Handte & Co. GmbH proti Traitements Mécanochimiques des Surfaces SA, bod 14). Takový restriktivní výklad se uplatní i v případě zvláštní příslušnosti ve spotřebitelských sporech dle oddílu 4 nařízení Brusel i bis, který umožňuje spotřebiteli žalovat svého smluvního partnera u soudů státu, v němž má bydliště spotřebitel (srov. rozsudek SDEU ze dne 14. 3. 2014 ve věci C-419/11, Česká spořitelna, a. s., proti Geraldovi Feichterovi, bod 26)

č. 22

24. Nejvyšší soud se proto plně ztotožňuje s názorem uvedeným v podaném dovolání ohledně toho, že ochranu spotřebitele podle oddílu 4 nařízení Brusel i bis nelze rozšířit na právnické osoby, které v řízení vystupují v roli postupníků pohledávek spotřebitelů. O správnosti tohoto dovozeného závěru nevytvívá Nejvyššímu soudu žádná rozumná pochybnost, neboť výslovně vyplývá i z judikatury SDEU (jedná se o tzv. *acte éclairée*). Není proto povinností Nejvyššího soudu, jakožto soudu, jehož rozhodnutí již nelze napadnout žádnými opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, položit předběžnou otázku podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (srov. rozsudek SDEU ze dne 6. 10. 1982 ve věci C-283/81, Srl CILFIT a Lanificio di Gavardo SpA proti Ministero della sanità, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2019, sp. zn. 27 Cdo 3482/2017).

25. Dovedil-li odvolací soud, že žalobkyni, jakožto právnické osobě, na niž byla postoupena pohledávka spotřebitele, svědčí ochrana podle oddílu 4 nařízení Brusel i bis, neboť postoupení pohledávky nemá vliv na určení místně příslušného soudu, je jeho právní posouzení mezinárodní příslušnosti nesprávné. Větší flexibilitu a prostor naopak poskytují ustanovení zvláštní přípustnosti podle čl. 7 a 8 nařízení Brusel i bis, o které se žalobkyně opírá v odvolání proti usnesení soudu prvního stupně (a opakovaně i ve vyjádření k podanému dovolání), neboť uvedené články neobsahují upřesnění týkající se totožnosti smluvních stran, které se jich mohou dovolávat. V těchto případech je tak možné, aby třetí strana, která nebyla původní smluvní stranou, vymáhala plnění v roli postupníka. Judikatura zmiňovaná v rozhodnutí odvolacího soudu se, navíc jen částečně, vztahovala na obsahově odlišnou situaci, kdy nárok uplatněný spotřebitelem u soudu byl až v průběhu již zahájeného řízení postoupen, v popisované situaci samozřejmě bez vlivu na již založenou mezinárodní příslušnost konkrétního soudu v zahájeném řízení. O takový případ ale v poměrech nyní projednávané věci nešlo.

26. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř., je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud však v posuzovaném řízení žádné takové vady neshledal a nebyly v podaném dovolání ani ohlašovány.

27. Nejvyšší soud vzhledem k výše uvedenému napadené usnesení odvolacího soudu podle ustanovení § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil a věc mu v uvedeném rozsahu vrátil k dalšímu řízení.

28. Na odvolacím soudu nyní bude, aby znovu projednal odvolání a, vázán právním názorem Nejvyššího soudu (§ 243g odst. 1 o. s. ř.) se znovu ve spektru dalších výhrad žalobkyně zabýval tím, zda je pro danou věc založena mezinárodní příslušnost soudů České republiky či nikoliv.

č. 23

V řízení o vypořádání společného jmění manželů má soud společné dluhy přikázat zásadně oběma manželům rovným dílem, nejsou-li tu výjimečné okolnosti odůvodňující přikázání dluhu jen jednomu z nich nebo každému z manželů v jiném než rovnodílném poměru.

Je-li v řízení o vypořádání společného jmění manželů přikázán společný dluh jen jednomu z manželů, nelze zásadně druhému z nich uložit povinnost uhradit peněžitou částku v rozsahu poměrné části přikázaného dluhu.

č. 23

Společné jmění manželů, Vypořádání SJM, Společné závazky, Příslušenství pohledávky

§ 736 o. z. ve znění od 1. 1. 2014, § 737 odst. 2 ve znění od 1. 1. 2014, § 742 odst. 1 písm. c) ve znění od 1. 1. 2014

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. 22 Cdo 753/2020, ECLI:CZ:NS:2021:22.CDO.753.2020.3

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 10. 2019, sp. zn. 8 Co 169/2019, a rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. 9 C 92/2017, a věc vrátil Okresnímu soudu v Litoměřicích k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Litoměřicích (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 C 92/2017-279, přikázal ze zaniklého společného jmění účastníků řízení do výlučného vlastnictví žalovaného jednotku č. 1, nacházející se v budově č. p. 2, v k. ú. P., zapsanou na LV č. 3 pro toto k. ú. u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrálního pracoviště Litoměřice, a s tím související spoluvlastnický podíl ve výši 1975/139787 na společných částech budovy č. P 2, která stojí na pozemku parc. č. 4

v k. ú. P., a spoluvlastnický podíl ve výši 1975/139787 na pozemku parc. č. 4 v k. ú. P., to vše zapsáno na LV č. 5 pro k. ú. P u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrálního pracoviště Litoměřice (dále rovněž jako „předmětná jednotka a související spoluvlastnické podíly na společných částech domu a pozemku“) [výrok I]. Dále přikázal do výlučného vlastnictví žalovaného nedoplatek ze smlouvy o hypotečním úvěru č. GHL071170154/2013 v celkové výši 900 071,87 Kč s příslušenstvím, včetně budoucích úroků, a uložil žalovanému povinnost tento dluh splácet až do úplného zaplacení (výrok II). Žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni na vypořádacím podílu 175 963,36 Kč do šesti měsíců od právní moci rozhodnutí (výrok III). Rozhodl také o náhradě nákladů nalézacího řízení vzniklých účastníkům (výrok IV) i státu (výroky V – VIII).

2. Manželství účastníků, uzavřené 11. 11. 1989, bylo rozvedeno na základě rozsudku Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 25. 2. 2014, č. j. 15 C 178/2013-18, který nabyl právní moci 26. 3. 2014.

3. Soud prvního stupně vyšel z toho, že účastníci řízení nabyli v době trvání manželství do společného jmění manželů předmětnou jednotku a související spoluvlastnické podíly na společných částech domu a pozemku. Dále zjistil, že účastníci řízení uzavřeli dne 12. 12. 2013 s B., smlouvu o hypotečním úvěru číslo GHL071170154/2013 (dále také jako „smlouva o hypotečním úvěru“). Část takto získaných finančních prostředků použili na zaplacení kupní ceny předmětné jednotky a souvisejících spoluvlastnických podílů na společných částech domu a pozemku. V souvislosti se smlouvou o hypotečním úvěru uzavřela žalobkyně jako zástavce s B., jako zástavním věřitelem, zástavní smlouvu k nemovitostem č. GHL071170154/2013/Z, kterou smluvní strany sjednaly zástavní právo k nemovitostem specifikovaným v této smlouvě, jež jsou ve výlučném vlastnictví žalobkyně, a to k zajištění pohledávek zástavního věřitele vyplývajících ze smlouvy o hypotečním úvěru (dále rovněž jako „zástavní smlouva“).

4. Soud prvního stupně přikázal do výlučného vlastnictví žalovaného předmětnou jednotku a související spoluvlastnické podíly na společných částech domu a pozemku (jejichž obvyklá cena ke dni rozhodnutí soudu podle stavu ke dni zániku společného jmění manželů činila podle znaleckého posudku ze dne 17. 7. 2018 950 000 Kč) a uložil mu povinnost zaplatit dluh vyplývající ze smlouvy o hypotečním úvěru ve výši 900 071,87 Kč. Uvedl, že žalobkyni náleží polovina „čistého hodnoty SJM“, tedy 24 964,65 Kč. Soud prvního stupně dále přihlédl k tomu, že žalobkyně zaplatila v době od 12. 12. 2013 do 18. 3. 2019 (kdy účastníci řízení nevedli společnou domácnost) na splátkách hypotečního úvěru 190 999,30 Kč. Žalobkyni tak náleží 215 963,36 Kč. Jelikož již obdržela částku 40 000 Kč, uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni na vyrovnání podílů na zaniklém společném jmění 175 963,36 Kč.

5. Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „odvolací soud“) k odvolání žalobkyně rozsudkem ze dne 24. 10. 2019, č. j. 8 Co 169/2019-375, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku i [výrok i písm. a) rozsudku odvolacího soudu], ve výroku II jej změnil tak, že přikázal ze zaniklého společného jmění žalovanému zůstatek nesplaceného hypotečního úvěru č. GHL 071170154/2013, věřitel B., [výrok i písm. b) rozsudku odvolacího soudu] a ve výroku III jej změnil tak, že uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni na vyrovnání podílu z titulu vypořádání společného jmění 293 389 Kč do tří měsíců od právní moci tohoto rozsudku [výrok i písm. c) rozsudku odvolacího soudu].

Rozhodl rovněž o náhradě nákladů řízení vzniklých účastníkům i státu před soudy obou stupňů (výrok II a III rozsudku odvolacího soudu).

6. Odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně o přikázání jednotky a souvisejících spoluvlastnických podílů na společných částech domu a pozemku do výlučného vlastnictví žalovaného a o uložení povinnosti žalovanému zaplatit dluh plynoucí ze smlouvy o hypotečním úvěru.

7. Při stanovení výše vypořádacího podílu vyšel z obvyklé ceny jednotky a souvisejících spoluvlastnických podílů na společných částech domu a pozemku 950 000 Kč (stanovené na základě znaleckého posudku ze dne 17. 7. 2018 podle stavu ke dni zániku společného jmění manželů, ale na základě „tržních“ cen ke dni rozhodnutí soudu). Ke dni rozhodnutí odvolacího soudu činila výše neplaceného dluhu ze smlouvy o hypotečním úvěru 714 423,83 Kč. Odvolací soud dále zjistil, že žalobkyně zaplatila v době od zániku společného jmění manželů do dne rozhodnutí soudu ze svých výlučných prostředků na jistinu tohoto dluhu 194 674,94 Kč, na úrocích 152 722,98 Kč a dále uhradila pojištění ve výši 8 853,51 Kč (vnosy žalobkyně tak činily 356 251,43 Kč), přičemž výše kapitalizovaných úroků z dluhu vzniklého na základě smlouvy o hypotečním úvěru od 1. 10. 2019 do 31. 12. 2019 činila 5 051,05 Kč.

8. Při výpočtu vypořádacího podílu odvolací soud od ceny bytové jednotky 950 000 Kč odečetl vnosy žalobkyně ve výši 356 251,43 Kč. Takto vypočtenou částku 593 748,57 Kč vydělil dvěma a uvedl, že výsledek 296 874,28 Kč představuje „hrubý podíl každého z účastníků na SJM“. K této částce přičetl vnosy žalobkyně ve výši 356 251,43 Kč tím, že výsledná částka 653 126 Kč představuje výši podílu žalobkyně na vypořádávaném společném jmění manželů.

9. Odvolací soud dále zohlednil dluh vyplývající ze smlouvy o hypotečním úvěru, který ke dni rozhodnutí odvolacího soudu včetně kapitalizovaných úroků do 31. 12. 2019 činil 719 474,88 Kč. Odvolací soud polovinu této částky (359 737,44 Kč) odečetl od podílu žalobkyně ve výši 653 126 Kč, a dospěl tak k částce 293 389 Kč, kterou uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na vyrovnání podílů na vypořádávaném společném jmění manželů.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

10. Proti rozsudku odvolacího soudu podává žalobkyně dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), a v němž uplatňuje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř. Nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu o přikázání dluhu vyplývajícího ze smlouvy o hypotečním úvěru žalovanému. Podle žalobkyně je nutné zohlednit, že žalovaný s přikázáním dluhu v řízení před soudem prvního stupně nesouhlasil a rovněž neprokázal, že je v jeho možnostech dluh splatit. Poukazuje rovněž na skutečnost, že dluh je zajištěn zástavním právem váznoucím na nemovitostech v jejím výlučném vlastnictví. Poznává, že vypořádání společného dluhu v rámci řízení o vypořádání společného jmění manželů má účinky pouze mezi manželi. Žalobkyně je stále zavázána k úhradě dluhu na základě smlouvy o hypotečním úvěru, přičemž žalovaný není ochoten ve vztahu k věřiteli dluh převzít. Nebude-li žalovaný dluh do budoucna plnit, může se věřitel uspokojit zpeněžením zástavy ve vlastnictví žalobkyně. Pokud

odvolací soud rozhodl za těchto okolností o přikázání dluhu žalovanému, je jeho rozhodnutí v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. 22 Cdo 702/2016, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 5. 2017, sp. zn. 22 Cdo 4799/2015). Navrhuje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího i nalézacího soudu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

11. Žalovaný se ve vyjádření k dovolání ztotožňuje s rozhodnutím odvolacího soudu a považuje jej za správné. Předně namítá, že dovolání žalobkyně není přípustné, neboť není naplněn žádný z předpokladů přípustnosti dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. Má za to, že soudy obou stupňů se při řešení právních otázek neodchýlily od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Uvádí také, že je připraven splnit po nabytí právní moci rozsudku odvolacího soudu povinnost uloženou mu tímto rozhodnutím (tedy zaplatit vypořádací podíl žalobkyni i podílet se na splácení dluhu vyplývajícího ze smlouvy o hypotečním úvěru). Navrhuje, aby dovolací soud „potvrdil“ rozsudek odvolacího soudu.

č. 23

III.

Přípustnost dovolání

12. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., dovolací soud se proto zabýval jeho přípustností.

13. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

14. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

15. Dovolání je přípustné, protože rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení právní otázky způsobu vypořádání dluhu tvořícího součást společného jmění manželů (dále také jako „SJM“) v případě, že SJM zaniklo po 1. 1. 2014 a je vypořádáváno na základě aplikace zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „o. z.“). Tato právní otázka nebyla doposud v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

16. Podle § 3028 odst. 1, 2 o. z. se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.

17. Jelikož k zániku SJM došlo v posuzované věci po 1. 1. 2014, a tedy po nabytí účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, vzniklo účastníkům právo domáhat se vypořádání společného jmění rozhodnutím soudu (§ 736 věta první, § 740 a § 765 odst. 2 o. z.). Právní režim jeho vypořádání soudem se řídí příslušnými ustanoveními zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (zejména § 736 a násl. o. z.) [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 22 Cdo 6109/2017, publikovaný pod č. 63/2019 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. 22 Cdo 2020/2018, toto a další níže uvedená rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na webových stránkách dovolacího soudu – www.nsoud.cz].

18. Souhrn všeho, co osobě patří, tvoří její majetek. Jméno osoby tvoří souhrn jejího majetku a jejích dluhů (§ 495 o. z.). V souladu s touto terminologií tvoří společné jmění manželů jak aktiva – věci a pohledávky („co manželům náleží, má majetkovou hodnotu“ - § 708 odst. 1 o. z.), tak i pasiva – dluhy (§ 710 o. z.). Souhrn aktiv – věci a práv, které do SJM patří (bez pasiv, tedy bez dluhů), pak tvoří společný majetek v SJM. Za dluhy, které tvoří společné jmění manželů, odpovídají oba manželé společně a nerozdílně (§ 713 odst. 2, 3 o. z.) – jedná se tedy o dluhy solidární (srov. § 1872 o. z.).

19. Podle § 737 odst. 2 o. z. má vypořádání dluhů účinky jen mezi manžely.

20. Z toho je zřejmé, že v řízení o vypořádání SJM je u společných dluhů tvořících součást SJM na základě rozhodnutí soudu stanoven podíl každého z manželů na společných dlužích jen ve vnitřním poměru mezi manžely. Vypořádáním dluhů tvořících součást SJM nepřestávají být tyto dluhy společné a věřitel se může nadále domáhat uspokojení vůči oběma manželům; vypořádání společných dluhů manželů náležejících do SJM je tak důležité zejména pro tzv. předběžný a následný regres ve smyslu § 1876 o. z. (srov. rovněž MELZER Filip, TÉGL Petr a kolektiv. Občanský zákoník – velký komentář. Svazek IV. § 655-975, Praha: Leges, 2016, str. 564, přim. také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. 22 Cdo 2883/2016).

21. Z úpravy vypořádání společného jmění manželů obsažené v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, nevyplývají výslovně (stejně jako ze zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013) žádné konkrétní způsoby vypořádání jednotlivých součástí společného jmění manželů (tedy ani žádná konkrétní pravidla upravující řešení otázky, kterému z manželů má být společný dluh tvořící SJM přikázán). Pouze podpůrně lze uvažovat o aplikaci způsobů vypořádání podle úpravy spoluvlastnictví (§ 712 o. z., srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2020, sp. zn. 22 Cdo 2068/2019). Společný dluh tvořící SJM tak lze vypořádat (stejně jako za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013) jeho přikázáním oběma manželům rovným dílem, nebo – ve výjimečných případech (viz dále) – jen jednomu z manželů.

22. Vzhledem k tomu, že podle § 737 odst. 2 o. z. má vypořádání dluhů v rámci řízení o vypořádání SJM účinky jen mezi manžely, nepřestávají být tyto dluhy společné a věřitel se může nadále domáhat uspokojení vůči oběma manželům. Již jen z tohoto důvodu by měly být společné dluhy v rámci řízení o vypořádání SJM zásadně přikázány oběma manželům rovným dílem.

23. Je totiž nutné zdůraznit, že vypořádání, na základě kterého je dluh soudem přikázán jen jednomu z manželů, neznamená pro druhého manžela úplné zbavení se dosud existujícího dluhu (srov. PETROV Jan, VÝTISK Michal, BERAN Vladimír a kol. Občanský zákoník. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, str. 810). Ani při takovém způsobu vypořádání nezaniká bez dalšího manželovi, kterému dluh nebyl přikázán, povinnost hradit dluh věřiteli. Povinnost uhradit celý dluh jedním z manželů je založena pouze ve vztahu mezi manželi navzájem. Věřitel v tomto směru není povinen respektovat obsah soudního rozhodnutí o vypořádání dluhu (§ 737 odst. 2 o. z.) a nadále je oprávněn požadovat jeho splnění po kterémkoliv z manželů.

24. S ohledem na tyto důsledky mají soudy zásadně vypořádávat společné dluhy jejich přikázáním oběma manželům rovným dílem. Jen tímto způsobem vypořádání lze minimalizovat negativní následky situace, kdy úhradu dluhu provede z různých příčin nakonec zcela nebo z větší části jen jeden z bývalých manželů. Navíc v okamžiku rozhodování soudu o vypořádání společného dluhu nejsou často ani známy veškeré údaje o jeho konečné výši; především vzhledem k jeho příslušenství (např. úroky, úroky z prodlení, atd.), jehož obsah i výše se může v průběhu času měnit. Typicky u hypotečních úvěrů či jiných dlouhodobých závazků. Jestliže soud rozhodne o vypořádání dluhu rovným dílem, je tím zabezpečeno i „spravedlivé“ vypořádání v budoucnu splatných, v době rozhodování soudu „nejistých“, částí společného závazku; to i s ohledem na případný následný regres.

25. Přesto nelze zcela vyloučit, že ve výjimečných případech, ve kterých pro to budou dány okolnosti konkrétní projednávané věci, bude společný dluh náležející do SJM přikázán jen jednomu z manželů. Podmínkou takového postupu bude zpravidla souhlas manžela, jemuž má být celý dluh přikázán, a řádné zdůvodnění mimořádných okolností případu, které přikázání celého dluhu jen jednomu z manželů odůvodňují.

26. Za takovou mimořádnou okolnost lze v poměrech konkrétního případu označit například situaci, kdy společný dluh vznikl v souvislosti s pořízením věci, která je také předmětem vypořádání, ale její obvyklá cena je snížena právní závadou (např. zástavním právem). Vzhledem k tomu bude snížena i náhrada za přikázání věci jednomu z manželů. V takovém případě se může (po zvážení všech okolností případu – např. délky předpokládaného splácení dluhu) jevit jako nespravedlivé, aby dluh související s vypořádávanou věcí byl přikázán oběma manželům rovným dílem.

27. K tomu Nejvyšší soud poznamenává, že je-li dluh tvořící SJM přikazován pouze jednomu z manželů, není zásadně na místě, aby byla při určení vypořádacího podílu stanovena povinnost druhého z manželů zaplatit manželovi, kterému byl dluh přikázán, polovinu výše jistiny dluhu, případně i splatného, avšak dosud neuhrazeného příslušenství ke dni rozhodnutí soudu. Jinými slovy při přikázání společného dluhu jednomu z manželů zásadně nevzniká tzv. kompenzační pohledávka manžela, kterému byl dluh přikázán, vůči druhému manželovi ve výši jedné poloviny dluhu (v tomto smyslu tedy není nadále použitelná judikatura řešící otázku vypořádání dluhu tvořícího SJM formulovaná v intencích zákona č. 40/1964, občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013).

28. Jestliže je soudním rozhodnutím uloženo splnit společný dluh jen jednomu z manželů, nemá nadále druhý z nich (i když pouze s účinky mezi manželi navzájem) povinnost dluh hradit. Není tedy ani důvod, aby soud v této souvislosti zakládal novou povinnost k úhradě nějaké peněžitě částky mezi manželi, například z titulu regresu.

29. Vznik kompenzační pohledávky by ani nebyl (na rozdíl od regresního nároku) vázán na splnění dluhu druhým z manželů, nebo alespoň uplatnění pohledávky ze strany věřitele (v případě předběžného regresu). Nelze rovněž opominout, že v případě vzniku kompenzační pohledávky by nemohl druhý z manželů uplatnit vůči tomu, který dluh splnil, své námitky, které by měl vůči věřiteli (např. námitku promlčení; srov. také MELZER Filip, TÉGL Petr a kolektiv. Občanský zákoník – velký komentář. Svazek IV. § 655-975, Praha: Leges, 2016, s. 565).

30. V případě přikázání celého společného dluhu jednomu z manželů tak dochází k založení nestejně velikosti podílů, tedy disparity svého druhu (společný dluh má uhradit jen jeden z manželů; druhý manžel není ve vztahu mezi manželi nadále povinen dluh plnit, a jestliže přesto na dluh následně něčeho zaplatí, vznikne mu regresní nárok podle § 1876 odst. 2 o. z.). Přikázat společný dluh jen jednomu z manželů lze proto jen tehdy, kdy mimořádné okolnosti případu takové vypořádání odůvodňují.

31. Dochází-li v rámci vypořádání společného jmění manželů k vypořádání dluhu, je nezbytné vypořádat dluh ve výši, v jaké existoval v době rozhodování soudy, a nikoliv v době zániku společného jmění manželů; v případě, že o věci rozhoduje odvolací soud, je třeba přihlédnout k částkám zaplaceným na dluh do dne jeho rozhodnutí. Jestliže některý z manželů po zániku společného jmění hradil takový dluh ze svých výlučných prostředků, má při vypořádání SJM právo na náhradu ve smyslu § 742 odst. 1 písm. c) o. z. Tato skutečnost se projeví ve výroku o povinnosti jednoho z manželů zaplatit druhému určitou částku na vyrovnání jejich vypořádacích podílů (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 22 Cdo 6109/2017, publikovaný pod č. 63/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rozh. obč.).

32. Nejvyšší soud považuje za nutné dále zdůraznit, že soudy jsou povinny vypořádat celý dluh, který byl učiněn předmětem řízení o vypořádání SJM, včetně jeho příslušenství, byť přiroste i v budoucnu po rozhodnutí o vypořádání SJM, aby tak byl zcela vypořádán předmět řízení. Soudy však nemohou vedle zjištění aktuální výše dluhu a rozsahu splatného, avšak doposud neuhrazeného příslušenství, složitě dopočítávat či jakkoliv odhadovat výši příslušenství až do okamžiku úplného splacení dluhu. Pomine-li dovolací soud obtíže s tímto zjišťováním spojené, je nutno upozornit i na tu skutečnost, že například úvěrové produkty (na jejichž základě společné dluhy vznikají) v současnosti často umožňují předběžné splacení úvěru, mění se tzv. fixační období, dochází ke změnám v úročení, ke změnám v délce následných fixačních období, změnám bankovních ústavů poskytujících daný úvěr apod., což jsou okolnosti, které brání ke dni rozhodování soudy zjistit výši budoucího příslušenství (srov. přím. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. 22 Cdo 702/2016).

33. Vzhledem k tomu jsou soudy při vypořádání úročeného dluhu povinny pro účely vypořádání zjišťovat výši jistiny, případně i výši splatného a doposud neuhrazeného příslušenství ke dni rozhodnutí soudy, a následně dluh (s příslušenstvím splatným ke dni

rozhodnutí soudu) přikázat k uhrazení oběma manželům společně (tj. každému jednou polovinou), či (ve výjimečných případech, viz shora) jen některému z nich. Příslušenství, které k dluhu přiroste teprve v budoucnu (tj. po rozhodnutí o vypořádání společného jmění manželů), je pak nezbytné vypořádat tím způsobem, že se toliko obecně přikáže k úhradě oběma manželům, či (ve výjimečných případech) jen některému z nich; nedochází tedy ke stanovení jeho konkrétní výše a ani k zanesení takového příslušenství do výpočtu o vypořádacím podílu (srov. přim. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. 22 Cdo 702/2016).

34. Praxe dovolacího soudu vychází ze závěru, že jestliže v řízení o vypořádání společného jmění manželů vyjdou najevo skutečnosti svědčící pro různý způsob vypořádání dluhu tvořící společného jmění manželů, je na úvaze soudů nižších stupňů, jaké řešení zvolí. Nejvyšší soud zpochybní úvahu soudů nižších stupňů pouze za předpokladu, že bude zjevně nepřiměřená či nebude řádně odůvodněna (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2010, sp. zn. 22 Cdo 3915/2009, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 22 Cdo 3655/2017).

č. 23

35. V posuzované věci shledává dovolací soud úvahu odvolacího soudu o přikázání společného dluhu účastníků řízení vzniklého na základě smlouvy o hypotečním úvěru pouze žalovanému, za zjevně nepřiměřenou. Je nutné především zohlednit, že společný dluh účastníků řízení vzniklý na základě smlouvy o hypotečním úvěru je zajištěn zástavním právem vázoucím na nemovitostech ve výlučném vlastnictví žalobkyně (z toho plyne, že pokud by hypoteticky žalovaný dobrovolně neplnil společný dluh, mohl by se věřitel uspokojit ze zástavy ve výlučném vlastnictví žalobkyně). Již jen z tohoto důvodu není vhodné, aby byl společný dluh bývalých manželů přikázán pouze žalovanému. Dovolací soud neshledává v poměrech projednávané věci ani žádné výjimečné okolnosti, které by odůvodňovaly přikázání dluhu pouze žalovanému a založení disparity podílů (lze poznamenat, že vyjma toho, že finanční prostředky získané na základě smlouvy o hypotečním úvěru byly použity v souvislosti s nabytím předmětné jednotky a souvisejících spoluvlastnických podílů na společných částech domu a pozemku do společného jmění účastníků řízení, v současné době dluh vyplývající ze smlouvy o hypotečním úvěru s touto nemovitostí žádným způsobem nesouvisí). Rozhodl-li odvolací soud o přikázání společného dluhu vzniklého na základě smlouvy o hypotečním úvěru žalovanému, spočívá jeho rozhodnutí na nesprávném právním posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř.

36. Nad rámec shora uvedeného Nejvyšší soud poznamenává následující:

37. Soudy nižších stupňů při vypořádání předmětné jednotky a souvisejících spoluvlastnických podílů na společných částech domu a pozemku vyšly z obvyklé ceny této součásti SJM ke dni rozhodování soudu podle stavu předmětu ocenění ke dni zániku společného jmění manželů (26. 3. 2014). Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2020, sp. zn. 22 Cdo 1205/2019 (uveřejněném pod č. 103/2020 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, rozh. obč.) přijal a odůvodnil závěr, že při vypořádání společného jmění manželů zaniklého po 1. 1. 2014 (tedy v době účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník) je nutné zásadně vycházet z obvyklé ceny věci a jejího stavu v době rozhodování soudu. V rámci dalšího řízení by tedy soudy měly vyjít z obvyklé ceny předmětné jednotky a souvisejících spoluvlastnických podílů na společných částech domu a pozemku a jejího

stavu v době vyhlášení rozhodnutí soudu, nebudou-li prokázány skutečnosti odůvodňující jiný postup.

38. Dovolací soud rovněž připomíná, že soudy nižších stupňů musí dbát na to, aby nebyl majetek ve větší hodnotě (a tedy i povinnost platit vyšší částku na vyrovnání hodnoty podílů) přikázán účastníkovi, kterému jeho majetkové poměry objektivně neumožňují tuto částku uhradit, resp. pro kterého by její uhrazení bylo zvláště tíživé (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 7. 2012, sp. zn. 22 Cdo 3268/2010, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2013, sp. zn. 22 Cdo 2846/2012).

39. Nejvyšší soud s ohledem na výše uvedené rozsudek odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil. Propojení zkoumané části výroku rozhodnutí odvolacího soudu s částí výroku, která přezkoumání nepodléhá, se při rozhodnutí o dovolání projevuje v tom, že shledá-li dovolací soud důvody pro zrušení přezkoumávaného výroku, zruší současně i výrok, který přezkoumávat nelze (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2008, sp. zn. 22 Cdo 3307/2006). Jelikož důvody, pro které Nejvyšší soud zrušil ve shora uvedeném rozsahu rozhodnutí odvolacího soudu, platí přiměřeně i pro rozsudek soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i rozhodnutí nalézacího soudu a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 o. s. ř.).

40. V rámci dalšího řízení je odvolací soud vázán právním názorem dovolacího soudu (§ 243g odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 226 odst. 1 o. s. ř.).

č. 24

č. 24

Biologický otec dítěte narozeného za trvání manželství matky s jiným mužem, může výjimečně popřít otcovství manžela matky, sleduje-li popření otcovství soulad biologického, sociálního a právního otcovství.

Určení otcovství

§ 776 odst. 1 o. z., § 779 odst. 1 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2021, sp. zn. 21 Cdo 19/2018, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.19.2018.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobce zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2017, sp. zn. 19 Co 200/2017 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 23. 2. 2017, sp. zn. 20 Nc 45005/2015, a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 3 k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 3 dne 6. 11. 2015 domáhal určení, že je otcem žalovaného 1), a že žalovaný 3) není otcem žalovaného 1). Žalobu zdůvodnil zejména tím, že žil od března roku 2013 se žalovanou 2) ve společné domácnosti v nesezdaném soužití, ze kterého se narodil žalovaný 1). Jelikož žalobce a žalovaná 2) neuzavřeli manželství, učinili společně souhlasné prohlášení rodičů o otcovství k narozenému dítěti dne 24. 3. 2014 před Úřadem Městské části P. 4. Dne 19. 9. 2015 se dozvěděl, že žalovaná 2) v době, kdy porodila žalovaného 1), byla provdaná za žalovaného 3). Tuto skutečnost však žalovaná 2) před žalobcem i příslušnými úřady České republiky „vědomě zatajila“ a v České republice tak vystupuje „jakožto svobodná“. Žalobce se domnívá, že žaloba je opodstatněná, neboť je žalobce otcem biologickým a „pečujícím“ o žalovaného 1) a má za to, že souhlasné prohlášení rodičů o otcovství je právním jednáním nulitním, neboť žalovaná 2) byla v době učinění souhlasného prohlášení rodičů o otcovství v manželství s žalovaným 3), a za této situace se uplatní tzv. první domněnka otcovství podle ustanovení § 776 odst. 1 obč. zák. a otcovství tedy svědčí žalovanému 3) jako manželovi žalované 2). Žalobce je však „skutečným biologickým i sociálním rodičem“ žalovaného 1) a je „nežádoucí“, aby mu vinou žalované 2) bylo odepřeno tzv. rodičovství právní.

2. Obvodní soud pro Prahu 3 rozsudkem ze dne 23. 2. 2017 č. j. 20 Nc 45005/2015-281 zamítl žalobu na popření otcovství, zamítl návrh žalobce na určení otcovství, uložil žalobci zaplatit žalované 2) na náhradě nákladů řízení 3 146 Kč k rukám advokáta JUDr. T. S. do tří dnů od právní moci rozsudku, žalovanému 1) a 3) nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, „jelikož jim žádné nevznikly“, a uložil žalobci zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 3 na náhradě nákladů řízení 10 541 Kč. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že pokud jde o žalobu na popření otcovství, není žalobce ve věci aktivně legitimován, „neboť aktivní legitimace svědčí pouze matce, která dítě porodila, dále samotnému dítěti a muži, který popírá, že je otcem dítěte (viz ustanovení § 6 a § 420 z. ř. s.), přičemž žalobce nepopírá, že je otcem žalovaného 1)“. Z tohoto důvodu se soud nezabýval ani návrhem žalobce na prominutí zmeškání lhůty pro popření otcovství. Ohledně návrhu žalobce na určení otcovství soud prvního stupně dovodil, že důvod pro vedení řízení o určení otcovství není dán, neboť účastníky v tomto řízení je muž, který o sobě tvrdí, že je otcem dítěte, žena, která dítě porodila, a dítě. V daném případě je však žalobce uveden jako matrikový otec, přičemž žalobce je i skutečným biologickým otcem žalovaného 1) a žalobce ani žalovaná 2) „nepopírají, že by tomu tak nemělo být“. Ohledně sňatku mezi žalovanou 2) a žalovaným 3) pak soud prvního stupně dospěl k závěru, že ačkoli bylo manželství platně uzavřeno, a v řízení nebylo tvrzeno, že by došlo k jeho zrušení, „žalovaná 2) na zdejší mezinárodní matriku uzavření tohoto sňatku nikdy nenahlásila, sňatek zde nelegalizovala, proto se na ní pohlíží jako na osobu se statusem svobodná“. Soud prvního stupně proto nepovažuje souhlasné prohlášení žalobce a žalované 2) v souladu s ustanovením § 779 odst. 1 obč. zák. za právní jednání nulitní.

3. K odvolání žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 8. 2017 č. j. 19 Co 200/2017-344 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a uložil žalobci zaplatit

žalované 2) na náhradě nákladů odvolacího řízení 3 146 Kč k rukám advokáta JUDr. T. S. Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně, že manželství žalované 2) se žalovaným 3) bylo v USA platně uzavřeno (§ 19 a § 20 ZMPS), aby však mělo manželství účinky i na území ČR, bylo nutné je „nechat uznat zvláštní matrikou v B.“. Nebylo-li tak učiněno, je „před českými státními orgány pár považován za nesezdaný“ a žalovaného 3) proto nelze považovat za otce žalovaného 1) podle ustanovení § 776 odst. 1. o. z. Otcovství žalobce k žalovanému 1) bylo platně určeno souhlasným prohlášením rodičů podle ustanovení § 779 o. z. a z řízení jasně vyplynulo, že žalobce je „jak biologickým, tak sociálním otcem a za daných okolností i otcem právním (matrikovým)“. Odvolací soud proto neshledal důvod, aby otcovství žalobce k žalovanému 1) určil soud. Odvolací soud došel ve shodě se soudem prvního stupně k závěru, že pokud jde o popření otcovství, pak žalobce není ve věci aktivně legitimován a žalovaný 3) není legitimován pasivně, neboť v projednávaném případě zde nejsou dány „zcela výjimečné okolnosti“ k přiznání věcné legitimace k podání žaloby na popření otcovství proti právnímu (matrikovému) otci, jak je předpokládáno judikaturou Nejvyššího soudu, na kterou žalobce odkazoval (rozsudek NS ČR ze dne 14. 7. 2010 sp. zn. 21 Cdo 298/2010, ze dne 25. 5. 2016 sp. zn. 21 Cdo 5086/2014, ze dne 26. 4. 2012 sp. zn. 30 Cdo 3430/2011). Uzavřel, že současný stav je „zcela v zájmu dítěte, neboť žalobci svědčí jak biologické, tak právní a sociální rodičovství k nezletilému“.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti tomuto usnesení podal žalobce dovolání. Namítal, že odvolací soud nesprávně posoudil otázku, zda manželství uzavřené platně mezi českým občanem a cizím státním příslušníkem na území cizího státu, které nebylo zapsáno do zvláštní matriky podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. a) zákona č. 301/2000 Sb., je (není) účinné na území ČR a je (není) způsobilé založit na území ČR zákonnou domněnku otcovství svědčící manželu matky dítěte. Podle názoru žalobce není pro vyvolání účinků v ČR nezbytné, aby bylo manželství zapsáno do zvláštní matriky, neboť zákon č. 301/2000 Sb. ani vyhláška MV ČR č. 207/2001 Sb. se zapsáním manželství do zvláštní matriky žádné účinky nespojují, ani jeho nezapsání nesankcionují neúčinností manželství, jelikož se jedná pouze o „administrativní akt deklaratorního a registračního charakteru, který nemá vliv na soukromoprávní účinky uzavření manželství.“ za daného skutkového stavu proto měla být soudy dovozena aktivní legitimace žalobce k podání žaloby na popření otcovství podle rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 25. 5. 2016 sp. zn. 21 Cdo 5086/2014. Navrhl, aby dovolací soud rozsudky soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil „Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.“

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) projednal dovolání žalobce podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 29. 9. 2017 (dále jen „o. s. ř.“), neboť dovoláním je napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán přede dnem 30. 9. 2017 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění

pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

6. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

č. 24

7. Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci mimo jiné zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu – jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. - nepodléhá), že žalovaná 2) [občanka České republiky] a žalovaný 3) [občan Spojených států amerických] platně uzavřeli sňatek dne 22. 3. 2011 v souladu se zákony státu Florida, ve městě L., okrese P. C., ve státě Florida, Spojené státy americké; toto manželství uzavřené v zahraničí nebylo zapsáno v České republice do zvláštní matriky. Dne 14. 3. 2014 se v České republice narodil žalovaný 1); v rodném listu je jako matka zapsána žalovaná 2) a jako otec žalobce (občan České republiky). Dne 24. 3. 2014 před Úřadem městské části Praha 4 žalovaná 2) a žalobce souhlasně prohlásili, že otcem žalovaného 1) je žalobce.

8. Za daného skutkového stavu závisela rozhodnutí soudů – mimo jiné – na vyřešení otázky hmotného práva, zda skutečnost, že manželství uzavřené platně mezi českým občanem a cizím státním příslušníkem na území cizího státu nebylo zapsáno do zvláštní matriky podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. a) zákona č. 301/2000 Sb. má za následek, že manželu matky svědčí domněnka otcovství narozenému za trvání manželství a je tak vyloučeno, aby k témuž dítěti učinil domnělý (biologický) otec souhlasné prohlášení. Vzhledem k tomu, že uvedená právní otázka dosud nebyla v rozhodování odvolacího soudu vyřešena, dospěl Nejvyšší soud České republiky k závěru, že dovolání žalobce je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV.

Důvodnost dovolání

9. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

10. Projednávanou věc je třeba posuzovat - vzhledem k tomu, že žalovaná 2) uzavřela manželství se žalovaným 3) dne 22. 3. 2011 - podle zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „matriční zákon“), a - vzhledem k tomu, že žalovaný 1) se narodil dne 14. 3. 2014 - podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 29. 12. 2016 (dále jen „občanský zákoník“).

11. S názorem odvolacího soudu, že pro účinnost manželství uzavřeného v cizině na území České republiky, „je třeba je nechat uznat zvláštní matrikou“ a nebylo-li tak učiněno, „je před českými státními orgány pár považován za nesezdaný“, dovolací soud nesouhlasí.

12. Podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. b) matričního zákona matrika je státní evidence narození, uzavření manželství, vzniku partnerství a úmrtí, k nimž došlo v cizině, jde-li o státní občany České republiky.

Podle ustanovení § 24a matričního zákona věty druhé oddacím listem se prokazuje uzavření manželství.

Podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. a) matričního zákona do zvláštní matriky se zapisují narození, uzavření manželství a úmrtí občana, ke kterému došlo na území cizího státu.

Podle ustanovení § 47 matričního zákona zápisem do matriční knihy se rozumí zapsání údajů o narození, uzavření manželství, vzniku partnerství nebo úmrtí podle časové posloupnosti uvedených matričních událostí.

13. Z citovaných ustanovení vyplývá, že funkcí matriky je pouze evidence vymezených matričních událostí. Matriční zákon upravuje zápis matričních událostí do matričních knih a definuje matriční události, které se zapisují do zvláštní matriky podle ustanovení § 42 a násl. matričního zákona. Matriční zákon (ani jiný právní předpis České republiky) nespojuje okamžik zápisu matriční události do matričních knih s okamžikem nabytí účinnosti matriční události. Matriční zákon tedy v žádném ustanovení neupravuje „legalizaci“ nebo „uznání“ manželství, které soudy obou stupňů dovodily jakožto obligatorní požadavek k tomu, aby bylo manželství uzavřené v cizině účinné na území České republiky. K matriční události, kterou je i uzavření manželství, dochází bez ohledu na její následný zápis do matričních knih. V případě zápisu manželství do matriční knihy se pak nejedná o konstitutivní, ani deklaratorní akt, ale o pouhý přepis údaje z jiné veřejné listiny, kterou zákon za stanovených podmínek považuje za zcela rovnocennou českým matričním dokladům, vydaným na základě zápisů v matričních knihách (v daném případě z „Marriage record“ vydaného ve státě Florida, Spojené státy americké). Obdobný závěr dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 12. 2005 č. j. 4 As 52/2004 -77 při posouzení zápisu příjmení tchyně do matriční knihy a oddacího listu.

14. K tomu dovolací soud podotýká, že ačkoli se do matričních knih zapisují také manželství uzavřená v České republice, tak ani manželství uzavřená v České republice nevzniká jeho zápisem do matriční knihy, ale ke vzniku manželství dochází podle ustanovení § 656 odst. 1 občanského zákoníku svobodným a úplným souhlasným prohlášením vůle muže a ženy, kteří spolu hodlají vstoupit do manželství, že spolu vstupují do manželství. Podle ustanovení § 659 občanského zákoníku se manželství uzavírá tak, že osoba jednající za orgán veřejné moci, anebo osoba, která jedná za orgán oprávněné církve, položí snoubencům jako oddávající otázku, zda spolu chtějí vstoupit do manželství; kladnou odpovědí obou snoubenců vznikne manželství. Manželství vznikne i jinak, je-li zřejmé, že snoubenci prohlašují svou sňatečnou vůli. Srovnatelně byl vznik manželství upraven i za účinnosti zákona č. 94/1963 Sb., zákona o rodině, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (srov. § 3 tohoto zákona).

15. Uvedené vztaženo na posuzovanou věc znamená, že manželství žalované 2) a žalovaného 3), platně uzavřené dne 22. 3. 2011 na území cizího státu, je i přes jeho nezapsání do zvláštní matriky podle příslušných ustanovení matričního zákona nutno považovat za účinné i na území České republiky.

16. Podle ustanovení § 776 odst. 1 občanského zákoníku narodí-li se dítě v době od uzavření manželství do uplynutí třístého dne poté, co manželství zaniklo nebo bylo prohlášeno za neplatné, anebo poté, co byl manžel matky prohlášen za nezvěstného, má se za to, že otcem je manžel matky.

17. Podle ustanovení § 779 odst. 1 občanského zákoníku nedojde-li k určení otcovství podle § 776, 777 nebo 778, má se za to, že otcem je muž, jehož otcovství bylo určeno souhlasným prohlášením matky a tohoto muže. Takto lze určit otcovství i k dítěti ještě nenarozenému, je-li již počato.

18. Jestliže tedy v projednávané věci ze zjištěného skutkového stavu vyplynulo, že manželství žalované 2) a žalovaného 3) bylo platně uzavřeno dne 22. 3. 2011 ve státě Florida, ve Spojených státech amerických, přičemž nebylo zjištěno, že by ke dni narození žalovaného 1) došlo k rozvodu tohoto manželství, je, ačkoli tomu aktuálně neodpovídá zapsaný stav v matričních knihách České republiky, za otce žalovaného 3) považován podle ustanovení § 776 odst. 1 občanského zákoníku manžel matky – žalovaný 3). Uvedené ustanovení upravuje tzv. prvou domněnku otcovství, která vychází z pravděpodobnosti souladu právního, biologického, resp. genetického a sociálního rodičovství, z ochrany poskytované zákonem rodině založené manželstvím [viz § 3 odst. 2 písm. b)], ze zákonného požadavku, aby si byli manželé věrni (viz § 687 odst. 2), a veřejného zájmu na jistotě a stabilitě ve statusových poměrech. Narodí-li se dítě do manželství, je v zájmu rodiny ctíci tradiční hodnoty i dítěte samotného, aby byl jeho status ex lege upraven co nejdříve, tedy ihned po narození, a aby se pokud možno během jeho života neměnil. Není rozhodné, zda spolu manželé žijí či nikoli, zda manžel matky o jejím těhotenství věděl, resp. dítě objektivně (ne)mohl zplodit, např. z důvodu výkonu trestu. Jsou-li ke statusovým změnám vážné důvody, je v zájmu všech, zejména však dítěte samotného, aby tato věc byla řešena a vyřešena v době, kdy je dítě útlého věku a kdy sociální vazby nejsou rozvinuty. Proto je tato domněnka tradičně vyvratitelná, a to jak k návrhu matky, tak otce (KRÁLÍČKOVÁ, Zdeňka. § 776 []. In: HRUŠÁKOVÁ, Milana, HULMÁK, Milan, KRÁLÍČKOVÁ, Zdeňka, PSUTKA, Jindřich, SIEGLOVÁ, Zuzana, SEDLÁK, Petr, WESTPHALOVÁ, Lenka, KAPITÁN, Zdeněk, KOŽIAK, Jaromír, ŠMÍD, Ondřej, HRUŠÁKOVÁ ML., Milana. Občanský zákoník II. Rodinné právo (§ 655–975). 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 520.)

19. Na otcovství žalovaného 3) k žalovanému 1) určeného podle první domněnky otcovství podle ustanovení § 776 odst. 1 občanského zákoníku nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce a žalovaná 2) učinili dne 24. 3. 2014 před Úřadem městské části Praha 4 souhlasné prohlášení o určení otcovství žalobce k žalovanému 1), neboť toto prohlášení je třeba považovat za nulitní právní akt (protože nelze určit otcovství tam, kde je již určeno) [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2010 sp. zn. 21 Cdo 298/2010].

20. Z ustanovení § 785 a § 789 občanského zákoníku vyplývá, že aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby na popření otcovství má matka dítěte a jeho právní otec (manžel matky, kterému svědčí právní domněnka otcovství podle ustanovení §776 odst. 1 občanského zákoníku). Muži, který tvrdí, že je biologickým otcem dítěte (putativnímu otci), občanský zákoník aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby na popření otcovství právního otce nepřiznává a to ani po vyhlášení nálezů ze dne 16. 5. 2017 sp. zn. II. ÚS 3122/16, kde Ústavní soud apeloval na zákonodárce, aby posílil práva putativních otců v českém právním řádu. Dovolací soud již ve své rozhodovací praxi došel k závěru, že soud může putativnímu otci aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby na popření otcovství zcela výjimečně přiznat. Stane se tak v situaci, kdy je v zájmu dítěte, aby právo na respektování soukromého a rodinného života putativního otce (k tomu srov. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) převážilo nad právy matrikových rodičů a principem právní jistoty rodinných vztahů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2010 sp. zn. 21Cdo 298/2010; obdobně se k právu putativního otce vyjádřil také ESLP v rozhodnutí Rožaňski proti Polsku ze dne 18. 8. 2006, stížnost č. 55339/00). V citovaném rozsudku ze dne 14. 7. 2010 sp. zn. 21 Cdo 298/2010 Nejvyšší soud dále dovodil, že k tomu, aby soudy mohly vyvažovat jednotlivé zájmy (relevantní prvky zájmu dítěte) a hledat nejlepší zájem dítěte, musí nejprve dokazováním zjistit obsah jednotlivých zájmů. V rámci dokazování musí být dán největší důraz na zjištění názoru, potřeb a poměrů dítěte a to v závislosti na věku a vyspělosti dítěte buď přímo, nebo prostřednictvím zástupce (k tomu srov. právo dítěte být slyšeno podle čl. 12 Úmluvy o právech dítěte). V zájmu dítěte bude jen takové rozhodnutí, které sleduje dlouhodobé zájmy dítěte a vede ke stabilnímu řešení. Jak již dříve dovodil dovolací soud, k posouzení, zda bude v daném případě náležet putativnímu otci aktivní věcná legitimace k podání žaloby na popření otcovství, musí soud vyvážit zájmy všech dotčených osob a nalézt řešení, které bude nejlépe odpovídat zájmu dítěte. Zájem dítěte je přední zásada rodinného práva, která musí být brána jako hlavní hledisko při jakémkoliv rozhodování o poměrech dítěte (k tomu srov. čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte) a její obsah je závislý na typu činnosti týkající se dítěte a individuálních okolnostech případu. Relevantními prvky (obsahem) zájmu dítěte v řízení o popření otcovství (včetně rozhodování o aktivní věcné legitimaci v tomto řízení) jsou jak práva dítěte - zájmem dítěte na souladu mezi biologickým, právním a sociálním rodičovstvím (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2010 sp. zn. 21 Cdo 298/2010); právo znát své rodiče (srov. čl. 7 Úmluvy o právech dítěte); právo na zachování své totožnosti (čl. 8 Úmluvy o právech dítěte), tak právo respektování soukromého a rodinného života matky dítěte, právního a putativního otce. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2016 sp. zn. 21 Cdo 5086/2014).

21. Veden nesprávným právním názorem se však odvolací soud již dostatečně nezabýval tím, zda jsou u žalovaného dány výjimečné okolnosti, za kterých může být žalobci – putativnímu otci – přiznána aktivní věcná legitimace k podání žaloby na popření otcovství.

22. Jelikož za daného skutkového stavu, kdy zápis v matričních knihách neodpovídá výše uvedenému právnímu posouzení, a mezi účastníky tak vzniká nejistota ohledně jejich statusových práv, je nezbytné, aby byly vzájemné vztahy účastníků řízení soudem postaveny na jisto tak, aby byla zajištěna jejich stabilita i do budoucna, jelikož rodičovství

není jen věcí rodinného práva, ale klíčovým statusovým poměrem, který má význam pro určování příbuzenství, pro rodinu, společnost, pro celý právní řád (KRÁLÍČKOVÁ, Zdeňka. § 776. In: HRUŠÁKOVÁ, Milana, HULMÁK, Milan, KRÁLÍČKOVÁ, Zdeňka, PSUTKA, Jindřich, SIEGLOVÁ, Zuzana, SEDLÁK, Petr, WESTPHALOVÁ, Lenka, KAPITÁN, Zdeněk, KOŽIAK, Jaromír, ŠMÍD, Ondřej, HRUŠÁKOVÁ ML., Milana. Občanský zákoník II. Rodinné právo (§ 655–975). 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 520.) V zájmu dítěte (žalované 1) pak bude takové rozhodnutí, které sleduje dlouhodobé zájmy dítěte, povede k zajištění souladu mezi rodičovstvím právním, biologickým a sociálním.

23. Z výše uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný; protože nejsou dány podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání nebo pro změnu rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud České republiky jej zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky rovněž toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně (Obvodnímu soudu pro Prahu 3) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

č. 25

č. 25

Přenechá-li jeden ze spoluvlastníků nemovité věci bez dohody s ostatními spoluvlastníky, bez rozhodnutí většinového spoluvlastníka, anebo bez rozhodnutí soudu, do užívání jinému celou věc, a tím nadužívá vlastní spoluvlastnický podíl, může se spoluvlastník, s jehož podílem bylo neoprávněně disponováno, domáhat vydání bezdůvodného obohacení i na uživateli věci, který se zřetelem ke všem okolnostem případu nebyl (ve smyslu ustanovení § 2994 o. z.) objektivně důvodně přesvědčen o tom, že spoluvlastník, jenž mu umožnil užívání celé věci, byl k takovému nakládání s věcí oprávněn.

Bezdůvodné obohacení, Spoluvlastnictví

§ 2991 odst. 1 a 2 o. z., § 2994 o. z., § 1122 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2021, sp. zn. 28 Cdo 1519/2021, ECLI:CZ:NS:2021:28.CDO.1519.2021.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2021, sp. zn. 26 Co 135/2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Rakovníku (dále „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 9. 12. 2019, č. j. 5 C 121/2019-99, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala na žalované zaplacení

částky 58.000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 58.000 Kč za dobu od 1. 6. 2019 do zaplacení (výrok I.). Žalobkyni uložil povinnost nahradit žalované k rukám jejího zástupce náklady řízení ve výši 31.508,40 Kč (výrok II.).

2. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně a J. M. (v řízení vyslechnutý jako svědek) byli v období od 1. 1. 2017 do 31. 5. 2019 spoluvlastníky (každý z nich jednou ideální polovinou) pozemku č. st. 1, jehož součástí je stavba č. p. 2 (objekt k bydlení) a pozemku parc. č. 3 v obci a katastrálním území S., zapsaných na listu vlastnictví č. 4 v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Rakovník (dále „nemovitá věc“ nebo „nemovitost“); v označeném období žalovaná nemovitost užívala v celém rozsahu. Dne 28. 6. 2016 uzavřel J. M. se žalovanou nájemní smlouvu, na jejímž základě přenechal žalované do užívání nemovitou věc za sjednané nájemné ve výši 6.505 Kč měsíčně. Dne 3. 1. 2017 uzavřel J. M. se žalovanou další nájemní smlouvu, dle níž ji přenechal do užívání pouze „svůj“ spoluvlastnický podíl na nemovité věci. Rozsah užívání nebyl ve smlouvě nijak vymezen. Žalovaná měla přístup do celé nemovitosti a užívala ji se souhlasem J. M.

3. Zjištěný skutkový stav soud prvního stupně právně posoudil prostřednictvím ustanovení § 1117, § 1118 a § 2201 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném po 1. 1. 2014 (dále „o. z.“). S přihlédnutím k judikatuře Nejvyššího soudu reflektující otázku vydání bezdůvodného obohacení vzniklého nadužíváním spoluvlastnického podílu jedním ze spoluvlastníků v poměrech právní úpravy občanského zákoníku účinné do 31. 12. 2013 (soud prvního stupně odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 2006, sp. zn. 33 Odo 396/2004, na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. 33 Odo 103/2006, na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 12. 2009, sp. zn. 30 Cdo 4894/2007, a na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 3. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1658/2017; tato rozhodnutí, stejně jako dále označená rozhodnutí dovolacího soudu, jsou přístupná na internetových stránkách Nejvyššího soudu <http://www.nsoud.cz>) dovodil, že žalobkyně není oprávněna požadovat vydání bezdůvodného obohacení po žalované, která není ve věci pasivně legitimována. Žalovaná totiž užívala nemovitost jako celek se souhlasem a s vědomím jednoho ze spoluvlastníků (J. M.), přičemž není rozhodné, že jmenovaný měl žalované přenechat do užívání pouze svůj spoluvlastnický podíl.

4. Krajský soud v Praze (dále „odvolací soud“) k odvolání žalobkyně rozsudkem ze dne 27. 1. 2021, č. j. 26 Co 135/2020-164, rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 58.000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 58.000 Kč za dobu od 1. 6. 2019 do zaplacení (výrok I.). Žalované uložil povinnost nahradit žalobkyni k rukám její zástupkyně náklady řízení před soudem prvního stupně ve výši 44.436,04 Kč a náklady odvolacího řízení ve výši 26.610,19 Kč (výrok II.).

5. Odvolací soud doplnil dokazování o důkazy, z nichž soud prvního stupně neučinil všechna potřebná skutková zjištění, nebo je neprovedl vůbec, ač byly v řízení před ním navrženy, a dále provedl dokazování o důkazy, jež byly účastníky navrženy v odvolacím řízení na základě poučení podle ustanovení § 118a občanského soudního řádu (dále „o. s. ř.“), a vyšel ze zjištění, že žalobkyně dne 10. 10. 2014 udělila druhému spoluvlastníkovi plnou moc k jednání o prodeji společné nemovitosti. J. M. dne

28. 6. 2016 uzavřel se žalovanou nájemní smlouvu s platností do konce roku 2016, dle níž jí pronajal nemovitost jako celek, přičemž ji současně ústně informoval, že k takové právní dispozici je zmocněn druhým spoluvlastníkem. O skutečnosti, že nemovitost je ve spoluvlastnictví, žalovaná informována byla, neboť měla o její koupi zájem a potřebné údaje si zjistila z katastru nemovitostí. Dne 3. 1. 2017 uzavřel J. M. se žalovanou další nájemní smlouvu, na jejímž základě jí přenechal do užívání blíže neurčený spoluvlastnický podíl. Žalobkyně se o užívání nemovitosti žalovanou dozvěděla v lednu roku 2017 v souvislosti s jednáním o případném odkoupení, k němuž však došlo. Žalovaná žalobkyni a ani J. M. za užívání nemovitosti ničeho neplatila. Posléze částečně hradila částku 1.200 Kč měsíčně insolvenční správce, neboť J. M. podal dne 11. 10. 2017 návrh na své oddlužení.

6. Na takto zjištěný skutkový stav odvolací soud aplikoval ustanovení § 1122 odst. 1 o. z. a ustanovení § 2991 odst. 1 a 2 o. z. Vysvětlil, že samotné spoluvlastnictví k věci neopravňuje spoluvlastníka bez dalšího užívat společnou věc nad rámec svého spoluvlastnického podílu. Následkem nadužívání spoluvlastnického podílu dochází na straně spoluvlastníka k užívání cizí hodnoty, čímž vzniká bezdůvodné obohacení. J. M. nebyl žalobkyni zmocněn k uzavření nájemní smlouvy dne 28. 6. 2016, na jejímž základě byla žalované přenechána k užívání celá nemovitost. Takovou smlouvu hodnotil odvolací soud jako absolutně neplatnou, stejně jako následně uzavřenou nájemní smlouvu ze dne 3. 1. 2017, kterou přenechal J. M. žalované do užívání ideální spoluvlastnický podíl, přičemž ovšem žalovaná s jeho vědomím i souhlasem v období od 3. 1. 2017 do 31. 5. 2019 nemovitost užívala jako celek, respektive v jakém rozsahu nemovitost užívá, bylo J. M. lhostejné, neboť v průběhu roku 2017 vstoupil do insolvence. Odvolací soud dovodil, že žalovaná v období do 31. 12. 2016 sice nemovitost užívala na základě neplatného právního jednání a věděla, že nemovitost je ve spoluvlastnictví J. M. a žalobkyně, nicméně věřila, že jmenovaný je oprávněn k uzavření nájemní smlouvy za oba spoluvlastníky. Ten také žalobkyni o přenechání nemovitosti do užívání žalované neinformoval. Za uvedené období žalované na úkor žalobkyně bezdůvodné obohacení nevzniklo (žalobkyně je ostatně ani nežádala) a s ohledem na popsání okolností by žalovaná nebyla ve sporu pasivně legitimována (o nadužívání spoluvlastnického podílu bez souhlasu druhého spoluvlastníka nevěděla). Pro další období (od ledna 2017 do 31. 5. 2019), v němž žalovaná nadále užívala celou nemovitost, byla srozuměna s tím, že k takovému užívání potřebuje souhlas obou spoluvlastníků. Přesto však se žalobkyni žádnou smlouvu o užívání či dohodu o placení nájemného neuzavřela. Za tohoto stavu odvolací soud dovodil, že pro další období již není otázka pasivní legitimace svázána s nadužíváním spoluvlastnického podílu jedním ze spoluvlastníků bez vědomí spoluvlastníka opomenutého. Žalovaná užívala nemovitost s vědomím obou spoluvlastníků (žalobkyně přitom užívání celé nemovitosti žalovanou tolerovala a proti takovému stavu, například podáním žaloby o vyklizení, nezasáhla) a na její straně došlo ke vzniku bezdůvodného obohacení užíváním cizí hodnoty, přičemž důvod užívání nelze opřít o platnou nájemní smlouvu ani jiný platně převzatý závazek.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

7. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná (dále též „dovatelka“) dovolání. Má je za přípustné ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř., neboť dovoláním dotčený rozsudek odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, popřípadě jedná se o otázku hmotného práva, která nebyla v rozhodování odvolacího soudu dosud řešena. S poukazem na dosavadní rozhodovací praxi odvolacího soudu při řešení právní otázky věcné pasivní legitimize v řízení o vydání bezdůvodného obohacení spočívajícího v užívání spoluvlastnického podílu na nemovité věci „opomenutého“ spoluvlastníka, bez jehož souhlasu druhý spoluvlastník umožnil užívání společné věci třetí osobě, a tím došlo k nadužívání spoluvlastnického podílu disponujícího spoluvlastníka (dovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 2006, sp. zn. 33 Odo 396/2004, a na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 12. 2009, sp. zn. 30 Cdo 4894/2007), namítala, že v řízení měl být věcně pasivně legitimovaným spoluvlastník J. M. a nikoliv dovatelka. Tento názor odůvodnila tím, že jak v roce 2016, tak i následně od roku 2017 užívala nemovitost se souhlasem spoluvlastníka M., který jí celou nemovitost přenechal do užívání, a pokud tak učinil bez souhlasu žalobkyně (druhého rovnodílného spoluvlastníka), byl to právě J. M., který se na úkor žalobkyně – za předpokladu, že nájemní smlouvy ze dne 28. 6. 2016 a ze dne 3. 1. 2017 jsou neplatnými právními jednáními - bezdůvodně obohatil. Dále dovatelka vysvětlila, že nebylo žádného důvodu odlišovat z hlediska posouzení otázky, kdo se na úkor žalobkyně bezdůvodně obohatil, období užívání nemovitosti do 31. 12. 2016 a od 1. 1. 2017, neboť, dle názoru dovatelky, není rozhodné, zda žalobkyně o užívání celé nemovitosti žalovanou věděla či nikoliv. Žalovaná užívala nemovitost od ledna 2017 s vědomím obou spoluvlastníků, avšak stále na základě souhlasu spoluvlastníka M., který o faktickém užívání celé nemovitosti žalovanou opomněl žalobkyni informovat. Je tudíž na žalobkyni, aby se v souladu s připomenutou judikaturou Nejvyššího soudu obrátila s nárokem na vydání bezdůvodného obohacení na druhého spoluvlastníka. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc odvolacímu soudu vrátil k dalšímu řízení.

8. Žalobkyně ve vyjádření označila dovolání žalované za opožděné, neboť jej dovatelka podala po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty upravené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. (za rozhodné skutečnosti z hlediska běh lhůty k podání dovolání přitom označila datum doručení písemného vyhotovení dovoláním napadeného rozsudku dne 1. 3. 2021 a okamžik doručení dovolání soudu prvního stupně dne 3. 5. 2021). Pokud by se odvolací soud neztotožnil s názorem o opožděně podaném dovolání, pak žalobkyně přisvědčila správnosti závěru odvolacího soudu o neplatnosti nájemní smlouvy ze dne 3. 1. 2017, kterou spoluvlastník M. přenechal žalované k užívání blíže neurčený podíl na nemovitosti. Dále připomněla, že tuto nájemní smlouvu uzavřel spoluvlastník M. se žalovanou v situaci, kdy žalovaná věděla, že žalobkyně s pronájmem nemovitosti nesouhlasí a že k takové právní dispozici se společnou věcí ani nebyl žalobkyni zmocněn. Současně uvedla, že dovoláním dotčeným rozsudkem odvolací soud otázku možného přenechání ideálního spoluvlastnického podílu k užívání třetí osobě posoudil shodně jako

Nejvyšší soud v usnesení ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. 28 Cdo 2731/2007. Ve vyjádření žalobkyně navrhla, aby dovolací soud dovolání žalované zamítl.

III.

Přípustnost dovolání

9. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.); po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu, u něhož to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.), oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1, věta první, o. s. ř.) a že je splněna i podmínka povinného zastoupení dovolatelky advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), zabýval se tím, zda je dovolání žalované přípustné (§ 237 o. s. ř.).

10. Dovolací soud nesdílí názor žalobkyně, že by žalovaná podala dovolání opožděně, tedy po uplynutí zákonné lhůty upravené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. Pro posouzení rozhodných skutečností majících vliv na určení počátku běhu lhůty k podání dovolání a jejího skončení se z obsahu spisu podává, že písemné vyhotovení rozsudku odvolacího soudu bylo do datové schránky zástupce žalované doručeno dne 2. 3. 2021 (viz potvrzení o dodání a doručení do datové schránky – č. l. 167 p. v.). Toto datum je ve smyslu ustanovení § 57 odst. 2 věty první o. s. ř. rozhodné i pro určení toho dne, jehož uplynutím lhůta určená podle měsíců končí; tímto dnem by tak bylo 2. 5. 2021. Protože v nyní probíhajícím kalendářním roce tento den připadl na neděli, stal se posledním dnem lhůty určené k podání dovolání nejbližší následující pracovní den (§ 57 odst. 2 věta druhá o. s. ř.); tímto dnem bylo pondělí 3. 5. 2021, kdy také zástupce žalované dovolání doručil soudu prvního stupně (viz záznam o ověření elektronického podání doručení na elektronickou podatelnu Okresního soudu v Rakovníku – č. l. 171). Protože dovolání žalované bylo podáno včas, neshledal dovolací soud důvod odmítnout je pro opožděnost ve smyslu ustanovení § 243c odst. 3 a § 218a věta první o. s. ř.

11. Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

12. Přípustnost dovolání proti napadenému rozhodnutí odvolacího soudu (jež je rozhodnutím, jímž se končí odvolací řízení, nikoliv rozhodnutím z okruhu usnesení vyjmenovaných v § 238a o. s. ř.) je třeba poměřovat ustanovením § 237 o. s. ř. (hledisky v něm uvedeny).

13. Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

14. Dovolání žalované je přípustné pro řešení dosud v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu neřešené (dovolatelkou obsahově vymezené) otázky věcné pasivní legitimace v řízení o vydání bezdůvodného obohacení spočívajícího v užívání cizí nemovité věci bez právního důvodu, pokud tato cizí věc je ve spoluvlastnictví dvou osob a do užívání třetí osobě (uživateli) ji přenechal jen jeden ze spoluvlastníků bez souhlasu

(bez vědomí) spoluvlastníka druhého. Dovolatelka uplatňuje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci při aplikaci ustanovení § 2991 odst. 1 a 2 o. z. V poměrech právní úpravy občanského zákoníku účinné od 1. 1. 2014, jež se uplatní i na posouzení žalobou uplatněného nároku v přítomné právní věci, pak nelze předestřenou právní otázku vyřešit bez zohlednění ustanovení § 2994 o. z., které dosavadní rozhodovací praxi Nejvyššího soudu reflektující právní úpravu účinnou do 31. 12. 2013, modifikuje. Nedávný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 493/2021, se rovněž otázkou věcné pasivní legitimace uživatele nemovitě věci v řízení o vydání bezdůvodného obohacení se zřetelem k aplikaci ustanovení § 2994 o. z. zabýval, nicméně na pozadí poněkud odlišných skutkových okolností (výlučné vlastnictví užívané věci, pluralita žalovaných).

IV.

Důvodnost dovolání

15. Po přezkoumání napadeného rozsudku odvolacího soudu ve smyslu § 242 odst. 1 o. s. ř., jež takto provedl bez jednání, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání, jež je pro výše předestřenou právní otázku přípustné, není opodstatněné.

16. Zmatečnosti [§ 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř.] a ani jiné vady řízení, jež mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí a k nimž dovolací soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou v dovolání namítány a z obsahu spisu se nepodávají.

17. Dovolacímu přezkumu nepodléhá skutkový stav zjištěný soudy nižších stupňů, neboť s účinností od 1. 1. 2013 je ve smyslu ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. jediným dovolacím důvodem nesprávné právní posouzení věci. Závěry odvolacího soudu o tom, zda důvod dovolání byl naplněn, tak musí být založeny na skutkových zjištěních učiněných v nalézacím řízení (v řízení před odvolacím soudem).

18. O nesprávné právní posouzení věci (naplňující dovolací důvod podle § 241a odst. 1, část věty před středníkem, o. s. ř.) jde tehdy, posoudil-li odvolací soud věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně vybranou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

19. Podle ustanovení § 2991 odst. 1 o. z. kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil.

20. Podle ustanovení § 2991 odst. 2 o. z. bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.

21. Podle ustanovení § 2994 o. z. dal-li někdo neoprávněně věc k užívání nebo požívání jinému, aniž ten byl v dobré víře, má vlastník nebo spoluvlastník věci vůči uživateli nebo požívateli právo na náhradu.

22. Judikatura Nejvyššího soudu je pevně ukotvena v závěru, že plněním bez právního důvodu, případně protiprávním užitím cizí hodnoty, tedy jednou ze skutkových podstat bezdůvodného obohacení ve smyslu § 451 odst. 2 obč. zák., respektive ustanovení § 2991 odst. 2 o. z. je i stav, kdy je cizí nemovitá věc užívána subjektem odlišným od jeho

vlastníka bez nájemní smlouvy či jiného obdobného titulu. Prospěch v takové situaci vzniká tomu, kdo uživatelská oprávnění realizuje, aniž by za to čehokoliv hradil, a jehož majetkový stav se tudíž nezmenšil, ačkoli by se tak za obvyklých okolností stalo (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. 33 Odo 1051/2005, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4573/2016, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 2017, sp. zn. 28 Cdo 1836/2017). Vzhledem k obdobnému znění ustanovení § 2991 odst. 2 o. z. jsou uvedené závěry použitelné i v poměrech tohoto právního předpisu s výhradou, že popisované situace již nelze podřazovat skutkové podstatě plnění bez právního důvodu, ale je opodstatněné je kvalifikovat jako protiprávní užití cizí hodnoty (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1881/2018, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 3. 2020, sp. zn. 28 Cdo 154/2020, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 12. 2020, sp. zn. 28 Cdo 3105/2020).

č. 25

23. Rozhodovací praxe dovolacího soudu reflektující právní úpravu účinnou do 31. 12. 2013 zdůrazňovala, že při přenechání cizí nemovité věci k užívání jinému neoprávněnou osobou nezískává na úkor vlastníka bezdůvodné obohacení přímo faktický uživatel věci, ale subjekt, který tuto nemovitost (či její část) přenechává třetí osobě k užívání (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2012, sp. zn. 28 Cdo 16/2012, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2015, sp. zn. 26 Cdo 3382/2014, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4753/2017).

24. Podstata (podílového) spoluvlastnictví spočívá v tom, že každý ze spoluvlastníků se podílí na právech a povinnostech vyplývajících ze spoluvlastnictví v rozsahu, jaký odpovídá velikosti jeho spoluvlastnického podílu, přičemž jde o tzv. ideální podíl, nikoli o reálné vymezení vztahující se k určité části společné věci (srovnej ustanovení § 1122 odst. 1 o. z., dále pak např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2020, sp. zn. 26 Cdo 508/2019). Brání-li přímo jeden ze spoluvlastníků jinému v užívání společné věci, anebo pokud fakticky existující poměry neumožňují některému ze spoluvlastníků realizaci práva užívat společnou věc v rozsahu určeném jeho podílem, lze usuzovat na vznik bezdůvodného obohacení. Jinými slovy řečeno, pro povinnost spoluvlastníka (který užíval nemovitost nad rámec svého spoluvlastnického podílu) vydat ostatním spoluvlastníkům, oč se takto obohatil, není bez dalšího rozhodující, zda druhý spoluvlastník neužíval nemovitost (společnou věc) dobrovolně. Spoluvlastník, který společnou nemovitost užívá nad rámec svého spoluvlastnického podílu, nemusí ostatním spoluvlastníkům poskytovat peněžitou náhradu (ekonomickou protihodnotu užívání) pouze tehdy, prokáže-li existenci smlouvy o bezúplatném užívání společné nemovitosti. Neprokáže-li, že je oprávněn společnou nemovitost užívat nad rámec svého spoluvlastnického podílu bezúplatně, vzniká mu bezdůvodné obohacení, za které musí ostatním spoluvlastníkům poskytnout peněžitou náhradu jako ekonomickou protihodnotu toho, co nemůže být vráceno (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 11. 2016, sp. zn. 28 Cdo 3460/2016, a další rozhodnutí v něm citovaná).

25. V rozsudku ze dne 14. 2. 2006, sp. zn. 33 Odo 396/2004, Nejvyšší soud přijal a odůvodnil závěr, že „uzavřel-li jeden ze spoluvlastníků bez souhlasu druhého

spoluvlastníka smlouvu, již umožnil třetí osobě užívat předmět spoluvlastnictví, není opomenutý spoluvlastník (ten, který nedal k užívání společné věci souhlas) legitimován požadovat po této třetí osobě vydání bezdůvodného obohacení, které jí užíváním předmětu spoluvlastnictví podle neplatné smlouvy vzniklo; je povolán požadovat vydání bezdůvodného obohacení pouze po druhém spoluvlastníku, a to v rozsahu, v němž svůj spoluvlastnický podíl nadužíval.“ Citovaný závěr byl aprobován i rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. 33 Odo 103/2006. V něm byla posuzována situace, kdy žalovaný spoluvlastník „nadužíval“ svůj spoluvlastnický podíl na společném domě tím, že souhlasil, aby prostory v domě užívali ostatní žalovaní, avšak dělo se tak v rozsahu větším, než odpovídal spoluvlastnickému podílu žalovaného spoluvlastníka. Dovolací soud v citovaném rozhodnutí vysvětlil, že v daném případě sice ostatní žalovaní užívali prostory v domě na základě odvozeného právního důvodu (se souhlasem podílového spoluvlastníka), ale pokud tak činili nad rámec jeho spoluvlastnického podílu, vzniklo na straně žalovaného spoluvlastníka bezdůvodné obohacení, které je povinen žalobci vydat. Na závěr o věcné pasivní legitimaci spoluvlastníka k vydání bezdůvodného obohacení a nikoliv třetí osoby, které spoluvlastník užívání společné věci nad rámec jeho spoluvlastnického podílu umožnil, je poté odkazováno například v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2010, sp. zn. 28 Cdo 1986/2010, v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2012, sp. zn. 28 Cdo 1617/2011, v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 11. 2012, sp. zn. 28 Cdo 563/2012, v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1602/2015, nebo v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 3. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1658/2017). Pro věcnou pasivní legitimaci spoluvlastníka, který třetí osobě umožnil, aby užívala společnou věc nad rámec jeho spoluvlastnického podílu, není přitom z pohledu citované judikatury rozhodné, zda se tak stalo na základě platného či neplatného právního jednání. K potřebě rozlišit mezi nárokem na vydání bezdůvodného obohacení mezi spoluvlastníky navzájem, jenž je založen v důsledku nedostatku souhlasu s užíváním společné věci nad rámec spoluvlastnického podílu na ustanovení § 451 odst. 1 obč. zák., a nárokem na smluvní či bezesmluvní plnění mezi spoluvlastníkem, jenž umožnil třetí osobě užívat věc nad rámec jeho spoluvlastnického podílu, a touto třetí osobou (v případě bezesmluvního plnění se může jednat o povinnost poskytnutá plněná vrátit ve smyslu § 457 obč. zák.) se podrobně vyjádřil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 20. 4. 2005, sp. zn. 33 Odo 369/2004 [Ústavní soud ústavní stížnost směřující proti citovanému rozsudku dovolacího soudu náležením ze dne 10. 10. 2007, sp. zn. I. ÚS 383/05, zamítl (náležením je přístupný na internetových stránkách Ústavního soudu <http://nalus.usoud.cz>)].

26. V režimu právní úpravy občanského zákoníku účinné po 1. 1. 2014 se však judikatorní závěry reflektující otázku věcné pasivní legitimace v řízení o vydání bezdůvodného obohacení, pokud jeden ze spoluvlastníků nadužívá svůj spoluvlastnický podíl tím, že např. celou nemovitou věc přenechá do užívání třetí osobě, již bezesmluvně neuplatní, neboť judikaturou přijaté pravidlo vylučující odpovědnost faktického uživatele za bezdůvodné obohacení modifikuje ustanovení § 2994 o. z.

27. Z důvodové zprávy k zákonu č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (konsolidované znění) ze dne 3. 2. 2012, se k výkladu ustanovení § 2994 o. z. podává, že „navržené ustanovení konkretizuje základní skutkovou podstatu, že obohacení nabyté bez spravedlivého důvodu musí být vydáno ochuzenému. Výslovná úprava se však jeví jako potřebná.

Sleduje se jí překonání vývoje dosavadní judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 369/2004 ze dne 20. 4. 2005), podle kterého nemá většinový spoluvlastník právo na náhradu proti nájemci, kterému dal věc do nájmu neoprávněně menšinový spoluvlastník, a to ani když nájemce nebyl v dobré víře. Ochrana uživatele nebo požívatele cizí věci má rozumný důvod, byl-li v dobré víře, že má k užívání nebo požívání řádný titul. V takovém případě dává jeho ochrana proti třetí osobě v úpravě bezdůvodného obohacení smysl, i když je touto třetí osobou vlastník nebo spoluvlastník. Není-li však uživatel či poživatel v dobré víře, ztrácí jeho ochrana odůvodnění. Dosavadní pojetí, že i v takovém případě se dotčený vlastník nebo spoluvlastník může domáhat plnění jen proti tomu, kdo věc neoprávněně dal jinému k užívání nebo požívání, a že jen ten se proti neoprávněnému uživateli či poživateli může domáhat, aby mu obohacení vydal, komplikuje právní styk a zeslabuje ochranu vlastnického práva.“

č. 25

28. Bezdůvodné obohacení je založeno na objektivním principu a povinnost k jeho vydání není zásadně svázána se stavem, zda ten kdo bezdůvodného obohacení na úkor jiného získal, byl v dobré či zlé víře. Dobrá víra bezdůvodně obohaceného může mít omezený význam při určení rozsahu povinnosti k plnění; nemá však vliv na vznik nespravedlivého materiálního prospěchu. Bylo-li ovšem neoprávněně umožněno užívání nebo požívání věci jiné osobě, má dobrá nebo zlá víra skrze aplikaci ustanovení § 2994 o. z. vliv i na postup uplatňování práva na vydání bezdůvodného obohacení. I v poměrech právní úpravy účinné od 1. 1. 2014 je vlastník nebo spoluvlastník věci oprávněn požadovat vydání bezdůvodného obohacení po osobě, která neoprávněně dala věc jinému k užívání nebo požívání. Neoprávněný „disponent“ tak i nadále – stejně jako podle právního stavu účinného do 31. 12. 2013 - odpovídá za vznik bezdůvodného obohacení vlastníku či spoluvlastníku věci, neboť bez řádného právního podkladu disponoval cizí majetkovou hodnotou a třetí osobě umožnil její užívání. Nebyl-li ovšem uživatel v dobré víře, že osoba, která mu věc přenechala k užívání, měla takové oprávnění (např. byla k tomu vlastníkem či spoluvlastníkem věci zmocněna), má vlastník nebo spoluvlastník věci právo domáhat se peněžité náhrady i na uživateli majetku; v rozsahu náhrady bezdůvodného obohacení neoprávněným poskytovatelem není vlastník nebo spoluvlastník majetku oprávněn dovolávat se peněžité náhrady i po uživateli věci, a naopak (uplatní se princip *ne bis in idem*). Není přitom rozhodné, zda právní jednání, na jehož základě došlo k přenechání věci k užívání, je platné či nikoliv. Dobrá víra uživatele, jež je zákonem chráněna (a opak musí prokazovat vlastník věci) tak vede k závěru, že vlastník nebo spoluvlastník věci nemá přímé právo domáhat se vydání bezdůvodného obohacení po poctivém uživateli majetku. Ustanovení § 2994 o. z. tudíž v souladu s vůlí zákonodárce obsažené v důvodové zprávě rozšiřuje ochranu vlastníka věci, s níž bylo neoprávněně disponováno, proti jejímu uživateli, který při nedostatku dobré víry rovněž (vedle neoprávněného disponenta) odpovídá za vzniklé bezdůvodného obohacení [k reflexi citovaného ustanovení literaturou srovnej Petrov, J. In: Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník: komentář. VI. Závazkové právo: zvláštní část (§ 2055–3014). Praha: C. H. Beck, 2014. s. 1928; Melzer, F., Csach, K. In: Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník. Velký komentář. Svazek IX. § 2894–3081. Praha: Leges, 2018. s. 1410, a Brim, L., Eliáš, J., Adamová, H. In: Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J., a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek VI (§ 2521–3081). 2. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2021.

s. 1278; z další odborné literatury viz Bílková, J. Bezdůvodné obohacení v novém občanském zákoníku. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 340-346].

29. Má-li dovolatelka v duchu obsahově předestřené právní otázky zakládající přípustnost dovolání za to, že žalovaným mohl v individuálně daných poměrech projednávané věci být pouze spoluvlastník J. M., pak přehlíží že ustanovení § 2994 o. z. zařazené do občanského zákoníku s účinností od 1. 1. 2014 činí judikatorní závěry, na něž žalovaná v dovolání poukazuje, ne zcela aplikovatelné tehdy, pokud jeden ze spoluvlastníků, který třetí osobě celou věc přenechal, takové dispoziční oprávnění neměl, a třetí osoba na základě konkrétních okolností případu o nedostatku takového oprávnění vědět musela nebo měla. Ač odvolací soud v přijatém závěru o věcné legitimaci žalované k vydání bezdůvodného obohacení žalobkyni formulaci o dobré, popřípadě zlé, víře žalované nepoužil, z bodů 28. a 29. odůvodnění dovoláním napadeného rozsudku zřetelně z hlediska vědomosti žalované o překročení dispozičního oprávnění jednoho ze spoluvlastníků rozlišil období, kdy žalovaná užívala celou nemovitost, aniž mohla vědět, že J. M. nebyl žalobkyní k přenechání celé nemovité věci do užívání jinému zmocněn (období od 31. 12. 2016), a období (od 3. 1. 2017 do 31. 5. 2019), kdy žalovaná ze zcela jasných okolností případu mohla seznat, že takové oprávnění J. M. postrádá (jednání žalobkyně a žalované o případné koupi nemovité věci, nájemní smlouva ze dne 3. 1. 2017 uzavřená toliko na ideální spoluvlastnický podíl a skutečný stav užívání celé nemovité věci žalovanou). Vědomost žalobkyně o užívání celé věci žalovanou, popřípadě nevyužití žaloby o vyklizení nemovité věci ze strany žalobkyně, nemají na povinnost žalované vydat bezdůvodného obohacení žádný dopad. V intencích ustanovení § 2994 o. z. je totiž právně významná pouze dobrá víra uživatele v oprávnění disponujícího věcí přenechanou k užívání nakládat, tedy i spoluvlastníka přenechat celou nemovitou věc k užívání jinému.

30. Z uvedeného je zřejmé, že rozsudek odvolacího soudu z hlediska uplatněného dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci (při aplikaci ustanovení § 2991 odst. 1 a 2 o. z. a zejména ustanovení § 2994 o. z. z hlediska určení věcně pasivně legitimovaného subjektu v řízení o vydání bezdůvodného obohacení) ob stojí. Nejvyšší soud proto dovolání žalované podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

č. 26

V případě porušení základního práva na účinné vyšetřování vyplývajících z čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se vznik nemajetkové újmy ve smyslu § 31a zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů, presumuje.

***Odpovědnost státu za nemajetkovou újmu [Odpovědnost státu za újmu],
Lidská práva***

*§ 31a zákona č. 82/1998 Sb., čl. 3 sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí
č. 209/1992 Sb., čl. 7 odst. 2 LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV a SVOBOD*

*Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2021, sp. zn. 30 Cdo 3509/2019,
ECLI:CZ:NS:2021:30.CDO.3509.2019.3*

Nejvyšší soud k dovolání žalobce zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2018, sp. zn. 25 Co 287/2018, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. 10. 2017, sp. zn. 37 C 11/2016, v rozsahu nároku na zaplacení částky 250 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy za nezákonná rozhodnutí, jakož i ve výroku o nákladech řízení, a věc v tomto rozsahu vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení; jinak dovolání odmítl.

č. 26

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce (dále též „dovolatel“) se domáhal po žalované 1) zaplacení částky ve výši 250 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu při pokusu o správní vyhoštění dne 6. 6. 2014. Žalobce je občanem K. V současné době pobývá v K., kam byl dne 2. 7. 2014 z území České republiky vyhoštěn. Dne 14. 5. 2014 byl žalobce zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců B. (dále jen „zařízení“) za účelem jeho správního vyhoštění z území České republiky. Po celou dobu svého zajištění, tj. od 14. 5. 2014 do 6. 6. 2014, nedostal od Policie České republiky žádné informace ohledně realizace jeho správního vyhoštění, přičemž o odletu do země původu se dozvěděl den před plánovaným odletem od sociální pracovnice. Dne 6. 6. 2014 ráno měla být realizována eskorta žalobce na letiště. Čtyři policisté vstoupili do jeho pokoje a použili vůči němu hmaty, chvaty, údery a kopy, slzotvorný plyn a pouta. Při použití donucovacích prostředků byl žalobce nahý. Následně jej policisté vynesli z bytovací budovy do jiné budovy areálu zařízení, kde byl oblečen a naložen do policejního vozu. V důsledku použití slzného plynu byl silně dezorientován. V průběhu eskorty autem na pražské letiště měl žalobce nasazena pouta a poutací pás, přičemž eskortu prováděli tři policisté. Na letišti jej policisté umístili na vozík pro zavazadla a převezli do policejní cely. Jeho vyhoštění se nepodařilo zrealizovat, jelikož kapitán letadla odmítl vzít žalobce na palubu. Následně byl žalobce z policejní cely přemístěn zpět do policejního vozu, tentokrát již za použití invalidního vozíku, a převezen zpátky do zařízení. Po celou dobu nebyl informován, co se děje. Až po převozu do zařízení byl ošetřen lékařkou a byly mu vypláchnuty oči od slzného plynu. Po žalované 2) se žalobce domáhal zaplacení částky ve výši 250 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy za nezákonná rozhodnutí - usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 20. 11. 2014, č. j. GI TC-376-32/2014, usnesení Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 17. 12. 2014, sp. zn.

KZN 1064/2014, a vyrozmění Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 VZN 1611/2015-7.

2. Obvodní soud pro Prahu 2 (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 9. 10. 2017, č. j. 37 C 11/2016-160, zamítl žalobu na zaplacení částky 500 000 Kč (výrok I) a rozhodl, že se první a druhé žalované ve vztahu k žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

3. Soud prvního stupně vzal za prokázané, že dne 6. 6. 2014 došlo k pokusu o vyhoštění žalobce. Dne 16. 6. 2014 podal žalobce trestní oznámení na podezření ze spáchání trestného činu příslušníky Policie České republiky, kteří se jej pokusili dne 6. 6. 2014 vyhostit. Generální inspekce bezpečnostních sborů prováděla šetření dle § 158 odst. 1 a 3 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů. Následně bylo dne 20. 11. 2014 vydáno usnesení č. j. GI-TC-376-32/2014, o odložení věci dle § 159a odst. 1 trestního řádu, proti němuž podal žalobce stížnost. Usnesením ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. KZN 1064/2014, Krajské státní zastupitelství v Praze stížnost zamítlo. Žalobce podal podnět k výkonu dohledu a dne 25. 3. 2015 vydalo Vrchní státní zastupitelství v Praze vyrozmění č. j. 1 VZN 1611/2015-7, kterým podnět zhodnotilo jako nedůvodný a bez dalšího jej odložilo. Žalobce podal proti výše uvedenému zásahu a výše uvedeným rozhodnutím ústavní stížnost, o níž Ústavní soud rozhodl nálezem ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. I. ÚS 860/15, tak, že zásahem Policie České republiky při výkonu správního vyhoštění stěžovatele dne 6. 6. 2014 bylo porušeno základní právo stěžovatele nebýt podroben ponižujícímu zacházení podle čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (výrok I), usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 20. 11. 2014, č. j. GI-TC-376-32/2014, usnesením Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. KZN 1064/2014 a vyrozměním Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 VZN 1611/2015-7, bylo porušeno základní právo stěžovatele na účinné vyšetřování vyplývající z čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (výrok II), uvedená rozhodnutí zrušil (výrok III) a ve zbytku ústavní stížnost odmítl (výrok IV).

4. Na základě uvedeného nálezu Ústavního soudu byly opakovaně činěny úkony trestního řízení, kdy se orgány činné v trestním řízení snažily mimo jiné opětovně vyslechnout žalobce, avšak žádná z kontaktovaných osob neměla informace o místě jeho pobytu, či aktuální kontakt. Usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 29. 3. 2016, č. j. GI-TC-376-76/2014, byla věc opětovně odložena. Žalobce proti tomu podal stížnost, o níž rozhodlo Vrchní státní zastupitelství v Praze usnesením ze dne 10. 6. 2016, č. j. 1 VZN 1611/2015-49, tak, že ji zamítlo. Proti oběma uvedeným rozhodnutím podal žalobce ústavní stížnost, která byla usnesením Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. II. ÚS 2462/16, odmítnuta.

5. Podáním ze dne 21. 4. 2016 se žalobce obrátil se svým nárokem na odškodnění na žalovanou 1), která vyjádřením ze dne 26. 9. 2016, č. j. MV-71347-6/P-2016, odmítla vyhovět nároku žalobce na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež měla žalobci vzniknout v důsledku nesprávného úředního postupu Policie České republiky při pokusu o jeho správní vyhoštění dne 6. 6. 2014, spočívajícího v absenci přípravy na vyhoštění, absenci koordinace vyhoštění, nepřiměřenosti použití donucovacích prostředků vůči

žalobci a nedůstojném zacházení se žalobcem v průběhu eskorty, když dospěla k závěru, že uplatněný nárok je s odkazem na § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „OdpŠk“), již promlčený. Žádost žalobce v části nároku na náhradu nemajetkové újmy, která měla být žalobci způsobena v důsledku nesprávného úředního postupu Generální inspekce bezpečnostních sborů, Krajského státního zastupitelství v Praze a Vrchního státního zastupitelství v Praze spočívajícího v neúčinném vyšetřování, byla postoupena žalované 2), která se k ní do podání žaloby nevyjádřila.

6. Soud prvního stupně posoudil nároky žalobce podle § 1, § 5, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 13 a § 32 OdpŠk.

7. V případě nároku na zaplacení částky ve výši 250 000 Kč, jako náhrady nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup při pokusu o správný vyhoštění dne 6. 6. 2014, se soud nejprve zabýval námitkou promlčení vznesenou žalovanou 1) a dospěl k závěru, že jestliže dne 6. 6. 2014 při pokusu o vyhoštění žalobce byla žalobci dle jeho tvrzení způsobena újma popsaná v žalobě, kdy byl podroben nelidskému a ponižujícímu zacházení postupem policistů, je třeba stanovit počátek promlčecí lhůty právě od tohoto dne, tj. dne 6. 6. 2014, když tento den měl být žalobce vystaven nepříznivým následkům nesprávného úředního postupu, nikoliv od toho, jak dlouho tyto důsledky trvají, či snad od okamžiku, kdy pominuly. Poslední den promlčecí lhůty pak nastal po šesti měsících, tj. dne

6. 12. 2014, a ode dne 7. 12. 2014 byl nárok promlčen. Jestliže byla žaloba k soudu podána dne 3. 10. 2016, tedy více než rok a půl po uplynutí promlčecí doby, posoudil soud prvního stupně námitku promlčení uplatněnou žalovanou 1) jako relevantní a uzavřel, že nárok žalobce je promlčen.

8. Soud prvního stupně se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že promlčecí lhůta začala plynout až vyhlášením nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. I. ÚS 860/15, neboť nálezem Ústavního soudu byla pouze deklarována skutečnost, že došlo k poškození práv žalobce. O této újmě se však žalobce musel dozvědět právě tím, že jí měl být vystaven, čemuž odpovídá i skutečnost, že dne 16. 6. 2014 podal trestní oznámení na postup policistů. Soud prvního stupně nepřisvědčil ani námitce žalobce, že počátek promlčecí doby měl být stanoven za použití analogie jako je tomu u nezákonného rozhodnutí, když zde není žádné nezákonné rozhodnutí, pro něž je ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. přílehlavý jiný právní režim a použití analogie zde není možné. Podle soudu prvního stupně nedošlo stanovením počátku promlčecí lhůty k porušení závazků České republiky plynoucích z čl. 3 a 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) ve znění protokolů č. 3, 5, a 8, neboť žalobce měl právo uplatnit svůj nárok u soudu kdykoli v rámci promlčecí lhůty stanovené v § 32 odst. 3 OdpŠk.

9. K tvrzení žalobce, že vznesená námitka promlčení je v rozporu s dobrými mravy, soud prvního stupně uvedl, že žalobce netvrdil, že bez své viny nemohl nárok uplatnit dříve a ani soud k takovému závěru nedospěl. Vzhledem k tomu soud prvního stupně uzavřel, že nárok žalobce je promlčen a žalobu, co do částky 250 000 Kč jako

přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nesprávného úředního postupu při pokusu o správní vyhoštění žalobce dne 6. 6. 2014, zamítl.

10. Ve vztahu k druhému nároku ve výši 250 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy za nezákonná rozhodnutí - usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 20. 11. 2014, č. j. GI-TC-376-32/2014, usnesení Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. KZN 1064/2014, a vyzoomění Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 VZN 1611/2015-7, která byla zrušena nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. I ÚS 860/15, soud prvního stupně uvedl, že je nutno na tato rozhodnutí pohlížet jako na nezákonná rozhodnutí ve smyslu § 8 Odpšk. V případě existence nemajetkové újmy vzniklé z výše uvedených nezákonných rozhodnutí, měl soud za to, že tato újma nebyla tvrzena, ani prokázána, proto vyzval žalobce k doplnění tvrzení a návrhu důkazů podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. Nato se žalobce ve stanovené lhůtě vyjádřil, že již v žalobě uvedl, že vnímal jako velice nespravedlivé a ponižující následné vyšetřování jeho trestního oznámení, když nebyl vůbec vyslechnut a bylo s ním jednáno, jako kdyby neexistoval. Žalobce měl pocit, že státní orgány se snaží jeho věc zamést pod koberec a neexistuje vůle odhalit a potrestat pachatele, kteří se měli dopustit nelidského zacházení. Žalobce se cítil bezmocný a vnímal jako nespravedlivé, že pachatelé zůstali nepotrestáni. K návrhu důkazů k prokázání tvrzené újmy, žalobce uvedl, že dle jeho názoru se má tato újma presumovat obdobně jako je tomu u nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu, nepřiměřené délky soudního řízení, když uložení doplnění návrhu důkazů k prokázání takové újmy považoval žalobce za příliš formalistické a pro něj těžko splnitelné, jiné návrhy proto soudu nedoložil.

11. Soud prvního stupně uvedl, že nemůže vycházet z presumpce existence nemajetkové újmy z nezákonných rozhodnutí obdobně jako je tomu v případě újmy z nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce soudního řízení, když prokázání újmy z těchto rozhodnutí je na žalobci a tato újma musí být v řízení bezpečně prokázána. Jak uvedl Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010, skutkové vymezení újmy způsobené nezákonnými rozhodnutími je významné i z hlediska dokazování, neboť zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozené presumuje, musí být újma založená jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoli osoba, která by byla danou skutečností postížena, a šlo by tedy o notorietu, kterou dokazovat netřeba. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že se v tomto případě nemůže jednat o notorietu jednak proto, že žalobce tvrdí tak zásadní a specifickou újmu, jednak z důvodu, že po zrušení výše uvedených rozhodnutí nálezem Ústavního soudu bylo ve věci vedeno další šetření ve vztahu k trestnímu oznámení žalobce, kdy se policejní orgán snažil zjistit pobyt žalobce v Kamerunu, což se mu nepodařilo, věc byla odložena a následná ústavní stížnost žalobce do rozhodnutí o odložení věci byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. II. ÚS 2462/16. Tudíž je otázkou, v jakém rozsahu mohla žalobci vzniknout tvrzená újma, když jeho věc byla později znovu prověřována, i když s negativním výsledkem. Vzhledem k tomu, že žalobce nedoplnil návrhy důkazů k prokázání existence nemajetkové újmy v rozsahu tvrzeném, nezbylo soudu prvního stupně než žalobu co do tohoto nároku zamítnout pro neunesení břemene důkazního.

12. Městský soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) k odvolání žalobce napadeným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (výrok I) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok II).

13. Ve vztahu k nároku žalobce na zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci nesprávným úředním postupem Policie České republiky při pokusu o jeho vyhoštění dne 6. 6. 2014 se odvolací soud plně ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že tento nárok je promlčen, neboť pro počátek subjektivní promlčecí doby k uplatnění práva na náhradu nemajetkové újmy je rozhodující, kdy se poškozený (žalobce) dozví o vzniklé újmě. V dané věci si žalobce musel být vědom při pokusu o jeho vyhoštění dne 6. 6. 2014, že jednáním policistů při tomto pokusu došlo na jeho straně k nemajetkové újmě tak, jak ji pociťoval, a jak posléze ve vztahu k postupu policistů podal dne 16. 6. 2014 trestní oznámení ke Generální inspekci bezpečnostních sborů. Jestliže tedy soud prvního stupně uzavřel, že právě od tohoto okamžiku je na místě dle § 32 odst. 3 věta první OdpŠk počítat šestiměsíční subjektivní promlčecí dobu, a konstatoval, že tato dne 6. 12. 2014 uplynula, přičemž ode dne následujícího, tedy ode dne 7. 12. 2014, je tento nárok žalobce promlčen, je jeho závěr zcela správný. Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně rovněž v závěru, že vyhlášením nálezu ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. I. ÚS 860/15, Ústavní soud pouze deklaroval, že k poškození práva žalobce skutečně došlo, avšak žalobce se o způsobené újmě a poškození svých práv, musel dozvědět již dne 6. 6. 2014, kdy k pokusu o jeho vyhoštění došlo.

14. Odvolací soud rovněž přisvědčil závěru soudu prvního stupně, že počátek promlčecí doby nelze stanovit za použití analogie, jako je tomu u nezákonného rozhodnutí, neboť postup policie při pokusu o vyhoštění žalobce není nezákonným rozhodnutím, nýbrž nesprávným úředním postupem, a proto ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., jak již soud prvního stupně konstatoval, taková analogie a její užití možné není. Odvolací soud se též ztotožnil s tím, že námitka promlčení ze strany žalované 1) není v rozporu s dobrými mravy, neboť žalobce neuvedl žádné výjimečné okolnosti, pro které by se námitka promlčení přičila dobrým mravům, když nelze přihlídnout k jeho tvrzení, že musel počkat na dobu, kdy bylo jednoznačně potvrzeno, že postupem Policie České republiky při pokusu o jeho vyhoštění dne 6. 6. 2014 došlo k nesprávnému úřednímu postupu. Žalobci nic nebránilo uplatnit svůj nárok u soudu dříve, než o jeho ústavní stížnosti bylo rozhodnuto, nadto za situace, kdy byl od počátku zastoupen advokátem. Okolnost, že žalobce nejprve v dané věci podal ústavní stížnost a vyčkával rozhodnutí o ní Ústavním soudem a teprve poté uplatnil žalobu u soudu, neznamená, že by žalovaná 1) jednala v rozporu s dobrými mravy tím, že se posléze brání námitkou promlčení.

15. V případě nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy vůči žalované 2) se odvolací soud rovněž ztotožnil se soudem prvního stupně v tom, že této náhrady nemajetkové újmy se žalobce může domáhat toliko na základě nezákonných rozhodnutí ve smyslu § 8 OdpŠk, neboť předmětná usnesení byla nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. I. ÚS 860/15, zrušena. Na tato rozhodnutí je proto nutné pohlížet jako na rozhodnutí nezákonná. Rozhodně se tedy nejedná o nesprávný úřední postup, neboť tím je porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to zejména takové, jež nevede k vydání rozhodnutí. Vzhledem

k tomu, jak již konstatoval soud prvního stupně, že postup orgánů, prošetřujících trestní oznámení žalobce, jakož i další podněty ze strany žalobce spojené s trestním oznámením, byl vtělen právě do shora uvedených rozhodnutí, je nutné vycházet z těchto rozhodnutí a v případě, že byla zrušena, považovat je za nezákonná. Nelze tak vycházet z presumpce existence nemajetkové újmy z nezákonných rozhodnutí obdobně, jako je tomu u újmy z nesprávného úředního postupu – nepřiměřené délky soudního řízení. Nemajetková újma založená na jiné skutečnosti totiž musí být vždy zásadně prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postížena, a šlo by tak o notoriету, již dokazovat netřeba. V případě žalobce dle odvolacího soudu však o žádnou notoriету nejde. Jestliže tedy žalobce, ač byl řádně soudem prvního stupně poučen ve smyslu § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. k prokázání svých tvrzení o vzniku nemajetkové újmy v souvislosti s nezákonnými rozhodnutími, návrhy na prokázání těchto tvrzení neuvodil, lze dle odvolacího soudu uzavřít, že tato svá tvrzení žádným způsobem neprokázal. Protože tak žalobce neprokázal druhý zásadní předpoklad vzniku odpovědnosti státu za škodu, a to vznik nemajetkové újmy v souvislosti s nezákonnými rozhodnutími, bylo zcela nadbytečné zabývat se třetím základním předpokladem vzniku odpovědnosti státu za škodu, a to příčinnou souvislostí mezi vznikem nemajetkové újmy a nezákonnými rozhodnutími.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

16. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce v rozsahu výroku, kterým byl potvrzen výrok i rozsudku soudu prvního stupně o zamítnutí žaloby na náhradu nemajetkové újmy.

17. Dovolatel spatřuje přípustnost dovolání ve vyřešení tří otázek hmotného nebo procesního práva, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny nebo mají být posouzeny dovolacím soudem jinak vzhledem k okolnostem nynějšího případu.

18. První otázkou zakládající dle dovolatele přípustnost dovolání je nesprávné posouzení rozhodného okamžiku pro počátek běhu promlčecí lhůty k uplatnění nároků dle zákona č. 82/1998 Sb.

19. Dovolatel se domnívá, že pokud oba nižší soudy dospěly k závěru, že je jeho nárok na náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu při pokusu o správní vyhoštění dne 6. 6. 2014 promlčen, odepřely mu právo na odškodnění zakotvené v čl. 3 a 13 Úmluvy a v čl. 14 a 16 Úmluvy OSN proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, jehož existenci měl dle dovolatele potvrdit opakovaně i Ústavní soud.

20. Dovolatel opakovaně navrhoval, aby soudy navázaly počátek běhu promlčecí lhůty na vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. I. ÚS 860/15, tedy na den 10. 11. 2015, kdy se dovolatel dozvěděl, že postup státních orgánů byl v rozporu s čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 3 Úmluvy, tedy že mu těmito porušeními vznikla újma, jejíž nárok může uplatnit dle zákona č. 82/1998 Sb.

21. Součástí nápravy porušení zákazu nelidského a ponižujícího zacházení je dle čl. 3 a 13 Úmluvy také odškodnění oběti takového zacházení. Dovolatel již v řízení před odvolacím soudem poukázal na to, že Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve své judikatuře konstantně zdůrazňuje, že samotné rozhodnutí ve prospěch oběti není dostatečnou nápravou porušení zákazu nelidského nebo ponižujícího zacházení. Státy mají povinnost na jedné straně uznat (výslovně nebo alespoň v podstatě věci) porušení práva oběti a na straně druhé poskytnout oběti přiměřenou a dostatečnou nápravu za porušení jejích práv. Přiměřenost a dostatečnost nápravy na vnitrostátní úrovni ESLP obecně posuzuje v závislosti na všech okolnostech případu, obzvláště pak vzhledem k povaze porušení Úmluvy.

22. Podle čl. 14 Úmluvy OSN proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání „každý stát, který je smluvní stranou této Úmluvy, zajistí ve svém právním řádu, aby oběť mučení měla právo na nápravu a na spravedlivé a přiměřené odškodnění, včetně prostředků nutných pro co nejúplnější zdravotní rehabilitaci.“ Implementaci tohoto článku se Výbor OSN proti mučení věnuje v Obecném komentáři č. 3, v němž se výslovně uvádí, že vzhledem k pokračující povaze následků mučení se promlčecí lhůty na oběti mučení nemají aplikovat, protože brání obětem v dosažení nápravy, včetně odškodnění. Výbor OSN uvádí, že pro mnohé oběti mučení plynutí času nezmírňuje následky, ty se naopak mohou časem ještě zhoršit. Státy mají proto povinnost zajistit odškodnění oběti bez ohledu na to, kdy k mučení došlo. Výbor OSN proti mučení v závěrečných doporučeních pro Českou republiku výslovně vyzval státní orgány, aby prodloužili lhůtu k uplatnění nároku na odškodnění. Výše uvedené je dle dovolatele v zásadním rozporu se závěry odvolacího soudu, který naopak vytvořil konstrukci, dle níž se měla újma dovolatele plynutím času zmenšovat. Odvolací soud tak dovolatelem odkazované závěry Výboru OSN a ustanovení mezinárodní smlouvy, jíž je Česká republika vázána, vůbec nezohlednil.

23. Dovolatel se domnívá, že by bylo nespravedlivé a nelogické od něj požadovat, aby se ve lhůtě šesti měsíců od pokusu o vyhoštění (tj. do 6. 12. 2014) dožadoval kromě přezkumu rozhodnutí o jeho trestním oznámení paralelně i odškodnění za špatné zacházení, které ještě v tom čase nebylo žádným orgánem označeno za nezákonné (Krajské státní zastupitelství v Praze zamítlo jeho stížnost proti odložení trestního oznámení dne 17. 12. 2014, tedy po uplynutí promlčecí lhůty, jak ji interpretují soudy obou stupňů; Vrchní státní zastupitelství v Praze rozhodlo o podnětu k přezkumu až dne 25. 3. 2015). Pokud by dovolatel postupoval tak, jak navrhuje soudy, pak by se o jeho nároku rozhodovalo v čase, kdy ještě nebylo vyšetřování ukončeno, což by mohlo způsobit jednak prodlevy ve vyšetřování (např. v důsledku vyžádání si spisového materiálu za účelem posouzení oprávněnosti nároku), ale taktéž by zde hrozila možnost rozdílného rozhodnutí dvou státních orgánů o té samé věci. Navíc, jak již bylo výše zhodnoceno, pokud by se oběť nemohla domáhat odškodnění po tom, co bylo konstatováno porušení zákazu nelidského a ponižujícího zacházení z důvodu restriktivního výkladu začátku plynutí promlčecí lhůty, došlo by k porušení čl. 3 a 13 Úmluvy, neboť by oběť neměla v České republice účinný opravný prostředek k dosažení nápravy, která jí podle Úmluvy náleží. Při absenci pravomoci Ústavního soudu odškodnit oběti porušení základních práv se mechanismus podle zákona č. 82/1998 Sb. jeví jako jediná schůdná alternativa.

24. K uvedeným principům se přiklonil i Ústavní soud v případě dovolatele, když ve zmíněném nálezu uzavřel, že „shledané porušení práva stěžovatele na účinné vyšetřování v této konkrétní věci již nebude možné napravit jinak než případnou náhradou újmy způsobené na jeho základních právech.“ Ústavní soud také odmítl shledat porušení práva na účinný opravný prostředek podle čl. 13 Úmluvy s argumentem, že dovolatel se může odškodnění domoci v civilním řízení. Totéž Ústavní soud zopakoval v dalším rozhodnutí ve věci dovolatele, tj. usnesení ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. II. ÚS 2462/16, v němž výslovně uvedl: „Přesto je nezbytné zdůraznit, že stěžovatel se i nadále může domáhat náhrady újmy na jeho základních právech, kterou Ústavní soud konstatoval již v nálezu sp. zn. I. ÚS 860/15, přičemž i při úvaze o výši této náhrady bude nezbytně přihlíženo ke skutečnosti, že právě chybou orgánů činných v trestním řízení nemohlo dojít též k „trestněprávní“ satisfakci stěžovatele, neboť jím tvrzená trestná činnost nebyla rychle a důkladně vyšetřena.“

25. Dovolatel dále uvedl, že újma způsobená v důsledku porušení zákazu špatného zacházení mu byla působena ještě dlouho poté, co došlo k ukončení předmětného zákroku policistů. Újma nebyla totiž v počátečních fázích nikterak odčiněna a dovolateli v důsledku následného postupu při vyšetřování vznikala újma sekundární (neboť byla vydána rozhodnutí, jež de facto aprobovala postup příslušníků policie). K obratu došlo právě až vydáním nálezu Ústavního soudu, který potvrdil, že postup, jemuž byl dovolatel vystaven, byl v rozporu s právem a mezinárodněprávními závazky státu. Tedy až v tomto okamžiku mohl dovolatel pocítit určité zadostiučinění v důsledku konstatování porušení jeho práv, jak již uvedl výše. V této souvislosti poukázal dovolatel na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2017, sp. zn. 30 Cdo 633/2017, v němž bylo shledáno, že v případě náhrady újmy dle zákona č. 82/1998 Sb. se uplatní (mimo jiné) také obecná zásada soukromého práva, podle níž nemůže začít promlčecí doba (subjektivní i objektivní) běžet dříve, než vznikne škoda, potažmo právo na její náhradu. Totiž pokud právo neexistuje, nemá se co promlčovat – nebo naopak, aby se právo mohlo promlčovat, musí existovat.

26. Dovolatel se tedy domnívá, že v jeho případě nelze posuzovat zakázané jednání jako izolovaný jev, ale nutno chápat veškeré jeho důsledky ve vzájemných souvislostech. Je tedy nezbytné počátek běhu promlčecí lhůty vázat až na okamžik, kdy další újma dovolateli působena nebyla. V tomto ohledu dovolatel odkázal na rozsudek ze dne 14. 8. 2013, sp. zn. 30 Cdo 446/2012, v němž Nejvyšší soud posuzoval případ, kdy újma vzhledem k pokračujícímu charakteru jednání vznikala po delší dobu. Nejvyšší soud k tomu konstatoval, že promlčecí doba v případě daného nároku počínala běžet od každého dne (a pro každý den), ve kterém osoba svou újmu pociťovala.

27. Podle dovolatele vycházely soudy z ničím nedoložené předpokládané vědomosti dovolatele o způsobené újmě a jejím rozsahu, což považuje za rozporné s konstantní judikaturou Nejvyššího soudu (např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2017, sp. zn. 30 Cdo 833/2015, ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. 33 Odo 477/2001, nebo ze dne 16. 7. 2008, sp. zn. 25 Cdo 769/2006).

28. Dovolání má být dle dovolatele přípustné ve smyslu § 237 o. s. ř. rovněž pro nesprávnou aplikaci principu ochrany dobrých mravů ve vztahu k promlčecím lhůtám,

při níž se soudy neřídily postupem, který již několikrát ve svých nálezech vyslovil Ústavní soud.

29. Podle dovolatele je v rozporu s dobrými mravy a elementární spravedlností, aby si žalovaná 1) úspěšně uplatnila námitku promlčení, když si je dobře vědoma, že se její zaměstnanci dopustili nelidského a ponižujícího zacházení a porušili tak jedno z nejzákladnějších lidských práv, které Ústava obsahuje. Odmítnutím odškodnit dovolatele navíc žalovaná 1) porušuje nejen mezinárodní závazky výše uvedené, ale především nerespektuje a ignoruje nález Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. I. ÚS 860/15, který konstatoval, že k porušení práva dovolatele podle čl. 7 odst. 2 Listiny došlo a že má být odškodněn. Od vydání nálezu uplynuly již více než 3 roky a dovolatel se nedomohl žádné nápravy. Jednak se pachatele nepodařilo postavit před soud a jednak se dovolatel nemůže u civilního soudu pro procesní překážky domoci odškodnění. Na základě uvedeného se dovolatel domnívá, že žalovaná 1) je ve zlé víře a odvolací soud neměl k námitce promlčení přihlížet pro rozpor s dobrými mravy. V této souvislosti dovolatel odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 30 Cdo 3277/2016, jeho rozsudky ze dne 27. 1. 2011, sp. zn. 30 Cdo 3170/2009, a ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 21/2010, a dále na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 1. 1997, sp. zn. II. ÚS 309/95, a ze dne 6. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 643/04. Dovolatel má za to, že vzhledem k mezinárodním závazkům a závěrům příslušných kontrolních mechanismů, neměl důvod domnívat se, že své právo na náhradu újmy musí uplatnit ihned poté, co na něm bylo zakázané jednání vykonáno. Tento závěr podkládá i výše uvedená argumentace o nelogičnosti takového postupu, kdy se dovolatel mohl oprávněně domnívat, že s ohledem na charakter činu Generální inspekce bezpečnostních sborů celou věc řádně přešetří a dovolatel následně uplatní svá práva jako poškozený v rámci trestního řízení vedeného proti pachatelům. Následkem pochybení Generální inspekce bezpečnostních sborů a poté i Krajského a Vrchního státního zastupitelství v Praze však k ničemu takovému dojít nemohlo.

30. Dovolatel dále poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. II. ÚS 76/17, jímž byl zrušen rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 30 Cdo 4776/2014, který využil odvolací soud k podpoře svých tvrzení o neporušení principu ochrany dobrých mravů. Dovolatel se domnívá, že právě závěry Ústavního soudu vyslovené v tomto nálezu jsou zcela aplikovatelné i na jeho případ. Dovolatel dále připomněl, že podle čl. 36 odst. 3 Listiny má každý právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem. Přestože podle Ústavního soudu otázka aplikace § 32 odst. 3 Odpšk Ústavnímu soudu v zásadě nepřísluší, nelze říci, že výklad podústavního předpisu obecně znemožňuje naplnit ústavní právo na odškodnění vůči státu, což by teprve zakládalo porušení základního práva zaručeného čl. 36 odst. 3 Listiny. Ústavní soud tak v některých konkrétních případech, zejména s ohledem na jejich mimořádné okolnosti shledal, že vznesení námitky promlčení a její akceptace obecnými soudy může znamenat porušení dobrých mravů.

31. Zcela zásadní je dle dovolatele závěr Ústavního soudu vyjádřený rovněž ve výše uvedeném nálezu, podle něhož je nutné za účelem dodržení výše uvedených principů posuzovat individuální okolnosti daného případu též prizmatem kogentního ustanovení

§ 2 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, zakotvujícího zásadu souladného výkonu práv s dobrými mravy, která je v rovině podústavního práva právě odrazem ústavního požadavku nalezení spravedlivého řešení. Ústavní soud tak dle dovolatele dobré mravy nevykládá pouze jako soubor mravních pravidel užívaných jako korektiv či doplňujících obsahový faktor výkonu subjektivních práv a povinností, ale jako příkaz soudci rozhodovat v souladu s ekvitou, což ve svých důsledcích znamená nastoupení a prosazení cesty nalézání skutečné spravedlnosti. Zcela specifickou skupinou případů vznesení námítky promlčení jsou pak dle Ústavního soudu ty, kdy námítku promlčení uplatní stát. Ústavní soud v nálezu ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. I. ÚS 2216/09, konstatoval, že obecné soudy tím, že připustily a ve svém rozhodování akceptovaly námítku promlčení vznesenou státem, aprobeovaly jednání, které je *contra bonos mores*. Ústavní soud měl v tomto nálezu rovněž zdůraznit povinnost státu jednat tak, aby sám nezasahoval do základních práv jednotlivců, a dále aby aktivně poskytoval ochranu základním právům jednotlivce.

32. Dovolatel dále poukázal na nález ze dne 14. 11. 2017, sp. zn. I. ÚS 3391/15, v němž Ústavní soud uvedl, že je dobře známo, že dopad skutečností vyvolávajících nemateriální újmu poškozeného nekončí takřka nikdy se zákonným momentem vědomosti o škodě a osobě za ni odpovědné, ale přetrvávají přes stanovenou promlčecí dobu daleko do budoucnosti. Ústavní soud v tomto případě zohlednil individuální okolnosti případu stěžovatele a uzavřel, že v jejich důsledku lze pochopit, že stěžovatel podle všeho nenapřel všechny své osobní aktivity k uplatnění nároku takovým způsobem, který by naplňoval mimořádně náročné požadavky zákona č. 82/1998 Sb. Ve výše citovaném nálezu se Ústavní soud rovněž vyjádřil k vhodnosti zakotvení krátké promlčecí lhůty v § 32 odst. 3 OdpŠk a mimo jiné shledal, že (ne)přiměřenost lhůt se nachází na samé hranici ústavnosti, což znamená, že poškozený musí být mimořádně bdělý, zatímco stát nabude vůči jedinci i ve svých vnitřních poměrech takřka extrémně brzy právní jistotu, že zaváhání poškozeného jednoduše odklidí formálně správně vznesenou námítkou promlčení. Dovolatel má za to, že tyto závěry nabývají ještě více na důležitosti vzhledem k okolnostem jeho případu.

33. Dle dovolatele je v každém případě třeba vycházet z individuálních okolností založených na skutkových zjištěních, jak uvedl Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. II. ÚS 76/17. V nyní posuzované věci došlo dle dovolatele k tak závažnému jednání ze strany příslušníků policie a následným pochybením vyšetřujících orgánů, že pouhé konstatování porušení práv dovolatele Ústavním soudem nelze považovat za dostatečnou reparaci újmy, jež mu byla způsobena ze strany státu. Námítka promlčení je tak vzhledem k povaze jednání, jemuž byl dovolatel vystaven, v zásadním rozporu s dobrými mravy.

34. Přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. má být dle dovolatele založena taktéž pro nesprávné právní posouzení otázky prokazování existence a výše nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím.

35. Dovolatel má za to, že odškodnění oběti nelidského a ponižujícího zacházení by mělo být víceméně automatické, neboť lze logicky předpokládat, že nelidským a ponižujícím zacházením oběť utrpí újmu (na zdraví, důstojnosti, tělesné integritě apod.). Podle dovolatele není třeba prokazovat, že ponižujícím zacházením ze strany policie byl

ponižen, když to plyne ze samotné povahy ponižujícího zacházení. Bylo by tak absurdní po oběti nelidského a ponižujícího zacházení chtít, aby prokazovala, že špatným zacházením utrpěla újmu, která plyne z podstaty takového zacházení. Totéž dle dovolatele platí i pro existenci újmy za porušení procesní části čl. 3 Úmluvy, tedy neúčinného vyšetřování špatného zacházení. V této souvislosti dovolatel odkázal na své tvrzení o vzniku nemajetkové újmy způsobené neúčinným vyšetřováním, které konkrétně rozvedl již v žalobě.

36. Judikatura ESLP podle dovolatele jasně a bezpodmínečně vyžaduje, aby v případě úmyslného porušení čl. 3 Úmluvy příslušníky státní moci, např. policisty, jak tomu bylo v jeho případě, stát přijal v podstatě dvě opatření. Jednak musí provést důkladné a účinné vyšetřování, které povede k odhalení a potrestání pachatelů, jednak musí poskytnout oběti odškodnění nebo alespoň možnost požádat a dostat odškodnění za újmu, kterou utrpěla v důsledku špatného zacházení. Vzhledem k tomu, že v případě dovolatele již nebylo možné provést první opatření, tj. důkladné a účinné vyšetřování, které by vedlo k odhalení a potrestání pachatelů, je o to důležitější, aby došlo alespoň k přijetí druhého opatření, tj. odškodnění, a to i za újmu utrpěnou neefektivním vyšetřováním. Vznik a existenci nemajetkové újmy v případě dovolatele jasně konstatoval i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. I. ÚS 860/15, ve spojení s jeho usnesením ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. II. ÚS 2462/16.

č. 26

37. V případě porušení čl. 3 Úmluvy ESLP presumuje, že neúčinným vyšetřováním vznikla stěžovatelům nemajetková újma a nepožaduje, aby ji jakkoli prokazovali. V mnoha případech, kdy ESLP konstatuje porušení čl. 3 Úmluvy z důvodu neúčinného vyšetřování, přiznává bez dalšího obětem přiměřené zadostiučinění, aniž by zkoumal, zda neúčinným vyšetřováním vznikla újma a aniž by ji museli prokazovat. V této souvislosti dovolatel poukázal na rozsudky ESLP ze dne 28. 10. 1998 ve věci Assenov a další proti Bulharsku, stížnost č. 24760/94, ze dne 5. 7. 2016 ve věci Jeronovičs proti Lotyšsku, stížnost č. 44898/10, ze dne 28. 9. 2015 ve věci Bouyid proti Belgii, stížnost č. 23380/09, ze dne 12. 6. 2012 ve věci Koky a další proti Slovenské republice, stížnost č. 13624/03, a ze dne 26. 7. 2016 ve věci Adam proti Slovenské republice, stížnost č. 68066/12. V některých případech přiznává ESLP obětem obzvláště závažných porušení Úmluvy přiměřené zadostiučinění i bez toho, aby stěžovatelé vůbec požadovali náhradu za nemajetkovou újmu (např. rozsudek ESLP ve věci Naagmetov proti Rusku, Vladimír Fedorov proti Rusku). Rovněž podle Výboru OSN proti mučení platí, že státy mají povinnost zajistit obětem nelidského a ponižujícího zacházení efektivní nápravu. Kromě jiného tedy nesmí obětem bránit v dosažení nápravy nepřiměřené nároky na dokazování a jiné procesní požadavky.

38. Dovolatel nesouhlasí ani se závěrem odvolacího soudu, že na jeho věc nelze aplikovat judikaturu soudů ohledně presumpce existence újmy při nepřiměřené délce soudního řízení, neboť v případě dovolatele jde o nezákonná rozhodnutí a při nepřiměřené délce soudního řízení o nesprávný úřední postup. Takový závěr považuje za velmi zjednodušený.

39. Podle dovolatele je neefektivní vyšetřování ve své podstatě velmi podobné nepřiměřené délce soudního řízení, navíc v důsledku neefektivního vyšetřování dochází k popření práva oběti na rychlé a účinné vyšetření podezření na špatné zacházení.

Zásah do práv oběti je tedy v případě neefektivního vyšetřování podle čl. 3 Úmluvy o mnoho silnější, než je tomu u nepřiměřené délky řízení. Je tedy logické, aby se analogicky aplikovala judikatura soudů k presumpci vzniku nemajetkové újmy. Nejvyšší soud ve své judikatuře přihlédl kromě judikatury ESLP také k tomu, že náhrada nemajetkové újmy má sloužit ke kompenzaci stavu právní nejistoty, což je „psychologická kategorie, jejíž hloubka a rozsah jsou coby rozhodné skutečnosti obtížně prokazovatelné, i proto by bylo nadbytečným zjišťovat je prostřednictvím výsledku účastníka.“ Dovolatel tak považuje za nesprávné, že soudy vyložily podmínky vzniku nároku na náhradu nemajetkové újmy méně příznivě pro oběti špatného zacházení, než jak je v současné době vykládají pro oběti porušení práva na soudní řízení v přiměřené délce.

40. V kontextu výše uvedeného má dovolatel za to, že požadavek obou nižších soudů ve vztahu k povinnosti důkazní je příliš formalistický a pro dovolatele velmi těžko splnitelný. Dovolatel se nachází v Kamerunu, nemá dostatečné finanční prostředky a ani nedisponuje vízem, které by ho opravňovalo přicestovat do České republiky a zúčastnit se řízení před soudem. Podle dovolatele kladou oba nižší soudy svými požadavky na dovolatele nepřiměřené nároky a brání mu tak v dosažení spravedlnosti v jeho věci.

41. Ve vztahu k námitce odvolacího soudu, že nemajetková újma musí být vždy zásadně prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která byla danou skutečností postižena a šlo by tak o notorietu, poukázal dovolatel na rozsudek ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2865/2015, v němž Nejvyšší soud konstatoval, že mimo oblast újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení není třeba vznik nemajetkové újmy dokazovat v situacích, kdy je zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postižena, a šlo by tedy o notorietu, kterou dokazovat netřeba. Nejvyšší soud v citovaném rozsudku dále uzavřel, že ze samotné povahy nemajetkové újmy, která je dána vnitřními prožitky člověka, plyne, že je její vznik prokazatelný jen obtížně. Má se tedy dovozovat tehdy, jestliže by jakákoliv osoba ve stejném postavení mohla výkon veřejné moci (nebo jeho absenci) a následky vnímat úkorně. Obdobně Nejvyšší soud uvedl, že vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav mysli osoby poškozené. V řízení se tedy dle Nejvyššího soudu obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou. Jinými slovy řečeno, je třeba zvážit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu by se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit být dotčena ve složkách tvořících ve svém souhrnu nemajetkovou sféru jednotlivce. V případě dovolatele je dle jeho názoru zcela zjevné, že s ohledem na konkrétní okolnosti jsou dány objektivní důvody pro učinění závěru o existenci újmy na jeho straně. O tom, že v důsledku jednání policistů a Ústavním soudem zrušených rozhodnutí došlo k zásahu do důstojnosti a jistoty dovolatele, nemůže být dle jeho názoru v předmětném případě sporu.

42. Na základě uvedeného tak dovolatel uzavřel, že si lze jen těžko představit jinou osobu, která by se ocitla v analogické situaci a neutrpěla stejnou újmu jako on. V případě dovolatele se jednalo o tak závažný zásah do jeho integrity, jež odůvodňuje nepotřebnost prokazování existence újmy, neboť je manifestace újmy naprosto zřejmá.

43. Dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

44. K podanému dovolání se vyjádřila žalovaná 1), která se plně ztotožnila se závěry odvolacího soudu a navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání žalobce jako nedůvodné zamítl.

III.

Přípustnost dovolání

45. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (viz čl. II bod 1 a čl. XII zákona č. 296/2017 Sb.), dále jen „o. s. ř.“

46. Dovolání bylo podáno včas (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř.

47. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

48. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

49. Nesouhlas dovolatele s posouzením rozhodného okamžiku pro počátek běhu promlčecí lhůty k uplatnění nároku dle zákona č. 82/1998 Sb., přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. nezakládá, neboť při řešení této otázky se odvolací soud neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu.

50. Oba soudy vycházely ze znění § 32 odst. 3 OdpŠk, v němž je počátek této doby odvozen od okamžiku, kdy se poškozený o újmě dozví, což znamená, že se dozví o nepříznivých důsledcích, které nastaly v jeho poměrech. Kdy se o nemajetkové újmě poškozený dozvěděl v konkrétním případě, je pak věcí skutkového zjištění, nikoliv právního posouzení.

51. Z hlediska logického i z hlediska znění uvedeného ustanovení je rozhodné, kdy se poškozený dozvěděl o tom, že v jeho poměrech nepříznivé důsledky úředního postupu nastaly, nikoliv od toho, jak dlouho tyto důsledky trvají (trvaly), či snad od okamžiku, kdy pominuly. Poškozený se o vzniku újmy dozvídá (začíná újmu pociťovat) v jeden okamžik, což samozřejmě nevylučuje určitou dobu trvání pocitu újmy, ani její kvalitativní změny v průběhu plynutí času. Stejně závěry ostatně platí i v případě promlčení práva na náhradu škody; počátek běhu subjektivní promlčecí doby se zde také stanoví k okamžiku, kdy se poškozený dozvěděl o škodě (a o tom, kdo za ni odpovídá). Podmínkou pro počátek běhu subjektivní promlčecí doby naopak není to, aby se poškozený dozvěděl o tom, že se jednalo o úřední postup nesprávný. V opačném případě by takový nárok byl nepromlčitelný, neboť o tom, zda jde o nesprávnost úředního postupu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. může v případě sporu v rovině svého právního posouzení rozhodnout jedině soud (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1962/2012; rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na adrese www.nsoud.cz).

52. Přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. nezakládá ani dle dovolatele nesprávně aplikovaný princip ochrany dobrých mravů ve vztahu k promlčecím lhůtám, neboť právní posouzení věci odvolacím soudem není ani v tomto případě v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu.

53. Nejvyšší soud opakovaně dovodil, že dobrým mravům zásadně neodporuje, namítali někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění promlčecí námitky by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1839/2000, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 59/2004, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 5. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4112/2010). Je přitom nutno zdůraznit, že tyto okolnosti by musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení (srov. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2905/99). To však není případ žalobce, a to proto, že bez ohledu na postup žalovaných měl žalobce zachovanou možnost uplatnit svůj nárok u soudu včas.

54. Ústavní konformitu aplikované zákonné úpravy opakovaně posuzoval rovněž Ústavní soud, který shledal, že „sice jde ve srovnání s jinými promlčecími lhůtami o lhůtu krátkou, nikoliv však protiústavní, vzhledem k tomu, že její délka naplnění ústavního práva na odškodnění vůči státu obecně fakticky neznemožňuje“ (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 1532/16, či jeho usnesení ze dne 9. 7. 2012, sp. zn. IV. ÚS 1615/12, ze dne 20. 3. 2013, sp. zn. I. ÚS 2781/12, ze dne 6. 1. 2014, sp. zn. I. ÚS 2796/12, ze dne 10. 1. 2017, sp. zn. III. ÚS 856/16, ze dne 1. 12. 2011, sp. zn. II. ÚS 2380/11, ze dne 21. 12. 2010, sp. zn. III. ÚS 3451/10; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na adrese nalus.usoud.cz).

55. Pokud dovolatel namítá, že vzhledem k pokračující povaze následků mučení se promlčecí lhůty nemají na oběti mučení aplikovat, je třeba zdůraznit, že v nálezu ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. I. ÚS 860/15, dospěl Ústavní soud k závěru, že jednání Policie České republiky v rámci pokusu o správní vyhoštění stěžovatele (zejména absence informování stěžovatele vhodným způsobem a v dostatečném předstihu o přesné době odletu, použití slzotvorného spreje vůči stěžovateli v uzavřené místnosti, podpořené navíc následným nasazením pout a přepravou stěžovatele na vozíku na zavazadla) muselo u stěžovatele ve svém souhrnu vyvolat pocity úzkosti a méněcennosti takové intenzity, která dosáhla úrovně závažnosti představující ponižující zacházení v rozporu s čl. 7 odst. 2 Listiny a čl. 3 Úmluvy, nikoli mučení.

56. I podle důvodové zprávy je čl. 7 odst. 2 Listiny odrazem mezinárodní právní úpravy práva nebýt podroben mučení a špatnému zacházení, stanoveného mimo jiné v čl. 3 Úmluvy, čl. 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a specificky v Úmluvě proti mučení. Ústavní soud při jeho výkladu ve své rozhodovací praxi reflektuje

především judikaturu ESLP k čl. 3 Úmluvy a adaptuje závěry této judikatury na poměry České republiky. Ve výše uvedeném nálezu však Ústavní soud nedospěl k závěru, že by byl dovolatel mučen a v důsledku toho, by se v daném případě neměly promlčecí lhůty aplikovat. Poukaz dovolatele na čl. 14 Úmluvy OSN proti mučení tak není v dané věci přílehlavý.

57. Ústavní soud v citovaném nálezu neshledal ani porušení čl. 13 Úmluvy, tedy práva na účinný právní prostředek nápravy, neboť to by připadalo v úvahu, například pokud by se oběť špatného zacházení nemohla domoci náhrady újmy ani v civilním řízení, k čemuž však dle Ústavního soudu v případě stěžovatele nedošlo, neboť civilní soudy nejsou vázány usnesením o odložení věci podle § 159a odst. 1 trestního řádu a stěžovatel ani netvrdil, že by se nemohl domáhat náhrady újmy v civilním řízení.

58. Odkazy dovolatele na judikaturu Ústavního soudu týkající se aplikace principu ochrany dobrých mravů ve vztahu k promlčecím lhůtám nejsou k nyní řešené věci přílehlavé, neboť přestože Ústavní soud v odkazovaných nálezech dospěl k závěru, že uplatněná námitka promlčení je v rozporu s dobrými mravy, činil tak vždy vzhledem k mimořádným okolnostem (vztahy mezi příbuznými, právní jistota stěžovatele vzhledem ke změně judikatury) konkrétních případů. Pokud dovolatel v souvislosti s námitkou promlčení uplatněnou státem poukazyval především na nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. I. ÚS 2216/09, a ze dne 14. 11. 2017, sp. zn. I. ÚS 3391/15, je třeba uvést, že ve věci sp. zn. I. ÚS 2216/09, byla námitka promlčení uplatněná státem shledána za rozpornou s dobrými mravy proto, že stát jednal v rozporu se zákonem, když v rámci tzv. velké privatizace dle zákona č. 92/1991 Sb. prostřednictvím svých orgánů převedl na právního předchůdce stěžovatelek movitý i nemovitý majetek přesto, že na něj byl vznesen restituční nárok podle zákona č. 87/1991 Sb. V důsledku uvedeného navíc došlo ze strany státu k zásahu do vlastnického práva stěžovatelek. Ve věci sp. zn. I. ÚS 3391/15 dospěl Ústavní soud k závěru, že důvody, proč stěžovatel nakonec uplatnil svůj nárok u soudu po uplynutí subjektivní promlčecí lhůty, lze spatřovat již v procesní komplikovanosti řízení, když stěžovatel byl stíhán pro jednání, jež nenaplnovalo znaky trestného činu. V průběhu řízení navíc musel stěžovatel řešit nejen majetkové záležitosti týkající se jeho do té doby úspěšného podnikání, ale rovněž se vypořádávat s úmrtím nejbližší osoby, manželky a matky jeho nezletilé dcery, která spáchala sebevraždu, což se nutně projevilo i na jeho zdravotním a duševním stavu. Žádnou z takto mimořádných okolností však v případě žalobce shledat nelze.

59. V případě námítky dovolatele týkající se promlčení jeho nároku a tedy odepření práva na odškodnění dle čl. 13 Úmluvy je třeba poukázat na to, že se žalobce mohl domáhat zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, což následně i učinil, avšak po uplynutí promlčecí lhůty. Měl tedy účinný právní prostředek nápravy před vnitrostátním orgánem. Podle ESLP však účinnost opravného prostředku nezávisí na jistotě příznivého výsledku. Konečně ani podle ESLP není právo na přístup k soudu absolutní, ale může být omezeno např. právě v důsledku promlčení nároku, které je přípustné, pokud má legitimní cíl, je přiměřené a nenarušuje samotnou podstatu konkrétního práva (např. rozsudek ESLP ze dne 26. 11. 2013 ve věci Bogdel proti Litvě, stížnost č. 41248/06).

60. Pokud má dovolatel za to, že se nemohl dožadovat kromě přezkumu rozhodnutí o jeho trestním oznámení paralelně i odškodnění za špatné zacházení, které ještě v tom

čase nebylo žádným orgánem označeno za nezákonné, protože by zde hrozila možnost rozdílného rozhodnutí dvou státních orgánů o té samé věci, je třeba připomenout, že uplatnění a rozhodnutí o nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu proti státu podle zákona č. 82/1998 Sb. není na průběhu a výsledku trestního řízení nijak závislé. Výsledek trestního řízení by mohl mít význam pouze tehdy, jestliže by se ze strany policistů jednalo o exces, což by znamenalo, že stát by za takto způsobenou nemajetkovou újmu neodpovídal a předmětný nárok by bylo nutné uplatnit přímo vůči konkrétním policistům. V nyní řešené věci však dle Nejvyššího soudu nelze pochybovat, že policisté vůči žalobci jednali v rámci plnění svých služebních povinností (byť nezákonným způsobem), tudíž se o exces nejednalo. Ostatně pokud by byl soud v odškodňovacím řízení jiného názoru, tedy že v jiném řízení je řešena otázka, která může mít pro jeho rozhodnutí význam, mohl řízení do skončení trestního řízení či řízení před Ústavním soudem přerušit.

61. Dovolání je přípustné pro řešení otázky prokazování existence a výše nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím, jímž bylo porušeno základní právo dovolatele na účinné vyšetřování vyplývající z čl. 7 odst. 2 Listiny a čl. 3 Úmluvy, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

č. 26

IV.

Důvodnost dovolání

62. Dovolání je důvodné.

63. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud však v posuzovaném řízení takové vady řízení neshledal.

64. Podle § 31a Odpšk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (odstavec 1). Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo (odstavec 2).

65. Ustálená judikatura dovolacího soudu je jednotná v tom, že v případě § 31a odst. 2 Odpšk jde o normu s relativně neurčitou hypotézou, vyžadující, aby soud s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady. Zvažovány proto budou muset být zejména dopady nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu do osobnostní sféry poškozeného, nepříznivost jejich vlivu na pověst poškozeného, jeho dosavadní způsob života a podobně. Posouzení okolností, za nichž k újmě došlo, zahrnuje jak zhodnocení počínání samotného poškozeného, tak i případných dalších skutečností, které mohly nezávisle na zásahu samotném jeho účinek zvýšit či snížit (např. medializace případu). Stejně jako u vzniku škody je poškozený povinen tvrdit a prokazovat i vznik nemajetkové újmy, resp. uvádět skutečnosti, na jejichž základě bude možno podle zákonem stanovených kritérií posoudit vznik a rozsah újmy (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu

ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1684/2010, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. 30 Cdo 2290/2007, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný pod číslem 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

66. Nejvyšší soud se ve své judikatuře zabýval otázkou, ve kterých případech a jakým způsobem se nemajetková újma prokazuje, a kdy ji naopak prokazovat není třeba a její vznik se předpokládá. Podle jeho závěru se v případě porušení práva na přiměřenou délku řízení vychází z vyvratitelné domněnky vzniku nemajetkové újmy (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněné pod číslem 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Mimo oblast újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení není třeba vznik nemajetkové újmy dokazovat v situacích, kdy je zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoli osoba, která by byla danou skutečností postížena, a šlo by tedy o notorietu, kterou dokazovat netřeba (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010). Uvedené se aplikuje v situacích, kdy je prima facie zřejmé, že jakékoliv osobě ve stejném postavení by za stejných okolností újma rovněž vznikla.

č. 26

67. Kromě výše uvedených výjimek musí poškozený vznik újmy nejen tvrdit, ale i prokázat. Nicméně ze samotné povahy nemajetkové újmy, která je dána vnitřními prožitky člověka, plyne, že je vznik nemajetkové újmy prokazatelný jen obtížně. Vznik nemajetkové újmy se proto zpravidla dovodí tehdy, jestliže by jakákoliv osoba ve stejném postavení jako poškozený mohla výkon veřejné moci (nebo jeho absenci) a jeho následky vnímat úkorně.

68. Obdobně Nejvyšší soud uvedl, že vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav mysli osoby poškozené. V řízení se tedy obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou. Jinými slovy řečeno, je třeba zvážit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu by se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit být dotčena ve složkách tvořících ve svém souhrnu nemajetkovou sféru jednotlivce. Zřetelněji vyplývá tato potřeba při využití jiné terminologie, kterou zmiňuje i důvodová zpráva k zákonu č. 160/2006 Sb. – totiž, že nemajetková újma se jinak nazývá újmou morální. Jedná se tedy o utrpení na těch nehmotných hodnotách, které se dotýkají morální integrity poškozené osoby (patří sem zejména její důstojnost, čest, dobrá pověst, ale i jiné hodnoty, které se zpravidla promítají i v niterném životě člověka – svoboda pohybu, rodinný život apod.; k tomu srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3731/2011).

69. V případě nároku na zaplacení částky ve výši 250 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy za nezákonná rozhodnutí odvolací soud uvedl, že o žádnou notorietu nejde a žalobu zamítl s odůvodněním, že žalobce, ač byl řádně soudem prvního stupně poučen ve smyslu § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. k prokázání svých tvrzení o vzniku nemajetkové újmy v souvislosti s nezákonnými rozhodnutími, návrhy na prokázání těchto tvrzení neuvedl, tedy svá tvrzení žádným způsobem neprokázal.

70. V této souvislosti dovolatel poukázal na judikaturu ESLP, z níž má vyplývat, že v případě porušení čl. 3 Úmluvy ESLP presumuje, že neúčinným vyšetřováním vznikla

stěžovatelům nemajetková újma, a nepožaduje, aby ji jakkoli prokazovali. V mnoha případech, kdy ESLP konstatuje porušení čl. 3 Úmluvy z důvodu neúčinného vyšetřování, přiznává bez dalšího obětem přiměřené zadostiučinění, aniž by zkoumal, zda neúčinným vyšetřováním vznikla újma a aniž by ji museli prokazovat.

71. Podle čl. 3 Úmluvy nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.

72. Článek 3 Úmluvy zakotvuje základní právo jednotlivce nebýt podroben mučení a nelidskému nebo ponižujícímu zacházení („špatnému zacházení“). Citovaný článek se dále rozpadá na závazky negativní a pozitivní, kde druhé uvedené odpovídá povinnosti (aktivně) zajistit určitou míru ochrany osob před špatným zacházením, a to jak přijetím odpovídajícího legislativního rámce spolu s náležitou aplikační praxí a aparátem, tak přijetím konkrétních potřebných preventivních opatření. Základní podmínkou porušení čl. 3 Úmluvy, v případě negativních závazků, je určitá úroveň závažnosti, která zahrnuje skutečnou tělesnou újmu nebo intenzivní psychické (duševní) utrpení (viz např. rozsudek pléna ESLP ze dne 18. 1. 1978, ve věci Irsko proti Spojenému království, stížnost č. 5310/71). Tato závažnost pak bude relativní k okolnostem případu, avšak mění se i v průběhu času, respektive v poměru k sociokulturnímu vývoji. Uvedená podmínka je z povahy věci modifikována, pokud jde o tvrzené porušení pozitivních závazků. Interpretaci čl. 3 Úmluvy pak ovlivňuje i celkové postavení a význam zákazu špatného zacházení. Jedná se o absolutní zákaz, který, v protikladu například i k právu na život, není za žádných okolností derogovatelný (srov. Schabas, W. *The European convention on human rights: a commentary*. Oxford: Oxford University Press, 2015, s. 760). Pozitivní závazek plynoucí státu z čl. 3 Úmluvy zahrnuje jak legislativní, tak procedurální aspekt, ve smyslu zajištění funkce odpovídajícího soudního a administrativního aparátu. V určitých případech tak má stát povinnost, obdobně jako je tomu u čl. 2 Úmluvy, provést účinné vyšetřování (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 7. 2011 ve věci Đurđević proti Chorvatsku, stížnost č. 52442/09). Základní podmínku nástupu takové povinnosti ESLP stanovil v rozhodnutí ve věci Assenov a další proti Bulharsku, stížnost č. 24760/94, a lze ji formulovat jako existenci hájitelného tvrzení o porušení substanciálních požadavků plynoucích z čl. 3 Úmluvy dotčenou osobou. „Hájitelnost“ tvrzení spočívá v tom, že tvrzení o špatném zacházení musí být založeno na důvodném podezření. K porušení Úmluvy pak dojde, jestliže vnitrostátní právo, zejména pak trestněprávní pravidla aplikovatelná v daném případě, neumožňuje zajistit skutečnou a účinnou ochranu práv. Dostatečně účinné záruky či obranné mechanismy jsou totiž nutnou podmínkou efektivního užívání práv garantovaných Úmluvou, což plyne i z čl. 1 Úmluvy. Bez takových záruk by práva garantovaná Úmluvou pozbyla praktické účinnosti.

73. Ve věci Assenov a další proti Bulharsku, stížnost č. 24760/94, se ESLP k existenci újmy stěžovatelů způsobené porušením povinnosti provést účinné vyšetřování explicitně nevyjádřil, když pouze souhrnně konstatoval (v části odůvodnění aplikace čl. 50, který byl obsahově obdobou současného čl. 41 Úmluvy), že „s ohledem na závažnost a počet porušení zjištěných v tomto případě by měla být poskytnuta náhrada nemajetkové újmy“ jednomu ze stěžovatelů.

74. Ve věci Jeronovičs proti Lotyšsku, stížnost č. 44898/10, posuzoval ESLP existenci povinnosti státu provést účinné vyšetřování v případě, kdy již dříve bylo ESLP rozhodnuto

o zastavení řízení o stížnosti na základě vyškrtnutí stížnosti podle čl. 37 Úmluvy. Stát, jehož jednání bylo stěžovatelem považováno za porušující čl. 3 Úmluvy, totiž v původním řízení jednostranným prohlášením uznal pochybení a zavázal se poskytnout peněžité zadostiučinění stěžovateli stejně jako zajistit, aby se podobná pochybení v budoucnu neopakovala. ESLP pak konstatoval, že ani takové prohlášení a následné rozhodnutí ESLP o zastavení řízení nezbavuje tento stát primární povinnosti provést účinné vyšetřování na základě hájitelných tvrzení stěžovatele. V části věnované přiznání zadostiučinění pak ESLP v této věci „považoval za nezpochybnitelné, že stěžovatel utrpěl nemajetkovou újmu následkem porušení čl. 3 Úmluvy v jeho procesní části“.

75. Konkrétněji se k existenci újmy a přiznání zadostiučinění vyjádřil ESLP ve věci Bouyid proti Belgii, stížnost č. 23380/09. Stěžovatelé zde požadovali peněžité zadostiučinění jak za porušení hmotněprávní složky čl. 3 Úmluvy (společně 5 000 EUR), tak za porušení povinnosti provést účinné vyšetřování (společně 43 000 EUR). ESLP opět uvedl, že „považuje za nezpochybnitelné“ stran existence újmy (a to jak ve vztahu k porušení hmotněprávní, tak procedurální složky čl. 3), avšak každému ze dvou stěžovatelů přiznal toliko 5 000 EUR, když se neztotožnil se závažností újmy způsobené neprovedením účinného vyšetřování, kterou tvrdili stěžovatelé.

č. 26

76. V případě Koky a další proti Slovenské republice, stížnost č. 13624/03, požadovali dva ze stěžovatelů každý 10 000 EUR jakožto kompenzaci nemajetkové újmy spočívající v bolesti, frustraci, bezmoci a ponížení, které byly způsobeny porušením povinnosti státu provést účinné vyšetřování. ESLP tyto nároky uznal za ospravedlněné (na bázi ekvity). Naproti tomu v případě Adam proti Slovenské republice, stížnost č. 68066/12, kde ESLP stejně jako ve věci Koky shledal porušení procesní větve čl. 3 Úmluvy, avšak nikoli větve hmotněprávní, bylo pouze konstатовáno že „stěžovatel utrpěl nemajetkovou újmu“ a jím požadovaná náhrada ve výši 15 000 EUR byla snížena na 1 500 EUR.

77. V případě procedurálních závazků stanovených čl. 3 Úmluvy, konkrétně požadavku účinného vyšetřování, mezi podmínkami či okolnostmi, při jejichž splnění ESLP konstatuje konkrétně porušení procesní větve čl. 3 Úmluvy, se existence újmy nenachází. Naproti tomu ESLP zásadně hovoří o existenci újmy v případě porušení procesní větve čl. 3 Úmluvy v souvislosti s otázkou přiznání spravedlivého zadostiučinění.

78. Z výše uvedené judikatury k případům porušení procesní větve čl. 3 Úmluvy dle Nejvyššího soudu plyne, že ESLP se explicitně zabývá otázkou existence újmy stěžovatele pouze sporadicky a zásadně až ve vazbě na otázku přiznání spravedlivého zadostiučinění ve smyslu čl. 41 Úmluvy. Z praktického pohledu se zdá, že ESLP implicitně akceptuje, že každé porušení čl. 3 Úmluvy znamená způsobení újmy. Podobný názor zastává i Kmec v komentáři k Úmluvě, když konstatuje, že existence (nemajetkové) újmy se při porušení Úmluvy „v zásadě předpokládá a její neudělení zpravidla bývá, či by mělo být, odůvodněno“ (viz KMEC, J. a kol. Evropská úmluva o lidských právech: komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 273 – 274).

79. Na základě uvedeného tak má Nejvyšší soud za to, že ESLP tenduje k přístupu, že porušení procesní větve čl. 3 Úmluvy znamená existenci újmy na straně stěžovatele. Jak přitom konstatoval Nejvyšší soud již v citovaném stanovisku R 58/2011, na Úmluvu

a na ni navazující judikaturu ESLP přísluší odkazovat především jako na minimální standard ochrany práva, který je nezbytné zaručit.

80. Dospěl-li tedy odvolací soud k závěru, že žalobce neprokázal vznik nemajetkové újmy v souvislosti s nezákonnými rozhodnutími, aniž přitom přihlédl k relevantní judikatuře ESLP vztahující se k čl. 3 Úmluvy, který byl dle nálezů Ústavního soudu nezákonnými rozhodnutími ve věci žalobce porušen, je jeho právní posouzení věci z hlediska dovolatelem vymezené právní otázky nesprávné.

81. Jelikož je rozhodnutí odvolacího soudu co do právního posouzení prokazování existence a výše nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím, jímž bylo porušeno základní právo dovolatele na účinné vyšetřování vyplývající z čl. 7 odst. 2 Listiny a čl. 3 Úmluvy, nesprávné a tato nesprávnost se projevuje i v rozhodnutí soudu prvního stupně, postupoval dovolací soud podle § 243e odst. 2 o. s. ř. a napadený rozsudek odvolacího soudu, jakož i rozsudek soudu prvního stupně v uvedeném rozsahu zrušil, a to včetně závislých výroků o náhradě nákladů řízení, a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. V rozsahu nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem dovolací soud dovolání jako nepřípustné postupem podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

82. V dalším řízení soud prvního stupně znovu posoudí nárok žalobce na zaplacení částky ve výši 250 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy za nezákonná rozhodnutí v kontextu výše uvedených závěrů dovolacího soudu a v souladu s judikaturou dovolacího soudu rozhodne o konkrétní formě a případné výši zadostiučinění (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3850/2014, uveřejněný pod číslem 37/2015 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek), přičemž neopomene, že konstatování porušení práva nebýt podroben ponižujícímu zacházení podle čl. 7 odst. 2 Listiny a čl. 3 Úmluvy bylo již obsaženo v nálezů Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. I. ÚS 860/15.

83. Soudy jsou ve smyslu § 243g odst. 1 části první věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 226 o. s. ř. vázány právními názory dovolacího soudu v tomto rozhodnutí vyslovenými.

č. 27

Zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon), zakládá přísnou (tzv. objektivní) odpovědnost vlastníka komunikace za újmy, jejichž příčinou byla závada ve schůdnosti. Jde o odpovědnost bez ohledu na protiprávnost a zavinění, která je spojena s existencí závady ve schůdnosti, tedy s takovým nedostatkem komunikace, který se vymyká jejímu stavu z hlediska stavebního, dopravně technického i z hlediska celkového působení povětrnostních vlivů a který představuje pro chodce nenadálou a nepředvídatelnou změnu hrozící vznikem újmy. Požadavek předvídatelosti chodce ve vztahu k celkové kvalitě komunikace se projevuje jen při hodnocení povahy závady ve smyslu § 26 odst. 7 silničního zákona a nemůže být zdvojnásoben v rámci závěru o spoluzpůsobení si újmy poškozeným (§ 2918 o. z.);

zde je možno hodnotit již jen další projevy neobezřetnosti chodce při samotném pohybu po takovém úseku komunikace, např. nevhodnou obuv, neadekvátní trasu, způsob pohybu či ovlivnění návykovými látkami, jestliže se skutečně promítly do celkového výsledku, jímž bylo zranění po pádu chodce.

Úpravou silničního zákona není vyloučena obecná odpovědnost vlastníka komunikace za konkrétní porušení právní povinnosti s presumovaným zaviněním, a to podle obecného předpisu, jímž je občanský zákoník. Porušením zákona je v tomto smyslu především porušení povinnosti správy komunikací výslovně zakotvené v § 9 odst. 3 silničního zákona, tj. neplnění povinnosti provádět pravidelné a mimořádné prohlídky, údržbu a opravy komunikace.

Náhrada škody

§ 2910 o. z., § 2918 o. z., § 2985 o. z., § 26 odst. 7 zákona č. 13/1997 Sb.

č. 27

Rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2020, sp. zn. 31 Cdo 1621/2020, ECLI:CZ:NS:2020:31.CDO.1621.2020.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 10. 2018, sp. zn. 8 Co 191/2018.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 26. 2. 2018, č. j. 9 C 168/2016-96, Okresní soud v Teplicích zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala zaplacení částky 163 667,20 Kč s příslušenstvím (bod I. výroku), a rozhodl o nákladech řízení (bod II. výroku).
2. Okresní soud vyšel ze zjištění, že žalobkyně dne 23. 1. 2014 ve večerních hodinách, kdy osvětlení bylo zajištěno pouze pouličními lampami, přecházela v T. v ulici K. šikmo silnici, a poté, co vstoupila ze zálivu na parkování na kluzký chodník, upadla a utrpěla zlomeninu pravého kotníku. Ulice byla v danou dobu vzhledem k panujícím povětrnostním podmínkám celá namrzlá a chodník byl v místě pádu žalobkyně kluzký. Žalovaný prováděl v místě pravidelnou zimní údržbu podle schváleného plánu, napadený sníh byl v danou dobu z chodníků odstraněn, avšak v místě vstupu žalobkyně, tedy v okolí odstavených kontejnerů na odpad, se na něm vyskytovaly viditelné sněhové zmrázky. Žalobkyně nevyužila možnosti jít po chodníku a na druhou stranu přejít po přechodu pro chodce, potažmo vstoupit na chodník v místě bez odstavených kontejnerů a mimo záliv pro parkování.
3. Na výše uvedeném skutkovém základě okresní soud poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2010, sp. zn. 25 Cdo 1713/2008 [jde o rozsudek uveřejněný pod č. 140/2011 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 140/2011“), který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách

Nejvyššího soudu], podle kterého závadou ve schůdnosti pozemní komunikace ve smyslu § 26 odst. 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále též jen „silniční zákon“), s níž se pojí objektivní odpovědnost vlastníka, se rozumí natolik významné změny (zhoršení) schůdnosti komunikace, že chodec ani při obezřetné chůzi respektující stav komunikace či důsledky povětrnostních vlivů nemůže jejich výskyt předpokládat a účinně na ně reagovat. Odtud uzavřel, že v projednávané věci stav chodníku definiční znaky závady ve schůdnosti nenaplňoval, neboť kluzká byla v danou chvíli celá ulice, a námraza tudíž nepředstavovala takový nedostatek komunikace, jehož výskyt chodec nemohl předpokládat. Vzhledem k závěrům nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 2315/15 [jde o nález uveřejněný pod číslem 64/2016 Sbirky nálezů a usnesení Ústavního soudu, který je (stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Ústavního soudu], se pak dále zabýval tím, do jaké míry se žalobkyně chovala tak, aby svému úrazu předešla, a nakolik žalovaný v pozici vlastníka dodržel povinnost zajistit, aby komunikace umožňovala bezpečný pohyb chodců. K tomu poukázal na skutečnost, že žalobkyně si přes velmi chladný ráz počasí a s ním spojené riziko námrazy vybrala cestu sice nejkratší, avšak nikoli nejméně nebezpečnou, neboť byla spojena se změnou terénu. Namísto toho, aby využila chůze po chodníku a na druhou stranu ulice přešla po přechodu pro chodce, zvolila šikmou trasu a na chodník vstoupila z vozovky v místě určeném pro parkování vozidel, navíc v místě, kde průchodu a úklidu bránily kontejnery na odpad, v jejichž okolí se nacházely viditelné zmrázky sněhu. Tímto svým počínáním porušila žalobkyně povinnost přizpůsobit chůzi panujícím povětrnostním podmínkám. Žalovaný naopak své zákonné povinnosti řádně plnil prováděním pravidelné zimní údržby předmětné komunikace pluhováním a solením, a to v přiměřených lhůtách stanovených v nařízení obce. Za daného stavu okresní soud uzavřel, že za vzniklou újmu na zdraví žalovaný neodpovídá, neboť si ji žalobkyně způsobila především sama vlastním neopatrným jednáním.

4. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 1. 10. 2018, č. j. 8 Co 191/2018-117, potvrdil rozsudek okresního soudu (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).

5. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění okresního soudu a plně se ztotožnil s jeho právními závěry.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že dovolacím soudem vyřešená právní otázka má být posouzena jinak (vzhledem k závěrům nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2315/15). Dovolatelka namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

7. V mezích uplatněného dovolacího důvodu má dovolatelka za to, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení jejích ústavně zaručených práv, a to práva na ochranu tělesné a duševní integrity ve smyslu čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále

jen „Listina“), zásady závaznosti vlastnictví ve smyslu čl. 11 odst. 3 Listiny, potažmo práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny. Namítá, že soudy založily právní posouzení věci na chybném výkladu pojmu „závada ve schůdnosti“ podle ustanovení § 26 odst. 7 silničního zákona, důsledkem čehož nedůvodně zprostily žalovaného odpovědnosti za vzniklou újmu na zdraví. Tento výklad, přejatý z rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (srov. R 140/2011), klade nepřiměřený důraz na pojem „předvídatelnost“ a vede k chybnému závěru, že je-li stav komunikace možno předvídat, respektive je-li na první pohled pro jejího uživatele patrný, nejde o závadu ve schůdnosti ve smyslu silničního zákona. Dané pojetí zbavuje vlastníka pozemní komunikace odpovědnosti za jakoukoli újmu způsobenou chodcům nedostatečnou údržbou komunikace, čímž jej de facto demotivuje o ni řádně pečovat, a ústí tak v popření smyslu a účelu silničního zákona, jímž je nastolení spravedlivé rovnováhy mezi právy a povinnostmi vlastníků komunikací a jejich uživatelů.

č. 27

8. Dovolatelka poukazuje na závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2315/15, podle něhož lpění na jazykovém výkladu § 26 odst. 7 silničního zákona a na použití slova „předvídat“ v definici závady ve schůdnosti nesleduje žádný legitimní cíl a nemá racionální zdůvodnění, neboť vylučuje, aby se chodec domohl náhrady újmy podle silničního zákona, přestože se přizpůsobí nevyhovujícímu stavu komunikace a snaží se svému úrazu předejít. Míní, že nacházela-li se na komunikaci ve vlastnictví žalovaného souvislá ledová vrstva, kterou žalovaný řádně neošetřil posypem solí či štěrkem, představoval takový stav závadu ve schůdnosti ve smyslu § 26 odst. 7 silničního zákona, s níž se pojí odpovědnost vlastníka komunikace; soudy proto postupovaly nesprávně, dospěly-li k opačnému závěru. Jejich výklad vytvořil mezi dovolatelkou v pozici uživatele komunikace a žalovaným v pozici jejího vlastníka neodůvodněnou nerovnost, neboť dovolatelka by podle něho měla dbát na stav chodníku a předpokládat, že na něm může uklouznout, kdežto žalovanému by povinnost k náhradě újmy vzešlé z pádu na takto neudržované komunikaci nevznikla (s tím, že šlo o předvídatelnou závadu). V neposlední řadě dovolatelka soudům vytýká, že se téměř výhradně zaměřily na posouzení jejího počínání, aniž by obdobným způsobem zhodnotily adekvátnost postupu žalovaného z hlediska řádnosti a včasnosti provádění zimní údržby předmětné komunikace. Vzhledem ke zjištěnému stavu komunikace v době pádu je přitom zřejmé, že údržba v místě nemohla být prováděna dostatečným způsobem.

9. Žalovaný ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout, když se plně ztotožňuje s právním posouzením věci odvolacím soudem. Souhlasí, že to byla především dovolatelka, kdo zapříčinil vznik předmětné újmy na zdraví volbou nevhodné cesty, zatímco on sám v pozici vlastníka komunikace své zákonné povinnosti řádně plnil.

10. Vedlejší účastník ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout nebo zamítnout. Nesouhlasí s tím, že by závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2315/15 překonaly dosavadní rozhodovací praxi k výkladu ustanovení § 26 odst. 7 silničního zákona. Poukazuje na to, že ačkoli dovolatelka s ohledem na nepříznivé povětrnostní podmínky měla a mohla předvídat změnu ve schůdnosti komunikace, přesto svůj pohyb nepřizpůsobila povětrnostní situaci a jejím důsledkům. Žalovaný naopak splnil povinnost zajistit, aby komunikace umožňovala bezpečný pohyb chodců, takže zamítavé

rozhodnutí odpovídá jak dosavadní judikatuře Nejvyššího soudu, tak závěrům citovaného nálezu Ústavního soudu.

11. Tříčlenný senát č. 25, který měl podle platného rozvrhu práce Nejvyššího soudu projednat a rozhodnout o podaném dovolání, dospěl k závěru, že s ohledem na obsah nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2315/15, poukazujícího na nejednotnou rozhodovací praxi Nejvyššího soudu v otázce odpovědnosti vlastníka pozemní komunikace za škodu způsobenou chodcům tzv. závadou ve schůdnosti ve smyslu příslušných ustanovení silničního zákona, respektive nevyhovujícím stavem pozemní komunikace, je třeba tuto otázku řešit komplexně a sjednotit přístup prostřednictvím rozhodnutí velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu (dále jen „velký senát“). Z tohoto důvodu rozhodl senát č. 25 podle § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, o postoupení věci k rozhodnutí velkému senátu. Velký senát věc projednal a rozhodl o ní v souladu s ustanoveními § 19 a § 20 tohoto zákona.

III.

Přípustnost dovolání

12. Vzhledem k době vydání napadeného rozhodnutí se rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) podává z bodu 2., čl. II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

13. Dovolání, které nesměruje proti žádnému z usnesení vypočtených v § 238a o. s. ř., je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. a napadené rozhodnutí závisí na řešení shora specifikované otázky hmotného práva, která je dovolacím soudem rozhodována rozdílně.

IV.

Důvodnost dovolání

14. V nálezu sp. zn. I. ÚS 2315/15 podrobil Ústavní soud kritice závěry dosavadní rozhodovací praxe Nejvyššího soudu týkající se problematiky odpovědnosti vlastníků místních komunikací a chodníků za tzv. závady ve schůdnosti ve smyslu příslušných ustanovení silničního zákona. Uzavřel, že část rozhodnutí Nejvyššího soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 25 Cdo 2142/2005, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. 25 Cdo 3701/2009, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. 25 Cdo 684/2012, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 25 Cdo 3597/2013) je založena na východisku, že speciální úprava odpovědnosti za závady ve schůdnosti obsažená v silničním zákoně nevylučuje aplikaci obecné úpravy odpovědnosti za porušení právní povinnosti v občanském zákoníku, existují však i rozhodnutí, podle nichž tato obecná ustanovení aplikovat nelze (srov. např. R 140/2011), respektive rozhodnutí, která se otázkou, zda soudy posoudily případ i z hlediska obecných ustanovení o odpovědnosti, nezabývají (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 9. 2010, sp. zn. 25 Cdo 2731/2008, rozsudek Nejvyššího

soudu ze dne 21. 3. 2012, sp. zn. 25 Cdo 1535/2011, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2013, sp. zn. 25 Cdo 1158/2013, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2014, sp. zn. 25 Cdo 184/2013). Žádnou z těchto judikatorních linií, jež obě omezují odpovědnost vlastníka komunikace podle silničního zákona toliko na případy nepředvídatelných závad, nelze podle Ústavního soudu označit za ústavně konformní, neboť jsou založeny výhradně na jazykovém výkladu ustanovení § 26 odst. 7 silničního zákona, opírají se o použití slova „předvídat“ v definici závady ve schůdnosti, a činí tak právo chodce na náhradu újmy podle silničního zákona závislým na skutečnosti, zda mohl předpokládat nevyhovující stav komunikace. Toto pojetí nezohledňuje, že chodec může uklouznout a utrpět újmu, přestože svou chůzí – vědom si možných rizik – řádně přizpůsobil stavu chodníku, a zbavuje tak vlastníka komunikace v části případů (u předvídatelných závad) odpovědnosti bez jakéhokoli racionálního odůvodnění. Spravedlivé rovnováze mezi právy a povinnostmi dotčených osob neodpovídá podle Ústavního soudu ani závěr dosavadní rozhodovací praxe, že odpovědnost za závady ve schůdnosti má objektivní charakter (R 140/2011), když je vždy zapotřebí zohledňovat otázku možného spoluzavinění chodce. Ústavně konformní interpretace rozhodné právní úpravy spočívá podle Ústavního soudu především v důsledném zkoumání, do jaké míry dostaly obě zúčastněné strany svým povinnostem uloženým jim silničním zákonem, tedy chodec povinnosti přizpůsobit svou chůzí stavebnímu a dopravně technickému stavu chodníku (§ 19 odst. 1 silničního zákona) a povětrnostní situaci a jejím důsledkům (§ 26 odst. 2 a 7 téhož zákona), potažmo povinnosti předcházet vzniku újmy, a vlastník komunikace povinnosti zajistit, aby chodníky umožňovaly bezpečný pohyb chodců. Úkolem obecných soudů v řízení o náhradu újmy na zdraví vzniklé kvůli stavu chodníku (místní komunikace) pak bude v návaznosti na konkrétní skutková zjištění v tomto směru posoudit, jak ta která z dotčených osob přispěla ke vzniku újmy, a tyto závěry následně promítnout do aplikace odpovědnosti za závadu ve schůdnosti ve smyslu § 27 silničního zákona. Vzhledem k tomu, že posouzení podle nastíněných principů lze provést již na základě úpravy odpovědnosti obsažené v silničním zákoně, jeví se nadbytečným uvažovat o aplikaci obecných ustanovení o odpovědnosti podle občanského zákoníku, uzavřel Ústavní soud.

15. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se ze spisu nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelkou, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

16. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

17. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

18. Podle § 2910 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

Dle § 2918 o. z., vznikla-li škoda nebo zvětšila-li se také následkem okolností, které se přičítají poškozenému, povinnost škůdce nahradit škodu se poměrně sníží. Podílejí-li se však okolnosti, které jdou k tíži jedné či druhé strany, na škodě jen zanedbatelným způsobem, škoda se nedělí.

19. Úprava tzv. obecné povinnosti hradit újmu (dřívější terminologií odpovědnosti za újmu), tj. škodu majetkovou i nemajetkovou újmu, je založena na povinnosti poškozeného prokázat, že mu škůdce újmu způsobil porušením zákonem uložené povinnosti; zavinění se za podmínek § 2911 a § 2912 o. z. presumuje. Protiprávnost zde je založena, porušil-li škůdce svým konáním či opomenutím povinnost, kterou mu uložil zákon, a v případě zásahu do nikoliv absolutních práv dokonce jen tehdy, šlo-li o zaviněné porušení takové povinnosti, která byla stanovena právě za účelem ochrany dotčeného práva (princip ochranné normy). Tento typ odpovědnosti je základní, nevyžaduje konkrétní rozvinutí skutkových podstat v zákoně a může stát vedle speciální objektivní odpovědnosti, jako je tomu například u újem způsobených provozem dopravních prostředků, kdy se často kombinuje obecná odpovědnost za porušení zákonem stanovených pravidel silničního provozu při řízení vozidla s objektivní odpovědností za újmy vyvolané zvláštní povahou provozu dopravy či dopravních prostředků ze strany jejich provozovatelů (§ 2927 a násl. o. z.). Není důvodu, aby kombinace těchto odpovědnostních typů nemohla působit i ve sféře správy a údržby pozemních komunikací.

20. Odškodnitelná újma nemusí být pouze výsledkem jednání škůdce, nýbrž i k ní může přispět či ji zcela vyvolat sám poškozený. V rozsahu, v jakém se sám poškozený podílel na způsobení újmy, není dána odpovědnost toho, kdo za škodní událost odpovídá. Chybí pak jeden ze základních předpokladů odpovědnosti, a to příčinná souvislost mezi vznikem újmy a škodní událostí. Při úvaze o podílu na vzniku újmy jde o určení vzájemného vztahu mezi jednáním poškozeného a škůdce a o zvážení všech skutečností, jež přispěly ke způsobení újmy. Zvažují se přitom veškeré příčiny, které bez ohledu na protiprávnost a zavinění nastaly ve sféře poškozeného; ve smyslu zásady „*casum sentit dominus*“ („náhodu pociťuje vlastník“) poškozený dokonce nese i následky náhody, která jej postihla, neboť se mu přičítají veškeré okolnosti na jeho straně, jež přispěly ke škodlivému následku, bez nichž by nedošlo ke škodě tak, jak se stala. Toto pravidlo se vztahuje jak k obecné odpovědnosti za újmu, tak k případům odpovědností zvláštních.

21. Ustanovení § 2895 o. z. určuje, že škůdce je povinen nahradit škodu bez ohledu na své zavinění v případech stanovených zvlášť zákonem.

Podle ustanovení § 26 silničního zákona dálnice, silnice a místní komunikace jsou sjízdné, jestliže umožňují bezpečný pohyb silničních a jiných vozidel přizpůsobený stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu těchto pozemních komunikací a povětrnostním situacím a jejich důsledkům (odstavec 1). V zastavěném území obce jsou místní komunikace a průjezdní úsek silnice schůdné, jestliže umožňují bezpečný pohyb chodců, kterým je pohyb přizpůsobený stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu těchto komunikací a povětrnostním situacím a jejich důsledkům (odstavec 2). Stavebním stavem dálnice, silnice nebo místní komunikace se rozumí jejich kvalita, stupeň opotřebení povrchu, podélné nebo příčné vlny, výtluky, které nelze odstranit běžnou

údržbou, únosnost vozovky, krajnic, mostů a mostních objektů a vybavení pozemní komunikace součástmi a příslušenstvím (odstavec 3). Dopravně technickým stavem dálnice, silnice nebo místní komunikace se rozumí jejich technické znaky (příčné uspořádání, příčný a podélný sklon, šířka a druh vozovky, směrové a výškové oblouky) a začlenění pozemní komunikace do terénu (rozhled, nadmořská výška) [odstavec 4]. Povětrnostními situacemi a jejich důsledky, které mohou podstatně zhoršit nebo přerušit sjízdnost, jsou vánice a intenzivní dlouhodobé sněžení, vznik souvislé námrazy, mlhy, oblevy, mrznoucí déšť, vichřice, povodně a přívalové vody a jiné obdobné povětrnostní situace a jejich důsledky (odstavec 5). Závadou ve schůdnosti pro účely tohoto zákona se rozumí taková změna ve schůdnosti pozemní komunikace, kterou nemůže chodec předvídat při pohybu přizpůsobeném stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu a povětrnostním situacím a jejich důsledkům (odstavec 7).

Z ustanovení § 27 silničního zákona pak plyne, že uživatelé dálnice, silnice, místní komunikace nebo chodníku nemají nárok na náhradu škody, která jim vznikla ze stavebního stavu nebo dopravně technického stavu těchto pozemních komunikací (odstavec 1). Vlastník místní komunikace nebo chodníku odpovídá za škody, jejichž příčinou byla závada ve schůdnosti chodníku, místní komunikace nebo průjezdního úseku silnice, pokud neprokáže, že nebylo v mezích jeho možností tuto závadu odstranit, u závady způsobené povětrnostními situacemi a jejich důsledky takovou závadu zmírnit, ani na ni předepsaným způsobem upozornit (odstavec 3). Obec stanoví nařízením rozsah, způsob a lhůty odstraňování závad ve schůdnosti chodníků, místních komunikací a průjezdních úseků silnic (odstavec 6 věta druhá).

Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení občanského zákoníku a silničního zákona ke dni úrazu žalobkyně (23. 1. 2014), přičemž ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku nedoznala změn ani později.

22. Úprava obsažená v silničním zákoně zakládá zpřísněnou (tzv. objektivní) odpovědnost vlastníka komunikace za újmu, která vznikne uživateli (v projednávaném případě chodci a podle § 26 odst. 1 a § 27 odst. 2 silničního zákona obdobně též řidiči) v důsledku zvláštní nekalosti komunikace, která je definována pojmem závada ve schůdnosti (ve sjízdnosti). Jde o odpovědnost bez ohledu na protiprávnost a zavinění (za výsledek), s čímž v obecné rovině počítá i § 2895 o. z., která stíhá vlastníka v případě, že nastane zákonem zvlášť kvalifikovaná okolnost, jíž je újma způsobená uvedenou závadou. Tento typ odpovědnosti není nijak výjimečný, objevuje se zejména ve vztahu k činnostem provázeným zvýšenou mírou rizika, a proto je příznivější pro poškozeného, který nemusí v soudním sporu prokazovat protiprávní počínání škůdce, nýbrž pouze to, že mu újma vznikla v příčinné souvislosti se zákonem označenou příčinou. V těchto případech vystupuje do popředí intenzivní právně politický veřejný zájem zajistit právě formou této přísné objektivní odpovědnosti v občanském právu účinnější právní ochranu těm, kdo jsou škodlivými událostmi z této rizikové činnosti postiženi, tj. poškozeným. Navíc nelze přehlížet, že právě provozovatelé těchto činností, z nichž vzniká zvýšené riziko závažných škod, mají nejvíce možností jim sami preventivně čelit. V této souvislosti se v souladu s evropským i světovým trendem (tzv. *strict liability*) sledujícím zajištění účinné ochrany poškozených jako „slabší strany“ hovoří o spravedlivém rozložení rizika,

respektive o spravedlivé alokaci škod (srov. v literatuře např. Knappová, M., Švestka, J. a kol. Občanské právo hmotné, svazek II, 3. vydání, Praha, ASPI, 2002, s. 427-428).

23. Popsaná odpovědnost však není absolutní, neboť zákon stanoví liberační důvody (§ 27 odst. 2 a 3 silničního zákona), při jejichž prokázání v soudním sporu se vlastník komunikace může odpovědnosti zprostit. Dále je významné, že bez ohledu na možnou liberaci není povaha této přísné odpovědnosti bezbřehá, neboť není založena na jakékoliv nekvalitě komunikace, nýbrž je spojena jen s určitou zvláště kvalifikovanou okolností, kterou zákonodárce považuje za únosnou i z hlediska ekonomiky a technickoorganizační udržitelnosti celého silničního systému. Touto okolností je výskyt tzv. závady ve schůdnosti (sjízdnosti), kterou silniční zákon definuje v § 26 odst. 2 (obdobně srov. definici závady ve sjízdnosti v § 26 odst. 6 silničního zákona). Negativním vymezením pak silniční zákon ohraničuje dosah této odpovědnosti tak, že uživatelé dálnice, silnice, místní komunikace nebo chodníku nemají nárok na náhradu škody, která jim vznikla ze stavebního stavu nebo dopravně technického stavu těchto pozemních komunikací (§ 27 odst. 1 silničního zákona). Jestliže uživatel komunikace nemá nárok na náhradu škody způsobené tímto dosti širokým okruhem okolností, protože právě jim je povinen přizpůsobit svůj pohyb, pak logicky závadou ve schůdnosti (sjízdnosti) může být jen takový úsek (místo) komunikace, které se svou nekvalitou vymyká obecnému stavu natolik, že jej uživatel není schopen rozlišit a upravit způsob chůze (jízdy) tomuto nenadálému nebezpečí. Není přitom vyloučeno, že závada ve schůdnosti (sjízdnosti) se může vyskytnout i v úseku špatného stavebního stavu komunikace, jestliže (ne)kvalitu vozovky či chodníku natolik výrazně překračuje, že ji uživatel nemůže rozpoznat ani při pohybu uzpůsobeném zhoršenému stavu komunikace (srov. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2016, sp. zn. 25 Cdo 134/2014, uveřejněného pod č. 57/2017 Sb. rozh. obč.). Jinými slovy závadou, s níž jediné se pojí objektivní odpovědnost vlastníka komunikace, je výrazně kvalitativně zhoršené místo oproti celkovému okolnímu stavu komunikace, které je pro svou povahu či umístění pro uživatele nenadálé, tj. nepředvídatelné ve smyslu § 26 odst. 1 a 2 silničního zákona.

24. Dovolací soud se otázkou odpovědnosti za škodu způsobenou závadou ve schůdnosti opakovaně zabýval a obsah tohoto pojmu ve smyslu § 26 odst. 7 a § 27 odst. 3 silničního zákona a vymezení povahy závady ve schůdnosti v řadě rozhodnutí vyložil. Tak již v rozsudku ze dne 21. 11. 2006, sp. zn. 25 Cdo 1304/2006, uzavřel, že silniční zákon při stanovení podmínek vzniku odpovědnosti vlastníků pozemních komunikací za závady ve schůdnosti zohledňuje pouze tzv. nepředpokladatelné závady, při jejichž posuzování je třeba vycházet z objektivního kritéria přizpůsobení chování chodce stavu komunikace. V R 140/2011 pak přijal a odůvodnil závěr, podle něhož závadou ve schůdnosti ve smyslu ustanovení § 26 odst. 7 silničního zákona se rozumí v podstatě nepředvídatelná změna ve schůdnosti komunikace, způsobená vnějšími vlivy, a to změna natolik významná, že chodec ani při obezřetné chůzi respektující stav komunikace či důsledky povětrnostních vlivů nemůže její výskyt předpokládat a účinně na ni reagovat. Tento výklad je v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu bez výjimky ustálen (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1535/2011, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. 25 Cdo 2758/2011, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne

12. 3. 2015, sp. zn. 25 Cdo 3886/2014) a je dlouhodobě základním východiskem pro posuzování nároků osob, jimž vznikla újma z nevyhovujícího stavu pozemní komunikace.

25. V judikatuře Nejvyššího soudu je taktéž ustálen závěr, podle něhož právní úprava obsažená v silničním zákoně zakládá přísnou, tzv. objektivní odpovědnost vlastníka (správce) komunikace za škody, jejichž příčinou byly závady ve sjízdnosti či ve schůdnosti. Jde o odpovědnost bez ohledu na protiprávnost a zavinění, která je ovšem spojena jen s výskytem závady ve sjízdnosti či schůdnosti, jak je definuje silniční zákon (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 684/2012, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 25 Cdo 580/2014, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 1481/2017).

26. Naplnění pojmu závady ve schůdnosti ve smyslu silničního zákona, s nímž se poji vznik objektivní odpovědnosti vlastníka chodníku (místní komunikace), tak bylo v minulosti shledáno např. v případě chodce, jenž utrpěl úraz při chůzi na jinak rovném chodníku po zakopnutí o prorůstající kořeny stromu vysazeného na vedlejším pozemku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1304/2006), v případě chodkyně zraněné při pádu na zledovatělou ploše bílého dopravního značení přechodu pro chodce za situace, kdy okolní komunikace byly suché a námraza nebyla pouhým okem rozpoznatelná (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 2. 2015, sp. zn. 25 Cdo 4126/2014), v případě chodce, který uklouzl na ojediněle vytvořené ledové plotně, jež nebyla vidět pro zakrytí nepatrným sněhovým popraškem (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 3886/2014), v případě chodkyně, která utrpěla úraz poté, co uklouzla na pásu zmrzlé vody vytékající z okapu, přičemž zdroj vody a náledí nemusel být při běžném tempu chůze zřejmý a samotný led nebyl pro zakrytí sněhem viditelný (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2015, sp. zn. 25 Cdo 542/2014), či v případě chodce, jenž utrpěl úraz v důsledku podklouznutí a pádu na ojedinělé a neočekávané, nepatrně zalomené ploše s prohlubní a náledím, jejíž existence byla i bez zasněžení zjištělná jen se zvýšeným vizuálním úsilím (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2017, sp. zn. 25 Cdo 3042/2016). Naopak absence závady ve schůdnosti ve smyslu silničního zákona, a tedy i z ní plynoucí objektivní odpovědnosti vlastníka komunikace, byla pro předvídatelnost vzniklé závady deklarována typicky v případech chodců zraněných při pádu na chodnicích pokrytých souvislou vrstvou námrazy nebo sněhu (srov. např. R 140/2011, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1535/2011, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2758/2011, či usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1158/2013), nebo např. při pádu chodce na sice ojedinělé, avšak při vynaložení obvyklé opatrnosti rozpoznatelné zledovatělé části chodníku, již bylo možno se vyhnout (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 3701/2009).

27. Co do posouzení vztahu právní úpravy odpovědnosti obsažené v silničním zákoně a obecné úpravy náhrady majetkové a nemajetkové újmy obsažené v zákoně č. 89/2012 Sb., občanském zákoníku [dříve v zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku, účinném do 31. 12. 2013 (dále též jen „obč. zák.“)] vychází většina rozhodnutí Nejvyššího soudu z toho, že silniční zákon, upravující odpovědnost vlastníka (správce) komunikace za škodu, je sice ve vztahu k občanskému zákoníku speciálním předpisem, to však neznamená, že by v případech, kdy není dána objektivní odpovědnost vlastníka

komunikace za škodu způsobenou závadou ve schůdnosti podle silničního zákona, byla automaticky vyloučena jeho případná obecná odpovědnost podle občanského zákoníku (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 684/2012, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 3597/2013, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 580/2014, nebo rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1481/2017). V judikatuře dovolacího soudu se však lze setkat i s přístupem opačným, podle něhož obecná ustanovení o odpovědnosti podle občanského zákoníku nelze aplikovat v případech újem způsobených chodcům nevyhovujícím stavem chodníku (místní komunikace) [srov. zejména R 140/2011, řešící případ chodce zraněného při pádu na kompletně namrzlé a neposypané místní komunikaci, v němž bylo vysloveno, že silniční zákon, jenž upravuje objektivní odpovědnost vlastníků (správců) komunikací za škodu způsobenou závadami ve sjízdnosti či schůdnosti, „je speciálním předpisem ve vztahu k obecnému právnímu předpisu, kterým je občanský zákoník. Nelze proto důvodně vytýkat odvolacímu soudu, že měl nárok posoudit z hlediska odpovědnosti za porušení tzv. obecné prevenční povinnosti podle ustanovení § 415 obč. zák., neboť jeho aplikace přichází v úvahu tam, kde neexistuje konkrétní právní úprava vztahující se na jednání, jehož protiprávnost se posuzuje“].

28. V rozsudcích sp. zn. 25 Cdo 184/2013 a sp. zn. 25 Cdo 1535/2011, a v usneseních sp. zn. 25 Cdo 2731/2008 a 25 Cdo 1158/2013 byl Nejvyšší soud omezen ve zkoumání možné odpovědnosti žalovaných subjektů ve smyslu obecných ustanovení občanského zákoníku tím, že při dovolacím přezkumu je vázán uplatněným dovolacím důvodem, včetně jeho obsahového vymezení (§ 242 odst. 3 věta první o. s. ř.) a z jiných než dovolatelem uplatněných důvodů napadené rozhodnutí přezkoumat nemůže (srov. shodně např. nález Ústavního soudu ze dne 11. listopadu 2009, sp. zn. IV. ÚS 560/08, uveřejněný pod číslem 236/2009 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). V těchto věcech (totiž) žádný z dovolatelů nevymezil dovolací důvod způsobem, jenž by umožnil podrobit napadená rozhodnutí přezkumu rovněž z hlediska možné aplikace ustanovení občanského zákoníku.

29. Velký senát dospěl v nyní projednávané věci k závěru, že věcně správným je názor opakovaně vyjadřovaný v rozhodovací praxi dovolacího soudu, vycházející z možné uplatnitelnosti občanského zákoníku v případech, v nichž není dána objektivní odpovědnost vlastníka komunikace za škodu způsobenou závadou ve schůdnosti podle silničního zákona. Opačné pojetí (představované R 140/2011) nevede ke spravedlivým řešením, neboť ve svém důsledku odpírá poškozeným chodcům právo na náhradu újem vzešlých z předvídatelných závad komunikací, aniž by současně zohledňovalo počínání jejich vlastníků při plnění povinnosti řádně pečovat o jejich stav, respektive povinnosti zajistit, aby chodníky umožňovaly bezpečný pohyb chodců.

30. V návaznosti na tento dílčí závěr pak velký senát dále uzavírá, že (jinak) neshledal důvody pro přehodnocení dosavadního ustáleného výkladu příslušných ustanovení silničního zákona, zejména pojmu „závady ve schůdnosti“ ve smyslu § 26 odst. 7 silničního zákona a jeho právních důsledků.

31. Nadále tedy platí, že silniční zákon zakládá přísnou, tzv. objektivní, odpovědnost vlastníka (správce) komunikace za újmy, jejichž příčinou byly závady ve schůdnosti. Jde o odpovědnost bez ohledu na protiprávnost a zavinění, která je však spojena pouze

s existencí závady ve schůdnosti, tedy s takovým nedostatkem komunikace, který se vymyká jejímu stavu z hlediska stavebního, dopravně technického i z hlediska celkového působení povětrnostních vlivů a který představuje pro uživatele nenadálou a nepředvídatelnou změnu hrozící vznikem újmy (viz výklad shora). Tím není vyloučena případná obecná odpovědnost vlastníka (správce) komunikace za konkrétní porušení právní povinnosti s presumovaným zaviněním, a to podle obecného předpisu, jímž je občanský zákoník. Silniční zákon (totiž) upravuje jen objektivní odpovědnost správce komunikace za škody, jejichž příčinou byly závady ve sjízdnosti či ve schůdnosti, nikoliv obecnou odpovědnost každého za škodu vzniklou v příčinné souvislosti s porušením konkrétní právní povinnosti. Obecnou odpovědnost založenou na principu presumovaného zavinění upravuje občanský zákoník, přičemž předpoklady objektivní odpovědnosti (za výsledek) a předpoklady odpovědnosti obecné (za zaviněné porušení právní povinnosti) nejsou totožné a totožné nejsou ani podmínky, za nichž se lze odpovědnosti zprostit (srov. opět např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 684/2012, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 3597/2013, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 580/2014, nebo rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1481/2017).

č. 27

32. Zkoumání podmínek vzniku odpovědnosti vlastníka (správce) komunikace ve smyslu občanského zákoníku tedy nebude v případech újem vzešlých z neuspokojivého stavu komunikace vyloučeno, bude nastupovat tam, kde chybí předpoklady vzniku objektivní odpovědnosti podle silničního zákona a z hlediska znaku protiprávnosti bude jeho předmětem především posouzení řádného plnění povinnosti vlastníka udržovat komunikaci ve stavu umožňujícím bezpečný pohyb osob, která mu plyne obecně již z titulu jeho vlastnictví (podle čl. 11 odst. 3 věty první Listiny vlastnictví zavazuje), potažmo ze samotného smyslu a účelu právní úpravy silničního zákona, jenž sleduje veřejný zájem na existenci a fungování sítě pozemních komunikací tak, aby byla bezpečná pro širokou veřejnost, jíž svědčí právo tzv. obecného užívání pozemních komunikací (srov. opět nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2315/15, nebo rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1481/2017).

33. Na zákonné úrovni pak bude porušení povinností při péči o stav komunikace možno v konkrétních souvislostech hodnotit jako porušení povinnosti tzv. generální prevence (§ 2900 a násl. o. z., navazující na předchozí § 415 obč. zák.), či porušení stanovených pravidel pro zimní ošetřování chodníků, jsou-li obsažena v normativním aktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 580/2014, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 25 Cdo 1216/2017), potažmo (s účinností od 13. 11. 2015) jako porušení povinnosti správy komunikací výslovně zakotvené v § 9 odst. 3 silničního zákona. V případě obou typů odpovědnosti pak bude přicházet v úvahu i závěr o tzv. spoluzpůsobení či výlučném způsobení újmy ze strany poškozeného ve smyslu § 2918 o. z. (dříve § 441 obč. zák.) [obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 25 Cdo 2142/2005, jehož závěry se sice vztahují k úpravě zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silničního zákona), avšak jsou použitelné i ve vztahu k nyní účinné právní úpravě].

Nastíněné pojetí, vycházející z možné kumulace objektivní odpovědnosti za nepředvídatelné závady ve schůdnosti chodníku (místní komunikace) a obecné

odpovědnosti podle občanského zákoníku, nejen že nejlépe odpovídá jazykovému výkladu rozhodné právní úpravy obsažené v silničním zákoně (jež legální pojem závady ve schůdnosti výslovně definuje jako takovou změnu ve schůdnosti pozemní komunikace, kterou chodec nemůže při pohybu přizpůsobeném stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu a povětrnostním situacím a jejich důsledkům předvídat), nýbrž naplňuje i její smysl a účel (jímž je dosažení co možná nejspravedlivějšího uspořádání vztahů mezi vlastníky a uživateli příslušných pozemních komunikací). Současně jde o výraz důsledného rozlišení obou typů odpovědnosti, mezi nimiž existují podstatné rozdíly, ať už co do zákonných předpokladů jejich uplatnění, tak co do podmínek, které povinný subjekt zprošťují povinnosti k náhradě. Odpovědnost za závady ve schůdnosti, jak je upravena ustanovením § 27 odst. 3 silničního zákona, má (totiž) objektivní charakter, když její vznik se pojí výhradně k určitému konkrétnímu výsledku potenciálně vedoucímu ke vzniku újmy (tj. k existenci nepředvídatelné závady ve schůdnosti), za něž vlastník komunikace odpovídá bez ohledu na protiprávnost a zavinění. Vznik obecné „subjektivní“ povinnosti k náhradě majetkové a nemajetkové újmy pak bude vždy odviset od konkrétního zaviněného jednání vlastníka komunikace porušujícího právní povinnost [(typicky zanedbání pravidelné zimní údržby či jiné péče o stav komunikace (§ 2901 o. z.) či případně vadné provedení údržby, které stav komunikace naopak zhorší (§ 2900 o. z.); od 13. 11. 2015 představuje porušení povinnosti provádět pravidelné a mimořádné prohlídky, údržbu a opravy komunikace porušení ustanovení § 9 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích].

34. Jinak řečeno, pojetí, vycházející z možné kombinace obou typů odpovědnosti, umožňuje postihovat jak případy újem způsobených nepředvídatelnými závadami ve schůdnosti (založením objektivní odpovědnosti vlastníka komunikace s možností liberace ve smyslu § 27 odst. 3 silničního zákona), tak situace, v nichž chodec utrpí újmu ze změny (zhoršení) schůdnosti komunikace, která pro něj byla předvídatelná (možným vznikem povinnosti vlastníka komunikace k náhradě újmy ze zaviněného porušení zákonné povinnosti ve smyslu § 2910 o. z.). Judikaturou (rozebranou výše) potvrzené řešení umožňující chodcům domoci se plné náhrady vzniklé újmy i v situacích silničním zákonem výslovně neupravených, též brání v tom, aby poškozeným chodcům byla nespravedlivě odpírána či krácena jejich ústavně zaručená práva. Jazykový výklad právní úpravy silničního zákona, založený na kritériu předvídatelnosti změny schůdnosti pozemní komunikace z pohledu chodce, sám o sobě rozpor s ústavním pořádkem nezakládá, a vhodné doplnění této úpravy co do možnosti poškozených osob domáhat se svých práv i v případech újem způsobených zhoršeními terénu, jež bylo možno předpokládat (byť podle jiného právního předpisu), nastoluje spravedlivou rovnováhu mezi ústavně zaručenými právy dotčených osob.

35. Ze závěru, že odpovědnost podle silničního zákona má objektivní charakter, pak neplyne, že by vlastník komunikace odpovídal za veškerou újmu způsobenou chodcům závadami ve schůdnosti komunikací (jsou jím vyjádřeny pouze základní rysy tohoto typu odpovědnosti, pro něž je typický především vznik bez ohledu na protiprávnost a zavinění). I v těchto případech totiž silniční zákon vlastníku komunikace umožňuje zprostit se vzniklé odpovědnosti tím, že prokáže naplnění některého z liberačních důvodů popsanych v ustanovení § 27 odst. 3 tohoto zákona [„vlastník místní komunikace nebo chodníku odpovídá (...) pokud neprokáže, že nebylo

v mezích jeho možností tuto závadu odstranit, u závady způsobené povětrnostními situacemi a jejich důsledky takovou závadu zmírnit, ani na ni předepsaným způsobem upozornit“]. V úvahu bude vždy přicházet i závěr o možné spoluúčasti poškozeného na způsobení újmy, bude-li prokázáno, že vznikla, respektive se zvětšila, také následkem jemu přiřitatelných okolností (jež odůvodňují poměrné snížení či vyloučení povinnosti vlastníka komunikace k náhradě ve smyslu § 2918 o. z.). V rozsahu, v jakém byla škoda způsobena okolnostmi na straně poškozeného, je totiž vyloučena odpovědnost škůdce, neboť chybí jeden ze základních předpokladů odpovědnosti za škodu, a to příčinná souvislost mezi vznikem škody a protiprávním jednáním škůdce, respektive kvalifikovanou událostí, za níž žalovaný odpovídá na objektivním principu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2008, sp. zn. 25 Cdo 657/2006, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 25 Cdo 2075/2012, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2008, sp. zn. 25 Cdo 1500/2006). V tomto směru bude tedy vždy povinností nalézacích soudů důsledně zkoumat všechny rozhodné okolnosti případu, tj. např. zda chodec zvolil ze všech dostupných cest tu nejbezpečnější, zda použil správnou obuv, přizpůsobil tempo své chůze stavu chodníku, zda nebyl pod vlivem alkoholu či jiných návykových látek apod.

č. 27

36. Prvek předvídatosti chodce není samoúčelný; nestojí sám o sobě, nýbrž je třeba jej posuzovat v kontextu celého ustanovení § 26 odst. 7 silničního zákona, které směřuje k jisté objektivizaci celého systému tohoto typu odpovědnosti tím, že povinnost předvídat spojuje s pohybem přizpůsobeným stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu těchto komunikací a povětrnostním situacím a jejich důsledkům. Tento požadavek tedy logicky navazuje na pravidlo formulované v § 27 odst. 1 silničního zákona (že za újmu způsobenou stavebním a dopravně technickým stavem pozemních komunikací jejich vlastníci odpovědnost nenesou, a tudíž je každý jejich uživatel povinen respektovat při svém pohybu kvalitu a povahu komunikace). Ostatně tuto povinnost ukládá i zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a to v § 4 písm. a), podle něž je účastník silničního provozu povinen své chování přizpůsobit kromě jiného i stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. Byť tato úprava sleduje jiný účel (bezpečnost účastníků silničního provozu a prevence jejich střetů), je příznačné, jak je úzce provázána s úpravou odpovědnosti vlastníka komunikace za závady, které účastníkovi i při splnění jeho povinností mohou způsobit újmu.

37. Míra předvídatosti coby definiční znak „závady ve schůdnosti“ je pak odvozena právě od celkového stavu komunikace, který je každý chodec povinen vyhodnotit, jak mu ukládá posledně uvedené ustanovení. Požadavek, aby s obvyklou mírou pozornosti zvážil, v jakém stavu se přibližně nachází úsek komunikace, kam hodlá vstoupit, tak nemůže být pro chodce nijak nepřiměřený, nečekaný či překvapivý.

38. „Závadou ve schůdnosti“ (u vozidel sjízdnosti) je pak pouze místo, které se celkovému stavu komunikace a okolním poměrům vymyká svou sníženou kvalitou, v čemž je právě ona nepředvídatelnost pro chodce, který jinak volí způsob chůze přizpůsobený obecně panujícím podmínkám.

39. Požadavek předvídavosti chodce je někdy judikaturou nepatřičně zdvojeován v těch případech, v nichž se kromě definice závady ve schůdnosti objevuje vlastně totožná úvaha při závěru, zda si chodec újmu na zdraví nespolutpůsobil sám (§ 2918 o. z., dříve § 441 obč. zák.). Proto je třeba uzavřít, že tak jako u každého odpovědnostního typu, i u objektivní odpovědnosti za závadu ve schůdnosti přichází v úvahu spoluzpůsobení si újmy poškozeným, musí však být nazíráno z poněkud užšího hlediska. Správný je takový přístup, kdy se požadavek předvídavosti ve vztahu k celkové kvalitě komunikace projeví jen při hodnocení povahy závady ve smyslu § 26 odst. 7 silničního zákona tak, aby bylo objektivně zjištěno, jaké vykazovala komunikace vlastnosti z pohledu průměrného člověka (§ 4 odst. 1 o. z.), orientovaného v místě a poměrech tak, aby obvyklým způsobem mohl předvídat rizika plynoucí z celkově zhoršené schůdnosti. Oproti tomu z hlediska § 2918 o. z. je možno hodnotit již jen další projevy nebezpečnosti chodce při samotném pohybu po takovém úseku komunikace, např. nevhodnou obuv, neadekvátní trasu, způsob pohybu či ovlivnění návykovými látkami, jestliže se skutečně promítly do celkového výsledku, jímž byl pád chodce na místě splňujícím označení „závada ve schůdnosti“.

40. V podmínkách projednávané věci lze tedy uzavřít, že podle skutkových zjištění nalézacích soudů, jejichž správnost dovolacímu přezkumu vzhledem k zákonným limitům nepodléhá (§ 241a odst. 1, odst. 6 a § 242 odst. 3 o. s. ř.), vznikla žalobkyni újma na zdraví poté, co ve večerních hodinách při osvětlení pouličními lampami přecházela silnici v městské zástavbě šikmo tak, že v místě, kde průchod po chodníku zužovaly odstavené kontejnery na odpad, vstoupila z prostoru pro parkování vozidel na chodník, uklouzla a upadla.

41. Jestliže po několika dnech opakovaného sněžení a teplotách kolem bodu mrazu byla celá ulice spolu s chodníkem namrzlá (sama dovolatelka v účastnické výpovědi uvedla, že klouzal i protější chodník, z něž přešla přes ulici na místo svého pádu), aniž by byla pokryta sněhem, přičemž i v místě pádu byly viditelné zmrzky, nepředstavuje tento stav komunikací znaky závady ve schůdnosti, jak je vymezena ustanovením § 26 odst. 7 silničního zákona, a nezakládá objektivní odpovědnost žalovaného ve smyslu ustanovení § 27 odst. 3 téhož zákona. Za dané situace bylo tedy na místě posoudit, zda žalovaný neodpovídá za vzniklou újmu podle obecné úpravy v občanském zákoníku, zejména, zda ve smyslu ustanovení § 2910 o. z. neporušil povinnost řádné péče o stav chodníku (místní komunikace) tak, aby umožňoval bezpečný pohyb chodců. Žalovaný prováděl v místě pravidelnou zimní údržbu pluhováním a solením, a to v přiměřených lhůtách stanovených v nařízení obce, ostatně z chodníků byl podle skutkových zjištění napadený sníh odstraněn, nelze proto dovodit ani jeho povinnost k náhradě podle obecné úpravy v občanském zákoníku.

42. Vzhledem k tomu, že závěry napadeného rozhodnutí odvolacího soudu jsou věcně správné, Nejvyšší soud dovolání žalobkyně podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

43. Výrok o nákladech dovolacího řízení se opírá o ustanovení § 243c odst. 3 věty první, § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř., když dovolání žalobkyně bylo zamítnuto, čímž žalovanému a vedlejšímu účastníku vzniklo právo na náhradu účelně vynaložených nákladů dovolacího řízení.

44. K nákladům žalovaného budiž uvedeno, že v případě statutárních měst se podle ustálené judikatury zásadně presumuje, že jejich personální vybavení je dostatečné k tomu, aby byly schopna kvalifikovaně hájit své zájmy, aniž by musela vyhledávat právní pomoc advokátů, jejichž náklady pak nelze mít za účelně vynaložené, není-li v řízení prokázán opak (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 22 Cdo 2596/2015, nebo nález Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09, uveřejněný pod číslem 232/2010 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). Jelikož v projednávané věci nejde o problematiku, jež by představovala výjimku z této základní zásady (tzn. velmi specializovanou, obtížnou, dosud neřešenou apod.), naopak jde o spor týkající se relativně typizované a časté agendy řešené na úrovni obcí, bylo žalovanému přiznáno právo na náhradu nákladů za vyjádření k dovolání žalobkyně v paušální výši 300 Kč podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu.

č. 28

č. 28

V nutné obraně ve smyslu § 2905 o. z. jednal ten, kdo odvracel protiprávní útok, který bezprostředně hrozil nebo trval a směřoval proti němu či jiné osobě, jestliže byla obrana potřebná (nezbytná) k účinnému odvrácení útoku a nebyla zcela zjevně nepřiměřená. Míra újmy hrozící obránci ve srovnání se závažností újmy způsobené útočnickovi se posuzuje podle toho, jak se čin útočníka jevil tomu, kdo jej odvracel. Závěru o jednání v nutné obraně nebrání okolnost, že pro totožný skutek bylo proti osobě odvracející útok vedeno trestní stíhání, jež skončilo podmíněným zastavením.

Náhrada škody, Nutná obrana, Ztížení společenského uplatnění

§ 2905 o. z., § 135 o. s. ř.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 6. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3470/2019, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.3470.2019.3

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce co do částky 105 868 Kč; jinak dovolání ve zbývajícím rozsahu odmítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Kladně rozsudkem ze dne 29. 10. 2018, č. j. 14 C 5/2018-85, ve znění opravného usnesení ze dne 20. 12. 2018, č. j. 14 C 5/2018-90, zamítl žalobu na uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci na náhradu za ztrátu na výdělku 28 740 Kč (výrok

l) a na náhradu za ztížení společenského uplatnění 105 868 Kč (výrok II), žalobci současně uložil povinnost nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 47 600 Kč. Soud vyšel ze zjištění, že dne 24. 8. 2016 žalobce na pracovišti (vykonával úklidové práce v divadle) nejprve vulgárně a rasisticky nadával spolupracovníci N. K., následně vyšel ven z divadla, aby si stěžoval žalovanému, který byl jejich nadřízeným, a za ním vyběhla N. K. Žalobce pokračoval ve vulgárních nadávkách směrem k N. K., přistupoval k ní, N. K. před ním couvala až k budově divadla. Žalovaný za situace, kdy žalobce stál těsně před N. K., nadával jí a v jedné ruce držel lopatu a druhou se k ní napřahoval, k žalobci přistoupil a strčil jej do ramene. Žalobce upadl na zem a zlomil si levou ruku; trvalé následky na zdraví žalobce spočívají v omezené hybnosti ruky. Z dokazování rovněž vyplynulo, že žalobce je běžně vulgární, opakovaně se choval hrubě a urážlivě vůči ostatním zaměstnancům. N. K. žalobce bezdůvodně tykal (i v rámci výpovědi v průběhu trestního řízení se o ní vyjadřoval jako o „cucákovi“), nadával jí velmi vulgárními výrazy s rasovým podtextem odkazujícím na její romský původ. Z důvodu svého konfliktního chování mohl žalobce pracovat pouze samostatně, a byl proto již v minulosti převeden na jiné pracoviště. Pracovní poměr s ním byl (ve zkušební době) ukončen nejen z důvodu uvedeného zranění, ale rovněž z důvodu konfliktního jednání vůči ostatním zaměstnancům. Žalovaný byl za popsany skutek trestně stíhán pro přečin ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky (zavrženíhodného jednání poškozeného) podle § 146a odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. V průběhu trestního řízení žalovaný zaplatil žalobci bolestné v částce 26 470 Kč a Všeobecné zdravotní pojišťovně náklady na ošetření žalobce a po podání obžaloby bylo trestní stíhání podmíněně zastaveno podle § 307 trestního řádu. Po právní stránce soud uzavřel, že požadované nároky (podle § 2963 a § 2958 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku – dále též jen „o. z.“) nelze žalobci přiznat, neboť byly uplatněny v rozporu s dobrými mravy.

2. Kodvolání žalobce Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 4. 2019, č. j. 25 Co 64/2019-126, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé, ve výroku o náhradě nákladů řízení jej změnil tak, že žalovanému náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně nepřiznal, a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Ztotožnil se se skutkovými závěry soudu prvního stupně a po právní stránce dovodil, že byť vzhledem k podmíněnému zastavení trestního stíhání není tímto rozhodnutím vázán, vychází z něho (§ 135 odst. 2 o. s. ř.) minimálně potud, že se skutek, pro který byl žalovaný trestně stíhán, stal, a proto za něj žalovaný odpovídá. Zabýval se však spoluúčastí žalobce na vzniku škody (§ 2918 o. z.), přičemž uzavřel, že to byl žalobce, kdo celý incident vyvolal tím, že nejprve verbálně útočil na N. K. a choval se tak (blížil se k ní s lopatou v ruce), že žalovaný měl oprávněnou obavu, že jí ublíží na zdraví natolik, že je ohrožena i na životě. Proto zasáhl a při tom došlo nešťastnou shodou náhod k poškození zdraví žalobce. S odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu uzavřel, že převážně se na vzniku škody podílel žalobce (žalovaný pouze zanedbatelně), neboť nebyl úmyslného zavrženíhodného chování žalobce, ke skutku by nedošlo. Žalobce jako první útočil na zájmy chráněné zákonem, a to na zdraví, život, důstojnost, vážnost a čest jiné osoby, tím trestný čin (ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky) vyvolal, přičemž žalovaný pouze odvracel útok poškozeného. Ve smyslu § 2918 o. z. považuje proto odvolací soud nároky žalobce za uplatněné v rozporu s dobrými mravy,

neboť nikdo nesmí těžit z protiprávního stavu, který vyvolal (§ 2 odst. 3, § 6 odst. 2 a § 8 o. z.).

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost spatřuje v tom, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu při řešení otázky, do jaké míry je civilní soud rozhodující o náhradě škody způsobené trestným činem vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin. Trestní řízení proti žalovanému bylo sice podmíněně zastaveno, ale žalovaný se doznal a soud v trestním řízení neměl pochybnosti o tom, že se skutek stal, že jej spáchal žalovaný, a že tento skutek (zaviněné jednání žalovaného, které je příčinou vzniku škody) je trestným činem. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Odo 407/2006 a 26 Odo 197/2006, podle nichž se soud v občanském soudním řízení o náhradě škody nemůže dostat do rozporu se závěry přijatými co do základu uplatněného nároku pravomocným rozhodnutím soudu v trestní věci. Jako dosud neřešenou předkládá dovolatel otázku, zdali může být požadavek na náhradu škody způsobené trestným činem od počátku protiprávním. Namítal, že trestný čin je jednáním od počátku protiprávním, proto nemůže požadavek na reparaci následku takového jednání (náhradu újmy trestným činem způsobené) být také protiprávní pro rozpor s dobrými mravy. Závěr soudu, že žalobce svým chováním významně přispěl k tomu, že k incidentu došlo, je v rozporu se skutkovým stavem. Navíc předchozí případné neslušné jednání nemůže opravňovat ke způsobení ublížení na zdraví a uplatnění nároku na náhradu újmy nelze považovat za výkon práva v rozporu s dobrými mravy. To platí za situace, kdy jednání škůdce nenaplnuje znaky okolností vylučujících protiprávnost (nutná obrana, krajní nouze), jako je tomu v předmetné věci. I kdyby žalobce připustil spolu způsobení si újmy, bylo by na místě odškodnění snížit, ale nikoli žalobu zamítnout (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 357/2004). Dovolatel považuje za nesprávný rovněž výrok o náhradě nákladů řízení. Navrhl, aby odvolací soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.

4. Žalovaný ve vyjádření k dovolání zdůraznil, že žalobce opomíjí skutečnost, že civilní soud řeší zcela jinou otázku než soud trestní, přičemž soudy obou stupňů se s předloženou otázkou dostatečně vypořádaly a od ustálené rozhodovací praxe se neodchýlily. Poukázal na to, že to byl žalobce, který mladé ženě hlasitě vulgárně a rasisticky nadával a chystal se ji fyzicky napadnout, čemuž se žalobce snažil zabránit tím, že strčil do žalobce, který v důsledku toho upadl, přičemž si způsobil poranění. Navrhl zamítnutí podaného dovolání.

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud posoudil dovolání podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, dále jen „o. s. ř.“, a jako soud odvolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., se zabýval jeho přípustností.

6. V řízení, jehož předmětem je částka skládající se z několika samostatných nároků, odvíjejících se od odlišného skutkového základu, má rozhodnutí o každém z nich charakter samostatného výroku a přípustnost dovolání je třeba zkoumat samostatně, a to bez ohledu na to, že tyto nároky byly uplatněny v jednom řízení a že o nich bylo rozhodnuto jedním výrokem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2003, sp. zn. 32 Odo 747/2002, Soubor rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck, dále jen „Soubor“, C 2236, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2013, sp. zn. 30 Cdo 3238/2013, nebo rozsudek ze dne 1. 11. 2017, sp. zn. 25 Cdo 2245/2017, publikovaný pod č. 7/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek – dále jen „Sbírka“). Tyto judikatorní závěry jsou použitelné i po změně § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. provedené s účinností od 30. 9. 2017 zákonem č. 296/2017 Sb. (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. 25 Cdo 1791/2018, nebo ze dne 30. 5. 2019, sp. zn. 25 Cdo 253/2019). Odvolací soud rozhodl o žalobě sestávající ze dvou samostatných nároků – náhrady za ztrátu na výděleku v částce 28 740 Kč a náhrady za ztížení společenského uplatnění ve výši 105 868 Kč, přičemž nárok na náhradu za ztrátu na výděleku nepřevyšuje limit stanovený v § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř.; proto je dovolání proti rozhodnutí o tomto nároku nepřipustné a dovolací soud je podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. odmítl.

7. Námitka, že závěr soudu, že žalobce svým chováním významně přispěl ke vzniku incidentu, je v rozporu se skutkovým stavem, má charakter nesouhlasu se skutkovými závěry. Dovolatel na odlišném skutkovém stavu buduje své vlastní, od odvolacího soudu odlišné právní posouzení a uplatňuje tím jiný než přípustný dovolací důvod podle § 241a o. s. ř., podle něhož lze dovolání podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Námitky proti zjištěnému skutkovému stavu nejsou předmětem dovolacího přezkumu a ani nezakládají přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod č. 4/2014 Sbírky).

8. Dovoláním byly napadeny i výroky o náhradě nákladů řízení, a to výrok, kterým odvolací soud změnil (ve prospěch žalobce) rozhodnutí soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení, a výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení. Avšak přípustnost dovolání proti výrokům o náhradě nákladů řízení je vyloučena ustanovením § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř., a proto i v tomto rozsahu dovolací soud dovolání podle výše citovaného ustanovení odmítl.

9. Dovolatel dále shledává rozpor ve výkladu otázky vázanosti soudu rozhodnutími vydanými v trestním řízení odvolacím soudem s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu. Výkladem vázanosti soudu v občanskoprávním řízení rozhodnutími jiných státních orgánů se Nejvyšší soud zabýval v řadě rozhodnutí. V nich vyložil, že z ustanovení § 135 odst. 1 o. s. ř. se podává, že soud je v civilním řízení vázán rozhodnutím, že byl spáchán trestný čin. To znamená, že je vázán výrokem odsuzujícího rozsudku, nikoliv však jeho odůvodněním (stanovisko bývalého Nejvyššího soudu ČSR, sp. zn. Cpj 35/78, uveřejněné pod č. 22/1979 Sbírky nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 10. 2017, sp. zn. 28 Cdo 5216/2016). Z uvedeného a *contrario* vyplývá, že není vázán jiným rozhodnutím v trestním řízení, tedy ani usnesením o podmíněném zastavení trestního stíhání podle § 307 a násl. trestního řádu (např. usnesení Nejvyššího soudu

ze dne 20. 9. 2011, sp. zn. 25 Cdo 3442/2009, ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. 25 Cdo 1623/2010, či odůvodnění usnesení ze dne 10. 1. 2019, sp. zn. 25 Cdo 584/2018). Ačkoliv jednou z podmínek pro rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání je, že se obviněný dozná k činu, pro který je trestní stíhání vedeno, nejedná se o odsuzující rozsudek (na rozdíl od trestního příkazu); soud z takového rozhodnutí pouze vychází (§ 135 odst. 2 o. s. ř.), přičemž je třeba, aby se s ním vypořádal, zejména s ohledem na popis skutku, k němuž se obviněný přiznal. Usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání není rozhodnutím o vině a v případě, kdyby soud byl uvedeným usnesením vázán, byla by porušena presumpce nevinu (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 8. 2001, sp. zn. 5 Tz 148/2001). Navíc se nejedná ani o konečné rozhodnutí, nýbrž o rozhodnutí svou povahou toliko mezitímní (Šámal, Pavel a kolektiv. Trestní řád I, II, III. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 3474).

č. 28

10. Odvolací soud při právním posouzení vázanosti rozhodnutím vydaným v trestním řízení vycházel z výše uvedené judikatury. Námitka dovolatele, že se odvolací soud odchýlil od rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Odo 407/2006 není důvodná. Soud v odkazovaném rozhodnutí sice uzavřel, že v řízení o náhradě škody se soud v občanském soudním řízení nemůže dostat do rozporu se závěry přijatými co do základu uplatněného nároku pravomocným rozhodnutím soudu v trestní věci, avšak za situace, že žalovaný byl pravomocně odsouzen za trestný čin podvodu (čímž byl soud vázán). Jde tedy o skutkově zcela odlišnou situaci než v projednávané věci, kde bylo trestní řízení podmíněně zastaveno. Obdobně je tomu i v případě odkazovaného rozhodnutí sp. zn. 26 Odo 197/2006, kde byl žalovaný odsouzen za trestný čin podílnictví. Z těchto důvodů dovolací soud shledal, že předložená právní otázka byla odvolacím soudem posouzena správně, v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu, a proto nezakládá přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř.

11. Dovolání je však přípustné (ohledně nároku na náhradu újmy za ztížení společenského uplatnění ve výši 105 868 Kč) pro řešení otázky, zda v případě, že byl žalovaný trestně stíhán za skutek, kterým byla žalobci způsobena újma, a trestní stíhání skončilo podmíněným zastavením, může být žalobci odepřena náhrada vzniklé újmy. Tato otázka za daných skutkových okolností a za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb. dosud nebyla vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

12. Z hlediska hmotného práva se věc posuzuje podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, (dále jen „o. z.“), neboť ke škodní události došlo po 1. 1. 2014.

13. Podle § 146a odst. 1 trestního zákoníku kdo jinému úmyslně způsobí ublížení na zdraví v silném rozrušení ze strachu, úleku, zmatku nebo jiného omluvitelného hnutí mysli anebo v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného, bude potrestán trestem odnětí svobody až na jeden rok.

Podle § 2905 o. z. kdo odvrací od sebe nebo od jiného bezprostředně hrozící nebo trvající protiprávní útok a způsobí přitom útočníkovi újmu, není povinen k její náhradě. To neplatí, je-li zjevné, že napadenému hrozí vzhledem k jeho poměrům újma jen

nepatrná nebo obrana je zcela zjevně nepřiměřená, zejména vzhledem k závažnosti újmy útočnicka způsobené odvrácením útoku.

Ustanovení § 2905 o. z. zakotvuje právo bránit se protiprávnímu útoku jiného a pro takový případ stanoví, že osoba, jež způsobila újmu, není povinna k její náhradě, i když jinak byly splněny předpoklady odpovědnosti za újmu (jednání, které by za běžných okolností muselo být chápáno jako protiprávní, újma a příčinná souvislost mezi nimi). Jinak řečeno, citované ustanovení vylučuje protiprávnost jednání osoby bránící se útoku. Nutnou obranou (v občanskoprávním pojetí) rozumíme jednání směřující k odražení protiprávního bezprostředně hrozícího nebo trvajících útoku proti majetku, zdraví, případně přirozeným právům člověka (případně právnické osoby). Základními předpoklady pro posouzení, zda šlo o jednání v nutné obraně, je protiprávnost odvráceného útoku, který musí bezprostředně hrozit nebo trvat, a vznik újmy útočnickovi. Obrana přitom musí být potřebná (nezbytná) k účinnému odvrácení útoku, nesmí být zcela zjevně nepřiměřená, přičemž míra hrozící újmy musí být posouzena se zřetelem k subjektivnímu stavu osoby, která odvracela útok, tj. podle toho, jak se čin útočnicka jevil tomu, kdo jej odvracel (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 5 Tdo 1283/2014, nebo ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 6 Tdo 93/2011). O nutnou obranu jde i v případě, že útok směřuje proti jiné osobě.

14. V projednávané věci jsou splněny všechny shora uvedené základní předpoklady pro závěr, že žalovaný jednal v nutné obraně. Ze skutkových zjištění vyplývá, že žalobce konflikt s N. K. vyvolal, vulgárnými výrazy s poukazem na její romský původ jí nadával a posléze za těchto verbálních útoků se těsně k ní přiblížil s lopatou v ruce a druhou rukou se napřahoval k ráně. Takové jednání je jednáním protiprávním, neboť se dotýká důstojnosti napadené osoby a hrozilo poškození jejího zdraví. Jako zavrženíhodné hodnotily jednání žalobce i orgány činné v trestním řízení a posléze i soud vzhledem k předběžné právní kvalifikaci přečinu, z něhož byl žalovaný obviněn. Jestliže stál žalobce těsně před N. K., napřahoval se pravou rukou, přičemž v levé ruce držel lopatu (možnou zbraň), lze dovodit, že jí bezprostředně hrozila újma na zdraví napadením ze strany žalobce. V této situaci žalovaný ve snaze zabránit fyzickému napadení N. K. žalobce odstrčil tak, že upadl na svou levou ruku, kterou si tím zlomil, čímž došlo k újmě na jeho zdraví.

15. Skutečnost, že žalovaný žalobce od N. K. odstrčil úderem rukou do pravého ramene nelze za daných okolností považovat za útok zcela zjevně nepřiměřený popsané situaci. Jednání žalobce v žalovaném důvodně vyvolalo obavu, že N. K. fyzicky napadne, a to tím spíš, že jako jeho nadřízený věděl, že žalobce je na pracovišti znám svou agresivitou. Subjektivně se proto jednání žalobce muselo žalovanému jevit jako bezprostředně ohrožující N. K. a odstrčení žalobce, byť šlo o osobu vyššího věku, odpovídalo dané, žalobcem vyhocené, situaci. Jinak řečeno, nebylo pravděpodobné, že jiný způsob zásahu by napadenou účinně ochránil.

16. Lze proto uzavřít, že žalovaný způsobil žalobci újmu na zdraví, když od N. K. odvracel bezprostředně hrozící protiprávní útok, a proto není podle § 2905 o. z. povinen žalobci újmu na zdraví nahradit.

17. Tomuto závěru nebrání skutečnost, že proti žalovanému bylo vedeno trestní stíhání pro přečin ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky (§ 146a odst. 1 tr. zák.), jež skončilo podmíněným zastavením. Jak bylo již uvedeno, rozhodnutím o podmíněném zastavení trestního stíhání není soud v občanskoprávním řízení vázán, pouze z něj vychází (§ 135 o. s. ř.). Skutkové závěry, z nichž vycházely soudy nižších stupňů a jež podle § 241 odst. 1 o. s. ř. nepodléhají dovolacímu přezkumu, se zcela opírají o popis skutku v usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání žalovaného (k němuž se doznal). Závěr o právní kvalifikaci tohoto skutku podle trestního zákona je pak závěrem předběžným, který v případě, že by nedošlo k tzv. odklonu (podmíněnému zastavení trestního stíhání), by mohl být v dalším řízení změněn.

18. Odpověď na dovolatelem položenou právní otázku je tedy kladná. Způsobil-li škůdce poškozenému újmu na zdraví jednáním, které je nutnou obranou ve smyslu § 2905 o. z., není povinen k náhradě újmy, přestože proti němu bylo pro totožný skutek vedeno trestní stíhání, jež skončilo podmíněným zastavením.

19. Jestliže odvolací soud zamítavý rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé potvrdil, je jeho rozhodnutí ve výroku správné, byť se opírá o jiné právní důvody. Odlišné právní posouzení spočívající v závěru, že žalobě nelze vyhovět pro rozpor s dobrými mravy, není důvodem ke zrušení rozsudku odvolacího soudu, neboť všechna skutková zjištění i závěry ohledně průběhu události, povahy útoku žalobce a motivace a způsobu obrany N. K. žalovaným jsou použitelné i z hlediska § 2905 o. z. Proto dovolací soud dovolání žalobce podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

č. 29

č. 29

Ustanovení § 2920 odst. 2 o. z. umožňuje výjimečně uložit povinnost k náhradě škody jejímú nesvéprávnému původci, i když nebyl způsobilý ovládat své jednání a posoudit jeho následky. Žádné zákonné ustanovení však neumožňuje uložit povinnost k náhradě škody osobě vykonávající nad nesvéprávným dohled, pokud tento dohled nezanedbala. Při posuzování náležitého dohledu ve smyslu § 2921 o. z. je nutno rozlišovat mezi výchovnými povinnostmi rodičů, kteří mají dítě v dlouhodobé péči, jsou povinni zajímat se o jeho chování, zájmy, záliby a činnost ve volném čase, soustavně na něj výchovně působit a usměrňovat jeho chování, a možnostmi dětského domova, do něhož je dítě umístěno již s určitými návyky, poznamenané výchovnými chybami dosavadního prostředí a obtížněji ovlivnitelné s ohledem na další limitující faktory institucionálního zabezpečení péče tam, kde primární rodičovská péče selhala.

Náhrada nemajetkové újmy (o. z.), Náhrada při újmě na přirozených právech člověka (o. z.), Nezletilí, Odpovědný zástupce, Zavinění

§ 2053 o. z., § 2920 o. z., § 2921 o. z., § 2953 odst. 1 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3864/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.3864.2020.3

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce do výroku II rozsudku odvolacího soudu a dovolání žalovaného 1) do výroku i rozsudku odvolacího soudu ve věci samé; jinak dovolání žalobce do výroků III a V rozsudku odvolacího soudu a dovolání žalovaného 1) do výroku i v části týkající se nákladů řízení a do výroků II, III, IV a V rozsudku odvolacího soudu odmítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce uplatnil vůči žalovaným nárok na náhradu škody na zdraví způsobené fyzickým napadením žalobce žalovaným 1), který je v ústavní výchově žalovaného 2).

2. Okresní soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 6. 11. 2019, č. j. 15 C 284/2015-525, výrokem i řízení zastavil co do částky 399.000 Kč, výrokem II uložil žalovaným společně a nerozdílně zaplatit žalobci částku 617.925 Kč s příslušenstvím, a výroky III a IV rozhodl o náhradě nákladů řízení. Žalovaný 1) dne 22. 12. 2014 na vycházce mimo dětský domov fyzicky napadl žalobce tak, že mu úmyslně násilně podrazil nohy, čímž mu způsobil tříštivou zlomeninu levé stehenní kosti s trvalými následky. Žalovaný 2) má žalovaného 1) svěřeného do ústavní výchovy. Ze znaleckého posudku z odvětví zdravotnictví, oboru psychiatrie – klinická psychologie bylo zjištěno, že žalovaný 1) byl způsobilý ovládnout své jednání i posoudit jeho následky, ale v obou případech byly tyto kvality sníženy. Okresní soud proto uzavřel, že u žalovaného 1) jsou splněny zákonné předpoklady pro jeho odpovědnost za vzniklou újmu, tedy úmyslné protiprávní jednání, poškození žalobcova zdraví a příčinná souvislost. Odpovědnost žalovaného 2) je dána jednak uznáním ze dne 12. 10. 2015, jednak vědomostí, že je žalovaný 1) problémovou osobou, fyzicky napadl již dříve další chovance žalovaného 2), a tedy měl mít vyšší míru dozoru, kontroly a výchovného vedení. Jestliže tedy žalovaný 2) nechal žalovaného 1) jít na vycházku bez náležité kontroly, odpovídá za zanedbání náležitého dohledu.

3. K odvolání obou žalovaných Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 30. 6. 2020, č. j. 8 Co 182/2020-571, výrokem i rozsudek okresního soudu potvrdil ve vztahu k žalovanému 1) a ve výroku o náhradě nákladů státu, výrokem II a III jej změnil tak, že se zamítá žaloba vůči žalovanému 2), náhradu nákladů řízení uložil pouze žalovanému 1) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud se ztotožnil se skutkovými závěry okresního soudu, ale připomenul, že žalovaný 1) byl do zařízení žalovaného 2) umístěn se svými mladšími sourozenci výhradně pro naprostý nezájem rodičů se o děti starat – poskytovat jim výchovu a péči. Nařízení ústavní výchovy tedy nebylo pro poruchy chování, ale k nahrazení výchovné péče rodičů. Zařízení žalovaného 2) je otevřené zařízení, které má co nejvíce simulovat rodinné prostředí a vycházka jedenáctiletého dítěte bez doprovodu je jedním z jeho práv, které lze omezit pouze v souvislosti s konkrétním zákazem v rámci opatření ve výchově. Náležitý dohled tedy nemůže být dohledem stálým, nepřetržitým a bezprostředním, neboť by se v podstatě jednalo o objektivní odpovědnost. Z uvedených důvodů neshledal podle § 2921 o. z. odpovědnost žalovaného 2) za jednání žalovaného 1). K jednání a deliktní způsobilosti žalovaného 1) uvedl odvolací soud, že u něj byly zachovány ovládací i rozpoznávací

schopnosti ve snížené úrovni, že byl nižší inteligence, avšak ve věku 11 let, kdy již byl schopen si uvědomit, že dělá něco špatného a byl schopen své jednání usměrnit, pouze to neudělal. Vzhledem ke skutečnosti, že šlo o úmyslné jednání, je vyloučena moderace náhrady podle 2953 o. z. Ač to odvolací soud explicitně nevyjádřil, nepovažoval na rozdíl od soudu prvního stupně žalobu vůči žalovanému 2) za důvodnou ani na základě žalobcem tvrzeného uznání dluhu.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti výrokům II, III a V rozsudku odvolacího soudu podal dovolání žalobce, neboť má za to, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu jak v otázce uznání dluhu, tak v otázce zanedbání náležitého dohledu žalovaného 2) nad žalovaným 1), případně tyto otázky nebyly dosud dovolacím soudem v daných souvislostech řešeny. Rovněž dle dovolatele nevzal odvolací soud v úvahu ochranu jeho přirozených práv a tato otázka dosud nebyla řešena v rozhodovací praxi dovolacího soudu. Dovolatel původně žádal rovněž 107.050 Kč za bolestné, jež žalovaná 2) v průběhu řízení dobrovolně uhradila prostřednictvím pojišťovny, a tedy tím uznala svůj dluh vůči žalobci. Dále má za to, že již v průběhu řízení došlo k uznání dluhu i co do nároku na náhradu za ztížení společenského uplatnění (dále jen „ZSU“, jednak písemně v odporu proti platebnímu rozkazu, jednak konkludentně během soudního jednání, když žalovaný 2) nevznesl námitky proti vyčíslení ZSU. Při řešení této otázky se měl odvolací soud odchýlit od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu vyjádřené v rozsudku sp. zn. 33 Cdo 3496/2011 a dalších, případně tato otázka dosud nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešena. Podle dovolatele došlo rovněž k zanedbání náležitého dohledu žalovaného 2) nad žalovaným 1), který dlouhodobě vykazoval poruchy chování a agresivní jednání, proto měl být na vycházky pouštěn pouze v doprovodu osoby s pozitivním vlivem na jeho chování a s náležitým poučením o chování k druhým. Na podporu svého tvrzení uvedl dovolatel příklad patnáctiletého chlapce, který si opatřil funkční pušku a více než týden ji uschoval bez vědomí rodičů, kteří věděli o jeho problematickém chování i zájmu o zbraně, a tedy zanedbali náležitý dohled nad synem (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1333/2001). Konečně má dovolatel za to, že odvolací soud postupoval pozitivisticky a nevzal do úvahy ochranu žalobcových přirozených práv, neboť žalobce má těžké zranění s trvalými následky, které jej budou provázet po zbytek života, a náhradu za tento stav by měl poskytnout pouze nezletilý, nemajetný žalovaný 1), u něž lze pochybovat, zda bude schopen nějaké plnění vůbec poskytnout. Takový stav považuje dovolatel za nespravedlivý. Z uvedených důvodů požaduje dovolatel rovněž změnu nákladových výroků a změnu napadeného rozsudku tak, že žalobě vyhovějí v plném rozsahu nebo jej zruší a vrátí odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

5. Proti rozsudku odvolacího soudu (do všech výroků) podal dovolání také žalovaný 1), který současně navrhl, aby dovolací soud odložil vykonatelnost dovoláním napadeného rozhodnutí. Má za to, že napadený rozsudek spočívá na vyřešení otázky jeho snížené ovládací a rozpoznávací schopnosti v době vzniku újmy na zdraví, dovolacím soudem dosud neřešené, a dále otázky posuzování úmyslného a nedbalostního jednání i zanedbání náležitého dohledu ze strany žalovaného 2). Dále žalovaný 1) uvedl,

že ze znaleckého posudku z odvětví zdravotnictví, oboru dětská psychiatrie a psychologie, vyplývá, že měl omezeny schopnosti ovládací a rozpoznávací, nemohl svými inteligenčními schopnostmi posoudit následky svého jednání a zřejmě nechtěl způsobit tak závažný následek. Jednalo se o běžnou potyčku dětí s výjimečně závažným důsledkem. Je tedy otázkou, zda u něj bylo dáno zavinění, a to dokonce v úmyslu přímém, což dle něj nebylo zkoumáno. Tím došlo k vyloučení aplikace § 2953 o. z. a možnosti přiměřeného snížení náhrady nemajetkové újmy, která je pro něj likvidační. Zároveň připomněl své rodinné a sociální poměry. Dále nesouhlasí s posouzením zanedbání náležitého dohledu žalovaného 2). Proto navrhuje, aby dovolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

6. K oběma dovoláním podal žalovaný 2) své vyjádření, ve kterém uvedl, že odvolací soud rozhodl zcela správně, že jeho zařízení není uzavřené a má dětem poskytovat běžný relativně volný režim a právo na samostatnou vycházku je dáno zákonem. Náležitým dohledem nelze chápat nepřetržitý, stálý a bezprostřední dohled nad počínáním dohlíženého. Současně odmítl, že by došlo k uznání odpovědnosti za škodu písemně či konkludentně před soudem. Navrhl proto, aby dovolací soud obě dovolání odmítl jako nepřijatelná.

7. K dovolání žalovaného 1) podal vyjádření také žalobce, podle kterého toto dovolání není přípustné, neboť žalovaný 1) neuvedl rozhodovací praxi dovolacího soudu, od níž se měl odvolací soud odchýlit při řešení otázky deliktní způsobilosti žalovaného 1), a tato praxe již existuje. Obsahem dovolání jsou spíše námitky proti zjištěnému skutkovému stavu a dále prezentace skutkového stavu tvrzeného žalovaným 1), avšak vyvrácené ostatními důkazy. U žalovaného 1) byly dány jak ovládací, tak rozpoznávací schopnosti, jen byly sníženy v podstatné míře a na úrovni svého věku byl schopen chápat důsledky svého jednání, které bylo úmyslné. Současně uvedl, že žalovaný 1) nemůže podat dovolání do výroků týkajících se pouze žalovaného 2), proto by mělo být v této části dovolání žalovaného odmítnuto, souhlasí však s tím, že v dané věci odpovídají žalovaní 1) a 2) solidárně. Navrhuje proto, aby dovolací soud dovolání žalovaného 1) odmítl a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

8. Usnesením ze dne 22. 3. 2021, č. j. 25 Cdo 3864/2020-666, Nejvyšší soud zamítl návrh žalovaného 1) na odklad vykonatelnosti napadeného rozsudku.

III.

Přípustnost dovolání

9. Nejvyšší soud shledal, že dovolání žalobce i žalovaného 1) byla podána včas, oprávněnými osobami (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky jejich advokátního zastoupení (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.). Dovolání žalobce je přípustné pro řešení otázky zanedbání náležitého dohledu nad nezletilým podle § 2921 o. z. Dovolání žalovaného 1) je přípustné pro řešení otázky odpovědnosti nezletilého se sníženou schopností ovládací a rozpoznávací podle § 2920 o. z. Obě otázky totiž dosud nebyly v rozhodovací praxi dovolacího soudu za účinnosti nové právní úpravy (zákon č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, dále opět jen „o. z.“) řešeny. Dovolání jsou však v rozsahu své přípustnosti nedůvodná a ve zbytku nepřijatelná.

IV.

Důvodnost dovolání

10. Protože uznání dluhu je právním jednáním, pro které je pod sankcí neplatnosti stanovena písemná forma (§ 2053, § 582 odst. 1 věta první o. z.), musí být určitost projevu vůle uznat dluh co do důvodu a výše dána obsahem listiny, na níž je zaznamenán; nestačí, že dlužník, který jednostranně právní jednání učinil, případně věřiteli, kterému bylo toto právní jednání adresováno, byl jasný jak důvod uznávaného dluhu, tak jeho výše, není-li to poznatelné z textu listiny. Určitost písemného projevu vůle je objektivní kategorií a takový projev vůle by neměl vzbuzovat důvodně pochybnosti o jeho obsahu ani u třetích osob (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2019, sp. zn. 21 Cdo 6073/2017). Písemné prohlášení podle ustanovení § 2053 o. z. jako výslovné uznání dluhu je třeba odlišit od konkludentního uznání dluhu podle ustanovení § 2054 o. z. Při konkludentním uznání dluhu dlužník dluh uznává s účinky podle ustanovení § 2053 o. z. svým faktickým jednáním (placením úroků z dlužné částky nebo plněním části dluhu), ledaže by pohledávka žalobce byla v době placení úroků nebo částečného plnění již promlčena. Zatímco uznání dluhu placením úroků není nijak podmíněno (dobrovolné zaplacení úroků z dlužné částky se bez dalšího považuje za uznání dluhu), částečné plnění musí být poskytnuto za takových okolností, že lze v konkrétním případě usuzovat na to, že jeho poskytnutím dlužník uznává i zbytek dluhu.

č. 29

11. Žalovaný 2) ani ve vyjádření k odporu, ani v řízení před soudem neučinil vůči žalobci projev vůle směřující k uznání dluhu co do důvodu a výše ve smyslu § 2053 o. z. Za toto prohlášení nelze považovat ani formulaci, že žalovaný 2) přejímá odpovědnost za to, co se stalo, ani nevznesení námitky proti výši nároku na náhradu za ZSU, neboť se nejedná o určitý projev vůle výše uvedený. Především až do rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 23. 5. 2017, č. j. 8 Co 1548/2016-212, nebyl nárok žalobce jasný a určitý, ve vztahu k žalovanému 2) ani nebylo zřejmé, z čeho svůj nárok odvozuje. V takové situaci nelze uzavřít, že došlo k uznání dluhu žalovaným písemně či konkludentně. Odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. 33 Cdo 3496/2011, je nepřipadný, neboť v projednávané věci nedošlo k platnému uznání závazku. Naopak ve vztahu k § 2053 o. z. již dovolací soud vyložil podmínky pro uznání dluhu výrazně restriktivněji, než žádá žalobce, např. v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2021, sen. zn. 29 ICdo 112/2019, v němž bylo posuzováno právní jednání, jímž se dlužník k pohledávce svého věřitele vyjádřil v seznamu závazků předloženém insolvenčnímu soudu podle § 104 insolvenčního zákona tak, že ji nepopírá ani co do důvodu, ani co do výše, ba dokonce svůj postoj k takové pohledávce vyjádřil tak, že pohledávku co do důvodu a výše „uznává“, avšak dovolací soud uzavřel, že nejde o uznání dluhu ve smyslu § 2053 o. z., protože nejde o právní jednání adresované věřiteli takové pohledávky. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že za žalovaného 2) nárok na bolestné uhradila jeho pojišťovna, neboť ani toto plnění nezakládá uznání dluhu žalovaným 2). Otázka uznání dluhu žalovaným 2) nebyla tedy rozhodnuta odvolacím soudem v rozporu s judikaturou dovolacího soudu, a přípustnost dovolání proto nezakládá.

12. Podle § 2920 o. z. nezletilý, který nenabyl plné svéprávnosti, nebo ten, kdo je stížen duševní poruchou, nahradí způsobenou škodu, pokud byl způsobilý ovládnout své

jednání a posoudit jeho následky; poškozenému náleží náhrada škody i tehdy, nebránil-li se škůdci ze šetrnosti k němu. Podle odst. 2 nebyl-li nezletilý, který nenabyl plné svéprávnosti, nebo ten, kdo je stížen duševní poruchou, způsobilý ovládnout své jednání a posoudit jeho následky, má poškozený právo na náhradu, je-li to spravedlivé se zřetelem k majetkovým poměrům škůdce a poškozeného.

13. Podle § 2921 o. z. společně a nerozdílně se škůdcem nahradí škodu i ten, kdo nad ním zanedbal náležitý dohled. Není-li škůdce povinen k náhradě, nahradí poškozenému škodu ten, kdo nad škůdcem zanedbal dohled.

14. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může soud podle § 2953 odst. 1 o. z. náhradu škody přiměřeně snížit. Vezme přitom zřetel zejména na to, jak ke škodě došlo, k osobním a majetkovým poměrům člověka, který škodu způsobil a odpovídá za ni, jakož i k poměrům poškozeného. Náhradu nelze snížit, byla-li škoda způsobena úmyslně.

15. V rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1091/2020, uveřejněném pod číslem 51/2021 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní, již dovolací soud uzavřel, že nezletilí, kteří nenabyl plné svéprávnosti, a duševně postižení hradí jimi způsobenou újmu, jestliže byli schopni posoudit následky svého jednání a ovládnout je. V opačném případě (s výjimkou situace, kdy je vzhledem k majetkovým poměrům škůdce a poškozeného spravedlivé, aby deliktne nezpůsobilým osobám byla přesto povinnost k náhradě uložena) má poškozený nárok na náhradu újmy jen proti osobě, která byla povinna vykonávat nad takovým škůdcem dohled, prokáže-li, že náležitý dohled zanedbala.

16. Skutkový průběh napadení nebyl v projednávané věci sporný. Ze skutkových zjištění odvolacího soudu vyplynulo, že dne 22. 12. 2014 žalovaný 1) na vycházce v doprovodu stejně starého kamaráda nejprve vulgárně napadl žalobce, a poté po jeho vulgární odpovědi začal žalobce utíkat a žalovaný 1) jej dohnal, ze zadu jej strhl na zem a podkopl mu nohy a poté mu na zemi na nohu zatlačil. Tvrzení o urážkách matky žalovaného 1) žalobcem i o nehodě a uklouznutí byly vyvráceny. Rovněž bylo zjištěno, že napadení se žalovaný 1) dopustil jako jedenáctiletý, je vývojově opožděný, nezralý a inteligenčně v pásmu podprůměru až lehké mentální dysfunkce. Obecně věděl, že nemá druhým dětem ubližovat, ale nebyl schopen adekvátně zhodnotit možné důsledky svého jednání, a tedy byl způsobilý ovládnout své jednání a posoudit jeho následky, ale tyto kvality u něj byly podstatnou měrou snižené. Žádné vážné zranění zřejmě způsobit nechtěl.

17. Na základě uvedených skutkových závěrů odvolací soud po právní stránce uzavřel, že žalovaný 1) byl odpovědný za své jednání, neboť sice nedosáhl plné rozumové vyspělosti, je limitován osobnostně nižší inteligencí, měl sniženy ovládací a rozumové schopnosti, avšak měl je zachovány potud, že obecně věděl přiměřeně svému věku, že nemá ostatním lidem ubližovat, že dělá něco špatného a byl schopen své jednání usměrnit, jen to neudělal. Naopak ve vztahu k žalovanému 2) odvolací soud zdůraznil, že je ze zákona povinen umožnit svým svěřencům samostatnou vycházku bez doprovodu vychovatele a že chování žalovaného 1) před předmětnou událostí nevybočovalo z běžného chování jedenáctiletého chlapce přicházejícího do puberty, zvláště v prostředí dětského domova. Požadavek náležitého dohledu nelze chápat jako neustálý dohled v podstatě zabraňující možnosti dohlíženého samostatně jednat.

18. Dovolací soud se s tímto posouzením odvolacího soudu zcela ztotožňuje, jakož i s jeho odkazem na náleze ze dne 15. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 1587/15, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že soukromý život obecně chrání možnost jednotlivce žít svůj život bez nepřiměřených zásahů a narušení. V základech tohoto práva je koncept svobody ve smyslu „být nechán na pokoji“, tedy existence nějaké soukromé zóny, do které by neměl nikdo vstupovat či zasahovat. Podle Ústavního soudu je třeba ke stanovení požadované míry náležitého dohledu přistupovat uvážlivě. Je nutno nalézt správnou rovnováhu mezi intenzitou dohledu a svobodou dětí. Život s sebou přináší různá nebezpečí a rizika nelze zcela eliminovat bez ztráty svobody. Ani v současné době nelze při určování zákonem požadované míry náležitého dohledu přijmout hraniční pozici, ve které se odpovědnost osoby vykonávající dohled nad dítětem, a to zejména v kontextu újmy vzniklé samotnému dítěti, stává prakticky absolutní. A to ze dvou hlavních důvodů. Za prvé, takto intenzivní dohled by vedl ke značné ztrátě svobody dětí, a v důsledku i jejich radosti ze života. Jejich možnost podstupovat dobrodružné činnosti a být samostatné by byla značně omezena. Za druhé, cílem péče o děti, jako součásti rodičovské odpovědnosti, je zajistit řádný všestranný vývoj dítěte, jak tělesný, tak citový, rozumový a mravní, a tím mimo jiné zajistit, aby po dosažení svéprávnosti bylo dítě již samo schopno rozhodovat o svém životě a nést následky svého jednání. Učit děti samostatnosti a odpovědnosti je tak povinností, ale i právem rodičů. Tím, že rodiče děti vychovávají k samostatnosti, tak je nejlépe chrání před nebezpečím. Absolutní odpovědností rodičů za činy jejich dětí by byl zcela popřen tento důležitý aspekt výchovy dětí.

19. Není rozumného důvodu proč uvedené závěry týkající se rodičovské péče nevztáhnout přiměřeně rovněž na vychovatele zařízení žalovaného 2). Poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1333/2001 však nelze považovat za příléhavý. Je přece jen nutno rozlišovat mezi citovaným rozsudkem posuzovanými výchovnými povinnostmi rodičů, kteří mají dítě v dlouhodobé péči, jsou povinni zajímat se o jeho chování, zájmy, záliby a činnost ve volném čase, soustavně na něj výchovně působit a usměrňovat jeho chování, a možnostmi dětského domova, do něhož je dítě umístěno již s určitými návyky, poznamenané výchovnými chybami dosavadního prostředí a obtížněji ovlivnitelné s ohledem na další limitující faktory institucionálního zabezpečení péče tam, kde primární rodičovská péče selhala.

20. K dovolání žalovaného 1) pak dovolací soud konstatuje, že došlo k napadení devítiletého žalobce jedenáctiletým žalovaným 1) po zcela banální verbální výměně vulgarity iniciované žalovaným 1), a to tak, že žalobce před žalovaným 1) utíkal a žalovaný 1) jej ze zadu strhl a podrazil mu nohy, a poté na zemi ještě na nohu žalobce zaklekl či ji přitlačil. Jednalo se tedy o úmyslné vědomé jednání žalovaného 1), který byl starší a silnější, proti mladšímu žalobci, který zřejmě z obavy před žalovaným utíkal, a ten jej napadl zákeřně ze zadu, s úmyslem jej povalit na zem, veřejně ponížit a přinejmenším způsobit okamžitý pocit bolesti. Lze se ztotožnit se závěrem, že se jednalo o běžnou potyčku dětí daného věku, avšak s mimořádně závažným následkem, který zřejmě žalovaný 1) způsobit nechtěl, jen proto však nelze učinit závěr, že žalovaný za toto jednání a jeho následek neodpovídá. Žalovaný byl poučen o tom, jak se na vycházce chovat, jak se má a nemá chovat k ostatním dětem v zařízení žalovaného 2) a obecně věděl, že takové jednání není správné, jen se rozhodl, že se přesto takto zachová.

Závěr odvolacího soudu o zaviněném úmyslném jednání (byť úmysl patrně nezahrnoval způsobení tak závažné újmy na zdraví) je tedy správný. K tomu dovolací soud doplňuje, že poučení o tom, jak se chovat k ostatním dětem v dětském domově je dostatečným poučením o vzájemných mezilidských vztazích, neboť si nelze představit jednání nevhodné vůči ostatním dětem dětského domova, avšak vhodné vůči ostatním dětem a naopak.

21. Lze vyjádřit politování nad nešťastnou situací žalobce, jenž si ponese trvalé následky do konce života, i žalovaného, jenž vzešel z natolik neutěšeného rodinného prostředí, že musel být svěřen do péče žalovaného 2) a jako nemajetný bude zřejmě mít velmi omezené možnosti sám uhradit plné odškodnění nemajetkové újmy způsobené žalobci, avšak nelze v zájmu spravedlivého vyřešení věci solidárně touto povinností zatížit žalovaného 2), neboť by se takový postup rovnal objektivní odpovědnosti, kterou zákon pro daný skutkový stav nezakládá. Ustanovení § 2920 odst. 1 o. z. umožňuje výjimečně uložit povinnost k náhradě škody jejímu nesvéprávnému původci, i když nebyl způsobilý ovládat své jednání a posoudit jeho následky. Žádné zákonné ustanovení však neumožňuje uložit povinnost k náhradě škody osobě vykonávající nad nesvéprávným dohled, pokud tento dohled nezanedbala. Tento závěr nelze překonat ani poukazem na ochranu přirozených práv žalobce, neboť by takový postup vedl k absurdním důsledkům, kdy by v případě nemajetného viníka újmy na zdraví byl bez opory v zákoně zavázán k náhradě škody vhodný finančně zajištěný subjekt. Stejně tak ani závažnost utrpěné újmy na zdraví není způsobilá založit opodstatněnost nároku na její náhradu, nejsou-li splněny ostatní předpoklady vzniku takového nároku.

22. Jelikož dovolací soud neshledal dovolání žalobce a žalovaného 1) do výroků o věci samé vyznívajících v jejich neprospěch důvodnými, postupoval podle § 243d písm. a) o. s. ř. a dovolání zamítl.

23. Z povahy dovolání jakožto opravného prostředku vyplývá, že k jeho podání je oprávněn pouze účastník, v jehož právních poměrech napadené rozhodnutí způsobilo újmu odstranitelnou jeho změnou nebo zrušením. Proto žalovaný 1) není oprávněn podat dovolání do výroku II rozsudku odvolacího soudu, pokud jím byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o povinnosti žalovaného 2) plnit žalobci, tento výrok se žalovaného 1) netýká a žádnou újmu napravitelnou rozhodnutím dovolacího soudu mu nepůsobí. Proto bylo v tomto rozsahu dovolání žalovaného 1) jako podané osobou neoprávněnou podle § 243c odst. 3 věty první a § 218 písm. b) o. s. ř. odmítnuto.

24. Pokud dovolatelé napadli rozsudek odvolacího soudu rovněž ve výrocích o nákladech řízení, jsou v tomto rozsahu jejich dovolání podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. nepřijatelná.

č. 30

Pachatel úmyslného násilného trestného činu, jímž bylo po přechodnou dobu porušeno zdraví oběti, je povinen odčinit duševní útrapy osob oběti blízkých, které újmu jí způsobenou pociťují jako osobní neštěstí, jež nelze odčinit jinak.

Nemajetková újma (o. z.)

§ 2959 o. z., § 2971 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1527/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1527.2020.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni, ze dne 6. 2. 2020, sp. zn. 10 Co 382/2019.

I.

Dosavadní průběh řízení

č. 30

1. Okresní soud v Chebu rozsudkem ze dne 25. 10. 2019, č. j. 12 C 240/2019-50, žalované uložil zaplatit žalobkyni 120 000 Kč s 10% ročním úrokem z prodlení z této částky od 26. 8. 2019 do zaplacení, nahradit žalobkyni náklady řízení a zaplatit České republice soudní poplatek. Ve sporu o náhradu nemajetkové újmy způsobené pokusem žalované o vraždu dcery žalobkyně vyšel ze zjištění, že žalovaná ve věku patnácti let dne 28. 8. 2016 bez zjištěné příčiny zaútočila nejprve škracením a pak nožem na též patnáctiletou dceru žalobkyně (svou kamarádku) s prokázaným úmyslem ji zabít. Způsobila jí těžká bodná a řezná zranění na krku, tváři, paži a na zádech a k úmrtí oběti nedošlo jen proto, že šťastnou náhodou nebyla při útoku zasažena průdušnice, tepna či žíla vyživující mozek a oběť nevykrvácela díky včasnému lékařskému zákroku. Tomu napomohlo i to, že oběti se podařilo pokračování v útocích zabránit slibem, že žalovanou neoznačí jako pachatelku. Žalovaná byla uznána vinnou proviněním pokusu vraždy, trestním opatřením jí bylo uloženo nepodmíněné odnětí svobody v trvání třiceti měsíců a dne 3. 10. 2018 byla z výkonu trestu podmíněně propuštěna se zkušební dobou v délce pěti let. Žalobkyně byla tímto útokem šokována, zpočátku nebylo jisté, jestli dcera útok přežije, bála se o její život a bojí se o ni dosud, zejména o její další psychický i fyzický vývoj vzhledem k následkům útoku. O poškozenou pečovala po jejím propuštění z nemocnice celý měsíc, obě měly velké psychické problémy, dceru pronásledovaly děsivé sny. I po zotavení dcera trpí psychickými problémy, bolestmi páteře a migrénami, také ji trápí jizvy, které útok zanechal. Po zotavení z útoku v roce 2017 se odstěhovala od žalobkyně, kde žila do té doby, do CH. k otci, protože se nechtěla ve svém bydlišti a při dojíždění do školy v CH. setkávat s příbuznými žalované. Žalobkyně, která nemá možnost se také odstěhovat, tak byla připravena o soužití s dcerou, byť se s ní nadále podle možností stýká. Okresní soud uzavřel, že žalovaná za duševní útrapy žalobkyně odpovídá podle § 2959 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), s tím, že nárok by byl případně opodstatněn i podle § 2910 o. z. S odkazem na judikaturu dovolacího soudu k náhradě nemajetkové újmy druhotné oběti reprezentovanou rozsudkem ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, publikovaným ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 85/2019, dovodil, že odpovídající náhradou nemajetkové újmy by byla částka 291 137 Kč, tedy desetinasobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců za rok předcházející útoku

(za rok 2015), zvýšený o deset procent z důvodu mimořádně úzkého vztahu žalobkyně a poškozené. Domáhala-li se proto žalobkyně zaplacení jen 120 000 Kč, shledal okresní soud její nárok v této výši zcela důvodným. Námitku žalované o likvidačních důsledcích náhrady pro ni a její rodinu pokládá za nedůvodnou, když vzal v úvahu nejen současnou situaci žalované, která studuje, ale i její věk a příjmové perspektivy do budoucna. Přihlédl k tomu, že žalovaná neposkytla žalobkyni ani její dceři žádné zadostiučnění.

2. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 6. 2. 2020, č. j. 10 Co 382/2019-72, k odvolání žalované potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Vyšel ze skutkových zjištění okresního soudu a ztotožnil se i s jeho závěrem, že věc je třeba posoudit podle § 2959 o. z. Vzhledem k tomu, že žalovaná své odvolací námitky založila na výkladu § 2958 o. z., vysvětlil, že ustanovení § 2958 o. z. upravuje nároky primárních obětí, ustanovení § 2959 o. z. nároky osob, které utrpěly nemajetkovou újmu úmrtím nebo zvláště závažným poškozením zdraví obětí sekundárních, osob jim blízkých. Žalobkyně je druhotnou (sekundární) obětí a svůj nárok zakládá na vlastním duševním utrpení, které jí přineslo poškození zdraví primární oběti – její dcery. Při výkladu § 2959 o. z. zaujal odvolací soud názor, že podle daného ustanovení by měla náhrada nemajetkové újmy být přiznávána druhotným obětem nejen při nejtěžších zdravotních postiženích primárních obětí, které sekundárním obětem přinášejí srovnatelné následky jako úmrtí primárně poškozeného (ochrnutí, postižení mozku, závažné trvalé zdravotní postižení), jak uzavřel Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2019, sp.zn. 25 Cdo 4210/2018, ale též v případech, kdy dočasné (relativně krátkodobé) závažné postižení zdraví primární oběti vyvolá u sekundární oběti vážné obavy a duševní utrpení. Odvolací soud je přesvědčen, že závažnost poškození zdraví primární oběti, případně trvalost negativních následků na jejím zdraví by pak měla mít vliv na výši náhrady. Ačkoli dovolací soud ve shora citovaném rozsudku vyjádřil názor, že odčinění duševních útrap sekundárních obětí vyvolaných přechodnou poruchou zdraví jejich blízkých osob by bylo možné na základě § 2971 o. z. za splnění tam stanovených podmínek, výkladový komentář k § 2971 o. z. dovozuje, že dané ustanovení upravuje jen nároky sekundárních obětí, které nejsou osobami blízkými obětí primárních. Odvolací soud k tomu odkázal též na obsah článku “Kdy vzniká nárok na náhradu za duševní útrapy způsobené ublížením na zdraví blízké osobě?”, publikovaný dne 4. 12. 2019 na stránce www.epravo.cz, z něhož vyplývají obdobné závěry. Soud uzavřel, že mají-li jiné než blízké osoby podle § 2971 o. z. v obdobném případě mít právo na odčinění jejich duševních útrap, pak tím spíše by měl být nárok žalobkyně odůvodněný podle § 2959 o. z., případně § 2971 o. z., a to s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně nejen čelila náhlé a vážné obavě o život nezletilé dcery, ale byla nucena vyrovnat se s tím, že její dcera byla obětí násilného činu, pokusu o vraždu, což v žalobkyni nepochybně muselo vyvolat pocit osobního neštěstí. Odvolací soud se proto ztotožnil nejen se závěrem okresního soudu, že nárok žalobkyně je po právu, ale i s úvahou okresního soudu o odpovídající výši finančního zadostiučnění, které přesahuje žalobkyní požadovanou částku. Na odůvodnění rozsudku okresního soudu o výši náhrady zcela odkázal.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti výroku rozsudku odvolacího soudu o věci samé podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost spatřuje v tom, že odvolací soud při stanovení výše náhrady nemajetkové újmy nerespektoval judikaturu dovolacího soudu, neboť nepostupoval podle zásad nastíněných v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, nezohlednil všechny okolnosti na straně žalobkyně i žalované, nepřistoupil ke srovnání požadované náhrady s obdobnými případy a nevzal v úvahu, že žalovaná uznala svou odpovědnost vůči primární oběti a částka 120 000 Kč je pro ni likvidační. Odvolací soud podle žalované neměl nárok přiznat zcela, mohl jeho výši upravit a přiznat menší částku. Žalovaná navrhla, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu i soudu prvního stupně a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.

4. Žalobkyně navrhla zamítnutí dovolání jako nedůvodného. Ztotožnila se s právním posouzením věci okresním i odvolacím soudem, poukázala na to, že žalovaná se domáhala aplikace na věc zcela nepřiléhavého ustanovení § 2958 o. z., a konstatovala, že žalovaná se jí ani její dceři nikdy nepokusila ani omluvit či alespoň vyjádřit lítost.

č. 30

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř. a je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení otázky právního posouzení nároku na odčinění duševních útrap spojených s přechodnou zvlášť závažnou újmou na zdraví blízké osoby, která za daných skutkových okolností nebyla dosud dovolacím soudem řešena. Dovolání není důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

6. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

7. Podle § 2894 odst. 2 o. z. nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.

Podle § 2910 o. z. škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

Podle § 2959 o. z. při usmrcení nebo zvlášť závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou,

vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

Ustanovení § 2910 o. z. ukládá každému, kdo zaviněně porušil zákonnou povinnost, nahradit poškozenému, co tím způsobil. Nemajetková újma na absolutních právech způsobená porušením jakékoli zákonné povinnosti podle § 2910 věty první o. z. se nahrazuje pouze v těch případech, stanoví-li to výslovně zákon nebo je-li to mezi stranami sjednáno (§ 2894 odst. 2 o. z.). Zasáhne-li škůdce zaviněným porušením zákonné povinnosti do práva na život a zdraví primární oběti s následkem její smrti nebo zvláště závažného ublížení na zdraví, nahradí osobám jí blízkým jejich duševní útrapy tímto jednáním vyvolané (§ 2959 o. z.). Dovolací soud již v rozsudku ze dne 27. 6. 2019, sp. zn. 25 Cdo 4210/2018 (ústavní stížnost proti němu byla zamítnuta nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. I. ÚS 3449/19), přijal závěr, že při vymezení pojmu „zvláště závažné ublížení na zdraví“ nutno vycházet zejména ze závažnosti následků primární oběti. Půjde zpravidla o ta nejtěžší zdravotní poškození, zejména o kómatické stavy, závažná poškození mozku či o ochrnutí výrazného rozsahu, tj. o následky srovnatelné s usmrcením osoby blízké, kdy duševní útrapy sekundárních obětí dosahují určité vyšší intenzity. Jedná se o duševní útrapy (smutek, pocity zoufalství a beznaděje, strach) spojené s vědomím, že tato osoba byla trvale vyřazena z většiny sfér společenského uplatnění a změnila se v osobu trpící výjimečně nepříznivým zdravotním stavem. Kromě případů s nejzávažnějšími následky může jít i o případy velmi těžkých zranění, která budou primární obětí po delší dobu ohrožovat na životě nebo po delší dobu zatěžovat výrazně nepříznivým zdravotním stavem, což bude mít citelný dopad do osobnostní sféry blízkých osob, a jejich duševní útrapy tak budou do té míry intenzivní, že musí být odškodněny i přesto, že následky zranění nebudou nejtěžší. V citovaném rozsudku však dovolací soud dále dovodil, že došlo-li u primární oběti k přechodnému stavu poruchy zdraví, kterou nelze podřadit pod § 2959 o. z., lze duševní útrapy sekundární oběti odčinit podle § 2971 o. z. za splnění v něm stanovených podmínek.

Podle § 2971 o. z. odůvodňují-li to zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil újmu protiprávním činem, zejména porušil-li z hrubé nedbalosti důležitou právní povinnost, anebo způsobil-li újmu úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné pohnutky zvláště zavrženíhodné, nahradí škůdce též nemajetkovou újmu každému, kdo způsobenou újmu důvodně pocítuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit.

8. Z citovaného ustanovení nelze dovodit, že by mělo zakládat nároky jen primárním obětím či nároky těm sekundárním (druhotným) obětím, které nejsou osobami blízkými primární oběti; naopak hovoří výslovně o právu „každého“, pro nějž vzhledem k výjimečným okolnostem případu dosahuje způsobená újma takové intenzity, že ji lze označit již za osobní neštěstí, které nelze odčinit jinak, než poskytnutím přiměřené náhrady. Komentářová literatura je ve výkladu § 2971 o. z. nejednotná. Bezouška je toho názoru, že k uplatnění nároku podle § 2971 o. z. jsou aktivně legitimované sekundární oběti, které nejsou osobami blízkými oběti primární, s tím, že nároky osob blízkých upravuje § 2959 o. z. [viz Bezouška, P. in Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055-3014). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1753]. Melzer dokonce dospívá k výkladu, podle něhož § 2971 o. z. zřejmě vůbec

nezakládá nároky sekundárním obětem, neboť uvádí, že duševní útrapy osob blízkých v případě smrti a závažného poškození zdraví primární oběti upravuje § 2959 o. z. a duševní útrapy osob, jež nejsou osobami blízkými, jsou buďto tak intenzivní, že působí druhotným obětem újmu na jejich vlastním zdraví, a pak jsou odškodnitelné podle § 2910, 2956 o. z. (jsou-li objektivně přičitatelné ve vztahu k jednání škůdce), nebo nejsou tak intenzivní, aby poškodily zdraví sekundární oběti, a pak jde o nenahraditelnou újmu, kterou musí nést každý sám (viz Melzer, F. in Melzer, F., Tégl, P. a kolektiv: Občanský zákoník – velký komentář. Svazek IX. § 2894-3081. Praha: Leges, 2018, s. 1104). Naproti tomu Pašek zastává jednoznačné stanovisko, že „za splnění podmínek § 2971 o. z. má právo na náhradu i každý, kdo způsobenou újmu důvodně pociťuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit. Jde o tzv. reflexní újmu, která postihuje druhotnou (sekundární) oběť škůdcova činu. Tou může být zejména osoba blízká poškozenému. Není však vyloučeno, aby v určitých případech jako osobní neštěstí pociťoval způsobenou újmu i ve vztahu k poškozenému cizí svědek škodní události, kterého přítomnost u ní hluboce zasáhla a způsobila mu duševní otřes.“ Současně Pašek konstatuje, že komentované ustanovení se nepoužije v případech, kdy je založena zvláštní úprava náhrady nemajetkové újmy, mimo jiné i ve vztahu k druhotné oběti při odčinění duševních útrap při usmrcení nebo závažném ublížení na zdraví (viz Pašek, M. in Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol. Občanský zákoník. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 3138).

9. Žádný ze dvou prvně uvedených názorů nedává odpověď na otázku, zda ti, jimž jiné než zvláště závažné poškození zdraví jim blízkých osob způsobilo duševní strádání, mají právo na náhradu nemajetkové újmy či nikoli, pokud ano, podle jakého ustanovení, a pokud ne, z jakého důvodu. Opomíjení nároků těchto sekundárních obětí – osob blízkých pokládá Nejvyšší soud za neodpovídající dikci zákona, za nesystémové a v konečném důsledku nespravedlivé. Dovolací soud proto shodně s posledně jmenovaným komentářem zastává názor, že právo na náhradu nemajetkové újmy mají i sekundární oběti, jež jsou osobami blízkými obětí primárních, jestliže okolnosti případu neumožňují odčinění jejich útrap podle § 2959 o. z., avšak odpovídají skutkové podstatě § 2971 o. z. Proto pachatel úmyslného násilného trestného činu, jímž bylo po přechodnou dobu porušeno zdraví oběti, je povinen odčinit duševní útrapy osob oběti blízkých, které újmu jí způsobenou pociťují jako osobní neštěstí, jež nelze jinak odčinit.

10. V daném případě žalovaná způsobila újmu úmyslným trestným činem, pokusem vraždy, který nebyl dokonán jen šťastnou shodou okolností, a žalobkyně tuto újmu, způsobenou její dceří, zcela důvodně trvale pociťuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit. Je nutno zdůraznit, že daná věc je po skutkové stránce významně odlišná od věci sp. zn. 25 Cdo 4210/2018, v níž bylo dítě dočasně vážně poškozeno na zdraví při dopravní nehodě vozu řízeného jeho babičkou, tedy při neúmyslném nehodovém ději, zatímco v nyní posuzovaném případě šlo o úmyslný a brutální fyzický útok. Není ani třeba nějaké mimořádné intenzity vztahu mezi matkou a dítětem k tomu, aby vědomí, že dítě bylo vystaveno násilnému útoku provázenému trýznivými obavami a reálným nebezpečím smrti, pronásledovalo matku po zbytek jejího života. Proto lze uzavřít, že žalobkyně splňuje podmínky § 2971 o. z. pro přiznání náhrady nemajetkové újmy spojené s poškozením zdraví její dcery.

11. Námitky žalované proti způsobu stanovení výše finančního zadostiučinění jsou nedůvodné, byť totiž odvolací soud k otázce výše náhrady odkázal na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, ten se stanovením výše náhrady zabýval pečlivě a své rozhodnutí podrobně a logicky odůvodnil, lze tak vycházet z toho, že důvody soudu prvního stupně vzal odvolací soud za své. Jak ustanovení § 2959 o. z., tak ustanovení § 2971 o. z. jsou právními normami s relativně neurčitou hypotézou, tedy právními normami, které přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy z předem neomezeného okruhu okolností. Úvahu odvolacího soudu ohledně výše náhrady za duševní útrapy spojené s vážným poškozením zdraví osoby blízké by v rámci dovolacího řízení bylo možno revidovat, jen pokud by byla zjevně nepřiměřená. O takový případ se v dané věci nejedná. Odvolací soud pro své rozhodnutí vzal v úvahu všechny rozhodné skutečnosti a okolnosti případu, které v řízení vyšly najevo, žádnou nepominul a jeho úvaha neobsahuje žádný logický rozpor. Závěr odvolacího soudu, že nárok na zaplacení 120 000 Kč žalobkyni je důvodný, je tedy v souladu se zásadami vyjádřenými v dovolatelkou citovaném rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, navíc odpovídá i podmínkám § 2957 o. z., jenž předpokládá, že výše přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu bude odrážet i případnou existenci okolností hodných zvláštního zřetele, mezi něž může patřit i obava o život primární oběti, a zakládá důvod ke zvýšení náhrady v případech úmyslného zavinění škůdce.

12. Další dovolací argumentace žalované směřuje proti skutkovým závěrům odvolacího soudu o existenci duševních útrap žalobkyně, které žalovaná nepokládá za prokázané. Podle žalované nebylo prokázáno, že by žalobkyně trpěla psychickými problémy, žádné jí nebyly diagnostikovány. Takové námitky postrádají charakter právní otázky, kterou by měl dovolací soud řešit (§ 241a odst. 1 o. s. ř.), nesměřují proti právnímu posouzení věci odvolacím soudem, nýbrž jen proti zjištěnému skutkovému stavu, čímž však nelze přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. založit. Fakticky se jimi totiž dovolatelka domáhá přehodnocení skutkového závěru, jenž je pro právní posouzení věci odvolacím soudem rozhodující, a to že úmyslné těžké poškození zdraví dcery násilným útokem pocítovala žalobkyně jako duševní útrapy a osobní neštěstí. Medicínsky diagnostikované následky na zdraví sekundárního poškozeného nejsou podmínkou pro aplikaci § 2971 o. z., prožitek osobního neštěstí nemůže být ztotožňován s psychickým onemocněním.

13. Dovolací soud proto dovolání žalované ze všech shora uvedených důvodů jako nedůvodné zamítl podle § 243d písm. a) o. s. ř.

č. 31

Jestliže v průběhu insolvenčního řízení vyústí zkoumání (ne)platnosti právního úkonu týkajícího se majetku nebo závazků dlužníka jiným (než insolvenčním) soudem či jiným orgánem ve vydání rozhodnutí, jímž se žaloba o takové určení zamítá (ve zjištění, že není důvod vyslovit neplatnost právního úkonu), jde ve smyslu ustanovení § 231 odst. 1 insolvenčního zákona o „jiný způsob zjištění“ namítané neplatnosti,

jímž insolvenční soud rovněž není vázán. Trest propadnutí věci uložený podle ustanovení § 70 tr. zák. dlužníku v průběhu insolvenčního řízení vedeného na jeho majetek je mimosmluvní sankcí postihující majetek dlužníka, jejíž uspokojení v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka zakazuje (znemožňuje) ustanovení § 170 písm. d/ insolvenčního zákona. Takový trest nelze vykonat (realizovat) za trvání insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka a jeho uložení nemá vliv na příslušnost jím dotčeného majetku dlužníka k majetkové podstatě dlužníka ani na možnost insolvenčního správce takový majetek zpeněžit (je-li způsobem řešení úpadku dlužníka konkurs) a výtěžek zpeněžení použít k uspokojení dlužnických (insolvenčních) věřitelů.

Incidenční spory (vylučovací žaloba), Propadnutí věci, Překážka věci rozsouzené (res iudicata)

§ 170 písm. d) IZ, § 231 IZ, § 159a o. s. ř., § 24 odst. 3 zákona č. 26/2000 Sb., § 70 zákona č. 40/2009 Sb.

č. 31

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2021, sen. zn. 29 ICdo 142/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.142.2019.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 9. 2019.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 8. 2. 2019, Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“), rozhodující za účasti Městského státního zastupitelství v Praze (dále jen „státní zastupitelství“) a za účasti J. K. (dále též jen „J. K.“), jako vedlejšího účastníka řízení na straně žalovaného (AS Z. v. o. s., jako insolvenčního správce dlužníka M. P.):

[1] Zamítl žalobu, kterou se žalobce (E. R. G. SE) domáhal vůči žalovanému vyloučení označených nemovitých věcí ze soupisu majetkové podstaty dlužníka (bod I. výroku).

[2] Uložil žalobci zaplatit vedlejšímu účastníku řízení na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 31.036,50 Kč (bod II. výroku).

[3] Určil, že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod III. výroku).

2. Insolvenční soud – vycházejí především z ustanovení § 7, § 224, § 225, § 231 a § 232 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), z ustanovení § 2 písm. a/ a n/, § 11, § 18 odst. 2, § 20, § 24 odst. 3, § 27, § 29 odst. 2 a 7, § 31 odst. 1 a 3, § 32, § 34 a § 35 zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách, a z ustanovení § 196a odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“) – dospěl po provedeném dokazování k závěru, že žalobce se nestal

vlastníkem nemovitostí, jejichž vyloučení se domáhá, neboť veřejná dražba dobrovolná, konaná 30. 6. 2011 (dále též jen „veřejná dražba“), kterou měl nemovitosti nabýt od dlužníka, byla simulovaným právním úkonem a ve skutečnosti nikdy nedošlo k úhradě nejvyšší ceny dosažené vydražením. Skutečným cílem veřejné dražby bylo vyvedení dlužníkovy majetku mimo jeho osobní majetkovou sféru, aby z něj nemohly být uspokojeny splatné závazky dlužníka vůči jeho věřitelům; dlužník si i poté zachoval vliv nad tímto majetkem.

3. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 9. 2019:

[1] Potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok).

[2] Uložil žalobci zaplatit vedlejšímu účastníku na náhradě nákladů odvolacího řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 12.342 Kč (druhý výrok).

[3] Určil, že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (bod III. výroku).

4. Odvolací soud – vycházejí z ustanovení § 2, § 17 odst. 4 a § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách – po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je věcně správné jak v rovině skutkových zjištění, tak z hlediska právní argumentace. I on uzavřel, že veřejná dražba, na jejímž základě mělo dojít k přechodu vlastnictví z dlužníka na žalobce, tento cíl pouze fingovala, neboť ve skutečnosti nikdy nedošlo k úhradě nejvyšší ceny dosažené vydražením; nebyl tak naplněn zákonem stanovený účel veřejné dražby. Skutečným cílem veřejné dražby bylo vyvedení dlužníkovy majetku mimo jeho osobní majetkovou sféru tak, aby z něj nemohly být uspokojeny jeho splatné závazky (dluhy) vůči věřiteli, přičemž dlužník si poté zachoval vliv nad tímto majetkem. K odvolací námitce, že platností veřejné dražby se zabýval rozsudek Okresního soudu v Šumperku ze dne 31. 3. 2014, „č. j.“ (správně sp. zn.) 10 C 38/2011, potvrzený rozsudkem Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci, ze dne 13. 11. 2014, „č. j.“ (správně sp. zn.) 69 Co 276/2014, odvolací soud uvedl, že insolvenční správce nebyl účastníkem řízení, takže onen rozsudek pro něj není závazný. Nadto zásadním důvodem, pro který došlo k zamítnutí tamní žaloby, byl nedostatek aktivní legitimace vedlejšího účastníka. K tomu odvolací soud dále poukázal na ustanovení § 231 insolvenčního zákona.

č. 31

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, jakož i na vyřešení právní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek změnil v tom duchu, že nemovitosti se vylučují z majetkové podstaty dlužníka, případně aby zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

6. Za neřešené má dovolatel následující otázky:

[1] Je povinností soudu aplikovat v insolvenčním řízení ustanovení § 159a o. s. ř., nebo je jeho aplikace vyloučena dle ustanovení § 7 insolvenčního zákona pro rozpor se zásadami insolvenčního řízení?

[2] Může dojít k zásahu do práva na zákonného soudce ve smyslu článku 38 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) v důsledku aplikace § 231 a § 232 insolvenčního zákona?

[3] Je insolvenční soud vázán rozhodnutím soudu dle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách, které nabylo právní moci před zahájením insolvenčního řízení?

7. Rozpor s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu spatřuje dovolatel v tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v rozporu s požadavky definovanými ustanovením § 157 o. s. ř., a v tom, že odvolací soud se nevypořádal se zcela zásadními argumenty, které předložil v odvolacím řízení.

8. V mezích uplatněného dovolacího důvodu argumentuje dovolatel k předestřeným právním otázkám následovně:

9. Dovolatel namítá, že odvolací soud dospěl k závěru, že aplikace ustanovení § 159a o. s. ř. by byla v řešeném případě v rozporu se zásadami insolvenčního řízení, přičemž tento závěr (jímž se odvolací soud ztotožnil se závěrem insolvenčního soudu) představuje nesprávné právní posouzení věci. Dále zdůrazňuje význam „zásady věci pravomocně rozhodnuté“, dovolává se závěrů usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2008, sp. zn. III. ÚS 977/08 [usnesení je (stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu zmíněná níže) dostupné na webových stránkách Ústavního soudu], s tím, že ve prospěch aplikace § 159a o. s. ř. pro poměry dané věci svědčí i ustanovení § 231 insolvenčního zákona. Z něj je patrné, že vůbec nemělo být aplikováno, jelikož soudní rozhodnutí o veřejné dražbě byla přijata před zahájením insolvenčního řízení. Nadto nešlo o rozhodnutí, jimiž byla zjištěna neplatnost právního úkonu (naopak bylo konstatováno, že veřejná dražba není neplatná).

10. Ustanovení § 231 insolvenčního zákona definuje rozsah pravomocí orgánu veřejné moci, takže [též s přihlédnutím k článku 2 odst. 2 Listiny a závěrům formulovaným v nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 1122/09 (jde o nálezy uveřejněné pod číslem 223/2009 Sbírkou nálezů a usnesení Ústavního soudu)] není přípustné rozšiřovat okruh případů, ve kterých není insolvenční soud vázán rozhodnutím jiného soudu či orgánu.

11. V důsledku nezákonné aplikace ustanovení § 231 insolvenčního zákona došlo nejen k zásahu do dovolatelových základních práv a svobod ve smyslu článku 2 Listiny, nýbrž také k zásahu do práva dovolatele na zákonného soudce ve smyslu článku 38 Listiny, neboť řešená otázka byla opětovně projednána před soudem, jehož příslušnost není možné podložit žádným relevantním zákonným ustanovením.

12. Závěr soudů, že v důsledku aplikace § 231 a § 232 insolvenčního zákona je insolvenční soud oprávněn posoudit bez omezení neplatnost právního jednání (veřejné dražby) sám v průběhu insolvenčního řízení, je podle dovolatele v rozporu s ustálenou judikaturou

Nejvyššího soudu, dle které je otázku neplatnosti veřejné dražby možné řešit jen postupem dle § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách. Způsob určení neplatnosti veřejné dražby podle zákona o veřejných dražbách je jediným (výlučným) způsobem, kterým lze prohlásit veřejnou dražbu za neplatnou (s výjimkou situace, kdy o veřejnou dražbu vůbec nešlo a kdy je možné postupovat dle § 80 o. s. ř., což podle výsledku řízení před okresním soudem není tento případ). Předmětná dražba byla veřejnou dražbou ve smyslu zákona o veřejných dražbách, proto jsou (musí být) soudní rozhodnutí soudu přijatá v řízení dle § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách závazná pro všechny osoby a orgány veřejné moci, nejen pro účastníky řízení.

13. Odůvodnění napadeného rozhodnutí nenaplnuje zákonné požadavky ve smyslu § 157 o. s. ř. a jeho nedostatky v rámci právního posouzení věci a objasnění úvah odvolacího soudu činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Odvolací soud nevysvětlil, co jej vedlo k přesvědčení o nutnosti aplikace § 231 insolvenčního zákona a chybí jakákoli konkrétní úvaha, která dovedla odvolací soud k názoru, že rozhodnutí o veřejné dražbě nezavazují insolvenčního správce. Formální vadou odůvodnění je, že odvolací soud se nijak nevypořádal s dovolatelovým poukazem na závěry vyjádřené v „rozhodnutí“ Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 29 Cdo 392/2011 [jde o rozsudek uveřejněný v časopise Soudní judikatura, číslo 9, ročníku 2014, pod číslem 110, který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu].

14. Dovolatel míní, že i kdyby dovolací soud dospěl k závěru, že přezkum veřejné dražby soudy nižších stupňů byl namístě, insolvenční soud věrohodně nepodložil zjištění, že šlo o vykonstruovanou a fiktivní dražbu. Závěr, že dovolatel neprokázal svou „solventnost“, insolvenční soud přijal, aniž by dovolatele ve smyslu § 118a o. s. ř., respektive § 119a o. s. ř., vyzval k doplnění důkazů a k prokázání tvrzení. Také k této odvolací námitce se odvolací soud nevyjádřil.

15. Vedlejší účastník ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout jako nepřipustné, maje za to, že dovolatel opakuje argumentaci, se kterou se řádně vypořádaly soudy nižších stupňů a snaží se zhojit zjevně protiprávní jednání dlužníka, a uváděje, že nedošlo k žádnému zásahu do práva dovolatele na spravedlivý proces.

III.

Připustnost dovolání

16. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

17. Dovolání, které nesměřuje proti žádnému z usnesení vypočtených v § 238a o. s. ř., je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. a v posouzení právních otázek reprodukováných v odstavci 6. výše jde zčásti o věc dovolacím soudem neřešenou. Námitkami, jež poji s ustanoveními § 118a, § 119a a § 157 o. s. ř., vystihuje dovolatel z obsahového hlediska tzv. jiné vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Existenci

takových vad zkoumá dovolací soud u přípustného dovolání z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), takže Nejvyšší soud neshledává účelným zabývat se (poté, co dovolání připustil pro řešení výše označených otázek) samostatně přípustností dovolání k těmto (dalším) procesním otázkám; s námitkami vznesenými v souvislosti s nimi se vypořádá v mezích přípustného dovolání.

IV.

Důvodnost dovolání

18. Nejvyšší soud se – v hranicích právních otázek, pro jejichž řešení připustil dovolání – nejprve zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

19. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval. Při úvaze, zda právní posouzení věci odvolacím soudem je ve smyslu ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. správné, vychází dovolací soud ze skutkových závěrů odvolacího soudu a nikoli z těch skutkových závěrů, které v dovolání na podporu svých právních argumentů (případně) nejprve zformuluje sám dovolatel. Pro tyto účely se též nezabývá námitkami, jež dovolatel ke skutkovému stavu věci, z něž vyšel odvolací soud, snesl prostřednictvím tvrzení o tzv. jiných vadách řízení (zde tvrzení navázaná na poučovací povinnost soudu dle § 118a a § 119a o. s. ř.). Srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 29 Odo 268/2003, uveřejněného pod číslem 19/2006 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 19/2006“), a rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. 31 Cdo 3881/2009, uveřejněného pod číslem 10/2014 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 10/2014“).

20. Pro odpověď na otázky, které má dovolatel za dovolacím soudem neřešené, jsou rozhodná následující skutková zjištění (z nichž vyšly oba soudy):

21. Rozsudkem ze dne 31. 3. 2014, č. j. 10 C 38/2011-208, Okresní soud v Šumperku zamítl žalobu, kterou se J. K. domáhal vůči dovolateli (coby vydražiteli), dlužníku a dražebníku (A - C. a. s.) určení neplatnosti veřejné dražby dobrovolné, konané 30. 6. 2011. Zamítnutí odůvodnil tím, že šlo o veřejnou dražbu podle zákona o veřejných dražbách, takže žalobce (J. K.) není ve smyslu ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách k podání žaloby aktivně věcně legitimován.

22. K odvolání žalobce (J. K.) Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 13. 11. 2014, č. j. 69 Co 276/2014-294, který nabyl právní moci dne 25. 11. 2014, potvrdil rozsudek okresního soudu jako správný.

23. Na základě insolvenčního návrhu podaného 5. 9. 2014 insolvenční soud usnesením ze dne 14. 1. 2015 (mimo jiné) zjistil úpadek dlužníka a prohlásil konkurs na jeho majetek.

24. Insolvenční správce dlužníka sepsal nemovitě věci, ohledně kterých je jako vlastník (na základě veřejné dražby) zapsán v katastru nemovitostí dovolatel, do majetkové podstaty dlužníka dne 2. 9. 2015 a účinky soupisu trvaly i v době rozhodování soudu.

25. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona, občanského soudního řádu a zákona o veřejných dražbách:

§ 2 (insolvenčního zákona)

Vymezení některých základních pojmů

Pro účely tohoto zákona se rozumí

(...)

d/ incidenčním sporem spory vyvolané insolvenčním řízením, o kterých tak stanoví tento zákon, projednávané v rámci insolvenčního řízení,

(...)

§ 7 (insolvenčního zákona)

Použití občanského soudního řádu a zákona o zvláštních řízeních soudních

Nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.

č. 31

§ 7a (insolvenčního zákona)

Věcná příslušnost

Krajské soudy rozhodují jako soudy prvního stupně

a/ v insolvenčním řízení,

b/ v incidenčních sporech,

(...)

§ 7b (insolvenčního zákona)

Místní příslušnost

(...)

(4) Insolvenční soud je příslušný ve věcech uvedených v § 7a písm. b/ až e/.

(...)

§ 159 (insolvenčního zákona)

(1) Incidenčními spory jsou

(...)

b/ spory o vyloučení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty z majetkové podstaty nebo o vydání výtěžku zpeněžení podle § 225 odst. 5,

(...)

g/ spory o určení, zda tu je či není právní vztah nebo právo týkající se majetku nebo závazků dlužníka, je-li na takovém určení naléhavý právní zájem,

(...)

§ 231 (insolvenčního zákona)

(1) Insolvenční soud není vázán rozhodnutím jiného soudu či jiného orgánu, kterým v průběhu insolvenčního řízení došlo ke zjištění neplatnosti právního úkonu týkajícího se majetku nebo závazků dlužníka, ani jiným způsobem tohoto zjištění.

(2) V průběhu insolvenčního řízení posoudí neplatnost takového právního úkonu pouze insolvenční soud.

(3) Je-li k neplatnosti právního úkonu nutné, aby ten, kdo je takovým úkonem dotčen, se jeho neplatnosti dovolal, může tak učinit i insolvenční správce.

č. 31

§ 232 (insolvenčního zákona)

Byla-li neplatnost právního úkonu týkajícího se majetku nebo závazků dlužníka zjištěna rozhodnutím soudu, které nabylo právní moci před zahájením insolvenčního řízení, považuje se právní úkon, jehož se rozhodnutí týká, za neplatný i v insolvenčním řízení.

§ 135 (o. s. ř.)

(1) Soud je vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo je spáchal, jakož i rozhodnutím o osobním stavu; soud však není vázán rozhodnutím v blokovém řízení.

(2) Jinak otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu, může soud posoudit sám. Bylo-li však o takové otázce vydáno příslušným orgánem rozhodnutí, soud z něho vychází.

§ 159a (o. s. ř.)

(1) Nestanoví-li zákon jinak, je výrok pravomocného rozsudku závazný jen pro účastníky řízení.

(2) Výrok pravomocného rozsudku, kterým bylo rozhodnuto ve věcech uvedených v § 83 odst. 2, je závazný nejen pro účastníky řízení, ale i pro další osoby oprávněné proti žalovanému pro tytéž nároky z téhož jednání nebo stavu. Zvláštní právní předpisy stanoví, v kterých dalších případech a v jakém rozsahu je výrok pravomocného rozsudku závazný pro jiné osoby než účastníky řízení.

(3) V rozsahu, v jakém je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení a popřípadě jiné osoby, je závazný též pro všechny orgány.

(4) Jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby věc projednávána znovu.

§ 24 (zákona o veřejných dražbách)
Zmaření a neplatnost dražby

(...)

(3) Každý, do jehož práv bylo provedením dražby podstatným způsobem zasaženo a je účastníkem dražby, navrhovatelem, osobou oprávněnou z předkupního práva k předmětu dražby, osobou oprávněnou z práva na přednostní nabytí předmětu dražby nebo osobou, k jejímuž návrhu bylo vykonatelným rozhodnutím zakázáno s předmětem dražby nakládat, může navrhnout soudu, aby soud vyslovil neplatnost dražby, pokud dražebník neupustil od dražby, ač tak byl povinen učinit, vydražila-li předmět dražby osoba, která je z účasti na dražbě vyloučena, nebo nejsou-li splněny podmínky v § 12 odst. 1 a 2, § 14 odst. 3, § 17 odst. 5 a 6, § 19, 20, § 23 odst. 1 až 10, § 25 a v § 26 odst. 1 a 2 nebo byly-li vydraženy z dražeb vyloučené předměty dražby. Není-li právo na určení neplatnosti dražby uplatněno do 3 měsíců ode dne konání dražby, zaniká.

(...)

26. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona již v době zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka a později nedoznala změn. Ustanovení občanského soudního řádu v nezměněné podobě platí od právní moci rozhodnutí o zamítnutí žaloby o určení neplatnosti veřejné dražby a ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách nedoznalo změn ode dne konání veřejné dražby.

27. Na základě shora ustaveného skutkového a právního rámce činí Nejvyšší soud k dovolatelem položeným právním otázkám následující závěry:

K otázce č. 1 (Vazba ustanovení § 159a o. s. ř. na zásady insolvenčního řízení).

28. Napadené rozhodnutí (ani rozhodnutí insolvenčního soudu) nespočívá na závěru, že aplikace ustanovení § 159a o. s. ř. v dané věci je vyloučena (dle ustanovení § 7 insolvenčního zákona) pro rozpor se zásadami insolvenčního řízení. Jde o smyšlenku, kterou dovolatel podsouvá rozhodnutím soudů nižších stupňů bez opory v textu odůvodnění jejich rozhodnutí a kterou se proto Nejvyšší soud dále již nebude zabývat.

K otázce č. 2 (Zásah do práva na zákonného soudce) a k otázce č. 3 (Vázanost rozhodnutím soudu dle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách).

29. Nejvyšší soud již v rozsudku sp. zn. 29 Cdo 392/2011 vysvětlil, že cílem ustanovení § 231 insolvenčního zákona je pouze zajistit, aby otázka platnosti právního úkonu, jež je určující pro příslušnost majetku dlužníka do jeho majetkové podstaty nebo pro identifikaci závazků dlužníka, nebyla v průběhu insolvenčního řízení účelově vytěšňována [určovacími žalobami podle § 80 písm. c/ o. s. ř. (od 1. ledna 2014 jde o § 80 o. s. ř.), podávanými u obecných soudů] mimo rámec procedur nastavených insolvenčním zákonem k řešení těchto otázek (aby např. nedocházelo k tomu, že incidenční spor o příslušnost určitého majetku do majetkové podstaty dlužníka, zahájený podáním vylučovací žaloby, bude blokován řízením vedeným u obecného soudu o určovací žalobě týkající se některé z otázek, kterou má v onom incidenčním sporu řešit insolvenční soud

jako otázku předběžnou). K tomuto závěru se Nejvyšší soud přihlásil např. též v důvodech rozsudku ze dne 17. 7. 2014, sp. zn. 29 Cdo 914/2014, uveřejněného pod číslem 107/2014 Sb. rozh. obč., nebo v důvodech rozsudku ze dne 27. 9. 2018, sp. zn. 29 Cdo 6037/2016, uveřejněného pod číslem 82/2019 Sb. rozh. obč. Proto také ustanovení § 231 insolvenčního zákona cílí jen na situace, kdy působnosti insolvenčního soudu (a incidenčním sporům, jež mají v rámci insolvenčního řízení primárně řešit sporné otázky vzešlé z jeho průběhu) konkurují spory řešené (a zpravidla též účelově zahajované) v průběhu insolvenčního řízení před obecnými soudy. V poměrech dané věci je zjevné, že potenciálně o takový střet šlo, když rozsudek, jímž okresní soud zamítl žalobu J. K. o určení neplatnosti veřejné dražby, byl sice vydán 31. 3. 2014, tedy před zahájením insolvenčního řízení na majetek dlužníka (před 5. zářím 2014), ve spojení s potvrzujícím (co do výroku o věci samé) rozsudkem Krajského soudu v Ostravě však nabyt (též vzhledem k tomu, že šlo o rozsudek vydaný 13. 11. 2014) právní moci až po zahájení insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka (až 25. 11. 2014).

č. 31

30. S přihlédnutím k výsledku onoho řízení před okresním soudem, je rovněž zjevné, že o případ předjímaný ustanovením § 232 insolvenčního zákona nejde již proto, že rozsudek okresního soudu (ani potvrzující rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci) nebyl rozsudkem, kterým byla zjištěna neplatnost právního úkonu týkajícího se majetku (nemovitých věcí) dlužníka.

31. Dovolací námitka, že ustanovení § 231 insolvenčního zákona nemělo být aplikováno, jelikož soudní rozhodnutí o veřejné dražbě byla přijata před zahájením insolvenčního řízení, pak zjevně vychází z popření skutkového stavu věci, z něž vyšly soudy nižších stupňů a ve vztahu k rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 13. 11. 2014 je její neopodstatněnost zjevná. Závěr, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci nabyt právní moci až „po“ zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka, pak činí bezpředmětnou odpověď na otázku č. 3. Ta fabuluje předpoklad, že rozhodnutí nabylo právní moci „před“ zahájením insolvenčního řízení na majetek dlužníka a její zodpovězení je tak nepřipustně založeno na jiném než soudy zjištěném skutkovém stavu (srov. opět R 19/2006, R 10/2014).

32. Namítá-li dovolatel, že (nadto) nešlo o rozhodnutí, jimiž byla zjištěna neplatnost právního úkonu (naopak bylo konstatováno, že veřejná dražba není neplatná), pak přehlíží, že ustanovení § 231 odst. 1 insolvenčního zákona in fine výslovně uvádí, že insolvenční soud není vázán nejen rozhodnutím jiného soudu či jiného orgánu, kterým v průběhu insolvenčního řízení došlo „ke zjištění neplatnosti právního úkonu týkajícího se majetku nebo závazků dlužníka“, ale ani „jiným způsobem tohoto zjištění“. Jinak řečeno, jestliže v průběhu insolvenčního řízení vyústí zkoumání (ne)platnosti právního úkonu týkajícího se majetku nebo závazků dlužníka jiným (než insolvenčním) soudem či jiným orgánem ve vydání rozhodnutí, jímž se žaloba o takové určení zamítá (ve zjištění, že není důvod vyslovit neplatnost právního úkonu), jde ve smyslu ustanovení § 231 odst. 1 insolvenčního zákona o „jiný způsob zjištění“ namítané neplatnosti, jímž insolvenční soud rovněž není vázán. Jiný výklad by popřel účel uvedené úpravy popsany v odstavci 29., když spor o určení, zda tu je či není právní vztah nebo právo týkající se majetku nebo závazků dokončený až v průběhu insolvenčního řízení, by zakládal rozpor s pravidlem formulovaným v § 231 odst. 1 insolvenčního zákona až

podle způsobu rozhodnutí o takovém určení a znemožňoval by zahájení případného incidenčního sporu o takové otázce v režimu § 159 odst. 1 písm. g/ insolvenčního zákona (ve spojení s § 7a písm. b/ a § 7b odst. 4 insolvenčního zákona).

33. Jestliže tedy odvolací soud založil své rozhodnutí na závěru, že účinky rozsudku okresního soudu jsou vyloučeny pravidlem formulovaným ustanovením § 231 odst. 1 insolvenčního zákona, je jím provedené právní posouzení věci potud správné. Tento úsudek pak činí nadbytečným prověření správnosti úsudku odvolacího soudu, že bylo možné zkoumat (ne)platnost veřejné dražby (v intencích § 231 odst. 2 a 3 insolvenčního zákona), též proto, že rozsudek okresního soudu nezavazoval insolvenčního správce (dle § 159a o. s. ř.), který nebyl účastníkem onoho sporu. Nejvyšší soud nicméně dodává, že k posouzení závaznosti rozsudku okresního soudu pro insolvenčního správce není potřebné aplikovat § 7, § 231 ani § 232 insolvenčního zákona, což samo o sobě činí nepotřebnou (pro výsledek sporu bezvýznamnou) odpověď na otázku, zda v důsledku aplikace § 231 a § 232 insolvenčního zákona mohlo dojít k zásahu do práva na zákonného soudce ve smyslu článku 38 Listiny. Zjevná nelogičnost takto položené otázky ostatně v poměrech dané věci plyne již z toho, že tento spor (o vyloučení označených nemovitých věcí z majetkové podstaty dlužníka) je ve smyslu ustanovení § 2 písm. d/ a § 159 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona incidenčním sporem, k jehož projednání a rozhodnutí je v prvním stupni věcně příslušný krajský soud (§ 7a písm. b/ insolvenčního zákona) a místně příslušný (konkrétní) insolvenční soud (§ 7b odst. 4, § 160 insolvenčního zákona).

34. Dovolatel námitku, že došlo k zásahu do jeho práva na zákonného soudce ve smyslu článku 38 Listiny, pojí pouze se skutečností, že soudy nižších stupňů v jeho incidenčním sporu řešily (jako předběžnou) právní otázku, kterou již (vzhledem k § 159a o. s. ř. a výsledku řízení před okresním soudem) řešit neměly. Takovou argumentací ve skutečnosti zaměňuje princip zákonného soudce s okruhem otázek, jež je k tomu určený (zákonný) soud oprávněn řešit jako otázky předběžné (v jeho pojetí by princip zákonného soudce zůstal zachován, kdyby soudy nižších stupňů předmětnou právní otázku zodpověděly ve shodě s jeho názorem). Potud proto dovolání není opodstatněné.

35. Zbývá dodat, že pravidlo, jež v průběhu insolvenčního řízení předurčuje k posouzení (ne)platnosti právního úkonu, jímž je veřejná dražba dobrovolná provedená podle zákona o veřejných dražbách, insolvenční soud (srov. § 231 odst. 2 insolvenčního zákona), ještě neodpovídá na otázku, zda v těch případech, v nichž by bylo možné zkoumat neplatnost dražby pouze v mezích § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách, tak lze činit pouze prejudiciálně (v rámci řízení o vylučovací žalobě, kterou se vydražitel domáhá vyloučení majetku, jenž byl coby majetek dlužníka předmětem takové dražby, z majetkové podstaty dlužníka). Důvod vyslovit se k této otázce v poměrech dané věci však Nejvyšší soud nemá, když napadené rozhodnutí (i rozhodnutí insolvenčního soudu) je založeno na závěru, že veřejná dražba byla simulovaným právním úkonem.

36. Dále se Nejvyšší soud zabýval dovolatelem namítanými vadami řízení.

37. K námitce, že napadené rozhodnutí nenaplnuje zákonné požadavky ve smyslu § 157 o. s. ř. (že je nepřezkoumatelné), Nejvyšší soud uvádí, že potud je napadené rozhodnutí souladné s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, konkrétně se závěry obsaženými

v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněném pod číslem 100/2013 Sb. rozh. obč. V něm Nejvyšší soud vysvětlil, že měřítkem toho, zda rozhodnutí soudu prvního stupně je či není přezkoumatelné, nejsou požadavky odvolacího soudu na náležitosti odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, ale především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít v odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací důvody. I když rozhodnutí soudu prvního stupně nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu odvolání – na újmu uplatnění práv odvolatele. Obdobně platí, že i když rozhodnutí odvolacího soudu nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu dovolání – na újmu uplatnění práv dovolatele.

38. Poměřováno těmito závěry napadené rozhodnutí zjevně nebylo nepřezkoumatelné. K tomu lze dodat, že z ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. [které upravuje náležitosti odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku a přiměřeně se prosazuje i pro odůvodnění rozhodnutí vydaných odvolacím soudem (§ 211 o. s. ř.)] ani z práva na spravedlivý proces nelze dovozovat povinnost soudů vypořádat se s každou jednotlivou námitkou účastníka řízení. Jak opakovaně vysvětlil Ústavní soud, není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, uveřejněný pod číslem 26/2009 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). Rozhodnutí odvolacího soudu těmito požadavkům vyhovuje, když jsou z něj patrný jak důvody, pro něž v dané věci aplikoval ustanovení § 231 insolvenčního zákona, tak důvody, pro které shledal správným závěr insolvenčního soudu, že veřejná dražba byla jen zdánlivá (simulovaná).

39. Pro posouzení námítky, že soudy přijaly závěr, že dovolatel neprokázal svou solventnost, aniž mu poskytly poučení dle § 118a o. s. ř., jsou rozhodná následující ustanovení občanského soudního řádu (ve znění, jež v nezměněné podobě platí od zahájení tohoto sporu):

§ 118a (o. s. ř.)

(...)

(3) Zjistí-li předseda senátu v průběhu jednání, že účastník dosud nenavrl důkazy potřebné k prokázání všech svých sporných tvrzení, vyzve jej, aby tyto důkazy označil bez zbytečného odkladu, a poučí jej o následcích nesplnění této výzvy.

(...)

§ 213b (o. s. ř.)

(1) V odvolacím řízení se postupuje podle § 118a; tento postup však nemůže vést k uplatnění nových skutečností nebo důkazů v rozporu

s ustanovením § 205a nebo 211a nebo k uplatnění procesních práv, která jsou za odvolacího řízení nepřipustná.

(2) Porušení ustanovení § 118a odst. 1 až 3 soudem prvního stupně je vadou řízení, jen jestliže potřeba uvést další tvrzení nebo důkazy vyplýne z odlišného právního názoru odvolacího soudu.

40. K tvrzenému nesplnění poučovací povinnosti dle § 118a o. s. ř. (přesněji dle § 118a odst. 3 o. s. ř., jež se týká poučení o důkazní povinnosti) Nejvyšší soud úvodem poznamenává, že poučovací povinnost ve smyslu § 118a odst. 3 o. s. ř. se uplatňuje tam, kde je namístě učinit závěr, že účastník, jemuž je ku prospěchu prokázání určité (pro věc rozhodné) skutečnosti, nesplnil svou důkazní povinnost, respektive dosud provedenými důkazy neunesl důkazní břemeno o takové skutečnosti, takže nenabídne-li (po poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř.) důkazy způsobilé takovou skutečnost prokázat, budou jej stíhat procesní následky spočívající v neunesení důkazního břemene o takové skutečnosti [srov. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 2012, sp. zn. 31 Cdo 619/2011, uveřejněný pod číslem 115/2012 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 115/2012“), nebo rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2013, sp. zn. 31 Cdo 4616/2010, uveřejněný pod číslem 98/2013 Sb. rozh. obč.]. Rozhodnutí založené na neunesení důkazního břemene o určité skutečnosti nelze zaměňovat s rozhodnutím založeným na tom, že na základě jiných důkazů byl skutkový stav o této skutečnosti zjištěn (pozitivně) jinak, než tvrdil některý z účastníků. V takovém případě nejde o to, že se určitá skutečnost neprokázala, nýbrž o to, že se prokázala jinak, než účastník tvrdil. Má-li soud určitou skutečnost za prokázanou jinak, než tvrdil některý z účastníků řízení, pak nemá důvod přistoupit k poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř., jelikož jeho rozhodnutí není v takovém případě rozhodnutím založeným na neunesení důkazního břemene o oné skutečnosti [srov. např. odstavec 49. rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, sen. zn. 29 ICdo 98/2018, uveřejněného pod číslem 110/2020 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 110/2020“)]. Poměřováno těmito závěry je rozsudek insolvenčního soudu v této věci rozhodnutím v skutku zčásti založeným na neunesení důkazního břemene žalobce ohledně možnosti disponovat s částkou potřebnou k úhradě nejvyššího podání (srov. odstavce 45., 47. a 48. odůvodnění rozsudku insolvenčního soudu).

41. Poučovací povinnost podle § 118a o. s. ř. je vybudována na objektivním principu. Znamená to, že poskytnutí potřebného poučení není závislé na tom, zda se soud prvního stupně o potřebě poučení vůbec dozvěděl. Nebylo-li účastníku potřebné poučení poskytnuto, ačkoliv se tak mělo z objektivního hlediska stát, došlo i v tomto případě k porušení ustanovení § 118a o. s. ř. [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 29 Cdo 1829/2011, uveřejněný pod číslem 59/2012 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 59/2012“)].

42. Jestliže soud prvního stupně příslušné poučení neposkytne (lhostejno z jakých důvodů), musí tak učinit (je-li podáno odvolání) odvolací soud v odvolacím řízení (§ 213b odst. 1 o. s. ř.), a to bez ohledu na to, že již došlo ke koncentraci řízení (R 59/2012). Teprve po reakci dotčeného účastníka řízení na poskytnuté poučení

odvolací soud zkoumá, zda po tomto poučení nabídnuté důkazy nebyly uplatněny v rozporu s ustanovením § 205a o. s. ř. nebo § 211a o. s. ř. (§ 213b odst. 1 o. s. ř.).

43. Určuje-li ustanovení § 213b odst. 2 o. s. ř., že porušení ustanovení § 118a odst. 1 až 3 soudem prvního stupně je vadou řízení, jen jestliže potřeba uvést další tvrzení nebo důkazy vyplýve z odlišného právního názoru odvolacího soudu, pak tak činí nikoli proto, že by takové porušení procesního práva soudem prvního stupně nemělo mít žádné právní následky, nýbrž proto, aby nápravu takového porušení (tím, že potřebné poučení poskytne) mohl zjednat (postupem předjímaným v § 213b odst. 1 o. s. ř.) odvolací soud.

44. Poučení o důkazní povinnosti podle ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř. poskytne soud nejen účastníku, který dosud o sporném tvrzení neoznačil žádný důkaz, nebo který sice o svém sporném tvrzení důkaz označil, avšak jde o důkaz zjevně nezpůsobilý prokázat sporné tvrzení, ale i tehdy, provedl-li ohledně sporného tvrzení účastníkem navržené důkazy, jestliže jimi nedošlo k jeho prokázání a jestliže proto (z důvodu neunesení důkazního břemene) by účastník nemohl být ve věci úspěšný (srov. opět R 115/2012). Protokolace poskytnutého poučení pak nesmí vzbuzovat pochybnosti o tom, že se účastníku příslušného poučení dostalo a přesto zůstal nečinný stran svých důkazních návrhů (srov. opět R 110/2020, odstavec 53.).

č. 31

45. Ze spisu se podává, že insolvenční soud přijal závěr, že dovolatel neprokázal svou solventnost, aniž dovolatele předtím řádně (ve smyslu výše řečeného) poučil o nesplnění jeho povinnosti důkazní (dle § 118a odst. 3 o. s. ř.). Odvolací soud toto procesní pochybení insolvenčního soudu v odvolacím řízení též nenapravit (příslušné poučení v intencích § 213b odst. 1 o. s. ř. dovolateli sám neposkytl). Jakkoli se ovšem z napadeného rozhodnutí podává, že odvolací soud měl napadený rozsudek insolvenčního soudu za věcně správný i v rovině právní argumentace (tedy včetně úvahy o neprokázané solventnosti) [odstavec 21. rozsudku odvolacího soudu], z dále formulovaných závěrů odvolacího soudu plyne, že úsudek, že vskutku jde o zdánlivou dražbu, přijal [na základě zjištění o „kolotoči“ částečných plateb na úhradu nejvyššího podání (částečná úhrada nejvyššího podání vrácená dražebníkem na osobní účet dlužníka a opět použitá na úhradu další splátky nejvyššího podání)] již na základě listinných důkazů v řízení provedených (odstavec 23. rozsudku odvolacího soudu), aniž pro něj pokládal za potřebné zkoumat solventnost dovolatele. Srov. k tomu též formulace odstavce 26. rozsudku odvolacího soudu, z něž plyne, že obrat, podle kterého „v průběhu řízení žalobce nadto ani nedoložil, že měl k dispozici dostatek finančních prostředků pro úhradu dražby“, odvolací soud použil až poté, co předtím již dospěl k závěru, že „žalobce nemohl nabýt vlastnické právo k předmětu dražby“. Jinak řečeno, vada řízení spočívající v nesplnění poučovací povinnosti oběma soudy ve vztahu k závěru insolvenčního soudu, že dovolatel „neprokázal“ svou solventnost, neměla vliv na správnost dovoláním napadeného rozhodnutí, jehož závěry z této skutečnosti primárně nevycházejí.

46. Jiné (než dovolatelem namítané) vady řízení se nepodávají ani ze spisu.

47. Zbývá dodat, že k tématu „zdánlivé“ („fingované“) veřejné dražby se Nejvyšší soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 23. 3. 2011, sp. zn. 21 Cdo 1032/2010, uveřejněném v časopise Soudní judikatura, číslo 10-11, ročníku 2011, pod číslem 148. V něm uzavřel,

že jednání prováděné dražebníkem (a jeho jménem a na jeho účet licitátorem) lze pokládat za veřejnou dražbu podle zákona o veřejných dražbách jen tehdy, bylo-li veřejné, konalo-li se na základě návrhu navrhovatele (na podkladě smlouvy o provedení dražby uzavřené mezi navrhovatelem a dražebníkem), uskutečnilo-li se na předem určeném místě, byl-li jeho smyslem (účelem) přechod vlastnického nebo jiného práva k předmětu dražby, obracel-li se při něm licitátor na předem neurčený okruh osob, které se dostavily za účelem činit podání, s výzvou činit nabídky a bylo-li ukončeno buď udělením příklepu tomu, kdo za stanovených podmínek učinil nejvyšší podání, nebo tím, že nebylo učiněno ani nejnižší podání, a jen jestliže bylo provedeno osobou, která má k provádění dražeb příslušné živnostenské oprávnění. Jde-li o veřejnou dobrovolnou dražbu, musí být rovněž řádně doloženo navrhovatelovo vlastnictví, popřípadě legitimace osob, které se ve smyslu ustanovení § 17 odst. 4 zákona o veřejných dražbách považují za vlastníka. Jednání, které by neodpovídalo všem uvedeným požadavkům, nelze považovat za veřejnou dražbu dobrovolnou; i kdyby nebylo napadeno žalobou o neplatnost veřejné dobrovolné dražby podle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách nebo kdyby takové žalobě nebylo vyhověno pravomocným soudním rozhodnutím, nepoživá výsledek takového jednání žádné právní ochrany. V občanském soudním řízení, v němž jeho účastník uvádí, že své vlastnické nebo jiné právo získal vydražením ve veřejné dobrovolné dražbě, vydražitel tvrdí a prokazuje všechny skutečnosti o tom, že vskutku šlo o veřejnou dobrovolnou dražbu. K těmto závěrům se Nejvyšší soud přihlásil např. též v rozsudku ze dne 2. 12. 2014, sp. zn. 21 Cdo 4124/2013, uveřejněném v časopise Soudní judikatura, číslo 11, ročníku 2015, pod číslem 122, dodávaje tamtéž výslovně, že veřejnou dražbou dobrovolnou není jednání, které sleduje jiný (než výše popsany) cíl, který by přechod vlastnictví na základě dražby jen předstíral (fingoval). S těmito závěry je napadené rozhodnutí v souladu.

48. Tento úsudek s sebou nese konečné posouzení podaného dovolání jako nedůvodného. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.).

49. Nejvyšší soud dodává, že nepřehlédl sdělení Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových ze dne 3. listopadu 2020, podle kterého byl rozsudkem Okresního soudu v Semilech ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 T 154/2019-2278, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 8. 2020, č. j. 11 To 157/2020-2349, vysloven trest propadnutí věci ve vztahu ke všem nemovitým věcem, jež jsou předmětem této vylučovací žaloby. K tomu Nejvyšší soud především uvádí, že ustanovení § 241a odst. 6 o. s. ř. mu zapovídá přihlížet v dovolacím řízení k novým skutečnostem nebo důkazům. Nadto platí, že trest propadnutí věci uložený podle ustanovení § 70 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, dlužníku v průběhu insolvenčního řízení vedeného na jeho majetek, je mimosmluvní sankcí postihující majetek dlužníka, jejíž uspokojení v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka zakazuje (znemožňuje) ustanovení § 170 písm. d/ insolvenčního zákona. Takový trest (proto) nelze vykonat (realizovat) za trvání insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka a jeho udělení nemá vliv na příslušnost jím dotčeného majetku dlužníka k majetkové podstatě dlužníka ani na možnost insolvenčního správce takový majetek zpeněžit (vzhledem k tomu, že způsobem řešení úpadku dlužníka je konkurs) a výtěžek

zpeněžení použít k uspokojení dlužnickových (insolvenčních) věřitelů. To platí bez zřetele k tomu, zda stát bude (jak ve zprávě ohlašuje Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových) nebo již byl (vzhledem k době, která uplynula od podání zprávy), zapsán na základě vyslovení trestu propadnutí věci jako vlastník sporných nemovitých věcí v katastru nemovitostí.

č. 32

Na základě upraveného seznamu pohledávek lze po zastavení insolvenčního řízení podle § 396 odst. 2, § 405 odst. 3, nebo § 418 odst. 5 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. července 2017, podat návrh na výkon rozhodnutí nebo exekuci pro zjištěnou neuspokojenou pohledávku, kterou dlužník nepopřel, i tehdy, je-li insolvenčním navrhovatelem pouze dlužník; toto právo se promlčí za 10 let od zastavení řízení.

č. 32

Seznam přihlášených pohledávek ani tam, kde se stal exekučním titulem pro přihlášenou nevykonatelnou pohledávku, kterou dlužník nepopřel, nepředstavuje překážku, jež by po zrušení konkursu bránila projednání sporu o stejné plnění před orgánem, do jehož pravomoci náleží projednání takové věci (nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté).

Insolvenční řízení, Insolvenční řízení (zásady), Oddlužení (přerušení, zrušení), Přihláška pohledávky, Exekuční titul, Zastavení řízení

§ 5 IZ, § 308 odst. 1 písm. d) IZ, § 312 odst. 4 IZ, § 396 IZ, § 405 IZ, § 418 IZ

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2021, sen. zn. 29 ICdo 129/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.129.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobce změnil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2020, tak, že se rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 10. 2019 ve vztahu mezi žalobcem a druhou žalovanou potvrzuje.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 8. 10. 2019, Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Určil, že žalobce (P. C. Czech, a. s.) má v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužnice (V. H.) nezajištěnou nevykonatelnou pohledávku ve výši 192.679,19 Kč, tvořenou dílčími pohledávkami č. 1, 2, 4, 5, 7, 8, 10 a 11, přihlášenou přihláškou P8 (bod I. výroku).

[2] Určil, že žalobce a první žalovaný (Mgr. K. T., jako insolvenční správce dlužnice) vůči sobě nemají právo na náhradu nákladů řízení (bod II. výroku).

[3] Uložil druhé žalované (dlužnici) zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 17.812,30 Kč, s tím, že tato částka se považuje za přihlášenou podle zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a uspokojí se v insolvenčním řízení ve stejném pořadí jako sporná pohledávka (bod III. výroku).

2. Insolvenční soud – vycházejí z ustanovení § 312 a § 418 odst. 5 insolvenčního zákona (ve znění účinném do 1. 6. 2019), a z ustanovení § 640 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“) – dospěl po provedeném dokazování k závěru, že pohledávka žalobce je součástí seznamu pohledávek, na jehož základě lze po zrušení konkursu podat návrh na výkon rozhodnutí nebo exekuci. Desetiletá promlčecí lhůta počítaná od zjištění pohledávky (v roce 2014) dosud neuběhla (námitka promlčení vznesená žalovanými není důvodná), takže pohledávka je po právu.

3. K odvolání druhé žalované Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 4. 2020:

[1] Změnil rozsudek insolvenčního soudu ve vztahu mezi žalobcem a druhou žalovanou tak, že žalobu zamítl (první výrok).

[2] Uložil žalobci zaplatit druhé žalované na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 10.200 Kč (druhý výrok).

4. Odvolací soud – vycházejí z ustanovení § 198 odst. 1, § 312 odst. 3 a § 410 odst. 5 insolvenčního zákona – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k následujícím závěrům:

5. Předcházející insolvenční řízení vedené na majetek dlužnice nepokračovalo po zrušení oddlužení prohlášením konkursu; insolvenční soud tedy pochybil, vyšel-li při posouzení promlčení z ustanovení § 312 odst. 3 insolvenčního zákona.

6. Zákonem č. 64/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, bylo s účinností od 1. 7. 2017 novelizováno též ustanovení § 418 insolvenčního zákona, podle kterého zastavil insolvenční soud insolvenční řízení vedené na majetek dlužnice (aniž rozhodl o řešení úpadku konkursem). Ve zvláštní části důvodové zprávy k tomuto zákonu (k novelizovanému ustanovení § 418 insolvenčního zákona) se uvádí, že:

„V situaci, kdy je zřejmé, že by šlo o tzv. prázdný konkurs, nejeví se jako hospodárné nejprve připustit, aby insolvenční soud rozhodnul o řešení úpadku dlužníka konkursem a vzápětí svým dalším rozhodnutím zrušil konkurs pro nedostatek majetku podle § 308 odst. 1 písm. d/. Proto se stanoví, že je-li majetek dlužníka k uspokojení věřitelů zcela nepostačující, insolvenční soud o způsobu řešení dlužníkovy úpadku konkursem nerozhodne a insolvenční řízení zastaví. To však neplatí, jestliže dlužník navzdory tomu trvá na tom, aby byl způsobem řešení jeho úpadku konkurs, a zaplatí soudem vyměřenou zálohu na náklady insolvenčního řízení. Takovým postupem může dlužník například projevit vstřícnost vůči věřitelům, kteří budou moci poté, co bude takový

konkurs pro nedostatek majetku zrušen, na základě seznamu neuspokojených pohledávek vymáhat tyto pohledávky ve vykonávacím řízení individuálně, a to po dobu 10 let.“

7. Je tedy zjevné, že úmyslem zákonodárce nebylo stanovit, že upravený seznam pohledávek má povahu tzv. exekučního titulu a že promlčecí doba u tam zjištěných neuspokojených pohledávek činí nově 10 let od ukončení insolvenčního řízení, aniž by došlo k naplnění zákonem předvídaného účelu, k němuž insolvenční řízení směřuje. Tomu nasvědčuje též ustanovení § 418 odst. 6 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2017 (jež se neuplatní v insolvenčním řízení zahájeném dlužnickým insolvenčním návrhem).

8. Odvolací soud proto vycházel z obecné právní úpravy promlčení [ustanovení § 392, § 397, § 402, a § 405 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“), ve spojení s § 3028 odst. 2 a § 3036 o. z.] a s přihlédnutím k ustanovení § 173 odst. 4 insolvenčního zákona dospěl k závěru, že námitka promlčení (která oproti mínění žalobce není v rozporu s dobrými mravy) je důvodná. Dílčí pohledávky č. 1, 4 a 7 se staly splatnými 15. 12. 2013 a dílčí pohledávky č. 2, 5 a 8 se staly splatnými zčásti 25. 11. a zčásti 25. 12. 2013. Dílčí pohledávka č. 10 se stala splatnou 12. 1. 2014 a dílčí pohledávka č. 11 se stala splatnou zčásti 23. 12. 2013 a zčásti 22. 1. 2014. Vzhledem k účinkům předchozího insolvenčního řízení se všechny tyto pohledávky promlčely 12. 1. 2019 (§ 405 odst. 2 obch. zák.).

č. 32

II.

Dovolání a vyjádření k němu

9. Proti prvnímu výroku rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, konkrétně otázky:

Jakou povahu má zjištění pohledávek a jejich zařazení do splátkového kalendáře v usnesení insolvenčního soudu o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře z hlediska běhu promlčecí doby?

10. Dovolatel namítá (poměřováno obsahem dovolání), že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí v dotčeném výroku zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

11. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel odvolacímu soudu především vytýká nesprávnou aplikaci § 405 odst. 2 obch. zák., dovolává se závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2018, sp. zn. 29 Cdo 1774/2016 [jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 68/2019 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 68/2019“), který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu]. Předchozí insolvenční řízení vedené na majetek dlužnice totiž neskončilo tzv. jiným rozhodnutím o insolvenčním návrhu; předmětná pohledávka byla v jeho průběhu zjištěna (uznala ji dlužnice i insolvenční správce). o pohledávce

dovolatele tím bylo pravomocně rozhodnuto, takže začala plynout desetiletá promlčecí doba ve smyslu ustanovení § 640 o. z.; ta dosud neuplynula.

12. Druhá žalovaná ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout, majíc napadené rozhodnutí za správné a akcentujíc, že promlčení pohledávek se řídí ustanoveními obchodního zákoníku a že seznam pohledávek nebyl exekučním titulem.

III.

Přípustnost dovolání

13. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

14. Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předestřené právní otázky jde o věc dovolacím soudem neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

15. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

16. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

17. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná především následující skutková zjištění (z nichž vyšly oba soudy):

18. Insolvenčním návrhem ze dne 9. 12. 2013 (došlým insolvenčnímu soudu dne 13. 12. 2013, kdy též nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení) se dlužnice domáhala zjištění svého úpadku a povolení oddlužení.

19. Poté, co insolvenční soud na základě tohoto insolvenčního návrhu zjistil úpadek dlužnice a povolil jeho řešení oddlužením (usnesením ze dne 7. 3. 2014, zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne), přihlásil žalobce (příhláškou datovanou 14. 3. 2014, došlou insolvenčnímu soudu 17. 3. 2014) do tohoto insolvenčního řízení (též) dílčí pohledávku č. 1 (ve výši 27.425 Kč), č. 2 (ve výši 26.645 Kč), č. 3 (ve výši 37.162 Kč), č. 4 (ve výši 633 Kč), č. 5 (ve výši 7.525 Kč), č. 6 (ve výši 85.158 Kč), č. 7 (ve výši 1.299 Kč), č. 8 (ve výši 10.347 Kč), č. 9 (ve výši 26.741 Kč), č. 10 (ve výši 455 Kč) a č. 11 (ve výši 3.249 Kč).

20. Šlo o dílčí pohledávku vzešlé ze smluv o revolvingovém úvěru uzavřených mezi žalobcem (jako věřitelem) a dlužnicí pod čísly 9100442915 (dále jen „úvěrová smlouva

č. 1“), 9100632705 (dále jen „úvěrová smlouva č. 2“), 9100707902 (dále jen „úvěrová smlouva č. 3“), a 9100740976 (dále jen „úvěrová smlouva č. 4“). Celkem šlo o částku 226.639 Kč. S úvěrovou smlouvou č. 1 se pojí dílčí pohledávka č. 1 (dlužné splátky) a dílčí pohledávka č. 2 (smluvní pokuta). S úvěrovou smlouvou č. 2 se pojí dílčí pohledávka č. 9 (dlužné splátky) a dílčí pohledávky č. 10 a 11 (smluvní pokuty). S úvěrovou smlouvou č. 3 se pojí dílčí pohledávka č. 6 (dlužné splátky) a dílčí pohledávky č. 7 a 8 (smluvní pokuty). S úvěrovou smlouvou č. 4 se pojí dílčí pohledávka č. 3 (dlužné splátky) a dílčí pohledávky č. 4 a 5 (smluvní pokuty).

21. Při přezkumném jednání, jež se konalo 29. 4. 2014, byly pohledávky zjištěny („uznala“ je dlužnice i insolvenční správce) a poté, co insolvenční soud schválil oddlužení dlužnice plněním splátkového kalendáře (usnesením ze dne 29. 4. 2014), byly zařazeny do splátkového kalendáře.

22. Dlužnice neplnila podmínky oddlužení; proto je insolvenční soud zrušil a insolvenční řízení zastavil [usnesením ze dne 5. 12. 2017 (usnesení bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku 7. 12. 2017, přičemž jako datum právní moci je tamtéž uveden 12. 1. 2018)].

23. Usnesením ze dne 28. 1. 2019 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne), insolvenční soud [na základě insolvenčního návrhu dlužnice podaného 10. 1. 2019 (účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení nastaly 11. ledna 2019)] mimo jiné zjistil úpadek dlužnice a povolil jí oddlužení.

24. Dovolatel přihlásil do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužnice přihláškou P8, došlou insolvenčnímu soudu 15. 2. 2019 (dovolávaje se výpisu ze seznamu přihlášených pohledávek z předchozího insolvenčního řízení dlužnice):

[1] dílčí pohledávku č. 1 ve výši 37.162 Kč (v prvním insolvenčním řízení šlo o dílčí pohledávku č. 3),

[2] dílčí pohledávku č. 2 ve výši 633 Kč (v prvním insolvenčním řízení šlo o dílčí pohledávku č. 4),

[3] dílčí pohledávku č. 3 ve výši 173.639 Kč (jež není předmětem tohoto sporu),

[4] dílčí pohledávku č. 4 ve výši 72.319,19 Kč (v prvním insolvenčním řízení šlo o dílčí pohledávku č. 6, jejíž část tam byla uhrazena),

[5] dílčí pohledávku č. 5 ve výši 1.299 Kč (v prvním insolvenčním řízení šlo o dílčí pohledávku č. 7),

[6] dílčí pohledávku č. 6 ve výši 211.972 Kč (jež není předmětem tohoto sporu),

[7] dílčí pohledávku č. 7 ve výši 26.741 Kč (v prvním insolvenčním řízení šlo o dílčí pohledávku č. 9),

[8] dílčí pohledávku č. 8 ve výši 455 Kč (v prvním insolvenčním řízení šlo o dílčí pohledávku č. 10),

[9] dílčí pohledávku č. 9 ve výši 74.968 Kč (jež není předmětem tohoto sporu),

[10] dílčí pohledávku č. 10 ve výši 27.425 Kč (v prvním insolvenčním řízení šlo o dílčí pohledávku č. 1),

[11] dílčí pohledávku č. 11 ve výši 26.645 Kč (v prvním insolvenčním řízení šlo o dílčí pohledávku č. 2).

Všechny tyto pohledávky přihlásil do insolvenčního řízení jako nevykonatelné.

25. Při přezkumném jednání, jež se konalo 28. 3. 2019, popřeli sporné pohledávky co do pravosti insolvenční správce i dlužnice, namítajíce promlčení.

26. Ve výše ustaveném skutkovém rámci jsou pro další úvahy Nejvyššího soudu rozhodná následující ustanovení:

§ 5

Zásady insolvenčního řízení

Insolvenční řízení spočívá zejména na těchto zásadách:

a/ insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů;

(...)

§ 308

(1) Insolvenční soud rozhodne i bez návrhu o zrušení konkursu

(...)

d/ zjistí-li, že pro uspokojení věřitelů je majetek dlužníka zcela nepostačující; přitom se nepřihlíží k věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám vyloučeným z majetkové podstaty.

(...)

§ 312

(...)

(4) na základě upraveného seznamu pohledávek lze po zrušení konkursu podat návrh na výkon rozhodnutí nebo exekuci pro zjištěnou neuspokojenou pohledávku, kterou dlužník nepopřel; toto právo se promlčí za 10 let od zrušení konkursu. To neplatí, jde-li o neuspokojenou pohledávku nebo její část, která zaniká podle § 311.

§ 418

(1) Insolvenční soud schválené oddlužení zruší a současně rozhodne o způsobu řešení dlužníkovra úpadku konkursem, jestliže

a/ dlužník neplní podstatné povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení, nebo

b/ se ukáže, že podstatnou část splátkového kalendáře nebude možné splnit, nebo

(...)

27. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení do 30. 6. 2017; ustanovení § 5 písm. a/, § 308 odst. 1 písm. d/ a § 312 odst. 4 insolvenčního zákona nedoznala změn ani později. Ustanovení § 418 insolvenčního zákona bylo s účinností od 1. 7. 2017 (novelou provedenou zákonem č. 64/2017 Sb.) doplněno mimo jiné tak, že za odstavce 3 byly vloženy nové odstavce 4 až 6, v tomto znění:

„(4) Insolvenční soud nerozhodne spolu se zrušením oddlužení o způsobu řešení dlužníkovra úpadku konkursem, zjistí-li, že majetek dlužníka, aniž se přihlíží k věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám vyloučeným z majetkové podstaty, je pro uspokojení věřitelů zcela nepostačující, ledaže

a/ návrh na povolení oddlužení byl podán společně s insolvenčním návrhem,

b/ dlužník požádal, aby byl způsobem řešení jeho úpadku konkurs, a

c/ zaplatil zálohu na náklady insolvenčního řízení, stanovil-li mu soud povinnost k její úhradě podle § 108 odst. 2 a 3.

(5) Jestliže insolvenční soud nerozhodne o způsobu dlužníkovra úpadku konkursem podle odstavce 4, insolvenční řízení zastaví; současně rozhodne o odměně insolvenčního správce a jeho nákladech a zproutí insolvenčního správce jeho funkce. Nebyla-li osobě podle § 390a odst. 1 písm. a/ dosud vyplacena odměna za sepis a podání návrhu na povolení oddlužení anebo také insolvenčního návrhu podle § 390a odst. 3, insolvenční soud současně uloží dlužníkovi povinnost ji uhradit, byla-li uplatněna podle § 390a odst. 5.

(6) na základě upraveného seznamu pohledávek lze po zastavení insolvenčního řízení zahájeného na základě insolvenčního návrhu podaného věřitelem podat návrh na výkon rozhodnutí nebo exekuci pro zjištěnou neuspokojenou pohledávku, kterou dlužník nepopřel; toto právo se promlčí za 10 let od zastavení řízení podle odstavce 5.“

28. S účinností od téhož data (od 1. 7. 2017) byla upravena ustanovení § 396 a § 405 insolvenčního zákona do následující podoby:

§ 396

(1) Jestliže insolvenční soud návrh na povolení oddlužení odmítne, vezme na vědomí jeho zpětvzetí nebo jej zamítne, může současně rozhodnout o způsobu řešení dlužníkovra úpadku konkursem pouze tehdy, jestliže

a/ návrh na povolení oddlužení nebyl podán společně s insolvenčním návrhem a insolvenční soud nezjistí, že majetek dlužníka, aniž se přihlíží k věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám vyloučeným z majetkové podstaty, je pro uspokojení věřitelů zcela nepostačující,

b/ návrh na povolení oddlužení byl podán společně s insolvenčním návrhem a insolvenční soud nezjistí, že majetek dlužníka, aniž se přihlíží k věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám vyloučeným z majetkové podstaty, je pro uspokojení věřitelů zcela nepostačující, nebo

c/ návrh na povolení oddlužení byl podán společně s insolvenčním návrhem a insolvenční soud zjistí, že majetek dlužníka, aniž se přihlíží k věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám vyloučeným z majetkové podstaty, je pro uspokojení věřitelů zcela nepostačující, a dlužník v návrhu na povolení oddlužení požádal, aby byl způsobem řešení jeho úpadku konkurs, a zaplatil zálohu na náklady insolvenčního řízení, stanovil-li mu soud povinnost k její úhradě podle § 108 odst. 2 a 3.

(2) Nepostupuje-li insolvenční soud podle odstavce 1, insolvenční řízení zastaví; bylo-li uplatněno právo na odměnu podle § 390a odst. 5, insolvenční soud současně dlužníkovi uloží povinnost uhradit osobě podle § 390a odst. 1 písm. a/ odměnu za sepis a podání návrhu na povolení oddlužení anebo také insolvenčního návrhu podle § 390a odst. 3, pokud odmítnutí nebo zamítnutí návrhu na povolení oddlužení nezavinila. Odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení mohou podat dlužník a přihlášení věřitelé; právní mocí rozhodnutí se insolvenční řízení končí.

(3) na základě upraveného seznamu pohledávek lze po zastavení insolvenčního řízení zahájeného na základě insolvenčního návrhu podaného věřitelem podat návrh na výkon rozhodnutí nebo exekuci pro zjištěnou neuspokojenou pohledávku, kterou dlužník nepopřel; toto právo se promlčí za 10 let od zastavení řízení podle odstavce 2.

§ 405

(...)

(2) Jestliže insolvenční soud oddlužení neschválí, rozhodne současně o způsobu řešení dlužníkova úpadku konkursem pouze tehdy, jestliže

a/ návrh na povolení oddlužení nebyl podán společně s insolvenčním návrhem a insolvenční soud nezjistí, že majetek dlužníka, aniž se přihlíží k věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám vyloučeným z majetkové podstaty, je pro uspokojení věřitelů zcela nepostačující,

b/ návrh na povolení oddlužení byl podán společně s insolvenčním návrhem a insolvenční soud nezjistí, že majetek dlužníka, aniž se přihlíží k věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám vyloučeným z majetkové podstaty, je pro uspokojení věřitelů zcela nepostačující, nebo

c/ návrh na povolení oddlužení byl podán společně s insolvenčním návrhem a insolvenční soud zjistí, že majetek dlužníka, aniž se přihlíží k věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám vyloučeným z majetkové podstaty, je pro uspokojení věřitelů zcela nepostačující, a dlužník na jednání s insolvenčním správcem podle § 410 odst. 2 požádal, aby byl způsobem řešení jeho úpadku konkurs, a zaplatil zálohu na náklady insolvenčního řízení, stanovil-li mu soud povinnost k její úhradě podle § 108 odst. 2 a 3.

(3) Nepostupuje-li insolvenční soud podle odstavce 2, insolvenční řízení zastaví; současně rozhodne o odměně insolvenčního správce a jeho nákladech a zproutí insolvenčního správce jeho funkce. Nebyla-li osobě podle § 390a odst. 1 písm. a/ dosud vyplacena odměna za sepis a podání návrhu na povolení oddlužení anebo také insolvenčního návrhu podle § 390a odst. 3, insolvenční soud současně uloží dlužníkovi povinnost ji uhradit, byla-li uplatněna podle § 390a odst. 5. Proti rozhodnutí o zastavení řízení mohou podat odvolání dlužník, insolvenční správce a přihlášení věřitelé; právní mocí rozhodnutí se insolvenční řízení končí.

(4) Na základě upraveného seznamu pohledávek lze po zastavení insolvenčního řízení zahájeného na základě insolvenčního návrhu podaného věřitelem podat návrh na výkon rozhodnutí nebo exekuci pro zjištěnou neuspokojenou pohledávku, kterou dlužník nepopřel; toto právo se promlčí za 10 let od zastavení řízení podle odstavce 3.

(...)

č. 32

29. Podle článku II. (Přechodná ustanovení) bodu 1., části první zákona č. 64/2017 Sb. se insolvenční zákon ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použije i pro insolvenční řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; právní účinky úkonů, které v insolvenčním řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány.

30. Ve shora popsaném skutkovém a právním rámci činí Nejvyšší soud k dovoláním položené otázce následující závěry:

31. Judikatura Nejvyššího soudu je především ustálena v závěru, že na oddlužení schválené do 30. 6. 2017 nelze aplikovat § 418 odst. 4 a 5 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017 [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, sen. zn. 29 NSČR 170/2018, uveřejněné pod číslem 102/2020 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 102/2020“)]. Právě tuto skutečnost bral zřejmě v potaz odvolací soud v napadeném rozhodnutí [zohlednil, že insolvenční soud pravomocně zastavil první insolvenční řízení podle § 418 odst. 5 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2017, ačkoliv tak vzhledem k době schválení oddlužení (29. 4. 2014) podle závěrů R 102/2020 neměl postupovat]. První otázkou k řešení pro Nejvyšší soud tudíž je, zda v případě, že insolvenční soud pravomocně (leč z pohledu ustálené judikatury chybně) zastaví první insolvenční řízení podle § 418 odst. 5 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2017, je pro posouzení otázky, zda seznam pohledávek je (může být) exekucním titulem, rozhodný insolvenční zákon v témže znění, nebo insolvenční zákon ve „správném“ znění (ve znění účinném do 30. června 2017). K tomu Nejvyšší soud uvádí, že okolnost, že insolvenční řízení bylo zastaveno podle insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017, nezbavuje soud (insolvenční soud) povinnosti zkoumat, zda pro posouzení jiné právní skutečnosti (zde právní skutečnosti spočívající v tom, že dlužnice nepopřela přihlášenou nevykonatelnou pohledávku žalobce) není rozhodné jiné znění insolvenčního zákona. Pro posouzení této právní skutečnosti má tudíž Nejvyšší soud za rozhodný (ve shodě s odvolacím soudem) insolvenční zákon ve znění účinném do 30. 6. 2017 (srov. opět R 102/2020).

32. Nejvyšší soud dále uvádí, že neshledává opodstatněnou dovolací námitku, podle níž o pohledávce bylo „pravomocně rozhodnuto“ tím, že byla zjištěna v průběhu prvního insolvenčního řízení (v jehož rámci ji uznal insolvenční správce i dlužnice) [srov. odstavec 11. výše]. Povahou seznamu přihlášených pohledávek coby exekučního titulu se Nejvyšší soud zabýval již v konkursních poměrech upravených zákonem č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále jen „ZKV“). Tak již v usnesení ze dne 27. 11. 2001, sp. zn. 29 Cdo 2780/2000, uveřejněném pod číslem 39/2002 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 39/2002“) vysvětlil, že seznam přihlášek (coby exekuční titul podle § 45 odst. 2 ZKV) je veřejnou listinou, která však nepředstavuje překážku, jež by po zrušení konkursu bránila projednání sporu o stejné plnění před orgánem, do jehož pravomoci náleží projednání takové věci. Také v poměrech upravených insolvenčním zákonem je seznam přihlášených pohledávek (srov. § 189 insolvenčního zákona) veřejnou listinou. Nejde o „rozhodnutí“, proto je nesprávné o něm uvažovat jako o právní skutečnosti, která vytváří „překážku věci pravomocně rozhodnuté“, a proto i v insolvenčních poměrech platí, že seznam přihlášených pohledávek ani tam, kde se stal exekučním titulem pro přihlášenou nevykonatelnou pohledávku, kterou dlužník nepopřel, nepředstavuje překážku, jež by po zrušení konkursu bránila projednání sporu o stejné plnění před orgánem, do jehož pravomoci náleží projednání takové věci (nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté). Ostatně, exekučním titulem pro přihlášenou pohledávku, kterou dlužník nepopřel, se takový seznam může stát i tehdy, přihlašuje-li věřitel již vykonatelnou pohledávku [Ihostejno, zda jde o pohledávku vykonatelnou na základě pravomocného rozhodnutí příslušného orgánu nebo o pohledávku vykonatelnou na základě jiné veřejné listiny (např. notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti)]. Přitom popření pohledávky dlužníkem zabrání tomu, aby upravený seznam přihlášených pohledávek sloužil jako exekuční titul i tehdy, bude-li pohledávka v insolvenčním řízení jinak zjištěna. Srov. k tomu např. též odstavec 24. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2018, sen. zn. 29 ICdo 121/2016, uveřejněného pod číslem 117/2019 Sb. rozh. obč. V něm Nejvyšší soud ozřejmil, že:

„(...) i v případě, že dlužníkem popřena pohledávka je zjištěna, ať už proto, že je úpadek řešen konkursem, v jehož rámci nemá popření pohledávky dlužníkem vliv na její zjištění (§ 201 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona), nebo proto, že je úpadek řešen oddlužením a věřitel uspěl se svou určovací žalobou vůči popírajícímu dlužníku (§ 201 odst. 1 písm. d/ insolvenčního zákona), má popření pohledávky dlužníkem vždy za následek, že v rozsahu popření není upravený seznam přihlášených pohledávek exekučním titulem. Tento zvláštní důsledek popření pohledávky dlužníkem není možné nijak zvrátit (...).“

33. Již v usnesení velkého senátu svého občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 14. 3. 2012, sp. zn. 31 Cdo 374/2010, uveřejněném pod číslem 82/2012 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 82/2012“), Nejvyšší soud při výkladu § 45 odst. 2 ZKV ve vazbě na zkoumání otázky, v kterých případech zrušení konkursu může být seznam přihlášek exekučním titulem, vysvětlil, že:

„Smyslu vykládané úpravy se jinak neprotiví, aby v zájmu umenšení zbytečných soudních sporů vedených pro ‚nesporné‘ pohledávky zakládala nečinnost dlužníka (úpadece) při přezkumu přihlášené pohledávky konkursního věřitele

[spočívající v tom, že dlužník (úpadce) pohledávku ‚výslovně nepopřel‘] možnost konkursního věřitele vést pro jinak zjištěnou pohledávku výkon rozhodnutí nebo exekuci bez zřetele k tomu, že konkurs na majetek dlužníka byl zrušen z jiného důvodu, než po splnění rozvrhového usnesení.“

34. Díkce § 312 odst. 4 insolvenčního zákona se pak (s výjimkou výslovného určení délky promlčecí doby ve větě první a věty druhé) v zásadě neliší od textu § 45 odst. 2 ZKV (ve znění vykládaném v R 82/2012).

35. K vlastní aplikaci pravidla formulovaného v § 312 odst. 4 insolvenčního zákona v poměrech, v nichž skončení insolvenčního řízení předcházelo řešení úpadku dlužníka oddlužením, Nejvyšší soud uvádí, že v době do 30. června 2017 nebylo zapotřebí zabývat se otázkou, zda upravený seznam přihlášených pohledávek může sloužit jako exekuční titul pro zjištěnou neuspokojenou pohledávku, kterou dlužník nepopřel, jindy než po zrušení konkursu. Jak u reorganizace, tak u oddlužení, totiž platilo (u reorganizace stále platí), že neprobíhalo-li sanační řešení úpadku dlužníka řádně, docházelo k jeho přeměně v konkurs (srov. § 363, § 405 odst. 2 a § 418 insolvenčního zákona, v tehdejší znění). Při úspěchu reorganizace či oddlužení pak pravidlo obdobné tomu, jež je formulováno v § 312 odst. 4 insolvenčního zákona, nebylo v zásadě zapotřebí vzhledem k úpravě obsažené v § 356, § 360 a § 414 insolvenčního zákona (byť v případě oddlužení s výjimkami plynoucími z § 416 insolvenčního zákona).

36. Důvodová zpráva k vládnímu návrhu pozdějšího zákona č. 64/2017 Sb., který projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 7. volebním období 2013 - 2017 jako tisk č. 785, ve své zvláštní části [K bodu 84, 94, 95, 106 až 108 (§ 396, § 405 odst. 2 až 4 a § 418 odst. 4 až 6 a 8)] vskutku obsahuje pasáž citovanou odvolacím soudem (srov. odstavec 6. výše). Oproti odvolacímu soudu ovšem Nejvyšší soud neshledal důvod interpretovat na tomto základě práva a povinnosti účastníků insolvenčního řízení (věřitele, jehož nevykonatelnou a zjištěnou pohledávku dlužnice v předchozím insolvenčním řízení nepopřela, na straně jedné a dlužnice na straně druhé) způsobem, jakým tak učinil insolvenční soud.

37. S přihlédnutím k dikci ustanovení § 396, § 405 a § 418 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2017, nemá ani Nejvyšší soud pochyb o tom, že úprava, která v případech, v nichž je dán důvod nezahajovat režim řešení úpadku dlužníka oddlužením (nepovolovat oddlužení), nebo povolené oddlužení ukončit (před anebo po schválení oddlužení), při současné majetkové nedostatečnosti dlužníka v intenzitě odpovídající dikci § 308 odst. 1 písm. d/ insolvenčního zákona, ústí ve vydání usnesení o zastavení insolvenčního řízení, má podle záměru zákonodárce vést ke zjednodušení (zkrácení) celého procesu tam, kde je již v době rozhodování insolvenčního soudu (o nepovolení oddlužení nebo o jeho zrušení) zjevné, že po prohlášení konkursu dojde k jeho zrušení podle § 308 odst. 1 písm. d/ insolvenčního zákona (srov. opět zmíněná pasáž důvodové zprávy).

38. Má-li usnesení o zastavení insolvenčního řízení podle § 396 odst. 2, § 405 odst. 3 a § 418 odst. 5 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2017, tžž účel jako prohlášení konkursu na majetek dlužníka a jeho následné zrušení podle § 308 odst. 1 písm. d/ insolvenčního zákona (je-li usnesení o zastavení insolvenčního řízení v těchto

případech „náhradou“ za usnesení o prohlášení konkursu a usnesení o zrušení konkursu na majetek dlužníka proto, že pro uspokojení věřitelů je majetek dlužníka zcela nepostačující), pak odtud také plyne, že z hlediska účinků nepopření zjištěné pohledávky dlužníkem na tom přihlášený věřitel nemůže být (neměl by být) hůře, než kdyby insolvenční soud konkurs na majetek dlužníka nejprve prohlásil a poté zrušil dle § 308 odst. 1 písm. d/ insolvenčního zákona. V poměrech dané věci pak řečené platí tím více, že insolvenční soud zastavil insolvenční řízení (namísto toho, aby prohlásil konkurs na majetek dlužnice a následně jej případně zrušil dle § 308 odst. 1 písm. d/ insolvenčního zákona) v rozporu s tím, co o povaze přechodných ustanovení k zákonu č. 64/2017 Sb. ve vazbě na dříve schválená oddlužení vyložil Nejvyšší soud v R 102/2020. Jinak řečeno, kdyby insolvenční soud v předchozím insolvenčním řízení postupoval správně, nebylo by žádných pochyb o tom, že tam pro zjištěnou a dosud neuspokojenou pohledávku dovolatele, kterou dlužnice tehdy nepopřela, je upravený seznam přihlášených pohledávek vzešlý z onoho insolvenčního řízení exekučním titulem dle § 312 odst. 4 insolvenčního zákona, pro jehož uplatnění platí desetiletá promlčecí doba.

39. Dovolání je již proto důvodné.

40. Napadené rozhodnutí by nicméně neobstálo, i kdyby pro posouzení účinků právní skutečnosti spočívající v tom, že v předchozím insolvenčním řízení dlužnice nepopřela zjištěnou nevykonatelnou pohledávku dovolatele, byl rozhodný [vzhledem k tomu, jakým způsobem insolvenční soud ono insolvenční řízení ukončil (lhotejně, že v rozporu s R 102/2020)] insolvenční zákon ve znění účinném od 1. 7. 2017.

41. Je-li (totiž) usnesení o zastavení insolvenčního řízení podle § 396 odst. 2, § 405 odst. 3, nebo § 418 odst. 5 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2017, „náhradou“ za usnesení o prohlášení konkursu a usnesení o zrušení konkursu na majetek dlužníka proto, že pro uspokojení věřitelů je majetek dlužníka zcela nepostačující (§ 308 odst. 1 písm. d/ insolvenčního zákona) [srov. argumentaci v odstavcích 37. a 38. odůvodnění], pak je mylný předpoklad, že úpravou obsaženou v § 396 odst. 3, § 405 odst. 4 a § 418 odst. 6 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2017, je zaplňována chybějící mezera v právu [která by vznikla, kdyby zákonodárce přijal úpravu o zastavování insolvenčního řízení, aniž by se výslovně vyjádřil, zda seznam přihlášených pohledávek v takovém případě má (může) sloužit jako exekuční titul ohledně zjištěné pohledávky přihlášeného věřitele, kterou dlužník nepopřel]. Ve skutečnosti již zákonodárcem deklarovaný a úpravou obsaženou v § 396 odst. 1, § 405 odst. 2 a § 418 odst. 4 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. července 2017, zřetelně projevený záměr nahradit v uvedených případech usnesením o zastavení insolvenčního řízení usnesení o prohlášení konkursu a usnesení o zrušení konkursu na majetek dlužníka proto, že pro uspokojení věřitelů je majetek dlužníka zcela nepostačující, sám o sobě postačuje jako důvod pro aplikaci § 312 odst. 4 insolvenčního zákona též při zastavení insolvenčního řízení podle § 396 odst. 2, § 405 odst. 3, nebo § 418 odst. 5 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2017.

42. Z toho, že zákonodárce postavil najisto úpravou obsaženou v § 396 odst. 3, § 405 odst. 4 a § 418 odst. 6 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2017, že po zastavení insolvenčního řízení (podle § 396 odst. 2, § 405 odst. 3, nebo § 418 odst. 5 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2017) lze na základě upraveného

seznamu pohledávek podat návrh na výkon rozhodnutí nebo exekuci pro zjištěnou neuspokojenou pohledávku, kterou dlužník nepopřel, jestliže šlo o insolvenční řízení zahájené na základě insolvenčního návrhu podaného věřitelem, tak bez dalšího neplyne, že takový seznam nemůže být exekučním titulem, půjde-li o insolvenční řízení zahájené insolvenčním návrhem dlužníka. Ani při posouzení této otázky nelze pominout účel insolvenčního zákona. Ten je vymezen (při absenci výslovné úpravy – na rozdíl od ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání) zejména předmětem úpravy, jímž je řešení úpadku a hrozícího úpadku dlužníka soudním řízením některým ze stanovených způsobů tak, aby došlo k uspořádání majetkových vztahů k osobám dotčeným dlužníkovým úpadkem nebo hrozícím úpadkem a k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužníkových věřitelů (§ 1 písm. a/ insolvenčního zákona) a oddlužení dlužníka (§ 1 písm. b/ insolvenčního zákona). Při posouzení účelu insolvenčního zákona je dále nutné respektovat zásadu vyjádřenou v ustanovení § 5 písm. a/ insolvenčního zákona. Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2013, sen. zn. 29 NSČR 14/2012, uveřejněné pod číslem 76/2013 Sb. rozh. obč. K účelu insolvenčního řízení srov. dále i důvody nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/10, ve věci návrhu na zrušení některých ustanovení zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), ve znění pozdějších předpisů, uveřejněného pod číslem 241/2010 Sb. (srov. zejména odstavec 52. nálezu); náleze je (stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Ústavního soudu.

43. Z hlediska účinků, jež s sebou přináší po rozhodnutí o úpadku dlužníka, tedy po skončení první (přípravné) fáze insolvenčního řízení (k jednotlivým fázím insolvenčního řízení srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 2. 2016, sen. zn. 29 ICdo 16/2016, uveřejněné pod číslem 32/2017 Sb. rozh. obč.), rozhodování insolvenčního soudu nebo postupy jiných procesních subjektů (§ 9 insolvenčního zákona) v procesu zjišťování pohledávek přihlášených věřitelů, insolvenční zákon neobsahuje (ani nemá obsahovat) pravidla, jež by účinky takových rozhodnutí nebo procesních úkonů jiných procesních subjektů formulovala jinak podle toho, kdo insolvenční řízení zahájil. Podstatné je, že byl zjištěn úpadek (nebo hrozící úpadek) dlužníka, který dokládá jeho neschopnost uspokojit řádně a včas pohledávky všech jeho věřitelů.

44. Také v poměrech insolvenční úpravy pak platí závěr, který velký senát obchodního kolegia Nejvyššího soudu přijal ve výše citovaném R 82/2012 k výkladu § 45 odst. 2 ZKV, totiž závěr, že je-li dlužník nečinný při přezkumu pohledávky přihlášeného věřitele (nepopře ji), je to, že věřitel má možnost vést po zrušení konkursu pro jinak zjištěnou (leč dosud zcela nebo vůbec neuspokojenou) pohledávku výkon rozhodnutí nebo exekuci na základě seznamu přihlášených pohledávek, v zájmu umenšení zbytečných soudních sporů (není-li o pohledávce mezi věřitelem a dlužníkem žádného sporu, není zapotřebí se o ni soudit). Důvod nerozlišovat u „nesporných“ (rozuměj mezi dlužníkem a věřitelem nesporných) zjištěných pohledávek způsobilost upraveného seznamu přihlášených pohledávek coby exekučního titulu (v těch případech, v nichž insolvenční řízení končí způsobem, jenž nahrazuje usnesení o zrušení konkursu podle § 308 odst. 1 písm. d/ insolvenčního zákona) podle toho, zda insolvenčním návrhovatelem je věřitel nebo dlužník, posiluje rovněž nemožnost věřitele opatřit si exekuční titul v průběhu insolvenčního řízení jinak. Zákaz uplatnit nevykonatelnou pohledávku, kterou lze

přihlásit, v průběhu insolvenčního řízení (poté, co nastaly účinky spojené s jeho zahájením) žalobou u obecného soudu (a exekuční titul si takto „pořídít“), obsažený v § 109 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona, též není závislý na tom, či insolvenční návrh takový účinek vyvolal (na tom, zda insolvenčním návrhovatelem je věřitel nebo dlužník).

45. Kdyby ustanovení § 396 odst. 3, § 405 odst. 4 a § 418 odst. 6 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2017, byla vykládána tak, že (současně) vylučují upravený seznam pohledávek jako způsobilý exekuční titul, je-li insolvenčním návrhovatelem pouze dlužník, šlo by o výklad neodůvodněně zakládající nerovnost v základních právech a povinnostech účastníků insolvenčního řízení, nadto o výklad odporující jedné ze základních zásad insolvenčního řízení (vyjádřené v § 5 písm. a/ insolvenčního zákona). V této souvislosti Nejvyšší soud připomíná judikaturu Ústavního soudu, ve které se zdůrazňuje, že v demokratickém materiálně pojímaném právním státě, založeném na myšlence spravedlnosti, představují základní práva a svobody korektiv jak obsahu právních norem, tak i jejich interpretace a aplikace. Proto je úkolem soudce v podmínkách materiálního právního státu nalézt řešení, které by zajišťovalo maximální realizaci základních práv účastníků sporu, a není-li to možné, rozhodnout v souladu s obecnou ideou spravedlnosti, respektive dle obecného přirozenoprávního principu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2009, sp. zn. II. ÚS 2048/09, uveřejněný pod číslem 232/2009 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). Obecné soudy nejsou absolutně vázány doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku, a povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. důvody nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, uveřejněného pod číslem 13/1997 Sb.).

46. Nejvyšší soud na tomto základě uzavírá, že na základě upraveného seznamu pohledávek lze po zastavení insolvenčního řízení podle § § 396 odst. 2, § 405 odst. 3, nebo § 418 odst. 5 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2017, podat návrh na výkon rozhodnutí nebo exekuci pro zjištěnou neuspokojenou pohledávku, kterou dlužník nepopřel, i tehdy, je-li insolvenčním návrhovatelem pouze dlužník; toto právo se promlčí za 10 let od zastavení řízení.

47. Pohledávka dovolatele sestávající z dílčích pohledávek, které dlužnice v předchozím insolvenčním řízení (v němž byly zjištěny) nepopřela, a které v uplatněném rozsahu dosud nebyly uspokojeny, tedy zjevně není promlčena.

48. S přihlédnutím k tomu, že napadené rozhodnutí neobstálo a že dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout (§ 243d odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí změnil tak, že rozsudek insolvenčního soudu se potvrzuje. K tomu Nejvyšší soud připomíná, že odvolací řízení (jakož i následné dovolací řízení) již probíhalo pouze mezi žalobcem a dlužnicí (druhou žalovanou).

Č. 33

Znalec (znalecký ústav), který již v řízení formuloval odborný názor vyvolávající pochybnosti soudu o správnosti (jiného) znaleckého posudku podaného v řízení, není jen proto vyloučen z podání revizního znaleckého posudku podle § 11 zákona č. 36/1967 Sb. (též podle § 14 odst. 1 ve spojení s § 17 o. s. ř.). Revizní znalecký posudek však nemůže podat, neboť není „jiným znalcem“ ve smyslu § 127 odst. 2 o. s. ř.

Znalecký posudek, Podjatost

§ 127 odst. 2 o. s. ř., § 17 o. s. ř., § 14 odst. 1 o. s. ř., § 11 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb.

Č. 33

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2021, sp. zn. 32 Cdo 3443/2019, ECLI:CZ:NS:2021:32.CDO.3443.2019.3

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 12. 2018, sp. zn. 2 Cmo 202/2015, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. V řízení se žalobkyně domáhala vůči žalovanému zaplacení částky 12 152 393 Kč a směnečné odměny 40 508 Kč z titulu nezaplacené směnky vystavené žalovaným v K. dne 18. 7. 2011 na řad žalobkyně s doložkou bez protestu na částku 12 152 393 Kč splatnou dne 1. 10. 2012 u žalobkyně. Městský soud v Praze dne 22. 2. 2013 vydal směnečný platební rozkaz č. j. 56 Cm 27/2013-27, vůči němuž žalovaný podal námitky. Městský soud v Praze poté rozsudkem ze dne 25. 11. 2014, č. j. 56 Cm 27/2013-380, zrušil shora označený směnečný platební rozkaz v celém rozsahu (první výrok) a rozhodl o povinnosti žalobkyně k náhradě nákladů řízení žalovanému (druhý výrok) a státu (třetí výrok).

2. Soud prvního stupně po skutkové stránce vyšel ze zjištění, že směnka vystavená žalovaným dne 18. 7. 2011 označená č. 18/07/2011 obsahuje bezpodmínečný slib žalovaného zaplatit na řad žalobkyně bez protestu dne 1. 10. 2010 směnečnou sumu 12 152 393 Kč v místě placení na adrese žalobkyně. Směnka zajišťovala úhradu kupní ceny za dodávky podle dvou kupních smluv č. 1501104764 a č. 1501104760 uzavřených mezi společností R., a žalobkyní. Předmětem těchto kupních smluv (uzavřených žalobkyní jakožto prodávající a společností R., jakožto kupující) bylo dodání betonu v požadované kvalitě (či vlastnostech) dle jednotlivých objednávek kupujícího. Soud prvního stupně dále zjistil, že žalobkyně měla na základě uvedených kupních smluv dodat betonové směsi pro výstavbu drátkobetonových podlah na stavbě „LEGO K. FUTURE DEVELOPMENT“, na které společnost R., vystupovala jako subdodavatel. V halách SO 56

a 57 byly zjištěny vady podlahy (dutá místa, praskliny). Generální dodavatel stavby společnost M., a. s., přistoupila k vybourání a nové realizaci podlah za pomoci třetí osoby, přičemž uplatnila u společnosti R., nárok na náhradu škody ve výši 21 000 000 Kč (kromě dříve vznesených nároků na slevu z ceny díla ve výši 8 244 395,32 Kč a smluvní pokutu ve výši 11 777 707,60 Kč). Na základě dohody o narovnání ze dne 10. 1. 2013 se společnost R., zavázala společnosti M., a. s., uhradit částku 42 297 628,58 Kč. Žalobkyně vyzvala společnost R., k úhradě pohledávky ve výši 18 096 189 Kč odpovídající nedoplatkům kupních cen za dodání betonové směsi dle kupní smlouvy. Společnost R., v přesvědčení, že ke vzniku její škody došlo v důsledku vad betonové směsi dodané žalobkyní, vznesla dne 30. 7. 2012 vůči žalobkyni nárok na náhradu škody ve výši 20 172 102 Kč a tuto pohledávku započítala proti shora uvedené pohledávce žalobkyně a vyzvala žalobkyni k úhradě rozdílu. V řízení bylo sporné, zda žalobkyně dodala společnosti R., vadný beton či nikoli. K zjištění této skutečnosti provedl soud prvního stupně rozsáhlé dokazování výpověďmi svědků, listinnými důkazy (mimo jiné závěrečnou zprávou Fakulty stavební Vysokého učení technického v B. ze dne 1. 11. 2012, výslechem doc. P. S. jako jednoho ze zpracovatelů této zprávy, expertní zprávou č. 120219J Kloknerova ústavu Českého vysokého učení technického v P., dále jen „Kloknerův ústav“, ze dne 26. 8. 2012, posudky doc. Ing. J. D., CSc. č. 528/17/2012 a č. 553/3/2013 a jeho výslechem), znaleckým posudkem Ing. T. H. č. 639-32-2013 a znaleckým posudkem Fakulty chemické, Centra materiálového výzkumu Vysokého učení technického v B. (dále jen „FCH VUT B.“), který soud vyžádal, včetně výsledku zástupce tohoto ústavu. Zabýval se vzájemnými rozpory mezi těmito důkazy a dospěl k závěru, že žalobkyní dodaná betonová směs byla vadná. Vyšel přitom zejména ze zjištění znaleckého posudku posledně jmenovaného, který korespondoval se závěry znalce Ing. H., naopak závěry expertní zprávy Kloknerova ústavu měl za vyvrácené dalšími provedenými důkazy a neshledal důvod pro zadání revizního znaleckého posudku, jehož vypracování navrhla žalobkyně.

3. Na podkladě těchto skutkových zjištění soud prvního stupně konstatoval, že společnosti R., vznikla majetková újma, jež je v příčinné souvislosti s porušením povinnosti žalobkyně. Uzavřel, že v důsledku započtení došlo k zániku pohledávky žalobkyně vůči této společnosti, a proto žalovaný, jenž vystavil předmětnou blankosměnku k zajištění pohledávek žalobkyně vůči této společnosti, není povinen směnku znějíci na směnečnou sumu ve výši 12 152 393 Kč žalobkyni uhradit.

4. Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným rozhodnutím změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že směnečný platební rozkaz ponechal v platnosti (výrok I), a rozhodl o povinnosti žalovaného a vedlejší účastnice zaplatit společně a nerozdílně žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 141 480,50 Kč a 4 291,44 EUR (výrok II) a státu na náhradě nákladů řízení částky 267 692,50 Kč a 20 328 Kč (výroky III a IV).

5. Odvolací soud zčásti vycházel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně a zčásti dokazování sám doplnil. Žalobkyně v průběhu odvolacího řízení předložila k důkazu revizní znalecký posudek zpracovaný Kloknerovým ústavem č. 863/2015/1500J068 ze dne 26. 10. 2015 a znalecký posudek téhož ústavu č. 864/2015/1500J069 ze dne 30. 6. 2015. Druhý jmenovaný posudek odvolací soud nepovažoval za revizní znalecký posudek, měl jej za nepřipustnou novou skutečnost

v odvolacím řízení a dokazování jím neprováděl. Dále žalobkyně odvolacímu soudu předložila znalecký posudek č. 20-10/2015 Technického a skúšobného ústavu stavebného, n. o., B. (dále jen „TSÚS B.“) ze dne 29. 9. 2015, Doplněk č. 1 k tomuto znaleckému posudku a revizní znalecký posudek téhož ústavu č. 10-11/2015 ze dne 23. 9. 2015. Žalovaný vznesl námitku podjatosti znalců Kloknerova ústavu. Odvolací soud usnesením ze dne 18. 1. 2018, č. j. 2 Cmo 202/2015-885, rozhodl tak, že Kloknerův ústav není vyloučen z podání revizního znaleckého posudku v této věci. Žalovaný nadále považoval Kloknerův ústav (a jeho znalce) za podjatý a vyloučený z podání revizního znaleckého posudku a navrhl, aby bylo odvolacím soudem doplněno dokazování o zpracování dalšího revizního znaleckého posudku (nezávislým ústavem – Českým vysokým učením technickým v P., Fakultou stavební). Tomuto návrhu odvolací soud nevyhověl, neboť po provedení důkazu revizními znaleckými posudky a výslechu jednoho ze zpracovatelů revizního znaleckého posudku Kloknerova ústavu doc. Ing. J. K., Ph.D., neměl o příčinách vzniku poruch drátkobetonových podlah pochybnosti, současně takto navrhovaný posudek považoval za novou skutečnost uplatněnou v odvolacím řízení v rozporu s ustanovením § 205a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „o. s. ř.“). Odvolací soud uzavřel, že výše citovanými důkazy byly vyvráceny závěry znaleckého posudku FCH VUT B., Závěrečné zprávy Fakulty stavební Vysokého učení technického v B. ze dne 1. 11. 2012 a předběžného znaleckého posudku Ing. T. H. č. 639-32-2013, ve kterých byly prezentovány shodné závěry jako v posudku FCH VUT B., které poukazovaly na pochybení na straně žalobkyně. Podle odvolacího soudu tak bylo revizními znaleckými posudky jednoznačně prokázáno, že žalobkyni dodaná betonová směs nebyla vadná.

6. Na podkladě těchto zjištění odvolací soud dovodil, že společnost R., neměla vůči žalobkyni pohledávku, kterou by mohla započíst. Jelikož pohledávka žalobkyně nemohla započtením zaniknout, byla žalobkyně podle vyplňovacího prohlášení oprávněna doplnit do blankosměnky datum splatnosti a směnečný peníz a žalovaný jako výstavce směnky vlastní byl povinen při splatnosti směnečný peníz uhradit. Výše směnečného peníže přitom sama o sobě nebyla mezi účastníky sporná.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

7. Proti rozsudku odvolacího soudu, výslovně v celém rozsahu, podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost spatřuje v tom, že napadený rozsudek závisí na vyřešení otázek, zda „1) je znalec, který by měl v revizním znaleckém posudku revidovat vlastní závěry a odborné názory, vyloučen z podání tohoto revizního znaleckého posudku, 2) může odvolací soud na základě důkazů provedených v odvolacím řízení dospět k jiným skutkovým zjištěním, než ke kterým dospěl soud prvního stupně, a z tohoto důvodu změnit rozhodnutí soudu prvního stupně, aniž by znovu provedl důkazy provedené před soudem prvního stupně, 3) může odvolací soud na základě důkazů provedených v odvolacím řízení dospět k jiným skutkovým zjištěním, než ke kterým dospěl soud prvního stupně, k jinému právnímu posouzení, než ke kterému dospěl soud prvního stupně, a z tohoto důvodu změnit rozhodnutí soudu prvního stupně, aniž by účastníky seznámil se svým právním názorem a vyzval účastníka ve smyslu ustanovení § 118a občanského soudního řádu“. První otázku považuje žalovaný za dosud neřešenou

v rozhodovací praxi dovolacího soudu a při řešení zbylých dvou otázek se podle něj odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe. Namítá nesprávné právní posouzení věci a navrhuje, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

8. K první otázce žalovaný poukazuje na to, že žalobkyně v průběhu řízení před soudem prvního stupně předložila expertní zprávu Kloknerova ústavu č. 120219J KÚ ze dne 26. 8. 2012, jejímiž autory jsou Ing. V. V., CSc., a doc. Ing. J. K., Ph.D., a kterou soud prvního stupně provedl k důkazu a hodnotil její závěry, přičemž odborné závěry Kloknerova ústavu ve prospěch žalobkyně byly prezentovány v řízení před soudem prvního stupně také ve vyjádření Kloknerova ústavu ke konzistenci betonové směsi označené C20/25 XC1 S3 ze dne 31. 10. 2014, které je rovněž podepsáno doc. Ing. J. K., Ph.D. V odvolacím řízení poté žalobkyně předložila revizní znalecký posudek zpracovaný Kloknerovým ústavem (také další znalecký posudek zpracovaný tímto ústavem), v jehož zadání bylo mimo jiné posouzení (revize) znaleckých posudků a zpráv vydaných v průběhu zjišťování příčin poruchy podlahy. Žalovaný přitom zdůrazňuje, že autory revizního znaleckého posudku jsou doc. Ing. J. K., Ph.D., a Ing. M. R., a jednou ze zpráv, jež měla být podle zadání předmětem revizního posouzení, je právě zpráva samotného Kloknerova ústavu vypracovaná doc. Ing. J. K., Ph.D., která je v rozporu se závěry znaleckého posudku FCH VUT v B., jehož vypracování zadal soud prvního stupně. Žalovaný podrobně argumentuje ve prospěch názoru, že znalci Kloknerova ústavu proto měli být ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů (zrušeného ke dni 1. 1. 2021), vyloučeni z podání revizního znaleckého posudku pro jejich poměr k věci. Podle žalovaného je nepřijatelné, aby znalec v (revizním) znaleckém posudku revidující své vlastní závěry nebyl z podání takového posudku vyloučen pro pochybnosti o jeho nepodjatosti. Podotýká, že smysl revizního znaleckého zkoumání v občanském soudním řízení by se vytratil, pokud by účastníci mohli v řízení předkládat „revizní“ znalecké posudky zpracované stejnými znalci. Má za to, že nesprávné právní posouzení této otázky mělo za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť odvolací soud své závěry založil prakticky jen na znaleckém posudku Kloknerova ústavu. Je podle něj zřejmé, že „revizní znalecký posudek, jehož předmětem je revizní posouzení expertní zprávy, vypracované znalci stejného znaleckého ústavu, jehož znalci zpracovávali revizní znalecký posudek, nemůže být v řízení způsobilým důkazem, neboť u těchto znalců je dána důvodná pochybnost o jejich nepodjatosti a jsou proto z podání znaleckého posudku vyloučeni“. Zdůrazňuje, že (v principu) shodnou situaci řešil Nejvyšší soud ČSR v trestní věci v rozhodnutí ze dne 23. 1. 1984, sp. zn. 5 To 1/84. Ohledně nezpůsobilosti znaleckého posudku vypracovaného vyloučeným znalcem jako důkazu, na jehož základě by bylo možné učinit skutková zjištění soudu, přitom poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2616/2013, uveřejněný pod č. 10/2014 Sb. rozh. obč. (správně uveřejněný pod číslem 109/2014 Sb. rozh. obč., dále jen „R 109/2014“).

9. Ve vztahu ke druhé otázce žalovaný vytýká odvolacímu soudu, že se odchýlil od judikatury Nejvyššího soudu (současně cituje i nálezy Ústavního soudu) reprezentované rozsudky ze dne 12. 4. 2017, sp. zn. 22 Cdo 5421/2016, a ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 33 Cdo 5121/2008 (jež jsou veřejnosti dostupné – stejně jako dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu – na <http://www.nsoud.cz>), pokud nezopakoval

dokazování, na základě kterého soud prvního stupně dospěl ke svým skutkovým zjištěním, a pouze na základě žalobkyní doplněných znaleckých posudků dospěl ke skutkovým zjištěním zcela opačným. Hodnotil tak důkazy provedené před soudem prvního stupně (mezi kterými nebyly „jen“ znalecké posudky, ale i výpovědi znalců a svědecké výpovědi) jinak než soud prvního stupně bez toho, že by jediný z těchto důkazů provedl. Je také přesvědčen, že odvolací soud nemohl provést důkaz revizním znaleckým posudkem, aniž by předtím měl pochybnosti o správnosti znaleckého posudku. Aby však mohl vůbec získat pochybnosti o správnosti znaleckých posudků provedených před soudem prvního stupně, musel by podle žalovaného nejprve tyto znalecké posudky znovu číst a znovu provést důkaz výslechy znalců.

10. Ke třetí otázce žalovaný namítá, že odvolací soud řízení zatížil vadou, pokud v průběhu odvolacího řízení nesdělil účastníkům jakýkoliv právní názor na danou věc (nesplnil svou procesní povinnost podle § 118a o. s. ř.), neuvedl, k jakým skutkovým zjištěním dospěl na základě důkazů provedených v odvolacím řízení, a nedal žalovanému možnost se k odlišnému skutkovému a právnímu posouzení věci odvolacím soudem vyjádřit, tj. nedal mu možnost učinit návrhy na doplnění dokazování směřující k prokázání konkrétních skutkových tvrzení. Tvrdí tak porušení zásady předvídatelnosti soudních rozhodnutí, čímž podle něj odvolací soud porušil právo na spravedlivý proces a odchýlil se od nálezů Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2016, sp. zn. III. ÚS 3317/15, a ze dne 22. 7. 2010, sp. zn. II. ÚS 762/10.

11. Žalobkyně navrhuje dovolání odmítnout, neboť žalovaný nevymezil v dovolání dovolací důvod. Jeho argumentace je podle ní vztažena toliko k přípustnosti dovolání. Dále poukazuje na to, že žalovaný tvrdí existenci vad řízení, které podle rozhodovací praxe dovolacího soudu nemohou založit přípustnost dovolání, že nesprávně interpretoval průběh řízení, neboť Kloknerův ústav v předmětném znaleckém posudku nerevidoval svoje vlastní závěry. Otázku vymezenou žalovaným považuje za hypotetickou, která pro posouzení přípustnosti dovolání nemá žádný význam, neboť obsah předmětného revizního znaleckého posudku byl jiný. Ve vztahu k druhé otázce poznamenává, že odvolací soud nevycházel ze znaleckých posudků, které byly provedeny před soudem prvního stupně, neboť pochyboval o jejich věcné správnosti, přičemž revizní znalecké posudky tuto věcnou nesprávnost prokázaly. Zdůraznila, že odvolací řízení nesupluje řízení před soudem prvního stupně, a vyslovila přesvědčení, že odvolací soud nebyl povinen provést dokazování znaleckými posudky, kterými prováděl dokazování soud prvního stupně. Žalobkyně též nepovažuje právní závěry odvolacího soudu ani jeho skutková zjištění za překvapivé, neboť prováděním revizních znaleckých posudků dal odvolací soud najevo, že ke znaleckému dokazování v prvoinstančním řízení má výhrady.

III.

Přípustnost dovolání

12. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 2. 2019 (srov. čl. II bod 1 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů,

a některé další zákony a čl. IV a XII zákona č. 287/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

13. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

14. Přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. nemohou založit druhá ani třetí otázka, neboť takové otázky odvolací soud neřešil. Prostřednictvím této argumentace žalovaný fakticky namítá vady řízení před odvolacím soudem, které však samy o sobě nejsou způsobilým dovolacím důvodem a přípustnost dovolání založit nemohou. K vadám řízení dovolací soud přihlédně pouze v případě přípustného dovolání (srov. § 242 odst. 3 větu druhou o. s. ř.).

15. Spatřuje-li navíc žalovaný ve vztahu ke třetí otázce přípustnost dovolání též v rozporu s judikaturou Ústavního soudu a v porušení práva na spravedlivý proces (v porušení zásady předvídatelnosti soudních rozhodnutí), nelze jeho námitkám přisvědčit. Z průběhu řízení je zjevné, že rozhodnutí odvolacího soudu nebylo překvapivé, neboť již z rozhodnutí soudu prvního stupně bylo zřejmé, že právní posouzení věci je závislé na zjištění skutečnosti, zda žalobkyní dodaná betonová směs byla vadná či nikoliv. K této skutečnosti se strany vyjadřovaly i v průběhu odvolacího řízení, neboť žalobkyně v odvolání rozporovala právě skutkový závěr soudu prvního stupně, podle kterého jí dodávaná betonová směs byla vadná, a navrhovala provedení revizních znaleckých posudků, kterými hodlala prokázat, že o vadnou směs nešlo. Pokud takové důkazy odvolací soud v průběhu odvolacího řízení provedl (účastníkům dal též možnost se k jejich obsahu vyjádřit), zabýval se rozhodnými skutečnostmi, jejichž posuzování pro žalovaného nemohlo být nové a překvapivé a muselo mu být též zřejmé, jakým způsobem případně takové rozhodné skutečnosti mohou ovlivnit právní posouzení věci. Ačkoliv žalovaný v dovolání namítal, že mu nebylo umožněno učinit návrhy na doplnění dokazování, z obsahu spisu je zřejmé, že v návaznosti na takto provedené důkazy navrhl provedení dalšího revizního posudku, a tedy měl možnost důkazní návrhy činit. Postup odvolacího soudu tedy byl v tomto směru souladný s odkazovanou rozhodovací praxí Ústavního soudu. V situaci, kdy rozhodnutí odvolacího soudu nebylo založeno na závěru o neunesení důkazního břemene (odvolací soud měl skutkový stav ohledně kvality betonové směsi dodané žalobkyní za zjištěný), jsou nepřipadné též námitky týkající se absence poučení podle § 118a o. s. ř. odvolacím soudem.

16. Nejvyšší soud však shledal dovolání přípustným pro řešení otázky, zda je znalec, který by měl v revizním znaleckém posudku revidovat vlastní závěry a odborné názory, vyloučen z podání tohoto revizního znaleckého posudku (tj. zda může takový posudek podat), neboť tato otázka v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu dosud nebyla vyřešena. Jedná se přitom o otázku, která je pro napadené rozhodnutí určující, neboť odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí při vypořádání se s námitkami žalovaného vznesenými v průběhu odvolacího řízení vycházel z toho, že Kloknerův ústav,

jehož odborné názory byly prezentovány již v řízení před soudem prvního stupně, mohl podat revizní znalecký posudek.

IV.

Důvodnost dovolání

17. Dovolání je důvodné.

18. Podle § 127 o. s. ř. závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, vyžádá soud u orgánu veřejné moci odborné vyjádření. Jestliže pro složitost posuzované otázky takový postup není postačující nebo je-li pochybnost o správnosti podaného odborného vyjádření, ustanoví soud znalce. Soud znalec vyslechne; znalci může také uložit, aby posudek vypracoval písemně. Je-li ustanoveno několik znalců, mohou podat společný posudek. Místo výslechu znalce může se soud v odůvodněných případech spokojit s písemným posudkem znalce (odstavec 1). Je-li pochybnost o správnosti posudku nebo je-li posudek nejasný nebo neúplný, je nutno požádat znalce o vysvětlení. Kdyby to nevedlo k výsledku, soud nechá znalecký posudek přezkoumat jiným znalcem (odstavec 2). Ve výjimečných, zvláště obtížných případech, vyžadujících zvláštního vědeckého posouzení, může soud ustanovit k podání znaleckého posudku nebo přezkoumání posudku podaného znalcem státní orgán, vědecký ústav, vysokou školu nebo instituci specializovanou na znaleckou činnost (odstavec 3).

19. Podle § 17 o. s. ř. o tom, zda je vyloučen zapisovatel nebo jiný zaměstnanec soudu, jakož i znalec nebo tlumočník, rozhoduje předseda senátu; ustanovení § 14 odst. 1, § 15, § 15a odst. 1 a 3 a § 16 odst. 3 platí přiměřeně. Proti jeho usnesení není přípustný opravný prostředek.

20. Podle § 14 odst. 1 o. s. ř. jsou soudci a přísedící vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.

21. Podle § 11 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb. znalec nesmí podat posudek, jestliže lze mít pro jeho poměr k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům nebo k jejich zástupcům pochybnost o jeho nepodjatosti.

22. Jak Nejvyšší soud poznamenal již v rozsudku ze dne 29. 3. 2000, sp. zn. 30 Cdo 2277/2000, institut vyloučení soudců, stejně tak jako jiných pracovníků soudu a dále znalců, tlumočnicků, resp. notářů jako soudních komisařů, je zahrnut do úpravy občanského soudního řádu především v zájmu uplatnění zásady rovnosti účastníků v řízení. Je nepochybné, že obdobně požadavku, aby v řízení jednal a rozhodoval nepodjatý soudce, který není v žádném osobním vztahu k účastníkům a k jejich zástupcům a který není nikterak zainteresován na výsledku řízení, odpovídá, že tyto požadavky se uplatní i u osob vyjmenovaných v ustanovení § 17 o. s. ř., jejichž vliv na průběh řízení může být podle okolností značný. To platí pochopitelně v plném rozsahu též v případě znalců.

23. V R 109/2014 poté Nejvyšší soud vyložil, že „samozřejmý požadavek na znalecký posudek spočívá v tom, že musí být zpracován znalcem, u něhož nejsou pochybnosti o jeho nepodjatosti. V případě, že lze mít pro poměr znalce k věci, k soudu, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům pochybnost o nepodjatosti znalce, je znalec vyloučen

z podání znaleckého posudku, neboť nemůže posoudit skutečnosti, k nimž je třeba odborných znalostí, objektivně a nezaujatě“ (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 1. 2018, sp. zn. 32 Cdo 2884/2016). V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 29 Cdo 558/2017, pak Nejvyšší soud konstatoval, že znalecký posudek podaný vyloučeným znalcem není způsobilým důkazem, na základě kterého by bylo možné učinit skutková zjištění soudů. Ke skutečnostem, pro které je znalec vyloučen, soud přihlíží kdykoliv za řízení.

24. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2020, sp. zn. 25 Cdo 3967/2019, samotná skutečnost, že stejný znalec zpracoval pro účastníka řízení v minulosti odborné vyjádření (byť v totožné věci), nemůže bez dalšího znamenat jeho vyloučení z podání znaleckého posudku.

25. Z výše citované rozhodovací praxe dovolacího soudu tedy vyplývá, že znalec (znalecký ústav) je vyloučen z podání znaleckého posudku, pokud je podle § 11 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb. (též podle § 14 odst. 1 ve spojení s § 17 o. s. ř.) důvod pochybovat o jeho nepodjatosti pro jeho poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům, příp. k orgánům provádějícím řízení. Důvod pro vyloučení znalce z podání znaleckého posudku však nemůže spočívat pouze v tom, že znalec již dříve na základě podnětu účastníka řízení v dané věci vyjádřil svůj odborný názor. Posouzení určitých skutečností znalcem na základě jeho odborných znalostí je totiž účelem znaleckého posudku a samotné předchozí vyjádření takových odborných závěrů učiněné na podnět některého z účastníků řízení neznamena existenci poměru k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům či k jejich zástupcům zakládajícího pochybnost o jeho nepodjatosti. Znalecký posudek podaný takovým znalcem (znaleckým ústavem) tedy může být způsobilým důkazem, na základě kterého lze v řízení činit skutková zjištění. Z těchto závěrů lze vycházet i ve vztahu k posouzení otázky vyloučení znalce (znaleckého ústavu) z podání revizního znaleckého posudku.

26. Pro komplexní posouzení otázky, zda znalec, který již dříve prezentoval v řízení své závěry, může podat revizní znalecký posudek, však je třeba přihlídnout k odlišnostem revizního znaleckého posudku vyplývajícím z § 127 odst. 2 o. s. ř.

27. Znalec (znalecký ústav) podávající revizní znalecký posudek zkoumá správnost posuzovaného znaleckého posudku zejména z hlediska metodologie či obecné správnosti zvoleného postupu, který vedl k příslušnému odbornému závěru. Z ustanovení § 127 odst. 2 o. s. ř. vyplývá, že předpokladem pro nařízení vypracování revizního znaleckého posudku (či pro provedení důkazu znaleckým posudkem předloženým podle § 127a o. s. ř. některým z účastníků řízení a splňujícím náležitosti revizního znaleckého posudku, na který se pohlíží stejně jako na revizní znalecký posudek vyžádaný soudem – srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 26 Cdo 3928/2013, uveřejněný pod číslem 38/2014 Sb. rozh. obč.) je pochybnost soudu o správnosti v řízení již podaného znaleckého posudku či jeho nejasnost a neúplnost, a to tehdy, nepodaří-li se tuto pochybnost (příp. nejasnost či neúplnost) odstranit prostřednictvím vysvětlení znalce (zpravidla jeho výsledkem). Pochybnosti o správnosti podaného znaleckého posudku přitom mohou být vyvolány nejen na základě jiného znaleckého posudku obsahujícího odlišné závěry, ale též na základě listinného důkazu, na který nelze nahlížet jako na znalecký posudek, avšak jeho obsah je způsobilý takovou pochybnost založit

(posudek, vyjádření, expertní zpráva apod. nesplňující náležitosti vyžadované v § 127a o. s. ř.). Vždy bude záležet na konkrétní situaci a na úvaze soudu, zda (po slyšení znalce či obou znalců v případě rozporných závěrů dvou znaleckých posudků) bude mít pochybnosti za odstraněné (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. 22 Cdo 1290/2007, ze dne 19. 6. 2015, sp. zn. 23 Cdo 1141/2015, či ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. 29 Cdo 4153/2015).

28. Z dikce ustanovení § 127 odst. 2 o. s. ř. vyžadující přezkum (vypracování revizního znaleckého posudku) „jiným znalcem“ zřetelně vyplývá, že v případě revizního znaleckého posudku je kromě obecného požadavku nestrannosti (nepodjatosti) znalece ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb. (obdobně podle § 14 odst. 1 ve spojení s § 17 o. s. ř.) kladen důraz též na nezávislost takového přezkumu ve vztahu k dosavadnímu znaleckému zkoumání. Úkolem revizního znaleckého posudku je tedy nejen nestranné, ale též nezávislé posouzení odborných závěrů, které již byly v řízení prezentovány a o jejichž správnosti má soud i po slyšení znalce (znalců) pochybnosti, přičemž garancí nezávislosti je skutečnost, že přezkum bude proveden jiným, dosud ve věci nezainteresovaným znalcem (znaleckým ústavem).

č. 33

29. O nezávislé posouzení jiným znalcem ve smyslu § 127 odst. 2 o. s. ř. se zjevně nemůže jednat v případě, pokud by znalcem (znaleckým ústavem), který má vypracovat revizní znalecký posudek, měl být znalec (znalecký ústav), který podal znalecký posudek, o jehož správnosti existují dosud neodstraněné pochybnosti soudu. Za „jiného znalce“ ve smyslu § 127 odst. 2 o. s. ř. však nelze považovat ani znalce (znalecký ústav), jehož odborné závěry prezentované v průběhu řízení tyto pochybnosti soudu vyvolaly. I tento znalec (znalecký ústav) by se v revizním znaleckém posudku fakticky nemohl vyhnout přezkumu správnosti vlastních postupů a závěrů (vzájemné konfrontaci s obsahem jiného znaleckého posudku), měl-li by naplnit účel revizního znaleckého posudku spočívající v odstranění vzniklých pochybností (příp. vzájemných rozporů). Nelze rozumně předpokládat, že znalec (znalecký ústav), který za užití vlastních metod a postupů již dospěl k výsledku zpochybňujícímu metody, postupy či výsledky znaleckého posudku podaného v řízení, bude poté schopen nezávisle přezkoumat jejich správnost, resp. že bude schopen odhalit své případné vlastní pochybení, či ochoten se od svých dosavadních závěrů odchýlit, byť nebude důvod pochybovat o jeho nestrannosti (nepodjatosti) ve vztahu k účastníkům řízení nebo jeho výsledku. Ostatně takový přezkum by odporoval i obecně akceptovaným pravidlům vědeckého výzkumu, neboť je jen stěží myslitelné, aby si kupříkladu vědec sám recenzoval své vlastní odborné závěry. Uvedené přitom z logiky věci platí bez ohledu na to, jakou formou se v řízení znalec (znalecký ústav), jež by měl podat revizní znalecký posudek, k věci již odborně vyjadřoval, tj. zda tak učinil formou znaleckého posudku, či prostřednictvím kupříkladu expertní zprávy, jež nesplňuje náležitosti stanovené v § 127a o. s. ř. Ani takový znalec (znalecký ústav) tudíž k podání revizního znaleckého posudku nemůže být povolán, avšak z důvodu, že nesplňuje zákonný předpoklad, že je „jiným znalcem“ ve smyslu § 127 odst. 2 o. s. ř.

30. Lze tedy uzavřít, že znalec (znalecký ústav), který již v řízení prezentoval svůj odborný názor vyvolávající pochybnosti soudu o správnosti znaleckého posudku podaného v řízení za účelem posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, není jen

proto vyloučen z podání revizního znaleckého posudku podle § 11 zákona č. 36/1967 Sb. (též podle § 14 odst. 1 ve spojení s § 17 o. s. ř.). Revizní znalecký posudek však nemůže podat, neboť není „jiným znalcem“ ve smyslu § 127 odst. 2 o. s. ř.

31. V případě, že účastník řízení předloží soudu znalecký posudek, jenž splňuje předpoklady stanovené v § 127a o. s. ř., podaný znalcem (znaleckým ústavem) výše uvedeným jako „revizní“ znalecký posudek, soud na tento posudek nemůže pohlížet jako na znalecký posudek revizní ve smyslu § 127 odst. 2 o. s. ř. To však soudu nebrání, aby k němu přistupoval jako ke znaleckému posudku, jehož obsah může dále zpochybnit správnost závěrů v řízení již podaného znaleckého posudku, a aby se pokusil tyto pochybnosti (vzájemné rozpory) odstranit výsledkem obou znalců, příp. aby rozhodl o přezkoumání dalším znalcem podle § 127 odst. 2 o. s. ř., pokud pochybnosti (vzájemné rozpory) ani tímto způsobem neodstraní.

32. V projednávané věci se z odůvodnění napadeného rozhodnutí podává, že úkolem Kloknerova ústavu při podání revizního znaleckého posudku č. 863/2015/1500J068 ze dne 26. 10. 2015 bylo mimo jiné „vyjádřit se k jednotlivým tvrzením ve zprávách a posudcích FCH VUT B. vs. doc. D. vs. Kloknerův ústav vs. Ing H.“. Z obsahu tohoto revizního znaleckého posudku je pak zřejmé, že Kloknerův ústav se v něm sice výslovně nevyjadřoval k závěrům své expertní zprávy č. 120219J KÚ ze dne 26. 8. 2012, jejímiž autory byli Ing. V. V., CSc. a doc. Ing. J. K., Ph.D., a kterou k důkazu provedl soud prvního stupně, avšak vyjadřoval se mimo jiné k expertní zprávě č. 120188J – Posouzení kvality vybraných úseků drátkobetonové podlahy, LEGO K. z 14. 6. 2012, jejímž autorem byl Ing. V. V., CSc. (jeden z autorů expertní zprávy Kloknerova ústavu č. 120219J) a ze které expertní zpráva Kloknerova ústavu č. 120219J vycházela. Jedním z podkladů, ze kterých v revizním znaleckém posudku Kloknerův ústav vycházel, byl také jeho vlastní znalecký posudek č. 864/2015/1500J069 ze dne 30. 6. 2015.

33. Expertní zpráva Kloknerova ústavu č. 120219J provedená k důkazu před soudem prvního stupně obsahovala podle zjištění soudů obou stupňů odborné závěry odlišné od těch, k nimž dospěl znalecký ústav FCH VUT B. ve znaleckém posudku, který v řízení vyžádal soud prvního stupně. Soud prvního stupně se v odůvodnění svého rozsudku těmito odlišnými závěry zabýval a podle jeho hodnocení nezakládaly pochybnost o správnosti znaleckého posudku FCH VUT B. Oproti tomu odvolací soud přisvědčil námitce žalobkyně, že posudky a odborné zprávy předložené účastníky (tj. včetně expertní zprávy Kloknerova ústavu č. 120219J) dospívají ke zcela odlišným závěrům o vadnosti betonové směsi a příčinách zjištěných „vad“ podlah, s nimiž se soud prvního stupně dostatečně nevypořádal, a z tohoto důvodu provedl k důkazu revizní znalecký posudek Kloknerova ústavu č. 863/2015/1500J068 navržený žalobcem v průběhu řízení před soudem prvního stupně a předložený v průběhu odvolacího řízení, z něhož následně při hodnocení důkazů také jako z revizního znaleckého posudku vycházel.

34. Ačkoliv je správný závěr odvolacího soudu, že Kloknerův ústav není vyloučen z podání revizního znaleckého posudku podle § 11 zákona č. 36/1967 Sb. (též podle § 14 odst. 1 ve spojení s § 17 o. s. ř.) z důvodu, že již ve věci vyjádřil své odborné závěry zpochybňující závěry znaleckého posudku FCH VUT B., nelze vzhledem k výše uvedenému považovat za správný jeho závěr, že Kloknerův ústav ve věci mohl podat revizní znalecký posudek podle § 127 odst. 2 o. s. ř., neboť je zjevné, že také zpochybňující závěry vyslovené tímto

ústavem v expertní zprávě č. 120219J vyvolaly pochybnost odvolacího soudu o správnosti znaleckého posudku FCH VUT B. (z důvodu vzájemných odlišností), a tedy uvedený znalecký ústav nemohl být považován za „jiného znalce“ ve smyslu § 127 odst. 2 o. s. ř.

35. Za situace, kdy bylo dovolání shledáno přípustným, se Nejvyšší soud ve smyslu § 242 odst. 3 o. s. ř. dále zabýval případnou existencí zmatečností vad uvedených v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., případně jiných vad řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

36. Z výše citované rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (usnesení ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. 22 Cdo 1290/2007, ze dne 19. 6. 2015, sp. zn. 23 Cdo 1141/2015, a ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. 29 Cdo 4153/2015) vyplývá, že k provedení revizního znaleckého posudku, tj. k přezkumu znaleckého posudku jiným znalcem či znaleckým ústavem, může soud přistoupit jen v případě, že se mu nepodaří odstranit pochybnosti o správnosti znaleckého posudku, případně rozpory mezi dvěma znaleckými posudky po slyšení znalce (obou znalců). Soud prvního stupně po slyšení zástupce znaleckého ústavu FCH VUT B. pochybnosti o správnosti tohoto posudku neměl a rozpor s jinými odbornými závěry prezentovanými v řízení neshledával. Odvolací soud proto pochybil, přistoupil-li za této situace k provedení „revizního“ znaleckého posudku Kloknerova ústavu a revizního znaleckého posudku TSÚS Bratislava pro vzájemné rozpory znaleckého posudku FCH VUT B. s posudky a odbornými zprávami předloženými účastníky řízení, aniž se předtím pokusil takové rozpory odstranit prostřednictvím slyšení znalců.

37. Lze přisvědčit též námitce žalovaného, že odvolací soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci i tím, že v uvedené situaci, kdy měl oproti závěrům soudu prvního stupně za to, že důkazy provedené v řízení před soudem prvního stupně zakládají rozpornost odborných závěrů o příčinách poruch betonových podlah na předmětné akci, a kdy na základě vlastního dokazování provedeného „revizním“ znaleckým posudkem Kloknerova ústavu, výsledkem jeho zástupce a revizním znaleckým posudkem TSÚS B. dospěl ke skutkovému závěru o bezvadnosti betonové směsi dodané žalobkyní, který byl odlišný od skutkového závěru, ze kterého vycházel soud prvního stupně, aniž by též zopakoval dokazování k této skutečnosti provedené soudem prvního stupně (srov. § 213 odst. 2 o. s. ř.). Soud prvního stupně přitom nevycházel pouze z obsahu listinných důkazů a znaleckého posudku FCH VUT B., ale hodnotil též výpovědi svědků a zástupce znaleckého ústavu. Odvolací soud si tak pro svůj odlišný skutkový závěr nezjednal rovnocenné podklady a postupoval v rozporu se zásadou bezprostřednosti, čímž porušil též právo žalovaného na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (k tomu z četné rozhodovací praxe srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 33 Cdo 5121/2008, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. III. ÚS 3432/15, a ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. IV. ÚS 57/04).

38. Odvolací soud také pochybil, pokud neprovedení důkazu dalším revizním znaleckým posudkem navrhovaným žalovaným a znaleckým posudkem Kloknerova ústavu č. 864/2015/1500J069 předloženým v průběhu odvolacího řízení žalobkyní k dalšímu zpochybnění závěrů znaleckého posudku FCH VUT B. odůvodnil (mimo jiné) tím, že šlo o nepřipustné nové skutečnosti uplatněné v odvolacím řízení v rozporu s ustanovením

§ 205a o. s. ř. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 12. 8. 2014, sp. zn. 32 Cdo 1124/2014, navázal na dřívější judikatorní závěry (v uvedeném rozsudku citované), podle kterých hodlá-li účastník řízení prosazovat právně významnou skutečnost, k jejímuž posouzení je třeba odborných znalostí, splní svou důkazní povinnost již tím, že k prokázání oné skutečnosti označí důkaz znaleckým posudkem. Na základě důkazního návrhu účastníka na vypracování znaleckého posudku tudíž soud nechá vypracovat nejen požadovaný znalecký posudek, ale v případě pochybností o jeho správnosti též revizní znalecký posudek. Návrh účastníka na vypracování revizního znaleckého posudku nemá charakter nového a v systému koncentrace řízení či neúplné apelace tudíž zásadně nepřijatelného důkazu, nýbrž toliko námitek směřujících proti správnosti vyhotoveného znaleckého posudku, které lze uplatnit i po koncentraci řízení a které se zřetelem k jejich povaze lze po koncentraci řízení též procesním způsobem osvědčit např. prostřednictvím posudku jiného znalce či odborného vyjádření sloužícího ke zpochybnění použitých znaleckých metod. Nejvyšší soud tedy dovodil i v poměrech právní úpravy občanského soudního řádu účinné od 31. 8. 2011, že zákaz novot v odvolacím řízení ovládaném zásadou neúplné apelace (srov. § 213 odst. 2 ve spojení s § 205a odst. 1 a § 211a o. s. ř.) nebrání odvolacímu soudu v provedení důkazu revizním znaleckým posudkem bez zřetele na to, zda bylo jeho provedení navrženo před soudem prvního stupně, a že námítka směřující proti správnosti vyhotoveného znaleckého posudku, které lze uplatnit i po koncentraci řízení, je možné se zřetelem k jejich povaze po koncentraci řízení osvědčit též prostřednictvím posudku jiného znalce.

39. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), rozsudek odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil (včetně závislých výroků o nákladech řízení) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.).

40. Právní názor Nejvyššího soudu je pro odvolací soud závazný (§ 243g odst. 1 část věty první za středníkem, ve spojení s § 226 odst. 1 o. s. ř.).

č. 34

Jestliže se vznik pohledávek způsobilých k započtení posuzuje podle ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a obchodního zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2013, posuzuje se otázka, zda dlužník může použít k započtení vůči postupníkovi i své k započtení způsobilé pohledávky, které měl vůči postupiteli v době, kdy mu bylo oznámeno nebo prokázáno postoupení pohledávky, podle ustanovení § 529 odst. 2 obč. zák. Na délku lhůty „bez zbytečného odkladu“, stanovené dlužníku v § 529 odst. 2 obč. zák. ke splnění oznamovací povinnosti vůči postupníkovi, nemá sama o sobě žádný vliv skutečnost, že na majetek dlužníka je vedeno insolvenční řízení a že tuto povinnost má splnit insolvenční správce dlužníka.

Nesplní-li dlužník řádně a včas oznamovací povinnost dle § 529 odst. 2 obč. zák., nemůže později použít k započtení proti postoupené pohledávce pohledávku, kterou měl vůči postupiteli v době, kdy se postoupení pohledávky stalo vůči němu

účinným, bez zřetele k tomu, že v té době byla postoupená pohledávka sporná nebo pochybná.

Započtení pohledávky, Lhůty

§ 529 obč. zák., § 1884 o. z., § 3028 odst. 3 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2021, sen. zn. 29 ICdo 82/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.82.2019.1

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalované proti druhému výroku rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 3. 2019, aby následně zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 3. 2019, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

č. 34

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 8. 6. 2018, č. j. 76 ICm 4996/2017-47, Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Zamítl žalobu, kterou se žalobce [A. F. spol. s r. o. (dále též jen „společnost A“)] domáhal vůči žalované (JUDr. Mgr. M. J. M., jako insolvenční správce dlužníka B., s. r. o.) určení, že jeho pohledávky č. P-169/1 ve výši 780. 000 Kč a č. P-169/5 ve výši 22.237.824,13 Kč, přihlášené do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka, nadále trvají (bod I. výroku).

[2] Uložil žalobci zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 10. 200 Kč (bod II. výroku).

2. Insolvenční soud – vycházející z ustanovení § 529 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“), z ustanovení § 1884, § 1982 a § 1986 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), a z ustanovení § 18, § 19 a § 173 odst. 4 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – dospěl po provedeném dokazování k následujícím závěrům:

3. Obě pohledávky žalobce zanikly započtením (na základě jednostranného úkonu žalované z 19. 5. 2017) k 19. 5. 2017, takže byl důvod je v insolvenčním řízení odmítnout (což insolvenční soud učinil usnesením ze dne 30. 10. 2017, č. j. KSLB 76 INS 14670/2011-P169-14).

4. V situaci, kdy původním majitelem obou pohledávek byla společnost B. CZ, s. r. o. (dále jen „společnost Z“), vůči které měl (insolvenční) dlužník pohledávku, kterou žalovaná použila k započtení, bylo předmětem sporu mezi stranami především to, zda žalovaná včas sdělila nabyvateli pohledávek, že má pohledávku (způsobilou k započtení) vůči společnosti Z.

5. Jelikož k postoupení pohledávek (na žalobce) došlo v roce 2014, je vyloučeno na věc aplikovat § 529 odst. 2 obč. zák. a insolvenční soud je názoru, že na věc není použitelné ani ustanovení § 1884 o. z., a to vzhledem ke zvláštnímu ustanovení § 18 insolvenčního zákona, jež předpokládá, že k přechodu pohledávky nestačí pouhé uzavření smlouvy o postoupení pohledávky; je vyžadováno ještě rozhodnutí (insolvenčního) soudu. Insolvenční správce se (tedy) nedozvídá o přechodu pohledávky oznámením věřitele, ale až doručením rozhodnutí (insolvenčního) soudu; proto není povinen reagovat na doručení oznámení věřitele. Z ustanovení § 19 insolvenčního zákona je zřejmé, že pro nabyvatele pohledávky platí stav v době, kdy se stal účastníkem řízení „automaticky ze zákona“. Insolvenční správce nemá vůči nabyvateli pohledávky zvláštní informační povinnost a naopak je povinností nabyvatele pohledávky seznámit se se stavem insolvenčního řízení.

6. O absenci „klasického občanskoprávního vztahu“ mezi insolvenčním správcem a přihlášeným věřitelem vypovídá i skutečnost, že uspokojení přihlášených pohledávek předchází zvláštní režim (konečná zpráva a rozvrhové usnesení) a není vyloučeno, aby insolvenční správce učinil úkon směřující k započtení až v rámci těchto procesních úkonů; obranou věřitele by pak mohly být pouze včasné námitky. Pro tento závěr svědčí i „fakt“, že není v možnostech insolvenčního správce reagovat na všechna oznámení, která obdrží v průběhu insolvenčního řízení. Jistě nebylo záměrem zákonodárce, aby insolvenční správce pokaždé, kdy dojde ke změně v osobě některého ze stovek přihlášených věřitelů, reagoval oznámením o tom, jaké nároky může vůči nabyvateli uplatnit. Z popisu skutkového děje vyplývá, že k postoupení pohledávky došlo až po té, kdy v průběhu incidenčního sporu vyšlo najevo, že spor přihlášeného věřitele o pravost pohledávky může být bezdůvodný, neboť platební rozkaz Krajského soudu v Ostravě nabyl právní moci.

7. Insolvenční správkyně tedy byla oprávněna započíst vůči nabyvateli pohledávky (ve smyslu ustanovení § 1986 o. z.) pohledávku „majetkové podstaty“ za společností Z, bez ohledu na to, zda a kdy oznámila nabyvateli pohledávky existenci pohledávky způsobilé k započtení.

8. Pouze „na okraj“ insolvenční soud uvádí, že kdyby dospěl k závěru, že je nutno aplikovat ustanovení § 1884 o. z., měl by za to, že šlo o oznámení „bez zbytečného odkladu“.

9. Pohledávka ve výši 22. 237. 824,13 Kč byla předmětem incidenčního sporu a žalobce jako nabyvatel pohledávky učinil v incidenčním řízení první úkon 6. 11. 2014 písemným vyjádřením, na který žalovaná reagovala podáním z 29. 1. 2015, v němž upozornila na pohledávku způsobilou k započtení. I když mezi těmito úkony uběhlo 84 dnů, jde o bezprostřední reakci. V soudních řízeních, která běžně trvají měsíce a roky, má (totiž) pojem „bez zbytečného odkladu“ jiný význam, než v dynamických obchodních vztazích. Lhůta by byla zachována, i kdyby insolvenční správkyně oznámila existenci pohledávky na nejbližším soudním jednání poté, co došlo ke změně osoby věřitele v procesním postavení žalobce.

10. U pohledávky ve výši 780. 000 Kč (která nebyla předmětem incidenčního sporu), by insolvenční soud měl (ve smyslu ustanovení § 1884 o. z.) oznámení za včasné,

i kdyby bylo uskutečněno v rámci návrhu na částečný rozvrh nebo (tam, kde částečný rozvrh není navržen) v konečné zprávě, bez ohledu na to, jak dlouhý čas uběhl mezi postoupením pohledávky a těmito úkony. Podmínkou je, aby šlo o první bezprostřední úkon insolvenční správkyně vůči nabyvateli pohledávky.

11. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 3. 2019, č. j. 76 ICm 4996/2017, 101 VSPH 818/2018-82 (KSLB 76 INS 14670/2011):

[1] Změnil rozsudek insolvenčního soudu tak, že žalobě vyhověl (první výrok).

[2] Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

12. Odvolací soud – vycházejí rovněž z ustanovení § 18 insolvenčního zákona a z ustanovení § 1884 o. z. – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k závěru, že insolvenční soud správně zjistil skutkový stav věci, leč nepřijal na jeho základě správné právní závěry. K tomu dále uzavřel, že:

13. Insolvenční soud zaměnil možnost insolvenční správkyně učinit jednostranný úkon směřující k započtení s lhůtami, v nichž insolvenční správkyně musí (jako každý jiný věřitel) oznámit postupníku (jenž je přihlášeným věřitelem), že má za postupitelem pohledávku způsobilou k započtení.

14. Směřuje-li jednostranný úkon insolvenční správkyně k započtení pohledávky, kterou má dlužník (jako věřitel) za postupitelem, vůči postupníku, přivodí zánik pohledávky postupníka (přihlášené do insolvenčního řízení) jen tehdy, jestliže předtím insolvenční správkyně postupníku oznámila, že (dlužník) má vůči postupiteli pohledávku (způsobilou k započtení), ve lhůtě „bez zbytečného odkladu“ poté, kdy se dozvěděla o postoupení.

15. Ze skutkových zjištění insolvenčního soudu pak vyplývá, že prvnímu postupníku [D. O. s. r. o. (dále jen „společnost D“)] neoznámila žalovaná existenci pohledávky způsobilé k započtení vůbec a že vůči druhému postupníku (žalobci) tak učinila (v rámci incidenčního sporu vedeného u insolvenčního soudu pod sp. zn. 76 ICm 1233/2012) až podáním datovaným 29. 1. 2015, které insolvenční soud doručil žalobci 3. 2. 2015.

16. Oznámení společnosti D (jako postupitele), že pohledávku přihlášenou do insolvenčního řízení (postihující obě předmětné pohledávky) postoupila žalobci smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 21. 7. 2014, bylo doručeno žalované 28. 7. 2014; insolvenční soud pak rozhodl o změně v osobě věřitele předmětné pohledávky usnesením ze dne 8. 8. 2014 (č. j. KSLB 76 INS 14670/2011-P169-9).

17. Postupník se stává majitelem postoupené pohledávky již okamžikem uzavření smlouvy o postoupení pohledávky, i když k postoupení dojde v průběhu insolvenčního řízení, do kterého byla postupovaná pohledávka řádně přihlášena; rozhodnutí podle § 18 insolvenčního zákona je jen procesní povahy. I kdyby ale odvolací soud vyšel z toho, že žalovaná se dozvěděla o postoupení pohledávky až z usnesení insolvenčního soudu ze dne 8. 8. 2014, pak je stále evidentní, že žalovaná oznámila žalobci (coby druhému postupníku), že má za společností z pohledávku (způsobilou k započtení) až za více než 6 měsíců poté, kdy se dozvěděla o postoupení. Takovou dobu nelze „rozumně uznat“ za dobu „bez zbytečného odkladu“ ve smyslu ustanovení § 1884 odst. 1 o. z. Řečené pak

tím spíše platí o pohledávce ve výši 780.000 Kč, zjištěné již při přezkumném jednání konaném 2. 4. 2012.

18. Vzhledem k tomu, že nebyl dodržen zákonný postup dle § 1884 o. z., sporné pohledávky nemohly zaniknout jednostranným úkonem insolvenční správkyne směřujícím k započtení pohledávky dlužníka za společností z vůči těmto pohledávkám žalobce.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

19. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, které v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, konkrétně otázek:

[1] Naplňuje usnesení o vstupu žalobce do insolvenčního řízení samo o sobě hmotněprávní znaky pojmu „dozvědět se o postoupení pohledávky“ s účinky podle § 1884 o. z.?

[2] Nalik má být v poměrech insolvenčního řízení lhůta k notifikaci započitatelné pohledávky vůči insolvenčnímu soudu poměřována jako přiměřená v rádech dní?

[3] Je dána povinnost notifikovat započitatelnou pohledávku proti pohledávce pochybné a sporné?

[4] Trvá povinnost notifikovat započitatelnou pohledávku osobě, které jsou existence a uplatnění započitatelné pohledávky známy?

20. Dovolatelka namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí změnil v tom duchu, že potvrdí rozsudek insolvenčního soudu. V mezích uplatněného dovolacího důvodu argumentuje dovolatelka k položeným otázkám následovně:

K otázce č. 1 (Začátek běhu lhůty k oznámení započitatelné pohledávky).

21. Usnesení insolvenčního soudu o vstupu žalobce do insolvenčního řízení nemá podobu oznámení o postoupení pohledávky a insolvenční správce není na tomto řízení účasten. Jelikož z výroku předmětného usnesení nevyplývá postoupení pohledávky, má dovolatelka za to, že lhůta k oznámení započitatelné pohledávky jí ve smyslu ustanovení § 1884 o. z. dosud nezačala běžet.

K otázce č. 2 (Lhůta k oznámení započitatelné pohledávky).

22. V insolvenčním řízení vstupuje mezi dlužníka a jeho věřitele jako další procesní subjekt insolvenční správce, který nemá důvod přezkoumávat pozice všech osob vstupujících do řízení před zařazením pohledávek do rozvrhu. O vstupu (nového věřitele) do řízení pak rozhoduje insolvenční soud bez ingerence insolvenčního správce. Tomu by pro poměry insolvenčního řízení měl být přizpůsoben i výklad lhůty „bez zbytečného

odkladu“, jenž odvolací soud na věc aplikoval (nesprávně) mechanicky bez zohlednění postavení insolvenčního správce.

K otázce č. 3 (Oznámení započitatelné pohledávky proti pochybné a sporné pohledávce).

23. Pohledávka „žalovaného“ (správně žalobce) přestala být spornou až rozhodnutím o její pravosti a dovolatelka „neměla nepovažovat“ žalobce (ani jeho právního předchůdce) za věřitele s existující pohledávkou (vyjma dílčí pohledávky č. P 169/1). Závazným právním názorem odvolacího soudu v řízení o určení pravosti pohledávky bylo vyloučeno započtení na spornou pohledávku, takže dovolatelka nemohla činit žádné právní jednání směřující k zániku žalobcovy pohledávky. Proto míní, že „stejně kritérium náleží k posouzení relevance oznamované námitky proti sporné pohledávce podle § 1884 o. z.“

K otázce č. 4 (Oznámení započitatelné pohledávky, jejíž uplatnění je postupníku známo).

č. 34

24. Povinnost oznámit započitatelnou pohledávku dovolatelka neměla. Podle „rozhodnutí NS ČR 32 Cdo 2290/2014“ [správně jde o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2016, sp. zn. 32 Cdo 2290/2014, uveřejněný v časopise Soudní judikatura, číslo 9, ročníku 2016, pod číslem 115, který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu] se vědomé vady zhotoviteli neoznamují. Žalobce nabýval nezjištěnou pohledávku, a že jde o popřenou pohledávku, věděl z insolvenčního rejstříku. Skutečnost, že je uplatňována kompenzační námitka, byla žalobci známa ze spisu ve sporu o pravost pohledávky; šlo tedy o vlastnost pohledávky žalobci známou.

25. Závěrem si dovolatelka klade otázku obecného smyslu nalézání práva soudem, vytýkajíc odvolacímu soudu, že přiznal ochranu zneužití práva žalobcem. Nepřihlédl (totiž) k simulaci právních jednání žalobce, která nesledují žádný (jiný) hospodářský účel. Antedatování postupní smlouvy před notifikací započitatelné pohledávky, postupování pohledávky ve sledu čtyř dní, a žádné plnění věřitelům společnosti z společně osvědčují, že tu nebyl žádný skutečný hospodářský účel postupování pohledávky věřitele na žalovaného a jeho předchůdce. Šlo o smlouvy, které svým významem měly být poměřovány právní větou podle „NSČR 22 Cdo 1772/2004 ze dne 16. 11. 2004“ (správně jde o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2004, sp. zn. 22 Cdo 1772/2004, uveřejněný pod číslem 23/2005 Sb. rozh. obč.), když žalobce zjevně sledoval (a dosáhl) výsledku právní normou „nepředávaného“ (zjevně míněno nepředvídaného) a nežádoucího a svým nepoctivým jednáním obcházel zákon. Smyslem počínání žalobce bylo pouze a výlučně zmařit započtení pohledávky majetkové podstaty proti pohledávce přihlášeného věřitele a zajistit si tak účast na rozvrhu, s vědomím, že uspokojení pohledávky majetkové podstaty podle exekučního titulu už bylo (jednáním stejných osob) zmařeno dříve. Postupováním měla být a byla zhoršena dobytost pohledávky majetkové podstaty.

26. Žalobce ve vyjádření má napadený rozsudek za správný a dovolání za nedůvodné. K tomu především uvádí, že část dovolacích důvodů směřuje vůči skutkovým zjištěním (údajné důvody postoupení pohledávky žalobci) a část je irelevantní, jelikož nezohledňuje jiné podstatné skutečnosti [řešení otázky č. 1 je nadbytečné, jelikož bylo

prokázáno, že postoupení pohledávky bylo (vždy) písemně oznámeno žalované]. Za způsobilé dovolacího přezkumu pokládá žalobce pouze otázky č. 2 a 3, maje ovšem dovolání i potud za nedůvodné, když:

[1] Žalovaná nenaplnila hmotněprávní podmínku vyjádřenou v § 529 odst. 2 obč. zák., případně v § 1884 odst. 1 o. z., neboť ve lhůtě bez zbytečného odkladu poté, kdy se dozvěděla o postoupení pohledávky, neoznámila postoupníku existenci vzájemné pohledávky dlužníka.

[2] Lhůtu „bez zbytečného odkladu“ vymezuje ustálená judikatura tak, že jde (v závislosti na konkrétních okolnostech věci) o lhůtu v řádech dnů, maximálně týdnů. Dlužník i žalovaná obdrželi v červenci (nejpozději na počátku srpna) 2014 písemná oznámení o postoupení pohledávky, na která žalovaná nereagovala několik měsíců, takže se nemůže dovolávat délky nebo složitosti insolvenčního řízení.

27. Se zřetelem ke znění přechodných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, žalobce usuzuje, že na danou věc se mají aplikovat příslušná ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, vzhledem k obsahové shodnosti obou úprav však míní, že pro účely právní argumentace lze vyjít ze závěrů literatury a judikatury k oběma normám. K dovolatelkou položeným otázkám argumentuje žalobce v podrobnostech následovně:

K otázce č. 1 (Začátek běhu lhůty k oznámení započitatelné pohledávky).

28. Oba soudy správně zjistily, že žalovaná se dozvěděla o postoupení pohledávek nejpozději na počátku srpna 2014 a tato skutková zjištění není dovolací soud oprávněn přezkoumávat. Žalované tedy začala běžet notifikační lhůta podle § 529 odst. 2 obč. zák. (§ 1884 odst. 1 o. z.) po doručení oznámení o postoupení datovaného 17. 7. 2014, potažmo po doručení oznámení o postoupení datovaného 22. 7. 2014, leč „bez zbytečného odkladu“ tak neučinila.

K otázce č. 2 (Lhůta k oznámení započitatelné pohledávky).

29. Potud se žalobce dovolává závěrů formulovaných v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2013, sp. zn. 32 Cdo 2484/2012, s tím, že prvním právním jednáním, které soudy označily za oznámení započitatelných pohledávek dlužníka, bylo až písemné podání žalované ze dne 26. 1. 2015 (v rámci incidenčního sporu vedeného u insolvenčního soudu pod sp. zn. 76 ICm 1233/2012), doručené žalobci dne 3. 2. 2015, tedy po více než 6 měsících poté, kdy se žalovaná dozvěděla o postoupení. Argument, že lhůta „bez zbytečného odkladu“ se posuzuje jinak v poměrech insolvenčního řízení, nemá zákonný podklad. Okolností konkrétního případu, na níž by závisela délka lhůty „bez zbytečného odkladu“, není délka trvání závazkového vztahu mezi účastníky, ani délka soudního řízení, v jehož rámci mělo dojít k oznámení započitatelné pohledávky.

K otázce č. 3 (Oznámení započitatelné pohledávky proti pochybné a sporné pohledávce).

30. Potud žalobce namítá, že žalovaná zaměňuje započtení a notifikační povinnost. Tvrzená spornost pohledávky je ryze subjektivním kritériem, přičemž tvrzení žalované o neexistenci pohledávky se v rámci incidenčního sporu ukázalo lichým. Z dikce

§ 529 odst. 2 obč. zák. a § 1884 odst. 1 o. z. a ze závěrů literatury [Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník II. § 460-880. Komentář. 2. vydání. Praha, C. H. Beck, 2009, str. 1695, a Hulmák, M., a kol. Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). Komentář. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, str. 1119] plyne, že notifikační povinnost je dána vůči jakýmkoli pohledávkám (lhostejno, zda sporným).

K otázce č. 4 (Oznámení započitatelné pohledávky, jejíž uplatnění je postupníku známo).

31. Splnění notifikační povinnosti má žalobce za hmotněprávní podmínku možného započtení pohledávky za postupitelem vůči postupníku. Z procesních kroků, jež žalovaná učinila v řízení vedeném u insolvenčního soudu pod sp. zn. 76 ICm 1233/2012, nelze dovozovat naplnění hmotněprávní podmínky vyplývající z ustanovení § 529 odst. 2 obč. zák., potažmo z ustanovení § 1884 odst. 1 o. z. (takové oznámení by navíc bylo předčasné, když by k němu nedošlo poté, co se dlužník, potažmo žalovaná, dozvěděli o postoupení).

32. Závěrem se žalobce ohrazuje proti neprokázanému nařčení, že odvolací soud přiznal ochranu zneužití práva žalobcem.

č. 34

III.

Přípustnost dovolání

33. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

34. Nejvyšší soud se nejprve zabýval přípustností podaného dovolání.

35. Žalovaná podala dovolání výslovně proti oběma výrokům napadeného rozhodnutí. V rozsahu, v němž směřuje proti druhému výroku napadeného rozhodnutí (o nákladech řízení), Nejvyšší soud dovolání, jež může být přípustné jen podle § 237 o. s. ř., bez dalšího odmítl podle § 243c odst. 1 o. s. ř., jelikož přípustnost dovolání proti výroku o nákladech řízení vylučuje ustanovení § 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.

36. V rozsahu, v němž směřuje proti prvnímu výroku napadeného rozhodnutí (o věci samé), může být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř., když potud pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. Důvod připustit dovolání však Nejvyšší soud nemá pro účely odpovědi na otázku č. 1, když napadené rozhodnutí vychází ve skutkové rovině z toho, že společnost D (jako postupitel) oznámila žalované postoupení pohledávky písemně podáním ze dne 22. 7. 2014, doručeným žalované dne 28. 7. 2014 (srov. odstavec 16. výše). Za této situace nemá smysl řešit, zda takovým oznámením mohlo být též později (8. srpna 2014) vydané usnesení insolvenčního soudu o změně v osobě věřitele.

37. Přípustným shledává Nejvyšší soud dovolání ve vztahu k otázkám č. 2 až 4; u otázek č. 2 a 3 jde o věc dovolacím soudem neřešenou a u otázky č. 4 je napadené rozhodnutí v rozporu s později (po podání dovolání) přijatou judikaturou Nejvyššího soudu.

IV.

Důvodnost dovolání

38. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelkou, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

39. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

40. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází. Pro právní posouzení věci jsou rozhodná především následující skutková zjištění (jak z nich vyšly oba soudy):

41. Dne 8. 12. 2012 přihlásil věřitel z do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka (mimo jiné) pohledávky ve výši 22 237 824,13 Kč a ve výši 780 000 Kč.

42. Společnost Z (jako postupitel) a společnost D (jako postupník) uzavřely dne 11. 4. 2013 smlouvu o postoupení předmětných pohledávek; podpisy na smlouvě byly ověřeny dne 17. 7. 2014.

43. Platebním rozkazem ze dne 27. 5. 2013, č. j. 11 Cm 12/2013-15, který nabyl právní moci dne 29. 6. 2013 (dále jen „platební rozkaz“), uložil Krajský soud v Ostravě společnosti Z, aby uhradila dovolatelce do majetkové podstaty dlužníka částku 33 435 608,13 Kč s příslušenstvím (představovaným specifikovaným zákonným úrokem z prodlení).

44. Při jednání insolvenčního soudu konaném 11. 4. 2014 ve věci sp. zn. 76 Icm 1233/2012 [šlo o incidenční spor, v němž se žalobce (původně společnost Z, pak společnost D a nakonec společnost A) domáhal vůči dovolatelce určení, že má za dlužníkem pohledávky ve výši 956 129,19 Kč, 7 737 327 Kč, 1 854 855,19 Kč, 8 470 132,50 Kč a 25 602 897,80 Kč] založila dovolatelka do spisu kopii platebního rozkazu opatřenou doložkou právní moci a oznámila tehdejšímu žalobci (společnosti Z), že má pohledávku, kterou může započíst vůči jeho pohledávce.

45. Dne 17. 7. 2014 došel insolvenčnímu soudu návrh společnosti D na vstup do (insolvenčního) řízení namísto společnosti Z.

46. Podáním datovaným 17. 7. 2014, předaným na poštu k přepravě 23. 7. 2014, oznámila společnost Z dovolatelce a dlužníku postoupení pohledávky společnosti D.

47. Usnesením ze dne 18. 7. 2014, č. j. KSLB 76 INS 14670/2011-P169-5, doručeným dovolatelce 21. 7. 2014, insolvenční soud připustil, aby do (insolvenčního) řízení vstoupila na místo společnosti Z společnost D jako nabyvatel přihlášené pohledávky společnosti Z.

48. Společnost D (jako postupitel) a žalobce (jako postupník) uzavřeli dne 21. 7. 2014 smlouvu o postoupení předmětných pohledávek.

49. Podáním datovaným 22. 7. 2014, předaným na poštu k přepravě 28. 7. 2014, oznámila společnost D dovolatelce a dlužníku postoupení pohledávky společnosti a (žalobci).

50. Dne 7. 8. 2014 došel insolvenčnímu soudu návrh, aby společnost a vstoupila do (insolvenčního) řízení namísto společnosti D.

51. Usnesením ze dne 8. 8. 2014, č. j. KSLB 76 INS 14670/2011-P169-9, insolvenční soud připustil, aby do (insolvenčního) řízení vstoupila na místo společnosti D společnost a jako nabyvatel přihlášené pohledávky společnosti D.

52. Dovolatelka pod bodem 8 podání datovaného 29. 1. 2015 ve věci sp. zn. 76 Icm 1233/2012, doručeného právnímu zástupci žalobce 3. 2. 2015, popisuje pohledávku k započtení, odkazujíc na pravomocný platební rozkaz.

53. Rozsudkem ze dne 23. 1. 2017, č. j. 76 Icm 1233/2012-319, insolvenční soud mimo jiné určil, že část žalobcovy pohledávky ve výši 22 237 824,13 Kč je po právu.

54. Dne 19. 5. 2017 učinila dovolatelka úkon směřující k započtení pohledávky dlužníka vůči společnosti Z, přiznané dlužníku platebním rozkazem, proti pohledávkám žalobce za dlužníkem ve výši 780 000 Kč (P-169/1) a ve výši 22 237 824,13 Kč (P-169/5).

55. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona, zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku:

§ 140 (insolvenčního zákona)

(...)

(2) Započtení vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele je po rozhodnutí o úpadku přípustné, jestliže zákonné podmínky tohoto započtení byly splněny před rozhodnutím o způsobu řešení úpadku, není-li dále stanoveno jinak.

(3) Započtení podle odstavce 2 není přípustné, jestliže dlužníkův věřitel

a/ se ohledně své započitatelné pohledávky nestal přihlášeným věřitelem, nebo

b/ získal započitatelnou pohledávku neúčinným právním úkonem, nebo

c/ v době nabytí započitatelné pohledávky věděl o dlužníkově úpadku, anebo

d/ dosud neuhradil splatnou pohledávku dlužníka v rozsahu, v němž převyšuje započitatelnou pohledávku tohoto věřitele.

(...)

§ 186 (insolvenčního zákona)

(1) Jestliže pohledávka přihlášeného věřitele byla v průběhu insolvenčního řízení uspokojena nebo zanikla jiným způsobem a přihlášený věřitel nechal přihlášku bez zbytečného odkladu zpět, insolvenční soud jeho účast v insolvenčním řízení ukončí rozhodnutím, které se doručuje zvláště přihlášenému věřiteli, dlužníku

a insolvenčnímu správci. Proti tomuto rozhodnutí, které musí být odůvodněno, nejsou opravné prostředky přípustné; v odůvodnění však insolvenční soud vždy uvede důvod zániku pohledávky.

(2) Přihlášený věřitel, který tvrdí, že jeho pohledávka nebyla v průběhu insolvenčního řízení uspokojena ani nezanikla jiným způsobem, se může žalobou podanou u insolvenčního soudu domáhat určení, že jeho pohledávka nadále trvá. Žaloba musí být podána proti insolvenčnímu správci, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy přihlášenému věřiteli bylo doručeno rozhodnutí podle odstavce 1. Lhůta je zachována, dojde-li žaloba nejpozději posledního dne lhůty soudu. Nebyla-li žaloba včas podána, platí, že pohledávka přihlášeného věřitele zanikla způsobem uvedeným v rozhodnutí podle odstavce 1. Totéž platí, jestliže insolvenční soud žalobu zamítne, odmítne ji nebo řízení o ní zastaví. Právní mocí rozhodnutí, kterým insolvenční soud žalobě vyhoví, se účast přihlášeného věřitele v insolvenčním řízení obnovuje. Žaloba se projednává jako incidenční spor.

§ 526 (obč. zák.)

(1) Postoupení pohledávky je povinen postupitel bez zbytečného odkladu oznámit dlužníkovi. Dokud postoupení pohledávky není oznámeno dlužníkovi nebo dokud postupník postoupení pohledávky dlužníkovi neprokáže, zprostit se dlužník závazku plněním postupiteli.

(2) Oznámí-li dlužníkovi postoupení pohledávky postupitel, není dlužník oprávněn se dožadovat prokázání smlouvy o postoupení.

§ 529 (obč. zák.)

(1) Námitky proti pohledávce, které dlužník mohl uplatnit v době postoupení, zůstávají mu zachovány i po postoupení pohledávky.

(2) Dlužník může použít k započtení vůči postupníkovi i své k započtení způsobené pohledávky, které měl vůči postupiteli v době, kdy mu bylo oznámeno nebo prokázáno postoupení pohledávky (§ 526), jestliže je oznámil bez zbytečného odkladu postupníkovi. Toto právo má dlužník i v případě, že jeho pohledávky v době oznámení nebo prokázání postoupení nebyly ještě splatné.

§ 3028 (o. z.)

(...)

(3) Není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.

56. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona již v době rozhodnutí o úpadku dlužníka (22. 12. 2011), přičemž změny ustanovení § 140 odst. 1 a § 186 odst. 1 insolvenčního zákona provedené

s účinností od 1. 6. 2019 zákonem č. 31/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, se v této insolvenční věci neuplatní vzhledem k článku II (Přechodné ustanovení) části první zákona č. 31/2019 Sb. Ustanovení § 526 a § 529 obč. zák. ve výše uvedené podobě (pro věc opět rozhodné) platila v době do 1. 1. 2014, kdy byl zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, zrušen zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem. Ustanovení § 3028 odst. 3 o. z. platí v nezměněné podobě od 1. 1. 2014.

č. 34

57. Ve výše ustaveném skutkovém a právním rámci Nejvyšší soud úvodem poznamenává, že předmětný spor vzešel (jako incidenční spor) z toho, že na základě úkonu dovolatelky ze dne 19. 5. 2017, směřujícího (za podmínek § 140 insolvenčního zákona) k započtení pohledávky dlužníka za společností z proti přihlášeným pohledávkám žalobce za dlužníkem ve výši 780 000 Kč a ve výši 22 237 824,13 Kč, insolvenční soud usnesením ze dne 30. 10. 2017, č. j. KSLB 76 INS 14670/2011-P169-14, tyto žalobcovy pohledávky „odmítl“ dle § 186 odst. 1 insolvenčního zákona, což žalobce vedlo k podání (včasné) určovací žaloby předjímané ustanovením § 186 odst. 2 insolvenčního zákona.

58. V předchozích fázích řízení též nebylo sporu o tom, že jak pohledávka dlužníka vůči společnosti Z, tak pohledávky žalobce vůči dlužníku jsou pohledávkami vzniklými ze smluv uzavřených před 1. lednem 2014.

59. V rozsudku ze dne 18. 4. 2018, sp. zn. 32 Cdo 5234/2016, uveřejněném pod číslem 77/2019 Sb. rozh. obč., Nejvyšší soud vysvětlil, že pro způsobilost pohledávek ze smluv k započtení je podle § 3028 odst. 3 věty první o. z. rozhodná právní úprava, kterou se řídí smlouvou založený závazkový poměr, z něhož pohledávka vznikla. Srov. též důvody rozsudku ze dne 20. 2. 2019, sp. zn. 26 Cdo 4795/2017, uveřejněného pod číslem 23/2020 Sb. rozh. obč., důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2020, sen. zn. 29 ICdo 128/2018, uveřejněného pod číslem 29/2021 Sb. rozh. obč., nebo důvody rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 1. 2021, sp. zn. 31 Cdo 1475/2020, uveřejněného pod číslem 58/2021 Sb. rozh. obč. Odtud pro poměry dané věci především plyne, že pro účely odpovědi na otázku, zda předmětné pohledávky byly způsobilé k započtení, je rozhodný výklad ustanovení § 529 obč. zák., jež je uplatnitelné (při absenci jiné právní úpravy v zákoně č. 513/1991 Sb., obchodním zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013) i na pohledávky vzešlé z obchodních závazkových vztahů.

60. Jinak řečeno, jestliže se vznik pohledávek způsobilých k započtení posuzuje podle ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a obchodního zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2013, posuzuje se otázka, zda dlužník může použít

k započtení vůči postupníkovi i své k započtení způsobilé pohledávky, které měl vůči postoupiteli v době, kdy mu bylo oznámeno nebo prokázáno postoupení pohledávky, podle ustanovení § 529 odst. 2 obč. zák.

61. Právní posouzení věci oběma soudy je tedy nesprávné již proto, že věc posoudily podle právní normy (zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a v jeho rámci ustanovení § 1884 o. z.), jež na zjištěný skutkový stav nedopadá; správnou právní normou je v dotčeném ohledu zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (a v jeho rámci pak ustanovení § 529 obč. zák.).

62. K položeným právním otázkám pak Nejvyšší soud činí tyto závěry:

K otázce č. 2 (Lhůta k oznámení započitatelné pohledávky).

63. V rozsudku ze dne 27. 7. 2005, sp. zn. 29 Odo 171/2003, uveřejněném pod číslem 33/2006 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 33/2006“), Nejvyšší soud ozřejmil, že smysl úpravy obsažené v § 529 odst. 2 obč. zák. tkví v tom, aby dlužník při splnění dále vymezených podmínek mohl jednostranným úkonem nebo dohodou započíst proti pohledávce svého (nového) věřitele (postupníka) svou pohledávku, kterou má nikoli proti postupníku, nýbrž proti postoupiteli (původnímu věřiteli), s tím, že k tomu, aby dlužník mohl učinit úkon směřující k započtení pohledávky, kterou má za původním věřitelem (postoupitelem) přímo proti novému věřiteli (postupníku), musí být splněny následující podmínky:

[1] Jde o pohledávku způsobilou k započtení.

[2] Dlužník tuto pohledávku měl již v době, kdy se postoupení pohledávky stalo vůči němu účinným. Přitom není podstatné, zda v té době dlužníkova pohledávka byla již splatná nebo zda splatnost nastala až poté, co postoupitel dlužníku oznámil (nebo postupník dlužníku prokázal) postoupení pohledávky.

[3] Dlužník bez zbytečného odkladu poté, co mu bylo postoupení pohledávky postoupitelem oznámeno nebo postupníkem prokázáno, oznámil novému věřiteli (postupníku), že má vzájemnou pohledávku vůči původnímu věřiteli (postoupiteli).

[4] Jsou-li splněny předpoklady popsané pod body [1] až [3], může dlužník učinit jednostranný úkon směřující k započtení pohledávky, kterou má za postoupitelem, přímo proti postupníku, je-li jeho pohledávka již splatná nebo dovoluje-li mu zákonná úprava (jinde než v § 529 odst. 2 obč. zák.) započíst si tuto pohledávku, i když splatná není.

64. K časovému určení „bez zbytečného odkladu“ pak Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 32 Cdo 2484/2012 (na nějž poukazuje žalobce), s odkazem na dříve vydaná rozhodnutí Nejvyššího soudu, Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu formuloval a odůvodnil závěr, podle něhož z časového určení „bez zbytečného odkladu“ je třeba dovodit, že jde o velmi krátkou lhůtu, již je míněno bezodkladné, neprodlené, bezprostřední či okamžité jednání směřující ke splnění povinnosti či k učinění právního úkonu či jiného projevu vůle, přičemž doba trvání lhůty bude záviset na okolnostech konkrétního případu. V každém konkrétním případě je třeba vždy zkoumat, zda dlužník bezodkladně využil všechny možnosti pro splnění této povinnosti, případně jaké skutečnosti mu v tom bránily. Zásadně jde o lhůtu v řádu dnů, maximálně týdnů,

v co nejkratším časovém úseku, přičemž v praxi je nutno tento pojem vykládat podle konkrétních okolností případu v závislosti na účelu, který chce zákonodárce konkrétním ustanovením za pomoci takto určené lhůty dosáhnout. K závěrům tohoto rozsudku se Nejvyšší soud dále přihlásil např. v rozsudku ze dne 10. 10. 2018, sp. zn. 29 Cdo 4180/2016, uveřejněném v časopise Soudní judikatura, číslo 3, ročníku 2020, pod číslem 28, v rozsudku ze dne 23. 7. 2019, sp. zn. 27 Cdo 4593/2017, uveřejněném pod číslem 37/2020 Sb. rozh. obč., v rozsudku ze dne 26. 11. 2019, sp. zn. 26 Cdo 3607/2019, v rozsudku ze dne 24. 8. 2020, sp. zn. 27 Cdo 760/2019, v rozsudku ze dne 30. 11. 2020, sp. zn. 23 Cdo 4725/2018, nebo v rozsudku ze dne 25. 2. 2021, sen. zn. 29 ICdo 81/2019. Přitom náleží Ústavního soudu ze dne 15. 8. 2005, sp. zn. IV. ÚS 314/05, uveřejněný pod číslem 159/2005 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu [který je (stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Ústavního soudu], z něž vyšel Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 32 Cdo 2484/2012, se týkal výkladu uvedeného pojmu právě pro účely aplikace § 529 odst. 2 obč. zák.

č. 34

65. V textu insolvenčního zákona nebo v povaze jím zavedených institutů (včetně těch, jež se týkají přezkoumání přihlášených pohledávek a jejich uspokojování v insolvenčním řízení) pak Nejvyšší soud nenalézá oporu pro závěr, podle kterého by lhůta „bez zbytečného odkladu“, obsažená v ustanovení § 529 odst. 2 obč. zák. jako lhůta pro splnění oznamovací povinnosti dlužníka vůči postupníku, má-li dlužník v době, kdy mu bylo oznámeno nebo prokázáno postoupení pohledávky (§ 526 obč. zák.), pohledávku způsobitou k započtení vůči postupiteli, měla být vymezena jinak (delším časovým úsekem) jen proto, že k postoupení pohledávky došlo v průběhu insolvenčního řízení nebo jen proto, že osobou, která má splnit oznamovací povinnost, není (coby osoba s dispozičními oprávněními ve smyslu ustanovení § 229 odst. 1 a 3 insolvenčního zákona) dlužník, nýbrž insolvenční správce jeho majetkové podstaty.

66. Jako osoba s dispozičními oprávněními (srov. § 229 odst. 3 písm. c/ insolvenčního zákona) je insolvenční správce správcem cizího majetku, konkrétně majetku dlužníka nebo majetku ve vlastnictví jiných osob, na který se po dobu trvání účinků insolvenčního řízení pohlíží jako na dlužníkovu majetek (srov. shodně např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2016, sen. zn. 29 ICdo 49/2014, uveřejněného pod číslem 16/2018 Sb. rozh. obč.), a má povinnost postupovat při výkonu funkce svědomitě a s odbornou péčí (§ 36 odst. 1 insolvenčního zákona). Povaha insolvenční správy majetku ani v případech, v nichž by bylo lze uvažovat (v intencích závěrů obsažených např. v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2019, sen. zn. 29 NSČR 167/2017, uveřejněném pod číslem 73/2020 Sb. rozh. obč.) o subsidiární použitelnosti ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, týkajících se plné správy cizího majetku (§ 1409 až § 1447 o. z.), nezakládá (jen proto, že jde o insolvenční správu majetku) žádný důvod posuzovat délku lhůty „bez zbytečného odkladu“, vymezené ustanovením § 529 odst. 2 obč. zák. ke splnění oznamovací povinnosti dlužníka vůči postupníku, má-li se tak stát v průběhu insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka, jinak, než jako „lhůtu v řádu dnů, maximálně týdnů, v co nejkratším časovém úseku“.

67. Jinak řečeno (shrnutě), na délku lhůty „bez zbytečného odkladu“, stanovené dlužníku v § 529 odst. 2 obč. zák. ke splnění oznamovací povinnosti vůči postupníku, nemá sama

o sobě žádný vliv skutečnost, že na majetek dlužníka je vedeno insolvenční řízení a že tuto povinnost má splnit insolvenční správce dlužníka. Dovolání, jež argumentuje ve prospěch jiného názoru, potud není důvodné.

68. Zbývá dodat, že v poměrech dané věci postupovaná pohledávka změnila majitele dvakrát; 11. 4. 2013 (ze společnosti z na společnost D) a 21. 7. 2014 (ze společnosti D na žalobce), avšak lhůta „bez zbytečného odkladu“ začala běžet u postoupení z 11. 4. 2013 až 17. 7. 2014 (kdy společnost z oznámila dovolatelce postoupení pohledávky společnosti D). Společnost D postoupila pohledávku dále na žalobce (21. 7. 2014), a toto postoupení oznámila dovolatelce podáním datovaným 22. 7. 2014 (leč předaným na poštu k přepravě až 28. 7. 2014).

69. Tam, kde v průběhu relativně krátkého časového úseku dojde opakovaně ke změně majitele pohledávky a kde vždy včas (bez zbytečného odkladu) postupitel oznámí nebo postupník prokáže postoupení pohledávky dlužníku (§ 526 odst. 1 obč. zák.), zbývá k zodpovězení otázka, jak postupovat, jestliže pohledávka změnila majitele a postupitel takovou změnu oznámí dlužníku předtím, než dlužníku uplyne lhůta „bez zbytečného odkladu“ počítaná (podle § 529 odst. 2 obč. zák.) ode dne, kdy dlužníku původní majitel pohledávky (první postupitel) oznámil nebo první postupník (stávající postupitel) prokázal první postoupení pohledávky. Je totiž zjevné, že poté, kdy mu stávající postupitel (první postupník) oznámil další postoupení pohledávky, již splnění oznamovací povinnosti dle § 529 odst. 2 obč. zák. vůči prvnímu postupníku neumožní dlužníku učinit následně úkon směřující k započtení pohledávky, kterou má za původním majitelem pohledávky (prvním postupitelem), proti postupované pohledávce, vůči prvnímu postupníku (stávajícímu postupiteli); ten totiž přestal být věřitelem postoupené pohledávky (§ 526 odst. 1 obč. zák.).

70. K tomu Nejvyšší soud uvádí, že účel zkoumaného ustanovení naplní i postup, kterým dlužník oznámí, že vůči prvnímu postupiteli (původnímu majiteli pohledávky) měl v době, kdy mu bylo oznámeno nebo prokázáno první postoupení pohledávky, pohledávku způsobitou k započtení, posledního postupníku ve lhůtě „bez zbytečného odkladu“ počítané od oznámení nebo prokázání prvního postoupení pohledávky. Účelu uvedeného ustanovení se nicméně neprotiví (garanci, že se mu právě popsáním postupem výrazně nezkrátá lhůta ke komunikaci s dalším postupníkem, dlužníku poskytuje) i postup, kterým dlužník uvedené oznámení zašle ve lhůtě „bez zbytečného odkladu“ počítané ode dne oznámení nebo prokázání prvního postoupení pohledávky prvnímu postupníku, i když se tak stane v době, kdy mu již bylo oznámeno nebo prokázáno další postoupení pohledávky (a i když adresátem oznámení bude osoba, vůči které již pohledávku nebude možné započíst). Ve vztahu k dalšímu (druhému) postupníku dlužníku za této situace poběží lhůta „bez zbytečného odkladu“ znovu ode dne oznámení nebo prokázání dalšího postoupení pohledávky.

K otázce č. 3 (Oznámení započitatelné pohledávky proti pochybné a sporné pohledávce).

71. Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013, neobsahuje [oproti úpravě obsažené v zákoně č. 89/2012 Sb., občanském zákoníku (srov. § 1987 odst. 2 o. z. a závěry rozsudku velkého senátu občanskoprávního

a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2020, sp. zn. 31 Cdo 684/2020, uveřejněného pod číslem 37/2021 Sb. rozh. obč.)] žádnou výslovnou úpravu (ne)možného započtení pohledávek sporných či pochybných (terminologií § 1987 odst. 2 o. z. jde o pohledávky nejisté nebo neurčité). Ve vztahu ke včasnému splnění oznamovací povinnosti dlužníka vůči postupníku dle § 529 odst. 2 obč. zák. pak požadavek předestíraný dovolatelkou (aby lhůta „bez zbytečného odkladu“ začala běžet až poté, kdy postupníková pohledávka přestane být spornou nebo pochybnou), není dovoditelný ani teleologickým výkladem zkoumaného ustanovení.

72. Včasným splněním oznamovací povinnosti vůči postupníku dle § 529 odst. 2 obč. zák. si dlužník pouze vytváří předpoklady pro možné (budoucí) započtení pohledávky, kterou má vůči postupiteli, proti pohledávce, jejímž majitelem se stal postupník. Splnění takové oznamovací povinnosti se týká pohledávky, kterou měl dlužník vůči postupiteli v době, kdy se postoupení pohledávky stalo vůči němu účinným, lhotejno, že dosud nebyla splatná (srov. R 33/2006, jak citováno v odstavci 63. pod bodem [2] výše). Včasné splnění oznamovací povinnosti nezakládá povinnost dlužníka takovou (oznámenou) pohledávku následně započíst. Bez zřetele k tomu, zda splní oznamovací povinnost dle § 529 odst. 2 obč. zák., totiž dlužníku i po postoupení pohledávky zůstávají zachovány všechny námitky, které proti postoupené pohledávce mohl uplatnit v době postoupení, tedy všechny námitky, které zpochybňují pravost nebo výši pohledávky (srov. § 529 odst. 1 obč. zák.). Nesplní-li ale dlužník řádně a včas oznamovací povinnost dle § 529 odst. 2 obč. zák., nemůže později použít k započtení proti postoupené pohledávce pohledávku, kterou měl vůči postupiteli v době, kdy se postoupení pohledávky stalo vůči němu účinným, bez zřetele k tomu, že v té době byla postoupená pohledávka sporná nebo pochybná.

73. Ostatně, závěr, že lhůta „bez zbytečného odkladu“ obsažená v § 529 odst. 2 obč. zák., začíná běžet již poté, kdy dlužníku bylo postoupení pohledávky postupitelem oznámeno nebo postupníkem prokázáno, obsahuje již R 33/2006 (jak citováno v odstavci 63. pod bodem [3] výše). Dovolání tak ani potud není opodstatněné.

K otázce č. 4 (Oznámení započitatelné pohledávky, jejíž uplatnění je postupníku známo).

74. Řešením otázky, zda dlužník, který hodlá započíst proti postoupené pohledávce pohledávku, kterou měl vůči postupiteli v době, kdy se postoupení pohledávky stalo vůči němu účinným, musí splnit oznamovací povinnost dle § 529 odst. 2 obč. zák. i tehdy, je-li postupníku již v době postoupení pohledávky známa existence pohledávky dlužníka vůči postupiteli, se Nejvyšší soud zabýval (po podání dovolání v této věci) v rozsudku ze dne 21. 5. 2020, sp. zn. 32 Cdo 2101/2018. V něm uzavřel, že účel ustanovení § 529 odst. 2 obč. zák. tkví v ochraně postupníka; jde o to, aby byla co nejefektivněji zajištěna transparentnost vztahů mezi všemi subjekty zúčastněnými na postoupení. Postupník se má dozvědět bez zbytečného odkladu poté, co se postoupení stane účinným vůči dlužníkovi, že dlužník má vzájemné pohledávky vůči postupiteli, které mohou být započteny vůči němu. Tamtéž Nejvyšší soud dodal, že nelze obecně vyloučit, že v konkrétních poměrech určitého případu tento ochranný účel bude naplněn, aniž by dlužník oznámil postupníku existenci vzájemné pohledávky vůči postupiteli, jelikož postupník získal o dlužníkově vzájemné pohledávce vědomost už před postoupením a vzhledem k okolnostem případu má k dispozici všechny informace,

kteří by jinak získal (měl získat) z dlužníkovy oznámení. Přitom musí jít o informace aktuální; podstatná je vědomost o stavu pohledávky, jakož i o záměru dlužníka využít ji k započtení, existující v době, kdy se postoupení stalo vůči dlužníku účinným. Ochranný účel předmětného ustanovení není možno redukovat na pouhou vědomost postupníka o vzájemné pohledávce bez dalšího; jeho vědomost je třeba upínat k rozhodnému časovému období. V něm má mít postupník podle zákonné úpravy příležitost učinit si přesnější informovanou představu o tom, co může ve vztahu k dlužníku očekávat. Pouhé informace z bližší či vzdálenější minulosti nemusí dostačovat pro vytvoření této aktuální představy. Bude-li v konkrétním případě naplněn ochranný účel ustanovení § 529 odst. 2 obč. zák. naznačeným způsobem i bez dlužníkovy oznámení, bude na soudu, aby přistoupil k teleologické redukci tohoto ustanovení. K pojmu teleologická redukce srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. I. ÚS 318/06, uveřejněný pod číslem 221/2007 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu.

75. Ze závěrů reprodukováných v předchozím odstavci se především podává nesprávnost názoru dovolatelky, že šlo o jakési „nabytí pohledávky s vědomou vadou“ a o „vlastnost pohledávky“ postupníku známou. Srovnání s oznámením vad díla je potud nevhodné (nepříléhavé) a závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 2290/2014 (na který dovolatelka odkazuje) jsou pro účely výkladu ustanovení § 529 obč. zák. nepoužitelné.

76. Námitku, že vůči žalobci nemusela plnit oznamovací povinnost dle § 529 odst. 2 obč. zák., neboť existence započitatelné pohledávky dlužníka vůči společnosti z byla žalobci známa, uplatnila dovolatelka nicméně již v průběhu odvolacího řízení (srov. vyjádření k odvolání z 27. 9. 2018, č. I. 72-73). Odvolací soud se v napadeném rozhodnutí touto otázkou nezabýval (zjevně nemaje pro výsledek sporu její řešení za podstatné). Ve světle závěrů, jež Nejvyšší soud k této otázce zformuloval výše, je tudíž právní posouzení věci odvolacím soudem v dotčeném ohledu neúplné a tudíž i nesprávné.

77. K dovolací argumentaci k otázce obecného smyslu nalézání práva soudem (srov. odstavec 25. výše) Nejvyšší soud uvádí, že potud jde o námitky nepodložené skutkovým stavem, z něž vyšly oba soudy, a tudíž pro výsledek dovolacího řízení bezcenné.

78. Jelikož napadené rozhodnutí neobstálo v rovině řešení otázky č. 4 a jelikož oba soudy věc posoudily podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá (srov. odstavec 59. výše), Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí zrušil (včetně závislého výroku o nákladech řízení) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

č. 35

K náhradě nemajetkové újmy osob blízkých primárním obětem ublížení na zdraví (sekundárních obětí) slouží speciální ustanovení § 2959 a § 2971 o. z.; tuto náhradu nelze přiznat jen podle obecných ustanovení § 2910 a § 2956 o. z.

Nemajetková újma (o. z.), Ochrana osobnosti, Nedbalost

§ 2910 o. z., § 2956 o. z., § 2959 o. z., § 2971 o. z.

č. 35

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2021, sp. zn. 25 Cdo 64/2021, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.64.2021.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2020, sp. zn. 13 Co 210/2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Manžel žalobkyně dne 12. 5. 2015 při dopravní nehodě způsobené řidičkou osobního vozidla pojištěného pro případ odpovědnosti z provozu vozidla u žalované, utrpěl velmi vážná zranění, mnohočetné fraktury horní a dolní čelisti, jiných kostí lebky a obličejce, frakturu nosních kostí, loketní kosti levé horní končetiny, patní kosti levé dolní končetiny, vymknutí jiných částí nad kotníkem levé dolní končetiny, mnohočetné fraktury spinálních výběžků krčních obratlů C6 a C7, frakturu prvního žebra vlevo a otevřenou ránu jiných částí předloktí levé horní končetiny. Po nehodě byl v ohrožení života, následně prodělal několik operací, byl odkázán na péči třetí osoby, byl mu přiznán 3., posléze 2. stupeň invalidity a vyžadoval dlouhodobou péči žalobkyně. Žalobkyně utrpěla psychický otřes v důsledku nehody, strachu o život manžela a následné dlouhodobé péče, byla nucena vyhledat pomoc psychiatra a za tyto duševní útrapy požaduje částku 200 000 Kč jako přiměřenou peněžitou náhradu nemajetkové újmy. Žalovaná vyplatila na základě povinného ručení všechny nároky poškozeného manžela žalobkyně, pouze nárok žalobkyně neuznala.

2. Obvodní soud pro Prahu 8 rozsudkem ze dne 15. 4. 2020, č. j. 25 C 62/2019-144, žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Jednalo se o druhé zamítavé rozhodnutí ve věci, neboť v prvním rozsudku obvodní soud vyloučil aplikaci § 2959 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), která upravuje odškodnění sekundárních obětí při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví poškozeného, protože dospěl k závěru, že ačkoli byla zranění poškozeného vážná, nejednalo se o stav, který by jej prakticky vyřadil z běžného života, a odkázal na rozsudek dovolacího soudu sp. zn. 25 Cdo 4210/2018. Odvolací soud toto rozhodnutí zrušil a uložil obvodnímu soudu, aby se zabýval otázkou, zda není nárok žalobkyně dán podle § 2971

o. z. či podle § 2910 o. z. V dalším řízení tak obvodní soud doplnil dokazování, avšak setrval na svém závěru, že nejde o případ zvláště závažného ublížení na zdraví odůvodňující odškodnit duševní útrapy sekundární oběti podle § 2959 o. z. Ve vztahu k ustanovení § 2910 o. z. soud uvedl, že pojednává o náhradě majetkové újmy, tedy věcné škody, nikoli o náhradě nemajetkové újmy, navíc výslovně hovoří o porušení povinnosti formulované zákonem, nemá se proto jednat o porušení obecné prevenční povinnosti. Obvodní soud vyloučil i použití § 2971 o. z., které upravuje náhradu nemajetkové újmy, avšak pouze v případě zvláštních okolností, za nichž škůdce újmu způsobil, zejména porušil-li z hrubé nedbalosti důležitou právní povinnost, anebo způsobil-li újmu úmyslně ze zavrženíhodné pohnutky. Dopravní nehodu a tím i újmu na zdraví poškozeného způsobilá řidička Y. J., která byla v trestním řízení odsouzena pro přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 a 2 trestního zákoníku, který měla spáchat tím, že porušila § 5 odst. 2 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., neboť ačkoli její schopnost řízení byla snížena zdravotními problémy, jimiž trpěla ode dne 11. 5. 2015, přesto dne 12. 5. 2015 v 9:30 hodin řídila osobní vozidlo, přičemž v důsledku nevolnosti přejela do levé poloviny vozovky, kde způsobilá kolizi několika vozidel včetně motocyklu řízeného manželem žalobkyně. Posléze zjistila, že byla v raném stupni těhotenství. Bylo tedy vyloučeno úmyslné způsobení újmy ze zvláště zavrženíhodné pohnutky a soud neshledal ani porušení důležité právní povinnosti z hrubé nedbalosti. O míře závažnosti protiprávního jednání dle obvodního soudu svědčí také skutečnost, že v trestním řízení bylo upuštěno od uložení trestu.

3. K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 9. 2020, č. j. 13 Co 210/2020-171, rozsudek obvodního soudu potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud se ztotožnil se skutkovými závěry obvodního soudu, které byly mezi účastníky v podstatě nespornými, a v podstatně míře se ztotožnil i se závěry právními. Rovněž odvolací soud vyloučil použití § 2959 o. z., jež umožňuje odškodnit duševní útrapy sekundárních poškozených pouze u zvláště výjimečných újem na zdraví, jež zasahují do všech sfér zdraví poškozené osoby a prakticky ji vyřadí z běžného života. O takový případ se však v dané věci nejedná, proto bylo na místě posoudit, zda nelze nároku žalobkyně vyhovět podle § 2971 o. z. Avšak i v tomto případě se odvolací soud ztotožnil s právním posouzením obvodního soudu a připomněl, že žalobkyně se domáhá náhrady újmy sekundární oběti, neboť dopravní nehodou byla způsobena újma na zdraví primárnímu poškozenému, manželovi žalobkyně. Pro odškodnění těchto obětí je třeba naplnění zvláštních předpokladů, a v dané věci nedošlo ani k úmyslnému způsobení újmy, ani nešlo posoudit jednání škůdce jako hrubou nedbalost. Odvolací soud připomenul průběh dopravní nehody a uzavřel, že občanský zákoník pod pojmem hrubá nedbalost chápe nedbalost nejvyšší intenzity, jež svědčí o lehkomyšlném přístupu škůdce k plnění svých povinností, kdy je zanedbán požadavek náležité opatrnosti takovým způsobem, že to svědčí o zřejmé bezohlednosti škůdce k zájmům jiných osob (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 23 Cdo 2702/2012, publikovaný pod č. 59/2015 Sb. rozh. obč., část občanskoprávní a obchodní, - dále jen „Sb. rozh. obč.“). V § 2971 o. z. je hrubá nedbalost coby zvláštní okolnost, za níž byla způsobena újma, prakticky postavena naroveň úmyslnému způsobení škody ze zvláště zavrženíhodných pohnutek. Takového jednání se řidička nedopustila. Odvolací soud odmítl námitku žalobkyně, že nedopadá-li

na danou věc zvláštní odpovědnost podle shora citovaných zákonných ustanovení, je třeba postupovat podle ustanovení o obecné odpovědnosti ve smyslu § 2910 a § 2956 o. z., neboť sice nesouhlasil s názorem obvodního soudu, že § 2910 o. z. dopadá jen na věcnou škodu, nicméně dovodil, že zde chybí příčinná souvislost mezi jednáním škůdkyně a imateriální újmou žalobkyně. Její újma se odvíjí od náhrady škody primární oběti, tedy manželka žalobkyně, a je-li zde dána zvláštní právní úprava, spočívající na zvláštních odpovědnostních předpokladech (§ 2959 a § 2971 o. z.), je vyloučeno užití obecné právní úpravy. Řidička svým jednáním žalobkyni újmu nezpůsobila.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti rozsudku odvolacího soudu podala dovolání žalobkyně, neboť má za to, že spočívá v řešení otázek, zda v případě, že škůdce podstatným a negativním způsobem zasáhne do absolutního práva manželky osoby, u které v důsledku jednání škůdce došlo k újmě na zdraví, vznikne škůdci povinnost odčinit této manželce vzniklé duševní útrapy, a zda je hrubá nedbalost v ustanovení § 2971 o. z. postavena naroveň úmyslnému způsobení škody ze zvlášť zavrženíhodných pohnutek, jež dosud v rozhodovací praxi odvolacího soudu nebyly řešeny, případně mají být vyřešeny jinak. Dovolatelka v dovolání vylíčila své útrapy a omezení, jež po dopravní nehodě zasáhla do jejího života, a považuje za nespravedlivé, že by tyto zásahy do jejích absolutních práv neměly být odškodnitelné. Závěrem dovolatelka uvedla, že u řidičky nešlo o jediné vybočení z jinak řádného života, neboť v roce 2018 byla rovněž odsouzena za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní a přečin obecného ohrožení z nedbalosti, což má svědčit o jejím lehkomyšlném přístupu k plnění povinností řidiče. Dále nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že hrubá nedbalost podle § 2971 o. z. je stavěna naroveň úmyslnému způsobení škody ze zvlášť zavrženíhodných pohnutek. Jednání řidičky, která s vědomím svých zdravotních obtíží řídila vozidlo po čtyřproudé komunikaci v ranní špičce a způsobila hromadnou dopravní nehodu, je podle dovolatelky třeba považovat za jednoznačně lehkomyšlný přístup k plnění povinností řidiče a jednání hrubě nedbalé. Navrhla proto, aby dovolací soud napadený rozsudkem zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

5. Žalovaná ve vyjádření k dovolání uvedla, že dovolatelka řádně nevymezila podmínky přípustnosti dovolání, vymezené otázky dovolacím soudem dosud neřešené tyto podmínky nespĺňují a dovolatelka jen opakuje dosavadní průběh řízení a nesouhlasí se závěry nalézacích soudů. Navrhla proto, aby dovolací soud dovolání odmítl jako nepřípustné, případně zamítl.

III.

Přípustnost dovolání

6. Nejvyšší soud shledal, že dovolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky jejího advokátního zastoupení (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), je přípustné pro řešení otázky výkladu pojmu hrubá nedbalost podle § 2971 o. z. a možnosti odškodnění zásahu do absolutních práv sekundárních obětí mimo rámec ustanovení § 2959 a § 2971 o. z., jež obě dosud nebyly v rozhodovací praxi

dovolacího soudu za účinnosti nové právní úpravy ve všech souvislostech řešeny, není však důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

7. Podle § 2910 o. z. škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

8. Podle § 2956 o. z. vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.

9. Podle § 2959 o. z. při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

10. Podle § 2971 o. z. odůvodňují-li to zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil újmu protiprávním činem, zejména porušil-li z hrubé nedbalosti důležitou právní povinnost, anebo způsobil-li újmu úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné pohnutky zvláště zavrženíhodné, nahradí škůdce též nemajetkovou újmu každému, kdo způsobenou újmu důvodně pociťuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit.

11. Na rozdíl od původní úpravy občanského zákoníku z roku 1964 obsahuje současný občanský zákoník nově i úpravu odčinění nemateriální újmy sekundárních obětí, umožňující ve specifikovaných případech uložení povinnosti nahradit újmu i osobám odlišným od primárního poškozeného. Jedná se především o ustanovení § 2959 o. z., ale ve zvláštních případech lze postupovat také podle § 2971 o. z. Uvedená ustanovení vymezují celou řadu omezujících podmínek pro poskytnutí náhrady. Jde o promítnutí zásady, že na rozdíl od majetkové újmy se nemajetková újma odčiňuje, jen bylo-li to výslovně ujednáno, nebo jen stanoví-li to zvláště zákon (§ 2894 odst. 2 věta první o. z.). Z toho pak vyplývá, že nikoli každá nemajetková újma musí být odčiněna.

12. V projednávané věci již byla vyloučena aplikace § 2959 o. z., neboť zranění poškozeného manžela žalobkyně nebylo shledáno zvláště závažným ublížením na zdraví ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2019, sp. zn. 25 Cdo 4210/2018, uveřejněného pod č. 52/2021 Sb. rozh. obč. (ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. I. ÚS 3449/19). Proti tomuto závěru dovolatelka v dovolání nijak nebrojila.

13. V § 2971 o. z. je porušení důležité povinnosti z hrubé nedbalosti coby zvláštní kvalifikovaná okolnost podmiňující vznik povinnosti k náhradě nemajetkové újmy. Právě otázka naplněnosti předpokladu hrubé nedbalosti ve smyslu § 2971 o. z. je předmětem jedné z dovolacích námitek.

14. Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, účinný od 1. 1. 2014 rozlišuje nedbalost především podle její intenzity na nedbalost prostou (lehkou) a hrubou. Hrubá nedbalost

je nedbalostí nejvyšší intenzity, jež svědčí o lehkomyšlném přístupu škůdce k plnění svých povinností, kdy je zanedbán požadavek náležité opatrnosti takovým způsobem, že to svědčí o zřejmé bezohlednosti škůdce k zájmům jiných osob (viz odvolacím soudem odkázaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 23 Cdo 2702/2012, č. 59/2015 Sb. rozh. obč., a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2019, sp. zn. 25 Cdo 972/2018, č. 18/2020 Sb. rozh. obč.).

15. V citovaném rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2019, sp. zn. 25 Cdo 972/2018, a v rozsudcích ze dne 20. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1131/2019, a ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1527/2020, se již dovolací soud zabýval výkladem § 2971 o. z., byť v jiných souvislostech. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalovaného, který realizoval stavbu v sousedství domu žalobce nejen bez stavebního povolení, ale dokonce navzdory výslovnému zákazu stavebního úřadu i soudu, a tím osvědčil mimořádnou míru arogance a pohrdání základními pravidly právního státu, jež vyžadují respektování zákona a pravomocných (vykonatelných) rozhodnutí příslušných správních orgánů a soudů, naplnil podmínky zvláštních okolností, za nichž je možno uložit náhradu nemajetkové újmy podle § 2971 o. z. Stejně tak bylo shledáno naplnění předpokladů pro náhradu nemajetkové újmy podle § 2971 o. z. matce, jejíž nezletilá dcera se stala obětí pokusu o vraždu. Naopak v případě opomenutí žalované učinit taková opatření, aby nemohlo dojít k úniku jejího psa na veřejné prostranství, bylo shledáno zanedbání potřebného dozoru nad zvířetem, a tedy protiprávní jednání, nikoli však z hrubé nedbalosti.

16. Rovněž v projednávané věci lze uzavřít, že jednání řidičky, která aniž trpěla vážným chronickým onemocněním, po prodělané viróze řídila motorové vozidlo, v průběhu jízdy prodělala náhlý kolapsový stav a způsobila hromadnou dopravní nehodu, nedosahuje takové intenzity, aby bylo považováno za hrubou nedbalost ve smyslu § 2971 o. z. Jednalo se o první takový kolaps, který řidička prodělala, a zjevně nepředpokládala, že předchozí indispozice se bude opakovat s takovou silou, že naruší její schopnost řídit motorové vozidlo. Proto u ní nelze shledat lehkomyšlný přístup k plnění povinností, či zanedbání požadavku náležité opatrnosti takovým způsobem, který svědčí o zřejmé bezohlednosti k zájmům jiných osob. Ani skutečnost, že se dopravní nehoda stala během dopravní špičky na čtyřproudé komunikaci, na toto posouzení nemůže mít vliv. Poukazovala-li dovolatelka na další trestní řízení proti řidičce, je třeba zdůraznit, že skutková zjištění soudu prvního stupně a soudu odvolacího (která nepodléhají přezkumu dovolacího soudu) neposkytují oporu pro závěr o hrubé nedbalosti řidičky. Toto trestní řízení se navíc týkalo jednání řidičky, které teprve následovalo po vzniku újmy, jež je předmětem projednávané věci. Kromě toho v dovolacím řízení nelze uplatňovat nové skutečnosti nebo důkazy (§ 241a odst. 6 o. s. ř.).

17. Ačkoli dovolatelka v projednávané věci uplatňuje nárok na odčinění zásahu do svých absolutních práv (práva na soukromí a rodinný život), zůstává stále jen sekundární poškozenou, neboť přímo poškozen na zdraví byl její manžel. K náhradě nemajetkové újmy sekundárních obětí (osob blízkých obětem primárním) slouží speciální ustanovení § 2959 a § 2971 o. z. (srov. opět rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1527/2020). Tato speciální ustanovení, poměrně restriktivním způsobem vymezující předpoklady nároku sekundárních obětí na náhradu nemajetkové újmy,

by byla nadbytečná, pokud by odškodnění bylo možné přiznat, jak se toho domáhá dovolatelka, podle obecných ustanovení § 2910 a § 2956 o. z.

18. Jelikož dovolací soud neshledal dovolání žalobkyně důvodným, postupoval podle § 243d písm. a) o. s. ř. a dovolání zamítl.

Č. 36

Způsobí-li protiprávní jednání více škůdců ve svém souhrnu vznik újmy, byť samotné jednání jednotlivých škůdců by ke vzniku újmy nevedlo, je dána příčinná souvislost mezi jednáním každého z nich a vznikem újmy i zásadně jejich solidární odpovědnost podle § 2915 odst. 1 věty první o. z.

Náhrada škody, Volby

§ 2910 o. z., § 2915 odst. 1 o. z.

Č. 36

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2128/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.2128.2020.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalovaného proti výroku rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 2020, sp. zn. 10 Co 271/2019, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé o dovoláním napadené částce 100 000 Kč; jinak dovolání odmítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Teplicích rozsudkem ze dne 25. 7. 2019, č. j. 13 C 37/2018-165, zastavil řízení ohledně 4 368 Kč s příslušenstvím, vyhověl žalobě v částce 1,23 Kč s příslušenstvím, co do částky 106 878,66 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že žalovaný byl rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 10. 12. 2015, č. j. 47 T 41/2015-124, odsouzen za přečin maření přípravy a průběhu voleb a referenda podle § 351 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, neboť 11. 10. 2014 poskytl nejméně dvěma osobám finanční odměnu za vhození předem vyplněného volebního lístku s hlasem pro stranu s názvem B. sociální demokraté a v jednom případě se takto ovlivnit hlasování pokusil. V soudním řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem bylo hlasování ve volbách do zastupitelstva města B. konaných 10. a 11. 10. 2014 přezkoumáno s tím, že mezi hlasovacími lístky se vyskytlo 48 shodně a totožným rukopisem vyplněných hlasovacích lístků s vyznačeným hlasem pro volební stranu s názvem B. sociální demokraté. Na základě toho soud uzavřel, že je nemožné, aby při zákonném průběhu hlasování byly ve výše uvedeném množství ve více volebních okrscích shodně vyplněny hlasovací lístky totožným rukopisem, docházelo tak k manipulaci s hlasovacími lístky mimo volební

místnosti v rozporu s ustanoveními volebního zákona a vzhledem k tomu, že počet 48 kusů hlasovacích lístků měl vliv na výsledek voleb do zastupitelstva, prohlásil Krajský soud v Ústí nad Labem pravomocným usnesením ze dne 19. 11. 2014, č. j. 40 A 22/2014-55, hlasování za neplatné. Na opakování voleb žalobkyně vynaložila ze státních prostředků částku 111 247,89 Kč, jejíž zaplacení se v řízení domáhala. Po právní stránce soud prvního stupně uzavřel, že ve věci je dána pravomoc českého soudu (články 4 a 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. EU/1215/2012, kolizním právem je dle článku 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. ES/864/2007 české právo). Dovodil, že žalobkyni vznikla škoda, neboť musela poskytnout ze státního rozpočtu finanční prostředky na opakované volby (prokázané a účelně vynaložené náklady stanovil částkou 104 861,52 Kč), k nimž muselo dojít i v důsledku protiprávního jednání žalovaného, a proto odpovídá za škodu podle § 2910 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“). Shledal však důvody zvláštního zřetele hodné pro postup podle § 2915 odst. 2 o. z., jež spatřoval v tom, že předvyplněných lístků bylo celkem 48, žalovaný však za stejně předvyplněný volební lístek odměnil pouze dvě osoby, přičemž nebylo prokázáno, že by jeho jednání bylo podpořeno jednáním dalších konkrétních škůdců (v dalších 46 případech nebyl pachatel zjištěn). Proto určil podíl žalovaného na vzniklé škodě v rozsahu 2/48, jenž představuje částku 4 369,23 Kč, z níž 4 368 Kč žalovaný uhradil, a proto mu soud uložil doplatit 1,23 Kč a ve zbytku žalobu zamítl.

2. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 17. 2. 2020, č. j. 10 Co 271/2019-197, rozsudek soudu prvního stupně v napadeném zamítavém výroku co do částky 6 385,14 Kč s příslušenstvím zrušil a řízení v tomto rozsahu zastavil (pro částečné zpětvzetí žaloby), ve zbývajícím rozsahu zamítavý výrok změnil tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni 100 493,52 Kč s příslušenstvím, a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně i soudem odvolacím. Vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně a ztotožnil se i s jeho právním hodnocením s výjimkou závěru o dělené odpovědnosti ve smyslu § 2915 odst. 2 o. z. Odvolací soud v souzené věci neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro takový postup, neboť žalovaný se dopustil protiprávního jednání vědomě, za což byl pravomocně odsouzen, musel vědět, že jeho jednání, ať už samostatné, nebo za přičinění dalších osob, může vést ke vzniku škody. Není rozhodné, že nebylo zjištěno, kdo ovlivnil dalších 46 volebních hlasů, ani že žalovaný jednal nezávisle na dalších osobách. Z § 2915 odst. 1 o. z. vyplývá, že v případě několika škůdců má nahrazení škody společně a nerozdílně přednost; v dané věci navíc žádný další škůdce nebyl zjištěn a nelze klást k tíži žalobkyně, že za shora uvedený přečin byl odsouzen pouze žalovaný, přestože k manipulaci s hlasovacími lístky došlo ve větším rozsahu.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Rozsudek odvolacího soudu v částce 100 000 Kč s příslušenstvím a v nákladových výrocích napadl žalovaný dovoláním, jehož přípustnost spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, při jejímž řešení se odvolací soud částečně odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu a částečně jde o otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, a to zda je

splněna podmínka příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním škůdce a způsobenou škodou, pokud škůdce nejednal ve vzájemné součinnosti s dalšími osobami (nejednal ve spolupachatelství), a zároveň jeho samostatné protiprávní jednání nemohlo samo o sobě způsobit škodlivý následek. Jako dovolací důvod dovolatel uvádí nesprávné právní posouzení věci, přičemž namítá, že pokud dovolatel nejednal ve spoluzavinění, nelze aplikovat § 2915 odst. 1 větu první o. z. V případě § 2915 odst. 1 věty druhé o. z. pak není splněna podmínka, aby každé z protiprávních jednání více na sobě nezávislých osob mohlo způsobit škodlivý následek, neboť ovlivnění dvou hlasovacích lístků samo o sobě nemohlo způsobit neplatnost voleb. Soudy pochybily, pokud se nezabývaly při posuzování existence příčinné souvislosti teorií podmínky (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2011, sp. zn. 28 Cdo 3471/2009). V daném případě bylo nezbytné posoudit, zda jednání žalovaného bylo podmínkou vzniku škody, bez kterého by tato újma nevznikla. Žalovaný je přesvědčen, že k prohlášení voleb za neplatné a nutnosti jejich opakování by došlo i v případě, že by bylo ovlivněno 46 volebních lístků, čímž by došlo ke způsobení naprosto stejné škody, aniž by se na jejím vzniku podílel žalovaný. Ve věci jde o specifický případ kumulativní kauzality, kdy se nezávislé jednání žalovaného na vzniku škody podílelo nepatrnou měrou, a proto nejsou splněny podmínky pro aplikaci § 2915 o. z. Dovolatel navrhl, aby dovolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

4. Žalobkyně ve svém vyjádření k dovolání uvedla, že dovolatel nevymezil řádně přípustnost dovolání a že příčinná souvislost mezi konáním žalovaného a vzniklou újmou je zřetelná. Navrhuje, aby dovolací soud dovolání odmítl a přiznal žalobkyni náhradu nákladů dovolacího řízení.

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud posoudil dovolání podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (dále jen „o. s. ř.“) a jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., shledal, že je podle § 237 o. s. ř. přípustné pro řešení otázky existence příčinné souvislosti v případě, že protiprávní jednání škůdce (žalovaného) samo o sobě vznik škody způsobit nemohlo, avšak spolu se stejným protiprávním jednáním dalších osob škodu způsobilo. Dovolání není důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

6. Podle § 241a odst. 1 o. s. ř. dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

7. Podle § 2910 o. z. škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

8. Podle § 2915 odst. 1 o. z. je-li k náhradě zavázáno několik škůdců, nahradí škodu společně a nerozdílně; je-li některý ze škůdců povinen podle jiného zákona k náhradě jen do určité výše, je zavázán s ostatními škůdci společně a nerozdílně v tomto rozsahu. To platí i v případě, že se více osob dopustí samostatných protiprávních činů, z nichž mohl každý způsobit škodlivý následek s pravděpodobností blížící se jistotě, a nelze-li určit, která osoba škodu způsobila. Podle odst. 2 tohoto ustanovení jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud rozhodnout, že škůdce nahradí škodu podle své účasti na škodlivém následku; nelze-li účast přesně určit, přihledne se k míře pravděpodobnosti. Takto nelze rozhodnout, pokud se některý škůdce vědomě účastnil na způsobení škody jiným škůdcem nebo je podněcoval či podporoval nebo pokud lze připsat celou škodu každému škůdci, byť jednali nezávisle, nebo má-li škůdce hradit škodu způsobenou pomocníkem a vznikla-li povinnost k náhradě také pomocníkovi.

9. Zjišťuje-li se v řízení o náhradu škody, zda protiprávní úkon škůdce, případně právem kvalifikovaná okolnost, a vzniklá škoda na straně poškozeného jsou ve vzájemném poměru příčiny a následku, je otázka existence příčinné souvislosti otázkou skutkovou (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2002, sp. zn. 21 Cdo 300/2001, Soubor rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck, dále jen „Soubor“, C 1025, nebo rozsudek ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 25 Cdo 915/2005). Příčinná souvislost se nepředpokládá, nýbrž musí být prokázána, a v tomto směru jde tedy o otázku skutkových zjištění. Právní posouzení příčinné souvislosti pak spočívá ve stanovení, mezi jakými skutkovými okolnostmi má být existence vztahu příčiny a následku zjišťována, případně zda a jaké okolnosti jsou způsobitelné tento vztah vyloučit (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 25 Cdo 915/2005, nebo ze dne 6. 11. 2007, sp. zn. 25 Cdo 3334/2006, Soubor C 5514).

10. O vztah příčinné souvislosti se jedná, vznikla-li škoda následkem protiprávního úkonu škůdce, tedy je-li jeho jednání a škoda ve vzájemném poměru příčiny a následku, tudíž je-li doloženo, že nebýt protiprávního úkonu, ke škodě by nedošlo (*conditio sine qua non*). Byla-li příčinou vzniku škody jiná skutečnost, odpovědnost za škodu nenastává; příčinou škody může být jen ta okolnost, bez jejíž existence by škodný následek nevznikl. Přitom nemusí jít o příčinu jedinou, nýbrž stačí, jde-li o jednu z příčin, která se podílí na nepříznivém následku, o jehož odškodnění jde, a to o příčinu podstatnou. Je-li příčin více, působí z časového hlediska buď souběžně anebo následně, aniž se časově překrývají; v takovém případě je pro existenci příčinné souvislosti nezbytné, aby řetězec postupně nastupujících příčin a následků byl ve vztahu ke vzniku škody natolik propojen (prvotní příčina bezprostředně vyvolala jako následek příčinu další), že již z působení prvotní příčiny lze důvodně dovozovat věcnou souvislost se vznikem škodlivého následku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2002, sp. zn. 25 Cdo 245/2000, nebo ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 25 Cdo 3585/2007, Soubor C 8673).

11. Odvolací soud postavil své rozhodnutí na závěru, že jsou splněny všechny předpoklady odpovědnosti žalovaného za škodu ve smyslu § 2910 o. z., neboť se dopustil úmyslného trestného jednání (jednání v rozporu se zákonem), přičemž i toto jeho jednání bylo příčinou nezbytnosti opakování komunálních voleb, tedy příčinou vzniku škody. V projednávané věci jde o škodu, jež vznikla v důsledku nedovolené manipulace

s hlasovacími lístky při komunálních volbách, na základě čehož rozhodl správní soud o neplatnosti hlasování.

12. České volební soudnictví nezná absolutní vady volebního řízení (tzv. absolutní zmatky volebního řízení), tj. takové porušení ustanovení volebního předpisu, které by mělo za následek automatické zrušení voleb, volby kandidáta nebo hlasování. Všechny možné vady a pochybení je v tomto smyslu třeba považovat za relativní a jejich význam je třeba poměřovat jejich dopadem na výsledek voleb do zastupitelského orgánu jako takového, nebo na výsledek volby konkrétního kandidáta, popř. na výsledek hlasování, a to podle principu proporcionality. Úprava ověřování voleb je přitom alternativně založena na předpokladu objektivní příčinné souvislosti mezi volební vadou a složením zastupitelského sboru nebo alespoň možné příčinné souvislosti (princip potenciální kauzality ve volebním soudnictví). Z toho třeba dovodit, že rozhodnutí voličů jako suveréna může soudní moc změnit jen ve výjimečných případech, kdy vady volebního procesu způsobily, nebo mohly prokazatelně způsobit, že by voliči rozhodli jinak a byl by zvolen jiný kandidát (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 1. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 57/10).

13. K opakování voleb (vyslovení neplatnosti hlasování) tedy nepostačuje jakákoliv manipulace s hlasy, ale dojde k němu jen tehdy, zjistí-li se manipulace s hlasy v takovém rozsahu, že ovlivní výsledky voleb. Právě k takové situaci v projednávané věci došlo, neboť bylo zjištěno 48 kusů shodně a totožným rukopisem vyplněných hlasovacích lístků s vyznačeným hlasem pro volební stranu s názvem B. sociální demokraté, přičemž tento počet ovlivnil výsledek voleb do zastupitelstva, což bylo důvodem vyslovení neplatnosti hlasování. Z tohoto počtu hlasovacích lístků byla žalovanému prokázána manipulace pouze s dvěma z nich, což samo o sobě by ke zrušení hlasování nevedlo. Ze skutkových okolností však jasně vyplývá, že totéž trestné jednání, které realizoval žalovaný, musely provádět i jiné osoby, soudu neznámé. Jinak totiž nelze vysvětlit skutečnost, že se ve více volebních okrscích objevily shodně a totožným rukopisem vyplněné hlasovací lístky. Je proto nutno vyřešit, zda v takovém případě je na straně žalovaného splněna podmínka, že nebýt protiprávního úkonu žalovaného, ke škodě by nedošlo (*conditio sine qua non*).

14. V posuzované situaci se jedná o mnohočetné příčiny či aktéry, přičemž terminologie, kterou jsou obdobné situace nazývány, je v odborné literatuře nejednotná. Dovolací soud v následujícím výkladu vychází z terminologie užití v odborné publikaci *Kauzalita v civilním právu se zaměřením na medicínskoprávní spory* (Doležal, Adam – Doležal, Tomáš. *Kauzalita v civilním právu se zaměřením na medicínskoprávní spory*. Praha: Ústav státu a práva AV ČR, 2016, s. 109 a násl., ISBN 978-80-87439-27-2). Autoři této publikace případ, kdy existuje více událostí (jednání), které způsobí škodní následek, každá z událostí však není dostačující podmínkou pro vznik celého následku, ale pouze pro vznik části následku, společně však způsobí následek celý, nazývají „kumulativní kauzalitou“. Uvádějí, že tento typ kauzality nastává v situacích, kdy následek nastane pouze tehdy, když více událostí (jednání) působí společně. Jako typický příklad uvádějí autoři situaci, kdy A a B otráví nápoj patřící C, přičemž každý z nich dá do pití jen takovou dávku, která by samostatně smrt nezpůsobila, v souhrnu však následek smrti C způsobí. Jednání A i B je nutnou podmínkou pro vznik následku,

test *conditio sine qua non* tak jako škůdce určí oba, protože oba dohromady způsobili následek. Tradičně bývají v občanském právu obě strany (A i B) odpovědné za celý následek solidárně. V uvedené publikaci pak autoři shledávají kauzalitu v jednání všech aktérů, byť by se jeden z nich na vzniku újmy ve srovnání s druhým podílel v minimálním rozsahu.

15. V posuzované věci se jedná právě o případ „kumulativní kauzality“, kdy úmyslné trestné jednání žalovaného by samo neplatnost hlasování nezpůsobilo, v souhrnu s jednáním dalších (nezjištěných, byť nesporně existujících) aktérů (osob jednajících stejně jako žalovaný) následek zrušení hlasování (a v důsledku toho i nutnost voleb nových) způsobilo. Je tedy nepochybné, že jednání žalovaného bylo jednou z příčin vzniku škody, tedy nutnou podmínkou pro vznik následku, bez níž by nevznikl. Lze tak uzavřít, že příčinná souvislost mezi jednáním žalovaného a vznikem škody je dána.

16. Je tak vyvrácen výklad předkládaný žalovaným, že není dána příčinná souvislost mezi jeho jednáním a vznikem škody vzhledem k tomu, že jím ovlivněné dva hlasy nemohly výsledek voleb ovlivnit. K tomu lze poznamenat, že každý ze škůdců, který by nepřekročil stanovený limit způsobující neplatnost hlasování, by mohl namítat, že jeho protizákonné jednání není v příčinné souvislosti se vznikem újmy způsobené opakovaním hlasování. Byl by tím vytvořen stav, kdy by bylo možno obcházet povinnost k náhradě újmy tím, že by každý škůdce ovlivnil právě jen takový počet hlasů, které by samy o sobě nemohly výsledek voleb zvrátit. Takový výklad je nejen v rozporu s principy spravedlnosti, ale především z hlediska racionálního výkladu právních norem nesprávný, neboť jednání každého ze škůdců bylo nutnou podmínkou pro vznik následku, bez níž by nevznikl.

17. V této souvislosti se sluší připomenout, že z výpovědi žalovaného v trestním řízení vyplývá, že se trestného jednání dopustil poté, kdy k tomu byl vyzván neznámým mužem, který mu předem upravené hlasovací lístky předal spolu s penězi, z nichž část si mohl ponechat a část měl použít na výplatu voličů. Lze tak usuzovat, že nezjištěná osoba tuto trestnou činnost iniciovala a s největší pravděpodobností stejně jako žalovaného oslovila i jiné (nezjištěné) osoby, které hlasování ovlivnily stejným způsobem jako žalovaný, což by bylo možno považovat za organizovanou trestnou činnost nezjištěné osoby, jejímž výsledkem byla manipulace s takovým počtem hlasů, který vedl k neplatnosti hlasování. Pro takový případ s tím byl žalovaný přinejmenším srozuměn, stejně jako ostatní (nezjištění) škůdci. Každému totiž musí být zřejmé, že manipulace s hlasovacími lístky je nezákonná a může vést ke vzniku škody (újmy).

18. Závěr o existenci příčinné souvislosti se pak neodchyluje od žalovaným odkazovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2011, sp. zn. 28 Cdo 3471/2009. Nehledě k zásadní skutkové odlišnosti odkazované věci a věci nyní řešené, založil dovolací soud v odkazovaném rozhodnutí svou argumentaci především na teorii adekvátní příčinné souvislosti. Podle této teorie je příčinná souvislost dána tehdy, jestliže je škoda podle obecné povahy, obvyklého chodu věcí a zkušeností adekvátním důsledkem protiprávního úkonu nebo škodní události. Současně se musí prokázat, že škoda by nebyla nastala bez této příčiny (k tomu blíže např. Švestka, J. - Spáčil, J. - Škárová, M. - Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník I. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2008, s. 1066). I podle této teorie je příčinná souvislost dána. Neplatnost hlasování a nutnost vyhlášení nových voleb je totiž v obecné rovině adekvátním důsledkem manipulace s hlasovacími lístky,

takže bez této příčiny by v projednávané věci újma nevznikla. Jedinečnost projednávané věci spočívá v tom, že se jedná o „kumulativní kauzalitu“, specifickou tím, že nebyla zjištěna totožnost ostatních spoluškůdců, ač jejich spoluzpůsobení škody je zcela nepochybné. To však nic nemění na tom, že jednání žalovaného a škoda jsou ve vzájemném vztahu příčiny a následku.

19. Jestliže jsou v případě žalovaného splněny všechny předpoklady odpovědnosti za škodu (protizákonné jednání, vznik škody a příčinná souvislost mezi nimi), je podle § 2910 o. z. povinen vzniklou škodu nahradit.

20. K námitce dovolatele, že nejednal-li ve spoluzavinění, nelze aplikovat § 2915 odst. 1 větu první o. z., je třeba poznamenat, že v rozsudku ze dne 27. 2. 2020, sp. zn. 25 Cdo 3333/2019, publikovaném pod číslem 7/2021 Sb. rozh. obč., Nejvyšší soud vyložil, že i v nové úpravě, jež vychází i přes rozdíly ve formulaci ustanovení § 2915 o. z. a § 438 obč. zák. z obdobných principů, lze přiměřeně vycházet z dosavadní judikatury a platí, že společná odpovědnost vzniká jako výsledek spoluzavinění či souběžné (na sobě nezávislé) činnosti, případně nečinnosti nebo opomenutí, vedoucí ke vzniku jediného škodlivého následku (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2005, sp. zn. 25 Cdo 11/2004). I odborná literatura jednotně potvrzuje, že ustanovení § 2915 o. z. se vztahuje i na případy samostatně jednajících škůdců (Hrádek in Švestka J., Dvořák J., Fiala J. a kol. Občanský zákoník: Komentář, Svazek VI. Wolters Kluwer, 2. vydání, 2021, s. 943; Melzer in Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář. Svazek IX. Praha: Leges, 2018, s. 376; Pašek in Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol. Občanský zákoník. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 2841). Společná odpovědnost není přitom vyloučena tím, že nelze jednoznačně určit podíl jednotlivých škůdců na dosažení celkového výsledku – na vzniku škody (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2005, sp. zn. 25 Cdo 11/2004). Solidární odpovědnost více škůdců za újmu je pravidlem odůvodněným účinnou ochranou poškozeného a dělená odpovědnost ve smyslu § 2915 odst. 2 o. z. je výjimkou z tohoto pravidla, která je v neprospěch poškozeného, a proto se uplatní jen ve výjimečných odůvodněných případech. Jestliže se solidární odpovědnost vztahuje i na případy samostatně jednajících škůdců, a to i v případě, že nelze jednoznačně určit jejich podíl na vzniku škody, potom závěr, že celou škodu je povinen zaplatit žalovaný (byť o ostatních škůdcích třeba ani nevěděl), odpovídá ustanovení § 2915 o. z., jehož primárním účelem je ochránit poškozeného. Namítá-li žalovaný, že se na celkové škodě podílel jen v nepatrné míře (dvěma zmanipulovanými hlasy ze 48), mohla by být tato okolnost (byla-li by prokázána) zohledněna pouze při následném vyrovnání mezi škůdci (§ 2916 o. z.).

21. z uvedených závěrů vyplývá, že způsobí-li protiprávní jednání více škůdců ve svém souhrnu vznik újmy, byť jednání jednotlivých škůdců by ke vzniku újmy nevedlo, je dána příčinná souvislost mezi jednáním každého z nich a vznikem újmy i jejich solidární odpovědnost podle § 2915 odst. 1 věty první o. z. Právní závěry odvolacího soudu ve věci samé jsou proto správné.

22. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám řízení uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud však v posuzovaném řízení žádné takové vady neshledal.

23. Z těchto důvodů Nejvyšší soud dovolání žalovaného směřující proti rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé podle § 243d odst. 1 písm. a) zamítl.

24. Dovolání směřující proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení není přípustné vzhledem k ustanovení § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř., a proto je Nejvyšší soud podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

Č. 37

Mimořádnou okolností, která vylučuje povinnost leteckého dopravce platit náhradu za zrušený let [čl. 5 odst. 3 Nařízení (ES) č. 261/2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů], není řádně vyhlášená stávka zaměstnanců týkající se okolností ve sféře provozovatele letecké dopravy, ledaže by stávkující vznášeli požadavky, které mohou splnit pouze orgány veřejné moci a které se proto vymykají účinné kontrole leteckého dopravce.

Č. 37

Náhrada škody, Spotřebitel

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1271/2021, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1271.2021.1

Nejvyšší soud zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25. 10. 2018, sp. zn. 27 C 203/2017, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 17 Co 102/2019, a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 6 k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 6 rozsudkem ze dne 25. 10. 2018, č. j. 27 C 203/2017-74, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal náhrady 600 EUR s příslušenstvím, a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že žalobce měl rezervaci na let žalované provozovaný pod č. LH98 z Frankfurtu do Mnichova a na let č. LH1690 z Mnichova do Prahy, které byly zrušeny z důvodu stávky palubních leteckých průvodčích žalované společnosti. Po právní stránce soud označil stávku za mimořádnou okolnost, které nebylo možné zamezit, i kdyby byla přijata všechna přiměřená opatření ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení (ES) č. 261/2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů (dále jen „Nařízení“). Povinnost žalované k náhradě škody žalobci tedy nebyla dána.

2. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 5. 2020, č. j. 17 Co 102/2019-139, k odvolání žalobce potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odkázal na bod 14 Nařízení, který jako jednu z mimořádných okolností, které by nebylo možné zabránit, i kdyby byla přijata všechna přiměřená opatření, uvádí i stávku, postihující provoz leteckého dopravce. Z provedeného dokazování přitom vyplývá, že žalovaná přijala přiměřená opatření k zabránění škodlivým následkům, která lze po ní lze spravedlivě požadovat, neboť ještě před stávkou intenzivně jednala s odbory a s návrhem na zastavení stávky se obrátila na příslušné soudy. Shodně se soudem prvního stupně proto dovodil naplnění liberačních důvodů ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení a tento závěr opřel mimo jiné i o rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci F. O. proti T. L., C-22/11, přičemž bod 14 Nařízení nijak nerozlišuje mezi tím, zda se jedná přímo o stávku zaměstnanců leteckého dopravce či zaměstnanců jiných subjektů, jejichž činnost je nezbytná pro uskutečnění leteckým dopravcem provozovaných letů. Naopak na danou věc podle jeho názoru nedopadá rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve spojených věcech H. K. a další proti TUIfly GmbH, C-195/17 a další, neboť vychází ze zcela jiného skutkového závěru, totiž spontánní nepřítomnosti značné části leteckého personálu poté, co byla bez předchozího upozornění oznámena restrukturalizace podniku, šlo tedy o tzv. „divokou stávku“. V takovém případě se ale nejedná o stávku ve smyslu bodu 14 Nařízení.

č. 37

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Žalobce napadl rozsudek odvolacího soudu dovoláním, jehož přípustnost ve smyslu § 237 o. s. ř. spatřuje v řešení několika otázek hmotného práva, které doposud v rozhodovací praxi odvolacího soudu nebyly vyřešeny, popř. částečně již řešeny byly, ale podle jeho názoru mají být doplněny či posouzeny jinak. Jedná se o otázky, zda lze označit za správný postup soudu, když 1) bez dostatečného zdůvodnění svého postupu nerespektuje existující judikaturu Soudního dvora Evropské unie, 2) nepřistoupí k přerušení soudního řízení za účelem položení předběžné otázky k Soudnímu dvoru Evropské unie, ačkoliv doposud neexistující výkladové stanovisko tohoto soudu je pro právní posouzení nároku cestujících v letecké dopravě stěžejní, 3) nahrazuje autonomní výklad unijního práva Soudním dvorem Evropské unie, 4) bez odůvodnění svého postupu nerespektuje existující judikaturu Ústavního soudu. Nařízení podle jeho názoru neobsahuje závaznou definici toho, co je mimořádná okolnost, a je tak nutné ji definovat v každém jednotlivém případě. Přesný výklad však zůstává na Soudním dvoru Evropské unie. Ani jedno z výše uvedených rozhodnutí tohoto soudu na daný případ zcela přílehavě nedopadá. Protože Soudní dvůr Evropské unie dosud neposkytl autonomní výklad pojmu mimořádné okolnosti ve vztahu k plánované stávce zaměstnanců, měl odvolací soud požádat Soudní dvůr Evropské unie o poskytnutí výkladového stanoviska. Pokud tak neučinil a přistoupil sám k výkladu unijního práva, porušil žalobcovu právo na spravedlivý proces a nerespektoval tím ani judikaturu Ústavního soudu. V návaznosti na to poukazuje na skutečnost, že k Soudnímu dvoru Evropské unie byla předběžná otázka týkající se totožné situace v minulosti opakovaně položena (například německým Amtsgericht Köln), nicméně tato žádost byla následně stažena z důvodu dobrovolné náhrady dopravcem a zastavení řízení, čímž se dopravce vyhnul pro něj nepříznivému judikátu. Z toho je zřejmé, že pokud považoval za vhodné tuto předběžnou otázku položit

německý soud, měl tak učinit i soud český. Dovolatel dále nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že není rozhodující, zda se jedná o stávku přímo zaměstnanců leteckého dopravce či nikoliv, neboť takový závěr je v rozporu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Poukázal na smysl a účel nařízení, kterým je zajištění vysoké úrovně ochrany cestujících, a navrhl, aby dovolací soud napadané rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

4. Žalovaná ve vyjádření k dovolání uvedla, že je nepovažuje za přípustné pro nesplnění podmínek přípustnosti stanovených v § 237 o. s. ř., neboť nesměřuje k hmotněprávnímu posouzení „návrhu na přerušení předběžné otázky“ ani k procesní stránce věci. Dovolání navíc není důvodné, protože jazykový výklad Nařízení v souvislosti s bodem 14 odůvodnění Nařízení je zcela jednoznačný. Soudní dvůr Evropské unie ve své dosavadní judikatuře nikdy nerozlišoval mezi stávkou zaměstnanců letecké společnosti a stávkou jiných zaměstnanců a stávku jako takovou vždy považoval za mimořádnou okolnost vylučující odpovědnost leteckého dopravce. Stávka zaměstnanců žalovanou ovlivnila „zvenčí“ a není součástí běžného provozu; ta zároveň využila všechna přiměřená opatření, aby zabránila zrušení letů ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení. Dále odkazuje na stanovisko generálního advokáta Pikamäe ve věci Airhelp Ltd proti Scandinavian Airlines System, C-28/20, podle kterého stávky organizované odborovými organizacemi pilotů jsou považovány za mimořádnou okolnost ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení, avšak za předpokladu, že letecký dopravce prokáže přijetí veškerých přiměřených opatření, aby zrušení či opoždění letu zabránil. Právo stávky je ústavně zakotveným právem, do něž není žalovaná oprávněna jakkoliv zasahovat. Výklad, který by pod pojem přiměřené opatření zahrnoval i vytvoření ideálních pracovních podmínek vylučujících výkon práva na stávku, by vedl k vytvoření nelegitimního tlaku na zaměstnavatele, který by byl nucen akceptovat jakékoliv požadavky zaměstnanců na úpravu pracovních podmínek.

č. 37

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř. a je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť závisí na dovolacím soudem dosud neřešené otázce hmotného práva, zda stávka zaměstnanců letecké společnosti představuje mimořádnou okolnost, které nebylo možné zamezit, i kdyby byla přijata všechna přiměřená opatření ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení. Dovolání je důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

6. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

7. Podle čl. 5 odst. 3 Nařízení provozující letecký dopravce není povinen platit náhradu v souladu s článkem 7, jestliže může prokázat, že zrušení je způsobeno mimořádnými

okolnostmi, kterým by nebylo možné zabránit, i kdyby byla všechna přiměřená opatření přijata.

8. Podle bodu 14 preambule Nařízení stejně jako podle Montrealské úmluvy by měly být povinnosti provozujících leteckých dopravců omezeny nebo vyloučeny v případech, kdy byla událost způsobena mimořádnými okolnostmi, kterým by nebylo možné zamezit, i kdyby byla přijata všechna přiměřená opatření. Tyto mimořádné okolnosti se mohou vyskytnout zejména v případech politické nestability, povětrnostních podmínek neslučitelných s uskutečněním dotčeného letu, bezpečnostních rizik, neočekávaných nedostatků letové bezpečnosti a stávek, které postihují provoz provozujícího leteckého dopravce.

9. Napadené rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na řešení otázky, zda stávka zaměstnanců provozovatele letecké dopravy představuje mimořádnou okolnost, které by nebylo možné zabránit ani za přijetí přiměřených opatření ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení, a která by zprostita žalovanou povinnosti poskytnout žalobci náhradu za zrušené lety. Odvolací soud ve svém odůvodnění odkázal na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci F. O. proti T. L., C -22/11, a H. K. a další proti TUIfly GmbH, C-195/17 a další, na jejichž základě došel k závěru, že stávka takovou mimořádnou okolnost představuje a povinnost žalované k náhradě není dána.

10. V prvně uvedeném rozhodnutí se Soudní dvůr Evropské unie zabýval otázkou výkladu pojmu „odepření nástupu na palubu“ ve smyslu čl. 4 Nařízení, dále zda čl. 2 písm. j) Nařízení má být vykládán v tom smyslu, že se přípustné důvody, které jsou v něm uvedeny, omezují pouze na faktory týkající se cestujících, nebo může být nástup na palubu odepřen i z jiných důvodů (v případě, že ano, tak zda odepření může být odůvodněno též reorganizačními letů kvůli mimořádným okolnostem), a posledně otázkou, zda se může letecký dopravce dovolávat mimořádných okolností též vůči cestujícímu z pozdějšího letu, jehož cesta nebyla takovými okolnostmi přímo dotčena. V uvedeném rozhodnutí Soudní dvůr Evropské unie sice obecně pracoval s tím, že stávka (v tomto případě zaměstnanců letiště) skutečně představuje mimořádnou okolnost, ale detailnější analýzu tohoto problému neprovedl.

11. Značný posun v tomto směru přineslo druhé citované rozhodnutí, v němž Soudní dvůr Evropské unie připomněl, že cílem Nařízení je zajistit vysokou úroveň ochrany cestujících a v důsledku toho musí být pojem „mimořádné okolnosti“ ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení vykládán restriktivně. V bodu 34 odůvodnění konstatoval, že okolnosti uvedené v bodu č. 14 Preambule Nařízení nejsou nezbytně a automaticky důvody osvobozujícími od povinnosti náhrady škody stanovené v čl. 5 odst. 1 písm. c) Nařízení. Proto je nutné posuzovat dvě kumulativně stanovené podmínky pro takovou „mimořádnou okolnost“, a sice že se jedná o události, které nejsou z důvodu své povahy či původu vlastní běžnému výkonu činnosti dotčeného leteckého dopravce a vymykají se jeho účinné kontrole. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie přitom vyplývá, že každá nepředvídaná událost nemusí být ještě nezbytně kvalifikována jako „mimořádná okolnost“, ale že je možné mít za to, že taková událost je vlastní běžnému výkonu činnosti dotčeného leteckého dopravce. Ve vztahu k tzv. „divoké stávce“ (v originálním znění rozhodnutí „*wilder Streik*“), tedy stávce, která byla reakcí na dopravcem překvapivě vyhlášenou restrukturalizaci podniku a byla spontánně svolána samotnými

zaměstnanci, kteří čerpali volno z důvodu nemoci a způsobili tím během zhruba jednoho týdne obzvláště vysokou míru nepřítomnosti leteckého personálu, konstatoval Soudní dvůr Evropské unie, že ji nelze kvalifikovat jako „mimořádnou okolnost“ ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení, která by mohla provozujícího leteckého dopravce zprostit povinnosti k náhradě. Tento závěr odůvodnil mimo jiné tím, že restrukturalizace a reorganizace podniku jsou běžnou součástí opatření pro jejich správu stejně tak, jako je běžně předvídatelná taková reakce zaměstnanců na ně. Dále není možné mít za to, že taková „divoká stávka“ se vymyká účinné kontrole dotyčného leteckého dopravce. Vedle toho, že tato stávka měla původ v rozhodnutí dopravce, byla ukončena dohodou mezi dopravcem a zástupci zaměstnanců. Konečně v bodu 47 rozhodnutí Soudní dvůr Evropské unie uvedl, že při výkladu „mimořádné okolnosti“ nelze činit rozdíl mezi tím, zda stávka je podle vnitrostátních předpisů legální či nikoliv, neboť by právo cestujících na náhradu škody záviselo na právních předpisech v sociální oblasti každého členského státu, čímž by byly ohroženy cíle Nařízení.

č. 37

12. Již z tohoto výkladu lze dovodit, že řádně vyhlášená stávka zaměstnanců týkající se okolností ve sféře provozovatele letecké dopravy nepředstavuje „mimořádnou okolnost“, neboť pokud „mimořádnou okolnost“ ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení nepředstavuje tzv. „divoká stávka“, která se odehrála de facto ze dne na den a možnost dopravce na takovou situaci bezprostředně reagovat byla poměrně omezená, tím spíše nebude „mimořádnou okolnost“ představovat stávka ohlášená, na kterou má letecký dopravce možnost dopředu se připravit (v tomto ohledu lze tuto otázku považovat za *acte éclairée*). Taková stávka představuje skutečnost nacházející se v jeho sféře a skutečnost, která je vlastní jeho běžné činnosti.

13. Konečně zcela jednoznačně posouzení této otázky poskytl Soudní dvůr Evropské unie v rozhodnutí ze dne 23. 3. 2021, ve věci Airhelp Ltd proti Scandinavian Airlines System Denmark – Norway – Sweden, C-28/20. V tomto případě šlo o stávku vyvolanou odborovými svazy pilotů v návaznosti na vypovězení kolektivní smlouvy a následné neuspokojivé výsledky vyjednávání. Uvedená stávka trvala sedm dní a měla za následek zrušení více než 4000 letů. Soudní dvůr Evropské unie s odkazem na druhý výše uvedený případ uvedl, že opatření týkající se pracovních podmínek a odměňování zaměstnanců provozujícího leteckého dopravce spadají pod běžnou správu činnosti uvedeného dopravce. Dále rozvinul, že stávka, jejíž cíl se omezuje na zvýšení platů pilotů, změny jejich pracovní doby a větší předvídatelnost v oblasti pracovní doby od podniku provozujícího leteckou dopravu, proto představuje událost vlastní běžnému výkonu činnosti tohoto podniku, zejména je-li taková stávka organizována v souladu s právními předpisy. Vedle toho byla stávka předvídatelná, neboť odborové svazy vypověděly kolektivní smlouvu v létě 2018 (stávka probíhala na přelomu dubna a května roku 2019). V důsledku toho měl zaměstnavatel v zásadě prostředky, jak se na ni připravit a případně zmírnit její důsledky, takže si do jisté míry nad událostmi zachovával kontrolu. Vzhledem k požadavku restriktivního výkladu „mimořádné okolnosti“ je pod tento termín nutné řadit pouze takové okolnosti, nad nimiž provozující letecký dopravce nemá žádnou kontrolu. Aby byl tedy zaručen užitečný účinek povinnosti k náhradě škody, jež je zakotvena v čl. 7 odst. 1 Nařízení, nemůže být stávka zaměstnanců provozujícího leteckého dopravce považována za „mimořádnou okolnost“ ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení, pokud je tato stávka spojena s požadavky souvisejícími s pracovními vztahy

mezi uvedeným dopravcem a jeho zaměstnanci, které lze řešit v rámci sociálního dialogu uvnitř podniku (bod č. 37 rozhodnutí).

14. Soudní dvůr Evropské unie pak ve svém odůvodnění doplnil, že tento názor nemůže být zpochybněn ani případnou nerozumností nebo nepřiměřeností požadavků uplatněných stávkujícími nebo též odmítnutím návrhu na smírné řešení, neboť stanovení výše platů v každém případě spadá do působnosti pracovních vztahů mezi zaměstnavatelem a jeho zaměstnanci. Stávkami uvedenými v bodu č. 14 Preambule Nařízení měl unijní normotvůrce na mysli takové stávky, které nejsou vnitřně spjaty s činností dotčeného leteckého dopravce, zejména se bude jednat o stávky pracovníků řízení letového provozu nebo zaměstnanců letiště (tak tomu bylo i v prvně výše uvedeném případě). Taková stávková hnutí nespádají do výkonu činnosti dopravce, a vymykají se tak jeho účinné kontrole. Naproti tomu stávka zahájená a následovaná vlastními zaměstnanci dotyčného podniku letecké dopravy představuje „vnitřní“ událost takového podniku, včetně stávky zahájené na výzvu odborových svazů, jelikož tyto svazy jednají v zájmu zaměstnanců uvedeného podniku. Taková stávka by mohla představovat výjimečně „mimořádnou okolnost“ v případě, že by vycházela z požadavků, které mohou splnit pouze orgány veřejné moci a které se proto vymykají účinné kontrole dotyčného leteckého dopravce. Konečně tímto výkladem není dotčeno ani právo leteckého dopravce na vyjednávání garantované čl. 28 Listiny základních práv Evropské unie, neboť to, že dopravce z důvodu stávky svých zaměstnanců organizované v souladu s právními předpisy čelí riziku, že bude muset takovou náhradu uhradit, jej nenutí přijmout bez diskuze všechny požadavky stávkujících. Letecký dopravce totiž může nadále uplatňovat zájmy podniku, aby dosáhl spravedlivého kompromisu pro všechny sociální partnery. Nelze tak mít za to, že je zbaven svobody vyjednávání a že se díky tomu od začátku nachází v postavení poraženého v rámci sociálního konfliktu. Při tomto výkladu nedochází ani k porušení svobody podnikání a práva na vlastnictví, které jsou zaručeny čl. 16 a 17 Listiny základních práv Evropské unie, neboť nepředstavují absolutní výsady a v tomto případě ustupují oprávněné ochraně spotřebitele.

15. Tento výklad podaný Soudním dvorem Evropské unie je směrodatný i pro Nejvyšší soud (čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, čl. 19 Smlouvy o Evropské unii). Na tom nic nemění ani odvolacím soudem odkazované usnesení ze dne 19. 3. 2019, sp. zn. II. ÚS 379/19, ve kterém s vágním odůvodněním, navíc mimo rámec důvodu, pro který ústavní stížnost odmítl, Ústavní soud aproboval v jiné věci výše předestřený právní názor odvolacího soudu. Vedle toho, že z odůvodnění tohoto rozhodnutí není nijak zřejmé, v čem správnost tohoto názoru spočívá, chybí vzhledem k jeho povaze i precedenční povaha (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení ÚS pod č. 142/2007). Pokud tedy odvolací soud uzavřel, že se v případě stávky zaměstnanců žalované, která byla dopředu plánovaná, jedná o mimořádnou okolnost, které nebylo možno zamezit, i kdyby byla přijata všechna přiměřená opatření ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení, je tento právní názor v rozporu s Nařízením vykládaným rozhodovací praxí Soudního dvora Evropské unie, a nemůže proto obstát.

16. Z těchto důvodů shledal Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu věcně nesprávným, proto jej zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí také na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i toto rozhodnutí a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 o. s. ř.).

17. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný. Je třeba zaměřit pozornost zejména na požadavky stávajících zaměstnanců žalované, aby bylo možno vyložit, zda nešlo o podmínky, které mohl splnit pouze orgán veřejné moci. V takovém případě by se totiž podle judikatury Soudního dvora Evropské unie o „mimořádnou okolnost“ mohlo výjimečně jednat i v případě stávky zaměstnanců a žalovaná by k náhradě nebyla povinna. Naopak v případě, že byly vznášeny požadavky týkající se její sféry, nemůže se o „mimořádnou okolnost“ jednat. V novém rozhodnutí o věci soud rozhodne nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení (§ 243g odst. 1 část první věty za středníkem a věta druhá o. s. ř.).

č. 38

č. 38

Podílel-li se na průběhu nehodového děje a rozsahu vzniklé škody při střetu vlaku s nákladní automobilovou soupravou významným způsobem též návěs, pak škodu vyvolala nejen zvláštní povaha provozu tahače, nýbrž i zvláštní povaha provozu návěsu; v takovém případě není důvod omezit výši pojistného plnění z odpovědnosti za újmu vyvolanou provozem motorového vozidla jen maximální výši pojistného plnění stanoveného v pojistné smlouvě týkající se tahače.

Odpovědnost za škodu způsobenou provozem dopravních prostředků, Pojištění odpovědnosti za škodu

§ 2927 o. z., § 2 zákona č. 56/2001 Sb., § 2 zákona č. 168/1998 Sb., § 6 zákona č. 168/1998 Sb., Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/103/ES

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3073/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.3073.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 5. 2020, sp. zn. 11 Co 277/2019, a rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 20. 6. 2019, sp. zn. 14 C 204/2018, a věc vrátil Okresnímu soudu v Novém Jičíně k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Novém Jičíně rozsudkem ze dne 20. 6. 2019, č. j. 14 C 204/2018-152, zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala zaplacení 33 936 829 Kč s příslušenstvím, a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Svůj požadavek žalobkyně dovozovala ze skutečnosti, že žalovaná byla ke dni 22. 7. 2015 pojistitelkou odpovědnosti za škodu způsobenou provozem nákladního automobilu – tažného vozidla SCANIA P124 registrovaného v Polsku (dále též jen „tahač“) a přípojného vozidla KRONE SDP 7 (dále též jen „návěs“), přičemž způsob jízdy této jízdní soupravy provozované polskou podnikatelkou M. W. vedl k nehodě v železniční stanici S., při níž byly usmrceny tři osoby, zraněno bylo dvacet pět osob a současně vznikly škody na majetku Správy železniční dopravní cesty, státní organizace, na majetku žalobkyně (zejména poškození vlakové soupravy Pendolino) a na majetku společnosti J. a.s. Žalobkyni vznikla na vlakové soupravě škoda v celkové výši 212 232 181 Kč, škodní zástupce žalované jí uhradil pojistné plnění ve výši 33 936 829 Kč. Předmětem sporu mezi žalobkyní a škodním zástupcem byla otázka, zda má být škodní událost likvidována pouze z pojištění tahače, či z pojištění tahače i návěsu současně, přičemž v takovém případě by žalobkyni náleželo pojistné plnění v celkové výši 67 873 658 Kč, a měla by jí tak být doplacena žalobou požadovaná částka. Žalobkyně se tedy jako jedna z poškozených při nehodě domáhá doplacení poměrné částky ze stanoveného limitu pojistného plnění 35 000 000 Kč pro tahač a z téhož limitu pojistného plnění pro návěs podle § 9 a § 3a zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla (dále též jen „zákon č. 168/1999 Sb.“). Soud vyšel ze zjištění, že dopravní nehodu způsobil řidič silniční nákladní jízdní soupravy S. W. S., který byl pravomocně odsouzen za přečin obecného ohrožení z nedbalosti rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. 20 T 200/2015, neboť dne 22. 7. 2015 vjel na železniční přejezd, ač již více než třicet sekund byla dávana výstraha přejezdového zabezpečovacího zařízení, a v okamžiku, kdy se již tato souprava nacházela na přejezdu, sklopily se závory, takže v kolejišti celostátní elektrifikované dvoukolejní tratě zůstala stát větší část soupravy, do níž následně narazila po druhé staniční koleji přijíždějící vlaková souprava Pendolino jedoucí ze stanice Bohumín do stanice Františkovy Lázně. Vlaková souprava narazila do pravého boku silniční soupravy v místě za kabinou řidiče, jež se odtrhla od podvozku a zůstala na přejezdu, zbytek soupravy byl tlačěn před vlakovou soupravou až do prostoru konce druhého nástupiště, kde se vlak zastavil. Soud dovodil, že za škodu vzniklou při této nehodě žalobkyni odpovídá podnikatelka M. W. provozující jízdní soupravu, avšak žalovaná, jakožto pojistitel odpovědnosti provozu jízdní soupravy tvořené tahačem a návěsem, u něž bylo sjednáno pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem tahače, vyplatila žalobkyni odpovídající poměrnou část z limitu pojistného plnění. Soud se při zvažování, má-li žalobkyně podle zákona č. 168/1999 Sb. právo na výplatu pojistného plnění za škodu způsobenou provozem vozidla ve smyslu § 2927 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), též z pojištění návěsu, zabýval především otázkou, zda byla škoda způsobena provozem celé jízdní soupravy, tedy i návěsem. Vyložil, že základním znakem provozu dopravního prostředku je pohyb, přičemž jako provoz lze pojímat i činnosti související s jízdou, případně vytvoření překážky pro ostatní účastníky provozu v důsledku selhání řidiče. Je-li provoz dopravního prostředku vázán

na motorickou sílu, je prostředek v provozu, jen je-li jí využito. Oproti tomu vozidlo vlečené jiným vozidlem je součástí provozu vozidla vlekoucího. V daném případě najel řidič tahače nehledě na výstražná znamení na železniční přejezd, vozidlo tedy dospělo na místo střetu s využitím vlastnosti pro ně typické – motorické síly. Návěs však byl pouze pasivním prvkem soupravy, příčinou nehody bylo aktivní působení tahače, jímž byl návěs ovládnán, jenž způsobil, že se návěs nacházel na místě střetu, kam jej tahač dovezl a zastavil. Je přitom bez významu, že přípojné vozidlo bylo v průběhu nehodového děje odtrženo od tažného vozidla. Soud rovněž přihlédl k tomu, že pojistné za tahač je mnohonásobně vyšší než za návěs, což dokládá rozdílný pohled na pojistnou ochranu vztahující se k provozu návěsu oproti provozu tahače. Škodu vzniklou žalobkyni je tak třeba přičítat výlučně provozu tahače, jehož byl návěs pouhou součástí. Požadavek žalobkyně tedy soud shledal nedůvodným.

2. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 20. 5. 2020, č. j. 11 Co 277/2019-195, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku ve věci samé potvrdil, změnil jej v nákladovém výroku a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud shledal správnou úvahu soudu prvního stupně, že škoda nebyla způsobena provozem návěsu. Předmětný nehodový děj je třeba hodnotit jako střet dvou provozů různých druhů, a to jízdní soupravy tvořené tahačem a návěsem s vlakovou soupravou, přičemž příčinou střetu obou provozů bylo zaviněné protiprávní jednání řidiče soupravy provozované M. W. V důsledku střetu se pak odtrhla zadní část jízdní soupravy – návěsu s nákladem, což bylo dalším ze škodních následků původního střetu dvou provozů. Odpovědnost za škodu nese provozovatel jízdní soupravy, žalovaná tedy jako pojistitel byla povinna vyplatit žalobkyni pojistné plnění za újmu způsobenou provozem tahače v rámci limitu daného pojistnou smlouvou týkající se odpovědnosti za újmu tímto tahačem způsobenou. Odvolací soud rovněž (bez označení konkrétních rozhodnutí) vyslovil závěr, že i nadále jsou použitelné judikatorní závěry vyslovené před účinností zákona č. 168/1999 Sb., a zdůraznil, že navzdory absenci explicitní definice v platném právu je nutné pokládat provoz tažného a zapojeného vozidla pro účely rozhodování o rozsahu pojistného plnění podle zákona č. 168/1999 Sb. za provoz jediný.

č. 38

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti rozsudku odvolacího soudu podala dovolání žalobkyně spatřující přípustnost dovolání v otázce, kterou doposud české soudy neřešily a která by současně měla být posouzena jinak, než jak učinily soudy nižších stupňů v projednávané věci. Odvolací soud pochybil při výkladu § 2816 o. z., nevyhodnotil-li soupravu sestávající ze dvou vozidel, z nichž každé má uzavřeno pojištění odpovědnosti, která je osobou řidiče propojena do jednoho dopravního (nikoliv však provozního ve smyslu právním) celku, jako soupravu krytou množným (souběžným) pojištěním odpovědnosti jednoho pojistitele. Jelikož pojištění odpovědnosti bylo uzavřeno jak na tažné vozidlo, tak i na vozidlo návěsu, které byly spojeny do soupravy tvořící podle mylného názoru soudů nižších stupňů jeden provoz, je nesporné, že souprava byla kryta množným (souběžným) pojištěním odpovědnosti. Dovolatelka dále vytýká soudům nižších stupňů, že vycházely z neúčinných právních předpisů, pokládaly-li soupravu složenou z tažného a přípojného vozidla za jedno motorové vozidlo, ač tato konstrukce byla účinnou právní úpravou

opuštěna. Souprava není pojmem zákona č. 168/1999 Sb. a stále se jedná o dvě samostatná vozidla, z nichž každé má ze zákona pojištění odpovědnosti. Nezná-li české právo pojištění odpovědnosti soupravy, ale vždy se jedná o pojištění dvou vozidel spojených do soupravy, nedává smysl omezovat nároky poškozených na plnění z jedné pojistné smlouvy. S ohledem na absenci vnitrostátní judikatury poukázala dovolatelka na rozsudek německého Spolkového soudního dvora č. IV ZR 279/08 ze dne 27. 10. 2010, v němž se tento soud vyslovil ve prospěch množného pojištění soupravy skládající se z traktoru a přívěsu, z nichž každé mělo samostatné pojištění odpovědnosti za škodu. Z žádného zákona přitom nevyplývá, že by pojištění odpovědnosti mělo pokrývat pouze škody způsobené přívěsem, jen není-li připojen k motorovému vozidlu. Aktivní či pasivní role jednotlivých vozidel soupravy kryté množným pojištěním ve smyslu § 2816 o. z. je relevantní pouze k případnému vypořádání mezi pojistiteli. Krajský soud podle dovolatelky pochybil též při interpretaci rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve spojených věcech C 359/14 a C 475/14, měl-li za to, že z nich neplyne souběžná odpovědnost provozovatele tažného a přípojného vozidla k pojistnému plnění, byť z něj lze logicky dovozovat možnost žádat plnění z obou pojištění, přesáhne-li škoda stanovený limit. V souladu s rozhodnutím Soudního dvora EU ze dne 4. 9. 2014, C-162/13, se přitom za provoz vozidla pokládá jakékoliv použití vozidla odpovídající jeho obvyklé funkci, tedy bez zohlednění aktivní či pasivní role v soupravě. Byl-li návěs v provozu, protože plnil svou funkci - přepravoval náklad, nepřestal být v provozu jen proto, že byl spřažen s tahačem, který táhl návěs. Škoda pak vznikla v příčinné souvislosti jak s provozem tahače, tak návěsu, protože pokud by návěs nebyl naložen nákladem a spojen s tahačem, byla by škoda na majetku dovolatelky nepoměrně nižší. Po nárazu vlaku navíc došlo k rozpojení soupravy a převážná část škody byla způsobena návěsem, jehož hmotnost a kinetická energie byla trojnásobná ve srovnání s tahačem. Návěs tak nepochybně sehrál aktivní roli, způsobil-li škodu v okamžiku, kdy již nebyl součástí soupravy. Soudy nižších stupňů se rovněž nevypořádaly se závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 25 Cdo 3925/2013, podle nichž je třeba poskytnout účinnou ochranu poškozeným vždy, vznikne-li jim škoda v souvislosti s provozem dopravy nebo dopravního prostředku a je způsobena zvláštní povahou provozu a v rámci jejího dosažení je třeba provoz motorového vozidla pojímat šířeji. Navrhla, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu projednání.

4. Žalovaná ve vyjádření k dovolání označila za správné závěry odvolacího soudu, jež současně obsáhle citovala, dále poukázala na to, že výkladem § 2816 o. z. se odvolací soud nezabýval, a nesouhlasila s interpretací daného ustanovení žalobkyní. Za nepřipadný považuje odkaz dovolatelky na rozhodnutí německého Spolkového soudního dvora, jenž vykládá úpravu, která není pramenem českého práva a nadto již není aktuální. Z dále zmiňovaného rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C 359/14 a C 475/14 se podle žalované nepodává, že by unijní úprava předepisovala dělení odpovědnosti mezi provozovatele tažného a přípojného vozidla. V rozsudku Soudního dvora EU ve věci C 162/13 pak bylo akceptováno, že valník je součástí traktoru, což značí, že i v projednávané věci je třeba pokládat návěs za součást tahače. Žalovaná dále míní, že nebyla splněna podmínka vzniku povinnosti k výplatě pojistného plnění spočívající v tom, aby škoda byla způsobena provozem návěsu, neboť ke vzniku škody v daném

případě došlo provozem tahače. Není přitom podstatné, čím byla škoda způsobena, ale provozem čeho. S poukazem na rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ČSR ze dne 2. 6. 1930, sp. zn. Rv I 1451/29, publikované ve Vážného sbírce pod č. 10010/1930 (dále též jen „Vážný 10010/1930“) zdůrazňuje též závislost jízdy přípojného vozidla na jízdě tažného vozidla, jež činí z provozovatele tažného vozidla též provozovatele vozidla připojeného. Za správné má žalovaná i úvahy soudů poukazující na nižší sazbu pojistného pro návěsy, což odpovídá i výši příspěvků, které jsou podle vyhlášky č. 205/1999 Sb. provádějící zákon č. 168/1999 Sb., povinni hradit provozovatelé nepojištěných vozidel České kanceláři pojistitelů a které jsou pro přípojná vozidla podstatně nižší než pro tahače. Opomenout pak nelze též soudní praxi považující tažné a přípojně vozidlo za jeden provoz (Vážný 10010/1930 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 25 Cdo 1244/2017). Ve prospěch hodnocení provozu jako jednoho vozidla hovoří podle žalované rovněž historie právní úpravy, polská právní úprava i zamýšlená evropská úprava předpokládající hrazení škod z pojištění přípojného vozidla jen v určitých situacích. Navrhla tedy, aby dovolání bylo zamítnuto.

č. 38

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dospěl k závěru, že dovolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky advokátního zastoupení (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), a je přípustné pro řešení otázky povinnosti pojistitele odpovědnosti z provozu vozidel k pojistnému plnění, byla-li škoda způsobena jízdou soupravou složenou z tahače a návěsu.

IV.

Důvodnost dovolání

6. Podle § 2927 odst. 1 o. z. kdo provozuje dopravu, nahradí škodu vyvolanou zvláštní povahou tohoto provozu. Stejnou povinnost má i jiný provozovatel vozidla, plavidla nebo letadla, ledaže je takový dopravní prostředek poháněn lidskou silou.

Podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb. tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropských společenství a upravuje pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla (dále jen „pojištění odpovědnosti“).

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. pojištění odpovědnosti se vztahuje na každou osobu, která je povinna nahradit újmu způsobenou provozem vozidla uvedeného v pojistné smlouvě.

Podle § 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb. pro účely tohoto zákona se rozumí vozidlem silniční vozidlo, zvláštní vozidlo, trolejbus; za vozidlo se nepovažuje vozík pro invalidy, potahové vozidlo a nemotorové vozidlo tažené nebo tlačené pěší osobou, jízdni kolo a koloběžka, pokud nejsou schváleny jako druh vozidla motocykl.

Podle § 2 písm. h) zákona č. 168/1999 Sb. škodnou událostí je způsobení újmy provozem vozidla.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, je silniční vozidlo motorové nebo nemotorové vozidlo, které je vyrobené za účelem provozu na pozemních komunikacích pro přepravu osob, zvířat nebo věcí.

Podle § 2 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb. přípojné vozidlo je silniční nemotorové vozidlo určené k tažení jiným vozidlem, s nímž je spojeno do soupravy.

7. Obdobně jako zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, účinný do 31. 12. 2013, zakládá zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, účinný od 1. 1. 2014, v § 2927 odst. 1 objektivní odpovědnost za škodu způsobenou provozem dopravy a dopravního prostředku. Zatímco však zákon č. 40/1964 Sb. odvozoval vznik přísnější objektivní odpovědnosti za škodu způsobenou provozem dopravního prostředku též z toho, že se jedná o provoz vyjmenovaných motorových dopravních prostředků, účinná právní úprava od podmínky motorového pohonu záměrně upouští (viz Eliáš, K. a kol.: Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou zprávou a rejstříkem, Praha: Sagit, 2012, s. 1036) a ze svého rozsahu vylučuje toliko vozidla, plavidla nebo letadla poháněná lidskou silou. Nadále je tedy možné za provoz dopravního prostředku ve smyslu uvedeného ustanovení pokládat například i provoz bryčky jakožto vozidla pohybujiícího se za pomoci tažných zvířat. I z tohoto úhlu je třeba nahlížet na uplatnitelnost předchozích závěrů právní teorie a praxe vyslovujících se k pojmu škoda způsobená provozem dopravního prostředku a akcentujících v souladu s dřívější právní úpravou jejich vázanost na vybavení vozidla motorem.

8. Lze podotknout, že na odlišných normativních východiscích je založeno též žalovanou odkazované rozhodnutí Vážný 10010/1930, jež se zaobíralo výkladem zákona č. 162/1908 ř. z., o ručení za škody z provozování jízdních silostrojů (automobilů), upravujících povinnost k náhradě škody způsobené provozováním silničního vozidla (jízdního silostroje) živelnou silou na veřejných silnicích a cestách, tzn. opět rozdílně definovaného dopravního prostředku s důrazem na povahu jeho pohonu. Odkaz žalované na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 25 Cdo 1244/2017, pak opomíjí, že tímto rozhodnutím byla vyslovena pouze nepřipustnost podaného dovolání, aniž by se Nejvyšší soud mohl zabývat věcným přezkumem napadeného rozhodnutí a případně se v návaznosti na uplatněné dovolací důvody (viz § 242 o. s. ř.), jimiž je ve svém přezkumu v zásadě vázán, vyslovit k otázce provozu tažného a přípojného vozidla (obdobně by nebylo možné ve prospěch opačného závěru argumentovat usnesením Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2011, sp. zn. 25 Cdo 3737/2009, ve sporu, v němž se žalobci domáhali plnění z pojištění tahače a návěsu, v němž rovněž nebyl procesní prostor pro řešení dané otázky).

9. Nadále přitom lze v souladu s dosavadní judikaturou vyjít z toho, že zákon úpravou zpřísněné objektivní odpovědnosti poskytuje zvýšenou ochranu poškozenému a reflektuje skutečnost, že dopravní prostředky představují více či méně složitá technická zařízení, s jejichž provozem jsou spojeny zvýšené nároky na jejich ovládání, pohybují se zpravidla vyšší rychlostí, mají značnou kinetickou energii, jsou vybaveny složitými mechanickými i počítačovými komponenty a systémy, a vykazují proto zvýšené riziko vzniku škod pro přepravované osoby či pro okolí. Objektivní odpovědnost se spojuje právě s těmito projevy typickými pro provoz dopravních prostředků, zejména s jeho působením na okolí či dovnitř způsobem, který je výsledkem vlastností dopravního prostředku, schopného přemísťovat se z místa na místo a přepravovat přitom osoby či věci. Škoda je způsobena zvláštní povahou provozu tehdy, je-li způsobena jeho typickými vlastnostmi, zejména zvýšenou rychlostí, omezenou

ovladatelností, vysokou hmotností, technickou konstrukcí či charakterem použitých materiálů; působení těchto faktorů musí být spojeno s využitím dopravního prostředku k jeho provozu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. 23 Cdo 4321/2017, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2017, sp. zn. 25 Cdo 3485/2016, uveřejněný pod číslem 149/2018 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, dále též jen „Sbírka“). Nejčastějším a nejobvyklejším projevem provozu vozidla je samotná jízda, úkony k její přípravě a její následné ukončení, jak se ovšem rovněž podává z odkazovaných rozsudků, zvláštní povaha provozu se může projevit i samotným výskytem vozidla v místě dopravní nehody.

č. 38

10. Samotný termín vozidlo přitom občanský zákoník nedefinuje, podává se z něj toliko to, že nadále již není zapotřebí, aby šlo o dopravní prostředek motorový, z úpravy § 2927 o. z. je vyloučen jen dopravní prostředek poháněný lidskou silou. Při výkladu daného pojmu se přitom nabízí přihlédnout k věcně souvisejícím právním předpisům upravujícím problematiku pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem a kategorizaci vozidel pro účely úpravy silničního provozu, neboť v zájmu jednotného výkladu právního řádu a s ohledem na úzkou věcnou provázanost daných předpisů je nutno daný termín pojímat shodným způsobem. V souladu s vymezením vozidla s výše citovaným § 2 zákona č. 168/1999 Sb. ve spojení s § 2 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb. je pod tento termín podřaditelné též přípojné vozidlo (zákon č. 168/1999 Sb. pod pojem vozidlo řadí mimo jiné vozidlo silniční, zákon č. 56/2001 Sb. tento pojem blíže rozvíjí tak, že jím rozumí přípojné vozidlo silniční jakožto nemotorové vozidlo určené k tažení jiným vozidlem). Provázání obou zmíněných ustanovení stvrzuje poznámka pod čarou k úpravě v § 2 zákona č. 168/1999 Sb. odkazující na zákon č. 56/2001 Sb., která, byť nemá normativní účinek (viz náleží Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 22/99), může posloužit jako určité interpretační vodítko. Oproti tomu v nyní účinné právní úpravě již není obsaženo pravidlo, které by za vozidlo prohlašovalo i jízdní soupravu, jak tomu bylo za účinnosti vyhlášky č. 492/1991 Sb., kterou se stanoví rozsah a podmínky zákonného pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem motorového vozidla, účinné do 31. 12. 1999. Za škodnou událost pak § 2 zákona č. 168/1999 Sb. pokládá způsobení újmy provozem vozidla, nikoliv provozem jízdní soupravy. Využití přípojného vozidla k provozu nepochybně představuje právě jeho zapojení za tažené vozidlo tak, aby se mohlo přemísťovat a sloužit k transportu nákladů, připojením k tažnému vozidlu je rovněž dána i jeho omezená ovladatelnost, přípojné vozidlo má specifickou konstrukci a při přepravě zboží též značnou hmotnost, jež se ve výrazné míře bude odvíjet právě od převáženého nákladu, což implikuje jistou těžkopádnost a setrvačnost, není proto důvodu, aby takto nemohly být naplněny shora zmíněné znaky zvláštní povahy provozu. Ostatně v případě již zmíněného provozu bryčky tažené koňmi by patrně nevznikal spor stran existence povinnosti provozovatele nahradit škodu způsobenou právě taženou bryčkou. Bylo by tedy poněkud nelogické vylučovat z odpovědnostních vztahů vozidlo tažené nikoliv koňmi, ale jiným vozidlem.

11. Nejvyšší soud již dříve akcentoval (rozsudek ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 25 Cdo 3925/2013, číslo 71/2015 Sbírký) především úzkou souvislost právní úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou provozem dopravních prostředků a povinného pojištění této odpovědnosti. Příznačným rysem provozu dopravních prostředků je značná výše škod provozem způsobených, jejichž náhrada zpravidla není

v silách jednotlivce. Povinné pojištění je součástí systému ochrany poškozených, jehož efektivitu je rovněž nutno vzít na zřetel při výkladu právních předpisů, jenž tento systém tvoří. I proto je nutné vykládat pojem provozu dopravních prostředků natolik široce, aby se těm, kdo byli provozem poškozeni, dostalo účinné ochrany.

12. Pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu vozidel je přitom harmonizováno v rámci Evropské unie, návaznost české úpravy na evropské předpisy je též připomínána v § 1 zákona č. 168/1999 Sb. Veškeré orgány členských států, včetně soudů, pak jsou podle judikatury Evropského soudního dvora povinny při uplatňování vnitrostátního práva vykládat toto právo v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu směrnice či jiného právního předpisu Unie, k jehož implementaci slouží (viz např. rozsudky Evropského soudního dvora ze dne 10. 4. 1984, Colson a Kamann proti Land Nordrhein – Westfalen, 14/83, a ze dne 13. 11. 1990, Marleasing SA proti La Comercial Internationale de Alimentacion SA, C-106/89). Unijní právo a judikatura Soudního dvora EU slouží jako vodítko pro výklad národního práva, pokud bylo vykládané ustanovení přijato za účelem sblížení českého práva s právem unijním (viz též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2018, sp. zn. 25 Cdo 3229/2017), což nelze opomenout ani v projednávané věci. V rozsudku Soudního dvora EU ze dne 20. 12. 2017, ve věci Torreiro proti AIG Europe limited, C-334/16, pak bylo konstatováno, že z vývoje unijní právní úpravy v oblasti povinného pojištění vyplývá, že cíl ochrany poškozených dopravními nehodami způsobenými těmito vozidly byl unijním normotvůrcem trvale sledován a posilován (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 4. 9. 2014, Vnuk proti Zavarovalnica Triglav d. d., C-162/13, body 52 až 55, jakož i ze dne 28. 11. 2017, Rodrigues de Andrade proti Proenca Salvador a dalším, C-514/16, bod 33), přičemž tomuto vývoji lze mít za odpovídající takový výklad čl. 3 směrnice 2009/103/ES, o pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel a kontrole povinnosti uzavřít pro případ takové odpovědnosti pojištění (jež nahradila předchozí směrnice z této oblasti), podle něž pod pojem „provoz vozidel“, jenž je v něm uveden, spadají nejen případy silničního provozu, tj. provozu na veřejných komunikacích, ale že se tento pojem vztahuje i na jakékoli použití vozidla, které odpovídá jeho obvyklé funkci. Ačkoliv zmíněná rozhodnutí reagují na poněkud odlišné výkladové aspekty (lokalita provozu, nedopravní využití vozidla), akcentaci stěžejního kritéria „užití vozidla k jeho obvyklé funkci“ při zvažování, zda by jím způsobená újma měla podléhat pojištění občanskoprávní odpovědnosti ve smyslu dané směrnice, lze mít na paměti i při interpretačních nejasnostech jiné povahy. Směrnice 2009/103/ES v čl. 1 přitom do své definice vozidla explicitně zahrnuje i jakékoliv přípojné vozidlo, ať již je připojené či nepřipojené. Ukládá-li tedy směrnice přijmout členským státům opatření ohledně občanskoprávní odpovědnosti z provozu vozidel, mezi něž výslovně zařazuje i přípojná vozidla (tedy nemá je za pouhou součást vozidel tažných), jejichž obvyklou funkcí je využití k transportu nákladů zapojením za tažné vozidlo, pak lze mít za eurokonformní právě takový výklad vnitrostátní úpravy, jenž umožňuje podřadit zákonu č. 168/1999 Sb. i újmy způsobné přípojným vozidlem při převozu nákladu zapojením za tažné vozidlo. Přichází-li přitom žalovaná s námitkou, že v rozsudku Soudního dvora EU ve věci C 162/13 bylo akceptováno, že valník je součástí traktoru, což značí, že i v projednávané věci je třeba pokládat návěs za součást tahače, je třeba její výhradu poněkud usměrnit potud, že ve zmiňované věci se (i s ohledem na položenou předběžnou otázku vztahující

se k povaze traktoru s valníkem jako zemědělského stroje při pohybu po dvoře statku) Soudní dvůr EU nikterak nezabýval souvztažností provozů traktoru a valníku a žalovanou dovozovanou závěr, že valník je v rámci řešené problematiky třeba pokládat za součást traktoru, nevyslovil. Z rozhodovací praxe Soudního dvora EU se přitom podává též závěr, že určení osob povinných nahradit škodu poškozenému, jakož i případné podíly provozovatele přívěsu a provozovatele či řidiče tahače na škodě způsobené poškozenému, je třeba určit podle práva místa škody - rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 1. 2016, ve spojených věcech Ergo Insurance se proti If P&C Insurance AS a Gjensidige Baltic, AAS proti PZU Lietuva, C-359/14, C 475/14. Byť se v tomto rozhodnutí Soudní dvůr vyslovoval především k problematice kolizního práva, je z něj zřejmá akceptace možné současné odpovědnosti jak provozovatele přívěsu, tak tažného vozidla. Zdůrazňuje-li přitom žalovaná, že účinná unijní úprava nepředepisuje dělení odpovědnosti za škodu způsobenou jízdami soupravami mezi provozovatele tažného a přípojného vozidla, pak lze dodat, že tímto nejsou jakkoliv popřeny závěry výše vyslovené.

č. 38

13. Lze tedy uzavřít, že i provoz přívěsu uváděného v pohyb tažným vozidlem, jež mu umožňuje pohyb po komunikacích a transport nákladů, může obstát jako provoz vozidla ve smyslu § 2927 o. z. i zákona č. 168/1999 Sb. (soudem prvního stupně upřednostňovanému kritériu aktivního a pasivního působení provozu přitom nelze, jak se rovněž podává z výše uvedeného, přiznat náležitou normativní oporu). Oba zmíněné předpisy přitom operují se škodou způsobenou provozem vozidla, nikoliv jízdou soupravou tvořenou více vozidly [v souladu s § 2 písm. i) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, jízdou souprava je souprava složená z jednoho nebo více motorových vozidel a jednoho nebo více přípojných vozidel], a to bez ohledu na to, zda je provozovatel obou vozidel totožná osoba či dvě různé osoby. Při stanovení odpovědnostních vztahů, a v návaznosti na to i povinností pojistitele ve smyslu zákona č. 168/1999 Sb., je tak nezbytné diferencovat, zda a případně jak se svým provozem na vzniku škody podílela jednotlivá vozidla jízdou soupravy (např. zda šlo o kumulativní působení obou vozidel, či jen jednoho z nich), nikoliv však bez dalšího redukovat soupravu na tažné zařízení. Pokud se přitom na nehodě podílí nemotorové přípojné vozidlo, pak lze mít za osobu odpovědnou za škodu i jeho provozovatele (viz též Melzer, F., Tégl, P. a kol.: Občanský zákoník, § 2894-3081, Velký komentář, Svazek IX, Praha: Leges, 2018, s. 541). V řadě kolizních situací bude nepochybně možné s ohledem na průběh nehodového děje spatřovat příčinu toliko v provozu tahače (např. nedá-li přednost v jízdě a narazí do jiného vozidla), mohou však vyvstat i takové okolnosti, v nichž bude návěs naopak zcela samostatným činitelem škodní události (sám se rozjede či převrátí, aniž byl zapojen, nebo vyvolá-li při jízdě kolizi technická závada návěsu); v takovém případě nastoupí odpovědnost jeho provozovatele, který může být odlišný od provozovatele tahače. Jestliže bude návěs spolupůsobit při vzniku škody a podílet se s ohledem na bezprostřední příčinu kolizní situace na škodlivém následku neoddělitelně od působení tahače, je namístě považovat újmu tím vyvolanou za následek zvláštní povahy provozu obou vozidel či provozu dopravy za použití obou. Takový výklad lze pokládat jak za odpovídající znění příslušných norem, tak i respektující jejich účel, jímž je vysoká úroveň ochrany poškozených provozem dopravních prostředků.

14. V nyní posuzovaném případě spočíval nehodový děj ve střetu dvou různých provozů, a to provozu vlakové soupravy a provozu jízdní soupravy silničních nákladních vozidel, která se vinou řidiče tahače nacházela v kolejišti, přičemž při střetu došlo k roztržení jízdní soupravy a oddělení návěsu od tahače, část soupravy mimo kabinu řidiče pak byla tlačena před vlakovou soupravou. Redukoval-li odvolací soud za těchto okolností odpovědnost za škodu způsobenou vozidly jízdní soupravy v podstatě pouze pro nemotorovou povahu návěsu na odpovědnost za škodu způsobenou tahačem, jakožto vozidlem, jehož přičiněním mělo dojít ke škodné události podle § 2 písm. h) zákona č. 168/1999 Sb., nemůže jeho závěr obstát jako správný. Neopominutelnou součástí této soupravy byl též návěs, rovněž splňující znaky vozidla ve smyslu zákona č. 168/1999 Sb. a současně též vozidla ve smyslu § 2927 o. z., jenž se v dané situaci zjevně nacházel v dráze vlaku, nadto vykazoval značnou hmotnost - 7,4 tun vlastní tonáže a byl naložen hliníkovými a nerezovými plechy o hmotnosti dalších 17,958 tun (jak se podává ze skutkových zjištění soudu prvního stupně), což nepochybně zcela zásadně ovlivnilo průběh nehodového děje a rozsah vzniklé škody. Pokud by do kolejiště vjel jen tahač nebo by návěs nebyl naložen, byl by samotný střet a z něj plynoucí rozsah škod zjevně odlišný. Okolnost, že přímo v momentu střetu se tahač a návěs nepohybovaly, přitom nevylučuje, aby šlo o jejich provoz (srov. již zmíněné rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 4321/2017 a 25 Cdo 3485/2016, č. 149/2018 Sbírky), neboť povaha provozu se může projevit samotným výskytem v místě nehody, což lze nepochybně vztáhnout i na řešenou situaci. Úvahy, na nichž soudy založily svá zamítavá rozhodnutí a vyloučily možnou odpovědnost provozovatelky návěsu, a tím i úspěšné uplatnění práva žalobkyně na vyplacení pojistného plnění z pojištění odpovědnosti za škodu návěsem způsobenou, tedy nejsou správné.

15. Přihlížely-li soudy k rozdílné výši pojistného jako důvodu pro omezení rozsahu odpovědnosti provozovatele návěsu, opomněly, že pojistné by mělo podle ekonomické úvahy pojistitele odpovídat rozsahu potenciálních nahrazovaných škod, nikoliv modifikovat zákonem daný rozsah odpovědnosti pojištěného škůdce, resp. být teprve následným argumentem pro výklad normy. Soudy jsou vázány zákonem, nikoliv pojišťovací praxí. Nadto je třeba vzít v potaz, že zatímco u tahače lze očekávat, že jeho provoz se bude na případné dopravní kolizi vedoucí ke vzniku škody podílet většinou v průběhu pohybu jízdní soupravy, neboť je hybatelem návěsu při jeho využití k transportu, provoz návěsu nemusí mít vždy vliv na průběh konkrétního nehodového děje, takže lze mít i při samostatné odpovědnosti za provoz návěsu za opodstatněné nižší pojistné (případně též žalovanou vzpomínanou nižší sazbu příspěvků podle vyhlášky č. 205/1999 Sb. hrazených při porušení povinnosti mít sjednané pojištění odpovědnosti podle zákona č. 168/1999 Sb.).

16. Dožadovala-li se dovolatelka dále též výkladu § 2816 o. z., odvolací soud v návaznosti na svůj závěr, že na škodu způsobenou jízdní soupravou je třeba pohlížet jako na způsobenou tahačem, tj. pouze jedním vozidlem podléhajícím pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, neřešil souvztažnost případných pojistných plnění z pojištění tahače a návěsu, tedy ani otázku případného množného pojištění ve smyslu uvedeného ustanovení. Na této otázce tedy napadené rozhodnutí nespočívá, a není tak ani dán prostor k tomu, aby ji Nejvyšší soud řešil v rámci přezkumu správnosti závěrů odvolacího soudu. Poukazuje-li přitom dovolatelka na rozhodnutí německého

Spolkového soudního dvora, sluší se podotknout, že jakkoliv mohou být závěry přijaté zahraniční rozhodovací praxí inspirativní i pro výklad českých právních předpisů, nelze odhlížet od rozdílů daných kontextem právního řádu, v jehož rámci byly vysloveny, a je třeba bedlivě sledovat, zda jejich výklad navazuje na obdobný normativní podklad (v daném případě by nebylo možné opomenout ani to, že účinná německá úprava se přiklonila ke specifické úpravě odpovědnostních vztahů dopadající na provozovatele přívěsů, k tomu viz německý Straßenverkehrsgesetz a zejména § 19 uvedeného zákona).

17. Zmiňuje-li naopak žalovaná na podporu svého stanoviska návrh legislativního usnesení Evropského parlamentu k návrhu na změnu směrnice 2009/103/ES podle publikované zprávy ze dne 28. 1. 2019 (dostupný z: https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-8-2019-0035_CS.html), v němž je obsažen jako pozměňovací návrh 36 i návrh na doplnění článku 15a vyslovujícího se k nehodám, jichž se účastní přívěs tažený poháněným vozidlem, lze k její připomínce uvést následující. Nehledě na to, že se v době posuzované nehody nejednalo o platnou součást evropské legislativy, míří uvedená úprava (jak je zřejmé i z odůvodnění návrhu) na specifické situace, v nichž není náležitě identifikovatelné tažné vozidlo, ale pouze přívěs, přičemž za této situace je k náhradě povoláván v plné výši pojistitel přívěsu (jemuž pak může případně svědčit nárok vůči pojistiteli odpovědnosti táhnoucího vozidla). Uvedené lze tedy mít i za stvrzení toho, že z pohledu evropské legislativy je akceptovatelné hrazení pojistného plnění jak pojistitelem tahače, tak návěsu, přičemž toliko pro specifickou situaci, v níž by bylo obzvláště obtížné domoci se plnění vůči pojistiteli tažného vozidla, je (bez ohledu na jakékoli další podstatné skutečnosti) konstruována možnost žádat plnění v plné výši po pojistiteli přípojného vozidla přímo v rovině evropské úpravy. Z předmětného návrhu nikterak nevyplývá, že by z pohledu evropského normotvůrce měla být tímto komplexně vypořádána otázka povinnosti pojistitele přípojného vozidla k výplatě pojistného plnění za škodu způsobenou jízdou soupravou.

18. ze všech těchto důvodů je zřejmé, že uplatněný dovolací důvod nesprávného právního posouzení byl naplněn, proto Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.); protože tyto důvody platí též pro rozhodnutí soudu prvního stupně, dovolací soud zrušil i je a věc vrátil Okresnímu soudu v Novém Jičíně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

č. 39

Zemře-li v důsledku škodní události více než jedna osoba blízká, projeví se to zpravidla ve zvýšení náhrady blízkému pozůstalému nad rámec pouhého součtu přiměřených náhrad za ztrátu každé z usmrčených osob.

Náhrada nemajetkové újmy (o. z.)

§ 2959 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1835/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1835.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobců zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2019, sp. zn. 17 Co 255/2019, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 11. 2019, č. j. 17 Co 255/2019-193, potvrdil rozsudek ze dne 1. 2. 2019, č. j. 24 C 53/2017-162, jímž Obvodní soud pro Prahu 8 zamítl žalobu, kterou se žalobce a) domáhal zaplacení částky 3 800 000 Kč, žalobce b) částky 3 800 000 Kč, žalobkyně c) částky 600 000 Kč a žalobkyně d) 2 800 000 Kč, jako peněžité náhrady za duševní útrapy spojené s úmrtím jejich dvou blízkých osob, a rozhodl o nákladech řízení; rozhodl rovněž o nákladech odvolacího řízení. Soudy vyšly ze zjištění, že v roce 2015 při dopravní nehodě zaviněné řidičem vozidla pojištěného u žalované zemřeli manželé V., rodiče žalobců a) a b) [dále též jen „rodiče“]. Žalobkyně c) je partnerkou žalobce a), žalobkyně d) rodinnou přítelkyní zesnulých manželů. Rodina žalobců byla semknutá, žalobci se pravidelně v průběhu pracovního týdne setkávali u manželů V. na oběd či na posezení u kávy. Žalobce a) s rodiči provozoval penziony na Kokořínsku, byli mu oporou nejen při léčbě onkologického onemocnění, ale i v běžném životě, svého otce vnímal jako mentora. Manželé V. pomáhali žalobci a) a jeho partnerce s výchovou jejich nezletilé dcery, všichni společně trávili víkendy, zpravidla i s rodinnou přítelkyní – žalobkyní d). Žalobce a) s rodiči od roku 1989 pravidelně trávil dovolené v zahraničí, neboť vzhledem k jejich jazykové nevybavenosti jim chtěl umožnit poznávat svět. Některé zahraniční cesty s rodiči absolvoval žalobce b). I ten s nimi byl v každodenním minimálně telefonickém kontaktu a pravidelně s nimi trávil víkendy. Žalobkyně d) začala u manželů V. pracovat v roce 1995, bývala s nimi celý den již od ranních hodin, postupně se spřátelili, ona je vnímala jako svou vlastní rodinu, trávila s nimi i svůj volný čas a pomáhala jim s výchovou jejich vnučky. Žalovaná mimosoudně zaplatila každému z žalobců a) a b) 1 200 000 Kč, žalobkyni c) 400 000 Kč a žalobkyni d) 200 000 Kč, požadavek na další odškodnění odmítla s tím, že vyplacené plnění odpovídá konkrétním okolnostem v porovnání s obdobnými případy popsány v judikatuře vyšších soudů. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaná je povinna poskytnout pojistné plnění v souvislosti s újmou vzniklou žalobcům podle § 2959 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, (dále jen „o. z.“) ve spojení s § 9 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozila. Vzal v úvahu kritéria vyplývající z judikatury Nejvyššího i Ústavního soudu sloužící k objektivizaci újmy (zejména z rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. 4 Tdo 1402/2015,

č. 39

ze dne 18. 5. 2016, sp. zn. 6 Tdo 1421/2015, a z nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 2844/14), poukázal na soudní rozhodnutí v obdobných věcech a v nich přiznaná odškodnění. Konstatoval, že při stanovení výše náhrady lze vyjít ze základního rozpětí určeného Nejvyšším soudem pro skupinu citově nejbližší spjatých osob (rodiče, děti a manžel) v rozmezí 240 000 Kč až 500 000 Kč a určil základní částku pro odškodnění na 510 920 Kč jakožto dvacetinásobek průměrné mzdy v roce 2014. Vzhledem k tomu, že za útrapy spojené s úmrtím dvou blízkých osob bylo žalovanou každému z pozůstalých synů vyplaceno 1 200 000 Kč, snaše zesnulých 400 000 Kč a rodinné přítelkyni 200 000 Kč, dospěl k závěru, že plnění, která poskytl žalovaná, byla přiměřená. Zohlednil mimořádné vztahy žalobců se zesnulými, které byly intenzivní, harmonické, plné lásky, porozumění a spolupráce, jakož i skutečnost, že manželé V. byli stmelující článkem celé rodiny. Přihlédl také k tomu, že škůdce zemřel a jeho rodina se žalobcům neomluvila, ani je nekontaktovala. Vzal však v úvahu též okolnost, že zemřeli v důchodovém věku, synové s nimi prožili větší část svého života a žádný z žalobců nebyl na zesnulých existenčně závislý. Manželé V. měli možnost nejen oběma synům, ale i družce žalobce a) i žalobkyni d) předat své životní zkušenosti a rady. Odvolací soud vzhledem k argumentaci žalobců v odvolání zdůraznil, že mimořádnost jejich vztahu k zesnulým vzal v potaz při úvaze o výši náhrady, když shledal odpovídajícími žalovanou vyplacené částky, které jsou vyšší než v případech „neutrálních“, běžných rodinných a jiných blízkých vztahů.

č. 39

II.

Dovolání a vyjádření k němu

2. Rozsudek odvolacího soudu napadli žalobci dovoláním, jehož přípustnost dovozují z § 237 o. s. ř. tím, že: a) odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe, neboť nevzal v potaz všechny okolnosti hodné zvláštního zřetele, konkrétně okolnost, že zemřely dvě osoby najednou, čímž pozůstalým vznikla ztráta a šok mnohem vyšší než dvojnásobná (odvolací soud pouze sečetl částky přiznané jako náhradu újmy za každého ze zesnulých); b) odvolací soud nesprávně vyřešil otázku, která dosud v rozhodovací praxi dovolacího soudu nebyla řešena, zda k hledisku možné ekonomické likvidace škůdce uloženou výší náhrady újmy je nezbytné přihlížet i v případě, kdy škůdce zemřel; c) rozhodnutí závisí na vyřešení otázky, která je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, a to otázky modifikace základní částky náhrady újmy s ohledem na specifické okolnosti, když v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 25 Cdo 1901/2018, uvedl, že by měla být zvýšena v řádu desítek procent, avšak v rozsudku ze dne 29. 5. 2019, sp. zn. 25 Cdo 3111/2018, neshledal nepřiměřenou náhradu představující šedesátinásobek průměrné mzdy a konečně tím, že d) otázka kritéria finanční závislosti na zesnulém pro účely určení nároku na náhradu újmy by měla být dovolacím soudem řešena jinak. Žalobci jsou přesvědčeni, že by výše náhrady neměla být snížena s odůvodněním, že žalobci nejsou na zesnulých ekonomicky závislí, neboť ekonomická závislost s duševními útrapami nijak nespojuje a k vyrovnání případné finanční závislosti či nesoběstačnosti pozůstalých slouží instituty peněžitých dávek zakotvené v § 2962 až § 2966 o. z. Závěrem navrhli zrušení rozsudku a vrácení věci odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

3. Žalovaná se ve vyjádření k dovolání ztotožnila se závěry odvolacího soudu, setrvala na tom, že plnění, které poskytla žalobcům, bylo přiměřené a odpovídalo okolnostem případu, a proto navrhla dovolání odmítnout.

III.

Přípustnost dovolání

4. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, účastníky řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky advokátního zastoupení dovolatelů (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.) a je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro posouzení významu okolnosti, že žalobci současně ztratili dvě osoby blízké, pro stanovení výše náhrady nemajetkové újmy, která v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu zatím nebyla výslovně řešena.

IV.

Důvodnost dovolání

5. Podle § 2959 o. z. při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

6. Pro účely objektivizace výše náhrady, která má zamezit libovůli ze strany soudů, byla Ústavním soudem v nálezu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 2844/14, a Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, publikovaném pod č. 85/2019 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, demonstrativním způsobem uvedena kritéria, ke kterým mají soudy při stanovení výše náhrady újmy podle § 2959 o. z. přihlídnout. Podle citovaných rozhodnutí je třeba zohlednit okolnosti jak na straně pozůstalého, tak i na straně škůdce. Na straně pozůstalého je významná zejména intenzita jeho vztahu se zemřelým, věk zemřelého a pozůstalých, případná existenční závislost na zemřelém a eventuálně jiná satisfakce (jako např. omluva, správní postih škůdce či jeho trestní odsouzení), která obvykle není sama o sobě dostačující, její poskytnutí však může mít vliv na snížení peněžitého zadostiučinění. Předpokládá se, že běžné rodinné vztahy mají určitou kvalitu, důvodem pro zvýšení náhrady proto mohou být vztahy mimořádně blízké a kvalitní, naopak pro úvahu o nižší náhradě by měly svědčit slabší než obvyklé vazby mezi zemřelým a pozůstalou osobou. Zohlednit lze rovněž, byli-li pozůstalý očitým svědkem škodní události, byl-li s jejími následky bezprostředně konfrontován či jakým způsobem se o nich dozvěděl. Kritéria odvozená od osoby škůdce jsou především jeho postoj ke škodní události, dopad události do jeho duševní sféry, forma a míra zavinění a v omezeném rozsahu i majetkové poměry škůdce, které jsou významné pouze z hlediska toho, aby výše náhrady pro něj nepředstavovala likvidační důsledek. Za základní částku náhrady, modifikovatelnou s užitím zákonných a judikaturou dovozených hledisek, lze považovat v případě nejbližších osob (manžel, rodiče, děti) dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného.

7. Zahyne-li v důsledku škodní události více než jedna osoba, mělo by se to projevit ve zvýšení náhrady blízkému pozůstalému nad rámec pouhého součtu přiměřených náhrad za ztrátu každé z osob, jež zemřely. Tím spíše se toto východisko uplatní v případech

úmrtí obou rodičů při stanovení náhrady za duševní útrapy pozůstalého (byť zletilého a zaopatřeného) potomka. Ztráta obou rodičů současně je nepochybně objektivně způsobila přivodit člověku bolestnější prožitek, než ztráta jednoho z rodičů při zachování možnosti hledat oporu a lásku u druhého z rodičů, proto by náhrada za duševní útrapy spojené s jejich úmrtím měla být vyšší než součet náhrad, jež by pozůstalému náležely při úmrtí jednoho každého z rodičů.

8. V nálezu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I ÚS 2844/14, Ústavní soud vyslovil, že po důkladném zhodnocení všech relevantních kritérií musí obecné soudy ve svých rozhodnutích řádně vyložit, jakým způsobem jednotlivá kritéria posoudily a jak se to které kritérium podílelo na určení konečné výše relativní náhrady. Absence náležitého zohlednění kritérií pro stanovení výše finanční náhrady může představovat porušení práva na spravedlivý proces a práva na ochranu soukromého a rodinného života dle čl. 36 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

č. 39

9. Námitka, že odvolací soud nezohlednil okolnost, že žalobci ztratili současně dvě blízké osoby, přičemž u žalobců a) a b) šlo o rodiče, je důvodná. Odvolací soud sice při úvaze o výši přiměřené satisfakce správně ve prospěch vyšší než průměrné náhrady vzal v potaz mimořádně kvalitní a úzké rodinné a přátelské vztahy žalobců se zesnulými, zohlednil skutečnost, že viník nehody zemřel a jeho pozůstalí žalobce nijak nekontaktovali, vzal však rovněž v úvahu, že poškození zemřeli v důchodovém věku, žalobci a) a b) s nimi prožili podstatnou část života, ani jeden ze synů na nich nebyl existenčně závislý, většina podnikatelských aktivit poškozených byla v době jejich smrti již převedena na žalobce a). Z odůvodnění rozsudku odvolacího soudu však není zřejmé, zda a jakým způsobem se v jeho úvahách promítla skutečnost, že šlo o současně úmrtí dvou blízkých osob, ve vztahu k žalobcům a) a b) rodičů. Tento nedostatek způsobuje, že nelze přezkoumat, zda hodnocení odvolacího soudu dostalo zásadě proporcionality, neboť bez řádného posouzení všech rozhodných kritérií a jejich odůvodnění ani není možno soudem uvažované náhrady porovnat s náhradami přisouzenými v jiných případech zásahu do osobnostních práv.

10. Z těchto důvodů Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1, 2 o. s. ř.), v němž odvolací soud posoudí žalobci uplatněné nároky při zvážení nejen všech kritérií plynoucích z již citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2844/14 a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, ale též s přihlédnutím ke shora formulovanému názoru o odpovídající míře zvýšení náhrady při ztrátě dvou blízkých osob. Právní názor uvedený v tomto rozsudku je závazný.

11. Nad rámec důvodů, pro které dovolací soud přistoupil ke zrušení napadeného rozsudku, lze k dalším dovolacím námitkám dodat, že otázka, zda je k možné ekonomické zátěži škůdce uložena náhradou nezbytné přihlížet i v případě, kdy škůdce zemřel, není v projednávané věci relevantní. Majetkové poměry škůdce je třeba vnímat jako výjimečný nástroj, který umožní zmírnit v konkrétním případě přílišnou tvrdost, kterou by představovala jinak odůvodněná výše náhrady. Z odůvodnění napadeného rozsudku se ani nepodává, že by odvolací soud toto kritérium bral v úvahu.

12. Námitka, že modifikace základní částky náhrady újmy je v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešena rozdílně, není důvodná. Naopak, i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2019, sp. zn. 25 Cdo 3111/2018, ve kterém byl jako přiměřená náhrada stanoven šedesátinásobek průměrně mzdy (namísto dvacetinásobku), plně respektuje tezi, že má-li orientační určení výše náhrad sjednotit soudní praxi a dosáhnout účelu sledovaného v § 13 o. z. (tj. v obdobných případech rozhodnout obdobně), měla by být základní částka modifikována s ohledem na specifické okolnosti na straně škůdce či poškozeného zpravidla již jen v řádu desítek procent, nikoli vícenásobků (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, stížnost proti němu byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2019, sp. zn. IV. ÚS 4156/18). Jinými slovy řečeno, obvykle platí pravidlo modifikace základní částky jen v řádu desítek procent, nastanou-li však okolnosti mimořádné až extrémní, je možné shledat přijatelným i vícenásobek základní částky. K tomu ostatně dospěl Nejvyšší soud i v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 25 Cdo 1901/2018, na který odkazují žalobci, když shledal přiměřeným navýšení základní náhrady o téměř 100 %. Ostatně uvedené výchozí částky jsou pouhým základem pro výpočet odčinění imateriální újmy – vodítkem, od kterého se soud „odrazí“ a zváží, zda konkrétní případ neodůvodňuje odchylku od základu (ať již směrem nahoru, nebo i dolů, neboť obojí je možné); jen tak zůstává soudní rozhodování činností jedinečnou a nezávislou, nikoliv mechanickou (srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. IV. ÚS 2578/19).

13. Dovolací soud nepřisvědčil ani námitce, že otázka kritéria finanční závislosti na zesnulém pro účely určení nároku na náhradu újmy by měla být dovolacím soudem řešena jinak, když podle dovolatelů s duševními útrapami nijak nesouvisí. Účelem § 2959 o. z. je odčinit újmu za psychické útrapy způsobené vnímáním smrti blízké osoby a za jiné citové strádání, například za obavy o budoucnost. Kritérium existenční závislosti na zemřelém, s nímž se v odůvodnění svého rozhodnutí odvolací soud vypořádal, má zohlednit především právě obavy pozůstalého o jeho budoucnost, které nikterak nesouvisí s tím, zda poškozenému vznikl rovněž nárok na peněžitou dávku dle § 2962 a násl. o. z., a nelze jej chápat pouze jako finanční závislost, neboť nemusí mít podobu výlučně finančního zabezpečení. Náhrada by mohla být zvýšena jen tehdy, byla-li by prokázána ekonomická závislost pozůstalého na zemřelém, což v daném případě nebylo.

č. 40

č. 40

Je-li den právní moci usnesení insolvenčního soudu současně i dnem dokládajícím jeho doručení zveřejněním v insolvenčním rejstříku i při zvláštním způsobu doručení této písemnosti (§ 74 odst. 2 insolvenčního zákona), pak pravidlo, podle kterého se lhůta k podání opravného prostředku nebo k učinění jiného procesního úkonu (např. k podání žaloby) počítá ode dne právní moci takového usnesení, je nutno vyložit prostřednictvím ustanovení § 74 odst. 2 insolvenčního zákona tak, že tato lhůta běží osobě, které má být usnesení doručeno i zvláštním způsobem, v případě, že takové

doručení má následovat až po doručení vyhláškou, ode dne doručení usnesení zvláštním způsobem.

Žalobu, kterou insolvenční správce ve smyslu ustanovení § 199 odst. 1 insolvenčního zákona uplatní u insolvenčního soudu své popření vykonatelné pohledávky proti věřiteli, který ji přihlásil, nelze odmítnout jako opožděnou (podle § 160 odst. 4 insolvenčního zákona), jestliže se insolvenční správce při určení počátku běhu třicetidenní lhůty k jejímu podání řídil nesprávně vyznačenou doložkou právní moci na usnesení o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona. Lhůta k podání žaloby přitom neskončí dříve, než dnem, kdy insolvenční soud uvedené usnesení opatří doložkou právní moci.

č. 40

Incidenční spory (odporové spory), Lhůta hmotněprávní [Lhůty], Doručování vyhláškou, Právní moc rozhodnutí

§ 71 IZ, § 74 IZ, § 75 IZ, § 160 odst. 4 IZ, § 198 odst. 1 IZ, § 199 odst. 1 IZ, § 398a IZ, § 410 IZ, § 23 vyhlášky č. 37/1992 Sb., § 16 vyhlášky č. 311/2007 Sb., § 18 vyhlášky č. 311/2007 Sb., § 11 zákona č. 191/2020 Sb.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2021, sen. zn. 29 IcdO 154/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.154.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobce změnil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 10. 2020, takto: usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2020, se mění tak, že se žaloba neodmítá.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 25. 8. 2020, Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Odmítl žalobu, kterou se žalobce (Mgr. M. Č., jako insolvenční správce dlužníka J. A.) domáhal vůči žalovanému (P. C. Czech, a. s.) určení, že vykonatelné pohledávky ve výši 245.757 Kč a 39.087 Kč, přihlášené do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka, nejsou po právu (bod I. výroku).

[2] Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod II. výroku).

2. Insolvenční soud – vycházející z ustanovení § 71, § 74, § 159 odst. 1 písm. a/, § 160, § 199 a § 410 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – dospěl k závěru, že žaloba (podaná 8. 7. 2020) je opožděná, jelikož třicetidenní lhůta k jejímu podání začala žalobci běžet 3. 6. 2020 (den následující po dni zveřejnění usnesení o schválení zprávy o přezkumu v insolvenčním rejstříku) a uplynula 1. 7. 2020.

3. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 19. 10. 2020:

[1] Potvrdil usnesení insolvenčního soudu (první výrok).

[2] Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

4. Odvolací soud – vycházející z ustanovení § 71, § 74, § 160, § 398a a § 410 insolvenčního zákona – dospěl po přezkoumání napadeného usnesení k závěru, že žaloba je vskutku opožděná, neboť pro začátek běhu lhůty je určující okamžik zveřejnění usnesení o zprávě o přezkumu v insolvenčním rejstříku, nikoli okamžik zvláštního doručení tohoto usnesení žalobci. Poslední den lhůty k podání žaloby tak připadl na 1. 7. 2020.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání (podání datované 25. 11. 2020, ve znění doplnění datovaného 7. 1. 2021), jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, konkrétně otázky počátku běhu lhůty k podání žaloby o popření vykonatelné pohledávky dle § 199 insolvenčního zákona.

6. Dovolatel namítá (poměřováno obsahem dovolání), že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

7. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel především namítá, že uvádí-li sám insolvenční soud v insolvenčním rejstříku, že usnesení (o zprávě o přezkumu) nabylo právní moci dne 30. 6. 2020, pak žaloba podaná 8. 7. 2020 byla jistě v souladu s výslovným zněním § 199 insolvenčního zákona. V této souvislosti dovolatel poukazuje i na to, že usnesení o schválení oddlužení (a zprávy o přezkumu) ze dne 28. 5. 2020, zveřejněné v insolvenčním rejstříku 2. 6. 2020, obsahuje výslovné poučení o možnosti dlužníka podat proti němu odvolání do 15 dnů. Odtud dovolatel dovozuje, že lhůta dle § 199 insolvenčního zákona se musí počítat až od uplynutí lhůty pro podání odvolání dlužníku.

8. S přihlédnutím k dikci § 74 odst. 2 a § 75 odst. 2 insolvenčního zákona pak dovolatel insolvenčnímu soudu vytýká, že počátek běhu lhůty k podání žaloby neodvítel od okamžiku, kdy mu předmětné usnesení bylo doručeno do datové schránky.

III.

Přípustnost dovolání

9. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

10. Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. (tvrzený důvod popření obou pohledávek se odvíjí od jejich spotřebitelského charakteru, což vylučuje aplikaci omezení plynoucího z § 238 odst. 1 písm. c/, odst. 3 o. s. ř.), a v posouzení dovoláním otevřené právní otázky jde o věc dovolacím soudem neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

11. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

12. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

13. Pro právní posouzení věci Nejvyšším soudem jsou rozhodující následující údaje (z listinného insolvenčního spisu a z insolvenčního rejstříku), z nichž vyšly oba soudy:

14. Usnesením ze dne 18. 10. 2019 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne), insolvenční soud (mimo jiné):

[1] Zjistil úpadek dlužníka (bod I. výroku).

[2] Povolil dlužníku řešení úpadku oddlužením (bod II. výroku).

[3] Ustanovil žalobce insolvenčním správcem dlužníka (bod III. výroku).

15. Žalovaný přihláškou doručenou insolvenčnímu soudu 12. 12. 2019 přihlásil do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka vykonatelnou směnečnou pohledávku ve výši 245 757 Kč (sestavající z jistiny ve výši 152 660 Kč, „směnečného úroku z prodlení“ ve výši 91 497 Kč a nákladů řízení ve výši 1 600 Kč) a dále vykonatelnou pohledávku z titulu smluvní pokuty ve výši 39 087 Kč.

16. Žalobce popřel pravost a výši obou dílčích pohledávek žalovaného a tato popření zanesl do zprávy o přezkumu ze dne 8. 1. 2020, zveřejněné v insolvenčním rejstříku 27. 1. 2020 (B-2).

17. Usnesením ze dne 27. 1. 2020, zveřejněným v insolvenčním rejstříku 27. 1. 2020, vyznamenal insolvenční soud účastníky insolvenčního řízení o zveřejnění zprávy insolvenčního správce pro oddlužení a zprávy o přezkumu, s poučením o možnosti podání námitek do 7 dnů od zveřejnění usnesení.

18. Usnesením ze dne 28. 5. 2020, zveřejněným v insolvenčním rejstříku 2. 6. 2020, insolvenční soud (mimo jiné):

[1] Schválil právu o přezkumu (bod I. výroku).

[2] Schválil oddlužení dlužníka plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty (bod II. výroku).

19. Originál usnesení ze dne 28. 5. 2020 je opatřen doložkou právní moci (vyznačenou 21. 7. 2020), podle které usnesení nabylo právní moci dne 30. 6. 2020; stejné datum je uvedeno jako datum právní moci usnesení v insolvenčním rejstříku (B-9). Dle připojeného potvrzení o dodání a doručení do datové schránky bylo usnesení doručeno insolvenčnímu správci zvláště dne 2. 6. 2020. Usnesení obsahuje (mimo jiné) poučení o odvolání a o doručení v tomto znění:

„Proti tomuto rozhodnutí je odvolání přípustné, a to do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Odvolat se může pouze dlužník, je-li důvodem odvolání tvrzení, že mu soud uložil povinnost vydat ke zpeněžení majetek, který není podle insolvenčního zákona povinen vydat.

(...)

Toto usnesení se považuje za doručené okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku. Dlužníku, insolvenčnímu správci a plátcí mzdy dlužníka se doručuje i zvláštním způsobem.“

20. Pokyn k vyznačení doložky právní moci v insolvenčním rejstříku byl udělen rovněž dne 21. 7. 2020); srov. B-10 p. v.

21. Žalobce podal žalobu v této věci 8. 7. 2020.

22. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona, občanského soudního řádu, vyhlášky č. 311/2007 Sb., o jednacím řádu pro insolvenční řízení a kterou se provádějí některá ustanovení insolvenčního zákona (dále jen „jednacím řád pro insolvenční řízení“), a vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy (dále jen „jednacím řád“):

§ 71 (insolvenčního zákona)

(1) Soudní rozhodnutí, předvolání, vyznění nebo jiná písemnost insolvenčního soudu nebo účastníků se v insolvenčním řízení doručují pouze zveřejněním písemnosti v insolvenčním rejstříku (dále jen „doručení vyhláškou“), ledaže zákon stanoví pro určité případy nebo pro určité osoby i zvláštní způsob doručení.

(2) Při doručení vyhláškou se písemnost považuje za doručenou dnem, popřípadě okamžikem jejího zveřejnění v insolvenčním rejstříku; okamžikem zveřejnění písemnosti v insolvenčním rejstříku se rozumí den, hodina a minuta zveřejnění.

(3) Povinnost insolvenčního soudu zveřejnit vyhláškou různé údaje, stanovená v tomto zákoně, je splněna zveřejněním příslušné písemnosti v insolvenčním rejstříku; při zveřejnění písemnosti v insolvenčním rejstříku platí odstavec 2 obdobně.

§ 74 (insolvenčního zákona)

(1) Zveřejnění písemnosti v insolvenčním rejstříku je dokladem o doručení i při zvláštním způsobu doručení této písemnosti.

(2) Je-li s doručení písemnosti, pro kterou zákon stanoví zvláštní způsob doručení, spojen začátek běhu lhůty k podání opravného prostředku nebo k jinému procesnímu úkonu, začíná lhůta běžet ode dne, kdy byla písemnost doručena adresátu zvláštním způsobem. O tom musí být adresát poučen.

§ 75 (insolvenčního zákona)

(1) O zvláštní způsob doručení jde tehdy, jestliže zákon ukládá, aby písemnost byla doručena zvlášť nebo do vlastních rukou adresáta.

(2) Nestanoví-li tento zákon jinak, doručuje se písemnost v insolvenčním řízení zvlášť dlužníku, osobám, které mají právo podání opravného prostředku, osobám, o jejichž podání insolvenční soud rozhoduje, a osobám, které mají v insolvenčním řízení něco vykonat.

(...)

§ 160 (insolvenčního zákona)

(1) Incidenční spor se projedná a rozhodne na návrh oprávněné osoby, podaný v rámci insolvenčního řízení u insolvenčního soudu; tento návrh má povahu žaloby.

(...)

(4) Žalobu podanou podle odstavce 1 opožděně nebo osobou, která k tomu nebyla oprávněna, insolvenční soud odmítne. Stejně postupuje, má-li žaloba nedostatky, které se nepodařilo odstranit a které mu brání v řízení o ní pokračovat.

(...)

§ 198 (insolvenčního zákona)

Popření nevykonatelné pohledávky insolvenčním správcem

(1) Věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena insolvenčním správcem, mohou uplatnit své právo žalobou na určení u insolvenčního soudu do 30 dnů od přezkumného jednání nebo od právní moci rozhodnutí o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a/; tato lhůta však neskončí dříve než uplynutím 15 dnů od doručení vyrozumění podle § 197 odst. 2 nebo § 410 odst. 2. Žalobu podávají vždy proti insolvenčnímu správci. Nedojde-li žaloba ve stanovené lhůtě insolvenčnímu soudu, k pohledávce popřené co do pravosti se nepřihlíží; pohledávka popřená co do výše nebo pořadí je v takovém případě zjištěna ve výši nebo pořadí uvedeném při jejím popření.

(...)

§ 199 (insolvenčního zákona)

Popření vykonatelné pohledávky insolvenčním správcem

(1) Insolvenční správce, který popřel vykonatelnou pohledávku, podá do 30 dnů od přezkumného jednání nebo od právní moci rozhodnutí o schválení zprávy

o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a/ u insolvenčního soudu žalobu, kterou své popření uplatní proti věřiteli, který vykonatelnou pohledávku přihlásil. Lhůta je zachována, dojde-li žaloba nejpozději posledního dne lhůty soudu.

(...)

§ 398a (insolvenčního zákona)
Zpráva pro oddlužení

(...)

(3) Insolvenční soud přezkoumá zprávu o přezkumu a zprávu pro oddlužení a odstraní zpravidla po slyšení insolvenčního správce chyby a nejasnosti v nich obsažené.

(4) O zprávě o přezkumu a o zprávě pro oddlužení po jejich úpravě uvědomí insolvenční soud účastníky řízení tím, že tyto zprávy zveřejní vyhláškou. Současně je uvědomí o tom, že do 7 dnů od zveřejnění zprávy o přezkumu a zprávy pro oddlužení v insolvenčním rejstříku mohou proti nim podat námitky; námitky nelze uplatnit vůči popěrnému úkonu.

(...)

§ 410 (insolvenčního zákona)

(1) Není-li dále stanoveno jinak, platí o přezkoumání přihlášených pohledávek za trvání účinnosti oddlužení obdobně § 190 až 202.

(2) Přezkoumání přihlášených pohledávek provede insolvenční správce tak, že v seznamu přihlášených pohledávek podle § 189 odst. 1 u každé z pohledávek výslovně uvede, zda ji on sám, dlužník nebo věřitel popírá nebo nepopírá, přičemž ke stanovisku dlužníka bude připojen i podpis dlužníka; stanovisko dlužníka zjistí insolvenční správce při osobním jednání s dlužníkem, jehož datum a místo konání sdělí dlužníkovi nejméně 7 dní předem. Skončením osobního jednání s dlužníkem končí přezkumné jednání. Věřitele, jehož nevykonatelná přihlášená pohledávka byla popřena, o tom insolvenční správce písemně vyrozumí a poučí jej o dalším postupu. Poté insolvenční správce vypracuje zprávu o přezkumu; její součástí je záznam o jednání s dlužníkem podepsaný insolvenčním správcem a dlužníkem, seznam přihlášených pohledávek a doklad o písemném vyrozumění věřitele, jehož nevykonatelná přihlášená pohledávka byla popřena.

(3) O zprávě o přezkumu rozhodne insolvenční soud bez jednání nejpozději v rozhodnutí podle § 404 nebo 405 tak, že

a/ schválí předloženou zprávu o přezkumu, nejsou-li vůči ní podány žádné námitky podle § 398a odst. 4 nebo podané námitky nejsou důvodné,

b/ nařídí doplnění nebo změnu zprávy o přezkumu, jestliže shledá, že některé z námitek podle § 398a odst. 4 proti ní jsou důvodné, avšak nemění její základní obsah, nebo

c/ odmítne zprávu o přezkumu, shledá-li, že námitky podle § 398a odst. 4 proti ní vznesené důvodně zpochybňují zprávu jako celek; v tomto případě uloží insolvenčnímu správci, aby znovu provedl přezkoumání přihlášených pohledávek a předložil novou zprávu o přezkumu a novou zprávu pro oddlužení ve lhůtě, kterou určí.

(4) Rozhodnutí podle odstavce 3 nemusí obsahovat odůvodnění, jestliže proti zprávě o přezkumu nebyly podány námitky; proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

(...)

§ 157 (o. s. ř.)

(1) Není-li stanoveno jinak, v písemném vyhotovení rozsudku se po slovech „Jménem republiky“ uvede označení soudu, jména a příjmení soudců a přísedících, přesné označení účastníků a jejich zástupců, účast státního zastupitelství a Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, označení projednávané věci, znění výroku, odůvodnění, poučení o tom, zda je přípustný opravný prostředek nepočítaje v to žalobu na obnovu řízení a pro zmatečnost, a o lhůtě a místě k jeho podání, poučení o možnosti výkonu rozhodnutí a den a místo vyhlášení. Je-li to možné, uvede se v označení účastníků též jejich datum narození (identifikační číslo).

(...)

§ 16 (jednacího řádu pro insolvenční řízení)

Je-li pro zveřejnění nebo doručení písemnosti rozhodný den nebo okamžik jejího zveřejnění v insolvenčním rejstříku, vyznačí insolvenční soud na tuto písemnost doložku obsahující údaj o datu, hodině a minutě zveřejnění v insolvenčním rejstříku.

§ 18 (jednacího řádu pro insolvenční řízení)

Pro insolvenční řízení a pro incidenční spory se použijí přiměřeně ustanovení jednacího řádu pro okresní a krajské soudy, nestanoví-li tato vyhláška jinak nebo není-li tento postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

§ 23 (jednacího řádu)

Vyznačení právní moci

(1) Jakmile soudce zjistí, že rozhodnutí nabylo právní moci, zaznamená to na vyhotoveném rozhodnutí založeném ve spise s uvedením dne, kdy nastala právní moc, a připojí svůj čitelný podpis a datum vyznačení. Nabylo-li rozhodnutí právní moci jen zčásti, je to nutno v záznamu přesně vyjádřit. Když byl podán

návrh na doplnění rozsudku, není to na překážku tomu, aby byla vyznačena právní moc rozhodnutí.

(2) Právní moc může vyznačit i vyšší soudní úředník, justiční čekatel, asistent soudce a soudní tajemník v případech, kdy rozhodnutí vydal nebo kdy k tomu byl soudcem pověřen.

(3) Do elektronického spisu právní moc rozhodnutí vyznačí osoba uvedená v odstavcích 1 a 2 a podepíše svým uznávaným elektronickým podpisem.

23. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platí citovaná ustanovení ode dne zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka (11. 10. 2019) a později nedoznala změn.

24. Ustanovení § 75 odst. 2 insolvenčního zákona je s účinností od 24. 4. 2020 (do současné doby) sistováno úpravou obsaženou v zákoně č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastnící se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně následujícími ustanoveními:

§ 11 (části první, hlavy třetí, zákona č. 191/2020 Sb.)

Zvláštní opatření ve vztahu ke zvláštnímu způsobu doručení v insolvenčním řízení

Neurčí-li insolvenční soud nebo nestanoví-li insolvenční zákon odchylně od § 75 odst. 2 insolvenčního zákona jinak, doručuje se písemnost v insolvenčním řízení zvlášť pouze dlužníku, osobám, o jejichž podání insolvenční soud rozhoduje, a osobám, které mají v insolvenčním řízení něco vykonat; § 75 odst. 2 insolvenčního zákona se nepoužije. Věta první se použije v době ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona do uplynutí 12 měsíců od ukončení nebo zrušení mimořádného opatření při epidemii.

25. Ve výše ustaveném skutkovém a právním rámci činí Nejvyšší soud k dovoláním položené právní otázce následující závěry:

26. Úprava obsažená v § 199 odst. 1 insolvenčního zákona (ta její část, která pro insolvenčního správce popírajícího vykonatelnou pohledávku připíná počátek běhu lhůty k podání žaloby, kterou toto popření uplatní proti věřiteli, jenž vykonatelnou pohledávku přihlásil, ke dni právní moci rozhodnutí o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona) se stala součástí insolvenčního zákona s účinností od 1. července 2017, po novele provedené zákonem č. 64/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

27. Problematika počítání lhůt (k podání opravného prostředku nebo k učinění jiného procesního úkonu) navázaných na právní moc soudního rozhodnutí, není v českém právním řádu problematikou novou. Tak např. v návaznosti na úpravu obsaženou v § 236 odst. 1 o. s. ř. [podle které dovoláním lze napadnout (pokud to zákon připouští) pouze pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu] se v době do 31. 12. 2000 běh (tehdy jednoměsíční) lhůty k podání dovolání (jejíž zmeškání podle § 240 odst. 2 věty první

o. s. ř. nelze prominout) odvíjel od právní moci rozhodnutí odvolacího soudu (§ 240 odst. 1 o. s. ř. v tehdejší znění). Vzhledem ke komplikacím, jež tato úprava v praxi přinášela [pro neschopnost některých soudů vyznačit správně nebo včas (a to nejen v návaznosti na chybné postupy při doručování) doložku právní moci na rozhodnutí, proti kterému mělo být podáno dovolání], zákonodárce tuto úpravu opustil s účinností od 1. 1. 2001 (po novele provedené zákonem č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony) a počátek běhu (již dvouměsíční) lhůty k podání dovolání spojil (v § 240 odst. 1 o. s. ř.) s doručením rozhodnutí odvolacího soudu (při zachování podmínky, že dovolací soud přezkoumá jen pravomocné rozhodnutí odvolacího soudu) a s úpravou (nově zavedenou v § 240 odst. 3 věty první o. s. ř.), podle které je lhůta zachována také tehdy, jestliže dovolání bylo podáno po uplynutí dvouměsíční lhůty proto, že se dovolatel řídil nesprávným poučením soudu o dovolání. Důvodová z práva k vládnímu návrhu pozdějšího zákona č. 30/2000 Sb. (který projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 3. volebním období 1998 - 2002 jako tisk č. 257), ke změně § 240 odst. 1 o. s. ř. uvádí (ve zvláštní části, k bodu 318), že:

„I když dovolání je mimořádný opravný prostředek, byl počátek běhu lhůty k dovolání – v zájmu potřebné jistoty pro účastníky (aby nemohli mít pochybnost o tom, kdy jim začala lhůta běžet) – stanoven od doručení napadeného rozhodnutí“.

28. Důvodová zpráva k vládnímu návrhu pozdějšího zákona č. 64/2017 Sb., který projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 7. volebním období 2013 - 2017 jako tisk č. 785, se ve zvláštní části [K bodu 44 až 46, 55, 56, 58 až 60, 62 až 66, 87, 88, 91 až 93, 96 až 101 (§ 136 odst. 2 a 3, § 189 odst. 3, § 190 odst. 1, § 198 odst. 1, § 199 odst. 1, § 200 odst. 2, 3 a 5, § 201 odst. 3, § 398 odst. 4, § 398a, § 403, § 404, § 406 odst. 2 až 4 a § 410 odst. 1 až 5)] nijak nevyjadřuje k tomu, proč se úpravou § 199 odst. 1 insolvenčního zákona vrací k překonané (poměrům praktického života nevyhovující) koncepci, která počátek běhu lhůty k podání žaloby pojí s právní mocí rozhodnutí soudu prvního stupně (usnesení insolvenčního soudu o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona), proti kterému není odvolání přípustné (§ 410 odst. 4 insolvenčního zákona) a nikoli s doručením takového usnesení nebo s okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku (srov. § 71 odst. 2 a 3 a § 74 odst. 1 insolvenčního zákona).

29. V poměrech této věci je zodpovězení otázky, zda bylo možné odmítnout podanou žalobu jako opožděnou (§ 160 odst. 4 insolvenčního zákona), do jisté míry komplikováno i tím, že lhůta k podání žaloby o určení pravosti popřené vykonatelné pohledávky je (stejně jako lhůta k podání žaloby o určení pravosti popřené nevykonatelné pohledávky) svou povahou lhůtou hmotněprávní. Srov. *mutatis mutandis* např. již usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2017, sen. zn. 29 ICdo 115/2017, které je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu. Ústavní stížnost proti tomuto usnesení odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 26. 6. 2018, sp. zn. II. ÚS 3287/17, které je (stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu zmíněná níže) dostupné na webových stránkách Ústavního soudu. Srov. dále

i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2020, sen. zn. 29 ICdo 64/2020 (v označených rozhodnutích šlo o určení pravosti popřené nevykonatelné pohledávky). Úprava obsažená v insolvenčním zákoně se nicméně již od přijetí insolvenčního zákona snaží předejít zbytečným debatám na téma, zda určitá lhůta je (podle své povahy) lhůtou hmotněprávní, tím, že v těch případech, v nichž se nemá uplatnit procesní pravidlo o počítání lhůt, formuluje pravidlo, z něž plyne, že lhůta je zachována, dojde-li příslušné podání (zde žaloba) nejpozději posledního dne lhůty soudu. Srov. § 198 odst. 1 a § 199 odst. 1 insolvenčního zákona, jakož i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2018, sen. zn. 29 ICdo 19/2018 (ústavní stížnost proti tomuto usnesení odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 22. 10. 2019, sp. zn. III. ÚS 1614/18).

30. V návaznosti na výše řečené se Nejvyšší soud nejprve zabýval výtkou dovolatele, podle které měl insolvenční soud počátek běhu lhůty k podání žaloby odvíjet od okamžiku, kdy mu předmětné usnesení bylo doručeno do datové schránky (srov. odstavec 8. výše). Při absenci výslovné úpravy na dané téma v § 410 insolvenčního zákona se prověření této námitky odvíjí od posouzení, zda insolvenční správce je osobou, které předmětné usnesení mělo (muselo) být doručeno i zvláštním způsobem. Jelikož šlo o usnesení vydané v době sistace § 75 odst. 2 insolvenčního zákona, tkví odpověď na takto položenou otázku ve výkladu § 11 části první, hlavy třetí, zákona č. 191/2020 Sb. Z písemného vyhotovení usnesení ze dne 28. 5. 2020 je především patrné (srov. odstavec 19. výše), že insolvenční soud v něm označil insolvenčního správce jako osobu, které bude písemnost doručovat zvláštním způsobem; již toto určení tedy v intencích posledně označeného ustanovení činí z insolvenčního správce osobu, které předmětné usnesení mělo (muselo) být doručeno i zvláštním způsobem. Důvod doručit usnesení insolvenčnímu správci zvláštním způsobem pak zakládala i skutečnost, že ve vztahu k bodu I. jeho výroku byl insolvenční správce též osobou, o jejímž podání (zprávě o přezkumu) insolvenční soud rozhodoval.

31. K dovolatelově námitce pak Nejvyšší soud především uvádí, že koncepce, která v zájmu právní jistoty všech procesních subjektů v insolvenčním řízení, jež se typově vyznačuje velkým počtem účastníků, pojí okamžik doručení rozhodnutí insolvenčního soudu [jímž je ve smyslu ustanovení § 2 písm. b/ insolvenčního zákona nejen soud prvního stupně, před nímž probíhá insolvenční řízení, nýbrž i soud (soudy) rozhodující o opravném prostředku (řádném i mimořádném) v insolvenčním řízení] s okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku, si mohla zachovat svou ústavní konformitu (souladnost s ústavním pořádkem České republiky) jen ve spojení s pravidlem vyjádřeným v § 74 odst. 2 insolvenčního zákona; srov. též zvláštní část důvodové zprávy (k § 71 až 80) k vládnímu návrhu insolvenčního zákona, který projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 4. volebním období 2002 - 2006 jako tisk č. 1120). Je totiž obtížně představitelné, aby ve vztahu k těm osobám, jimž insolvenční zákon přiznává ve spojení s vydáním rozhodnutí insolvenčního soudu právo podat opravný prostředek nebo učinit (v zákonem vymezené lhůtě) jiný procesní úkon (např. podat žalobu) a které současně insolvenční zákon označuje jako osoby, jimž takové rozhodnutí má (musí) být doručeno zvlášť nebo do vlastních rukou (srov. § 75 odst. 1 insolvenčního zákona), taková lhůta uplynula ještě předtím, než jim rozhodnutí bude doručeno oním zvláštním způsobem.

32. Ani při výkladu těchto pravidel pak nelze pominout účel insolvenčního zákona. Ten je vymezen (při absenci výslovné úpravy – na rozdíl od ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání) zejména předmětem úpravy, jímž je řešení úpadku a hrozícího úpadku dlužníka soudním řízením některým ze stanovených způsobů tak, aby došlo k uspořádání majetkových vztahů k osobám dotčeným dlužníkovým úpadkem nebo hrozícím úpadkem a k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužníkových věřitelů (§ 1 písm. a/ insolvenčního zákona) a oddlužení dlužníka (§ 1 písm. b/ insolvenčního zákona). Při posouzení účelu insolvenčního zákona je dále nutné respektovat zásadu, podle níž insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů (srov. ustanovení § 5 písm. a/ insolvenčního zákona). Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2013, sen. zn. 29 NSČR 14/2012, uveřejněné pod číslem 76/2013 Sb. rozh. obč. K účelu insolvenčního řízení srov. dále i důvody nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/10, ve věci návrhu na zrušení některých ustanovení zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), ve znění pozdějších předpisů, uveřejněného pod číslem 241/2010 Sb. (srov. zejména odstavec 52. nálezu).

33. Je-li dnem (okamžikem) právní moci usnesení o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona den (okamžik) jeho doručení zveřejněním v insolvenčním rejstříku (§ 74 odst. 1 insolvenčního zákona ve spojení s § 71 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona) a je-li den právní moci současně rozhodný pro počátek běhu lhůty k podání žaloby, pak z hlediska aplikace § 74 odst. 1 insolvenčního zákona shledává Nejvyšší soud (s přihlédnutím k účelu insolvenčního zákona promítnutému v jeho základních zásadách) ústavně konformním takový výklad, podle kterého lhůta k podání žaloby, kterou insolvenční správce ve smyslu ustanovení § 199 odst. 1 insolvenčního zákona uplatní u insolvenčního soudu své popření vykonatelné pohledávky proti věřiteli, který ji přihlásil, neskončí dříve, než třicátým dnem počítaným ode dne, kdy insolvenční soud doručil usnesení o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona insolvenčnímu správci zvláštním způsobem.

34. Jinak řečeno, je-li den právní moci usnesení insolvenčního soudu současně i dnem dokládajícím jeho doručení zveřejněním v insolvenčním rejstříku i při zvláštním způsobu doručení této písemnosti (§ 74 odst. 2 insolvenčního zákona) a není-li potud mezi okamžikem, kdy obě právní skutečnosti nastanou, z hlediska počítání času žádný rozdíl, pak pravidlo, podle kterého se lhůta k podání opravného prostředku nebo k učinění jiného procesního úkonu (např. k podání žaloby) počítá ode dne právní moci takového usnesení, je nutno vyložit prostřednictvím ustanovení § 74 odst. 2 insolvenčního zákona tak, že tato lhůta běží osobě, které má být usnesení doručeno i zvláštním způsobem, v případě, že takové doručení má následovat až po doručení vyhláškou, ode dne doručení usnesení zvláštním způsobem. Budiž dodáno, že v daném kontextu nejde jen o problematiku výkladu § 199 odst. 1 insolvenčního zákona (k popěrnému úkonu insolvenčního správce, jde-li o vykonatelnou pohledávku), nýbrž také o problematiku výkladu § 198 odst. 1 insolvenčního zákona (k reakci přihlášeného věřitele na popěrný úkon insolvenčního správce, jde-li o nevykonatelnou pohledávku).

35. Z insolvenčního spisu se nicméně podává (srov. odstavec 19. výše), že předmětné usnesení bylo doručeno insolvenčnímu správci zvláštním způsobem téhož dne (2. 6. 2020), kdy je insolvenční soud zveřejnil v insolvenčním rejstříku (a kdy tedy nabylo právní moci). Lhůta 30 dnů počítaná od tohoto doručení by tedy insolvenčnímu správci tak jako tak uplynula 2. 7. 2020 (tedy předtím, než žalobu podal). K tomu Nejvyšší soud dodává, že oba soudy chybovaly v určení konce lhůty; je-li (podle obou soudů) prvním dnem třicetidenní lhůty 3. 6. 2020, pak posledním (třicátým) dnem lhůty je 2. 7. 2020 (nikoli 1. 7. 2020).

36. K tomu zbývá dodat, že primárně jde stále o výklad ustanovení § 199 odst. 1 insolvenčního zákona o hmotněprávní lhůtě k podání žaloby (byť podaný s přihlédnutím k pravidlům o doručování písemností v insolvenčním řízení). Toto ustanovení pak u insolvenčního správce, který popřel vykonatelnou pohledávku a který k prosazení popěrného úkonu (k zachování jeho účinků) má (musí) včas podat žalobu, kterou své popření uplatní proti věřiteli, jenž vykonatelnou pohledávku přihlásil, nepodmiňuje počátek běhu lhůty k podání žaloby splněním poučovací povinnosti; předpokládá se, že jako osoba povinná postupovat při výkonu funkce svědomitě a s odbornou péčí (§ 36 odst. 1 insolvenčního zákona) povinnost podat včas žalobu, kterou své popření uplatní proti věřiteli, insolvenční správce zná a splní ji, aniž by o tom musel být poučován. Jinak řečeno, bez zřetele k závěrům formulovaným v odstavcích 33. a 34. výše se při výkladu ustanovení § 199 odst. 1 insolvenčního zákona neuplatní ustanovení § 74 odst. 2 poslední věty insolvenčního zákona.

37. Dovolání tak potud není důvodné.

38. Zbývá určit, zda výsledek dovolacího řízení mohou ovlivnit výtky dovolatele týkající se obsahu poučení o odvolání proti usnesení ze dne 28. 5. 2020 a vadného vyznačení doložky právní moci na tomto usnesení (srov. odstavec 7. výše).

39. Ze skutkových reálií dané věci (jak byly shrnuty výše) především plyne, že písemné vyhotovení usnesení ze dne 28. 5. 2020 vskutku vykazuje nedostatky co do poučení o opravném prostředku (poučení o odvolání). Z ustanovení § 157 odst. 1 o. s. ř. [které upravuje náležitosti písemného vyhotovení rozsudku, platí obdobně pro odůvodnění usnesení, jímž se rozhoduje ve věci samé (§ 169 odst. 4 o. s. ř.) a přiměřeně se prosazuje i pro odůvodnění rozhodnutí vydaných insolvenčním soudem (§ 7 insolvenčního zákona)] se podává, že usnesení mělo obsahovat řádné poučení o tom, zda je přípustný opravný prostředek (nepočítaje v to žalobu na obnovu řízení a pro zmatečnost).

40. Insolvenční soud při písemném vyhotovení předmětného usnesení nezohlednil (u usnesení vydaných v insolvenčním řízení insolvenčním soudem typickou) skutečnost, že výroková část usnesení (body I. až XI. výroku) zahrnuje různé typy výroků; tedy jak výroky, proti kterým je přípustné odvolání, tak výroky, proti kterým odvolání přípustné není. Proti bodu I. výroku usnesení o schválení zprávy o přezkumu, proti které nebyly podány námitky, odvolání přípustné není (§ 410 odst. 4 insolvenčního zákona) a tento výrok tedy vskutku nabyl právní moci dne 2. 6. 2020, kdy usnesení bylo (v 8.49 hodin) zveřejněno v insolvenčním rejstříku (srov. § 74 odst. 1 insolvenčního zákona a výklad podaný např. v odstavci [44] odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2020,

sen. zn. 29 ICdo 2/2019, uveřejněného pod číslem 49/2021 Sb. rozh. obč.). Oproti tomu proti bodu II. výroku usnesení o schválení oddlužení dlužníka plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty za určitých podmínek může podat odvolání věřitel i dlužník (§ 406 odst. 4 insolvenčního zákona). Jedním z případů, pro který může dlužník podat odvolání proti výroku usnesení o schválení oddlužení dlužníka plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty, je situace, kdy je odvolacím důvodem tvrzení, že insolvenční soud uložil dlužníku povinnost vydat ke zpeněžení majetek, který podle tohoto zákona není povinen vydat (§ 406 odst. 4 věta druhá insolvenčního zákona), tedy situace popsaná v poučení o odvolání obsaženém v písemném vyhotovení usnesení insolvenčního soudu ze dne 28. 5. 2020. Jde ovšem o jediné poučení o (ne)přípustnosti odvolání obsažené v předmětném usnesení a jako takové je nesprávné ve vztahu ke všem výrokům onoho usnesení s výjimkou bodu II. výroku.

č. 40

41. Skutkové reálie dané věci rovněž dokládají (srov. odstavce 19. a 20. výše), že jak v listinném insolvenčním spisu, tak v insolvenčním rejstříku, vyznačil insolvenční soud doložku právní moci na usnesení ze dne 28. 5. 2020 až 21. 7. 2020, nadto v obou případech ve vztahu k dotčenému výroku chybně (s datem 30. 6. 2020, jež se může pojit pouze s výrokem, proti kterému je odvolání přípustné). Srov. k tomu též § 23 odst. 1 jednacího řádu, který je s přihlédnutím k ustanovení § 18 jednacího řádu pro insolvenční řízení přiměřeně aplikovatelný i v insolvenčním řízení (jehož základním zásadám se neprotiví). Přitom samotná doložka právní moci rozhodnutí má – stejně jako doložka vykonatelnosti – povahu veřejné listiny (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2005, sp. zn. 20 Cdo 1257/2004, uveřejněné v časopise Soudní judikatura, číslo 10, ročníku 2005, pod číslem 167, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 4. 2021, sp. zn. 20 Cdo 471/2021). Z hlediska řádného fungování insolvenčních soudů je rovněž nemyslitelné, aby tam, kde se počátek běhu lhůty k učinění procesního úkonu (jímž je i podání žaloby coby procesního úkonu, kterým se zahajuje příslušné soudní řízení) účastníkem řízení nebo jiným procesním subjektem (jímž je v této věci – ve shodě s ustanovením § 9 písm. d/ insolvenčního zákona – i insolvenční správce) poji s právní mocí soudního rozhodnutí, vyjádřil insolvenční soud svůj názor na okamžik právní moci soudního rozhodnutí [vyznačením doložky právní moci na něm, nebo (jako v této věci) zveřejněním údaje o dni právní moci soudního rozhodnutí v insolvenčním rejstříku] až v době, kdy podstatná část lhůty již uplynula, nebo dokonce v době po uplynutí této lhůty. Poměřováno lhůtou uvedenou v § 199 insolvenčního zákona (30 dnů), dnem vyznačení právní moci (21. 7. 2020) a dnem, kdy rozhodnutí mělo (jako celek, tedy včetně bodu I. výroku) údajně nabýt právní moci (30. 6. 2020), insolvenční soud opatřil předmětné usnesení doložkou právní moci až po uplynutí dvou třetin uvedené lhůty. Poměřováno dnem, který insolvenční soud i odvolací soud nakonec označil (bez snahy o zrušení dodnes vadně vyznačené doložky právní moci) jako den právní moci bodu I. výroku předmětného usnesení (2. 6. 2020), insolvenční soud opatřil předmětné usnesení doložkou právní moci až devatenáctého dne (21. 7. 2020) po dni uplynutí této lhůty (po 2. 7. 2020). Přitom z ustanovení § 23 odst. 1 jednacího řádu plyne, že povinnost zaznamenat na vyhotoveném rozhodnutí založeném ve spise den, kdy nastala (nebo zčásti nastala) jeho právní moc, vzniká „jakmile soudce zjistí, že rozhodnutí nabylo právní moci“. V případě, jako je tento, kdy právní moc rozhodnutí (jeho dotčeného

výroku) měla nastat (bez ohledu na povinnost insolvenčního soudu doručit rozhodnutí některým osobám i zvláštním způsobem) již v okamžiku, kdy je insolvenční soud zveřejnění v insolvenčním rejstříku (srov. § 71 odst. 1 a 2, § 74 odst. 1 a § 410 odst. 4 insolvenčního zákona a § 16 jednacího řádu pro insolvenční řízení), pak objektivně neexistovala (nemohla neexistovat) žádná překážka, jež by insolvenčnímu soudu měla či mohla bránit v tom, aby den právní moci bodu I. výroku zaznamenal na předmětném usnesení neprodleně (v řádu několika dnů nepřekračujících lhůtu 7 dnů).

42. Nejvyšší soud je na tomto základě přesvědčen, že bez zřetele k tomu, že v této věci jde o hmotněprávní lhůtu a že insolvenční správce nepodléhá poučovací povinnosti o počátku běhu lhůty, jsou výše popsané nedostatky v činnosti insolvenčního soudu (chybné poučení o odvolání, chybně a pozdě vyznačená doložka právní moci) řešitelné stejnou metodou, jakou použil ve vztahu k vadnému poučení o délce lhůty k podání dovolání [u dovolání projednávaného podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000 (srov. odstavec 27. výše)] nejprve Ústavní soud a po něm Nejvyšší soud. Tak již v nálezu ze dne 20. 2. 2002, sp. zn. II. ÚS 618/01, uveřejněném pod číslem 20/2002 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, Ústavní soud uzavřel, že:

„(...) takový nedostatek v činnosti soudní moci, jakým je poskytnutí vadného poučení o procesních právech účastníků řízení, nemůže jít k tíži těch, kteří se na soud s důvěrou obracejí jako na ochránce svých práv a svobod. Nebylo by proto spravedlivé, aby pochybení soudu v projednávaném případě spočívající ve vadném poučení o délce lhůty k podání dovolání odvolacím soudem, šlo k tíži účastníka řízení (v řízení před Ústavním soudem stěžovatele), a to tím spíše, že v právním státě by měla platit zásada, že soud právo zná“.

43. V tom, že soud nepokládal za včasné dovolání podané účastníkem opožděně jen proto, že se řídil nesprávným poučením soudu o délce lhůty k podání dovolání, obsaženým v písemném vyhotovení rozsudku odvolacího soudu, spatřoval Ústavní soud odnětí práva na soudní ochranu a v důsledku toho i porušení článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a článku 90 Ústavy. Rozpor s článkem 36 odst. 1 Listiny dovedl Ústavní soud za typově shodné situace též v nálezu ze dne 21. 5. 2002, sp. zn. I. ÚS 89/02, uveřejněném pod číslem 60/2002 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu.

44. Na výše citovanou judikaturu Ústavního soudu navázal velký senát obchodního kolegia Nejvyššího soudu, jenž v usnesení ze dne 17. 12. 2002, sp. zn. 35 Odo 317/2001, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 1, ročníku 2003, pod číslem 7, uzavřel, že dovolání (jež má být projednáno podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000) podané účastníkem po uplynutí lhůty k jeho podání nelze odmítnout jako opožděné, dodržel-li účastník lhůtu, kterou mu k podání tohoto opravného prostředku v písemném vyhotovení rozhodnutí nesprávně vymezil odvolací soud. Přitom soudní praxe již dříve dospěla k závěru, že doručí-li soud účastníku řízení soudní rozhodnutí, proti kterému je odvolání přípustné, již s (nesprávně) vyznačenou doložkou právní moci, má to stejné účinky jako nesprávné poučení o odvolání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1397/96, uveřejněné pod číslem 29/1998 Sb. rozh. obč.).

45. Nejvyšší soud tedy uzavírá, že žalobu, kterou insolvenční správce ve smyslu ustanovení § 199 odst. 1 insolvenčního zákona uplatní u insolvenčního soudu své popření vykonatelné pohledávky proti věřiteli, který ji přihlásil, nelze odmítnout jako opožděnou (podle § 160 odst. 4 insolvenčního zákona), jestliže se insolvenční správce při určení počátku běhu třicetidenní lhůty k jejímu podání řídil nesprávně vyznačenou doložkou právní moci na usnesení o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona. Lhůta k podání žaloby přitom (v duchu téže logiky) neskončí (nemůže skončit) dříve, než dnem, kdy insolvenční soud uvedené usnesení opatří doložkou právní moci. Skutečnost, že insolvenční soud v době, kdy má uplynout lhůta k podání žaloby, neví, zda rozhodnutí nabylo právní moci, nebo že otálí s vyznačením doložky právní moci, ač den právní moci již zná, (totiž) nelze přičítat k tíži procesního subjektu, jenž má včasnost svého procesního úkonu podřídit právě okamžiku právní moci takového rozhodnutí, nadto v situaci, kdy okamžik právní moci rozhodnutí není podmíněn tím, že takové rozhodnutí bylo dotčenému procesnímu subjektu dříve doručeno zvláště (srov. opět § 74 odst. 1 insolvenčního zákona).

Č. 41

46. Závěr formulovaný v předchozím odstavci by nebyl namísto jen tam, kde již v době vydání rozhodnutí insolvenčního soudu muselo být zřejmé, že rozhodnutí neobsahuje výroky, které nabývají (mohou nabýt) právní moci v rozdílné době, nebo že zde není (kromě dotčené osoby) jiný účastník řízení (potažmo jiný procesní subjekt) způsobilý ovlivnit právní moc takového rozhodnutí (a tedy i počátek běhu lhůty, která se má odvíjet od právní moci takového rozhodnutí insolvenčního soudu).

47. V dané věci sice neplatí, že insolvenční správce se při podání žaloby řídil nesprávně vyznačenou doložkou právní moci [žalobu podal 8. 7. 2020, tedy ještě předtím, než liknavý postup insolvenčního soudu vyústil ve (vadné) vyznačení doložky právní moci], avšak insolvenční soud [ač v řízení nevyšly najevo (a ve vazbě na to, že právní moc bodu I. výroku předmětného usnesení měla nastat již okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku, ani nemohly vyjít najevo) žádné skutečnosti, jež by měly vyvolat pochybnosti insolvenčního soudu o tom, kdy onen výrok nabyl právní moci] vyznačil doložku právní moci (lhostejno, že nesprávně) až devatenáctého dne po dni uplynutí lhůty, jejíž počátek byl na tuto právní moc navázán, čímž dotčenému procesnímu subjektu (insolvenčnímu správci) znemožnil efektivně vykonat své procesní právo (právo podat žalobu v předepsané lhůtě). Dovolání je proto potud důvodné.

48. Odvolací soud rozhodl nesprávně (žaloba není opožděná) a dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout; Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené usnesení změnil v tom duchu, že žaloba se neodmítá (§ 243d odst. 1 písm. b/ o. s. ř.).

Č. 41

Ustanovení § 356 odst. 3 insolvenčního zákona samo o sobě není (nemůže být) oporou pro závěr, že reorganizačním plánem zůstává nedotčeno právo dlužníka věřitele domáhat se uspokojení pohledávky vůči třetí osobě, která dluh zajišťuje svým

majetkem z titulu zástavního práva (vůči zástavnímu dlužníku odlišnému od osobního dlužníka, který prochází reorganizací).

Reorganizační plán, Věřitel, Zástavní právo, Novace kumulativní, Novace privativní, Narovnání, Zánik závazku,

§ 338 odst. 1 IZ, § 338 odst. 3 IZ, § 352 odst. 2 IZ, § 356 odst. 1 IZ, § 356 odst. 3 IZ, § 1907 o. z., § 572 odst. 1 obč. zák.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 29 Cdo 567/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.567.2019.1

Nejvyšší soud k dovolání povinného zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2018, sp. zn. 51 Co 230/2018, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

č. 41

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Návrhem ze dne 23. 8. 2017 se povinný O., a. s., domáhal zastavení exekuce prodejem zástavy zahájené na návrh oprávněného UCB, a. s., (dále též jako „oprávněný“ nebo „UCB“), prováděné na základě exekučního příkazu ze dne 9. 8. 2017, č. j. 137 Ex 15766/17-13, vydaného JUDr. P. K., soudním exekutorem Exekutorského úřadu B. (dále jen „exekutor“).

2. Svůj návrh odůvodnil zejména tak, že není obligačním dlužníkem oprávněného, zástavní právo zaniklo [podle § 1376 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“)] zánikem zajištěného dluhu v důsledku splnění reorganizačního plánu v insolvenčním řízení dlužníka CP. s. r. o. (dále jen „společnost CP“) a navíc se zástavní právo promlčelo.

3. Usnesením ze dne 21. 5. 2018, č. j. 35 EXE 2608/2017-135, Obvodní soud pro Prahu 3 (dále jen „exekuční soud“) zamítl návrh povinného na zastavení exekuce.

4. Exekuční soud vyšel z toho, že:

[1] Na základě smlouvy o úvěru ze dne 26. 10. 2006, č. 802483/V/2006 (dále jen „smlouva o úvěru“) poskytl oprávněný (tehdy podnikající pod obchodní firmou H. a. s.) společnosti CP úvěr ve výši 3 168 500 000 Kč.

[2] Dne 9. 2. 2009 uzavřela společnost CP s oprávněným smlouvu o zřízení zástavního práva k nemovitostem, jímž zajistila pohledávku ze smlouvy o úvěru. Zástavu tvořily pozemky parc. č. 1 a parc. č. 2 v katastrálním území Ž., obec P. (dále jen „nemovitosti“) ve vlastnictví společnosti CP.

[3] Kupní smlouvou ze dne 2. 11. 2009 převedla společnost CP vlastnické právo k nemovitostem na povinného.

[4] Usnesením ze dne 27. 1. 2015 Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) mimo jiné zjistil úpadek společnosti CP a povolil řešení jejího úpadku reorganizací.

[5] Oprávněný přihlásil do insolvenčního řízení společnosti CP pohledávku ve výši 500 457 286,91 Kč zajištěnou nemovitostmi a dále pohledávku ve výši 251 951 687,66 Kč.

[6] Návrhem ze dne 31. 7. 2015 podaným u Obvodního soudu pro Prahu 3 se oprávněný vůči povinnému domáhal nařízení soudního prodeje zástavy – nemovitostí zajišťujících pohledávku ze smlouvy o úvěru.

[7] Usnesením ze dne 25. 9. 2015 insolvenční soud schválil reorganizační plán dlužníka.

[8] Podle schváleného reorganizačního plánu:

a/ zajištěná pohledávka UCB nezaniká dnem účinnosti reorganizačního plánu a rovněž zajištění zajištěné pohledávky UCB specifikované v Příloze č. 3 zůstane zachováno, vyjma (i) zástavního práva k podílům na dlužníkovi ... a (ii) zástavního práva k pohledávkám dlužníka z účtu ... [článek 6.2 odst. 105 reorganizačního plánu],

b/ dnem splnění reorganizačního plánu zanikne zajištěná pohledávka UCB ve vztahu k dlužníkovi v rozsahu, ve kterém nebyla uspokojena [článek 6.2 odst. 112 věta první reorganizačního plánu],

c/ v souladu s § 356 odst. 3 insolvenčního zákona dnem účinnosti reorganizačního plánu, ani dnem splnění reorganizačního plánu nezanikají pohledávky a práva UCB vůči spoludlužníkům a ručitelům, včetně zástavních práv k jakémukoli majetku, který není součástí majetkové podstaty dlužníka, zejména nezanikají a/ zástavní právo první v pořadí k pozemkům parc. č. 1 a parc. č. 2 zapsaným na LV č. 3 pro katastrální území Ž., ve vlastnictví společnosti O. investiční a. s. ... a věřitel UCB je nadále oprávněn vůči spoludlužníkům, ručitelům a poskytovatelům zajištění uplatňovat veškerá práva vyplývající z pohledávek UCB ze smlouvy o úvěru bez ohledu na případný zánik, resp. částečný zánik pohledávek UCB vůči dlužníkovi na základě tohoto reorganizačního plánu (s výjimkou zániku z důvodu uspokojení), jako kdyby k zániku, resp. částečnému zániku, takových pohledávek UCB ze smlouvy o úvěru na základě tohoto reorganizačního plánu nedošlo [článek 6.2 odst. 113 reorganizačního plánu].

[9] Usnesením ze dne 7. 6. 2016, č. j. 5 C 308/2015-120, Obvodní soud pro Prahu 3 nařídil soudní prodej zástavy – nemovitostí. Kodvolání povinného bylo rozhodnutí o nařízení soudního prodeje zástavy potvrzeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2016 (správně 18. 1. 2017), č. j. 91 Co 276/2016-141.

[10] Usnesením ze dne 15. 8. 2016 vzal insolvenční soud na vědomí splnění podstatných částí reorganizačního plánu.

[11] Opatřením ze dne 27. 7. 2017 pověřil exekuční soud exekutora provedením exekuce prodejem zástavy (nemovitostí) k vymožení povinnosti uložené povinnému na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 7. 6. 2016, č. j. 5 C 308/2015 -120.

[12] Exekučním příkazem ze dne 9. 8. 2017, č. j. 137 Ex 15766/17-13, ve znění opravného usnesení ze dne 28. 8. 2017, č. j. 137 Ex 15766/17-18, nařídil exekutor provedení exekuce prodejem nemovitostí.

5. Na tomto skutkovém základě exekuční soud uvedl, že exekuce je vedena na základě řádného vykonatelného exekučního titulu, který nebyl zrušen a rovněž zde nejsou důvody pro zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. a/ až g/ zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Zabýval se proto dále tím, zda je naplněn důvod pro zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř., tj. zda existuje jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat. V tomto směru povinný namítal zánik zástavního práva splněním reorganizačního plánu a promlčení zástavního práva.

6. Exekuční soud se neztotožnil s názorem povinného, že reorganizačním plánem dlužníka došlo k zániku původních zajištěných pohledávek z úvěrové smlouvy včetně zástavních práv a vzniku pohledávek nových. Odkazuje na znění reorganizačního plánu, konkrétně na článek 6.2 odst. 113, uvedl, že zástavní právo k nemovitostem, jež jsou předmětem této exekuce, jednoznačně nezaniklo a trvá.

7. K námitce povinného, že není obligačním dlužníkem, exekuční soud, odkazuje na zásadu subsidiarity a akcesority zástavního práva, uvedl, že zástavní dlužník vystupuje jako tzv. náhradní dlužník, neboť v případě včasného nesplnění dluhu odpovídajícího zajištěné pohledávce vůči hlavnímu dlužníku se zástavní věřitel uspokojuje z výtěžku zpeněžení zástavy. Rovněž odmítl názor povinného, že zástavní právo je promlčeno.

8. K odvolání povinného Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozhodnutím potvrdil usnesení exekučního soudu.

9. Odvolací soud zcela odkázal na závěry exekučního soudu, pokud jde o otázku promlčení zástavního práva a vypořádání námitky, že povinný není obligačním ale pouze zástavním dlužníkem. Ztotožnil se i s názorem exekučního soudu v posouzení otázky zániku zástavního práva v důsledku zániku zajišťované pohledávky. Uvedl, že i když jsou práva mezi věřiteli a dlužníkem přijetím reorganizačního plánu nahrazena obsahem a právy danými reorganizačním plánem, nedotýká se to právního postavení osob uvedených v § 356 odst. 3 insolvenčního zákona. Toto ustanovení je pak nutné vykládat „extenzivně“, tedy tak, že se vztahuje i na právní postavení zástavních dlužníků. Smyslem je zachovat věřiteli možnost domoci se i přes zánik jeho práv vůči dlužníku uspokojení pohledávky mimo rámec insolvenčního řízení po dalších osobách, jež mohou poskytnout věřiteli plnění na pohledávku dotčenou reorganizačním plánem. V souladu s tímto ustanovením je pak i čl. 6.2 odst. 113 reorganizačního plánu, podle něhož přestože zajištěná pohledávka ve vztahu k dlužníkovi zanikla, nezanikají práva oprávněného vůči spoludlužníkům a ručitelům, včetně zástavních práv, zejména nezaniká zástavní právo k nemovitostem. Tento článek není v rozporu s § 1376 o. z., neboť zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) je ve vztahu k občanskému zákoníku předpisem zvláštním, jehož se užije přednostně. Tvrdí-

li povinný, že transformací původních práv a povinností v důsledku schválení reorganizačního plánu vznikla pohledávka nová, nezajištěná zástavním právem, není jeho názor správný, neboť insolvenční zákon se týká pouze vztahů mezi „úpadcem“ (správně dlužníkem) a věřiteli a nemá žádný dopad na právní postavení třetích osob, které poskytly zajištění. Povinným tvrzenou „nespravedlnost“, spočívající v tom, že se oprávněný může uspokojit z majetku povinného, aniž by povinnému vznikl regresní nárok proti obligačnímu dlužníku, právo v určitých případech aprobejuje, např. v situacích, kdy dlužník zemřel nebo zanikl bez právního nástupce. Zánikem zajištěné pohledávky tak nedošlo k zániku zástavního práva a návrh na zastavení exekuce není důvodný.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

10. Proti usnesení odvolacího soudu podal povinný dovolání, jež má za přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení otázky, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, uplatňuje dovolací důvod spočívající v nesprávném právním posouzení věci a navrhuje, aby dovolací soud napadené usnesení změnil v tom duchu, že se vyhovuje návrhu na zastavení exekuce, nebo aby usnesení odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

č. 41

11. Přípustnost dovolání spatřuje dovolatel ve výkladu § 356 odst. 3 insolvenčního zákona, konkrétně v řešení těchto otázek:

[1] Zahrnuje výčet zajišťovacích institutů, jež podle § 356 odst. 3 insolvenčního zákona zůstávají nedotčeny reorganizačním plánem, také zástavní právo?

[2] Lze v případě zániku zajištěné pohledávky v rámci reorganizace dovodit, že s ohledem na princip akcesority zaniká i zástavní právo na majetku třetí osoby, jímž byla taková pohledávka zajištěna?

12. Dovolatel tvrdí, že výčet osob poskytujících zajištění podle § 356 odst. 3 insolvenčního zákona je taxativní a není možné jej smluvně ani výkladem rozšiřovat na zástavního dlužníka, a to i z důvodu zásady akcesority vyjádřené v § 1376 o. z. K tomu lze dospět argumentem *a contrario*, jakož i jazykovým výkladem.

13. Odvolací soud podle dovolatele neodůvodnil odchýlení se od jasného znění uvedeného ustanovení (za pomoci aplikace k tomu nezbytných výkladových metod) a aplikoval je mimo rámec doslovného znění, ačkoliv každá taková odchylka musí být spíše výjimečná, neboť jde o dotváření práva; v opačném případě je narušena právní jistota a legitimní očekávání.

14. O nesprávnosti výkladu uvedeného ustanovení pak svědčí i systematický výklad insolvenčního zákona, konkrétně § 183 insolvenčního zákona, který odlišuje „zajištění“ na straně jedné (v odstavci 1) a „práva vůči spoludlužníkům a ručitelům“ na straně druhé (v odstavci 2). Tím spíše je nutné cítit tuto systematiku při výkladu § 356 odst. 3 insolvenčního zákona, které zmiňuje pouze spoludlužníky a ručitele, nikoliv zajištění jako širší kategorii zahrnující i zástavní dlužníky. Ustanovení § 356 odst. 3 insolvenčního zákona „je v tomto ohledu speciálním ustanovením vůči § 183 odst. 1 insolvenčního zákona“, proto není podle dovolatele důvod dotvářet právo.

15. Oprávněný jako věřitel disponoval dostatečnými nástroji k ochraně svého postavení, a to možností ujednat s dlužníkem jiný způsob ozdravného opatření, či možností předejít převedení zastavených nemovitostí; v takovém případě mohl zajistit jakékoliv nově vzniklé pohledávky nemovitostmi v majetku dlužníka.

16. Kdyby zástavní právo nezaniklo zánikem zajištěné pohledávky a dovolatel by strpěl výkon zástavního práva, nemohl by následně uplatnit vůči obligačnímu dlužníku regresní nárok, neboť dlužník by se mohl bránit námitkou, že jeho povinnost uhradit zajištěnou pohledávku zanikla na základě schváleného reorganizačního plánu. Takový závěr je však absurdní. Dovolatel nesouhlasí ani s argumentem odvolacího soudu, že jde o obdobnou situaci jako v případě smrti člověka či zániku právnické osoby, když v případě smrti člověka dochází k nástupnictví dědiců do dluhů souvisejících s pozůstalostí a zániku právnické osoby předchází likvidace a s ní spojené vypořádání majetku a dluhů.

17. Ustanovení § 356 odst. 3 insolvenčního zákona pak v souvislosti se směnečným rukojemstvím vykládal Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2017, sp. zn. 29 Cdo 4410/2015. V citovaném rozhodnutí uvedl, že směnečné rukojemství je zvláštním druhem ručení a tento rozhodující argument vedl k závěru, že i u rukojemství je nutné aplikovat uvedené ustanovení. Podle dovolatele by však argumentace o podobnosti směnečného rukojemství s ručením nebyla nutná, kdyby se § 356 odst. 3 insolvenčního zákona vztahoval i na jiná práva ze zajištění.

18. Obsahuje-li reorganizační plán v čl. 6.2 odst. 113 ujednání, podle něhož dnem účinnosti reorganizačního plánu, ani dnem splnění reorganizačního plánu nezanikají pohledávky a práva UCB vůči spoludlužníkům a ručitelům, včetně zástavních práv k jakémukoli majetku, který není součástí majetkové podstaty, je takové ustanovení v rozporu s insolvenčním zákonem. Ustanovení § 356 odst. 3 insolvenčního zákona je taxativní a není možné je rozšířit na zástavní práva; je navíc kogentní (nepřipouští odchýlné ujednání). Reorganizační plán může stanovit odchýlnou úpravu pouze pro případ zániku práv věřitelů vůči „úpadci“ a vzniku nových práv vůči „úpadci“ (§ 356 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona). Vůči třetím osobám, které se schvalování reorganizačního plánu neúčastní, nemůže stanovit odchýlnou úpravu. Třetí osoby se uvedené ustanovení reorganizačního plánu nemůže dotýkat též proto, že s ním nevyslovila souhlas. Kdyby došlo k dohodě mezi oprávněným a povinným, musel by být v reorganizačním plánu přesně popsán způsob, jakým bude nové zástavní právo vkladem zapsáno v katastru nemovitostí, muselo by být vymazáno původní zástavní právo, zapsáno nové zástavní právo a v katastru nemovitostí by musela být identifikována nová pohledávka vzniklá v rámci reorganizace, která je zástavním právem zajištěna.

19. Na základě reorganizačního plánu vznikla nová (podmíněná) pohledávka spočívající v právu na majetkový zůstatek po provedení likvidace společnosti CP (insolvenčního dlužníka). Do zániku zajištěné pohledávky tak existovaly dvě pohledávky vedle sebe; proto nelze hovořit o téže pohledávce nebo o tom, že by byla jedna pohledávka nahrazena druhou. K této nové pohledávce bylo v reorganizačním plánu výslovně zřízeno nové zástavní právo k bankovním účtům dlužníka. Tím se podle dovolatele přiznalo, „že zajištění na nemovitostech ‚nepřežilo‘ a je nutné vytvářet jej znovu“. To se však nestalo. Nemovitosti nezajišťují nově vzniklou pohledávku, ani nařízená exekuce nebyla pro plnění nově vzniklé pohledávky, ale pro pohledávku ze smlouvy o úvěru.

20. Závěrem dovolatel namítá, že se odvolací soud dostatečně nevypořádal s veškerými námitkami vznesenými v odvolání, především nevysvětlil, proč rozšířil výčet uvedený v § 356 odst. 3 insolvenčního zákona, nezabýval se jednotlivými ustanoveními reorganizačního plánu, neřešil souvislosti mezi druhy pohledávek (zajištěnou pohledávkou, nově vzniklou pohledávkou), způsob jejich zajištění, ujednaný způsob uspokojení a okamžik jejich zániku.

21. Oprávněný se ve vyjádření ze dne 27. 12. 2018 ztotožnil se závěry odvolacího soudu a navrhl dovolání zamítnout.

III.

Přípustnost dovolání

22. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád ve znění účinném od 30. 9. 2017 (srov. bod 2., části první, článku II. zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

23. Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, konkrétně otázky, zda se § 356 odst. 3 insolvenčního zákona aplikuje rovněž na práva věřitelů vůči zástavním dlužníkům.

IV.

Důvodnost dovolání

24. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

25. Podle § 338 insolvenčního zákona reorganizační plán vymezuje právní postavení dotčených osob v důsledku povolené reorganizace, a to na základě opatření sledujících ozdravení provozu dlužníkovy podniku a uspořádání vzájemných vztahů mezi dlužníkem a jeho věřiteli (odstavec 1). V reorganizačním plánu se lze odchýlit od ustanovení tohoto zákona, pokud jde o uspokojení věřitelů včetně zajištěných věřitelů a věřitelů, jimiž jsou společníci a členové dlužníka uplatňující pohledávku vyplývající z jejich účasti ve společnosti nebo v družstvu, o nakládání s majetkovou podstatou a o závazky dlužníka po skončení insolvenčního řízení (odstavec 3).

Dle § 352 odst. 2 insolvenčního zákona rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu je závazné pro všechny účastníky insolvenčního řízení i pro další osoby, jejichž práva a povinnosti jsou reorganizačním plánem dotčeny.

Z ustanovení § 356 insolvenčního zákona pak plyne, že není-li tímto zákonem nebo reorganizačním plánem stanoveno jinak, zanikají účinností tohoto plánu práva všech věřitelů vůči dlužníkovi, a to i v případě, že svou pohledávku do insolvenčního řízení nepřihlásili; za věřitele dlužníka se považují osoby uvedené v reorganizačním plánu za podmínek v něm stanovených, včetně rozsahu jejich práv (odstavec 1). Práva věřitelů vůči spoludlužníkům a ručitelům dlužníka zůstávají reorganizačním plánem nedotčena (odstavec 3).

Podle § 1907 o. z. zajištění práv, která jsou předmětem novace nebo narovnání, se vztahuje i na práva z nich vzniklá. Poskytla-li však zajištění osoba třetí, která k novaci nebo narovnání nepřistoupila, je zavázána nejvýše v rozsahu původního závazku a zůstávají jí zachovány všechny námitky, které mohla proti pohledávce uplatnit, kdyby k novaci nebo k narovnání nedošlo.

Podle § 572 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“) ručení a zástavní právo zajišťující závazek zaniklý zajišťují i závazek, který nahrazuje závazek původní. Jestliže však ručitel nebo osoby, vůči nimž mohou být uvedené práva uplatněna, neprojeví souhlas s tím, aby byl zajištěn nový závazek, trvá zajištění jen v rozsahu původního závazku a všechny námitky proti dosavadnímu závazku zůstávají zachovány.

V uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona a zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ke dni schválení reorganizačního plánu a ani později nedoznala změn. Ustanovení § 572 odst. 1 obč. zák. pak v uvedené podobě platilo od 1. 1. 1992 do 31. 12. 2013 (dne 1. 1. 2014 byl zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, zrušen).

26. Judikatura Nejvyššího soudu je ustálena v následujících závěrech:

[1] Reorganizace jako sanační způsob řešení dlužníkovy úpadku spočívá většinou v tom, že dlužník jako osoba s plným dispozičním oprávněním vyvine činnost k „přežití“ podniku podle reorganizačního plánu, který má být základem jak pro řešení dlužníkovy úpadku, tak pro další fungování dlužníka v průběhu plnění reorganizačního plánu. V reorganizačním plánu tak může jeho předkladatel upravit jakýkoliv způsob uspokojování pohledávek věřitelů (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 29 Cdo 1430/2014, uveřejněný pod číslem 63/2018 Sb. rozh. obč., nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2018, sen. zn. 29 NSČR 186/2016).

[2] Ustanovení § 356 odst. 1 insolvenčního zákona upravuje (pro případ, že nestanoví jinak insolvenční zákon nebo reorganizační plán) již jako důsledek účinnosti reorganizačního plánu zánik pohledávek, které je nutné uplatnit v insolvenčním řízení přihláškou, i pohledávek vyloučených z uspokojení v insolvenčním řízení (v tomto srov. i § 359 insolvenčního zákona). Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2017, sp. zn. 29 Cdo 4076/2015, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2019, sp. zn. 29 Cdo 4524/2017, uveřejněné pod číslem 43/2020 Sb. rozh. obč.

[3] Smysl úpravy obsažené v § 356 odst. 1 insolvenčního zákona lze vyčíst již z důvodové zprávy k vládnímu návrhu insolvenčního zákona (projednávaného Poslaneckou sněmovnou ve svém 4. volebním období 2002 - 2006 jako tisk č. 1120), podle níž „účinností reorganizačního plánu zanikají práva věřitelů i práva třetích osob s tím, že se nahrazují oprávněními obsaženými v reorganizačním plánu. Jde vlastně o období tzv. ‚novace‘ podle § 570 obč. zák., s tím rozdílem, že se neopírá o dohodu, ale o zákon.“ (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 4410/2015).

[4] Účel úpravy obsažené v § 356 odst. 3 insolvenčního zákona, jež z účinků spojených se schválením reorganizačního plánu stanovených v § 356 odst. 1 insolvenčního zákona vylučuje práva věřitelů vůči spoludlužníkům a ručitelům dlužníka, je zřejmý; věřiteli je – i přes zánik jeho práv vůči dlužníku – zachována možnost domáhat se mimo rámec insolvenčního řízení uspokojení své pohledávky po dalších osobách, jež mohou věřiteli plnění (na pohledávku dotčenou reorganizačním plánem) poskytnout. Reorganizační plán nijak nezasahuje do právních vztahů mezi věřitelem a těmito dalšími osobami a ponechává v tomto rozsahu práva věřitelů nedotčena (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 4410/2015, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2019, sp. zn. 29 Cdo 5235/2017).

[5] Zástavní právo má v první řadě funkci zajišťovací; zabezpečuje pohledávku zástavního věřitele již od okamžiku svého vzniku, vede (motivuje) dlužníka k tomu, aby pohledávku zástavního věřitele dobrovolně splnil, a zástavnímu věřiteli poskytuje jistotu, že se bude moci uspokojit ze zástavy, nebude-li jeho pohledávka řádně a včas splněna. Nebyla-li pohledávka zástavního věřitele řádně a včas splněna, uplatní se uhrazovací funkce zástavního práva; zástavní věřitel je oprávněn uspokojit se ze zástavy, aniž by musel spoléhat na to, že se domůže úhrady své pohledávky z majetku dlužníka. Zástavní právo je právem subsidiárním a akcesorickým. Subsidiarita zástavního práva vyjadřuje, že jde o podpůrný zdroj uspokojení pohledávky zástavního věřitele, který se uplatní jen tehdy, jestliže pohledávka nebyla dlužníkem dobrovolně splněna a ani nezankla jiným způsobem. Akcesorickým je zástavní právo zejména proto, že vzniká pouze tehdy, vznikla-li platně také pohledávka, k jejímuž zajištění má sloužit. V tomto srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2003, sp. zn. 21 Cdo 296/2003, uveřejněný pod číslem 64/2004 Sb. rozh. obč., nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. 21 Cdo 1428/2014, uveřejněné pod číslem 68/2015 Sb. rozh. obč.

č. 41

27. Vycházejí z takto ustaveného právního a judikatorního rámce Nejvyšší soud především zdůrazňuje, že reorganizační plán obvykle zasahuje do jednotlivých pohledávek věřitelů dlužníka (srov. § 356 odst. 1 insolvenčního zákona). Pohledávky „reorganizuje“ tak, aby vyřešil úpadek dlužníka, ozdravil hospodaření jeho obchodního závodu a zároveň zajistil insolvenčním věřitelům vyšší uspokojení než v případě řešení úpadku konkursem. Taková „reorganizace pohledávek“ spočívá nejčastěji v privativní novaci (§ 1902 věta první o. z., srov. též rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 4410/2015), či v dohodě o zániku závazku či prominutí dluhu (srov. § 341 odst. 1 písm. a/ a odst. 3 insolvenčního zákona, § 1981 o. z. či § 1995 a násl. o. z.). Není však vyloučena ani kumulativní novace (§ 1902 věta druhá o. z.), narovnání (§ 1903 a násl. o. z.), či započtení (§ 1982 o. z.). Rovněž může spočívat v převzetí dlužnických závazků či v založení, změně či zániku zajištění pohledávek věřitelů.

28. Insolvenční zákon však upravuje zásadně pouze vztahy mezi insolvenčním dlužníkem a věřiteli dlužníka, nikoliv vztahy mezi věřiteli dlužníka a třetími osobami (cílem je vyřešit úpadek dlužníka způsobený jeho závazky s věřiteli, nikoliv řešení dalších, byť navazujících právních vztahů).

29. V poměrech soukromoprávních nároků podléhajících (co do zajištění pohledávky či dluhu zástavním právem) úpravě obsažené v zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku, respektive úpravě obsažené v zákoně č. 89/2012 Sb., občanském zákoníku, obecně platí, že jakýkoliv závazek mezi dvěma subjekty lze změnit pouze tehdy, když se na tom strany daného závazku domluví, jinak pouze v případě, že tak stanoví zákon (srov. § 493 obč. zák. či § 1790 o. z.). Jestliže se strany závazku (ať hlavního či zajišťovacího) na změně nedohodnou a zákon neumožňuje změnu provést bez jejich souhlasu, je změna závazku vyloučena. Reorganizační plán je „dohodou“ mezi insolvenčním dlužníkem a jeho věřiteli, která umožňuje upravovat jejich právní vztahy podle pravidel stanovených insolvenčním zákonem. Upravit vztahy třetích osob (jež zajišťují pohledávky věřitelů, jež jsou ochotny financovat provedení reorganizačního plánu, převzít některé z dlužnickových závazků či je zajistit) je možné pouze se souhlasem těchto osob. Bez souhlasu třetích osob je možné do těchto vztahů zasáhnout pouze tehdy, pokud tak stanoví zákon. Toliko dohoda insolvenčního dlužníka a jeho věřitelů v reorganizačním plánu nemůže založit, změnit či zrušit práva a povinnosti třetích osob.

30. Jinými slovy, dohoda insolvenčního dlužníka a jeho věřitelů obsažená v reorganizačním plánu nemůže (nemá) zasahovat do práv třetích osob, není-li zákonem stanoveno jinak.

31. Právní názor exekučního soudu (soudu prvního stupně), jenž dovozoval další trvání zástavního práva oprávněného toliko na základě obsahu reorganizačního plánu, aniž by povinný vyslovil souhlas s částí reorganizačního plánu, která další existenci zástavního práva upravovala, je tudíž nesprávný. Z odůvodnění exekučního soudu přitom není patrná aplikace jakéhokoliv zákonného ustanovení, jež by možnost dalšího trvání zástavního práva upravovala. Rozhodnutí soudu prvního stupně tak bylo nesprávné a bylo na odvolacím soudu, aby uvedenou nesprávnost v rámci odvolacího řízení napravil.

32. Odvolací soud trvání zástavního práva dovodil z § 356 odst. 3 insolvenčního zákona, jež je podle něj speciálním ustanovením ve vztahu k § 1376 o. z. za souladnou s uvedeným ustanovením insolvenčního zákona pak považoval tu část reorganizačního plánu, podle níž zástavní právo věřitele vůči třetí osobě (zástavnímu dlužníkovi) nezaniklo, přestože zajištěná pohledávka věřitele ve vztahu k dlužníkovi zanikla.

33. Zbývá tak vyřešit, zda lze § 356 odst. 3 insolvenčního zákona aplikovat rovněž na právo (insolvenčního) věřitele vůči zástavnímu dlužníku.

34. Citované ustanovení ponechává nedotčeno právo věřitele vůči spoludlužníku a ručiteli. Ponechává tak věřiteli vůči třetím osobám stejná práva, jakoby ke schválení reorganizačního plánu nedošlo. Tím zároveň určitým způsobem modifikuje povinnosti těchto třetích osob, neboť bez ohledu na zánik či změnu pohledávky insolvenčního věřitele účinností reorganizačního plánu ponechává jejich postavení nedotčené, zatímco za normální situace by jejich povinnosti byly zánikem pohledávky věřitele vůči insolvenčnímu dlužníku určitým způsobem dotčeny.

35. Insolvenční zákon v § 356 odst. 3 přitom výslovně uvádí pouze spoludlužníka a ručitele a není tak patrné, zda se uvedené ustanovení vztahuje rovněž na zástavního věřitele, tedy zda lze uvedené ustanovení vyložit tak, že zůstávají reorganizačním plánem

nedotčena i práva věřitelů vůči zástavním dlužníkům zajišťujícím povinnost insolvenčního dlužníka.

36. Jazykový výklad daného ustanovení nenasvědčuje tomu, že by se mělo aplikovat rovněž na vzájemný vztah věřitele a zástavního dlužníka. Přestože obecný význam pojmu „ručení“ může být v běžném jazyce též někdy chápán jako „ručení nemovitostí“ nebo „ručení zástavou“ (k pojmu „ručení zástavou“ srov. v judikatuře např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2005, sp. zn. 29 Odo 396/2003, uveřejněného pod číslem 31/2007 Sb. rozh. obč., a v literatuře např. Bureš, J. – Drápal, L.: Zástavní právo v soudní praxi, 2. doplněné vydání, Praha, C. H. Beck 1997, str. 16 a 17), insolvenční zákon z hlediska terminologického tam, kde se vymezuje ve vztahu k zástavnímu právu, důsledně užívá termín zástavní právo (srov. např. § 248 insolvenčního zákona).

37. Historický výklad (úmysl zákonodárce) uvedené ustanovení neobjasňuje, neboť jej v doslovném znění obsahoval již vládní návrh insolvenčního zákona, tj. tisk č. 1120 projednávaný Poslaneckou sněmovnou ve 4. volebním období 2002 – 2006 (v průběhu legislativního procesu nedoznalo uvedené ustanovení změny) a důvodová zpráva k tomuto tisku, jak byla citována výše (odstavec 26. bod [3]), pak další vysvětlení daného ustanovení nepodává.

38. Rovněž systematický výklad nedává jednoznačnou odpověď na otázku, zda by měl být § 356 odst. 3 insolvenčního zákona aplikován na zástavní dlužníky. Ačkoliv uvedené ustanovení navazuje na § 356 odst. 1 insolvenčního zákona a má tak umožnit věřitelům uspokojit svou zaniklou pohledávku vůči insolvenčnímu dlužníku jinou osobou, neplyne odtud, že by nedotčeným právem mělo být rovněž právo zástavní. Ostatně, právní řád zná i další způsoby zajištění dluhu třetí osobou, ať jde o finanční (dříve bankovní) záruku nebo o zajišťovací převod práva, které uvedené ustanovení rovněž nezmiňuje. Konečně nelze k aplikaci uvedeného ustanovení dospět (nebo ji vyloučit) ani na základě § 183 insolvenčního zákona (jak zmiňuje dovolatel), neboť toto ustanovení upravuje toliko následek přihlášení pohledávky věřitele vůči spoludlužníku insolvenčního dlužníka nebo osobě zajišťující pohledávku insolvenčního dlužníka.

39. Nejvyšší soud tak poté, co vyšel z jazykového výkladu a přihlédl k samostatnosti institutu zástavního práva na straně jedné a institutu ručení na straně druhé a k jejich odlišnostem, jakož i k tomu, že existují i jiné způsoby zajištění závazků třetí osobou, které § 356 odst. 3 insolvenčního zákona nezmiňuje, a poté, co zohlednil to, že obecná právní úprava nabízí řešení daného problému (řeší dopady změny či zániku závazku na zástavní právo poskytnuté třetí osobou), neshledal odvolacím soudem podaný (extenzivní) výklad § 356 odst. 3 insolvenčního zákona správným.

40. Jak je uvedeno v odstavci 26. bod [3], ustanovení § 356 odst. 1 insolvenčního zákona je obdobou tzv. novace. Dohoda o změně závazku (novace) pak může spočívat jak v tom, že vedle dosavadního závazku vzniká závazek nový (kumulativní novace), tak v tom, že se dosavadní závazek ruší a nahrazuje novým závazkem (privativní novace). V obou těchto případech nedochází k zániku zajištění (k zániku zástavního práva), neboť podle § 1907 o. z. se zajištění práv, která jsou předmětem novace, vztahuje i na práva z nich vzniklá (v případě zajištění třetí osobou nejvýše v rozsahu původního

závazku). Reorganizace pohledávek však může spočívat rovněž v dalších způsobech změny či zániku závazku (srov. odstavec 27.). Úprava zajištění práv v případě narovnání je stejná jako v případě novace (srov. § 1907 o. z.). A konečně, zanikne-li na základě reorganizačního plánu pohledávka insolvenčního věřitele, aniž by došlo k náhradě této pohledávky pohledávkou jinou (dohoda o zániku závazku, prominutí dluhu, započtení pohledávek), pak s ohledem na princip akcesority zástavního práva zaniká rovněž zástavní právo (srov. § 1376 o. z.).

41. Jinými slovy, aplikace § 356 odst. 3 insolvenčního zákona rovněž na zástavní dlužníky, kteří zajišťují reorganizačním plánem dotčenou pohledávku věřitele za insolvenčním dlužníkem, je vyloučena. Nezanikne-li pohledávka věřitele vůči dlužníku (proto, že tak stanoví reorganizační plán nebo zákon), pak § 356 odst. 3 insolvenčního zákona sám o sobě není (nemůže být) oporou pro závěr, že reorganizačním plánem zůstává nedotčeno právo dlužníkova věřitele domáhat se uspokojení pohledávky vůči třetí osobě, která dluh zajišťuje svým majetkem z titulu zástavního práva (vůči zástavnímu dlužníku odlišnému od osobního dlužníka, který prochází reorganizací).

42. K tomu, aby bylo možné uzavřít, zda je povinný nadále zástavním dlužníkem, je nutné posoudit obsah reorganizačního plánu upravující pohledávku zajištěnou zástavním právem k nemovitostem povinného. Posouzením dané části reorganizačního plánu a podřazením zjištěného obsahu pod skutkovou podstatu právního institutu, jímž byla pohledávka oprávněného dotčena, bude možné posoudit, zda uvedené zástavní právo trvá či nikoliv a jakou pohledávku (zda tu, pro níž je vedeno exekuční řízení) zajišťuje.

43. Vzhledem k tomu, že odvolací soud dospěl k závěru, že zástavní právo oprávněného zůstalo reorganizačním plánem nedotčeno na základě aplikace § 356 odst. 3 insolvenčního zákona, jež se na zástavní právo (zástavního dlužníka) nevztahuje a neposuzoval další existenci zástavního práva s ohledem na úpravu zajištěné pohledávky obsažené v reorganizačním plánu, je jeho závěr, že k zániku zástavního práva nedošlo a návrh na zastavení exekuce není důvodný, předčasný a tudíž i nesprávný.

44. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.).

45. V dalším řízení odvolací soud posoudí, jakým způsobem upravuje reorganizační plán zajišťovanou pohledávku a její zajištění a aplikuje na uvedený vztah obecnou právní úpravu obsaženou v občanském zákoníku týkající se změny či zániku závazku.

č. 42

Ve sporu o náhradu škody vzniklé zaměstnanci pracovním úrazem zahájeném po prohlášení konkursu na majetek zaměstnavatele je pasivně věcně legitimován insolvenční správce majetkové podstaty zaměstnavatele.

Pracovní úraz, Náhrada škody zaměstnavatelem, Konkurs, Pasivní legitimace, Insolvenční správce

§ 365 zákona č. 262/2006 Sb. ve znění do 31. 7. 2007, § 366 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb. ve znění do 31. 7. 2007, § 369 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb. ve znění do 31. 7. 2007, § 169 odst. 1 písm. a) IZ, § 169 odst. 2 IZ, § 203 IZ, § 228 písm. f) IZ, § 229 odst. 3 písm. c) IZ, § 248 odst. 1 IZ

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2021, sp. zn. 21 Cdo 2113/2020, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.2113.2020.1

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem doplněnému usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 11. 2019, sp. zn. 14 Co 115/2019, v části, v níž byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 2. 2019, sp. zn. 22 C 612/2014, v rozsahu, v němž byla žaloba zamítnuta vůči žalované 1) co do 123 130 Kč s úroky z prodlení a vůči žalovanému 2) co do 747 055,20 Kč s úroky z prodlení a co do „peněžitého důchodu (renty)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 11. 2014 do 31. 12. 2014. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 11. 2019, sp. zn. 14 Co 115/2019, doplněný usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 11. 2019, sp. zn. 14 Co 115/2019, v části, v níž byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 2. 2019, sp. zn. 22 C 612/2014, v rozsahu, v němž byla žaloba zamítnuta vůči žalované 1) co do 623 925,20 Kč s úroky z prodlení a co do „peněžitého důchodu (renty)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 11. 2014, usnesení krajského soudu ze dne 28. 11. 2019, sp. zn. 14 Co 115/2019, a rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 2. 2019, sp. zn. 22 C 612/2014, v části, v níž byla žaloba zamítnuta vůči žalované 1) co do 623 925,20 Kč s úroky z prodlení a co do „peněžitého důchodu (renty)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 11. 2014 a v níž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 1), Nejvyšší soud zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil Okresnímu soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Okresního soudu v Ústí nad Labem dne 5. 11. 2014 (změněnou se souhlasem soudu) domáhal, aby byla žalované 1) uložena povinnost zaplatit mu 825 189,60 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně za dobu od 1. 11. 2014 do zaplacení a platit mu „peněžitý důchod (rentu)“ od 1. 11. 2014 ve výši 7 110,10 Kč měsíčně. Žalobu zdůvodnil tím, že u žalovaného 2) v pracovním poměru vzniklém dne 16. 8. 2000 vykonával práci slévárenského dělníka, že dne 22. 1. 2007 si při výkonu práce podvrhl levé koleno, že při tomto úrazu nebyly porušeny žádné právní předpisy a že jeho pracovní úraz byl odškodněn tak, že mu bylo zaplaceno bolestné ve výši 18 600 Kč, náhrada za ztížení společenského uplatnění ve výši 72 000 Kč a „ušlý výdělek po dobu pracovní neschopnosti do 9. 3. 2008“. Od 10. 3. 2008 se žalobce stal

částečně invalidním a byl mu vyměřen částečný invalidní důchod ve výši 5 991 Kč. Žalovaný 2) vyplácel žalobci rozdíl mezi průměrným výdělkem „před vznikem úrazu“ a tímto částečným invalidním důchodem do června 2008, avšak poté tento rozdíl již nevyplácel s odůvodněním, že žalobci nabízel jinou práci, která však byla v rozporu se zdravotním stavem žalobce a kterou vykonávat nemohl. V důsledku pracovního úrazu se žalobce podrobil operaci levého kolene s následnou rehabilitací, v roce 2010 se podrobil operaci pravého kolene, která souvisela s postižením levého kolene při pracovním úrazu, za kterou mu nebylo zapláceno bolestné ani náhrada za ztížení společenského uplatnění s odůvodněním, že zde není dána příčinná souvislost mezi operací pravého kolene a pracovním úrazem levého kolene. V únoru 2012 se žalobce pro přetrvávající obtíže levého kolene musel podrobit další operaci, za kterou mu „rovněž nebylo zapláceno bolestné s tím, že ztížení společenského uplatnění dosud nemohlo být vyčísleno“. Dnem 17. 4. 2009 „byly zahájeny“ účinky insolvenčního řízení proti žalovanému 2), usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 5. 2009 byl zjištěn úpadek žalovaného 2), usnesením téhož soudu ze dne 8. 7. 2009 byl „prohlášen na majetek dlužníka úpadek“ a žalovaná 1) byla ustanovena insolvenční správkyň. Podle ustanovení § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona patří mezi pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou pracovněprávní pohledávky dlužníkových zaměstnanců. Podle § 203 odst. 1 insolvenčního zákona se pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou uplatňují vůči insolvenčnímu správci pořadem práva, tj. žalobou tak, jako by insolvenční správce byl v nich dlužníkem. Žalobce tedy požaduje, aby mu žalovaná 1) zaplatila náhradu za ztrátu na výdělku ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem „před vznikem pracovního úrazu“ a vyšší částečného invalidního důchodu (později invalidity prvního stupně) za období od 1. 7. 2008 do 31. 10. 2014 ve výši 604 919,60 Kč a od 1. 11. 2014 „peněžitý důchod (rentu)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně, bolestné ve výši 19 200 Kč, náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 48 000 Kč, náhradu za platby za „lékařské zprávy“ o bolestném a ztížení společenského uplatnění ve výši 600 Kč a náhradu nákladů léčení ve výši 29 340 Kč. Vzhledem k tomu, že pracovní poměr skončil dohodou ke dni 31. 3. 2011 a že skutečným důvodem ukončení pracovního poměru byla skutečnost, že žalobce nemohl být zaměstnán v důsledku pracovního úrazu, náleží žalobci odstupné podle § 67 odst. 2 zákoníku práce ve výši dvanáctinásobku průměrného výdělku. Vypláceno mu však bylo pouze 20 904 Kč, tedy odstupné ve výši dvojnásobku průměrného výdělku. Žalobce proto požaduje doplatit odstupné za dalších 10 měsíců ve výši 123 130 Kč.

2. Žalovaná 1) namítala, že žaloba postrádá skutková tvrzení ohledně stabilizace zdravotního stavu (relevantního data pro posouzení nároků), že nejsou tvrzeny důvody pro ukončení pracovního poměru dohodou, že dohoda o rozvázání pracovního poměru byla vskutku uzavřena proto, že zaměstnavatel v roce 2009 již nevykonával žádnou činnost a následně skončil v úpadku, že „mezi operacemi levého kolene v roce 2010, resp. jejími příčinami, není příčinná souvislost s pracovním úrazem“, že tvrzení ohledně nároku na doplacení odstupného není řádně doloženo a že k nárokům na náhradu nákladů léčení nejsou navrženy žádné důkazy. Vzhledem k tomu, že ke vzniku pracovního úrazu došlo 22. 1. 2007, tedy osm let před podáním žaloby, namítla žalovaná 1) promíčení uplatněných nároků.

3. Vedlejší účastník rovněž vznesl námitku promlčení žalobou uplatněných nároků s výjimkou nároků na náhradu za ztrátu na výděleku „za období od 5. 11. 2012 do budoucna“, které však vedlejší účastník považuje za neprokázané. Vedlejší účastník již dopisem ze dne 12. 8. 2013 sděloval žalobci, že mu nebyla doložena výše průměrného výděleku žalobce k datu vzniku jeho případného nároku a že mu nebyly doloženy ani doklady k invalidnímu důchodu žalobce (rozhodnutí, valorizační výměry, posudky o invaliditě). Vedlejší účastník má za to, že náhrada za ztrátu na výděleku žalobci nepřísluší, neboť jeho průměrný výdělek před úrazem byl zhruba 12 000 Kč měsíčně, žalobce není plně invalidní, není tedy práce neschopný, a měla by být odečtena alespoň minimální mzda, která v součtu s jeho částečným invalidním důchodem činí více než jeho průměrný výdělek.

4. Na základě poučení soudu prvního stupně o jeho právním názoru o nedostatku pasivní věcné legitimity žalované 1) ve vztahu k nárokům na náhradu škody vzniklé pracovním úrazem žalobce u jednání konaného dne 15. 1. 2018 „z procesní opatrnosti“ navrhl přistoupení žalovaného 2) do řízení s tím, že uspokojení v žalobě uplatněných nároků požadoval tak, že plněním jednoho ze žalovaných zaniká povinnost vůči oběma; i nadále se však domnívá, že pasivně legitimována je žalovaná 1). Odkazuje zejména na „změnu judikatury“ a na rozdíl v úpravě zákona o konkursu a vyrovnání oproti insolvenčnímu zákonu; upozornil na to, že dohodu o skončení pracovního poměru uzavírala žalovaná 1), a nikoliv přímo žalovaný 2).

5. Žalovaný 2) namítl promlčení všech žalobou uplatněných nároků a uvedl, že „se necítí být ve sporu pasivně legitimován“.

6. Okresní soud v Ústí nad Labem – poté co usnesením ze dne 2. 2. 2018 č. j. 22 C 612/2014- 154 (vyhlášeným u jednání dne 15. 1. 2018) připustil, aby do řízení na straně žalované jako další účastník přistoupil žalovaný 2) – rozsudkem ze dne 11. 2. 2019 č. j. 22 C 612/2014-221 zastavil řízení co do 78 134,60 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 78 134,60 Kč od 1. 11. 2014 do zaplacení z důvodu zpětvzetí žaloby v této části, zamítl žalobu „v části, ve které se žalobce domáhal vůči žalovaným zaplacení částky 747 055,20 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 747 055,20 Kč od 1. 11. 2014 do zaplacení a peněžitého důchodu (renty) od 1. 11. 2014 ve výši 7 110,10 Kč měsíčně“, uložil žalobci povinnost zaplatit žalované 1) na náhradě nákladů řízení 85 840 Kč k rukám advokáta Mgr. H. M., přiznal opatrovnici žalovaného 2) odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 31 540 Kč a rozhodl, že žalovaný 2) a vedlejší účastnice na straně žalovaných nemají vůči žalobci „nárok“ na náhradu nákladů řízení. Dospěl k závěru, že žalovaná 1) není pasivně legitimována co do nároků na odškodnění pracovního úrazu, neboť tyto nároky nejsou uspokojovány z majetkové podstaty dlužníka žalovaného 2), přičemž odkázal na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2008 sp. zn. 21 Cdo 5201/2007 a ze dne 9. 9. 2010 sp. zn. 21 Cdo 2067/2009, které jsou podle názoru soudu prvního stupně „aplikovatelné i v této věci, tedy za účinnosti insolvenčního zákona“. Ztotožnil se s argumentací žalobce, že pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou se uplatňují vůči insolvenčnímu správci, avšak v daném případě se podle mínění soudu prvního stupně s ohledem na to, že nároky z titulu náhrady škody na zdraví nejsou hrazeny z majetkové podstaty dlužníka žalovaného 2), nejedná o pohledávku postavenou na roveň pohledávkám za majetkovou

podstatou § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona. Dále dovodil, že není dána pasivní věcná legitimace žalovaného 2) ve vztahu k nárokům z titulu odstupného jakožto pracovněprávního nároku, neboť dispoziční oprávnění v insolvenčním řízení náleží ohledně těchto nároků insolvenčnímu správci podle ustanovení § 169 odst. 1 písm. a), § 203 odst. 1, § 228 písm. f) a § 229 odst. 3 písm. c) insolvenčního zákona a tyto nároky jsou hrazeny z majetkové podstaty dlužníka. Soud prvního stupně se dále zabýval promlčením žalovaných nároků a dovodil, že nároky žalobce z titulu náhrady škody na zdraví vzniklé vůči žalovanému 2) do 15. 1. 2016 (tedy všechny nároky na náhradu škody na zdraví kromě části uplatněné „renty“ za období od 15. 1. 2016) jsou promlčeny, neboť žalobce teprve na jednání konaném dne 15. 1. 2018 navrhl přistoupení žalovaného 2) do řízení, přičemž proti tomu, kdo se má stát účastníkem řízení na základě usnesení, jímž soud připustí jeho přistoupení do řízení, se běh promlčecí lhůty staví dnem, kdy návrh na jeho přistoupení dojde soudu. Vzhledem k tomu, že splatnost nároku na odstupné by nastala s ohledem na datum uzavřené dohody o skončení pracovního poměru (31. 3. 2011) nejpozději dne 30. 4. 2011, došlo podle názoru soudu prvního stupně k promlčení nároku na odstupné vůči žalované 1) uplynutím tříleté promlčecí lhůty nejpozději dne 30. 4. 2014; žaloba však byla podána teprve dne 5. 11. 2014. K obraně žalobce spočívající v tvrzení, že uplatnění námitky promlčení je v rozporu s dobrými mravy, soud prvního stupně uvedl, že námitka promlčení není v rozporu s dobrými mravy, neboť postup žalovaného 2) nebyl veden pouze snahou žalobce poškodit, nejedná se z jeho strany o šikanu a žalobce byl při uplatňování svých nároků zastoupen advokátem, který byl povinen pečovat o jeho práva včetně zachování lhůt k uplatnění nároků, že na tom nic nemění ani tvrzení žalobce, že žalovaný 2) nehradil za žalobce zákonné pojištění, neboť výplata pojistného plnění za pracovní úraz není vázána na řádné plnění těchto povinností ze strany zaměstnavatele, že již ve „vyrozumívacím dopisu poškozenému ze dne 30. 7. 2012“ (správně 13. 7. 2012 – srov. skutková zjištění uvedená v bodech 61 a 68 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně) vedlejší účastník sdělil žalobci, že další uplatněné nároky týkající se pravého kolene nejsou z jeho pohledu v příčinné souvislosti s pracovním úrazem, a že žalobce od tohoto okamžiku již nemohl oprávněně očekávat, že vedlejší účastník uspokojí tyto sporné nároky dobrovolně; nejpozději od tohoto okamžiku tak začala žalobci běžet dvouletá subjektivní promlčecí lhůta k uplatnění nároku u soudu. Ve vztahu k námitce promlčení práva na odstupné soud prvního stupně přihlédl též ke společnému zájmu věřitelů na co největším a spravedlivém uspokojení jejich pohledávek v souladu s principem poměrného uspokojení § 2 písm. j) insolvenčního zákona, přičemž v těchto případech je nutné aplikovat odepření ochrany výkonu práva podle § 3 občanského zákoníku pouze za zcela výjimečných okolností. Pokud jde o nároky na „rentu“ od 15. 1. 2016, soud prvního stupně – vycházející ze zjištění, že rozhodný příjem žalobce představoval po zohlednění valorizací částku 12 597,35 Kč v roce 2016, 12 874,49 Kč v roce 2017, 13 325,10 Kč v roce 2018 a 13 778,15 Kč v roce 2019 – dovodil, že „pokud soud vyjde z pro žalobce nejpříznivějšího způsobu výpočtu a odečte minimální mzdu odrážející pracovní zachovalost ve výši pouze 6 000 Kč, tak po zohlednění invalidního důchodu žalobce (v roce 2016 částka 7 448 Kč, v roce 2017 částka 7 669 Kč, v roce 2018 částka 7 999 Kč a v roce 2019 částka 8 750 Kč), tak soud dochází k závěru, že rozdíl z příjmu po pracovním úrazu žalobce je plně kompenzován přiznaným invalidním důchodem“.

7. K odvolání žalobce, jímž byl napaden rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku o věci samé a ve výroku, kterým byla žalobci uložena povinnost zaplatit žalované 1) náhradu nákladů řízení, Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 28. 11. 2019 č. j. 14 Co 115/2019-263 doplněným usnesením ze dne 28. 11. 2019 č. j. 14 Co 115/2019-271 zrušil rozsudek soudu prvního stupně v části, v níž byl vůči žalovanému 2) „zamítnut požadavek na placení peněžitého důchodu (renty) ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 1. 2015“, a ve výrocih o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným 2) a ve vztahu mezi žalobcem a vedlejším účastníkem, ve zbylé části zamítavého výroku o věci samé rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, změnil jej ve výroku o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 1) tak, že ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 1) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, a rozhodl, že ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 1) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud má za to, že soud prvního stupně správně vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího soudu, podle které v případě, že náhradu škody, která vznikla zaměstnanci z důvodu pracovního úrazu či nemoci z povolání, hradí za zaměstnavatele pojišťovna, není nárok zaměstnance na náhradu této škody pracovním právem ve smyslu § 31 odst. 3 písm. i) a § 31 odst. 4 zákona o konkursu a vyrovnání, neboť prohlášením konkursu na majetek zaměstnavatele není dotčena povinnost pojišťovny k náhradě škody, a tento nárok zaměstnance tudíž není hrazen z konkursní podstaty zaměstnavatele jakožto úpadce. Odvolací soud „neshledal důvodu, aby tato judikatura Nejvyššího soudu, ačkoli byla přijata za účinnosti zákona o konkursu a vyrovnání, nemohla být použitelná na danou věc i za účinnosti insolvenčního zákona“, neboť podstata právního názoru vyjádřeného Nejvyšším soudem podle názoru odvolacího soudu zůstává stejná a „insolvenční zákon tuto problematiku žádným způsobem dál neposunul a tuto judikaturu nepřekonal“ (postavení insolvenčního správce i jeho práva a povinnosti související s dispozičním oprávněním k majetkové podstatě jsou v tomto směru upravena shodně). Odvolací soud dospěl k závěru, že jelikož nároky na náhradu škody způsobené žalobci z důvodu pracovního úrazu hradí pojišťovna, „logicky nemohou být hrazeny z majetkové podstaty“ žalovaného 2) podle § 203 odst. 3 insolvenčního zákona, a tudíž je nelze uplatnit vůči insolvenční správce žalované 1) podle § 203 odst. 1 insolvenčního zákona, která má dispoziční oprávnění k majetkové podstatě žalovaného 2), a nejedná se o pracovní právní pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou podle § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona; soud prvního stupně tedy dospěl ke správnému závěru, že žalovaná 1) není ve vztahu k nárokům žalobce na náhradu škody vzniklé v důsledku pracovního úrazu pasivně věcně legitimovaná, že tyto nároky může žalobce uplatňovat pouze vůči žalovanému 2), a že naproti tomu nárok žalobce na doplatek odstupného je pracovní právní pohledávkou podle § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona, postavenou na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou, kterou žalobce může uplatnit pouze vůči žalované 1), která je v tomto rozsahu pasivně věcně legitimovaná. Shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že právo žalobce na náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění a na náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením je vůči žalovanému 2) promlčeno, a ztotožnil se též se závěrem soudu prvního stupně o promlčení práva žalobce na doplatek odstupného, ve vztahu k němuž je pasivně věcně legitimovaná žalovaná 1), s tím, že tříletá promlčecí doba podle jeho názoru „dnem 30. 4. 2014 marně

uplynula a počínaje dnem 1. 5. 2014 je i tento nárok promlčen“. Na rozdíl od soudu prvního stupně však odvolací soud dospěl k závěru, že tříletá (nikoli dvouletá, jak nesprávně uvedl soud prvního stupně) promlčecí doba ve vztahu k dílčí náhradě „renty“ za měsíc leden 2015, která byla splatná do 31. 1. 2015, přede dnem 15. 1. 2018, kdy žalobce navrhl přistoupení žalovaného 2) do řízení, marně neuplynula, a že proto, stejně jako „renta“ za další období, promlčena není. Odvolací soud dále soudu prvního stupně vytkl, že při posuzování nároku žalobce na „rentu“ dospěl k nesprávnému závěru o výši průměrného výdělků žalobce, že jeho skutkový závěr o pracovní neschopnosti žalobce z důvodu pracovního úrazu v době od 1. 2. 2007 do 26. 3. 2011 nemá oporu v provedeném dokazování, že jeho rozhodnutí neobsahuje skutková zjištění potřebná pro posouzení okamžiku vzniku škody, a že je proto jeho rozhodnutí v části, v níž žalobce „žádá“ vůči žalovanému 2) placení „renty“ za dobu od 1. 1. 2015, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stejně jako soud prvního stupně odvolací soud neshledal námitku promlčení v rozporu s dobrými mravy; jednání žalovaného 2) spočívající v tom, že zaevidoval pracovní úraz až v roce 2010, že neplatil za žalobce povinné odvody včetně pojištění a že nepředával vedlejšímu účastníkovi podklady pro odškodnění, v němž žalobce spatřuje nemravnost uplatnění námitky promlčení, podle názoru odvolacího soudu nebránilo žalobci, aby se svých nároků včas domáhal soudní cestou. Soud prvního stupně pak výstižně poukázal na dopis „ze dne 30. 7. 2012“ (správně 13. 7. 2012), jímž vedlejší účastník sdělil žalobci, že jeho nároky neuspokojí. Nejpozději od tohoto okamžiku tedy žalobce neměl žádný důvod, aby vyčkával s podáním žaloby. Nemravnost námitky promlčení pak podle názoru odvolacího soudu nelze výlučně založit ani na významu sporu pro žalobce, neboť okolnosti odůvodňující závěr o nemravnosti námitky, které musí být mimořádně silné, musí spočívat v okolnostech, které vedly k tomu, že svoje právo u soudu neuplatnil včas.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu v jeho potvrzující části podal žalobce dovolání. Namítá, že soudy nesprávně právně posoudily otázku pasivní legitimace žalované 1) a že jejich argumentace opřená o rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2008 sp. zn. 21 Cdo 5201/2007 a ze dne 9. 9. 2010 sp. zn. 21 Cdo 2067/2009, které byly přijaty za účinnosti zákona o konkursu a vyrovnání, jenž v porovnání s insolvenčním zákonem neměl shodnou právní úpravu, pokud jde o výkon práv a povinností správce konkursní podstaty jako zaměstnavatele, je „nepoužitelná“, neboť se nedá vztáhnout k úpravě podle insolvenčního zákona. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná 1) je pasivně věcně legitimována, neboť jde o pracovněprávní nárok, tedy pohledávku postavenou na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou podle ustanovení § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona, přičemž podle ustanovení § 203 odst. 1 insolvenčního zákona se pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim postavené na roveň uplatňují vůči insolvenčnímu správci pořadem práva tak, jako by insolvenční správce byl v nich dlužníkem. Neuspokojí-li je insolvenční správce v plné výši a včas, může se věřitel domáhat jejich splnění žalobou podanou proti insolvenčnímu správci. Nesprávně podle názoru žalobce soudy posoudily i otázku, zda vznesené námitky promlčení jsou v rozporu s dobrými mravy. Žalobce uvedl, že v daném případě „bylo zjištěno“, že zaměstnavatel úraz z roku 2007 „nahlásil“ teprve

v roce 2010, neposkytl potřebnou součinnost žalobci ani vedlejšímu účastníkovi, neposkytl ani informace o průměrném výdělku před vznikem škody a záměrně oddaloval řešení škody, která žalobci vznikla v důsledku pracovního úrazu. Jednání žalovaného 2) a později i žalované 1) tak měl odvolací soud podle názoru žalobce vyložit jako natolik závažné, že mu bránilo ve včasném uplatnění nároku na náhradu škody s tím, že oba žalovaní tak jednali zcela v rozporu s dobrými mravy s úmyslem záměrně žalobce poškodit. Žalobce navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu v jeho potvrzující části a rozsudek soudu prvního stupně v části, v níž byla žaloba zamítnuta co do 747 055,20 Kč s příslušenstvím, zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

9. Žalovaný 2) navrhl, aby dovolací soud dovolání žalobce odmítl, nebo aby je jako neopodstatněné zamítl. Má za to, že závěry odvolacího soudu jsou v žalobcem napadeném rozsahu „zcela v souladu se závaznými právními názory dovolacího soudu, přičemž dotčené právní otázky není namístě řešit jinak“.

10. Vedlejší účastník rovněž navrhl, aby dovolací soud dovolání žalobce odmítl, nebo (pokud by měl za to, že v dané věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání) aby je zamítl, protože „odvolací soud posoudil danou věc po právní stránce správně“.

č. 42

III.

Přípustnost dovolání

11. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací [§ 10a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)] po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

12. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

13. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

14. V části, v níž dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu v části, ve které byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu, v němž byla žaloba zamítnuta vůči žalované 1) co do 123 130 Kč (představujících žalobcem požadovaný doplatek odstupného) s úroky z prodlení a vůči žalovanému 2) co do 623 925,20 Kč s úroky z prodlení a co do „peněžitého důchodu (renty)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 11. 2014 do 31. 12. 2014 (představujících nároky žalobce z pracovního úrazu), dovolání není přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť rozhodnutí odvolacího soudu [jeho závěr, že námitka promlčení, kterou vznesli oba žalovaní i vedlejší účastník, není v rozporu s dobrými mravy] je v této části v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu (k otázce posouzení vznesené námítky promlčení z hlediska korektivu dobrých mravů srov. například odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne

22. 8. 2002 sp. zn. 25 Cdo 1839/2000, uveřejněného pod číslem 59/2004 Sb. rozh. obč., rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2011 sp. zn. 21 Cdo 85/2010, rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016 sp. zn. 25 Cdo 4223/2016, rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 2017 sp. zn. 21 Cdo 2057/2017, který byl uveřejněn pod č. 8 v časopise Soudní judikatura, roč. 2019, nebo rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2017 sp. zn. 21 Cdo 2159/2017 a v nich uvedený právní názor, že dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje; uplatnění námitky promlčení se však přičí dobrým mravům v těch výjimečných případech, kdy je výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil a vůči němuž je za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil, přičemž tyto okolnosti musí být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení) a není důvod, aby rozhodná právní otázka byla posouzena jinak.

15. Odvolací soud se v projednávané věci řádně zabýval okolnostmi významnými pro posouzení vznesené námitky promlčení z hlediska možného rozporu s dobrými mravy a v tom, že žalovaný 2) zaevidoval pracovní úraz žalobce až v roce 2010, neplatil za žalobce „povinné odvody včetně pojištění“ a nepředával vedlejšímu účastníkovi „podklady pro odškodnění“, důvodně neshledal okolnosti, které by žalobci bránily v tom, aby se svých nároků včas domáhal u soudu [už vůbec není z námitek dovolatele zřejmé, jak by mu uvedené jednání žalovaného 2) bránilo v uplatnění nároku na doplatek odstupného vůči žalované 1)], přičemž přihlédl i k tomu, že vedlejší účastník žalobci již dopisem ze dne 13. 7. 2012 sdělil, že jeho nároky neuspokojí, a že proto nejpozději od tohoto okamžiku neměl žalobce žádný důvod, aby vyčkával s podáním žaloby. Úvaha odvolacího soudu o tom, zda v konkrétním případě jde o výkon práva v rozporu s dobrými mravy, není z pohledu skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně, z nichž odvolací soud vycházel (viz bod 14 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu), zjevně nepřiměřená a jeho závěr, že námitka promlčení, kterou vznesli oba žalovaní i vedlejší účastník, není za daných okolností v rozporu s dobrými mravy, koresponduje s výše uvedenou konstantní judikaturou dovolacího soudu, jakož i se závěry vyslovenými v odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2001 sp. zn. 25 Cdo 2905/99 (zmíněného dovolatelem v dovolání), v němž dovolací soud dovodil, že jestliže by výkon práva namítat promlčení uplatněného nároku byl toliko prostředkem umožňujícím poškodit jiného účastníka právního vztahu, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou by pro něj zůstalo vedlejší a z hlediska jednajícího by bylo bez významu, jednalo by se sice o výkon práva, který je formálně se zákonem v souladu, avšak šlo by o výraz zneužití tohoto subjektivního práva (označované rovněž jako šikana) na úkor druhého účastníka, a tedy o výkon v rozporu s dobrými mravy; o jednání vykazujícím znaky přímého úmyslu poškodit druhého účastníka by ovšem nebylo možno uvažovat z okolností a důvodů, z nichž je vznik uplatněného nároku dovozován, nýbrž jen z konkrétních okolností, za nichž byla námitka promlčení tohoto nároku uplatněna; tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě,

aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení.

16. Vůči žalovanému 2) pak odvolací soud ve vztahu k nároku žalobce na doplatek odstupného ve výši 123 130 Kč s úroky z prodlení dovodil, že soud prvního stupně tento nárok „správně posoudil jako pracovníprávní pohledávku žalobce podle § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona, tedy pohledávku postavenou na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou, kterou žalobce může uplatnit pouze vůči žalované 1)“, která „je proto v tomto rozsahu pasivně věcně legitimovaná“, a správně uzavřel, že žalovaný 2) ve vztahu k tomuto nároku není pasivně věcně legitimován. V části, v níž dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu v části, ve které byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu, v němž byla žaloba zamítnuta vůči žalovanému 2) co do 123 130 Kč (představujících žalobcem požadovaný doplatek odstupného) s úroky z prodlení, tak dovolání postrádá jakoukoliv věcnou argumentaci, ze které by vyplývalo, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání a důvod dovolání, tj. uvedení právní otázky, na jejímž vyřešení rozhodnutí odvolacího soudu v této části závisí, a vymezení, které z hledisek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř. dovolatel považuje za splněné a v čem podle mínění dovolatele spočívá nesprávnost právního posouzení věci odvolacím soudem. Dovolání žalobce tedy v této části neobsahuje způsobilé vymezení předpokladů přípustnosti dovolání a důvodu dovolání ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř., přičemž tento nedostatek dovolání představuje vadu, jež brání pokračování v dovolacím řízení (za absence uvedených náležitostí nelze posoudit přípustnost dovolání), a nelze ho již odstranit, neboť lhůta, ve které tak bylo možné učinit (srov. § 241b odst. 3 větu první o. s. ř.), uplynula.

17. Nejvyšší soud proto dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu v části, v níž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu, v němž byla žaloba zamítnuta vůči žalované 1) co do 123 130 Kč s úroky z prodlení a vůči žalovanému 2) co do 747 055,20 Kč (623 925,20 Kč nároky z pracovního úrazu a 123 130 Kč doplatek odstupného) s úroky z prodlení a co do „peněžitého důchodu (renty)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 11. 2014 do 31. 12. 2014, podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

18. Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci (mimo jiné) zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu – jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. – nepodléhá), že žalobce byl u žalované 2) zaměstnán od 16. 8. 2000 jako slévárenský dělník, že dne 22. 1. 2007 došlo při výkonu práce k pracovnímu úrazu žalobce spočívajícímu v podvrtnutí levého kolene, že vedlejší účastník vyplatil žalobci bolestné ve výši 9 800 Kč a náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 72 000 Kč, že žalobce a žalovaná 1) uzavřeli dohodu o rozvázání pracovního poměru ke dni 31. 3. 2011 z důvodu faktického ukončení činnosti žalované 2) s tím, že odstupné činí dvojnásobek průměrného měsíčního výdělku, že dopisem ze dne 13. 7. 2012 vedlejší účastník sdělil žalobci, že pracovní úraz levého kolene žalobce ze dne 22. 1. 2007 byl nahlášen žalovaným 2) až dne 13. 8. 2010 a že další uplatněné nároky týkající se pravého kolene nejsou v příčinné souvislosti s pracovním úrazem, že dne 3. 3. 2014 vedlejší účastník sdělil žalobci, že doklady potřebné k posouzení nároku na náhradu za ztrátu na výdělku obdržel až 6. 8. 2013 a dne 7. 8. 2013 došlo k zaslání dalších dokladů ohledně posouzení „renty“, že dne 12. 5. 2009 byl zjištěn úpadek

žalovaného 2) a že usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 7. 2009 byl na majetek žalovaného 2) prohlášen konkurs.

19. V části, v níž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu, v němž byla žaloba zamítnuta vůči žalované 1) co do 623 925,20 Kč s úroky z prodlení a co do „peněžitého důchodu (renty)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 11. 2014, závisí napadený rozsudek odvolacího soudu (mimo jiné) na vyřešení právní otázky, kdo je pasivně věcně legitimován v řízení o náhradu škody vzniklé zaměstnanci pracovním úrazem, byl-li na majetek zaměstnavatele prohlášen konkurs. Protože tato právní otázka v rozhodování dovolacího soudu ve vztahu k právní úpravě obsažené v zákoně č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), účinném od 1. 1. 2008, dosud nebyla vyřešena, je dovolání proti rozsudku odvolacího soudu v této části podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV.

Důvodnost dovolání

20. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání žalobce je zčásti opodstatněné.

21. Podle ustanovení § 366 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 7. 2007 (dále jen „zák. práce“), podle něhož je třeba projednávanou věc posuzovat – vzhledem k tomu, kdy došlo k pracovnímu úrazu žalobce – i v současné době, zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu vzniklou pracovním úrazem, jestliže škoda vznikla při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.

22. Podle ustanovení § 369 odst. 1 zák. práce zaměstnanci, který utrpěl pracovní úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, je zaměstnavatel v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, povinen poskytnout náhradu za

- a) ztrátu na výdělku,
- b) bolest a ztížení společenského uplatnění,
- c) účelně vynaložené náklady spojené s léčením,
- d) věcnou škodu; ustanovení § 265 odst. 3 platí i zde.

23. Nejvyšší soud ve vztahu k právní úpravě obsažené v zákoně č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, účinném do 31. 12. 2007, a v zákoně č. 65/1965 Sb., zákoník práce, účinném do 31. 12. 2006, ve své judikatuře dovodil, že vzhledem k tomu, že rovněž v době po prohlášení konkursu na majetek zaměstnavatele hradí škodu z pracovního úrazu (vzniklou po dni 1. 1. 1993, popřípadě za trvání smluvního pojištění, sjednaného v době do 31. 12. 1992) příslušná pojišťovna (stejně, jako kdyby k prohlášení konkursu vůbec nedošlo), nepředstavuje nárok zaměstnance na náhradu této škody, včetně náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity a náhrady za ztížení společenského uplatnění, pohledávku, která by mohla (měla být) hrazena z konkursní podstaty, a povinnost hradit tuto škodu nesouvisí s nakládáním s majetkem patřícím do konkursní podstaty, že u náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání

invalidity nebo částečné invalidity nejde (a ani nemůže jít) o pracovní nárok ve smyslu ustanovení § 31 odst. 3 písm. i) a § 31 odst. 4 zákona o konkursu a vyrovnání, neboť rovněž splátky náhrad za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity, které se staly splatné po prohlášení konkursu nebo v měsíci, v němž byl konkurs prohlášen, jsou „hrazeny jinak“, a to ze zákonného pojištění (popřípadě dřívějšího smluvního pojištění) odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, že není-li škoda vzniklá následkem pracovního úrazu nebo nemoci z povolání hrazena příslušnou pojišťovnou dobrovolně, může se poškozený zaměstnanec svých nároků domáhat „pořadem práva“ proti úpadci, tedy obdobně, jako kdyby na jeho majetek vůbec nebyl prohlášen konkurs, že z uvedeného vyplývá, že správce konkursní podstaty takového úpadce, který je zaměstnavatelem odpovídajícím za škodu vzniklou pracovním úrazem, není ve sporu o náhradu této škody věcně legitimován, a že bez ohledu na jiné okolnosti tedy nemůže být úspěšná žaloba, kterou se poškozený zaměstnanec domáhal po správci konkursní podstaty, aby mu nahradil (z konkursní podstaty) škodu z pracovního úrazu, za niž odpovídá úpadce (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2010 sp. zn. 21 Cdo 3795/2009 nebo *mutatis mutandis* též obdobné závěry Nejvyššího soudu vyslovené ve vztahu k nárokům na náhradu škody vzniklé nemocí z povolání například v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2008 sp. zn. 21 Cdo 5201/2007, uveřejněném pod č. 58 v časopise Soudní judikatura, roč. 2009, nebo v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2010 sp. zn. 21 Cdo 2067/2009).

24. Uvedené závěry dovolacího soudu však ve vztahu k právní úpravě obsažené v zákoně č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), účinném od 1. 1. 2008, neobstojí.

25. Nejvyšší soud ve své judikatuře již dříve zdůraznil, že pro insolvenční řízení nelze bez dalšího (automaticky) přejímat judikatorní závěry ustavené při výkladu zákona o konkursu a vyrovnání, a to především proto, že insolvenční zákon obsahuje poměrně podrobná procesní pravidla, jež je třeba vnímat v jejich komplexnosti a jejichž pojetí ne vždy (a to zpravidla záměrně) odpovídá tomu, jak bylo v obdobné procesní situaci postupováno za účinnosti zákona o konkursu a vyrovnání (srov. například odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2010 sen. zn. 29 NSČR 30/2009, uveřejněného pod číslem 14/2011 Sb. rozh. obč., nebo rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2015 sp. zn. 29 Cdo 4269/2014, uveřejněného pod číslem 11/2017 Sb. rozh. obč.).

26. Byť se po nabytí účinnosti insolvenčního zákona nic nemění na tom, že zaměstnavatelé, kteří zaměstnávají alespoň jednoho zaměstnance, jsou – s výjimkou organizačních složek státu – pro případ své odpovědnosti za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání pojištěni, a to buď u České pojišťovny, akciové společnosti (nyní Generali České pojišťovny a. s.), jestliže s ní měli sjednáno toto pojištění ke dni 31. 12. 1992, nebo, v ostatních případech, u Kooperativy, československé družstevní pojišťovny, akciová společnost (nyní Kooperativy pojišťovny, a. s., Vienna Insurance Group), případně jejího právního nástupce v České republice (srov. § 365 zák. práce a § 205d odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění zákona č. 231/1992 Sb., zákona č. 74/1994 Sb. a zákona č. 220/2000 Sb.), a že z titulu tohoto zákonného pojištění

odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání má zaměstnavatel právo, aby za něj příslušná pojišťovna nahradila škodu, která vznikla zaměstnanci při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, v rozsahu, v jakém za ni zaměstnavatel odpovídá podle zákoníku práce [srov. § 365 zák. práce a § 2 odst. 1 vyhlášky č. 125/1993 Sb., kterou se stanoví podmínky a sazby zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 125/1993 Sb.“)], nelze přehlédnout, že v insolvenčním zákoně došlo oproti právní úpravě obsažené v zákoně o konkursu a vyrovnání k podstatným změnám, a to (mimo jiné) též ve vymezení pohledávek, které se uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku, a způsobu jejich uplatňování, jakož i v úpravě práv a povinností insolvenčního správce.

27. Podle ustanovení § 31 odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání nároky na vyloučení věci z podstaty (§ 19 odst. 2), pohledávky za podstatou (§ 31 odst. 2), nároky na oddělené uspokojení (§ 28) a pracovní nároky (§ 31 odst. 3) lze uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení. Jiné nároky lze uspokojit jen podle pravomocného rozvrhového usnesení.

28. Podle ustanovení § 31 odst. 3 zákona o konkursu a vyrovnání pracovními nároky jsou

- a) mzdové (platové) nároky úpadcových zaměstnanců a jejich odměna za pracovní pohotovost,
- b) odměny z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr,
- c) nároky úpadcových zaměstnanců na náhradu mzdy za dovolenou, za svátek a při překážkách v práci,
- d) nároky úpadcových zaměstnanců z titulu převedení mzdových nároků úpadcových zaměstnanců úpadci na smluvním základě,
- e) odstupné úpadcových zaměstnanců poskytované při skončení pracovního poměru,
- f) hmotné zabezpečení poskytované úpadcovým zaměstnancům podle zvláštních předpisů,
- g) nároky na náhradu mzdy při neplatném rozvázání pracovního poměru,
- h) náhrady cestovních, stěhovacích a jiných výdajů, které vznikly úpadcovým zaměstnancům při plnění pracovních povinností,
- ch) náhrady příslušející úpadcovým zaměstnancům za opotřebení vlastního nářadí, zařízení a předmětů potřebných pro výkon práce,
- i) splátky náhrad za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity, není-li hrazena jinak, a nároky na náhradu nákladů na výživu pozůstalých, jde-li o náklady poskytované v souvislosti s pracovním úrazem nebo nemocí z povolání.

29. Podle ustanovení § 31 odst. 4 zákona o konkursu a vyrovnání pracovními nároky podle odstavce 3 písm. a) a b) jsou nároky, které vznikly za poslední tři roky před prohlášením konkursu, jakož i po prohlášení konkursu; pracovními nároky podle

odstavce 3 písm. c) až i) jsou nároky, které vznikly po prohlášení konkursu nebo v měsíci, v němž byl konkurs prohlášen.

30. Zatímco podle právní úpravy obsažené v zákoně o konkursu a vyrovnání – jak vyplývá z výše uvedených ustanovení – byly splátky náhrad za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity „pracovními nároky“, které lze uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení, pouze tehdy, není-li ztráta na výdělků hrazena jinak a jestliže tyto nároky vznikly (staly se splatnými) po prohlášení konkursu nebo v měsíci, v němž byl konkurs prohlášen, a ostatní nároky zaměstnance na náhradu škody vzniklé zaměstnanci pracovním úrazem nebo nemocí z povolání mezi „pracovní nároky“, tedy mezi pohledávky se zvláštním (výlučným) postavením, které lze uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení, zařazeny nebyly, podle právní úpravy obsažené v insolvenčním zákoně jsou pracovněprávní pohledávky dlužníkových zaměstnanců, pokud zákon ohledně některých z nich nestanoví jinak, tzv. pohledávkami postavenými na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou [§ 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona], které se podle ustanovení § 169 odst. 2 insolvenčního zákona (není-li stanoveno jinak) uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku.

č. 42

31. Insolvenční zákon tedy (na rozdíl od zákona o konkursu a vyrovnání) neobsahuje taxativní výčet „pracovních nároků“, které mají zvláštní (výlučné) postavení, ale naopak mezi pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou, které se uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku, řadí všechny pracovněprávní pohledávky dlužníkových zaměstnanců, pokud zákon ohledně některých z nich nestanoví jinak. Podle ustanovení § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona ve znění účinném do 19. 7. 2009 byl rozhodný též okamžik vzniku těchto pohledávek, neboť tyto byly redukovány pouze na pracovněprávní pohledávky dlužníkových zaměstnanců, které vznikly v posledních 3 letech před rozhodnutím o úpadku nebo po něm. Od 20. 7. 2009, kdy nabyl účinnosti zákon č. 217/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, však ustanovení § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona toto omezení neobsahuje a okamžik vzniku pracovněprávních pohledávek dlužníkových zaměstnanců již není rozhodný.

32. Insolvenční zákon oproti zákonu o konkursu a vyrovnání rozšířil výčet pohledávek, které mají zvláštní (výlučné) postavení, mimo jiné také o pohledávky věřitelů na náhradu škody způsobené na zdraví. Podle ustanovení § 169 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona jsou rovněž tyto pohledávky pohledávkami postavenými na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou. Specifické postavení pohledávek postavených na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou se přitom v insolvenčním zákoně projevuje i zvláštní úpravou jejich uplatňování.

33. Podle ustanovení § 203 odst. 1 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2013 se pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim postavené na roveň uplatňují vůči insolvenčnímu správci pořadem práva tak, jako by insolvenční správce byl v nich dlužníkem.

Podle ustanovení § 203 odst. 2 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2013 neuplatní-li dlužníkův zaměstnanec pracovněprávní pohledávku uvedenou v § 169 odst. 1 písm. a) v jiné výši, pokládá se jeho pohledávka za uplatněnou ve výši vyplývající z účetnictví dlužníka nebo z evidence vedené podle zvláštního právního předpisu.

Podle ustanovení § 203 odst. 3 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2013 insolvenční správce uspokojí pohledávky podle odstavce 1 z majetkové podstaty.

Podle ustanovení § 203 odst. 4 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2013 neuspokojí-li insolvenční správce pohledávky podle odstavce 1 v plné výši a včas, může se věřitel domáhat jejich splnění žalobou podanou proti insolvenčnímu správci; nejde o incidenční spor. Náklady, které v tomto sporu vznikly insolvenčnímu správci, se hradí z majetkové podstaty, pokud nevznikly zaviněním správce nebo náhodou, která se mu přihodila.

Podle ustanovení § 203 odst. 5 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2013 po právní moci rozhodnutí o žalobě podle odstavce 4 určí lhůtu k uspokojení přisouzené pohledávky a jejího příslušenství svým rozhodnutím insolvenční soud; současně rozhodne, která část majetkové podstaty může být použita k uspokojení. Učiní tak jen na návrh oprávněné osoby nebo insolvenčního správce, kterým se rozhodnutí, proti němuž není odvolání přípustné, doručuje, a to zvlášť.

č. 42

34. Od 1. 1. 2014, kdy nabyl účinnosti zákon č. 294/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, pak došlo v ustanovení § 203 insolvenčního zákona ke změně v označení osoby, vůči níž se pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim postavené na roveň uplatňují. Podle ustanovení § 203 odst. 1 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014 pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim postavené na roveň se uplatňují písemně vůči „osobě s dispozičními oprávněními“; o uplatnění takové pohledávky věřitel současně vždy vyrozumí insolvenčního správce; náležitosti tohoto vyrozumění stanoví prováděcí právní předpis. Osoba s dispozičními oprávněními pohledávky podle ustanovení § 203 odst. 1 uspokojí z majetkové podstaty (srov. ustanovení § 203 odst. 3 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014). Neuspokojí-li osoba s dispozičními oprávněními pohledávky podle ustanovení § 203 odst. 1 v plné výši a včas, může se věřitel domáhat jejich splnění žalobou podanou proti osobě s dispozičními oprávněními (srov. ustanovení § 203 odst. 4 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014). Po právní moci rozhodnutí o žalobě podle odstavce 4 určí lhůtu k uspokojení přisouzené pohledávky a jejího příslušenství svým rozhodnutím insolvenční soud; současně rozhodne, která část majetkové podstaty může být použita k uspokojení. Učiní tak jen na návrh oprávněné osoby nebo osoby s dispozičními oprávněními, kterým se rozhodnutí, proti němuž není odvolání přípustné, doručuje, a to zvlášť (srov. ustanovení § 203 odst. 5 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014).

35. Kdo je v jednotlivých fázích insolvenčního řízení osobou s dispozičními oprávněními, pak stanoví § 229 odst. 3 insolvenčního zákona, přičemž podle ustanovení § 229 odst. 3 písm. c) insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014 nestanoví-li tento zákon

jinak, je ve vztahu k majetkové podstatě osobou s dispozičními oprávněními insolvenční správce v době od prohlášení konkursu.

36. Podle ustanovení § 248 odst. 1 insolvenčního zákona dlužníkovi věřitelé mohou po prohlášení konkursu svá práva uplatnit jen způsobem a za podmínek stanovených tímto zákonem; to platí i pro ty věřitele, kteří se nestali účastníky insolvenčního řízení.

37. Z uvedeného vyplývá, že byl-li na majetek zaměstnavatele prohlášen konkurs, je podle právní úpravy obsažené v insolvenčním zákoně (účinném od 1. 1. 2008) osobou, vůči níž se uplatňují pohledávky zaměstnance na náhradu škody vzniklé zaměstnanci pracovním úrazem nebo nemocí z povolání (jakožto pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou), insolvenční správce, a nikoliv dlužník (zaměstnavatel, na jehož majetek byl prohlášen konkurs). Na tom nic nemění ani skutečnost, že zaměstnavatel má z titulu zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání i v době po prohlášení konkursu právo, aby za něj příslušná pojišťovna nahradila škodu, která vznikla zaměstnanci při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, v rozsahu, v jakém za ni zaměstnavatel odpovídá podle zákoníku práce. Tato skutečnost znamená (jen), že zdrojem uspokojení pohledávky zaměstnance na náhradu škody vzniklé mu pracovním úrazem (nemocí z povolání) bude pojistné plnění příslušné pojišťovny, a to i v případě, že insolvenční správce uspokojí tuto pohledávku zaměstnance přímo z majetkové podstaty dlužníka (zaměstnavatele), neboť v takovém případě je příslušná pojišťovna povinna vydat do majetkové podstaty to, co by jinak plnila poškozenému zaměstnanci (srov. § 5 odst. 2 vyhlášky č. 125/1993 Sb.). Smysl právní úpravy zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, kterým je, aby poškozenému zaměstnanci byla tímto způsobem zajištěna náhrada škody i v případě platební neschopnosti zaměstnavatele (srov. též čl. 11 Úmluvy Mezinárodní organizace práce o odškodnění pracovních úrazů č. 17 ze dne 10. 6. 1925, uveřejněné sdělením Federálního ministerstva zahraničních věcí pod č. 437/1990 Sb.), je zachován i tehdy, když osobou, vůči níž se uplatňují pohledávky zaměstnance na náhradu škody vzniklé zaměstnanci pracovním úrazem (nemocí z povolání), není sám zaměstnavatel, na jehož majetek byl prohlášen konkurs, nýbrž jeho insolvenční správce, který zajišťuje uspokojení těchto pohledávek zaměstnance prostřednictvím plnění příslušné pojišťovny nebo přímo z majetkové podstaty, do které je následně pojistné plnění vydáno.

38. Insolvenční zákon (ani jiný právní předpis) nestanoví zvláštní způsob uplatňování pohledávek zaměstnanců na náhradu škody vzniklé pracovním úrazem, který by byl odlišný od způsobu uplatňování ostatních pohledávek postavených na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou; pro takový zvláštní způsob jejich uplatňování (odlišný od uplatňování ostatních pohledávek postavených na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou) ostatně ani není žádný rozumný důvod. Zaměstnavatel v situaci dlužníka, jehož úpadek je řešen konkursem, nemůže pohledávku zaměstnance na náhradu škody vzniklé pracovním úrazem uspokojit, neboť mu nepřísluší právo nakládat s majetkovou podstatou, a tedy ani výkon práv a povinností zaměstnavatele ohledně zaměstnanců dlužníka, k němuž patří též plnění pracovněprávních pohledávek dlužnických zaměstnanců postavených na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou podle ustanovení § 169 insolvenčního zákona [srov. § 228 písm. f)

a § 229 odst. 3 písm. c) insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014], a nelze ani očekávat, že zaměstnavatel v takové situaci bude činit kroky k uspokojení pohledávky zaměstnance prostřednictvím pojistného plnění příslušné pojišťovny a poskytovat v tomto směru součinnost předpokládanou vyhláškou č. 125/1993 Sb. [srov. zejména § 8 písm. b) bod 2 této vyhlášky]. Rozumný důvod nemá ani účast zaměstnavatele, na jehož majetek byl prohlášen konkurs, jako žalovaného v řízení o žalobě, kterou se zaměstnanec domáhá splnění své pohledávky na náhradu škody vzniklé pracovním úrazem (nemocí z povolání), jež bývá často jen formální (zaměstnavatel se např. nepřihlašuje do své datové schránky, a proto mu soud doručuje písemnosti jen za pomoci tzv. fikce doručení, nebo ani nemá – jak je tomu i v projednávané věci – statutární orgán, a proto mu musí být ustanoven opatrovník); taková účast zaměstnavatele zpravidla nemůže přispět k naplnění smyslu a účelu občanského soudního řízení vyjádřeného v ustanovení § 6 o. s. ř.

39. Nejvyšší soud České republiky z uvedených důvodů dospěl k závěru, že pasivně věcně legitimován v řízení o náhradu škody vzniklé zaměstnanci pracovním úrazem je v případě, že byl na majetek zaměstnavatele prohlášen konkurs, insolvenční správce, a nikoliv dlužník (zaměstnavatel, na jehož majetek byl prohlášen konkurs).

40. V projednávané věci odvolací soud – veden nesprávnými právními názory, že „okresní soud správně vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího soudu, dle které v případě, že náhradu škody, která vznikla zaměstnanci z důvodu pracovního úrazu či nemoci z povolání (tj. náhradu za ztrátu na výdělku, bolest, ztížení společenského uplatnění, účelně vynaložené náklady spojené s léčením a věcnou škodu), hradí za zaměstnavatele pojišťovna, není nárok zaměstnance na náhradu této škody pracovním právem ve smyslu § 31 odst. 3 písm. i) a § 31 odst. 4 zákona o konkursu a vyrovnání, neboť prohlášením konkursu na majetek zaměstnavatele není dotčena povinnost pojišťovny k náhradě škody, a tento nárok zaměstnance tudíž není hrazen z konkursní podstaty zaměstnavatele jakožto úpadce“, že „neshledal důvodu, aby tato judikatura Nejvyššího soudu, ačkoli byla přijata za účinnosti zákona o konkursu a vyrovnání, nemohla být použitelná na danou věc i za účinnosti insolvenčního zákona“, neboť „podstata právního názoru vyjádřeného Nejvyšším soudem zůstává stejná a insolvenční zákon tuto problematiku žádným způsobem dál neposunul“, tuto judikaturu nepřekonal a „postavení insolvenčního správce i jeho práva a povinnosti související s dispozičním oprávněním k majetkové podstatě jsou v tomto směru upravena shodně“ – dospěl k závěru, že jelikož nároky na náhradu škody „způsobené žalobci z důvodu pracovního úrazu“ uplatňované žalobcem hradí pojišťovna, „logicky“ nemohou být hrazeny z majetkové podstaty žalovaného 2) podle § 203 odst. 3 insolvenčního zákona, tudíž je nelze uplatnit vůči insolvenční správce [žalované 1]) podle § 203 odst. 1 insolvenčního zákona, která má dispoziční oprávnění k majetkové podstatě žalovaného 2) podle § 229 odst. 3 písm. b) insolvenčního zákona, a „nejedná se o pracovní právní pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou“ podle § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona, a že žalovaná 1) není ve vztahu k nárokům žalobce na náhradu škody vzniklé v důsledku pracovního úrazu pasivně věcně legitimovaná a tyto nároky může žalobce uplatňovat pouze vůči žalovanému 2), kterého odvolací soud ve vztahu k nárokům na náhradu škody vzniklé v důsledku pracovního úrazu považuje za pasivně věcně legitimovaného.

41. Vychází z těchto svých právních závěrů, které – jak vyplývá z výše uvedeného – nejsou správné, se pak odvolací soud vůči žalované 1), u níž měl za to, že ve vztahu k nárokům na náhradu škody vzniklé žalobci pracovním úrazem není pasivně věcně legitimovaná, řádně nezabýval otázkou promlčení žalobcem uplatněných nároků na náhradu škody ani otázkou vzniku nároku žalobce na náhradu za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity (a popřípadě otázkou její výše). Řešením těchto otázek se odvolací soud naopak (nadbytečně) zabýval ve vztahu k žalovanému 2), který ve věci není pasivně věcně legitimován.

42. Z uvedeného vyplývá, že v části, v níž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu, v němž byla žaloba zamítnuta vůči žalované 1) co do 623 925,20 Kč s úroky z prodlení a co do „peněžitého důchodu (renty)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 11. 2014, není rozsudek odvolacího soudu správný. Protože nejsou podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání a ani pro změnu rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud České republiky rozsudek odvolacího soudu v této části (včetně doplňujícího usnesení ze dne 28. 11. 2019 č. j. 14 Co 115/2019-271 obsahujícího akcesorické výroky o náhradě nákladů řízení) zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl v uvedené části zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky rovněž toto rozhodnutí v části, v níž byla žaloba zamítnuta vůči žalované 1) co do 623 925,20 Kč s úroky z prodlení a co do „peněžitého důchodu (renty)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 11. 2014, a v akcesorickém výroku o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 1) a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně (Okresnímu soudu v Ústí nad Labem) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

č. 43

č. 43

Lékařský posudek vydaný poskytovatelem pracovnělékařských služeb a rozhodnutí příslušného správního orgánu, který lékařský posudek přezkoumává, nelze ani za právní úpravy účinné od 1. 11. 2017 považovat za rozhodnutí, z něhož by mohl soud bez dalšího vycházet v občanském soudním řízení ve smyslu ustanovení § 135 odst. 2 o. s. ř.

Výpověď z pracovního poměru

§ 18 a § 52 písm. e) zákona č. 262/2006 Sb. ve znění do 30. 6. 2019, § 555 odst. 1 o. z., § 556 o. z., § 557 o. z., § 47 odst. 4 zákona č. 373/2011 Sb.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2021, sp. zn. 21 Cdo 1096/2021, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.1096.2021.1

Nejvyšší soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 11. 2020, č. j. 16 Co 168/2020-75, a rozsudek Okresního soudu v Opavě ze dne 30. 6. 2020, č. j. 37 C 249/2019-50, a věc vrátil Okresnímu soudu v Opavě k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Dopisem ze dne 9. 5. 2019 žalovaná sdělila žalobkyni, že jí dává výpověď z pracovního poměru podle § 52 písm. e) zákoníku práce, neboť podle lékařského posudku vydaného dne 7. 5. 2019 zařízením pracovně lékařských služeb pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilosti konat dále dosavadní práci.

2. Žalobkyně se domáhala, aby bylo určeno, že uvedená výpověď z pracovního poměru je neplatná. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že u žalované pracovala na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 2. 2000, že důvodem zdravotních problémů žalobkyně byl pracovní úraz, který u žalované utrpěla, a proto měl být výpovědní důvod podle ustanovení § 52 písm. d) zákoníku práce. V době, kdy jí byla dána výpověď, neměla žalovaná k dispozici žádný platný lékařský posudek se závěrem, že by pozbyla zdravotní způsobilost k práci z jakéhokoliv důvodu.

3. Žalovaná navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Uvedla, že z lékařského posudku ze dne 7. 5. 2019 jednoznačně vyplývá, že žalobkyně ztratila způsobilost k výkonu její dosavadní práce, tedy zákonná překážka bránící řádnému plnění pracovních povinností. Podle žalované není tvrzení žalobkyně, že důvodem ztráty její pracovní způsobilosti byl pracovní úraz, pravdivé, neboť tato skutečnost z lékařského posudku nevyplývá.

4. Okresní soud v Opavě rozsudkem ze dne 30. 6. 2020, č. j. 37 C 249/2019-50, určil, že výpověď žalované ze dne 9. 5. 2019 adresovaná žalobkyni je neplatná, a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 13.200 Kč k rukám advokátky JUDr. A. F. Dovodil, že žalovaná svou výpověď podle § 52 písm. e) zákoníku práce ze dne 9. 5. 2019 opřela o lékařský posudek ze dne 7. 5. 2019, ze kterého příčina dlouhodobé zdravotní nezpůsobilosti žalobkyně konat dosavadní práci není patrná, není zjevné, zda příčinou je obecné onemocnění, anebo jde o důsledek předchozího pracovního úrazu, který žalobkyně utrpěla dne 22. 5. 2018. Ke dni udělení výpovědi (9. 5. 2019) žalovaná neměla najisto postaven skutečný důvod zdravotní nezpůsobilosti žalobkyně a výpověď proto platně udělit nemohla. Soud se neztotožnil s názorem vyjádřeným v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1804/2015. V okamžiku podání výpovědi nemohla mít žalovaná ani postaveno na jisto, zda je žalobkyně zcela zdravotně nezpůsobilá k práci, anebo nezpůsobilá s omezeními plynoucími z lékařského posudku ze dne 24. 2. 2019. Tento posudek nechala žalovaná sama přezkoumat, z ničeho však neplyne, že by byl zrušen, lze tak dovodit, že ke dni 9. 5. 2019 existovaly pro žalovanou dva vzájemně rozporné lékařské posudky. Žalovaná měla proto mít pochybnosti o tom, zda jsou vůbec dány důvody pro výpověď, a měla činit další kroky k vyjasnění tohoto důvodu.

5. K odvolání žalované Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 25. 11. 2020, č. j. 16 Co 168/2020-75, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (výrok I.) a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení 2.800 Kč k rukám advokátky JUDr. A. F. (výrok II.). Dovodil, že odvolává-li se zaměstnavatel

ve výpovědi z pracovního poměru na lékařský posudek, pak musí být také v lékařském posudku výslovně uvedeno nebo z něho musí bez pochybností vyplývat, co bylo příčinnou zdravotní nezpůsobilosti zaměstnance dále konat dosavadní práci [zda jsou to okolnosti uvedené v ustanovení § 52 písm. d), nebo v ustanovení § 52 písm. e) zákoníku práce]. Uvedl, že lze souhlasit s názorem žalované, že podle rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1804/2015 ze dne 29. 1. 2016 ode dne 1. 4. 2012 lékařský posudek nestanoví autoritativně, že by posuzovaný zaměstnanec pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost, neboť poskytuje zaměstnanci, zaměstnavateli i soudům pouze nezávazné „dobrozdání“ o zdravotním stavu zaměstnance z hlediska jeho zdravotní způsobilosti k práci. Soud může v řízení o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru výpovědi vycházet jen z lékařského posudku pouze tehdy, má-li všechny stanovené náležitosti, a jestliže za řízení nevznikly žádné pochybnosti o jejich správnosti, v případě, že lékařský posudek nebude obsahovat všechny náležitosti nebo bude neurčitý anebo z postojů účastníků či z jiných důvodů se objeví potřeba objasnit zdravotní stav zaměstnance a příčiny jeho poškození, je třeba v příslušném soudním řízení otázku, zda pozbyl zaměstnanec zdravotní způsobilost, vyřešit dokazováním, provedeným zejména prostřednictvím znaleckých posudků. Žalovaná ale pominula novelu zákona o specifických zdravotních službách účinnou od 1. 11. 2017, z níž lze dovodit, že lékařský posudek již není toliko „dobrozdáním o zdravotním stavu posuzované osoby“ a že k případnému zjišťování je možné přistoupit až tehdy, pokud výpověď má formální náležitosti. Odvolací soud dospěl k závěru, že výpověď, která byla dána žalobkyni z pracovního poměru podle § 52 písm. e) zákoníku práce, tyto náležitosti nesplňuje, protože z lékařského posudku ze dne 7. 5. 2019, který byl podkladem pro tuto výpověď, důvod zdravotní nezpůsobilosti žalobkyně dlouhodobě konat dosavadní práci nevyplývá. Výpověď daná žalobkyni dne 9. 5. 2019 je proto neplatná.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Namítá, že odvolací soud nesprávně posoudil předpoklady pro podání výpovědi z pracovního poměru podle § 52 písm. e) zákoníku práce vzhledem k právní úpravě posudkové péče a lékařských posudků účinné od 1. 4. 2012 a v důsledku toho nesprávně posoudil neplatnost výpovědi podle § 50 odst. 4 zákoníku práce ve vztahu k lékařskému posudku, když nesprávně dovodil, že výpověď žalované nesplňuje zákonné náležitosti, protože z lékařského posudku, který byl podkladem pro výpověď, nevyplývá důvod zdravotní nezpůsobilosti žalobkyně dlouhodobě konat dosavadní práci. Žádný předpis přitom nestanoví, že lékařský posudek, který je podkladem k výpovědi, musí určit příčinu dlouhodobé zdravotní nezpůsobilosti zaměstnance. Důvod výpovědi z pracovního poměru byl uveden ve výpovědi zcela určitě a reflektuje důvod precizovaný v ustanovení § 52 písm. e) zákoníku práce. Podle dovolatelky z lékařského posudku ze dne 7. 5. 2019 jednoznačně vyplývá, že žalobkyně ztratila způsobilost k výkonu jejího stávajícího zaměstnání, tedy vyvstala zákonná překážka bránící žalobkyni v plnění pracovních povinností a v lékařském posudku nebylo uvedeno, že by žalobkyně nebyla schopna konat práci pro pracovní úraz. Otázka, jaké jsou z hlediska zdravotního stavu zaměstnance předpoklady pro dání výpovědi podle § 52 písm. e) zákoníku práce, nebyla vyřešena v souladu se závěry uvedenými v rozhodnutích Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1804/2015 ze dne 29. 1. 2016

a sp. zn. 21 Cdo 5557/2015 ze dne 11. 7. 2016. Podle judikatury Nejvyššího soudu výpověď z pracovního poměru ve smyslu § 52 písm. e) zákoníku práce není neplatným úkonem jen proto, že zaměstnavatel přistoupil k výpovědi pro dlouhodobou zdravotní nezpůsobilost zaměstnance, aniž by měl rozvázání pracovního poměru podložené (řádným a účinným) lékařským posudkem, soud může shledat výpověď neplatnou, jen jestliže zaměstnavatel neprokáže, že zaměstnanec pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost k práci (21 Cdo 4972/2015 nebo 21 Cdo 1276/2016). Soudy postupovaly nesprávně, když pro nadbytečnost neprovedly další navržený důkaz žalovanou, znalecký posudek k posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Dovolatelka namítá, že existuje nesoulad mezi judikaturou Nejvyššího soudu ohledně závaznosti lékařského posudku a obsahu lékařského posudku (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 224/2013), kdy se požaduje uvedení příčiny nezpůsobilosti zaměstnance dále konat dosavadní práci, avšak ze zákona o specifických zdravotních službách jasně vyplývá, že není povinností poskytovatele svůj závěr o příčině vydat, a uvedení příčiny v posudku nepožaduje ani zákoník práce. Judikatura dovolacího soudu ale umožňuje žalované, aby v řízení před soudem prokázala, že žalobkyně skutečně zdravotní způsobilost k výkonu práce pozbyla. Žalovaná navrhl, aby dovolací soud rozsudky soudů obou stupňů zrušil a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

III.

Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) projednal dovolání žalované podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

8. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

9. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

10. Dovolatelka výslovně napadla rozsudek odvolacího soudu ve výroku I., jímž odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně taktéž ve výroku o náhradě nákladů řízení. Nejvyšší soud v této části dovolání podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl, protože směřuje proti výroku, proti němuž není dovolání přípustné [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

11. Dovolání je přípustné pro řešení otázky výkladu právního jednání zaměstnavatele, učiněného po dni 31. 12. 2013, kterou odvolací soud vyřešil v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu, a pro řešení otázky významu změny právní úpravy

přezkumu lékařských posudků vydaných podle zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, příslušným správním orgánem po dni 31. 10. 2017, která doposud v rozhodovací praxi dovolacího soudu nebyla vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

12. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání je důvodné.

13. Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k tomu, že se žalobkyně domáhá určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, která jí byla doručena dne 9. 5. 2019 – podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů účinném do 30. 6. 2019 (dále jen „zák. práce“) a subsidiárně též (srov. § 4 zák. práce) podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „o. z.“) a podle zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění účinném od 1. 11. 2017, tedy poté, co nabyl účinnosti zákon č. 202/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon o specifických zdrav. službách“).

14. Právní jednání se posuzuje podle svého obsahu (§ 555 odst. 1 o. z.). Každý projev vůle (výslovný nebo konkludentní) se vykládá podle úmyslu (záměru) jednajícího, jestliže druhá strana takový úmysl (záměr) poznala nebo o něm musela vědět; není-li možné zjistit úmysl (záměr) jednajícího, přisuzuje se jednajícímu v projevu vůle takový úmysl (záměr), jaký by mu zpravidla přikládala (rozumí se v dobré víře a v souladu s dobrými mravy) osoba v postavení toho, jemuž je projev vůle určen (srov. § 556 odst. 1 o. z.). Kromě úmyslu (záměru) jednajícího (ve zjištěné nebo přisouzené podobě) se při výkladu projevu vůle přihlíží také k „praxi zavedené mezi stranami v právním styku“, k tomu, co projevu vůle předcházelo, a k tomu, jak strany daly následně najevo, jaký obsah a význam projevu vůle přikládají (srov. § 556 odst. 2 o. z.). Byl-li při výslovném projevu vůle použit výraz, který sám o sobě připouští různý výklad, a nepodaří-li se výše uvedeným postupem vyjasnit projev vůle, měl by se podle ustanovení § 557 o. z. vyložit „k tíži toho, kdo výrazu použil jako první“. Pro oblast pracovněprávních vztahů však z ustanovení § 18 zák. práce vyplývá, že se použije „výklad pro zaměstnance nejpříznivější“ a že se tedy ustanovení § 557 o. z. v pracovněprávních vztazích nepoužije; výraz, který připouští různý výklad, se proto ve smyslu ustanovení § 18 zák. práce vyloží (z hlediska obsahu a významu právního jednání v pracovněprávních vztazích) způsobem, který je co nejpříznivější pro zaměstnance. Výklad projevu vůle může směřovat jen k objasnění jeho obsahu, tedy ke zjištění toho, co bylo skutečně projevováno. Pomocí výkladu projevu vůle nelze „nahrazovat“ nebo „doplňovat“ vůli, kterou zaměstnanec nebo zaměstnavatel (popřípadě jiný subjekt pracovněprávních vztahů) neměl nebo kterou sice měl, ale neprojevil ji. Výkladem projevu vůle není dovoleno ani měnit smysl jinak jasného pracovněprávního jednání (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2017, sp. zn. 21 Cdo 3480/2016 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. 21 Cdo 5281/2016).

15. Na rozdíl od právní úpravy v předchozím občanském zákoníku [zákoně č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31. 12. 2013 (dále též „obč. zák.“)], podle níž bylo třeba právní úkony vyjádřené slovy vykládat nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem (srov. ustanovení § 35 odst. 2 obč. zák.), a ve vztahu k níž dovolací soud ve své ustálené judikatuře dovodil, že podmínkou pro přihlídnutí k vůli účastníků je to, aby nebyla v rozporu s tím, co plyne z jazykového vyjádření úkonu (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 1998, sp. zn. 25 Cdo 1650/98, který byl uveřejněn v časopise Právní rozhledy, č. 7, roč. 1999, s. 386, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1116/2001), právní úprava v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, účinném od 1. 1. 2014, opouští – jak vyplývá i z důvodové zprávy k tomuto zákonu – důraz na formální hledisko projevu, typický pro předchozí občanský zákoník (srov. zejména ustanovení § 35 odst. 2 obč. zák.), a klade větší důraz na hledisko skutečné vůle jednajících osob. Základním hlediskem pro výklad právního jednání je tedy podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2014 úmysl jednajícího (popřípadě – u vícestranných právních jednání – společný úmysl jednajících stran), byl-li takový úmysl druhé straně (adresátovi projevu vůle) znám, anebo musela-li (musel-li) o něm vědět. Při zjišťování tohoto úmyslu je třeba vycházet z hledisek uvedených v ustanovení § 556 odst. 2 o. z. a přihlídnout též k praxi zavedené mezi stranami v právním styku, k tomu, co právnímu jednání předcházelo, i k tomu, jak strany následně daly najevo, jaký obsah a význam právnímu jednání přiřkládají. Teprve v případě, že ani za použití uvedených výkladových pravidel nelze zjistit úmysl jednajícího, se uplatní objektivní metoda interpretace a projevu vůle se přisuzuje význam, jaký by mu zpravidla přiřkládala osoba v postavení toho, jemuž je projev vůle určen (srov. již uvedený rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. 21 Cdo 5281/2016).

16. Pakliže bylo v projednávané věci zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu – jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. – nepodléhá), že obsahem přezkoumávané výpovědi z pracovního poměru ze dne 9. 5. 2019 bylo mimo jiné, že „... dává výpověď z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. e) zák. práce...“ s odůvodněním, že „...podle lékařského posudku ...(žalobkyně, pozn. dovolacího soudu) ...pozbyla vzhledem ke svému zdravotnímu stavu dlouhodobě způsobilost konat dosavadní práci...“, je nutno dospět k závěru, že z hlediska výkladových pravidel pro právní jednání, vyložených výše, nelze mít žádné pochybnosti o tom, jaký byl úmysl jednajícího (zaměstnavatele) a že tento úmysl musel být adresátu tohoto právního jednání (již s ohledem na vlastní obsah výpovědi) rozpoznatelný, resp. s ohledem na okolnosti případu (zejména okolnost odmítnutí převzetí lékařského posudku, na který je ve výpovědi poukazováno) znám. Závěr odvolacího soudu, že „...výpověď nespĺňuje formální náležitosti stanovené v ustanovení § 50 odst. 4 zák. práce...“, tak správný není; odkaz odvolacího soudu na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2013, sp. zn. 21 Cdo 224/2013, není případný, neboť uvedený rozsudek řeší problematiku určitosti výpovědi z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. e) zák. práce podle právní úpravy platné a účinné před 1. 4. 2012, tedy před tím, než nabyl účinnosti zákon č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, resp. před 1. 1. 2014, tedy před tím, než nabyl

účinnosti zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který, jak již bylo výše uvedeno, změnil pravidla pro výklad právního jednání (dříve právních úkonů).

17. Zbývá posoudit správnost závěru odvolacího soudu, že „...lékařský posudek již není toliko dobrozdáním (rozuměno po účinnosti zákona č. 202/2017 Sb.)...“, vyjádřeného v bodě 14. odůvodnění jeho rozhodnutí.

18. Odvolací soud správně uvádí, že ke dni 1. 11. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 202/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, který mimo jiné nově upravil problematiku přezkumu lékařských posudků (srov. ustanovení § 47 odst. 2, odst. 4 zákona o specifických zdrav. službách, kdy nově se na přezkum těchto posudků nepoužije ustanovení části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, o přezkumu vyjádření, osvědčení, ověření nebo sdělení). Je tak nezbytné posoudit, zda nová právní úprava vynucuje jiný náhled na charakter a význam lékařských posudků, vydaných podle tohoto zákona, ve vztahu k právnímu jednání v pracovněprávních vztazích; jinak řečeno, zda ve světle této úpravy obstojí dosavadní judikturní závěry k této otázce, reprezentované (jak správně poukazuje dovolatelka) zejména rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2016, sp. zn. 21 Cdo 1804/2015, který byl uveřejněn pod číslem 42/2017 Sb. rozh. obč.

č. 43

19. Smysl a účel změny zákonné úpravy vyjádřený v důvodové zprávě k uvedenému zákonu odpověď na položenou otázku přesvědčivě neposkytuje. Uvedený zdroj k této problematice pouze uvádí, že „.../V/ zájmu zajištění jednotného postupu praxe se upřesňuje forma, která se použije v případě postupu příslušného správního orgánu podle ustanovení § 47 odst. 2. S ohledem na charakter výstupu podle uvedeného ustanovení byla jako nevhodnější zvolena forma rozhodnutí. Dosavadní právní úprava odkazující na využití části čtvrté vedla k nejednotnému postupu praxe a nejasnostem, jak přistoupit k formě "výstupu" správního orgánu podle § 47 odst. 2. Proto v zájmu zajištění jednotné aplikace se upřesňuje, že v případě přezkoumání lékařského posudku správním orgánem se vydává rozhodnutí, přičemž se použije správní řád, pokud zákon o specifických zdravotních službách nestanoví jinak. Proti rozhodnutí správního orgánu podle § 47 odst. 2 zákona se nebude možné odvolat. Vyloučením možnosti odvolání se nezakládá nový stav, neboť podle § 47 odst. 5 byla vyloučena možnost podat další návrh na přezkoumání lékařského posudku potvrzeného nebo zrušeného správním orgánem podle § 47 odst. 2. K tomu se upřesňuje, že samotné vydání lékařského posudku poskytovatelem zdravotních služeb je třeba považovat za úkon prvoinstančního charakteru, který je v případě podání žádosti o přezkoumání posudku možný za určitých podmínek v autoremeduře modifikovat. Pokud poskytovatel návrhu na přezkoumání lékařského posudku, který vydal, nevyhoví, návrh postupuje příslušnému správnímu orgánu. Ten pak bude podle nové právní úpravy postupovat v rámci správního řízení...“ (srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 202/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, Poslanecká sněmovna Parlamentu, rok 2016, sněmovní tisk č. 874/0). Z důvodové zprávy tak pouze vyplývá, že hlavním účelem novely bylo sjednocení nejednotné praxe správních orgánů v rozhodování o přezkumu; vztah k významu posudků pro právní jednání v pracovněprávních vztazích neřeší.

20. Z hlediska historické metody výkladu je možno poukázat na to, že řešení problematiky vztahu lékařských posudků a pracovněprávního jednání činilo potíže již v minulosti, za úpravy obsažené v zákoně č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu (srov. ustanovení § 77b uvedeného zákona); na nejednotnost rozhodování zejména Nejvyššího správního soudu poukázal Ústavní soud v nálezu ze dne 18. 4. 2007, sp. zn. IV. ÚS 613/06, který byl uveřejněn ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod publikačním číslem 68/2007. Na podkladě tohoto nálezu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 9. 2007, sp. zn. 4 Ads 81/2005, který byl uveřejněn ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod publikačním číslem 1554/2008, vyslovil závěr, že „.../Ú/kon krajského úřadu, kterým byl přezkoumán (§ 77a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu) posudek lékaře závodní preventivní péče o zdravotní způsobilosti k práci pro účely § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Takový úkon je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu...“; tento závěr byl aprobován v nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08, který byl uveřejněn ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod publikačním číslem 155/2008, a ve kterém byla mimo jiné vyjádřena myšlenka, že „.../P/osudek vydaný zařízením závodní preventivní péče o způsobilosti k práci určitého zaměstnance není aktem vrchnostenského orgánu nadaného právem rozhodovat o právech a povinnostech, ale jde o odborné stanovisko lékaře, který zákonem předvídaným a vyžadovaným způsobem poskytuje součinnost zaměstnavateli. Ten je pak teprve tím, kdo na podkladě zjištění a závěrů lékaře činí konkrétní úkony v rámci pracovněprávního vztahu, kterými zasahuje právní sféru zaměstnance. Podle názoru Ústavního soudu je posudek o zdravotním stavu souhrnem medicínských či biofyzikálních zjištění, k nimž dospěje posuzující lékař použitím exaktních přírodovědeckých metod. Tato činnost nemá nic společného s výkladem obecné právní normy a její následnou aplikací na zjištěný faktický stav. Jako rozhodnutí lze posudek vnímat jen v nejobecnějším smyslu tohoto slova, tedy že lékař při posuzování zdravotního stavu volí (rozhoduje) mezi tím, zda aktuální zdravotní stav zaměstnance umožňuje vykonávat dosavadní práci či nikoliv. Jinak platí, že o zdravotním stavu se nerozhoduje, ten se zjišťuje. Navíc zdravotní stav je nepochybně veličinou proměnnou...“. Tato myšlenka se pak stala určující pro novou právní úpravu charakteru lékařských posudků v zákoně o specifických zdravotních službách (srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, Poslanecká sněmovna Parlamentu, rok 2011, sněmovní tisk č. 407/0), jakož i následnou judikaturu Nejvyššího soudu (srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2016, sp. zn. 21 Cdo 1804/2015).

21. Zákon č. 202/2017 Sb. se tak vrací k právní úpravě, provedené v zákoně č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu; úprava ustanovení § 47 odst. 4 zákona o specifických zdrav. službách doslova převzala úpravu provedenou v minulosti v ustanovení § 77b zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu. Není tak pochyb o tom, že právní názor, vyjádřený v citovaném nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08, se musí uplatnit i na posuzování charakteru posudků vydaných v režimu zákona o specifických zdrav. službách ve znění zákona č. 202/2017 Sb.; právní názor vyjádřený v uvedeném nálezu tak zůstává závazný i ve vztahu k posuzované situaci [k otázce závaznosti nálezů Ústavního soudu, která vyplývá z čl. 89 odst. 2 Ústavy,

v němž se stanoví závaznost vykonatelných rozhodnutí Ústavního soudu pro všechny orgány a osoby, lze poukázat na závěr, že se závaznost netýká jen výroku rozhodnutí, ale též jeho odůvodnění v části obsahující tzv. nosné důvody rozhodnutí, tj. *ratio decidendi* (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. I. ÚS 2219/12, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2014, sp. zn. II. ÚS 2127/14); Ústavní soud zde vyložil, že z čl. 89 odst. 2 Ústavy vyplývá pro obecné soudy povinnost rozhodovat v souladu s právním názorem vysloveným Ústavním soudem v jeho nálezech, tedy povinnost sledovat *ratio decidendi*, tj. vyložené a aplikované nosné právní pravidlo (rozhodovací důvod), o němž se výrok předmětného nálezu opíral, a že nesplnění těchto požadavků představuje porušení čl. 89 odst. 2 Ústavy ve spojení s čl. 1 odst. 1 Ústavy a představuje též porušení subjektivního základního práva dotčené osoby dle čl. 36 odst. 1 Listiny, totiž práva domáhat se stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu; uvedený přístup akceptoval ve své judikatuře i Nejvyšší soud (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2006, sp. zn. 22 Cdo 2205/2005)].

č. 43

22. Nejvyšší správní soud navíc v rozsudku ze dne 23. 10. 2018, sp. zn. 9 As 339/2018, kterým zamítl kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby o přezkumu rozhodnutí krajského úřadu ze dne 15. 3. 2018 o zrušení lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k práci ze dne 6. 11. 2017, tedy rozhodnutí, vydaného již za účinnosti zák. č. 202/2017 Sb. (srovnej čl. II. části I. zák. č. 202/2017 Sb.), zcela odkázal na závěry již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, sp. zn. 4 Ads 81/2005, na který navázal další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. 4 Ads 121/2013, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2016, sp. zn. 21 Cdo 1804/2015. Z uvedeného lze dovodit, že i Nejvyšší správní soud uzavřel (byť z odůvodnění uvedeného rozsudku *expressis verbis* tento závěr nevyplývá), že změna zákona o specifických zdrav. službách na dosavadní soudní praxi ve vztahu k posuzování lékařských posudků, vydaných podle tohoto zákona, ve vztahu k posuzování pracovněprávních jednání, nic nezměnila. Tento závěr je zcela logický a nevyhnutelný, a to již i s ohledem na rozbor, který byl proveden ve vztahu k této problematice ve zmíněných nálezech Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2007, sp. zn. IV. ÚS 613/06, a ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08.

23. Uvedený závěr tak Nejvyšší soud respektuje, neboť konečné posouzení, zda rozhodnutí příslušného správního orgánu o přezkumu lékařského posudku vydaného podle zákona o specifických zdrav. službách lze zařadit mezi rozhodnutí podle ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (v citacích dříve užito, a dále bude užíváno pouze „s. ř. s.“), přísluší pouze Nejvyššímu správnímu soudu (srov. ustanovení § 4 odst. 1, § 12 odst. 1, § 102 a následující s. ř. s., a dále již zmíněný nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08).

24. Pakliže však ani po 31. 10. 2017 (tedy potom, co nabyl účinnosti zákon č. 202/2017 Sb.) nadále nepřichází v úvahu soudní přezkum rozhodnutí příslušného správního orgánu, kterým byl přezkoumán lékařský posudek, není možno takový posudek, resp. rozhodnutí příslušného správního orgánu o jeho přezkumu, považovat za rozhodnutí, z něhož by mohl soud v občanském soudním řízení ve smyslu

ustanovení § 135 odst. 2 o. s. ř. bez dalšího vycházet, neboť „...není aktem vrchnostenského orgánu nadaného právem rozhodovat o právech a povinnostech...“ (srov. závěry dříve citovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08). Znamená to, že i pro právní stav po dni 31. 10. 2017 zůstávají v platnosti závěry Nejvyššího soudu, učiněné v rozsudku ze dne 29. 1. 2016, sp. zn. 21 Cdo 1804/2015.

25. Dovolací soud si je vědom, že komentářová literatura zaujala k této problematice názor opačný [srov. Bělina, M., Drápal, L. a kol.: Zákoník práce. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 313, 314, bod 53. a 61.], avšak při respektu k principu dělby soudní pravomoci, a zejména při vázanosti právním názorem Ústavního soudu, není možno tento názor aprobovat.

26. Z uvedených důvodů dospěl dovolací soud k závěru, že názor odvolacího soudu, že „...lékařský posudek již není toliko dobrozdáním...“, vyjádřený v bodě 14. odůvodnění jeho rozhodnutí, správný není.

27. Protože rozsudek odvolacího soudu není – jak vyplývá z výše uvedeného – správný a protože nejsou dány podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání a ani pro změnu rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud tento rozsudek zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud rovněž toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně (Okresnímu soudu v Opavě) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

28. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný; v novém rozhodnutí o věci rozhodne soud nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení (§ 226 odst. 1 a § 243g odst. 1 část první věty za středníkem a věta druhá o. s. ř.).

č. 44

č. 44

Právo na náhradu hotových výdajů advokáta a odměny za zastupování, které platil advokátu, jehož soud ustanovil opatrovníkem účastníka podle § 29 odst. 4 o. s. ř., má stát ve sporném řízení jen vůči protistraně takového účastníka (nikoli vůči takto zastoupenému účastníku), i to jen za předpokladu že takové protistraně byla uložena náhrada nákladů řízení zastoupenému účastníku.

*Opatrovník procesně právní [Opatrovník], Náklady řízení, Odměna advokáta
§ 29 odst. 4 o. s. ř., § 30 o. s. ř., § 142 o. s. ř., § 149 odst. 2 o. s. ř.*

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2021, sp. zn. 74 Co 18/2021, ECLI:CZ:KSBR:2021:74.CO.18.2021.1

Odvolací soud změnil usnesení soudu prvního stupně ve výrocích o nákladech státu tak, že žádnému z účastníků se povinnost nahradit České republice náklady státu neukládá.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 2. 11. 2020, č. j. 6 C 50/2020-114, uložil Okresní soud ve Vyškově účastníkům zaplatit České republice, na účet Okresního soudu ve Vyškově, náklady zálohované státem, a to žalobci částku 3 526,20 Kč (I. výrok) a žalovanému částku 23 598,40 Kč (II. výrok).

2. Soud vyšel z toho, že žalobce se po žalovaném domáhal zaplacení částky 75 000 Kč s příslušenstvím a soudem ustanovené opatrovnici žalovaného byla přiznána odměna ve výši 27 124,60 Kč. Rozsudkem č. j. 6 C 50/2020-103, vyhlášeným dne 23. 9. 2020, soud řízení částečně zastavil, částečně žalobě vyhověl a v části žalobu zamítl, přičemž v řízení měl žalobce úspěch v rozsahu 87 % a žalovaný v rozsahu 13 %. S odkazem na § 148 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), soud podle úspěchu účastníků uložil žalobci nahradit státu zaplacenou odměnu ustanovené opatrovnice žalovaného v částce 3 526,20 Kč a žalovanému v částce 23 598,40 Kč.

II.

Odvolání a vyjádření k němu

3. Proti usnesení podal dne 18. 11. 2020 žalovaný prostřednictvím opatrovnice odvolání. Namítal, že nákladová povinnost vůči státu se odvíjí od toho, kterému z účastníků vznikne povinnost k náhradě nákladů řízení druhému účastníku. Vzhledem k tomu, že žalovaný podal proti II. a IV. výroku rozsudku odvolání, považoval rozhodnutí soudu za předčasné.

III.

Důvodnost odvolání

4. Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno k tomu oprávněným subjektem (§ 201 o. s. ř.), směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné (§ 201, § 202 o. s. ř.) a bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), v souladu s ustanovením § 212 a § 212a odst. 6 o. s. ř. přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně v mezích, ve kterých se odvolatel přezkoumání rozhodnutí domáhal, a z důvodů, které se týkají toho, co soud prvního stupně řešil ve výroku usnesení, a bez nařízení jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.) dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

5. Z obsahu spisu k předmětu odvolacího řízení odvolací soud zjistil, že návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu, doručeným soudu dne 8. 1. 2020, se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 75 000 Kč s úrokem ve výši 13,65 % ročně od 8. 1. 2009 do zaplacení a se zákonným úrokem z prodlení od 1. 6. 2009 do zaplacení a smluvní pokuty ve výši 2 590 Kč. Usnesením ze dne 10. 6. 2020, č. j. 6 C 50/2020-42 (které nabylo právní moci 14. 7. 2020), soud ustanovil žalovanému jako osobě neznámého pobytu dle § 29 odst. 3 o. s. ř. opatrovnici JUDr. I. V., MBA,

advokátku. Podáním ze dne 7. 9. 2020 vzal žalobce žalobu zpět o částku 6 057 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 1. 6. 2009 do zaplacení a o úrok ve výši 13,65 % ročně z částky 68 943 Kč od 8. 1. 2009 do 20. 3. 2009 s odůvodněním, že při sepisu žaloby nebyly zohledněny dvě zaplacené splátky.

6. Rozsudkem vyhlášeným dne 23. 9. 2020, č. j. 6 C 50/2020-103, soud zastavil řízení o zaplacení částky 6 057 Kč s úrokem ve výši 13,64 % ročně od 8. 1. 2009 do 20. 3. 2009 a se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9,25 % ročně od 1. 6. 2009 do 30. 6. 2009, ve výši 8,5 % ročně od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8 % ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75 % ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5 % ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05 % ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5 % ročně od 1. 1. 2018 do 30. 6. 2018, ve výši 8 % ročně od 1. 7. 2018 do 31. 12. 2018, ve výši 8,75 % ročně od 1. 1. 2019 do 30. 6. 2019, ve výši 9 % ročně od 1. 7. 2019 do 30. 6. 2020, ve výši 7,25 % ročně od 1. 7. 2020 do 23. 9. 2020 a ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou k prvnímu dni každého kalendářního pololetí, v němž prodlení žalovaného trvá, zvýšené o 7 procentních bodů od 24. 9. 2020 do zaplacení (I. výrok), uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 68 943 Kč s úrokem ve výši 13,64 % ročně od 21. 3. 2009 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 9,25 % ročně od 1. 6. 2009 do 30. 6. 2009, ve výši 8,5 % ročně od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8 % ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75 % ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5 % ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05 % ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5 % ročně Kč od 1. 1. 2018 do 30. 6. 2018, ve výši 8 % ročně od 1. 7. 2018 do 31. 12. 2018, ve výši 8,75 % ročně od 1. 1. 2019 do 30. 6. 2019, ve výši 9 % ročně od 1. 7. 2019 do 30. 6. 2020, ve výši 7,25 % ročně od 1. 7. 2020 do 23. 9. 2020 a od 24. 9. 2020 do zaplacení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou k prvnímu dni každého kalendářního pololetí, v němž prodlení žalovaného trvá, zvýšené o 7 procentních bodů (II. výrok), zamítl žalobu o zaplacení smluvní pokuty ve výši 2 590 Kč a úroku ve výši 13,64 % ročně z částky 6 057 Kč od 8. 1. 2009 do zaplacení (III. výrok), uložil žalovanému nahradit žalobci náklady řízení ve výši 32 530,70 Kč (IV. výrok) a přiznal opatrovnici žalovaného odměnu ve výši 27 124,60 Kč (V. výrok). Dále rozhodl, že o nákladech zálohovaných státem bude rozhodnuto samostatným usnesením (VI. výrok) a že po právní moci rozsudku bude žalobci vrácena část uhrazeného soudního poplatku ve výši 242 Kč (VII. výrok).

7. Výroky I., III., V., VI. a VII. rozsudku ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 C 50/2020-103, nabyly právní moci dne 10. 10. 2020. Proti II. a IV. výroku rozsudku podal žalovaný prostřednictvím opatrovnice včasné odvolání.

8. Krajský soud v Brně jako soud odvolací usnesením ze dne 29. 6. 2021, č. j. 74 Co 17/2021 136, ve znění opravného usnesení z téhož dne č. j. 74 Co 17/2021-139, změnil II. a IV. výrok rozsudku tak, že schválil smír tohoto znění: „Žalovaný se zavazuje zaplatit žalobci částku 68 943 Kč s úrokem ve výši 13,64 % ročně od 21. 3. 2009 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 9,25 % ročně od 1. 6. 2009 do 30. 6. 2009, ve výši 8,5 % ročně od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8 % ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75 % ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,50 % ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05 % ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,50 % ročně od 1. 1. 2018 do 30. 6. 2018, ve výši 8 % ročně

od 1. 7. 2018 do 31. 12. 2018, ve výši 8,75 % ročně od 1. 1. 2019 do 30. 6. 2019, ve výši 9 % ročně od 1. 7. 2019 do 31. 12. 2019, ve výši 9 % ročně od 1. 1. 2020 do 30. 6. 2020, ve výši 7,25 % ročně od 1. 7. 2020 do 23. 9. 2020 a od 24. 9. 2020 do zaplacení ročně ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou k prvnímu dni každého kalendářního pololetí, v němž prodlení žalovaného trvá, zvýšené o 7 procentních bodů, to vše do tří dnů od právní moci usnesení o schválení smíru. Žalovaný se dále zavazuje nahradit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 16 265,35 Kč do tří dnů od právní moci usnesení o schválení smíru. Tímto budou veškeré nároky obou stran z předmětu řízení vypořádány.“ (I. výrok) a uložil žalovanému zaplatit České republice na účet Okresního soudu ve Vyškově soudní poplatek za podané odvolání ve výši 1 000 Kč (II. výrok).

9. Podle § 140 odst. 2 o. s. ř. byl-li ustanoven účastníku zástupcem nebo opatrovníkem advokát, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování, popřípadě též náhradu za daň z přidané hodnoty, stát; při určení náhrady hotových výdajů a odměny za zastupování se postupuje podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně a náhradu za daň z přidané hodnoty soud určí z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů podle sazby daně z přidané hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem. V odůvodněných případech stát poskytne advokátovi přiměřenou zálohu.

10. Dle § 149 odst. 2 o. s. ř. zastupoval-li ustanovený advokát účastníka, jemuž byla přisouzena náhrada nákladů řízení, je ten, jemuž byla uložena náhrada těchto nákladů, povinen zaplatit státu náhradu hotových výdajů advokáta a odměnu za zastupování.

11. V rozsudku ze dne 15. 12. 2009, sp. zn. 21 Cdo 1997/2008, uveřejněném pod číslem 109/2010 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 109/2010“), Nejvyšší soud vysvětlil, že osobou oprávněnou k přisouzení náhrady nákladů řízení je podle hledisek uvedených v ustanovení § 142 o. s. ř. účastník řízení i tehdy, byl-li v řízení zastupován advokátem, kterého mu ustanovil soud ve smyslu ustanovení § 30 o. s. ř. Požadavek ustanovení § 149 odst. 2 o. s. ř. o tom, že ten, jemuž byla uložena náhrada těchto nákladů, je povinen zaplatit státu náhradu hotových výdajů advokáta a odměnu za zastupování, se při rozhodování o náhradě nákladů řízení mezi účastníky projeví v tom, že soud sice náhradu nákladů řízení (včetně náhrady hotových výdajů advokáta a odměny za zastupování) přiznává zastupovanému účastníku, avšak povinnost k jejich zaplacení stanoví ve prospěch státu. K závěrům tohoto rozsudku se Nejvyšší soud přihlásil např. též v rozsudku ze dne 24. 7. 2019, sp. zn. 26 Cdo 4150/2018, uveřejněném pod číslem 32/2020 Sb. rozh. obč. a aplikoval jej (pro rozhodování o nákladech dovolacího řízení) např. též v usnesení ze dne 30. 6. 2021, sp. zn. 29 Cdo 1527/2021.

12. V literatuře není pochyb o tom, že stejný postup se uplatní nejen tehdy, půjde-li o zastoupení advokátem podle § 30 o. s. ř., nýbrž i tehdy, zastupoval-li ve sporném řízení účastníka, jemuž byla přisouzena náhrada nákladů řízení opatrovník pro řízení ustanovený soudem z řad advokátů (v obou případech jde o zastoupení na základě rozhodnutí soudu); srov. Drápal, L., Bureš, J. a kol.: Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2009 (dále jen „Komentář“), str. 1003. Z ustanovení § 149 odst. 2 o. s. ř. tedy plyne, že právo na náhradu hotových výdajů advokáta a odměny za zastupování, které platil (platí) advokátu, jehož soud ustanovil

zástupcem účastníka podle § 30 o. s. ř., nebo opatrovníkem účastníka podle § 29 odst. 4 o. s. ř., má stát ve sporném řízení jen vůči protistraně takového účastníka (nikoli vůči takto zastoupenému účastníku), i to jen za předpokladu že takové protistraně byla uložena náhrada nákladů řízení zastoupenému účastníku (srov. opět Komentář, str. 1003). V takovém případě soud rozhodující o nákladech řízení nevydává samostatné rozhodnutí o náhradě nákladů řízení státu, nýbrž (v souladu s § 149 odst. 2 o. s. ř. a závěry R 109/2010) v rámci rozhodování o náhradě nákladů řízení mezi spornými stranami zaváže protistranu zaplatit tu část náhrady nákladů řízení zastoupeného účastníka, kterou tvoří náhrada hotových výdajů a odměny za zastupování ustanoveného advokáta, státu (České republiky) srov. opět usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 1527/2021.

13. Kdyby tedy v této věci byl důvod postupovat způsobem plynoucím z § 149 odst. 2 o. s. ř. a z R 109/2010, projevilo by se to již ve výroku o nákladech řízení mezi účastníky obsaženém v odvolacím soudem schváleném smíru (srov. odstavec 8. výše).

14. Jestliže účastníku, řízení, jehož opatrovníkem soud ve sporném řízení ustanovil podle § 29 odst. 4 o. s. ř. advokáta, nevznikne vůči protistraně právo na náhradu nákladů řízení (nebo jejich poměrnou část), nemá stát právo na náhradu hotových výdajů advokáta a odměny za zastupování, které platil (platí) takovému opatrovníku (nebo právo na náhradu jejich poměrné části) vůči žádnému z účastníků řízení.

15. O takový případ jde i v této věci, když žalobci povinnost hradit (zastoupenému) žalovanému náklady řízení podle obsahu smíru nevznikla a žalovaný sám povinnost k náhradě takových nákladů státu nemá. Odvolací soud proto změnil dle ustanovení § 220 odst. 1 o. s. ř. první a druhý výrok odvoláním napadeného usnesení tak, že žádnému z účastníků se povinnost nahradit České republice náklady státu neukládá.

16. O odměně opatrovnice žalovaného za odvolací řízení rozhodne soud prvního stupně samostatným usnesením.

č. 45

č. 45

Náklady, jež žalobce mimo soudní řízení vynaložil na znalecké posudky k doložení pohledávek na bolestném a náhradě za ztížení společenského uplatnění, jsou ve smyslu ustanovení § 513 o. z. příslušenstvím těchto pohledávek; u dovolání, které směřuje proti těmto pohledávkám, se pro účely posouzení jeho přípustnosti podle § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. k tomuto příslušenství nepřihlíží.

Přípustnost dovolání, Příslušenství pohledávky

§ 237 o. s. ř., § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř., § 243c odst. 1 o. s. ř.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1924/2021, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1924.2021.1

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2021, č. j. 91 Co 346/2020, 91 Co 347/2020-167.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se domáhal náhrady škody na zdraví v celkové částce 271 847 Kč [bolestného ve výši 23 169 Kč, náhrady za ztížení společenského uplatnění (dále jen „ZSU“) ve výši 232 928 Kč a nákladů za znalecké posudky ve výši 15 750 Kč], která mu měla vzniknout v důsledku nesprávného léčení žalovanou.

2. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 2. 2021, č. j. 91 Co 346/2020, 91 Co 347/2020 167, potvrdil rozsudek ze dne 19. 6. 2020, č. j. 17 C 140/2018-125, ve spojení s usnesením ze dne 13. 7. 2020, č. j. 17 C 140/2018-129, jímž Obvodní soud pro Prahu 1 zamítl žalobu na zaplacení 271 847 Kč s příslušenstvím a rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky a vůči státu, a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, že žalobce při výkonu služby u Policie ČR utrpěl dne 22. 9. 2015 úraz ruky - subkapitální zlomeninu IV. zápřstní kosti levé ruky s posunem, která mu byla téhož dne ošetřena v chirurgické ambulanci v Mariánských Lázních. Pro neuspokojivé postavení nestabilní zlomeniny se žalobce dne 25. 9. 2015 podrobil na chirurgickém oddělení žalované operaci ruky s aplikací Kirchnerova drátu a následně byl sledován ambulantně. Na základě odborných závěrů, zejména znaleckého posudku soudem ustanoveného znalce MUDr. B., CSc. soud uzavřel, že žalovaná postupovala při léčbě *lege artis* až na to, že správně popsany RTG snímek ze dne 29. 10. 2015, který odhalil poranění kloubu metakarpofalangeálního 4. prstu levé ruky žalobce, nesprávně vyhodnotila, neboť neindikovala nutnou operaci kloubu. Tato operace byla provedena až v únoru 2016 (na jiném pracovišti) a léčba poranění žalobce se tak prodloužila. Ke ztížení společenského uplatnění žalobce v důsledku prodlevy s operací kloubu však nedošlo, neboť stejné následky v pohybovém omezení levé ruky žalobce by mohly nastat i v případě dřívější operace; nejednalo se o urgentní případ a celý průběh a výsledek léčby odpovídá obdobným případům. Prodleva s operací představovala pro žalobce bolestivý diskomfort, jenž však dle znalců nelze samostatně ohodnotit. Zaměstnavatel vyplatil žalobci podle zákona č. 36/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, 33 750 Kč na bolestném a 25 000 Kč za ZSU. Odvolací soud se ztotožnil i s právním posouzením věci soudem prvního stupně podle § 2910, § 2956 a § 2958 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, (dále jen „o. z.“). Žalovaná sice při léčení kloubu žalobce postupovala *non lege artis* tím, že zavinila prodloužení s provedením operace, avšak v příčinné souvislosti s tímto postupem žalobci nevznikla újma spočívající v ZSU, neboť nebylo prokázáno, že by v případě operace provedené bez odkladu trvalé následky nevznikly. Ohledně bolestného soud uzavřel, že žalobce byl odškodněn svým zaměstnavatelem částkou vyšší (33 750 Kč), než kterou požadoval v tomto řízení (23 169 Kč), přičemž bolestné, které by představovalo pouze odškodnění bolesti v souvislosti s prodlevou s operací, určit nelze. Náklady žalobce na vyhotovení znaleckých posudků v částce 15 750 Kč soud nepřiznal s ohledem na výsledek řízení.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost spatřuje v tom, že jde o právní otázku v rozhodování dovolacího soudu dosud neřešenou. Namítá, že odvolací soud nevzal v potaz jednotlivé skutečnosti a důkazy významné pro posouzení případu a nijak se s nimi ve svém odůvodnění nevypořádal. Odvolací soud pouze odkázal na skutkové závěry soudu prvního stupně, nebyl proveden dostatek důkazů, v rozporu s § 127 odst. 1 a § 127a o. s. ř. byl potvrzen chybný postup soudu prvního stupně, když mimo MUDr. B., CSc., nebyli vyslechnuti znalci MUDr. H. a MUDr. B. a jimi vypracovaným znaleckým posudkům nebyla přiznána adekvátní důkazní váha. Postupem odvolacího soudu došlo i k nesprávné aplikaci § 132 o. s. ř., neboť soud nepřihlédl k tomu, co na podporu svých tvrzení uvedl žalobce. V důsledku toho byl nesprávně posouzen a vyhodnocen skutkový stav. Dovolatel vytýkal odvolacímu soudu, že v rozporu se všemi provedenými znaleckými posudky, které potvrdily, že žalovaná postupovala *non lege artis*, se ztotožnil s právním závěrem soudu prvního stupně, že tím nedošlo k újmě na zdraví žalobce (odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 4168/2016). Namítá chybnou aplikaci § 2910, § 2956 a § 2958 o. z. s tím, že žalovaná mu svým *non lege artis* jednáním způsobila přinejmenším 10týdenní zbytečnou bolest a nutnost další reoperace, čímž zasáhla do jeho absolutního práva na ochranu zdraví (odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 154/2007). Jelikož žalobce nebyl odškodněn v plné výši, měl odvolací soud aplikovat ustanovení § 2915 o. z. a zavázat dalšího škůdce (žalovanou) k náhradě nemajetkové újmy. Namítl i nesprávné rozhodnutí ohledně nákladů řízení. Dovolatel navrhl zrušení rozsudků soudů obou stupňů a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

III.

Přípustnost dovolání

4. Nejvyšší soud posoudil dovolání podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 30. 9. 2017 (dále jen „o. s. ř.“), a jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), řádně zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., avšak není podle § 237 o. s. ř. přípustné.

5. V řízení, jehož předmětem je částka skládající se z několika samostatných nároků, odvíjejících se od odlišného skutkového základu, má rozhodnutí o každém z nich charakter samostatného výroku a přípustnost dovolání je třeba zkoumat samostatně, a to bez ohledu na to, že tyto nároky byly uplatněny v jednom řízení a že o nich bylo rozhodnuto jedním výrokem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2003, sp. zn. 32 Odo 747/2002, Soubor rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck, dále jen „Soubor“, C 2236, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2013, sp. zn. 30 Cdo 3238/2013, nebo rozsudek ze dne 1. 11. 2017, sp. zn. 25 Cdo 2245/2017, publikovaný pod č. 7/2019 Sb. rozh. obč. Tyto judikatorní závěry jsou použitelné i po změně § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. provedené s účinností od 30. 9. 2017 zákonem č. 296/2017 Sb. Nebylo-li žalobě vyhověno ve více nárocích se samostatným skutkovým základem, a to nároku na bolestné v částce 23 169 Kč a na náhradu za ZSU ve výši 232 928 Kč, nepřevyšuje nárok na bolestné limit stanovený v § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Proto dovolací soud podle § 243c odst. 1 o. s. ř. dovolání proti rozhodnutí o tomto nároku jako nepřipustné odmítl.

6. Žalobcem rovněž uplatněný nárok na zaplacení nákladů na znalecké posudky ve výši 15 750 Kč, je příslušenstvím uplatněných nároků ve smyslu § 513 o. z., podle něhož jsou příslušenstvím pohledávky úroky, úroky z prodlení a náklady spojené s jejím uplatněním. Podle § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. se k příslušenství při posouzení přípustnosti dovolání z hlediska peněžního limitu nepřihlíží. Proto dovolací soud dovolání směřující proti rozhodnutí o tomto příslušenství pro bagatelnost neodmítl, když zjevně jde o náklady spojené s uplatněním pohledávek na bolestném a náhradě za ztížení společenského uplatnění. Přiznání tohoto příslušenství soudním rozhodnutím je závislé na výsledku řízení, v daném případě řízení dovolacího.

7. Ačkoliv dovolatel přípustnost dovolání spatřuje v tom, že „právní otázka v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena“, žádnou neřešenou otázku nevymezuje. Nesprávnost rozhodnutí odvolacího soudu spatřuje především v nesprávně zjištěném skutkovém stavu, čímž se domáhá v podstatě přezkumu skutkových závěrů, z nichž vychází napadené rozhodnutí; nesprávnost právního posouzení odvozuje nikoliv z mylné aplikace práva, nýbrž proto, že po právní stránce byl posouzen skutkový stav, s nímž on nesouhlasí. Samotné hodnocení důkazů opírající se o zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v ustanovení § 132 o. s. ř. však nelze úspěšně napadnout žádným dovolacím důvodem (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2011, sen. zn. 29 NSČR 29/2009, uveřejněné pod č. 108/2011 Sb. rozh. obč., včetně tam obsaženého odkazu na nález Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1997, sp. zn. IV. ÚS 191/96); na nesprávnost hodnocení důkazů totiž lze usuzovat jen ze způsobu, jakým soud hodnocení důkazů provedl, a to jen polemikou se správností skutkových zjištění soudu, tj. prostřednictvím dovolacího důvodu, který dovolatel od 1. 1. 2013 k dispozici nemá (viz ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř.).

8. Nesprávnost právního posouzení spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud neshledal odpovědnost žalované za újmu na jeho zdraví, ačkoliv ze znaleckých posudků vyplývá, že při péči o něj postupovala *non lege artis*. Zcela však pomíjí, že závěr o odpovědnosti subjektu za vzniklou újmu podle § 2910 o. z. je možno učinit pouze při naplnění všech znaků tohoto ustanovení, tzn. protiprávní jednání (zasahující do absolutního práva poškozeného či porušující tzv. ochrannou normu), vznik újmy, vztah příčinné souvislosti mezi těmito dvěma podmínkami, to vše při presumovaném zavinění (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 25 Cdo 4536/2018, publikovaný pod číslem 106/2020 Sb. rozh. obč.). Odvolací soud založil své rozhodnutí na závěru, že postup žalované byl sice *non lege artis* (protiprávní jednání), avšak vzhledem ke skutkovým zjištěním (jimiž je dovolací soud podle § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 o. s. ř. vázán) nelze dovodit, že tento postup byl příčinou trvalých následků na zdraví žalobce, neboť nebylo prokázáno, že by operace provedená bezprostředně po rentgenu přinesla z hlediska trvalých následků lepší výsledky. Jestliže odvolací soud uzavřel, že za daných skutkových okolností není naplněn jeden z nezbytných předpokladů odpovědnosti za újmu, neboť mezi protiprávním jednáním žalované a vznikem újmy (trvalými následky na zdraví žalobce) není vztah příčiny a následku, nelze tomuto závěru ničeho vytknout. Ostatně žalobce v dovolání posouzení existence příčinné souvislosti soudem nijak

nezpochybňuje. Namítá-li žalobce, že žalovaná způsobila nutnost reoperace, opomíjí závěr, že postup žalované při jeho léčení byl shledán *lege artis* (včetně operace provedené bezprostředně po zranění dne 25. 9. 2015). Nesprávným byl její postup shledán až po zjištění poranění kloubu dne 29. 10. 2015, takže i kdyby žalovaná nepochybila a indikovala operaci kloubu okamžitě, muselo by k ní dojít (jen dříve).

9. Vytýká-li dovolatel odvolacímu soudu, že zcela opomenul ustanovení o solidaritě škůdců (dovolatel má zřejmě na mysli solidaritu žalované a útočnicka, který žalobci zranění způsobil), je tato námitka nedůvodná. Společná odpovědnost, jež je upravena v § 2915 o. z., vzniká jako výsledek spoluzavinění či souběžné (na sobě nezávislé) činnosti, případně nečinnosti nebo opomenutí, vedoucí ke vzniku jediného škodlivého následku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2020, sp. zn. 25 Cdo 3333/2019, publikovaný pod číslem 7/2021 Sb. rozh. obč.). Jinak řečeno, solidarita škůdců nastává pouze v případě, že je dána odpovědnost více škůdců za způsobenou újmu. Jestliže odvolací soud dospěl k závěru, že žalovaná za újmu spočívající ve ztížení společenského uplatnění žalobce neodpovídá, nebyl k užití tohoto ustanovení důvod. Ani tato námitka proto přípustnost dovolání nezakládá.

10. Námitky nedostatečného odůvodnění, neprovedení dostatečného množství důkazů a nevslechnutí dalších znalců představují námitky vad řízení, k nimž lze v dovolacím řízení přihlídnout jen tehdy, je-li dovolání přípustné, což není tento případ (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

11. Přípustnost dovolání proti výroku o náhradě nákladů řízení je pak vyloučena ustanovením § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

12. Lze tedy shrnout, že uplatněné dovolací důvody, jimiž je dovolací soud vázán, přípustnost dovolání nezakládají, a proto Nejvyšší soud dovolání podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

č. 46

Novému projednání návrhu na uznání již dříve na území České republiky uznaného cizozemského rozhodnutí brání v souladu s § 15 odst. 1 písm. c) zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, překážka věci rozsouzené.

Uznání cizích rozhodnutí, Překážka věci rozsouzené (res iudicata)

§ 14, § 15, § 16 zákona č. 91/2012 Sb., čl. 11, čl. 54. čl. 56 a čl. 60 vyhlášky ministra zahraničních věcí č. 95/1983 Sb., § 159a odst. 4 o. s. ř. ve znění od 1. 1. 2014.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 4. 2021, sp. zn. 20 Cdo 2432/2020, ECLI:CZ:NS:2021:20.CDO.2432.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání společnosti B. T. s. r. o. zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2020, sp. zn. 18 Co 29/2020, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Ve shora označené věci Obvodní soud pro Prahu 9 (dále „soud prvního stupně“) usnesením ze dne 25. 11. 2019, č. j. 9 C 301/2019-14, zastavil řízení o uznání rozhodnutí Hospodářského soudu města M. ze dne 27. 7. 2016, sp. zn. 147-12/2016 M, dále též „rozhodnutí běloruského soudu“ (výrok I.). Zároveň soud prvního stupně společnosti B. T. s. r. o. náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.) a rozhodl o vrácení části zaplaceného soudního poplatku navrhovatelce (výrok III.).

2. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že na základě výše uvedeného pravomocného a vykonatelného rozhodnutí byla společnosti B. B. a. s. (dříve B. T. a. s.,) uložena povinnost zaplatit navrhovatelce 190 835,5 Eur a 3 032,19 Eur. Rozsudkem ze dne 18. 6. 2019, č. j. 15 Co 212/2019-89, Krajský soud v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře potvrdil rozsudek Okresního soudu v Táboře ze dne 26. 2. 2019, č. j. 15 C 187/2018-69, který k návrhu navrhovatelky uznal rozhodnutí běloruského soudu. Na základě projektu přeměny ze dne 14. 5. 2019, schváleném dne 21. 6. 2019, posléze došlo k rozdělení jmění společnosti B. B. a. s., a to formou odštěpení sloučením, v jehož důsledku rozdělovaná společnost nezanikla a část jejího jmění přešla na více již existujících společností, mj. též na společnost B. T. s. r. o. (viz § 243 odst. 1 písm. b/ bod 2 zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev - dále jen „zákon o přeměnách“). Společnost B. T. s. r. o. proto podle § 257 zákona o přeměnách ručí za dluh, který dosud společnost B. B. a. s. navrhovatelce neuhradila.

3. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že rozhodnutí běloruského soudu již bylo českým soudem postupem podle Smlouvy uzavřené mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních ze dne 12. 8. 1982, jež byla publikována vyhláškou ministerstva zahraničních věcí č. 95/1983 Sb. (dále též „smlouva o právní pomoci“), a § 16 odst. 2 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, ve znění pozdějších předpisů (dále „ZMPS“), uznáno, a to vůči právnímu předchůdci společnosti B. T. s. r. o., pročež opětovnému uznání rozhodnutí brání překážka věci pravomocně rozsouzené (soud prvního stupně chybně odkazuje na § 159 odst. 3, správným ustanovením je však § 159a odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2014 - dále „o. s. ř.“).

4. Městský soud v Praze (dále rovněž „odvolací soud“) k odvolání navrhovatelky usnesením ze dne 17. 2. 2020, č. j. 18 Co 29/2020-22, rozhodnutí soudu prvního stupně změnil tak, že se řízení nezastavuje.

5. Odvolací soud zdůraznil, že předmětem současného řízení je uznání rozhodnutí běloruského soudu nikoli proti osobě v tomto rozhodnutí uvedená či proti jejímu právnímu nástupci, nýbrž vůči osobě zákonného ručitele ve smyslu § 257 zákona o přeměnách. Z tohoto důvodu nemůže jít o překážku věci pravomocně rozsouzené, jelikož zde neexistuje totožnost účastníků předešlého a současného řízení.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Usnesení odvolacího soudu napadla společnost B. T. s. r. o. dovoláním, jehož přípustnost spatřovala v tom, že v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny právní otázky, jež byly odvolacím soudem právně posouzeny nesprávně (§ 237 o. s. ř.). Tyto otázky přitom formulovala následujícím způsobem:

a/ zda je dána pravomoc českých soudů rozhodovat o uznání běloruského rozhodnutí ve smyslu § 16 odst. 2 ZMPS, když smlouva o právní pomoci podle čl. 56 odst. 2 připouští pouze neformální uznání rozhodnutí v souvislosti s nařízením výkonu rozhodnutí;

b/ zda je pravomocné rozhodnutí o uznání cizího rozhodnutí subjektivně závazné jen pro účastníky řízení o uznání rozhodnutí nebo se jedná o rozhodnutí s rozšířenou subjektivní závazností, a

c/ zda pravomocný výrok soudu o tom, že se běloruské rozhodnutí ve smyslu § 16 odst. 2 a násl. ZMPS ve spojení s čl. 54 odst. 1 smlouvy o právní pomoci v České republice uznává, vytváří překážku věci rozhodnuté pro jiné řízení, v němž se žalobce domáhá uznání totožného běloruského rozhodnutí vůči existující nástupnické společnosti zúčastněné na rozdělení.

7. Podle názoru dovolatelky soudy vůbec neměly pravomoc rozhodovat zvláštním výrokem o uznání rozhodnutí běloruského soudu, neboť takové řízení má probíhat pouze neformálně, a to za podmínek stanovených v čl. 54 odst. 1 smlouvy o právní pomoci. Dovolatelka se dále domnívá, že v nyní projednávané věci není použitelné usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. července 2016, sp. zn. 20 Cdo 1349/2016, které lze aplikovat pouze tehdy, podléhá-li uznání cizího rozhodnutí úpravě § 14 až § 16 ZMPS.

8. V další části dovolání dovolatelka předestřela argumentaci ohledně překážky věci rozsouzené a účinků uznání rozhodnutí českým soudem, jež se mají vztahovat vůči všem, kteří mohou být cizím rozhodnutím dotčeni. Bylo-li rozhodnutí již jednou uznáno, není prostor pro opakované uznání, byť vůči jiné osobě, neboť důsledkem uznání je takový právní stav, který by nastal, kdyby o téže věci stejně rozhodoval český orgán. Dosud však nebyla výslovně řešena otázka, zda uznání rozhodnutí svými účinky dopadá pouze na účastníky řízení o uznání nebo též na osoby třetí.

9. Navrhovatelka ve svém vyjádření uvedla, že exekuční řád vyžaduje, aby osoba usilující o nařízení exekuce disponovala exekučním titulem, jenž bude uznán českým soudem; není přitom ani vyloučeno, aby se postup vedoucí k uznání dle § 14 a násl. ZMPS neuplatnil vedle smlouvy o právní pomoci. Uznání cizího rozhodnutí vyvolává účinky toliko vůči účastníkům řízení, kteří mají právo očekávat, že otázka uznání rozhodnutí bude i v jiných případech posouzena obdobně.

III.

Přípustnost dovolání

10. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (viz § 10a o. s. ř.) o dovolání rozhodl podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 30. 9. 2017 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád,

ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony), dále opět „o. s. ř.“, a po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno k tomu legitimovanou účastnicí řízení ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., dospěl k závěru, že v otázce účinků spojených s uznáním cizozemského rozhodnutí je dovolání přípustné (§ 237 o. s. ř.), poněvadž se jedná o otázku dosud v rozhodovací praxi odvolacího soudu neřešenou; dovolání je rovněž opodstatněné.

IV.

Důvodnost dovolání

11. Rozhodný právní režim představuje pro posuzovanou věc ZMPS (viz § 123 odst. 2 a contrario), a to v intencích doposud platné smlouvy o právní pomoci (§ 2 ZMPS), ve vztahu k níž jsou nástupnickými státy ve smyslu sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 79/2009 Sb. m. s. Česká republika a Běloruská republika.

12. Podle § 14 ZMPS rozhodnutí soudů cizího státu a rozhodnutí úřadů cizího státu o právech a povinnostech, o kterých by podle jejich soukromoprávní povahy rozhodovaly v České republice soudy, stejně jako cizí soudní smíry a cizí notářské a jiné veřejné listiny v těchto věcech (dále jen „cizí rozhodnutí“) mají v České republice účinnost, jestliže nabyla podle potvrzení příslušného cizího orgánu právní moci a byla-li uznána českými orgány veřejné moci.

13. Podle § 15 odst. 1 písm. c) ZMPS nelze pravomocná cizí rozhodnutí uznat, jestliže o témže právním poměru bylo českým soudem vydáno pravomocné rozhodnutí nebo bylo-li v České republice již uznáno pravomocné rozhodnutí orgánu třetího státu.

14. Podle § 16 ZMPS se uznání cizího rozhodnutí v majetkových věcech nevyslovuje zvláštním výrokem. Cizí rozhodnutí je uznáno tím, že český orgán veřejné moci k němu přihlédne, jako by šlo o rozhodnutí českého orgánu veřejné moci. Je-li proti tomu namítána výhrada veřejného pořádku nebo jiný důvod pro odepření uznání, ke kterým nemohlo být bez dalšího přihlédnuto, přeruší se řízení a je určena lhůta k zahájení řízení, pro které se odstavec 2 použije obdobně. Po jeho pravomocném ukončení nebo po marném uplynutí uvedené lhůty se v přerušeném řízení pokračuje (odst. 1). Cizí rozhodnutí v ostatních věcech se uznávají na základě zvláštního rozhodnutí, jestliže tento zákon nestanoví, že se cizí rozhodnutí uznávají bez dalšího řízení. I v případě, že se cizí rozhodnutí uznávají bez dalšího řízení, lze je na návrh uznat zvláštním rozhodnutím. Vyslovit uznání je místně příslušný okresní soud, který je obecným soudem toho, kdo uznání navrhuje, jinak okresní soud, v jehož obvodu nastala nebo může nastat skutečnost, pro kterou má uznání význam, jestliže zákon nestanoví něco jiného. Soud o uznání rozhoduje rozsudkem; jednání nemusí nařizovat (odst. 2). Na základě cizího rozhodnutí o majetkových věcech, které splňuje podmínky pro uznání podle tohoto zákona, lze nařídít výkon tohoto rozhodnutí rozhodnutím českého soudu, které je třeba odůvodnit (odst. 3).

15. Podle čl. 11 smlouvy o právní pomoci se listiny, které byly na území jedné smluvní strany vyhotoveny nebo ověřeny justičním nebo jiným orgánem nebo zvláště k tomu zmocněnou osobou v rámci jejich pravomoci a v předepsané formě a byly opatřeny otiskem úředního razítka, používají na území druhé smluvní strany bez dalšího ověření.

To se vztahuje také na listiny občanů, jejichž podpis je ověřen podle předpisů platných na území příslušné smluvní strany (odst. 1). Listiny, které jsou na území jedné smluvní strany považovány za veřejné, mají důkazní moc veřejných listin také na území druhé smluvní strany (odst. 2).

16. Podle čl. 54 odst. 1 smlouvy o právní pomoci smluvní strany za podmínek stanovených v této smlouvě uznávají a vykonávají tato rozhodnutí vydaná na území druhé smluvní strany:

a) rozhodnutí justičních orgánů v občanských, pracovních a rodinných věcech majetkové povahy, jakož i soudem schválené smíry v těchto věcech (dále jen "rozhodnutí"),

b) rozhodnutí soudů v trestních věcech týkající se náhrady škody.

17. Podle čl. 54 odst. 2 smlouvy o právní pomoci rozhodnutí uvedená v písmenu a) se uznávají a vykonávají, jestliže se týkají právních vztahů vzniklých po 9. květnu 1958, tj. po vstupu v platnost Smlouvy mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních z 31. 8. 1957. Rozhodnutí uvedená v písmenu b) se uznávají a vykonávají, byla-li vydána po vstupu v platnost uvedené smlouvy.

18. Podle čl. 56 smlouvy o právní pomoci k uznání a nařízení výkonu rozhodnutí ve věcech uvedených v článku 54 je dána pravomoc soudu smluvní strany, na jejímž území má být rozhodnutí vykonáno (odstavec první). Soud, který rozhoduje o uznání a nařízení výkonu rozhodnutí, se omezí na zjištění, zda jsou splněny podmínky stanovené touto smlouvou. Zjistí-li, že tyto podmínky jsou splněny, nařídí výkon rozhodnutí (odstavec druhý).

19. Podle čl. 60 smlouvy o právní pomoci uznání a výkon rozhodnutí uvedených v článku 54 může být odmítnut, jestliže:

a) podle právního řádu smluvní strany, na jejímž území bylo rozhodnutí vydáno, nenabýlo právní moci nebo není vykonatelné, s výjimkou rozhodnutí, která jsou vykonatelná před nabytím právní moci;

b) podle právního řádu třeba jen jedné smluvní strany marně uplynula lhůta k výkonu rozhodnutí;

c) navrhovatel nebo odpůrce se nezúčastnil řízení v důsledku toho, že jemu nebo jeho zástupci nebylo včas a řádně doručeno předvolání nebo v důsledku toho, že předvolání bylo učiněno pouze veřejnou vyhláškou nebo jiným způsobem, který není v souladu s ustanoveními této smlouvy;

d) bylo již o téže věci mezi týmiž účastníky na území smluvní strany, kde má být rozhodnutí uznáno nebo vykonáno, vydáno dříve rozhodnutí, které nabylo právní moci, nebo jestliže orgán této smluvní strany zahájil dříve řízení v téže věci;

e) podle ustanovení této smlouvy, a v případech touto smlouvou neupravených, podle právního řádu smluvní strany, na jejímž území má být rozhodnutí uznáno a vykonáno, je k řízení ve věci dána výlučná pravomoc jejích orgánů.

20. Obecná teorie mezinárodního práva soukromého vychází z široce akceptovaného názoru, že uznání cizího rozhodnutí představuje činnost, resp. proces soudu (jiného orgánu), v rámci které je zkoumáno, zda rozhodnutí vydané orgánem cizího státu (§ 14 ZMPS) splňuje podmínky pro to, aby mu mohly být přiznány právní účinky v České republice. Uznání rozhodnutí lze chápat také jako stav, jehož se má právním postupem dosáhnout a v jehož důsledku nastává stejná situace, jakoby o téže věci rozhodly české soudy. Přiznání účinnosti cizímu rozhodnutí přitom znamená, že nese tytéž právní účinky jako pravomocné rozhodnutí českého orgánu veřejné moci, jestliže nabylo podle potvrzení příslušného cizího orgánu právní moci.

21. Z procesu uznávání cizích rozhodnutí je zcela zřejmé, že rozhodnutí soudů a jiných orgánů jednoho státu na území jiného státu by neměla sama o sobě žádné účinky, neboť z obecného mezinárodního práva státům nevyplývá povinnost cizí rozhodnutí uznávat. Záleží na každém státu, zda a za jakých podmínek k takovému kroku přistoupí, přičemž závazky v tomto směru státy tradičně přijímají v mezinárodních smlouvách, jimiž se dvě nebo více smluvních stran zaváže navzájem svá rozhodnutí v daných věcech za stanovených podmínek uznávat (viz Kučera, Z. Mezinárodní právo soukromé. 7. opravené a doplněné vydání. Brno, Plzeň: Doplněk, Aleš Čeněk, 2009).

22. Na základě citovaných teoretických východisek potom není důvod pochybovat, že přímým adresátem (procesu) uznání cizozemského rozhodnutí je právě a jen ten stát, jenž na základě jím zvoleného či smluvně ujednaného postupu akceptuje cizí rozhodnutí co do účinků s ním spojených jako rozhodnutí vlastní a který takto stvrzuje, že o konkrétním právním poměru již nebudou rozhodovat soudy a jiné orgány k tomu podle jeho vlastního právního řádu příslušné, nýbrž že tyto poměry byly již pravomocně posouzeny orgány cizího státu, přičemž učiněné posouzení je pro uznávající stát závazné a neměnné.

23. Tím je současně vyjádřeno, že výsledek řízení o uznání cizího rozhodnutí, ať již kladný ve formě uznání anebo záporný ve formě odepření uznání, se zásadně projevuje v poměrech uznávajícího státu. Okolností existence uznání konkrétního cizozemského rozhodnutí jsou tak pochopitelně vázány nejen orgány uznávajícího státu pro následná (typicky exekuční) řízení, nýbrž i všechny osoby vystupující v rámci soudních řízení vedených u orgánů uznávajícího státu.

24. Názor opačný, tj. že rozsudek o uznání cizozemského rozhodnutí ve svých důsledcích dopadá výlučně jen do poměrů osob, které se takového řízení účastní, nemůže obstát již z důvodů čistě logických a rovněž pragmatických, nelze-li připustit, aby akt státu v podobě stvrzení (uznání) cizí veřejné listiny nepůsobil vůči jakýmkoli dalším osobám účastnícím se na daném území soudního či jiného (exekučního) řízení; důsledkem takového výkladu by totiž byl obligatorní postup vyžadující uznávání cizích rozhodnutí opakovaně, vždy pro konkrétní účel či ve vztahu k jednotlivým osobám či státním orgánům, což bez dalších pochybností záměrem posuzovaného řízení není.

25. Dovolacím soudem je tímto způsobem zodpovězena dovoláním otevřená otázka ad b/, a to ve shodě s dovolatelem předestřenou oponenturou vůči rozhodnutí odvolacího soudu.

26. Nejvyšší soud v poměrech posuzované věci považuje za vhodné poznamenat, že za účastníky řízení o uznání cizího rozhodnutí - jelikož samotná smlouva o právní pomoci žádný zvláště upravený postup nepředepisuje - je třeba považovat navrhovatele (srov. § 16 odst. 2 ZMPS), jakož i osoby, jež byly účastníky původního (nalézacího) řízení s právem namítat důvody pro odepření uznání rozhodnutí (srov. § 15 ZMPS a čl. 60 smlouvy o právní pomoci). Jiné osoby, které uvedené podmínky účastenství nespĺňují, nemohou - ačkoli by je navrhovatel ve svém návrhu výslovně uvedl - v řízení jako účastníci vystupovat. Tomu odpovídá i ustálená rozhodovací praxe Nejvyššího soudu ohledně okruhu účastníků při uznávání cizích rozhodnutí v manželských a rodičovských otázkách (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2010, sp.zn. 28 Ncu 88/2010, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2017, sp. zn. 28 Ncu 116/2017, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2020, sp. zn. 20 Ncu 111/2020).

27. Jestliže v nyní posuzované věci navrhovatelka opětovně usiluje o uznání rozhodnutí běloruského soudu, byť vůči osobě, která není v tomto rozhodnutí uvedena, je zcela zásadní, že již dříve k uznání uvedeného rozhodnutí došlo, a to na základě rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 26. 2. 2019, č.j. 15 C 187/2018-69, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočky v Táboře ze dne 18. 6. 2019, č. j. 15 Co 212/2019-89, přičemž následná přeměna osoby, již byla uznaným rozhodnutím uložena povinnost k peněžitému plnění, nepředstavuje okolnost, kterou je třeba posuzovat v dalším řízení o uznání téhož rozhodnutí, tentokrát však proti osobě zákonného ručitele. V zásadě lze totiž souhlasit se závěrem, že došlo-li jedním dlužníka k účelovému vyvedení majetku na nástupnické společnosti, má navrhovatelka k ochraně svých práv odpovídající právní prostředky, a to nároky vyplývající z možnosti odporovat právnímu jednání dlužníka (§ 589 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku) či z možnosti obrany ručitele za dluhy rozdělované společností ve smyslu § 257 a násl. zákona o přeměnách (srov. obdobný závěr odvolacího soudu zaznamenaný v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 6. 2020, sp.zn. 20 Cdo 171/2020). Uvedené právní prostředky však očividně nelze obejít dalším návrhem na uznání rozhodnutí běloruského soudu proti osobě (zákonného) ručitele toliko z důvodu, že on sám nebyl zavázán k plnění již pravomocně uznaným rozhodnutím.

28. Shrnutím předchozích úvah je generován závěr, že uznáním rozhodnutí Hospodářského soudu města Minsk ze dne 27. 7. 2016, sp.zn. 147-12/2016 M, v předešlém řízení byla otázka jakéhokoli dalšího uznávání tohoto cizího rozhodnutí na území České republiky s konečnou platností vyřešena (předmět řízení byl zcela vyčerpán) a novému projednání návrhu tak brání překážka věci pravomocně rozsouzené (§ 159a odst. 4 o. s. ř. se zřetelem k § 15 odst. 1 písm. c/ ZMPS); Nejvyšší soud přitom nepochybuje, že čl. 60 písm. d/ smlouvy o právní pomoci je třeba interpretovat v témže duchu, neboť úmyslem smluvních stran nebylo replikovat uznávání téhož rozhodnutí zvláště vůči každé osobě, kterou navrhovatel ve svém (dalším) návrhu jako účastníka řízení označí.

29. Dovolací soud pro úplnost poznamenává, že dikce ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) ZMPS přímo neurčuje procesní postup soudního či jiného řízení. Jestliže však důvod, pro který „nelze pravomocná cizí rozhodnutí uznat“, spojuje s existencí jiného pravomocného rozhodnutí vydaného o „témže právním poměru“, definuje tím procesní

institut překážky věci pravomocně rozhodnuté coby podmínku řízení, jejíž nedostatek má za následek zastavení řízení, nikoli zamítnutí návrhu (§ 159a odst. 4 ve spojení s § 104 odst. 1 o. s. ř.).

30. Protože ve vztahu k dovolatelkou zvolenému předpokladu přípustnosti je dovolání důvodné, tj. odvolací soud dospěl v řešené otázce k nesprávnému právnímu závěru, dovolací soud napadené usnesení odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 a odst. 2 věta první o. s. ř. ruší a věc vrací tomuto soudu k dalšímu řízení, v němž bude odvolací soud právním názorem Nejvyššího soudu vázán (§ 243g odst. 1 část věty první za středníkem o. s. ř.).

31. Na řešení otázky dovolatelky ve vztahu k pravomoci soudů rozhodovat podle § 16 odst. 2 ZPMS i v majetkových věcech nebylo napadené usnesení odvolacího soudu založeno a dovolací soud se jí proto, a to i s přihlédnutím k přijatým kasačním důvodům, nezabýval.

č. 47

č. 47

Pro závěr o dědické nezpůsobilosti ve smyslu ustanovení § 1481 o. z. je rozhodující, zda soud v řízení o pozůstalosti dospěje k závěru, že dědicem spáchaný čin (např. účast na sebevraždě zůstavitele podle § 144 tr. zákoníku) směřuje proti zůstaviteli; nepostačí pravomocný rozsudek soudu v trestním řízení určující, že šlo o úmyslný trestný čin spáchaný dědicem.

Dědická nezpůsobilost

§ 1481 o. z., § 135 o. s. ř., § 144 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2021, sp. zn. 24 Cdo 106/2021, ECLI:CZ:NS:2021:24.CDO.106.2021.3

Nejvyšší soud k dovolání M. D. zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 10. 2019, sp. zn. 18 Co 119/2019, a usnesení Městského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. 58 D 590/2017, a ze dne 20. 1. 2020, sp. zn. 58 D 590/2017 (s výjimkou výroku o určení obvyklé ceny majetku a jiných aktiv, výše dluhů a dalších pasiv a čisté hodnoty pozůstalosti), avěc vrátil Městskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Řízení o pozůstalosti po P. D., zemřelém dne 28. 3. 2017 (dále též jen „zůstavitel“), bylo zahájeno usnesením Městského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2017, č. j. 58 D 590/2017-3; provedením úkonů v řízení byla pověřena JUDr. A. Š., MBA,

notářka se sídlem v B. (ust. § 100 a 101 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních).

2. Městský soud v Brně usnesením ze dne 28. 2. 2019, č. j. 58 D 590/2017-154, rozhodl, že v řízení o pozůstalosti bude nadále jednáno pouze s pozůstalou sestrou H. H. a pozůstalými synovci P. H. a J. H. (jako právními nástupci pozůstalé matky M. D.) a že účast pozůstalého syna M. D. se v tomto řízení ukončuje. Dospěl k závěru, že pozůstalý syn M. D. je z dědického práva dle ustanovení § 1481 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, vyloučen, neboť se dopustil činu povahy úmyslného trestného činu proti zůstaviteli, a to účasti na jeho sebevraždě. Dále uvedl, že je vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, a že z tohoto důvodu v pozůstalostním řízení nadále nepřezkoumával skutečnost, zda byl pozůstalým synem spáchán trestný čin, neboť vycházel z rozhodnutí příslušných soudů. K tvrzení pozůstalého syna o tom, že mu zůstavitel trestný čin odpustil, konstatoval, že „není možné, aby se promíjel trestný čin či zavrženíhodné jednání do budoucna, neboť dle ustanovení § 1481 je možné výslovně prominout pouze činy spáchané v minulosti“. Zabýval se též otázkou, zda závěť samotná, uvádějící: „Vše odkazuji svému synovi M.“, nemůže být považována za určité prominutí, přičemž vzhledem k tomu, že prominutí musí být výslovné, předmětnou závěť jako prominutí trestného činu neposoudil. S ohledem na tyto závěry soud prvního stupně k návrhu M. D. neprovedl důkaz trestním spisem sp. zn. 14 T 215/2017.

3. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 3. 10. 2019, č. j. 18 Co 119/2019-218, usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Odvolací soud vycházel ze zjištění, že rozsudkem Okresního soudu v Blansku ze dne 22. 3. 2018, sp. zn. 14 T 251/2017-216, který nabyl právní moci dne 6. 6. 2018, byl M. D. odsouzen pro trestný čin účasti na sebevraždě dle § 144 odst. 1 trestního zákoníku z důvodu, že dne 27. 3. 2017 napomohl k sebevraždě svého otce P. D. (zůstavitele). Odvolací soud konstatoval, že „je tedy ve smyslu ustanovení § 135 odst. 1 o. s. ř. vázán rozhodnutím soudu v trestním řízení, že se M. D. dopustil trestného činu účasti na sebevraždě dle § 144 odst. 1 trestního zákoníku, který je trestným činem úmyslným, a přes námitky odvolatele nelze dovodit jinak, než že tento trestný čin směřoval proti zůstaviteli“. Dále dovodil, že na tom nic nemůže změnit ani okolnost, že zůstavitel zanechal dopis na rozloučenou, v jehož části uvedl: „Vše odkazuji svému synovi M.“. Rovněž dovodil, že „v ustanovení M. D. za dědice nelze spatřovat prominutí trestného činu, k němuž v době sepsání této listiny ještě nedošlo, nehledě ke skutečnosti, že by prominutí trestného činu muselo být výslovné“.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti tomuto usnesení podal M. D. dovolání, jehož přípustnost dovozuje ze skutečnosti, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny. Polemizuje zejména se závěrem soudů o tom, že „se dopustil činu povahy úmyslného trestného činu proti zůstaviteli“. K tomu uvádí, že (jak vyplývá i ze skutkových zjištění trestních soudů) „měl jednat nejen v souladu s vůlí zůstavitele, ale na jeho přání a dokonce určitou formou nátlaku“, a tudíž se soudy přinejmenším měly zabývat otázkou, zda svým jednáním (jako pachatel trestného činu dle ustanovení § 144 odst. 1 trestního zákoníku ke škodě

zůstavitele) naplnil znak „jednání proti zůstaviteli či nikoliv“. Podle jeho názoru jsou pak občanskoprávní soudy povinny při výkladu akcentovat „subjektivní náhled zůstavitele na konkrétní jednání“, nikoliv „objektivizující“ pohled trestněprávní normy, jinak řečeno, občanskoprávní soud je vázán pouze výrokem o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo ho spáchal, o vymezení „procesních rolí“ v rámci aplikace hmotněprávního institutu je povinen učinit si obrázek sám (a to např. i na základě zjištěného skutkového stavu v rámci trestního řízení a provedených důkazů, např. SMS komunikace mezi zůstavitelem a dovolatelem realizovaná po údajném dokonání jednání dovolatele kvalifikovaném jako trestný čin dle ustanovení § 144 odst. 1 trestního zákoníku). Pokud se týká otázky „výslovného prominutí“ činu povahy úmyslného trestného činu proti zůstaviteli ve smyslu ustanovení § 1481 občanského zákoníku, má za to, že se odvolací soud s touto otázkou nedostatečně vypořádal, neboť způsob, jakým byl ze strany soudů obou stupňů pojat výklad „výslovného prominutí“, zcela vylučuje jeho aplikaci právě v případě, je-li jako důvod dědické nezpůsobilosti uváděno spáchání trestného činu účasti na sebevraždě ze strany takového „pachatele“. Je přesvědčen, že v tomto ohledu je rozhodující okolnost, že zůstavitel svému synovi nikdy žádné jednání vůči své osobě nezazlíval, neměl mu tedy co odpouštět. Navíc, za zjevně nesprávný považuje i závěr odvolacího soudu o tom, že „poté, co spáchal sebevraždu, již zůstavitel M. D. tento trestný čin prominout nemohl“, zejména proto, že odpuštění „mohl realizovat v časovém období mezi rozloučením se s dovolatelem a spácháním sebevraždy“. Navrhuje, aby Nejvyšší soud České republiky zrušil napadené rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

5. H. H. ve vyjádření k dovolání uvedla, že „jednání naplňující skutkovou podstatu trestného činu účasti na sebevraždě dle § 144 odst. 1 trestního zákoníku vždy směřuje proti zůstaviteli, který je poškozeným, neboť směřuje proti základnímu právu zůstavitele na jeho život, kterého se zůstavitel nemá právo dobrovolně vzdát“, a proto navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky dovolání jako nepřípustné odmítl.

III.

Přípustnost dovolání

6. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (ustanovení § 10a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „o. s. ř.“) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

7. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

8. Z hlediska skutkového stavu (správnost skutkových zjištění přezkumu dovolacího soudu nepodléhá) bylo v projednávané věci (mimo jiné) zjištěno, že zůstavitel byl

rozvedený, žil sám a měl jediného syna M. D. a matku M. D., která dne 19. 8. 2017 zemřela a jejímiž právními nástupci jsou H. H. (sestra zůstavitele) a P. H. a J. H. (synovci zůstavitele). Zůstavitel zanechal nedatovaný vlastnoruční dopis následujícího znění: „Odcházím dobrovolně z tohoto světa. Mám nemoc ALS a nechci se dál trápit a ani svoje okolí. Najdete mne na dně propasti. Vše odkazuji svému synovi M. P. D.“. Soud v řízení o pozůstalosti dospěl k závěru, že dopis na rozloučenou splňuje veškeré náležitosti stanovené zákonem pro holografní závěť a že tato závěť je po formální stránce platná. M. D. byl rozsudkem Okresního soudu v Blansku ze dne 22. 3. 2018, č. j. 14 T 251/2017-216, který nabyl právní moci dne 6. 6. 2018, uznán vinným trestným činem účasti na sebevraždě podle § 144 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „tr. zák.“), jehož se podle skutkových zjištění dopustil tím, že dne 27. 3. 2017 pomohl k sebevraždě svému otci P. D., když podle skutkových zjištění soudů v trestním řízení „na žádost otce zajistil jeho přepravu do prostoru horního můstku propasti“, „po zastavení vozidla v blízkosti horního můstku propasti předal otci jeho věci a schůdky, které mu přinesl blíže k propasti, a poté se z prostoru vzdálil“ a „následně se dostavil na Městské ředitelství policie ČR, Obvodní oddělení B. - Ž., kde vědomě uvedl nepravdivé údaje, neboť nahlásil pohřešování svého otce a předložil dopis na rozloučenou“. M. D. byl za tento trestný čin odsouzen podle § 144 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 3 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Odvolání M. D. proti tomuto rozsudku Krajský soud v Brně usnesením ze dne 6. 6. 2018, č. j. 3 To 146/2018-245, zamítl. Dovolání M. D. proti tomuto rozsudku odvolacího soudu Nejvyšší soud České republiky usnesením ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Tdo 1370/2018-31, odmítl. Usnesením Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. IV. ÚS 566/19, byla taktéž odmítnuta ústavní stížnost M. D. směřovaná proti uvedeným rozhodnutím soudů v trestním řízení.

č. 47

9. Za tohoto skutkového stavu bylo pro rozhodnutí soudů v projednávané věci významné, zda je pro závěr o dědické nezpůsobilosti ve smyslu ustanovení § 1481 občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb.) rozhodující posouzení soudu v řízení o pozůstalosti, zda dědicem spáchaný čin účasti na sebevraždě zůstavitele směřuje proti zůstaviteli, anebo zda „postačí“ pravomocný rozsudek soudu vydaný v trestním řízení o tom, že byl tento trestný čin povahy úmyslného trestného činu spáchán a že jej spáchal dědic. Jelikož tato právní otázka v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyla řešena, dospěl Nejvyšší soud České republiky k závěru, že dovolání M. D. proti usnesení odvolacího soudu je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV.

Důvodnost dovolání

10. Po přezkoumání dovoláním napadeného usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. podle důvodu vymezeného v dovolání, které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.), dospěl Nejvyšší soud České republiky k závěru, že dovolání je opodstatněné.

11. Vzhledem k tomu, že zůstavitel zemřel dne 28. 3. 2017, je třeba v řízení o pozůstalosti postupovat podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“).

12. Podle ustanovení § 1481 o. z. je z dědického práva vyloučen, kdo se dopustil činu povahy úmyslného trestného činu proti zůstaviteli, jeho předku, potomku nebo manželu nebo zavrženíhodného činu proti zůstavitelově poslední vůli, zejména tím, že zůstavitele k projevu poslední vůle donutil nebo lstivě svedl, projev poslední vůle zůstaviteli překazil nebo jeho poslední pořízení zatajil, zfalšoval, podvrhl nebo úmyslně zničil, ledaže mu zůstavitel tento čin výslovně prominul.

13. Dědická nezpůsobilost nastává ze zákona, nezávisle na projevu vůle zůstavitele, v případech, kdy se dědic svým vlastním chováním vyloučí z dědické posloupnosti po zůstaviteli. Soudní komisař v pozůstalostním řízení musí k důvodům dědické nezpůsobilosti přihlédnout *ex officio*, bez ohledu na to, zda to účastníci pozůstalostního řízení namítají, případně i když s tím nesouhlasí. Vyjdou-li v pozůstalostním řízení najevo pochybnosti o dědické způsobilosti některého z účastníků, není soudní komisař omezen na skutečnosti, které uvádějí účastníci, ale je povinen provést i jiné důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu, než byly účastníky navrhovány.

č. 47

14. Z důvodu dědické nezpůsobilosti nastupuje při dědění ze závěti náhradní dědic, jestliže jej zůstavitel povolal; při dědění podle dědické smlouvy může nastoupit náhradník, jestliže se na tom smluvní strany dohodly. Nebyl-li zůstavitelem povolán náhradní dědic, přiroste uvolněný podíl z dědění vyloučeného závětního dědice těm závětním dědicům, kteří byli povoláni bez podílu; jinak se stane předmětem zákonné posloupnosti (např. nejsou-li zde žádní závětní dědicové bez určení podílu). V případě zákonné posloupnosti se uplatní princip reprezentace nebo postup do vzdálenější třídy dědiců [srov. Fiala, R., Drápal L. a kol. Občanský zákoník IV. Dědické právo (§ 1475-1720). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, str. 37].

15. Ustanovení § 1481 o. z. upravuje institut tzv. dědické nezpůsobilosti, která je důsledkem závadného, obecně neakceptovatelného, chování potencionálního dědice, kterého se dopustil vůči zůstaviteli, popř. dalším vyjmenovaným osobám, a znamená, že ten, kdo by jinak byl povolán za dědice, nedědí. Občanský zákoník účinný od 1. 1. 2014 v ustanovení § 1481 (i ust. § 1482 - tzv. další důvody dědické nezpůsobilosti) jednak konkretizuje a rozšiřuje důvody dědické nezpůsobilosti stanovené předchozí právní úpravou, jednak dřívější důvod „kdo se dopustil úmyslného trestného činu....“, nově formuluje: „kdo se dopustil činu povahy úmyslného trestného činu....“; tato formulace by měla odstranit především pochybnosti, zda i osoby trestně neodpovědné (pro nedostatek věku nebo nepříčetnost v době, kdy k činu došlo) jsou z dědění vyloučeny. Odlišně jsou upraveny také okruh osob, proti kterým směřuje konkrétní čin, a prominutí (odpuštění) závadného chování, které způsobilo dědickou nezpůsobilost, zůstavitelem. Zatímco dřívější úprava v tomto směru počítala kromě zůstavitele a jeho manžela pouze s rodiči zůstavitele nebo jeho dětmi a umožňovala odpuštění, aniž by byl stanoven způsob takového odpuštění (z toho bylo judikaturou dovozováno, že se tak může stát i konkludentně), nová právní úprava (o. z.) rozšířila tento okruh osob (kromě zůstavitele a jeho manžela) také na zůstavitelovy předky a jeho potomky a zakotvila výslovný projev vůle zůstavitele k prominutí činu, jehož se ve vztahu k němu nebo k vyjmenovaným osobám potencionální dědic dopustil (k tomu srov. například usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 6. 2018, sp. zn. 21 Cdo 5238/2017,

usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 10. 2018, sp. zn. 21 Cdo 754/2018, nebo usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 4. 2019, sp. zn. 24 Cdo 614/2019).

16. Pro závěr o dědické nezpůsobilosti v důsledku činu povahy úmyslného trestného činu není přitom rozhodující, zda potencionální dědic byl za tento čin proti některé z uvedených osob odsouzen (anebo zda bylo trestní řízení zastaveno), případně, zda zanikla možnost trestního postihu v důsledku jeho smrti či prohlášení za mrtvého, promlčení, amnestie nebo udělení milosti apod. Soud v řízení o pozůstalosti je vázán pravomocným rozsudkem trestního soudu o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal (ust. § 135 o. s. ř. a § 1 odst. 3 z. ř. s.). V ostatních případech (zejména pokud nedošlo k odsouzení pachatele v trestním řízení) je nezbytné, aby soudní komisař v pozůstalostním řízení, vyjdou-li najevo pochybnosti ohledně dědické nezpůsobilosti některého z účastníků, zjišťoval všechny rozhodné skutečnosti, opatřoval k nim potřebné důkazy a učinil úsudek o tom, zda jednání dědice vykazuje znaky skutkové podstaty úmyslného trestného činu proti zůstaviteli nebo některé z uvedených osob, ovšem s účinky jen pro řízení o pozůstalosti. Podle toho pak buď bude s potenciálním dědicem nadále jednat jako s dědicem, anebo jeho účast v řízení usnesením ukončí (ust. § 7 odst. 2 z. ř. s.).

17. Námitky M. D., že soud v pozůstalostním řízení „je vázán pouze výrokem o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo ho spáchal“, a tudíž se přinejmenším „měl zabývat otázkou“, zda dědic „svým jednáním (jako pachatel trestného činu dle ust. § 144 odst. 1 tr. zák. ke škodě zůstavitele) naplnil znak jednání proti zůstaviteli či nikoliv, shledal dovolací soud důvodnými. Lze sice přisvědčit tomu, že bylo-li v trestním řízení vedeném proti M. D. vydáno rozhodnutí o tom, že byl spáchán trestný čin a že jej spáchal M. D., je pozůstalostní soud tímto rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 135 o. s. ř. vázán, nicméně soudy v projednávané věci již odhlíží od skutečnosti, resp. ji nepovažují za rozhodující, že – jak vyplývá částečně i ze skutkových zjištění soudů v trestním řízení – M. D. měl jednat nejen v souladu s vůlí (přáním) zůstavitele, ale na jeho výslovnou žádost, a zůstavitel mu byl za jeho jednání (zjevně) dokonce vděčný. Soudy v řízení o pozůstalosti proto byly vázány pravomocným rozsudkem soudu v trestním řízení pouze potud, že M. D. spáchal úmyslný trestný čin účasti na sebevraždě zůstavitele, avšak otázku, zda spáchal tento úmyslný trestný čin proti zůstaviteli ve smyslu ustanovení § 1481 o. z. měly posoudit samy. Přitom bylo třeba zohlednit všechny okolnosti (zvláště pak dopis na rozloučenou) nasvědčující tomu, že se v daném případě nejedná o trestný čin proti zůstaviteli, a vycházet také z obsahu spisu Okresního soudu v Blansku, vedeného pod sp. zn. 14 T 251/2017 (včetně SMS komunikace mezi zůstavitelem a jeho synem), výpovědi účastníků řízení i svědků v trestním řízení nevyjímaje. Na základě celkového hodnocení důkazů a z toho vyplývajících skutkových zjištění měly soudy v řízení o pozůstalosti dospět k závěru, že M. D. se trestného činu proti zůstaviteli nedopustil.

18. Lze tedy dospět k obecnému závěru, že má-li se jednat o čin proti zůstaviteli, je (logicky) nezbytné, aby nešlo o jednání v souladu s vůlí (přáním) zůstavitele nebo snad o jednání na jeho výslovnou žádost, neboť v takovém případě nelze dovodit, že jednání směřuje proti zůstaviteli. Z uvedeného vyplývá, že čin M. D., byť naplňuje znaky úmyslného trestného činu účasti na sebevraždě zůstavitele podle ustanovení § 144 odst. 1 tr. zák., není činem spáchaným proti zůstaviteli ve smyslu ustanovení

§ 1481 o. z. a proto ani nezpůsobuje dědickou nezpůsobilost pachatele. Navíc za daných okolností není třeba M. D. „trestat dvakrát“, tedy jak odsouzením k podmíněnému trestu odnětí svobody, tak i vyloučením z dědického práva po zůstaviteli.

19. Je třeba dodat, že k závěru o tom, že trestný čin M. D. nesměřoval proti zůstaviteli, jelikož byl v souladu s jeho vůlí, lze dospět pouze za zcela výjimečných okolností posuzované věci, spočívajících již v samotné podstatě činu účasti dědice na sebevraždě zůstavitele spáchané ze zdravotních důvodů. S ohledem na tento závěr M. D. může dědit (není z dědického práva vyloučen ve smyslu ustanovení § 1481 o. z.), a proto je bezpředmětné se dále zabývat i tím, zda mu zůstavitel tento čin výslovně prominul (§ 1481 in fine o. z.).

20. Jelikož rozhodnutí odvolacího soudu není (v otázce dědické nezpůsobilosti M. D. a ukončení jeho účasti v řízení o pozůstalosti po zůstaviteli) správné a nejsou dány podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání nebo pro změnu rozhodnutí odvolacího soudu, Nejvyšší soud České republiky usnesení odvolacího soudu zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že důvody, pro které bylo zrušeno usnesení odvolacího soudu, platí i na usnesení soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně (Městskému soudu v Brně) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.). Dále také Nejvyšší soud České republiky částečně zrušil (jako závislý výrok obsažený v jiných než dovoláním napadených rozhodnutích podle § 243e odst. 2 věty třetí o. s. ř.) usnesení Městského soudu v Brně ze dne 20. 1. 2020, č. j. 58 D 590/2017-285, a to v rozsahu, jímž soud prvního stupně potvrdil, že dědictví nabývá H. H. jako jediná dědička ze zákona (výrok II.), včetně rozhodnutí o náhradě nákladů řízení (výroky III. a IV.), ohledně něž sice dovolání podáno nebylo, ale které je tímto dovoláním ve smyslu § 242 odst. 2 o. s. ř. dotčeno.

21. Právní názor vyslovený v tomto rozhodnutí je závazný; v novém rozhodnutí o věci soud rozhodne nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení (§ 226 odst. 1 a § 243g odst. 1 část první věty za středníkem a věta druhá o. s. ř.).

č. 48

č. 48

Při úvaze o výši náhrady, která náleží nesoběstačnému poškozenému za osobní péči (§ 449 odst. 1, 3 obč. zák.) poskytovanou mu rodinnými příslušníky nad rámec běžné rodinné spolupráce a solidarity, vychází soud ze zjištění o rozsahu potřebných pečovatelských úkonů, jejich časové náročnosti a z úplaty, která by za ně byla patrně účtována pečovatelskými službami podle vyhlášky č. 505/2006 Sb. a kterou nepokrývá účelově poskytovaný příspěvek na péči podle zákona č. 108/2006 Sb.

Náhrady při ublížení na zdraví [Náhrady při ublížení na zdraví a při usmrcení (o. z.)], Náklady léčení

§ 449 odst. 1 obč. zák., § 449 odst. 3 obč. zák., § 5 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb.

Rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2021, sp. zn. 31 Cdo 1904/2021, ECLI:CZ:NS:2021:31.CDO.1904.2021.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně c) zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2020, sp. zn. 11 Co 46/2020, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 2. 10. 2019, sp. zn. 4 C 16/2017, 4 C 324/2017, ve výrocích III, IV, XII a XIII, a věc v tomto rozsahu vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 5 k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 5 rozsudkem ze dne 2. 10. 2019, č. j. 4 C 16/2017, 4 C 324/2017 -227, uložil žalovanému zaplatit žalobkyni c) 5.362,20 Kč s příslušenstvím na náhradu nákladů za péči v období leden až červen 2016 (výrok I) a 2.682,60 Kč s příslušenstvím na náhradě nákladů za péči v období duben až červen 2017 (výrok II), co do požadavků na úhradu 84.635,60 Kč s příslušenstvím a 45.916,80 Kč s příslušenstvím na náhradu nákladů za péči za táž období žalobu zamítl (výroky III a IV), uložil žalovanému zaplatit žalobcům a) a b) na náhradě cestovného 18.993,50 Kč a 1.553,60 Kč s příslušenstvím (výroky V a VI) a žalobkyni c) náklady na canisterapii, pomůcky a stacionář ve výši 1.530 Kč a 849 Kč s příslušenstvím (výroky VII a VIII), rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit požadovaný úrok z prodlení (výroky IX, X a XI) a soudní poplatek (výrok XII) a rozhodl též o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky (XIII). Žalobci se uvedených částek domáhali s poukazem na to, že v důsledku protiprávního jednání právního předchůdce žalovaného utrpěla žalobkyně c) při porodu vážné poškození zdraví s trvalými následky, přičemž za způsobenou újmu byla již dříve rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 20. 2. 1997, č. j. 9 C 80/95-78, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 11. 12. 1997, č. j. 23 Co 377/97-91, uznána odpovědnou právní předchůdkyně žalovaného (Nemocnice s poliklinikou P.). V důsledku trvale nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně c), mentálního i fyzického zdravotního postižení, žalobcům vznikají náklady na dopravu žalobkyně c) na lékařská pracoviště, na její léčbu a na zajištění péče o ni, jež nelze mít za náležitě vypořádané plněním již dříve poskytnutým ze strany vedlejšího účastníka. Soud na základě provedeného dokazování konstatoval, že žalobkyně c) trpí trvalou duševní poruchou, středně těžkou až těžkou mentální retardací na bázi dětské mozkové obrny s epilepsií, šilhavostí, skoliózou, postižením kloubů a svalů dolních končetin, tyreopatií a obezitou, potřebuje prakticky nepřetržitý dohled a pomoc třetí osoby, a to i v noci, kdy mívá záchvaty. Žalobkyně c) potřebuje pomoc zejména s péčí o sebe – osobní hygienou, oblékáním, svlékáním, asistencí při jídle, při výchovné práci, rovněž je třeba zajistit dopravu k lékařům, terapeutům, do stacionáře a péči o šatstvo a domácnost, kde žalobkyně c) pobývá. Žalobkyně c) je současně klientkou denního stacionáře, kam ji vozí rodiče, pobývá zde cca

od 8 - 9 hodin do 14 hodin a podrobuje se zde mimo jiné canisterapii. S ohledem na to, že k poškození zdraví žalobkyně c) došlo v roce 1991, posuzoval soud uplatněné nároky v souladu s § 3079 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), podle dosavadních předpisů, a to zejména § 449 odst. 1, § 420 odst. 1 a § 442 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“). Zdůraznil, že podle ustálené judikatury zahrnuje zákonný nárok na náhradu nákladů spojených s léčením i náklady na následnou péči směřující k udržení stabilizovaného stavu poškozeného, skutečně vynaložené náklady při základních životních úkonech a zajištění chodu domácnosti, které poškozený nemůže vzhledem k trvalým následkům poškození zdraví vykonávat, náklady na zlepšení zdravotního stavu, náklady spojené s rehabilitační léčbou a náklady spojené s přibráním ošetřovatele. Aktivní věcnou legitimaci k uplatnění nároků na náhradu nákladů na péči má přitom žalobkyně c). Péče, kterou jí poskytují především rodinní příslušníci, přesahuje běžnou péči v rámci rodiny, přičemž po žalobkyni c) nelze spravedlivě požadovat, aby každý jednotlivý úkon specifikovala a konkrétně prokázala. Soud tudíž vyšel při zohlednění soudních rozhodnutí týkajících se nároků žalobkyně c) za jiná období z toho, že se průměrně jedná o 10 hodin pomoci žalobkyni c) denně, neboť ač přes týden bývá pravidelně ve stacionáři, kde je jí péče poskytována za úplatu, o víkendech a v noci se tak děje výhradně doma a ve výrazně vyšším rozsahu než 10 hodin. Úkony pomoci lze podřadit pod § 5 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění účinném v roce 2015, touto vyhláškou byla stanovena maximální výše úhrady za tyto služby prováděné profesionály, jež z ní odvádí zákonné odvody, 130 Kč za hodinu. Soud proto shledal odůvodněným nárok žalobkyně c) na náhradu nákladů za 10 hodin péče denně, a to úvahou soudu podle § 136 o. s. ř. ve výši 110 Kč za hodinu. Soud dále zohlednil, že žalobkyni c) byl vyplácen příspěvek na péči podle § 7 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, jenž je účelově určen na zajištění potřebné péče, tudíž v rozsahu, v němž je péče kryta tímto příspěvkem, nevzniká jeho příjemci škoda. Soud tedy vyšel z toho, že v období leden až červen 2016 se jednalo o 182 dní po 10 hodinách péče honorovaných částkou 110 Kč za hodinu, současně byl za dané období vyplacen příspěvek na péči ve výši 128.200 Kč a dále na daný nárok již vedlejší účastník plnil částku 122.834,80 Kč, zbývá tak doplatit 5.365,20 Kč, z čehož vyplývá, že v částce 84.635,60 Kč je žaloba nedůvodná. Obdobně za období duben až červen 2017, zahrnující 91 dnů po 10 hodinách péče lze po zohlednění vyplaceného příspěvku na péči a částečné úhrady ve výši 57.817,40 Kč přiznat žalobkyni c) právo na další 2.682,60 Kč, co do částky 45.916,80 Kč soud žalobu zamítl. Nároky žalobců na další náklady spojené s léčením (cestovné, canisterapie, pomůcky a stacionář) shledal opodstatněnými.

2. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 5. 2020, č. j. 11 Co 46/2020-242, potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně v napadených zamítavých výrocích III a IV, změnil je v nákladovém výroku XIII a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Označil skutková zjištění soudu prvního stupně za správná a dostatečná a souhlasil rovněž s jeho právními závěry, zejména s tím, že odměna ve výši 110 Kč za hodinu ob stojí jako přiměřená. Nemožnost jednoznačného finančního ocenění činnosti rodinných příslušníků při péči o nesoběstačnou osobu činí nezbytným určení výše odměny volnou úvahou soudu podle § 136 o. s. ř. V souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího soudu přitom lze podpůrně vycházet i z ocenění přiznávaného pracovníkům pečovatelské služby, případně

vyjít z úpravy minimální mzdy či z úhrad za jednotlivé úkony pečovatelské služby podle vyhlášky č. 505/2006 Sb. Úvaha soudu prvního stupně vycházející přiměřeně z § 5 vyhlášky č. 505/2006 Sb. stanoví maximální hodinou sazby 130 Kč s tím, že je třeba zohlednit též zákonné odvozy z této částky, je adekvátní a logická, přičemž nelze bez dalšího vyjít z částek odvozených z profesionální sféry. Adekvátní se jeví i stanovení rozsahu poskytované činnosti ve výši 10 hodin denně, zohledňující pravidelný pobyt žalobkyně c) ve stacionáři, kde je jí péče poskytována za úplatu, i to, že o víkendech je jí poskytována péče ve výrazně vyšším rozsahu, přičemž výsledný rozsah počtu hodin je třeba chápat jako průměr. Odvolací soud tudíž rozhodnutí soudu prvního stupně jako věcně správné potvrdil.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti rozsudku odvolacího soudu podala dovolání žalobkyně c), která má za to, že napadené rozhodnutí v souladu s § 237 o. s. ř. závisí na otázce hmotného práva, při jejímž se řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu. Dovolatelka míní, že rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky, zda lze v případě náhrady nákladů za nepřetržitou péči o poškozeného považovat částku vycházející z úvahy o průměrných deseti hodinách péče denně za přiměřenou, či nikoliv. Připomíná, že v souladu s judikaturou Ústavního soudu je na poškozeném, jaký způsob poskytování péče si zvolí, zda profesionálními pečovateli za úplatu či blízkými osobami, přičemž má-li výše přiznané náhrady umožnit volbu mezi profesionálními službami a péčí okolí, měla by tato renta být schopna pokrýt náklady na základní péči profesionálem. Volnou úvahu soudů vycházející z uvažovaného rozsahu rodinou poskytované péče 10 hodin denně považuje žalobkyně za nedostatečně podloženou, odporující principu plného odškodnění a neumožňující volbu mezi rodinou péčí a péčí profesionálů. Jelikož předmětem řízení byl též nárok na náhradu nákladů za umístění ve stacionáři Mela o. p. s. a související náklady na cestovné, bylo přitom jejich prostřednictvím možné přesně kvantifikovat rozsah pobytu žalobkyně ve stacionáři, přičemž za úkony péče o žalobkyni je třeba pokládat i dobu strávenou cestou do stacionáře a zpět. Úvaha obecných soudů vycházející z průměrných deseti hodin denně zjevně neodpovídá době skutečně strávené ve stacionáři. Dovolatelka dále poukázala na závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 4. 2020, sp. zn. II. ÚS 664/19, a vyzdvihla, že její stav je o poznání horší než stav stěžovatelky v této věci. I ve světle zmíněného nálezu se jeví úvaha odvolacího soudu stran rozsahu péče jako nesprávná, nevyhovující kritériím ve smyslu § 136 o. s. ř. a přisouzená částka brání volbě mezi péčí rodinných příslušníků a profesionální péčí. Přisouzená částka neodpovídá sumě, za níž by bylo možné v daném období pořídit pečovatelské služby srovnatelného rozsahu a kvality. Rovněž nelze odhlédnout od toho, že poskytování pečovatelských služeb je obor nepřitahující příliš uchazečů o práci a z hlediska nařízení vlády č. 222/2010 Sb., o katalogu prací ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů, odpovídá péče o žalobkyni c) činností zařazeným do šesté nebo sedmé platové třídy. Z pohledu § 3 nařízení vlády č. 567/2006 Sb., o minimální mzdě, o nejnižších úrovních zaručené mzdy a výši příplatku ke mzdě, o vymezení ztíženého pracovního prostředí a o výši příplatku ke mzdě ve ztíženém pracovním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, by byla péče o žalobkyni c) zařazena do 3. nebo 4. skupiny se zaručenou mzdou 71,60 Kč, což odpovídá částce

14.800 Kč měsíčně. Uvedená částka je přitom minimum, tržní ocenění takové práce je podstatně vyšší. Dovolatelka míní, že tržní cena za poskytování asistence v rozsahu, v jakém je jí poskytována rodinou, odpovídá částce 130 Kč za hodinu, tj. v maximální výši podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, přičemž uvedená částka by neměla být krácena o zákonné odvody, neboť v opačném případě by nebyla umožněna volba mezi péčí rodiny a profesionála.

4. Žalovaný, ani vedlejší účastník na straně žalovaného se k podanému dovolání nevyjádřili.

5. Tříčlenný senát č. 25, který měl podle platného rozvrhu práce Nejvyššího soudu věc projednat a rozhodnout o podaném dovolání, dospěl k závěru, že s ohledem na obsah nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 4. 2020, sp. zn. II. ÚS 664/19, je třeba v otázce kritérií volné úvahy soudu stanovit výši náhrady nákladů na péči o nesoběstačného poškozeného zaujmout právní názor odlišný od právního názoru již vyjádřeného v dosavadních rozhodnutích, proto podle § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o postoupení věci k rozhodnutí velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu (dále jen „velký senát“). Velký senát věc projednal a rozhodl o ní v souladu s ustanoveními § 19 a § 20 tohoto zákona.

č. 48

III.

Přípustnost dovolání

6. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle občanského soudního řádu, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (viz čl. II, bod 2 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

7. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky advokátního zastoupení (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.). Na projednávané dovolání se přitom nevztahuje žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., včetně požadavku na minimální výši peněžitého plnění představujícího předmětu sporu ve smyslu § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. (viz též nálezný Ústavního soudu ze dne 24. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 2891/20), a jelikož napadené rozhodnutí současně závisí na otázce, jež by měla být Nejvyšším soudem rozhodnuta jinak, je dána přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř.

IV.

Důvodnost dovolání

8. Vzhledem k § 3079 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014, se věc posuzuje podle dosavadních předpisů, tedy podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále opět jen „obč. zák.“), neboť ke škodní události došlo před 1. 1. 2014.

9. Podle § 449 odst. 1 obč. zák. při škodě na zdraví se hradí též účelné náklady spojené s léčením. Podle odst. 3 tohoto ustanovení náklady léčení a náklady pohřbu se hradí tomu, kdo je vynaložil.

10. Zákon vychází z toho, že osobám poškozeným na zdraví náleží řada nároků různé povahy. Některé mají nemajetkovou povahu a sledují satisfakci (odčinění) zásahů do osobnostní sféry (bolestné, náhrada za ztížení společenského uplatnění), jiné mají kompenzovat nepříznivé dopady do majetkového stavu poškozených (náhrada za ztrátu na výdělku, náhrada za ztrátu na důchodu). K právu osoby poškozené na zdraví pak náleží i náhrada nákladů léčení (pokud není kryta veřejným zdravotním pojištěním), zahrnující též náklady na potřebnou péči při nesoběstačnosti, které jsou primárně odvozeny od finančních částek, jež je poškozený nucen vynakládat, aby si zajistil potřebnou obsluhu a úkony sloužící k obstarání záležitostí, které si nedokáže sám zařídit. I v případě péče vykonávané rodinným příslušníkem navazuje uplatnění nároku na náhradu účelných nákladů na péči o nesoběstačnou osobu přesahující míru obvyklé rodinné a mezilidské solidarity na jejich prokazatelné vynaložení (tj. zajištění péče), tedy jejich nahrazení implicitně předpokládá, že volba způsobu zajištění péče již byla učiněna, péče byla poskytnuta a návaznosti na to pak byly vynaloženy tomu odpovídající prostředky [k tomu viz judikatura řešící možné eventuality způsobu uplatnění práva na skutečně vynaložené nákladů na péči: rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 1. 2015, sp. zn. 31 Cdo 1778/2014, uveřejněný pod číslem 44/2015 Sb. rozh. obč., část občanskoprávní (dále též jen „Sb. rozh. obč.“), či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. 25 Cdo 6061/2016, uveřejněný pod číslem 126/2019 Sb. rozh. obč., rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. 25 Cdo 3942/2015, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2016, sp. zn. 25 Cdo 786/2016, uveřejněný pod číslem 27/2018 Sb. rozh. obč.]. Rovněž Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 1. 2013, sp. zn. I. ÚS 46/12, publikovaném pod č. 14/2013 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu (dále jen „Sbírka ÚS“) uzavírá, že vyjma náhrady ztráty na výdělku nelze subsumovat nároky plynoucí ze škody na zdraví pod pro futuro stanovené opakující se plnění – rentu (v tomtéž nálezu se Ústavní soud kloní k závěru, že existenci nákladů spojených s péčí o poškozeného je třeba přiměřeným způsobem prokázat, což je z povahy věci možné až po jejich vynaložení). Kompenzace nákladů tak navazuje na zvolenou formu zajištění péče a je zpravidla vyčíslitelná prostřednictvím zjištění rozsahu vykonané péče a na ni vynaložených nákladů.

11. Odlišná situace může vyvstat, je-li blízkou osobou poskytována taková péče, jež mimo medicínských a jiných úkonů týkajících se bezprostředně nesoběstačné osoby, zahrnuje též úkony péče o její domácnost; jde-li o domácnost společnou s osobou, jež péči vykonává, náleží náhrada za tyto úkony jen v rozsahu, v němž přesahují míru obvyklé rodinné spolupráce, neboť řada činností (úklid, vaření, nákupy, péči o vybavení domácnosti) se nejspíše týká všech členů domácnosti a není jen ve prospěch poškozeného. Není zde tedy jednoznačné vodítko pro stanovení adekvátní kompenzace, proto je namístě určit ji volnou úvahou soudu ve smyslu § 136 o. s. ř. (viz též nález Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2014, sp. zn. I. ÚS 2930/13, publikovaný pod č. 205/2014 Sbírky ÚS). Úvaha soudu musí být skutkově podložena, aniž by šlo o libovůli, nýbrž o logickou úvahu vycházející z dostupných provedených důkazů (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2008, sp. zn. 25 Cdo 870/2006).

12. V rozsudku ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. 25 Cdo 6061/2016, uveřejněném pod číslem 126/2019 Sb. rozh. obč., pak Nejvyšší soud dospěl k závěru, že při stanovení výše náhrady, která náleží nesoběstačnému poškozenému za osobní péči poskytovanou mu rodinnými příslušníky nad rámec běžné rodinné spolupráce a solidarity, může soud vycházet podpůrně a přiměřeně i z ocenění přiznávaného pracovníkům pečovatelské služby podle vyhlášky č. 505/2006 Sb., nemůže však bez dalšího vyjít z částek odvozených z profesionální sféry. Úvaha soudu (§ 136 o. s. ř.) je opodstatněná, jestliže se opírá o minimální mzdu podle nařízení vlády č. 567/2006 Sb., kterou by musel poškozený zaplatit potřebnému počtu pečovatelů pracujících na úvazek odpovídající době či úkonům k provedení nezbytných činností péče o jeho osobu. Ústavní soud v nálezu ze dne 27. 4. 2020, sp. zn. II. ÚS 664/19, jímž bylo částečně zrušeno rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2018, sp. zn. 25 Cdo 1592/2017, podpůrně použití kritéria minimální mzdy při vyčíslení nákladů na péči rodinným příslušníkem odmítl a za ústavně konformní a prospívající právu na ochranu tělesné integrity ve smyslu čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv svobod označil hodinovou sazbu terénní pečovatelské služby podle § 5 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb. za jednoznačný referenční bod, od něž se lze při použití soudního uvážení odůvodněně odchýlit, byla v uvedeném nálezu označena částka 64.480 Kč za měsíc (před odečtením příspěvku na péči), odpovídající částce 130 Kč za hodinu (tj. hodinová sazba za poskytování služby osobní asistence podle § 5 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006, ve znění účinném od 1. 1. 2014), při šestnácti hodinách péče denně a jednatřiceti dnech v měsíci.

13. Nejvyšší soud uvedené závěry zohlednil v novém rozhodnutí v dané věci, tj. ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1416/2020, jakož i v rozhodnutí o dovolání ohledně stejného nároku mezi týmiž účastníky za jiné období v rozsudku ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. 25 Cdo 289/2020, v níž byl vázán kasačními účinky nálezu Ústavního soudu (k precedenčním a kasačním účinkům nálezu Ústavního soudu viz též bod 57 a násl. nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, publikovaného pod číslem 190/2007 Sbírky ÚS, dále též nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1642/11, publikovaný pod číslem 191/2011 Sbírky ÚS, či přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 9. 2017, sp. zn. 30 Cdo 1806/2016), které je plně vázaly k respektování závěrů vysloveným Ústavní soudem v dané věci a jejich přenesení do svého rozhodnutí v řešené věci.

14. Popsaný judikatorní vývoj tedy navodil stav rozporu v judikatuře dovolacího soudu ohledně použitelných kritérií, od nichž se má odvíjet volná úvaha soudu ve smyslu § 136 o. s. ř. vyčíslovací náklady na péči o nesoběstačnou osobu rodinným příslušníkem či jinou blízkou osobou, který je řešitelný pouze rozhodnutím velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu. V nyní projednávané věci je pak Nejvyšší soud vázán toliko precedenčními účinky nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 4. 2020, sp. zn. II. ÚS 664/19, z nichž vyplývá povinnost aplikovat v obdobných věcech nálezem Ústavního soudu vyjádřený právní názor, jedná-li se o nosný důvod rozhodnutí, tj. jde-li o názor, na němž je založen výrok nálezu. Jak tedy shrnul Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 9. 9. 2020, sp. zn. 31 Cdo 1330/2020, uveřejněném pod číslem 13/2021 Sb. rozh. obč., dovolací soud je povinen respektovat, že vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu jsou podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky závazná pro všechny orgány i osoby (k závaznosti nálezové judikatury Ústavního soudu srov. např. nálezu pléna Ústavního

soudu ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 9/06, publikovaný pod číslem 126/2009 Sbírky ÚS, jakož i rozhodnutí tam citovaná). Jak přitom Ústavní soud setrvale dovozuje, právní názor obsažený v tzv. právní větě rozhodnutí Ústavního soudu je, má-li obecnou povahu, obecně závazný při řešení typově shodných případů.

15. Má-li být úvaha o výši náhrady za osobní poskytování péče osobě stížená plnou či částečnou nesoběstačností formována v návaznosti na částku, kterou by poškozený případně platil profesionálnímu poskytovateli dané služby v souladu s úpravou obsaženou ve vyhlášce č. 505/2006 Sb., je z podstaty věci třeba přihlídnout ke způsobu, jakým tato vyhláška reguluje poskytování péče a ocenění poskytovaných služeb, i jejímu provázání se zákonem č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, neboť pouze takto je možné dospět k závěru o rozsahu reálně poskytované péče osobou blízkou tak, aby jí mohla být přiznána náhrada odpovídající adekvátní úplatě pečovatelské služby. Zákon č. 108/2006 Sb. přitom předpokládá, že k poskytování daných sociálních služeb dochází na základě smlouvy (viz § 91 zákona č. 108/2006 Sb.), v níž je upravena i výše úhrady za sociální služby a způsob jejího vyúčtování. Podle § 75 téhož zákona platí, že osoby hradí úhrady za pečovatelské služby, služby osobní asistence, případně další výpomoc ve smyslu tohoto ustanovení v rozsahu stanoveném smlouvou a že maximální výši úhrady stanoví prováděcí předpis. Tím je právě zmíněná vyhláška č. 505/2006 Sb. Tato vyhláška pak předně vymezuje, v rozsahu jakých úkonů se daná sociální služba poskytuje a současně stanoví maximální výši úhrady za její poskytování. Ve vztahu k pečovatelské službě či službě osobní asistence (jíž se v souladu se závěry soudů nižších stupňů odkazující na § 5 vyhlášky č. 505/2006 Sb. patrně nejvíc blíží úkony zajišťované rodinou dovozatelky) činí úhrada 130 Kč za hodinu podle skutečně spotřebovaného času nezbytného k zajištění úkonů, pokud úkony netrvají celou hodinu, výše úhrady se poměrně krátí. Vyhláška, v souladu se zákonem, který provádí, zjevně směřuje pouze ke stanovení určitého rámce pro stanovení úhrad s tím, že rozhodná je povaha a rozsah poskytovaných dílčích služeb i jejich časová náročnost (jak je zřejmé i z důrazu na skutečně spotřebovaný čas k zajištění služby pro stanovení odměny). Uvedené reflektuje, že potřeby osob vyžadujících péči se mohou výrazně lišit, ve vztahu ke každému jednotlivci se tak bude výše úhrad odvíjet od jeho konkrétních potřeb a tomu odpovídajících poskytovaných služeb [zatímco někomu může postačovat poskytování osobní asistence v podobě pomoci s úklidem a údržbou domácnosti a zajištění nákupů a pochůzek, tedy služeb ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 505/2006 Sb., jiný bude potřebovat i pomoc při zvládnutí běžných úkonů péče o vlastní osobu ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 505/2006 Sb., což se následně projeví ve výši částky hrazené pečovatelské službě]. Předestřené (včetně časové náročnosti úkonů vyzdvihované v již zmíněném nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2930/13) se pak nepochybně musí rovněž odrazit i ve stanovení výše náhrady za péči rodinným příslušníkem. Úvaha soudu ve smyslu § 136 o. s. ř. o kompenzaci za péči poskytovanou blízkou osobou odvíjející se od úplaty, jíž by konkrétní poškozená osoba musela platit za zajištění potřebné péče profesionální pečovatelské službě, by tedy měla být podložena alespoň rámcovým zjištěním úkonů ve smyslu výčtu ve vyhlášce č. 505/2006 Sb., které si nad rámec běžné rodinné solidarity žádá péče o konkrétního poškozeného, jejich časové náročnosti a ceny, kterou by si za jejich provedení v daném místě a čase účtovala pečovatelská služba. Jinak vyjádřeno, lze vyjít z předpokládatelného přibližného

obsahu eventuální smlouvy mezi poškozeným a poskytovatelem služby ve smyslu § 75 zákona č. 108/2006 Sb. a na ni navazujícího vyúčtování. Jedním z příhodných vodítek přitom mohou být i ceníky služeb, jimiž pečovatelské služby deklarují svou nabídku a stanoví výši úplaty požadované za jednotlivé úkony. Volná úvaha soudu pak dává mimoto prostor pro zohlednění případných dalších specifik poskytované péči, jejichž opomenutí by mohlo činit přiznanou sumu neadekvátní.

16. Založily-li tedy soudy svou úvahu v projednávané věci výlučně na stanovení přibližného časového intervalu (byť se pečlivě a dosti podrobně zabývaly výčtem potřebných úkonů), během něž je žalobkyně c) v péči své rodiny, nemůže jejich úvaha obstát ve světle uvedených závěrů Ústavního soudu, přejetých již i do rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, jako dostatečně přesná a tudíž správná. Za rozhodující je třeba pokládat škálu pečovatelských úkonů, jejichž prostřednictvím je žalobkyni c) poskytována její rodinou péče přesahující rámec běžné rodinné solidarity, časová náročnost těchto úkonů a úplata, která by za ně byla patrně účtována pečovatelskými službami v souladu s vyhláškou č. 505/2006 Sb. a kterou nepokrývá účelově poskytovaný příspěvek na péči podle zákona č. 108/2006 Sb. Tyto údaje by pak měly být základem ústavně souladné úvahy soudu vyčísлюjící náklady na péči (pak již jsou bezpředmětné námitky poukazující na platové podmínky pracovníků v sociálních službách).

17. Jelikož uplatněný dovolací důvod nesprávného právního posouzení byl naplněn, Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu v dovoláním dotčeném rozsahu zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) spolu se závislými výroky o náhradě nákladů řízení; tyto důvody přitom platí i pro rozhodnutí soudu prvního stupně, dovolací soud proto zrušil v příslušném rozsahu i jeho rozsudek a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 5 k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

18. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný; v novém rozhodnutí o věci soud rozhodne nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení (§ 243g odst. 1 část první věty za středníkem a věta druhá o. s. ř.).

č. 49

Peněžitá pohledávka není absolutním právem ve smyslu ustanovení § 2910 věty první o. z.

Pohledávka

§ 2910 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 3320/2020, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.3320.2020.1

Nejvyšší soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2020, č. j. 17 Co 59/2020 226, v části výroku I., jíž byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 15. 11. 2019, sp. zn. 38 C 124/2019, ve výrocích I. a III., a ve výroku II. a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 15. 11. 2019, č. j. 38 C 124/2019-143, ve výrocích I. a III. a věc v tomto rozsahu vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 4 k dalšímu řízení; jinak dovolání proti výroku I. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2020, jíž byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 15. 11. 2019, ve výroku II., odmítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se v řízení domáhala zaplacení 19 360 EUR s příslušenstvím coby náhrady škody, která jí vznikla v důsledku podvodného jednání neznámého pachatele a porušení zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon AML“), ze strany žalované; žalovaná totiž zřídila bankovní účet klientovi (třetí osobě) přesto, že jí klient předložil nevěrohodné dokumenty, což umožnilo, aby žalobkyně na tento účet – na základě podvrženého e-mailu obsahujícího též falešnou fakturu – bezhotovostně převedla 19 360 EUR, z čehož 19 200 EUR bylo též den odesláno na účet v Nigérii.

2. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby tvrdíc, že škodu nezpůsobila; ta byla žalobkyni způsobena podvodným jednáním třetí osoby a zapříčinila si ji též sama žalobkyně, neboť při bezhotovostním převodu nepostupovala s náležitou opatrností, přičemž postupovala-li by tak, nemohlo by dojít k převodu.

3. Obvodní soud pro Prahu 4 (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 15. 11. 2019, č. j. 38 C 124/2019-143, uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 13 381,64 EUR s příslušným úrokem z prodlení a náhradu nákladů spojených s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč (výrok I.), co do 5 978,36 EUR s příslušným úrokem z prodlení a co do části úroku z prodlení z 13 381,64 EUR žalobu zamítl (výrok II.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok III.).

4. Městský soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 21. 5. 2020, č. j. 17 Co 59/2020-226, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (výrok I.) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (výrok II.).

5. Soudy obou stupňů vyšly ze zjištění, že žalobkyně vstoupila do obchodního vztahu se S. plast, s. r. o., s níž komunikovala prostřednictvím e-mailu, jímž obdržela též zálohovou fakturu na 19 360 EUR. Následně obdržela e-mail, jenž navozoval dojem, že jde o zprávu od zaměstnance S. plast, s. r. o., avšak obsahoval doménové koncovky „ml“ a „cf“ namísto „eu“, jehož součástí byla informace o změně účtu a falešná zálohová faktura. Na základě tohoto e-mailu žalobkyně převedla ze svého účtu 19 360 EUR, tj. částku určenou pro S. plast, s. r. o., na účet uvedený na falešné zálohové faktuře, což byl účet klienta žalované. Z částky 19 360 EUR bylo okamžitě odesláno 19 200 EUR na účet v Nigérii. Účet přitom klientovi žalovaná zřídila přesto, že jí byly předloženy zjevně nevěrohodné listiny (nabídka práce, pracovní smlouva, vyúčtování elektřiny),

na tento účet před platbou ze strany žalobkyně byly provedeny tři jiné příchozí platby, přičemž připsané částky byly okamžitě téměř celé dále převedeny na účet v Nigérii. Na základě pozdějšího pokusu jiného klienta o zřízení účtu u žalované za předložení obdobných listin začala žalovaná (po odeslání platby 19 200 EUR) dříve zřízený účet svého klienta prověřovat, následně jej zablokovala (se zůstatkem 243,37 EUR) a nahlásila podezřelý obchod podle zákona AML, poté bylo proti klientovi zahájeno trestní stíhání a policie rozhodla o vydání 243,37 EUR žalobkyni.

6. Po právní stránce soud prvního stupně uzavřel, že žalobkyni vznikla újma na jmění (škoda) ve výši 19 360 EUR připsáním na účet vedený žalovanou (žalobkyně ztratila možnost s finančními prostředky na účtu disponovat, možnost dispozice přešla na klienta žalované), vznik škody přitom byl v příčinné souvislosti s porušením právní povinnosti žalované; ta byla povinna podle § 9 odst. 1 písm. b) a c) zákona AML klienta před zřízením účtu a poté i v době trvání jejich obchodního vztahu prověřit, což neučinila obezřetně (§ 12 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů), v rozporu s § 15 odst. 1 písm. c) zákona AML neodmítla navázání obchodního vztahu k klientem (případně jej následně neukončila), nereagovala na předchozí platby vykazující znaky podezřelého obchodu podle § 6 odst. 1 písm. e) zákona AML ani na následnou obdobnou platbu z účtu žalobkyně, neodložila splnění příkazu k „přeposlání“ 19 200 EUR na účet v Nigérii (§ 20 odst. 1 zákona AML), čímž nezmařila nebo podstatně neztížila zajištění finančních prostředků. Zřízení účtu klienta v rozporu s § 9 odst. 1 písm. b) a § 15 odst. 1 písm. c) zákona AML bylo tudíž podle soudu prvního stupně v příčinné souvislosti se vznikem škody žalobkyně (současně soud prvního stupně nepokládal za bezvýznamné, že porušení povinností žalovanou nebylo jedinou příčinou vzniku škody), na základě čehož dovodil, že žalovaná zasáhla do vlastnického práva žalobkyně k finančním prostředkům, tedy do absolutního práva žalobkyně, a proto ji zavázal k náhradě způsobené škody podle § 2910 věty první zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též „o. z.“), a naopak neshledal, že by žalovaná byla povinna k náhradě škody podle § 2910 věty druhé o. z., neboť účelem zákona AML není poskytování ochrany individuálním zájmům konkrétních osob. Přihlížeje k tomu, že ani žalobkyně si nepočínala dostatečně obezřetně, dovodil soud prvního stupně, že i žalobkyně se spolupodílela na vzniku škody, usoudil, že tomu tak bylo z 30 %, a tedy v tomto rozsahu žalovaná za vzniklou škodu neodpovídá. Proto uložil žalované povinnost zaplatit na náhradě škody 13 381,64 EUR (70 % z 19 116,63 EUR, což je částka po odečtení částky vrácených prostředků na účtu ve výši 243,37 EUR od částky odpovídající vzniklé škodě ve výši 19 360 EUR).

7. Odvolací soud posoudil věc po právní stránce shodně jako soud prvního stupně (tj. že žalovaná je povinna k náhradě škody podle § 2910 věty první o. z., přičemž zčásti – do 30 % – je vznik škody přičitatelný žalobkyni), pouze na okamžik vzniku škody nahlížel zčásti odlišně (připsáním 19 360 EUR na účet proces vzniku škody započal, završen byl však až odepsáním 19 200 EUR z účtu, výsledná výše škody však i podle odvolacího soudu odpovídá 19 116,63 EUR).

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Proti (celému) výroku I. rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná (dále „dovatelka“) dovolání. Má za to, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, přičemž závisí na vyřešení právních otázek (ohledně předpokladů odpovědnosti za škodu podle § 2910 o. z. a ohledně výkladu některých ustanovení zákona AML), jež zčásti nebyly Nejvyšším soudem vyřešeny a zčásti je odvolací soud vyřešil v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu. Jako dosud neřešené dovolatelka klade otázky, zda – ve smyslu § 2910 věty první o. z. – lze relativním právům (pohledávkám) poskytovat absolutní ochranu a zda je při posuzování odpovědnosti za škodu podle § 2910 věty první o. z. právně významná (též) absence ochranného účelu porušení právní normy. V rozporu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu, již dovolatelka označuje, pak podle ní odvolací soud vyřešil otázku vzniku škody a existence příčinné souvislosti a otázku hledisek pro posouzení spoluzavinění poškozeného.

9. Dovatelka má za to, že při aplikaci § 2910 věty první o. z. nelze relativním právům (pohledávkám) poskytovat v oblasti deliktní odpovědnosti absolutní ochranu, že absolutní právo žalobkyně nebylo zasaženo a žalobkyně utrpěla čistou ekonomickou újmu (pouhou majetkovou škodu), přičemž zákon AML není ve vztahu k žalobkyni ochrannou normou, což by nárok na náhradu škody vylučovalo i v případě, že by do absolutního práva žalobkyně zasaženo bylo; žalovaná nadto neměla povinnost přezkoumávat listiny předložené jí před zřízením bankovního účtu klientovi a ostatní údajná porušení AML zákona nejsou v příčinné souvislosti s tvrzenou škodou. Dovatelka tedy navrhuje, aby Nejvyšší soud změnil napadený rozsudek odvolacího soudu tak, že žalobu zcela zamítne.

10. Žalobkyně má dovolání za nedůvodné, pročez navrhuje jeho zamítnutí. Názor dovolatelky o tom, že relativním právům (pohledávkám) nemůže být poskytnuta absolutní ochrana, žalobkyně nesdílí, přičemž poukazuje na opačné odborné názory, než kterými argumentuje dovolatelka; podle žalobkyně bylo úmyslem zákonodárce poskytnout pohledávkám absolutní ochranu a předpoklady odpovědnosti za škodu podle § 2910 o. z. byly splněny. Ochranný účel právního předpisu (zákonu AML) nelze podle žalobkyně redukovat pouze na její primární účel (beneficienty ochrany jsou i občané a neobčané České republiky), dovolatelka navíc porušila i zákon o bankách, jehož ochranný účel směřuje i k ochraně osob účastnících se finančních transakcí. Otázky vzniku škody a příčinné souvislosti byly podle ní vyřešeny v souladu s ustálenou rozhodovací praxí.

III.

Přípustnost dovolání

11. Podle § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o. s. ř.), není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu

nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

12. Zkoumání, zda je dovolání objektivně přípustné či nikoliv, předchází – ve smyslu § 243c odst. 3 a § 218 písm. b) o. s. ř. – posuzování tzv. subjektivní přípustnosti dovolání. Směřuje-li v nyní posuzované věci dovolání i proti té části výroku I. rozsudku odvolacího soudu, již byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II., tj. v té části, kterou byla žaloba co do 5 978,36 EUR s příslušným úrokem z prodlení a co do části úroku z prodlení z 13 381,64 EUR zamítnuta, pak v této části je dovolání subjektivně nepřipustné. Je tomu tak proto, že k podání dovolání je oprávněn pouze ten účastník, v jehož poměrech nastala rozhodnutím odvolacího soudu újma odstranitelná tím, že dovolací soud toto rozhodnutí zruší (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 1999, sp. zn. 20 Cdo 1760/98, uveřejněné v časopisu Soudní judikatura 1/2000 pod číslem 7, ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 29 Cdo 2290/2000, uveřejněné pod číslem 38/2004 Sb. rozh. obč., či ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 29 Odo 198/2003, přístupné – stejně jako dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu – na stránkách www.nsoud.cz). V části, v níž nebylo žalobě vyhověno, však napadený rozsudek odvolacího soudu nezpůsobuje v poměrech dovolatelky žádnou újmu odstranitelnou tím, že Nejvyšší soud toto rozhodnutí změní či zruší. Dovolání tedy v tomto rozsahu bylo podáno neoprávněnou osobou (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1363/96, uveřejněné v časopisu Soudní judikatura 3/1998, pod číslem 28, či ze dne 29. 7. 2020, sp. zn. 32 Cdo 1418/2020), pročež bylo – v tomto rozsahu – odmítnuto.

13. Dovolání směřující proti té části výroku I. rozsudku odvolacího soudu, již byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku I., je však přípustné proto, že napadené rozhodnutí závisí především na vyřešení otázky, nakolik – při posuzování odpovědnosti za škodu podle § 2910 věty první o. z. – může být relativním právům poskytována absolutní ochrana. Tato právní otázka nebyla v daných skutkových souvislostech dosud v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

14. Dovolání je důvodné.

15. Pro řešení dovolatelkou kladené otázky je nezbytným předpokladem aplikovatelnost českého práva. Soudy nižších stupňů použití českého práva (a tedy občanského zákoníku) na posuzovanou věc sice nikterak neodůvodnily (jeho použití podle obsahu soudního spisu nezpochybovala v řízení před soudy nižších stupňů žalobkyně ani dovolatelka, přičemž dovolatelka tak nečiní ani v dovolání), české právo (a tedy občanský zákoník) však soudy nižších stupňů aplikovaly správně.

16. K použití českého práva na základě čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. 7. 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II) vede ve skutkových poměrech nyní posuzované věci především skutečnost, že účtem, na němž došlo ke konkrétní redukci majetku poškozeného (srov. především rozsudky Soudního dvora ze dne 11. 1. 1990, věc C-220/88, Dumez,

ze dne 19. 9. 1995, věc C-364/93, *Marinari*, a ze dne 10. 6. 2004, věc C-168/02, *Kronhofer*) v důsledku namítaného deliktního jednání české banky (především otevření bankovního účtu v rozporu se zákonem o bankách a zákonem AML), je účet v České republice. Navíc Česká republika jako místo vzniku škody, a z toho plynoucí použití českého práva (a mezinárodní příslušnost českých soudů), se jeví být více předvídatelným řešením, a to jak pro tvrzeného škůdce, tj. dovolatelku, tak pro tvrzeného poškozeného, tj. žalobkyni (srov. body 6, 14 a 16 Recitálu nařízení Řím II). Obdobný závěr za obdobného skutkového stavu nadto učinil švýcarský Spolkový soud v rozsudku ze dne 18. 4. 2007, sp. zn. BGE 133 III 323, srov. též Matthias Lehmann. *Where Does Economic Loss Occur?* *Journal of Private International Law*, 2011, Vol. 7) a tento závěr rovněž odpovídá závěrům plynoucím z rozsudku Soudního dvora ze dne 16. 6. 2016, věc C-12/15, *Universal Music*, představujícím obecné pravidlo (oproti závěrům rozsudku Soudního dvora ze dne 28. 1. 2015, věc C-375/13, *Kolassa*); kromě sídla žalobkyně a umístění jejího bankovního účtu, z něhož platba odešla, jež jsou v nyní posuzované věci konkrétními okolnostmi spíše náhodnými (v případě, že by falešná zálohová faktura byla odeslána adresátovi do jiného státu a z jeho účtu by poté platba odešla, bylo by sídlo poškozeného a umístění jeho bankovního účtu v jiném státě; spíše náhodné konkrétní okolnosti přitom podle shora uvedeného rozsudku Soudního dvora ze dne 16. 6. 2016, věc C-12/15, *Universal Music*, pro určení rozhodného práva nepostačují; srov. též požadavek souladné aplikace – tu ve vztahu ke čl. 4 nařízení Řím II a ke čl. 7 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 1215/2012 ze dne 12. 12. 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, nařízení Brusel I bis – ve smyslu bodu 7 Recitálu nařízení Řím II), nespojují posuzovanou věc s jiným územím než s územím České republiky žádné další konkrétní okolnosti.

17. Podle § 2910 o. z. škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

18. První z obou základních skutkových podstat vyjádřených v uvedeném ustanovení, určujících základní požadavky pro vznik povinnosti k náhradě škody ve vztahu k zaviněnému porušení povinnosti, která není založena na smlouvě, je vázána na zásah (škůdce) do absolutního práva (poškozeného), druhá z nich je vázána na zásah (škůdce) do jiného práva (poškozeného), k němuž došlo porušením zákonné povinnosti, jež směřuje k ochraně takového práva.

19. Soudy nižších stupňů dovodily povinnost dovolatelky k náhradě škody podle § 2910 věty první o. z. (aplikovatelnost § 2910 věty druhé o. z. oba soudy výslovně odmítly); jejich konkluze je tedy vystavěna na tom, že dovolatelka zasáhla do absolutního práva žalobkyně, konkrétně do vlastnického (věcného) práva k pohledávce žalobkyně vůči bance.

20. Nejvyšší soud ve své konstantní judikatuře dovozuje, že finanční prostředky (peníze) složené na bankovním účtu nejsou ve vlastnictví jeho majitele, nýbrž banky, zatímco majiteli svědčí pouze obligační právo (vůči bance) na výplatu, eventuálně oprávnění udílet bance pokyny k nakládání s těmito finančními prostředky (penězi). Jsou-li peníze

převezeny na účet jiné osoby, pozbývá tím majitel účtu pohledávku za bankou, zatímco adresátovi uvedené dispozice se dostává obohacení v podobě vzniku korespondující pohledávky za svým peněžním ústavem. Jsou-li tedy peníze složené na běžném účtu v majetku peněžního ústavu (banky), pak majitel účtu je nadán toliko pohledávkou, jíž koresponduje povinnost banky uskutečňovat v souladu s jeho příkazy převody či výplaty předmětných aktiv (srov. například rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 4. 2. 2010, sp. zn. 28 Cdo 2771/2009, ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. 29 Cdo 1622/2009, ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 29 Cdo 3315/2012, a ze dne 1. 8. 2016, sp. zn. 28 Cdo 3823/2015). Peněžnímu ústavu (finanční instituci, bance) mohou udílet pokyny k uskutečnění peněžních transferů rovněž tzv. osoby s dispozičním právem k účtu, jež však vůči bance taktéž realizují toliko oprávnění obligační povahy (srov. například rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2008, sp. zn. 33 Odo 912/2006, či ze dne 8. 4. 2015, sp. zn. 25 Cdo 4185/2014).

21. Peníze na bankovním účtu jsou tudíž pohledávkou majitele účtu za bankou (vůči bance). Taková pohledávka je svojí povahou relativním (obligačním) právem a zásah do takového práva je tak zásahem do práva relativního (obligačního).

č. 49

22. Občanský zákoník práva absolutní a práva relativní rozlišuje. Vyplyvá to již z jeho systematiky (1. obecná část, 2. rodinné právo, 3. absolutní majetková práva, 4. relativní majetková práva, 5. ustanovení společná, přechodná a závěrečná); věcná práva coby práva absolutní jsou upravena v části třetí spolu s právem dědickým, práva závazková (obligační) coby práva relativní pak v části čtvrté. Obě části jsou vystavěny na rozdílných zásadách; část třetí je vystavěna na specifických – přitom do textu zákona přímo vtělených a vzájemně provázaných – zásadách uplatnitelných právě (a pouze) ve vztahu k absolutním majetkovým právům: jejich působnost *erga omnes* (§ 976 o. z.), jejich *numerus clausus* (§ 977 o. z.) a jejich kogentní povaha (§ 978 o. z.). Právě proto, že absolutní majetková práva působí vůči všem, musí být jejich uzavřený okruh také všem známý (a z toho plyne i potřeba jejich kogentní povahy). Nic z toho neplatí ve vztahu k relativním majetkovým právům; ta zavazují ve smyslu § 1721 o. z. pouze strany závazku (obligačního vztahu), jež není důvodu (nad rámec kogentních pravidel vztahujících se k relativním majetkovým právům) omezovat. Odlišně od uzavřeného výčtu absolutních práv mohou strany závazku vytvářet relativní práva neomezeně (v rámci autonomie vůle), mohou využívat smluvní typy a stejně tak mohou relativní práva vytvářet nepojmenovanými smlouvami (§ 1746 odst. 2 o. z.), s čímž souvisí i absence požadavku publicity relativních práv (a i tím nemožnosti dovozovat numerus clausus) a převážná dispozitivní povaha právní reglementace vztahující se k relativním právům. Nikdo další (žádné třetí osoby) přitom ujednáními stran závazku zásadně vázán není a tudíž taková ujednání nikomu dalšímu známa být ani nemusí.

23. Přestože komentářová literatura dovozuje, že pojem „absolutní právo (poškozeného)“ není občanským zákoníkem definován a je vhodné jej odlišit od pojmu „absolutní majetkové právo“, současně se zohledněním shora uvedených zásad (jež se týkají pouze jedné skupiny absolutních práv, tj. majetkových) dospívá k závěru, že v případě § 2910 věty první o. z. přicházejí v úvahu ta práva, která poškozenému přiznává právní řád a která působí vůči každému a zakládají mj. i povinnosti třetím osobám zdržet se všech zásahů, které by rušily nositele absolutních práv ve výkonu jeho

oprávnění; s odkazem na § 823 německého BGB jde o život, tělesnou integritu, zdraví, svobodu nebo vlastnictví a dále „jiná práva“ coby taková, na jejichž základě může kterýkoli jejich vlastník od kohokoli třetího požadovat, aby jej nerušil při výkonu práv z nich vyplývajících, zejména o práva k pozemku třetího (užívací práva), služebnosti, další věcná práva, vlastnictví patentu, autorských práv či ochranných známek, právo na jméno nebo na vlastní podobiznu, eventuálně rodičovskou péči [srov. ve vztahu k § 2910 o. z. Občanský zákoník. Komentář. Svazek VI (§ 2521–3081, relativní majetková práva 2. část) Wolters Kluwer (ČR), Praha, 2014]. Též s odkazem na Principy evropského deliktčního práva jsou pod „absolutní práva“ (ve smyslu § 2910 o. z.) řazena osobnostní práva (právo na život, na tělesnou a duševní integritu, na svobodu, na čest, na jméno, na soukromí atd.), věcná práva (např. právo vlastnické, právo zástavní) a práva k nehmotným statkům (zejména právo autorské, právo k patentu či k ochranné známce), pro něž právě platí, že mají do značné míry jasné ohraničení a třetí osoby tak mohou lépe rozpoznat oblast, do které nesmějí zasahovat, a tedy jejich vyšší ochraně (coby absolutním právům) svědčí jejich očividnost a snazší rozpoznatelnost [srov. ve vztahu k § 2910 o. z. Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník VI. Závazkové právo, Zvláštní část (§ 2055-3014). Komentář. 1. vydání. Praha. C. H. Beck, 2014].

24. Rozlišování absolutních a relativních práv prostupuje celým občanským zákoníkem a není důvodu jejich odlišné působení popírat ani při aplikaci § 2910 o. z. Již v minulosti Nejvyšší soud vysvětlil, že občanský zákoník vychází z rozlišení případů, kdy je porušením zákonné povinnosti zasaženo absolutní právo a kdy je zasaženo právo jiné. Toto oddělení se zdůvodňuje povahou dotčených práv: absolutní právo, ať již osobní nebo majetkové, působí vůči každému, zatímco relativní právo působí jen mezi stranami. Přijetím občanského zákoníku došlo k omezení rozsahu nároku na náhradu škody či újmy. Bylo-li zasaženo pouze do relativního majetkového práva a došlo-li k porušení povinnosti vyplývající ze zákona, jehož účelem není ochrana takového práva, nejsou naplněny podmínky odpovědnosti za újmu způsobenou porušením zákona podle § 2910 o. z.; rovněž nelze dospět k závěru, že by tento výklad zákona odporoval dobrým mravům (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. 25 Cdo 535/2018).

25. Lze sice nalézt situace, v nichž jsou relativní práva chráněna *erga omnes*, tedy jako práva absolutní, je tomu tak ovšem (výjimečně) pouze proto, že se tak děje prostřednictvím speciálních ustanovení občanského zákoníku, která takové výjimky (způsobující prolomení toliko „relativní ochrany“ relativních práv) – z logiky věci – činí právě proto, že jinak by relativní práva absolutní ochrany (ani tam, kde si to výjimečně zasluhují) nepožívala. Je tomu tak typicky v případě nájmu (jde sice o relativní – obligační – právo, avšak vykazující věcně právní prvky, což se projevuje v absolutní ochraně nájemce podle § 2211 o. z. i v jeho ochraně trváním nájmu v případě změny vlastníka předmětu nájmu podle § 2221 o. z.) a pachtu (§ 2341 o. z.), dále v souvislosti s možností zápisu nájemního práva do veřejného seznamu, je-li předmětem nájmu věc evidovaná, podle § 2203 o. z. (srov. též Kabelková, E., Dejlová, H. Nájem a pacht v novém občanském zákoníku. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013), stejně tak mohou – v určitých výjimečných případech – působit relativní (obligační) práva vůči třetím osobám, jež nejsou účastníky příslušného závazkového vztahu, a tedy absolutně, plyne-li to z dílčích speciálních pravidel občanského zákoníku (srov. § 2630 o. z. – v případě vadného plnění objednateli odpovídá společně a nerozdílně se zhotovitelem i subdodavatel, dále ten, kdo dodal

stavební dokumentaci, a také ten, kdo prováděl dozor nad stavbou; srov. dále § 2913 o. z. – škůdce je povinen nahradit škodu také osobě, jejímuž zájmu mělo splnění ujednané povinnosti zjevně sloužit), ani pro tyto případy však literatura nedovozuje vybočení z jinak (toliko) relativních účinků z důvodů zvláštní povahy obligací, nýbrž má za to, že jde o specifické situace, kde nastává kolize s právními principy, která odůvodňuje působení závazku i na třetí osoby (srov. k § 2910 o. z. Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář. Svazek IX. § 2894-3081. Praha. Leges, 2018).

26. Byť dělení na absolutní a relativní (obligační) práva, a tedy jejich odlišné působení, není ušetřeno kritiky, když je dovozováno, že absolutní ochranu by měl mít i oprávněný z relativního práva do té míry, do jaké do něj mohou zasáhnout třetí osoby, neboť – i podle současného občanského zákoníku – každé relativní právo má i svoji absolutní stránku [srov. především k § 977 o. z. Spáčil, J. a kol. Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474). 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013, eventuálně další zdroje, jež zmiňuje žalobkyně ve vyjádření k dovolání], tato argumentace, opírající se především o široké pojetí věci (ve smyslu § 489 o. z.) a současně o extenzivní výklad § 1044 o. z., může být naopak kritizována coby vnitřně rozporná; bylo-li by totiž zákonodárcovým úmyslem poskytovat absolutní ochranu relativním právům prostřednictvím širokého vymezení věci (§ 489 o. z.), nebylo by místa ji dovozovat prostřednictvím dalšího – speciálního – institutu (§ 1044 o. z.), neboť by šlo o úpravu duplicitní (srov. k § 489 o. z. rovněž Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář. Svazek III. § 419-654. Praha. Leges, 2014).

27. Nadto při širokém pojetí věci (vše, co je rozdílné od osoby a slouží potřebě lidí – srov. § 489 o. z.) vlastnické právo zahrnuje daleko širší masu majetku a de facto jakýkoli zásah do majetkové sféry poškozeného je též zásahem do jeho vlastnického práva, takto široké pojetí však odporuje základní tezi o očividnosti a snadné rozpoznatelnosti pro škůdce, za kterou stojí snaha omezit nebezpečí bezbřehé aplikace práva na náhradu újmy, neboť ekonomické zájmy druhých jsou pro potenciální škůdce těžko rozpoznatelné [srov. ve vztahu k § 2910 o. z. rovněž Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník VI. Závazkové právo, Zvláštní část (§ 2055-3014). Komentář. 1. vydání. Praha. C. H. Beck, 2014].

28. Kromě toho byť i nehmotné věci (práva, jejichž povaha to připouští – srov. § 496 odst. 2 o. z.) jsou předmětem vlastnictví, nepožívají ochrany stejně jako jiné – hmotné – předměty vlastnictví. Podle § 979 o. z. se ustanovení části třetí občanského zákoníku (absolutní majetková práva) hlavy II (věcná práva) použijí na věci hmotné i nehmotné, na práva však jen potud, připouští-li to jejich povaha a neplyne-li ze zákona něco jiného. Podle důvodové zprávy k návrhu § 979 o. z. je pravidlo o nepoužitelnosti věcněprávních ustanovení občanského zákoníku na taková práva, jejichž povaha to nepřipouští (a v míře, v jaké to jejich povaha nepřipouští), odůvodňováno právě tím, že mezi nehmotné věci se řadí i subjektivní obligační práva, přičemž v § 979 o. z. stanovená nepoužitelnost věcněprávních ustanovení se týká především těch práv, která nepřipouštějí trvalý nebo opakovaný výkon. Pro subjektivní práva se tak úprava věcných práv nepoužije, nepřipouští-li to jejich povaha (především pokud právo nepřipouští trvalý nebo opakovaný výkon) anebo pokud ze zákona plyne něco jiného, což znamená, že na pohledávky se úprava věcných práv nepoužije v tom rozsahu,

v jakém tomu brání právě jejich relativní povaha (tj. především to, že působí pouze mezi stranami závazkového vztahu).

29. Měla-li by být tedy ochrana ve smyslu § 2910 věty první o. z. hypoteticky dovozována z vlastnického práva k pohledávce, pak pohledávka „trvalý výkon“ ani „opětovný výkon“ nepřipouští, protože se na pohledávky věcněprávní ustanovení občanského zákoníku (§ 979 a násl.) nemohou použít, což nutně implikuje závěr, že úvahy o „vlastnickém právu k pohledávce“ (na nichž by pak byly založeny veškeré navazující úvahy o „zásahu do absolutního – vlastnického – práva k pohledávce“ ve smyslu § 2910 věty první o. z.) jsou nesprávné.

30. Nelze sice přehlédnout, že důvodová zpráva k návrhu § 1011 o. z. (přístupná na stránkách www.psp.cz) uváděla, že pohledávka je také jako určitý majetkový statek a věc v právním smyslu (nehmotná) rovněž součástí věřitelova majetku a jmění, a tedy i předmět jeho vlastnictví, a proto je věřitel vůči zásahům třetích osob chráněn možností podat vlastnickou žalobu a takovým zásahům se bránit, takové prohlášení se však nakonec jeví jako rozporné s pravidlem podávaným z § 979 o. z. (i s obsahem důvodové zprávy k návrhu tohoto ustanovení), jež vede k závěru, že ustanovení o věcných právech se na pohledávky – bez dalšího právě proto, že nepřipouštějí trvalý ani opakovaný výkon – nepoužijí.

31. Navíc měla-li by být ochrana (též) relativním právům poskytována (skrze široké vymezení věci) prostřednictvím první ze skutkových podstat (tj. podle věty první § 2910 o. z.), jež dopadá na škodu vzniklou v důsledku zásahu do práva absolutního, pak by nebylo třeba druhé skutkové podstaty (tj. podle věty druhé § 2910 o. z.), jež dopadá na škodu vzniklou v důsledku zásahu do jiného práva (tj. do jiného práva než absolutního). Množina situací, na které by věta druhá § 2910 o. z. mohla v takovém případě dopadat, by se tak mohla stát prázdnou, neboť konstrukci, podle níž (jakákoli) pohledávka je věcí v právním smyslu, protože může být předmětem práva vlastnického, a tedy (veškeré) škody vzniklé zásahem do práva vyplývajících z takového vlastnického práva mají být posuzovány podle věty první § 2910 o. z., by byla uplatnitelná v principu vždy.

32. Ze shora uvedeného tedy vyplývá dostatečná zřejmost a ve vztahu k § 2910 větě první o. z. nepřekročitelnost odlišného působení absolutních a relativních práv, tj. „neprostupnost“ relativních práv směrem k absolutní ochraně. Relativní práva zásadně (nevyplývá-li z občanského zákoníku ve vztahu ke konkrétním institutům jinak) nepožívají ochrany určené absolutním právům. Povinnost k náhradě škody podle § 2910 věty první o. z. dopadá na zaviněné protiprávní jednání porušující absolutní práva a právní statky (život, tělesnou a duševní integritu, zdraví, svobodu nebo vlastnictví), nikoli na zaviněné protiprávní jednání porušující relativní práva a právní statky; nesplnění předpokladu zásahu do absolutního práva přitom nelze překlenout ani konstrukcí, podle níž pohledávka, jež je svojí povahou relativním (obligačním) právem, je věcí v právním slova smyslu, vlastnické právo k níž požívá ochrany absolutní.

33. Konkluze odvolacího soudu, podle níž dovolatelka zasáhla do vlastnického práva žalobkyně k finančním prostředkům (k penězům) na účtu v bance, tedy do absolutního

práva žalobkyně, protože byla povinna k náhradě způsobené škody podle § 2910 věty první o. z., tudíž není správná.

34. Vzhledem k právnímu posouzení, které Nejvyšší soud shora zaujal, a vzhledem k tomu, že předmětem dovolacího přezkumu nebyla otázka, zda je zákon AML (eventuálně zákon o bankách) ve vztahu k žalobkyni tzv. ochrannou normou či nikoli, již se nezabýval otázkou (kterou sama dovolatelka kladla toliko eventuálně), zda je při posuzování odpovědnosti za škodu podle § 2910 věty první o. z. právně významná (též) absence ochranného účelu porušení právní normy. Stejně tak se již Nejvyšší soud nezabýval námitkami dovolatelky stran posouzení vzniku škody, příčinné souvislosti a spoluzavinění žalobkyně; jejich posouzení by na shora uvedeném nemohlo ničeho změnit.

35. Protože rozsudek odvolacího soudu není z výše uvedených důvodů správný a podmínky pro jeho změnu dány bez dalšího nejsou, Nejvyšší soud jej, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil jak v části výroku I., již byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 15. 11. 2019, č. j. 38 C 124/2019-143, v jeho výrocích I. a III., tak v akcesorickém nákladovém výroku II.) Důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí také ve vztahu k rozhodnutí soudu prvního stupně v jeho výrocích I. a III., a proto Nejvyšší soud podle § 243e odst. 2 věty druhé o. s. ř. zrušil též rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. a III. a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

36. Právní názor Nejvyššího soudu je pro soudy nižších stupňů závazný (§ 243g odst. 1, část věty první za středníkem, ve spojení s § 226 odst. 1 o. s. ř.).

č. 50

č. 50

Při stanovení peněžité náhrady za nemajetkovou újmu způsobenou pacientovi jeho nezákonným převzetím do zařízení poskytujícího zdravotní péči je třeba vyjít z jednorázové částky odpovídající dvojnásobku hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející roku, v němž újma nastala. K výsledné výši náhrady musí soud dospět úpravou této výchozí částky s přihlédnutím k řadě okolností, k nimž patří zejména délka omezení osobní svobody či opakování zásahu, míra zranitelnosti pacienta s ohledem na jeho věk či případné somatické obtíže, průběh hospitalizace, poskytovaná léčebná péče včetně medikace, jakož i okolnosti, za nichž k převzetí došlo a proč soud dovedl nezákonnost převzetí.

Nemajetková újma (o. z.)

§ 11 obč. zák., § 13 obč. zák., § 2894 odst. 2 o. z., § 2956 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3402/2019, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.3402.2019.3

Nejvyšší soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2018, sp. zn. 70 Co 41/2018, s výjimkou části výroku i o potvrzení rozsudku soudu prvního stupně ve výroku o uložení povinnosti k omluvě, a rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2017, sp. zn. 112 C 74/2016, s výjimkou výroku i o uložení povinnosti k omluvě, a věc v tomto rozsahu vrátil Městskému soudu v Brně k dalšímu řízení; zároveň odmítl dovolání žalované proti části výroku i rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2018, již byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o uložení povinnosti k omluvě.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Brně rozsudkem ze dne 15. 11. 2017, č. j. 112 C 74/2016-250, uložil žalované, aby zaslala A. B. (dále jen „původní žalobce“), písemnou omluvu ve znění: „„Vážený pane B., ve dnech 25. 6. 2013 a 16. 9. 2015 došlo k převzetí Vaší osoby do našeho zařízení poskytujícího zdravotnickou péči bez Vašeho souhlasu, aniž by pro tento postup byly na straně nemocnice dány zákonné důvody, a k následnému nezákonnému držení Vaší osoby v našem zařízení poskytujícím zdravotnickou péči bez Vašeho souhlasu v období ode dne 25. 6. 2013 do 12. 7. 2013 a v období ode dne 16. 9. 2015 do dne 23. 9. 2015. Nezákonnost převzetí Vaší osoby do našeho zařízení poskytujícího zdravotnickou péči bez Vašeho souhlasu dne 25. 6. 2013 byla konstatována výrokem I. usnesení Městského soudu v Brně z 8. 8. 2014, č. j. 71 L 3061/2013-49, který nabyl právní moci 2. 9. 2014. Nezákonnost převzetí Vaší osoby do našeho zařízení poskytujícího zdravotnickou péči bez Vašeho souhlasu dne 16. 9. 2015 byla konstatována výrokem I. usnesení Krajského soudu v Brně z 19. 9. 2016, č. j. 44 Co 388/2016 115, který nabyl právní moci 29. 9. 2016. Nemocnice se Vám tímto hluboce omlouvá za tyto zásahy do Vaší osobnosti.“ (výrok I) a aby původnímu žalobci zaplatila do tří dnů od právní moci rozsudku 71 500 Kč (výrok II), co do požadavku na zaplacení dalších 928.500 Kč žalobu zamítl (výrok III) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky IV, V, VI). Vyšel ze zjištění, že původní žalobce byl v období od 25. 6. 2013 do 12. 7. 2013 a od 16. 9. 2015 do 23. 9. 2015 bez svého souhlasu hospitalizován v zařízení žalované, aniž byly pro takový postup splněny podmínky stanovené zákonem č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (dále též jen „zdravotní zákon“). Nezákonnost předmětných detencí byla prokázána jednak usnesením Městského soudu v Brně ze dne 8. 8. 2014, č. j. 71 L 3061/2013 49, (první převzetí), dále pak usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 19. 9. 2016, č. j. 44 Co 388/2016-115, (druhé převzetí). Vzhledem k tomu, že popsaným způsobem prokazatelně došlo k zásahu do žalobcovy osobnosti (do jeho práva na osobní svobodu), shledal soud prvního stupně oprávněným žalobní požadavek na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění, přičemž ve vztahu k první nezákonné hospitalizaci aplikoval ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), ve vztahu ke druhé pak vyšel z ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014 (dále jen „o. z.“). Uzavřel, že v projednávané věci se nejvíce jako dostačující satisfakce ve formě písemné omluvy, nýbrž je namístež původnímu žalobci přiznat rovněž přiměřené zadostiučinění v penězích.

Při stanovení jeho výše vyšel analogicky z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, jenž se týkal určování výše odškodnění za nezákonnou vazbu a v němž byla za adekvátní náhradu označena částka v rozmezí od 500 Kč do 1500 Kč za jeden den protiprávního omezení osobní svobody. Zohlednil, že podmínky u žalované nejsou přímo srovnatelné s prostředím vazební věznice, nýbrž se vyznačují určitou vyšší mírou „svobodnosti chování pacienta“, dále pak vzal v potaz délku trvání neoprávněného omezení svobody (18 a 8 dní), věk původního žalobce, jeho zranitelnost, zdravotní stav (francouzské hole, organické poškození mozku), vytržení z jím důvěrně známého prostředí, jakož i konkrétní podmínky, jež panovaly u žalované v průběhu obou hospitalizací (týkající se zejména stravovacího režimu, podávání léku či osobní hygieny). Ve vztahu k první nezákonné detenci určil výši denní náhrady částkou 750 Kč, ve vztahu ke druhé pak odškodnění zvýšil na 1 000 Kč za jeden den, neboť žalovaná v daném případě přistoupila k protiprávnímu převzetí původního žalobce opětovně, přestože ji existovalo dřívější rozhodnutí soudu deklarující nezákonnost detence realizované v roce 2013. Bylo od ní tudíž možno očekávat, že si bude vědoma potenciálních rizik spojených s osobou původního žalobce a bude ve vztahu k němu zvláště dbát na řádné dodržení všech zákonných kritérií. Neučinila-li tak, pouze tím prohloubila vznikající újmu a žalobcův pocit bezmoci a bezvýznamnosti. S poukazem na judikaturu Ústavního soudu (nález sp. zn. I. ÚS 1586/09) pak soud prvního stupně uzavřel, že přiměřené zadostiučnění je nutno vnímat rovněž jako jistý typ civilněprávní sankce, která má odrazovat rušitele chráněných osobnostních statků a jeho možné následovníky od protiprávního jednání a být tak nástrojem speciální i generální prevence. Za situace, kdy ze strany žalované došlo ve vztahu k žalobci k nezákonné detenci opakovaně, je namíste uplatnit preventivní funkci předmětného institutu rovněž v projednávané věci a přimět tak žalovanou, aby do budoucna vynaložila alespoň minimální úsilí k tomu, aby se podobné situace neopakovaly, a to nejen u původního žalobce, nýbrž i u ostatních pacientů. Nad rámec částek 13 500 Kč a 8 000 Kč proto soud přiznal žalobci dalších 50 000 Kč jako tzv. punitive damages.

2. K odvolání původního žalobce, žalované a zástupkyně původního žalobce Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 11. 2018, č. j. 70 Co 41/2018-344, zčásti změnil zamítavý výrok III rozsudku soudu prvního stupně tak, že uložil žalované povinnost zaplatit původnímu žalobci dalších 48 500 Kč, jinak jej v tomto výroku, jakož i v dalších výrocích o věci samé potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů; odvolání původního žalobce proti výroku ukládajícímu jeho zástupkyni povinnost zaplatit žalované na náhradě separačních nákladů řízení částku 726 Kč krajský soud odmítl. Ve shodě se soudem prvního stupně uzavřel, že základ žalobních nároků je v projednávané věci dán, v souvislosti s čímž poukázal především na shora uvedená pravomocná soudní rozhodnutí vydaná v detenčním řízení, která jsou závazná nejen pro původního žalobce a žalovanou, nýbrž rovněž pro soudy rozhodující o nárocích z titulu ochrany osobnosti. Doplnil, že je v tomto směru zcela bez významu, zda původní žalobce podepsal závěrem prvé hospitalizace souhlas s poskytnutím zdravotních služeb, prohlášení o dobrovolném vstupu a další listiny, neboť takové dokumenty by nebylo již z podstaty věci možno považovat za svobodný a informovaný souhlas s dříve učiněnými zásahy. Ztotožnil se rovněž se závěrem prvoinstančního soudu, podle něhož morální satisfakce v podobě soukromé písemné omluvy, potažmo deklarace nezákonnosti

předmětných převzetí soudními rozhodnutími, nemůže být pro původního žalobce dostačující, a to vzhledem k významu osobní svobody pro každého člověka, stáří původního žalobce i intenzitě obou neoprávněných zásahů. Na rozdíl od městského soudu však dospěl k odlišným závěrům ohledně výše přiznaného přiměřeného zadostiučinění. Odmítl, že by mělo být vycházeno toliko z komparace s odškodněními přiznávanými za omezení osobní svobody vazbou, neboť jejich výše byla Nejvyšším soudem doporučena již před delší dobou (v roce 2012), a to navíc ve fixních částkách, jež nemají potenciál reflektovat ekonomický vývoj společnosti. Jakkoli je i v českém právním prostředí dána potřeba preventivně-sankčního působení náhrad nemajetkové újmy v penězích, nelze navyšování satisfakce za opakovanou nezákonnou detenci provádět prostřednictvím institutu tzv. punitive damages, jenž je tuzemskému právnímu řádu neznámý. Uzavřel, že vyjma judikatorně dovozených denních sazeb náhrad za omezení osobní svobody vazbou je nutno přihlídnout rovněž k rozhodovací praxi soudů z oblasti ochrany osobnosti, týkající se poskytování zdravotních služeb bez právního důvodu, neboť pouze tak může dojít k řádnému naplnění principu proporcionality ve smyslu judikatury Ústavního soudu. Za možný pomocný komparátor v tomto směru označil krajský soud vlastní pravomocný rozsudek vydaný v řízení vedeném pod sp. zn. 24 C 3/2011, jímž byla každému ze žalobců postížených neoprávněným zdravotním transportem pravomocně přiznána částka 50 000 Kč. V tehdy řešené věci se sice jednalo oproti stávajícímu řízení o zásah z hlediska délky trvání omezení osobní svobody výrazně kratší, na druhou stranu však realizovaný ve zcela stěžejním momentu rodinného života, totiž bezprostředně po narození dítěte. Vzhledem k takto provedenému porovnání i s přihlédnutím ke všem specifickým posuzované věci (určitý diskomfort v oblasti stravování, hygieny apod., spojený s omezením původního žalobce v obvyklém způsobu života důsledkem nuceného podrobení se nemocničnímu režimu, podávání zklidňujícího léku za účelem zlepšení žalobcova spánku apod.), významu osobní svobody pro každého člověka, stáří původního žalobce a délce i intenzitě obou neoprávněných zásahů dospěl krajský soud svou volnou úvahou (§ 136 o. s. ř.) k závěru, že za adekvátní a spravedlivé odškodnění lze ve stávajícím řízení považovat částku 60 000 Kč za každou neoprávněnou detenci, tj. souhrnně celkem 120 000 Kč. Zohlednil, že první hospitalizace původního žalobce sice trvala delší dobu, ve druhém případě však byla její intenzita objektivně umocněna tím, že se jednalo o nezákonnou detenci opětovnou, následující po soudním vyslovení nezákonnosti převzetí realizovaného v roce 2013 a po podání žaloby na ochranu osobnosti. Předmětný prvek opakovanosti představuje tzv. okolnost zvláštního zřetele hodnou ve smyslu § 2957 o. z., již je v rámci stanovení způsobu a výše přiměřeného zadostiučinění rovněž nutno odčinit. Konečně se pak odvolací soud zabýval tím, zda je ve stávajícím řízení namíste uplatnění tzv. preventivně-sankční funkce přiměřeného zadostiučinění, neboť ta nemusí vždy nutně dopadat pouze na oblast bulvárního tisku, nýbrž může mít své místo rovněž právě např. v oblasti medicínsko-právních sporů, jsou-li pro to v konkrétním případě splněny předpoklady (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 2844/14, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4842/2010 či sp. zn. 30 Cdo 2428/2010). Uzavřel, že v podmínkách projednávané věci je vzhledem k recidivě v počínání žalované uplatnění předmětné funkce přiznané náhrady nezbytné, a to tím spíše, že po obou posuzovaných převzetích došlo ze strany žalované ještě k žalobcově nezákonné detenci třetí, jak vyplynulo z usnesení Městského soudu v Brně

ze dne 25. 1. 2018, č. j. 123 L 564/2016-140, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2018, č. j. 44 Co 236/2018-156. I pokud by však posledně zmíněný závěr neobstál, přesto by odvolací soud dospěl ve věci k obdobným výsledkům, a to právě vzhledem k tomu, že v případě druhé nezákonné detence původního žalobce byla intenzita zásahu umocněna oním prvkem opakovanosti v postupu žalované, jenž představuje tzv. okolnost zvláštního zřetele hodnou ve smyslu § 2957 o. z. Jako důvod pro navýšení odškodnění naopak odvolací soud neshledal majetkové poměry žalované ani skutečnost, že se jmenovaná po celou dobu řízení podané žalobě aktivně procesně bránila.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti výroku rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen zamítavý výrok rozsudku soudu prvního stupně ohledně částky 880 000 Kč, podal původní žalobce dovolání, jež má za přípustné k řešení otázky hmotného práva, která dosud nebyla v rozhodovací praxi odvolacího soudu řešena, a sice podle jakých kritérií mají soudy určovat výši přiměřeného zadostiučinění v penězích za neoprávněný zásah do práva na ochranu osobnosti (práva na osobní svobodu) v případech nezákonných zdravotnických detencí. Namítá, že odvolací soud zcela nesprávně vyhodnotil intenzitu, s jakou žalovaná dvěma nezákonnými detencemi a jejich průběhem zasáhla do jeho osobnosti, v návaznosti na což dospěl rovněž k chybným závěrům ohledně výše přiznané peněžní satisfakce. Má za to, že závěr krajského soudu, podle něhož by mělo být při určování finální výše satisfakce přihlíženo mimo jiné k denním sazbám náhrad za omezení osobní svobody vazbou, je nepřiléhavý, neboť podmínky u žalované nelze přímo srovnávat s vazbou ve věznici. Byť v obou typech zařízení dochází k omezení volného pohybu člověka a jeho styku s vnějším světem, k jeho držení v uzavřeném prostoru vybaveném mřížemi na oknech, k nemožnosti provádět osobní hygienu v rozsahu podle svých potřeb a zvyklostí apod., mají tyto podmínky v případě vazební věznice přímou a striktně vymezenou oporu v účinné právní úpravě a odvozují se v každém konkrétním případě od předchozího rozhodnutí soudu, zatímco u žalované dochází ke stejně razantním opatřením toliko na základě jejího vlastního uvážení, tzn. bez jakékoli předchozí nezávislé vnější kontroly. Zatímco v případě vzetí do vazby musí dosud zjištěné skutečnosti vždy nasvědčovat tomu, že skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání, byl spáchán, že má všechny znaky trestného činu a že jej spáchal obviněný, zdravotnická zařízení v případech nedobrovolných hospitalizací sama rozhodují o splnění zákonných podmínek, za nichž mohou přistoupit k omezení osobní svobody člověka proti jeho vůli, přičemž konkrétně žalované v tomto směru opakovaně postačovala pouhá neurčitá tvrzení jednoho rodinného příslušníka (dcery) dovolatele o jeho údajné agresivitě, jejichž pravdivost si ani nepokusila jakkoli ověřit. Vzhledem k popsaným rozdílům obou institutů je dovolatel přesvědčen, že denní sazby náhrad za omezení osobní svobody vazbou nelze v případě nezákonných detencí aplikovat, nýbrž by mělo být vycházeno výhradně z judikatury z oblasti ochrany osobnosti. To sice odvolací soud částečně učinil, v rámci provedené komparace však chybně vyšel ze svého dřívějšího rozsudku vydaného v řízení vedeném pod sp. zn. 24 C 3/2011, jež se týkal skutkově zcela odlišné věci. Zatímco původní žalobce během neoprávněných zásahů žalované prožíval velmi intenzivní pocity zoufalství, ponížení a naprosté bezmoci, dítě, jemuž byla ve zmíněné

porovnávané kauze přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 50.000 Kč, mohlo svůj nedobrovolný transport do zdravotnického zařízení jen stěží vnímat obdobným způsobem. Odvolacím soudem přiznanou částku ve výši 120 000 Kč považuje vzhledem ke konkrétním okolnostem věci (k významu osobní svobody pro každého člověka, stáří, délce a intenzitě obou provedených zásahů) za nepřiměřeně nízkou. Namítá, že ve věci nebyly nikterak zohledněny okolnosti na straně žalované (především její postoj k celé záležitosti a její majetkové poměry) a že byť krajský soud správně poukázal na nutnost uplatnění preventivně-sankční funkce přiznané náhrady, nikterak ji následně nepromítl do její samotné výše. Je přesvědčen, že ve věci měly být aplikovány závěry Ústavního soudu vyjádřené v nálezů sp. zn. I. ÚS 2844/14, které se sice týkají výkladu § 2958 o. z., avšak analogicky dopadají rovněž na případy nezákonných zdravotnických detencí. V neposlední řadě má za to, že se odvolací soud nikterak nevypořádal s částí jeho odvolacích námitek. Navrhl, aby dovolací soud změnil rozsudek krajského soudu v napadeném výroku III tak, že žalovaná je mu povinna zaplatit dalších 880.000 Kč, popř. aby jej v tomto rozsahu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

4. Žalovaná napadla rozsudek odvolacího soudu dovoláním jednak v celém rozsahu výroků I a II, jimiž bylo podané žalobě vyhověno, i do výroků IV, V a VI o náhradě nákladů řízení. Jeho přípustnost ve smyslu § 237 o. s. ř. spatřuje jednak v tom, že otázka stanovení způsobu a výše přiměřeného zadostiučinění v případech nezákonných zdravotnických detencí dosud nebyla dovolacím soudem řešena, resp. (byla-li by přípustněna možnost analogie s případy omezení osobní svobody vazbou) v tom, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, podle níž se má náhrada za jeden den nezákonného omezení osobní svobody pohybovat cca v rozmezí od 500 do 1 500 Kč. Má za to, že napadeným rozhodnutím bylo porušeno její právo na spravedlivý proces a namítá, že judikatura dovolacího soudu je roztržena v závěru, za jakých podmínek je možno přiznat institutu přiměřeného zadostiučinění v oblasti medicínsko-právních sporů preventivně-sankční funkci. Uvedl-li odvolací soud, že při stanovení výše přiznané náhrady vyšel z judikatorně stanovených sazeb za vazbu, ze srovnání projednávané věci s jinými obdobnými případy z oblasti ochrany osobnosti, potažmo z preventivně-sankčního působení přiznané satisfakce, bylo v konečném důsledku – jak plyne z odůvodnění napadeného rozsudku – pravděpodobně rozhodnuto toliko na základě porovnání věci s rozhodnutím Krajského soudu v Brně vydaným v řízení sp. zn. 24 C 3/2011. Byla-li za každou nezákonnou detenci původnímu žalobci přiznána částka 60 000 Kč, činí výše denní náhrady v případě prvního protiprávního převzetí 3 333 Kč, v případě druhé hospitalizace pak 7 500 Kč. To je podstatně více, než bylo v minulosti judikováno v případech omezení osobní svobody vazbou, aniž by přitom byl pro takové odchylné posouzení dán jakýkoli rozumný důvod. Poukazuje na to, že podmínky v zařízení žalované nejsou přímo srovnatelné s prostředím vazební věznice, nýbrž jsou mírnější (není zde omezen kontakt s rodinou, jsou povoleny vycházky apod.), a že v řízení nebyla prokázána ani žádná zásadní pochybení týkající se stravy, hygieny či podávání léků původnímu žalobci. Je přesvědčena, že je nespravedlivé, aby osoby, u nichž byla konstatována nezákonnost vazby, byly odškodňovány několikrát nižšími částkami než osoby, u nichž byla konstatována nezákonnost nedobrovolné detence. Opřel-li dále odvolací soud své rozhodnutí o komparaci projednávané věci s případem řešeným v řízení vedeném u téhož soudu pod sp. zn. 24 C 3/2011, v němž byla přiznána

náhrada nemajetkové újmy za odnětí novorozeného dítěte matce bezprostředně po porodu, není takové porovnání podle názoru žalované namíste vzhledem ke zcela odlišným skutkovým okolnostem obou případů. Vzhledem k tomu, že žádné další srovnání již odvolací soud neprovedl, odchýlil se od judikatury Ústavního soudu a porušil právo žalované na spravedlivý proces. Stran uplatnění preventivně-sankčního působení přiznaného přiměřeného zadostiučinění v penězích pak žalovaná namítá, že odvolací soud zcela pominul, jaká je funkce dovolatelky, potažmo jaké jsou její možnosti při rozhodování o nedobrovolných hospitalizacích pacientů. Nikterak se v tomto směru nevypořádal s rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 894/2018, podle něhož lze uplatnění dané funkce odškodnění ve smyslu punitivním (trestajícím) výjimečně připustit toliko v případech zásahů do osobnostních práv ze strany informačních médií, což není případ projednávané věci. V rámci odůvodnění výslovně zmíněná rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou pak pro projednávanou věc zcela nepoužitelná, neboť byla všechna přijata v případech, v nichž bylo vzniklé újmě možno bez problému předejít. Tak tomu ve stávajícím řízení není, neboť je téměř jisté, že nezákonným nedobrovolným hospitalizacím zcela předcházet v zásadě nelze a že přiznání zvýšené satisfakce v penězích nebude mít na zaměstnance léčeben, kteří jsou vedeni vždy výhradně snahou pomoci svým pacientům, výchovný vliv. Bylo zcela opomenuto, že žalovaná má pro rozhodnutí o nedobrovolné hospitalizaci značně omezené možnosti týkající se zjišťování informací o přivezené osobě, že nemůže provádět rozsáhlé vyšetřování toho, co se u toho kterého pacienta odehrálo a musí se v zásadě spolehnout na informace, jež obdrží od dalších osob, v krátkém čase je vyhodnotit a následně rozhodnout o dalším postupu, a to i přes riziko, že se takové rozhodnutí následně ukáže jako chybné. Bylo-li by akceptováno, že žalovaná bude za každou nezákonnou detenci v budoucnu „odsuzována“ ke stále vyšším náhradám s odůvodněním, že se nepoučila ze svých předchozích chyb, půjde o přístup pro ni zcela likvidační, navíc zakládající mezi jednotlivými poškozenými neodůvodněnou nerovnost, neboť těm, o nichž bude rozhodováno později, bude s poukazem na preventivně-satisfakční funkci satisfakce přiznána vyšší náhrada. Je přesvědčena, že každou novou detenci je nutno posuzovat izolovaně od všech předchozích, bez ohledu na to, že se týká téže osoby, a že i z tohoto důvodu jí nelze klást k tíži, že se v případě později proběhlého převzetí původního žalobce „nepolepšila“, obzvláště uplynuly-li v té době od první hospitalizace již více jak dva roky. Považuje za nepřijatelné, aby se v hraničních případech její pracovníci rozhodovali nikoli na základě možných rizik nepřevzetí možná nebezpečného člověka, nýbrž na základě obav z peněžité sankce, kterou mohou svým postupem přivodit zaměstnavateli. Poukazuje na to, že v případech náhrad za nezákonnou vazbu není preventivně-sankční funkce soudy ani zvažována (přestože orgány činné v trestním řízení mají na prověřování rozhodných skutečností více času i možností), a že odvolací soud nechal v rámci své volné úvahy v potaz celou řadu skutečností, zejména spoluzavinění původního žalobce, jeho rodiny, policie či záchranné služby na vzniklém následku. Považuje za nespravedlivé, aby veškerou tíži případných pochybení nesla výhradně ona sama. Námitky pak vznáší rovněž proti výrokům napadeného rozhodnutí o náhradě nákladů řízení. Navrhla, aby dovolací soud výroky I, II, IV, V a VI napadeného rozsudku zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

5. Původní žalobce v podaném vyjádření obsáhle sporuje dovolací argumentaci žalované ve věci samé, v části napadající nákladové výroky pak poukazuje především na objektivní nepřijatelnost podané dovolání ve smyslu § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. Navrhl, aby bylo dovolání žalované odmítnuto.

6. Rovněž žalovaná v rámci svého vyjádření polemizuje s původním žalobcem předestřenými argumenty, které považuje za liché a neopodstatněné. Navrhla, aby bylo jeho dovolání zamítnuto.

III.

Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými – oběma účastníky řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), oběma zastoupenými advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., a s výjimkou částí dovolání žalované (těch, které směřují proti části výroku I, jímž odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o uložení povinnosti k omluvě, a výrokům IV až VI o nákladech řízení a poplatkové povinnosti) jsou přípustná podle § 237 o. s. ř., neboť otázka stanovení výše náhrady nemajetkové újmy za nezákonné převzetí do zdravotního ústavu doposud nebyla dovolacím soudem řešena.

8. V průběhu dovolacího řízení (dne 24. 12. 2020) původní žalobce zemřel a do řízení vstoupili na jeho místo jako jeho dědici syn C. B. a dcera Z. D., jak vyplývá z pravomocného usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2021, č. j. 25 Cdo 3402/2019-529. S těmito osobami, které jsou povinny přijmout stav řízení v době jejich nástupu do řízení (§ 107 odst. 4 o. s. ř.), proto pokračoval dovolací soud v řízení.

9. Žalovaná sice s výjimkou výroku, jímž byl potvrzen zamítavý výrok rozsudku soudu prvního stupně, napadá rozhodnutí odvolacího soudu v plném rozsahu, aniž by ovšem jakkoliv zpochybňovala správnost závěru o povinnosti k omluvě; neformuluje žádnou právní otázku ohledně základu povinnosti odčinit újmu způsobenou nezákonným převzetím žalobce do zdravotnického zařízení ani ohledně povinnosti se za to omluvit a nepředkládá žádnou argumentaci, která by v tomto směru podrobovala kritice správnost tomu odpovídajícího výroku rozhodnutí odvolacího soudu. Jestliže navíc absentují zákonem požadované údaje k vymezení podmínek přípustnosti dovolání, trpí dovolání v tomto rozsahu nedostatkem, pro který nelze v dovolacím řízení pokračovat, Nejvyšší soud tuto část dovolání podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. odmítl.

10. Žalovaná dále napadá (tentokrát s věcnou argumentací) výroky o náhradě nákladů řízení a o povinnosti zaplatit soudní poplatek, proti nimž je ovšem přípustnost dovolání objektivně vyloučena podle výslovné dikce § 238 odst. 1 písm. h) a i) o. s. ř. Vzhledem k tomu, že zrušení těchto výroků coby výroků závislých oba dovolatelé dosáhli zrušením výroků ve věci samé, bylo by nadbytečné dovolání žalované v tomto rozsahu odmítat. Není však z obou těchto důvodů dán prostor, aby dovolací soud uplatněné námitky posuzoval.

IV.

Důvodnost dovolání

11. Dovolání obou účastníků ve věci samé jsou důvodná.

12. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédné též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud však v posuzovaném řízení žádné vady neshledal.

13. Vzhledem k tomu, že žalovaná v dovolání nezpochybňuje závěr odvolacího soudu, že jsou splněny podmínky pro přiznání peněžité náhrady za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným převzetím žalobce do zdravotnického ústavu, mohl se dovolací soud zabývat (podle § 241a odst. 3 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. je vázán vymezením dovolacího důvodu – tzv. kvalitativní vázanost dovoláním) jen otázkami vztahujícími se ke stanovení výše náhrady; tuto otázku vznáší též žalobce.

14. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

15. Podle § 11 obč. zák. fyzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy.

Podle § 13 obč. zák. fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění (odst. 1). Pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odstavce 1 zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích (odst. 2). Výši náhrady podle odstavce 2 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo (odst. 3).

Podle § 2894 odst. 1 o. z. povinnost nahradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody). Podle odstavce 2 téhož ustanovení nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.

Podle § 2956 o. z. vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.

16. Patří k obecným východiskům práva na ochranu osobnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2019, sp. zn. 25 Cdo 3423/2018), jak podle občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013, jímž se řídí nárok za první převzetí původního žalobce, tak podle nového kodexu účinného od 1. 1. 2014, dopadajícího na nárok z druhého převzetí, že ke vzniku občanskoprávní povinnosti odčinit nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnosti člověka musí být splněna podmínka existence zásahu objektivně způsobitelného vyvolat nemajetkovou újmu spočívajícího buď v porušení, nebo ohrožení osobnosti člověka v jeho fyzické či morální integritě. Zásah musí být neoprávněný (protiprávní) a musí být zjištěna existence příčinné souvislosti mezi

takovým zásahem a dotčením osobnostní sféry člověka (obdobně viz též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 11. 2018, sp. zn. 30 Cdo 439/2018).

17. Osoba dotčená ve svých osobnostních právech se může ochrany domáhat cestou tradičních prostředků, jimiž je uplatnění požadavku, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek, jak zaručuje § 81 odst. 2 o. z. Nejsou-li tyto prostředky postačující, může nastoupit též požadavek na poskytnutí zadostiučinění (§ 2951 odst. 2 o. z.), a to i v peněžitě formě. Vzhledem k tomu, že na rozdíl od úpravy účinné do 31. 12. 2013 nyní zákon v § 81 odst. 2 o. z. o peněžitě náhradě nehovoří, je třeba opodstatnění pro přiznání peněžitého plnění dovodit z ustanovení § 2894 a násl. o. z., která vymezují podmínky, za nichž vzniká povinnost hradit tzv. nemajetkovou újmu. Zatímco občanský zákoník účinný do 31. 12. 2013 pracoval s jediným pojmem škoda a v případě některých dílčích nároků (náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění či za ztrátu blízké osoby) pod něj zahrnoval i újmu nemajetkového charakteru, nyní se škodou míní pouze újma na jmění (podle § 495 věty druhé o. z. jmění osoby tvoří souhrn jejího majetku a jejích dluhů), tedy újma majetkové povahy. Pro všechny ostatní nepříznivé dopady do sféry poškozeného, které se nedotknou jeho majetkového stavu, byl pak zaveden pojem nemajetková újma. Její povaha je nehmotná, imateriální a představuje nepříznivý zásah do jiných hodnot, jimiž jsou zejména život, zdraví, osobní svoboda, důstojnost, vážnost, čest, soukromí a projevy osobní povahy (§ 81 odst. 2 o. z. a § 11 obč. zák.). Nemajetková újma se projevuje v těžce definovatelné sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu, obav a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem zejména do základních lidských hodnot. Dílčí definicí (§ 2956 část věty za středníkem o. z.) bez konkrétnějšího obsahového vymezení je poukaz na duševní útrapy, které se mohou rovněž projevit jako nepříznivý následek zásahu do přirozených práv člověka. Jde o stav, kdy vnímání účinků zásahu přesáhne běžnou úroveň diskomfortu a projeví se v silnější intenzitě pocíťovaných nesnází již jako bolestně prožívaná záležitost.

18. Důležité je, že nemajetková újma se od 1. 1. 2014 odčítá jen za určitých podmínek (ne jako škoda bez dalšího, tj. vždy), nýbrž jen tehdy, bylo-li to mezi účastníky dohodnuto nebo stanoví-li tak zákon (viz výslovnou dikci § 2894 odst. 2 o. z.). Vedle případů, kdy je náhrada případné nemajetkové újmy mezi účastníky sjednána, stanoví toto ustanovení zvláštní okruh případů, kdy nastupuje povinnost škůdce odčinit i nemajetkovou újmu, pokud to ovšem zákon připouští. Takový případ buď vymezí zvlášť zákon tzv. typovým nárokem (např. § 2543 o. z. zakládající nárok na náhradu újmy za narušení dovolené či § 2988 o. z. o nemajetkových újmách z nekalé soutěže a zejména tradiční ustanovení § 2958 o. z. o újmách vyvolaných ublížením na zdraví či § 2959 o. z. o nárocích pozůstalých osob při ztrátě či zvlášť závažném ublížení na zdraví osoby blízké), anebo lze použít obecnou normu § 2956 o. z., podle níž se náhrada poskytuje, jestliže se škodlivý zásah dotkl přirozených práv upravených v první části zákona. Demonstrativním výčtem jsou v § 81 odst. 2 o. z. k těmto základním hodnotám řazeny život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy. Dále jsou upraveny situace spojené se zásahem do osobnostní integrity, týkající se především poskytování zdravotní péče v § 93 až 117 o. z., a konečně je tu i zvláštní ustanovení § 2971 o. z., podle něž odůvodňují-li to zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil újmu

protiprávním činem, zejména porušil-li z hrubé nedbalosti důležitou právní povinnost, anebo způsobil-li újmu úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné pohnutky zvláště zavrženíhodné, nahradí škůdce též nemajetkovou újmu každému, kdo způsobenou újmu důvodně pocítuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit.

19. Ve vztahu k projednávané věci se uplatní výslovná úprava podmínek převzetí člověka do zdravotnického zařízení bez jeho souhlasu a práv a povinností v takovém případě, jak ji obsahují ustanovení § 104 až 110 o. z. Tato ustanovení je pak třeba vykládat i v souvislosti se zákonem č. 372/2011 Sb. Celý tento právní institut je doplněn navíc procesní úpravou rozhodování soudu o zákonnosti převzetí do ústavní péče, původně s účinností do 31. 12. 2013 v § 191a a následujících zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, a v současné době v § 77 odst. 2 a § 78 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních. Ústavněprávním východiskem je čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něž je osobní svoboda zaručena. Podle odst. 6 tohoto článku zákon stanoví, ve kterých případech může být osoba převzata do zdravotnické ústavní péče nebo v ní držena bez svého souhlasu. Takové opatření musí být do 24 hodin oznámeno soudu, který o tomto umístění rozhodne do sedmi dnů.

č. 50

20. Podle § 104 odst. 1 věty první o. z. převzít člověka bez jeho souhlasu do zařízení poskytujícího zdravotní péči nebo ho v něm bez jeho souhlasu držet lze jen z důvodu stanoveného zákonem a za podmínky, že nezbytnou péči o jeho osobu nelze zajistit mírnějším a méně omezujícím opatřením.

Podle § 105 odst. 2 o. z. převzetí člověka do zařízení poskytujícího zdravotní péči oznámí poskytovatel zdravotních služeb do 24 hodin soudu; to platí i v případě, je-li člověk v takovém zařízení zadržen. Soud o učiněném opatření rozhodne do sedmi dnů.

Podle § 38 odst. 1 zdravotního zákona pacienta lze bez souhlasu hospitalizovat, jestliže

- a) mu 1. bylo pravomocným rozhodnutím soudu uloženo ochranné léčení formou lůžkové péče, 2. je nařízena izolace, karanténa nebo léčení podle zákona o ochraně veřejného zdraví, 3. je podle trestního řádu nebo zákona o zvláštních řízeních soudních nařízeno vyšetření zdravotního stavu,
- b) ohrožuje bezprostředně a závažným způsobem sebe nebo své okolí a jeví známky duševní poruchy nebo touto poruchou trpí nebo je pod vlivem návykové látky, pokud hrozbu pro pacienta nebo jeho okolí nelze odvrátit jinak, nebo
- c) jeho zdravotní stav vyžaduje poskytnutí neodkladné péče a zároveň neumožňuje, aby vyslovil souhlas.

21. I když před účinností zákona č. 89/2012 Sb. tu v občanském zákoníku taková výslovná úprava nebyla, i pro nárok z prvního převzetí platí, že zákonem povolený zásah do osobnostních práv může představovat i převzetí fyzické osoby do ústavní péče bez jejího souhlasu podle zdravotního zákona. Takový postup je výrazným zásahem do práva na soukromí a přináší významné omezení osobní svobody. Bez ohledu na terminologickou nesjednocenost pojmů v novém občanském zákoníku a zdravotním zákoně, která na podstatě věci nic nemění, označuje právnícká literatura pojem převzetí nebo držení člověka v zařízení poskytujícím zdravotní péči (§ 104 o. z.) za legislativní

zkratku, pokrývající též omezení člověka během pobytu v ústavu, s nimiž umístěný nevyslovil souhlas a která jej omezují ve volném pohybu, nebo medikaci psychofarmaky, jež svými účinky vedou k omezení svobodného pohybu člověka ve smyslu § 39 odst. 1 zdravotního zákona [(Svoboda K. in Švestka J., Dvořák J., Fiala, J. a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek I (§ 1 – 645, obecná část), Wolters Kluwer (ČR), Praha 2020, str. 389]. Z toho plyne i další aspekt, totiž že posuzované převzetí je též zásahem do autonomie pacienta, neboť je spojeno s omezením jeho práva podrobovat se poskytované lékařské péči jen na základě informovaného souhlasu. Jde však zároveň též o opatření sledující z větší části odlišné legitimní cíle, jimiž jsou bezpečí a ochrana zdraví samotného pacienta a rovněž bezpečí a ochrana jeho okolí před hrozícím agresivním či destruktivním počínáním. Má-li být přesto významný zásah do osobní svobody a soukromí člověka opodstatněn, musí se tak stát na základě splnění všech zákonných podmínek, jejichž existence musí být alespoň s vysokou mírou pravděpodobnosti prokazatelná i následně při posuzování zákonnosti takového kroku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2020, sp. zn. 25 Cdo 590/2020).

22. Okolnosti, které musí subjekt rozhodující o případném převzetí pacienta bez jeho souhlasu podle § 38 odst. 1 písm. b) zdravotního zákona (o tuto situaci šlo v posuzovaném případě) zvážit, popisuje v návaznosti na zákonem stanovené podmínky výstižně i právníková literatura tak, že nejprve je třeba zhodnotit, zda dotyčná osoba skutečně jeví známky duševní poruchy nebo trpí duševní poruchou anebo jedná pod vlivem návykové látky. Dále je třeba zhodnotit, zda skutečně bezprostředně a závažným způsobem ohrožuje sebe nebo své okolí. Tak tomu bývá zpravidla tehdy, pokud se pokouší o sebevraždu nebo vyhrožuje sebevraždou, bezprostředním zabitím sebe nebo dalších osob, sebepoškozením nebo způsobením škody na majetku anebo jiné vážné újmy. Může to být i v případech, kdy je ohrožena lidská důstojnost chováním takového člověka, případně ohrožena mravnost, zejména u dětí. Současně musí být zhodnoceno, zda hrozbu poškození pacienta nebo jeho okolí nelze odvrátit jiným, mírnějším způsobem [Mach J. a kol. Zákon o zdravotních službách. Praktický komentář. Wolters Kluwer (ČR). Praha 2018, s. 170].

23. Rozhodnutí soudu určující nezákonnost převzetí člověka do ústavní péče bez jeho souhlasu je především předpokladem pro jeho propuštění ze zdravotního ústavu. Satisfakci za zásah do osobnostních práv může představovat jen výjimečně, v případech, kdy zdravotnický personál vzhledem k okolnostem převzetí pacienta, jeho stavu a informacím, které měl k dispozici, mohl důvodně nabýt dojmu, že podmínky pro převzetí jsou splněny, ač tomu tak podle následných zjištění nebylo. Obdobně lze odkázat i na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu k zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (např. rozsudek ze dne 16. 8. 2016, sp. zn. 30 Cdo 242/2016), podle níž má pouhé konstatování porušení práva jako přiměřená forma zadostiučinění své místo v případech, kdy význam řízení byl pro poškozeného nepatrný, případně kdy délka řízení byla v nezanedbatelné míře způsobena jednáním poškozeného. Případy, kdy postačí konstatování porušení práva, je možno vysledovat též v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (dále též jen „ESLP“), podle níž je namísto přistupovat k případnému zadostiučinění ve formě konstatace porušení práva jen za zcela výjimečných okolností, například tehdy, byl-li význam

předmětu řízení pro poškozeného nepatrný (viz Szeloch proti Polsku - rozsudek ESLP ze dne 22. 5. 2001, stížnost č. 33079/96, nebo Berlin proti Lucembursku - rozsudek ESLP ze dne 15. 7. 2003, stížnost č. 44978/98).

24. Občanský zákoník nestanoví žádné pravidlo, jak stanovit výši náhrady, která osobě, jež byla nezákonně převzata do ústavní péče, náleží proti provozovateli zdravotnického zařízení či poskytovateli zdravotních služeb, uplatní se jen zcela obecný požadavek na přiměřenost náhrady (§ 2951 odst. 2 o. z.), jejíž výše může být modifikována (zvyšována) při splnění podmínek příkladmo vyjmenovaných v § 2957 o. z. Je proto logická a zároveň i ocenitelná snaha soudů obou stupňů o nalezení rámce, v němž se náhrada má pohybovat, i o dostatečné zdůvodnění přisouzených částek. Řadě jejich úvah nelze upřít opodstatněnost, avšak kritéria, podle nichž by bylo možno dobrat se i v jiných případech ke srovnatelným částkám, je třeba upřesnit.

25. Odvolací soud v zásadě správně odmítl srovnání povahy uplatněného nároku s nárokem na náhradu újmy za omezení osobní svobody výkonem vazby či trestu odnětí svobody v případě odpovědnosti státu za újmu způsobenou výkonem veřejné moci podle zákona č. 82/1998 Sb., jak se naopak pokusil využít dosti bohaté judikatorní zkušenosti z této relativně příbuzné sféry soud prvního stupně. I když skutečně srovnání obou institutů nemůže být dostatečné, komparace s jediným případem z oblasti medicínského práva odvolacím soudem též nepřináší dostatečně silnou oporu ke srovnání posuzovaného typu újmy s jinými, příbuznými újmami, jak požaduje například nález Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 2844/14, bod 56 - 57.

26. Zásah do práva na osobní svobodu ve specifických případech osob, u nichž vzhledem k problematickému duševnímu stavu zpravidla vyvstává potřeba podrobit je lékařské psychiatrické péči (to se dosti často odbývá při nedostatečném uvědomění si vlastního stavu či dokonce při odmítavém postoji pacienta), je proto třeba zařadit do určité hierarchie hodnot, od jejichž dotčení se náhrada nemajetkové újmy odvíjí. I když nejde o nároky proti státu, lze využít zkušenosti Evropského soudu pro lidská práva, v jehož rozhodovací praxi lze vysledovat zřetelnou strukturalizaci podle určité hierarchie těchto základních hodnot, jak ji ve své analýze prováděné na společných zasedáních občanskoprávních a obchodních kolegií dovodil Nejvyšší soud Slovenskej republiky a Nejvyšší soud České republiky (tzv. Hierarchie nemajetkových hodnot). Tímto způsobem je možno nastavit i rámcové proporce, v nichž se mají pohybovat výše náhrad jednotlivých občanskoprávních nároků nemajetkové povahy (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2019, sp. zn. 25 Cdo 2109/2018). Práva zakotvená v Evropské úmluvě o lidských právech (dále též jen „Úmluva“), jejichž dotčením se ve své judikatuře zabývá, rozřazuje ESLP do určitých pásem, k nimž lze přiřadit procentní vyjádření. Nejdůležitější v demokratické společnosti všeobecně uznávanou hodnotou je život (čl. 2), následuje například zákaz mučení (čl. 3), rovněž tu figurují osobní svoboda a bezpečnost (zejména čl. 5), přístup k soudu (čl. 6), rodinný a soukromý život (čl. 8), svoboda projevu (čl. 10), náboženská svoboda (čl. 9), svoboda shromažďování (čl. 11) a majetková práva (čl. 1 protokolu 1). Význam takového výčtu a porovnání jednotlivých hodnot tkví v tom, že přizná-li národní soud za porušení konkrétního práva náhradu v nepřiměřeně nižší částce, než by ji přiznal ESLP, zůstává poškozený stále obětí zásahu do lidských práv a může se domáhat ochrany u ESLP. Právě přehled jednotlivých

základních práv a uvědomění si, jaký význam jim v jejich vzájemném poměru přiznává rozhodovací praxe ESLP, může být jakýmsi základním nástrojem směřujícím k dosažení vyšší míry právní jistoty jako jednoho z klíčových principů právního systému v demokratické společnosti každého národního státu. Sladění přístupu ESLP s národní judikaturou může přispět k předvídatelnosti soudních rozhodnutí v tak složitých, lidsky citlivých a zároveň těžce měřitelných případech újem vyvolaných zásahem do základních práv a svobod. Při stanovení výše náhrady mají soudy plnou míru volné úvahy, nicméně ESLP při standardních situacích a okolnostech případu upřednostňuje částku pohybující se přibližně ve středu nastaveného rozpětí, samozřejmě s možností (a nutností) jít i směrem k minimu či naopak v případech s vážnějšími následky až výjimečnými okolnostmi od středu k maximu.

27. Z tohoto pohledu je zřejmé, že použití pravidla pro stanovení denní částky násobené počtem dní pobytu po nezákonném převzetí pacienta do ústavu, jak je využívá soudní praxe u vazby či výkonu trestu, není zcela přiléhavé, neboť na rozdíl od uvedených trestněprávních důvodů omezení osobní svobody, které může být poměrně dlouhodobé, trvá medicínsky odůvodněné omezení osobní svobody zpravidla jen několik dní, jsou-li dodržena pravidla soudního přezkumu. Obvykle tedy půjde o zásah pouze několikadenní (do sedmi dnů, pokud tak rozhodne soud prvního stupně), tedy svým způsobem jednorázový. Ani případ, kdy ve stanovené lhůtě učiní závěr o nezákonnosti převzetí až odvolací soud, není natolik dlouhodobý, aby mělo význam zakládat systém výše náhrad na denních sazbách, jak se ostatně přesvědčil i sám soud prvního stupně, který ve výsledku tento způsob neshledal dostatečným a doplňoval jej úvahou o sankčním důvodu pro zvýšení náhrady. Rozdíl v délce omezení se jistě může a má projevit při odchylce od středové výše náhrady, nikoliv však při založení hodnotícího východiska, jímž by mělo být srovnání s jiným, a to více jednorázovým zásahem do osobní svobody. Nejbližším srovnatelným případem je porušení čl. 5 Úmluvy policejním zajištěním, které se zpravidla též počítá spíše na hodiny než na dny. ESLP v takovém případě považuje zásah za závažný v rozsahu 2 % té nejzávažnější újmy, jíž je porušení práva na život. Jestliže této nejcennější hodnotě (zde je stanovena míra 100 %) odpovídá částka 100 000 euro, pak v našem případě je nutno hovořit o částce kolem 2 000 euro, což byla v době nabytí účinnosti zákona č. 89/2012 Sb. zhruba částka odpovídající dvojnásobku hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství, tedy statistického ukazatele, který v poměrech českého práva plní roli určité komparační konstanty. Tato srovnávací položka je využívána jak při stanovení náhrad za vytrpěnou bolest a ztížení společenského uplatnění podle § 2958 o. z. (viz Metodika k výkladu tohoto ustanovení, č. 63/1964 Sb. rozh. obč., srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2017, sp. zn. 8 Tdo 190/2017, č. 39/2018 Sb. rozh. tr.), tak u jednorázové náhrady pozůstalým při ztrátě osoby blízké (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, č. 85/2019 Sb. rozh. obč.; ústavní stížnost odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2019, sp. zn. IV. ÚS 4156/18) a konečně je s účinností od 1. 1. 2021 v mírně upravené podobě využita zákonodárcem i pro účely téhož pracovněprávního nároku – srov. § 271f zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění zákona č. 285/2020 Sb.). Její výhodou je též proměnlivá výše odrážející vývoj mezd a cenové hladiny ve společnosti.

28. Lze proto uzavřít, že pro stanovení náhrady za nemajetkovou újmu způsobenou pacientovi jeho nezákonným převzetím do zařízení poskytujícího zdravotní péči je nejpříjemnější využít jako základní východisko (tzv. „odrazový můstek“ – viz nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. IV. ÚS 2578/19, a ze dne 21. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 2706/19) jednorázovou částku odpovídající dvojnásobku uvedeného statistického ukazatele za rok předcházející roku, v němž újma nastala. Jak již bylo zmíněno, může být (v závislosti na poměrech dotčeného pacienta a jeho rodinných vztazích a poměrech) nedobrovolná hospitalizace též zásahem do jeho soukromého rodinného života (čl. 8 Úmluvy), kdy u zabránění kontaktu s rodinnými příslušníky v důsledku vazby či zadržení vychází ESLP dokonce z 10% středové úrovně. Nelze konečně zapomenout na případnou újmu vyvolanou zásahem do práva na sebeurčení pacienta, garantovaného zdravotním zákonem i občanským zákoníkem, a v obecnější rovině i do práva každého člověka na svobodné rozhodnutí žít podle svého, které je chráněno ustanovením § 81 odst. 1 věty druhé o. z. Tato práva jsou z hlediska judikatury ESLP nejbližší podřaditelná pod právo na soukromí a důstojnost.

č. 50

29. V posuzovaném případě to znamená odvinout další úvahy o výši náhrady od částky do 50 000 Kč u prvního převzetí a 51 372 Kč u druhého. Soud ovšem musí k výsledné výši náhrady dospět úpravou výchozí částky s přihlédnutím k řadě okolností, mezi nimiž může být právě délka omezení osobní svobody či opakování zásahu, jak správně považovaly za významné soudy obou stupňů v této věci. Nelze přehlédnout, že soud prvního stupně velmi pečlivě zkoumal i další okolnosti, zejména zranitelnost původního žalobce s ohledem na jeho vysoký věk a somatické obtíže. Podrobně zjistil též průběh hospitalizace a poskytovanou léčebnou péči včetně medikace. Velmi podstatné jsou však též okolnosti, za nichž k převzetí došlo, což v dostatečné míře dosud zkoumáno nebylo. I když samozřejmě platí, že soud rozhodující o předmětném nároku je vázán závěrem soudu vydaným ve zvláštním řízení o nezákonnosti převzetí, nezbavuje jej to povinnosti zvážit důvod, proč tato nezákonnost byla dovozena. Na jedné straně totiž stojí případná svévole poskytovatele zdravotních služeb, jestliže zákonem stanovené podmínky dostatečně nezkoumal a rozhodl bez logického důvodu v neprospěch pacienta. Úplně krajním případem (a zčásti i důvodem, proč je vůbec celá tato právní úprava vytvořena) je úmyslné zbavení osobní svobody osoby nepohodlné pro její názory, postoje či pro jiné okolnosti pod pláštíkem ochrany pacienta či společnosti, jak je využívají zejména totalitní režimy k eliminaci politicky nežádoucích osob. Tady jistě základní nastavení výše náhrady nemůže obstát a byl by to jasný důvod pro razantní zvýšení. I v demokratické společnosti může dojít ke zneužití institutu nedobrovolné hospitalizace jedincem či skupinou osob, přičemž za právní podklad pro zvýšení náhrady nepostačuje pouze obecný poukaz na zahraniční právní institut tzv. *punitive damages* ani využití spíše teoretické koncepce tzv. sankční či preventivně-sankční funkce náhrady nemajetkové újmy. Ta ostatně není přijímána aktuální judikaturou dovolacího soudu ani v případech neoprávněných zásahů do soukromí člověka ze strany tzv. bulvárních médií (srov. zejména rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 27/2020, ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1004/2020, a ze dne 17. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1752/2019). U výjimečných okolností případu zahrnujících úmyslné protiprávní jednání dává zákon v § 2957 o. z. jednoznačný pokyn ke zvýšení náhrady, o něž lze úvahu soudu spolehlivě opřít, zejména proto, že výčet v něm uvedených okolností je

demonstrativní. Je pravdou, že Ústavní soud v již zmíněném nálezu sp. zn. I. ÚS 2844/14 o preventivně-sankční funkci náhrady hovoří, nicméně tak činí v poněkud odlišných skutkových souvislostech poškození zdraví s následkem smrti u nedospělého pacienta hrubým porušením povinností lékařů, kteří tím spáchali trestný čin (navíc v kombinaci s nevstřícným následným počínáním jejich zaměstnavatele), to vše podle občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013, který obdobné ustanovení neobsahoval. Není proto důvod hledat podporu pro zvýšení náhrady od 1. 1. 2014 jen v teoretických konceptech, je-li tu k dispozici jednoznačně cílené a profilované zákonné ustanovení, jímž je soud vázán.

30. Na druhé straně stojí případy spíše sporné, kdy, jak již výše uvedeno, poskytovatel zdravotní péče nesleduje žádný zavrženíhodný cíl, nýbrž skutečně zájem na ochraně zdraví či jiných hodnot, avšak učiní nesprávný závěr. Důvody opět mohou být rozličné – od hrubé nedbalosti či nerespektování zákonných požadavků přes prostou chybu v úsudku až po situaci, kdy vzhledem k údajům, kterými disponoval, neměl rozhodující subjekt možnost dobrat se správného výsledku (přesto jej podle přísné zákonné úpravy tíží povinnost k náhradě). Začasté to totiž není jen aktuální a medicínsky hodnotitelný zdravotní stav pacienta, nýbrž i zprostředkovaně dovozané okolnosti (informace získané od orgánu policie, sousedů či příbuzných) o počínání pacienta, na jejichž základě bez patřičné možnosti ověření je třeba v krátké době učinit závěr, zda tu je hrozba pro okolí a zda není k dispozici subsidiární řešení. Tady nelze přehlédnout ani případnou odpovědnost za naopak nedostatečné zhodnocení rizik, která hrozí nepřijetím skutečně nebezpečné osoby. Je tedy zřejmé, že v řadě případů jde o kolizi práva na osobní svobodu člověka stíženého duševní poruchou s jeho vlastním zájmem na ochraně jeho zdraví a zájmem společnosti a jiných osob na zdraví či bezpečnosti. Doporučená základní částka by proto měla být použitelná v nejobvyklejších případech běžného pochybení, zatímco v závažnějších případech náhrada vyšší a tam, kde jde o posledně zmiňovaný hraniční případ, lze ji i přiměřeně snížit. Důvodem ke zvýšení náhrady pak je případně i přistupující zásah do rodinného života či do autonomie pacienta.

31. Z tohoto důvodu nezbývá než konstatovat, že soudy obou stupňů přes zjevnou snahu řádně zdůvodnit své rozhodnutí a naplnit tak i požadavek předvídatelnosti soudní praxe (princip legitimního očekávání podle § 13 o. z.), nezhodnotily všechna potřebná kritéria a svou úvahu o výši neopřely o dostatečně srovnatelné finanční východisko. Právní závěr odvolacího soudu je proto neúplný a tudíž věcně nesprávný.

32. Nejvyšší soud ze všech těchto důvodů rozsudek odvolacího soudu zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.), a protože tyto důvody dopadají i na rozhodnutí soudu prvního stupně, dovolací soud zrušil v odpovídajícím rozsahu (s výjimkou výroku o omluvě) i je, včetně závislých výroků nákladových a poplatkových, a věc mu vrátil v tomto rozsahu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.).

33. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný; v dalším řízení soud posoudí kritéria pro stanovení výše náhrady z popsanych hledisek. Nesleví ze své dosavadní pečlivosti a kromě kritérií již vyložených posoudí i význam a dopad okolností, za nichž bylo o nezákonném převzetí žalovanou rozhodnuto. Tyto úvahy pak promítne do nastaveného finančního rámce. V novém rozhodnutí o věci rozhodne nejen o náhradě

nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení (§ 243g odst. 1 o. s. ř.).

Č. 51

Újmu, kterou způsobil z nedbalosti zaměstnanec třetí osobě při pracovní činnosti vykonávané pro zaměstnavatele jsa vázán jeho pokyny, je povinen nahradit výlučně zaměstnavatel.

Náhrada škody zaměstnancem, Náhrada škody zaměstnavatelem

§ 2914 o. z.

Č. 51

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1029/2021, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1029.2021.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 6. 8. 2020, sp. zn. 35 Co 182/2019.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Liberci rozsudkem ze dne 29. 5. 2019, č. j. 29 C 250/2016-167, zamítl žalobu, jíž se žalobce vůči oběma žalovaným domáhal vydání ve výroku specifikovaných věcí a zaplacení 131.738 Kč pro případ nemožnosti vydání věcí, a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že žalovaný 2) jako zaměstnanec žalované 1) dne 13. 10. 2015 za asistence žalobce demontoval kuchyňské zařízení ve stravovacím zařízení provozovaném žalobcem a spolu s dalším vybavením je odvezl vozem žalované 1) a vyložil v jejím sídle. Protože žalobce neprokázal, že by se žalovanou 1) uzavřel dohodu o převzetí a úschově zařízení, nemá podle soudu prvního stupně proti žádnému ze žalovaných nárok na vydání dobrovolně předaných věcí podle § 1040 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014 (dále jen „o. z.“), ani na náhradu škody podle § 2913 o. z.

2. K odvolání žalobce Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 6. 8. 2020, č. j. 35 Co 182/2019-216, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v části výroku, jíž byla zamítnuta žaloba proti žalovanému 2), a ve výroku o náhradě nákladů řízení mezi těmito účastníky, zrušil jej v části výroku, kterou byla zamítnuta žaloba proti žalované 1), a ve výroku, jímž bylo vůči ní rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, a vrátil věc v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení; rozhodl též o náhradě nákladů dovolacího řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným 2). Odvolací soud vyložil, že žalovaný 2) odvezl věci ve spolupráci se žalobcem a učinil tak jako zaměstnanec žalované 1) při plnění pracovních úkolů, proto i pokud by tím způsobil

škodu, odpovídá za ni podle § 2914 o. z. pouze žalovaná 1), která jej ke své činnosti použila. Zamítnutí žaloby vůči žalované 1) považoval odvolací soud za předčasné, neboť žalobce nebyl náležitě poučen o své důkazní povinnosti a následcích jejího nesplnění ohledně okolnosti uzavření smlouvy o úschově věcí u žalované 1), z níž dovozuje svůj nárok.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Rozsudek odvolacího soudu v potvrzujícím výroku ohledně žalovaného 2) napadl žalobce dovoláním, jehož přípustnost ve smyslu § 237 o. s. ř. spatřuje v otázce hmotného práva, která dosud nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešena, totiž zda ustanovení § 2914 o. z. zakládá přímou odpovědnost zaměstnance či nikoliv. Podle dovolatele oproti předešlé úpravě v zákonu č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku (dále jen „obč. zák.“), nyní znění § 2914 o. z. nezbavuje a priori zaměstnance odpovědnosti. Současný občanský zákoník totiž již neobsahuje konstrukci § 420 odst. 2 obč. zák., který ve druhé větě před středníkem explicitně vylučoval odpovědnost zaměstnance za škodu. Smyslem § 2914 o. z. je posílit postavení poškozeného, čemuž výklad provedený odvolacím soudem odporuje. V případě zániku zaměstnavatele se zpravidla poškozený náhrady škody nedomůže, a není proto důvod, aby se nemohl dožadovat náhrady po zaměstnanci, jestliže ho lze bezpečně identifikovat jako bezprostředního škůdce. Odvolací soud měl proto aplikovat § 2900 o. z. ve spojení s § 2910 o. z., neboť žalovaný 2) nezvolil žádné opatření, které by zabránilo krádeži předmětných věcí ze dvora, kde je vyložil. Taktéž měl aplikovat § 2944 o. z., neboť žalovaný 2) věci převzal ve smyslu tohoto ustanovení. Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu v napadeném rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

4. Žalovaná 1) ve vyjádření k dovolání uvedla, že žalobce zkresluje skutkové okolnosti, které jsou rozhodné pro aplikaci § 2914 o. z.

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř. a je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť otázka hmotného práva, zda poškozený má podle § 2914 o. z. proti zaměstnanci právo na náhradu škody, kterou způsobil při plnění pracovních úkolů jako pomocník svého zaměstnavatele, nebyla dosud dovolacím soudem řešena. Dovolání není důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

6. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

7. Podle § 2910 o. z. škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

Podle § 2914 o. z. kdo při své činnosti použije zmocněnce, zaměstnance nebo jiného pomocníka, nahradí škodu jím způsobenou stejně, jako by ji způsobil sám. Zavázal-li se však někdo při plnění jiné osoby provést určitou činnost samostatně, nepovažuje se za pomocníka; pokud ho však tato jiná osoba nepečlivě vybrala nebo na něho nedostatečně dohlížela, ručí za splnění jeho povinnosti k náhradě škody.

Podle § 420 odst. 2 obč. zák. je škoda způsobena právníckou osobou, anebo fyzickou osobou, když byla způsobena při jejich činnosti těmi, které k této činnosti použili. Tyto osoby samy za škodu takto způsobenou podle tohoto zákona neodpovídají; jejich odpovědnost podle pracovněprávních předpisů není tím dotčena.

č. 51

8. Ustanovení § 2914 o. z. vychází z premisy, že ten, kdo má prospěch z činnosti pomocníka, měl by také nést rizika s jeho činností spojená (srov. Bezouška, Petr In: Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1577.). Jeho smyslem je posílení ochrany poškozeného, neboť v případě porušení zákonné povinnosti (§ 2910 o. z.) jednajících osob má možnost požadovat náhradu od obou. Výhoda bývá spatřována i v tom, že zmocnitel (hlavní osoba, někdy nazývaná též principál) bude zpravidla solventnější než jeho pomocník, a poškozený se tak snáze domůže náhrady (to ovšem není pravidlem). Dále se poukazuje i na to, že hlavní osoba mívá obecně lepší pozici, aby zhodnotila rizika vzniku škody spojená s činností, kterou pro ni vykonávají její pomocníci, a tato rizika a náklady s nimi spojené rozložila jednak mezi samotné pomocníky a konec-konců i mezi zákazníky jejího podniku (Sztefek, M. Deliktní odpovědnost principálů za pomocníky: srovnávací a právně-ekonomická analýza § 2914 ObčZ. Právní rozhledy, 2017, č. 1, s. 6–13). Nejedná se o jediné ustanovení, které by odpovědnost za pomocníka upravovalo. Samostatnou odpovědnost hlavní osoby za pomocníka zakládají například ustanovení § 1935 o. z. řešící odpovědnost za pomocníka při plnění smluvních povinností či celý zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), který upravuje odpovědnost za pomocníka při výkonu veřejné moci.

9. Je rovněž pravdou, že vzorem pro rekonstrukci byla řada zahraničních úprav a že většina z nich nevidí přesvědčivý důvod, proč by pomocník měl být povinnosti k náhradě zproštěn jen díky tomu, že povinnost k náhradě nese i další osoba. Poškozený by podle zahraničních úprav byl bezdůvodně zbaven možnosti domáhat se náhrady po pomocníkovi pouze s odkazem na to, že odpovědný je i někdo jiný. Naopak v souladu s obecnými pravidly je, aby obě tyto osoby byly povinny k náhradě společně a nerozdílně (Koziol, H. Basic Questions of Tort Law from Germanic Perspective. Wien: Jan Sramek Verlag, 2012, s. 212–213). Samostatně bývá poukazováno též na riziko insolvence osoby využívající pomocníka. V případě, že je dána společná a nerozdílná odpovědnost jeho i pomocníka, nese toto riziko pomocník, neboť v případě, že celou škodu uhradí, má vůči

principálovi regres ve výši, kterou plnil nad svou část, a je tak vystaven riziku, že jeho pohledávka nebude uspokojena. To, že riziko insolvence nese pomocník namísto poškozeného, bývá považováno za spravedlivější s ohledem na to, že pomocník jednal zaviněně a protiprávně, zatím co poškozený se naopak na škodě nijak nepodílel (viz citované dílo). V obecné rovině je tedy nutné přijmout závěr, že poškozenému současná právní úprava zásadně neupírá přímý nárok na náhradu škody i vůči pomocníkovi. Takové řešení odpovídá rovněž i trendům v zahraničních jurisdikcích, když vyloučení odpovědnosti pomocníka v předešlém občanském zákoníku při všech stupních zavinění bylo z komparativního hlediska zcela ojedinělé (Sztefek, M., citované dílo).

10. Ustanovení § 2914 o. z. má zjevně předobraz v § 420 odst. 2 obč. zák., avšak oproti němu neobsahuje formulaci, která by výslovně vylučovala přímou odpovědnost pomocníka. Není tedy zřejmé, zda zákonodárce skutečně sledoval rozšíření odpovědnosti na pomocné osoby, případně zda na všechny či jen některé z nich. Odpověď nedává ani důvodová zpráva, která obecně hlásí diskontinuitu vůči „socialistickým“ občanským zákoníkům z let 1950 a 1964, avšak o záměru změnit vyloučení přímé odpovědnosti pomocníka, které bylo do českého práva vneseno v období socialistického zákonodárství, mlčí, ač řadu jiných, i méně podstatných změn vysvětluje.

11. Lze doplnit, že věta druhá ustanovení § 2914 o. z. nově řeší případy, kdy hlavní osoba pro svou činnost využije tzv. samostatného pomocníka, tedy osobu, která pro ni provádí činnost vlastním jménem a na vlastní riziko; takový pomocník či subdodavatel odpovídá za škodu sám. Pokud však takovou osobu fyzická (právníká) osoba nepečlivě vybrala nebo na ni nedostatečně dohlížela, ručí ve smyslu § 2018 a násl. o. z. za splnění jejího závazku z deliktu a poškozený se může domáhat splnění dluhu vůči takovému ručiteli na základě § 2021 odst. 1 o. z., který obecně určuje podmínky, za kterých se věřitel může domáhat splnění dluhu na ručiteli (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1198/2019; ústavní stížnost proti němu byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. III. ÚS 2035/21).

12. Jazykovým výkladem § 2914 o. z. se lze dobrat víceméně k oběma závěrům, zda podle věty první odpovídá za činnost pomocníka hlavní osoba či nikoliv. Na jedné straně pro případ porušení zákonné povinnosti ze strany pomocníka nelze najít dostatečně pregnantně slovně vyjádřenou výluku z jeho odpovědnosti, a jestliže dovodíme porušení zákonné povinnosti pomocníkem při činnosti pro hlavní osobu, budou naplněny podmínky vzniku odpovědnostního vztahu mezi poškozeným a tím, kdo porušil zákon, aniž by tomu bránilo explicitní vyloučení takového právního důsledku.

13. Na druhé straně formulace, že hlavní osoba za škodu jím způsobenou odpovídá stejně jako by ji způsobila sama, umožňuje výklad, že odpovídá namísto pomocníka, který činí úkony v její prospěch. Význam slovního spojení „jako by ji způsobil sám“ se totiž nerovná významu „jakoby ji způsobil společně s jiným“; výraz „sám“ má spíše nádech jisté výlučnosti, takže je z něj možno dovodit, že nikdo další za stejnou škodu neodpovídá. Pak by vlastně ani nebylo třeba zdůrazňovat jako činil § 420 odst. 2 obč. zák., že „tyto osoby samy za škodu takto vzniklou neodpovídají“. Ostatně zákon ani na jiných místech výslovně neuvádí, že „další osoby za tuto škodu neodpovídají“.

byť tomu tak je – srov. např. § 2944 či § 2945 odst. 1 o. z. Navíc tam, kde zákon chtěl založit společnou odpovědnost více subjektů, vyjádřil to výslovně – např. § 2915 odst. 1, § 2921, § 2922, § 2923, § 2929, § 2933, § 2937 odst. 2, § 2938 odst. 2, § 2939 odst. 2 o. z. Dostatečným argumentem pro přímou povinnost pomocné osoby k náhradě není ani dikce § 2915 odst. 2 o. z., která řeší odpovědnost jednoho škůdce, je-li škoda způsobena více škůdci, a upravuje vnitřní vztah mezi nimi.

14. Zahraniční srovnání nemůže převážit nad jazykovým, systematickým a historickým výkladem ani nad specifiky českého právního prostředí, které není formováno jen jedním ustanovením občanského zákoníku, nýbrž je tvořeno řadou předpisů dalších, zejména těch, které upravují postavení pomocných osob v různých pozicích (např. zaměstnanec, statutární orgán, úřední osoba, starosta, člen spolku, představitel SVJ a celá řada různých zmocněnců), a v kontextu těchto úprav je třeba vykládat i samotné ustanovení § 2914 o. z. Právě míra autonomie či naopak závislosti pomocné osoby vůči osobě hlavní je rozhodující pro posouzení, zda převáží samostatná odpovědnost hlavní osoby, resp. kdy je dostatečný důvod, aby samostatnost pomocníka byla důvodem k založení jeho vlastní povinnosti k náhradě.

č. 51

15. Značně specifickou situaci v rámci této široké množiny případů představuje pozice osoby v pracovněprávním vztahu (zaměstnanec), která způsobila újmu z nedbalosti. Je totiž nutné zabývat se tím, zda zvláštní vztah mezi ním a zaměstnavatelem nemůže mít vliv na rozsah náhrady poskytované poškozenému přímo z jeho strany. Část tuzemské teorie v tomto případě dokonce dovozuje, že se jedná o výjimku z obecného pravidla a zaměstnanci povinnost k náhradě škody vůbec vzniknout nemůže, neboť je to v rozporu s principy pracovního práva [Bělina, M. Škoda způsobená zaměstnancem a jeho (ne)odpovědnost vůči třetím osobám. Právní rozhledy, 2018, č. 13-14, s. 485-487; dříve i Bezouška (srov. citované dílo), nicméně tento autor svůj názor později přehodnotil (srov. Bezouška, P. In: Bezouška, P., Havel, B. Občanský zákoník: Srovnávací komentář. Systém ASPI. Wolters Kluwer. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X)]. Na druhé straně se objevuje názor, že i zaměstnanec bude přímo odpovědný, nicméně v případě stanovení rozsahu jeho povinnosti nahradit škodu bude nutné zohlednit limit čtyřapůlnásobku jeho průměrného měsíčního výdělku před porušením povinnosti, obsažený v § 257 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, a to buď přímo ve vztahu k poškozenému, který se bude po zaměstnanci moci domáhat náhrady pouze v této výši (Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář. Sv. IX. § 2894–3081. Praha: Leges, 2018, s. 369-372), anebo následně ve vztahu k zaměstnavateli, vůči kterému by měl mít zaměstnanec nad tento limit postih, přičemž vůči poškozenému by odpovídal v neomezeném rozsahu (Čech, P., Flídr, J. Odpovídá zaměstnanec třetí osobě za škodu, kterou jí způsobí při plnění pracovních úkolů? Právo & rekodifikace, 2015, č. 3, s. 15 a násl.).

16. Posledně zmíněné úvahy směřující k omezení údajně nově zakládané odpovědnosti zaměstnance vůči třetí osobě vytvářejí dosti složité právní konstrukce a vyžadovaly by dotváření práva soudní mocí a překlenování mezer v zákoně ne zcela vhodným přenášením pracovněprávních institutů do občanského práva. To nasvědčuje tomu, že zejména v případě zaměstnanců, kteří se nepodílejí na tvorbě vůle svého zaměstnavatele, jehož úkoly plní a jehož pokyny jsou vázáni, je třeba přijmout takový

výklad § 2914 o. z., aby zohledňoval povahu pracovněprávních vztahů, která je založena na silné ochraně poskytované zákoníkem práce zaměstnanci při závislé činnosti vůči zaměstnavateli. Měl-li by totiž zaměstnanec odpovídat poškozenému zčásti či dokonce v neomezeném rozsahu, nastává zde těžko řešitelný hodnotový rozpor mezi dílčí ochranou a posílením postavení poškozeného a garancí omezené odpovědnosti zaměstnance za činnost prováděnou v pracovněprávním vztahu. Zvláštní zákonná ochrana zaměstnance totiž představuje hodnotu, kterou chrání veřejný pořádek - § 1a odst. 2 zákoníku práce, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (zásady zvláštní zákonné ochrany postavení zaměstnance, uspokojivých a bezpečných pracovních podmínek pro výkon práce, spravedlivého odměňování zaměstnance, rovného zacházení se zaměstnanci a zákazu jejich diskriminace vyjadřují hodnoty, které chrání veřejný pořádek), přičemž uvedené ustanovení bylo do zákona vloženo novelou provedenou zákonem č. 303/2013 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím rekodifikace soukromého práva (čl. LXXIX), a to právě v souvislosti s nabytím účinnosti nového občanského zákoníku (Bělina, M., citované dílo; ten dále upozorňuje na to, že pojmovým znakem závislé práce je podle § 2 odst. 2 zákoníku práce ta skutečnost, že závislá práce je vykonávána na odpovědnost zaměstnavatele).

17. Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.

18. Ze zákonné definice závislé práce je zřejmá zjevná navázanost zaměstnance na zaměstnavatele, jehož jménem vykonává pracovní činnost, a jeho podřízenost pokynům, kterými jeho činnost řídí. Jestliže zaměstnanec při škodní události z tohoto rámce nevybočí, je třeba nejednoznačnou dikci § 2914 věty první o. z. vyložit tak, že za újmu způsobenou zaměstnancem odpovídá výlučně zaměstnavatel, jako by ji způsobil on sám, byť se tak stalo osobní činností zaměstnance, kterého k tomu použil.

19. Dospěl-li v posuzovaném případě odvolací soud k témuž závěru na základě zjištění, že žalovaný 2) odvezl věci žalobce právě při výkonu pracovněprávních povinností pro žalovanou 1), je jeho závěr věcně správný.

20. Na těchto závěrech nic nemůže změnit ani poukaz dovolatele na § 2900 o. z. a výtku, že žalovaný 2) porušil prevenční povinnost, protože i takové porušení představuje porušení zákona, k němuž se vztahuje předchozí výklad. K námitkám žalobce, že právně měla být věc posouzena dále podle § 2944 o. z., je potřeba konstatovat, že přípustnost dovolání může založit jen taková otázka, na níž výrok odvolacího soudu byl z hlediska právního posouzení založen. Ostatně poté, co byl rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k žalované 1) zrušen, bude v dalším řízení zkoumáno, zda mezi ní a žalobcem byla uzavřena smlouva o úschově; za její porušení odpovídá smluvní strana podle § 2913 o. z. a tou ani podle tvrzení dovolatele žalovaný 2) není.

21. Protože je rozhodnutí odvolacího soudu z hlediska uplatněných dovolacích důvodů věcně správné, Nejvyšší soud dovolání žalobce podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

č. 52

Běžnou tržní cenou ve smyslu čl. 23 odst. 2 Úmluvy CMR je cena vzniklá v důsledku působení běžných tržních mechanismů; za takovou cenu lze zásadně považovat kupní cenu, na které se dohodl prodávající s kupujícím. Nelze-li běžnou tržní cenu zásilky určit uvedeným způsobem, vypočte soud náhradu z obecné hodnoty zboží stejné povahy a jakosti v místě a době převzetí zásilky k přepravě.

Smlouva o přepravě věcí, Náhrada škody

čl. 23 odst. 2 vyhlášky ministra zahraničních věcí č. 11/1975 Sb.

č. 52

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 1628/2020, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.1628.2020.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2020, sp. zn. 20 Co 373/2019.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal na žalované zaplacení částky 151 604,20 Kč s příslušenstvím jako náhrady škody, jež mu měla vzniknout poškozením pracovní plošiny s vlastním pohonem a vibračního příkopového válce Duomat R 66 během jejich přepravy žalovanou ze Spolkové republiky Německo do České republiky a vynaložením nákladů na provedení diagnostiky pracovní plošiny a vypracování znaleckého posudku. Žalobci tak měla vzniknout škoda v celkové výši 313 438,20 Kč. Pojišťovna žalované a samotná žalovaná zaplatily žalobci pouze částky 145 651 Kč, resp. 16 183 Kč, zbytku nároku na náhradu škody se proto žalobce domáhal podanou žalobou.

2. Okresní soud ve Zlíně jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 30. 7. 2019, č. j. 28 C 130/2019-55, žalobu o zaplacení částky 151 604,20 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II).

3. Soud prvního stupně dospěl k následujícím skutkovým zjištěním. Žalobce od třetí osoby (H. B.) dne 16. 6. 2018 koupil pracovní plošinu za kupní cenu 5 300 EUR. Žalobce následně u žalované sjednal mezinárodní přepravu této pracovní plošiny a vibračního příkopového válce Duomat R 66 z adresy F., D. S., Spolková republika Německo, na adresu H., Česká republika. K přepravě zásilky došlo dne 21. 7. 2018, přičemž žalobce zaplatil žalované za provedenou přepravu fakturovanou částku 25 410 Kč. Dne 23. 7. 2018 žalobce u žalované reklamoval poškození zboží při přepravě. Škoda na plošině byla stanovena ekvivalentem kurzu eura a české koruny podle kurzovního lístku České národní banky ke dni 25. 2. 2019 částkou 135 945 Kč

(5 300 x 25,65 Kč) sníženou o hodnotu zbytků plošiny ve výši 35 111 Kč, výsledná škoda na plošině tak činila 100 834 Kč. Škoda na válci Duomat R 66 byla dle znaleckého posudku stanovena částkou 61 000 Kč. Pojišťovna žalované zaplatila žalobci na pojistném plnění částku 145 651 Kč, žalovaná pak částku 16 183 Kč jako spoluúčast.

4. Po právní stránce soud prvního stupně věc dospěl k závěru, že škoda vzniklá žalobci již byla žalovanou, resp. její pojišťovnou žalobci uhrazena ve výši, která je v souladu s vyhláškou ministra zahraničních věcí č. 11/1975 Sb., o Úmluvě o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR), v platném znění, dále jen „Úmluva CMR“, a požadavek žalobce na zaplacení další částky jako náhrady škody je tak nedůvodný. Podle čl. 23 a čl. 25 Úmluvy CMR má být škoda nahrazena dle skutečné výše stanovené k časovému okamžiku a místu vzniku škody. V daném případě je nesporné, že hodnota pracovní plošiny při přepravě byla 5 300 EUR, a to s ohledem na kupní cenu sjednanou mezi žalobcem a prodejcem H. B. Podle soudu prvního stupně na věc nebylo možno aplikovat čl. 23 odst. 2 Úmluvy CMR, neboť (vzhledem k této kupní ceně) lze určit hodnotu zásilky v místě a v době jejího převzetí k přepravě ve smyslu čl. 23 odst. 1 Úmluvy CMR. Jelikož se podle Úmluvy CMR jiná škoda nehradí, nemohlo být v řízení zohledněno ani uplatnění částek požadovaných za diagnostiku, znalecký posudek a náhradu na opravu plošiny.

5. Krajský soud v Brně jako soud odvolací k odvolání žalobce napadeným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok II).

6. Odvolací soud označil skutková zjištění soudu prvního stupně za správná a ztotožnil se také s jeho právním posouzením. Žalobce byl podle odvolacího soudu povinen předložit kupní smlouvu, aby prokázal vlastnictví věci, a zároveň doložil tržní hodnotu předmětného zboží. Nelze předpokládat, že by se za měsíc od koupě pracovní plošiny do počátku přepravy změnila její cena, zvláště nebyla-li věc v mezidobí používána. Kupní cena dle odvolacího soudu tak musela být výchozím bodem pro určení hodnoty zásilky, a byla-li tato cena v kupní smlouvě jasně vyjádřena, nelze uvažovat o tom, že by nevystihovala hodnotu předmětného zboží. Argumentaci žalobce, že kupní cena předmětného zboží byla sjednána s ohledem na vyjednávací schopnosti žalobce, slevu poskytnutou prodávajícím, a byla proto nižší oproti ceně tržní, neměl odvolací soud za důvodnou. Své námitky navíc žalobce uplatnil až v odvolacím řízení a s ohledem na § 205a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, k nim podle odvolacího soudu nebylo možno přihlížet.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

7. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce v plném rozsahu dovoláním, jež považuje za přípustné, neboť odvolací soud při určení výše škody nesprávně aplikoval čl. 23 Úmluvy CMR, jelikož zničená pracovní plošina byla použitým zbožím, jehož hodnotu nebylo možno odvodit od faktury, resp. kupní smlouvy, ale podle obecné hodnoty takového zboží. Ta byla přitom soudním znalcem ke dni poškození zboží stanovena částkou 330 000 Kč. Uvedená otázka přitom v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Žalobce proto navrhuje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí spolu

s rozsudkem soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

8. Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

III.

Přípustnost dovolání

9. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“, ve znění účinném od 1. 2. 2019 (viz čl. IV a XII zákona č. 287/2018 Sb.).

10. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 a § 241a odst. 2 o. s. ř. Dovolací soud se proto dále zabýval jeho přípustností.

11. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

12. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

13. Dovolání je přípustné pro řešení otázky určení hodnoty zásilky, jež byla poškozena při přepravě, podle čl. 25 Úmluvy CMR za použití čl. 23 Úmluvy CMR, neboť tato otázka v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

14. Dovolání není důvodné.

15. Podle čl. 23 Úmluvy CMR, má-li dopravce podle ustanovení této Úmluvy povinnost nahradit škodu za úplnou nebo částečnou ztrátu zásilky, vypočítá se náhrada z hodnoty zásilky v místě a době jejího převzetí k přepravě (odstavec 1). Hodnota zásilky se určuje podle burzovní ceny, a není-li burzovní cena, podle běžné tržní ceny, a není-li ani burzovní ani běžná tržní cena, podle obecné hodnoty zboží stejné povahy a jakosti (odstavec 2). Náhrada škody nesmí přesahovat 25 franků za kilogram chybějící hrubé váhy. Frankem se rozumí zlatý frank o váze 10/31 gramu a ryzosti 0,900. (odstavec 3). Kromě toho se hradí dovozní, clo a jiné výlohy vzniklé v souvislosti s přepravou zásilky, a to při úplné ztrátě v plné výši a při částečné ztrátě poměrným dílem; jiné škody se nehradí (odstavec 4).

16. Podle čl. 25 Úmluvy CMR při poškození zásilky hradí dopravce částku, o kterou se její hodnota snížila; částka se vypočítává z hodnoty zásilky stanovené podle článku 23 odst. 1, 2 a 4 (odstavec 1). Náhrada škody nesmí však přesahovat: a) je-li poškozením znehodnocena celá zásilka, částku, která by se vyplatila při její úplné ztrátě; b) je-li

poškozením znehodnocena jen část zásilky, částku, která by se vyplatila při ztrátě znehodnocené části zásilky (odstavec 2).

17. Pro rozhodnutí Nejvyššího soudu je tak zásadní otázka, jakým způsobem má být ve skutkových poměrech projednávané věci určena hodnota zásilky pro účely výpočtu výše škody vzniklé žalobci. Ze skutkových zjištění učiněných soudy nižších stupňů vyplývá, že v průběhu přepravy došlo k celkovému poškození zásilky (použité pracovní plošiny).

18. Při poškození zásilky je nutno s ohledem na čl. 25 odst. 1 Úmluvy CMR hodnotu zásilky (pro účely výpočtu výše škody, kterou je přepravce povinen nahradit) určit podle čl. 23 odst. 1, 2 a 4 Úmluvy CMR, a tedy především vyjít z hodnoty zásilky v místě a době jejího převzetí k přepravě (čl. 23 odst. 1 Úmluvy CMR; k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2011, sp. zn. 32 Cdo 1960/2010, a rozsudek Nejvyššího soudu dne 29. 1. 2020, sp. zn. 23 Cdo 2477/2020). Článek 23 odst. 2 Úmluvy CMR pro účely určení hodnoty zásilky upravuje tři kritéria, jejichž případná aplikace je hierarchicky podmíněna: hodnota zásilky se určí a) podle její burzovní ceny, a není-li burzovní cena, b) podle běžné tržní ceny, a není-li burzovní ani běžná tržní cena, c) podle obecné hodnoty zboží stejné povahy a jakosti. Takto určená hodnota zásilky je dále navýšena o dovozní, clo a jiné výlohy vzniklé v souladu s přepravou zásilky, a to při úplném poškození v plné výši a při částečném poměrným dílem; jiné škody se nehradí (čl. 23 odst. 4 Úmluvy CMR).

19. V projednávané věci nešlo o zásilku, která by byla předmětem burzovních obchodů, a její hodnotu tak nelze stanovit podle kritéria a). V takovém případě je nutno hodnotu zásilky určit v souladu s kritériem b) jako její běžnou tržní cenu, případně – pokud by ani ta neexistovala – podle kritéria c), tedy podle obecné hodnoty zboží stejné povahy a jakosti (srov. čl. 23 odst. 2 Úmluvy CMR). Nejvyšší soud proto dále zkoumal, zda lze v projednávané věci určit běžnou tržní cenu pracovní plošiny, a využít tak k určení hodnoty zásilky kritéria uvedeného shora sub b). Za tímto účelem bylo třeba zabývat se výkladem pojmu „běžná tržní cena“ ve smyslu čl. 23 odst. 2 Úmluvy CMR.

20. Při interpretaci Úmluvy CMR nelze bez dalšího použít vnitrostátní právo. To lze pouze pro řešení takových otázek, na které Úmluva CMR nedopadá nebo pro které Úmluva CMR na vnitrostátní právo přímo odkazuje (srov. např. znění čl. 32 odst. 3 Úmluvy CMR). Úmluva CMR je unifikační úmluvou, jejímž účelem je sjednotit úpravu podmínek přepravní smlouvy v mezinárodní silniční nákladní dopravě (srov. znění preambule Úmluvy CMR). Z povahy věci by proto i výklad Úmluvy CMR měl být postaven na stejném základě ve všech smluvních státech, bez ohledu na to, ve kterém státě je nárok uplatňován. Pojmy Úmluvy CMR je tak třeba interpretovat nezávisle na jejich významu v právu vnitrostátním (neodkazuje-li na ně úmluva přímo). Dosažení obdobného účinku Úmluvy CMR ve všech signatářských státech vyžaduje autonomní výklad, který je činěn též s přihlédnutím k účelu, cílům a systematickému uspořádání Úmluvy CMR. Uvedený závěr je třeba aplikovat s ohledem na faktickou povahu Úmluvy CMR, která sama o sobě není všeobsažná a zároveň zde neexistuje mezinárodní soudní těleso, které by bylo schopné utvářet skutečně autonomní výklad smlouvy. Při výkladu je tak třeba přihlídnout i k zahraničním soudním rozhodnutím; potud lze mluvit o autonomním výkladu. Autonomní interpretace v případě Úmluvy CMR představuje proto takový výklad, který respektuje co nejlepší sledování účelu a cíle Úmluvy CMR a je v souladu

s určitou obecnou rozhodovací praxí napříč signatářskými státy (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 31 Cdo 1570/2015, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod číslem 15/2018).

21. Nejvyšší soud na uvedeném základě přihlédl k rozhodovací praxi soudů signatářských států Úmluvy CMR týkající se předestřené otázky.

22. Otázku určení „běžné tržní ceny“ ve smyslu čl. 23 odst. 2 Úmluvy CMR posuzoval například dánský Námořní a obchodní soud (Sø- og Handelsretten) v rozsudku č. U 2001.652 S, v němž zdůraznil, že vyčíslení škody podle Úmluvy CMR je nezávislé na úvahách o zisku či ztrátě, a běžnou tržní cenu poškozeného zboží v dané věci (zásilky hovězího masa) určil podle kupní ceny, kterou za ně zaplatil kupující. Obdobně postupoval také Vrchní obchodní soud Chorvatské republiky (Visoki trgovački sud Republike Hrvatske) v rozsudku ze dne 3. 5. 2006, sp. zn. Pž-6009/02-4, který hodnotu zboží (zdravotního vybavení), ztraceného v důsledku krádeže, určil na základě faktury o jeho koupi [srov. zprávy o judikatuře k Úmluvě CMR v Dánsku a v Chorvatsku vypracované francouzským Institut International du Transport (IDIT), jež jsou dostupné online na adrese <https://www.sva.nl/about-sva/international-case-lawcmr>].

č. 52

23. K obdobnému řešení se přiklonil rovněž rakouský Nejvyšší soudní dvůr (Oberste Gerichtshof) v rozhodnutí ze dne 8. 7. 2004, sp. zn. 6 Ob 909/03i, v němž konstatoval, že jelikož lze tržní cenu obecně chápat také jako prodejní hodnotu zboží stejného druhu a kvality, je třeba i v případě zboží, pro které existuje odpovídající trh, za ukazatel hodnoty považovat cenu uvedenou na dodací faktuře. Nejvyšší soudní dvůr (Oberste Gerichtshof) ovšem doplnil, že fakturovaná hodnota je pro učení běžné tržní ceny nevhodná například tehdy, pokud údaje na faktuře reflektují umělé navýšení hodnoty z důvodu pojištění, pokud mezi vystavením faktury a zahájením přepravy dochází k výkyvům tržních cen nebo pokud se odesílatel a příjemce jinak záměrně dohodli na jiné než tržní ceně.

24. Právě z posledně uvedeného důvodu německý Zemský soud v Brémách (Landgericht Bremen) v rozhodnutí ze dne 28. 4. 2004, sp. zn. 11-0-116/02, odmítl při určení hodnoty zásilky vycházet z faktury, ve které byla stranami deklarována cena za účelem snížení cel a souvisejících poplatků spojených s dovozem zásilky do České republiky, jež tak činila pouze nepatrnou hodnotu ve vztahu ke skutečné (tržní) hodnotě zásilky. Hodnotu zásilky proto zemský soud určil na základě znaleckého posudku.

25. Podle rozhodnutí italského Nejvyššího soudu (Corte di Cassazione) ze dne 6. 8. 2015, č. 16554, může soud při stanovení běžné tržní ceny ve smyslu čl. 23 Úmluvy CMR oprávněně vycházet z údajů na faktuře vystavené odesílatelem (prodávajícím) příjemci (kupujícím), neboť platí domněnka, že takový údaj (smluvní cena) odpovídá tržní ceně, to ovšem pouze potud, pokud se jedná o zboží, jehož cena vyplývá z tržního ceníku nebo obecně uzavíraných smluv. Francouzský Kasační dvůr (Cour de cassation) pak ve svém rozsudku ze dne 8. 2. 1982, č. 81-10.568, uvedl, že běžnou tržní cenou nelze rozumět pouze vlastní hodnotu zboží, představovanou náklady na výrobu zboží náhradního.

26. Nejvyšší soud zohlednil rovněž odbornou literaturu k řešené otázce. Východiskem úvah je i v literatuře poznatek, podle kterého čl. 25 Úmluvy CMR upravující odpovědnost dopravce za poškození zásilky jednoznačně odkazuje na čl. 23 Úmluvy CMR, pokud se týče určení hodnoty poškozené zásilky, z níž má být výše náhrady vypočítána [srov. Sedláček, P. Úmluva CMR (Komentář). Mezinárodní silniční doprava. Praha: VOX, 2009, s. 438]. Komentář R. Loewa pak uvádí, že náhrada škody podle čl. 25 Úmluvy CMR je určována v souladu s čl. 23 Úmluvy CMR z hodnoty zboží v místě a čase převzetí k přepravě dopravcem [srov. Loewe, R. Commentary on the Convention of 19 May 1956 on the Contract for the International Carriage of Goods by Road (CMR), 1975, s. 56]. Pouze výjimečně se lze setkat s názorem, podle kterého se povinnost dopravce k náhradě škody dle Úmluvy CMR určuje dvěma způsoby. Výše náhrady zásadně závisí na údajích v náložném listu nebo v přepravní smlouvě, přičemž pokud je v náložném listu nebo v přepravní smlouvě uvedena cena zásilky (vyjádřená příslušnou částkou), odpovídá dopravce za poškození zásilky nebo její ztrátu do výše její takto stanovené ceny. Teprve není-li cena zásilky v náložném listu nebo v přepravní smlouvě uvedena, řídí se odpovědnost dopravce ustanoveními Úmluvy CMR, zejména článkem 23 Úmluvy CMR [srov. Poliak M., Tomicova J., Cheu K., Fedorko G., Poliakova A. The Impact of the CMR Protocol on Carrier Competitiveness. Journal of Competitiveness, 2019, 11(4), s. 136].

27. Pokud se týká samotného čl. 23 Úmluvy CMR, ten stanovuje základní pravidla pro stanovení rozsahu náhrady škody, především pak právě hodnotu zásilky, z níž je vypočítána škoda vzniklá dotčené straně, a dále limitace náhrady škody, respektive odpovědnostní nároky, které lze v režimu Úmluvy CMR požadovat. V tomto ohledu je zřetelná hierarchizace jednotlivých kritérií, tedy na prvním místě určení hodnoty zásilky podle burzovní ceny (*commodity exchange price / le course en bourse*), poté – v případě, že není možno určit cenu burzovní – se hodnota zásilky stanovuje podle běžné tržní ceny (*current market price / le prix courant sur le marché*), a konečně jako poslední kritérium použitelné v případě nemožnosti určení hodnoty podle předcházejících dvou kritérií Úmluva CMR stanovuje určení hodnoty zásilky podle obecné hodnoty zboží stejné povahy a stejné kvality (srov. Sedláček, P., cit. dílo, s. 412).

28. Nelze-li hodnotu zásilky určit na základě její burzovní ceny (jako v řešené věci), vychází část autorů z názoru, že v praxi k prokázání hodnoty zásilky zpravidla postačuje doložení originálu prodejního nebo daňového dokladu (srov. Roubal, V. Novák, R. Úmluva CMR. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2020, s. 77). Komentářová literatura však zároveň upozorňuje, že smluvenou cenu zásilky mohou ovlivňovat exportní i importní subvence určité země. V případě rozporu mezi cenou sjednanou ve smlouvě a hodnotou zásilky, kterou by tato měla v jinak běžné tržní transakci (tj. s „přičtením“ faktorů typu speciálních slev, subvencí, nebo naopak s „odečtením“ marže maloobchodníka), by bylo nutno vycházet nikoli ze sjednané, nýbrž z takto jinak stanovené běžné tržní ceny (Sedláček, P., cit. dílo, s. 412). R. Loewe ve svém komentáři výslovně zmiňuje jako vodítko pro určení hodnoty zásilky cenu určenou prodávajícím v rámci prodeje daného zboží, a to s odečtením nákladů dopravy hrazených prodávajícím a rovněž bez částky odpovídající předpokládanému zisku (marži) prodávajícího (Loewe, R., cit. dílo, s. 54).

29. Nejvyšší soud hodnotil otázku předloženou k dovolacímu přezkumu v kontextu uvedené rozhodovací praxe zahraničních soudů a citované literatury, a na jejich základě dospěl k následujícím závěrům.

30. Při poškození zásilky ve smyslu čl. 25 Úmluvy CMR se výše náhrady, kterou hradí dopravce, vypočítá z hodnoty zásilky v místě a době jejího převzetí k přepravě (čl. 23 odst. 1 Úmluvy CMR). Nelze-li hodnotu zásilky v místě a době jejího převzetí k přepravě určit podle její burzovní ceny, je třeba při jejím určení vyjít z běžné tržní ceny, jestliže v místě a době převzetí zásilky k přepravě existuje. Běžnou tržní cenou ve smyslu čl. 23 odst. 2 Úmluvy CMR je cena vzniklá v důsledku působení běžných tržních mechanismů. Dojde-li mezi dvěma subjekty k dohodě o určité kupní ceně, lze zásadně vycházet z toho, že taková cena je běžnou tržní cenou ve smyslu citovaného ustanovení. Nebude-li na tomto základě možno určit běžnou tržní cenu zásilky, vypočte soud náhradu z obecné hodnoty zboží stejné povahy a jakosti v místě a době převzetí zásilky k přepravě.

č. 53

31. V projednávané věci žalobce usiloval o to, aby soudy hodnotu pracovní plošiny pro účely výpočtu vzniklé škody určily nezávisle na ceně vyplývající z kupní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a prodávajícím H. B. Bylo proto na žalobci, aby tvrdil a prokázal, proč sjednaná kupní cena plošiny neodpovídala její běžné tržní ceně. Tuto svou povinnost však žalobce včas nesplnil, neboť svá tvrzení o důvodech pro nižší, než běžnou tržní cenu pracovní plošiny (tj. že šlo o „paketovou cenu“ poskytnutou prodávajícím z důvodu nákupu většího množství zboží) uplatnil v rozporu se zásadou neúplné apelace (§ 205a a § 211a o. s. ř.) až v průběhu odvolacího řízení (srov. bod 9 napadeného rozsudku odvolacího soudu). Pokud odvolací soud k uvedeným skutkovým tvrzením žalobce při rozhodnutí o odvolání nepřihlédl, a určil hodnotu přepravované zásilky v závislosti na dohodnuté kupní ceně, již měl za sjednanou v místní a časové souvislosti s převzetím zásilky přepravcem, nelze jeho postupu nic vytknout.

32. Vzhledem k přípustnosti dovolání Nejvyšší soud podle § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. dále zkoumal, zda řízení nebylo postiženo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., respektive jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, avšak existenci žádných takových vad nezjistil.

33. Právní posouzení provedené odvolacím soudem je s ohledem na shora uvedené správné. Nejvyšší soud proto shledal dovolání nedůvodným a podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. jej zamítl.

č. 53

Složil-li insolvenční navrhovatel při podání insolvenčního návrhu, ke kterému insolvenční soud nepřihléžel (§ 97 odst. 4 insolvenčního zákona), zálohu na náklady insolvenčního řízení (§ 108 odst. 1 insolvenčního zákona) a doložil-li k novému insolvenčnímu návrhu (dříve, než mu byla zaplacená záloha vrácena) listinu osvědčující

složení této zálohy, nebyl dán důvod pro odmítnutí nového insolvenčního návrhu podle ustanovení § 128a odst. 1, odst. 2 písm. d/ insolvenčního zákona.

Insolvenční návrh, Insolvenční řízení, Záloha, Náklady řízení, Věřitel
§ 97 odst. 4 IZ, § 108 odst. 1 IZ, § 128a IZ

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sen. zn. 29 NSČR 54/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.54.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání insolvenčního navrhovatele proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 4. 2020 změnil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2020 tak, že se insolvenční návrh neodmítá.

č. 53

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) usnesením ze dne 23. 3. 2020 odmítl jako zjevně bezdůvodný insolvenční návrh (doručený insolvenčnímu soudu dne 16. 3. 2020), jímž se věřitel O. s. r. o. domáhal zjištění úpadku dlužníka.
2. Proti tomuto usnesení podali odvolání dlužník a insolvenční navrhovatel.
3. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 14. 4. 2020 odmítl odvolání dlužníka (výrok I.), potvrdil (k odvolání insolvenčního navrhovatele) usnesení insolvenčního soudu (výrok II.) a určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrok III.).
4. Odvolací soud (ve shodě s insolvenčním soudem) vyšel z toho, že:
 - 1) Dne 9. 3. 2020 byl insolvenčnímu soudu doručen z datové schránky JUDr. G. insolvenční návrh podaný věřitelem. K insolvenčnímu návrhu nebyla připojena plná moc udělená jmenovanému věřitelem; byla však doložena listina (z téhož data) osvědčující zaplacení zálohy na náklady insolvenčního řízení 50.000 Kč. Insolvenční soud usnesením ze dne 10. 3. 2020 rozhodl, že se k tomuto insolvenčnímu návrhu nepřihlíží [§ 97 odst. 4 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona)].
 - 2) Dne 12. 3. 2020 dal insolvenční soud pokyn k vrácení zálohy složené na náklady insolvenčního řízení; tato částka byla „složiteli“ vrácena „se splatností“ 25. 3. 2020.
 - 3) Dne 16. 3. 2020 byl insolvenčnímu soudu doručen (nový) insolvenční návrh. Přitom (stejný) insolvenční navrhovatel nesložil zálohu na náklady insolvenčního řízení; pouze doložil příkaz k úhradě částky 50.000 Kč ze dne 9. 3. 2020 z účtu svého zástupce.

5. Na tomto základě odvolací soud – cituje ustanovení § 108 odst. 1 a § 128a odst. 1 až 5 insolvenčního zákona – zdůraznil, že podmínkou projednání věřitelského insolvenčního návrhu, který směřuje proti právnické osobě – podnikateli, je zaplacení zálohy na náklady řízení ve výši 50.000 Kč. Nezaplacení zálohy, která je splatná spolu s podáním insolvenčního návrhu, je jedním z důvodů, pro které insolvenční soud insolvenční návrh odmítne jako zjevně bezdůvodný.

6. Dále odvolací soud doplnil, že za splnění povinnosti zaplatit zálohu na náklady insolvenčního řízení splatnou podáním insolvenčního návrhu nelze považovat zaplacení (poukázání) zálohy v okamžiku podání předchozího insolvenčního návrhu, k němuž nebylo možno přihlížet pro absenci řádného podpisu. Potud neuvěřil „účelovému“ tvrzení insolvenčního navrhovatele, že platba poukázaná na účet insolvenčního soudu v den podání (prvního) insolvenčního návrhu dne 9. března 2020 byla ve skutečnosti určena až pro (druhý) insolvenční návrh podaný dne 16. 3. 2020.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

č. 53

7. Proti usnesení odvolacího soudu podal insolvenční navrhovatel dovolání, které má za přípustné podle ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), a to k řešení právní otázky dosud Nejvyšším soudem nezodpovězené, zda v poměrech dané věci splnil povinnost složit zálohu na náklady insolvenčního řízení.

8. Dovolatel poukazuje na označení platby ze dne 9. 3. 2020 ve výši 50.000 Kč způsobem „záloha na nákl. ins. – B. s. r. o.“ a na variabilní symbol platby (identifikační číslo osoby dlužníka). Tato platba nebyla spojena s konkrétním insolvenčním návrhem, ale jen s dlužníkem, a na účet insolvenčního soudu byla připsána 10. 3. 2020. K 16. 3. 2020 (k okamžiku podání „druhého“ insolvenčního návrhu) se zmíněná částka nadále nacházela na účtu insolvenčního soudu, což platilo i k 23. 3. 2020, kdy insolvenční soud odmítl insolvenční návrh věřitele podle ustanovení § 128a odst. 1 insolvenčního zákona. Za tohoto stavu byl dovolatel „důvodně a oprávněně v dobré víře“, že výše uvedená platba bude insolvenčním soudem „použita“ jako záloha na náklady insolvenčního řízení dle insolvenčního návrhu ze dne 16. 3. 2020.

9. Proto požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí soudů nižších stupňů zrušil a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

III.

Přípustnost dovolání

10. Dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., a to k řešení právní otázky dovolatelem otevřené, týkající se výkladu ustanovení § 108 odst. 1 a § 128a insolvenčního zákona, dosud Nejvyšším soudem v daných skutkových souvislostech nezodpovězené.

IV.

Důvodnost dovolání

11. Jakkoli dovolatel uvedl, že podává dovolání do všech výroků usnesení odvolacího soudu, posuzováno podle obsahu je zjevné, že dovolání směřuje proti potvrzujícímu výroku usnesení odvolacího soudu o odmítnutí insolvenčního návrhu.

12. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

13. Podle ustanovení § 108 odst. 1 insolvenčního zákona, je-li podán insolvenční návrh věřitele proti právnické osobě, která je podnikatelem, je navrhovatel povinen složit zálohu na náklady insolvenčního řízení ve výši 50 000 Kč, a je-li podán insolvenční návrh věřitele proti právnické osobě, která není podnikatelem, nebo proti fyzické osobě, zálohu na náklady insolvenčního řízení ve výši 10 000 Kč; záloha je splatná spolu s podáním insolvenčního návrhu. To neplatí, je-li insolvenčním navrhovatelem zaměstnanec nebo bývalý zaměstnanec dlužníka, jehož pohledávka spočívá pouze v pracovněprávních nárocích, je-li insolvenčním navrhovatelem spotřebitel, jehož pohledávka spočívá v nároku vyplývajícím ze spotřebitelské smlouvy, a v případech podle § 107 odst. 1.

14. Podle ustanovení § 128a insolvenčního zákona insolvenční návrh podaný věřitelem insolvenční soud odmítne také tehdy, je-li zjevně bezdůvodný; učiní tak neprodleně, nejpozději do 7 dnů poté, co byl insolvenční návrh podán (odstavec 1). Insolvenční návrh je zjevně bezdůvodný zejména tehdy, jestliže (...) záloha na náklady insolvenčního řízení splatná s podáním insolvenčního návrhu nebyla věřitelem, který insolvenční návrh podal, řádně a včas zaplacená [odstavec 2 písm. d)].

15. V poměrech projednávané věci je zjevné, že insolvenční navrhovatel k insolvenčnímu návrhu, doručenému insolvenčnímu soudu dne 9. 3. 2020, připojil listinu osvědčující zaplacení zálohy na náklady insolvenčního řízení ve výši 50.000 Kč; uvedená částka byla připsána na účet insolvenčního soudu. Za stavu, kdy zmíněnou listinu doložil i k (novému) insolvenčnímu návrhu (doručenému insolvenčnímu soudu dne 16. 3. 2020, tj. poté, kdy insolvenční soud rozhodl, že se k prvnímu insolvenčnímu návrhu nepřihlíží a dal pokyn k vrácení složené zálohy, ale dříve, než byla záloha složiteli vrácena), nemá Nejvyšší soud žádné pochybnosti o tom, že insolvenční navrhovatel projevil vůli použít složenou a dosud nevrácenou zálohu na náklady insolvenčního řízení pro jeho nový insolvenční návrh.

16. K tomu srov. např. důvody nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2021, sp. zn. I. ÚS 3174/20, které se v tomto směru, ač přijaté při výkladu ustanovení § 75b odst. 2 o. s. ř., obdobně uplatní i v dané věci.

17. Skutečnost, že insolvenční soud posléze (nesprávně) vrátil insolvenčnímu navrhovateli složenou zálohu, není (v daných souvislostech) z hlediska (ne)možnosti odmítnout insolvenční návrh podle ustanovení § 128a odst. 2 písm. d) insolvenčního zákona významná.

18. Nejvyšší soud proto usnesení odvolacího soudu a soudu insolvenčního změnil tak, že se insolvenční návrh neodmítá [§ 243d odst. 1 písm. b) o. s. ř.].

č. 54

Jestliže podle dohody stran smlouvy o úvěru přirostly smluvené úroky, s jejichž úhradou byl úvěrový dlužník v prodlení, k jistně před rozhodnutím o úpadku úvěrového dlužníka, je částka, kterou úvěrový dlužník uhradil věřiteli podle zvoleného způsobu řešení úpadku v průběhu insolvenčního řízení na úhradu této části pohledávky (přihlášené a zjištěné jako část jistiny vzniklá kapitalizací úroků), úhradou jistiny pohledávky ve smyslu ustanovení § 165 odst. 4 insolvenčního zákona.

Smlouva o úvěru, Příslušenství pohledávky, Úroky, Úroky z prodlení, Dlužník, Prodlení dlužníka, Insolvenční řízení, Rozhodnutí o úpadku,

§ 165 odst. 4 IZ ve znění od 1. 1. 2014, § 170 IZ ve znění od 1. 1. 2013, § 3028 odst. 3 o. z., § 497 obch. zák., § 121 odst. 3 obč. zák.

č. 54

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 29 Cdo 2454/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.2454.2019.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobce zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 4. 2019, sp. zn. 47 Co 60/2019, a rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 11. 1. 2019, sp. zn. 11 C 175/2015, a věc vrátil Okresnímu soudu v Jičíně k dalšímu řízení; v rozsahu, v němž dovolání směřovalo proti části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o nákladech řízení, a proti druhému výroku o nákladech odvolacího řízení, je odmítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 11. 1. 2019, č. j. 11 C 175/2015-268, Okresní soud v Jičíně zamítl žalobu, jíž se žalobce (B.) domáhal po žalovaném (J. K.) zaplacení částky 146 593 Kč (bod I. výroku) a rozhodl o nákladech řízení (bod II. výroku).
2. K odvolání žalobce Krajský soud v Hradci Králové v záhlaví označeným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).
3. Soudy obou stupňů vyšly z toho, že:

[1] Dne 22. 11. 2010 uzavřeli 1. f. s. r. o. (jako věřitel, dále jen „společnost F“), P. K. (jako dlužník, dále jen „P. K“) a žalovaný (jako vedlejší účastník) smlouvu o úvěru č. 1F 101369/2010 (dále jen „úvěrová smlouva“), na jejímž základě společnost F poskytla P. K. úvěr ve výši 150 000 Kč, který se P. K. zavázal splácet v 240 měsíčních splátkách po 2 290 Kč od 28. 12. 2010.

[2] V úvěrové smlouvě si smluvní strany sjednaly (mimo jiné) následující podmínky. Splátky zahrnují splátky jistiny a úroků z úvěru, který běží ode dne poskytnutí úvěru do úplného vrácení jistiny včetně úroků; nejsou v nich obsaženy případné úroky z prodlení, smluvní pokuty a další oprávněné nároky věřitele nad rámec jistiny úvěru a úroku z úvěru (článek III. 2.). Úroky z úvěru se počítají a jsou splatné vždy jednou měsíčně v den pravidelné splátky úvěru. Nebude-li úrok z úvěru uhrazen v den splatnosti, hledí se na něj jako na nový úvěr věřitele dlužníkovi, který se k témuž dni slučuje s dosavadním úvěrem, tj. připočítává se k jistině dosavadního úvěru a stává se jeho součástí. Tento nový úvěr sleduje veškeré ostatní podmínky, které náležejí dosavadnímu úvěru, s tím, že novou výši dluhu věřitel může promítnout do nové výše splátek nebo do zvýšení počtu splátek (článek IV. 2.). Závazek dlužníka platit trvá až do úplného zaplacení úvěru, tj. jistiny, úroků, úroků z prodlení, smluvních pokut a ostatních oprávněných nároků věřitele dle této smlouvy. Úhrady dlužníka se započítávají postupně na tyto ostatní nároky, na smluvní pokuty, na úroky z prodlení, na úroky z úvěru a nakonec na úhradu jistiny. V případě okamžitého zesplatnění se veškeré úhrady dlužníka započítávají bez ohledu na datum jejich úhrady postupně na ostatní nároky, na smluvní pokuty, na úroky z prodlení a nakonec na základ úvěru, který je tvořen úroky z úvěru a jistinou. Věřitel může platby započítávat v jiném pořadí, bude-li to pro dlužníka výhodnější (článek III. 12.). Vedlejší účastník je zavázán společně a nerozdílně s dlužníkem pouze tehdy, když věřiteli vznikne právo na okamžité splacení celého úvěru (článek IX. 1.).

[3] P. K. zaplatil společnosti F na úvěrovou pohledávku celkem částku 93 890 Kč v době před splatností celého úvěru (od 1. 12. 2010 do 20. 5. 2014) a částku 6 870 Kč po splatnosti celého úvěru (od 20. 5. 2014 do 30. 7. 2014).

[4] Dne 20. 5. 2014 bylo zahájeno insolvenční řízení na majetek P. K. (na základě insolvenčního návrhu dlužníka), které bylo vedeno u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „insolvenční soud“) pod označenou spisovou značkou.

[5] Žalobce do insolvenčního řízení přihlásil (mimo jiné) pohledávku č. 5 v celkové výši 151 356 Kč (z toho 150 000 Kč jako jistinu a 1 356 Kč jako úrok z prodlení) a pohledávku č. 6 v celkové výši 304 260 Kč (z toho 301 130 Kč jako část jistiny vzniklou kapitalizací úroků a 3 130 Kč jako úrok z prodlení). Dále žalobce přihlásil pohledávky z jiné smlouvy o úvěru (č. 1F 101138/2010 ze dne 18. 3. 2010), a to pohledávku č. 1 ve výši 200 000 Kč jako jistinu a pohledávku č. 2 ve výši 346 210 Kč jako část jistiny vzniklou kapitalizací úroků. Ohledně pohledávek č. 2 a č. 6 bylo u insolvenčního soudu vedeno řízení o určení pravosti pohledávek. Rozsudkem insolvenčního soudu ze dne 31. 8. 2016, jenž byl potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 11. 2017, bylo určeno, že žalobce má za P. K. nevykonatelnou pohledávku ve výši 301 130 Kč na úrocích z jistiny přihlášenou jako pohledávka č. 6 a nevykonatelnou pohledávku ve výši 346 210 Kč na úrocích z jistiny přihlášenou jako pohledávka č. 2.

[6] Smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 14. 10. 2014 postoupila společnost F pohledávky z úvěrové smlouvy na žalobce.

[7] V insolvenčním řízení vedeném na majetek P. K. bylo žalobci vyplaceno na jeho „přihlášené“ pohledávky celkem 322 339,89 Kč, přičemž insolvenční správce neurčil konkrétní pohledávky, na něž bylo plněno.

4. Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně, že úvěrová smlouva byla uzavřena podle § 497 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“), když úvěr byl poskytnut P. K. jako podnikateli k podnikatelským účelům. Správným shledal i závěr soudu prvního stupně, že ujednání o započítávání měsíčního plnění dlužníka na jistinu a úrok je neurčité, neboť ujednání v člancích III. 2. a III. 12. je rozporné. Podle odvolacího soudu je s ohledem na výkladová pravidla obsažená v § 266 odst. 1, 2 a 4 obch. zák. třeba použít výklad, podle něhož byla v každé měsíční splátce zahrnuta splátka jistiny i úroku (čl. III. 2.). Úvěr ve výši 150 000 Kč měl být splacen ve 240 splátkách po 2 290 Kč (celkem mělo být splaceno 549 600 Kč) a po odečtení jistiny 150 000 Kč připadlo na úroky 399 600 Kč. Na jistinu úvěru bylo zaplacen 25 625 Kč a na úrok 68 265 Kč. Zbývalo tedy uhradit na jistinu 124 375 Kč a na úrok 331 335 Kč. Po provedeném výpočtu odvolací soud dovodil, že žalobce měl do insolvenčního řízení vedeného na majetek P. K. přihlásit pohledávku ve výši 120 940 Kč jako jistinu úvěru a ve výši 327 900 Kč jako úrok z úvěru.

5. Dále odvolací soud - vycházející z ustanovení § 165 odst. 4 a § 174 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) - dospěl k závěru, že soud prvního stupně nepochybil, když plnění P. K. (dlužníka) do majetkové podstaty ve výši 322 339,89 Kč „rozdělil pouze na přihlášené“ jistiny pohledávek ve výši 150 000 Kč a ve výši 200 000 Kč tak, že z něj připadla na jistinu v dané věci částka 138 146 Kč (poměr 42,9 %). Odvolací soud zdůraznil, že způsob plnění v insolvenčním řízení je třeba posoudit podle § 165 odst. 4 insolvenčního zákona, nikoliv dle úvěrové smlouvy (podle které by se plnění poskytnuté po zesplatnění úvěru muselo započítat i na úrok přirostlý k jistině k datu zesplatnění). Žalobou uplatněná pohledávka (jistina úvěru) ve výši 146 593 Kč zanikla zaplacením, a to částečně plněním P. K. před zesplatněním úvěru (29 060 Kč) a částečně po jeho zesplatnění v insolvenčním řízení.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce dovoláním, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla řešena, jakož i otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu. Jako otázku dosud neřešenou předkládá dovolatel otázku výkladu pojmu jistiny ve smyslu § 165 odst. 4 insolvenčního zákona. Konkrétně jde o otázku, zda lze za účelem uspokojení pohledávky v insolvenčním řízení považovat za jistinu i kapitalizovaný (smluvený) úrok.

7. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

8. Dovolatel nesouhlasí se závěrem soudů obou stupňů, dle něhož částku 322 339,89 Kč, kterou obdržel v insolvenčním řízení, lze poměrně rozdělit mezi „jistiny“ (jen mezi dílčí pohledávky č. 1 a č. 5), nikoliv již mezi dílčí pohledávky č. 2 a č. 6. Podle dovolatele jsou i dílčí pohledávky č. 2 a č. 6 ve smyslu § 165 odst. 4 insolvenčního zákona pohledávkami z jistin. Namítá, že „za jistinu není možné považovat pouze a jen jistinu na začátku smluvního vztahu vzniklou a posléze žalobcem do insolvenčního řízení přihlašovanou pohledávku jako dílčí pohledávku P16/5, ale i jistinu vzniklou kapitalizací, tedy smluveným přirůstáním úroků k jistině a tedy i dílčí pohledávku P16/6“. Pojem jistiny užitý v § 165 odst. 4 insolvenčního zákona je myšlen v širším významu slova. Podle dovolatele nelze přehlížet, že v článku IV. 2. úvěrové smlouvy si smluvní strany ujednaly přirůstání „úroku k jistině“ a šlo tak „o případ zesplatnění v případě objektivních okolností, porušení povinností dlužníkem“. Na podporu názoru, že přirůstání úroků k jistině není vyloučeno, dovolatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2004, č. j. 35 Odo 101/2002 [správně jde o rozsudek velkého senátu obchodního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. 35 Odo 101/2002, uveřejněný pod číslem 5/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 5/2006“), který je (stejně jako další níže zmíněná rozhodnutí Nejvyššího soudu) dostupný na webových stránkách Nejvyššího soudu].

9. Žalovaný ve vyjádření snáší argumenty ve prospěch názoru, že kapitalizovaný úrok (jako zisk poskytovatele úvěru) netvoří samostatnou jistinu a navrhuje dovolání odmítnout.

III.

Přípustnost dovolání

10. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

11. Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu výslovně v celém rozsahu, tedy i v té části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o nákladech řízení, a ve druhém výroku o nákladech odvolacího řízení. V tomto rozsahu však přípustnost dovolání vylučuje ustanovení § 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř. Nejvyšší soud proto potud dovolání bez dalšího odmítl podle § 243c odst. 1 o. s. ř. jako objektivně nepřipustné.

12. Dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovolatelem předestřené právní otázky je napadené rozhodnutí v rozporu s níže označenou (ustálenou) judikaturou Nejvyššího soudu.

IV.

Důvodnost dovolání

13. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

14. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

15. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

16. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona, zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“), obchodního zákoníku a zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“):

Ustanovení § 165 odst. 4 insolvenčního zákona určuje, že není-li dále stanoveno jinak, plnění poskytnuté věřiteli po rozhodnutí o úpadku postupem podle tohoto zákona k uspokojení jeho pohledávky se započte nejprve na jistinu, pak na úroky, poté na úroky z prodlení a nakonec na náklady spojené s uplatněním pohledávky.

Dle ustanovení § 170 insolvenčního zákona se v insolvenčním řízení neuspokojují žádným ze způsobů řešení úpadku, není-li dále stanoveno jinak, úroky, úroky z prodlení a poplatek z prodlení z pohledávek přihlášených věřitelů, vzniklých před rozhodnutím o úpadku, pokud přirostly až v době po tomto rozhodnutí (písm. a/), úroky, úroky z prodlení a poplatek z prodlení z pohledávek věřitelů, které se staly splatné až po rozhodnutí o úpadku (písm. b/).

Z ustanovení § 121 odst. 3 obč. zák. plyne, že příslušenstvím pohledávky jsou úroky, úroky z prodlení, poplatek z prodlení a náklady spojené s jejím uplatněním.

Podle ustanovení § 497 obch. zák. se smlouvou o úvěru zavazuje věřitel, že na dlužníka poskytne v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a dlužník se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.

Dle ustanovení § 3028 odst. 3 o. z. není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.

17. V citované podobě, pro věc rozhodné, platila ustanovení § 165 a § 170 insolvenčního zákona od rozhodnutí o úpadku dlužníka, aniž později doznala změn.

Citovaná ustanovení občanského zákoníku a obchodního zákoníku platila v nezměněné podobě (pro věc opět rozhodné) od uzavření úvěrové smlouvy do 31. 12. 2013, když od 1. 1. 2014 byly oba zákoníky nahrazeny (zrušeny) zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem.

18. Úvodem Nejvyšší soud poznamenává, že při absenci jiných skutkových zjištění na téma následné dohody smluvních stran (o použitelnosti jiného zákona) při dalších úvahách vychází v intencích ustanovení § 3028 odst. 3 o. z. z toho, že práva a povinnosti stran úvěrové smlouvy se nadále řídí ustanoveními zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (ve znění účinném do 31. 12. 2013) a obchodního zákoníku (ve znění účinném do 31. 12. 2013).

19. Pro vypořádání dovolacích námitek jsou v poměrech projednávané věci přílehlavé následující judikatorní závěry:

1/ Účastníci smluvního vztahu si mohou dohodnout (typově např. v mezích smlouvy o úvěru – srov. § 497 a násl. obch. zák.), že sjednané úroky se stanou součástí jistiny [že k ní podle dohody účastníků budou přičítány coby civilní plody peněz (*fructus civiles*)], z čehož následně plyne právo věřitele požadovat, aby dlužník pro případ prodlení s placením takto zvýšené jistiny platil sjednanou nebo zákonem stanovenou sazbu úroku z prodlení.

Srov. zejména R 5/2006, na které přílehlavě odkázal dovolatel. K závěrům R 5/2006 se Nejvyšší soud následně přihlásil např. v rozsudcích ze dne 18. 6. 2008, sp. zn. 29 Odo 1032/2006, ze dne 31. 5. 2010, sp. zn. 29 Cdo 1610/2007, ze dne 26. 11. 2012, sp. zn. 32 Cdo 286/2011, ze dne 22. 12. 2016, sen. zn. 29 ICdo 88/2014, uveřejněném pod číslem 48/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 48/2018“), ze dne 28. 2. 2017, sen. zn. 29 ICdo 28/2015, ze dne 31. 7. 2017, sen. zn. 29 ICdo 46/2015, ze dne 30. 4. 2020, sen. zn. 29 ICdo 45/2018, nebo ze dne 31. 3. 2020, sen. zn. 29 ICdo 36/2018, uveřejněném pod číslem 12/2021 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 12/2021“). V R 12/2021 šlo přitom o incidenční spor téhož žalobce (věřitele), vyvolaný insolvenčním řízením téhož dlužníka (P. K.).

2/ Možnost ujednat si v úvěrové smlouvě splatnost celého dluhu (včetně sjednaných úroků) pro případ, že (úvěrový) dlužník na sebe podá insolvenční návrh (zahájí insolvenční řízení), neodporuje žádnému kogentnímu ustanovení zákona, včetně ustanovení § 170 písm. a/ a b/ insolvenčního zákona, ani základním zásadám insolvenčního řízení, jak jsou vyjádřeny především v § 5 insolvenčního zákona.

Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sen. zn. 29 ICdo 45/2018 a R 12/2021.

3/ Tam, kde se před rozhodnutím o úpadku dlužníka stala [podle dohody účastníků smlouvy o půjčce (nebo smlouvy o úvěru)] pro prodlení dlužníka s hrazením dohodnutých splátek půjčky (splátek úvěru) splatnou celá dosud neuhrazená část půjčky (úvěru) i s dohodnutými úroky z půjčky (z úvěru) za celou dobu, po kterou měla být půjčka (úvěr) splácena, a takto kapitalizovaný úrok se stal součástí nesplacené jistiny, není na místě aplikace ustanovení § 170 písm. a/ insolvenčního zákona. Ke dni rozhodnutí o úpadku zde již totiž

nejsou žádné „úroky“, jež by po tomto rozhodnutí ještě mohly přirůst k jistině pohledávky jako její příslušenství.

Viz opět R 48/2018, k jehož závěrům se Nejvyšší soud přihlásil např. v R 12/2021 a v rozsudcích sen. zn. 29 ICdo 45/2018, sen. zn. 29 ICdo 28/2015 nebo sen. zn. 29 ICdo 46/2015.

4/ Způsob, jakým věřitelé přihlašují své pohledávky do insolvenčního řízení, logicky musí „kopírovat“ (s korekcí nastavenou ustanovením § 170 insolvenčního zákona) stav těchto pohledávek a jejich příslušenství, jaký zde byl (v příslušném právním vztahu) ke dni podání přihlášky. Jestliže peněžité plnění přihlašované věřitelem do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka zahrnovalo jak jistinu, tak příslušenství pohledávky, pak je zjevné, že jen proto, že v souladu s náležitostmi přihlášky vymezenými v návaznosti na § 176 insolvenčního zákona ustanovením § 21 odst. 1 vyhlášky č. 311/2007 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2017, muselo být toto příslušenství v přihlášce pohledávky samostatně vyčísleno, se nestalo samostatnou pohledávkou. Takový úsudek (že každé příslušenství pohledávky se stává v insolvenčním řízení samostatně uplatnitelným nárokem) se nepodává z žádného ustanovení insolvenčního zákona, včetně ustanovení § 174 odst. 2 insolvenčního zákona.

Viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2018, sen. zn. 29 NSČR 75/2016, uveřejněné pod číslem 57/2019 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek.

20. V projednávané věci nastala splatnost úvěru s příslušenstvím (článek VII. 3. úvěrové smlouvy) ke dni podání insolvenčního návrhu dlužníkem (k 20. 5. 2014) a kapitalizovaný úrok se stal ještě před rozhodnutím o úpadku (před 30. červnem 2014) součástí jistiny pohledávky (či jistinou samotnou), a to bez ohledu na to, zda se tak stalo v důsledku prodloužení dlužníka s úhradou splátek nebo na základě jiné (platné) podmínky úvěrové smlouvy (srov. Obdobně R 48/2018 a R 12/2021). Námitka dovolatele, že podle článku IV. 2. úvěrové smlouvy včas neuhrazené úroky přirůstaly (ve shodě s R 5/2006) k jistině, by byla neopodstatněná pouze tehdy, kdyby tyto úroky (ač se prodloužením dlužníka stávaly jistinou) přesto přihlásil jako „příslušenství“ (úrok) a nikoli jako jistinu. Tak tomu ale zjevně není. Dovolatel přihlásil (správně) pohledávku ve výši 301 130 Kč (dílní pohledávka č. 6) jako jistinu vzniklou kapitalizací úroků. Stal-li se podle článku IV. 2. úvěrové smlouvy smluvený úrok v částce 301 130 Kč jistinou, pak jde o jistinu též dle ustanovení § 165 odst. 4 insolvenčního zákona.

21. Jinak řečeno, jestliže podle dohody stran smlouvy o úvěru přirostly smluvené úroky, s jejichž úhradou byl úvěrový dlužník v prodlení, k jistině před rozhodnutím o úpadku úvěrového dlužníka, je částka, kterou úvěrový dlužník uhradil věřiteli podle zvoleného způsobu řešení úpadku v průběhu insolvenčního řízení na úhradu této části pohledávky (přihlášené a zjištěné jako část jistiny vzniklá kapitalizací úroků), úhradou jistiny pohledávky ve smyslu ustanovení § 165 odst. 4 insolvenčního zákona.

22. Jelikož právní posouzení věci odvolacím soudem z pohledu shora uvedených závěrů neobstojí (není správné), Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí zrušil (včetně závislého výroku o nákladech řízení). Důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí také na rozhodnutí

soudu prvního stupně. Nejvyšší soud proto zrušil i toto rozhodnutí (opět včetně závislého výroku o nákladech řízení) a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

Č. 55

Rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva k nemovitým věcem podané podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. nezakládá překážku věci rozhodnuté pro řízení o žalobě na určení, že tyto nemovité věci nejsou zatíženy zástavním právem zřízeným rozhodnutím správce daně.

Podmínky řízení, Překážka věci rozsouzené (res iudicata), Správní řízení, Zástavní právo

§ 34 zákona č. 150/2002 Sb., § 159a o. s. ř.

Č. 55

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2021, sp. zn. 21 Cdo 1212/2021, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.1212.2021.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně změnil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2020, sp. zn. 13 Co 15/2020, tak, že se mění usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 10. 10. 2019, sp. zn. 11 C 218/2018, tak, že se řízení nezastavuje.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Okresního soudu Brno-venkov dne 18. 9. 2018 domáhala určení, že nemovitosti zapsané u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Brno-venkov, na listu vlastnictví č. 1, pro obec B. a k. ú. B., parcela č. 1 o výměře 541 m², zastavěná plocha a nádvoří, jejíž součástí je stavba č. p. 2, rodinný dům, parcela č. 3 o výměře 429 m², zahrada, parcela č. 4 o výměře 91 m², ostatní plocha a parcela č. 5 o výměře 34 m², ostatní plocha, nejsou zatíženy zástavním právem z rozhodnutí správního orgánu pro pohledávku ve výši 14 929 171,27 Kč s příslušenstvím za K. T., den vzniku práva 17. 10. 2012, podle rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva vydaného Finančním úřadem v Ivančicích. Uvedla, že ke vzniku takto zapsaného zástavního práva k předmětným nemovitostem došlo až poté, co tyto nemovitosti již nebyly ve vlastnictví dlužníka K. T., že v době nabytí právní moci rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva k zajištění daňové pohledávky byla vlastníkem těchto nemovitostí a se zajišťovanou pohledávkou nemá a nikdy neměla nic společného.

2. Žalovaný navrhl zastavení řízení, neboť soud nemá pravomoc rozhodovat v občanském soudním řízení o existenci či neexistenci zástavního práva zřízeného rozhodnutím finančního úřadu, a rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2015,

č. j. 29 Af 49/2013-84, jímž byla zamítnuta žaloba K. T. proti rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství, a Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 8 Afs 76/2016-60, jímž byla zamítnuta kasační stížnost K. T., je třeba považovat za překážku věci rozsouzené, neboť o tomtéž předmětu řízení bylo pro oba účastníky řízení již pravomocně rozhodnuto, když v obou řízeních byla žalobkyně osobou zúčastněnou na řízení.

3. Okresní soud Brno-venkov usnesením ze dne 10. 10. 2019, č. j. 11 C 218/2018-101, řízení zastavil a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 300 Kč. Dospěl k závěru, že ze spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Af 49/2013 bylo zjištěno, že o předmětu sporu bylo v rozsahu závaznosti výroků rozsudků Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu již pravomocně rozhodnuto, a to i pro žalobkyni, jedná se tedy o překážku věci pravomocně rozsouzené, k níž musí soud přihlédnout z úřední povinnosti.

4. Kodvolání žalobkyně Krajský soud v Brně usnesením ze dne 12. 11. 2020, č. j. 13 Co 15/2020-120, usnesení soudu prvního stupně potvrdil (výrok I.), a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 300 Kč (výrok II.). Dovodil, že zástavní právo k předmětným nemovitostem zřídil předchůdce žalovaného, Finanční úřad v I., rozhodnutím ze dne 17. 10. 2012, a to k zajištění neuhrazené daně poplatníka K. T., která proti tomuto rozhodnutí podala odvolání, v němž namítala, že ke dni vydání rozhodnutí již nebyla vlastníkem předmětných nemovitostí, neboť na základě rozhodčího nálezu se jejich vlastníkem (s účinností od 17. 12. 2011) stala žalobkyně, která neměla s jejím daňovým dluhem nic společného. Odvolací finanční ředitelství v Brně zamítlo odvolání K. T. a rozhodnutí finančního úřadu potvrdilo. Zamítnuta byla i žaloba na zrušení správních rozhodnutí vydaných v obou stupních řízení, rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2015, č. j. 29 Af 49/2013-84, když soud dospěl k závěru, že na základě rozhodčího nálezu nemohlo dojít k přechodu vlastnictví předmětných nemovitostí. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 8. 2017, č. j. 8 Afs 76/2016-60, zamítl i kasační stížnost K. T., ztotožnil se se závěry Krajského soudu v Brně a dospěl k závěru, že správce daně nepochybil, pokud zřídil zástavní právo stěžovatelky, neboť tato byla v době jeho zřízení vlastníkem předmětných nemovitostí. Žalobkyně vystupovala v řízení před uvedenými soudy jako osoba zúčastněná na řízení podle § 34 soudního řádu správního. Odvolací soud dospěl k závěru, že není pochyb o tom (za situace, kdy žalobkyně v řízeních před oběma soudy vystupovala jako osoba zúčastněná na řízeních), že jsou v posuzované věci jak soud, tak žalobkyně závěry rozsudků Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu vázání. Oba soudy rozhodovaly ve správním soudnictví o správnosti rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva k předmětným nemovitostem, oba shodně shledaly rozhodnutí správce daně správným, vycházely přitom ze stejného skutku tvrzeného a prokazovaného žalobkyní také v tomto řízení a zabývaly se tak stejným předmětem, jako v tomto řízení, v němž žalobkyně účinnost zřízení zástavního práva popírá. Uvedené rozsudky Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu proto představují pro toto řízení překážku věci pravomocně rozsouzené, když o tomtéž předmětu řízení bylo již pravomocně rozhodnuto.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti výroku I. a II. usnesení odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Namítá, že odvolací soud „zcela přehlédl, že předmětné zástavní právo nebylo zřízeno podle § 72 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nýbrž podle právní úpravy § 170 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu účinného od 1. 1. 2011“. „Právní režim zástavního práva zřízeného podle § 170 DŘ je tedy (na rozdíl od předchozí právní úpravy) subsidiárně podřízen režimu práva občanského se vším, co z toho vyplývá na poli práva procesního.“ Podle dovolatelky rozhodnutím správce daně o určení rozsahu zástavního práva není soud vázán, jestliže k věci, pohledávce nebo majetkovému právu, k nimž bylo rozhodnutím správce daně uplatněno zástavní právo, vznáší své nároky osoba, která nebyla při rozhodování správce daně daňovým dlužníkem nebo ručitelem a není ani jeho procesním nástupcem (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 5. 2004, sp. zn. 21 Cdo 2328/2003). O tom, že žalobkyně nebyla při rozhodování správce daně daňovým dlužníkem, není pochyb. Podmínky, za nichž se stává konkrétní osoba daňovým subjektem, jsou vymezeny v daňových zákonech. Odvolacím soudem citované rozsudky Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu stojí na rozhodnutí správce daně o předběžné otázce podle § 99 daňového řádu [rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2019 (správně 27. 2. 2019), sp. zn. 21 Cdo 930/2018]. Pokud by předběžná otázka byla řešena jako otázka meritorní v řízení před jiným orgánem veřejné moci, mohl by daňový subjekt v pozici účastníka takového řízení hájit či prosazovat své právo s plnou možností uplatnění všech hmotněprávních a procesních práv. Takový prostor v řízení před správcem daně nemá, neboť ten předběžnou otázku řeší jen jako jednu z dílčích, nerozhoduje o ní autoritativně meritorně. Enunciáty rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2015, č. j. 29 Af 49/2013-84, i Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 8 Afs 76/2016-60, toliko zamítají žalobu proti správnímu rozhodnutí o zřízení zástavního práva, opírající se o důvody s hmotným právem neslučitelnými. Nelze je tedy považovat za závazná hmotněprávní rozhodnutí o existenci hmotného práva samotného, kdy k rozhodování jsou v tomto směru povolány toliko soudy v občanském soudním řízení. Dovolatelka se domnívá, že „o hmotněprávní otázce existence zástavního práva zřízeného rozhodnutím správce daně dle ust. § 170 DŘ je oprávněn rozhodnout soud v občanském soudním řízení i poté, co byla v soudním řízení správním pravomocně zamítnuta žaloba na zrušení rozhodnutí o zřízení zástavního práva zřízeného dle ust. § 170 DŘ, kdy v tomto řízení měl vlastník zástavy toliko postavení osoby zúčastněné na řízení, neboť toto rozhodnutí ve správním soudnictví nezakládá v občanském soudním řízení o určení neexistence zástavního práva zřízeného rozhodnutím správcem daně dle § 170 DŘ překážku věci rozhodnuté“. Navrhla, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu změnil tak, že se určuje, že předmětné nemovitosti nejsou zatíženy zástavním právem a že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů.

6. Žalovaný navrhl, aby dovolací soud dovolání jako nepřípustné odmítl. Uvedl, že rozhodnutí odvolacího soudu je v souladu s rozhodovací praxí dovolacího soudu.

III.

Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) projednal dovolání žalobkyně podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

8. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

9. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

10. Usnesení odvolacího soudu bylo napadeno „v celém jeho rozsahu“ (tedy i ve výrocích o náhradě nákladů řízení). Nejvyšší soud proto dovolání žalobkyně v části směřující proti výročkům o náhradě nákladů řízení podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl, neboť dovolání podle § 237 o. s. ř. není přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

11. Při posouzení přípustnosti (resp. důvodnosti) dovolání nebylo možno přihlídnout k podáním žalobkyně ze dne 10. 4. 2021, ze dne 4. 5. 2021 a ze dne 24. 5. 2021, neboť byla učiněna po lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. (§ 242 odst. 4 o. s. ř.).

12. Dovolání je však přípustné pro řešení otázky posouzení překážky věci rozsouzené v řízení vedeném podle občanského soudního řádu ve vztahu k rozhodnutí vydanému podle soudního řádu správního, neboť tato otázka nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešena.

IV.

Důvodnost dovolání

13. Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání je důvodné.

14. Podle ustanovení § 159a odst. 2 o. s. ř. výrok pravomocného rozsudku, kterým bylo rozhodnuto ve věcech uvedených v § 83 odst. 2, je závazný nejen pro účastníky řízení, ale i pro další osoby oprávněné proti žalovanému pro tytéž nároky z téhož jednání nebo stavu. Zvláštní právní předpisy stanoví, v kterých dalších případech a v jakém rozsahu je výrok pravomocného rozsudku závazný pro jiné osoby než účastníky řízení.

15. Podle ustanovení § 159a odst. 4 o. s. ř. jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby věc projednávána znovu.

16. Překážka věci pravomocně rozhodnuté (*rei judicatae*) podle ustanovení § 159a o. s. ř. patří k podmínkám řízení, jejichž nedostatek znemožňuje, aby soud v řízení, které bylo zahájeno později, rozhodl ve věci samé. Rozhodovací praxe Nejvyššího soudu je dlouhodobě ukotvena v závěru, že překážka věci pravomocně rozhodnuté nastává tehdy, jde-li v novém řízení o projednání stejné věci. O stejnou věc se jedná tehdy, jde-li v novém řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, a týká-li se stejného předmětu řízení a týchž osob. Tentýž předmět řízení je dán tehdy, jestliže tentýž nárok nebo stav vymezený žalobním petitum vyplývá ze stejných skutkových tvrzení, jimiž byl uplatněn (ze stejného skutku). Řízení se týká týchž osob rovněž v případě, jestliže v novém řízení vystupují právní nástupci (z důvodu univerzální nebo singulární sukcese) osob, které byly účastníky pravomocně skončeného řízení. o překážku věci pravomocně rozhodnuté by se nejednalo pouze v případě, že by v tomto řízení šlo sice o tentýž právní vztah mezi týmiž účastníky, ale nově uplatněný nárok by se opíral o jiné skutečnosti vážící se k věci, které tu nebyly v době původního řízení a k nimž došlo až později (srovnej např. rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ČSR ze dne 22. 5. 1987, sp. zn. 2 Cz 12/87, uveřejněný pod číslem 39/1988 Sb. rozh. obč.). O stejnou věc ve smyslu § 159a odst. 4 o. s. ř. se jedná tehdy, jde-li v novém řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, opírá-li se o tentýž právní důvod a týká-li se týchž osob (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2013, sp. zn. 33 Cdo 768/2011, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2005, sp. zn. 29 Odo 530/2004, a ze dne 5. 12. 2006, sp. zn. 21 Cdo 2091/2005). Podstatu skutku (skutkového děje) lze přitom spatřovat především v jednání (a to ve všech jeho jevových formách) a v následku, který jím byl způsoben; následek je pro určení skutku podstatný proto, že umožňuje z projevů vůle jednajících osob vymezit ty, které tvoří skutek (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. 28 Cdo 795/2019).

17. V občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Spory a jiné právní věci uvedené v odstavci 1, o nichž podle zákona rozhodly jiné orgány než soudy, soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují za podmínek uvedených v části páté tohoto zákona (§ 7 odst. 2 o. s. ř.). Rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu (dále jen „správní orgán“) podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení (§ 244 o. s. ř.). Pravomoc soudů ve věcech správního soudnictví upravuje zvláštní zákon (§ 7 odst. 4 o. s. ř.).

18. Ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem [zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“

nebo „soudní řád správní“) a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (§ 2 s. ř. s.). Soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“), b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, d) kompetenčních žalobách (§ 4 odst. 1 s. ř. s.). Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je nepřijatelná také tehdy, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu [§ 68 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Č. 55

19. Z uvedeného přehledu je jednoznačné, že předmětem řízení podle občanského soudního řádu (včetně řízení podle části páté, mající vazbu na rozhodování správních orgánů) může být jen ochrana subjektivních práv vyplývajících ze soukromoprávních vztahů; oproti tomu předmětem řízení vedených podle soudního řádu správního může být jen ochrana subjektivních práv, do nichž bylo zasaženo postupy (rozhodnutími) vyplývajících ze vztahů veřejnoprávních. Předmět obou řízení (tedy řízení vedeného podle občanského soudního řádu a řízení vedeného podle soudního řádu správního) tak nemůže být nikdy totožný, a nemůže být samozřejmě ani totožný výsledek těchto řízení. Rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení vedeném podle soudního řádu správního, tak nikdy nemůže zakládat překážku věci rozhodnuté pro řízení o žalobě, o níž může být rozhodnuto pouze podle občanského soudního řádu.

20. Žaloba o určení neexistence zástavního práva (přesněji, že nemovitost není zatížena zástavním právem) – jak je předmětem tohoto řízení – je typickou určovací žalobou podle ustanovení § 80 o. s. ř., kde účastníky (resp. těmi, jimž svědčí věcná legitimace) jsou pouze zástavní věřitel a zástavní dlužník (zástavce), tedy věcná legitimace v takovém sporu je určena podstatou hmotněprávního vztahu, jehož se týká – srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 4. 2002, sp. zn. 21 Cdo 679/2001, který byl uveřejněn v časopise Soudní judikatura pod publikačním číslem 77/2002.

21. Oproti tomu žaloba „proti rozhodnutí správního (daňového) orgánu“, o které bylo rozhodnuto v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 49/2013, je typickou žalobou podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s., kde okruh účastníků vyplývá z procesního předpisu (srov. ustanovení § 65 s. ř. s.).

22. Správnost uvedené úvahy nemůže zvrátit skutečnost, že žalobkyně používá pro úspěch své věci naprosto totožné argumenty jako v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 49/2013 a dokonce, že okruh účastníků označuje totožně (s výhradou zákonného nástupnictví správního orgánu) jako v odkazovaném řízení. Ve vztahu k prve uvedenému lze uvést, že sice ve smyslu ustanovení § 54 odst. 6 s. ř. s. je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky, osoby na řízení zúčastněné

a pro orgány veřejné moci, proto také ve smyslu ustanovení § 135 odst. 2 o. s. ř. nemůže soud v řízení vedeném podle občanského soudního řádu stejnou otázku, která byla vyřešena rozhodnutím soudu v řízení vedeném podle soudního řádu správního (ustanovení § 65 a následující s. ř. s.), vyřešit jinak (zde tedy otázku vzniku zástavního práva); pakliže žalobkyně jiný důvod neexistence zástavního práva netvrdí, má uvedené za následek zcela zjevnou bezdůvodnost žaloby, která se vyjádří meritorním rozhodnutím. Ve vztahu k označení žalovaného lze pouze dodat, že jde o označení správné (resp. přípustné) – k účastenství příslušného finančního úřadu v řízeních, ve kterých je „ve hře“ existence zajištění daňových pohledávek zástavním právem, srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2015, sp. zn. 21 Cdo 5271/2014, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. 21 Cdo 1997/2014, které bylo uveřejněno pod číslem 87/2015 Sb. rozh. obč.

23. Z uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu není správné.

24. Protože právní posouzení věci, na němž dovoláním napadené rozhodnutí spočívá, není správné, a protože dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout, Nejvyšší soud změnil rozhodnutí odvolacího soudu tak, že usnesení soudu prvního stupně se mění tak, že se řízení nezastavuje [§ 243d odst. 1 písm. b), § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

č. 56

č. 56

Při posuzování účinků smíru v oblasti hmotného práva se aplikují ustanovení o právních úkonech (právních jednáních) obsažená v předpisech hmotného práva, včetně ustanovení upravujících výkladová pravidla.

Výklad právních jednání (o. z.) [Právní jednání (o. z.)], Výklad projevu vůle, Smír, Přejedná (intertemporální) ustanovení, Právní úkony

§ 3028 o. z., § 99 o. s. ř., § 35 odst. 2 obč. zák., § 266 obch. zák.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2021, sp. zn. 23 Cdo 1056/2020, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.1056.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2019, sp. zn. 62 Co 120/2019, v prvním, druhém a třetím výroku a věc v tomto rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení; dovolání žalované proti témuž rozsudku odmítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. V souzené věci se žalobce jako objednatel domáhal po žalované jako zhotovitelce zaplacení smluvní pokuty ve výši 6 270 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení, a to z důvodu prodlení žalované se splněním povinnosti odstranit reklamované vady díla.

2. Obvodní soud pro Prahu 10 rozsudkem ze dne 21. 11. 2018, č. j. 5 C 442/2015-180, uložil žalované zaplatit žalobci částku 627 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od 11. 10. 2015 (výrok I), co do částky 5 643 000 Kč žalobu zamítl (výrok II) a rozhodl o nákladech řízení (výrok III). Soud prvního stupně shledal žalobu co do základu důvodnou, přistoupil však k razantní moderaci smluvní pokuty.

3. Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozhodnutím kodvolání obou stran rozsudek soudu prvního stupně ve výroku i změnil tak, že žaloba na zaplacení částky 627 000 Kč s úrokem z prodlení se zamítá (první výrok), v zamítavém výroku II tento rozsudek potvrdil (druhý výrok) a rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů (třetí výrok) a o vrácení zálohy na vypracování znaleckého posudku (čtvrtý výrok).

4. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění, podle nichž

a) mezi účastníky byla dne 16. 2. 2012 uzavřena smlouva o dílo, na základě které se žalovaná zavázala pro žalobce zhotovit veřejnou zakázku „Energetické úspory objektu městyse L. nad J.“. Cena byla sjednána v částce 3 042 408 Kč včetně DPH.

b) zhotovitel poskytl objednateli záruku na jakost díla v délce 60-ti měsíců od řádného provedení díla.

c) v článku XIII smlouvy bylo pod bodem 13.6 dohodnuto, že pro případ prodlení zhotovitele se splněním povinnosti odstranit reklamovanou vadu v termínu dle smlouvy (v čl. 11.2 smlouvy bylo sjednáno jednostranné stanovení termínu objednatelem) je zhotovitel povinen uhradit smluvní pokutu ve výši 5 000 Kč za každý den a případ prodlení u každé vady zvlášť.

d) dopisem ze dne 8. 4. 2014 žalobce vytknul žalované tyto vady: 1) prokreslení kotev na fasádě, světlé terče, 2) prokreslení soklové zakládací lišty, 3) prokreslení rohů špalet okolo oken, 4) prokreslení spár mezi izolačními deskami na fasádě, 5) bílé květy, mapy, kresby na fasádě, 6) mokré fleky na fasádě, 7) nestejněměrně zpracovaná povrchová vrstva, shluky omítky, 8) špatně provedené napojení omítky v oblasti soklu, 9) nestejněměrné probarvení fasády, 10) pinholes, mikropraskliny v povrchové vrstvě fasády, 11) lokálně nedostatečná pevnost povrchu, 12) provedení fasády v místě nároží, 13) založení systému na soklovou lištu, 14) ukotvení okapových a hromosvodových svodů, 15) provedení rohů, 16) praskliny ve stylu vodorovného a svislého ostění, 17) napojení ETICS na otvorové výplně, 18) praskliny ve fasádě v místě oplechování římsy a 19) praskliny v místě napojení klempířských prvků, a vyzval žalovaného k zahájení odstraňování vad díla do 48 hodin a stanovil mu lhůtu k odstranění vad nejpozději do 30. 4. 2014.

e) dopisem ze dne 28. 5. 2014 žalobce vytknul žalované vadu díla spočívající v lokální nerovnosti – trvalé boule na fasádě, vyzval žalovanou do 48 hodin k zahájení odstraňování vad díla a stanovil jí lhůtu k odstranění vady nejpozději do 15. 6. 2014.

f) dopisem právní zástupkyně žalobce ze dne 12. 8. 2014 adresovaným právnímu zástupci žalované byla vyčíslena smluvní pokuta za neodstraněné vady, a to za 19 vad za období od 1. 5. 2014 do 4. 7. 2015 v částce 6 175 000 Kč a za jednu posledně reklamovanou vadu za období od 16. 6. 2014 do 4. 7. 2014 v částce 95 000 Kč, celkem tedy ve výši 6 270 000 Kč.

g) dne 20. 8. 2014 žalobce doručil žalované vyúčtování smluvní pokuty formou faktury ze dne 18. 8. 2014 znějící na částku 6 270 000 Kč a splatnou dne 31. 8. 2014.

h) žalobce se v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 15 C 233/2014 domáhal odstranění shora uvedených vad díla. Dne 6. 6. 2016 soud schválil smír, dle kterého se žalovaná zavázala pro žalobce ve lhůtě šesti měsíců od schválení smíru na svůj náklad provést odstranění celkem 20 vad, tak jak byly specifikovány žalobcem v dopisech ze dne 8. 4. 2014 a 28. 5. 2014. Žalobce se zavázal, že vezme předmětnou žalobu zpět, splní-li žalovaný řádně a včas tuto povinnost, s tím, že se zavázal nepožadovat smluvní pokutu, na kterou mu vznikl nárok spojený s nesplněním povinnosti žalované odstranit uvedené vady.

5. Odvolací soud dospěl oproti soudu prvního stupně k odchylnému závěru ohledně obsahu uzavřeného smíru; s odkazem na přechodné ustanovení § 3028 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), jej kvalifikoval jako narovnání ve smyslu § 1903 o. z. Z projevu vůle zachyceného v soudním smíru je dle jeho názoru jednoznačné, že účelem, který účastníci sledovali, bylo odstranění spornosti ohledně odpovědnosti žalované za vadné plnění, které žalobce požadoval po žalované odstranit, když vytyčené vady se promítly do výrokové části usnesení a korespondují stoprocentně s vadami, pro jejichž neodstranění odvíjel žalobce v daném řízení nárok na zaplacení smluvní pokuty. Odvolací soud usoudil, že uzavřením smíru účastníci učinili novou procesní dohodu, mající z hmotněprávního hlediska charakter dohody o narovnání, když učinili shodu v otázce existence odpovědnosti žalované za uvedené vady a stanovili lhůtu k jejich odstranění „pro tentokrát dohodou do 6 měsíců od schválení smíru“.

6. Odvolací soud uzavřel, že schváleným soudním smírem bylo rozhodnuto o nároku žalobce z vadného plnění, ovšem obsah smluvního závazku žalované se proměnil potud, že ji nadále nemohou stíhat následky prodlení, od kterých žalobce odvíjí v daném řízení nárok na zaplacení smluvní pokuty. Jestliže žalovaná svým povinnostem z titulu odpovědnosti za vady formou jejich odstranění nedostála ve lhůtě k tomu sjednané, pak nárok na zaplacení smluvní pokuty může existovat jen v době po 30. 12. 2016 (§ 605 odst. 2 o. z.), kdy žalované uplynula stranami sjednaná lhůta k plnění, která byla obsahem soudního smíru a která začala běžet dnem právní moci tohoto soudního smíru, tj. dne 30. 6. 2016. S odkazem na to, že žalobce v žalobě skutkově vymezil prodlení

žalované s odstraněním vytýkaných vad obdobím předcházejícím datu 30. 12. 2016, odvolací soud posoudil žalobu jako nedůvodnou.

7. Kodchylnému názoru žalobce ohledně podstaty smíru odvolací soud dodal, že dohodou o narovnání žalobce „projevil vůli poskytnout žalované dodatečně lhůtu novou, jakkoliv odvíjel úvahu o dalším procesním postupu na splnění podmínky v podobě splnění závazku žalované. Závazek žalované byl sice nejistou právní skutečností, avšak s následky jeho nesplnění nebyl ujednan zánik právních účinků dohody mezi účastníky řízení uzavřené.“

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Proti rozsudku odvolacího soudu v prvním a druhém výroku podal žalobce dovolání. Žalovaná pak dovoláním napadla jeho třetí výrok.

Dovolání žalobce

9. Žalobce staví přípustnost dovolání v první řadě na tvrzení, že soud prvního stupně se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, reprezentované rozsudky ze dne 23. 10. 2006, sp. zn. 33 Odo 1385/2004, a ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. 33 Cdo 3368/2008 (které jsou, stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího soudu zde citovaná, dostupné na jeho webových stránkách), při řešení otázky moderace nepřiměřené smluvní pokuty (první otázka).

10. Žalobce má dovolání za přípustné též proto, že odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu při řešení otázky posuzování projevu vůle jako narovnání. Odkazuje na judikatorní závěry, v nichž Nejvyšší soud vysvětluje podstatu narovnání, zejména na rozsudek ze dne 6. 10. 2016, sp. zn. 21 Cdo 5570/2015, cituje závěry rozsudku ze dne 27. 9. 2011, sp. zn. 29 Cdo 2687/2010, v nichž Nejvyšší soud řešil otázku podmíněného vzdání se práva na zaplacení úroku z prodlení, a vytýká odvolacímu soudu, že dezinterpretoval právní závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2013, sp. zn. 33 Cdo 278/2012 (druhá otázka).

11. Zároveň se měl odvolací soud odchýlit od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu řešící otázku výkladu právního jednání, konkrétně od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2019, sp. zn. 32 Cdo 3211/2017 (třetí otázka).

12. Konečně pak žalobce opírá přípustnost dovolání o námitku, že odvolací soud pochybil při řešení otázky procesního práva, jestliže neposkytl účastníkům včas řádné poučení a nevyložil, v čem jeho úvaha o jiném právním posouzení věci má mít podklad, odchýlil se tak od usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2019, sp. zn. 23 Cdo 443/2019, a jeho rozhodnutí je překvapivé (čtvrtá otázka).

13. Ke druhé otázce žalobce vytýká odvolacímu soudu, že nechal na zřetel ujednání o podmíněném vzdání se nároku na zaplacení smluvní pokuty, a poukazuje na to, že předmětem smíru je uznaná povinnost žalované, která zcela kopíruje obsah i rozsah vymezení povinnosti, jak je žalobce provedl při vytčení vad díla a v žalobě, nejde tedy o závazek nový. Prosazuje názor, že vůlí stran vyjádřenou ve smíru nebylo zrušit původní závazek a založit namísto něho závazek nový, nýbrž sjednat uznání závazku žalované

ke splnění povinnosti odstranit vady a vzdání se práva žalobce na smluvní pokutu podmíněné řádným a včasným odstraněním vad.

14. Co se týče třetí otázky, žalobce cituje pasáže z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 3211/2017, z nichž akcentuje, že ke skutečné vůli jednatelky lze přihlídnout pouze v tom případě, že tato vůle není v rozporu s jazykovým projevem, a argumentuje, že ze znění smíru ujednání o zrušení původního závazku nevyplývá.

15. Ve vztahu ke čtvrté otázce žalobce dodává, že žádný z účastníků nikdy ani nenaznačil, že skutečnou vůlí stran smíru bylo uzavřít narovnání a tím zrušit původní sporný závazek, a vytýká odvolacímu soudu, že právní názor, podle něhož má smír povahu narovnání, stranám předešel až před závěrečnými návrhy.

Dovolání žalované

16. Žalovaná zakládá přípustnost dovolání na tvrzení, že odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe reprezentované rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 7. 4. 2015, sp. zn. 23 Cdo 4627/2014, neboť nesprávně aplikoval § 150 občanského soudního řádu.

Vyjádření k dovolání

17. Žalobce ve svém vyjádření k dovolání žalované navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl jako nepřipustné, popřípadě zamítl jako nedůvodné. Dle jeho názoru jednak dovolání nevymezuje řádně podmínky přípustnosti dle § 237 o. s. ř., jednak rozhodnutí odvolacího soudu není v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 7. 4. 2015, sp. zn. 23 Cdo 4627/2014, nýbrž naopak je s ním v souladu.

18. Žalovaná se k dovolání žalobce nevyjádřila.

III.

Přípustnost dovolání

19. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 2. 2019 (srov. čl. II bod 1 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony a čl. IV a XII zákona č. 287/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony), dále jen „o. s. ř.“.

20. Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Přípustnost dovolání žalované

21. Ustanovení § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. *expressis verbis* stanoví, že dovolání podle § 237 o. s. ř. není přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení. Napadla-li proto žalovaná dovoláním rozsudek odvolacího soudu ve třetím výroku, jímž bylo rozhodnuto tak, že se jí nepřiznává právo na náhradu nákladů za řízení před soudy obou stupňů, pak se její dovolání týká výroku o nákladech řízení, jenž dovoláním napadnout nelze.

22. Na závěru o nepřípustnosti dovolání žalované přitom nemění ničeho ani to, že odvolací soud účastníky řízení o možnosti podat dovolání nesprávně poučil (výslovně uvedl, že lze dovolání podat též proti výroku III). Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi vysvětlil, že nesprávné poučení odvolacího soudu o tom, že dovolání je přípustné, přestože objektivně přípustné není, přípustnost dovolání nezakládá (srov. již usnesení ze dne 27. 6. 2002, sp. zn. 29 Odo 425/2002, uveřejněné pod číslem 51/2003 Sb. rozh. obč., a z poslední doby např. usnesení ze dne 12. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1137/2021).

23. Nejvyšší soud proto dovolání žalované podle § 243c odst. 1 o. s. ř. jako nepřípustné odmítl.

Přípustnost dovolání žalobce

24. Přípustnost dovolání žalobce nemůže založit otázka v pořadí první, neboť odvolací soud takovou otázku neřešil a jeho rozhodnutí na jejím řešení nezávisí (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. 29 NSČR 53/2013). Prostřednictvím první otázky žalobce zpochybňuje právní posouzení, k němuž dospěl soud prvního stupně, odvolací soud se s ním však neztotožnil. Otázkou moderace smluvní pokuty se vůbec nezabýval a zabývat ani nemohl, dospěl-li oproti soudu prvního stupně k závěru, že žalobci nárok na smluvní pokutu nenáleží.

25. Dovolání žalobce nelze shledat přípustným ani stran čtvrté otázky, neboť se zde nepředkládá otázka procesního práva, kterou odvolací soud řešil (srov. § 237 o. s. ř.), nýbrž se odvolacímu soudu vytýká, že zatížil řízení vadou. Námitky vad řízení nezahrnující otázku procesního práva řešenou odvolacím soudem kritériím stanoveným v § 237 o. s. ř. neodpovídají (vzhledem k § 241a odst. 1 o. s. ř. nejsou ostatně ani způsobitelným dovolacím důvodem), přípustnost dovolání tudíž založit nemohou, i kdyby se soud vytýkaných procesních pochybení dopustil (srov. např. závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2014, sp. zn. 32 Cdo 14/2014). Proto také § 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř. stanoví, že k vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, dovolací soud přihlédne tehdy, je-li dovolání přípustné.

26. Dovolání je však přípustné pro řešení třetí otázky, neboť dovolatelka důvodně vytýká odvolacímu soudu, že se při výkladu obsahu soudního smíru odchýlil od judikatury, v níž Nejvyšší soud vysvětluje podstatu a smysl zákonných interpretačních pravidel.

IV.

Důvodnost dovolání

27. Dovolání je též důvodné, neboť rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř.

28. Podle § 99 o. s. ř. platí, že připouští-li to povaha věci, mohou účastníci skončit řízení soudním smírem. (odstavec 1 věta první). Soud rozhodne o tom, zda smír schvaluje; neschválí jej, je-li v rozporu s právními předpisy (odstavec 2 věta první). Schválený smír má účinky pravomocného rozsudku. Rozsudkem však může soud zrušit usnesení o schválení smíru, je-li smír podle hmotného práva neplatný (odstavec 3 věta první a druhá).

29. Vzhledem k povaze otázky, pro jejíž řešení bylo dovolání shledáno přípustným, je třeba vypořádat se nejprve s otázkou, zda vůbec jsou při odstraňování pochybností o obsahu soudního smíru použitelná výkladová pravidla stanovená pro (hmotně) právní úkony (jednání).

30. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 22. 9. 2011, sp.zn. 33 Cdo 4406/2009, k jehož závěrům se přihlásil v řadě dalších rozhodnutí (např. v důvodech usnesení ze dne 29. 1. 2020, sp. zn. 29 Cdo 557/2018, uveřejněného pod číslem 87/2020 Sb. rozh. obč.), vysvětlil s odkazem na tam citovanou renomovanou komentářovou literaturu, že soudem schválený smír je svou povahou dvoustranným dispozitivním úkonem účastníků řízení, tj. procesní dohodou, která má jednak povahu hmotněprávního určení příslušných práv a povinností (*res transacta*), jednak i účinky pravomocného rozsudku (*res iudicata*). Hmotněprávním podkladem soudního smíru může být jakákoliv dohoda účastníků, která má význam pro jeho uzavření; nejčastěji to bývá narovnání (§ 585 až 587 obč. zák.), privativní novace (§ 570 až 572 obč. zák.), započtení (§ 580 až 582 obč. zák., § 358 až 364 obch. zák.) nebo vzdání se práva nebo dluhu (§ 574 obč. zák.).

31. V jiných svých rozhodnutích Nejvyšší soud obdobně zdůraznil, že soudní smír je procesní dohodou účastníků, která může mít, týká-li se uplatněných soukromoprávních nároků, i právní důsledky v oblasti práva hmotného (srov. důvody rozsudku ze dne 4. 1. 2006, sp. zn. 30 Cdo 641/2005, uveřejněného pod číslem 23/2007 Sb. rozh. obč., usnesení ze dne 27. 4. 2009, sp. zn. 22 Cdo 5170/2007, důvody rozsudku ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 29 Cdo 1962/2013, uveřejněného pod číslem 22/2016 Sb. rozh. obč., nebo usnesení ze dne 26. 1. 2017, sp. zn. 29 Cdo 5064/2016).

32. Dvojitý charakter soudem schváleného smíru má pak dopad v tom ohledu, zda se při řešení té které otázky aplikují hmotněprávní či procesně právní pravidla. Tak tomu je i při zjišťování obsahu smíru.

33. V usnesení ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. 32 Odo 750/2002, uveřejněném v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, pod číslem C 2027, Nejvyšší soud vyložil, že každý procesní úkon je nutno posuzovat z objektivního hlediska, tj. podle toho, jak byl navenek projeven, nikoli podle toho, jestli mezi projeveným procesním úkonem a vnitřní vůlí jednajících je skutečný souhlas. V české procesualistice, podepřené též odkazy na rakouskou a německou nauku, se hovoří o teorii projevu (srov. včetně odkazů DVOŘÁK, Bohumil. Procesní úkony stran řízení. Právní rozhledy, 2018, č. 3, s. 84-90, sub II. 3). To platí beze zbytku též pro posuzování procesních účinků soudem schváleného smíru, jenž je nejen exekucním titulem, jehož obsah bývá zjišťován ve vykonávacím (exekucním) řízení, nýbrž též zakládá překážku věci rozsouzené. Rozhoduje-li se proto o otázce procesních účinků smíru, nepřichází v úvahu, že by se na zjišťování obsahu smíru mohla aplikovat ustanovení o výkladu právního

úkonu (právního jednání); to, čeho má být v rámci vykonávacího řízení dosaženo, musí plynout z textu smíru (podobný závěr se podává též z rakouské nauky, srov. přiměřeně SARIA, Gerhard. Der gerichtliche Vergleich im österreichischen und tschechischen Recht. Wien: Verlag Österreich, 2018, s. 77-79; Klicka in KONECNY, Andreas (ed.). Kommentar zu den Zivilprozessgesetzen. 2. Band/3. Teilband, §§ 123-225 ZPO. 3., völlig neu bearbeitete Auflage. Wien: Manzsche Verlags- und Universitätsbuchhandlung, 2015, §§ 204-206, marg. č. 22).

34. Naproti tomu jsou-li posuzovány účinky smíru v oblasti hmotného práva, je třeba aplikovat ustanovení o právních jednáních obsažená v předpisech hmotného práva, včetně ustanovení upravujících výkladová pravidla. Takový závěr odpovídá ustanovení § 99 o. s. ř., které počítá s tím, že soud schvaluje to, co si strany v rámci smíru dohodly. I rakouská judikatura a nauka dospívá k obdobnému závěru (srov. SARIA, op. cit., s. 77-79; Klicka in KONECNY, op. cit., §§ 204-206, marg. č. 9 vč. odkazů na judikaturu), jakož i německá (v literatuře např. Habersack in HABERSACK, Mathias (red.). Münchener Kommentar zum Bürgerlichen Gesetzbuch. Band 7. Schuldrecht – Besonderer Teil IV. §§ 705-853, Partnerschaftsgesellschaftsgesetz, Produkthaftungsgesetz. 8. Aufl. München: C. H. Beck, 2020, § 779, marg. č. 46; v judikatuře německého Spolkového pracovního soudu [Bundesarbeitsgericht] např. rozhodnutí ze dne 15. 9. 2004, sp. zn. 4 AZR 9/04, uveřejněné v časopise Neue Juristische Wochenschrift, ročník 2005, s. 524, 525).

35. Lze k tomu tedy shrnout, že zatímco v procesní rovině je při výkladu soudního smíru třeba vyjít z pravidel, která jsou rozhodující pro zjišťování obsahu procesního úkonu, tj. z teorie projevu, při řešení hmotněprávních otázek je naopak třeba použít pravidla pro výklad právních úkonů (právních jednání).

36. Další otázkou, s níž bylo třeba se vypořádat, je otázka, zda se při výkladu předmětného smíru použijí výkladová pravidla stanovená v novém občanském zákoníku či výkladová pravidla upravená v předchozích právních předpisech.

37. Odvolací soud se k této otázce výslovně nevyjádřil (neuedl, podle jakých pravidel postupoval), jeho právní posouzení však stojí zjevně na úvaze, že hmotně právní ujednání, jež je obsahem soudního smíru, podléhá režimu zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, za jehož účinnosti byl smír uzavřen, ačkoliv se týká hmotněprávních poměrů, jež se řídily právními předpisy zrušenými ke dni 1. 1. 2014. Již v tomto závěru, jenž je určující též pro posouzení, která pravidla je třeba užít při výkladu tohoto ujednání, se odvolací soud odchýlil od judikatury dovolacího soudu, což platí bez zřetele na to, že jde o judikaturu přijatou až poté, co odvolací soud rozhodl.

38. Podle § 3028 o. z. se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti (odstavec 1). Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů (odstavec 2). Není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy (odstavec 3 věta první).

39. V rozsudku ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 33 Cdo 3141/2020, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dosavadní právní předpisy se použijí i pro změnu či zánik závazku založeného smlouvou uzavřenou před 1. 1. 2014, včetně narovnání, jímž strany za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb. nahradily původní závazek závazkem novým.

40. Platí-li to pro narovnání, jímž původní závazek zaniká, pak tím spíše to platí pro uznání dluhu (o které jde podle názoru žalované), jímž se původní závazek pouze zajišťuje, popř. utvrzuje.

41. Lze k tomu ostatně dodat, že též při výkladu přechodných ustanovení obsažených v § 763 odst. 1 obch. zák., jež mají prakticky totožnou dikci jako § 3028 odst. 1, odst. 3 věta první o. z., Nejvyšší soud dovodil, že jelikož se v tomto ustanovení neuvádí, že se dosavadními předpisy řídí např. jen vznik těchto právních vztahů, je nutné vycházet z toho, že dosavadními předpisy se řídí vznik, změna i zánik těchto vztahů, tj. zejména posouzení výkladu a platnosti právního úkonu, změn subjektů nebo obsahu závazku a podobně (srov. např. usnesení ze dne 19. 7. 2006, sp. zn. 29 Odo 741/2005, důvody rozsudku ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. 29 Odo 1162/2006, uveřejněného pod číslem 21/2009 Sb. rozh. obč., a rozsudek ze dne 28. 1. 2016, sp. zn. 29 Cdo 2109/2012).

42. Též ve vztahu mezi novým občanským zákoníkem a kodexy soukromého práva zrušenými k 1. 1. 2014 pak nepochybně platí, že při výkladu právního úkonu (právního jednání) se použijí výkladová pravidla upravená v tom předpisu, jímž se řídí obsah a forma tohoto úkonu (jednání) [z rozhodovací praxe Nejvyššího soudu srov. např. důvody rozsudku ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 29 Cdo 61/2017, uveřejněného pod číslem 4/2019 Sb. rozh. obč., rozsudek ze dne 23. 9. 2020, sp. zn. 32 Cdo 2099/2019, a usnesení ze dne 24. 4. 2018, sp. zn. 23 Cdo 4861/2017, ze dne 29. 5. 2018, sp. zn. 23 Cdo 505/2018, a ze dne 15. 7. 2020, sp. zn. 33 Cdo 1767/2019]. Pak se při zjišťování hmotněprávních účinků předmětného smíru cestou jeho výkladu aplikují ustanovení § 35 odst. 2 obč. zák. a § 266 obch. zák. a je třeba vzít na zřetel k nim vztaženou rozhodovací praxi dovolacího soudu.

43. Ustanovení § 35 odst. 2 obč. zák. stanoví, že právní úkony vyjádřené slovy je třeba vykládat nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem.

44. Podle § 266 obch. zák. projev vůle se vykládá podle úmyslu jednající osoby, jestliže tento úmysl byl straně, které je projev vůle určen, znám nebo jí musel být znám (odstavec 1). V případech, kdy projev vůle nelze vyložit podle odstavce 1, vykládá se projev vůle podle významu, který by mu zpravidla přikládala osoba v postavení osoby, které byl projev vůle určen. Výrazy používané v obchodním styku se vykládají podle významu, který se jim zpravidla v tomto styku přikládá (odstavec 2). Při výkladu vůle podle odstavců 1 a 2 se vezme náležitý zřetel ke všem okolnostem souvisejícím s projevem vůle, včetně jednání o uzavření smlouvy a praxe, kterou strany mezi sebou zavedly, jakož i následného chování stran, pokud to připouští povaha věci (odstavec 3). Projev vůle, který obsahuje výraz připouštějící různý výklad, je třeba v pochybnostech vykládat k tíži strany, která jako první v jednání tohoto výrazu použila (odstavec 4).

45. Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. 32 Cdo 6/2011, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí

a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, pod číslem C 10948) k výkladovým pravidlům upraveným v předchozích právních předpisech opakovaně zdůrazňoval, že výklad právního úkonu může směřovat jen k objasnění toho, co v něm bylo projevováno, a vůle jednatelce se při výkladu právního úkonu vyjádřené slovy uplatní, jen není-li v rozporu s jazykovým projevem. Vysvětlil již v usnesení ze dne 7. 10. 1998, sp. zn. 1 Odon 110/97, uveřejněném v časopise Soudní judikatura, číslo sešitu 3, ročník 1999, pod číslem 30, že výklad právního úkonu slouží k odstranění pochybností o tom, jaká vůle jím byla projevena, výkladem lze proto pouze zjišťovat obsah právního úkonu, nelze jím však projev vůle nahrazovat, měnit či doplňovat. K těmto závěrům se přihlásil např. v rozsudku ze dne 6. 11. 2007, sp. zn. 21 Cdo 2964/2006, v němž dodal, že pomocí výkladu není dovoleno měnit smysl a obsah jinak jasného právního úkonu. Obdobně akcentoval v usnesení ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 29 Cdo 591/2019, že výkladem nelze zjistit něco, co zjevně nebylo učiněno. K tomu, že tato pravidla platí též pro oblast obchodních závazkových vztahů, se vyjádřil např. v rozsudku ze dne 30. 8. 2011, sp. zn. 23 Cdo 5227/2009.

č. 56

46. Ve zde souzené věci odvolací soud zjišťoval, co bylo obsahem soudního smíru, aby mohl rozhodnout, zda žalobci vznikl nárok na smluvní pokutu z důvodu prodlení žalované s odstraněním vad. Posuzoval tedy otázku hmotného práva, neboť musel zjistit, v jaké míře se smír promítl do hmotněprávních poměrů stran. Z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, že si toho byl vědom, neboť citoval shora uvedené závěry obsažené v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 4406/2009. Potud, ale jen potud, je jeho právní posouzení správné. Protože o obsahu hmotněprávního úkonu učiněného formou soudního smíru byly pochybnosti, bylo třeba je odstranit cestou aplikace § 35 odst. 2 obč. zák. a § 266 obch. zák. tak, jak jsou tato ustanovení vyložena v ustálené rozhodovací praxi dovolacího soudu. V tom odvolací soud právně pochybil, neboť se příslušnými shora citovanými judikatorními závěry neřídil.

47. Podle závěrů odvolacího soudu ze soudního smíru jednoznačně plyne, že strany hodlaly odstranit spornost ohledně existence odpovědnosti žalované za vadné plnění, a proto jde o narovnání. Důsledkem tohoto narovnání má být též taková obsahová změna původního závazku, že žalovanou nemohou stíhat následky prodlení, od kterého žalobce odvozuje nárok na zaplacení smluvní pokuty.

48. Závěr odvolacího soudu o právních následcích smíru ve vztahu k žalobcovu nároku na smluvní pokutu je přitom v příkrém rozporu se zněním smíru (s jeho dikcí), jestliže v něm doslova stojí, že pro případ, že žalovaná odstraní řádně a včas [tj. ve lhůtě 6 měsíců od schválení smíru] vady díla uvedené pod bodem I. smíru, zavazuje se žalobce nepožadovat po žalované smluvní pokutu, na kterou mu do právní moci usnesení o schválení tohoto smíru vznikl dle smlouvy nárok z titulu, že žalovaná neodstranila vytknuté vady díla uvedené v bodě I. smíru. Je-li daný projev vůle stran posuzován objektivně, pak oproti názoru odvolacího soudu z něho naopak vyplývá, že nárok na smluvní pokutu nezanikne, pokud žalovaná řádně a včas neodstraní vytknuté vady díla. Závěry odvolacího soudu ohledně toho, co ze smíru jednoznačně plyne, se *tak prima facie* přičí jeho jazykovému vyjádření. V odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom absentuje jakákoliv zmínka o okolnostech doprovázejících uzavření smíru, které by nasvědčovaly tomu, že skutečná vůle stran byla odlišná od vůle projevované,

a chybí též argumentace opodstatňující závěr, že přijatý výsledek výkladu právního úkonu v rozporu s jazykovým projevem ve skutečnosti není.

49. Lze tedy uzavřít, že odvolací soud při výkladu soudem schváleného smíru postupoval v rozporu s úpravou výkladových metod obsaženou v předpisech hmotného práva a blíže vyloženou v rozhodovací praxi dovolacího soudu, přiznal-li právnímu úkonu jiný obsah, než jaký plyne z jeho jazykového vyjádření, aniž by tento závěr podložil zjištěnou vůlí stran a vypořádal se vztahem tohoto závěru s jazykovým projevem.

50. Nemůže-li právní posouzení odvolacího soudu obstát pro nerespektování zákonem stanovených výkladových metod, pak ztrácí na významu, aby se dovolací soud zabýval otázkou v pořadí druhou; nebylo-li právní jednání náležitě vyloženo, tj. nebyly-li náležitě odstraněny pochybnosti o jeho obsahu, není tu podklad pro úvahy o jeho právní kvalifikaci.

51. Je-li dovolání přípustné, přihlédne dovolací soud též k vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.). Posuzování námítky žalobkyně, že rozhodnutí odvolacího soudu bylo překvapivé, ztrácí v kontextu výše uvedených závěrů opodstatnění, neboť žalobkyně ji vztahuje k postupu odvolacího soudu při řešení hmotněprávní otázky, pro něž dovolací soud jeho rozhodnutí zrušil. Jinou vadu řízení Nejvyšší soud v procesním postupu odvolacího soudu neshledal.

52. Protože rozhodnutí odvolacího soudu ve výroku o věci samé není správné a podmínky pro jeho změnu dány nejsou, Nejvyšší soud je, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), podle § 243e odst. 1 o. s. ř. v tomto výroku zrušil, spolu se závislým výrokem o nákladech řízení (§ 243e odst. 2 věta třetí o. s. ř.), a věc v tomto rozsahu podle § 243e odst. 2 věty první o. s. ř. vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

č. 57

č. 57

Po subjektech, které nepatří mezi pravidelné poskytovatele úvěrů nebo mezi obchodníky s úvěrovými pohledávkami, a jejichž podnikání nebylo bytostně dotčeno tím, že velký senát občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu vydal dne 11. 5. 2011 usnesení sp. zn. 31 Cdo 1945/2010, lze požadovat, aby se s tímto usnesením seznámily zásadně (nevyjde-li v průběhu řízení najevo, že o něm věděly, nebo se zřetelem ke všem okolnostem věci měly vědět, dříve) nejdříve okamžikem, kdy došlo k jeho uveřejnění ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek (20. 10. 2011). Přísnější požadavky lze však klást na subjekty, které jsou pravidelnými poskytovateli úvěrů nebo obchodníky s pohledávkami poskytovatelů úvěrů. S přihlédnutím k tomu, že veřejnost se s tímto usnesením mohla poprvé seznámit nejdříve 23. 5. 2011, kdy bylo zveřejněno na webových stránkách Nejvyššího soudu, není rozhodčí žaloba, podaná některým z těchto subjektů v rozporu se závěry uvedeného usnesení (až) 5. 9. 2011, úkonem, který stavěl běh promlčecí doby.

Smlouva o úvěru, Rozhodčí doložka, Rozhodčí řízení, Insolvence, Exekuce, Promlčení
§ 3028 odst. 1, 3 o. z., § 3036 o. z., § 391 odst. 1 obch. zák., § 397 obch. zák.,
§ 402 obch. zák.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2021, sen. zn. 29 ICdo 127/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.127.2019.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobce změnil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 4. 2019, tak, že se rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 17. 9. 2018, mění tak, že se určuje, že žalovaný nemá za dlužníkem J. J. pohledávku č. 1 ve výši 39 057 Kč ze smlouvy o úvěru ze dne 4. 7. 2008; dovolání v rozsahu, v němž směřovalo proti části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v bodu II. výroku o nákladech řízení, a proti druhému výroku o nákladech odvolacího řízení, odmítl.

č. 57

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 17. 9. 2018, Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále jen „insolvenční soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobce (I. v. o. s., jako insolvenční správce dlužníka J. J.) domáhal vůči žalovanému (B. P.) určení, že žalovaný nemá za dlužníkem pohledávku č. 1 ve výši 39 057 Kč evidovanou pod přihláškou č. P3 (bod I. výroku), a rozhodl o nákladech řízení (bod II. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel zejména z toho, že:

1/ Dne 4. 7. 2008 uzavřel dlužník s právním předchůdcem žalovaného [C., a. s. (dále jen „společnost C“)] smlouvu o úvěru (dále jen „úvěrová smlouva“), na jejímž základě byl dlužníku poskytnut úvěr ve výši 30 500 Kč. Součástí úvěrové smlouvy byly úvěrové podmínky vydané společností C, které v článku IV. bodu 8. stanovily, že veškeré spory vznikající z úvěrové smlouvy a v souvislosti s ní budou řešeny v rozhodčím řízení jedním rozhodcem v souladu s rozhodčím řádem a poplatkovým řádem vydaným Sdružením rozhodců, s. r. o.

2/ Podáním z 16. 11. 2010 odstoupila společnost C od úvěrové smlouvy ke dni 31. 12. 2010, kdy se stal splatný celý úvěr, a dlužník byl vyzván k úhradě dlužné částky 24 994 Kč.

3/ Dne 5. 9. 2011 uplatnila společnost C pohledávku z úvěrové smlouvy v rozhodčím řízení.

4/ Dne 10. 10. 2011 vydal rozhodce Mgr. A. G. rozhodčí nález sp. zn. 48533/2011 (který nabyl právní moci dne 30. 10. 2011), jímž dlužníku uložil zaplatit společnosti C částku 24 994 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 1. 1. 2011 do zaplacení a náklady řízení 15 540 Kč (dále jen „rozhodčí nález“).

5/ Usnesením ze dne 21. 2. 2012, č. j. 29 EXE 407/2012-11, Okresní soud v Přerově podle rozhodčího nálezu nařídil exekuci na majetek povinného (dlužníka). Usnesením ze dne 26. 6. 2015, č. j. 103 EXE 05391/12-44, soudní exekutor JUDr. T. V. exekuci zastavil pro nemajetnost povinného (dlužníka).

6/ Příhláškou pohledávky doručenou insolvenčnímu soudu 6. 4. 2018 přihlásil žalovaný do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka pohledávku v celkové výši 39 057 Kč z titulu úvěrové smlouvy, splatnou dne 31. 12. 2010. Pohledávku označil jako vykonatelnou dle rozhodčího nálezu.

7/ Při přezkumném jednání konaném dne 24. 5. 2018 žalobce pohledávku popřel co do pravosti s odůvodněním, že je promlčena.

8/ Dne 21. 6. 2018 podal žalobce žalobu o určení pravosti vykonatelné pohledávky žalovaného.

3. Na výše uvedeném základě insolvenční soud – vycházející z ustanovení § 388 odst. 1, § 391 odst. 1 a § 408 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“), a z „rozsudku Nejvyššího soudu ČR 31 Cdo 1945/2010“ [správně jde o usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 1945/2010, uveřejněné pod číslem 121/2011 Sb. rozh. obč., dále jen „R 121/2011“ (které je, stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže, dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu)] – dovodil, že rozhodčí doložka je neplatná, když neobsahuje určení konkrétní osoby rozhodce, a že rozhodčí nález je nicotným právním aktem. Pravomocný rozhodčí nález vydaný rozhodcem, jenž neměl pravomoc k jeho vydání, má účinek spojený s pravomocným přiznáním práva z obchodního závazkového vztahu v rozhodčím řízení podle § 408 odst. 1 obch. zák. Není-li rozhodčí nález odstraněn postupem dle § 31, § 32 odst. 1 a § 35 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, pak má účinky pravomocného rozhodnutí vydaného v rozhodčím řízení. Právní mocí rozhodčího nálezu (30. 10. 2011) došlo k prodloužení promlčecí doby, která skončí za 10 let ode dne, kdy začala poprvé běžet (31. 12. 2010). Námitka promlčení, uzavřel insolvenční soud, tudíž není důvodná.

4. K odvolání žalobce Vrchní soud v Olomouci ve výroku označeným rozsudkem potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).

5. Odvolací soud – cituje též ustanovení § 199 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), § 3028 odst. 3 větu první zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), a ustanovení § 387 odst. 1, § 394 odst. 1, § 402 a § 403 odst. 1 obch. zák. – dospěl ve shodě s insolvenčním soudem k závěru, podle něhož pohledávka žalovaného není promlčena. Uvedl, že promlčecí doba, jež začala běžet poté, co společnost odstoupila od úvěrové smlouvy (31. 12. 2010), přestala běžet zahájením rozhodčího řízení (5. 9. 2011). Rozhodčí nález nabyt právní mocí 30. 10. 2010 a „v nařízené exekuci (21. 2. 2012) nebylo určeno, že rozhodčí nález nemá žádné právní účinky“. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2003, sp. zn. 20 Cdo 1595/2002, uveřejněné pod číslem 13/2006 Sb. rozh.

obč. (dále jen „R 13/2006“), uzavřel, že v přezkoumávané věci promlčecí doba uplyne dne 31. 12. 2020.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Výslovně proti prvnímu i druhému výroku rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, v němž namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci [dovolací důvod dle § 241a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“)], a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

7. Přípustnost dovolání vymezuje ve smyslu § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky (zda s ohledem na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 6. 2019, sp. zn. II. ÚS 996/18, přestala běžet promlčecí doba dne 5. 9. 2011, kdy bylo zahájeno rozhodčí řízení na základě neplatné rozhodčí doložky), která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

č. 57

8. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 996/18, a ze dne 31. 10. 2016, sp. zn. IV. ÚS 2524/16, uváděje, že na základě těchto rozhodnutí lze učinit závěr, podle něhož zahájení exekučního řízení, jehož podkladem je rozhodčí nález vydaný v řízení zahájeném na základě neplatné rozhodčí doložky, vede ke stavení promlčecí doby pouze tehdy, pokud věřitel rozhodčí žalobu podal před 11. květnem 2011. Zdůrazňuje, že v posuzované věci bylo rozhodčí řízení zahájeno až dne 5. 9. 2011. Pohledávka žalovaného je promlčena, protože žalovaný v promlčecí době nepodal žalobu k soudu.

9. Žalovaný ve vyjádření považuje rozhodnutí odvolacího soudu za věcně správné a navrhuje dovolání zamítnout. Snáší argumenty ve prospěch názoru, že závěry Ústavního soudu obsažené v nálezu sp. zn. II. ÚS 996/18 nelze v dané věci aplikovat s ohledem na odlišný skutkový stav věci. Argumentuje též tak, že rozhodčí žalobu podal 5. 9. 2011, kdy mu ještě nebylo známo R 121/2011, které bylo ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek publikováno až v listopadu 2011. Jeho postup tedy nelze považovat za zneužití práva.

III.

Přípustnost dovolání

10. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozsudku je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění (článek II, bod 2. zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

11. Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu jako celek (v obou jeho výrocích), tedy i v té části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek insolvenčního soudu v bodu II. výroku o nákladech řízení, a ve druhém výroku o nákladech odvolacího řízení. V tomto rozsahu však přípustnost dovolání vylučuje ustanovení § 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř. Nejvyšší soud proto potud dovolání bez dalšího odmítl podle § 243c odst. 1 o. s. ř. jako objektivně nepřípustné.

12. Dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. (spotřebitelský charakter úvěrové smlouvy je nesporný), a v posouzení dovoláním předestřené právní otázky je napadené rozhodnutí v rozporu s níže označenou judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu; v dotčených souvislostech jde zčásti též o věc Nejvyšším soudem neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

13. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

14. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

15. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení obchodního zákoníku, zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů:

Z ustanovení § 391 obch. zák. plyne, že u práv vymahatelných u soudu začíná běžet promlčecí doba od dne, kdy právo mohlo být uplatněno u soudu, nestanoví-li tento zákon něco jiného (odstavec 1).

Podle § 397 obch. zák. platí, že nestanoví-li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba čtyři roky.

Ustanovení § 402 obch. zák. určuje, že promlčecí doba přestává běžet, když věřitel za účelem uspokojení nebo určení svého práva učiní jakýkoli právní úkon, který se považuje podle předpisu upravujícího soudní řízení za jeho zahájení nebo za uplatnění práva v již zahájeném řízení.

Dle ustanovení § 3028 o. z. se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti (odstavec 1). Není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti (odstavec 3).

Z ustanovení § 3036 o. z. vyplývá, že podle dosavadních právních předpisů se až do svého zakončení posuzují všechny lhůty a doby, které začaly běžet přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i lhůty a doby pro uplatnění práv, která se řídí dosavadními právními předpisy, i když začnou běžet po dni nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle ustanovení § 24 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší soud vydává Sbírku soudních rozhodnutí a stanovisek, ve které se v zájmu jednotného

rozhodování soudů uveřejňují a/ stanoviska Nejvyššího soudu zaujatá kolegií nebo plénem podle § 14 odst. 3, b/ vybraná rozhodnutí Nejvyššího soudu a ostatních soudů (odstavec 1). Výběr rozhodnutí podle odstavce 1 písm. b/ provádí příslušná kolegia. Usnáší se o tom nadpoloviční většinou všech svých členů (odstavec 2). Před provedením výběru podle odstavce 2 si Nejvyšší soud může vyžádat vyjádření správních úřadů a jiných orgánů, předsedů vrchních a krajských soudů a jiných fyzických nebo právnických osob (odstavec 3).

16. V citované podobě, pro věc rozhodné, platila ustanovení obchodního zákoníku od uzavření úvěrové smlouvy a do 1. 1. 2014, kdy byl tento zákon zrušen zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem, změn nedoznala. Ustanovení § 3028 a § 3036 o. z. platí v citované podobě od 1. 1. 2014 doposud.

17. Úvodem Nejvyšší soud poznamenává, že vzhledem k době uzavření úvěrové smlouvy se práva a povinnosti z ní vzešlá (včetně práv a povinností vzešlých z jejího porušení) řídí (při absenci jiného ujednání smluvních stran) i po 1. lednu 2014 právními předpisy účinnými do 31. 12. 2013 (tedy především obchodním zákoníkem); srov. § 3028 odst. 3 o. z. s přihlédnutím k tomu, že také promlčecí doba začala běžet před 1. lednem 2014 (po 31. 12. 2010, kdy se stal splatným celý dluh), posuzuje se podle dosavadních právních předpisů (tedy podle právních předpisů účinných do 31. 12. 2013, a to opět především podle obchodního zákoníku) až do jejího zakončení i běh této promlčecí doby (srov. § 3036 o. z.).

18. Judikatura Nejvyššího soudu je ustálena v těchto závěrech:

1/ Neobsahuje-li rozhodčí smlouva přímé určení rozhodce *ad hoc*, respektive konkrétní způsob jeho určení, a odkazuje-li na „rozhodčí řád“ vydaný právnickou osobou, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona, je taková rozhodčí smlouva neplatná podle § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, pro obcházení zákona (R 121/2011).

2/ Exekuční soudy mohou (bez jakýchkoli pochyb u rozhodčích nálezů vydaných v době před 1. dubnem 2012, mezi které patří i rozhodčí nález, o němž jde v této věci) přijmout závěr, že rozhodčí nález jim předkládaný coby exekuční titul nemá žádné právní účinky (jelikož nebyl vydán v mezích pravomoci rozhodce) a není tedy exekučním titulem, bez zřetele k tomu, že formálně nedošlo (ani již nedojde, vzhledem k případně zmeškaným lhůtám) k jeho zrušení (soudem) postupem předjímaným zákonem o rozhodčím řízení. Srov. usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2013, sp. zn. 31 Cdo 958/2012, uveřejněné pod číslem 92/2013 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 92/2013“).

3/ Není pochyb o tom, že tam, kde rozhodčí nález neprochází testem vykonatelnosti (posouzením, zda jde o způsobilý exekuční titul) v exekučním nebo vykonávacím řízení proto, že na majetek případného povinného je vedeno insolvenční řízení, lze obdobný závěr přijmout v případném sporu o pravost nebo výši pohledávky, kterou věřitel přihlásí do insolvenčního řízení jako vykonatelnou s poukazem na rozhodčí nález coby exekuční titul. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2014, sen. zn.

29 ICdo 2/2011, ze dne 29. 6. 2015, sen. zn. 29 ICdo 10/2013, nebo ze dne 30. 11. 2015, sen. zn. 29 ICdo 44/2013.

4/ Dokud insolvenční soud v incidenčním sporu neurčí (neuvede v důvodech svého rozhodnutí), že rozhodčí nález nemá žádné právní účinky, jelikož byl vydán mimo rámec pravomoci rozhodce, je nutno posuzovat promlčení nároků z něj plynoucích jako u rozhodčího nálezu, jenž takovou vadou netrpí. Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2016, sen. zn. 29 ICdo 41/2014, uveřejněný pod číslem 100/2017 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 100/2017“), k jehož závěrům se Nejvyšší soud přihlásil např. v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, sen. zn. 29 ICdo 63/2018 nebo v rozsudku ze dne 28. 1. 2021, sen. zn. 29 ICdo 128/2019.

5/ Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 996/18, a v nálezu ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. I. ÚS 1091/19, uvedenou argumentaci dovolacího soudu rozvedl tak, že věřitelé, kteří uplatnili rozhodčí doložku (podali rozhodčí žalobu) před 11. květnem 2011 (tj. před vydáním R 121/2011), tak činili v období neustálené judikatury obecných soudů k rozhodčím doložkám a aplikuje se tak na ně úvaha o stavení promlčecí lhůty i v případě zahájení rozhodčího řízení na základě neplatné rozhodčí doložky. Neústavní postup (zneužití práva) lze přičítat pouze těm věřitelům, kteří rozhodčí žaloby podali vědomě po uvedeném datu, kdy lze judikaturu považovat za již ustálenou. S takovým zneužívajícím postupem nemůže být spjato stavení promlčecích lhůt nejen v rozhodčím řízení, ale ani v případném navazujícím vykonávacím (exekučním) řízení založeném na (neplatném) rozhodčím nálezu. Srov. opět rozsudek Nejvyššího soudu sen. zn. 29 ICdo 63/2018 [v tomto rozsudku Nejvyšší soud poukázal na to, že oba nálezy Ústavního soudu se zabývaly jak R 100/2017, tak rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2016, sen. zn. 23 ICdo 19/2015, uveřejněným pod číslem 99/2017 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 99/2017“), přičemž závěry (na téma promlčení) v této judikatuře promítnutými, jež se utvářely ve věcech, v nichž rozhodčí doložky byly uplatněny před 11. květnem 2011, tedy v době, kdy přístup soudů k otázce platnosti těchto doložek ještě nebyl ustálený, shledaly pro tyto situace plně uplatnitelnými].

19. Ve výše ustavených judikatorních poměrech je pro výsledek dovolacího řízení určující posoudit důvodnost námitky promlčení, kterou insolvenční správce (dovolatel) uplatnil jako důvod popření pohledávky, již žalovaný přihlásil do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka jako vykonatelnou s poukazem na rozhodčí nález ze dne 10. 10. 2011.

20. V dané věci byla exekuce, nařízená podle rozhodčího nálezu ze dne 10. 10. 2011, zastavena pro nemajetnost povinného (dlužníka); rozhodčí nález tedy neprošel testem vykonatelnosti v exekučním nebo vykonávacím řízením. Proto lze v tomto incidenčním sporu zkoumat, zda rozhodčí nález je způsobilým exekučním titulem (srov. opět rozsudky Nejvyššího soudu sen. zn. 29 ICdo 2/2011, sen. zn. 29 ICdo 10/2013, nebo sen. zn. 29 ICdo 44/2013).

21. Soudy obou stupňů dospěly ke správnému závěru, podle něhož je rozhodčí smlouva ze dne 4. 7. 2008 neplatná, neboť neobsahuje přímé určení rozhodce *ad hoc*, respektive konkrétní způsob jeho určení. Tento závěr je souladný s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (zejména s R 121/2011).

22. Přestože odvolací soud v důvodech napadeného rozhodnutí přeléhavě odkázal též na R 99/2017 a R 100/2017, co do otázky promlčení aplikoval jejich závěry nesprávně, když dovedl, že o „právo přiznané v rozhodčím řízení“ (které se podle § 408 odst. 1 obč. zák. promlčuje za 10 let ode dne, kdy promlčecí doba počala poprvé běžet) jde tehdy „plyne-li nárok z rozhodčího nálezu vydaného mimo rámec pravomoci rozhodce, o němž nebylo v následné exekuci určeno, že nemá žádné právní účinky“. Takový závěr z R 99/2017 ani z R 100/2017 zjevně neplyne.

23. Nálezová judikatura Ústavního soudu (výše zmíněné nálezy sp. zn. II. ÚS 996/18 a sp. zn. I. ÚS 1091/19) rozvedla (doplnila) ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu představovanou R 99/2017 a R 100/2017 pouze tak, že věřitelé, kteří uplatnili rozhodčí doložku (podali rozhodčí žalobu) před 11. květnem 2011 (tj. před přijetím R 121/2011), tak činili v období neustálené judikatury obecných soudů k rozhodčím doložkám a aplikuje se tak na ně úvaha o stavení promlčecí lhůty i v případě zahájení rozhodčího řízení na základě neplatné rozhodčí doložky. Neústavní postup (zneužití práva) lze přičítat pouze těm věřitelům, kteří rozhodčí žaloby podali vědomě po uvedeném datu, kdy lze judikaturu považovat za již ustálenou (srov. bod 53. nálezu sp. zn. II. ÚS 996/18 a bod 50. nálezu sp. zn. I. ÚS 1091/19). Podle Ústavního soudu s takovým (zneužívajícím) postupem nemůže být spjato stavení promlčecích lhůt nejen v rozhodčím řízení, ale ani v případném navazujícím vykonávacím (exekučním) řízení založeném na (neplatném) rozhodčím nálezu. K těmto závěrům Ústavního soudu se Nejvyšší soud přihlásil např. v rozsudcích sen. zn. 29 ICdo 63/2018 nebo sen. zn. 29 ICdo 128/2019.

24. Judikatura Nejvyššího soudu slouží ke sjednocení výkladu těch ustanovení zákonů, jež jsou právní praxí vykládána rozdílně (jež si část právní praxe vykládá chybně). Je samozřejmé, že taková judikatura vzniká s určitým časovým odstupem a může se vyvíjet i bez změny litery zákona (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2016, sen. zn. 29 ICdo 81/2015 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2017, sen. zn. 32 ICdo 86/2015). Tam, kde se při výkladu zákona rozchází rozhodovací praxe tříčlenných senátů Nejvyššího soudu, plní významnou sjednocující roli rozhodnutí velkého senátu příslušného kolegia Nejvyššího soudu (srov. § 20 zákona o soudech a soudcích). Takovým rozhodnutím je i R 121/2011 (jde o usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu). 11. 5. 2011 je nicméně pouze dnem vydání uvedeného rozhodnutí; vzhledem k tomu, že šlo o usnesení, nebylo rozhodnutí ani veřejně vyhlášeno. Veřejnost (laická i odborná) se s tímto rozhodnutím mohla poprvé seznámit nejdříve 23. 5. 2011, kdy bylo zveřejněno na webových stránkách Nejvyššího soudu. V souladu s ustanovením § 24 odst. 1 písm. b/ zákona o soudech a soudcích následně občanskoprávní a obchodní kolegium Nejvyššího soudu v zájmu jednotného rozhodování soudů na svém jednání konaném dne 14. 9. 2011 rozhodlo o uveřejnění tohoto rozhodnutí ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek. K uveřejnění rozhodnutí ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek (v čísle 9, ročníku 2011) pak došlo (až) dne 20. 10. 2011.

25. Ve výše zmíněném rozsudku sen. zn. 29 ICdo 128/2019 Nejvyšší soud přihlédl k tomu, že pohledávka vznikla z úvěrové smlouvy uzavřené se společností, která je pravidelným poskytovatelem úvěrů a k tomu, že žalobce (jenž pohledávku nabyl postoupením) patří mezi významné společnosti obchodující s pohledávkami poskytovatelů úvěrů. Při zohlednění těchto faktů pak s odkazem na obdobnou argumentaci obsaženou v bodě 37. nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 996/18 a v bodech 48. a 49. nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1091/19 tamtéž uzavřel, že není představitelné, aby takový žalobce nebyl seznámen s takto důležitým rozhodnutím bytostně se dotýkajícím jeho podnikání, obzvlášť bylo-li toto rozhodnutí široce diskutováno v odborných i běžných médiích, to vše v situaci, kdy rozhodčí žaloba byla podána (až) 17. 8. 2012. V uvedených souvislostech se Nejvyšší soud zabýval (i) argumentací žalovaného, že R 121/2011 bylo publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek až poté, co podal rozhodčí žalobu. Přitom dospěl k následujícím závěrům.

26. Po subjektech, které nepatří mezi pravidelné poskytovatele úvěrů či obchodníky s úvěrovými pohledávkami a jejichž podnikání nebylo bytostně dotčeno vydáním R 121/2011, lze požadovat seznámení se s jeho obsahem zásadně [nevyjde-li v průběhu řízení najevo, že o R 121/2011 věděly (nebo se zřetelem ke všem okolnostem věci měly vědět) dříve], nejdříve okamžikem, kdy došlo k jeho uveřejnění ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek (tj. 20. října 2011); právě uveřejněním vybraných rozhodnutí Nejvyššího soudu a ostatních soudů (vedle přijímání a publikace stanovisek kolegií nebo pléna) totiž Nejvyšší soud plní svou zákonnou povinnost přispívat k jednotnému soudnímu rozhodování a zároveň tím informuje širší právnickou veřejnost o zásadních rozhodnutích, jimiž by se měla soudní praxe do budoucna řídit (srov. § 24 zákona o soudech a soudcích). Přísnější požadavky lze však klást na subjekty, které jsou pravidelnými poskytovateli úvěrů nebo obchodníky s pohledávkami poskytovatelů úvěrů.

27. V projednávané věci pohledávka vznikla z úvěrové smlouvy uzavřené se společností C, která byla pravidelným poskytovatelem úvěrů a která pohledávku uplatnila v rozhodčím řízení. Žalovaný (na nějž pohledávka přešla ke dni účinnosti přeshraniční fúze, tedy k 31. 5. 2015) je též společností poskytující úvěry, platební služby a záruky a provozující finanční leasing a peněžní makléřství; lze tak na oba tyto subjekty (společnost C i žalovaného) klást přísnější požadavky na seznámení se se zásadní (jelikož velkým senátem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu přijatou) judikaturou ovlivňující jejich podnikání. S přihlédnutím k době, kdy se právní předchůdce žalovaného s touto judikaturou mohl poprvé seznámit (23. 5. 2011), nepokládá Nejvyšší soud v poměrech dané věci rozhodčí žalobu podanou (až) 5. 9. 2011, respektive exekuční návrh (podaný poté, co rozhodce vydal 10. 10. 2011 rozhodčí nález), za úkon, který stavěl běh promlčecí doby (ve smyslu citovaných nálezů Ústavního soudu šlo již o zneužívající postup).

28. Dovolateli lze tudíž přisvědčit, že jeho námitka promlčení je důvodná, když čtyřletá promlčecí doba (§ 397 obch. zák.), jež začala běžet 31. 12. 2010 (dnem, kdy mohla být pohledávka uplatněna u soudu, tj. okamžikem „zesplatnění“ dluhu) [§ 391 odst. 1 obch. zák.], uběhla 31. 12. 2014; již v době podání přihlášky pohledávky do insolvenčního

řízení vedeného na majetek dlužníka (6. 4. 2018) tak byla pohledávka žalovaného promlčena.

29. Právní posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá, tudíž není správné a dovolání je důvodné. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí změnil (ve shodě s § 243d odst. 1 písm. b/ o. s. ř., když dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout) v tom smyslu, že rozsudek insolvenčního soudu změnil tak, že vyhověl žalobě o určení, že žalovaný nemá za dlužníkem pohledávku ze smlouvy o úvěru.

č. 58

Za újmu způsobenou povinným očkováním v době od 1. 1. 2014 do 7. 4. 2020 odpovídá stát za podmínek zákona č. 116/2020 Sb., o náhradě újmy způsobené povinným očkováním.

č. 58

Náhrada škody

Zákon č. 116/2020 Sb.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2479/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.2479.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobce zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2020, sp. zn. 13 Co 429/2019, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 3. 2019, sp. zn. 17 C 40/2017, a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Praze k odvolání žalobce rozsudkem ze dne 12. 2. 2020, č. j. 13 Co 429/2019-156, potvrdil ve věci samé zamítavý rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 3. 2019, č. j. 17 C 40/2017-129, změnil jej ve výroku o náhradě nákladů řízení a rozhodl o nákladech odvolacího řízení. V řízení o náhradu nemajetkové újmy za poškození zdraví žalobce povinným očkováním vyšly oba soudy ze zjištění, že nezletilý žalobce se ve věku 4 měsíců dne 28. 5. 2015 podrobil povinnému očkování očkovací látkou Infanrix a za týden poté utrpěl levostrannou obrnu lícního nervu těžkého stupně s trvalými následky, kterou žalobce označuje za komplikaci po očkování. Na výzvu ze dne 2. 6. 2016 žalovaná odmítla poskytnout žalobci náhradu za tuto újmu. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že žádný právní předpis nezakotvuje odpovědnost státu za újmu způsobenou povinným očkováním. Na danou věc nedopadá žádné ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014

(dále jen „o. z.“), ani zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, a není ani žádný jiný právní předpis, který by bylo možno na věc aplikovat. Odvolací soud konstatoval, že v době jeho rozhodování sice byl v parlamentu projednáván návrh zákona o náhradě za újmu způsobenou povinným očkováním, ale do doby jeho přijetí neviděl odvolací soud možnost jeho absenci jakkoli nahrazovat, k čemuž odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. 30 Cdo 3826/2016.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

2. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce dovoláním, jehož přípustnost spatřuje v tom, že odvolací soud nesprávně posoudil v judikatuře dovolacího soudu dosud neřešenou právní otázku odpovědnosti státu za újmu na zdraví způsobenou povinným očkováním v době od 1. 1. 2014. Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, účinný do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), upravoval objektivní odpovědnost zdravotnického zařízení za škodu na zdraví způsobenou podáním očkovací látky v § 421a. V zákoně č. 89/2012 Sb. zákonodárce opomněl výslovně určit, kdo tuto odpovědnost ponese od 1. 1. 2014 a nečinil tak ani přijetím jiného právního předpisu, přestože podle čl. 24 sdělení č. 96/2001 Sb. m. s. Ministerstva zahraničních věcí o přijetí Úmluvy na ochranu lidských práv a důstojnosti lidské bytosti v souvislosti s aplikací biologie a medicíny (dále též jen „Úmluva o biomedicině“) má osoba, které vykonaným zákrokem vzniklo nepřiměřené poškození, resp. újma, právo domáhat se spravedlivé náhrady v souladu se zákonem a Česká republika se v roce 2001 ratifikací Úmluvy o biomedicině k přijetí takové vnitrostátní právní úpravy zavázala. Žalobce odkázal též na *obiter dictum* nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 19/14, podle něhož „stanovil-li stát sankci pro případ odepření povinnosti strpět vakcinaci, musí se zamýšlet i nad situací, při níž eventuálně způsobí výkonem práva očkované osobě újmu na zdraví“. Uvedený nepřijatelný deficit právní úpravy stát napravil až přijetím zákona č. 116/2020 Sb., o náhradě újmy způsobené povinným očkováním, jenž nabyl účinnosti 8. 4. 2020. Právní závěr odvolacího soudu o nedostatku pasivní legitimize státu pro absenci právní úpravy by vedl k nepřijatelnému stavu, že osoby, jimž byla způsobena újma na zdraví povinným očkováním, by na rozdíl od těch, u nichž újma vznikla do 31. 12. 2013 a od 8. 4. 2020, neměly právo na žádnou náhradu. Rozhodnutí odvolacího soudu je formalistické, nespravedlivé a zakládá nerovnost mezi osobami, jimž byla způsobena obdobná újma v různých obdobích. Odmítnutím práva na náhradu soud porušil právo žalobce na ochranu jeho zdraví a integrity zaručené čl. 31 Listiny základních práv a svobod. Žalobce je přesvědčen, že jeho právo na náhradu za utrpenou újmu lze za využití *analogie legis* posoudit jako právo na náhradu podle 2925 o. z., neboť podávání očkovacích látek státem, jemuž jsou občané povinni se podrobit, lze přirovnat k provozu zvláště nebezpečnému. Očkovací látku sice aplikuje zdravotnické zařízení, na to by však bylo možno hledět jako na pomocníka státu ve smyslu § 2914 o. z. Neshledal-li by soud využitelným pravidlo *analogie legis*, bylo namístež posoudit, zda by situace s odkazem na § 10 odst. 2 o. z. nebyla řešitelná za použití *analogie iuris* a principů ekvity, tedy zásad spravedlnosti a zásad, na nichž spočívá občanský zákoník. V duchu těchto zásad je třeba pokládat za neakceptovatelné, aby za způsobenou újmu, kterou nelze přičíst poškozenému ani vyšší moci, nebyl nikdo odpovědný.

Žalobce je přesvědčen, že chybějící výslovnou zákonnou úpravu je soud v daném případě oprávněn nahradit svým výkladem, neboť, jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 2. 11. 2009, sp. zn. II. ÚS 2048/09, „... je úkolem soudce v podmínkách materiálního právního státu nalézt řešení, které by zajišťovalo maximální realizaci základních práv účastníků sporu, a není-li to možné, rozhodnout v souladu s obecnou ideou spravedlnosti, resp. dle obecného přirozenoprávního principu“. Žalobce navrhl, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení se závazným právním názorem, jímž za újmu způsobenou povinným očkováním shledá odpovědným stát.

3. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla zamítnutí dovolání. Konstatovala, že v době od 1. 1. 2014 do 7. 4. 2020 v právním řádu absentovala úprava odpovědnosti za újmu způsobenou povinným očkováním, tuto odpovědnost žalované nelze v daném období dovodit ze zákona č. 82/1998 Sb. ani z jiného právního předpisu.

III.

Přípustnost dovolání

4. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro posouzení v judikatuře dovolacího soudu dosud neřešené právní otázky odpovědnosti za újmu způsobenou povinným očkováním v období od 1. 1. 2014 do 7. 4. 2020, a je důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

5. Podle § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. rozhodnutí odvolacího soudu lze přezkoumat jen z důvodů uplatněných v dovolání.

6. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

7. Podle čl. 8 odst. 1 sdělení č. 209/1992 Sb. federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Protokolů na tuto Úmluvu navazujících (dále jen „Úmluva“) každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Podle čl. 31 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod, (dále též jen „Listina“) každý má právo na ochranu zdraví.

Podle čl. 1 Úmluvy o biomedicíně, ratifikované Českou republikou v červnu 2001 a publikované pod č. 96/2001 ve Sbírce mezinárodních smluv s účinností od 1. 10. 2001,

smluvní strany budou chránit důstojnost a svébytnost všech lidských bytostí a každému bez diskriminace zaručí úctu k integritě jeho bytosti a ostatní práva a základní svobody při aplikaci biologie a medicíny. Každá smluvní strana přijme do svého právního řádu opatření nezbytná pro zajištění účinnosti ustanovení této Úmluvy.

Podle čl. 23 Úmluvy o biomedicině smluvní strany zajistí bez zbytečného prodlení odpovídající právní ochranu tak, aby předešly nebo zamezily porušování práv a zásad stanovených touto Úmluvou.

Podle čl. 24 Úmluvy o biomedicině osoba, která utrpěla újmu způsobenou zákrokem, má nárok na spravedlivou náhradu škody za podmínek a postupů stanovených zákonem.

Podle § 3 odst. 2 písm. a) o. z. každý má právo na ochranu svého života a zdraví.

Podle § 3 odst. 3 o. z. soukromé právo vyvěrá také z dalších obecně uznaných zásad spravedlnosti a práva.

Podle § 81 odst. 1 o. z. chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého.

Podle § 81 odst. 2 o. z. ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

Podle čl. 90 ústavního zákona č. 1/1993 Sb. (dále jen „Ústava“) soudy jsou povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům.

Podle § 10 odst. 1 o. z. nelze-li právní případ rozhodnout na základě výslovného ustanovení, posoudí se podle ustanovení, které se týká právního případu co do obsahu a účelu posuzovanému právnímu případu nejbližšího.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 116/2020 Sb., o náhradě újmy způsobené povinným očkováním, stát nahradí osobě, která se podrobila povinnému očkování, jež provedl poskytovatel zdravotních služeb, (dále jen „očkováný“), dojde-li následkem povinného očkování k zvláště závažnému ublížení na zdraví očkováného, vytrpěné bolesti, ztrátu na výděлку a ztížení společenského uplatnění způsobené povinným očkováním. V takovém případě stát hradí též účelně vynaložené náklady spojené s péčí o zdraví očkováného, s péčí o jeho osobu nebo jeho domácnost tomu, kdo je vynaložil.

8. Jak vyplývá ze shora citovaných článků Úmluvy, Listiny i občanského zákoníku, každý má právo na ochranu svého soukromí, včetně tělesné integrity, a na ochranu svého života a zdraví. Úmluva o biomedicině, která je součástí ústavního pořádku České republiky (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 36/01), stanoví v čl. 24 výslovně, že člověk, který (zdravotním) zákrokem utrpěl újmu, má právo na její náhradu podle zákona, jímž je míněna norma vnitrostátního práva státu, který k Úmluvě přistoupil. Zdravotním zákrokem ve smyslu Úmluvy o biomedicině je mimo jiné též očkování, kterému je občan povinen se podrobit podle § 46 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Jde o povinnost, jejímž zcela legitimním cílem je zajištění ochrany veřejného zdraví potlačením výskytu nakažlivých chorob (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2011, sp. zn. III. ÚS 449/06, a ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 19/14), a současně jde o zásah do fyzické integrity jedince ve smyslu čl. 8

Úmluvy [viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci S. proti Ukrajině ze dne 15. 3. 2012, č. 24429/03].

9. Vlivem vedlejších účinků vakcinace i při dodržení veškerých pravidel pro podávání vakcín může u očkované osoby dojít k nežádoucí reakci organismu a k poškození zdraví. Vznikla-li do 31. 12. 2013 škoda na zdraví, stíhala objektivní odpovědnost za takovou škodu poskytovatele zdravotních služeb podle § 421a obč. zák. (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. 25 Cdo 3953/2014, uveřejněný pod č. 7/2016 Sb. rozh. obč.). Občanský zákoník účinný od 1. 1. 2014 neobsahuje žádné ustanovení, které by výslovně upravovalo odpovědnost jakéhokoli subjektu za újmu na zdraví způsobenou povinným očkováním a takovou úpravu nelze nalézt ani v jiném právním předpisu, účinném od 1. 1. 2014 do 7. 4. 2020. Od 8. 4. 2020 zakládá odpovědnost státu za tyto újmy zákon č. 116/2020 Sb., který byl přijat v (dosti opožděné) reakci na nález Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 19/14, jenž v bodě 87 svého odůvodnění zákonodárce k přijetí potřebné právní úpravy vyzval. Dovolací soud pokládá za nepřijatelné, nespravedlivé a diskriminující, aby se poškozeným, u nichž vznikla újma do 31. 12. 2013 a poté od 8. 4. 2020, náhrady újmy na zdraví dostalo, zatímco újma vzniklá v mezidobí mezi těmito daty by odškodněna nebyla, a to jen proto, že zákonodárce opomněl jejich nároky upravit. Řešení žalobcova nároku pouhým konstatováním absence zvláštní právní úpravy by znamenalo rezignaci na úlohu, jež soudům přisuzuje čl. 90 Ústavy. Dovolací soud se proto zabýval otázkou, zda a na základě čeho lze dovodit odpovědnost žalované za újmu způsobenou povinným očkováním od 1. 1. 2014 do 7. 4. 2020.

č. 58

10. Dovolací soud předně vychází z ústavní zásady, že zákonodárnou pravomocí je nadán pouze parlament a soudy jsou povolány k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům. Tedy aby právní normy aplikovaly a vykládaly, nikoli aby nahrazovaly jejich absenci. Jen ve zcela výjimečných situacích, není-li určitá právní otázka upravena v důsledku opomenutí zákonodárce (jedná se o tzv. mezeru v zákoně či v právním řádu zákonodárcem nezamýšlenou) a jevila-li by se tato absence právní úpravy nepřijatelnou, nezbývá, než aby se soud pokusil mezeru v právní úpravě překlenout (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2014, sp. zn. III. ÚS 2264/13). V daném případě je absence právní úpravy odpovědnosti za újmu z povinného očkování v předmětném období, způsobená zrušením občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013, zjevně neúmyslnou mezerou v právním řádu. Z důvodové zprávy k zákonu č. 89/2012 Sb., kterým byl dosavadní občanský zákoník nahrazen, je sice (v části vztahující se k § 2936 - § 2938) seznatelný záměr zákonodárce nezaložit znovu tak širokou objektivní odpovědnost jako v § 421a obč. zák., nicméně z ní nevyplývá, že by zákonodárce přímo zamýšlel náhradu újmy z očkování vůbec neupravit. Totéž lze dovodit i z obsahu důvodové zprávy k zákonu č. 116/2020 Sb., podle níž „současný občanský zákoník představuje v oblasti odpovědnosti za následky zdravotního výkonu změnu oproti dříve dosaženému standardu, je [proto] nanejvýše vhodné vzniklou mezeru vyplnit“, přičemž „zavedení odškodnění újmy vzniklé v důsledku povinného očkování je cestou, jak vyvážit solidaritu státu a většiny populace, která má jednoznačný benefit z existence povinného očkování, a několika jedinců, kteří v důsledku povinného očkování utrpí újmu na zdraví“. Náprava popsaneho nežádoucího stavu mohla být zjednána při přijetí zákona č. 116/2020 Sb., obsahoval-li by přechodné ustanovení,

kteří by pamatovalo na případy škod vzniklých od 1. 1. 2014 do jeho účinnosti, což se nestalo. Zákon č. 116/2020 Sb. nemá žádné přechodné ustanovení (zde lze hovořit o mezeře v zákoně). Ustanovení § 9 citovaného zákona, nazvané „ustanovení společná a přechodná“, ve skutečnosti přechodným ustanovením není, protože o nárocích vzniklých do účinnosti zákona nepojednává. Vzhledem k tomu se daný zákon zásadně vztahuje na nároky vzniklé za jeho účinnosti. Dovolací soud je však přesvědčen, že nejpříjemnějším způsobem zaplnění mezery v právní úpravě, který odpovídá ustanovení § 10 odst. 1 o. z., je použití zákona č. 116/2020 Sb. I k posouzení nároků, vzniklých v době od 1. 1. 2014 do 7. 4. 2020, a to bez ohledu na chybějící přechodné ustanovení, které by takový postup výslovně umožnilo. Zákon č. 116/2020 Sb. totiž upravuje případy uplatněnému nároku nejen co do obsahu a účelu nejbližší, ale ve skutkové podstatě totožné, jen s tím rozdílem, že vznikly až po jeho účinnosti.

11. Dovolací soud si je vědom, že použití zákona účinného od 8. 4. 2020 i na případy újmy vzniklé před tímto datem, je pravou retroaktivitou. Ústavní soud ve své judikatuře vymezil pojem pravé retroaktivity právních norem jako situaci, kdy právní norma působí vznik právních vztahů před její účinností za podmínek, které teprve dodatečně stanovila, nebo pokud dochází ke změně právních vztahů vzniklých podle staré právní úpravy, a to ještě před účinností nového zákona (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10). Ústava neobsahuje explicitní zákaz retroaktivity právních norem pro všechny oblasti práva, ten však vyplývá ze zásady právního státu podle článku 1 odst. 1 Ústavy, k jehož znakům patří i princip právní jistoty a ochrany důvěry občana v právo (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94). Obsahem tohoto zákazu jako ústavního principu zároveň není vyloučení jakéhokoliv zpětného působení právní normy, nýbrž pouze takového, jež současně představuje zásah do principů ochrany důvěry v právo, právní jistoty, resp. nabytých práv (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, ze dne 13. 3. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 51/2000, ze dne 6. 2. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 38/06), přičemž porušením zásady ochrany nabytých práv by byla pouze taková změna, která by se zpětnou účinností zhoršila právní postavení subjektu práva (náleží sp. zn. Pl. ÚS 51/2000). Uvedené zásady představují rovněž kritérium pro případné připuštění výjimek ze zákazu pravé retroaktivity, z nichž některé ve své dosavadní judikatuře konkretizoval i Ústavní soud. např. ve svém náleží sp. zn. Pl. ÚS 21/96 uvedl, že o oprávněné důvěře v právo (ve stálost právního řádu) nelze uvažovat v případě, kdy právní subjekt musí, resp. musel s retroaktivní regulací počítat. Za takovou situaci označil působení právní normy stojící v příkrém rozporu se zásadními, obecně uznanými principy humanity a morálky. V daném je pravá retroaktivita ospravedlněna tím, že umožní dosáhnout spravedlivé náhrady poškozeným, kteří by jinak bez rozumného důvodu takové právo neměli (tedy právní postavení těchto subjektů, fyzických osob, zlepší) zatímco povinnostmi zatíží stát, který pod následkem správní sankce ukládá občanům povinnost podrobit se konkrétním druhům očkování ve veřejném zájmu, přičemž sám povinnost k vytvoření zákonného podkladu pro náhradu újmy způsobené povinným očkováním, k níž se zavázal ratifikací Úmluvy o biomedicině již v roce 2001, splnil až v roce 2020.

12. Mimo to dovozením odpovědnosti státu za újmu z povinného očkování podle zákona č. 116/2020 Sb. i pro dobu od 1. 1. 2014 do 7. 4. 2020 lze mít i pro dané období

za splněnou povinnost ochrany práv osob při aplikaci povinného očkování, kterou České republiky ukládají čl. 23 a čl. 24 Úmluvy o biomedicíně.

13. Dovolací soud proto uzavírá, že za újmu způsobenou povinným očkováním v době od 1. 1. 2014 do 7. 4. 2020 odpovídá stát za podmínek zákona č. 116/2020 Sb.

14. Dovolatelem předestřené možné posouzení uplatněného nároku podle § 2925 a § 2914 o. z. dovolací soud nepokládá za příléhavé především proto, že povinné očkování obyvatelstva nelze označit za provoz (tím méně pak provoz zvláště nebezpečný), neboť jde o aktivitu postrádající provozně technickou povahu. Navíc by tímto právním posouzením byl na přechodnou dobu založen odlišný (již třetí) právní režim téhož nároku, což by vedlo k právní nejistotě a k nežádoucímu stavu odlišného zacházení s poškozenými, kteří utrpěli újmu z očkování před 8. 4. 2020 a po tomto datu, zejména vzhledem k omezujícím podmínkám odškodnění stanoveným zákonem č. 116/2020 Sb.

15. Zamítl-li tedy odvolací soud žalobu na základě závěru, že žalovaná není ve věci pasivně legitimována a uplatněný nárok nemá oporu v hmotném právu, je jeho rozhodnutí ze shora uvedených důvodů nesprávné. Nejvyšší soud proto jeho rozsudek zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.); vzhledem k tomu, že důvody zrušení platí i pro rozhodnutí soudu prvního stupně, dovolací soud zrušil i jeho rozsudek a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 o. s. ř.).

č. 59

č. 59

Odstoupí-li zákazník od smlouvy o zájezdu pro porušení povinnosti pořadatele, má právo na vrácení zaplacené ceny zájezdu, aniž by sám byl povinen zaplatit pořadateli odstupné. Jestliže od smlouvy neodstoupí a zájezd neabsolduje, nemá proti pořadateli právo na náhradu škody představované cenou nerealizovaného zájezdu, protože příčinou jeho újmy je jeho vlastní rozhodnutí.

*Náhrada škody, Předmluvní odpovědnost (o. z.), Odstoupení od smlouvy
§ 1728 odst. 2 o. z., § 2524 o. z., § 2533 o. z., § 2536 o. z.*

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1267/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1267.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání žalované změnil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2019, sp. zn. 20 Co 288/2019, tak, že se rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 8. 4. 2019, sp. zn. 6 C 49/2018, potvrzuje.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 3 rozsudkem ze dne 8. 4. 2019, č. j. 6 C 49/2018-124, zamítl žalobu o zaplacení 143 017,38 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 11. 12. 2017 do zaplacení pro každého z žalobců a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Ve sporu o náhradu škody vycházel ze zjištění, že účastníci dne 9. 5. 2017 uzavřeli smlouvu o zájezdu, podle níž se žalobci za cenu 143 017,38 Kč na osobu měli od 28. 10. 2017 do 17. 11. 2017 zúčastnit zájezdu pořádaného žalovanou do JAR, Lesotha, Svazijska a Madagaskaru. Podle všeobecných smluvních podmínek žalované jsou informace zdravotního charakteru uveřejněny na stránkách Ministerstva zahraničních věcí České republiky (dále jen „MZV“) a Ministerstva zdravotnictví České republiky (dále jen „MZ“). V rámci informací, zaslaných žalobcům elektronicky dne 21. 9. 2017, žalovaná upozornila žalobce na výskyt malárie v zemích, které mají navštívit, doporučila jim preventivně brát antimalarika, nechat se očkovat proti žlutence typu a a zkontrolovat očkování proti tetanu. Na internetových stránkách MZV bylo 20. 1. 2017 uveřejněno upozornění pro turisty o zvýšeném riziku nákazy dýmějovým morem na Madagaskaru, které bylo dne 20. 10. 2017 aktualizováno informací o rapidním navýšení počtu onemocnění a výskytu plicní formy moru v září a říjnu 2017. Dýmějovým morem na Madagaskaru každoročně onemocní kolem 200 osob, od 23. 8. 2017 nabyl výskyt tohoto onemocnění včetně jeho plicní formy rozsahu epidemie. Žalobce a) tyto skutečnosti zjistil asi dva až tři týdny před odletem na zájezd, dne 13. 10. 2017 se elektronicky dotázal žalované, jak bude nastatou situaci řešit, a poukázal na to, že jej o výskytu dýmějového moru neinformovala, ačkoli MZ na svých stránkách upozornilo na dýmějový mor na Madagaskaru už v lednu 2017. Žalovaná žalobci 16. 10. 2017 sdělila, že mor se na Madagaskaru vyskytuje trvale a při dodržení hygienických opatření nepředstavuje pro turisty nebezpečí. Nabídl mu možnost úpravy trasy zájezdu s vynecháním Madagaskaru za příplatek 36 400 Kč na osobu (vzhledem k tomu, že již uhradila smluvním partnerům veškeré služby podle původního plánu cesty). Žalobci změnu zájezdu neakceptovali, od smlouvy neodstoupili a na zájezd neodcestovali. Dne 27. 11. 2017 vyzvali žalovanou k náhradě škody ve výši zaplacené ceny zájezdu. Obvodní soud dospěl k závěru, že mezi účastníky byla uzavřena platná smlouva o zájezdu podle § 2521 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“). Žalovaná neporušila svou informační povinnost podle § 1728 odst. 2 o. z., ani § 2524 odst. 1 o. z. a zákona č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu (dále jen „cestovní zákon“), neboť z žádného ustanovení cestovního zákona nevyplývá povinnost pořadatele zájezdu informovat zákazníka o zdravotních rizicích dané destinace, § 9a odst. 2 písm. f) cestovního zákona ukládá pořadateli jen povinnost informovat zákazníka o zdravotních formalitách (např. povinných očkováních), což žalovaná splnila. Žalobci věděli již při uzavření smlouvy, že další zdravotní informace mohou získat na internetových stránkách MZ a MZV a ke dni uzavření smlouvy se na stránkách MZ informace o dýmějovém moru na Madagaskaru již nacházely. Museli si být vědomi, že plánují-li cestu do tropických oblastí, mohou v nich očekávat výskyt různých nakažlivých nemocí, přesto se však o zdravotní rizika pobytu v cílových destinacích začali zajímat až dva či tři týdny před zájezdem. Informaci o epidemickém rozšíření dýmějového moru ve spojení s výskytem plicní formy nemoci,

kteří se žalobcům dostalo před odletem z veřejných zdrojů, jim při uzavírání smlouvy žalovaná poskytnout nemohla, protože taková situace nastala až 3 měsíce po jejím uzavření. Obvodní soud proto žalobu o náhradu škody zamítl na základě závěru, že žalovaná neporušila svou předšmluvní povinnost.

2. Městský soud v Praze k odvolání žalobců rozsudkem ze dne 7. 11. 2019, č. j. 20 Co 288/2019-158, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalované uložil zaplatit každému z žalobců 143 017,38 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 11. 12. 2017 do zaplacení a rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů. Odvolací soud vyšel s obvodním soudem zjištěného skutkového stavu. Jeho právní hodnocení korigoval v tom, že žalovaná měla vzhledem k datu uzavření smlouvy o zájezdu podle § 2524 odst. 1 o. z., ve znění účinném do 30. 6. 2018, a § 10 cestovního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2018, (obvodním soudem použitý § 9a cestovního zákona v rozhodné době neplatil), sdělit žalobcům (mimo jiné), jaké zdravotní doklady jsou pro cestu a pobyt vyžadovány, což splnila. Na rozdíl od soudu prvního stupně však odvolací soud dospěl k závěru, že neinformovala-li žalovaná žalobce před uzavřením smlouvy, že se na Madagaskaru běžně vyskytuje dýmějový a plicní mor, ačkoli jí tato skutečnost byla známa, porušila svou povinnost podle obecného ustanovení § 1728 odst. 2 o. z. Informaci o výskytu moru v cílové destinaci (která není obecně známou) je třeba pokládat za objektivně relevantní a podstatnou pro každého zájemce, který s její znalostí může posoudit zdravotní rizika cesty a zvážit, zda ji uskuteční. Této povinnosti poskytnout konkrétní informace se žalovaná nemohla zprostit tím, že ve všeobecných smluvních podmínkách (nepřehledných a psaných drobným písmem) zákazníkovi odkázala, aby si informace o situaci v místě pobytu dohledali na stránkách MZ a MZV. Škodu, způsobenou porušením předšmluvní informační povinnosti podle § 1728 odst. 2 o. z. a představovanou zaplacenou cenou zájezdu, je žalovaná povinna žalobcům nahradit podle § 2910 o. z.

č. 59

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Rozsudek odvolacího soudu napadla žalovaná dovoláním, jehož přípustnost podle § 237 o. s. ř. spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení judikaturou dovolacího soudu dosud neřešené otázky, zda cestovní kancelář je před uzavřením cestovní smlouvy povinna podle § 1728 odst. 2 o. z. informovat zájemce o zvýšeném riziku výskytu nakažlivé nemoci v cílové destinaci, zda je tak povinna učinit i v případě, že výskyt takové nemoci je obecně známou skutečností a zda lze výskyt dýmějového moru na Madagaskaru za takovou obecně známou skutečnost považovat. Názor odvolacího soudu, že neinformovala-li žalobce před uzavřením smlouvy o tom, že na Madagaskaru se trvale vyskytuje dýmějový mor, pokládá za nesprávný. Jde-li totiž o obecně známou skutečnost, jak odvolací soud uzavřel, nebyl důvod o ní informovat zájemce. Odvolací soud navíc své rozhodnutí odůvodnil i tím, že žalobce neinformovala o epidemii dýmějového a plicního moru (což byl jediný důvod, pro který žalobci podle jejich vlastních tvrzení na zájezd neodjeli), ačkoli epidemických rozměrů dosáhl výskyt dýmějového moru (s novým výskytem moru plicního) až po uzavření smlouvy, žalovaná tudíž nemohla tyto události předvídat a informaci o nich podle § 1728 odst. 2 o. z. žalobcům nemohla podat. Vznikla-li žalobcům škoda nenastoupením na zájezd, nestalo

se tak v příčinné souvislosti jednáním žalované, ale s nepředvídatelnou okolností – epidemií, která vypukla až po uzavření smlouvy o zájezdu. Dovolatelka je dále přesvědčena, že se odvolací soud odchýlil od ustálené judikatury dovolacího soudu k otázce příčinné souvislosti a spoluzavinění poškozeného (např. od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. 25 Cdo 1214/2018), neboť existenci příčinné souvislosti mezi jednáním žalované a tvrzenou škodou nehodnotil a možnost spoluzavinění žalobců ani nebral v úvahu. Podle žalované by cestující měl být přinejmenším částečně odpovědný za vzniklou škodu, jestliže při plánování a výběru zájezdu nevyvaložil určitou míru obezřetnosti, kterou by bylo možno od každého očekávat, a nezjistil si sám aktivně podmínky života v dané destinaci, které pokládá za důležité. Konečně dovolatelka namítla, že rozhodnutí odvolacího soudu bylo pro ni překvapivé, odvolací soud ji nepoučil o možném jiném závěru o splnění podmínek § 1728 o. z., než učinil soud prvního stupně. Tím se odvolací soud odchýlil od zásad vyjádřených např. v rozsudcích Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 2750/2009, či ze dne 28. 4. 2009, sp. zn. 22 Cdo 3441/2006. z uvedených důvodů navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu změnil tak, že potvrdí rozsudek obvodního soudu a uloží žalobcům nahradit žalované náklady odvolacího i dovolacího řízení.

4. Žalobci označili dovolání za nepřípustné a nedůvodné a navrhli jeho odmítnutí, případně zamítnutí. Rozsudek odvolacího soudu je podle nich správný a nemohl být pro účastníky ani překvapivým. Za daného skutkového stavu bylo možno takové rozhodnutí předvídat, šlo jen o právní hodnocení. Žalobci žalované nevytýkají, že nepředvíдалa epidemii, ale že je neinformovala o zvýšeném riziku onemocnění morem na Madagaskaru, přičemž tato informace byla pro ně zásadní a žalovaná jim ji měla poskytnout, ať se jednalo o obecně známou skutečnost či nikoli. Žalobci sami si uvedeného rizika nebyli vůbec vědomi. Sami se na způsobení škody nepodíleli ani částečně, jsou přesvědčeni, že byli dostatečně obezřetní. Absolvovali doporučená očkování a nakoupili antimalarika, jakmile se (víceméně náhodou) dozvěděli o epidemii moru, začali problém řešit s žalovanou. Poukaz žalované na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1214/2018 je nepřipadný, neboť uvedený judikát řešil otázku spoluzavinění poškozeného za škodu vzniklou tím, že pořadatel zájezdu neposkytl zákaznici informace o vízové povinnosti při cestě do USA před uzavřením smlouvy, ale až před odjezdem. Okolnost, že pro cestu do USA je třeba vízum, je skutečně obecně známou, proto bylo možno shledat spoluzavinění i u zákaznice, zatímco výskyt moru na Madagaskaru všeobecně známou skutečností není a žalobcům se od žalované informace o tom nedostalo nikdy.

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupenou advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., a je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky, zda zaplacená cena zájezdu, na který zákazník neodcestoval pro porušení předšmluvní informační povinnosti pořadatelem, je škodou, která zákazníkovi vznikla v příčinné souvislosti s daným

porušením povinnosti, která za daných skutkových okolností nebyla dosud v judikatuře dovolacího soudu řešena. Dovolání je důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

6. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

7. Vzhledem k datu uzavření smlouvy o zájezdu (9. 5. 2017) jsou pro posouzení věci rozhodná znění zákona č. 89/2012 Sb. a zákona č. 159/1999 Sb. ve znění účinném do 30. 6. 2018.

8. Podle § 1728 odst. 2 o. z. při jednání o uzavření smlouvy si smluvní strany vzájemně sdělí všechny skutkové a právní okolnosti, o nichž ví nebo vědět musí, tak, aby se každá ze stran mohla přesvědčit o možnosti uzavřít platnou smlouvu a aby byl každé ze stran zřejmý její zájem smlouvu uzavřít.

Podle § 2524 o. z. pořadatel sdělí zákazníkovi vhodným způsobem ještě před uzavřením smlouvy údaje o pasových a vízových požadavcích, lhůtách pro jejich vyřízení a sdělí mu také, jaké zdravotní doklady jsou pro cestu a pobyt požadovány.

Podle § 10 odst. 1 zákona č. 159/1999 Sb. cestovní kancelář je povinna před uzavřením cestovní smlouvy v katalogu, případně jinou prokazatelnou formou pravdivě, srozumitelně, úplně a řádně informovat o všech skutečnostech, které jsou jí známy a které mohou mít vliv na rozhodnutí zájemce o koupi zájezdu, zejména o pasových a vízových požadavcích pro občany České republiky a zdravotních formalitách, které jsou nutné pro cestu a pobyt, a o obvyklých cenách a lhůtách pro jejich vyřízení [písm. i) tohoto ustanovení].

Podle § 2910 o. z. škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

9. Občanský zákoník účinný od 1. 1. 2014 v § 1728 odst. 2 upravuje obecně tzv. předmluvní povinnost obou smluvních stran jakéhokoli závazku vzájemně si před uzavřením smlouvy sdělit všechny skutkové a právní okolnosti, o nichž ví nebo vědět musí, a které mají význam pro jejich rozhodnutí smlouvu uzavřít. Speciální ustanovení § 2524 o. z. ukládá pořadateli zájezdu povinnost sdělit zákazníkovi údaje o pasových a vízových požadavcích, lhůtách pro jejich vyřízení, a o tom, jaké zdravotní doklady jsou pro cestu a pobyt požadovány. Podrobněji (ohledně zdravotních formalit totožně) povinnosti pořadatele zájezdu upravuje také § 10 cestovního zákona. Nejde ovšem o rozsah uzavřený a definitivní (viz slovo „zejména“ v posledně citovaném ustanovení), není proto vyloučeno, aby se povinné informace týkaly i dalších okruhů. Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. 25 Cdo 1214/2018, konstatoval, že porušení předmluvní informační povinnosti, ať k ní došlo neposkytnutím žádných informací,

nebo poskytnutím informací obsahově nesprávných či mylných, představuje porušení právní povinnosti ve smyslu § 420 odst. 1 obč. zák. Podle občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014 (za podmínek § 3078 o. z.), jde o porušení zákonné povinnosti podle § 2910 o. z. Odpovědnost za vzniklou újmu nastupuje při naplnění všech znaků tohoto ustanovení, tzn. protiprávní jednání (zasahující do absolutního práva poškozeného či porušující tzv. ochrannou normu), vznik újmy a vztah příčinné souvislosti mezi těmito dvěma podmínkami, to vše při presumovaném zavinění. Příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním a vznikem újmy jako jeden z nezbytných předpokladů odpovědnosti je dána pouze tehdy, je-li újma podle obvyklého (přirozeného) chodu věcí i obecné zkušenosti adekvátním následkem protiprávního úkonu či škodní události, přičemž základním kritériem, ze kterého vychází teorie adekvátnosti, je právě objektivní předvídatelnost škodního následku (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. 25 Cdo 3285/2015, usnesení téhož soudu ze dne 25. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 2999/2018, či nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. I. ÚS 312/05, uveřejněný pod č. 177/2007 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). K přerušení příčinné souvislosti dochází, jestliže nová okolnost působila jako výlučná a samostatná příčina, která vyvolala vznik škody bez ohledu na původní škodnou událost. Zůstala-li původní škodná událost tou skutečností, bez níž by k následku nedošlo, příčinná souvislost se nepřerušuje (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 8. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4841/2009).

10. Podle § 2533 o. z. zákazník může před zahájením zájezdu od smlouvy odstoupit vždy, avšak pořadatel jen tehdy, byl-li zájezd zrušen, anebo porušil-li zákazník svou povinnost.

Podle § 2536 odst. 1 o. z. odstoupí-li od smlouvy zákazník z jiného důvodu, než je porušení povinnosti pořadatele, zaplatí pořadateli odstupné podle § 2527 odst. 1 písm. e). Stejně odstupné zákazník zaplatí, odstoupí-li od smlouvy pořadatel pro porušení povinnosti zákazníka.

Podle § 2536 odst. 2 o. z. odstoupí-li zákazník od smlouvy proto, že pořadatel porušil svou povinnost, nemá zákazník povinnost platit odstupné. To platí i tehdy, nebyl-li zákazníkovi poskytnut náhradní zájezd.

Podle této úpravy zjistí-li zákazník před zahájením zájezdu, že pořadatel porušil svou povinnost, může ještě před zahájením zájezdu od smlouvy odstoupit, aniž by byl povinen platit odstupné. Z logiky věci vyplývá, že porušení musí být povinnost, kterou měl pořadatel splnit před zahájením zájezdu, tedy i předsmluvní informační povinnost podle § 2524 o. z., resp. § 1728 odst. 2 o. z. Odstoupením od smlouvy se závazek zrušuje od počátku (§ 2004 odst. 1 o. z.) a strana, která na základě něj již plnila, má právo na vrácení toho, co plnila (§ 2993 o. z.). Odstoupí-li tedy zákazník od smlouvy o zájezdu pro porušení povinnosti pořadatele, má právo na vrácení zaplacené ceny zájezdu, aniž by sám byl povinen zaplatit pořadateli odstupné. Jestliže od smlouvy neodstoupí a zájezd neabsolvuje, nemá proti pořadateli právo na náhradu škody představované cenou nerealizovaného zájezdu, protože příčinou jeho újmy je jeho vlastní rozhodnutí.

11. Dovolací otázka, zda žalovaná porušila svou předsmluvní povinnost podle § 1728 odst. 2 o. z. tím, že neinformovala žalobce o výskytu dýmějového moru na Madagaskaru, tak není pro rozhodnutí o uplatněném nároku významná, neboť pokud

by žalovaná zmíněnou povinnost neporušila, nemohla by odpovídat žalobcům za škodu. Pokud by povinnost porušila, mohli se žalobci domoci vrácení zaplacené ceny zájezdu cestou plnění ze zrušené smlouvy (a škoda by jim nevznikla). Žalovaná by mohla odpovídat žalobcům za škodu jen v případě, že by jí mohla být kladena k tíži případná nedobytnost pohledávky žalobců na vrácení ceny zájezdu. Taková situace v dané věci nenastala.

12. Důvodná je tedy dovolací námitka nesprávného právního posouzení vztahu příčinné souvislosti mezi tvrzeným porušením právní povinnosti žalovanou a vznikem škody na straně žalobců. Žalobci se domáhají vrácení ceny zájezdu, na který nenastoupili s odůvodněním, že po uzavření smlouvy zjistili podstatné skutečnosti bránící jim v účasti na zájezdu, které jim žalovaná před uzavřením smlouvy nesdělila, ač tak učinit měla. Zde je ovšem třeba odlišit nárok na náhradu škody od nároku na vrácení plnění po odstoupení od smlouvy. Škodou je totiž podle právní teorie i praxe újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného, a je objektivně vyjádřitelná penězi. Skutečnou škodou je nutno rozumět takovou újmu, která znamená zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí a která představuje majetkové hodnoty, jež je třeba vynaložit k uvedení věci do předešlého stavu (srov. např. stanovisko bývalého Nejvyššího soudu ČSSR sp. zn. Cpj 87/70, publikované pod číslem 55/1971 Sb. rozh. obč., použitelné i při výkladu § 2952 o. z.). V poměrech posuzovaného případu má podle žalobců škodu na jejich jmění představovat zaplacená cena zájezdu, který neabsolvovali, takže se jim za tyto finanční prostředky nedostalo sjednaného plnění (zbytečně vynaložené náklady). Jestliže však žalobcům v případě porušení povinnosti pořadatelem zájezdu především vzniklo, jak shora uvedeno, právo na odstoupení od smlouvy o zájezdu a na vrácení předmětné částky (bez nutnosti platit odstupné), pak okolnost, že tohoto oprávnění nevyužili, byla jejich volbou a stav, kdy se vynaložení peněz na nevyužitý zájezd stalo zbytečným nákladem, se odvinul od jejich rozhodnutí zájezdu se nezúčastnit (nepřijmout plnění druhé smluvní strany), ačkoliv na to měli podle stále trávající smlouvy právo. Pokud by naopak využili právo odstoupit od smlouvy, takto charakterizovaná škoda by jim nevznikla. Jinými slovy skutečnost, že se žalobci z vlastní vůle rozhodli nevyužít zákonné možnosti odstoupit od smlouvy, přerušila příčinnou souvislost mezi jimi vyčíslenou škodou a tvrzeným porušením zákonné povinnosti žalovanou. Bezprostřední příčinou škody, spočívající v tom, že za cenu zájezdu neobdrželi protiplnění, se tak stala okolnost přičitatelná žalobcům (§ 2918 o. z.), a to rezignování na logický a řádný postup ukončení smluvního vztahu s nárokem na vrácení ceny zájezdu.

13. Z uvedeného je zřejmé, že uplatněný dovolací důvod je naplněn a že rozhodnutí odvolacího soudu je věcně nesprávné. Protože dosavadní výsledky řízení umožňují o věci rozhodnout, změnil dovolací soud podle § 243d odst. 1 písm. b) o. s. ř. rozsudek odvolacího soudu tak, že potvrdil rozsudek soudu prvního stupně včetně výroků o nákladech řízení před soudem prvního stupně.

č. 60

Porušení povinnosti stavět ve smyslu stavebního zákona jen na základě stavebního povolení, jakož i vědomé ignorování rozhodnutí stavebního úřadu a soudu zakazujících realizaci stavby, je úmyslným porušením důležité právní povinnosti ve smyslu § 2971 o. z.

Negativní účinky stavby mohou zasahovat do výkonu vlastnického práva k nemovitým věcem v sousedství stavby (§ 1013 o. z.), proti nimž se lze bránit vlastnickou žalobou s odkazem na § 1042 o. z., a současně mohou za určitých podmínek představovat i zásah do přirozených práv vlastníků sousedících nemovitých věcí, tedy do jejich práva na soukromí a práva na příznivé životní prostředí ve smyslu § 81 o. z., za který lze požadovat přiměřené zadostiučinění podle § 2910 a § 2956 o. z.

Náhrada nemajetkové újmy (o. z.)

§ 2956 o. z., § 2971 o. z.

č. 60

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1131/2019, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1131.2019.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalovaného proti výroku I a části výroku II rozsudku odvolacího soudu, kterou byl změněn zamítavý výrok rozsudku soudu prvního stupně tak, že žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci 200 000 Kč; jinak odmítl jeho dovolání proti potvrzující části výroku II a proti výrokům III a IV rozsudku odvolacího soudu.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 9 rozsudkem ze dne 10. 1. 2018, č. j. 8 C 83/2015-333, uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 300 000 Kč, co do částky 1 680 000 Kč žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že žalovaný realizoval na svém pozemku (sousedícím s pozemkem žalobce) stavební práce, aniž by k tomu měl příslušné územní rozhodnutí nebo stavební povolení, a to i přes opakovanou výzvu stavebního úřadu k bezodkladnému zastavení stavebních prací a přes předběžné opatření soudu ze dne 23. 7. 2014, kterým bylo nařízeno bezodkladné zastavení stavebních prací. Na pozemku žalovaného tak vznikla nepovolená stavba o třech nadzemních podlažích, která je užívána nespécifikovanými osobami. Žalobce vystupoval aktivně jako účastník stavebního řízení a vznášel v něm své námitky (nezjištěná osoba zfalšovala jeho podpis na zpětvzetí námitek). Žalovaný nebral v úvahu námitky žalobce a vystavěl na svém pozemku stavbu, která se svými rozměry i umístěním vymyká charakteru okolní zástavby a zcela zastíňuje žalobcův dům z jižní strany, kam jsou

umístěna okna všech obytných místností, čímž žalobci jako vlastníku sousedního pozemku způsobil újmu. Lidé užívající dům žalovaného narušují soukromí žalobce a jeho rodiny pohledy z oken novostavby, žalobce byl ochuzen o radost z bydlení, bylo zasaženo do jeho soukromí. Žalobce trpěl a dosud trpí frustrací a stresem z vědomí, že je nucen snášet protiprávní jednání žalovaného, napadání a urážky své i svých rodinných příslušníků žalovaným; obrana proti jednání žalovaného cestou práva byla bez výsledku, protože žalovaný nerespektuje rozhodnutí stavebního úřadu ani soudu. Žaloba na ochranu vlastnického práva podle § 1042 ani § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, (dále jen „o. z.“) nepřichází podle soudu prvního stupně jako nástroj k odklizení nepovolené stavby v úvahu. S odkazem na § 2910, § 2956 a § 2971 o. z. obvodní soud uzavřel, že shora popsaným jednáním se žalovaný dopustil porušení důležité právní povinnosti, v důsledku čehož vznikla žalobci újma, spočívající v osobních útrapách v souvislosti s probíhající černou stavbou, v pocitech bezmoci a frustrace z vědomí, že při úspěšném využití legálních prostředků obrany proti stavbě na sousedově pozemku cestou veřejného práva se nepodařilo neoprávněné stavbě zabránit. Tuto újmu žalobce důvodně pociťuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit. Obvodní soud žalobci za tuto nemajetkovou újmu přiznal právo na náhradu v částce 300 000 Kč, co do dalších 700 000 Kč žalobu zamítl s tím, že újmu nelze spatřovat v trvalé ztrátě možnosti pohledu do zeleně z oken všech obytných místností, ve ztrátě soukromí a slunečního svitu v domě žalobce, neboť tyto hodnoty jsou regulovány limity stavebních předpisů a soulad stavby s pravidly pro oslunění a vzdálenost od sousedního objektu je oprávněn posoudit jen stavební úřad v rámci stavebního řízení. Obvodní soud dále nevzal za prokázané tvrzení žalobce, že se v důsledku stavební činnosti žalovaného snížila tržní hodnota pozemku žalobce, proto žalobu zamítl též co do 980 000 Kč.

2. K odvolání žalobce i žalovaného Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 10. 2018, č. j. 23 Co 254/2018-444, ve znění opravného usnesení ze dne 24. 10. 2018, č. j. 23 Co 254/2018-449, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku, kterým byla žalobci přiznána náhrada újmy ve výši 300 000 Kč (výrok I), v zamítavém výroku jej změnil tak, že žalovanému uložil zaplatit žalobci částku 200 000 Kč, ve zbytku jej potvrdil (výrok II) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky III a IV). Po částečném zopakování dokazování shledal odůvodněným závěr soudu prvního stupně, že žalovaný zřízením stavby na svém pozemku bez stavebního povolení a v rozporu s přímým zákazem stavebního úřadu i soudu úmyslně porušil důležitou právní povinnost, jež má svůj přesah do práva soukromého, čímž způsobil žalobci újmu, kterou žalobce pociťuje jako osobní neštěstí, protože je přílehlavá aplikace § 2971 o. z. Odvolací soud se neztotožnil se závěrem, že újmu na straně žalobce nelze spatřovat ve ztrátě soukromí a slunečního svitu v domě, jakož i v trvalé ztrátě možnosti pohledu do zeleně z oken domu. Vyjmenovaná omezení jsou podle odvolacího soudu prokázána tím, že se stavba žalovaného nachází před celou jižní stranou domu žalobce, převyšuje jej a jsou v ní umístěna okna směřující k oknům domu žalobce. Závěry studií oslunění nejsou relevantní, neboť byly zpracovány k projektům jiných staveb, než jaká byla skutečně realizována, a navíc jen hodnotí soulad oslunění s normou, nikoli míru zhoršení proti původnímu stavu. Odvolací soud konstatoval, že jednáním žalovaného bylo ve smyslu § 2910 o. z. zasaženo do absolutního práva žalobce na soukromí (§ 86 o. z.), za což mu náleží náhrada podle § 2956 o. z. Celkovou náhradu újmy odvolací soud zvýšil

o 200 000 Kč, neboť za veškerou újmu, kterou v důsledku jednání žalovaného žalobce utrpěl, považoval odvolací soud přiměřenou náhradu v souhrnné výši 500 000 Kč. Výši náhrady stanovil podle § 2951 odst. 2 o. z. s přihlédnutím k množství zájmů a práv žalobce, jež byla zasažena, k době, po kterou žalovaný ve svém nezákonném jednání pokračuje, a k okolnosti, že podle vlastního vyjádření žalovaného je zmíněná stavba pro něj „investicí“, kterou nedokázal lépe ochránit. Současně vysvětlil, že náhrada nemůže být vyšší vzhledem k tomu, že v době rozhodování soudem není jisté, zda a po jakou dobu budou zásahy do práv žalobce trvat (prostředky k nápravě poskytuje i stavební zákon). Újmu tak nelze pokládat za definitivní.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalovaný v celém jeho rozsahu dovoláním, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 o. s. ř. tím, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného práva, které dosud v rozhodovací praxi dovolacího soudu nebyly řešeny, a sice zda realizování stavby úmyslně bez potřebného veřejnoprávního oprávnění a porušení zákazu pokračování ve stavbě uloženého soudem či stavebním úřadem představuje samo o sobě porušení důležité právní povinnosti ve smyslu § 2971 o. z., zda nárok na náhradu nemajetkové újmy za porušení důležité právní povinnosti podle § 2971 o. z. vzniká jen tehdy, byla-li porušena povinnost, chránící konkrétní právo žalobce, zda je předpokladem nároku na náhradu nemajetkové újmy podle § 2971 o. z. objektivizace této nemajetkové újmy a zda realizováním stavby úmyslně bez potřebného veřejnoprávního oprávnění může dojít k zásahu do práva na soukromí, pokud stavebník fakticky dodržuje konkrétní dílčí pravidla stavebního práva. Žalovaný vyjádřil názor, že kritéria pro stanovení výše náhrady nemajetkové újmy podle § 2971 o. z. nebyla dosud dovolacím soudem vymezena, odvolací soud se pak ve svém rozhodnutí odchýlil i od již existující judikatorní praxe dovolacího soudu ve věci náhrad nemajetkové újmy, např. od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018. Žalovaný konstatoval, že ustanovení § 2971 o. z. je tzv. nesamostatnou skutkovou podstatou, která pro svou aplikaci vyžaduje naplnění některé zvláštní skutkové podstaty náhrady újmy (např. § 2910 o. z.) a porušení důležité právní povinnosti, určené k ochraně konkrétního práva, do kterého bylo porušením této povinnosti zasaženo (musí být splněn tzv. nexus protiprávnosti). Povinnost stavět jen na základě stavebního povolení není stanovena k ochraně konkrétních práv individuálních osob, proto nemá povahu ochranné normy. Tu mají až konkrétní pravidla výstavby (např. pravidla o zachování odstupu mezi stavbami). Současně dovolatel zpochybňuje, že povinnost stavět na základě veřejnoprávního oprávnění je důležitou právní povinností podle § 2971 o. z. Spatřují-li soudy obou stupňů nemajetkovou újmu žalobce v pocitu frustrace a bezmoci z neefektivity postupu orgánů veřejné moci nebo vůbec neefektivity právní úpravy jako takové, přehlížejí, že účelem pravidel upravujících výstavbu není ochrana vůči negativním účinkům řízení před orgány veřejné moci. Způsobenou újmu je třeba vždy objektivizovat, nepostačuje, že ji žalobce podle svého tvrzení subjektivně vnímá jako osobní neštěstí. Újmu lze pokládat za přesahující míru běžného životního rizika, lze-li uzavřít, že jako skutečné osobní neštěstí by byla vnímána z hlediska člověka průměrných vlastností. Odvolací soud žalobcem tvrzenou újmu z tohoto pohledu neposuzoval. Odvolací soud také neodůvodnil výši peněžité satisfakce. Opomenul zohlednit judikaturou stanovená

kritéria, a naopak nesprávně zohlednil majetkové poměry žalovaného. Rozhodnutí je navíc v této části nepřezkoumatelné, protože souhrnně přiznává částku 500 000 a neřeší, kolik připadá na jednotlivé nároky. Žalovaný proto navrhl, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu v celém rozsahu a rozsudek soudu prvního stupně vyjma zamítavého výroku, a aby věc vrátil obvodnímu soudu k dalšímu řízení.

4. Žalobce ve vyjádření k dovolání, které pokládá za formalistické a teoretizující, vyjádřil přesvědčení, že odvolací soud se nedopustil pochybení při výkladu příslušných ustanovení občanského zákoníku. Z rozsudků obou stupňů vyplývá, že porušení důležité právní povinnosti žalovaným spatřují ve zbudování stavby nejen bez stavebního povolení, ale dokonce přes zákaz stavebního úřadu i soudu. Povinnost stavebníka zřídit stavbu teprve na základě rozhodnutí vydaného stavebním úřadem po řádném stavebním řízení chrání mimo jiné i práva vlastníků sousedních nemovitostí. Žalovaný pomíjí, že soudy kromě § 2971 o. z. odkázaly i na § 6 odst. 2 o. z., podle něhož nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu, na § 8 o. z., podle něhož zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany, jakož i na zásadu ochrany před neoprávněnými zásahy do soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Závěr odvolacího soudu, že stavba žalovaného znemožnila výhled z oken obytných místností domu žalobce, brání přístupu slunečního svitu a umístěním oken tvoří nepřijatelný zásah do soukromí žalobce, vyplývá z provedeného dokazování. Tvzení žalovaného, že snad stavba (ač formálně nepovolená) je v souladu se stavebními předpisy, je absurdní, neboť její parametry nebyly předmětem posouzení stavebním úřadem a žalobce neměl možnost se k ní nijak vyjádřit. Stavební řízení bylo vedeno a studie oslunění se týkaly projektů, které nebyly žalovaným realizovány, k nim se také žalobce vyjadřoval. I kdyby však ohledně stavby někdy v budoucnu proběhlo dodatečné stavební řízení, nebyla by tím vyloučena aplikace § 2971 ani § 2956 s přihlídnutím k § 2910 o. z. Žalobce navrhl odmítnutí, případně zamítnutí dovolání.

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř. a je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení otázky právního posouzení podmínek vzniku a výše nároku vlastníka nemovité věci na náhradu nemajetkové újmy, způsobené mu zřízením stavby na sousedním pozemku bez veřejnoprávního oprávnění a v rozporu se soudním rozhodnutím, která za daných skutkových okolností nebyla dosud dovolacím soudem řešena. Dovolání není důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

6. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

7. Podle § 81 odst. 1 o. z. je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Podle odst. 2

téhož ustanovení ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

Podle § 86 o. z. nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ve stejném rozsahu jsou chráněny i soukromé písemnosti osobní povahy.

Podle § 2900 o. z. vyžadují-li to okolnosti případu nebo soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo na vlastnictví jiného.

Podle § 2910 o. z. škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

Podle § 2894 odst. 2 o. z. nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.

Podle § 2956 o. z. vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu, chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.

Podle § 2971 o. z. odůvodňují-li to zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil újmu protiprávním činem, zejména porušil-li z hrubé nedbalosti důležitou právní povinnost, anebo způsobil-li újmu úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné pohnutky zvlášť zavrženíhodné, nahradí škůdce též nemajetkovou újmu každému, kdo způsobenou újmu důvodně pociťuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit.

8. Ustanovení § 2910 o. z. ukládá každému, kdo zaviněně porušil zákonnou povinnost, nahradit poškozenému, co tím způsobil. Jde-li o zásah do absolutního práva poškozeného, je škůdce odpovědný za způsobenou újmu i v případě, že porušená zákonná povinnost neslouží k ochraně porušeného práva (věta první citovaného ustanovení). Zasáhne-li však škůdce do jiného než absolutního práva poškozeného, odpovídá za takto vzniklou újmu jen tehdy, porušil-li zákonnou povinnost stanovenou k ochraně porušeného „jiného“ práva (shodně viz např. Pašek, M. in Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol. Občanský zákoník. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, str. 3025). Takový výklad reflektuje rozdíl mezi významem práv absolutních a práv „jiných“ a rovněž odpovídá záměru zákonodárce, když podle důvodové zprávy k zákonu 89/2012 Sb. „Návrh vychází z rozlišení případů, kdy je porušením zákonné povinnosti zasaženo absolutní právo a kdy je zasaženo právo jiné. Toto oddělení se zdůvodňuje povahou dotčených práv: absolutní právo, ať již osobní nebo majetkové,

působí vůči každému, zatímco relativní právo působí jen mezi stranami.“ (viz Eliáš, K. a kol. Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou zprávou a rejstříkem. Nakladatelství Sagit, a. s., 2012, str. 1029). Opačný výklad by byl v rozporu s výslovným zněním zákona, jeho zjevným smyslem i jasným úmyslem zákonodárce plynoucím z citované důvodové zprávy, a tudíž v rozporu s ustanovením § 2 odst. 2 o. z. Nemajetková újma na absolutních právech, způsobená porušením jakékoli zákonné povinnosti podle § 2910 věty první o. z., stejně jako nemajetková újma způsobená na jiných než absolutních právech porušením povinnosti stanovené na jejich ochranu se nahrazuje pouze v těch případech, stanoví-li to výslovně zákon nebo je-li to mezi stranami sjednáno (§ 2894 odst. 2 o. z.). Náhradu škody a nemajetkové újmy na přirozených právech vyjmenovaných demonstrativně v § 81 o. z. včetně vytrpěných duševních útrap upravuje § 2956 o. z.

9. Nepřichází-li v úvahu podle jiných zvláštních zákonných ustanovení náhrada nemajetkové újmy na jiných než přirozených osobnostních právech, zakládá poškozenému právo na její náhradu § 2971 o. z. za splnění tam uvedených podmínek, avšak především při splnění předpokladů § 2910 věty druhé o. z. Ze samotného znění § 2971 o. z. nelze dovodit, že by poškozený měl mít právo na náhradu způsobené újmy jen tehdy, došlo-li k ní v důsledku porušení právní povinnosti stanovené k ochraně práva, na němž byla újma způsobena, tento předpoklad však vyplývá z § 2910 věty druhé o. z. Ustanovení § 2971 o. z. patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, tj. k normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem, a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Jde-li o újmu primární oběti, musí přiznání náhrady nemajetkové újmy odůvodňovat zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil újmu protiprávním činem, přičemž citované ustanovení demonstrativně uvádí jen dva příklady (viz formulaci „zejména“), a to porušení důležité právní povinnosti z hrubé nedbalosti nebo způsobení újmy úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné zvlášť zavrženíhodné pohnutky (výklad pojmů „důležitá právní povinnost“ či „jiná zvlášť zavrženíhodná pohnutka“ bude vždy v každém jednotlivém případě záviset na konkrétních skutkových okolnostech věci). Není tedy vyloučeno, aby zvláštní okolnosti spočívaly i v jiných, v citovaném ustanovení demonstrativně nevyjmenovaných, skutkových okolnostech konkrétní věci. Současně musí být újma poškozeným pocítována jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit. Zákon tedy vyžaduje určitou kvalifikovanou intenzitu újmy a její definitivnost ve smyslu nemožnosti jiného způsobu reparace či nápravy. Objektivizace nemajetkové újmy je vždy vzhledem k její povaze a neměřitelnosti obtížná, proto bude zpravidla možné využít obdobná kritéria, která jsou judikaturou definována pro zjišťování zásahů do osobnostních práv a jejich intenzity, tedy bude namísto vážit, zda každá průměrná fyzická osoba ve srovnatelném postavení jako poškozený by za daných okolností pocítovala způsobenou újmu obdobným způsobem (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2015, sp. zn. 30 Cdo 965/2015, publikovaný pod C 15003 v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, dále jen „Soubor“). Je třeba brát v úvahu především intenzitu, povahu a způsob neoprávněného zásahu, jakož i charakter a rozsah zasažené hodnoty (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2006, sp. zn. 30 Cdo 2919/2006, Soubor, C 4692). Zohledněny mají být i okolnosti na straně

škůdce a poškozeného (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2000, sp. zn. 30 Cdo 427/2000). Při úvaze o výši náhrady nemajetkové újmy bude zpravidla namístež zkoumat, do kterého práva poškozeného bylo protiprávním jednáním škůdce zasaženo, jak se zásah projevuje, jak je intenzivní a závažný, jakým způsobem ovlivňuje život poškozeného, zda je trvalého nebo přechodného charakteru, případně po jak dlouhou dobu zásah trval. Byť je nutno vycházet z primárně satisfakční funkce peněžního zadostiučinění, poměry a pohnutky škůdce mají být též do určité míry vzaty v úvahu. Dovolací soud pak může úvahu odvolacího soudu o tom, jaká je odpovídající výše přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, přezkoumat pouze v případě její zjevné nepřiměřenosti (k aplikaci právních norem s relativně neurčitou hypotézou srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2009, sp. zn. 22 Cdo 1618/2007, nebo ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. 21 Cdo 4059/2007).

10. V daném případě odvolací soud shodně s obvodním soudem uzavřel, že žalovaný svým úmyslným konáním (stavbou bez stavebního povolení a nerespektováním rozhodnutí stavebního úřadu a soudu) porušil důležitou právní povinnost realizovat stavbu jen na základě stavebního povolení a respektovat správní a soudní rozhodnutí, čímž u žalobce vyvolal dlouhodobý stres a pocity frustrace a osobního neštěstí, a proto odpovídá za nemajetkovou újmu, která tím žalobci vznikla (§ 2910, § 2971 o. z.); odpovídajícím zadostiučiněním shledal částku 300 000 Kč.

11. Dovolací soud vychází ze skutkových zjištění odvolacího soudu (skutkové závěry dovolacímu přezkumu podle § 241a odst. 1 o. s. ř. nepodléhají), že žalovaný realizoval stavbu v sousedství domu žalobce nejen bez stavebního povolení, ale dokonce navzdory výslovnému zákazu stavebního úřadu i soudu (v době rozhodování odvolacího soudu nebylo pravomocně rozhodnuto o dodatečném povolení stavby ani o jejím odstranění). Tím žalovaný i podle dovolacího soudu osvědčil mimořádnou míru arogance a pohrdání základními pravidly právního státu, jež vyžadují respektování zákona a pravomocných (vykonatelných) rozhodnutí příslušných správních orgánů a soudů.

12. Realizace stavby bez stavebního povolení je porušením § 108 odst. 1 a § 118 odst. 1 věty první zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“) a žalovaný jím zasáhl do práva žalobce, aby na sousedním pozemku nebyla prováděna žádná stavba bez toho, že by mohl své námitky proti stavbě uplatnit v řádném stavebním řízení podle § 114 odst. 1 a 3 stavebního zákona. Nerespektování rozhodnutí stavebního úřadu a soudu (výslovně zakazujících realizovat stavbu) je dalším zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva (§ 73 a § 74 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a § 76d a § 76e odst. 1 o. s. ř.). Shora uvedená ustanovení stavebního zákona zakotvují povinnost stavebníka provádět stavbu v souladu s povolením vydaným podle tohoto zákona a po posouzení námitek všech účastníků stavebního řízení totiž slouží nejen k ochraně veřejných zájmů, ale také k ochraně soukromých práv a zájmů vlastníků nemovitých věcí dotčených stavbou, konkrétně k tomu, aby tito vlastníci nebyli (pokud jde o realizaci stavby a její účinky) vystaveni libovůli stavebníka a neoprávněným zásahům do jejich soukromých práv. K vypořádání námitek ve stavebním řízení Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, sp. zn. 6 As 171/2019, uzavřel, že „občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, nejprve stavební úřad posoudí z hlediska veřejného

práva (tj. na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem), a pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námitky úsudek z hlediska soukromého práva, a to analogicky podle § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Pokud hrozí, že budou v důsledku umístění stavby vnikat na pozemek jiného vlastníka tzv. nepřímé imise v míře nepřiměřené místním poměrům, které budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku, neměl by stavební úřad stavbu do území vůbec vpustit nebo by měl ke snížení těchto negativních dopadů stanovit omezující podmínky.“ Lze dodat, že tím méně by měl stavební úřad připustit vznik stavby, hrozící imisemi přímými ve smyslu § 1013 odst. 1 věty druhé o. z., které jsou zákonem zakázány bez ohledu na míru takových vlivů a stupeň obtěžování souseda.

č. 60

13. Dovolací soud se proto neztotožňuje s námitkou dovolatele, podle níž by k ochraně práv účastníků stavebního řízení sloužily jen jednotlivé dílčí povinnosti dodržet konkrétní normy a limity veřejného práva, zatímco zcela základní povinnost realizovat stavbu až po vypořádání případných námitek všech účastníků v řádně vedeném stavebním řízení by ve vztahu k nim byla bez významu (a byl by jí chráněn jen veřejný pořádek). Žalovaný je proto povinen podle § 2910 věty druhé o. z. nahradit to, co porušením stavebního zákona a pravomocných rozhodnutí stavebního úřadu a soudu žalobci způsobil.

14. Dovolací soud dále sdílí názor soudů obou stupňů, že porušení povinnosti stavět ve smyslu stavebního zákona jen na základě stavebního povolení, jakož i vědomé ignorování rozhodnutí stavebního úřadu a soudu zakazujících realizaci stavby, je úmyslným porušením důležité právní povinnosti ve smyslu § 2971 o. z., a to bez ohledu na to, zda předmětná stavba splňuje předpisy veřejného práva či nikoli a bez ohledu na to, zda v budoucnu bude rozhodnuto o jejím odstranění nebo o jejím dodatečném povolení, neboť žalovaný svým nezákonným jednáním žalobce, ostatní účastníky stavebního řízení i správní orgán zbavil možnosti předem vyřešit možné budoucí problémy a posoudit vliv plánované stavby na její okolí. Nastolil nežádoucí situaci, kdy žalobce účinky stavby musí snášet, ať jsou jakékoli. V této souvislosti lze odkázat na usnesení ze dne 31. 5. 2010, sp. zn. IV. ÚS 121/10, v němž Ústavní soud k ústavní stížnosti žalované (v řízení o ochranu vlastnického práva žalobce proti žalované, jež zřídila stavbu bez stavebního povolení, které získala až následně) konstatoval, že „Stavební řízení nelze vnímat jako samoučelný proces, který je jen nezbytnou formální podmínkou pro realizaci stavby. Za předpokladu, že by stěžovatelka postupovala v souladu se zákonem, nemohla by předmětná situace nastat, neboť všechny námitky vznesené vedlejšími účastníky, by byly projednány a vypořádány ještě před zahájením stavby samotné. V tom, mimo jiné, také spočívá podstata stavebního řízení. Nejde jen o zhodnocení zamýšlené stavby ze stavebně technického hlediska. Jedním z účelů stavebního řízení je též posouzení otázky, zda realizaci stavby nedojde k zásadnímu omezení vlastnického práva třetích osob, které musí mít možnost se k věci vyjádřit, neboť některé aspekty vzájemného soužití si stavebník, i při své dobré vůli, nemusí mnohdy uvědomovat. Uvádí-li stěžovatelka, že jí bylo nakonec dodatečně stavební povolení vydáno, ničeho to nemění na situaci, že realizaci nástavby došlo ke zcela bezprecedentnímu zásahu do vlastnického práva třetí osoby. Navíc, jak vyplývá z rozsudku krajského soudu, došlo posléze k povolení obnovy stavebního řízení,

kteří nebylo do skončení jednání před odvolacím soudem ukončeno. V souvislosti s výše uvedeným Ústavní soud konstatuje, že vydávání dodatečného stavebního povolení je nástrojem výjimečným. Stavební úřad mohl a měl, již při provádění stavby, využít takové instrumentarium, kterým by dokončení stavby zamezil. V obecné rovině nelze akceptovat praxi některých stavebníků, kteří obcházejí zákon tím, že nejprve realizují stavbu samotnou, a to i s vědomím, že jim bude udělena ze strany stavebního úřadu finanční sankce (kterou si již rozpočtují v nákladech stavby) a teprve poté se její existenci snaží uvést do souladu se zákonem.“

15. Dovolací soud nepochybuje, že několik let trvající marné snahy žalobce dobrat se ochrany svých práv zákonnou cestou ve stavebním řízení i před soudem, jež ztroskotávají kvůli nezákonnému jednání žalovaného, způsobily žalobci nemajetkovou újmu představovanou pocitem bezmoci a osobního neštěstí (§ 2971 o. z.), neboť danou situaci by vnímal obdobným způsobem každý průměrný člověk, jenž při svém konání právo respektuje a svá práva zákonným způsobem brání. K námitce žalovaného je třeba uvést, že frustraci a pocitu bezmoci u žalobce nevyvolala nečinnost státních orgánů, na které se ve snaze o hájení svých práv obracel cestami práva (jak se snaží dovodit dovolatel), ale vědomí, že tyto zákonné postupy nejsou účinné proto, že žalovaný svévolně rozhodnutí státních orgánů nerespektuje. Protože zásah do práv žalobce, jemuž žalobce dlouhou dobu (i v době rozhodování odvolacího soudu) byl vystaven, není jiným způsobem odčinitelný, je žalovaný povinen nahradit žalobci i nemajetkovou újmu, kterou mu svým protiprávním jednáním způsobil. Námitky žalovaného, že v této věci nebyly splněny podmínky § 2971 o. z. pro přiznání náhrady nemajetkové újmy žalobci za stres a pocitu frustrace vzniklé jednáním žalovaného při stavbě domu bez stavebního povolení, tedy nejsou důvodné, neboť odvolací soud ustanovení § 2910 a § 2971 o. z. vložil v souladu se shora nastíněnými výkladovými východisky.

16. Výši zadostiučinění za tuto nemajetkovou újmu odvolací soud odůvodnil dostatečně srozumitelně a s využitím kritérií naznačených ve shora citovaných rozhodnutích dovolacího soudu. Při absenci ustálené judikatury stanoví výši náhrad v obdobných případech vyšel zejména z konkrétních okolností věci, hodnotil intenzitu prožívání marných snah o prosazení práv žalobce ve stavebním řízení, skutečnost, že žalovaný stavbu realizoval dokonce proti přímému zákazu pokračování ve výstavbě, okolnost, že negativní účinky jednání žalovaného měly dopad i do rodinného života žalobce, ale přihlédl i k tomu, že žalovaný se v průběhu stavebního a soudního řízení snažil vlastnické právo k pozemku (a stavbě) převést na právnickou osobu, jež se dále pokusila o totéž. Stanovená náhrada odráží také skutečnost, že nemajetková újma realizací stavby bez stavebního povolení a v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu a předběžným opatřením soudu vznikala po celou dobu stavebních prací a byla dovršena faktickým dokončením stavby.

17. Odvolací soud dále vzal za prokázané, že budova, kterou žalovaný bez stavebního povolení vystavěl, v porovnání s předchozím stavem významně více brání oslunění domu žalobce, z oken domu žalobce již nelze spatřit zahradní zeleň, ale zeď domu žalovaného, z jehož oken se naopak nabízí pohledy do žalobcova soukromí, stejně jako z terasy umístěné na střeše domu žalovaného. Tím podle odvolacího soudu žalovaný zasáhl

do absolutního přirozeného práva žalobce na soukromí (§ 81, § 2910 o. z.), za což mu podle § 2910 věty první a § 2956 o. z. přísluší právo na náhradu nemajetkové újmy ve výši 200 000 Kč, a to bez ohledu na to, zda bude dodatečně vydáno stavební povolení a zda je stavba v souladu s technickými normami.

18. Negativní účinky stavby mohou zasahovat do výkonu vlastnického práva k nemovitým věcem v jejich sousedství (§ 1013 o. z. - tzv. imise), proti nimž se lze bránit vlastnickou žalobou s odkazem na § 1042 o. z., a současně mohou za určitých podmínek představovat i zásah do přirozených práv vlastníků sousedících nemovitých věcí, tedy do jejich práva na soukromí a práva na příznivé životní prostředí ve smyslu § 81 o. z., za který lze požadovat přiměřené zadostiučinění podle § 2910 a § 2956 o. z. Jde totiž o zásahy do absolutních práv jak majetkových, tak i nemajetkových, k jejichž ochraně slouží různá zákonná ustanovení a různé typy žalob.

19. Za situace, kdy občanskoprávní námitky proti stavbě nebyly vyřešeny ve stavebním řízení a stavba přesto existuje, má vlastník sousedního pozemku (dále též jen „dotčený vlastník“) právo domáhat se ochrany svého vlastnického práva cestou žaloby proti imisím s požadavkem, aby se rušitel dalších imisí zdržel. Vedle toho se může domáhat ochrany svých osobnostních práv podle § 2910 a § 2956 o. z. žalobou na zaplacení peněžitého zadostiučinění, jestliže negativní působení stavby je tak intenzivní, že s ohledem na konkrétní okolnosti případu již přináší dotčené osobě tzv. duševní útrapy ve smyslu § 2956 části věty za středníkem o. z. Pouhá neshoda sousedů ohledně kolize vlastnických práv a způsobu jejího řešení tento pojem zpravidla nenaplnuje. Skutečnost, že je veden případný soudní spor o zdržení se imisí, sice sama o sobě nemusí vždy znamenat, že existencí stavby je zasaženo také do osobnostního práva dotčeného vlastníka, neboť takto obecně pojatý názor by vedl k absurdnímu a v praxi neudržitelnému závěru, že každý, kdo brání či prosazuje svá práva a z jakýchkoliv důvodů neuspěl v soudním sporu, automaticky působí úspěšně protistraně nemajetkovou újmu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2021, sp. zn. 25 Cdo 8/2020), ale podle konkrétních okolností věci závěr o zásahu do osobnostních práv odůvodňovat může.

20. V daném případě sice sousedský soudní spor mezi účastníky nebyl dosud veden, avšak jsou tu jiné skutečnosti, které podle dovolacího soudu závěr o existenci neoprávněného zásahu do osobnostních práv žalobce odůvodňují. Jestliže totiž stavba zhotovená žalovaným bez stavebního povolení a dokonce v rozporu se zákazem stavebního úřadu i soudu ve srovnání s dobou před jejím zhotovením významně více stíní žalobcův pozemek a dům, brání-li výhledu z žalobcova domu do zeleně a narušuje-li její užívání soukromí žalobce (skutkové závěry dovolacímu přezkumu nepodléhají), pak je správný závěr dovolacího soudu, že žalovaný souhrnem těchto okolností neoprávněně zasahuje do absolutních přirozených práv žalobce na soukromí a příznivé životní prostředí ve smyslu § 81 o. z. způsobem, jež by již každý v jeho postavení vnímal úkorně, a to právě vzhledem ke svévolnému postupu žalovaného, který nerespektuje stavební předpisy ani rozhodnutí soudu, proto je podle § 2910 věty první o. z. povinen žalobci nahradit tím způsobené duševní útrapy (§ 2956 o. z.).

21. Odvolací soud postupoval správně i v tom, že vyšel ze skutkového stavu, který zde byl v době jeho rozhodování, a zadostiučinění stanovil s přihlédnutím ke skutečnosti, že se žalobce aktivně snažil vznik nežádoucí situace odvrátit zákonným postupem

ve stavebním řízení i v soudním řízení, jejichž výsledky žalovaný nerespektoval. Současně vzal v úvahu i okolnost, že žalobci zůstávají zachovány možnosti obrany jeho práv v dodatečném stavebním řízení a v řízení o odstranění stavby. Náhrada nemajetkové újmy za zásah do přirozených práv žalobce ve výši 200 000 Kč tak vzhledem k daným skutkovým okolnostem není náhradou zjevně nepřiměřenou, neodůvodněnou ani vybočující z úrovně náhrad přiznávaných za jiné zásahy do nemajetkových práv, dovolací soud proto neshledal důvod pro její korekci. Výše náhrady za zásah do osobnostních práv tak i v těchto případech byla stanovena s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem dané věci, především k intenzitě zásahu, při respektování kritérií vymezených ve shora citovaných rozsudcích Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2006, sp. zn. 30 Cdo 2919/2006, a ze dne 29. 6. 2000, sp. zn. 30 Cdo 427/2000.

22. Dovolací soud proto dovolání žalovaného proti výroku i a měnící části výroku II rozsudku odvolacího soudu ve věci samé ze všech shora uvedených důvodů jako nedůvodné zamítl podle § 243d písm. a) o. s. ř.

23. K podání dovolání proti části výroku II napadeného rozsudku, kterou odvolací soud částečně potvrdil zamítavý výrok II rozsudku soudu prvního stupně, není žalovaný subjektivně legitimován, neboť se v daném rozsahu jedná o rozhodnutí v jeho prospěch a nevznikla mu ani jiná újma, kterou by bylo možné odčinit změnou či zrušením rozhodnutí odvolacího soudu (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1363/96, uveřejněné v časopisu Soudní judikatura č. 3, ročník 1998, pod č. 28, či ze dne 1. 2. 2001, sp. zn. 29 Cdo 2357/2000).

24. Žalovaný napadl dovoláním výslovně též výroky rozsudku odvolacího soudu o nákladech řízení. Protože podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. není dovolání přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení, odmítl dovolací soud dovolání žalovaného proti nákladovým výrokům rozsudku odvolacího soudu jako nepřípustné podle § 243c odst. 1 o. s. ř.

č. 61

č. 61

Právní úprava omezení odpovědnosti poskytovatele služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytnutých uživatelem (služby veřejného datového úložiště) podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti se neprosadí při posouzení takových soukromých závazků z deliktu nekalé soutěže, jež nevyplývají z odpovědnosti tohoto poskytovatele za obsah informace uložené na žádost uživatele (resp. za zásah do soukromého práva k nehmotnému předmětu dotčenému touto informací), i kdyby tyto závazky s poskytováním (se způsobem poskytování) této služby hospodářsky souvisely.

Vypláčí-li poskytovatel této služby provozované v podobě, jež umožňuje uživatelům prostřednictvím jimi ukládaných informací v soutěžně významném rozsahu ohrožovat či porušovat práva duševního vlastnictví, těmto uživatelům odměnu, jejíž výše je závislá na počtu či rozsahu stahování jimi uložených datových souborů jinými uživateli, aniž by přiměřeným způsobem ověřil, zda tato odměna není placena v souvislosti

s ohrožováním či porušováním práva duševního vlastnictví, dopouští se zásadně nekalé soutěže podle § 2976 odst. 1 o. z.

Provozování této služby s využitím elektronického vyhledavače uložených informací nepředstavuje jednání v nekalé soutěži pouze proto, že součástí výsledků vyhledávání může být datový soubor, jehož obsah ohrožuje či porušuje právo duševního vlastnictví, pokud poskytovatel této služby (aktivně) neovlivňuje výsledky vyhledávání nad rámec samotného automatického procesu ani s nimi jinak nenakládá takovým soutěžně významným způsobem, že by tím vstupoval na trh zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví.

Nekalá soutěž, Informační systémy

§ 2976 odst. 1 o. z., § 5 odst. 1 zákona č. 480/2004 Sb.

č. 61

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 2793/2020, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.2793.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobce zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 2020, sp. zn. 3 Cmo 28/2019, s výjimkou části, v níž byl opraven rozsudek soudu prvního stupně, a věc v tomto rozsahu vrátil Vrchnímu soudu v Praze k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 7. 2018, č. j. 15 Cm 10/2014-1274,

- uložil povinnost žalované 1) zdržet se poskytnutí odměny ve formě peněz nebo ve formě kreditů směnitelných za peníze nebo použitelných k čerpání služeb na internetových stránkách dostupných z adresy www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com uživateli těchto stránek za stahování jím nahraných souborů třetí osobou, pokud tento uživatel nemá souhlas ke zpřístupnění těchto souborů veřejnosti prostřednictvím internetových stránek www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com (výrok I),

- uložil povinnost žalované 2) zdržet se poskytnutí odměny ve formě peněz nebo ve formě kreditů směnitelných za peníze nebo použitelných k čerpání služeb na internetových stránkách uživateli internetových stránek www.hellspy.cz, www.hellspy.com, www.hellspy.sk a www.stiahnito.sk za stahování jím nahraných souborů třetí osobou, pokud tento uživatel nemá souhlas ke zpřístupnění těchto souborů veřejnosti prostřednictvím internetových stránek <http://www.hellspy.cz>, www.hellspy.com, www.hellspy.sk a www.stiahnito.sk (výrok II),

- zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované 1) odstranit z internetových stránek dostupných z adresy www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com nabídku služby vyhledávání a odkaz na vyhledávač umístěný na stránkách www.hellspy.cz, který umožňuje uživatelům stránek dostupných z adresy www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com vyhledávat podle zadaného kritéria v digitálních souborech uložených na serveru těchto stránek (výrok III),

- zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované 2) odstranit z internetových stránek dostupných z adresy www.stiahnito.sk nabídku služby vyhledávání a odkaz na vyhledávač umístěný na stránkách www.hellspy.cz a odstranit z internetových stránek dostupných z adresy www.hellspy.cz, www.hellspy.com a www.hellspy.sk vyhledávač, který umožňuje uživatelům těchto stránek vyhledávat podle zadaného kritéria v digitálních souborech uložených na serveru těchto stránek nebo na serveru <http://www.hellshare.cz>, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk, www.hellshare.com nebo www.stiahnito.sk (výrok IV),

- zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované 1) upravit své smluvní podmínky s uživateli, tj. doplnit do smluvních podmínek s uživateli internetových stránek dostupných z adresy www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com tuto větu: „Podmínkou pro vznik nároku a poskytnutí odměny uživatelům těchto stránek ve formě peněz nebo ve formě kreditů směnitelných za peníze nebo použitelných k čerpání služeb na těchto internetových stránkách, která je závislá na počtu stažení nahraných souborů, je prokázání oprávnění uživatele ke zpřístupňování obsahu takových souborů veřejnosti prostřednictvím internetových stránek www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com předložením licenční smlouvy případně prokázáním vlastních práv k sdělování souborů veřejnosti“ (výrok V),

- zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované 2) upravit své smluvní podmínky s uživateli, tj. doplnit do smluvních podmínek s uživateli internetových stránek dostupných z adresy www.hellspy.cz, www.hellspy.com, www.hellspy.sk a www.stiahnito.sk následující větu: „Podmínkou pro vznik nároku a poskytnutí odměny uživatelům těchto stránek ve formě peněz nebo ve formě kreditů směnitelných za peníze nebo použitelných k čerpání služeb na těchto internetových stránkách, která je závislá na počtu stažení nahraných souborů, je prokázání oprávnění uživatele ke zpřístupňování obsahu takových souborů veřejnosti prostřednictvím internetových stránek www.hellspy.cz, www.hellspy.com, www.hellspy.sk a www.stiahnito.sk, a to předložením licenční smlouvy případně prokázáním vlastních práv ke sdělování souborů veřejnosti“ (výrok VI),

- zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované 1) na své náklady uveřejnit tento rozsudek v rozsahu: záhlaví, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku na domovské stránce internetových stránek dostupných z adresy

www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com (výrok VII),

- zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované 2) na své náklady uveřejnit tento rozsudek v rozsahu: záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku na domovské stránce internetových stránek dostupných z adresy www.hellspy.cz., www.hellspy.com, www.hellspy.sk a na domovské stránce internetových stránek dostupných z adresy www.stiahnito.sk (výrok VIII),

- zamítl žalobu o uložení solidární povinnosti žalovaným 1) a 2) na své náklady uveřejnit tento rozsudek v rozsahu: záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku na internetových stránkách <http://technet.idnes.cz>, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku, a dále v deníku Mladá fronta DNES písmem o velikosti nejméně 2 mm (výrok IX),

- zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovaným 1) a 2) uhradit žalobci společně a nerozdílně náklady na uveřejnění rozsudku v rozsahu záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku po dobu jednoho týdne v inzertní části internetového portálu Technet dostupného pod adresou <http://technet.idnes.cz> ve formátu „Wide Square 480x300px max. 45 kB“ nebo ve formátu „1/2 PageAd 300x600px max. 45 kB“ (dle výběru žalobce), a to ve skutečné výši těchto nákladů, nejvýše však ve výši 120 000 Kč plus DPH, a uhradit žalobci společně a nerozdílně náklady na uveřejnění rozsudku v rozsahu záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku v inzertní části celostátního deníku Mladá fronta DNES, v jednom z vydání ve dnech pondělí nebo úterý nebo středa nebo pátek, ve formátu inzerce na ¼ stránky na šířku (tzv. podval) nebo ve formátu ¼ strany na výšku (tzv. střední roh) dle výběru žalobce, a to ve skutečné výši těchto nákladů, nejvýše však ve výši Kč 185 000 +DPH, a dále zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované 1) uhradit žalobci náklady na uveřejnění rozsudku v rozsahu záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku na domovské stránce internetových stránek dostupných z adresy www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com, a o uložení povinnosti žalované 2) uhradit žalobci náklady na uveřejnění rozsudku v rozsahu záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku na domovské stránce internetových stránek dostupných z adresy www.hellspy.cz, www.hellspy.com www.hellspy.sk a na domovské stránce internetových stránek dostupných z adresy www.stiahnito.sk (výrok X)

- a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok XI).

2. Soud prvního stupně tak rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal ochrany před nekalosoutěžním jednáním žalovaných. To dle žalobce spočívá v provozování služby prostřednictvím shora uvedených webových stránek, jež umožňuje koncovým uživatelům nahrávání libovolných souborů, jejich vyhledávání a stahování. Ekonomickým smyslem a motivem fungování stránek jsou dle žalobce zisky žalovaných plynoucí z poplatků placených uživateli stránek za stahování dat, nikoliv za ukládání dat do úložiště, které je zdarma. Uživatelům je tak umožněno stáhnout kopie předmětů

chráněných právy duševního vlastnictví a dále i možnost výtěžku peněz pro ty uživatele, kteří na stránky umístí („uploadují“) soubory s chráněným obsahem. Žalované se dle žalobce snaží vyvolat dojem, že se jedná o veřejná datová úložiště, tj. že slouží koncovým uživatelům pouze jako volný prostor k uložení objemných dat, avšak ve skutečnosti fungují jako výtěžkový obchodní systém, kde žalované generují zisk z poplatků zaplacených uživateli za určitý objem dat a za stahování těchto dat. Protože výnosy žalovaných jsou závislé na návštěvnosti stránek, snaží se žalované podpořit uživatele nejen ve stahování, ale i v ukládání atraktivních souborů, které si stáhne co nejvíce jiných uživatelů. Finančním odměňováním činnosti „uploaderů“ žalované dle žalobce opustily pasivní pozici pouhého poskytovatele volného prostoru a svým obchodním modelem zajišťují dostatečnou nabídku atraktivního obsahu koncovým uživatelům na svých stránkách, a to nelegálně, bezplatně či pod tržní cenou k újmě soutěžitelů.

3. Vrchní soud v Praze k odvolání všech účastníků opravil dovoláním napadeným rozsudkem číslování posledního výroku rozsudku soudu prvního stupně, změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroci I a II tak, že žaloba se zamítá, ve výroci III až X rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů.

4. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, jež v odvolacím řízení nedoznala změn, podle kterých je žalobce osobou oprávněnou hájit zájmy soutěžitelů, tj. výrobců zvukových a hudebních zvukově obrazových záznamů, které sdružuje. Žalované provozují shora uvedené internetové stránky umožňující uživatelům nahrávat (tzv. *upload*) a stahovat (tzv. *download*) soubory s různým obsahem, mezi něž patří i soubory s hudebními nahrávkami tvořícími předměty duševního vlastnictví. Ke stažení jsou zde dostupné soubory tuzemských a zahraničních interpretů zastupovaných členskými společnostmi žalobce.

5. Služby poskytované na těchto stránkách jsou mezi sebou navzájem komplementárně propojené. V podmínkách užívání těchto služeb je mj. uvedeno, že uživateli je zakázáno jakkoliv zasahovat do autorských práv, jakož i do práv duševního vlastnictví. V případě zjištění porušování těchto práv mohou uživatelé toto zjištění nahlásit provozovateli služby.

6. Využívání služeb uživatelem je zpoplatněno podle ceníku poskytovatele. Uživatelům je nabízen rovněž „partnerský program“, díky němuž mohou uživatelé získat finanční prospěch z toho, že budou na server ukládat „zajímavé soubory“ prostřednictvím přidělování kreditů za stahování nahraného souboru, jež lze provozovateli služby rovněž odprodat, přičemž hodnota stažení 1 MB dat odpovídá 0,0071 Kč. Každý měsíc je takto uživatelům prostřednictvím předmětných webových stránek vyplacena přibližně částka 1 283 000 Kč. Uložené soubory lze vyhledávat prostřednictvím nabízeného vyhledávače souborů.

7. Po právní stránce dospěl odvolací soud k závěru, že mezi žalobcem a žalovanými je dán soutěžní vztah, tedy že jde o jednání mezi soutěžiteli, jelikož je objektivně dána soutěžní orientace jednání žalovaných na konkurenční cíle ve shodném výseku trhu s hudební produkcí. Jednání žalovaných však dle odvolacího soudu nepřekročilo podmínky omezení odpovědnosti žalovaných za nelegální obsah umístěný na jejich stránkách (tzv. „safe

harbour“) podle § 5 odst. 1 a § 6 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů (zákon o některých službách informační společnosti), jímž byla transponována směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. 6. 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu), jak byly tyto podmínky vyloženy v rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 6. 2017, ve věci C-610/15, Stichting Brein proti Ziggo BV, XS4ALL Internet BV. Navíc v řízení nebyla zjištěna vědomost žalovaných o nedovolenosti jednání některých uživatelů. Naopak po upozornění na porušování autorských práv žalované reagují a závadný obsah ze svých stránek odstraňují. Nebyla zjištěna ani jakákoli reklama a propagace stránek žalovaných a výslovné uvádění, že jejich cílem je zpřístupnit chráněné předměty uživatelům a tím uživatele podněcovat k pořízení rozmnoženin chráněných děl.

č. 61

8. Jednání žalovaných spočívající v poskytnutí odměny uživatelům, pokud uživatel nemá souhlas ke zpřístupnění souborů veřejnosti, nemůže být dle odvolacího soudu jednáním, které naplňuje podmínky generální klauzule nekalé soutěže podle § 2976 odst. 1 o. z. Samo poskytování odměny za užití služeb úložiště není obecně protiprávní, když slouží ke zvýšení zájmu o služby úložiště. Bez další specifikace ve formulaci žalobního nároku je není možné zakázat, jelikož nejde o nárok na odstranění závadného stavu, ale o požadavek směřující k omezení svobody podnikání žalovaných, tedy omezení jedné ze základních svobod. Takto formulovaný nárok neobstojí ani při poměrování se svobodou vlastnit majetek, když služby poskytované žalovanými nejsou tím, co práva k dílu omezuje. Tím je samo jednání některých uživatelů služeb žalovaných, kteří tato práva bez vědomí žalovaných na úložiště ukládají.

9. Dle názoru odvolacího soudu nepřekračuje podmínky omezení odpovědnosti žalovaných samo o sobě ani provozování vyhledavače obsahu, jenž je zcela běžnou funkcí řady internetových platforem a veřejných úložišť jako nástroj zpřehlednění obsahu, jehož zákaz by vedl k faktickému znefunkčnění úložišť pro uživatele, vyhledávající na úložišti logicky i obsah uložený jinými uživateli.

10. Požadavek žalobce na úpravu smluvních podmínek žalovaných je dle odvolacího soudu nejen fakticky neproveditelný, ale i výrazně překračuje zákonné povinnosti poskytovatele služby elektronických komunikací podle zákona o některých službách informační společnosti. Nelze tak žalovaným ukládat jiné povinnosti než ty, které jim tento zákon ukládá, pokud jde o jejich povinnosti jako poskytovatele služby elektronických komunikací. Povinnost navrhaná žalobcem by ve svém důsledku vedla k tomu, že by žalované nemohly žádné kredity a peníze za stahování obsahu poskytovat, což by opět bylo nepřipustným omezením jejich práva podnikat formou, kterou si zvolí a je v souladu se zákonem. Navíc by došlo k tomu, že dalším poskytováním odměn by žalované fakticky převzaly odpovědnost za své zákazníky, kteří porušují zákon, což by bylo v rozporu s omezením odpovědnosti poskytovatelů služeb podle zákona o některých službách informační společnosti.

11. Jelikož není podle odvolacího soudu jednání žalovaných protiprávní, nepřipadá v úvahu ani možnost uveřejnění rozsudku na náklady žalovaných, ani uložení povinnosti žalovaným uhradit žalobci náklady na uveřejnění rozsudku.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

12. Rozsudek odvolacího soudu napadl v celém rozsahu žalobce dovoláním, které považuje za přípustné podle § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), neboť v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena otázka podmínek odpovědnosti provozovatelů předmětné internetové služby za jednání v nekalé soutěži. Kromě toho má žalobce za to, že řešení této otázky je v rozporu se závěry rozhodovací praxe Soudního dvora vyjádřenými v jeho rozsudku ze dne 14. 6. 2017 ve věci C-610/15, Stichting Brein proti Ziggo BV, XS4ALL Internet BV.

13. Nesprávné právní posouzení věci spatřuje žalobce v tom, že odvolací soud nesprávně aplikoval ustanovení § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti, neboť toto ustanovení upravuje odpovědnost za obsah informací uložených na těchto internetových službách, tj. v tomto případě za porušení autorského práva. Předmětem žaloby však není odpovědnost žalovaných za porušování autorského práva sdílením chráněného obsahu, nýbrž odpovědnost za to, jakým způsobem žalované takového porušování využívají ve svůj soutěžní prospěch. Citované ustanovení je exkulpační normou vůči porušení autorských práv sdílením obsahu, nikoli vůči odpovědnosti za soutěžní parazitování na důsledcích takového porušování.

14. Kromě toho má žalobce za to, že žalované nesplnily podmínky omezení odpovědnosti podle uvedeného ustanovení, neboť poskytovatel služby musí zůstat zcela pasivní ve vztahu k ukládaným informacím. Žalovaným z množství opakovaně nahlašovaných souborů porušujících autorská práva musí být jasné, že toto porušování se prostřednictvím jejich služby děje masivně a dlouhodobě. Žalovaným tak nesvědčí omezení jejich odpovědnosti, neboť je na jejich straně dáno aktivní vědomí protiprávnosti činnosti uživatelů jejich služby ve smyslu citovaného ustanovení. Prostřednictvím funkce vyhledavače obsahu navíc dochází k indexaci souborů, jež je znakem zakládajícím odpovědnost poskytovatele služby, a je tak nerozhodné, že jde o prvek, bez něhož by došlo ke znefunkčnění služby. Odvolací soud dále pominul pobídky žalovaných k nahrávání „populárních souborů“, nabídku možnosti výdělků sdílením atraktivních souborů a propagaci nabídky zakoupení bonusů pro stahování souborů z předmětných úložišť. Právní posouzení věci v tomto směru považuje dovolatel za ryze formalistické v rozporu se závěry vyjádřenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2009, sp. zn. IV. ÚS 27/09.

15. Dle dovolatele odvolací soud rovněž nevzal v úvahu, že žalované se dopouštějí i deliktu zákazu těžení z nepoctivého nebo protiprávního činu či vyvolaného nebo kontrolovaného protiprávního stavu podle § 6 o. z., jenž může existovat v souběhu s deliktem nekalé soutěže.

16. Žalobce odvolacímu soudu vytýká též závěr o nemožnosti omezit právo na podnikání vykonávané prostřednictvím předmětné internetové služby, neboť každý soudní zákaz ve sporech z nekalé soutěže svojí podstatou omezuje soutěžitelovo podnikání. Odvolací soud však nijak dotčená základní práva nepoměřoval. Žalobce se nedomáhá zákazu jakéhokoli poskytování odměn, ale podmiňuje je ověřením oprávněnosti ke sdílení takového obsahu, za který má být odměna vyplácena, což žalobce považuje za přiměřené

vzhledem k vysoké stahovatelnosti nelegálního obsahu. Žalované se však nijak nezabývají tím, zda odměny nejsou vypláceny za sdílení takového obsahu. Takové jednání nelze ospravedlnit ani základním právem na svobodu podnikání. Obdobné platí dle žalobce i pro poskytovanou funkci vyhledávání.

17. Žalobce dále nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, podle kterého nárok na uložení povinnosti žalovaným doplnit do smluvních podmínek další povinnosti je neproveditelný a výrazně překračující zákonné povinnosti poskytovatele služby elektronických komunikací podle zákona o některých službách informační společnosti, neboť dle žalobce tento zákon žádné povinnosti neukládá a odměňování uživatelů služby nijak neupravuje.

18. Žalobce navrhl, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu změnil a žalobě vyhověl, popř. aby rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

19. Vedlejší účastnice II) se k dovolání žalobce vyjádřila tak, že považuje rozhodnutí odvolacího soudu za správné, neboť žalovaným svědčí podmínky omezení odpovědnosti za ukládané informace podle § 5 a 6 zákona o některých službách informační společnosti. Navrhla, aby dovolací soud dovolání žalobce odmítl či zamítl.

20. Ostatní účastníci či vedlejší účastníci řízení se k dovolání žalobce nevyjádřili.

III.

Přípustnost dovolání

21. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno v zákonné lhůtě a oprávněnou osobou, zastoupenou advokátem (§ 240 odst. 1 a § 241 odst. 1 o. s. ř.), posoudil, zda je dovolání přípustné.

22. Dovolací soud zároveň posoudil rozsah dovolání žalobce s přihlédnutím k celkovému obsahu dovolání (§ 41 odst. 2 o. s. ř.) a dovodil, že proti části rozsudku odvolacího soudu, ve které odvolací soud opravil rozsudek soudu prvního stupně (co do číslování výroků), dovolání ve skutečnosti nesměřuje, neboť ve vztahu k této části postrádá dovolání jakékoli odůvodnění.

23. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

24. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

25. Podle § 241a odst. 1 až 3 o. s. ř. dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (odst. 1). V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a)

a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh) [odst. 2]. Důvod dovolání se vymezí tak, že dovolatel uvede právní posouzení věci, které pokládá za nesprávné, a že vyloží, v čem spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení (odst. 3).

26. Dovolací soud shledává dovolání přípustným pro řešení dovolatelem vymezené otázky hmotného práva týkající se podmínek deliktu nekalé soutěže v souvislosti s provozováním služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytnutých uživatelem (resp. služby veřejně přístupného datového úložiště, tzv. „file sharing“, dále též jen „služba ukládání informací“), resp. deliktního závazku takto případně vzniklého, neboť se jedná o otázku, jež s důsledky vyplývajícími ze skutkových zjištění, jak byla učiněna v projednávané věci, nebyla v rozhodování dovolacího soudu dosud vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

27. Dovolání je důvodné, neboť rozhodnutí odvolacího soudu spočívá při vyřešení této otázky na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

28. Právní posouzení věci je činnost soudu spočívající v podřazení zjištěného skutkového stavu pod hypotézu (skutkovou podstatu) vyhledané právní normy, jež vede k učinění závěru, zda a komu soud právo či povinnost přiznává, či nikoliv.

29. Nesprávným právním posouzením věci je obecně omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav (skutková zjištění), tj. jestliže věc posoudil podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Aplikovaná právní úprava a její rozhodné znění

30. Podle § 2 písm. a) zákona o některých službách informační společnosti pro účely tohoto zákona se rozumí službou informační společnosti jakákoliv služba poskytovaná elektronickými prostředky na individuální žádost uživatele podanou elektronickými prostředky, poskytovaná zpravidla za úplatu; služba je poskytnuta elektronickými prostředky, pokud je odeslána prostřednictvím sítě elektronických komunikací a vyzvednuta uživatelem z elektronického zařízení pro ukládání dat.

31. Podle § 9 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti na poskytovatele služby, který poskytuje služby prostřednictvím podniku nebo organizační složky umístěné na území České republiky, se použijí ustanovení tohoto zákona a zvláštních právních předpisů upravujících podmínky zahájení a výkonu činnosti, která je předmětem poskytované služby, zejména právních předpisů upravujících vznik podnikatelského oprávnění, požadavky na odbornou způsobilost, požadavky na obsah a kvalitu poskytované služby a odpovědnost poskytovatele služby za porušení těchto povinností.

32. Ze skutkových zjištění odvolacího soudu (jež dovolacímu přezkumu nepodléhají, srov. § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 větu první o. s. ř.) plyne, že předmětná služba poskytovaná žalovanými je službou informační společnosti podle § 2 písm. a) zákona o některých službách informační společnosti, neboť je poskytována elektronicky na individuální žádost uživatele podanou elektronickými prostředky.

33. Žalované mají sídlo na území České republiky, přičemž v řízení nebyla učiněna žádná skutková zjištění o tom, že by žalované poskytovaly svoji službu prostřednictvím podniku nebo organizační složky umístěných mimo území České republiky (resp. že by byly mimo území České republiky usazeny). Proto se požadavky na obsah a kvalitu poskytované služby a podmínky odpovědnosti za porušení povinností s tím spojených (tj. včetně odpovědnosti soukromoprávní) posuzují ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti podle právních předpisů České republiky, aniž by bylo třeba (ve smyslu čl. 3 odst. 2 směrnice o elektronickém obchodu) zohledňovat úpravu tzv. koordinované oblasti [ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice o elektronickém obchodu, jež zahrnuje i oblast soukromého práva, resp. civilních deliktů, a to i v oblasti nekalé soutěže, jež není ve smyslu čl. 3 odst. 3 a přílohy této směrnice z tohoto principu vyňata] jiného členského státu tak, aby poskytovatel služby nebyl podřízen přísnějším požadavkům, než jsou ty, které stanoví hmotné právo použitelné v tomto jiném členském státě (srov. zejm. rozsudky Soudního dvora ze dne 25. 10. 2011, ve spojených věcech C-509/09 a C-161/10, eDate Advertising GmbH proti X, Olivier Martinez, Robert Martinez proti MGN Limited, a ze dne 15. 3. 2012, ve věci C-292/10, G proti Cornelius de Visser).

34. Podle § 3028 odst. 1 o. z. tímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti.

35. Podle § 2976 o. z. kdo se dostane v hospodářském styku do rozporu s dobrými mravy soutěže jednáním způsobitelným přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, dopustí se nekalé soutěže. Nekalá soutěž se zakazuje (odst. 1).

36. Podle § 2988 o. z. osoba, jejíž právo bylo nekalou soutěží ohroženo nebo porušeno, může proti rušiteli požadovat, aby se nekalé soutěže zdržel nebo aby odstranil závadný stav. Dále může požadovat přiměřené zadostiučinění, náhradu škody a vydání bezdůvodného obohacení.

37. Pro posouzení nároku na zdržení se nekalosoutěžního jednání (tzv. zápůrčího nároku) je z podstaty tohoto nároku, jenž má preventivní povahu, rozhodující právní úprava účinná (resp. na věc použitelná) v době rozhodnutí (odvolacího) soudu, neboť stejně jako nelze uložit povinnost zdržet se jednání, kterého se žalovaný v době rozhodnutí (již) nedopouští, a nehrozí ani jeho pokračování či opakování, nelze uložit tuto povinnost ani tehdy, bylo-li by takové jednání podle právní úpravy účinné (resp. na věc použitelné) v době rozhodnutí (odvolacího) soudu po právu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2013, sp. zn. 23 Cdo 3893/2010). Obdobně pak je-li v řízení navrhováno uložení povinnosti odstranit závadný stav vyplývající z nekalosoutěžního jednání (resp. odklidit důsledek, který porušení či ohrožení nekalé soutěže přivodilo), lze takovému návrhu (tzv. odstraňovacímu nároku) vyhovět pouze tehdy, pokud závadný stav (resp. důsledek nekalé soutěže) v době rozhodnutí (odvolacího) soudu stále trvá. Proto není možné uložit tuto povinnost tehdy, byla-li by existence daného stavu podle právní úpravy účinné (resp. na věc použitelné) v době rozhodnutí (odvolacího) soudu po právu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2020, sp. zn. 23 Cdo 3500/2019, uveřejněný pod číslem 46/2021 Sb. rozh. obč.).

K omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací

38. Vzhledem k důvodům napadeného rozhodnutí odvolacího soudu je namístě vyřešit nejprve otázku rozsahu omezení odpovědnosti poskytovatelů služeb ukládání informací podle zákona o některých službách informační společnosti.

39. Podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti poskytovatel služby, jež spočívá v ukládání informací poskytnutých uživatelem, odpovídá za obsah informací uložených na žádost uživatele, jen a) mohl-li vzhledem k předmětu své činnosti a okolnostem a povaze případu vědět, že obsah ukládaných informací nebo jednání uživatele jsou protiprávní, nebo b) dozvěděl-li se prokazatelně o protiprávní povaze obsahu ukládaných informací nebo o protiprávním jednání uživatele a neprodleně neučinil veškeré kroky, které lze po něm požadovat, k odstranění nebo znepřístupnění takovýchto informací (odst. 1).

40. Citované ustanovení zákona o některých službách informační společnosti má svůj původ v čl. 14 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu. Podle tohoto ustanovení členské státy zajistí, aby v případě služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytovaných příjemcem služby nebyl poskytovatel služby odpovědný za informace ukládané na žádost příjemce, pokud a) poskytovatel nebyl účinně seznámen s protiprávní činností nebo informací a ani s ohledem na nárok na náhradu škody si není vědom skutečností nebo okolností, z nichž by byla zjevná protiprávní činnost nebo informace, nebo b) poskytovatel, jakmile se o tomto dozvěděl, jednal s cílem odstranit tyto informace nebo k nim znemožnit přístup.

41. Soudní dvůr při výkladu některých podmínek omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací (tzv. „*hosting provider*“) podle tohoto ustanovení (v právní teorii zavedeně označované jako pravidlo tzv. bezpečného přístavu, angl. „*safe harbour*“) uplatňuje východisko, podle kterého poskytovatel služby ukládání informací nemůže být odpovědný „za data, která uložil na žádost příjemce uvedené služby“, s výjimkou stanovených případů [srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 23. 3. 2010, ve spojených věcech C-236/08, C-237/08 a C-238/08, Google France SARL a Google Inc. proti Louis Vuitton Malletier SA, Google France SARL proti Viaticum SA and Luteciel SARL a Google France SARL proti Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL a dalším].

42. Jinak řečeno, pravidlo uvedené v čl. 14 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu zprošťuje v tomto smyslu za stanovených podmínek poskytovatele služby odpovědnosti „za jím uložená data protiprávní povahy“ (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 12. 7. 2011, ve věci C-324/09, L'Oréal SA a další proti eBay International AG a dalším).

43. Směrnice o elektronickém obchodu přitom nevylučuje, aby mimo rámec samotné odpovědnosti za informace ukládané na žádost příjemce ve shora uvedeném smyslu upravil členský stát určité podmínky pro provozování služby ukládání informací, včetně „možnosti podávání různých druhů žalob na zdržení se jednání“ (srov. zejm. čl. 3 odst. 1, čl. 14 odst. 3 a čl. 18 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu a odst. 45 a 48 jejího odůvodnění). Tedy i takové podmínky, v jejichž důsledku mohou být „vydávány soudní zákazy, jež jsou účinné a současně přiměřené“, a to i tehdy, není-li poskytovatel služby považován ve smyslu čl. 14 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu za odpovědnou

osobu (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 10. 2019, ve věci C-18/18, Eva Glawischnig-Piesczek proti Facebook Ireland Limited).

44. Soudní dvůr pak v souvislosti s úzce související problematikou rozsahu tzv. zápůrčího nároku vůči poskytovateli služby ukládání informací v postavení tzv. prostředníka, tj. osoby, jejíž služby jsou užívány třetími osobami k porušování práv duševního vlastnictví (ve smyslu čl. 11 věty třetí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. 4. 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví), aniž by tento tzv. prostředník byl sám za tato porušení odpovědný, dospěl k závěru, že i takový poskytovatel služby je povinen se (v postavení tzv. prostředníka) poskytování své služby (v závadném rozsahu) zdržet (srov. rozsudky Soudního dvora ze dne 12. 7. 2011, ve věci C-324/09, L'Oréal SA a další proti eBay International AG a dalším, a ze dne 7. 7. 2016, ve věci C-494/15, Tommy Hilfiger Licensing LLC a další proti DELTA CENTER a.s.).

45. V tomto směru tuzemská právní úprava v souladu s unijním právem v čl. 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti stanoví, že omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací se týká odpovědnosti „za obsah informací uložených na žádost uživatele“. Je zřejmé, že toto ustanovení nezabavuje poskytovatele služby ukládání informací odpovědnosti za jakýkoli soukromý delikt, ke kterému v souvislosti s výkonem jeho hospodářské činnosti může dojít, nýbrž jen odpovědnosti za takové delikty, jež jsou důsledkem „obsahu“ informace uložené uživatelem (v mezinárodních souvislostech označované též někdy jako tzv. sekundární odpovědnost za obsah).

46. Toto ustanovení se tudíž prosadí v takových civilních řízeních, jejichž předmětem jsou právě deliktovní nároky, jež vyplývají z „obsahu informací“ uložených na zařízení provozovaném žalovaným (resp. z obsahu žalovaným uložených dat), které zasahují do soukromého práva žalobce. Zpravidla se tak bude jednat o řízení, v nichž majitel absolutního soukromého práva k nehmotnému předmětu (tj. zejména majitel práva duševního vlastnictví) nebo fyzická osoba při výkonu svého absolutního osobnostního práva, popř. osoba právnická při výkonu obdobného práva ke svému názvu, pověsti či soukromí, či jiná osoba oprávněná domáhat se nároků z ochrany takového práva, uplatňuje vůči poskytovateli služby deliktovní nároky z ohrožení či porušení tohoto práva, a to právě v důsledku existence informace uložené na jím provozovaném zařízení.

47. Omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací se proto týká kupříkladu řízení o deliktovních nárocích z ohrožení či porušení autorského práva či práv souvisejících (resp. zvláštního práva pořizovatele databáze) podle § 40 a násl. zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), práv průmyslového vlastnictví či ochrany obchodního tajemství podle zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a ochraně obchodního tajemství, absolutního osobnostního práva podle § 82 o. z., popř. obdobného práva právnické osoby podle § 135 o. z., popř. řízení o obecných soukromoprávních nárocích vyplývajících ze zásahu do takového absolutního soukromého práva (tj. zejména o nárocích na náhradu majetkové a nemajetkové újmy či vydání bezdůvodného obohacení).

48. Z toho pak (*a contrario*) plyne, že v případech, kdy tvrzená právní povinnost žalovaného jako poskytovatele služby informační společnosti vzniká z jiného důvodu než v důsledku jeho odpovědnosti „za obsah informace uložené na žádost uživatele“ (jež by jinak žalovanému, nebýt omezení jeho odpovědnosti podle citované úpravy, vznikla), se omezení odpovědnosti poskytovatele služby za obsah ukládaných informací podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti prosadit nemůže, byť by tato povinnost (hospodářsky) souvisela s poskytováním této služby, což platí i o povinnosti poskytovatele služby neporušovat způsobem jejího provozování hospodářskou soutěž.

49. Tak je tomu (jak podrobněji odůvodněno níže) i v projednávané věci, neboť žalobce nevytýká žalovaným zásah do svých (či jím vykonávaných nebo spravovaných) autorských nebo jiných absolutních práv k nemotným předmětům obsaženým v datových souborech uložených na zařízeních žalovaných, ani se nedomáhá žádných nároků z odpovědnosti žalovaných za ohrožení či porušení těchto absolutních práv podle právních předpisů na jejich ochranu, nýbrž domáhá se ochrany před porušováním pravidel hospodářské soutěže v důsledku konkrétního hospodářského způsobu provozování služby žalovaných (tedy nikoli v důsledku „obsahu uložené informace“).

50. Tento závěr platí ze shora uvedených důvodů rovněž pro tu část předmětu řízení, v níž se žalobce domáhá odstranění služby elektronického vyhledavače informací (uložených souborů) z internetových stránek žalovaných, a to i pro případ eventuálního posouzení této služby jako samostatné služby informační společnosti (tedy jako samostatné služby vyhledavače informací uložených v počítačové síti či její části). Žalobce v řízení netvrdil (resp. nevytýkal žalovaným), že by součástí poskytování služby vyhledavače jako takové bylo též ukládání informací poskytnutých uživatelem (např. v podobě vložení klíčových slov apod.), kupříkladu pro účely marketingového ovlivnění (preferance či pořadí) výsledků vyhledávání, tedy ve smyslu služby optimalizace pro vyhledávání v počítačové síti či služby obdobné. (Jak tomu bylo kupříkladu v řízení před Soudním dvorem ve shora zmíněných spojených věcech C-236/08, C-237/08 a C-238/08.) z hlediska žalobou vymezeného předmětu řízení je pak nerozhodné, zda služba elektronického vyhledavače informací provozovaná žalovanými může eventuálně splňovat náležitosti jiného typu služby informační společnosti ve smyslu § 3 a § 4 zákona o některých službách informační společnosti či nikoli.

51. Ze shora uvedeného zároveň vyplývá, že ve vztahu k otázce působnosti směrnic o elektronickém obchodu na oblast provozování služby ukládání informací byl již výklad Soudním dvorem (ve shora citovaných rozhodnutích) v dostatečném rozsahu podán, resp. příslušná výkladová otázka již byla Soudním dvorem zodpovězena. V tomto směru je tak splněna výjimka z povinnosti dovolacího soudu předložit ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (ve znění Lisabonské smlouvy ze dne 13. 12. 2007 pozměňující Smlouvu o Evropské unii a Smlouvu o založení Evropského společenství, vyhlášené pod č. 111/2009 Sb. m. s.) Soudnímu dvoru předběžnou otázku (tzv. výjimka *acte éclairé*). (K tomu srov. zejm. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. 31 Cdo 2325/2008, uveřejněné pod číslem 29/2011 Sb. rozh. obč.; k výkladu unijnímu srov. zejm. rozsudky Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982, ve věci 283/81, Srl CILFIT a další

a Lanificio di Gavardo SpA proti Ministero della sanità, a ze dne 15. 9. 2005, ve věci C-495/03, Intermodal Transports BV proti Staatssecretaris van Financiën.)

52. Proto za dané situace, kdy se vzhledem k předmětu řízení v projednávané věci spočívajícímu nikoli v nárocích z odpovědnosti žalovaných za obsah uložených informací, nýbrž v ochraně (soutěžitelů či zákazníků) před nekalou soutěží vyplývající z konkrétního hospodářského způsobu provozování služby žalovaných, nepoužije ze shora uvedených důvodů právní úprava omezení odpovědnosti poskytovatele služby informační společnosti ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti (resp. čl. 14 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu), přičemž samotná oblast právní úpravy nekalé soutěže není (z hlediska žalobcem tvrzeného důvodu nekalé soutěže) unijním právem harmonizována, nevzniká žádná další otázka, jež by se ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie týkala výkladu unijního práva (resp. jež by byla způsobilá ovlivnit rozhodnutí ve věci).

č. 61

53. Pouze pro úplnost lze dodat, že na úrovni unijního práva došlo v souvislosti s přijetím směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/790 ze dne 17. 4. 2019 o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu a o změně směrnic 96/9/ES a 2001/29/ES v mezích působnosti této směrnice k zavedení částečně odlišného přístupu k posuzování právního postavení některých poskytovatelů služeb ukládání informací (resp. „poskytovatelů služeb pro sdílení obsahu online“ ve smyslu čl. 2 odst. 6 této směrnice), jde-li o odpovědnost poskytovatelů za ohrožení či porušení autorského práva a práv souvisejících.

54. Podle čl. 17 této směrnice poskytovatelé služeb pro sdílení obsahu online provádějí sdílení veřejnosti nebo zpřístupnění veřejnosti pro účely této směrnice, pokud poskytují veřejnosti přístup k dílům chráněným autorským právem nebo jiným předmětům ochrany nahraným svými uživateli. Poskytovatel této služby tudíž je (resp. má být) podle této právní úpravy zásadně autorskoprávně odpovědný za uložená a veřejně zpřístupněná data na jím provozovaném zařízení, ledaže splní (tzv. proaktivní) podmínky stanovené v odst. 4 tohoto článku.

55. Tato směrnice měla být v právních řádech členských států provedena do 7. 6. 2021, přičemž v České republice se tak dosud nestalo.

56. Lze tak uzavřít, že právní úprava omezení odpovědnosti poskytovatele služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytnutých uživatelem (služby datového úložiště) podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti se neprosadí při posouzení takových soukromých závazků z deliktu nekalé soutěže, jež nevyplynou z odpovědnosti tohoto poskytovatele za obsah informace uložené na žádost uživatele (resp. za zásah do soukromého práva k nehmotnému předmětu dotčenému touto informací), i kdyby tyto závazky s poskytováním (se způsobem poskytování) této služby hospodářsky souvisely.

Ústavní a mezinárodní východiska nekalé soutěže

57. Odvolacímu soudu lze přisvědčit, že právní úprava nekalé soutěže podle občanského zákoníku souvisí z ústavního hlediska zejména s ustanovením čl. 26 Listiny základních práv a svobod, které zaručuje svobodné podnikání.

58. Ústavní soud ve vztahu k ústavním souvislostem ochrany před nekalou soutěží dovodil, že právo na svobodné podnikání podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod, jež v tomto případě působí jako objektivní hodnota ovlivňující výklad podústavního práva a má rovněž sloužit k ochraně podnikatelské činnosti před škodlivými zásahy jednotlivců (tj. v horizontální rovině), je nutno v souladu se zásadou materiálního právního státu zakotvenou v čl. 1 odst. 1 Ústavy vykládat tak, že dává obecným soudům povinnost poskytnout ochranu podnikatelské činnosti, pokud je do ní zasaženo způsobem, který se přičí elementárním pravidlům férovosti a dobrým mravům soutěže, a svým účelem slouží k ochraně před agresivními, nemravnými a škodlivými praktikami ostatních soutěžních subjektů (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2009, sp. zn. IV. ÚS 27/09).

59. Jakožto právo hospodářské a sociální patří toto základní právo do skupiny těch základních práv, jichž se lze podle čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod domáhat pouze v mezích prováděcích zákonů. Tyto zákony, stanovující de facto konkrétní obsah daného ústavně zaručeného práva, musí být vůči nositeli tohoto základního práva uplatňovány ústavně konformním způsobem, přičemž čl. 4 odst. 4 Listiny zajišťuje určitou spodní mez omezení, resp. minimální standard tohoto základního práva. Ústavou garantovaný institut svobody podnikání a provozování jiné hospodářské činnosti může zákonodárce blíže upravit, nesmí jej však z právního řádu odstranit ani narušit jeho podstatu a smysl, resp. účel. Nadto musí být respektována i proporcionalita omezení tohoto institutu. Platí přitom, že výklad této zákonné úpravy musí být účelem a smyslem objektivní ústavní hodnoty svobodného podnikání garantované čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod zásadním způsobem ovlivněn a limitován (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 823/11).

60. Z uvedeného plyne, že právní úprava nekalé soutěže představuje způsob zákonného omezení ústavně zaručeného práva podnikat ve smyslu čl. 26 Listiny základních práv a svobod, proto při výkladu této zákonné úpravy musí být respektována proporcionalita omezení uvedeného ústavního práva, a to s ohledem na účel a smysl této objektivní ústavní hodnoty.

61. Nicméně vzhledem k tomu, že toto ústavní právo spadá do základních práv, jichž se lze domáhat pouze v mezích prováděcích zákonů, se uvedené posouzení (poměrování) proporcionality omezení tohoto základního práva při aplikaci zákonné úpravy nekalé soutěže odehrává v rámci samotného výkladu podmínek nekalé soutěže spočívajících v rozporu jednání soutěžitele v hospodářském styku s dobrými mravy soutěže způsobitelného přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, neboť součástí tohoto základního práva je (jak vyplývá ze shora uvedených ústavních východisek) též ochrana před zásahy do výkonu podnikatelské činnosti agresivními, nemravnými a škodlivými praktikami ostatních soutěžitelů přičíci se elementárním pravidlům férovosti a dobrým mravům soutěže.

62. Z práva mezinárodního navíc vyplývá závazek České republiky jako člena Unie na ochranu průmyslového vlastnictví zajistit příslušníkům Unie účinnou ochranu proti nekalé soutěži. Nekalou soutěží se v tomto smyslu rozumí každá soutěžní činnost, která odporuje poctivým zvyklostem v průmyslu nebo v obchodě. Zejména musí být zakázány 1. jakékoliv činy, které by mohly jakkoli způsobit záměnu s podnikem, výrobky

nebo s průmyslovou nebo obchodní činností soutěžitele, 2. falešné údaje při provozování obchodu, které by mohly poškodit dobrou pověst podniku, výrobků nebo průmyslové nebo obchodní činnosti soutěžitele, 3. údaje nebo tvrzení, jejichž užívání při provozu obchodu by bylo s to uvádět veřejnost v omyl o vlastnosti, způsobu výroby, charakteristice, způsobilosti k použití nebo o množství zboží (srov. čl. 10bis Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví, vyhlášené pod č. 64/1975 Sb.).

63. Na úrovni zákonné úpravy pravidel hospodářské soutěže je ve smyslu uvedených ústavních a mezinárodněprávních východisek stanoveno, že nekalá soutěž se zakazuje (§ 2976 odst. 1 o. z.). Proto každé jednání v hospodářském styku, jež je v rozporu s dobrými mravy soutěže způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, je v hospodářské soutěži zakázáno a soutěžiteli vzniká delikt ní závazek takového jednání se zdržet. Je-li v řízení zjištěno, že určité jednání žalovaného v hospodářském styku (resp. určitý způsob jeho výkonu hospodářské soutěže) je jednáním v rozporu s dobrými mravy soutěže způsobilým přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, přičemž žalobce se v řízení domáhá uložení povinnosti žalovanému zdržet se takového zakázaného jednání, nelze důvodnost takto uplatněného (tzv. zápuřčího) nároku „znovu“ posuzovat z hlediska proporcionality omezení základního práva podnikat podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod.

č. 61

64. V této souvislosti lze připomenout, že svoboda podnikání je „v souladu s právem Evropské unie a vnitrostátními zákony a zvyklostmi“ uznána též podle čl. 16 Listiny základních práv Evropské unie (jež má na základě čl. 6 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii, ve znění Lisabonské smlouvy ze dne 13. 12. 2007 pozměňující Smlouvu o Evropské unii a Smlouvu o založení Evropského společenství, vyhlášené pod č. 111/2009 Sb. m. s., stejnou sílu jako zakládací smlouvy).

65. Byť podle čl. 51 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie se její ustanovení použijí výhradně, pokud se uplatňuje právo Evropské unie, což není (jak zdůvodněno shora) případ projednávané věci, lze přesto v kontextu výkladu unijního práva podpůrně zmínit, že ochrana poskytnutá čl. 16 Listiny základních práv Evropské unie, jež se vztahuje na svobodu vykonávat hospodářskou nebo obchodní činnost, smluvní svobodu a volnou soutěž, včetně možnosti zvolit si hospodářského partnera, jakož i možnost určit cenu za plnění, nemá ani z hlediska unijního práva povahu absolutní výsady, nýbrž musí být posuzována ve vztahu ke své úloze ve společnosti a může být předmětem široké škály zásahů ze strany veřejné moci, jimiž lze ve veřejném zájmu stanovit hranice pro výkon hospodářské činnosti (srov. rozsudky Soudního dvora ze dne 9. 9. 2004, ve spojených věcech C-184/02 a C-223/02, Španělské království a Finská republika proti Evropskému parlamentu a Radě Evropské unie, nebo ze dne 6. 9. 2012 ve věci C-544/10, Deutsches Weintor eG proti Land Rheinland-Pfalz). Toto ustanovení podléhá odůvodněným omezením podle čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie, jež musí respektovat jejich podstatu a za současného dodržování zásady proporcionality musí být nezbytná a skutečně odpovídat cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého (srov. zejm. rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 1. 2013 ve věci C-283/11, Sky Österreich GmbH proti Österreichischer Rundfunk, ze dne 30. 6. 2016 ve věci C-134/15, Lidl GmbH & Co. KG proti Freistaat

Sachsen, nebo ze dne 12. 7. 2018 ve věci C-540/16, UAB „Spika“ a další proti Žuvininkystės tarnyba prie Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos).

66. V souvislosti s posuzováním způsobu poskytování služby ukládání informací nelze vyloučit, že svůj význam může mít vzhledem ke konkrétním okolnostem věci též poměrování zásahu do základního práva na svobodu projevu a na informace ve smyslu čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (resp. čl. 11 Listiny základních práv Evropské unie či čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., popř. čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, vyhlášeného pod č. 120/1976 Sb.). A to (především) za předpokladu, že předmět řízení se týká zákazu či omezení rozsahu poskytování samotné služby ukládání informací, resp. omezení rozsahu či dostupnosti informací takto zpřístupňovaných (srov. zejm. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 6. 2015, ve věci č. 64569/09, Delfi AS proti Estonsku, resp. v souvislosti s obslužnou mobilní aplikací služby ukládání informací srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 20. 1. 2020, ve věci č. 201/17, Magyar Kétfarkú Kutya Párt proti Maďarsku).

K podmínkám nekalé soutěže

67. Dovolací soud ve svém rozhodování dospěl k ustálenému závěru, že jednáním v nekalé soutěži je pouze takové jednání, které na základě individuálního posouzení věci a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem naplňuje všechny podmínky generální klauzule nekalé soutěže podle § 2976 odst. 1 o. z. Právní úprava nekalé soutěže chrání hospodářskou soutěž jako takovou. Ochrana hospodářské soutěže znamená na straně jedné dodržení fair pravidel soutěže, zejména nastavení alespoň srovnatelných výchozích podmínek nutných pro to, aby výsledky, jichž soutěžitel dosáhl, odpovídaly především jeho poctivě vynaloženému úsilí, na straně druhé vyžaduje též zachování přiměřeně „bezpečného“ trhu pro zákazníka (srov. obdobně na základě právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2007, sp. zn. 32 Odo 1125/2006, uveřejněný pod číslem 96/2008 Sb. rozh. obč., dle účinné právní úpravy srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 23 Cdo 4297/2018).

68. Vedle podmínky spočívající v jednání soutěžitele v hospodářském styku je porušení dobrých mravů soutěže dalším z předpokladů, které musí být splněny, aby určité jednání mohlo být v souladu s § 2976 odst. 1 o. z. označeno za nekalou soutěž. Právě užití pojmu dobré mravy soutěže řadí toto ustanovení k právním normám s relativně neurčitou hypotézou. Dobré mravy judikatura ustáleně charakterizuje jako souhrn společenských, kulturních a mravních norem, jež v historickém vývoji osvědčují jistou neměnnost, vystihují podstatné historické tendence, jsou sdíleny rozhodující částí společnosti a mají povahu norem základních (srov. obdobně na základě právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. 3 Cdon 69/96).

69. V obecné rovině představují dobré mravy souhrn etických, obecně zachovávaných a uznávaných zásad, jejichž dodržování je mnohdy zajišťováno i právními normami tak, aby každé jednání bylo v souladu s obecnými morálními zásadami demokratické společnosti. Tento obecný horizont, který vývojem společnosti rozvíjí i svůj morální

obsah v prostoru a čase, musí být posuzován z hlediska konkrétního případu a také v daném čase, na daném místě a ve vzájemném jednání účastníků právního vztahu. Výklad rozhodných podmínek pro závěr, že konkretizované jednání stojí „v rozporu s dobrými mravy“, je z povahy věci založen v rovině tzv. soudního uvážení směřujícího k vymezení relativně neurčitěho pojmu. Interpretace právní normy zde vystihuje požadavek stanovit - a to zpravidla jen demonstrativním výčtem konkrétních znaků nebo určením neuzavřené množiny obecných hledisek - kritéria, s jejichž pomocí se lze k normativně užitému pojmu přiblížit (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 2. 1998, sp. zn. II. ÚS 249/97, nebo ze dne 3. 11. 2015, sp. zn. I. ÚS 2386/15)

70. Pojem dobré mravy soutěže je však třeba poněkud modifikovat, a to právě proto, že se uplatňují v hospodářské soutěži, tj. v prostředí, kde cílem je na trhu se prosadit, získat zde oproti jiným výhodu, což předpokládá jistou míru agresivity a „podnikatelské vychytralosti“. Je však třeba vždy dodržet korektní a soutěžně přijatelné metody. Samozřejmým předpokladem jednání v souladu s dobrými mravy soutěže je zachovat poctivost a slušnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 23 Cdo 4554/2017).

č. 61

71. Dobré mravy soutěže proto představují zvláštní kategorii odlišnou od dobrých mravů jako takových a spjatou s principy poctivého hospodářského styku. Soutěžení na trhu připouští určitou míru agresivity, avšak ani zde se nelze dopouštět jednání, které je ve vztahu k ostatním soutěžitelům zákeřné, podvodné či parazitující nebo předstupuje před spotřebitele a zákazníky s klamavými údaji (srov. obdobně podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2011, sp. zn. 23 Cdo 5184/2009, a ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 23 Cdo 3338/2012, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2015, sp. zn. 23 Cdo 1962/2015).

72. Ve vztahu k podmínce nekalé soutěže spočívající ve způsobilosti jednání soutěžitele přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům dospěl dovolací soud ve svém rozhodování k závěru, podle kterého se pro posouzení určitého jednání jako jednání nekalosoutěžního vyžaduje pouhá způsobilost přivodit újmu soutěžitelům nebo zákazníkům, není tedy nutný sám vznik újmy. Možnost, že jednomu nebo druhému z uvedených subjektů bude způsobena újma, musí být ovšem možností reálnou, nikoliv vyspekulovanou a velmi nepravděpodobnou. Pokud by určité jednání bylo zakazováno jen na základě vysoce teoretické možnosti újmy, šlo by o málo důvodné omezení podnikatelské svobody. Zákon nijak neurčuje rozsah újmy, která musí z určitého jednání alespoň hrozit, aby takové jednání mohlo být posouzeno jako nekalosoutěžní. Nehovoří např. o újmě značného rozsahu, újmě podstatné apod. Lze však dospět k názoru, že újma (ať již hrozící nebo skutečně existující) v zanedbatelném rozsahu vlastně újmou není (srov. obdobně na základě právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2008, sp. zn. 32 Cdo 139/2008).

73. Dovolací soud dále formuloval závěr, podle kterého u podmínky nekalé soutěže spočívající ve způsobilosti jednání soutěžitele přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům není třeba současně zkoumat snahu soutěžitele zjednat pro sebe či jiného prospěch, neboť tuto podmínku generální klauzule neobsahuje. Může se jednat jak o újmu materiální (škodu), tak i újmu imateriální (srov. obdobně na základě právní

úpravy účinné do 31. 12. 2013 např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2007, sp. zn. 32 Odo 1125/2006, uveřejněný pod číslem 96/2008 Sb. rozh. obč.).

74. Podmínkou nekalé soutěže naopak není existence zavinění na straně soutěžitele. Právní úprava vymezující podmínky nekalé soutěže volní složku projevu vůle (zavinění úmyslné či nedbalostní, zakládající možnost vyvinění – exkulpace) neřeší, ale právě naopak odpovědnost rušitele zakládá na objektivním principu (srov. obdobně na základě právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 3. 2006, sp. zn. 32 Odo 1230/2005).

K nekalé soutěži v souvislosti s provozováním služby ukládání informací

75. Ze shora uvedených východisek plyne, že jsou-li splněny podmínky nekalé soutěže stanovené v tzv. generální klauzuli podle § 2976 odst. 1 o. z., není z hlediska vzniku deliktu nekalé soutěže významné, zda, popř. do jaké míry, naplňuje jednání soutěžitele rovněž některou (resp. některé) ze zvláštních skutkových podstat nekalé soutěže ve smyslu jejich demonstrativního výčtu uvedeného v § 2976 odst. 2 o. z. Proto jednáním v rozporu s dobrými mravy soutěže může být i takové jednání, jež pod žádnou takto zákonem vymezenou skutkovou podstatu nespadá. Je tomu tak proto, že právo proti nekalé soutěži tímto reaguje na nápaditou, tvořivou povahu lidského jednání, jehož nejrůznější kladné i problematické projevy se nedají v jejich konkrétnosti předvídat (v právní teorii srov. HAJN, Petr.: § 2976. In ŠVESTKA, Jiří, DVOŘÁK, Jan, FIALA, Josef. Občanský zákoník. Komentář. Svazek VI. Praha: Wolters Kluwer, 2014, str. 1166).

76. Za jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže je rozhodovací praxí i právní teorií ustáleně považováno rovněž takové jednání, jež je založeno na nepoctivém využití soutěžních výkonů jiného soutěžitele či na soutěžním těžení za účelem získání prospěchu, jehož by jinak soutěžitel (vůbec nebo nikoli za jím skutečně vynaložené náklady) nedosáhl. Nekalou soutěží tak nemusí být pouze parazitování na pověsti závodu, výrobku nebo služby jiného soutěžitele ve smyslu § 2982 o. z., nýbrž i nekalé využití dalších hodnot spojených se závodem jiného soutěžitele (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2020, sp. zn. 23 Cdo 2027/2020).

77. Za nekalosoutěžní je proto nutno považovat i takové jednání, při němž jeden soutěžitel těží z úsilí a nákladů druhého soutěžitele, neboť tak získává soutěžní výhodu spočívající v tom, že sám nemusí takové náklady vynakládat (srov. též pojem „*free riding*“). Není při tom nutné, aby soutěžní výkon prvního soutěžitele byl nadprůměrný nebo nějak zvláštní [srov. obdobně na základě právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2010, sp. zn. 23 Cdo 2962/2009; v právní teorii srov. např. HAJN, Petr. Práva průmyslová a právo proti nekalé soutěži. In HORÁČEK, Roman, ČADA, Karel, HAJN, Petr. Práva k průmyslovému vlastnictví. Praha: C. H. Beck, 2017, str. 458. ONDREJOVÁ, Dana. Tzv. soudcovské (nepojmenované) skutkové podstaty nekalé soutěže pohledem nové systematiky. Obchodněprávní revue, roč. 2014, č. 10, str. 287)].

78. V této souvislosti již starší rozhodovací praxe dovodila, že určité jednání, jež jest o sobě bezvadné, může se státi s hlediska dobrých mravů soutěže závadným, bylo-li předsevzato za jistých okolností anebo v určité konstelaci (srov. rozhodnutí

bývalého Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 10. 6. 1932, sp. zn. RV I 898/31, uveřejněné pod č. 11742/1932 Sbírkou rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech občanských). Nekalou soutěží je rovněž takové jednání, jímž si soutěžitel v rozporu s dobrými mravy soutěže zjedná na újmu ostatních soutěžitelů mezi nimi soutěžní výhodu, již vzniká ve vzájemných soutěžních vztazích a stycích soutěžitelů porucha, jeho soutěžní přednost a soutěžní újma ostatních soutěžitelů (srov. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 6. 6. 1930, sp. zn. RV I 1557/29, uveřejněné pod č. 9971/1930 Sbírkou rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech občanských). Poškození soutěžitelovo může být i v tom, že se zneužíváním cizí myšlenky, cizího nápadu, cizí práce a cizího do jich realizace investovaného nákladu ohrožuje a podkopává soutěžitelská jeho pozice a znehodnocuje jeho soutěžitelství náskok, jehož svou pílí i finanční obětmi nabyl (srov. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 5. 4. 1932, sp. zn. R I 75/32, uveřejněné pod č. 11539/1932 Sbírkou rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech občanských).

č. 61

79. Jednání v nekalé soutěži může spočívat rovněž v takovém jednání, jež porušuje předpisy soukromého či veřejného práva a jehož důsledkem je v hospodářském styku rozpor s dobrými mravy soutěže způsobit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, resp. je-li důsledkem porušení těchto předpisů získání soutěžní výhody, kterou by rušitel bez tohoto porušení právních předpisů nezískal (srov. obdobně na základě právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2013, sp. zn. 23 Cdo 4285/2010, podle účinné právní úpravy srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 23 Cdo 4554/2017; v právní teorii srov. např. ONDREJOVÁ, Dana. § 2976. In HULMÁK, Milan a kol. Občanský zákoník. VI. Závazkové právo. Zvláštní část. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2014, str. 1776; ze zahraničních právních úprav srov. výslovně zejm. § 3a německého zákona proti nekalé soutěži z roku 2004).

80. Ze shora uvedených východisek rovněž plyne, že nekalosoutěžního jednání se dopouští nejen takový soutěžitel, který sám porušuje či odnímá hodnoty spojené se závodem určitého soutěžitele nebo který je sám odpovědný za soutěžní porušení předpisů soukromého či veřejného práva, nýbrž může se jednat i o takového soutěžitele, jenž vzhledem ke konkrétním okolnostem výkonu jeho hospodářské činnosti objektivně vytváří v rozporu s dobrými mravy soutěže podmínky pro takovéto jednání jiné osoby či z výsledků takového jednání jiného těžší s důsledky způsobit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům.

81. Je tomu tak již proto, že zákonná úprava deliktu nekalé soutěže je při splnění zákonem stanovených podmínek založena na objektivním principu, jenž okruh nekalosoutěžních situací ani okruh soutěžitelů, jejichž jednání je způsobit v rozporu s dobrými mravy soutěže přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, nikterak v tomto směru neomezuje.

82. Zároveň se tím v poměrech právní úpravy nekalé soutěže promítá soukromoprávní zásada, že každý (tedy i soutěžitel v hospodářském styku) má povinnost jednat poctivě a že nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu (§ 6 o. z.).

83. Shora uvedené závěry se uplatní i v případě poskytovatelů služeb informační společnosti, včetně poskytovatelů služby ukládání informací, neboť tito poskytovatelé nejsou při své hospodářské činnosti z odpovědnosti za porušení pravidel hospodářské soutěže (resp. nejde-li o samotnou odpovědnost za obsah informací uložených na žádost uživatele) nijak vyloučeni.

Sjednání a placení odměny poskytovatelem služby ukládání informací

84. Jak zdůvodněno shora, posouzení otázky, zda jednání určitého soutěžitele v hospodářském styku je způsobilé v rozporu s dobrými mravy soutěže přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, je třeba posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci, což platí i pro posouzení konkrétního způsobu, jakým poskytovatel služby informační společnosti provozuje v hospodářském styku svoji službu.

85. V projednávané věci přitom žalobce nespátřuje nekalosoutěžní jednání žalovaných v samotném poskytování služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytnutých uživatelem, nýbrž v konkrétním způsobu, jakým je tato služba žalovaných provozována. A to především v souvislosti s obsahem smluvních ujednání, která žalované sjednávají se svými uživateli. Tedy jinak řečeno, závadným je shledáván určitý konkrétní obchodní model poskytování jejich služby, nikoli samotné ukládání (určitých) informací jako takových.

86. Jak zdůvodněno shora, sama skutečnost, že poskytovatel služby ukládání informací není při splnění podmínek podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti odpovědný za samotné porušování práv k nehmotným předmětům tvořícím obsah informace uložené uživatelem této služby [a i v takovém případě tomu je tak pouze tehdy, pokud provozovaná služba představuje pouze neutrální, čistě technický a automatický prostředek zpracování informací, srov. rozsudky Soudního dvora ze dne 23. 3. 2010, ve spojených věcech C-236/08, C-237/08 a C-238/08, Google France SARL a Google Inc. proti Louis Vuitton Malletier SA, Google France SARL proti Viaticum SA and Luteciel SARL a Google France SARL proti Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL a dalším, a ze dne 12. 7. 2011 ve věci C-324/09, L'Oréal SA a další proti eBay International AG a dalším], nevylučuje, aby konkrétní způsob provozování této služby objektivně představoval jednání v hospodářském styku v rozporu s dobrými mravy soutěže způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, neboť se v tomto směru jedná o odlišný (byť třeba souběžně existující) typ právní odpovědnosti založený na splnění odlišných podmínek.

87. Proto za situace, kdy podmínky provozování služby ukládání informací (zejm. její technické nastavení, např. co do druhu, velikosti či jiné povahy datových souborů způsobilých k uložení, okruhu uživatelů služby, míry veřejného zpřístupnění ukládaných informací apod.) umožňují jejím uživatelům v nezanedbatelném (tj. soutěžně významném) rozsahu veřejně zpřístupňovat informace (datové soubory) porušující práva třetích osob k jejich duševnímu vlastnictví, může určitý způsob (obchodní model) provozování této služby naplnit podle konkrétních okolností znaky nekalé soutěže, a to bez ohledu, zda poskytovatel této služby (zároveň) odpovídá či neodpovídá za obsah takto uložených informací.

88. V takovém případě lze způsob (obchodní model) provozování služby ukládání informací považovat za rozporný s dobrými mravy soutěže a objektivně způsobit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům zásadně tehdy, je-li významnou součástí tohoto způsobu (obchodního modelu) provozování služby sjednávání a vyplácení odměny (úplaty) k rukám uživatelů, jejíž výše je přímo vázána na počet či rozsah stahování jimi uložených souborů jinými uživateli, aniž by poskytovatel služby při vyplácení takové odměny zároveň přiměřeným způsobem ověřil, zda tato odměna není placena uživateli v souvislosti s jeho porušováním práv duševního vlastnictví.

89. Je tomu tak proto, že objektivním důsledkem takto provozovaného způsobu (obchodního modelu) poskytování předmětné služby je přímé vyvolání hospodářské motivace jejích uživatelů na zpřístupňování právě takových datových souborů, o jejichž obsah je mezi členy uživatelské veřejnosti zájem a jež jsou z tohoto důvodu významnými hospodářskými statky, tedy zpravidla předměty chráněnými právy duševního vlastnictví, což vyplývá ze samotné podstaty duševně vlastnické ochrany v současném pojetí a jejího společenského opodstatnění (tj. zejm. z hlediska převažující duševně vlastnické teorie majetkové, resp. osobně majetkové; k tomu v právní teorii např. DRAHOS, Peter. a Philosophy of Intellectual Property. New York: Routledge, 2016, str. 119 a násl.).

č. 61

90. Poskytování takové odměny, ať už v podobě peněžní či jiné (např. v podobě zpřístupnění tzv. prémiových uživatelských účtů, partnerských programů či jiných výhod při poskytování služby informační společnosti), či jiné výhody pak dle názoru dovolacího soudu zásadně představuje jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže, neboť poskytovatel služby tímto jednáním objektivně vytváří nepoctivé hospodářské prostředí, jež motivuje uživatele služby k jejímu využívání způsobem založeným na protiprávním využívání cizích předmětů duševního vlastnictví a porušování práv k nim. Pokud objektivním důsledkem takto nastaveného způsobu (obchodního modelu) poskytování dané služby je vznik (resp. možnost vzniku) hospodářsky významného nepoctivého těžení provozovatele služby z jím hospodářsky podporovaného a udržovaného protiprávního stavu způsobilého přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům (resp. právně nebezpečné situace), je třeba takový způsob (obchodní model) provozování služby považovat za jednání v nekalé soutěži.

91. S tím pak souvisí, že poskytovatel služby ukládání informací prostřednictvím uvedeného (incentivního) způsobu (obchodního modelu) poskytování své služby je objektivně schopen vstupovat na trh služeb zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví, tedy na trh odlišný oproti samotnému trhu služeb ukládání informací. Přitom není významné, zda konkrétní soutěžitelé na trhu zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví tak činí prostřednictvím některé služby informační společnosti, jako kupř. audiovizuální mediální služby na vyžádání podle zákona č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání a o změně některých zákonů, nebo způsobem odlišným.

92. Na takto zasaženém trhu je zpravidla objektivním důsledkem tohoto způsobu (obchodního modelu) provozování služby ukládání informací jeho způsobit újmu jiným soutěžitelům získáním nepoctivé soutěžní výhody v hospodářském styku v podobě konkurenčního předstihu jiných (řádných) soutěžitelů a potažmo snížením

nebo omezením jejich soutěžního uplatnění, resp. snížením tržního odbytu jejich soutěžních výkonů v důsledku nekalého nabytí výhodnějšího postavení poskytovatele předmětné služby, jenž těžením z protiprávního stavu nemusí vynakládat výdaje, které by jinak pro dosažení shodného postavení v hospodářské soutěži musel (měl-li by vůbec takovou možnost) vynaložit. V konečném důsledku je tak tento způsob výkonu hospodářské soutěže (resp. soutěžitelem zvolený obchodní model provozování jeho služby) zásadně způsobilý vyvolat jak nemajetkovou újmu spočívající ve ztrátě nebo snížení soutěžního (hospodářského) uplatnění ostatních soutěžitelů působících na dotčeném trhu, tak i majetkovou újmu v podobě ušlého zisku těchto soutěžitelů.

93. Přitom z hlediska podmínek nekalé soutěže není významné, jak zdůvodněno shora, zda k újmě na straně jiných soutěžitelů na dotčeném trhu skutečně dochází, musí se jednat (pouze) o reálnou možnost vzniku takové újmy. Stejně tak není významné, zda soutěžitel ke vzniku nekalé soutěžní situace záměrně směřuje (resp. zda narušení hospodářské soutěže zavinil), ani to, zda z nekalosoutěžního jednání má sám či jiná osoba skutečný prospěch (zisk).

94. Proto lze mít za to, že je to právě daný způsob (obchodní model) hospodářské činnosti, který odlišuje (prostou) službu ukládání informací (tj. službu na trhu určitých služeb informační společnosti) od zdroje nekalé soutěže na trhu zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví založeného svým objektivním uspořádáním na nepoctivém těžení z porušování soukromých práv jiných osob.

95. V tomto směru lze poukázat též na rozhodovací praxi Soudního dvora, jenž význam přijetí „hospodářského modelu podněčujícího uživatele, aby uskutečňovali protiprávně sdělování chráněných obsahů veřejnosti“ zdůraznil při řešení související otázky autorskoprávní odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací za obsah informací uložených na žádost uživatele (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 6. 2021, ve spojených věcech C-682/18 a C-683/18, Frank Peterson proti Google LLC, YouTube Inc., YouTube LLC, Google Germany GmbH a Elsevier Inc. proti Cyando AG).

96. Podpůrně lze zmínit též obdobné závěry formulované v zahraniční rozhodovací praxi. Německý Spolkový soudní dvůr k důsledkům obdobného obchodního modelu („*Geschäftsmodell*“) služby ukládání informací založeného na odměňování uživatelů podle rozsahu stahování jimi uložených souborů ostatními uživateli shledal, že daný obchodní model může být způsobilý vytvářet značné nebezpečí využívání služby za účelem hromadného porušování cizích práv, umožňujícího provozovateli služby prostřednictvím obchodní pobídky uživatelům k takovému porušování navyšovat vlastní příjmy, zejména prodejem zpoplatněných nabídek tzv. prémiových účtů usnadňujících uživatelům komfortnější přístup k takto nabytému atraktivnímu, a tudíž i zpravidla protiprávnímu, obsahu. [Srov. v souvislosti s aplikací tamní doktríny obecného negatorního závazku, resp. subjektivní prevenční povinnosti, při zásahu do cizího absolutního práva („*Störerhaftung*“) na oblast poskytování služeb ukládání informací rozsudky ze dne 15. 8. 2013, sp. zn. I ZR 80/12, ze dne 15. 1. 2009, sp. zn. I ZR 57/07, či ze dne 12. 7. 2012, sp. zn. I ZR 18/11)]. Obdobně pak srov. rozsudek Vrchního soudu Anglie a Walesu ze dne 29. 3. 2010 ve věci sp. zn. HC08C03346, Twentieth Century Fox Film Corporation & Anor v Newzbin Ltd, (2010) EWHC 608 (Ch), založený na zjištění, že žalovaný prostřednictvím způsobu poskytování své služby vytvářel podporu a asistenci

prémiovým uživatelům při porušování cizích práv, čímž dosahoval vlastního zisku. K významu aktivní role poskytovatele služby ukládání informací pro vznik jeho deliktivní odpovědnosti srov. též rozsudek italského Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2019, sp. zn. 9133/2015, uveřejněný v IIC - International Review of Intellectual Property and Competition Law, roč. 2020, č. 3, str. 389-402. Obdobně pak k významu stavu „záměrné slepoty“ poskytovatele služby vůči obsahu ukládaných informací společně s možností uplatňování podstatného vlivu poskytovatele služby na aktivity uživatelů a s tím souvisejícího majetkového prospěchu v přímé souvislosti s porušováním práv třetích osob na základě tamní úpravy souvisejícího omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací srov. např. rozsudek Odvolacího soudu Spojených států amerických, druhého obvodu, ze dne 5. 4. 2012, sp. zn. 676 F.3d 19, Viacom International, Inc. proti YouTube, Inc. Obdobně pak v tomto smyslu srov. též rozsudek japonského Vrchního soudu pro duševní vlastnictví ze dne 8. 9. 2010, sp. zn. 2009 Ne 10078, uveřejněný na webových stránkách uvedeného soudu.

č. 61

97. Na odpovědnostní souvislosti obdobně založených obchodních modelů provozování služby ukládání informací poukazuje též významná část právní teorie. (K významu míry obchodní aktivity poskytovatele služby ukládání informací srov. např. HUSOVEC, Martin. *Zodpovednosť na internete podľa českého a slovenského práva*. Praha: CZ.NIC, 2014, str. 153. ČERMÁK, Jiří, MALIŠ, Petr. *Odpovědnost za cizí obsah zpřístupněný prostřednictvím Internetu*. In JANSÁ, Lukáš, OTEVŘEL, Petr, ČERMÁK, Jiří, MALIŠ, Petr, HOSTAŠ, Petr, MATĚJKA, Michal, MATEJKA, Ján. *Internetové právo. Praktický průvodce*. Brno: Computer Press, 2016, str. 165. K rozdílnému charakteru a některým důsledkům obvykle uplatňovaných typů obchodních modelů služeb ukládání informací srov. např. KORBEL, František, CHOLASTA, Roman, MOLITORISOVÁ, Alexandra. *Safe harbour: vyloučení odpovědnosti poskytovatelů hostingových služeb za obsah vložený uživateli Internetu*. *Soudce*, 2016, č. 6, str. 11. Konkrétně v nekalosoutěžních souvislostech srov. TELEC, Ivo. *Právo duševního vlastnictví v informační společnosti. Zakázané těžení a nebezpečná situace na elektronických úložištích dat*. Praha: Leges, 2015, str. 145 a násl. V mezinárodní teorii srov. obdobně např. NORDEMANN, Jan Bernd a kol. *Liability of Online Service Providers for Copyrighted Content – Regulatory Action Needed? In-Depth Analysis*. European Parliament, 2018, str. 12. VISSER, Dirk. *Conclusion Sought: Blocking Orders – a view from the EU*. In GENDREAU, Ysolde (ed.). *Le droit d'auteur en action: perspectives internationales sur les recours*. Montreal: ALAI, 2019, str. 326. Za spíše výjimečné lze považovat některé závěry právní teorie založené na odlišném přístupu, srov. např. MAISNER, Martin. *Snaha o zakázané těžení ze zdánlivé absence výslovné legislativní úpravy a nebezpečná situace pro poskytovatele služeb informační společnosti*, dostupné online z <http://www.bulletin-advokacie.cz/>.)

98. Podpůrně lze v tomto směru zmínit též závěr Výkladového stanoviska odboru poštovních služeb a služeb informační společnosti Ministerstva průmyslu a obchodu České republiky ze dne 12. 9. 2012 k problematice odpovědnosti poskytovatelů služeb informační společnosti, kteří pasivně hostí nebo „přenášejí“ obsah, podle § 3 a § 6 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti, podle kterého (v souvislosti se související problematikou omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací) je právně významnou skutečností rovněž vědomost

poskytovatele služby, že výše jeho příjmů nebo výnosů přímo souvisí s mírou protiprávního obsahu ukládaných uživatelů.

99. Pro úplnost lze rovněž uvést, že na trhu služeb ukládání informací v současnosti existují a jsou používána taková opatření, která i v podmínkách masového využívání těchto služeb jsou způsobilá efektivním způsobem redukovat možnost odměňování uživatelů těchto služeb v souvislosti s jejich ohrožováním či porušováním práv duševního vlastnictví. (V tomto směru lze poukázat též na stanovisko generálního advokáta Soudního dvora ze dne 16. 7. 2020, ve spojených věcech C-682/18 a C-683/18, Frank Peterson proti Google LLC, YouTube LLC, YouTube Inc., Google Germany GmbH a Elsevier Inc. proti Cyando AG.)

100. Vzhledem ke shora uvedeným důvodům tak lze uzavřít, že vyplácí-li poskytovatel služby ukládání informací (veřejného datového úložiště), jež umožňuje jejím uživatelům prostřednictvím jimi ukládaných informací v soutěžně významném rozsahu ohrožovat či porušovat práva duševního vlastnictví, těmto uživatelům odměnu, jejíž výše je závislá na počtu či rozsahu stahování jimi uložených datových souborů jinými uživateli, aniž by přiměřeným způsobem ověřil, zda tato odměna není placena v souvislosti s ohrožováním či porušováním práv duševního vlastnictví, dopouští se zásadně nekalé soutěže podle § 2976 odst. 1 o. z.

č. 61

Provozování elektronického vyhledavače uložených informací

101. Jak zdůvodněno shora, nekalá soutěž poskytovatele služby ukládání informací souvisí zásadně s takovým způsobem (obchodním modelem) jejího provozování, jenž se vymyká pouhému technickému zajišťování elektronického úložiště dat pro uživatele, a jehož důsledkem je způsobilost vzniku újmy na straně jiných soutěžitelů či zákazníků, a to zpravidla na trhu služeb zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví.

102. Je třeba rovněž zohlednit, jak v obecné rovině zdůvodněno shora, že provozování elektronického vyhledavače informací je úzce spjato se samotnou dostupností veřejně zpřístupňovaných informací jako takových, a tudíž při posuzování důsledků provozování takové služby má svůj význam též poměrování případného zásahu do základního práva na svobodu projevu a na informace ve smyslu čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (a shora uvedených mezinárodních smluv).

103. Ze shora uvedeného plyne, že v případě elektronického vyhledavače informací použitého jako součást služby ukládání informací (veřejného datového úložiště) mohou být shora uvedené nekalosoutěžní důsledky spjaty s takovým obchodním modelem poskytování této služby, jenž není v tomto směru založen na neutrálním, čistě technickém a automatickém prostředku zpracování informací. Proto za nekalou soutěž je možno shledávat zásadně takové situace, kdy způsob zpracování uložených informací ze strany poskytovatele služby přesahuje tento rámec a je spjat s aktivní rolí poskytovatele služby směřující k ovlivnění dosažených výsledků vyhledávání nad rámec samotného (automatizovaného a pokud možno co nejpřesnějšího) výběru informací podle objektivních kritérií nebo o jiné obdobné nakládání s nimi.

104. Může se tak jednat např. o některé způsoby prezentace, popisování, komentování, recenzování, resp. obecně vzato o některé formy indexování, nebo uživatelské či jiné

přízpůsobování těchto informací způsobem, že v důsledku těchto činností poskytovatel služby uložené informace zná a kontroluje a objektivně tak svojí činností vstupuje (nad rámec své činnosti na trhu služeb informační společnosti) na trh zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví. [Ohledně souvisejících závěrů co do významu aktivní role poskytovatele služby informační společnosti při provozování optimalizace pro vyhledavače na internetu ve vztahu k související problematice podmínek tzv. bezpečného přístupu poskytovatele této služby srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 23. 3. 2010, ve spojených věcech C-236/08, C-237/08 a C-238/08, Google France SARL a Google Inc. proti Louis Vuitton Malletier SA, Viaticum SA, Luteciel SARL a Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL a dalším.]

105. Proto poskytování služby ukládání informací s využitím elektronického vyhledavače uložených informací, aniž by poskytovatel služby nad rámec samotného průběhu automatického (technického, pasivního) procesu soutěžně významným způsobem ovlivňoval výsledky takového vyhledávání nebo s uloženými informacemi jinak obdobně nakládal, nelze samo o sobě považovat za nepoctivé soutěžní těžení poskytovatele služby z hospodářských výkonů jiných soutěžitelů, resp. opuštění samotného trhu poskytování služeb ukládání informací, či jiné jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům.

106. Lze tak uzavřít, že provozování služby ukládání informací (veřejného datového úložiště) s využitím elektronického vyhledavače uložených informací nepředstavuje jednání v nekalé soutěži pouze proto, že součástí výsledků vyhledávání může být datový soubor, jehož obsah ohrožuje či porušuje právo duševního vlastnictví, pokud poskytovatel této služby (aktivně) neovlivňuje výsledky vyhledávání nad rámec samotného automatického procesu ani s nimi jinak nenakládá takovým soutěžně významným způsobem, že by tím vstupoval na trh zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví.

K právním na ochranu před nekalou soutěží

107. Podle § 2988 o. z. věty první osoba, jejíž právo bylo nekalou soutěží ohroženo nebo porušeno, může proti rušiteli požadovat, aby se nekalé soutěže zdržel nebo aby odstranil závadný stav.

108. Jak zdůvodněno shora, právo domáhat se zdržení nekalosoutěžního jednání má preventivní povahu (aniž by zároveň musely být splněny předpoklady prevenční zakročovací povinnosti podle § 2900 o. z.) a jeho uplatněním se dotčená osoba brání proti tomu, aby se jednání, jímž jsou poškozena její práva, opakovalo, nebo aby bylo pokračováno v jednání, které představuje zásah do jejích práv, popř. odvrací hrozbu, že by k takovému zásahu mohlo dojít. Proto se lze tohoto práva úspěšně domáhat tehdy, pokud se žalovaný nekalosoutěžního jednání stále dopouští, resp. hrozí pokračování či opakování tohoto jednání (srov. např. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 10. 3. 1939, sp. zn. Rv I 662/38, uveřejněné pod č. 17256/1939 Sbírkou rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech občanských, či rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2013, sp. zn. 23 Cdo 3893/2010, a ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. 23 Cdo 2939/2011).

109. Uplatněním tohoto práva u soudu (v podobě tzv. zápůrčího nároku) se může žalobce domáhat, aby byla žalovanému uložena povinnost spočívající ve zdržení se určitého nekalosoutěžního jednání (tj. povinnost omisivní povahy). Jelikož je nekalá soutěž zákonem zakázána, nelze důvodnost takto uplatněného nároku dále posuzovat z hlediska vhodnosti, přiměřenosti, hospodárnosti či jiných obdobných okolností souvisejících se splněním deliktčního závazku soutěžitele zdržet se zakázaného nekalosoutěžního jednání. Na tom nic nemění, že i v případě výkonu práva na ochranu před nekalou soutěží může být výjimečně, vzhledem ke konkrétním okolnostem věci, shledáno jeho zjevné zneužití, jež nepožívá ochrany (§ 8 o. z.).

110. Oproti tomu právo na odstranění závadného stavu vzniklého v důsledku jednání v nekalé soutěži má restituční povahu a směřuje k odstranění závadných důsledků, které nekalosoutěžní jednání (již) přivodilo. Tuto povinnost lze proto uložit tehdy, pokud protiprávní stav již nastal a nadále trvá (srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2006, sp. zn. 32 Odo 1370/2005, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2020, sp. zn. 23 Cdo 88/2020).

111. Uplatněním tohoto práva u soudu (v podobě tzv. odstraňovacího nároku) se může žalobce domáhat, aby byla žalovanému uložena povinnost konat takovým způsobem, aby konkrétní závadný důsledek nekalosoutěžního jednání byl odklizen (tj. povinnost komisivní povahy). Z povahy tohoto nároku vyplývá, že se žalobce může po žalovaném úspěšně domáhat takového jednání, kterým se obnovuje (restituje) původní stav do podoby před jeho (již nastalým) poškozením nekalou soutěží, nikoli však určení konkrétního způsobu, jakým by měl žalovaný v hospodářské soutěži dle představy žalobce do budoucna vystupovat, resp. jakým způsobem se má žalovaný do budoucna nekalosoutěžního vyvarovat a splnit tak svoji povinnost se určitého nekalosoutěžního jednání zdržet (ke splnění povinnosti z tzv. zápůrčího nároku obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 27/2020, uveřejněný pod číslem 59/2021 Sb. rozh. obč.).

112. Tato práva může za podmínek § 2989 odst. 1 o. z. uplatnit též osoba oprávněná hájit zájmy soutěžitelů nebo zákazníků, a to nejen v případech zvláštních skutkových podstat nekalé soutěže (s výjimkou podle § 2982 až § 2985 o. z.), nýbrž i v případě jiných jednání, jež splňují znaky nekalé soutěže podle generální klauzule v § 2976 odst. 1 o. z. To plyne již ze samotné demonstrativní povahy výčtu zvláštních skutkových podstat nekalé soutěže podle § 2976 odst. 2 o. z., jež není (negativním) vymezením rozsahu aktivní legitimace shora uvedených osob podle § 2989 odst. 1 o. z. nikterak dotčena (srov. v právní teorii obdobně např. HAJN, Petr. § 2989. In ŠVESTKA, Jiří, DVORÁK, Jan, FIALA, Josef. Občanský zákoník. Komentář. Svazek VI. Praha: Wolters Kluwer, 2014, str. 1231, ONDREJOVÁ, Dana. Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 297. CHALOUPKOVÁ, Helena, HOLÝ, Petr, URBÁNEK, Jiří. Mediální právo. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2019, str. 386).

113. Podle § 155 odst. 4 o. s. ř. ve věcech ochrany práv porušených nebo ohrožených nekalým soutěžním jednáním, ochrany práv z duševního vlastnictví a ve věcech ochrany práv spotřebitelů může soud účastníkovi, jehož žalobě vyhověl, přiznat na jeho návrh ve výroku rozsudku právo rozsudek uveřejnit na náklady neúspěšného účastníka; podle okolností případu soud stanoví též rozsah, formu a způsob uveřejnění.

114. Ve vztahu k tomuto nároku účastníka řízení (jehož žalobě soud vyhověl) dovolací soud ve své rozhodovací praxi přisvědčil závěru právní teorie, podle kterého pro případ částečného úspěchu ve věci je nutno, aby účastník měl úspěch alespoň v převážné části věci; pokud by v převážné části neuspěl, bylo by sotva čím odůvodnitelné, aby byla účastníku, který naopak v převážné části uspěl, uložena povinnost uhradit náklady spojené s uveřejněním rozsudku. Ohledně rozsahu, formy a způsobu uveřejnění má soud „volnou ruku“. Co do rozsahu, formy a způsobu uveřejnění rozsudku bude zásadně předurčující rozsah, forma a způsob závadného jednání. V tomto směru není soud zcela vázán návrhem, naopak rozsah, formu a způsob podle okolností stanoví tím, že např. modifikuje velikost, písmo, umístění, podobu, četnost nebo jiné modalitty uveřejnění. Otevřenost možností uveřejnění soudům dovoluje je realizovat nejen v tradičních médiích, ale i na sociálních sítích, webových stránkách apod. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2015, sp. zn. 23 Cdo 7/2013).

115. Na základě těchto východisek dovolací soud uzavřel, že uveřejnění pouze výroku rozsudku je nedostatečné. Účelem uveřejnění rozsudku je informovat v zájmu účastníka i v zájmu širší veřejnosti (např. spotřebitelů nebo soutěžitelů) o výsledku soudního procesu. Bez uveřejnění odpovídající části odůvodnění by však informační hodnota uveřejnění rozsudku byla významně snížena – adresáti sdělení spočívajícího pouze ve výroku rozsudku by nevěděli, z jakých důvodů byl daný výrok vydán, což by mohlo vést k nežádoucím dohadům a snížení právní jistoty (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2015, sp. zn. 23 Cdo 7/2013, a ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. 23 Cdo 127/2018).

Posouzení v poměrech projednávané věci

116. V poměrech projednávané věci lze ze shora uvedených důvodů uzavřít, že závěr odvolacího soudu, podle kterého žaloba není důvodná v důsledku vyloučení odpovědnosti žalovaných podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti, není správný.

117. Žalobce se v řízení nedomáhá nároků z odpovědnosti žalovaných za obsah informací ukládaných na žádost uživatelů. Netvrdí existenci deliktu žalovaných spočívajícího v ohrožení nebo porušení autorského práva práv či práv souvisejících ani jiných práv duševního vlastnictví či dalších práv k nemotným předmětům na straně žalovaných. Předmětem řízení není zákaz samotného poskytování služby ukládání informací ani omezení jejího poskytování, a to ani co do druhu či rozsahu ukládaných informací, ať už ve vztahu ke konkrétním nemotným předmětům či ve vztahu k některé kategorii těchto předmětů, stejně jako není žalobcem požadováno odstranění již uložených informací či informací ukládaných v budoucnu ani provádění dohledu nad ukládanými informacemi či vyhledávání (filtrování) jejich závadnosti [tj. ani povinnost ve smyslu § 6 zákona o některých službách informační společnosti, resp. ve smyslu čl. 15 směrnice o elektronickém obchodu, či závěrů vyjádřených v rozsudcích Soudního dvora ze dne 24. 11. 2011, ve věci C-70/10, Scarlet Extended SA proti Société belge des auteurs compositeurs et éditeurs SCRL (SABAM), a ze dne 16. 2. 2012, ve věci C-360/10, Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (Sabam) proti Netlog NV].

118. Předmětem řízení je ochrana před nekalou soutěží spočívající v konkrétním hospodářském způsobu (obchodním modelu) poskytování předmětné služby žalovaných,

jež vyplývá z odlišné právní odpovědnosti žalovaných, než je odpovědnost za obsah uložených informací. Proto právní úprava omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti na poměry projednávané věci nedopadá. (Stejně jako závěry vyjádřené v odvolacím soudem odkazovaném rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 6. 2017, ve věci C-610/15, Stichting Brein proti Ziggo BV, XS4ALL Internet BV, v němž ostatně ani samotné podmínky omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací nebyly posuzovány.)

119. Správným pak neshledává dovolací soud ani závěr odvolacího soudu, podle kterého nelze nárokům žalobce na ochranu před nekalou soutěží vyhovět z důvodu nepřijatelného omezení základního práva žalovaných vlastnit majetek a svobodně podnikat. Jednak vzhledem k předmětu řízení v projednávané věci není samotné vlastnictví majetku žalovaných (ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod) nijak dotčeno, neboť žalobce se v řízení nedomáhá odebrání či jiného umenšení majetku žalovaných, a to ani co do legitimního očekávání nabytí konkrétního majetku (jenž by tvořil předmět řízení). Součástí v úvahu přicházejícího základního práva na svobodné podnikání podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod (a shora citovaných mezinárodních úmluv) je rovněž, jak zdůvodněno shora, ochrana podnikatelské činnosti před nekalou soutěží jiných soutěžitelů, čímž se zároveň na základě zákona omezuje toto základní právo na straně soutěžitele, jenž se nekalé soutěže dopouští.

120. Odvolacímu soudu lze přisvědčit do té míry, že samotná možnost odměňování uživatelů v souvislosti s využíváním předmětných služeb žalovaných či samotné výdělečné provozování těchto služeb (resp. v obecné rovině i volba některého obchodního modelu provozování služby) je součástí základního práva žalovaných na svobodné podnikání. To však zároveň nevylučuje, aby konkrétní způsob a podmínky, za kterých takové provozování služby ze strany žalovaných probíhá (resp. konkrétní obchodní model takové služby), mohl vzhledem ke konkrétním okolnostem představovat jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, jež jako zákonem zakázaná nekalá soutěž představuje přípustné omezení tohoto základního práva žalovaných.

121. Jak zdůvodněno shora, o nekalosoutěžní jednání provozovatele služby ukládání informací (veřejného datového úložiště) se jedná zásadně tehdy, je-li odměna uživatelům služby vyplácena v závislosti na počtu či rozsahu stahování jimi uložených datových souborů jinými uživateli služby bez přiměřeného ověření oprávněnosti zpřístupnění takových datových souborů, ačkoli technické parametry této služby objektivně umožňují jejím uživatelům prostřednictvím jimi ukládaných informací v nezanedbatelném (tj. soutěžně významném) rozsahu ohrožovat či porušovat práva duševního vlastnictví.

122. Na odvolacím soudu proto v dalším řízení především bude, aby na základě skutkových zjištění posoudil, zda služba žalovaných (resp. její technické parametry) umožňuje uživatelům v nezanedbatelném (tj. soutěžně významném) rozsahu ohrožovat či porušovat práva duševního vlastnictví a zda jsou v důsledku toho na straně žalovaných splněny shora uvedené předpoklady generální klauzule nekalé soutěže při poskytování odměn uživatelům této služby (včetně toho, zda součástí služby žalovaných je či není přiměřené ověřování oprávněnosti zpřístupnění datových souborů, s nimiž je spojeno

poskytnutí odměn), a aby v případě splnění těchto předpokladů (za podmínek aktivní legitimace žalobce jako osoby oprávněně hájit zájmy soutěžitelů podle § 2989 odst. 1 o. z. a nebudou-li zjištěny výjimečné okolnosti, jež by důvodnost tohoto nároku vylučovaly, např. z důvodu zneužití práva žalobce) uložil navrhovanou povinnost žalovaným zdržet se poskytování těchto odměn závadným (tj. zakázaným) způsobem.

123. V tomto směru je třeba vzít rovněž v úvahu, že taková (již učiněná) smluvní ujednání (resp. uzavřené smlouvy) žalovaných s uživateli jejich služeb o poskytování odměn, jež představuje jednání v nekalé soutěži (tj. jednání v rozporu s dobrými mravy hospodářské soutěže jako zákonem chráněné hodnoty), je třeba zásadně považovat podle § 588 o. z. za (tzv. absolutně) neplatná právní jednání (k předpokladům absolutní neplatnosti právních jednání srov. zejm. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2020, sen. zn. 31 ICdo 36/2020, uveřejněný pod číslem 104/2020 Sb. rozh. obč., či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2021, sp. zn. 23 ICdo 56/2019).

124. Obdobně pak odvolací soud na základě skutkových zjištění posoudí, zda provozování elektronického vyhledavače jako součást služby ukládání informací ze strany žalovaných představuje ve shora uvedeném smyslu pouhý automatický (tj. technický, pasivní) proces nebo zda nad rámec samotných opatření směřujících k dosažení co nepřesnějšího výsledku automatického vyhledávání dochází ze strany žalovaných k aktivnímu a soutěžně významnému ovlivňování výsledků takového vyhledávání či k jinému soutěžně významnému nakládání s uloženými informacemi, v důsledku čehož by činnost žalovaných přesahovala trh služeb informační společnosti a žalované by tak vstupovaly na trh zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví.

125. Odvolací soud dále (případně) posoudí, zda nároky žalobce spočívající v uložení povinnosti žalovaným konat, tj. upravit konkrétním způsobem smluvní podmínky tvořící součást smluv uzavíraných žalovanými s uživateli jejich služby a odstranit ze specifikovaných internetových stránek nabídku služby elektronického vyhledavače uložených datových souborů, resp. odkazy na ni, jsou opodstatněné některým právem žalobce (resp. jeho aktivní legitimací podle § 2989 odst. 1 o. z.) na ochranu před nekalou soutěží ve smyslu § 2988 o. z.

126. Přitom je třeba vzít v úvahu, že tyto návrhy žalobce mají vzhledem k obsahu navrhované povinnosti povahu tzv. odstraňovacích nároků, jelikož se jimi žalobce domáhá uložení povinnosti spočívající v určitém konání žalovaných v souvislosti s jejich tvrzeným nekalosoutěžním jednáním. Takové nároky však mohou být podle § 2988 o. z. důvodné pouze tehdy, pokud ukládaná povinnost směřuje k odklizení vzniklého závadného stavu (resp. důsledků nekalosoutěžního jednání) a nikoli k uložení budoucího způsobu výkonu hospodářské činnosti žalovaných.

127. Je tak třeba posoudit, zda za situace, kdy žalobce shledává nekalosoutěžní jednání žalovaných ve vyplácení odměn uživatelům jejich služeb a v provozování služby elektronického vyhledavače souborů, může požadovaná (konkrétní) změna smluvních podmínek a (úplné) odstranění služby elektronického vyhledavače uložených souborů objektivně vést (pouze) k odstranění (již vzniklých) důsledků případné nekalé soutěže žalovaných. Anebo zda se tím nad rámec možností vyplývajících z tzv. odstraňovacího nekalosoutěžního nároku určuje konkrétní způsob budoucího

výkonu hospodářské soutěže žalovaných (resp. konkrétní postup, jakým se mají žalované dle představy žalobce v budoucnosti nekalosoutěžního jednání vyvarovat).

128. Konečně pak odvolací soud podle výsledku řízení posoudí na základě shora uvedených judikatorních závěrů důvodnost nároku žalobce na uveřejnění rozsudku v projednávané věci podle § 155 odst. 4 o. s. ř.

129. Vzhledem k přípustnosti dovolání dovolací soud podle § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. rovněž přezkoumal, zda řízení nebylo postiženo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a shledal, že řízení před soudy obou stupňů takovými vadami netrpí.

130. Dovolací soud s ohledem na výše uvedené důvody dospěl k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu není správné a dovolání je důvodné.

131. Jelikož vzhledem k dosavadním výsledkům řízení není možné v dovolacím řízení o věci rozhodnout [§ 243d odst. 1 písm. b) o. s. ř.], dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu ze shora uvedených důvodů podle § 243e odst. 1 o. s. ř. bez jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) zrušil.

132. Právní názor dovolacího soudu je pro odvolací soud i soud prvního stupně závazný (§ 243g odst. 1 věta první o. s. ř.). O náhradě nákladů řízení včetně tohoto dovolacího řízení rozhodne soud v novém rozhodnutí o věci.

č. 62

č. 62

Spravedlivým důvodem pro nabytí obohacení se primárně rozumí důvod právní. O existenci spravedlivého důvodu, jenž není důvodem právním a plyne ze zásad slušnosti a zvyklostí soukromého života, lze uvažovat jen zcela výjimečně.

Za právní důvod pro nabytí obohacení lze zásadně označovat právní skutečnost, jež obohacenému zakládá právo, aby na úkor ochuzeného získal majetkový prospěch, respektive aby si tento majetkový prospěch podržel, případně právní normu, z níž takové oprávnění vyplývá přímo.

Ustanovení § 29 zákona č. 229/1991 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2012 a § 13 zákona č. 428/2012 Sb. nezakládala právní důvod k užívání historického majetku církví ve vlastnictví státu třetími osobami.

Bez důvodné obohacení

§ 2991 o. z., § 60a zákona č. 219/2000 Sb., § 29 zákona č. 229/1991 Sb. ve znění do 31. 12. 2012, § 13 zákona č. 428/2012 Sb.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2021, sp. zn. 28 Cdo 2527/2021, ECLI:CZ:NS:2021:28.CDO.2527.2021.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 72 Co 458/2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 4 mezitímním rozsudkem ze dne 1. 10. 2020, č. j. 40 C 30/2019-123, vyslovil, že je nárok žalobkyně (státní příspěvkové organizace) na zaplacení bezdůvodného obohacení po právu. Žalobkyně se po žalovaném (bytovém družstvu) domáhala zaplacení částky 100 604 Kč s příslušenstvím coby bezdůvodného obohacení, jež žalovanému vzniklo v době od 1. 1. 2016 do 19. 9. 2016 tím, že měl na pozemcích České republiky, s nimiž je příslušná hospodařit žalobkyně, umístěny bytové domy č. p. 1842–1845 v katastrálním území M., obci P. Do 31. 12. 2015 žalovaný dotčené pozemky užíval na základě nájemní smlouvy na dobu určitou uzavřené mezi účastníky řízení dne 17. 5. 2012. Zmíněné budovy žalovaný získal v souladu s kupní smlouvou ze dne 24. 6. 2002, již sjednal s městskou částí Praha 12. Pozemky pod stavbami však na žalovaného nemohly být převedeny, neboť představovaly historický majetek církvi, a nakládání s nimi tak bylo vyloučeno blokačním ustanovením § 29 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 229/1991 Sb.“). Citované ustanovení bylo od 1. 1. 2013 zrušeno derogační normou v § 21 zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 428/2012 Sb.“); ode dne 5. 1. 2012 do dne 5. 2. 2014 byly ovšem předmětné pozemky blokovány v souladu s § 13 zákona č. 428/2012 Sb. Dne 19. 9. 2016 pak byly sporné nemovitosti bezúplatně převedeny na žalovaného. Soud konstatoval, že v postupu žalobkyně při vyřizování žádosti žalovaného o převod pozemků nespátřuje žádnou nepřiměřenou či svévolnou liknavost. Nájemní smlouvu uzavřenou mezi účastníky dne 17. 5. 2012 pak – oproti názoru žalovaného, jenž vůči nároku žalobkyně započel požadavek na vrácení nájemného zaplaceného za rok 2015 – neshledal soud neplatnou pro rozpor s dobrými mravy. Sjednáním této nájemní smlouvy se žalobkyně chovala jako řádný hospodář a vhodně napravila nedostatek právní opory pro užívání pozemků žalovaným. Zákon č. 428/2012 Sb., přijatý dne 18. 11. 2012 a vyhlášený dne 5. 12. 2012, na platnosti smlouvy ze dne 17. 5. 2012 nemohl ničeho změnit. Soud proto dospěl k závěru, že základ žalobkyní uplatněného nároku je po právu.

2. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 4. 2021, č. j. 72 Co 458/2020-166, mezitímní rozsudek soudu prvního stupně k odvolání žalovaného potvrdil. Odvolací soud uvedl, že právní posouzení věci obvodním soudem je přílehlavé. Žalovaný užíval pozemky ve vlastnictví České republiky i po skončení nájemního vztahu ke dni 31. 12. 2015, čímž získal bezdůvodné obohacení ve smyslu § 2991 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“). Pro splnění kontraktační povinnosti státu ve smyslu § 60a zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 219/2000 Sb.“), zákon žádnou lhůtu nestanovil, přičemž na základě provedených důkazů nelze říci, že by se žalobkyně v posuzované kauze dopouštěla jakékoli svévolné

liknavosti, nebo dokonce úmyslného prodlužování privatizačního procesu. Dovojuje-li žalovaný, že žalobkyně svůj nárok uplatňuje v rozporu s dobrými mravy, jelikož jí § 13 zákona č. 428/2012 Sb. znemožňoval přenechat jinému k užívání majetek, který měl být předmětem církevních restitucí, není možné přehlížet, že citované ustanovení nabylo účinnosti dne 5. 12. 2012 a nebyly jím dotčeny dříve vzniklé smluvní vztahy, tedy ani nájem založený v projednávané věci smlouvou ze dne 17. 5. 2012. Ze shora uvedených důvodů odvolací soud prvoinstanční rozhodnutí jako věcně správné potvrdil.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal žalovaný dovolání, jež pokládá za přípustné, poněvadž spočívá na dosud neřešené otázce výkladu zákona č. 229/1991 Sb. a zákona č. 428/2012 Sb., jakož i § 2991 o. z. Dovolatel namítá, že již dne 24. 1. 2014 požádal o převod pozemků zastavěných vzpomenutými bytovými domy. Postup žalobkyně byl však „velmi, velmi liknavý“, neboť žalovanému poskytovala zavádějící informace o uplatnění restitučního nároku Arcibiskupstvím pražským a i posléze proces privatizace neúměrně prodlužovala, jak se podává z listinných důkazů předložených dovolatelem. Až s účinností ke dni 19. 9. 2016, tedy téměř 2 roky po odpadnutí zákazu nakládání s předmětným majetkem, bylo vlastnické právo k pozemkům převedeno na žalovaného. Nelze souhlasit ani se závěry soudů ohledně hodnocení důkazů, pokud jde o složitost jednání o převodu nemovitostí. Kdyby žalobkyně postupovala informovaně, profesionálně a poctivě, byla by převodní smlouva uzavřena již k 6. 12. 2014 (po ukončení blokace dle § 13 zákona č. 428/2012 Sb.) nebo případně k 1. 1. 2016 (po zániku nájmu) – ani v jednom z těchto případů by přitom žalovanému nevzniklo bezdůvodné obohacení.

4. Dovolatel dále upozorňuje, že se odvolací soud vůbec nevyjádřil k námitce započtení pohledávky dovolatele ve výši 140.155 Kč a dostatečně se nevypořádal ani s poukazem na neplatnost nájemní smlouvy, již mu žalobkyně pronajala sporné pozemky, přestože věděla či musela vědět, že byly majetkem církve a jako takové mohou být předmětem projednávaného zákona o tzv. církevních restitucích. Žalovaný tudíž usuzuje, že se mu bezdůvodného obohacení nedostalo, jelikož prospěch získal na základě spravedlivého důvodu, a to § 29 zákona č. 229/1991 Sb., § 13 zákona č. 428/2012 Sb., respektive § 60a odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb. Podle literatury platí, že vyplývá-li ze zákona povinnost určité osoby poskytnout jinému prospěch, nemůže toto plnění založit bezdůvodné obohacení ve smyslu § 2991 o. z.

5. Z naznačených důvodů dovolatel navrhuje, aby Nejvyšší soud rozsudek Městského soudu v Praze změnil tak, že vysloví neoprávněnost požadavku žalobkyně, a rozhodl o nákladech řízení před soudy všech stupňů.

III.

Přípustnost dovolání

6. Při rozhodování o dovolání bylo postupováno podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), ve znění účinném od 30. 9. 2017, které je dle čl. II bodu 2 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních

soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, rozhodující pro dovolací přezkum.

7. Nejvyšší soud se jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno řádně a včas, osobou k tomu oprávněnou a zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., zabýval jeho přípustností.

8. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

9. Přípustnost dovolání nemůže založit část dovolací argumentace, jež směřuje ke zpochybnění závěru soudů nižších stupňů, že si žalobkyně při vyřizování žádosti žalovaného o převod sporných pozemků dle § 60a zákona č. 219/2000 Sb. nepočínala liknavě. Těmito námitkami totiž žalovaný poměrně otevřeně (vzhledem k jeho odkazům na předložené listinné důkazy i explicitní kritice hodnocení důkazů nalézacím a odvolacím soudem) usiluje o zpochybnění skutkového stavu zjištěného Obvodním soudem pro Prahu 4 a Městským soudem v Praze. Nejvyšší soud je však podle procesní úpravy účinné od 1. 1. 2013 skutkovým stavem zjištěným soudy nižších instancí vázán a není oprávněn jej přezkoumávat. Dovolatel tudíž v tomto bodě neuplatňuje jediný zákonem předvídaný dovolací důvod (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) a tím spíše nepoukazuje na žádnou otázku ve smyslu § 237 o. s. ř. (podobně srovnej námátkou usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 8. 2017, sp. zn. 23 Cdo 3228/2017, ze dne 13. 12. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4586/2017, a ze dne 16. 9. 2020, sp. zn. 32 Cdo 709/2020).

10. Vypořádání námítky neplatnosti nájemní smlouvy ze dne 17. 5. 2012 odvolacím soudem pokládá Nejvyšší soud za (v daném kontextu) postačující. Jak již soudy v tomto řízení vícekrát akcentovaly, dotčený kontrakt byl sjednán dříve, než se stal účinným § 13 zákona č. 428/2012 Sb., zakazující mimo jiné přenechávání věcí tvořících původní majetek církví jiným osobám k užívání. Ustanovení § 29 zákona č. 229/1991 Sb., účinné v době uzavření nájemní smlouvy, zapovídalo toliko převádění historického majetku církví do vlastnictví jiných osob, nikoli založení užívacího práva k němu (ohledně rozdílů mezi rozsahem blokace církevního majetku dle § 29 zákona č. 229/1991 Sb. a § 13 zákona č. 428/2012 Sb. viz Valeš, V. In: Kříž, J., Valeš, V. Zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi: komentář. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 265–266, a Chocholáč, A. In: Jäger, P., Chocholáč, A. Zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2015, s. 157).

11. Pakliže by nájemní smlouva uzavřená před účinností zákona č. 428/2012 Sb. byla kvalifikována jako rozporná s dobrými mravy ve smyslu § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, jen proto, že se protivila později zakotvenému zákonnému zákazu, byly by tím zákonu č. 428/2012 Sb. nepřímo propůjčeny zpětné účinky, a tím by bylo rovněž citelně zasaženo do práv nabytých

stranami zmíněné smlouvy. Nejvyššímu soudu není zřejmé, v zájmu jaké právem chráněné hodnoty by podobné porušení důvěry osob ve stabilitu právního řádu mělo být provedeno. Sám fakt, že v době uzavření kontraktu probíhala v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky jednání o návrhu zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi, jejichž výsledek nebylo možné předvídat, podobný destabilizující zásah do autonomně založeného právního vztahu mezi žalobkyní a žalovaným podle názoru dovolacího soudu neopodstatňuje.

12. Vzhledem k tomu, že nájemní smlouva sjednaná mezi účastníky ze dne 17. 5. 2012 nebyla posouzena jako neplatná, nemohla žalovanému vzniknout pohledávka na vrácení nájemného, jež na základě ní zaplatil za rok 2015. Proto nelze spatřovat žádné relevantní pochybení ve skutečnosti, že se odvolací soud explicitně nevyjádřil k započtení této domnělé pohledávky žalovaným.

13. Dovolání lze nicméně pokládat za přípustné s ohledem na nastolení Nejvyšším soudem dosud neřešené otázky existence spravedlivého důvodu k užívání pozemků ve vlastnictví státu, jež byly blokovány coby historický majetek církví.

IV.

Důvodnost dovolání

14. Spravedlivým důvodem pro nabytí obohacení se rozumí primárně důvod právní. Toliko zcela výjimečně lze konstatovat, že se navzdory absenci právního důvodu přesun majetkových hodnot opíral o spravedlivý důvod vyplývající – slovy důvodové zprávy k § 2991 o. z. – ze zásad slušnosti a zvyklostí soukromého života [srovnej Petrov, J. In: Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník VI. Komentář. Závazkové právo: zvláštní část (§ 2055–3014). Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1858–1859; Melzer, F., Csach, K. In: Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník: velký komentář. Svazek IX. § 2894–3081. Praha: Leges, 2018, s. 1282; Brim, L., Eliáš, J., Adamová, H. In: Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. Občanský zákoník: komentář. Svazek VI (§ 2521 až 3081). 2. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2021, s. 1238–1239; viz též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 23 Cdo 82/2019, uveřejněný pod č. 108/2020 Sb. rozh. obč., bod 19]. Jako právní důvod pro nabytí obohacení lze pak zásadně označovat právní skutečnost, jež obohacenému zakládá právo, aby na úkor ochuzeného získal majetkový prospěch, respektive aby si tento majetkový prospěch podržel. Vyplývá-li právo na nabytí prospěchu přímo ze zákona, je možné za právní důvod považovat samotnou právní normu, která dotčenému oprávnění dává vzniknout.

15. S přihlédnutím k tomuto pojetí právního důvodu je pak pro účely posuzovaného případu namístě zdůraznit, že § 29 zákona č. 229/1991 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2012 a § 13 zákona č. 428/2012 Sb., jenž § 29 zákona č. 229/1991 Sb. s určitými modifikacemi nahradil (k tomu srovnej zejména rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2019, sp. zn. 28 Cdo 2282/2019, a usnesení téhož soudu ze dne 20. 5. 2020, sp. zn. 28 Cdo 791/2020), zakazovaly vyjmenované dispozice s historickým majetkem církví, avšak samy o sobě k tomuto majetku nezakládaly žádná užívací práva třetím subjektům. Nemohly proto ani osobě v pozici žalovaného sloužit jako právní důvod pro užívání sporných pozemků. Smyslem citovaných blokačních ustanovení byla ochrana původního majetku církví před dispozicemi, kterými by mohlo být zmařeno dlouhodobě

zamýšlené odčinění majetkových křivd způsobených církvím a náboženským společenstvem nedemokratickým režimem, a to do doby přijetí zvláštního zákona, jímž mělo být zmírnění těchto křivd provedeno (ke smyslu § 29 zákona č. 229/1991 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2012 viz například rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2017, sp. zn. 28 Cdo 5374/2016, a ze dne 1. 10. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1211/2018, nebo jeho usnesení ze dne 15. 9. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2476/2020). Tento smysl § 29 zákona č. 229/1991 Sb. a § 13 zákona č. 428/2012 Sb. přitom bezpochyby nikterak nevyžadoval, aby bylo třetím subjektům založeno právo blokovat majetek na úkor státu bezplatně užívat a aby bylo potlačeno právo České republiky na vydání náhrady za majetkový prospěch, jenž užíváním dotčených statků bez odpovídajícího právního důvodu uživatelům vznikal.

16. Ustanovení § 60a odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb. pak zakotvuje právo bytových družstev na bezúplatný převod pozemků ve vlastnictví České republiky s cílem sjednotit vlastnictví bytových domů s vlastnictvím funkčně souvisejících pozemků (Závodský, O., Svoboda, M. Zákon o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019, s. 417–420). Do doby uskutečnění této změny v osobě vlastníka však § 60a odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb. – zavádějící povinnost státu převést pozemky ve prospěch bytového družstva – rovněž nepředstavuje právní důvod pro užívání příslušných pozemků nabyvatelem. Není-li tedy v období předcházejícím převodu pozemků na družstvo jiným zákonem předvídaným způsobem založeno věcné či obligační právo užívat státní pozemky (jehož existenci dovolatel v předmětné věci, pokud jde o rozhodný časový úsek, nenamítá), dostává se mu coby vlastníku staveb umístěných na cizích pozemcích bezdůvodného obohacení protiprávním (právní důvod postrádajícím) užitím cizí věci (viz především rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2011, sp. zn. 28 Cdo 4092/2010).

17. Ve výjimečných případech, kdy by stát (respektive právnická osoba oprávněná k hospodaření s jeho majetkem) záměrně oddaloval převod pozemku na bytové družstvo ve spekulativní snaze extrahovat z družstva náhradu za výkon užívacího práva, by snad bylo možné uvažovat, že by uplatnění požadavku na vydání bezdůvodného obohacení proti družstvu představovalo zneužití práva ve smyslu § 8 o. z. (ke kvalifikaci výkonu práva na vydání bezdůvodného obohacení jako zneužívajícího viz v obecné rovině kupř. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2020, sp. zn. 28 Cdo 527/2020). Soudy nižších stupňů však na základě v řízení provedených důkazů přijaly závěr, že takový postup žalobkyně nebylo možné vytknout, přičemž tento úsudek – jak bylo uvedeno výše – pro svou skutkovou povahu nepodléhá přezkumu v dovolacím řízení. Na daném skutkovém terénu vystavený právní závěr, dle něhož se žalobkyně zneužití práva nedopustila, nadto dovolací soud přezkoumává toliko z hlediska zjevné nepřiměřenosti (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2020, sp. zn. 23 Cdo 3660/2019, ze dne 25. 11. 2020, sp. zn. 22 Cdo 2969/2020, a ze dne 15. 4. 2021, sp. zn. 26 Cdo 3054/2020), jíž úvahy městského soudu v posuzované kauze zatížený nejsou.

18. Na základě shora vyložených úvah dovolací soud dospěl k závěru, že právní posouzení věci odvolacím soudem, jenž konstatoval vznik bezdůvodného obohacení na straně žalovaného, je v mezích nastolených dovolacích důvodů (§ 242 odst. 3 věta první o. s. ř.) věcně správné, a dovolání proto v souladu s § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

č. 63

Jestliže k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv, od něž poškozený odvozuje právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích, došlo před rozhodnutím o úpadku osoby za takový zásah odpovědné (nejpozději však před uplynutím propadné lhůty k přihlášení pohledávek vymezené rozhodnutím o úpadku), je náhrada nemajetkové újmy v penězích pohledávkou, která má být v insolvenčním řízení uplatněna přihláškou a pro kterou platí omezení uvedené v § 109 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona.

Insolvence, Insolvenční řízení (účinky, zahájení), Majetková podstata, Přihláška pohledávky, Ochrana osobnosti, Zadostiučinění (satisfakce), Oddlužení

§ 109 odst. 1 písm. a) IZ, § 104c IZ, § 141a IZ, § 81 odst. 1 o. z., § 82 odst. 1 o. z., § 2894 odst. 2 o. z., § 2951 odst. 2 o. z.

č. 63

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2021, sp. zn. 29 Cdo 1745/2021, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.1745.2021.1

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobkyně b) a dovolání žalobců a), c) a d) proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2021, sp. zn. 21 Co 23/2021, v rozsahu, v němž směřovalo proti části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně v bodu II. výroku o nákladech řízení, a proti druhému výroku o nákladech odvolacího řízení; jinak dovolání zamítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobou doručenu Okresnímu soudu v Berouně dne 15. 7. 2020 se žalobci (J. G., P. K., M. M. a H. V.) domáhají po žalovaném (J. Š.) náhrady nemajetkové újmy za zásah do osobnostních práv žalobců v celkové částce 546 659 Kč. Při stanovení výše zadostiučinění žalobci vyšli z výpočtu, který provedl Okresní soud v Berouně v jiném řízení o ochranu osobnosti, v němž se žalobci domáhali po žalovaném omluvy, finanční satisfakce a odstranění konkrétních textů z webových stránek provozovaných žalovaným. Podle požadavků specifikovaných v žalobě jde o částky vyčíslené ode dne právní moci, respektive vykonatelnosti rozsudku Okresního soudu v Berouně ze dne 10. 8. 2018, č. j. 6 C 101/2016-396, ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 9. 11. 2018, č. j. 6 C 101/2016-443, do dne podání této žaloby. Požadují, aby žalovaný zaplatil žalobkyni a/ částku 179 167 Kč, žalobkyni b/ částku 31 500 Kč, žalobci c/ částku 156 825 Kč a žalobkyni d/ částku 179 167 Kč.

2. Usnesením ze dne 23. 12. 2020, č. j. 13 C 119/2020-166, Okresní soud v Berouně zastavil řízení (bod I. výroku), rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu

nákladů řízení (bod II. výroku) a žalobkyni a/ vrátil soudní poplatek z žaloby (bod III. výroku).

3. Soud prvního stupně – cituje § 109 odst. 1 písm. a/ a § 141a zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a vycházejí ze zjištění, podle kterého Krajský soud v Praze usnesením ze dne 3. 7. 2020 (mimo jiné) zjistil úpadek žalovaného – dospěl k závěru, že řízení je třeba zastavit, když žalobci uplatnili nárok v rozporu s § 109 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona. Přitom zdůraznil, že žaloba byla podána 15. 7. 2020. Uzavřel, že žalobci měli svůj nárok uplatnit přihláškou v insolvenčním řízení.

4. K odvolání žalobců Krajský soud v Praze usnesením ze dne 27. 1. 2021, č. j. 21 Co 23/2021-179, potvrdil usnesení soudu prvního stupně (první výrok) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

5. Odvolací soud – cituje též § 140c insolvenčního zákona – přisvědčil soudu prvního stupně v závěru, podle kterého bylo nutné řízení zastavit dle § 141a a § 140c insolvenčního zákona. Dále uvedl, že po zahájení insolvenčního řízení nelze pohledávky a jiná práva týkající se majetkové podstaty uplatnit žalobou, lze-li je uplatnit přihláškou. Shrnul, že žalobci podali žalobu, kterou vůči žalovanému uplatnili nárok na peněžité plnění, jenž se nepochybně „týká majetkové podstaty dlužníka, neboť jen z ní může být uspokojen“. Shodně se soudem prvního stupně dovodil, že žalobci měli nárok uplatnit přihláškou v insolvenčním řízení.

č. 63

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Proti usnesení odvolacího soudu (posuzováno podle obsahu proti té části prvního výroku, již odvolací soud potvrdil body I. a II. výroku usnesení soudu prvního stupně, jakož i proti druhému výroku o nákladech odvolacího řízení) podali žalobci dovolání, jehož přípustnost vymezují ve smyslu § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného nebo procesního práva, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny. Konkrétně jde o tyto otázky:

1/ Dopadají účinky oddlužení ve smyslu § 109 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona i na spory na ochranu osobnosti?

2/ Je nárok na odškodnění nemajetkové újmy za zásah do práv na ochranu osobnosti, který nebyl přiznán pravomocným a vykonatelným rozhodnutím, pohledávkou, jež má být uplatněna přihláškou v insolvenčním řízení?

7. Dovolatelé snášejí argumenty ve prospěch názoru, že nárok vyplývající z ochrany jejich osobnostních práv je nárokem, u kterého „nedochází ke střetu s předmětem insolvenčního řízení“; neuplatňuje se přihláškou pohledávky, neboť jeho přihlášení není možné. Zdůrazňují, že v dané věci jde o hrubý zásah do práv na ochranu osobnosti, který je důsledkem vědomě úmyslného jednání žalovaného, jež musí být předmětem dokazování v rámci řádného soudního řízení. Dovolatelé namítají, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.) a požadují, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů.

III.

Přípustnost dovolání

8. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění (srov. bod 2., části první článku II zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

9. Nejvyšší soud se nejprve zabýval přípustností dovolání. Dovolání žalobkyně b/ proti té části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně v bodu I. výroku o zastavení řízení o její žalobě, Nejvyšší soud odmítl jako objektivně nepřipustné (§ 243c odst. 1 a § 238 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.). V dané věci žalobkyně b/ uplatnila nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 31 500 Kč; jde o její samostatný nárok nepřevyšující zákonný limit 50 000 Kč a není pochyb o tom, že nejde o vztah ze spotřebitelské smlouvy ani o pracovněprávní vztah.

10. Přípustnost dovolání přitom nezakládá ani nesprávné poučení poskytnuté žalobkyni b/ odvolacím soudem v písemném vyhotovení napadeného usnesení. K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2001, sp. zn. 29 Odo 62/2001, a ze dne 27. 6. 2002, sp. zn. 29 Odo 425/2002, uveřejněná pod čísly 73/2001 a 51/2003 Sb. rozh. obč. (která jsou, stejně jako další níže zmíněná rozhodnutí Nejvyššího soudu, dostupná i na webových stránkách Nejvyššího soudu) a nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. II. ÚS 323/07, uveřejněný pod číslem 210/2008 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu (dostupný i na webových stránkách Ústavního soudu).

11. V rozsahu, v němž dovolání všech žalobců směřuje proti nákladovým výrokům (proti té části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně v bodu II. výroku o nákladech řízení, a proti druhému výroku o nákladech odvolacího řízení), je Nejvyšší soud rovněž odmítl jako objektivně nepřipustné (§ 243c odst. 1 a § 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.).

12. Ve zbývajícím rozsahu (proti té části prvního výroku usnesení, jíž odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně v bodu I. výroku o zastavení řízení o žalobách žalobců a/, c/ a d/) je dovolání přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předestřených otázek jde o věc beze zbytku neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

13. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

14. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

15. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona a zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), která v níže

citované podobě platila již v době zahájení insolvenčního řízení na majetek žalovaného a do vydání napadeného rozhodnutí nedoznala změn.

Podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona se zahájením insolvenčního řízení se spojuje i ten účinek, že pohledávky a jiná práva týkající se majetkové podstaty nemohou být uplatněny žalobou, lze-li je uplatnit přihláškou.

Dle ustanovení § 140c insolvenčního zákona v době, po kterou trvají účinky rozhodnutí o úpadku, nelze zahájit soudní a rozhodčí řízení o pohledávkách a jiných právech týkajících se majetkové podstaty, které mají být v insolvenčním řízení uplatněny přihláškou, nebo na které se v insolvenčním řízení pohlíží jako na přihlášené, nejde-li o incidenční spory, ani řízení o pohledávkách, které se v insolvenčním řízení neuspokojují (§ 170).

Z ustanovení § 141a insolvenčního zákona plyne, že po právní moci rozhodnutí o úpadku zastaví soud nebo jiný k tomu příslušný orgán řízení o pohledávkách nebo jiných právech, která byla zahájena v rozporu s omezeními podle § 109 odst. 1 písm. a/ a podle § 140c.

č. 63

Dle ustanovení § 81 odst. 1 věty první o. z. chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Podle odst. 2 tohoto ustanovení ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

Ustanovení § 82 odst. 1 o. z. stanoví, že člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.

Z ustanovení § 2894 odst. 2 o. z. se podává, že nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.

Podle ustanovení § 2951 odst. 2 o. z. nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy.

16. Nejvyšší soud předesílá, že jeho judikatura je ustálena v závěrech, podle nichž:

[1] Uplatní-li věřitel pohledávku vůči dlužníku u obecného soudu žalobou v rozporu s ustanovením § 109 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona, soudní řízení o takové pohledávce se přeruší okamžikem zveřejnění rozhodnutí o úpadku dlužníka v insolvenčním rejstříku (§ 140a odst. 1 věta první insolvenčního zákona). Za předpokladu, že stále trvají účinky rozhodnutí o úpadku, je po právní moci rozhodnutí o úpadku obecný soud povinen řízení o žalobě neprodleně zastavit podle § 141a insolvenčního zákona, bez zřetele k tomu, zda úpadek dlužníka je následně řešen konkursem, reorganizací nebo oddlužením. K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 29 Cdo 5749/2016, uveřejněné pod číslem 128/2018 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 128/2018“).

[2] Uplatní-li věřitel vůči dlužníku u obecného soudu žalobou pohledávku, která má být v insolvenčním řízení uplatněna přihláškou (aniž by šlo o incidenční spor), nebo pohledávku, na kterou se v insolvenčním řízení pohlíží jako na přihlášenou (aniž by šlo o incidenční spor), anebo pohledávku, která se v insolvenčním řízení neuspokojuje (§ 170 insolvenčního zákona), teprve v době, kdy již trvají účinky rozhodnutí o úpadku (po okamžiku zveřejnění rozhodnutí o úpadku dlužníka v insolvenčním rejstříku), jde o porušení zákazu formulovaného v § 140c insolvenčního zákona. Logicky však v takovém případě nenastanou účinky přerušení řízení dle § 140a insolvenčního zákona; není totiž splněna podmínka, aby řízení o žalobě u obecného soudu probíhalo k okamžiku zveřejnění rozhodnutí o úpadku dlužníka v insolvenčním rejstříku. Za předpokladu, že stále trvají účinky rozhodnutí o úpadku, je po právní moci rozhodnutí o úpadku obecný soud povinen řízení o žalobě neprodleně zastavit podle § 141a insolvenčního zákona, bez zřetele k tomu, zda úpadek dlužníka je následně řešen konkursem, reorganizací nebo oddlužením. Přitom není vyloučeno, že obecný soud bude aplikovat (musí aplikovat) ustanovení § 141a insolvenčního zákona (coby důsledek porušení zákazu plynoucího z § 140c insolvenčního zákona) v situaci, kdy žaloba o pohledávce bude nepřípustně podána dokonce až po právní moci rozhodnutí o úpadku (kdykoli později, dokud trvají účinky rozhodnutí o úpadku). Srov. opět R 128/2018, k jehož závěru se Nejvyšší soud přihlásil např. v usneseních ze dne 31. 7. 2019, sp. zn. 29 Cdo 3651/2017, a ze dne 30. 1. 2020, sp. zn. 29 Cdo 2881/2019.

[3] Z uspokojení v insolvenčním řízení jsou vedle pohledávek vypočtených v § 170 insolvenčního zákona a přihlášených pohledávek, k nimž se v důsledku později (poté, kdy nastaly účinky přihlášení) nastalých skutečností nepřihlíží (srov. § 185 insolvenčního zákona), vyloučeny i pohledávky, které věřitel, jemuž insolvenční zákon předepisuje uplatnění pohledávky vůči dlužníku podáním přihlášky, nepřihlásil v průběhu insolvenčního řízení vůbec nebo pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim na roveň postavené, které věřitel neuplatnil v průběhu insolvenčního řízení postupem dle § 203 insolvenčního zákona, a pohledávky, které vznikly až po rozhodnutí o úpadku, respektive po uplynutí propadné lhůty vymezené rozhodnutím o úpadku k přihlášení pohledávek a které zároveň nejsou zahrnuty v taxativním výčtu pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek postavených jim na roveň, obsaženém v § 168 a § 169 insolvenčního zákona. Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, sen. zn. 29 NSČR 16/2011, uveřejněné pod číslem 54/2012 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 54/2012“) [ústavní stížnost proti tomuto usnesení odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 22. 3. 2012, sp. zn. III. ÚS 721/2012] a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2016, sen. zn. 29 NSČR 89/2014, uveřejněné pod číslem 17/2018 Sb. rozh. obč.

[4] Pro pohledávky, které věřitelé uplatňují vůči dlužníku podáním přihlášky, platí, že musí existovat (byť dosud nejsou splatné nebo jsou vázány na podmínku, k jejímuž splnění může dojít později) zpravidla ke dni rozhodnutí o úpadku, nejpozději však (není-li s rozhodnutím o úpadku spojeno rozhodnutí o prohlášení konkursu) ke dni přihlášení provedeného v propadné lhůtě

vymezené rozhodnutím o úpadku (viz R 54/2012, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2015, sen. zn. 29 ICdo 62/2014, uveřejněný pod číslem 85/2015 Sb. rozh. obč.).

[5] Pro pohledávku (část pohledávky), která vznikla až po rozhodnutí o úpadku, respektive po uplynutí propadné lhůty vymezené rozhodnutím o úpadku k přihlášení pohledávek, a která zároveň není zahrnuta v taxativním výčtu pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek postavených jim na roveň, obsaženém v § 168 a § 169 insolvenčního zákona, platí, že ač nejde o pohledávku dle § 170 insolvenčního zákona, jde i tak o pohledávku (část pohledávky), která je vyloučena z uspokojení v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka (v této věci žalovaného) [srov. R 54/2012]. Ustanovení § 140c insolvenčního zákona zahájení sporu o takové pohledávce (části pohledávky) nebrání (zakazuje je jen ohledně pohledávek, které se v insolvenčním řízení neuspokojují podle § 170 insolvenčního zákona). Srov. opět např. důvody usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 3651/2017 a sp. zn. 29 Cdo 2881/2019.

č. 63

17. Pro posouzení opodstatněnosti podaného dovolání je zásadní vyhodnotit, zda žalobci mohli (a měli) nárok na náhradu nemajetkové újmy za zásah do osobnostních práv uplatnit v insolvenčním řízení vedeném na majetek žalovaného.

18. Poměřováno žalobními tvrzeními, pohledávky žalobců představují přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu, kterou jim způsobil žalovaný tím, že nesplnil povinnosti uložené mu rozsudkem Okresního soudu v Berouně ze dne 10. 8. 2018 (co do odstranění konkrétních textů či jejich částí uveřejněných na webových stránkách provozovaných žalovaným) a i nadále uveřejňuje další texty obsahující pomluvy žalobců. K povaze tohoto nároku se Nejvyšší soud vyjádřil např. v důvodech rozsudku ze dne 28. 1. 2021, sp. zn. 25 Cdo 8/2020, uveřejněného pod číslem 72/2021 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 72/2021“). V něm uzavřel, že osoba dotčená ve svých osobnostních právech se může ochrany domáhat cestou tradičních prostředků, jimiž je uplatnění požadavku, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek, jak zaručuje § 81 odst. 2 o. z. Nejsou-li tyto prostředky postačující, může nastoupit též požadavek na poskytnutí zadostiučinění (§ 2951 odst. 2 o. z.), a to i v peněžité formě. Vzhledem k tomu, že na rozdíl od úpravy účinné do 31. 12. 2013 nyní zákon v § 81 odst. 2 o. z. o peněžité náhradě nehovoří, je třeba opodstatnění pro přiznání peněžitého plnění dovodit z ustanovení § 2894 a násl. o. z., která vymezují podmínky, za nichž vzniká povinnost hradit tzv. nemajetkovou újmu. Zatímco zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, pracoval s jediným pojmem škoda a v případě některých dílčích nároků (náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění či za ztrátu blízké osoby) pod něj zahrnoval i újmu nemajetkového charakteru, nyní se škodou míní pouze újma na jmění, tedy újma majetkové povahy. Pro všechny ostatní nepříznivé dopady do sféry poškozeného, které se nedotknou jeho majetkového stavu, byl pak zaveden pojem nemajetková újma. Její povaha je nehmotná, imateriální a představuje nepříznivý zásah do jiných hodnot, jimiž jsou zejména život, zdraví, osobní svoboda a důstojnost. Nemajetková újma se projevuje v těžce definovatelné sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu, obav a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem zejména do základních lidských hodnot.

Dílčí definicí (§ 2956 část věty za středníkem o. z.) bez konkrétnějšího obsahového vymezení je poukaz na duševní útrapy, které se mohou rovněž projevit jako nepříznivý následek zásahu do přirozených práv člověka. Jde o stav, kdy vnímání účinků zásahu přesáhne běžnou úroveň diskomfortu a projeví se v silnější intenzitě pociťovaných nesnází již jako bolestně prožívaná záležitost (R 72/2021, odstavec 9.).

19. Důležité je, že nemajetková újma se odčítuje jen za určitých podmínek (ne jako škoda bez dalšího, tj. vždy), nýbrž jen tehdy, bylo-li to mezi účastníky dohodnuto nebo stanoví-li tak zákon (viz výslovnou dikci § 2894 odst. 2 o. z.). Vedle případů, kdy je náhrada případné nemajetkové újmy mezi účastníky sjednána, stanoví toto ustanovení zvláštní okruh případů, kdy nastupuje povinnost škůdce odčinit i nemajetkovou újmu, pokud to ovšem zákon připouští. Takový případ buď vymezí zvlášť zákon tzv. typovým nárokem, anebo lze použít obecnou normu § 2956 o. z., podle níž se náhrada poskytuje, jestliže se škodlivý zásah dotkl přirozených práv upravených v první části zákona. Demonstrativním výčtem jsou v § 81 odst. 2 o. z. k těmto základním hodnotám řazeny život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy (R 72/2021, odstavec 10.). Takto pojaté nároky pak v rozsahu, v němž jsou přiznány, chápe soudní praxe (i podle skutkových reálií plynoucích opět z R 72/2021) jako žalovatelné (uplatnitelné soudně) včetně příslušenství tvořeného zákonným úrokem z prodlení.

20. Obecně vzato (řečeno), jestliže k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv, od něž poškozený odvozuje právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích, došlo před rozhodnutím o úpadku osoby za takový zásah odpovědné (nejpozději však před uplynutím propadné lhůty k přihlášení pohledávek vymezené rozhodnutím o úpadku), je náhrada nemajetkové újmy v penězích pohledávkou, která má být v insolvenčním řízení uplatněna přihláškou a pro kterou platí omezení uvedené v § 109 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona.

21. V projednávané věci žalobci uplatnili pohledávky vůči žalovanému žalobou dne 15. 7. 2020, tedy poté, co nastaly (2. 7. 2020) účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení na majetek žalovaného (dlužníka), ba dokonce poté, co nastaly (3. 7. 2020, v 13.27 hodin) účinky zveřejnění rozhodnutí o úpadku žalovaného (dlužníka) v insolvenčním rejstříku a co rozhodnutí o úpadku žalovaného (dlužníka) nabylo právní moci (3. 7. 2020).

22. V situaci, kdy se žalobci domáhají po žalovaném náhrady nemajetkové újmy za neoprávněný zásah do jejich osobnostních práv za dobu předcházející dni rozhodnutí o úpadku žalovaného (dlužníka coby škůdce), respektive za dobu předcházející uplynutí propadné lhůty vymezené rozhodnutím o úpadku (výši pohledávek určili výpočtem ke dni podání žaloby, tedy k 15. 7. 2020, přičemž lhůta k přihlášení pohledávek uplynula 3. 9. 2020), a současně taková pohledávka není zahrnuta v taxativním výčtu pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek postavených jim na roveň, obsaženém v § 168 a § 169 insolvenčního zákona, jde o pohledávku, kterou měli uplatnit přihláškou pohledávky v insolvenčním řízení vedeném na majetek žalovaného (dlužníka). Pouze tehdy lze v průběhu insolvenčního řízení takovou pohledávku uspokojit (za předpokladu, že je následně zjištěna). Jestliže v době zahájení tohoto sporu trvaly

účinky rozhodnutí o úpadku žalovaného, byl dán důvod pro zastavení řízení podle ustanovení § 141a insolvenčního zákona.

23. Jelikož právní posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá a které bylo dovoláním zpochybněno, je správné, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání žalobců a/, c/ a d/ proti části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně v bodu I. výroku, zamítl jako nedůvodné (§ 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

Č. 64

Č. 64

Osoba, která podle pokynu dlužníka plní svůj dluh vůči němu tak, že dlužnou částku použije (na splnění dluhu) věřiteli dlužníka, tím jednak reálně splní svůj dluh (§ 1908 odst. 1 o. z.), jednak (současně) vystupuje jako „jiná osoba“, pomocí které plní dlužník svůj vlastní dluh (§ 1908 odst. 1 a § 1935 o. z.). Tím, kdo mohl mít ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 insolvenčního zákona prospěch z plnění (reálně) poukázaného kupujícím na úhradu obvyklé kupní ceny dle pokynu dlužníka (prodávajícího) jinam, než k rukám nebo na účet dlužníka, byla osoba, již se takového plnění dostalo na úhradu její pohledávky za dlužníkem (věřitel dlužníka).

Incidenční spory (žaloba odpůrčí), Smlouva kupní, Splnění dluhu

§ 237 odst. 1 IZ, § 240 IZ, § 241 IZ, § 1908 o. z., § 1935 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sen. zn. 29 ICdo 118/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.118.2020.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 5. 2020, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 1. 6. 2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 11. 12. 2019 Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Určil, že převod vlastnického práva z dlužníka (L. S. s. r. o.) na žalovaného (T. T.) ke dvěma označeným pozemkům, z nichž součástí jednoho je označený dům, v katastrálním území D. (dále jen „nemovitosti“), je neúčinným právním úkonem (bod I. výroku).

[2] Uložil žalovanému vydat nemovitosti do majetkové podstaty dlužníka (bod II. výroku).

[3] Uložil žalovanému zaplatit žalobci (JUDr. J. V., LL. M., jako insolvenčnímu správci dlužníka) na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 4 000 Kč (bod III. výroku).

[4] Uložil žalovanému zaplatit státu náklady, jejichž výše bude určena samostatným usnesením (bod IV. výroku).

2. Insolvenční soud – vycházejí z ustanovení § 235, § 236, § 237 odst. 1, § 239 a § 240 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – dospěl po provedeném dokazování k následujícím závěrům:

3. Kupní cena nemovitostí dohodnutá mezi dlužníkem (coby prodávajícím) a žalovaným (coby kupujícím) v kupní smlouvě ze dne 3. 2. 2017 (dále též jen „kupní smlouva“), se liší od obvyklé ceny zjištěné znaleckým posudkem o méně než 25 %, takže nešlo o nepřiměřeně nízkou kupní cenu. Do majetkové sféry dlužníka se však reálně nedostalo ničeho, jelikož celá kupní cena byla dle ujednání v kupní smlouvě vyplacena (ve třech splátkách) věřiteli dlužníka [Československé obchodní bance, a. s. (dále jen „banka“)]. Z té části kupní ceny, kterou byla uhrazena pohledávka zajištěná zástavním právem na nemovitostech, by ani při konkursu nemohli být uspokojeni jiní (nezajištění) věřitelé dlužníka. Co do zbývající části kupní ceny (přesahující částku 600 000 Kč), potažmo navýšené o částku, o kterou mohla být vyšší kupní cena, se však dlužníku nedostalo přiměřeného protiplnění využitelného k dosažení účelu konkursu. Tím byla naplněna skutková podstata právního úkonu dle § 240 insolvenčního zákona.

4. Usnesením ze dne 7. 2. 2020, které nabylo právní moci dne 4. 3. 2020, insolvenční soud určil odměnu a hotové výdaje znalce částkou 7 500 Kč.

5. K odvolání žalovaného Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 5. 2020, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 1. 6. 2020:

[1] Změnil rozsudek insolvenčního soudu tak, že žalobu zamítl (první výrok).

[2] Uložil žalobci zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 39 222 Kč (druhý výrok).

[3] Uložil žalobci zaplatit státu na náhradě nákladů řízení částku 7 500 Kč (bod III. výroku).

6. Odvolací soud – vycházejí z ustanovení § 240 insolvenčního zákona a z ustanovení § 2079 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“) – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k následujícím závěrům:

7. Insolvenční soud správně uzavřel, že neúčinnost kupní smlouvy nelze konstatovat pouze na základě skutečnosti, že dohodnutá kupní cena a cena stanovená ve znaleckém posudku znalce ustanoveného insolvenčním soudem se liší o částku 200 000 Kč (není tedy podstatně nižší).

8. Správný je též úsudek insolvenčního soudu, že v rozsahu, v němž na základě pokynu dlužníka v kupní smlouvě, žalovaný zaplatil část kupní ceny zajištěnému věřiteli dlužníka (bance), zůstala nedotčena práva nezajištěných věřitelů.

9. Insolvenční soud se však mylí, má-li za to, že dlužníku se od žalovaného nedostalo přiměřeného protiplnění dle § 240 insolvenčního zákona, protože část kupní ceny zaplatil žalovaný dle pokynu dlužníka na účet banky jako nezajištěného věřitele dlužníka.

10. Ustanovení § 2079 až § 2188 o. z., upravující kupní smlouvu, jsou ustanoveními dispozitivními a nevylučují možnost ujednat (jinak) místo a způsob zaplacení kupní smlouvy. Takové (odlišné) ujednání nezpůsobuje absolutní ani relativní neplatnost kupní smlouvy. Z ujednání dlužníka s žalovaným o způsobu úhrady kupní ceny (v článku II. a III. kupní smlouvy) odvolací soud uzavírá, že se týkalo pouze závazkových vztahů účastníků kupní smlouvy a nebyl jím založen závazkový vztah s třetí osobou (bankou). To potvrzuje i shodné prohlášení dlužníka a žalovaného obsažené v kupní smlouvě, že je vyloučeno užití ustanovení § 1888 odst. 2 a § 1893 o. z. Kupní smlouva nezaložila žádný nový smluvní závazkový vztah mezi věřitelem dlužníka (bankou) a žalovaným a přes dohodnutý způsob plnění kupní ceny třetí osobě šlo vždy jen o vzájemné plnění z kupní smlouvy. Nejde o ujednání o převzetí dluhu ve smyslu § 1888 o. z. a bance nevzniklo vůči žalovanému žádné přímé právo na plnění. Srov. při rozhodování obdobné problematiky v souvislosti se smlouvou o půjčce rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 4312/2008 [jde o rozsudek ze dne 29. 9. 2010, který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný na webových stránkách Nejvyššího soudu].

11. Jinak řečeno, plnil-li žalovaný kupní cenu způsobem dohodnutým s dlužníkem v kupní smlouvě na bankovní účet uvedený v kupní smlouvě (bankovní účet třetí osoby), pak jde jen o ujednání o způsobu a místě plnění dlužníku; nelze odtud dovodit, že se dlužníku nedostalo do jeho majetkové podstaty přiměřené plnění z kupní smlouvy. Má-li žalobce za to, že dlužník v důsledku ujednání o způsobu a místě zaplacení kupní ceny zvýhodnil jednoho ze svých věřitelů (banku) na úkor ostatních, pak má toto plnění vymáhat (za podmínek stanovených v § 241 insolvenčního zákona) odpůřčí žalobou proti bance.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

12. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, jakož i na vyřešení právní otázky, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Konkrétně jde o tyto otázky:

[1] Je kupní smlouva, podle které celá kupní cena plynula na účet jednoho z věřitelů dlužníka, neúčinným právním úkonem ve smyslu ustanovení § 240 insolvenčního zákona?

[2] Lze bez přihlédnutí k okolnostem případu spočívajících zejména v tom, že celá kupní cena plynula do rukou jednoho z věřitelů, jen na základě kvantitativního kritéria určit, že kupní smlouva, u které kupní cena činila 1 584 000 Kč, ač obvyklá cena činila 1 800 000 Kč, není neúčinným úkonem ve smyslu ustanovení § 240 insolvenčního zákona?

13. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby je Nejvyšší

soud změnil v tom duchu, že odpůrčí žalobě vyhoví. K položeným otázkám pak argumentuje následovně:

K otázce č. 1 (Ke způsobu úhrady kupní ceny).

14. Potud dovolatel vytýká odvolacímu soudu nesprávnost závěru, že kupní smlouva není neúčinným právním úkonem jen proto, že žalovaný uhradil kupní cenu dle pokynu dlužníka na účet jednoho z dlužníkových věřitelů. Míní, že potud je napadené rozhodnutí v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, ze které se podává, že o ekvivalentní právní úkon dlužníka jde jen tehdy, jestliže za převedené věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty se dlužníku opravdu (reálně) dostala jejich obvyklá cena nebo jejich skutečně přiměřená (rovnocenná) náhrada. K tomu příkladmo odkazuje na „29 Cdo 1809/2007“ (správně jde o usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2009, sp. zn. 29 Cdo 1809/2007), jakož i [k výkladu § 42a zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“)] na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2017, sp. zn. 21 Cdo 5209/2016, a na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2018, sp. zn. 21 Cdo 5318/2017 (jejichž skutkové reálie má za srovnatelné s touto věcí).

K otázce č. 2 (K výši kupní ceny).

15. K této otázce dovolatel namítá – odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 307/2014 [jde o rozsudek ze dne 29. 2. 2016, uveřejněný pod číslem 64/2017 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 64/2017“)] – že odvolací soud (nesprávně) přijal závěr, že nejde o neúčinný právní úkon, pouze na základě porovnání kupní ceny a hodnoty nemovitostí stanovené znaleckým posudkem, aniž přihlédl k ostatním okolnostem a důsledkům, které uzavření kupní smlouvy mělo do majetkové sféry dlužníka ve vztahu k možnosti uspokojení pohledávek ostatních věřitelů.

III.

Přípustnost dovolání

16. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

17. Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předestřených právních otázek jde v insolvenčních souvislostech o věc dovolacím soudem beze zbytku neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

18. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

19. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

20. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází. Pro právní posouzení věci Nejvyšším soudem jsou rozhodná především následující skutková zjištění (z nichž vyšly oba soudy):

21. Dlužník (jako prodávající) uzavřel se žalovaným (jako kupujícím) dne 3. 2. 2017 kupní smlouvu, kterou převedl nemovitosti do vlastnictví žalovaného za dohodnutou kupní cenu ve výši 1.584.000 Kč. Právní účinky vkladu vlastnického práva žalovaného k nemovitostem do katastru nemovitostí nastaly k 6. 2. 2017.

22. V článku III. kupní smlouvy se strany dohodly, že kupující (žalovaný) uhradí dohodnutou kupní cenu bance jako věřiteli prodávajícího (dlužníka) ze smlouvy o úvěru ze dne 16. 7. 2014, a to ve třech splátkách. V bodě 4. tohoto článku je projevena vůle prodávajícího (dlužníka) použít dohodnutou kupní cenu na úhradu konkretizovaných dluhů, které má u banky, a to tak, že část kupní ceny (925 457,94 Kč) bude použita na úhradu pohledávky banky ze smlouvy o úvěru, zajištěné zástavním právem váznoucím na převáděných nemovitostech a zbytkem kupní ceny (658 542,06 Kč) budou uhrazeny ostatní (nezajištěné) pohledávky banky za prodávajícím (dlužníkem). Článek IV. kupní smlouvy pak obsahuje výslovné prohlášení smluvních stran, že shora uvedená ujednání vylučují ustanovení § 1888 odst. 2 a § 1893 o. z.

23. Žalovaný dohodnutou kupní cenu uhradil způsobem dohodnutým v kupní smlouvě.

24. V době uzavření kupní smlouvy byl dlužník v úpadku (se zřetelem ke stavu pohledávek jeho věřitelů).

25. Podle znaleckého posudku znalce Ing. D. J. ze dne 30. 9. 2019 činila obvyklá cena nemovitostí v době převodu 1 800 000 Kč.

26. Insolvenční řízení na majetek dlužníka bylo zahájeno 30. 1. 2018 a účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení nastaly dne 31. 1. 2018.

27. Usnesením ze dne 15. 3. 2018, zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne, insolvenční soud mimo jiné zjistil úpadek dlužníka, prohlásil konkurs na majetek dlužníka a insolvenčním správcem dlužníka ustanovil žalobce.

28. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a insolvenčního zákona:

§ 1908 (o. z.)

(1) Splněním dluhu závazek zaniká.

(...)

§ 1935 (o. z.)

Plní-li dlužník pomocí jiné osoby, odpovídá tak, jako by plnil sám.

§ 235 (insolvenčního zákona)

(1) Neúčinnými jsou právní úkony, kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných. Za právní úkon se považuje též dlužníkově opomenutí.

(...)

§ 237 (insolvenčního zákona)

(1) Povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníkově plnění z neúčinných právních úkonů mají osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo které z něho měly prospěch.

(...)

§ 240

Neúčinnost právních úkonů bez přiměřeného protiplnění

(1) Právním úkonem bez přiměřeného protiplnění se rozumí právní úkon, jímž se dlužník zavázal poskytnout plnění bezúplatně nebo za protiplnění, jehož obvyklá cena je podstatně nižší než obvyklá cena plnění, k jehož poskytnutí se zavázal dlužník.

(2) Právním úkonem bez přiměřeného protiplnění se rozumí pouze právní úkon, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, nebo právní úkon, který vedl k dlužníkovu úpadku. Má se za to, že právní úkon bez přiměřeného protiplnění učiněný ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, je úkonem, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku.

(3) Právnímu úkonu bez přiměřeného protiplnění lze odporovat, byl-li učiněn v posledních 3 letech před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, anebo v době 1 roku před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch jiné osoby.

(...)

§ 241 (insolvenčního zákona)

Neúčinnost zvýhodňujících právních úkonů

(1) Zvýhodňujícím právním úkonem se rozumí právní úkon, v jehož důsledku se některému věřiteli dostane na úkor ostatních věřitelů vyššího uspokojení, než jaké by mu jinak náleželo v konkursu.

(2) Zvýhodňujícím právním úkonem se rozumí pouze právní úkon, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, nebo právní úkon, který vedl k dlužníkovu úpadku. Má se za to, že zvýhodňující právní úkon učiněný ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, je úkonem, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku.

(...)

(4) Zvýhodňujícímu právnímu úkonu lze odporovat, byl-li učiněn v posledních 3 letech před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch osoby dlužníku blízké

nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, anebo v době 1 roku před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch jiné osoby.

(...)

29. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku a insolvenčního zákona již v době uzavření kupní smlouvy a později nedoznala změn.

30. Úvodem Nejvyšší soud poznamenává, že s účinností od 1. 1. 2014 nahradil zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, pojem „právní úkon“ pojmem „právní jednání“ (srov. § 545 a násl. o. z.); ve stejném duchu je proto třeba interpretovat (na rozdíl od nepřesné terminologie užití soudy nižších stupňů) slovní spojení „právní úkon“ v ustanoveních § 235 a násl. insolvenčního zákona ve vazbě na kupní smlouvu uzavřenou 3. 2. 2017. Srov. i ustanovení § 3028 odst. 3 o. z. a argumentaci obsaženou k terminologii např. v důvodech rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2020, sen. zn. 29 ICdo 68/2018, uveřejněného pod číslem 11/2021 Sb. rozh. obč.

31. K položeným právním otázkám pak Nejvyšší soud činí následující závěry:

K otázce č. 1 (Ke způsobu úhrady kupní ceny).

32. Judikatura Nejvyššího soudu k ustanovení § 240 insolvenčního zákona je ustálena v závěru, že právním jednáním dlužníka bez přiměřeného protiplnění je i právní jednání v rámci kterého dlužník za poskytnuté protiplnění neobdržel (ač formálně šlo o ekvivalentní právní jednání typu kupní smlouvy) žádné reálné protiplnění [včetně situace, kdy dohodou smluvních stran v kupní smlouvě dojde k započtení kupní ceny oproti pohledávce kupujícího (dlužníkova věřitele)]. Srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sen. zn. 29 ICdo 76/2015, uveřejněného v časopise Soudní judikatura, číslo 3, ročníku 2019, pod číslem 33. O takový případ v dané věci nešlo, když kupující (žalovaný) kupní cenu reálně uhradil. Učinil tak ale nikoli k rukám (na účet) dlužníka, nýbrž (podle dlužníkova pokynu) na účet dlužníkova (zčásti zajištěného) věřitele (banky).

33. Nejvyšší soud nemá žádných pochyb o tom, že kdyby celá transakce proběhla tak, že by kupující (žalovaný) uhradil dohodnutou kupní cenu na účet dlužníka a dlužník by obdrženou částku obratem použil na úhradu dluhu svého věřitele (banky), pak (ponecháme-li stranou otázku obvyklé ceny, jež bude dále rozebrána samostatně) by neúčinným právním jednáním nebyla kupní smlouva (mohlo by jím být – při splnění dalších podmínek formulovaných v § 241 insolvenčního zákona – pouze právní jednání, jímž dlužník v intencích § 1908 odst. 1 o. z. plnil na dluh bance). Otázkou k řešení je, zda na výsledku sporu může něčeho změnit, že v důsledku ujednání obsaženého v kupní smlouvě místo těchto dvou právních jednání (vždy jde o právní jednání spočívající ve splnění dluhu) dlužníkův dlužník [kupující (žalovaný) coby dlužník ohledně kupní ceny] plnil kupní cenou přímo na dluh u dlužníkova věřitele (banky).

34. K tomu Nejvyšší soud uvádí, že osoba, která podle pokynu dlužníka plní svůj dluh vůči němu tak, že dlužnou částku poukáže (na splnění dluhu) věřiteli dlužníka, tím jednak reálně splní svůj dluh (§ 1908 odst. 1 o. z.), jednak (současně) vystupuje jako „jiná osoba“, pomocí které plní dlužník svůj vlastní dluh (§ 1908 odst. 1 a § 1935 o. z.).

35. Odpověď na otázku, kdo je pasivně legitimován ve sporu, v němž je neúčinnost právního jednání dlužníka (kupní smlouvy) spatřována v tom, že kupující uhradil (zaplatil) dohodnutou (obvyklou) kupní cenu podle ujednání s dlužníkem věřiteli dlužníka (že peníze neskončily u dlužníka, nýbrž u věřitele dlužníka), je v dotčených souvislostech odvoditelná z ustanovení § 237 odst. 1 insolvenčního zákona, ve spojení s ustanovením § 239 odst. 1 insolvenčního zákona. V rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2020, sen. zn. 29 ICdo 128/2018, uveřejněném pod číslem 29/2021 Sb. rozh. obč., Nejvyšší soud vysvětlil, že ustanovení § 237 odst. 1 insolvenčního zákona vymezuje jako pasivně legitimované subjekty (jako nositele povinnosti vydat do majetkové podstaty dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů) osoby, „v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn“, nebo osoby, „které z něho měly prospěch“. Úhradou obvyklé ceny nemovitostí kupující žádný majetkový prospěch nezískal; tím kdo mohl mít ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 insolvenčního zákona prospěch z plnění (reálně) poukazaného kupujícím na úhradu obvyklé kupní ceny dle pokynu dlužníka (prodávajícího) jinam, než k rukám nebo na účet dlužníka, byla osoba, jíž se takového plnění dostalo na úhradu její pohledávky za dlužníkem [věřitel dlužníka (banka)]. Právní posouzení věci odvolacím soudem je proto v dotčeném ohledu správné (byť argumentace založená na smluvním vyloučení aplikace § 1888 a § 1893 o. z. pro výsledek sporu žádný význam nemá).

36. S dovolatelem lze souhlasit v tom, že ve věcech vedených pod sp. zn. 21 Cdo 5209/2016 a sp. zn. 21 Cdo 5318/2017 dospěl Nejvyšší soud v řízení o odpůrčí žalobě podle § 42a obč. zák. k závěru, že v obdobných skutkových souvislostech lze neúčinnost právního úkonu přičíst k tíži dlužníkovu kontrahenta (kupujícího, který podle dlužníkovu pokynu hradil dluh z titulu kupní ceny věřiteli dlužníka). Nejvyšší soud nicméně uvádí, že v poměrech této věci (při výkladu institutu odporovatelnosti upraveného insolvenčním zákonem) není jeho úkolem spekulovat o tom, zda výsledek řízení o odpůrčích žalobách měl být v oněch věcech jiný. Podstatné je, že jde o výklad jiného zákona, což je i důvodem, pro který není dovolatelem udávaný (možný) rozpor řešitelný postupem podle § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákona o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, tedy předložením této věci velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu (judikaturu k § 42a obč. zák. nelze sjednocovat či měnit judikaturou k ustanovením § 235 a násl. insolvenčního zákona).

K otázce č. 2 (K výši kupní ceny).

37. V R 64/2017 Nejvyšší soud dovodil, že pro účely posouzení, zda se dlužník zavázal poskytnout plnění bezúplatně nebo za protiplnění, jehož obvyklá cena je podstatně nižší než obvyklá cena plnění, k jehož poskytnutí se zavázal dlužník (§ 240 insolvenčního zákona), je významné především kvantitativní hledisko [poměr mezi cenou obvyklou a cenou sjednanou (vyjádřitelný např. v procentech) a rozdíl obou cen (představující konkrétní částku)]. Současně je ale nutno přihlídnout k dopadu sporného právního úkonu do majetkové sféry dlužníka z hlediska možnosti věřitelů, jimž k datu nabytí účinků sporného právního úkonu dlužníka svědčila pohledávka za dlužníkem, dosáhnout vůči dlužníku úhrady pohledávek (a schopnosti dlužníka tyto pohledávky zaplatit) a k důvodům, pro které dlužník sporný právní úkon učinil (např. snaha získat prostředky

k úhradě již splatných pohledávek věřitelů), jakož i k dalším okolnostem, za nichž dlužník dotčený právní úkon učinil. Jinými slovy, nelze přijmout jednoznačný, procentuálně vyjádřitelný, obecný závěr o tom, kdy lze z poměru obvyklé ceny ke smlouvené ceně bez dalšího usuzovat na to, že se dlužník zavázal k plnění za protiplnění, jehož hodnota je podstatně nižší než obvyklá cena plnění, k němuž se zavázal dlužník. K těmto závěrům se Nejvyšší soud přihlásil např. též v rozsudku ze dne 28. 2. 2019, sen. zn. 29 ICdo 112/2016.

38. Poměřováno touto judikaturou je vyhodnocení kvantitativního hlediska odvolacím soudem v dané věci správné. K výtce, že odvolací soud nezohlednil dopady uzavření kupní smlouvy do majetkové sféry dlužníka, budiž dodáno, že z odpovědi na otázku č. 1 je zjevné, že dlužník od žalovaného obdržel přiměřené (v mezích tolerance rozptylu obvyklé ceny) protiplnění a tím, co vedlo k zásahu do majetkové sféry dlužníka způsobem vedoucím k tomu, že kupní cena nebyla použita k poměrnému uspokojení všech dlužníkových věřitelů, bylo (až) právní jednání, jímž dlužník za pomoci žalovaného (kupujícího) použil kupní cenu k úhradě dluhu pouze jednoho ze svých věřitelů (banky).

39. Dovolání tak ani potud není opodstatněné. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.).

č. 65

č. 65

Za neoprávněný zásah do osobnosti člověka způsobený textem (článkem) zveřejněným na internetu nebo v tisku nese občanskoprávní odpovědnost jeho autor, není-li zaměstnancem subjektu, který text publikoval a jehož případná odpovědnost tím není dotčena.

Ochrana osobnosti

§ 81 odst. 1 o. z., § 82 odst. 2 o. z., § 2956 o. z., § 2951 odst. 2 o. z., § 2910 o. z., § 2914 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 25 Cdo 108/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.108.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobce zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 7. 2019, sp. zn. 21 Co 95/2019, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Kladně rozsudkem ze dne 4. 12. 2018, č. j. 28 C 38/2018-100, uložil žalovanému povinnost zaslat žalobci omluvu ve znění: „Omluva: Dne 2. 2. 2018 byl v elektronickém vydání S. novin na označené internetové adrese zveřejněn článek,

jehož jsem autorem. V článku jsem vědomě uvedl nepravdivé tvrzení o tom, že jste za pomoci pana místostarosty Z. přihrál řadu investic z kasy města (za desítky milionů) pro firmu svých rodinných příslušníků, resp. že jste se jako zastupitel a člen rady města S. ucházel o obecní zakázky pro rodinnou firmu a tyto zakázky i získal. Uvedená tvrzení se nezakládají na pravdě. Tím jsem se dopustil závažného zásahu do Vašeho práva na ochranu osobnosti. Za zveřejnění těchto nepravdivých tvrzení se Vám proto omlouvám. L. Š.“, zveřejnit po dobu 30 dnů na úvodní straně označené internetové stránky omluvu ve stejném znění, a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že žalovaný je autorem článku uveřejněného dne 2. 2. 2018 (v době před volbami do zastupitelstva města, jež se konaly v říjnu 2018) na označených internetových stránkách (dále jen „článek“). Tyto internetové stránky jsou provozovány společností S. s. r. o. V článku bylo mimo jiné uvedeno, že žalobce „za pomoci pana místostarosty Z. (oba ČSSD) přihrál řadu investic z kasy města (za desítky milionů) pro firmu svých rodinných příslušníků (dále jen „výrok 1“). Nepamatuji, že by se zastupitel (a už vůbec ne radní) ucházel o obecní zakázky pro rodinnou firmu, natož aby je získal.“ (dále jen „výrok 2“). Žalobce byl do roku 2012 společníkem a jednatelem společnosti E. S., svůj podíl převedl na P. V. Účastníci jsou osoby s odlišnou politickou orientací, oba byli v době publikování článku členy zastupitelstva města S. a žalobce dále členem rady města. Po skutkové stránce soud uzavřel, že nebylo prokázáno, že by žalobce veřejné zakázky „přihrál“ pro firmu svých rodinných příslušníků. Právně soud věc posoudil podle § 81, § 82, § 2956 a § 2957 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen o. z.), a shledal nárok žalobce na omluvu důvodným. Výrok 1 obsahuje skutková tvrzení, jejichž pravdivost žalovaný neprokázal, a zveřejněním tohoto tvrzení se dopustil zásahu do osobnostních práv žalobce. Nebylo totiž zjištěno, že by žalobce jakýmkoli způsobem zasahoval do výběrových řízení, do uzavírání dodatků ke smlouvám o dílo ve prospěch firmy E., že by „přihrával“ řadu investic města firmě svých rodinných příslušníků, ani že šlo o investice za desítky milionů. Stejně je tomu, i pokud jde o hodnotící soudy a vyznění celého článku (včetně výroku 2), kde soud dovodil, že jeho cílem bylo zneuctění osoby žalobce tím, že jeho vystupování v pozici zastupitele bylo na základě skutkových tvrzení, jež žalovaný neprokázal, dáváno do souvislosti se získáním výhody pro rodinnou firmu. Žalobce je sice osobou veřejně činnou a blížily se komunální volby v roce 2018, žalovaný však jako novinář a tehdy i zastupitel města byl povinen svoji veřejnou kritiku zkoumat z pohledu principu přiměřenosti, což se nestalo. Zveřejněná kritika sloužila k posílení dojmu nekalosti údajného jednání žalobce, aniž byla podložena skutkovými okolnostmi. Soud zohlednil, že žalovaný nevyvinul dostatečné úsilí pro zjištění případných informací o výběrových řízeních či napojení žalobce na společnost E. S., žalobce nebyl před uveřejněním článku žalovaným dotazován ke skutkovým tvrzením v něm uvedeným, a nebylo ani zveřejněno vyjádření žalobce k článku či jeho vyjádření ze zastupitelstva ze dne 19. 12. 2016, v němž odmítl své spojení s uvedenou společností.

2. K odvolání žalovaného Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 7. 2019, č. j. 21 Co 95/2019-133, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, na rozdíl od něj však dovodil nedostatek pasivní legitimace žalovaného, neboť za obsah označeného portálu, na němž byl předmětný článek uveřejněn, nese odpovědnost jeho provozovatel S. s. r. o. Nejedná

se o veřejně přístupný portál a každá publikace musí být učiněna prostřednictvím označené adresy.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti tomuto rozsudku podal žalobce dovolání s tím, že odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolací důvod spatřuje v nesprávném vyřešení otázky odpovědnosti za neoprávněný zásah do osobnosti dovolatele způsobený difamujícími tvrzeními žalovaného v rámci jeho politické činnosti zveřejněnými prostřednictvím internetového portálu, k němuž nebyl v postavení zaměstnance či postavení obdobném. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. Prz 33/67, 30 Cdo 1344/2004, 30 Cdo 2712/2005, 30 Cdo 1509/2011, 30 Cdo 4207/2013, 30 Cdo 2455/2010 a 30 Cdo 3090/2016 i odbornou literaturu s tím, že z nich vyplývá odpovědnost autora za obsah článku. Namítal, že odvolací soud pouze konstatoval, že žalovaný je osobou odlišnou od provozovatele portálu a o uveřejnění článku nerozhodoval, čímž na jakékoli právní posouzení zcela rezignoval. Žalovaný byl jako autor článku na provozovateli zcela nezávislou fyzickou osobou (nebyl jeho zmocněncem, zaměstnancem ani jiným pomocníkem), která je politicky činná, článkem naplňoval svoji politickou agendu, sám jej podepsal, a nese tak plnou odpovědnost za jeho obsah. Soudu vytyká závěr o výlučné odpovědnosti provozovatele média za situace, kdy žalovaný jednal vlastním jménem a nebyl zaměstnancem ani pomocníkem tohoto provozovatele. Domnívá se, že v daném případě jde o společnou odpovědnost obou subjektů plynoucí z jejich společného jednání (§ 2915 o. z.). S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Odo 1561/2006 a 32 Cdo 4455/2009 a Ústavního soudu pak namítá vady řízení, a to nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nevypořádání se s právní argumentací dovolatele ohledně pasivní legitimace žalovaného a absenci poučení podle § 118a odst. 2 o. s. ř. Navrhl změnu rozsudku odvolacího soudu tak, že se rozsudek soudu prvního stupně potvrzuje.

III.

Přípustnost dovolání

4. Nejvyšší soud posoudil dovolání podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 30. 9. 2017, (dále jen „o. s. ř.“), a jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), řádně zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., a je přípustné pro řešení otázky odpovědnosti autora článku zveřejněného na internetu vydavatelem internetových novin, která nebyla za daných skutkových okolností a podle nové právní úpravy dosud dovolacím soudem řešena. Dovolání je důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

5. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

6. Podle § 81 odst. 1 o. z. je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Podle odstavce 2 téhož ustanovení ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

Podle § 82 odst. 1 o. z. člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.

Podle § 2956 o. z. vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.

Podle § 2951 odst. 2 o. z. se nemajetková újma odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy.

Podle § 2910 o. z. škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

Podle § 2914 o. z. kdo při své činnosti použije zmocněnce, zaměstnance nebo jiného pomocníka, nahradí škodu jím způsobenou stejně, jako by ji způsobil sám. Zavázal-li se však někdo při plnění jiné osoby provést určitou činnost samostatně, nepovažuje se za pomocníka; pokud ho však tato jiná osoba nepečlivě vybrala nebo na něho nedostatečně dohlížela, ručí za splnění jeho povinnosti k náhradě škody.

7. Ke vzniku občanskoprávní povinnosti odčinit nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnosti člověka musí být splněna podmínka existence zásahu objektivně způsobilého vyvolat nemajetkovou újmu spočívajícího buď v porušení nebo ohrožení osobnosti člověka v jeho fyzické či morální integritě. Zásah musí být neoprávněný (protiprávní) a musí být zjištěna existence příčinné souvislosti mezi takovým zásahem a dotčením osobnostní sféry člověka. Neoprávněným je zásah do osobnosti člověka, který je v rozporu s objektivním právem, tj. s právním řádem. Ochranu poskytuje občanský zákoník proti takovým jednáním, která jsou objektivně způsobilá přivodit újmu na osobnosti subjektu práva zejména tím, že snižují jeho čest u jiných lidí, a ohrožují tak vážnost jeho postavení a uplatnění ve společnosti. K porušení práva na čest, důstojnost, soukromí či vážnost člověka může dojít jak nepravdivými skutkovými tvrzeními difamačního charakteru, tak zveřejněním nepřipustných hodnotících úsudků o této osobě (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1174/2007, publikované pod č. 29/2009 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, dále jen „Sbírka“, nebo rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2019, sp. zn. 25 Cdo 3423/2018, či ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 27/2020).

8. Subjekt, který se neoprávněného zásahu do osobnosti poškozeného dopustil, porušil povinnost danou zákonem a zasáhl tím do absolutního práva poškozeného, proto jej podle § 2910 o. z. stíhá povinnost k odčinění této újmy. Takovým subjektem může být osoba fyzická, osoba právnická, ale i subjekt, který jedná ve sféře práva veřejného,

ve vztahu k němuž však platí speciální úprava, a to zákon č. 82/1998 Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2020, sp. zn. 25 Cdo 705/2019, publikovaný pod č. 97/2020 Sbírky).

9. V projednávané věci byl tvrzený zásah do osobnosti žalobce způsoben obsahem článku, jehož autorem byl žalovaný. Jako autor nese ve smyslu § 2910 o. z. občanskoprávní odpovědnost za výroky v článku uvedené. Skutečnost, že jeho článek byl zveřejněn na označeném portálu, jej této odpovědnosti nezbujuje. Neexistuje-li žádný právní předpis, který by upravoval výlučnou odpovědnost provozovatele internetových novin za zveřejněný článek, není dán právní podklad k závěru, že by vydavatel odpovídal za újmu způsobenou obsahem uveřejněného článku namísto jeho autora. Tím není vyloučeno, že kromě autora by mohl odpovídat za neoprávněný zásah do osobnosti člověka i jiný subjekt (např. vydavatel).

10. Na podporu tohoto závěru lze poukázat na to, že ani zákon č. 46/2000 Sb., o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku a o změně některých dalších zákonů, (dále jen „tiskový zákon“) neupravuje výlučnou odpovědnost vydavatele za obsah článku a ani tato speciální úprava nezbujuje (a ani v minulosti nezbuvovala) autora textu jeho občanskoprávní odpovědnosti za jeho obsah. V této souvislosti lze odkázat na odbornou literaturu, podle níž je-li autorem článku osoba rozdílná od zaměstnance vydavatele, může se neoprávněným zásahem dotčená osoba domáhat ochrany své osobnosti buď samostatně na autorovi článku, nebo samostatně na vydavateli jako takovém, anebo na obou z nich společně (srov. Rozehnal, A., Tiskový zákon. Komentář, Wolters Kluwer, Praha 2008). Přestože byl tento závěr učiněn za účinnosti předešlého občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, účinný do 31. 12. 2013) a navíc v souvislosti s výkladem tiskového zákona, není žádný racionální důvod se od něj (ve vztahu k odpovědnosti autora) odchylovat. Nový občanský zákoník sice přináší širší a propracovanější úpravu nároků na náhradu nemajetkové újmy, avšak až na výjimky v zákonném režimu výkonu a ochrany osobnostních práv podstatné koncepční změny nepřináší [v odborné literatuře srov. TŮMA, P. In: LAVICKÝ, P. a kolektiv. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1-654). 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 393-394.].

11. Odlišná situace by mohla nastat pouze v případě, že by žalovaný napsal článek v pozici zaměstnance společnosti S. s. r. o. (vydavatele internetových novin, kde byl článek publikován), tedy jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, čímž by jej tento zaměstnavatel použil k realizaci své činnosti (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1029/2021). S ohledem na ustanovení § 2914 věty první o. z. by v takovém případě mohl za neoprávněný zásah odpovídat výlučně tento zaměstnavatel, ovšem za předpokladu, že by se žalovaný nedopustil tzv. excessu. Z tohoto hlediska však nemůže dovolací soud věc posoudit vzhledem k nedostatečným skutkovým závěrům, neboť soudy nezjišťovaly, zda žalovaný článek napsal jako zaměstnanec vydavatele nebo jako osoba (autor), jež nabídla internetovým novinám článek ke zveřejnění.

12. Lze tedy uzavřít, že za neoprávněný zásah do osobnosti člověka způsobený textem (článkem) zveřejněným na internetu nebo v tisku nese občanskoprávní odpovědnost jeho autor, není-li zaměstnancem subjektu, který text publikoval a jehož případná odpovědnost tím není dotčena.

13. Z uvedených důvodů je právní závěr odvolacího soudu, že žalovaný za případný zásah do osobnosti žalobce neodpovídá, nesprávný či přinejmenším předčasný a uplatněný dovolací důvod je tak naplněn. Proto dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

14. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám řízení uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud však v posuzovaném řízení žádné takové vady neshledal s výjimkou již zmíněných nedostatečných skutkových zjištění. Vytýkal-li dovolatel rozhodnutí odvolacího soudu nepřezkoumatelnost a nevyořádnání se s jeho právní argumentací, lze konstatovat, že i když je odůvodnění právního názoru odvolacího soudu poměrně kusé, nebylo, vzhledem k obsahu dovolání, na újmu uplatnění práv dovolatele (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný pod č. 100/2013 Sbírky).

č. 66

č. 66

Právnícká osoba nemá právo na odčinění nemajetkové újmy způsobené (samotným) neoprávněným zásahem do své pověsti podle § 135 odst. 2 o. z., není-li výslovně ujednáno jinak.

Právnícká osoba, Nemajetková újma (o. z.), Dobrá pověst

§ 135 odst. 2 o. z., § 2894 odst. 2 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 23 Cdo 327/2021, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.327.2021.3

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 6. 2020, sp. zn. 3 Cmo 118/2019, v rozsahu, v němž byl potvrzen výrok i rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 3. 2019, sp. zn. 24 Cm 83/2018; jinak zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 6. 2020, sp. zn. 3 Cmo 118/2019, v rozsahu, v němž byly potvrzeny výroky II a III rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 3. 2019, sp. zn. 24 Cm 83/2018, a v němž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 3. 2019, sp. zn. 24 Cm 83/2018, v potvrzené části výroku II a ve výrocích III a IV, a v tomto rozsahu věc vrátil Krajskému soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 22. 3. 2019, č. j. 24 Cm 83/2018-107, uložil žalovanému povinnost odstranit z webových stránek specifikované části textu zveřejněného žalovaným dne 23. 12. 2017 týkající se výsledků práce žalobkyně (výrok I), uložil žalovanému povinnost zveřejnit na webových stránkách a sociální síti omluvu žalobkyni (výrok II), uložil žalovanému povinnost tuto omluvu zaslat na adresu sídla žalobkyně (výrok III) a rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky (výrok IV).

2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala po žalovaném ochrany před zásahem do své pověsti, jehož se žalovaný dle žalobkyně měl dopustit zveřejněním nepravdivých a zavádějících tvrzení v článku uveřejněném na webových stránkách žalovaného dne 23. 12. 2017. Žalovaný na svoji obranu uvedl, že k zásahu do pověsti žalobkyně zveřejněním předmětného článku, jenž se kriticky věnuje kvalitě biologických hodnocení a posudků zpracovávaných pro investiční záměry v Ústeckém kraji, nedošlo a pokud by k tomu došlo, jednalo by se o realizaci ústavně zaručené svobody projevu a přípustné hodnocení kvality práce žalobkyně.

3. K odvolání žalovaného Vrchní soud v Praze napadeným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I a III a ve výroku II v rozsahu uložení povinnosti žalovanému uveřejnit omluvu žalobkyni na webových stránkách, dále změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II tak, že zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému uveřejnit omluvu žalobkyni na sociální síti, a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů.

4. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, jež v odvolacím řízení nedoznala změn, podle kterých žalobkyně je obchodní společností působící v oblasti ochrany přírody a odpadového hospodářství. Žalovaný je spolkem, jehož účelem je mimo jiné ochrana životního prostředí a prosazování transparentního rozhodování ve veřejné správě.

5. Dne 23. 12. 2017 byl na webových stránkách žalovaného uveřejněn text označený jako „KÚ: P. C. J. zpracoval nedostatečný a nereprezentativní posudek“. Tento text byl na základě předžalobní výzvy v březnu 2018 žalovaným pozměněn a v této podobě je přístupný na webových stránkách žalovaného. Je adresován investorům a varuje je před nekvalitně zpracovanými hodnoceními investičních záměrů. Výslovně zmiňuje žalobkyni jako opakovaného původce nekvalitních hodnocení investičních záměrů, dále ji takto označuje nepřímo odkazem na investiční záměr, u něhož žalobkyně zpracovávala jeho hodnocení, a odkazem na štítky osob, které pro žalobkyni pracují. Kromě toho článek vzbuzuje u čtenářů dojem, že žalobkyně zpracovávala hodnocení i u jiných investičních záměrů potýkajících se s obtížemi. Dále žalovaný v textu líčí neblahé vyhlídky investora, který si objedná zpracování hodnocení záměru u nekvalitního zpracovatele, v důsledku čehož dochází k zastavení či zdržení projektu. I po úpravě textu z března 2018 označuje žalovaný práci žalobkyně jako nekvalitní a nabádá investory, že se jim nevyplatí nechat si u nekvalitních zpracovatelů, včetně žalobkyně a osob pro ni pracujících, hodnocení záměru zpracovat. V řízení bylo prokázáno nepatrné pochybení žalobkyně při provádění biologického hodnocení v lokalitě K.

6. Po právní stránce se odvolací soud ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že uveřejnění předmětného textu představuje neoprávněný zásah do pověsti žalobkyně podle § 135 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), neboť obsahuje hodnotící úsudek, jenž nemá reálný (pravdivý) podklad. Hodnotící úsudek o „nekvalitě“ práce žalobkyně nelze dle odvolacího soudu vyřknout na podkladě dvou případů hodnocení záměrů vypracovaných žalobkyní, o nichž je žalovaný subjektivně přesvědčen, že nebyla provedena správně. Zjištění nepatrného pochybení žalobkyně při vypracování jednoho hodnocení nemůže být věcným podkladem pro paušální hodnocení práce žalobkyně jako opakovaně nekvalitní. Vytýkané jednání žalovaného tak představuje projev nepřipustné paušální kritiky, tedy kritiky vybočující z „fair“ projevu, která přesáhla určitou přípustnou intenzitu takovou měrou, kterou již v demokratické společnosti nelze tolerovat, a to i vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyni nelze považovat za osobu veřejně činnou. V projednávané věci tak dle odvolacího soudu převažuje zájem na zachování pověsti žalobkyně nad zájmem na ochraně svobody projevu a práva na informace a žalovaný je povinen závadný stav požadovaným způsobem odstranit.

7. Žalobkyni byla dle odvolacího soudu způsobena vytýkaným jednáním žalovaného nehmotná újma snížením její vážnosti, k jejíž reparaci je přiměřeným zadostiučiněním podle § 2894 odst. 2 o. z. omluva. Způsobu a rozsahu zásahu žalovaného odpovídá dle odvolacího soudu požadavek žalobkyně na uveřejnění omluvy na webových stránkách žalovaného a zaslání omluvného dopisu, nikoli však uveřejnění omluvy na profilu žalovaného na sociální síti, na němž předmětný text uveřejněn nebyl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalovaný dovoláním, které považuje za přípustné podle § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též jen „o. s. ř.“), pro posouzení právních otázek, jež nebyly dle žalovaného v rozhodování dovolacího soudu dosud vyřešeny, popřípadě jsou rozhodovány rozdílně.

9. Na prvním místě klade žalovaný dovolacímu soudu otázku, podle jakých kritérií má být posuzován střet práva na svobodu projevu nepodnikající osoby a práva na dobrou pověst podnikající právnické osoby, což je dle žalovaného otázka, jež dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena. Nesprávnost právního posouzení věci odvolacím soudem spatřuje žalovaný v tom, že odvolací soud dostatečně neodlišil koncepční rozdíly ochrany osobnosti člověka a jeho osobnostních práv oproti ochraně osobních práv právnických osob. Rozhodovací praxe týkající se střetu práv fyzických osob či dvou podnikajících právnických osob není proto dle žalovaného použitelná u střetu práv nepodnikající a podnikající právnické osoby.

10. Dále shledává žalovaný své dovolání přípustné pro řešení druhé otázky, za jakých podmínek lze považovat právnickou osobu za osobu veřejně činnou, což je dle žalovaného otázka, jež dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena. Odvolacímu soudu vytýká nesprávné právní posouzení významu veřejné činnosti žalobkyně, jež musí snést větší míru kritiky. Dle žalovaného je smyslem všech právnických osob veřejná činnost a z tohoto důvodu se zapisují do rejstříků. Žalobkyně navíc podniká

v oblasti veřejného zájmu a rozhodla se soustředit své podnikání na investiční záměry, kterou jsou pod drobnohledem veřejnosti.

11. Dovolání je dle žalovaného přípustné rovněž pro řešení třetí otázky, zda hodnotící výrok o opakovaně nekvalitní práci vybočuje z mezí přípustné kritiky, což je dle žalovaného otázka, jež dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena. Odvolací soud dle žalovaného nechal při svém právním posouzení věci v úvahu, že mimo ústavně garantovanou svobodu projevu může vybočovat pouze takový výrok, který zcela postrádá věcný základ. Žalovaný přitom uvedl dva příklady činnosti žalobkyně, které považuje za nekvalitní. Navíc výrok o nekvalitě práce není vůbec způsobilý poškodit dobrou pověst žalobkyně.

12. Dle žalovaného nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena ani čtvrtá otázka, zda může právnická osoba z titulu ochrany názvu, pověsti či soukromí požadovat náhradu nemajetkové újmy. Žalovaný má za to, že dle účinné zákonné úpravy nárok právnické osobě na přiměřené zadostiučinění v takovém případě nepřísluší.

13. Žalovaný shledává své dovolání přípustným rovněž pro řešení páté otázky, zda je možný zásah veřejné moci do svobody projevu v situaci, kdy lze zásah do dobré pověsti napravit jinak, což je dle žalovaného otázka, jež je v rozhodovací praxi řešena rozdílně. Žalovaný má za to, že odvolací soud posoudil podmínku subsidiarity zásahu veřejné moci do svobody projevu v rozporu se závěry vyjádřenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 367/03, jež by se dle žalovaného měly uplatnit i v případě osob, které nejsou veřejně činné. Předmětné výroky byly uveřejněny na webových stránkách a žalobkyni tak nic nebránilo napsat ke článku komentář, kde by polemizovala s výrokem žalovaného, nebo se bránit vyjádřením na vlastním webu, na sociálních sítích či vyjádřením pro média nebo věc řešit smírně přímo se žalovaným.

14. Kromě toho žalovaný odvolacímu soudu vytýká, že přiznal žalobkyni plnění nad rámec žalobního návrhu a že obsah uložené omluvy není pravdivý.

15. Žalovaný navrhl, aby dovolací soud změnil napadený rozsudek odvolacího soudu tak, že žalobu zamítne.

16. K dovolání žalovaného se žalobkyně vyjádřila tak, že považuje dovolání za nepřípustné.

III.

Přípustnost dovolání

17. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno v zákonné lhůtě a oprávněnou osobou, zastoupenou advokátem (§ 240 odst. 1 a § 241 odst. 1 o. s. ř.), posoudil, zda je dovolání přípustné.

18. Dovolací soud na úvod uvádí, že posoudil rozsah dovolání žalovaného s přihlédnutím k celkovému obsahu dovolání (§ 41 odst. 2 o. s. ř.) a dovedl, že proti té části rozsudku odvolacího soudu, kterou byl změněn výrok II rozsudku soudu prvního stupně tak, že se žaloba zamítá, a proti nákladovému výroku rozsudku odvolacího soudu dovolání ve skutečnosti nesměřuje, neboť ve vztahu k těmto částem rozsudku odvolacího soudu postrádá dovolání jakékoli odůvodnění.

19. Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

20. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

21. Podle § 241a odst. 1 až 3 o. s. ř. dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (odst. 1). V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh) (odst. 2). Důvod dovolání se vymezí tak, že dovolatel uvede právní posouzení věci, které pokládá za nesprávné, a že vyloží, v čem spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení (odst. 3).

22. První otázka dovolatele přípustnost dovolání nezakládá, neboť tato otázka již byla v rozhodování odvolacího soudu vyřešena a odvolací soud se při jejím řešení od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu neodchýlil.

23. Dovolací soud ve své rozhodovací praxi dospěl (na základě výkladu § 19b odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, dále též jen „obč. zák.“, jehož principy se při posouzení neoprávněnosti zásahu do pověsti právnické osoby uplatní obdobně i v poměrech právní úpravy účinné od 1. 1. 2014, srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 14. 3. 2018, sp. zn. 23 Cdo 5173/2017, a ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. 23 Cdo 5145/2017) k závěru, podle kterého ke vzniku deliktních závazků z neoprávněného zásahu do pověsti právnické osoby musí být jako předpoklad odpovědnosti splněna (mimo jiné) podmínka existence konkrétního zásahu vůči pověsti právnické osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 7. 2009, sp. zn. 30 Cdo 2448/2007). Musí zde proto existovat takové neoprávněné jednání žalovaného, jež je objektivně způsobilé zasáhnout do pověsti žalobce jako právnické osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 9. 2011, sp. zn. 30 Cdo 149/2010, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2020, č. j. 23 Cdo 3945/2019).

24. Ochrana (dobré) pověsti je chápána jako ústavní hodnota bez ohledu na to, zda jde o pověst osoby fyzické či právnické (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 3. 2018, sp. zn. 23 Cdo 5173/2017). Pro posouzení okolností zásahu do pověsti právnické osoby podle § 135 odst. 2 o. z. zveřejněním znevažujícího výroku týkajícího se právnické osoby je proto možno přiměřeně vycházet ze závěrů rozhodovací praxe odvolacího soudu o posuzování zásahu do (všeobecného) absolutního osobnostního práva člověka snížením jeho cti a vážnosti, resp. jeho dobré pověsti (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2002, sp. zn. 28 Cdo 1375/2002, a ze dne 6. 9. 2011, sp. zn. 30 Cdo 149/2010, dále pak např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 30 Cdo 1385/2006, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011,

sp. zn. 23 Cdo 2758/2010, či rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1551/2011, a ze dne 25. 2. 2015, sp. zn. 23 Cdo 3132/2014).

25. Podmínky vzniku deliktů z neoprávněného zásahu do pověsti právnické osoby je třeba posoudit vždy podle konkrétních okolností věci (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2011, sp. zn. 30 Cdo 5111/2009, a ze dne 6. 9. 2011, sp. zn. 30 Cdo 149/2010).

26. Dospěl-li odvolací soud v projednávané věci na základě skutkových zjištění (jež dovolacímu přezkumu nepodléhají, srov. § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř.), včetně zjištění o účelu založení účastníků řízení a předmětu jejich činnosti, a na základě individuálního posouzení povahy předmětných výroků žalovaného a jejich (objektivních) účinků na pověst žalobkyně s ohledem na konkrétní zjištěné okolnosti věci k závěru, že jednání žalovaného (jako zapsaného spolku) je objektivně způsobilé zasáhnout do pověsti žalobkyně (jako obchodní korporace), nikterak se odvolací soud od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu při řešení dovolatelem předestřené otázky neodchýlil.

č. 66

27. Přípustnost dovolání nezakládá ani dovolatelem formulovaná druhá otázka, neboť rovněž tato otázka již byla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena a odvolací soud se při jejím řešení od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu neodchýlil.

28. Dovolateli lze přisvědčit v názoru, že při posuzování podmínek deliktu neoprávněného zásahu do pověsti právnické osoby je nutno zohlednit i skutečnost, zda se kritika týká záležitosti veřejného zájmu. Debata o věcech veřejných požívá velmi silnou ochranu. Svoboda projevu totiž představuje jeden ze základních pilířů demokratické společnosti, jednu ze základních podmínek jejího pokroku a rozvoje každého jednotlivce, přičemž se vztahuje nejen na informace a myšlenky, které jsou přijímané příznivě či jsou považovány za neškodné či bezvýznamné, ale i na ty, které zraňují, šokují nebo znepokojují (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. 23 Cdo 3372/2018, popř. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. IV. ÚS 1511/13, a ze dne 3. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 2051/14).

29. Osoby dotčené debatou o věcech veřejných (tzv. osoby veřejného zájmu) proto požívají ve vztahu ke kritice jejich činnosti zásadně nižší ochrany než osoby soukromé sféry. Měřítka posouzení rozsahu zveřejněných skutkových tvrzení a přiměřenosti hodnotících soudů jsou v případě těchto osob mnohem měkčí (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3770/2011, uveřejněný pod číslem 31/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2016, sp. zn. 30 Cdo 464/2016).

30. Dovolací soud ve svém rozhodování dovodil, že tzv. osobou veřejného zájmu je v tomto smyslu osoba, jež vstoupila na veřejnou scénu. Tato osoba musí počítat s tím, že jakožto osoba veřejně známá bude pod drobnohledem veřejnosti, která se zajímá o její jak profesní, tak i soukromý život, a současně jej hodnotí, zvláště jedná-li se o osobu, která spravuje veřejné záležitosti. Veřejnost je oprávněna být o těchto osobách informována pro možnost posouzení způsobilosti jak odborné, tak morální, zastávat a náležitě obstarávat věci veřejné. Prezentace těchto údajů a jejich případná kritika však musí souviset s veřejnou činností, kterou daná osoba vykonává

(srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1174/2007, uveřejněné pod číslem 29/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

31. Věcí veřejnou jsou veškeré agendy státních institucí, jakož i činnost osob působících ve veřejném životě, tj. např. činnost politiků místních i celostátních, úředníků, soudců, advokátů, popř. kandidátů či čekatelů na tyto funkce; věcí veřejnou je ovšem i umění včetně novinářských aktivit a showbyznysu a dále vše, co na sebe upoutává veřejnou pozornost. Tyto veřejné záležitosti, resp. veřejná činnost jednotlivých osob, mohou být veřejně posuzovány (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2563/2009, popř. nález Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03).

32. Jedná se tudíž o osoby, jež zastávají nějaký veřejný úřad anebo využívají veřejné zdroje a široce řečeno, všechny ty, kteří hrají roli ve veřejném životě, ať už v politice, ekonomii, umění, sociální sféře, sportu nebo v nějakém jiném oboru, popř. se jedná o tzv. osoby veřejného zájmu na základě chování, kdy taková osoba na sebe nejprve upozorní nějakým kontroverzním činem a posléze se k dané věci vyjadřuje do médií (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3770/2011, uveřejněný pod číslem 31/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

33. Proto dospěl-li odvolací soud k závěru, že žalobkyni nelze pouze na základě zjištění o zpracovávání biologických hodnocení území na objednávku od jiných osob (při výkonu jejího podnikání), jež tyto osoby používají (resp. mohou použít) jako podklad k rozhodnutí v některých správních řízeních (v oblasti ochrany přírody a krajiny), považovat za tzv. osobou veřejného zájmu, nikterak se odvolací soud od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu neodchýlil. Činnost žalobkyně spočívající ve zpracování těchto podkladů není jako taková výkonem veřejného úřadu (byť se jedná o činnost odbornou a veřejnoprávně upravenou) ani způsobem využívání veřejných zdrojů ani vstupováním do veřejného života, např. v politice, ekonomii či sociální sféře, nebo prováděním činnosti umělecké, sportovní, publicistické či jiné obdobné činnosti, jež by byla založena na upoutávání veřejné pozornosti. Ostatně dle skutkových zjištění je předmětný text adresován investorům a jeho účelem je varování před (soukromou) objednávkou nekvalitně zpracovaného biologického hodnocení, tedy jde o určitou radu investorům, jak správně obstarávat jejich vlastní (hospodářské) záležitosti.

34. Dovolání není přípustné ani pro řešení třetí otázky dovolatele, neboť i v tomto případě již byla položena otázka v rozhodování dovolacího soudu vyřešena a odvolací soud se při jejím řešení od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu neodchýlil.

35. Dovolací soud ve svém rozhodování dospěl k závěru, že posuzování neoprávněnosti zásahu do pověsti právnické osoby je založeno na vzájemném poměrování střetávajících se ústavně zaručených práv, a to základního práva každého (tj. i osoby právnické) na zachování dobré pověsti dle čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a politického práva na svobodu projevu a na informace dle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2020, sp. zn. 23 Cdo 3945/2019).

36. Ustálená rozhodovací praxe dovolacího soudu a Ústavního soudu přitom důsledně vychází ze zásady rovnosti ústavních práv, podle které žádné ústavně zaručené právo

není samo o sobě nadřazeno jinému (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 3063/2009, či náleží Ústavního soudu ze dne 10. 12. 1997, sp. zn. II. ÚS 357/96). Proto je třeba vždy vážit konkurující si ústavně chráněné statky s ohledem na konkrétně skutkově utvořený základ, a to v tom smyslu a tak, aby oba konkurující si statky byly v co největší míře zachovány, a nelze-li tomuto požadavku vyhovět, je třeba zdůvodnit zásah do jednoho z konkurujících si statků při uplatnění principů proporcionality (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1483/2013, či náleží Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05).

37. Pro oblast ochrany pověsti dotčené osoby (tj. včetně osob právnických) se uvedená zásada projevuje tím, že je třeba vždy zkoumat míru (intenzitu) tvrzeného porušení základního práva na ochranu dobré pověsti, a to v kontextu se svobodou projevu a s právem na informace a se zřetelem na požadavek proporcionality uplatňování těchto práv a jejich ochrany (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2006, sp. zn. 30 Cdo 2796/2005, a ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 30 Cdo 5018/2007, či náleží Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2000 ve věci sp. zn. I. ÚS 156/99).

č. 66

38. V tomto smyslu při posuzování otázky, zda jednání spočívající ve zveřejnění výroku způsobilého zasáhnout do pověsti právnické osoby je neoprávněné, je nutno dle ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu rozlišovat, zda posuzovaný výrok má povahu skutkového tvrzení či hodnotícího úsudku (soudu). Skutkové tvrzení se opírá o fakt, o objektivně existující realitu, která je zjiitelná pomocí dokazování; pravdivost tvrzení je tedy ověřitelná. Proto pravdivá informace není v zásadě způsobilá zasáhnout do pověsti jiného, pokud není podána tak, že zkresluje skutečnost (aniž by však zároveň nemohla zasáhnout jiné osobní hodnoty dotčeného). Hodnotící úsudek (kritika) naopak vyjadřuje subjektivní názor svého původce, který k danému faktu zaujímá určitý postoj tak, že jej hodnotí z hlediska správnosti a přijatelnosti, a to na základě vlastních (subjektivních) kritérií. Hodnotící úsudek proto nelze jakkoli dokazovat, je však nutné zkoumat, zda se zakládá na pravdivé informaci, zda je forma jeho veřejné prezentace přiměřená a zda zásah do pověsti jiného je nevyhnutelným průvodním jevem výkonu kritiky, tedy zda primárním cílem kritiky není hanobení a zneuctění dané osoby (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1174/2007, uveřejněné pod číslem 29/2009 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1551/2011).

39. Lze tak shrnout, že prezentace hodnotícího úsudku a z něj vyplývající kritika je přípustná (oprávněná) tehdy, jde-li o kritiku věcnou a konkrétní, stejně jako přiměřenou, a to i co do obsahu a formy veřejné prezentace (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2020, sp. zn. 23 Cdo 3945/2019).

40. O věcnou kritiku nejde tam, kde kritika vychází z nepravdivých podkladů, a která z těchto nepravdivých podkladů dovozuje vlastní hodnotící úsudky. Byť posuzování samotných hodnotících úsudků z hlediska jejich pravdivosti či nepravdivosti je ze subjektivní povahy úsudku vyloučeno, nelze pominout, že každé hodnocení se nezbytně odvozuje od skutkových podkladů. Hodnotící úsudek musí být závěrem, který lze na základě existujících skutečností logicky dovodit (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. 30 Cdo 1315/2008).

41. Požadavkem na konkrétní kritiku je to, že její potřebné výchozí podklady tvoří konkrétní objektivní skutečnosti. Kritika se tak musí vyvarovat toliko všeobecných soudů, které nejsou opřeny o potřebné konkrétní skutečnosti. I úsudek všeobecného rázu proto musí být podmíněn odpovídajícími existujícími skutečnostmi. Proto i všeobecná výtka závadného chování kritizovaného musí být vždy podložena určitým chováním posuzované osoby projeveným navenek – v opačném případě by se jednalo o kritiku nepřipustnou (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3567/2010).

42. Přiměřenost kritiky předpokládá, že při ní nejsou překročeny meze nutné k dosažení sledovaného a zároveň společensky uznávaného účelu, a to jak z hlediska jejího obsahu, tak i formy její veřejné prezentace. Vybočí-li publikovaný názor z mezí obecně uznávaných pravidel slušnosti v demokratické společnosti, ztrácí tím charakter korektního úsudku (zprávy, komentáře) a jako takový se zpravidla ocitá již mimo meze právní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2006, sp. zn. 30 Cdo 1490/2006, a ze dne 6. 9. 2011, sp. zn. 30 Cdo 149/2010).

43. Při zohlednění shora uvedených závěrů ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu a Ústavního soudu lze v poměrech projednávané věci dovodit, že odvolací soud se svým rozhodnutím od této rozhodovací praxe neodchýlil. Odvolací soud dospěl na základě skutkových zjištění (jež, jak uvedeno shora, dovolacímu přezkumu nepodléhají) k závěru, že hodnotící úsudek o „nekvalitě“ práce žalobkyně představuje nepřipustnou paušální kritiku vybočující z mezí „fair“ projevu, kterou již nelze v demokratické společnosti tolerovat, je-li taková kritika vyřknuta na základě jediného nepatrného zjištěného pochybení v činnosti žalobkyně. Proto uzavřel-li odvolací soud, že takováto kritika s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci postrádá podmínku své věcnosti, jež vyžaduje, aby se kritika vyvarovala toliko všeobecných (paušalizujících) soudů, které nejsou opřeny o potřebné konkrétní skutečnosti, a aby hodnotící úsudek byl závěrem, který lze na základě existujících skutečností logicky dovodit, je jeho rozhodnutí v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu.

44. Navíc závěr odvolacího soudu, že v důsledku jednání žalovaného (skutečně) vznikla žalobkyni nemajetková újma poškozením její pověsti, je skutkovým zjištěním odvolacího soudu, nikoli právní otázkou, proto je nelze zpochybnit právním důvodem nesprávného právního posouzení věci (srov. § 241a odst. 1 o. s. ř.). Námitka žalovaného v tomto směru tudíž nemůže založit ani přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2013, sp. zn. 30 Cdo 193/2013, ze dne 18. 8. 2020, sp. zn. 23 Cdo 268/2020, a ze dne 18. 12. 2020, sp. zn. 23 Cdo 1870/2020).

45. Stejně tak přípustnost dovolání nezakládá pátá otázka dovolatele, neboť se nejedná o otázku, jež by byla v rozhodování dovolacího soudu rozhodována rozdílně, jak uvádí dovolatel, přičemž odvolací soud se při jejím řešení od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu neodchýlil.

46. Dovolateli lze přisvědčit, že dovolací soud ve svém rozhodování dospěl k závěru, podle kterého mocenský zásah do svobody projevu za účelem ochrany pověsti jiných by se měl dostavit subsidiárně, tedy pouze tehdy, pokud škodu není možno napravit jinak, tj. např. užitím přípustných možností k oponování kontroverzním a zavádějícím

názorům. Tak lze často minimalizovat škodlivý následek sporných výroků mnohem efektivněji, než cestou soudního řízení. Pro osoby činné v oblasti veřejného života, ať již jde o politiky nebo o osobnosti veřejně známé, obecně platí, že mimo jiné disponují mnohem snadnějším přístupem k médiím a mají tak mnohem snadnější možnost vyvrátit to, co ony samy považují za smyšlenky. Státní moc proto může diskusi o těchto otázkách regulovat jen výjimečně a jen v míře zcela nezbytně nutné (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2563/2009, a ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 30 Cdo 524/2011, popř. nález Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 367/03).

47. Dovolatel však opomíjí, že omezení možnosti zásahu veřejné moci do svobody projevu je podmíněn právě tím, že poškozený jako tzv. osoba veřejného zájmu má v zásadě odpovídající přístup k příslušným médiím, prostřednictvím kterých k zásahu do pověsti došlo, a tudíž je (vzhledem ke konkrétním okolnostem věci) namísto kritickou diskusi prostřednictvím takového média pouze regulovat, nikoli do ní mocensky zasahovat.

č. 66

48. V poměrech projednávané věci se však o takovou situaci nejednalo, neboť k zásahu do pověsti žalobkyně nedošlo prostřednictvím hromadného sdělovacího prostředku, k němuž by žalobkyně (jako tzv. osoba veřejného zájmu) měla srovnatelný přístup a s žalovaným zde mohla vést vzájemnou kritickou diskusi. Dle skutkových zjištění soudů došlo k zásahu do pověsti žalobkyně prostřednictvím vlastní webové stránky žalovaného, a to v takové její části, jejíž obsah žalovaný sám vytváří, spravuje a kontroluje. Ostatně opačný názor dovolatele by vedl v konečném důsledku k nepřipustnému závěru, že v prostředí internetových webových stránek je právní ochrana před neoprávněným zásahem do pověsti reálně vyloučena právě tím, že dotčená osoba se může prakticky vždy k zásahu do své pověsti vyjádřit buď připojením komentáře do připojeného diskuzního blogu nebo provozovat vlastní webové stránky.

49. Proto ani při řešení této otázky se odvolací soud od ustáleného rozhodovací praxe dovolacího soudu neodchýlil.

50. Přípustnost dovolání nemůže založit ani námitka dovolatele, jíž dovolatel vytýká odvolacímu soudu existenci vady řízení (že přiznal žalobkyni plnění nad rámec žalobního návrhu), neboť vada řízení sama o sobě přípustnost dovolání nezakládá (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2020, sp. zn. 23 Cdo 3500/2019, uveřejněný pod číslem 46/2021 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, a dále usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2014, sp. zn. 23 Cdo 1453/2014, či ze dne 4. 2. 2015, sp. zn. 23 Cdo 4905/2014).

51. Dovolací soud nicméně shledává dovolání přípustným pro řešení čtvrté otázky dovolatele, zda se právní osoba může (úspěšně) domáhat z titulu ochrany před neoprávněným zásahem do své pověsti podle § 135 odst. 2 o. z. s účinností od 1. 1. 2014 odčinění takto způsobené nemajetkové újmy, neboť tato otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena. A to ani v žalobkynin odkazovaném rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. 23 Cdo 5145/2017, v němž byla řešena otázka, zda předmětné výroky žalovaného byly způsobilé zasáhnout pověst žalobkyně, a nikoli otázka, zda v důsledku takového případného zásahu vzniká či nevzniká delikt

závazek k odčinění nemajetkové újmy. Obdobně pak Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. 23 Cdo 3372/2018, založil své rozhodnutí o dovolání žalovaného na závěru, že předmětné výroky nevybočily z rámce přípustné veřejné kritiky a do pověsti žalobkyně neoprávněně nezasáhly, a tudíž dovolání žalobkyně k otázce způsobu odčinění tvrzené nemajetkové újmy způsobené těmito výroky odmítl.

IV.

Důvodnost dovolání

52. Dovolání je v tomto rozsahu důvodné, neboť rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

53. Právní posouzení věci je činnost soudu spočívající v podřazení zjištěného skutkového stavu pod hypotézu (skutkovou podstatu) vyhledané právní normy, jež vede k učinění závěru, zda a komu soud právo či povinnost přiznává, či nikoliv.

54. Nesprávným právním posouzením věci je obecně omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav (skutková zjištění), tj. jestliže věc posoudil podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Aplikovaná právní úprava

55. Podle skutkových zjištění odvolacího soudu došlo ke skutečnosti, z níž má uplatněný nárok vyplývat, po 1. 1. 2014, proto práva a povinnosti z toho plynoucí je třeba podle § 3028 odst. 1 o. z. posuzovat podle občanského zákoníku účinného od tohoto data.

56. Je třeba předznámenat, že žalobkyně se předmětné omluvy po žalovaném domáhá v souvislosti s tvrzením o vzniku nemajetkové újmy v důsledku neoprávněného zásahu do své pověsti a výslovně za účelem odčinění takto vzniklé újmy. Odvolací soud právně posoudil tento návrh žalobkyně jako nárok na přiznání přiměřeného zadostiučinění k odčinění nemajetkové újmy způsobené žalobkyni ve smyslu § 2894 odst. 2 o. z. a proti důvodnosti takto přiznaného nároku brojí žalovaný svým dovoláním, když v rámci vylíčení předpokladů přípustnosti dovolání formuluje v tomto smyslu právní otázku, s níž přípustnost svého dovolání spojuje.

57. Podle § 135 o. z. právnická osoba, která byla dotčena zpochybněním svého práva k názvu nebo která utrpěla újmu pro neoprávněný zásah do tohoto práva, nebo které taková újma hrozí, zejména neoprávněným užitím názvu, se může domáhat, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek (odst. 1). Stejná ochrana náleží právnické osobě proti tomu, kdo bez zákonného důvodu zasahuje do její pověsti nebo soukromí, ledaže se jedná o účely vědecké či umělecké nebo o tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství; ani takový zásah však nesmí být v rozporu s oprávněnými zájmy právnické osoby (odst. 2).

58. Podle § 2894 odst. 2 o. z. nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.

59. Oproti právní úpravě účinné do 31. 12. 2013 uplatňuje současná právní úprava v oblasti podmínek soukromého deliktního závazku k odčinění nemajetkové újmy (resp. tzv. satisfakčního nároku) odlišná východiska. Závazek k odčinění nemajetkové újmy není v současnosti pojímán jako důsledek (resp. součást) jednotlivých zvláštních práv (resp. nároků) vyplývajících z deliktního zásahu do některých (v zákoně vyjmenovaných) soukromých práv (resp. jako soubor jednotlivých samostatně existujících závazků spjatých vždy s konkrétní zákonem vymezenou deliktní skutkovou podstatou), nýbrž je považován za součást obecné úpravy deliktního závazku k náhradě (majetkové a nemajetkové) újmy, což souvisí s uplatněnou koncepcí jednotné právní úpravy deliktního (škodního) práva v rekodifikované podobě soukromého práva (srov. důvodovou zprávu k návrhu občanského zákoníku, sněmovní tisk č. 362/0, 6. volební období Poslanecké sněmovny Parlamentu, 2010-2013, dále též jen „důvodová zpráva k o. z.“).

č. 66

60. Podle současné právní úpravy je tak nutno rozlišovat mezi podmínkami vzniku jednotlivých (zvláštních) deliktních závazků vyplývajících ze samotného neoprávněného porušení (popř. ohrožení) cizího soukromého práva (typicky spjatých s tzv. nárokem zápůrčím a tzv. nárokem odstraňovacím), oproti vzniku (obecného) deliktního závazku k odčinění nemajetkové újmy poskytnutím přiměřeného zadostiučinění, jehož podmínkou je, aby nemajetková újma, jež má být poskytnutím přiměřeného zadostiučinění odčiněna, na straně poškozeného (obdobně jako v případě takto způsobené újmy majetkové) skutečně vznikla (v tomto smyslu srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2020, sp. zn. 23 Cdo 4263/2019).

61. V rámci takto chápaného (jednotného) deliktního práva k náhradě újmy současná právní úprava nicméně nepovažuje závazek k odčinění nemajetkové újmy, na rozdíl od náhrady újmy na jmění (škody), za pravidelný důsledek porušení právní povinnosti (resp. zásahu do cizího práva), nýbrž předpokládá vznik tohoto závazku (výjimečně) pouze tehdy, byla-li taková povinnost výslovně ujednána nebo stanoví-li tak zvlášť zákon (§ 2894 odst. 2 o. z.).

62. Případy, kdy zákon zvlášť stanoví povinnost odčinit nemajetkovou újmu, jsou dle důvodové zprávy k návrhu občanského zákoníku pojaty v účinném právu dosti široce, resp. oproti předchozí právní úpravě dochází k jejich celkovému rozšíření (srov. Melzer, F.: § 2894. In: Melzer, F., Tégl, P. a kol.: Občanský zákoník. Velký komentář. Svazek IX, § 2894 - 3081. Praha: Leges, 2018, str. 44).

63. Ve vztahu k právníkům osobám účinná právní úprava v občanském zákoníku nevyklučuje (nepopírá) možnost vzniku nemajetkové újmy (resp. některých forem nemajetkové újmy) i na jejich straně. Zároveň z hlediska samotných podmínek vzniku závazku k odčinění vzniklé nemajetkové újmy nerozlišuje, zda byla nemajetková újma způsobena osobě fyzické či právníké. Proto i pro nemajetkovou újmu způsobenou právníké osobě platí, že podle § 2894 odst. 2 o. z. vzniká povinnost škůdce k jejímu odčinění pouze tehdy (nebylo-li výslovně ujednáno jinak), stanoví-li tak zvlášť zákon.

64. Povinnost odčinit nemajetkovou újmu způsobenou právníké osobě přichází v zákonem zvlášť stanovených případech v úvahu (obecně vzato) kupříkladu v souvislosti s

- porušením práva člena spolku (srov. § 261 o. z.),
- porušením práva k obchodní firmě (srov. § 423 odst. 2 ve spojení s § 2988 o. z.)
- ochranou proti omezování hospodářské soutěže (§ 2990 o. z. ve spojení s § 2988 o. z.)
- ochranou proti nekalé soutěži (srov. § 2988 o. z.),
- porušením práv podle zákona o obchodních korporacích [srov. § 3 odst. 2 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích)],
- porušením práv podle autorského zákona [srov. § 40 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 74, 78, 82, 86 a 94 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon)],
- porušením práv z průmyslového vlastnictví (srov. § 5 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a ochraně obchodního tajemství),
- porušením šlechtitelských práv k odrůdám rostlin [srov. § 27 zákona č. 408/2000 Sb., o ochraně práv k odrůdám rostlin a o změně zákona č. 92/1996 Sb., o odrůdách, osivu a sadbě pěstovaných rostlin, ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochraně práv k odrůdám)],
- nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem [srov. § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), a stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněné pod číslem 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek].

č. 66

65. Oproti právní úpravě účinné od 1. 1. 1992 do 31. 12. 2013 (dle § 19b obč. zák.) současná právní úprava v případě deliktního zásahu do pověsti právnické osoby (a rovněž v případě zásahu do jejího názvu nebo soukromí) podle § 135 odst. 2 o. z. právo poškozené právnické osoby na odčinění takto způsobené nemajetkové újmy zvlášť nestanoví.

66. Lze tak uzavřít, že právnické osobě právo na odčinění nemajetkové újmy způsobené (samotným) neoprávněným zásahem do její pověsti podle § 135 odst. 2 o. z. na základě přímého použití účinné právní úpravy v občanském zákoníku (není-li výslovně ujednáno jinak) nevzniká.

K podmínkám použití analogie a přímého použití ustanovení mezinárodní smlouvy

67. Vzhledem k uvedenému závěru dovolací soud posoudil, zda právo na odčinění nemajetkové újmy způsobené neoprávněným zásahem do pověsti právnické osoby podle § 135 odst. 2 o. z. lze dovodit na základě analogického použití právní úpravy některého ze zákonem zvlášť stanovených důvodů vzniku práva na odčinění nemajetkové újmy.

68. Zároveň dovolací soud posoudil, zda existence předmětného práva právnické osoby nevyplývá z některého přímo použitelného ustanovení ratifikované a vyhlášené mezinárodní smlouvy, jíž je Česká republika vázána, pokud by taková mezinárodní smlouva stanovila něco jiného než zákon (čl. 10 Ústavy ve znění účinném od 1. 6. 2002).

69. Dovolací soud ve svém rozhodování dospěl k závěru, že předpokladem užití analogie jako nástroje soudcovského dotváření práva je závěr o existenci tzv. otevřené nepravé (teleologické) mezery v právu. O takovou mezeru se jedná toliko v případě, kdy argumenty teleologického výkladu, které jsou relevantní při interpretaci příslušného ustanovení, platí i pro skutkové stavy, které nelze podřadit pod nejšířší jazykový význam tohoto ustanovení. Stav, kdy pro jeden případ, znaky jehož skutkové podstaty jsou popsány v hypotéze právní normy, tu z jejího jazykového výkladu vyplývá určitý následek stanovený v dispozici, pro jiný případ však nikoliv, ačkoliv se teleologie tohoto ustanovení (vzhledem k hodnotám a principům, na nichž je založen právní řád) vztahuje stejně na oba případy, se neslučuje s principem hodnotové bezrozpornosti právního řádu a opodstatňuje závěr o neúplnosti zákona, kterou je možno a nutno dotvořit prostřednictvím judikatury (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2013, sp. zn. 32 Cdo 2309/2011, ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. 32 Cdo 1519/2012, a ze dne 1. 6. 2017, sp. zn. 32 Cdo 2422/2015, popř. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 36/01, ze dne 8. 2. 2006, sp. zn. IV. ÚS 611/05, ze dne 21. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 717/05, a ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06).

č. 66

70. V případě rozporu mezi ratifikovanou a vyhlášenou mezinárodní smlouvou a zákonem (čl. 10 Ústavy ve znění účinném od 1. 6. 2002) platí, že v souladu s čl. 95 odst. 1 Ústavy jsou touto mezinárodní smlouvou vázány i soudy při svém rozhodování a též na základě čl. 1 odst. 2 Ústavy, podle něž Česká republika dodržuje závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva, jsou povinny dotčenou mezinárodní úmluvu respektovat a vnitrostátní právo vykládat souladně s jejími ustanoveními. Pokud by to nebylo možné a vnitrostátní podústavní právo by bylo v rozporu s touto úmluvou bez možnosti konformního výkladu, bylo by namíste aplikovat přednostně tuto úmluvu, a to za podmínky, že by její relevantní ustanovení bylo tzv. samovykonatelné („self-executing“), tj. vnitrostátně bezprostředně použitelné, bez nutnosti převtělení do konkrétního zákonného ustanovení (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. I. ÚS 2637/17).

Východiska v ústavním právu

71. Při úvaze o možné existenci tzv. otevřené nepravé (teleologické) mezery v právu ve vztahu k odčinění nemajetkové újmy způsobené právnické osobě neoprávněným zásahem do její pověsti vzal dovolací soud nejprve v úvahu ústavní východiska této právní ochrany.

72. Podle čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno.

73. Ústavní soud při výkladu povahy ústavně zaručených základních práv a svobod zakotvených v Listině základních práv a svobod uplatňuje obecné východisko, podle kterého tato práva a svobody se vztahují též na osoby právnické za splnění předpokladu, že to povaha věci umožňuje. To platí i ve vztahu k ústavní garanci (dobré)

pověsti. Jak uvedeno shora, ochrana (dobré) pověsti je chápána jako ústavní hodnota bez ohledu na to, zda jde o pověst osoby fyzické či právnické (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 3. 2018, sp. zn. 23 Cdo 5173/2017, či náleží Ústavního soudu ze dne 10. 10. 2001, sp. zn. I. ÚS 201/01).

74. Z uvedené ústavní garance, resp. z rozhodování dovolacího soudu či Ústavního soudu k této problematice, nicméně nevyplývá, že by její nedílnou součástí (resp. nezbytným nástrojem její ochrany) byla nutně i existence soukromého práva právnické osoby na odčinění nemajetkové újmy způsobené neoprávněným zásahem do její pověsti. Ostatně v rozhodování Ústavního soudu je patrný určitý příklon k majetkovému pojetí ochrany dobrého jména právnické osoby ve smyslu mezinárodně vžitého termínu „goodwill“ a jeho majetkové povahy (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 2. 2018, sp. zn. I. ÚS 3819/14).

K povaze práva na ochranu pověsti právnické osoby podle účinné právní úpravy

75. Dovolací soud při posouzení předmětné otázky dále vyšel ze závěrů své dosavadní rozhodovací praxe o podstatě (povaze) práva právnické osoby na ochranu její pověsti.

76. Dovolací soud ve svém rozhodování uplatňuje východisko, podle kterého ačkoli ustanovení § 135 odst. 2 o. z. používá jen pojem „pověst“ (oproti předchozímu zákonnému pojmu „dobrá pověst“ podle § 19b odst. 3 obč. zák., účinného do 31. 12. 2013), obsah tohoto pojmu se nezměnil. Lze tak mít za to, že i nadále se zachovávají stejné principy, na nichž byla ochrana pověsti právnické osoby založena podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 14. 3. 2018, sp. zn. 23 Cdo 5173/2017, ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. 23 Cdo 5145/2017, ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. 23 Cdo 3372/2018).

77. V tomto smyslu považuje rozhodovací praxe dovolacího soudu právo právnické osoby na ochranu pověsti za jedno z práv osobní povahy, jež jsou právnickým osobám zákonem přiznána. Jedná se o právo nezczitelné, sleduje osud právnické osoby a přechází s podstatou právnické osoby na právního nástupce (srov. podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2011, sp. zn. 30 Cdo 5111/2009, či ze dne 6. 9. 2011, sp. zn. 30 Cdo 149/2010).

78. V tomto směru lze doplnit, že důvodová zpráva k občanskému zákoníku vymezuje právo na ochranu pověsti právnické osoby (společně s právem na ochranu jejího názvu a soukromí) jako „práva spojená s právní osobností právnické osoby“, a to oproti „osobnostnímu právu“ člověka jako projevu „zákonné garancie všech přirozených práv člověka“.

79. Pověst má právnická osoba od svého vzniku po celou dobu trvání její existence. V souladu s obecně uznávanou presumpcí poctivosti jednání subjektů práva se rovněž předpokládá, že právnická osoba má (dobrou) pověst do té doby, dokud není proveden úspěšně důkaz opaku. To znamená, že podle tohoto východiska se hodnotí i neoprávněnost zásahu do pověsti právnické osoby. Pověst konkrétní právnické osoby je především vytvářena na základě zkušeností, které s tímto subjektem mají její obchodní partneři, zákazníci či jiné subjekty, kteří s ní přichází do kontaktu (srov. např. rozsudek ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 30 Cdo 1385/2006).

Právní úprava v mezinárodním právu

80. Dovolací soud dále posoudil, zda z vyhlášených ratifikovaných mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, vyplývá její závazek stanovit soukromé právo právnické osoby na odčinění nemajetkové újmy způsobené neoprávněným zásahem do její pověsti.

81. V tomto směru lze konstatovat, že ratifikované a vyhlášené mezinárodní smlouvy, jimiž je Česká republika vázána, problematiku odškodňování nemajetkové újmy právnické osoby způsobené neoprávněným zásahem do její pověsti neupravují.

82. Ve vztahu k právní úpravě obsažené v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., dále též jen „Úmluva“) a jejímu výkladu provedenému Evropským soudem pro lidská práva lze zmínit, že jde-li o pověst fyzické osoby, je její ochrana stanovena prostřednictvím čl. 8 jako součást práva na soukromí (srov. např. rozsudek velkého senátu ze dne 7. 2. 2012, ve věci 39954/08, Axel Springer AG proti Německu). Zároveň Evropský soud pro lidská práva ve vztahu k osobám právnickým dovedl, že do působnosti čl. 8 Úmluvy spadá i ochrana jejich obchodních prostor (srov. rozsudek ze dne 28. 4. 2005, ve věci 41604/98, Buck proti Německu) a korespondence právnických osob (srov. např. rozsudek ze dne 16. 10. 2007, ve věci 74336/01, Wieser a Bicos Beteiligungen GmbH proti Rakousku).

83. Evropský soud pro lidská práva dále připustil, že ochrana dobré pověsti právnické osoby může být legitimním cílem omezení práva na svobodu projevu podle čl. 10 odst. 2 Úmluvy (srov. např. rozsudek ze dne 15. 2. 2005, ve věci 68416/01, Steel a Morris proti Spojenému království, či rozsudek velkého senátu ze dne 16. 6. 2015, ve věci 64569/09, Delfi AS proti Estonsku, popř. rozhodnutí Výboru druhé sekce ze dne 2. 9. 2014, ve věci 32783/08, Firma Edv Für Sie, Efs Elektronische Datenverarbeitung Dienstleistungs GmbH proti Německu).

84. Jde-li však o samotnou otázku, zda z Úmluvy vyplývá ochrana nemajetkových zájmů právnické osoby spojených s neoprávněným zásahem do její pověsti či přímo její právo na odčinění takto způsobené nemajetkové újmy, nelze konstatovat, že by Evropský soud pro lidská práva ve svém rozhodování takovouto ochranu právnických osob dovedl či že by přímo stanovil členským státům povinnost přiznat právnickým osobám právo na soukromoprávní odčinění takto způsobené nemajetkové újmy, a to ani v rámci (pozitivního) závazku členských států efektivně chránit Úmluvou zaručená práva před zásahy ze strany soukromých osob (ve smyslu závěrů uvedených např. v rozsudku Soudního dvora ze dne 26. 3. 1985, ve věci 8978/80, X a Y proti Nizozemsku). (Srov. obdobně též Acheson, D.: Corporate reputation under the European Convention on Human Rights. *Journal of Media Law*, roč. 2018, č. 1, str. 57.)

85. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva naopak (na základě výkladu omezení práva na svobodu slova ve smyslu čl. 10 odst. 2 Úmluvy) zdůrazňuje, že povaha práva právnických osob na dobrou pověst a jeho rozsah jsou diskutabilní (srov. rozsudek ze dne 5. 12. 2017, ve věci 19657/12, Frisk a Jensen proti Dánsku) a že je rozdíl mezi dobrou pověstí právnické osoby a jednotlivce, přičemž u první jmenované nelze dovozovat vliv na její důstojnost, a tedy ani morální rozměr tohoto práva (srov. rozsudek ze dne 8. 10. 2019, ve věci 15449/09, Margulev proti Rusku). K tomu pak Evropský soud pro lidská práva (rovněž na základě výkladu čl. 10 odst. 2 Úmluvy) doplnil, že členské státy

mají prostor pro uvážení, pokud jde o prostředky, které poskytují podle vnitrostátního práva, aby umožnily společnostem zpochybnit pravdivost a omezit škodlivé následky tvrzení, která jsou s to poškodit jejich pověst, přičemž je třeba vzít v úvahu, že existuje rozdíl mezi zájmy společnosti na komerční reputaci a pověstí jednotlivce týkající se jeho společenského postavení (srov. např. rozsudek ze dne 19. 7. 2011, ve věci 23954/10, Uj proti Maďarsku).

86. Kromě toho Evropský soud pro lidská práva ve svém rozhodování zvažoval rovněž majetkovou povahu ochrany pověsti právnické osoby ve smyslu „goodwillu“ jejího závodu, a to v rámci posuzování možného porušení čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášeného pod č. 209/1992 Sb.). V tomto směru uvedl, že „goodwill“ může být prvkem ocenění profesní praxe. Nicméně budoucí příjem sám o sobě se stane „majetkem“ až poté, co byl dosažen, nebo pokud na něj existuje vymahatelný nárok, a proto „goodwill“ nespadá (za daných okolností věci) do působnosti čl. 1 Dodatkového protokolu [srov. rozhodnutí komise ze dne 3. 10. 1984, ve věci 10438/83, Batelaan a Huiges proti Nizozemí, rozhodnutí soudu ze dne 25. 1. 2000, ve věci 37683/97, Ian Edgar (Liverpool) Ltd proti Spojenému království, a rozsudek ze dne 11. 4. 2006, ve věci 34600/03, Levänen a ostatní proti Finsku].

87. V právu unijním není problematika deliktního závazku k náhradě újmy plně unifikována či harmonizována. Dílčí harmonizace proběhla pouze v některých specifických oblastech, jako je spotřebitelské právo [srov. směrnici Rady ze dne 25. července 1985 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se odpovědnosti za vadné výrobky (85/374/EHS)], právo hospodářské soutěže (srov. směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/104/EU ze dne 26. listopadu 2014 o určitých pravidlech upravujících žaloby o náhradu škody podle vnitrostátního práva v případě porušení právních předpisů členských států a Evropské unie o hospodářské soutěži) či ochrana osobních údajů (srov. nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES). Žádný z těchto předpisů však ani částečně neupravuje odčinění nemajetkové újmy způsobené právnické osobě neoprávněným zásahem do její pověsti.

Přeshraniční srovnání

88. Dovolací soud při svém rozhodování rovněž zohlednil stav právní úpravy dané problematiky v některých evropských zemích. Učinil tak při vědomí, že účinný občanský zákoník se z hlediska svých inspiračních zdrojů hlásí k evropským kontinentálním konvencím a přijímá ideje soukromého práva v duchu evropských právních tradic (srov. důvodovou zprávu k o. z.).

89. Právní úprava francouzská připouští vznik nemajetkové újmy právnické osoby, jejíž odčinění se poskytuje buď podle obecné úpravy čl. 1240 tamního občanského zákoníku, kdy je však podle judikatorního výkladu vyžadováno, aby škůdce a poškozený byli v konkurenčním vztahu, nebo podle zvláštních předpisů (zejm. zákona o svobodě tisku z roku 1981). Právo na odčinění nemajetkové újmy za neoprávněný zásah do pověsti právnické osoby tak nelze podle tamní úpravy přiznat, nedomáhá-li

se poškozená osoba ochrany před nekalou soutěží nebo ochrany v rámci zvlášť vymezené oblasti přiznané podle zvláštních právních předpisů (srov. rozhodnutí Kasačního soudu ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. 05-16.437, nebo ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. 11-10.278).

90. Německá právní úprava uznává soukromé právo právnických osob na ochranu dobré pověsti. Nástrojem této ochrany je však především žaloba na zdržení se závadného jednání. Právnickým osobám nenáleží ve smyslu § 253 odst. 1 tamního občanského zákoníku právo na odčinění způsobené nemajetkové újmy, pokud zároveň netrvdí porušení pravidel nekalé soutěže nebo existenci deliktu podle zvláštního předpisu, což vyplývá z funkce přiměřeného zadostiučinění, jež má poskytnout satisfakci poškozené osobnosti (srov. např. rozsudky Spolkového soudního dvora ze dne 3. 6. 1975, sp. zn. VI ZR 123/74, nebo ze dne 8. 7. 1980, sp. zn. VI ZR 177/78).

91. Podle nizozemského práva přichází v úvahu náhrada nemajetkové újmy v rozsahu, v jakém právo takovou náhradu výslovně přiznává (čl. 6:95 a čl. 6:106 tamního občanského zákoníku). Byť obecně vzato lze přiznat náhradu nemajetkové újmy za poškození dobrého jména v důsledku porušení pravidel týkajících se slušného chování, v případě újmy způsobené právnickým osobám převažuje názor, že lze uvažovat pouze o újmě majetkové.

92. V Belgii se daná problematika odvíjí od ustanovení čl. 1382 tamního občanského zákoníku. Judikatura v zásadě připouští možnost poškození dobrého jména právnické osoby, avšak ve vztahu k obchodním společnostem tradičně zastává názor, že nemohou utrpět jinou než majetkovou škodu. Čistě nemajetková újma těchto společností není právem uznávána. Náhradu za poškození dobré pověsti je tak možno přiznat za předpokladu, že společnosti poškozením dobré pověsti vznikla škoda majetková.

93. Obdobné závěry platí i pro právní úpravu finskou (neobsahující kodifikovaný kodex soukromého práva).

94. Oproti tomu v Itálii (na základě čl. 2059 tamního občanského zákoníku) či Slovinsku (na základě čl. 132 tamního zákona o závazcích) soudní praxe možnost odčinění nemajetkové újmy vzniklé právnické osobě v důsledku zásahu do její pověsti uznává (srov. von Bar, Ch. a kol.: Principles of European law: study group on a European civil code. Non-contractual liability arising out of damage caused to another. Mnichov: Sellier, 2009, str. 336).

Nadnárodní osnovy deliktního práva

95. Vzhledem k tomu, že jedním z inspiračních zdrojů účinného občanského zákoníku jsou rovněž relevantní nadnárodní (akademické) projekty unifikace (evropského) soukromého práva, dovolací soud při posouzení předestřené otázky zohlednil přístup těchto projektů k dané problematice.

96. Podle Principů evropského deliktního práva (PETL) se škodou rozumí majetková nebo nemajetková újma zákonem chráněného zájmu (čl. 2:101). chráněných nemajetkových zájmů, jejichž poškození může vzhledem k rozsahu ochrany (čl. 2:102) ospravedlnit náhradu nemajetkové újmy, se výslovně uvádí život, tělesná a duševní integrita, lidská důstojnost a svoboda, jež požívají nejvyšší ochrany. V tomto rámci se uznává, že poškození chráněného zájmu může ospravedlnit náhradu nemajetkové

újmou, konkrétně je tak tomu v případě, pokud poškozený utrpěl osobní újmu nebo újmu na své svobodě, důstojnosti nebo jiných osobnostních právech (čl. 10:301).

97. Úprava Společného referenčního rámce (Draft Common Frame of Reference) v obecné rovině stanoví, že ustanovení o deliktním závazku k náhradě újmy se zásadně vztahují jak na osoby fyzické, tak osoby právnické (čl. VI.-1:103), a odškodňuje se vznik právně významné újmy (čl. VI.-1:101). Právně významnou újmu („legally relevant damage“) přitom může být taková majetková či nemajetková újma, o níž to osnova stanoví, nebo jedná-li se o újmu vzniklou ze zásahu do (národním) zákonem přiznaného práva nebo právem chráněného zájmu (čl. VI.-2:101).

98. Komentářová literatura k osnově uvádí, že oprávněnou osobou z deliktního závazku k náhradě újmy mohou v zásadě být rovněž osoby právnické. Není tomu však tehdy, pokud se některé ustanovení osnovy vztahuje pouze k osobám fyzickým nebo pokud se konkrétní právně významná újma právnických osob netýká. Přitom pojem právně významné újmy je záměrně osnovou ponechán jako otevřený („flexible rule“). Je tomu tak nejen proto, že v tomto směru není reálně možné zohlednit všechny rozmanité životní situace, jež mohou nastat, nýbrž i vzhledem k existenci významných odlišností v ústavních východiscích v jednotlivých národních právních řádech a nedostatečné harmonizaci v otázkách samotného základu právní odpovědnosti. Řešení těchto otázek je tak ponecháno právním řádům jednotlivých států a jejich soudnímu výkladu. Jako příklad je pak výslovně uváděna otázka, zda právnické osoby mají či nemají být nadány osobními (osobnostními) právy (zejm. zda mají svoji vlastní „dobrou pověst“ či „důstojnost“) a pokud tomu tak je, v jakém rozsahu má být ochrana těchto zájmů právnických osob přiznána (srov. von Bar, Ch. a kol., op. cit., str. 305).

99. Z osnovou zvlášť vymezených skutkových podstat lze zmínit újmu způsobenou zásahem do důstojnosti, svobody nebo soukromí, jež se primárně vztahuje k osobám fyzickým. Jde-li však o zásah do pověsti osoby, resp. újmy z toho vzniklé, jedná se o právně významnou újmu (pouze) tehdy, pokud tak stanoví národní právní řád (srov. čl. VI.-2:203). Osnova tedy i v tomto ustanovení ponechává otázku existence osobních (osobnostních) práv právnických osob na řešení v jednotlivých státech a jejich soudnímu výkladu (srov. von Bar, Ch. a kol., op. cit., str. 423).

100. Kromě toho osnova stanoví zvláštní skutkovou podstatu újmy vzniklé v důsledku sdělení takových informací o jiném, o nichž škůdce věděl nebo musel vědět (resp. musel rozumně předpokládat), že jsou nepřesné (srov. čl. VI.-2:204). V tomto zvláštním případě osnova předpokládá, že poškozenou osobou může být i osoba právnická, nicméně tato skutková podstata je založena na objektivním principu v tom smyslu, že není významné, zda sdělením informace došlo k zásahu do osobní cti („*personal honour*“) poškozeného. Kupříkladu postačí, pokud nepřesná informace vyvolá pochybnosti o důvěryhodnosti poškozené osoby (srov. von Bar, Ch. a kol., op. cit., str. 444).

101. Formu odškodnění způsobené újmy předpokládá osnova primárně v penězích, jiným způsobem tehdy, pokud se to jeví vhodné vzhledem k okolnostem věci (srov. čl. VI.-6:101). Odškodnění v nepeněžitě formě se předpokládá především v případě zásahu do nehmotných osobnostních práv (srov. von Bar, Ch. a kol., op. cit., str. 910).

Historické právní úpravy na našem území

102. Vzhledem k tomu, že základním ideovým zdrojem rekonstrukce účinné úpravy soukromého práva je vládní návrh občanského zákoníku bývalého Československa z r. 1937, jenž sledoval (mimo jiné) modernizační revizi původně rakouského všeobecného zákoníku občanského (srov. důvodovou zprávu k o. z.), vzal dovolací soud v úvahu rovněž historický vývoj právní úpravy institutu ochrany pověsti právnické osoby na našem území.

103. V minulosti byla výslovná úprava práva právnických osob na odčinění nemajetkové újmy způsobené zásahem do jejich (dobré) pověsti obsažena v ustanovení § 19b odst. 2 a 3 obč. zák., ve znění účinném od 1. 2. 1992 do 31. 12. 2013. Dle tehdejší koncepce právní úpravy deliktních závazků bylo toto právo považováno za zvláštní právo (nárok) satisfakční povahy přímo spjaté s právním uznáním a ochranou této osobní (nemajetkové) hodnoty právnických osob, a to oproti obecné úpravě deliktního závazku k náhradě škody, jenž byl spjat pouze se vznikem škody majetkové.

č. 66

104. Předcházející znění občanského zákoníku z roku 1964 ani občanský zákoník z roku 1950 (zákon č. 141/1950 Sb.) zvláštní úpravu ochrany pověsti právnických osob neobsahovaly a toto právo nevznikalo ani podle obecné úpravy deliktního závazku k náhradě škody vzhledem k jeho majetkovému pojetí (stejně tak i dle zákona č. 109/1964 Sb., hospodářského zákoníku, a zákona č. 101/1963 Sb., zákoníku mezinárodního obchodu).

105. Hospodářský zákoník upravoval pouze ochranu dobré pověsti podniku, s níž bylo mimo jiné spjato i právo na uveřejnění arbitrážního rozhodnutí, v rámci právní úpravy nekalé soutěže spočívající v uvádění falešných údajů při provozování podniku (§ 119d), a to ve znění účinném od 1. 5. 1990 do 31. 12. 1991.

106. Osnova vládního návrhu občanského zákoníku z roku 1937 stanovila, že právnické osoby požívají zpravidla stejných práv jako osoby přirozené (§ 79), zvláštní právní úpravu osobnostních práv fyzických (přirozených) osob však neobsahovala. Dle důvodové zprávy k osnově z této úpravy vyplývá, že právnickým osobám mají příslušet pouze ta práva, jež nejsou takové povahy, že „mohou náležeti pouze osobám fyzickým“.

107. Obecná úprava deliktního závazku k náhradě škody v této osnově nebyla spjata pouze s újmou majetkovou, nýbrž týkala se i „všelijaké újmy, která někomu vznikne na osobě“ (§ 1120). Náhrada se předpokládala zásadně za újmu majetkovou (§ 1156), nicméně v případě některých zvláštních skutkových podstat, včetně újmy při ublížení na cti či při porušení práva na jméno (§ 1167 a násl.), se při odškodnění mělo postupovat obdobně podle právní úpravy náhrady újmy na zdraví (§ 1157), tj. včetně odškodnění duševních útrap. Tím byl dle důvodové zprávy dostatečně kryt „princip náhrady za škodu immateriální“. Zároveň však důvodová zpráva uváděla, že „jest samozřejmé a není třeba výslovně to v zákoně vytýkati“, že bylo-li ublíženo na cti právnické osobě, „předpis o bolestném neplatí“. To dle důvodové zprávy mělo platit i v případě újmy při porušení práva na jméno.

108. Obecný zákoník občanský (císařský patent č. 946/1811 Sb. z. s., dále též jen „o. z. o.“) obdobně stanovil, že „dovolené společnosti“ používají zpravidla stejných práv jako jednotlivé osoby (§ 26). Ve vztahu k osobám fyzickým uplatňoval východisko,

podle kterého každý člověk má vrozená, již rozumem poznatelná práva (§ 16). Zvláštní úpravu stanovil ve vztahu k ochraně jména, s níž výslovně spojoval nárok na náhradu škody, došlo-li k zásahu do tohoto práva zaviněně (§ 43).

109. Obecný závazek k „náhradě škody a zadostiučinění“ vyplýval mimo jiné z újmy, která byla někomu učiněna na jeho osobě (§ 1293). Zásadně měla být poskytována náhrada za „utrpenou“ újmu majetkovou, jež se označovala jako „odškodnění“. „Plné zadostiučinění“ oproti tomu pokrývalo kromě skutečné škody rovněž ušlý zisk a také „shlazení způsobené urážky“ (§ 1323). V případě zvláštních skutkových podstat při újmě na cti spočívajících jednak v urážce (§ 1330 odst. 1), jednak v rozšiřování nepravdivých zpráv (§ 1130 odst. 2), bylo stanoveno, že byla-li někomu urážkou na cti způsobena skutečná škoda, nebo ušel-li mu tím zisk, „jest oprávněn žádati za náhradu“. V případě rozšiřování nepravdivých zpráv bylo možno „žádati také za odvolání a jeho uveřejnění“.

110. V právní teorii převažoval názor, že se samotnou ochranou osobnostních (vrozených) práv podle § 16 o. z. o. nebyl nárok na odčinění způsobené újmy spjat. Dotčená osoba se mohla domáhat nároku zdržovacího, odstraňovacího či určovacího, a to bez ohledu, zda jí zároveň vznikla újma (srov. např. Sedláček, J., Rouček, F.: Komentář k Československému obecnému zákoníku občanskému a občanské právo platné na Slovensku a v Podkarpatské Rusi. Díl 1. Praha: V. Linhart, 1935, reprint Praha: Wolters Kluwer, 2013, str. 188).

111. Ohledně otázky, zda na základě obecného deliktního závazku k náhradě škody a zadostiučinění podle obecného zákoníku občanského bylo možno odčinit i způsobenou nemajetkovou újmu, se právní teorie většinou přiklíněla k názoru, podle kterého se tento závazek zásadně týkal pouze majetkových poměrů (neboť se jednalo o institut majetkových práv), nikoli osobnostních. Zároveň nebylo vyloučeno, aby byla nahrazena i taková majetková újma, jež vznikla v důsledku zásahu do osobnostních práv jiného. Nemajetková újma jako taková se měla odškodňovat pouze ve zvláštních případech, pokud tak zákon (vzhledem k určitým majetkovým souvislostem takové újmy, označovaným někdy též jako „immaterielní škoda“) zvlášť stanovil [jako příklad bylo uváděno odškodňování bolesti podle § 1325 o. z. o. či ceny zvláštní záliby podle § 1331 o. z. o., dále případy podle § 27 zákona č. 19/1890 Sb., o ochraně známek, § 57 zákona č. 218/1926 Sb., o původském právu k dílům literárním, uměleckým a fotografickým (o právu autorském), či § 103 zákona 30/1897 ř. z., o ochraně vynálezů (patentní zákon)]. (Srov. Randa, A.: o závazcích k náhradě škody, s přídávkem o úrocích dle rakouského práva občanského s ohledem na cizozemské zákonodárství. Praha: Otto, 1899, str. 42. Sedláček, J., Rouček, F.: Komentář k Československému obecnému zákoníku občanskému a občanské právo platné na Slovensku a v Podkarpatské Rusi. Díl 6. Praha: V. Linhart, 1935, reprint Praha: Wolters Kluwer, 2013, str. 670 a 900. Sedláček, J.: Obligační právo. Díl 3. Mimosmluvní závazky jednatelství a versio in rem, náhrada škody, nekalá soutěž. Brno: Právník, 1947, reprint Praha: Wolters Kluwer, 2010, str. 29. Krčmář, J.: Právo občanské. Díl 3. Právo obligační. Praha: Všehrad, 1936, reprint Praha: Wolters Kluwer, 2014, str. 336).

112. Tento závěr dovozovala právní teorie většinou i pro případ shora uvedených skutkových podstat při újmě na cti podle § 1330 o. z. Dle tohoto přístupu proto nebylo

možné žádat peněžitou kompenzaci za samotnou „pokořenou čest“. Pouze na základě zvláštní výslovné úpravy v případě deliktu rozšiřování nepravdivé informace podle odst. 2 vznikalo dotčenému právo na její odvolání a uveřejnění tohoto odvolání (srov. např. von Zeiller, F.: *Commentar über das allgemeine bürgerliche Gesetzbuch für die gesammten deutschen Erbländer der österreichischen Monarchie*. Svazek III. Vídeň: Geistingers Verlagshandlung 1813, str. 776. Krasnopolski, H.: *Österreichisches Obligationenrecht*. Lipsko: Duncker & Humblot, 1910, str. 228. Mayr-Harting, R.: *Soustava občanského práva. Právo obliagační*. Brno: Barvič & Novotný 1928, reprint Praha: Wolters Kluwer, 2019, str. 352. Dále op. cit. v předchozím odstavci.).

Legislativní přípravy návrhu občanského zákoníku a jeho novelizace

113. Věcný záměr návrhu občanského zákoníku z roku 2000 k zamýšlené úpravě ochrany osobních práv právnických osob uváděl, že upravena bude ochrana názvu a dobré pověsti právnických osob, a to obdobně, jak taková právní ochrana náleží osobám fyzickým.

114. První veřejnosti představená verze návrhu občanského zákoníku z ledna 2005 spojovala výslovně s ochranou pověsti právnických osob rovněž právo na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění (§ 111). Právní úprava závazku k náhradě nemajetkové újmy byla již v této verzi návrhu pojímána v rámci ustanovení o závazcích z deliktů, přičemž byl navrhován princip, podle kterého se zásadně hradí pouze majetková škoda, nemajetková újma jen tehdy, stanoví-li tak zvlášť zákon (§ 2401 odst. 1). Důvodová zpráva žádné bližší důvody takto navržené právní úpravy neuváděla.

115. Verze návrhu uveřejněná v květnu 2007 se lišila pouze tím, že (bez bližšího odůvodnění v důvodové zprávě) bylo výslovně stanoveno právo právnické osoby domáhat se určení svého práva (§ 121).

116. Zásadní změnu zaznamenal návrh v jeho podobě předložené vládě v lednu 2009. Ze zvlášť stanovených práv k ochraně pověsti právnické osoby byla ponechána pouze práva na upuštění od neoprávněného zásahu a na odstranění jeho následku. Právo na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění a právo domáhat se určení svého práva byla (bez bližšího odůvodnění v důvodové zprávě) vypuštěna (§ 134).

117. V průběhu dalšího legislativního procesu nedoznala navržená úprava v předmětném rozsahu žádných změn. Tato problematika nebyla při projednání návrhu občanského zákoníku součástí parlamentní rozpravy. Po přijetí občanského zákoníku nebylo k této problematice vydáno výkladové stanovisko Expertní skupiny Komise pro aplikaci nové civilní legislativy.

118. Při následných novelizacích občanského zákoníku nedoznala předmětná úprava změn.

119. Je však namístě zmínit, že v průběhu příprav novelizace občanského zákoníku v roce 2014 bylo v rámci uveřejněného pracovního textu návrhu zákona zvažováno vložení práva právnické osoby požadovat odčinění nemajetkové újmy do znění § 135, a to s odůvodněním, že „nový občanský zákoník vypustil oproti dřívější úpravě pravidlo, podle kterého mohla i právnická osoba žádat přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu, již utrpěla zásahem do svého názvu či pověsti. Důvodem zřejmě byla představa,

že právnické osoby jako fiktivní útvary nemajetkovou újmou být stíženy nemohou. To je ovšem představa mylná: jakkoliv právnická osoba sama vskutku nemajetkovou újmu pociťovat nemůže, mohou osoby v ní sdružené pociťovat nemajetkovou újmu zájmů, pro jejichž prosazování byla právnická osoba zřízena. Je dozajista na místě, aby to byla právě právnická osoba, kdo se pro osoby v ní sdružené bude domáhat (nejen) odčinění nemajetkové újmy. Ostatně soudní praxe ukazuje, že taková újma je často konstatována a nahrazována, a mělo by tomu tak být i nadále; jinak by došlo k výraznému a obtížně odůvodnitelnému omezení ochrany dobré pověsti právnických osob. Co více, existence základních práv právnických osob byla uznána nejenom judikaturou soudu pro lidská práva ve Štrasburku, ale i právem EU. Diskriminovat právnické osoby odpíráním jim práv v důsledku jakési doktrinární koncepce je v právním státě nepřijatelné. Jako příklad je možno uvést judikaturu o mezinárodních sankcích postihujících právnické osoby, kde požívají právnické osoby naprosto stejné právní ochrany jako osoby fyzické.“

120. V předloženém znění návrhu novely ani v jejím přijatém znění již zvažovaná úprava obsažena nebyla.

Důvody účinné právní úpravy

121. Důvodová zpráva k občanskému zákoníku se k otázce práva právnické osoby na odčinění nemajetkové újmy způsobené neoprávněným zásahem do její pověsti podle § 135 o. z. výslovně nevyjadřuje. Jako obecné východisko úpravy ustanovení o náhradě majetkové a nemajetkové újmy uvádí, že návrh vychází ze zdejší tradice, a to i z tradice úpravy ve všeobecném zákoníku občanském, ale s poučením z novějších vývojových trendů, patrných zejména z návrhu Principů evropského deliktního práva (PETL) vypracovaných Evropskou skupinou pro deliktní právo v r. 2005, z vývoje příslušné partie německého občanského zákoníku (§ 823 a násl. BGB), z obsahu občanského zákoníku Québecu (§ 1457 a násl. CCQ) i z návrhu novely rakouského deliktního práva. S přihlédnutím k těmto normativním i nenormativním textům, ale i v návaznosti na tradici starého obecného občanského zákoníku se navrhuje rozejít se zcela s pojetím institutu náhrady škody v duchu primitivního materialismu, podle něhož se poškozenému hradí výlučně škoda majetková.

122. Nemajetková újma má být dle důvodové zprávy odčiněna v některých zvláštních případech, a to buď tehdy, není-li náhrada majetkové újmy vůbec možná, anebo tehdy, odporovalo-li by přiznání poškozenému náhrady jen majetkové újmy obecně uznávaným zásadám spravedlnosti. V první řadě se náhrada nemajetkové újmy přiznává při protiprávních zásazích do osobních práv člověka nebo do obdobných (restriktivněji vymezených) práv právnické osoby. V tomto směru se dle důvodové zprávy zásadně přejímá koncept dosavadní zákonné úpravy.

123. Obecně pak ve vztahu k právnímu postavení právnických osob důvodová zpráva uvádí, že metodologicky je pojetí rovnosti účastníků jako první zásady občanskoprávních vztahů vadné i z toho důvodu, že vede k závěru o rovném právním postavení fyzických a právnických osob. Tím se základní přístupové schéma k pojetí soukromých práv a povinností deformuje. Akcent na zásadu rovnosti jednak zastírá přirozenou nerovnost mezi fyzickými a právnickými osobami, neboť mezi nimi nemůže být právně, především v oblasti osobních práv, rovnosti nikdy dosaženo. Dle důvodové zprávy člověk

a právnická osoba principiálně nejsou a nemohou být obecně v rovném právním postavení. Člověk má ze své podstaty nezadatelná přirozená práva. Zákon nelimituje základní práva člověka, nýbrž naopak základní práva člověka představují limit pro zákon. Tak to také vyjadřuje Listina základních práv a svobod a celý český ústavní pořádek.

124. Naproti tomu základ juristického postavení právnických osob je dle důvodové zprávy odlišný; z něho také vyplývají jiné právní důsledky. Právnická osoba je umělý organizační útvar vytvořený člověkem a sloužící jeho zájmům. Na rozdíl od člověka, jehož právní osobnost pozitivní právo uznává (uznat musí), právnické osobě její právní osobnost pozitivní právo poskytuje (dát může). Odtud se odvozuje naprosto odlišné právní postavení obou skupin právních subjektů, o jejichž právní rovnosti nelze mluvit ani ve sféře osobních práv, ani v celé sféře práv majetkových. Tato rovnost se uplatňuje, a to ještě nikoli bezvýjimečně, v oblasti práv věcných a obligačních.

125. I v souvislosti odůvodněním tzv. antropocentrického pojetí občanského zákoníku důvodová zpráva opětovně zdůrazňuje, že při úpravě postavení právnických osob se uplatňuje východisko, že právnické osoby vytvářejí lidé proto, aby sloužily jejich zájmům. Nefinguje se tudíž rovnost obou skupin subjektů, neboť ta fakticky není a v řadě případů není ani možná. Zjevný rozdíl je v konstrukci osobních práv, dále se jedná o rozsáhlou oblast práva rodinného a dědického, nehledě k tomu, že ani při určitých typech smluv nemohou právnické osoby jako určitá smluvní strana vůbec vystupovat.

126. Toto východisko zdůrazňuje důvodová zpráva i v souvislosti s úpravou statusových otázek osob. Občanský zákoník dle důvodové zprávy odlišuje nahlížení práva na lidi jako fyzické osoby a na právnické osoby jako subjekty umělé (fiktivní). Občanský zákoník tak jen bere na vědomí, že člověk je subjekt přirozených práv, jež zákon může jen respektovat a uznat a případně, v zájmu celku a racionálního uspořádání a fungování demokratické společnosti, omezit (regulovat), kdežto právnickou osobu, aby se subjektem práva stala, musí zákon za takovou prohlásit a konstituovat. Osnova tudíž odmítá antropologizaci právnických osob a bere za své hledisko, že právnické osoby jsou umělé lidské útvary, které jsou vytvořeny proto, aby sloužily zájmům člověka, nikoli proto, aby mu byly ve všem postaveny naroveň; rovnost fyzických a právnických osob přichází v úvahu jen v majetkových otázkách, a to ještě ne ve všech.

Názory právní teorie

127. V současnosti nepanuje ve vztahu k otázce odčinění nemajetkové újmy způsobené v důsledku neoprávněného zásahu do pověsti právnické osoby podle účinné právní úpravy v právní teorii jednota.

128. V odborné literatuře je zpravidla zastáván buď výslovný názor, podle kterého odčinění nemajetkové újmy za dané situace nemůže být úspěšně požadováno (srov. Svejkovský, J.: § 135. In: Svejkovský, J., Deverová, L. a kol: Právnické osoby v novém občanském zákoníku. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 43. Chaloupková, H., Holý, P., Urbánek, J. Mediální právo. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2019, str. 375. Pilík, V.: Pojetí a úprava ochrany právní osobnosti právnických osob v občanském právu. Právní rozhledy, roč. 2016, č. 13-14, str. 457 – 466. Dobrozemský, V.: Ochrana názvu nevýdělečné organizace a jméno člověka v názvu. Unes – účetnictví neziskového sektoru, roč. 2009, č. 7, str. 7), popřípadě není toto právo uváděno ve výčtu práv vyplývajících

z neoprávněného zásahu do pověsti právnické osoby podle § 135 o. z. (srov. Lasák, J.: § 135. In: Lavický, P. a kol: Občanský zákoník. Obecná část. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2014, str. 716. Pospíšil, M.: Právní úprava názvů podnikatelů – stručné porovnání s minulou právní úpravou. Obchodní právo, roč. 2014, č. 5, str. 176).

129. Autoři delikt neoprávněného zásahu do pověsti právnické osoby zpravidla neuvádějí ani mezi případy zvlášť zákonem stanovené povinnosti odčinit nemajetkovou újmu ve smyslu § 2894 odst. 2 o. z. (srov. Bezouška, P.: § 2894. In: Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2014, str. 1498. Melzer, F.: § 2894. In: Melzer, F., Tégl, P. a kol.: Občanský zákoník. Velký komentář. Svazek IX, § 2894-3081. Praha: Leges, 2018, str. 44. Hrádek, J.: § 2894. In: Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol.: Občanský zákoník VI. Komentář. Svazek VI. Praha: Wolters Kluwer, 2014, str. 871, včetně přepracované podoby uveřejněné v informačním systému ASPI), popř. uvádějí, že ustanovení § 2894 odst. 2 o. z. stanoví uzavřený výčet případů otevřený pouze ve směru dohody stran, pro nějž nelze použít analogii a na ni založit povinnost k náhradě nemajetkové újmy (srov. Tichý, L., Hrádek, J.: Deliktní právo. Praha: C. H. Beck, 2017, str. 124 a 292).

130. Spíše výjimečně je mezi autory právo na odčinění nemajetkové újmy se zásahem do pověsti právnické osoby spojováno, a to buď bez bližšího zdůvodnění (srov. Dvořák, T.: § 135. In Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol.: Občanský zákoník I. Komentář. Svazek I. Praha: Wolters Kluwer, 2014, str. 437), nebo s odkazem na judikaturu podle předchozí právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 (srov. Zůbek, J.: k právu nástupce poškozeného na přiznání nemajetkové újmy v adhezním řízení. Trestní právo, roč. 2021, č. 2, str. 11).

Posouzení existence tzv. otevřené nepravé (teleologické) mezery v právu a přímé použitelnosti ustanovení mezinárodní smlouvy

131. Na základě shora uvedených východisek dospěl dovolací soud k názoru, že existenci tzv. otevřené nepravé (teleologické) mezery v právu ve vztahu k právu právnické osoby na odčinění nemajetkové újmy způsobené neoprávněným zásahem do její pověsti nelze podle účinné právní úpravy dovodit.

132. Předně je třeba zohlednit, že ze samotné ústavní garance dobré pověsti podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod nevyplývá nezbytnost její zákonné ochrany (právě prostřednictvím soukromého práva právnické osoby na odčinění (přiměřené zadostiučnění) nemajetkové újmy způsobené neoprávněným zásahem do její pověsti. Nelze tak dospět k závěru, že by na základě ústavní ochrany základních práv a svobod bylo třeba absenci zákonem požadovaného zvláštního stanovení tohoto zásahu jako důvodu pro vznik práva právnické osoby na odčinění nemajetkové újmy (§ 2894 odst. 2 o. z.) překlenout ústavně konformním výkladem.

133. Nelze ostatně ani uzavřít, že by předmětné právo právnické osoby mohlo být považováno za součást evropské kontinentální konvence soukromého práva, k níž se účinná právní úprava v občanském zákoníku přihlašuje. To vyplývá především ze shora uvedeného přeshraničního srovnání evropských národních právních úprav, jež obsahují široké spektrum přístupů k této problematice. Právo na odčinění nemajetkové újmy je právníkům osobám v těchto úpravách přiznáváno spíše výjimečně, a nelze ho tak považovat za standardní součást kontinentálních soukromoprávních

tradic. Tomu pak odpovídá i znění citovaných nadnárodních (akademických) projektů unifikace (evropského) soukromého práva, které otázku odčinění nemajetkové újmy právnických osob v důsledku neoprávněného zásahu do jejich pověsti ponechávají otevřenou.

134. Právo právní osoby na odčinění nemajetkové újmy způsobené v důsledku neoprávněného zásahu do pověsti nelze považovat ani za tradiční institut tuzemského soukromého práva, jak se vyvíjelo do roku 1948, z něhož účinná právní úprava v občanském zákoníku koncepčně vychází. Mimo toto období bylo předmětné právo právní osobám přiznáno pouze v období od 1. 2. 1992 do 31. 12. 2013 podle předchozí právní úpravy v občanském zákoníku, s jehož koncepcí se v obecné rovině účinná právní úprava opírající se o přístupové hledisko diskontinuity záměrně rozchází.

135. Nelze rovněž pominout zásadní odlišnost mezi samotnou právní podstatou přirozených práv člověka chráněných v účinném soukromém právu absolutním osobnostním právem podle § 81 a násl. o. z. a ochranou některých práv právnických osob osobní povahy, jimž je zákonem přiznána soukromoprávní ochrana podle § 135 o. z. Toto rozlišení je zdůrazňováno rovněž ve shora citované rozhodovací praxi dovolacího soudu. Přihlašuje se k němu též odůvodnění účinné právní úpravy v občanském zákoníku, a to již samotným terminologickým odlišením těchto různých kategorií právních hodnot, jak uvedeno shora. Na tom nic nemění, že ochrana těchto odlišných právních hodnot je v obou případech realizována v účinné zákonné úpravě prostřednictvím soukromých práv absolutní povahy, v důsledku čehož může být (a zpravidla i bývá) posuzování podmínek samotné neoprávněnosti (nezákonnosti) zásahu do těchto soukromých práv obdobné.

136. Pro řešení posuzované otázky je rovněž významné, že účinná právní úprava stojí v souvislosti s uplatňováním antropocentrického pojetí soukromého práva zřetelně na rozlišování mezi právním postavením osob fyzických a osob právnických, jež vyplývá z občanským zákoníkem akceptované přirozené nerovnosti mezi fyzickými osobami, jako živými bytostmi nadanými nezadatelnými přirozenými právy, a právními osobami, jako organizačními útvary vytvořenými člověkem a sloužícími jeho zájmům, jimž pozitivní právo jejich právní osobnost pouze poskytuje (může poskytovat).

137. Účinná právní úprava tudíž dle úmyslu zákonodárce nesměřuje k tomu (resp. nefinguje takový stav), aby v právním postavení fyzických osob a právnických osob bylo dosaženo rovnosti, což platí především v oblasti osobních práv, kde existence takové rovnosti je ze samotné podstaty obou skupin právních subjektů fakticky vyloučena a v řadě případů není právně dosažitelná.

138. Tomuto koncepčnímu východisku účinné právní úpravy se proto nijak nepřičí zákonné omezení podmínek vzniku deliktního závazku k odčinění nemajetkové újmy pouze na případy zvlášť zákonem stanovené, a tudíž ani stanovení odlišného okruhu případů vzniku tohoto závazku ve prospěch osob fyzických na straně jedné a osob právnických na straně druhé (není-li výslovně ujednáno jinak). Existence odlišného rozsahu odškodňování nemajetkové újmy pro fyzické a právní osoby proto nemůže představovat ani diskriminační postup vůči jedné z těchto skupin subjektů práv.

139. Ze shora uvedeného rovněž vyplývá, že ze samotné skutečnosti, že fyzickým osobám je podle § 2956 a násl. o. z. zákonem přiznáno právo na odčinění nemajetkové újmy způsobené zásahem do jejich přirozených práv (chráněných absolutním osobnostním právem podle ustanovení první části občanského zákoníku), není důvod dovozovat, že by zákonodárcem zároveň bylo (resp. muselo být) přiznáno právo na náhradu nemajetkové újmy rovněž osobám právnickým v souvislosti se zásahem do jejich (oproti absolutnímu osobnostnímu právu fyzických osob povahově odlišného) práva na ochranu pověsti. Ostatně stanovení tohoto práva ve smyslu § 2894 odst. 2 o. z. ve prospěch právnických osob bylo zvažováno jak v průběhu legislativních prací na samotné osnově občanského zákoníku, tak i při přípravě novelizace občanského zákoníku v roce 2014, nicméně v obou případech byl průběhu dalších legislativních prací tento záměr zákonodárcem opuštěn.

140. Proto dovolací soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že situace, kdy zákonodárce nezahrnul neoprávněný zásah do pověsti právnické osoby do okruhu zvláště stanovených případů, se kterými zákon spojuje právo na odčinění nemajetkové újmy ve smyslu § 2894 odst. 2 o. z., nepředstavuje tzv. otevřenou nepravou (teleologickou) mezeru v právu. Je tomu tak proto, že zde není takové zákonné ustanovení, u něhož by ze skutkové podstaty popsané v jeho hypotéze vyplýval takový následek stanovený v jeho dispozici, jenž by se měl vzhledem k teleologii tohoto ustanovení vztahovat (vzhledem k hodnotám a principům, na nichž je založen právní řád) i na deliktní závazek odčinění nemajetkové újmy právnické osoby v důsledku neoprávněného zásahu do její pověsti.

141. Konečně existence práva právnické osoby na odčinění nemajetkové újmy v důsledku neoprávněného zásahu do její pověsti nevyplývá ani z ratifikovaných a vyhlášených mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána. Rovněž v právu unijním není tato problematika harmonizována. Uvedený závěr je rovněž možno považovat za souladný i se shora citovanou rozhodovací praxí Evropského soudu pro lidská práva a jeho výkladu Úmluvy, podle kterého samotná existence práva právnických osob na dobrou pověst a jeho rozsah jsou diskutabilní, neboť je třeba spatřovat rozdíl mezi dobrou pověstí právnické osoby a člověka. Navíc i ve vztahu k samotné ochraně pověsti fyzických osob mají dle Evropského soudu pro lidská práva členské státy prostor pro uvážení, pokud jde o prostředky, které poskytují podle vnitrostátního práva. Tím spíše pak tento závěr musí platit pro ochranu pověsti osob právnických.

142. Proto z ratifikovaných a vyhlášených mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, nevyplývá její závazek k ochraně tohoto práva právnických osob, a tudíž existenci tohoto práva nelze dovést ani z žádného přímo použitelného ustanovení takové mezinárodní smlouvy.

143. Proto lze na základě shora uvedených východisek uzavřít, že podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2014 nemá právnická osoba právo na odčinění nemajetkové újmy způsobené (samotným) neoprávněným zásahem do své pověsti podle § 135 odst. 2 o. z.

144. Tím však zároveň není vyloučeno, aby v případě, kdy je povinnost k odčinění nemajetkové újmy vzniklé právnické osobě zvláště zákonem stanovena ve smyslu § 2894 odst. 2 o. z. (jak jsou tyto případy uvedeny příkladem shora), zohledňovalo

přiměřené zadostiučinění k odčinění nemajetkové újmy též takové poškození pověsti právnické osoby, k němuž v této souvislosti došlo (tj. např. poškození pověsti právnické osoby v hospodářské soutěži v důsledku nekalosoutěžního jednání jiného soutěžitele).

145. Vzhledem k přípustnosti dovolání dovolací soud podle § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. rovněž přezkoumal, zda řízení nebylo v rozsahu, v němž je dovolání přípustné, postiženo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a shledal, že řízení před soudy obou stupňů takovými vadami netrpí.

146. Ze shora uvedených důvodů plyne, že dovolání žalovaného v rozsahu, v němž napadá rozsudek odvolacího soudu o povinnosti žalovaného odstranit předmětný text z webových stránek žalovaného, není přípustné. Dovolací soud je proto v tomto rozsahu podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

147. Nicméně rozhodnutí odvolacího soudu v části, v níž bylo vyhověno nároku žalobkyně na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění k odčinění nemajetkové újmy (uveřejněním omluvy na webových stránkách žalovaného a jejím zasláním žalobkyni), neobstojí, neboť dovolací soud posoudil zjištěný skutkový stav (jenž sám dovolacímu přezkumu ve smyslu § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. nepodléhá), podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá.

148. Proto dovolací soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu není v předmětné části správné a dovolání je důvodné. Z toho důvodu napadený rozsudek odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. bez jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) v této části zrušil.

149. Právní názor dovolacího soudu je pro odvolací soud závazný (§ 243g odst. 1 věta první o. s. ř.). O náhradě nákladů řízení včetně tohoto dovolacího řízení rozhodne soud v rozhodnutí, jímž se řízení u něho končí.

č. 67

č. 67

Neshledá-li lékař u nezletilého žádnou zdravotní překážku bránící očkování, poručník s očkováním souhlasí a nezletilý starší 14 let se očkování nebrání, nelze ani nepovinné očkování (včetně očkování proti Covidu-19) považovat za jiný než běžný zákrok; souhlas poručníka nezletilého s takovým očkováním proto nepodléhá schválení soudem.

Nezletilý, Opatrovník

§ 100 odst. 1 o. z., § 934 odst. 1 o. z.

Rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2021, sp. zn. 40 P 42/2009, ECLI:CZ:MSBR:2021:40.P.42.2009.1

Městský soud v Brně zamítl návrh poručníka na schválení jeho souhlasu s očkováním nezletilého F. proti chřipce.

1. Návrhem doručeným soudem dne 25. 10. 2021 se navrhovatel domáhal schválení vyslovení jeho souhlasu k aplikaci vakcíny proti chřipce u nezletilého F., kterou nezletilý každoročně podstupuje, přičemž dosud uděloval souhlas jeden z rodičů.
2. Soud provedl dokazování listinnými důkazy (dřívějšími rozsudky ohledně nezletilého a lékařskou zprávou) a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním.
3. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2021, č. j. 40 P 42/2009-563, bylo poručníkem nezletilého jmenováno statutární město B., neboť oba rodiče byli zbaveni rodičovské odpovědnosti k nezletilému.
4. Z lékařské zprávy MUDr. L. D. K. vyplývá, že u nezletilého je očkování proti chřipce plně indikováno a lékařkou doporučováno.
5. Podle ust. § 934 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obč. zák.“) každé rozhodnutí poručníka v nikoli běžné záležitosti týkající se dítěte musí být schváleno soudem. K právnímu jednání poručníka, k němuž schází potřebný souhlas soudu, se nepřihlíží.
6. Podle ust. § 100 odst. 1 obč. zák. má-li být zasaženo do integrity nezletilého, který dovršil čtrnáct let, nenabyl plné svéprávnosti a který zákroku vážně odporuje, třebaže zákonný zástupce se zákrokem souhlasí, nelze zákrok provést bez souhlasu soudu. To platí i v případě provedení zákroku na zletilé osobě, která není plně svéprávná. Podle odstavce druhého téhož ustanovení nesouhlasí-li zákonný zástupce se zásahem do integrity osoby uvedené v odstavci 1, ač si její tato osoba přeje, lze zákrok provést na její návrh nebo na návrh osoby jí blízké jen se souhlasem soudu.
7. Občanský zákoník obecně stanoví povinnost poručníka vyžádat si souhlas soudu v jakékoliv, nikoliv běžné záležitosti týkající se dítěte. Podle právní teorie je podstatnými záležitostmi dítěte třeba rozumět jak osobní, tak majetkové záležitosti, které nejsou každodenní, pravidelné, popřípadě malého majetkového významu. Každé rozhodnutí poručníka v nikoliv běžné záležitosti týkající se dítěte musí být schváleno soudem. Týká se to tedy i rozhodnutí v osobní sféře dítěte, kde poručník souhlas soudu potřebuje. Jedná se zejména v rámci výchovy dítěte o otázky vzdělávání, volby a výkonu povolání, závažné lékařské zákroky, dlouhodobý pobyt v zahraničí, změnu státního občanství, změnu jména či příjmení, souhlas s osvojením apod. (k tomu blíže komentář Hrušáková, M., Králíčková, Z., Westphalová, L. a kol. Občanský zákoník II. Rodinné právo (§ 655-975). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1201).
8. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že návrh na schválení udělení souhlasu poručníkem s očkováním nezletilého vakcínou proti chřipce (stejně jako proti jiným nemocem) – byť jde o nadstandardní, tedy nepovinná očkování – není důvodný, neboť souhlas poručníka za nezletilého v této věci nepodléhá schválení soudu.

9. Obecně lze očkování definovat jako cílené navození imunitní odpovědi proti určenému antigenu, které je zásadním nástrojem prevence před infekčními chorobami, jehož účelem je zvyšování obranyschopnosti organismu. Vzhledem k tomu, že v případě očkování se nepochybně nejedná o závažný lékařský zákrok (tento zákrok např. nevyžaduje anestezii, a to ani lokální) je třeba aplikaci státem schválené očkovací vakcíny zásadně považovat za běžný léčebný či obdobný zákrok ve smyslu ustanovení § 934 odst. 1 obč. zák.

10. Z úřední činnosti je soudu známo, že informovaný souhlas rodiče je vyžadován pouze u očkování proti Covid-19, a to u dětí mladších 15 let. U dětí starších 16 let očkovací centra přítomnost zákonného zástupce při aplikaci očkování proti Covid-19 (s výjimkou osob s mentálním postižením) nevyžadují a informovaný souhlas s očkováním uděluje přímo nezletilý. U dětí v náhradní rodinné péči uděluje souhlas poručník, pěstoun či jiná pečující osoba, případně ředitel ústavního zařízení (viz blíže k tomu stanovisko Ministerstva zdravotnictví publikované na jejich webových stránkách pod názvem „Informace k očkování proti Covid-19 nezletilých zájemců o očkování – udělování informovaných souhlasů a přítomnost zákonného zástupce na očkovacím místě“). I z uvedeného vyplývá, že může-li být nezletilý starší 16 let očkován bez souhlasu rodiče, nemůže se jednat o závažný zásah do jeho tělesné integrity.

č. 68

11. Pouze v případech, kdy by došlo ke kolizi mezi zákonným zástupcem (zde poručníkem) a nezletilým (např. nezletilý starší 14 let by odmítal očkování a poručník na jeho nepovinném očkování trval) nebo mezi poručníkem a lékařem (např. lékař by shledal kontraindikaci a očkování nezletilého by nedoporučil a poručník na očkování nezletilého přesto trval), pak by se jednalo o rozhodování poručníka v neběžné záležitosti nezletilého, které by vyžadovalo schválení soudem dle § 100 obč. zák. Za situace, kdy lékař neshledává u nezletilého žádnou zdravotní překážku bránící jeho očkování, poručník s očkováním souhlasí a nezletilý starší 14 let se očkování nebrání, jak je tomu i v nyní souzené věci, nelze ani tzv. nadstandardní, resp. nepovinné očkování považovat za jiný než běžný zákrok, tedy se jedná o rozhodování poručníka v běžné záležitosti nezletilého, které nevyžaduje schválení soudem.

12. Vzhledem k tomu, že schválení udělení souhlasu poručníka je v dané věci nadbytečné, soud návrh jako nedůvodný v celém rozsahu – tedy ohledně očkování proti všem navrženým onemocněním – zamítl (výrok I).

č. 68

Činnost správce pozůstalosti vedoucí k dovršení priznaného restitučního nároku je činností naplňující prostou správu podle ustanovení § 1405 o. z. (činit vše, co je nutné k zachování spravovaného majetku), tak, aby nedošlo ke zhoršení stavu priznaného restitučního nároku zejména tím, že se vlivem času (kdy převod pozemků uplatňují i další restituenti) zmenší výběr vhodných náhradních pozemků ve vlastnictví státu.

Zmírnění křivd (restituce), Prostá správa cizího majetku (o. z.) [Správa cizího majetku (o. z.)], Pozůstalost (o. z.), Správce pozůstalosti (o. z.)

§ 1405 o. z., § 1406 o. z., § 1407 o. z., § 1408 o. z., § 1677 odst. 1 o. z., § 1678 odst. 1 o. z., § 1703 o. z.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 24 Cdo 2335/2021, ECLI:CZ:NS:2021:24.CDO.2335.2021.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalované proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 26. 4. 2021, sp. zn. 18 Co 76/2021.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Návrhem ze dne 27. 12. 2017 (změněným podáním u Okresního soudu ve Svitavách ze dne 2. 3. 2018) se V. M. u Okresního soudu v Domažlicích domáhala nahrazení projevu vůle žalované mimo jiné k převodu označených pozemků v k. ú. S., okres S., s tvrzením, že je restituentkou, již byl přiznán nárok na náhradu za vyvlastněné pozemky, které pro překážku zastavení nebylo možné vydat, žalovaná však postupuje liknavě v nabídce náhradních pozemků a neumožnila jí nárok realizovat ve veřejných nabídkách.

2. Po zahájení řízení o žalobě žalobkyně V. M. dne 19. 4. 2020 zemřela. Okresní soud ve Svitavách [místně příslušný k rozhodnutí o návrhu ohledně předmětných pozemků, kterému byla tato věc po vyloučení k samostatnému řízení postoupena Okresním soudem v Domažlicích] usnesením ze dne 30. 11. 2020, č. j. 10 C 164/2019-153, rozhodl, že v řízení bude na místě žalobkyně dále pokračováno se správcem pozůstalosti V. V.

3. K odvolání žalované Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 26. 4. 2021, č. j. 18 Co 76/2021-177, usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Vycházel ze zjištění, že řízení o pozůstalosti po zemřelé V. M. stále probíhá u Obvodního soudu pro Prahu 10, není skončeno, že V. M. závětí sepsanou notářským zápisem dne 2. 7. 2019 povolala správcem své pozůstalosti advokáta V. V. a že tento ustanovený správce se po vyrozumění soudem o její smrti ujal funkce správce. Uzavřel, že soud prvního stupně správně vyhodnotil, že lze v řízení pokračovat i před skončením pozůstalostního řízení, a to s tím, kdo spravuje pozůstalost, vykonává tak práva a povinnosti v rozsahu prosté správy a činí vše, co je nutné k zachování pozůstalosti, včetně vymáhání a uplatňování práv týkajících se spravovaného majetku. Uvedl, že nesdílí námítky žalované, že by správce pozůstalosti v režimu prosté správy nebyl oprávněn vést tento soudní spor, když žalobkyně své majetkové nároky uplatnila, a správce pozůstalosti tak má stejná oprávnění jako žalobkyně, tedy v uplatněném majetkovém nároku v tomto soudním řízení pokračovat.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti usnesení odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, a to z důvodu, že napadené usnesení spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Přípustnost dovolání spatřuje jednak v tom, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu (konkrétně od usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 32 Cdo 2394/2009, ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. 28 Cdo 3576/2006, ze dne 26. 7. 2001, sp. zn. 20 Cdo 1921/99, a ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 30 Cdo 209/2005), když při hodnocení překážky postupu řízení za situace, kdy účastník řízení po zahájení řízení ztratil způsobilost být účastníkem řízení, řízení nepřerušil, jednak v tom, že rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky, která dosud nebyla vyřešena, a to „zda vedení a pokračování v soudním řízení (o nahrazení projevu vůle) lze podřadit pod prostou správu pozůstalosti, k níž je správce pozůstalosti oprávněn bez dalšího“. Podle jejího názoru je nepřerušování řízení v rozporu s ustálenou praxí vyčkat skončení projednání pozůstalosti a vydání pravomocného rozhodnutí v dědickém řízení tak, aby bylo postaveno najisto, jaká konkrétní osoba nebo osoby vstoupily do práv a povinností zemřelého účastníka řízení. Odlišný postup soudní praxe připouští pouze ve zcela výjimečných případech, a to se zřetelem ke všem rozhodným skutečnostem, přičemž musí být řádně zdůvodněn. V dané věci však soud prvního stupně ani soud odvolací v rozhodnutí neuvedly důvody, pro které bylo nutné projednávanou věc podřadit pod některou z výjimek. I pokud by byly dány mimořádné důvody pro pokračování v řízení, považuje žalovaná napadené usnesení za nesprávné z důvodu nesprávného právního posouzení otázky způsobilosti správce pozůstalosti vystupovat v řízení jako procesní nástupce zemřelé původní žalobkyně. Poukazuje na rozdíl mezi správou prostou a úplnou, s tím, že cílem správy prosté je zachování spravovaného majetku, konzervace stavu, jaký byl na začátku správy, účelem není rozmnožení majetku, změna účelu spravovaného majetku přichází v úvahu pouze v případě, že s takovým krokem vysloví souhlas beneficianti dané správy. Z toho pak dovozuje, že správce pozůstalosti má svou činnost zaměřit pouze na úkony nezbytně nutné k zachování pozůstalosti, a to v takovém rozsahu, v jakém byla v okamžiku smrti zůstavitele, a je přesvědčena, že nelze dospět k závěru, že správce pozůstalosti disponuje bez dalšího oprávněním vést soudní řízení týkající se pozůstalosti, disponovat s jeho předmětem a vystupovat tak jako plnohodnotný účastník takového řízení. Pokračováním v soudním řízení se správcem pozůstalosti v dané věci fakticky dochází ke změně účelu spravovaného majetku a dědicům se znemožňuje zvolit případně jiný způsob uspokojení přiznaného restitučního nároku, než převodem náhradních pozemků. S odkazem na uvedené žalovaná navrhuje, aby dovolací soud změnil usnesení odvolacího soudu tak, že v řízení na místě zemřelé původní žalobkyně nebude dále pokračováno s V. V., a rozhodl, že se řízení přerušuje do pravomocného skončení dědického řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 27 D 837/2020. Dále navrhuje, aby dovolací soud (nebude-li mít podmínky pro změnu usnesení odvolacího soudu za naplněné) usnesení odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

5. K dovolání žalované podal správce pozůstalosti po V. M. V. V. vyjádření. Především má za to, že se odvolací soud při posouzení otázky přerušování řízení v případě ztráty procesní způsobilosti účastníka řízení od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nijak

neodchýlil, naopak z ustálené rozhodovací praxe přímo vycházel. Z ustanovení § 107 odst. 1 o. s. ř. vyplývá, že posouzení, zda v případě úmrtí účastníka řízení dojde k přerušení řízení či bude nadále v řízení pokračováno a s kým, je pouze na uvážení soudu, jelikož zákon neuvádí žádný taxativní výčet situací ani osob, s nimiž je možné v řízení dále pokračovat. Povaha řízení, v němž se původní žalobkyně domáhá odčinění křivd, které jí byly v minulosti způsobeny, je pak natolik významná, aby mohlo být zařazeno mezi řízení, v nichž hrozí nebezpečí z prodlení, spočívající v tom, že žalobkyní zvolené náhradní pozemky již nebudou ve vlastnictví žalované, která při své činnosti převádí pozemky i jiným oprávněným osobám. Na specifickou povahu restitučního řízení opakovaně upozorňuje jak Nejvyšší soud České republiky (např. rozsudek ze dne 29. 2. 2012, sp. zn. 30 Cdo 775/2011), tak i Ústavní soud (např. nález ze dne 18. 7. 2017, sp. zn. II. ÚS 4139/16). Dále je správce pozůstalosti toho názoru, že vedení sporu za účelem uspokojení restitučních nároků, které byly zemřelé žalobkyni přiznány již za jejího života, lze považovat za prostou správu existujícího majetku, když podstatou prosté správy je činit vše, co je nutné k zachování majetku v pozůstalosti. Za součást prosté správy se považuje i uplatňování všech práv týkajících se spravovaného majetku a řádné hospodaření se svěřeným majetkem, jakož i vymáhání dluhů a uplatňování pohledávek. Hranici pravomoci správce upravuje ustanovení § 1406 občanského zákoníku, které zakazuje změnit účel spravovaného majetku, k čemuž v dané věci v žádném případě nedochází, když nárok na náhradu za odejmuté pozemky podle zákona o půdě byl zůstavitelce přiznán za jejího života a ona také vybrala konkrétní pozemky, jejichž vydání se předmětnou žalobou domáhá – správce tak bude pouze pokračovat v její snaze vymoci tyto konkrétní pozemky. Pokud žalovaná v dovolání uvádí, že volbou uspokojení nároků správce pozůstalosti zmaří volbu oprávněných dědiců na uspokojení nároku finanční náhradou, úmyslně opomíjí to, že volbu uspokojení nároku provedla sama žalobkyně tím, že podala návrh na vydání náhradních pozemků, navíc právo na finanční náhradu ani nevzniklo, když nebyly splněny podmínky uvedené v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o půdě, a žaloba na takové uspokojení restitučního nároku by proto musela být zamítnuta. Z uvedených důvodů považuje správce pozůstalosti dovolání žalované za nedůvodné a navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání zamítl.

č. 68

III.

Přípustnost dovolání

6. Nejvyšší soud České republiky (jako soud dovolací) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníci řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

7. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

8. Dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 věta první o. s. ř.).

9. O nesprávné právní posouzení věci jde, pokud odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně vybranou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

10. Ze skutkového stavu, z něhož odvolací soud při rozhodování vycházel (jehož správnost nepřísluší dovolacímu soudu přezkoumávat, srov. ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř.), vyplývá, že po úmrtí žalobkyně V. M. bylo třeba posoudit, zda lze v řízení o žalobě na nahrazení projevu vůle žalované pokračovat, případně s kým namísto této žalobkyně. Soudy obou stupňů řešily vzniklou situaci aplikací ustanovení § 107 odst. 1 o. s. ř. za současného použití hmotněprávní úpravy dědického práva, a to ustanovení § 1677 odst. 1, § 1678 odst. 1, § 1405, § 1406 a § 1703 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“). Otázka aplikace uvedených ustanovení o správě pozůstalosti pro účely rozhodování podle ustanovení § 107 odst. 1 o. s. ř. nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu jako dovolací důvod dosud řešena (v rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 7. 2019, sp. zn. 28 Cdo 1352/2018, kterým bylo rozhodováno ve věci samé „o nahrazení projevu vůle“, dovolací soud bez dalšího konstatoval, že jelikož žalobce v průběhu dovolacího řízení zemřel, stal se jeho nástupcem správce pozůstalosti jmenovaný soudem v řízení o pozůstalosti). Nejvyšší soud České republiky proto dospěl k závěru, že dovolání žalované je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

č. 68

IV.

Důvodnost dovolání

11. Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), učinil Nejvyšší soud České republiky závěr, že dovolání není opodstatněné.

12. Jestliže účastník řízení ztratí po zahájení řízení způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno, posoudí soud podle povahy věci, zda v řízení může pokračovat. Není-li možné v řízení ihned pokračovat, soud řízení přeruší. O tom, s kým bude v řízení pokračováno, soud rozhodne usnesením (§ 107 odst. 1 o. s. ř.).

13. Povolal-li zůstavitel správce pozůstalosti nebo vykonavatele závěti, spravuje pozůstalost až do potvrzení nabytí dědictví správce pozůstalosti, jinak vykonavatel závěti. Nepovolal-li zůstavitel žádného z nich, spravuje pozůstalost dědic, je-li dědiců více a neujednají-li si nic jiného, spravují pozůstalost všichni dědicové (§ 1677 odst. 1 o. z.). Kdo spravuje pozůstalost, vykonává její prostou správu (§ 1678 odst. 1 o. z.).

14. Kdo vykonává prostou správu cizího majetku, činí vše, co je nutné k jeho zachování (§ 1405 o. z.). Správce uplatňuje při prosté správě všechna práva týkající se spravovaného majetku a řádně s ním hospodáří. Správce nesmí bez souhlasu beneficienta změnit účel spravovaného majetku (§ 1406 o. z.).

15. Dokud soud nepotvrdí dědici nabytí dědictví, mohou věřitelé vymáhat plnění jen vůči tomu, kdo spravuje pozůstalost, a domáhat se uspokojení jen z majetku náležejícího do pozůstalosti (§ 1703 o. z.).

16. Dovolací soud především poukazuje na to, že posouzení, zda lze v řízení pokračovat, pokud po jeho zahájení některý z účastníků zemřel, závisí podle ustanovení § 107 odst. 1 o. s. ř. na povaze projednávané věci. Dlouhodobě ustálená soudní judikatura (již od rozhodnutí býv. Nejvyššího soudu ČSR ze dne 20. 4. 1973, sp. zn. 5 Cz 12/73, uveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 66, ročník 1973) vychází z toho, že pro úvahu, zda lze v řízení pokračovat, je zpravidla rozhodující, nedochází-li smrtí žalobce k zániku uplatněného nároku (např. nárok na výživné, který je vázán výlučně na samotného účastníka řízení) nebo k zániku právního vztahu, o němž mělo být v řízení rozhodováno (např. řízení o rozvod manželství). Pokud nejde o tyto případy, soud opět podle povahy věci posoudí, zda je na místě přerušení řízení, nebo lze v řízení pokračovat ihned, a rozhodne, s kým bude v řízení pokračováno. Povahu předmětu řízení při posuzování, zda lze v řízení pokračovat bez přerušení řízení, ostatně zdůrazňují i rozhodnutí dovolacího soudu, která v dovolání označila žalovaná (na doložení toho, že se od v nich uvedených názorech dovolacího soudu odvolací soud odchýlil), navíc poukazují i na další okolnosti, které je třeba vzít v úvahu, např. stav řízení, v němž jsou zjišťováni právní nástupci zemřelého účastníka řízení, ale také nemožnost předjímat výsledek řízení o dědictví. Pokud v označených rozhodnutích dovolací soud vyslovil, že pokračování v řízení před skončením řízení o dědictví není na místě, bylo to dáno právě povahou projednávané věci, navíc se jedná o rozhodnutí vydaná v době dřívější právní úpravy správy dědictví (zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013).

17. Vzhledem k tomu, že v dané věci smrt žalobkyně nepochybně neznamená zánik práva na uspokojení přiznaného restitučního nároku, nelze mít za to, že by se odvolací soud, pokud vycházel z názoru, že lze v řízení pokračovat, a to bez přerušení řízení, odchýlil od dosavadní rozhodovací praxe dovolacího soudu, zejména když současně aplikoval aktuální (od 1. 1. 2014 účinnou) právní úpravu správy pozůstalosti a z ní také dovodil, s kým bude v řízení pokračováno namísto zemřelé žalobkyně.

18. Při rozhodování o tom, s kým bude v řízení pokračováno, pak nelze přehlédnout změny, k nimž došlo na základě nové úpravy dědického práva občanským zákoníkem účinným od 1. 1. 2014, především novou úpravu o správě pozůstalosti, která určila kompetence toho, kdo vykonává správu pozůstalosti, tj. má se postarat o zůstavitelem zanechaný majetek do doby, než je pravomocně skončeno řízení o pozůstalosti, tak, aby byl tento majetek zachován pro dědice, popř. věřitele. Osobami oprávněnými ke správě pozůstalosti jsou především správce pozůstalosti a vykonavatel závěti, které k tomu povolal sám zůstavitel za svého života, nejsou-li takové osoby, pak dědic nebo všichni dědici (§ 1677 odst. 1 o. z.), popř. správce jmenovaný soudem (§ 1677 odst. 2 o. z. ve spojení s § 157 zákona č. 292/2013 Sb. o zvláštních řízeních soudních). Pro všechny, kteří spravují pozůstalost, podle ustanovení § 1678 odst. 1 o. z. platí, že vykonávají její prostou správu.

19. Prostá správa je v současném občanském zákoníku upravena v ustanovení § 1405 až 1408, jako jedna z forem správy cizího majetku (vedle plné správy). Podstatou prosté správy je činit vše, co je nutné k zachování spravovaného majetku (§ 1405). Správce uplatňuje všechna práva týkající se spravovaného majetku a řádně s ním hospodaří, bez souhlasu beneficenta nesmí změnit účel spravovaného majetku (§ 1406), peněžní

prostředky musí vynaložit obezřetně (§ 1407), se souhlasem beneficenta (v případě, kdy majetku hrozí rychlá zkáza nebo ztráta na hodnotě, i bez jeho souhlasu) může ze spravovaného majetku něco zcizit, je-li to v zájmu zachování hodnoty, podstaty a účelu spravovaného majetku nebo je-li to nutné k zaplacení dluhů s tímto majetkem spojených, jinak jen za protiplnění, za stejným účelem může majetek zastavit nebo použít jako jistotu (§ 1408).

20. Takto definovanou prostou správu jistě nelze vykládat tak, že jde o úplné „zakonzervování“ majetku ve stavu, jaký byl v době, kdy se správce ujal své funkce. Je zřejmé, že podle povahy majetku půjde i o snahu pokračovat v dosavadním nakládání s konkrétními věcmi a právy, jak s nimi nakládal samotný zůstavitel, pokračování v podnikatelské činnosti zůstavitele apod. K plnění povinností vedoucích k zachování podstaty a účelu svěřeného majetku, tj. i zamezení zhoršení jeho stavu, mohou patřit především faktické úkony a právní jednání obdobné, k nimž byl oprávněn správce dědictví podle předcházející právní úpravy (občanský zákoník č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů), kdy soudní praxe (při absenci definice pojmu „obvyklé hospodaření“ přímo v zákoně) dovodila, že obvyklé hospodaření je nutno posuzovat podle okolností případu, s přihlédnutím k charakteru majetku, který má správce spravovat, a jako obvyklá správa bylo uváděno např. placení či vybírání nájemného, zajišťování a placení oprav, platby zajišťující chod podniku (nákup surovin, mzdy zaměstnanců, pojistné, daňové povinnosti), jako úkony přesahující obvyklé hospodaření pak byly uváděny např. investice, které by měnily činnost podniku, zcizení nebo zastavení nemovitosti (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 2. 2021, sp. zn. 24 Cdo 1770/2020). Dovolací soud doplňuje, že má-li být tato činnost správce pozůstalosti úspěšná, nemůže se např. při přijímání plnění spojeného se spravovaným majetkem obejít bez možnosti tato plnění také vymáhat procesními prostředky, včetně podávání žalob, resp. exekučních návrhů.

21. Z uvedeného pro danou věc vyplývá, že pokud V. M. za svého života podala žalobu, kterou se vůči žalované domáhá realizace práva na náhradu za odňaté a nevydané pozemky podle zákona o půdě, přitom označila konkrétní pozemky ve vlastnictví žalované, ohledně nichž má být rozhodnutím soudu nahrazen projev vůle žalované k převodu do jejího vlastnictví, není žádného důvodu nepokračovat v řízení právě se správcem pozůstalosti, kterého si sama zvolila, neboť jde jen o pokračování toho, co činila ona sama. Projednáním věci může být přiznaný restituční nárok fakticky realizován (vymožen) v souladu s právním jednáním zemřelé žalobkyně, nelze tedy uvažovat o změně účelu v době její smrti existujícího nároku vůči žalované. Činnost správce pozůstalosti vedoucí k dovršení přiznaného restitučního nároku je tak činností naplňující prostou správu podle ustanovení § 1405 o. z. (činit vše, co je nutné k zachování spravovaného majetku), tak, aby nedošlo ke zhoršení stavu přiznaného restitučního nároku zejména tím, že se vlivem času (kdy převod pozemků uplatňují i další restituenti) zmenší výběr vhodných náhradních pozemků ve vlastnictví státu.

22. Podpůrně lze procesní nástupnictví správce pozůstalosti na místo zemřelé žalobkyně dovodit i z ustanovení § 1703 o. z., podle něhož dokud soud nepotvrdí dědici nabytí dědictví, mohou věřitelé vymáhat plnění jen vůči tomu, kdo spravuje pozůstalost, a domáhat se uspokojení jen z majetku náležejícího do pozůstalosti. Není žádného

důvodu k tomu, aby ten, kdo spravuje pozůstalost, mohl být do skončení řízení o pozůstalosti žalovaným ohledně případných dluhů zůstavitele, na druhé straně však neměl možnost žalovat případného dlužníka zůstavitele ohledně plnění ve prospěch pozůstalosti.

23. Je zřejmé, že pokud odvolací soud (stejně jako soud prvního stupně) na zjištěný skutkový stav aplikoval nejen ustanovení § 107 odst. 1 o. s. ř., ale i ustanovení o. z. o správě cizí věci a správě pozůstalosti, použil správnou právní normu, kterou také správně vyložil. Z hlediska žalovanou uplatněných dovolacích důvodů proto dovolací soud shledal dovoláním napadené usnesení odvolacího soudu jako správné, a protože nebylo zjištěno, že by usnesení bylo postiženo některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., nebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, dovolání žalované podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

č. 69

č. 69

Jednostranné započtení, které pro svou neplatnost nevedlo k zániku vzájemných pohledávek, není samo o sobě uznáním dluhu ve smyslu ustanovení § 2053 nebo § 2054 o. z.

Započtení pohledávky, Uznání dluhu, Promlčení

§ 6 odst. 1 o. z., § 556 o. z., § 575 o. z., § 639 o. z., § 1982 odst. 1 o. z., § 2053 o. z., § 2054 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 7. 2021, sp. zn. 23 Cdo 3752/2019, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.3752.2019.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně zrušil rozsudek Městského soudu v Praze dne 24. 4. 2019, sp. zn. 13 Co 361/2018, ve znění opravných usnesení ze dne 24. 5. 2019, sp. zn. 13 Co 361/2018, ze dne 4. 6. 2019, sp. zn. 13 Co 361/2018, ze dne 10. 6. 2019, sp. zn. 13 Co 361/2018, v části prvního výroku, již byl rozsudek soudu prvního stupně ve výroku i změněn tak, že se žaloba zamítá co do částky 1 721 777 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 23. 3. 2014 do zaplacení, a věc v tomto rozsahu vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení; dovolání žalované odmítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se v souzené věci žalobou podanou dne 6. 4. 2017 po žalované domáhala zaplacení kupních cen v souhrnné výši 6 079 497 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení.

2. Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 27. 4. 2018, č. j. 41 C 64/2017-142, žalobě v plném rozsahu vyhověl (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky II a III).

3. Soud prvního stupně dospěl k těmto skutkovým zjištěním:

Žalobkyně, tehdy pod obchodní firmou D., spol. s r. o., jako prodávající uzavřela se žalovanou jako kupující několik kupních smluv, jejich předmětem byla dodávka tam specifikovaného množství hnojiva (dále jen též „zboží“) za sjednanou kupní cenu.

Na základě telefonických objednávek ze dne 7. 2. 2014, 14. 2. 2014, 17. 2. 2014 a 18. 2. 2014, na základě nichž došlo k uzavření kupní smlouvy, dodala žalobkyně žalované řádně a včas objednané zboží za kupní cenu ve výši 1 857 882 Kč (faktura č. 7140002), splatnou dne 22. 3. 2014. Žalovaná na ni uhradila dne 25. 4. 2014 pouze 136 105 Kč, k úhradě tak zbývá 1 721 777 Kč.

Na základě kupní smlouvy ze dne 21. 2. 2014 dodala žalobkyně žalované řádně a včas zboží za kupní cenu ve výši 810 519 Kč (faktura č. 7140003), splatnou dne 26. 3. 2014. Žalovaná neuhradila ničeho.

Na základě kupních smluv ze dne 6. 3. 2014 a 10. 3. 2014 dodala žalobkyně žalované řádně a včas zboží oproti souhrnné kupní ceně 1 036 184 Kč (faktura č. 7140004), splatné dne 9. 4. 2014. Žalovaná uhradila ve dnech 5. 5. 2014, 13. 5. 2014, 21. 5. 2014, 27. 5. 2014 částku 100 000 Kč a dne 5. 6. 2014 částku 149 530 Kč, k úhradě tak zbývá 486 654 Kč.

Na základě kupních smluv ze dne 17. 3. 2014 a 20. 3. 2014 dodala žalobkyně žalované řádně a včas zboží za kupní cenu ve výši 628 474 Kč (faktura č. 7140006), splatnou dne 24. 4. 2014. Žalovaná uhradila dne 16. 6. 2014 částku 128 474 Kč a dne 25. 7. 2014 částku 100 000 Kč, k úhradě tak zbývá 400 000 Kč.

Na základě kupních smluv ze dne 24. 3. 2014 a 25. 3. 2014 dodala žalobkyně žalované řádně a včas zboží za kupní cenu ve výši 869 748 Kč (faktura č. 7140007), splatnou dne 24. 4. 2014. Žalovaná neuhradila ničeho.

Na základě kupní smlouvy ze dne 29. 3. 2014 dodala žalobkyně žalované řádně a včas zboží za kupní cenu ve výši 859 100 Kč (faktura č. 7140008), splatnou dne 30. 4. 2014. Žalovaná neuhradila ničeho.

Konečně na základě kupní smlouvy ze dne 11. 4. 2014 dodala žalobkyně žalované zboží řádně a včas, faktura vystavená pod č. 7140014 však obsahovala nesprávné údaje (kupní cenu, označení kupujícího), a proto prostřednictvím opravené faktury č. 7140014 byla vůči žalované uplatněna pohledávka na zaplacení kupní ceny ve výši 931 700 Kč. Žalovaná neuhradila ničeho.

K zaplacení dlužných částek byla žalovaná vyzvána dne 21. 5. 2014, přičemž téhož dne uhradila částku 100 000 Kč, dne 27. 5. 2014 částku 100 000 Kč, dne 5. 6. 2014 částku 149 530 Kč, to vše na fakturu č. 7140004. Dne 16. 6. 2014 uhradila částku 128 474 Kč a dne 25. 7. 2014 částku 100 000 Kč,

obě částky na fakturu 7140006. Nadále dluží žalobkyni úhrnem částku 6 079 497 Kč s příslušenstvím.

Žalobkyně uzavřela dne 1. 2. 2011 jako dodavatel se společností L&I C., spol. s r. o. jako objednatelem smlouvu o spolupráci při využívání receptury a know how, jejímž předmětem byla dohoda o podmínkách spolupráce, metody a přípravy produktů FORSQL. Podle této dohody byla žalobkyně oprávněna využívat recepturu a know how jen k výrobě hnojiva pro dodavatele, případně podle jeho písemného svolení i pro jiné subjekty. Smlouva obsahovala ujednání o smluvní pokutě pro případ, že by žalobkyně používala recepturu a know how bez oprávnění.

Společnost L&I C., spol. s r. o. oznámila žalobkyni fakturou splatnou dne 22. 4. 2014, že má vůči ní nárok na smluvní pokutu ve výši 110 000 EUR, a to pro porušení povinnosti utvrzené smluvní pokutou. Zmíněná pohledávka byla cedovaná na žalovanou, o čemž byla žalobkyně vyrozuměna.

V dopise ze dne 24. 4. 2014, odeslaném dne 21. 5. 2014 a doručeném žalobkyni dne 22. 5. 2014, s názvem "Oznámení o zániku části pohledávek započtením" žalovaná sdělila žalobkyni, že nabyta postoupením výše uvedenou pohledávku ve výši celkem 110 000 EUR, která v přepočtu ke dni 24. 4. 2014 činí 3 018 950 Kč. Výslovně uvedla, že žalovaná má současně vůči ní z titulu odebraného zboží závazek jednak ve výši 1 721 777 Kč, vyúčtovaný fakturou č. 71400002 na částku 1 857 882 Kč, z níž bylo již poskytnuto částečné plnění ve výši 136 105 Kč, dále závazek ve výši 810 519 Kč vyúčtovaný fakturou č. 71400003 na částku 810 519 Kč a konečně též závazek ve výši 1 036 184 Kč vyúčtovaný fakturou č. 71400004 na částku 1 036 184 Kč. Žalovaná dále uvedla, že tímto započítává ve smyslu ustanovení § 1982 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „nový občanský zákoník“ či „o. z.“), svou splatnou pohledávku z titulu smluvní pokuty oproti uvedeným pohledávkám žalobkyně.

Fakturou splatnou dne 4. 9. 2014 společnost L&I C., spol. s r. o. oznámila žalobkyni, že má vůči ní nárok na další smluvní pokutu, a to ve výši 110 000 EUR, přičemž dne 8. 9. 2014 provedla částečnou cesi této pohledávky ve výši 77 034,49 EUR na žalovanou a žalobkyni o tom informovala.

V dopise ze dne 12. 9. 2014, doručeném žalobkyni dne 16. 9. 2014, s názvem "Oznámení o zániku pohledávek započtením" žalovaná sdělila žalobkyni, že nabyta postoupením pohledávku uvedenou v předchozím bodě, která v přepočtu ke dni 8. 9. 2014 činí 2 128 848 Kč. Dále výslovně uvedla, že má vůči žalobkyni z titulu odebraného zboží jednak závazek ve výši 400 000 Kč vyúčtovaný fakturou č. 71400006 na částku 628 474 Kč, z níž bylo již poskytnuto částečné plnění ve výši 228 474 Kč, jednak závazek ve výši 869 748 Kč vyúčtovaný fakturou č. 71400007 na částku 869 748 Kč a konečně závazek ve výši 859 100 Kč vyúčtovaný fakturou č. 71400008 na částku 859 100 Kč. Žalovaná dále uvedla, že tímto započítává ve smyslu ustanovení

§ 1982 o. z. svou splatnou pohledávku z titulu smluvní pokuty oproti uvedeným pohledávkám žalobkyně.

4. Soud prvního stupně posoudil žalobu jako důvodnou v celém rozsahu, neboť dovodil, že žalovaná má vůči žalobkyni dluh z titulu uvedených kupních cen. Obranu žalované spočívající v namítaných započteních neshledal ani zčásti opodstatněnou. Zdůraznil, že žalovaná započítala pohledávky získané postoupením, které měly vzniknout třetí osobě, a usoudil, že jde ve smyslu § 1987 odst. 2 o. z., o pohledávky nejisté a neurčité, a proto k započtení nezpůsobilé, započtení tak není platné a účinné. Nejistou povahu pohledávek spatřoval v tom, že za účelem zjištění vzniku nároků na smluvní pokuty by nepochybně muselo být vedeno rozsáhlejší dokazování, když žalobkyně takové nároky popírá, a ohledně jejich existence tedy panuje nejasnost.

5. Dopisy ze dne 24. 4. 2014 a 12. 9. 2014, jimiž žalovaná hodlala provést kompenzaci, soud posoudil jako uznání závazku ve smyslu § 2053 o. z.; aplikaci nového občanského zákoníku zdůvodnil datem započtení a datem vzniku pohledávek, „na něž k započtení mělo dojít“. Podle jeho názoru z obsahu těchto dopisů podrobeného výkladu podle § 555 odst. 1 a 556 odst. 1 o. z. jednoznačně vyplývá prohlášení žalované o tom, že žalobkyně má za ní pohledávky z faktur, vůči nimž mělo být provedeno započtení, a faktury jsou označeny čísly, daty vystavení a výší částek, na něž byly vystaveny. Tomu, že žalovaná tyto závazky uznávala, když je ani co do důvodu a výše nespороvala, podle jeho mínění odpovídá též skutečnost, že ve zbývající části, do níž pohledávky žalobkyně z uvedených šesti faktur neměly zaniknout započtením, provedla žalovaná částečné úhrady. Soud prvního stupně k tomu uzavřel, že okamžikem uznání těchto závazků počala běžet nová desetiletá promlčecí doba k jejich uplatnění ve smyslu § 639 věty první o. z., a ke dni podání žaloby (6. 4. 2017) tedy nebyly pohledávky žalobkyně promlčeny.

6. Soud prvního stupně odmítl rovněž obranu žalované, že nárok z faktury č. 7140014 na částku 931 700 Kč není důvodný proto, že žalobkyně zboží nedodala. S odkazem na výsledky dokazování dospěl k závěru, že zboží bylo řádně dodáno.

7. Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem, ve znění opravných usnesení ze dne 24. 5. 2019, č. j. 13 Co 361/2018-199, dne 4. 6. 2019, č. j. 13 Co 361/2018-203, a dne 10. 6. 2019, č. j. 13 Co 361/2018-206, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v té části výroku I, již bylo žalobě vyhověno co do částky ve výši 3 547 202 Kč s úrokem z prodlení, a ve zbylé části výroku i jej změnil tak, že se žaloba co do zaplacení částky 1 721 777 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 23. 3. 2014 do zaplacení a co do částky 810 519 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 27. 3. 2014 do zaplacení zamítá (první výrok). Současně rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

8. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně. Uvedl, že podle rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 5234/2016 (jde o rozsudek ze dne 18. 4. 2018, uveřejněný pod číslem 77/2019 Sb. rozh. obč.) je pro posouzení způsobilosti pohledávek k započtení rozhodná právní úprava, kterou se řídí závazkový poměr, z něhož pohledávka vznikla, v předmětné věci však nejde o závazky smluvní, neboť pohledávky namítané k započtení byly žalované postoupeny po 1. 1. 2014 a mají původ v právní skutečnosti mimosmluvní (*ex delicto*). Na základě toho dovodil, že „tím není dána relevantní

odlišnost činící závěr o aplikaci o. z. v této věci neaplikovatelným“. Ztotožnil se se závěrem soudu prvního stupně, že pohledávky žalobkyně za žalovanou zápočtem nezankly, neboť byly nepřipustně započteny pohledávky nejisté a neurčité ve smyslu § 1987 odst. 2 o. z., nejde proto o platné a účinné započtení. Vyslovil názor, že v kontextu civilního procesu by měl být smysl § 1987 odst. 2 o. z. spatřován zejména v ochraně věřitele před tím, aby řízení o jím uplatněné pohledávce bylo zdržováno složitým prokazováním pohledávek dlužníkových. Možnost konstatovat nekompenzabilitu započítávané pohledávky pro nejistotu a neurčitost spatřuje v případě, kdy lze očekávat, že by námitka započtení vznesená dle § 98 věty druhé o. s. ř. s ohledem na obtížnost zjišťování existence a výše započítávané pohledávky nepřiměřeně prodlužovala řízení o pohledávce uplatněné žalobou. Za nejistou a neurčitou není namístě označit pohledávku, jestliže pochybnosti o její existenci vyvolává toliko spornost právní kvalifikace, nikoliv problematičnost zjišťování skutkových předpokladů jejího vzniku. Odvolací soud zdůraznil, že pohledávka započtená žalovanou je pohledávka z titulu smluvní pokuty, která měla vůči žalobkyni vzniknout třetí osobě porušením smluvní povinnosti týkající se využívání receptury a know how a kterou žalovaná získala postoupením.

9. Oproti soudu prvního stupně odvolací soud posoudil jako důvodnou námitku promlčení ve vztahu k fakturám č. 7140002 a č. 740003, neboť dospěl k závěru, že z dopisů žalované ze dne 24. 4. 2014 a 12. 9. 2014, jimiž žalovaná hodlala učinit kompenzaci pohledávek, uznání závazku nevyplývá. Zdůraznil, že započtení a uznání závazku jsou dvě odlišná právní jednání, a dodal s odkazem na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2009, sp. zn. 23 Cdo 3549/2007, a ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. 32 Odo 1400/2004 (které jsou, stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího soudu zde citovaná, dostupná na jeho webových stránkách), že započtení směřuje k zániku závazku, kdežto uznání k potvrzení existence závazku v okamžiku jeho uznání. Uzavřel k tomu, že podle obsahu přípisů žalované její právní jednání směřovalo k zániku vzájemných pohledávek, nikoliv k uznání závazků vůči žalobkyni (§ 2053 o. z.). Vyjádřil názor, že k platnosti uznání dluhu je třeba písemná forma, vyjádření příslibu zaplatit dluh a uvedení důvodu dluhu a jeho výše, a poslední dvě náležitosti v přípisech chybějí, na čemž nemůže nic změnit ani skutečnost, že zápočet k zániku žalované pohledávky nevedl.

10. Odvolací soud se ztotožnil též se závěrem soudu prvního stupně, že žalobkyně prokázala nárok na zaplacení částky 931 700 Kč vyplývající z faktury č. 7140014.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

11. Proti rozsudku odvolacího soudu v prvním výroku podala dovolání jak žalobkyně, ta proti jeho měnící části, tak žalovaná, proti jeho části potvrzující.

Dovolání žalobkyně

12. Žalobkyně staví přípustnost dovolání v prvé řadě na argumentu, že odvolací soud při řešení otázky, „zda může jednostranný úkon započtení, byť i neplatný, v sobě implicitně obsahovat úkon uznání závazku (dluhu)“, odchytil od jí označené ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu (otázka „a“).

13. Dovolání má být přípustné též proto, že odvolací soud se od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu odchýlil též při řešení právní otázky promlčení části žalovaných pohledávek, na které bylo dlužníkem částečně plněno (otázka „b“). Z judikatury Nejvyššího soudu žalobkyně označuje usnesení ze dne 14. 9. 2006, sp. zn. 32 Odo 1115/2004, ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 23 Cdo 2441/2012, a ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. 23 Cdo 2914/2015).

14. Přípustnost shledává žalobkyně též v „nesprávném právním posouzení odvolacího soudu, resp. jeho úplné absenci, v otázce promlčení části žalovaných pohledávek, délky a běhu promlčecí doby, a to v návaznosti na částečnou úhradu pohledávky dlužníkem“ (otázka „c“), a zároveň v tom, že hodnocení skutkových zjištění odvolacím soudem je stran této otázky nepřezkoumatelné pro absenci odůvodnění (otázka „d“), v čemž žalobkyně spatřuje zásah do jejího práva na spravedlivý proces.

15. Vedle toho žalobkyně podpůrně k otázce sub d) opírá přípustnost dovolání o otázku, zda je porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soud v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu právně nehodnotil zjištěný skutkový stav, a ve svém rozhodnutí tak neuvedl své právně kvalifikační úvahy (otázka „e“).

16. Podpůrně k otázce uvedené sub a) žalobkyně předkládá jako dosud dovolacím soudem neřešenou otázku, zda dle § 2053 o. z. je nutnou náležitostí uznávacího úkonu též vyjádření příslibu zaplatit dluh (otázka „f“).

17. Ve vztahu k otázce a) žalobkyně argumentuje ve prospěch názoru, že dopisy žalované ze dne 24. 4. 2014 a 12. 9. 2014 lze dle § 555 odst. 1 a § 556 odst. 1 o. z. vykládat jako uznání dluhu. Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. 32 Odo 1400/2004, a z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. 23 Cdo 3549/2007, a ze dne 4. 5. 2005, sp. zn. 32 Odo 1206/2004, na něž poukazovala žalovaná, podle jejího mínění nevyplývá, že jednostranný úkon započtení (byť i neplatný) nemohl v sobě implicitně obsahovat uznání závazku, resp. vyplývá z nich opak, k němuž je případně nutno dospět výkladem, a odvolací soud se od těchto rozhodnutí odchýlil.

18. Podle přesvědčení žalobkyně zejména z dopisu ze dne 24. 4. 2014 vyplývá nejen snaha o započtení vůči jejím pohledávkám, ale též jednoznačný projev vůle žalované uznat závazky se všemi důsledky s tím spojenými. O aktu uznání podle ní svědčí též skutečnost, že žalovaná v dokumentu uvádí, jaká část pohledávek zůstává po zápočtu neuhrazena, a prohlašuje, že tento zůstatek uhradí. Má za to, že ve věci lze přiměřeně aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2005, sp. zn. 32 Odo 901/2004.

19. K otázce vymezené pod b) žalobkyně odkazuje na rozhodnutí, v nichž se Nejvyšší soud vyjadřoval k § 407 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“), a namítá, že se odvolací soud se od závěrů těchto rozhodnutí (např. od usnesení ze dne 14. 9. 2006, sp. zn. 32 Odo 1115/2004, ze dne 29. 5. 2013, 23 Cdo 2441/2012, či ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. 23 Cdo 2914/2015) odchýlil, jestliže v právním posouzení nezohlednil, že žalovaná částečně plnila na fakturu č. 7140002, což představuje uznání dluhu ve smyslu § 2054 odst. 2 o. z., ve spojení s § 639 o. z., a došlo proto k započtení běhu nové desetileté promlčecí lhůty ohledně nároku ve výši 1 721 777 Kč s příslušenstvím.

20. Stran otázek vymezených sub c) a d) žalobkyně dodává, že dle judikatury Ústavního soudu, kterou označuje, může být dovolacím důvodem i otázka skutková, je-li namítáno porušení ústavně zaručených základních práv a svobod dovolatele postupem odvolacího soudu. Akcentuje, že odvolací soud při posuzování promlčení některých uplatněných nároků opomněl skutečnost, že žalovaná částečně plnila, s čímž § 2054 odst. 2 o. z. poji uznání zbytku dluhu, lze-li z okolností usoudit, že tímto plněním dlužník uznal i zbytek dluhu.

21. K otázce uvedené sub f) žalobkyně vytýká odvolacímu soudu nesprávný závěr, že náležitostí uznání dluhu je vyjádření příslibu zaplatit dluh, ačkoliv tomu tak podle § 2053 o. z. není, oproti § 558 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, zrušeného k 1. 1. 2014 (dále jen „starý občanský zákoník“ či „obč. zák.“).

Dovolání žalované

22. Žalovaná zakládá přípustnost svého dovolání na tvrzení, že odvolací soud řešil nesprávně otázku, „zda v případě, že žalovaný použije k započtení vůči nároku uplatněnému žalobou pohledávku nabytou od třetí osoby z titulu smluvní pokuty, jde bez dalšího o započtení nepřipustné a pohledávky nekompenzabilní (jak je označil odvolací soud) z toho důvodu, že jde o pohledávku nejistou ve smyslu § 1987 odst. 2 o. z.“, přičemž tato otázka má být v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu, konkrétně v rozsudcích ze dne 1. 10. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5711/2017, a ze dne 16. 1. 2019, sp. zn. 32 Cdo 4182/2016, řešena rozdílně (první otázka).

23. Žalovaná má dovolání za přípustné též proto, že bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, neboť rozsudek odvolacího soudu je zatížen vadami potud, že skutková zjištění ohledně nároku žalobkyně ve výši 931 700 Kč neskýtají podklad pro právní posouzení učiněné odvolacím soudem (druhá otázka). Argumentuje, že podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2010, sp. zn. 30 Cdo 3025/2009, a nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2015, sp. zn. I. ÚS 354/15, může být dovolacím důvodem i otázka skutková, je-li namítáno porušení základních práv a svobod dovolatele rozhodnutím nebo postupem odvolacího soudu.

24. K otázce v pořadí první žalovaná uvádí, že výklad § 1987 odst. 2 o. z. provedený odvolacím soudem vede ve svém důsledku k tomu, že nejistou a tudíž nekompenzabilní pohledávkou je každá pohledávka, jež je popřena dlužníkem a není podepřena „jednoduchým“ podkladem. Argumentuje, že výklad hmotněprávního ustanovení nelze podřizovat potřebám civilního procesu; zásady civilního procesu mají směřovat k prosazení hmotného práva, to však neznamená, že nutnost jejich použití je způsobitelná být kritériem či korektivem významu normy práva hmotného. Dovedení takových úvah do důsledku by soudní moc snadno dospěla v konkrétních případech ke stavu *denegationis iustitiae*.

25. Podle názoru žalované rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5711/2017, o který odvolací soud opřel řešení otázky, zda jí započtená pohledávka je či není nejistou, je v rozporu s rozsudkem sp. zn. 32 Cdo 4182/2016.

26. Ve vztahu ke druhé otázce žalovaná vytýká odvolacímu soudu, že nereagoval na její námitku, že žalobkyně předložila dodatečně opravovaný dokument, dodací list č. 020-2014, vydávaný za podklad opravné faktury č. 7140014. Dle jejího mínění nebylo

prokázáno tvrzení žalobkyně, že se jednalo o omyl, svědecké výpovědi byly vzájemně rozporné, a nepodařilo se tak stanovit, zda k dodání plnění vůbec došlo. Podle názoru žalované tu jde o extrémní nesoulad mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními.

Vyjádření k dovolání

27. Žalobkyně ve svém vyjádření k dovolání žalované navrhuje, aby dovolací soud toto dovolání odmítl, popřípadě zamítl. Tvrdí, že na řešení první otázky vymezené žalovanou rozhodnutí odvolacího soudu nespočívá a namítaný rozpor judikatury není dán, neboť označená rozhodnutí řeší odlišné otázky. Ve vztahu k druhému z uplatněných předpokladů přípustnosti dovolání poukazuje na závěry usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. II. ÚS 3920/16, a zdůrazňuje, že žalovaná neformuluje žádnou právní otázku, která by z hlediska jejího vztahu k judikatuře dovolacího soudu splňovala některý z předpokladů přípustnosti dovolání. Zároveň podrobně argumentuje ve prospěch názoru, že skutková zjištění odvolacího soudu mají oporu v provedeném dokazování.

č. 69

28. Žalovaná ve svém vyjádření k dovolání žalobkyně tvrdí, že na řešení otázky sub a) příslušný výrok rozhodnutí odvolacího soudu nespočívá a právní posouzení odvolacího soudu se judikatuře dovolacího soudu neprotiví. K otázkám vymezeným sub b) a c) pak zdůrazňuje, že jde o polemiku v rovině skutkové; žalobkyně se dovolává skutkových závěrů, které odvolací soud neučinil. Poukazuje na své tvrzení, že k plnění došlo až poté, co žalovaná dala svým jednáním směřujícím k započtení najevo, že případné částečné plnění nemůže mít následek uznání dluhu, navíc plnění bylo určeno na jiné nároky a na nároky specifikované ve fakturách č. 7140002 a č. 7140003 nebylo plněno ani částečně, tyto nároky jsou proto promlčeny. Žalovaná navrhuje posoudit dovolání žalobkyně jako nepřípustné, event. jako nedůvodné.

III.

Přípustnost dovolání

29. Vzhledem k datu vydání rozhodnutí odvolacího soudu se uplatní pro dovolací řízení - v souladu s bodem 1. čl. II přechodných ustanovení části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony - zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017.

30. Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Přípustnost dovolání žalované

31. Ani jedna z otázek předložených žalovanou přípustnost dovolání nezakládá.

32. Otázku předloženou jako v pořadí první odvolací soud neřešil a napadené rozhodnutí na jejím řešení nespočívá, není tedy splněn jeden z předpokladů, za nichž je dovolání podle § 237 o. s. ř. přípustné. Odvolací soud totiž oproti výhradám žalované nezaložil závěr o tom, že jde o pohledávku nejistou, bez dalšího na argumentu, že jde pohledávku z titulu smluvní pokuty nabytou od třetí osoby, nýbrž vzal, stejně jako soud prvního stupně, na zřetel též povahu pohledávky jako práva na zaplacení smluvní pokuty za porušení smluvní povinnosti týkající se využívání receptury a know how. Právě v souvislosti s tím vyslovil názor, že smysl § 1987 odst. 2 o. z. spočívá zejména v ochraně věřitele před tím, aby řízení o jím uplatněné pohledávce bylo zdržováno složitým prokazováním pohledávek dlužníkůvých.

33. Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi opakovaně vysvětluje, že dovolání není přípustné podle § 237 o. s. ř., jestliže dovolatel jako důvod jeho přípustnosti předestírá dovolacímu soudu k řešení otázku hmotného nebo procesního práva, na niž rozhodnutí odvolacího soudu nezávisí (srov. již usnesení ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. 29 NSČR 53/2013).

34. Žalovanou tvrzený rozpor v judikatuře dovolacího soudu ostatně dán není, neboť v rozsudku sp. zn. 32 Cdo 4182/2016 jsou řešeny procesní aspekty započtení, konkrétně situace, kdy žalovaný provedl započtení po koncentraci řízení; otázky nejisté a neurčité pohledávky ve smyslu § 1987 odst. 2 o. z. se toto rozhodnutí v žádném ohledu nedotýká.

35. Lze ostatně dodat, že odvolací se při řešení uvedené otázky neodchýlil od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2020, sp. zn. 31 Cdo 684/2020, uveřejněného pod č. 37/2021 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 37/2021“), jímž velký senát občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu výklad § 1987 odst. 2 o. z. upřesnil.

36. Přípustnost dovolání nezakládá ani námitka žalované, že bylo porušeno její právo na spravedlivý proces. Ústavní soud vysvětlil v plenárním nálezu ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS-st. 45/16, uveřejněném pod č. 45/2017 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, že § 237 o. s. ř. ve spojení s čl. 4 a čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky vyžaduje, aby jako přípustné bylo posouzeno dovolání, závisí-li napadené rozhodnutí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva vztahující se k ochraně základních práv a svobod, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené judikatury Ústavního soudu. Zdůraznil přitom, že § 241a odst. 2 o. s. ř. stanoví srozumitelný, legitimní a přiměřený požadavek na obsah podaného dovolání. Požadavek na vymezení přípustnosti dovolání je přitom odlišný od požadavku na vymezení dovolacího důvodu, které je obvykle splněno samotnou právní argumentací a konstatováním, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Jestliže zákonodárce kromě této argumentace požaduje také vyjádření se k relevantní judikatuře Nejvyššího soudu, pak nelze z pouhého vylíčení dovolacího důvodu usuzovat, že dovolatel již nemusí plnit požadavek plynoucí z § 241a odst. 2 o. s. ř. To platí i tehdy, kdy dovolatel namítá porušení svých ústavně zaručených práv a má tak možnost požadavku na řádné vymezení přípustnosti dovolání dostát v intencích shora citovaného nálezu i tím, že se vymezí krom rozhodovací praxe dovolacího soudu též vůči rozhodovací praxi Ústavního soudu.

37. Odkazem na judikatorní závěry, v nichž Ústavní soud a Nejvyšší soud dovozují, že dovolací důvod může založit i otázka skutková, je-li namítáno porušení ústavních práv dovolatele, žalovaná povinnost označit judikatorní závěry, od nichž se měl odvolací soud při řešení skutkové otázky odchýlit, nesplnila. Není pochyb, že ve zde souzené věci odvolací soud neřešil otázku procesního práva, zda dovolací důvod může založit i otázka skutková, a na řešení této otázky jeho rozhodnutí nezávisí. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 26. 6. 2017, sp. zn. 20 Cdo 1498/2017, formuloval a podrobně odůvodnil závěr, podle něhož k založení přípustnosti dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. z toho důvodu, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nepostačuje odkaz dovolatele na jakoukoli judikaturu Nejvyššího soudu, nýbrž jen na takovou, s níž je napadené rozhodnutí vskutku v rozporu. To pak – vzhledem k závěrům, k nimž v otázce přípustnosti dovolání dospěl Ústavní soud – platí též pro judikaturu Ústavního soudu.

38. K související argumentaci žalované považuje Nejvyšší soud za vhodné podotknout, že otázka, zda skutková zjištění skýtají či nikoliv postačující podklad pro právní posouzení věci, není otázkou skutkovou, nýbrž právní; jde přeci o posouzení, zda zjištěný skutkový stav věci umožňuje závěr, že znaky skutkové podstaty aplikované právní normy jsou naplněny.

39. Zbývá ještě dodat, že v rozsudku sp. zn. 30 Cdo 3025/2009 Nejvyšší soud uvedl, že není-li zřejmé, jaká nalézací soud vlastně učinil dílčí skutková zjištění a závěr o skutkovém stavu věci, pak taková absence verifikovaných právně rozhodných skutečností vylučuje právní posouzení věci, neboť bez skutkového základu není možné činit právně kvalifikační závěr. O takovou procesní situaci ve zde souzené věci nejde; soud prvního stupně dospěl ve vztahu k žalobou uplatněnému nároku na zaplacení kupní ceny specifikované ve faktuře č. 7140014 ke skutkovým zjištěním umožňujícím právní závěr, že tento nárok žalobkyně vůči žalované vznikl.

40. Nejvyšší soud proto dovolání žalované podle § 243c odst. 1 o. s. ř. jako nepřijatelné odmítl.

Přípustnost dovolání žalobkyně

41. Judikaturu dovolacího soudu, od níže se měl odvolací soud odchýlit při řešení otázky, zda může jednostranný úkon započtení, byť i neplatný, v sobě implicitně obsahovat úkon uznání závazku, žalobkyně přímo neoznačuje, nicméně v rámci vymezení dovolacího důvodu v této souvislosti argumentuje závěry rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 4. 5. 2005, sp. zn. 32 Odo 1206/2004, ze dne 24. 7. 2009, sp. zn. 23 Cdo 3549/2007, a ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. 32 Odo 1400/2004, a to způsobem, z něhož je patrné, že odvolací soud se podle jejího mínění těmito závěry neřídil. Zákonem stanovené a judikaturou blíže vysvětlené požadavky na vymezení předpokladu dovolání má tedy Nejvyšší soud za splněné.

42. Od označené judikatury se však odvolací soud *stricto sensu* odchýlit nemohl, neboť její závěry se nevztahují k novému občanskému zákoníku, nýbrž k obchodnímu zákoníku, zrušenému k 1. 1. 2014. Protože k použitelnosti těchto judikatorních závěrů v poměrech nového občanského zákoníku se Nejvyšší soud dosud nevyjádřil, jde – oproti

názoru žalobkyně – o otázku hmotného práva v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud neřešenou. Pro řešení této otázky shledává Nejvyšší soud dovolání přípustným; skutečnost, že dovolatelka naopak vycházela z toho, že jde o otázku již vyřešenou, závěru o přípustnosti dovolání nebrání. Formálním vymezením předpokladů přípustnosti dovolání Nejvyšší soud vázán není (k tomu srov. jeho usnesení ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod č. 4/2014 Sb. rozh. obč.).

43. Obdobně platí pro řešení otázek uvedených pod písmeny b), c) a d), které z různých úhlů pohledu cílí na to, že odvolací soud při posuzování promlčení nároků žalobkyně opomněl vzít na zřetel zjištěný relevantní skutkový poklad, totiž částečné plnění žalované. Též v tomto případě se judikatura, od níž se měl odvolací soud odchýlit, vztahuje k právní úpravě obchodního zákoníku, a jde tak o otázku dosud neřešenou.

44. Protože otázky vymezené sub e) a f) byly předloženy toliko podpůrně, dovolací soud se posouzením jejich přípustnosti z důvodů procesní hospodárnosti nezabýval.

IV.

Důvodnost dovolání

45. Dovolací přezkum je (s ohledem na skutkový stav věci) omezen na otázku, zda jednostranné započtení bez výhrad, které má vést k zániku celé vzájemné pohledávky (pohledávky kompenzáta), může vyvolat právní následky spočívající v přerušení a běhu nové desetileté promlčecí lhůty dle § 639 o. z.

46. Podle § 6 odst. 1 o. z. má každý povinnost jednat v právním styku poctivě.

47. Podle § 556 o. z. co je vyjádřeno slovy nebo jinak, vyloží se podle úmyslu jednajícího, byl-li takový úmysl druhé straně znám, anebo musela-li o něm vědět. Nelze-li zjistit úmysl jednajícího, přisuzuje se projevu vůle význam, jaký by mu zpravidla přikládala osoba v postavení toho, jemuž je projev vůle určen (odstavec 1). Při výkladu projevu vůle se přihlídně k praxi zavedené mezi stranami v právním styku, k tomu, co právnímu jednání předcházelo, i k tomu, jak strany následně daly najevo, jaký obsah a význam právnímu jednání přikládají (odstavec 2).

48. Ustanovení § 575 o. z. stanoví, že má-li neplatné právní jednání náležitosti jiného právního jednání, které je platné, platí toto jiné právní jednání, pokud je z okolností zřejmé, že vyjadřuje vůli jednající osoby.

49. Podle § 639 o. z. uznal-li dlužník svůj dluh, promlčí se právo za deset let ode dne, kdy k uznání dluhu došlo. Určí-li však dlužník v uznání i dobu, do které splní, promlčí se právo za deset let od posledního dne určené doby.

50. Podle § 653 o. z. bylo-li právo již promlčeno a uznal-li dlužník svůj dluh, nárok se obnoví a počne běžet nová promlčecí lhůta ode dne, kdy k uznání dluhu došlo. Určí-li však dlužník v uznání i dobu, do které splní, promlčí se právo za deset let od posledního dne určené doby.

51. Ustanovení § 1982 odst. 1 věty první o. z. stanoví, že dluží-li si strany vzájemně plnění stejného druhu, může každá z nich prohlásit vůči druhé straně, že svoji pohledávku započítává proti pohledávce druhé strany.

52. Podle § 2053 o. z. uzná-li někdo svůj dluh co do důvodu i výše prohlášením učiněným v písemné formě, má se za to, že dluh v rozsahu uznání v době uznání trvá.

53. Podle § 2054 o. z. placení úroků se považuje za uznání dluhu ohledně částky, z níž se úroky platí (odstavec 1). Plní-li dlužník dluh zčásti, má částečné plnění účinky uznání zbytku dluhu, lze-li z okolností usoudit, že tímto plněním dlužník uznal i zbytek dluhu (odstavec 2). Ustanovení odstavců 1 a 2 neplatí, je-li pohledávka věřitele již promlčena (odstavec 3).

54. Podle § 323 obch. zák. uzná-li někdo písemně svůj určitý závazek, má se za to, že v uznaném rozsahu tento závazek trvá v době uznání. Tyto účinky nastávají i v případě, kdy pohledávka věřitele byla v době uznání již promlčena (odstavec 1). Za uznání nepromlčeného závazku se považují i právní úkony uvedené v § 407 odst. 2 a 3. (odstavec 2).

55. Podle § 407 obch. zák. uzná-li dlužník písemně svůj závazek, běží nová čtyřletá promlčecí doba od tohoto uznání. Týká-li se uznání pouze části závazku, běží nová promlčecí doba ohledně této části (odstavec 1). Placení úroků se považuje za uznání závazku ohledně částky, z níž se úroky platí (odstavec 2). Plní-li dlužník částečně svůj závazek, má toto plnění účinky uznání zbytku dluhu, jestliže lze usuzovat, že plněním dlužník uznává i zbytek závazku (odstavec 3). Účinky uznání závazku způsobem uvedeným v odstavci 1 nastávají i v případě, kdy jemu odpovídající právo bylo v době uznání již promlčeno (odstavec 4).

56. K otázce, zda započtení může současně zahrnovat též uznání dluhu, se Nejvyšší soud v režimu předchozí právní úpravy vyjadřoval v celé řadě svých rozhodnutí.

57. V rozsudku ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. 32 Odo 1400/2004, Nejvyšší soud vyšel z názoru, že k zjištění, zda návrh na uzavření dohody o vzájemném započtení v sobě zahrnuje též uznání dluhu, lze dospět výkladem projevu vůle podle § 266 odst. 1 a 2 obch. zák., a uzavřel, že v posuzovaném právním úkonu neshledává žádný jiný projev vůle, který by měl směřovat jinak než k zápočtu pohledávek.

58. V rozsudku ze dne 16. 11. 2005, sp. zn. 32 Odo 901/2004, Nejvyšší soud dovodil, že platnou a účinnou dohodou o započtení projevila žalovaná vůli částečně plnit závazek, což lze dle § 407 odst. 3 obch. zák. považovat za uznání zbytku dluhu, neboť z projevu žalované bylo zřejmé, že poskytuje věřiteli částečné plnění. Nejvyšší soud vyšel z úvahy, že započtení je vlastně splacením pohledávky vzájemným zúčtováním (odpočtem), a že i při započtení je dána stejná vůle dlužníka, jež směřuje k uspokojení nároku věřitele.

59. V usnesení ze dne 24. 7. 2009, sp. zn. 23 Cdo 3549/2007, pak Nejvyšší soud shrnul, že započtení a uznání závazku jsou dva odlišné právní úkony. Zatímco právní úkon započtení směřuje k zániku závazku, právní úkon uznání závazku směřuje k potvrzení existence závazku v okamžiku jeho uznání; jde o institut zajištění závazku. Vůle dlužníka v případě uznání závazku směřuje k tomu, aby započítávaná pohledávka nezanikla a trvala nadále s tím následkem, že se prodlouží možnost jejího úspěšného soudního vymáhání, včetně důsledku přenesení důkazního břemene na dlužníka. Právní úkony je třeba vykládat v souladu s vůlí jednatelů a v souladu s jazykovým vyjádřením právního úkonu. S ohledem na to nelze bez dalšího dovozovat, že pokud nedojde k zániku pohledávek dohodou o započtení (kupř. pro neplatnost dohody o započtení z důvodu

nedostatku její formy), je dohoda o započtení zároveň vzájemným uznáním pohledávek, které měly zaniknout započtením, se všemi důsledky, které s sebou uznání závazků nese. Totéž se týká i jednostranného právního úkonu započtení. Nelze tedy dovozovat, že právní úkon započtení v sobě implicitně obsahuje uznání závazku, aniž by toto bylo v právním úkonu započtení určitě vyjádřeno. Pokud by tomu tak mělo být, musel by být tento projev vůle směřující k uznání závazku v tomto neplatném právním úkonu započtení obsažen. K takovému závěru by bylo nutno dojít případně i výkladem právního úkonu podle § 35 odst. 2 obč. zák. a § 266 odst. 1 až 4 obch. zák. K těmto závěrům se Nejvyšší soud přihlásil v rozsudku ze dne 11. 12. 2018, sp. zn. 32 Cdo 720/2017, v němž dodal, že uznáním závazku podle § 323 odst. 1 obch. zák. je jen takový projev vůle, který směřuje k přivození právě těch účinků, které zákon spojuje s uznáním závazku.

60. Rozhodovací praxe dovolacího soudu tedy předmětnou otázku hmotného práva zodpověděla záporně. Bude ovšem třeba posoudit, zda tyto závěry ob stojí v poměrech nového občanského zákoníku, zejména když již judikatura vztahená k předchozí právní úpravě byla částí tuzemské odborné literatury podrobena kritice a opačné závěry lze nalézt též v zahraniční judikatuře a komentářové literatuře, vycházející z obdobné právní úpravy.

61. Podle části české literatury *cum grano salis* není správné požadovat, aby v daném právním jednání bylo přímo vyjádřeno, jakým právním důsledkům má směřovat. „Klíčové je, zda ten, kdo činí projev vůle, musí mít subjektivní představu o právním stavu, který jeho jednání vyvolá, zda musí chtít (zda musí mít vůli) vyvolat právě ty konkrétní právní důsledky, které zákon s tímto projevem vůle spojuje, nebo zda postačí, aby jeho vůle směřovala k určitému „obecnějším následku“, přičemž není rozhodné, zda jednáající osoba chce způsobit právě ty konkrétní důsledky, které jsou vázány na hypotézu právní normy, či zda si je jich vůbec vědoma ... Legislativní vývoj i logika věci nasvědčují širšímu pojetí směřování vůle k právním důsledkům. Aplikováno na právní úkon, s nímž právní předpis (§ 323 odst. 1 obch. zák.) spojuje důsledky uznání závazku, by ten, kdo věřiteli nejen písemně potvrzuje existenci svého dluhu, ale disponuje s ním za účelem jeho zahlazení (zániku), resp. uspokojení věřitele vzájemným zúčtováním obou pohledávek, si nemusí přát, aby takové uznání (potvrzení) způsobilo i přetržení promlčecí lhůty a přenesení důkazního břemene. Z hypotézy obsažené v § 323 odst. 1 obch. zák. vyplývá, že projevená vůle adresovaná písemnou formou věřiteli by měla manifestovat jednak vědomost dlužníka o existenci jeho závazku vůči věřiteli a nepochybně jej určovat, ale vyjadřovat i jeho uznání... Uznáním lze rozumět to, že dlužník si je vědom své povinnosti uspokojit věřitele a chce této povinnosti dostát, což dává najevo tím, že činí právní kroky ke způsobení zániku svého dluhu jedním ze zákonem aprobovaných způsobů. Má-li písemný projev vůle dlužníka tyto charakteristiky vyplývající z hypotézy právní normy obsažené v § 323 odst. 1 obch. zák., pak by měl aktivovat i právní důsledky, které toto ustanovení s takovým úkonem spojuje.“ (ČERNÁ, Stanislava. Může být neplatné započtení alespoň uznáním závazku? Obchodněprávní revue, 2012, č. 2, s. 33-38, k tomu se hlásí též BEJČEK, Josef. O proměnlivosti a zastupitelnosti započtení, uznání a narovnání. Právní rozhledy, 2017, č. 15-16, s. 515-523, sub II. 3., pozn. pod čarou č. 61). Dospívá se přitom k závěru, že i neplatné písemné započtení zásadně (nikoliv automaticky) vyvolá účinky uznání dluhu.

62. Proti závěrům vyjádřeným Nejvyšším soudem v usneseních sp. zn. 23 Cdo 3549/2007 a sp. zn. 32 Odo 1206/2004 a v rozsudku sp. zn. 32 Odo 1400/2004, se též namítá nedostatečné zohlednění principu poctivosti: „Započtení pohledávky druhá strana v dobré víře nemůže chápat jinak než jako současné uznání dluhu, ledaže to kompenzační úkon vylučuje, nebo se dá spolehlivě dovodit pomocí výkladových pravidel opak. V opačném případě působí obrana strany, která započítala či chtěla započítat svoji pohledávku, kterou vlastně neuznávala, velmi nevěrohodně a jako chování v rozporu s obchodní poctivostí.“ (BEJČEK, op. cit., sub II. 4.).

63. Na otázku, zda bezvýhradné (nepodmíněné) jednostranné započtení představuje uznání hlavní pohledávky (tj. dluhu kompenzanta), lze nahlížet ve dvou rovinách. Nejprve z hlediska toho, zda jde o výslovné uznání dluhu ve smyslu § 2053 o. z. (písemné uznání dluhu), event. alespoň o uznání dluhu ve smyslu § 2054 odst. 1, 2 o. z. (konkludentní uznání dluhu). S uznáním dluhu upraveným v § 2053 o. z. je spojována změna pravidel dělení důkazního břemene ohledně právního důvodu a výše pohledávky věřitele za uznávajícím, neboť v případném sporu je to právě uznávající (dlužník), koho mají stíhat negativní následky spojené s neobjasněním těchto skutečností. Vedle toho pojí § 639 o. z. s konkludentním a písemným uznáním dluhu běh nové, dokonce desetileté promlčecí lhůty. Je-li však pohledávka již promlčena, vyžaduje zákon k obnovení a běhu nové promlčecí lhůty písemné uznání dluhu (§ 653 odst. 1 ve spojení s § 2054 odst. 3 o. z.).

64. Pojem uznání dluhu v § 639 nový občanský zákoník používá v širším významu, nelze však přehlédnout, že pro písemné a konkludentní uznání dluhu stanoví částečně odlišné právní následky. že mezi oběma druhy uznání existuje rozdíl, potvrzuje též historický vývoj.

65. Z důvodové zprávy k zákonu č. 89/2012 Sb., občanskému zákoníku, se podává, že ustanovení § 2053 o. z. pochází z občanského zákoníku z roku 1964, kdežto ustanovení § 2054 o. z. z obchodního zákoníku. Ustanovení § 2053 o. z. navazuje na výslovné uznání dluhu obsažené v § 558 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, který čerpal z § 297 zákona č. 141/1950 Sb., občanského zákoníku. V důvodové zprávě k § 297 přitom stojí, že z důvodu závažných právních následků uznání dluhu pro dlužníka se předepisuje písemná forma. Účelem této formy je zabraňovat „neuváženým a tíživým závazkům“. Smysl a účel, jaký zákonodárce zavedením formy sledoval, označuje současná civilní nauka jako tzv. varující funkci písemné formy (např. Melzer in MELZER, F., TÉGL, P. Občanský zákoník: velký komentář. Svazek III, § 419-654 a související společná a přechodná ustanovení. Praha: Leges, 2014, § 582, marg. č. 6).

66. Občanské zákoníky z roku 1950 a 1964 neznaly konkludentní uznání dluhu (srov. např. Tégl, Dvořák in ELIÁŠ, k a kol. Občanský zákoník. 2. sv., § 488-880. Praha: Linde, 2008, s. 1604-1608). Konkludentní uznání dluhu zavedl až obchodní zákoník, jenž převzal pravidla z Úmluvy OSN o promlčení při mezinárodní koupi zboží (srov. důvodovou zprávu vládního návrhu).

67. Hovoří-li § 639 o. z. o uznání dluhu, pak s ohledem na § 2054 odst. 3 o. z. (výluka konkludentního uznání promlčeného dluhu) a zejména na výše podaná pravidla

v obchodním zákoníku je zřejmé, že § 639 o. z. dopadá jak na výslovné uznání dluhu učiněné v písemné formě (§ 2053 o. z.), tak na konkludentní uznání dluhu (§ 2054 o. z.).

68. Při výkladu pojmu uznání ve smyslu § 639 o. z. je třeba vzít na zřetel, na čem spočívá hodnotové rozhodnutí zákonodárce, že uznáním dluhu má nastat běh nové, dokonce desetileté, promlčecí lhůty. Jinými slovy, jaké zájmy jsou zde ve hře a jak je řešena jejich vzájemná kolize.

69. Účelem promlčení je jednak stimulovat subjekty k včasnému vykonání subjektivních občanských práv (pohledávek), jednak čelit tomu, aby dlužníci nebyli ohledně svých povinností vystaveni po časově neurčitou dobu donucujícímu zákroku (tzv. vynutitelnosti) ze strany soudů. Tím institut promlčení v souladu s požadavkem právní jistoty brání existenci dlouhotrvajících občanských subjektivních práv a jim odpovídajících povinností, které jsou - zejména pokud jde o jejich dokazování po uplynutí delší doby - vždy spjaty s určitou sporností“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 104/96, uveřejněný pod číslem 84/1996 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 7. 2002, sp. zn. III. ÚS 21/02, veřejnosti dostupné na webových stránkách Ústavního soudu; v literatuře např. WEINHOLD, Daniel. Promlčení a prekluze v soukromém právu. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 7.).

70. Smyslem promlčení je tedy zohlednění zájmu povinného (dlužníka), aby dále trval *status quo*. Dlužník má být chráněn před tím, aby se v důsledku plynutí času neocítl v hrozící důkazní nouzi, a nebyla tak plynutím času ochromena možnost účinné obrany. Okamžik zahájení sporu je totiž primárně v rukou žalobce, neboť až jeho návrhem (žalobou) je sporná věc předložena soudu. Významným aspektem promlčení je i obecný zájem na udržení stavu právního míru a též účinného zajištění konce hrozících sporů. Na druhou stranu však promlčení představuje zásah do základního práva oprávněného (věřitele) garantovaného čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť uplatněním námitky promlčení ztrácí věřitel (oprávněný) právní postavení přiznané právním řádem, které má majetkovou hodnotu. Z podaného je zřejmé, že pravidla promlčení řeší kolizi mezi zmíněnými zájmy povinného (dlužníka) a oprávněného (věřitele).

71. V tomto ohledu je třeba dále zkoumat, z jakých důvodů právní následek upravený v § 639 o. z., v souvislosti s § 2053 a § 2054 o. z., upřednostňuje zájem věřitele spočívající v běhu nové desetileté promlčecí lhůty oproti zájmu dlužníka.

72. Právní relevance konkludentního uznání dluhu v pravidlech o promlčení se vyskytuje i v nám příbuzných právních řádech. Dle § 212 odst. 1 bod 1 německého občanského zákoníku (dále též jen „BGB“) nastává nový běh promlčecí lhůty, pokud dlužník uzná věřiteli dluh skrze částečné placení, zaplacení úroků, poskytnutím jistoty či jiným způsobem. Podle nauky je důvodem pro nový běh promlčecí lhůty to, že na rozdíl od podání žaloby, která vede ke stavění promlčecí lhůty (§ 204 odst. 1 bod 1 BGB), dlužník sám sebe upomíná a současně že věřitel se může zdržet kroků, jimiž by zajistil stavění promlčecí lhůty. Část nauky a judikatury považuje za uznání dluhu veškeré chování dlužníka, z něhož plyne, že si je vědom existence dluhu, a současně že takové chování zakládá ve věřiteli důvěru, že se dlužník nebude po uplynutí promlčecí

lhůty dovolávat námitky promlčení (srov. s dalšími odkazy a podrobnostmi Grothe in Münchener Kommentar zum BGB, 8. Aufl., 2018, § 212, marg. č. 6; Hau/Poseck in Beck Online-Kommentar. 57 ed., stav ke dni 1. 2. 2021, § 212, marg. č. 2; tak též rozhodnutí německého Spolkového soudního dvora [dále též jen „BGH“] ze dne 9. 12. 2011, sp. zn. V ZR 131/11 (LG Köln), publikované v časopise Neue Juristische Wochenschrift, rok 2012, s. 1293, marg. č. 10.). Naopak některé názory aspekt důvěry věřitele, že se dlužník nebude dovolávat námitky promlčení, nepovažují za znak skutkové podstaty uznání ve smyslu § 212 odst. 1 bodu 1 BGB (takto např. Peters/Jacoby in Staudinger, Neubearbeitung 2014, § 212, marg. č. 7.).

73. Dle § 1497 císařského patentu č. 946/1811 Sbírký zákonů soudních, obecného zákoníku občanského, jak vydržení, tak promlčení se přetrhují, když ten, kdo se ho chce dovolávat, dříve než projde promlčecí čas, buď výslovně, nebo mlčky uznal právo druhého, nebo jest oprávněným žalován a v žalobě se řádně postupuje. Význam citovaného pravidla shledává aktuální rakouská nauka v tom, že uznáním dluhu (včetně uznání mlčky) je existence sporného práva dostatečně zjištěna, a proto není dán důvod pro nastoupení účinků promlčení; „zatemňující moc času“ zajištěné právní pozici neškodí. I rakouská nauka však zdůrazňuje, že projev uznání dluhu vůči oprávněnému (jeho zástupci) vytváří dostačující skutkový stav důvěry, který dává odpadnout nezbytnému soudnímu prosazení práva ze strany oprávněného, pročez se jeví nastoupení účinků přerušení promlčecí lhůty jako ospravedlnitelné (srov. s dalšími odkazy a podrobnostmi Vollmaier in Großkommentar zum ABGB - Klang Kommentar. 3. Aufl., § 1497, marg. č. 7, 8).

74. Zda může být uznáním dluhu i jednostranné započtení, není v německém právním prostředí řešeno jednotně. Podle judikatury BGH tento závěr závisí na posouzení okolností jednotlivého případu: ve vztahu k úkonu započtení je si třeba položit vždy otázku, zda věřitel (kompenzát) mohl z jednání dlužníka (kompenzanta) dedukovat, že si dlužník je nepochybně vědom existence dluhu a že sám (tj. věřitel) smí spoléhat na to, že se dlužník nebude dovolávat uplynutí promlčecí lhůty (rozhodnuté BGH ze dne 9. 12. 2011, sp. zn. V ZR 131/11 (LG Köln), publikované v časopise Neue Juristische Wochenschrift, rok 2012, s. 1293, marg. č. 10). Názory literatury, zda z „pouhé“ existence započtení lze dovozovat uznání, se různí (záporně: Grothe in Münchener Kommentar zum BGB, 8. Aufl., 2018, § 212, marg. č. 6; Retzlaff, B. Kein Anerkenntnis durch Aufrechnung. Neue Juristische Wochenschrift, rok 2013, s. 2854, sub. III; kladně: Peters/Jacoby in Staudinger, J. von Staudingers Kommentar zum Bürgerlichen Gesetzbuch: Staudinger BGB. Buch 1: Allgemeiner Teil §§ 164-240 (Allgemeiner Teil 5). Neubearbeitung, Berlin: Sellier - de Gruyter, 2014, § 212, marg. č. 27). Rakouská judikatura v této otázce vyznívá nejasně, kdežto nauka dospívá k závěru, že v projevu započíst je třeba zpravidla shledat konkludentní deklarativní uznání (srov. blíže Vollmaier in Großkommentar zum ABGB - Klang Kommentar. 3. Aufl., § 1497, marg. č. 23.).

75. Podobnou úvahu je třeba vést i nad ustanovením § 639 o. z. Jestliže věřitel uplatnil právo u orgánu veřejné moci (§ 648 o. z.), pak tím je dlužník upomenut (varován), že věřitel hodlá své právo prosadit. Zájem dlužníka proto zákonitě ustupuje do pozadí. Na ustanovení § 639 o. z. lze v tomto ohledu nazírat touž optikou: nikoliv jednání věřitele

(tj. věřitelova upomínka), nýbrž chování dlužníka, kterým dává věřiteli najevo, že si je vědom existence svého dluhu, je rozhodujícím důvodem pro přerušení a běh nové, desetileté promlčecí lhůty. Oproti ustanovení § 648 o. z. tak varování nepřichází od věřitele, nýbrž dlužník „upomíná“ sám sebe. Méně zřejmé se pak jeví, zda chování dlužníka musí současně ve věřiteli vyvolat důvěru (očekávání) a případně na co přesně se má očekávání vztahovat. Nejvyšší soud připomíná, že pojem uznání dluhu ustanovení § 639 o. z. nikterak blíže nedefinuje, a proto je třeba na požadavek očekávání usuzovat z ustanovení § 2053 a § 2054 o. z.

76. Ustanovení § 2054 odst. 2 o. z. nevyžaduje pouhé částečné plnění, nýbrž též to, že lze z okolností usoudit, že tímto plněním dlužník uznal zbytek dluhu. Podle dikce ustanovení (a logicky) je přitom uznán právě zbytek dluhu, nikoliv to, co již bylo plněno. Shodně i dle § 2054 odst. 1 o. z. se uznání vztahuje na jistinu, nikterak ale již na plněné úroky. Z toho se tak podává, že má být ve věřiteli založena důvěra, že může v budoucnu očekávat i zbylou část plnění. Není-li taková důvěra vyvolána, příp. dlužník posuzovaným jednáním dává najevo, že plnění z jeho strany nelze již za žádných okolností v budoucnu očekávat, neboť částečné plnění považuje za plnění úplné, pak zbytek dluhu může být stěžív ve smyslu § 2054 odst. 2 o. z. uznán. Tyto závěry nejsou v rozporu s § 2054 odst. 1 o. z., který je konstruován jako právní fikce. Nejvyšší soud se v tomto ohledu ztotožňuje s názorem literatury, že dá-li dlužník při placení úroků najevo, že dluh neuznává, tak placení úroku k uznání jistiny nepovede (srov. též BEJČEK, op. cit., sub II. 2; Horák, Bříza in PETROV, J. a kol. Občanský zákoník: komentář. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2019, § 2054, marg. č. 3.).

77. Promítnuto do poměrů § 639 o. z. to pak znamená, že z jednání dlužníka, jež má být kvalifikováno jako uznání dluhu, musí plynout, že si je existence dluhu vědom a současně, že od něj lze v budoucnu očekávat plnění. Zda lze v daném jednání dlužníka seznat obojí, je třeba posuzovat z horizontu věřitele a za podmínek § 556 a § 6 odst. 1 o. z. se tázat, zda za daných okolností by osoba v postavení toho, jemuž je projev vůle určen (tj. věřitele), chování dlužníka rozuměla tak, že si je dluhu vědom a lze od něj v budoucnu očekávat plnění. Tak tomu je nepochybně v případě, když dlužník učiní písemné uznání dluhu dle § 2053 o. z. bez dalšího, neboť projevuje vůli, že dluh uznává co do důvodu i výše. S ohledem na princip poctivosti je ve věřiteli vyvolána důvěra, že může v budoucnu od dlužníka očekávat plnění. Písemnému uznání dluhu nelze totiž rozumět tak, že dlužník staví najisto svoji povinnost a současně se k plnění v budoucnu necítí být povinen; šlo by o mentální rezervaci, k níž nelze přihlížet. Totéž platí *mutatis mutandis* pro případy upravené v § 2054 odst. 1 a 2 o. z., neboť od toho, kdo plní na část dluhu či jen na úroky bez dalšího, lze důvodně očekávat, že bude plnit i v budoucnu.

78. S ohledem na výše uvedené však nemůže nastat právní následek upravený v § 639 o. z. v případě, kdy dlužník činí jednostranné kompenzační prohlášení bez výhrady, kterým má nastat zánik celé věřitelovy hlavní pohledávky. Za takových okolností kompenzant (dlužník) dává kompenzátu (věřiteli) najevo, že již ničeho v budoucnu plnit nebude, a tedy věřitel od něj nemůže nic očekávat. Kompenzací zde má totiž zaniknout zcela hlavní pohledávka. Jestliže je takové jednání podrobena objektivizovanému výkladu dle § 556 odst. 1 věty druhé ve spojení s § 6 odst. 1 o. z., pak je třeba dospět k závěru, že ve věřiteli není vyvolána žádná důvěra, že dlužník bude v budoucnu cokoli

plnit, a proto chybí jakýkoliv rozumný důvod, aby nastoupily účinky § 639 o. z. Jednostranné kompenzační prohlášení bez výhrad, kterým má nastat zánik celé věřitelovy hlavní pohledávky, proto bez existence dalších okolností nemůže být konkludentním uznáním hlavní pohledávky ve smyslu § 2054 o. z.

79. Konečně je třeba se zabývat tím, zda písemnému jednostrannému započtení, jež bylo provedeno bez výhrad, lze připisovat též právní účinky, které s ním spojuje ustanovení § 2053 o. z. Požadavek písemné formy § 2053 o. z. má tzv. varující funkci (srov. výše citovanou pasáž důvodové zprávy k § 297 občanského zákoníku z roku 1950). Dedukovat z pouhého kompenzačního projevu učiněného v písemné formě též uznání dluhu na základě „širšího pojetí směřování vůle k právním důsledkům“ dle názoru Nejvyššího soudu nedostojí významu varující funkce. V právním styku, jenž je sice ovládán zásadou bezformálnosti (§ 559 o. z.), se jednostranné započtení činí v písemné formě zejména z evidenčních a účetních důvodů. Kompenzant písemnou formu volí s ohledem na dosažení tohoto účelu. Stěžít lze ale tvrdit, že písemným jednostranným započtením uznává pohledávku věřitele s rozvahou, k čemuž má požadavek písemné formy § 2053 o. z. sloužit. Při akceptaci názoru zastávaného částí literatury by varující funkce byla ochromena, neboť by hrozilo, že se kompenzant až ex post dozví, že jeho jednání vedlo k uznání dluhu. Specifikuje-li kompenzant v písemném kompenzačním projevu protipohledávku, hlavní pohledávku, tak to činí právě proto, aby započtení bylo určité a bylo též postaveno najisto, v jakém rozsahu mají nastat kompenzační účinky. Zohlednit je třeba i odlišnost hospodářského významu započtení a uznání dluhu; právní účinky obou institutů se zcela míjí, neboť uznáním dluhu má být věřitelova pohledávka utvrzena, s čímž zákon pojí změnu pravidel dělení důkazního břemene. Bez uznání dluhu ve smyslu § 2053 o. z. je to právě věřitel, kdo musí prokázat kauzu závazku (§ 1791 odst. 1 věta za středníkem o. z.). U započtení ale nedává dobrý smysl, aby kompenzant zároveň posiloval právní pozici věřitele hlavní pohledávky, vychází-li z toho, že kompenzační hlavní pohledávka zanikla. Tomu svědčí též výkladová metoda § 556 odst. 1 věty druhé o. z., podle které je třeba, sic objektivizovaně, přihlížet i k zájmům jednajícího; adresovaný projev vůle dle § 556 odst. 1 věty druhé o. z. nemá být vykládán tak, jak to nejlépe vyhovuje zájmům adresáta, nýbrž dle toho, jak mu mohla rozumná osoba za daných okolností při zohlednění principu poctivosti rozumět. Z těchto důvodů pak Nejvyšší soud dospívá k závěru, že v písemném jednostranném kompenzačním projevu bez výhrad není bez dalšího zahrnuto uznání hlavní pohledávky ve smyslu § 2053 o. z.

80. Závěr v předchozím bodě platí tím spíše o kompenzačním projevu, který se ukáže jako neplatný. Nad rámec výše uvedeného lze tento závěr argumentačně podepřít též *rationem* ustanovení § 575 o. z., dle něhož má-li neplatné právní jednání náležitosti jiného právního jednání, které je platné, platí toto jiné právní jednání, pokud je z okolností zřejmé, že vyjadřuje vůli jednající osoby. Jen v důsledku pouhého formálního naplnění náležitostí § 2053 o. z. nelze *per se* učiněnému jednání přiznat účinky alespoň uznání dluhu dle § 2053 o. z., neboť předpokladem konverze dle ustanovení § 575 o. z., aby platné „jiné právní jednání“ odpovídalo vůli jednajícího. V daném případě je však vůle odlišná, což se podává zejména z odlišných hospodářských důvodů, k nimž „původní“ neplatné právní jednání a jiné platné právní jednání cílí, a to splnění dluhu (započtení) a posílení právní pozice věřitele (utvrzení dluhu). Opačný závěr přichází do úvahy tehdy, pokud by bylo z okolností zřejmé, že právní

jednání neobsahovalo pouze projev vůle započíst, nýbrž směřovalo k utvrzení věřitelovy pohledávky.

81. Vztáhneme-li výše uvedené ke zde posuzovanému případu, pak za situace, kdy žalovaná provedla neplatné a neúčinné jednostranné započtení bez výhrady, které mělo vést k úplnému zániku hlavních pohledávek, je třeba uzavřít, že odvolací soud dospěl ke správnému právnímu závěru, že pro aplikaci § 639 o. z. nejsou předpoklady. Z okolností, které dané právní jednání doprovázely, se jiný závěr nepodává. Poukaz na to, že žalovaná v řízení pohledávky nesporeovala, na tom nic nemění, neboť vycházela z toho, že zanikly již dávno před zahájením sporu v důsledku započtení. Správný je tak závěr, že nárok žalobkyně na zaplacení kupní ceny ve výši 810 519 Kč (faktura č. 7140003), splatný ke dni 26. 3. 2014, byl k datu podání žaloby, tj. dne 6. 4. 2017, již promlčen. Za těchto okolností nelze hovořit ani o konkludentním uznání dluhu, neboť již v okamžiku dojití kompenzačního projevu do její sféry muselo být žalobkyni zřejmé, že žalovaná jí v budoucnu na její pohledávky ničeho neposkytne. V žalobkyni tak žalovaná nevyvolala jakoukoliv důvěru (ani při zohlednění principu poctivosti), která by ospravedlnila otálení s uplatněním pohledávky u soudu.

82. Shora citované judikatorní závěry, k nimž Nejvyšší soud dospěl při výkladu obchodního zákoníku, jsou tedy *mutatis mutandis* využitelné i za současné právní úpravy a odvolací soud se od nich ve zde souzené věci neodchýlil. Dovolání žalobkyně ohledně v pořadí první z otázek, pro něž bylo dovolání žalobkyně shledáno přípustným, tudíž důvodné není.

83. V části, v níž se odvolacímu soudu vytýká, že v rámci právního posouzení nezohlednil částečné plnění, však dovolání důvodné je.

84. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, v jejichž rámci byl učiněn též závěr, že na žalovanou pohledávku z titulu práva na zaplacení kupní ceny ve výši 1 857 882 Kč (faktura č. 7140002), splatnou dne 26. 3. 2014, žalovaná dne 25. 4. 2014 uhradila částku 136 105 Kč. K úhradě zbylé části pohledávky přitom zůstala částka ve výši 1 721 777 Kč.

85. Podle § 2054 o. z. plní-li dlužník dluh zčásti, má částečné plnění účinky uznání zbytku dluhu, lze-li z okolností usoudit, že tímto plněním dlužník uznal i zbytek dluhu (odstavec 2).

86. Podle § 407 odst. 3 obchodního zákoníku plní-li dlužník částečně svůj závazek, má toto plnění účinky uznání zbytku dluhu, jestliže lze usuzovat, že plněním dlužník uznává i zbytek závazku.

87. V usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. 23 Cdo 2914/2015, od něhož se měl odvolací soud dle tvrzení žalobkyně odchýlit, byl s odkazem na usnesení ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 23 Cdo 2441/2012, či usnesení ze dne 28. 12. 2012, sp. zn. 23 Cdo 1572/2012, učiněn závěr, že dlužník ve smyslu § 407 odst. 3 obch. zák. uznal zbytek předmětného závazku částečným plněním, když před tímto plněním, ani později, nezpochybil fakturovanou cenu díla či provedené práce, ani případně nevytkl vady provedených prací.

88. S ohledem na výklad provedený k předcházející otázce je zřejmé, že judikatorní závěry zmíněné v předcházejícím bodě se uplatní i za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Nastane-li tedy částečné plnění na dluh, je třeba se dále zabývat tím, zda z takového částečného plnění lze usuzovat též na uznání zbytku dluhu. Plní-li dlužník částečně bez jakýchkoliv výhrad, pak je třeba s ohledem na § 6 odst. 1 a § 556 o. z. zkoumat, zda ve věřiteli byla vyvolána důvěra, že může očekávat i plnění zbylé části pohledávky, a má být proto aplikován § 2054 odst. 2 o. z.

89. Při zkoumání, zda částečné plnění představuje uznání dluhu ve smyslu § 2054 odst. 2 o. z., s nímž jsou spojeny právní účinky upravené v § 639 o. z., je třeba se zaměřit především na ty okolnosti, které jsou způsobilé ospravedlnit, že v daném případě o konkludentní uznání dluhu nejde. Nelze totiž ponechat mimo zřetel, že plyne z principu poctivosti, zejména z jeho složky zákazu *venire contra factum proprium* (tj. jednání v rozporu s vlastním dřívějším chováním), že ten, kdo vědomě částečně plní dluh bez dalšího, tak jeho zbylou část uznává. Za takových okolností může věřitel, objektivně posuzováno, důvodně očekávat, že dlužník počítá s tím, že má plnit i na zbylou část v budoucnu. Optikou tohoto přístupu je tak třeba se zaměřovat zejména na zjišťování těch skutečností, které vyvracejí závěr, že částečné plnění ze strany dlužníka má charakter uznání dluhu (např. dlužník poskytne část plnění s tím, že pokládá dluh za uhrazený).

90. Právní posouzení odvolacího soudu stran otázky promlčení je v tomto ohledu nesprávné, neboť odvolací soud při posuzování délky a běhu promlčecí lhůty nevzal v potaz zjištěnou relevantní skutkovou okolnost a opomenul ji zohlednit ve svém právním hodnocení. Jestliže žalovaná provedla dne 25. 4. 2014 částečnou úhradu na pohledávku žalobkyně z faktury č. 7140002, měl se odvolací soud zabývat otázkou, zda bylo možné z okolností této úhrady dospět k závěru, že tím uznala zbytek dluhu. Jestliže by tomu tak bylo, pak se uplatní § 639 o. z., dle něhož se zbylá část pohledávky promlčí za deset let ode dne, kdy k uznání dluhu došlo.

91. Dovolání je proto v této části důvodné.

92. Protože rozhodnutí odvolacího soudu v části výroku o věci samé, napadeného dovoláním žalobkyně, není úplné a tudíž správné a podmínky pro jeho změnu dány nejsou, Nejvyšší soud je, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil v rozsahu, ve kterém odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v meritu věci změnil tak, že se výrok i co do zaplacení částky ve výši 1 721 777 Kč s příslušenstvím zamítá. Nejvyšší soud současně zrušil též závislé výroky o nákladech řízení (§ 243e odst. 2 věta třetí o. s. ř.).

93. Právní názor Nejvyššího soudu je pro soudy nižších stupňů závazný (§ 243g odst. 1, část věty první za středníkem, ve spojení s § 226 odst. 1 o. s. ř.).

č. 70

Nevyplyvá-li z obsahu bankovní záruky něco jiného, nemůže banka, která vystavila bankovní záruku, započíst proti pohledávce věřitele vůči bance z titulu bankovní záruky

svou vzájemnou pohledávku, kterou má vůči věřiteli z jiného právního titulu. Možnost započtení vzájemných pohledávek banky a věřitele by musela vyplývat z obsahu záruční listiny.

Bankovní záruka, Započtení pohledávky

§ 313 obch. zák., § 316 odst. 1 obch. zák., § 317 obch. zák.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 29 Cdo 3267/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.3267.2019.3

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2019, sp. zn. 23 Co 364/2018.

č. 70

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 6 rozsudkem ze dne 21. 2. 2018, č. j. 11 C 80/2016-264, uložil žalovanému zaplatit původnímu žalobci (společnosti Š. s. r. o. – dále též jen „společnost Š“) částku 42 996 380 Kč spolu s 8,05% úrokem z prodlení za dobu od 25. 11. 2015 do zaplacení (výrok I.) a na náhradě nákladů řízení částku 3 114 426,50 Kč (výrok II.).

2. Soud prvního stupně vyšel zejména z toho, že:

[1] na žádost společnosti C. vystavil žalovaný dne 27. 4. 2011 ve prospěch společnosti Š neodvolatelnou bankovní záruku č. BZ-90003410/10, v níž se zavázal zaplatit jakoukoliv částku, případně její část, která nebude vyšší než 42 996 380 Kč, a to bez námitek po obdržení první písemné žádosti společnosti Š o plnění, která bude podepsaná oprávněným zástupcem společnosti a bude obsahovat písemné prohlášení, že společnost C nesplnila své závazky spočívající v řádném a včasném provedení díla dle smlouvy o dílo uzavřené dne 11. 3. 2010 mezi společností Š (jako objednatel) a společností C (jako zhotovitelem) [dále jen „smlouva o dílo“]. Výzva k plnění měla být uplatněna prostřednictvím banky společností Š s tím, že banka rovněž ověří podpis na žádosti.

[2] Platnost bankovní záruky (původně do 31. 8. 2015) byla dodatkem č. 1 ze dne 1. 7. 2013 prodloužena do 30. 11. 2015. Nejpozději tento den mohla být bankovní záruka předložena žalovanému k placení.

[3] Dopisem ze dne 18. 11. 2015 společnost Š prohlásila, že společnost C nesplnila své závazky spočívající v řádném a včasném provedení díla dle smlouvy o dílo a vyzvala žalovaného k vyplacení bankovní záruky ve výši 42 996 380 Kč.

[4] Dne 19. 11. 2015 společnost Š požádala Komerční banku, a. s. (dále jen „KB“), aby žalovanému kurýrní službou odeslala výzvu k plnění z bankovní záruky s ověřením pravosti podpisů.

[5] KB odeslala žalovanému prostřednictvím kurýrní služby originál výzvy společnosti Š k plnění z bankovní záruky spolu s průvodním dopisem KB ze dne 23. 11. 2015, obsahujícím ověřením pravosti podpisů zástupců společnosti Š na výzvě k plnění.

[6] Zásilka obsahující výzvu k plnění a průvodní dopis KB byla do sídla žalovaného doručena kurýrní službou dne 23. 11. 2015, kde ji převzala recepční M. K., zaměstnankyně společnosti PPF a. s. Do dispozice žalovaného se zásilka dostala nejpozději dne 24. 11. 2015.

[7] Žalovaný odmítl z bankovní záruky plnit a vůči pohledávce společnosti Š vznesl (mimo jiné) námitku započtení své (blíže specifikované) pohledávky za společností Š.

č. 70

3. Na tomto základě soud prvního stupně – odkazuje na ustanovení § 313, § 316 odst. 1, § 317 a § 319 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“) – uzavřel, že žalobou uplatněný nárok je důvodný.

4. Soud prvního stupně nejprve předeslal, že s ohledem na datum vystavení záruční listiny (27. 4. 2011) se právní poměr účastníků (založený touto listinou) podle § 3028 odst. 3 a § 3073 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), i nadále řídí dosavadními právními předpisy, tedy úpravou obsaženou v obchodním zákoníku a zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku (dále též jen „obč. zák.“).

5. Ve vztahu k žalobcem uplatněnému nároku pak dospěl k následujícím závěrům:

[1] Žalovaný si v záruční listině nevymínil konkrétní způsob, jakým má výzvu k plnění z bankovní záruky obdržet. Jestliže byla výzva doručena kurýrní službou do sídla žalovaného, byla doručena na adresu uvedenou v záruční listině a způsobem, který text záruční listiny nevylučoval. O tom, že předmětná zásilka se zjevně dostala do dispozice žalovaného, ostatně svědčí také následné chování žalovaného, který v písemné korespondenci vedené se společností Š před zahájením tohoto sporu opakovaně prohlásil, že výzvu k plnění bankovní záruky obdržel.

[2] V textu záruční listiny žalovaný explicitně uvedl, že žalobci zaplatí částku do výše 42.996.380 Kč „bez námitek“. Žalovaný se tak ve smyslu § 316 odst. 1 a § 317 obch. zák. „zbavil možnosti namítat cokoliv proti uplatnění práv z předmětné bankovní záruky“. Jelikož text záruční listiny vylučuje právo žalovaného vznášet námitky jakéhokoliv druhu (včetně kompenzační námitky), nehodnotil soud prvního stupně ani námitku započtení, kterou žalovaný uplatnil v průběhu řízení.

6. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 4. 2019, č. j. 23 Co 364/2018-354, k odvolání žalovaného potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (první výrok) a uložil žalované zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 299.112 Kč (druhý výrok). Odvolací soud přitom již jednal a o věci rozhodl s novým žalobcem (Š. P. a. s.),

když původní žalobce (společnost Š) zanikl v průběhu odvolacího řízení (ke dni 1. 1. 2019) výmazem z obchodního rejstříku z důvodu fúze sloučením s označenou nástupnickou společností. O tom, že v řízení bude dále pokračováno na straně žalobce se společností Š. P. a. s., odvolací soud rozhodl podle § 107 odst. 1 a 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), usnesením ze dne 10. 1. 2019, č. j. 23 Co 364/2018-311.

7. Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně v závěru, podle kterého byla výzva k plnění z bankovní záruky žalovanému účinně doručena v době platnosti bankovní záruky, maje potud námitky žalovaného, jimiž doručení výzvy k plnění zpochybňoval, za zjevně účelové.

8. Přílehlavými shledal odvolací soud rovněž úvahy soudu prvního stupně ohledně (ne)možnosti uplatnit proti nároku žalobce na plnění z bankovní záruky kompenzační námitku. Přitom zdůraznil, že nevymínil-li si žalovaný v záruční listině uplatnění námitky, kterými by byla bankovní záruka omezena co do rozsahu či podmínek (vystavil bankovní záruku jako bezpodmínečnou), nemůže zkoumat oprávněnost nároků žalobce z věcného hlediska a nemůže ani uplatnit jakékoli další námitky, včetně námitky započtení. Žalovaný je oprávněn pouze k formálnímu přezkumu záruční listiny a výzvy k plnění. Jistě nebylo vyloučeno, aby si v záruční listině žalovaný vymínil, že proti pohledávce z bankovní záruky může provést započtení své pohledávky vůči žalobci (§ 306 odst. 2 a § 322 odst. 1 obch. zák.), žalovaný však této možnosti v poměrech dané věci nevyužil.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

9. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 o. s. ř., maje za to, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, které dosud nebyly dovolacím soudem vyřešeny, případně při řešení kterých se odvolací soud odchýlil od ustálené judikatury dovolacího soudu. Dovolatel namítá, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu spolu s rozhodnutím soudu prvního stupně a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, případně aby zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

10. Za dosud neřešenou má dovolatel otázku, zda je banka, která se při vystavení bankovní záruky zaváže zaplatit beneficiantovi určitou částku, a to bez námitek po obdržení písemné žádosti o plnění, oprávněna uplatnit kompenzační námitku, již započte proti pohledávce beneficianta na plnění z bankovní záruky vzájemnou pohledávku vzniklou z jiného závazkového vztahu.

11. K tomu dovolatel uvádí, že účelem bankovní záruky je bezpochyby snaha o eliminaci podnikatelského rizika, které vyplývá z podkladového právního vztahu. Bankovní záruka má posílit platební spolehlivost smluvního partnera a v případě, že ten své finanční závazky nesplní, může se věřitel obrátit na banku, která se pak na podkladový právní vztah může odvolávat jen v rozsahu, který znění záruční listiny připouští. Nelze však podle přesvědčení dovolatele přijmout závěr, že by se banka prohlášením v záruční listině, podle kterého zaplatí bezodkladně a bez námitek věřiteli požadovanou částku, vzdala veškerých svých práv. Jestliže má banka vůči věřiteli vlastní pohledávku vzniklou

ze samostatného právního vztahu mezi věřitelem a bankou, není možné z výše uvedeného znění záruční listiny dovozovat, že banka není oprávněna „učinit jednání směřující k zániku závazku z bankovní záruky započtením“. Započtení je jen jedním ze způsobů zániku závazku (jde o zcela legitimní způsob úhrady dluhu), přičemž nebyla-li možnost započtení v záruční listině výslovně vyloučena, nemůže bance nic bránit v tom, aby (obdobně jako je tomu u běžného ručení – viz § 306 odst. 2 věta druhá ve spojení s § 322 odst. 1 obch. zák.) takto postupovala.

12. Za nesprávný má dovolatel též závěr soudů nižších stupňů, podle kterého žádost společnosti Š o plnění z bankovní záruky byla řádně doručena žalovanému. Přitom zdůrazňuje, že kurýr předal předmětnou zásilku osobě, která nebyla oprávněna jednat za žalovaného, právní jednání společnosti Š (žádost o plnění z bankovní záruky) tak bylo „dokonáno vůči jiné osobě“ a tuto skutečnost nelze zhojit nějakým „kvazi náhradním“ doručením. Jestliže předmětná žádost nebyla uplatněna vůči žalovanému jako adresátu, nelze „takto formalizované jednání nahrazovat náhodným seznámením se žalovaného s jejím obsahem“.

č. 70

13. Žalobce ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout jako nepřijatelné, případně zamítnout pro nedůvodnost. Podle žalobce byla otázka „neprojednatelnosti“ námítky započtení žalovaného posouzena oběma soudy správně a v souladu s příslušnými ustanoveními obchodního zákoníku. Uplatněním kompenzační námítky jedná dovolatel proti svému výslovnému příslibu v záruční listině, že zaplatí určenou částku bezprostředně po obdržení výzvy, a to bez podmínek a bez námitek. Výklad předestíraný dovolatelem je podle žalobce v příkrém rozporu s úpravou bankovních záruk a jeho akceptace by měla za následek výrazné oslabení účinnosti bankovních záruk coby zajišťovacích instrumentů. Jde-li pak o dovolací argumentaci vztahující se k otázce doručení výzvy k plnění bankovní záruky, potud podle žalobce dovolatel polemizuje výhradně se skutkovými závěry soudů obou stupňů, navíc jeho tvrzení o tom, že mu nebyla výzva společnosti Š doručena, jsou účelová a krajně nevěrohodná.

III.

Přípustnost dovolání

14. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozsudku je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění (srov. též článek II bod 2. zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

15. Nejvyšší soud se nejprve zabýval přípustností podaného dovolání. V projednávané věci mohlo být dovolání žalovaného, pro něž neplatí žádné z omezení přípustnosti vypočtených v § 238 o. s. ř., přípustné jen podle § 237 o. s. ř.

16. Podle ustanovení § 237 o. s. ř. platí, že není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena

nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

17. Z hlediska úvah o přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř. jsou především právně bezvýznamné ty výhrady dovolatele, jejichž prostřednictvím zpochybňuje pouze hodnocení provedených důkazů, jak je provedly soudy nižších stupňů a polemizuje s výsledkem tohoto hodnocení, projevivším se ve skutkovém závěru, podle něhož v řízení bylo prokázáno, že zásilka obsahující výzvu k plnění a průvodní dopis KB byla do sídla žalovaného doručena kurýrní službou dne 23. listopadu 2015, přičemž do dispozice žalovaného se pak zásilka dostala nejpozději dne 24. 11. 2015.

18. K nemožnosti úspěšně napadnout samotné hodnocení důkazů (opírající se o zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v ustanovení § 132 o. s. ř.) dále srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2011, sen. zn. 29 NSČR 29/2009, uveřejněného pod číslem 108/2011 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, včetně tam zmíněného odkazu na náleží Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1997, sp. zn. IV. ÚS 191/96, uveřejněný pod číslem 1/1997 Sbírký náleží a usnesení Ústavního soudu, jakož i náleží Ústavního soudu ze dne 26. 9. 2017, sp. zn. III. ÚS 3717/16, uveřejněný pod číslem 179/2017 Sbírký náleží a usnesení Ústavního soudu.

19. V obecné rovině je pak právní posouzení věci soudy nižších stupňů, jde-li o řešení otázky doručení výzvy k plnění z bankovní záruky, souladné s ustálenou judikaturou. Nejvyšší soud již mnohokrát vysvětlil, že účinnost adresných jednostranných hmotněprávních úkonů v režimu občanského zákoníku předpokládá, že projev vůle je doručen adresátovi, tj. že se dostane do sféry jeho dispozice (§ 45 odst. 1 obč. zák.). Slovním spojením „dostane do sféry jeho dispozice“ je přitom třeba rozumět konkrétní možnost nepřítomné osoby seznámit se s jí adresovaným právním úkonem. Právní teorie i soudní praxe takovou možnost chápe nejen samotné převzetí písemného hmotněprávního úkonu adresátem, ale i ty případy, kdy nabyt adresát hmotněprávního úkonu objektivní příležitost seznámit se s obsahem zásilky. Přitom není nezbytné, aby se adresát skutečně seznámil s obsahem hmotněprávního úkonu, dostačuje, že měl objektivně příležitost tak učinit (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2008, sp. zn. 29 Odo 805/2006, publikovaný pod číslem 104/2008 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek). Kritérium objektivní možnosti seznámit se s obsahem adresovaného hmotněprávního úkonu se přitom uplatní i při doručování písemností právníckým osobám (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2006, sp. zn. 32 Odo 1030/2004).

20. V poměrech pojednávané věci je přitom (se zřetelem ke zjištěnému skutkovému stavu, z něhož vyšly při svém rozhodování soudy nižších stupňů a jenž dovoláním nemůže být zpochybněn) zřejmé, že výzva společnosti Š k plnění bankovní záruky (obsahující záruční listinou vymezené náležitosti, včetně prohlášení o nesplnění zajištěného závazku a bankou společnosti Š provedeného ověření pravosti podpisů zástupců této společnosti) byla doručena na adresu sídla žalovaného, přičemž zásilka se nejen dostala do dispozice žalovaného, ale žalovaný se zjevně s jejím obsahem rovněž seznámil. Současně není pochyb ani o tom, že v záruční listině nebyl stanoven žádný konkrétní způsob doručení žádosti o plnění bankovní záruky.

21. Dovolání Nejvyšší soud naopak shledává přípustným podle ustanovení § 237 o. s. ř. k řešení otázky, zda banka, která vystavila bankovní záruku, v níž se zavázala po obdržení výzvy dohodnutého obsahu zaplatit věřiteli „bez námitek“ částku až do stanovené výše, může místo plnění (zaplacení ve výzvě uvedené částky) započíst proti pohledávce věřitele vůči bance z titulu bankovní záruky svou vzájemnou pohledávku, kterou má vůči věřiteli z jiného právního titulu. Potud jde o otázku dovolacím soudem dosud v daných poměrech nezodpovězenou.

IV.

Důvodnost dovolání

22. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

23. Vzhledem k době vystavení záruční listiny se právní poměr účastníků (založený touto listinou) řídí dosavadními právními předpisy, především tedy úpravou obsaženou v obchodním zákoníku (srov. ustanovení § 3028 odst. 3 a § 3073 o. z.).

24. Podle ustanovení § 313 obch. zák. bankovní záruka vzniká písemným prohlášením banky v záruční listině, že uspokojí věřitele do výše určité peněžní částky podle obsahu záruční listiny, jestliže určitá třetí osoba (dlužník) nesplní určitý závazek nebo budou splněny jiné podmínky stanovené v záruční listině.

Dle ustanovení § 316 odst. 1 obch. zák. banka ručí za splnění zajištěného závazku do výše částky a za podmínek stanovených v záruční listině. Banka může vůči věřiteli uplatnit pouze námitky, jejichž uplatnění záruční listina připouští (odstavec 1).

Z ustanovení § 317 obch. zák. se pak podává, že nevyplývá-li ze záruční listiny něco jiného, nemůže banka uplatnit námitky, které by byl oprávněn vůči věřiteli uplatnit dlužník, a banka je povinna plnit své povinnosti, když o to byla požádána písemně věřitelem. Předchozí výzva, aby dlužník splnil svůj závazek, se vyžaduje, jen když to stanoví záruční listina.

Podle ustanovení § 322 odst. 1 obch. zák. (1) se na bankovní záruku použijí jinak přiměřeně ustanovení o ručení.

25. Nejvyšší soud v první řadě předesílá, že jeho judikatura je při výkladu institutu bankovní záruky ustálena v závěrech, podle kterých:

[1] Při bankovní záruce vzniká v zásadě právně samostatný závazek banky, který je závislý na existenci zajišťovaného závazku, jen když to vyplývá z obsahu záruční listiny.

[2] Nevyplývá-li z obsahu bankovní záruky něco jiného, má tato záruka povahu bezpodmínečné bankovní záruky (tj. záruky na první výzvu a bez námitek). Při této formě bankovní záruky se neuplatní ani princip akcesority, ani princip subsidiarity.

[3] V rozsahu vyplývajícím ze záruční listiny může mít bankovní záruka podmíněčnou povahu a banka si v ní může vyhradit některé nebo všechny námitky, které má vůči věřiteli v souvislosti se zajištěným závazkem dlužník.

V záruční listině tak může být stanovena (v určitém rozsahu nebo zcela) akcesorita bankovní záruky, jakož i subsidiarita bankovní záruky (např. věřitel musí napřed požadovat zaplacení na dlužníku, nebo jej žalovat či dokonce neúspěšně vést exekuci na jeho majetek).

[4] Obsah práv a povinností banky a oprávněného z bankovní záruky je dán striktně (jen) obsahem záruční listiny. Nejsou-li splněny podmínky stanovené v záruční listině, nelze plnění z bankovní záruky požadovat.

K tomu srov. např. důvody rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 29 Cdo 2387/2007, uveřejněného pod číslem 18/2010 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, ze dne 28. 5. 2014, sp. zn. 32 Cdo 1730/2012, ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. 29 Cdo 2171/2014, uveřejněného pod číslem 92/2017 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, ze dne 31. 8. 2016, sp. zn. 32 Cdo 4752/2014, jakož i důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 29 Cdo 1395/2017, nebo ze dne 27. 6. 2019, sp. zn. 29 Cdo 3480/2017.

26. Z výše podaných judikatorních závěrů pro poměry projednávané věci především plyne, že pro posouzení, zda byly splněny podmínky pro plnění z vystavené bankovní záruky, je určující obsah samotné záruční listiny, tedy v zásadě prosté poměření toho, zda skutečnosti tvrzené či doložené osobou oprávněnou z bankovní záruky odpovídají podmínkám uvedeným v záruční listině (srov. též § 316 odst. 1 obch. zák.). Obsah záruční listiny je ovšem podle přesvědčení Nejvyššího soudu zásadní také pro odpověď na otázku, zda banka může proti nároku věřitele na plnění z bankovní záruky uplatnit nějaké námitky a pokud ano, tak konkrétně jaké.

27. Obecně platí, že nevyplývá-li ze záruční listiny něco jiného, není banka oprávněna uplatnit proti nároku věřitele z bankovní záruky žádné námitky. Jak se totiž podává z ustanovení § 316 odst. 1 obch. zák. (ve vztahu k námitkám dlužníka, jehož závazek je zajištěn bankovní zárukou, i ve vztahu k námitkám banky z jejích vlastních vztahů k věřiteli), jakož i z ustanovení § 317 obch. zák. (ve vztahu k námitkám náležejícím jen dlužníkovi), může banka vůči věřiteli uplatňovat pouze takové námitky, k nimž ji legitimuje samotná záruční listina (jinak řečeno jen námitky, které záruční listina připouští).

28. Smyslem bankovní záruky je poskytnout věřiteli jistotu, že banka při splnění podmínek stanovených v záruční listině věřiteli zaplatí (na úhradu zajištěného závazku) částku uvedenou v záruční listině. Banka může v záruční listině vymezit nejen podmínky, za nichž bude z bankovní záruky plnit, ale rovněž stanovit, jaké námitky bude případně proti nároku věřitele oprávněna uplatnit. Není v tomto ohledu nijak limitována (může založit právo k uplatnění libovolných námitek vyplývajících z vlastních vztahů k věřiteli či námitek náležejících jinak jen dlužníkovi, námitku započtení pohledávky své či dlužníkovy z toho nevyjímaje), vždy však musí být již ze záruční listiny zřejmé, zda tohoto práva využila a v jakém rozsahu. Jestliže tak neučiní, či dokonce (jako v posuzovaném případě) v záruční listině výslovně deklaruje, že po obdržení výzvy (případně splnění dalších stanovených podmínek) bude plnit „bez námitek“, nemůže věřitel legitimně očekávat nic jiného, než že banka svému závazku z bankovní záruky řádně dostojí a věřiteli požadované peněžité plnění poskytne.

29. Při řešení otázky, zda banka může místo plnění bankovní záruky (zaplacení ve výzvě uvedené částky) započíst proti pohledávce věřitele svou vzájemnou pohledávku, kterou má vůči věřiteli z jiného právního titulu, není možné rovněž pominout ani to, že započtení pohledávek nelze považovat za „nějaký jiný“ způsob či formu plnění dluhu (k tomu srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2018, sen. zn. 29 ICdo 85/2017, uveřejněného pod číslem 116/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) a že započtením se stranám zápočtu nedostává žádného plnění, natož takového plnění, které by mohlo být využitelné k uspokojení pohledávek dalších osob (v daných poměrech např. pro platby dodavatelům věřitele z bankovní záruky apod.). Mohla-li by banka svůj závazek plynoucí z bankovní záruky „uspokojit“ (aniž by ji k tomu legitimovala záruční listina a věřitel tudíž o takové možnosti zániku závazku banky již od počátku věděl) tak, že místo poskytnutí přislíbeného peněžitého plnění pouze započte vzájemnou pohledávku vůči věřiteli, mýjela by se bankovní záruka zjevně svým účinkem (věřiteli by se nedostalo úhrady zajištěné pohledávky) a účelu bankovní záruky by nebylo dosaženo.

č. 71

30. Oproti mínění dovolatele nelze ve prospěch závěru, podle kterého může banka odepřít věřiteli plnění bankovní záruky a místo toho započíst svou pohledávku vůči věřiteli) argumentovat ani poukazem na přiměřené použití právní úpravy ručení (podle dovolatele mělo jít konkrétně o ustanovení § 306 odst. 2 obch. zák.). Odkaz obsažený v ustanovení § 322 odst. 1 obch. zák. lze totiž vykládat jen tím způsobem, že z úpravy obecného ručení jsou použitelná jen ta ustanovení, u nichž to nevyklučuje (obsahově, nikoli výslovně) právní úprava bankovní záruky. Takovým ustanovením přitom § 306 odst. 2 obch. zák. (se zřetelem k výše řečenému) zjevně není.

31. Nejvyšší soud proto uzavírá, že nevyplývá-li z obsahu bankovní záruky něco jiného, nemůže banka, která vystavila bankovní záruku, započíst proti pohledávce věřitele vůči bance z titulu bankovní záruky svou vzájemnou pohledávku, kterou má vůči věřiteli z jiného právního titulu. Možnost započtení vzájemných pohledávek banky a věřitele by musela vyplývat z obsahu záruční listiny.

32. Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu nepodařilo zpochybnit správnost rozhodnutí odvolacího soudu, přičemž z obsahu spisu se nepodávají ani vady řízení, k jejichž existenci u přípustného dovolání Nejvyšší soud přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), Nejvyšší soud dovolání jako nedůvodné zamítl [§ 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

č. 71

Plní-li osoba, která má peněžitý závazek (dluh) vůči (insolvenčnímu) dlužníku, tento závazek (dluh) po prohlášení konkursu podle pokynů dlužníka tak, že peněžní prostředky použije (na úhradu dlužníka dluhu) věřiteli dlužníka, pak tím ve smyslu ustanovení § 249 odst. 2 insolvenčního zákona plní (insolvenčnímu) dlužníku.

Advokát, který se jako schovatel ve smlouvě o advokátní úschově peněz zavazuje (má zavázat) složiteli (klientu) k tomu, že se složenou částkou bude nakládat podle

pokynů složitele tím, že ji vyplatí složiteli nebo jiné osobě určené složitelem, je povinen si před uzavřením takové smlouvy ověřit, zda je vedeno insolvenční řízení na majetek složitele a zda splnění tohoto závazku nebrání některý z účinků takového řízení. Vyjde-li na základě takového ověření najevo, že je sice vedeno insolvenční řízení na majetek složitele, avšak splnění závazku ze smlouvy o advokátní úschově v době jejího uzavření nebrání žádný z účinků insolvenčního řízení, pak v době, kdy obdrží pokyn složitele k výplatě peněžních prostředků složiteli nebo jiné osobě, jedná svědomitě (§ 16 odst. 2 zákona o advokacii) pouze advokát, který si ověří, že splnění pokynu složitele nebrání aktuální stav insolvenčního řízení vedeného na majetek složitele.

Advokát, který jako schovatel po prohlášení konkursu na majetek složitele vyplatil peněžní prostředky z účtu advokátní úschovy přímo složiteli, se ve smyslu ustanovení § 249 odst. 2 insolvenčního zákona nezproští svého závazku (dluhu) z advokátní úschovy jen proto, že šlo o peněžní prostředky, jejichž poukázáním po prohlášení konkursu na majetek složitele na účet advokátní úschovy se předtím jiná osoba ve smyslu ustanovení § 249 odst. 2 insolvenčního zákona nezprostila svého závazku nahradit složiteli ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti. Dokud se příslušné plnění (po zohlednění tzv. nezabavitelné částky) nedostane do majetkové podstaty složitele, může se insolvenční správce složitele domáhat splnění původního závazku (dluhu) jak vůči osobě povinné nahradit složiteli ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti, tak vůči advokátu (schovateli) coby osobě povinné k vydání předmětu advokátní úschovy složiteli. Plněním kteréhokoli z těchto subjektů do majetkové podstaty zaniká v rozsahu plnění povinnost plnit do majetkové podstaty druhému z nich.

č. 71

Advokacie, Smlouva o úschově, Konkurs, Majetková podstata, Splnění dluhu, Náhrada za ztrátu na výdělku

§ 206 odst. 1 písm. i) IZ, § 207 IZ, § 229 odst. 3 IZ, § 245 IZ, § 246 IZ, § 249 odst. 2 IZ, § 252 IZ, § 16 zákona č. 85/1996 Sb., § 21 zákona č. 85/1996 Sb., § 56a zákona č. 85/1996 Sb., § 619 o. z., § 629 o. z., § 1908 odst. 1 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2021, sp. zn. 29 Cdo 2797/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.2797.2019.1

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 22 Co 299/2018, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 8. 6. 2018, č. j. 126 C 33/2017-52, Okresní soud v Pardubicích:

[1] Zamítl žalobu, již se žalobkyně [Mgr. M. C., jako insolvenční správkyň dlužníka J. G. (dříve J. K., dále též jen „J. G.“)] domáhala po žalovaném (K. R.) zaplacení částky 558 923 Kč (bod I. výroku).

[2] Uložil žalobkyni zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 40 048,60 Kč, do 15 dnů od právní moci rozsudku, k rukám jeho zástupce (bod II. výroku).

2. Okresní soud nejprve dovodil, že žalovaný je ve věci pasivně legitimován, když je osobou, která neposkytla plnění do majetkové podstaty, byť tak (po prohlášení konkursu na majetek J. G.) učinit měla, a porušila tak insolvenčním zákonem uloženou povinnost. Okresní soud přisvědčil žalobkyni, že ustanovení § 249 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), je použitelné na jakýkoliv závazek, který by povinná osoba mohla mít vůči dlužníku, nejen na závazek ve smyslu věřitel-dlužník. Žalovaný se přitom ve smlouvě o úschově peněz, kterou uzavřel s J. G. dne 4. 2. 2014 (dále též jen „smlouva o advokátní úschově“) zavázal spravovat finanční prostředky J. G. a vydat je dalším osobám. Úprava obsažená v § 249 odst. 2 insolvenčního zákona dopadá i na advokáty.

3. Následně okresní soud shledal důvodnou námitku promlčení vznesenou žalovaným. Odkazuje na ustanovení § 619 odst. 2 a § 629 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), uvedl, že žalobkyně mohla předmětné právo uplatnit u žalovaného následujícího dne poté, co žalovaný vyplatil finanční prostředky z advokátní úschovy, tedy dne 3. 4. 2014 a 3. 9. 2014. Tříletá promlčecí lhůta tak uběhla marně, když žalobkyně podala žalobu až 11. 9. 2017.

4. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ve výroku označeným rozsudkem:

[1] Změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 558 923 Kč, do 3 dnů od právní moci rozsudku, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně a žalovaný je povinen zaplatit státu do 3 dnů od právní moci rozsudku soudní poplatek za žalobu ve výši 27 947 Kč (první výrok).

[2] Uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení do 3 dnů od právní moci rozsudku částku 1 521 Kč (druhý výrok).

[3] Uložil žalovanému zaplatit státu do 3 dnů od právní moci rozsudku na soudním poplatku za odvolání částku 27 947 Kč (třetí výrok).

5. Odvolací soud – vycházejí z § 213, § 245 odst. 1, § 246 odst. 1, § 249 insolvenčního zákona a z § 619 a § 629 o. z. – dospěl po přezkoumání odvoláním napadeného rozsudku a po doplnění dokazování smlouvou o advokátní úschově, k následujícím závěrům:

6. Námitka promlčení vznesená žalovaným není důvodná. Ustanovení § 619 odst. 2 o. z. vychází z předpokladu, že věřitel nemůže uplatit své právo u soudu, dokud nezná skutkové okolnosti věci, „od poznání kterých“ závisí jeho úspěch u soudu. Právo může být tudíž uplatněno poprvé až tehdy, kdy se oprávněná osoba dozvěděla o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty. Okolnosti rozhodné pro počátek běhu promlčecí lhůty se přitom liší v závislosti na uplatňovaném subjektivním právu. V dané

věci mohla začít běžet tříletá promlčecí lhůta, až když se insolvenční správkyňe dozvěděla o existenci finančních prostředků, jež měly být vyplaceny do majetkové podstaty, a o tom, kdo je měl vyplatit.

7. Žalobkyně se dozvěděla o existenci finančních prostředků, jež měly být vyplaceny do majetkové podstaty J. G., a o tom, že peněžní prostředky nebyly vyplaceny do majetkové podstaty J. G., až ze zprávy Kooperativa pojišťovny, a. s., Vienna Insurance Group (dále jen „pojišťovna“) ze dne 12. 9. 2014. Ani k tomuto dni však nevěděla, že pojišťovna vyplatila finanční prostředky právě žalovanému. Tříletá promlčecí lhůta tedy začala běžet až dnem, kdy se žalobkyně mohla dozvědět, na jaký účet pojišťovna vyplatila finanční prostředky (v době po 12. 9. 2014). Uplatnila-li žalobkyně nárok u soudu dne 11. 9. 2017, učinila tak v době, kdy tříletá promlčecí lhůta dosud neuplynula.

8. Ke dni prohlášení konkursu na majetek J. G. (k 26. únoru 2014) spravoval žalovaný na účtu úschovy prostředky J. G. s nimiž mohla nakládat pouze žalobkyně jako insolvenční správkyňe J. G. Žalovaný měl žalobkyni oznámit, že má „u sebe“ majetek J. G. (§ 213 insolvenčního zákona). Jestliže žalovaný po prohlášení konkursu na majetek J. G. vyplatil finanční prostředky (z úschovy) J. G., nebo třetí osobě dle pokynů J. G., pak s nimi nakládal v rozporu s § 245 odst. 1 a § 246 odst. 1 insolvenčního zákona.

9. Žalovaný mohl prokázat, že o prohlášení konkursu na majetek dlužníka nemohl vědět, nebo že s ohledem na okolnosti plnění dluhu bylo zřejmé, že dlužník vydá plnění do majetkové podstaty. Tvrzení žalovaného, že „nevěděl“ o prohlášení konkursu, „neobsahuje podmínku“, že o prohlášení konkursu „vědět nemohl“. Žalovaný je jako advokát obeznámen s tím, jak lze z veřejně dostupných informací zjistit, zda byl prohlášen konkurs na majetek určité osoby (jeho klienta). Přitom konkurs na majetek J. G. byl prohlášen více než jeden měsíc před vyplacením peněz z úschovy.

10. Jelikož žalovaný na výzvu žalobkyně neposkytl plnění do majetkové podstaty, je žaloba dle § 249 odst. 2 insolvenčního zákona důvodná. Ustanovení § 246 odst. 1 a § 249 insolvenčního zákona nemají žádný vztah k povinnosti mlčenlivosti advokáta. Na skutečnost, že prohlášením konkursu ztrácí dlužník dispoziční oprávnění k majetku náležejícímu do majetkové podstaty, nemá vliv ani ustanovení § 21 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

11. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání (jež podle svého obsahu směřuje proti té části prvního výroku napadeného rozsudku, kterou odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé), jehož přípustnost vymezuje ve smyslu § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného nebo procesního práva, které v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, nebo otázek, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu. Konkrétně dovolatel klade následující otázky:

- 1) Je přípustný rozšiřující výklad ustanovení § 249 odst. 2 insolvenčního zákona, podle kterého se uvedené ustanovení uplatní i tehdy, není-li plněno insolvenčnímu dlužníku, ale jiné osobě?

2) Lze postupem podle ustanovení § 249 odst. 2 insolvenčního zákona obcházet způsob řešení založený na neúčinnosti pokynu dlužníka ze zákona dle ustanovení § 246 odst. 2 insolvenčního zákona?

3) Je ustanovení § 213 insolvenčního zákona *lex specialis* vůči ustanovením § 16 a § 21 zákona o advokacii v tom smyslu, že advokát je oprávněn, potažmo povinen, v jakémkoliv okamžiku o své vůli (bez vědomí, žádosti a souhlasu klienta) ověřovat, zda vůči klientu je vedeno insolvenční řízení?

4) Je správné posouzení okamžiku počátku běhu promlčecí lhůty pro výkon práva požadovat náhradní plnění ve smyslu ustanovení § 249 odst. 2 insolvenčního zákona, jestliže „z hlediska okamžiku přechodu dispozičních oprávnění na insolvenčního správce i okamžiku rozhodného plnění do dlužníkovy sféry již k jejímu uplynutí došlo a odvolací soud provedl subsumpci právní hypotézy ustanovení § 619 odst. 2 o. z. až pro okamžik existence jiné (pozdější) skutečnosti ve sféře insolvenčního správce“?

5) Může insolvenční správce postupem dle ustanovení § 249 odst. 2 insolvenčního zákona uplatnit nárok na vydání stejného plnění (jež se nedostalo do majetkové podstaty dlužníka) vůči několika subjektům?

č. 71

12. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení, případně (shledá-li dovolání důvodným jen ve vztahu k první z položených otázek) aby je změnil v tom duchu, že žalobkyni přizná nárok (jen) ve výši 150 000 Kč. V mezích uplatněného dovolacího důvodu argumentuje dovolatel k položeným otázkám následovně:

K otázce č. 1 (k plnění jiné osobě než dlužníku)

13. Potud dovolatel ve vztahu k částce 408 923 Kč namítá, že šlo o plnění ve prospěch společnosti G. LTD. (dále jen „společnost G“), nikoli o plnění dlužníku (J. G.). Výklad § 249 odst. 2 insolvenčního zákona, jenž ztotožňuje příjemce platby s dlužníkem (J. G.) je výkladem rozšiřujícím, překračujícím znění zákona (jde o exces).

K otázce č. 2 (k neúčinnosti pokynu dlužníka)

14. K této otázce dovolatel uvádí, že v intencích § 246 odst. 2 insolvenčního zákona byl pokyn dlužníka (J. G.) k nakládání s finančními prostředky v advokátní úschově neúčinným právním jednáním, takže žalobkyně měla podat odpůrčí žalobu podle § 239 insolvenčního zákona „včetně uplatnění peněžitého nároku“. Postup podle § 249 odst. 2 insolvenčního zákona není alternativou postupu dle § 239 insolvenčního zákona.

K otázce č. 3 (ke vztahu § 213 insolvenčního zákona k § 16 a § 21 zákona o advokacii)

15. U této otázky dovolatel nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, že povinnosti stanovené v § 213, § 246 odst. 1 a § 249 insolvenčního zákona nemají žádný vztah k advokátní mlčenlivosti. Mínil, že odvolací soud advokátu mlčky ukládá povinnost, aby (bez ohledu na povinnost mlčenlivosti, na princip vzájemné důvěry mezi advokátem a klientem a na důsledky ve sféře klienta) informoval třetí osobu (insolvenčního správce) o aspektech vztahu s klientem, a to bez uvedení rozsahu takové informační povinnosti,

a že mu nesprávně ukládá periodicky si ověřovat, zda ohledně jeho klientů není vedeno insolvenční řízení (s tím, že jinak ponese důsledky nekonání ve své majetkové sféře). Tvrdí, že odvolací soud nadřadil insolvenční zákon ústavně chráněnému principu vyplývajícímu ze zákona o advokacii. V této souvislosti odkazuje na náleze Ústavního soudu ze dne 25. 11. 2010, sp. zn. II. ÚS 889/10 (jde o náleze uveřejněný pod číslem 237/2010 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, který je dostupný i na webových stránkách Ústavního soudu). Zdůrazňuje, že J. G. jej nikdy nezprostil mlčenlivosti a insolvenční zákon povinnost mlčenlivosti advokáta neprolamuje.

K otázce č. 4 (k počátku běhu promlčecí lhůty)

16. K této otázce dovolatel namítá, že odvolací soud (na rozdíl od soudu prvního stupně) neposoudil správně námitku promlčení. Závěr odvolacího soudu o počátku běhu promlčecí lhůty směřuje obsahově do úpravy dle § 620 odst. 1 o. z., přičemž z dikce § 249 odst. 2 insolvenčního zákona plyne, že nejde o ustanovení škodní povahy, ale o ustanovení *sui generis*. Ustanovení § 619 odst. 2 o. z. obsahuje hypotézu „potenciálu vědomostí“. Žalobkyně měla oprávnění k tomu, aby ve věci podnikla příslušné kroky, od doby jejího ustavení do funkce insolvenční správkyně. Tímto momentem byla naplněna zákonná podmínka „měla a mohla“, určující počátek běhu promlčecí doby. S poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 846/2006 [jde o rozsudek ze dne 24. 7. 2008, který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný na webových stránkách Nejvyššího soudu] dovolatel uzavírá, že pro počátek běhu promlčecí lhůty je rozhodný okamžik plnění pojišťovny dlužníku (J. G.); konkrétní platební místo nemá z tohoto pohledu význam.

K otázce č. 5 (k uplatnění téhož nároku vůči několika subjektům)

17. U této otázky dovolatel poukazuje na to, že žalobkyně uplatnila stejný nárok vůči němu i vůči pojišťovně, což odporuje logice, neboť podle § 249 odst. 2 insolvenčního zákona měla žádat o vydání plnění pouze pojišťovnu, která jako první plnila po prohlášení konkursu jinam, než do majetkové podstaty J. G.

III.

Přípustnost dovolání

18. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění (srov. bod 2., části první článku II zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

19. Dovolání v dané věci je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předestřených otázek jde v dotčených souvislostech o věc dovolacím soudem neřešenou.

20. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

21. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

22. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

23. Pro právní posouzení věci odvolacím soudem jsou rozhodná především následující skutková zjištění (z nichž vyšel odvolací soud):

24. U Krajského soudu v Praze (dále jen „insolvenční soud“) je vedeno (od 7. 6. 2013) pod označenou spisovou značkou insolvenční řízení na majetek J. G.

25. Usnesením ze dne 9. 12. 2013 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku dne 10. 12. 2013), zjistil insolvenční soud úpadek J. G. a insolvenční správkyňi ustanovil žalobkyni.

26. Žalovaný (jako schovatel) uzavřel s J. G. (jako složitelem a oprávněným) dne 4. 2. 2014 smlouvou o advokátní úschově, kterou se J. G. zavázal složit do 20 pracovních dnů ode dne podpisu smlouvy na označený účet žalovaného vedený u označené banky částku 555 745 Kč a žalovaný se zavázal vyplatit složené prostředky na základě výzvy J. G. tak, že:

1) částku 34 400 Kč vyplatí v hotovosti společnosti I. P. s. r. o. nejpozději do 3 pracovních dnů od složení částky 555 745 Kč,

2) částku 71 345 Kč vyplatí J. G. nejpozději do 3 pracovních dnů od složení částky 555 745 Kč,

3) částku 450 000 Kč vyplatí na základě písemné dispozice složitele.

27. Usnesením ze dne 26. 2. 2014 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku dne 27. 2. 2014), prohlásil insolvenční soud konkurs na majetek J. G.

28. V době od 3. 3. 2014 do 22. 8. 2014 vyplatila pojišťovna J. G. náhradu za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti v celkové výši 367 418 Kč; z toho částku 13 479 Kč vyplatila přímo J. G. a částku 353 939 Kč poukázala do advokátní úschovy žalovaného.

29. Žalovaný potvrdil, že obdržel (v době od 14. 2. 2014 do 18. 6. 2014) od pojišťovny pro J. G. na účet advokátní úschovy částku 570 923 Kč [v době před 26. únorem 2014 takto obdržel (14. 2. 2014) částku 150 299 Kč].

30. Z účtu advokátní úschovy vyplatil žalovaný J. G. dne 2. 4. 2014 částku 150 000 Kč a dne 2. 9. 2014 částku 408 923 Kč na účet společnosti G.

31. Dopisem ze dne 25. 9. 2014 sdělil J. G. žalobkyni, že finanční prostředky od pojišťovny použil na úhradu svých závazků.

32. Trestním příkazem ze dne 15. 4. 2016, č. j. 3 T 47/2016-234 (který nabyl právní moci dne 12. 5. 2016), uznal Okresní soud v Kolíně J. G. vinným z přečinu poškozování věřitele a porušení povinností v insolvenčním řízení.

33. Podáním datovaným 2. 8. 2016 vyzvala žalobkyně žalovaného k úhradě částek 150 000 Kč a 408 923 Kč do majetkové podstaty J. G. To žalovaný odmítl přípisem ze dne 12. 8. 2018, s tím, že jednal v intencích § 56 zákona o advokacii.

34. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona, zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, a zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku:

§ 206 (insolvenčního zákona)

(1) Není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, majetkovou podstatu podle § 205 tvoří zejména

(...)

i/ dlužníková mzda nebo plat, jeho pracovní odměna jako člena družstva a příjmy, které dlužníkovi nahrazují odměnu za práci, zejména důchod, nemocenské, peněžitá pomoc v mateřství, stipendia, náhrady ucházejícího výdělku, náhrady poskytované za výkon společenských funkcí, podpora v nezaměstnanosti a podpora při rekvalifikaci,

(...)

§ 207 (insolvenčního zákona)

(1) Nestanoví-li tento zákon jinak, do majetkové podstaty nepatří majetek, který nelze postihnout výkonem rozhodnutí nebo exekucí; věci sloužící k podnikání dlužníka však z majetkové podstaty vyloučeny nejsou.

(2) Příjmy dlužníka náleží do majetkové podstaty ve stejném rozsahu, v jakém z nich mohou být při výkonu rozhodnutí nebo při exekuci uspokojeny přednostní pohledávky.

(...)

§ 229 (insolvenčního zákona)

(...)

(3) Nestanoví-li tento zákon jinak, je ve vztahu k majetkové podstatě osobou s dispozičními oprávněními

(...)

c/ insolvenční správce v době od prohlášení konkursu,

(...)

§ 245 (insolvenčního zákona)

(1) Účinky prohlášení konkursu nastávají okamžikem zveřejnění rozhodnutí o prohlášení konkursu v insolvenčním rejstříku.

(...)

§ 246 (insolvenčního zákona)

(1) Prohlášením konkursu přechází na insolvenčního správce oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší dlužníku, pokud souvisí s majetkovou podstatou. Insolvenční správce vykonává zejména akcionářská práva spojená s akciemi zahrnutými do majetkové podstaty, rozhoduje o obchodním tajemství a jiné mlčenlivosti, vystupuje vůči dlužníkovým zaměstnancům jako zaměstnavatel, zajišťuje provoz dlužníkovra podniku, vedení účetnictví a plnění daňových povinností.

(2) Právní úkony podle odstavce 1, které dlužník učinil poté, co oprávnění nakládat s majetkovou podstatou přešlo na insolvenčního správce, jsou proti jeho věřitelům neúčinné ze zákona; § 235 odst. 2 se nepoužije.

(...)

§ 249 (insolvenčního zákona)

(...)

(2) Jestliže osoba, která má závazek vůči dlužníkovi, plní tento závazek po prohlášení konkursu dlužníku, a plnění se nedostane do majetkové podstaty, není tím svého závazku zproštěna, ledaže prokáže, že o prohlášení konkursu nemohla vědět nebo že vzhledem k okolnostem plnění dluhu bylo zřejmé, že dlužník plnění vydá do majetkové podstaty.

§ 252 (insolvenčního zákona)

(1) Prohlášením konkursu zanikají všechny jednostranné právní úkony dlužníka, které se týkají majetkové podstaty, zejména jeho příkazy, pověření a plné moci včetně prokury, není-li dále stanoveno jinak.

(2) Osoba, které dlužník udělil příkaz, pověření nebo plnou moc, musí v případě, že je nebezpečí z prodlení, pokračovat v obstarávání jeho záležitostí, kterých se tyto jeho úkony týkají, a to až do doby, než se jejich obstarávání ujme insolvenční správce. Náhrada nutných výdajů této osoby a přiměřená odměna za tuto její činnost je pohledávkou za majetkovou podstatou.

(...)

§ 16 (zákona o advokacii)

(1) Advokát je povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta však není vázán, jsou-li v rozporu s právním nebo stavovským předpisem; o tom je advokát povinen klienta přiměřeně poučit.

(2) Při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.

§ 21 (zákona o advokacii)

(1) Advokát je povinen zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb.

(2) Povinnosti mlčenlivosti může advokáta zprostit pouze klient a po jeho smrti či zániku právní nástupce klienta; má-li klient více právních nástupců, ke zproštění advokáta povinnosti mlčenlivosti je potřebný souhlasný projev všech právních nástupců klienta. Zbavení povinnosti mlčenlivosti advokáta klientem nebo jeho právním nástupcem anebo jeho právními nástupci musí být provedeno písemnou formou a musí být adresováno advokátovi; v řízení před soudem tak lze učinit i ústně do protokolu. I poté je však advokát povinen zachovávat mlčenlivost, je-li z okolností případu zřejmé, že ho klient nebo jeho právní nástupce této povinnosti zprostil pod nátlakem nebo v tísní.

(...)

§ 56a (zákona o advokacii)

(1) Peníze, cenné papíry nebo jiný majetek přijatý advokátem do správy je advokát povinen uložit na zvláštní účet u banky nebo u jiné osoby oprávněné podle zvláštních právních předpisů k přijímání vkladů nebo ke správě cenných papírů anebo jiného majetku.

(2) Klient je povinen uhradit advokátovi náklady se správou majetku uvedeného v odstavci 1.

(3) Smlouvu o správě majetku, kopie klientem předložených dokladů, plnou moc udělenou mu klientem, popřípadě další listiny vzniklé v souvislosti se správou majetku podle předchozích odstavců, uschovává advokát po dobu deseti let od ukončení správy.

(4) Podrobnosti o povinnostech advokáta podle předchozích odstavců stanoví stavovský předpis.

§ 619 (o. z.)

(1) Jedná-li se o právo vymahatelné u orgánu veřejné moci, počne promlčecí lhůta běžet ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé.

(2) Právo může být uplatněno poprvé, pokud se oprávněná osoba dozvěděla o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty, anebo kdy se o nich dozvědět měla a mohla.

§ 629 (o. z.)

(1) Promlčecí lhůta trvá tři roky.

(2) Majetkové právo se promlčí nejpozději uplynutím deseti let ode dne, kdy dospělo, ledaže zákon zvlášť stanoví jinou promlčecí lhůtu.

§ 1908 (o. z.)

(1) Splněním dluhu závazek zaniká.

(...)

35. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platilo ustanovení § 206 odst. 1 písm. i/ insolvenčního zákona od rozhodnutí o úpadku dlužníka (10. 12. 2013), a další ustanovení insolvenčního zákona od 1. 1. 2014 a později změn nedoznala. Ustanovení zákona o advokacii ve výše uvedené podobě platila od uzavření smlouvy o advokátní úschově do 31. 8. 2017. Ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, platí v nezměněné podobě od uzavření smlouvy o advokátní úschově.

36. Ve shora ustaveném skutkovém a právním rámci činí Nejvyšší soud k dovoláním položeným právními otázkám následující závěry:

K otázce č. 1 (k plnění jiné osobě než dlužníku)

37. K dovolací námitce, že co do částky 408 923 Kč šlo o plnění ve prospěch společnosti G, nikoli o plnění dlužníku (J. G.), Nejvyšší soud uvádí, že ze smlouvy o advokátní úschově je zjevné (srov. zjištění shrnutá v odstavci 26. výše), že osobou oprávněnou nakládat se složenou částkou byl podle této smlouvy složitel (J. G.) a že s částkou 450 000 Kč (z níž bylo vyplaceno oněch 408 923 Kč) měl dovolatel naložit „na základě výzvy složitele“ (J. G.). V rovině hmotného práva (v mimoinsolvenčních poměrech) není žádných pochyb o tom, že plní-li dlužník peněžité dluh svému věřiteli podle pokynů věřitele (na účet označený věřitelem, nebo k rukám osoby označené věřitelem), pak takovým plněním přivodí zánik dluhu (svého závazku vůči věřiteli se zproští) bez zřetele k tomu, že později vyjde najevo, že věřitel nebyl majitelem označeného účtu nebo, že jím označená osoba nepřijímala peněžní prostředky pro věřitele, nýbrž pro sebe [že prostřednictvím takového pokynu věřitel sám hradil (v pozici dlužníka) svůj dluh vůči jinému věřiteli]. Ani v této věci není žádných pochyb o tom, že tím, že podle „výzvy“ (pokynu) složitele (J. G.) zaplatil ze složené částky 408 923 Kč společnosti G coby věřiteli dlužníka (J. G.), projevil dovolatel navenek vůli splnit svůj závazek ze smlouvy o advokátní úschově vůči složiteli (J. G.); vůči společnosti G dovolatel žádný závazek neměl; srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2011, sp. zn. 33 Cdo 3077/2010, uveřejněný pod číslem 74/2012 Sb. rozh. obč. Odtud pro insolvenční poměry plyne, že plní-li osoba, která má peněžité závazek (dluh) vůči (insolvenčnímu) dlužníku, tento závazek (dluh) po prohlášení konkursu podle pokynů dlužníka tak, že peněžní prostředky poukáže (na úhradu dlužníkovu dluhu) věřiteli dlužníka, pak tím ve smyslu ustanovení § 249 odst. 2 insolvenčního zákona plní (insolvenčnímu) dlužníku.

38. Právní posouzení věci odvolacím soudem je potud správné (o žádný excesivní výklad nejde).

K otázce č. 2 (k neúčinnosti pokynu dlužníka)

39. Argumentuje-li dovolatel ve prospěch závěru, že pokyn dlužníka (J. G.) k nakládání s peněžními prostředky v advokátní úschově byl neúčinným právním jednáním podle § 246 odst. 2 insolvenčního zákona, takže žalobkyně měla podat odpůrčí žalobu podle § 239 insolvenčního zákona, pak přehlídí, že ustanovení § 246 odst. 2 insolvenčního zákona v části věty za středníkem vylučuje použití ustanovení § 235 odst. 2 insolvenčního zákona, tedy pravidlo, z něž plyne, že neúčinnost dlužníkových právních jednání se zakládá rozhodnutím o odpůrčí žalobě insolvenčního správce. K tomu dále srov. např. rozsudek ze dne 30. 3. 2021, sp. zn. 29 Cdo 1164/2019, v němž Nejvyšší soud

vysvětlil, že neúčinnost právního jednání dlužníka učiněného po prohlášení konkursu na majetek dlužníka jako následek předjímaný ustanovením § 246 odst. 2 insolvenčního zákona není třeba uplatnit odpůrčí žalobou. Dovolání tak ani potud není opodstatněné.

K otázce č. 3 (ke vztahu § 213 insolvenčního zákona k § 16 a § 21 zákona o advokacii)

40. K dovolací námitce, že odvolací soud advokátu nesprávně ukládá periodicky si ověřovat, zda ohledně jeho klientů není vedeno insolvenční řízení (s tím, že jinak ponese důsledky nekonání ve své majetkové sféře), Nejvyšší soud připomíná, že podle literatury i ustálené judikatury má advokát také povinnost ověřovací a znalostní. Rozsah advokátovy ověřovací povinnosti lze charakterizovat tak, že jeho cílem je vyjasnit všechny otázky, které mohou být relevantní pro právní posouzení případu, a vyjasnit pochybnosti, které musí jako znalec práva identifikovat. Nesmí se, jinak řečeno, spokojit s objemem či rozsahem poskytnutých informací, nýbrž jeho úkolem je zjistit úplný a objektivní stav věcí. (...) Součástí advokátovy povinnosti je důkladnost jeho počínání. (...) Charakter „šetření“ mají určité postupy, které jsou sbíráním a ověřováním informací z veřejných zdrojů. Je totiž povinností advokáta sbírat údaje z veřejných registrů, nahlížet do spisů, vyžadovat potvrzení a ověření od úřadů a jiných institucí apod. (...) Znalostní povinnost předpokládá především odpovídající „obecnou“ znalost zejména oboru (oborů), kterého se mandát dotýká. (...) Míra, tj. hloubka a rozsah právních vědomostí, je otázkou standardu péče, tedy objektivizované úrovně, která musí být zachována, aby právní služby byly poskytovány svědomitě ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o advokacii [srov. Tichý, L. (ed.) Odpovědnost advokáta za škodu. Praha: C. H. Beck 2013, str. 115 a násl., a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2020, sp. zn. 23 Cdo 1858/2019, uveřejněný pod číslem 17/2021 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 17/2021“)]. V R 17/2021 Nejvyšší soud na výše uvedeném základě dospěl k závěru, že advokát, který zastupuje oprávněného při vymáhání pohledávky v exekuci, je povinen pravidelně ověřovat v insolvenčním rejstříku, zda nebylo zahájeno insolvenční řízení na majetek povinného.

41. Nejvyšší soud nepokládá za potřebné formulovat pro poměry dané věci všeobecné (univerzální) pravidlo na téma ověřovací povinnosti advokáta, který plní pokyny klienta, co do zjištění, zda splnění toho kterého pokynu nebrání některý z účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení vedeného na majetek klienta (§ 109 a násl. insolvenčního zákona), nebo některý z účinků rozhodnutí nebo opatření přijatých insolvenčním soudem po zahájení insolvenčního řízení na majetek klienta (§ 113, § 244 a násl. insolvenčního zákona). V daném skutkovém rámci je nicméně zjevné, že advokát (dovolatel) uzavíral (coby schovatel) s klientem (J. G.) smlouvu o advokátní úschově 4. února 2014, tedy téměř po 8 měsících od zahájení insolvenčního řízení na majetek J. G. (7. 6. 2013) a téměř po 2 měsících od účinnosti rozhodnutí o úpadku J. G. (10. 12. 2013).

42. V intencích toho, co bylo (obecně) řečeno výše o rozsahu advokátovy ověřovací povinnosti, Nejvyšší soud uzavírá, že advokát, který se jako schovatel ve smlouvě o advokátní úschově peněz zavazuje (má zavázat) složiteli (klientu) k tomu, že se složenou částkou bude nakládat podle pokynů složitela tím, že ji vyplatí složiteli nebo jiné osobě určené složitелеm, je povinen si před uzavřením takové smlouvy ověřit, zda je vedeno insolvenční řízení na majetek složitela a zda splnění tohoto závazku nebrání některý z účinků takového řízení. Vyjde-li na základě takového ověření najevo,

že je sice vedeno insolvenční řízení na majetek složitele, avšak splnění závazku ze smlouvy o advokátní úschově v době jejího uzavření nebrání žádný z účinků insolvenčního řízení, pak v době, kdy obdrží pokyn složitele k výplatě peněžních prostředků složiteli nebo jiné osobě, jedná svědomitě (§ 16 odst. 2 zákona o advokacii) pouze advokát, který si ověří, že splnění pokynu složitele nebrání aktuální stav insolvenčního řízení vedeného na majetek složitele.

43. V poměrech této věci je zjevné, že kdyby dovolatel postupoval při plnění své ověřovací povinnosti tak, jak mu ukládá ustanovení § 16 odst. 2 zákona o advokacii, nehrozila by mu žádná majetková újma, jelikož by vyšlo najevo, že pokyny J. G. splnit nemůže (nemá). Problémy, v nichž se ocitl, si dovolatel přivodil tím, že při plnění povinností advokáta nekonal svědomitě a nedbal obecného právního principu „*vigilantibus iura scripta sunt*“ (bdělým náleží práva). Nejvyšší soud rovněž nemá pochyb o tom, že ve splnění povinnosti podle § 213 insolvenčního zákona nebrání advokátu povinnost mlčenlivosti a že účinkům prohlášení konkursu na majetek jeho klienta je povinen se podrobit i advokát. Nesplněný pokyn složitele (J. G.) udělený co do nakládání s předmětem úschovy před prohlášením konkursu, by prohlášením konkursu zanikl podle § 252 odst. 1 insolvenčního zákona a pokyn složitele (J. G.) udělený co do nakládání s předmětem úschovy po prohlášení konkursu, odporoval § 246 odst. 2 insolvenčního zákona (a již proto neměl být splněn). Prohlášením konkursu na majetek J. G. se místo J. G. coby původního složitele a osoby, která podle smlouvy o advokátní úschově byla oprávněna udílet advokátu pokyny k nakládání s předmětem úchovy (složenými penězi), stala jedinou osobou oprávněnou udílet advokátu pokyny k nakládání s předmětem úchovy insolvenční správce dlužníka (na kterou přešlo ve smyslu ustanovení § 229 odst. 3 a § 246 odst. 1 insolvenčního zákona dispoziční oprávnění k majetku náležejícímu do majetkové podstaty dlužníka); právě ve vztahu k insolvenční správce měl proto dovolatel plnit od prohlášení konkursu své závazky z předmětné smlouvy.

44. Dovolání proto potud též neobstojí.

K otázce č. 4 (k počátku běhu promlčecí lhůty)

45. V důvodech rozsudku ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1510/2019, uveřejněného pod číslem 91/2020 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 91/2020“), Nejvyšší soud ozřejmil, že ustanovení § 619 o. z. upravuje obecně počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty nároků vymahatelných u orgánu veřejné moci. Lhůta počne běžet tehdy, kdy se oprávněná osoba dozvěděla nebo se měla a mohla dozvědět o všech okolnostech relevantních z pohledu promlčení. Běh subjektivní lhůty není proto nezbytně spojen s vědomostí o rozhodných skutečnostech, ale i se stavem, kdy se o nich oprávněný subjekt dozvědět mohl a měl (zaviněná nevědomost). Předpokládaná vědomost může nastat zároveň s vědomostí skutečnou nebo jí může předcházet a v takovém případě je rozhodný pro počátek běhu promlčecí lhůty ten okamžik, který nastane dříve. Určení, kdy se oprávněný mohl a měl objektivně dozvědět o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty, závisí na okolnostech případu, přičemž je u něj předpokládáno vynaložení obvyklé míry pozornosti, pečlivosti i opatrnosti.

46. Z R 91/2020 se dále podává, že ustanovení § 619 o. z. je ustanovením obecným, jehož použitelnost není omezena pouze na škodní nároky ve smyslu § 620 o. z.

47. Ve zvláštní části důvodové zprávy k vládnímu návrhu insolvenčního zákona (který projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 4. volebním období 2002 - 2006 jako tisk č. 1120) [K § 249] se k podstatě § 249 odst. 2 uvádí, že se v něm „(...) nově řeší případ, kdy dlužníkův dlužník plní svůj závazek i po prohlášení konkursu přímo dlužníku, ač tak má činit k rukám insolvenčního správce“. V literatuře (srov. např. Hásová, J., Moravec, T. a kol. Insolvenční zákon. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, str. 985) ani v judikatuře (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2017, sp. zn. 29 Cdo 4564/2015, uveřejněný v časopise Soudní judikatura, číslo 9, ročníku 2018, pod číslem 119) přitom není pochyb o tom, že § 249 odst. 2 o. z. je zvláštním ustanovením určujícím, při splnění jakých předpokladů nepřivodí dlužníkův dlužník zánik svého závazku vůči dlužníku jeho splněním (§ 1908 odst. 1 o. z.). K těmto předpokladům (jež musejí být splněny kumulativně) patří to, že:

- 1) V době plnění trvají účinky prohlášení konkursu na majetek dlužníka.
- 2) Dlužníkův dlužník plní svůj dluh dlužníku, nikoli insolvenčnímu správci dlužníka jako osobě s dispozičním oprávněním k majetkové podstatě.
- 3) Plnění poskytnuté přímo dlužníku se nedostalo do majetkové podstaty dlužníka, ač do ní podle pravidelného chodu věcí náleží (patří).

48. Jsou-li splněny tyto 3 (objektivní) předpoklady, může dlužníkův dlužník odvrátit následek spočívající v tom, že plněním dlužníku jeho dluh nezanikl, jen tehdy, jestliže:

- 1) buď prokáže, že o prohlášení konkursu nemohl vědět, anebo
- 2) prokáže, že vzhledem k okolnostem plnění dluhu bylo zřejmé, že dlužník plnění vydá do majetkové podstaty (subjektivní předpoklad „vyvinění“).

49. Jsou-li splněny všechny předpoklady, za nichž lze dovodit, že dlužníkův dlužník se plněním dluhu dlužníku nezprostil svého závazku [že tento závazek (dluh) nezanikl splněním], pak je ovšem také zřejmé, že odpověď na otázku: „Kdy právo mohlo být uplatněno poprvé?“ se nepojí s právem (nárokem) podle § 249 odst. 2 insolvenčního zákona (žádný nový nárok tu nevzniká), nýbrž s právem (nárokem), které nezaniklo plněním dlužníkova dlužníka.

50. Řečené lze demonstrovat na příkladu peněžité zápůjčky (§ 2390 a násl. o. z.), kterou vydlužitel vrátil (splatil) po prohlášení konkursu na majetek zapůjčitele přímo zapůjčiteli (insolvenčnímu dlužníku). Ve sporu, v němž insolvenční správce dlužníka (jako žalobce) vymáhá vrácení zápůjčky vůči vydlužiteli na základě argumentu, že podle § 249 odst. 2 insolvenčního zákona takovým plněním dluh nezanikl, nebude při zkoumání námitek promlčení vznesené vydlužitelem pro účely určení počátku běhu promlčecí lhůty určující, kdy vydlužitel plnil na tuto nevykonatelnou pohledávku insolvenčnímu dlužníku, nýbrž to, kdy po něm poprvé mohlo být soudně vymáháno vrácení zápůjčky (zpravidla v době, kdy se dluh ze zápůjčky stal splatným). Jinak (pro poměry této věci) řečeno, posouzení, zda a kdy se promlčel žalobou uplatněný nárok, je závislé na odpovědi na otázku, zda a kdy mohlo být vůči žalovanému coby schovateli poprvé soudně uplatněno dlužníkové právo na vydání předmětu advokátní úschovy.

51. Právní posouzení věci odvolacím soudem, jenž se z tohoto pohledu věci nezabýval, tedy potud správné není.

K otázce č. 5 (k uplatnění téhož nároku vůči několika subjektům)

52. Poukaz dovolatele na to, že žalobkyně uplatnila stejný nárok vůči pojišťovně (správně) i vůči němu (již nesprávně), zjevně vychází z toho, co zaznělo při jednání před odvolacím soudem, jež se konalo 10. 1. 2019 (srov. č. I. 65). Této argumentaci nelze upřít jistou míru oprávněnosti v tom směru, že součástí skutkových zjištění, z nichž vyšly oba soudy, je i údaj, podle kterého pojišťovna zaslala na účet advokátní úschovy 14. 2. 2014 částku 150 299 Kč a v době od prohlášení konkursu na majetek J. G. do 18. 6. 2014) další částku do celkové výše 570 923 Kč (420 624 Kč) [srov. odstavec 29. výše].

53. S přihlédnutím k době poukázání částky 150 299 Kč (14. 2. 2014) není dovolání v této části opodstatněné (šlo o částku poukázanou pojišťovnou před prohlášením konkursu na majetek J. G.). Ve vztahu k částce 420 624 Kč nicméně platí, že pojišťovna v rozporu s § 249 odst. 2 insolvenčního zákona neplnila do majetkové podstaty dlužníka jako první. Oba soudy pochybily, jestliže tuto otázku nezkoumaly tak, aby bylo postaveno najisto, zda žaloba v tomto rozsahu směřuje vůči dovolateli coby jedinému možnému žalovanému proto, že pojišťovna se „vyvinila“ (její závazek zanikl plněním dlužníku) [srov. odstavec 48. výše], nebo zda se tak děje s vědomím možného souběhu povinností pojišťovny a dovolatele za porušení povinnosti dle § 249 odst. 2 insolvenčního zákona a jaká jsou při takovém „souběhu“ práva a povinnosti osob povinných plnit. K tomu Nejvyšší soud uzavírá, že advokát, který jako schovatel po prohlášení konkursu na majetek složitele vyplatil peněžní prostředky z účtu advokátní úschovy přímo složiteli, se ve smyslu ustanovení § 249 odst. 2 insolvenčního zákona nezprostit svého závazku (dluhu) z advokátní úschovy jen proto, že šlo o peněžní prostředky, jejichž poukázáním po prohlášení konkursu na majetek složitele na účet advokátní úschovy se předtím jiná osoba ve smyslu ustanovení § 249 odst. 2 insolvenčního zákona nezprostila svého závazku nahradit složiteli ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti. Dokud se příslušné plnění nedostane do majetkové podstaty složitele, může se insolvenční správce složitele domáhat splnění původního závazku (dluhu) jak vůči osobě povinné nahradit složiteli ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti, tak vůči advokátu (schovateli) coby osobě povinné k vydání předmětu advokátní úschovy složiteli. Plněním kteréhokoli z těchto subjektů do majetkové podstaty zaniká v rozsahu plnění povinnost plnit do majetkové podstaty druhému z nich.

54. Odvolací soud rovněž nezohlednil význam toho, že podle skutkových zjištění (a obsahu spisu) byly částky hrazené pojišťovnou na účet advokátní úschovy právě platbami z titulu náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti. Šlo o příjem, který dlužníku nahrazoval odměnu za práci (§ 206 odst. 1 písm. i/ insolvenčního zákona), a který proto náležel do majetkové podstaty ve stejném rozsahu, v jakém z něj mohly být při výkonu rozhodnutí nebo při exekuci uspokojeny přednostní pohledávky (§ 207 odst. 2 insolvenčního zákona).

55. Jinak řečeno, v dané věci bylo nutno zkoumat, zda a v jakém rozsahu je součástí předmětných plateb tzv. nepostižitelná částka [srov. obdobně (při aplikaci § 249 odst. 2 insolvenčního zákona ve vztahu k platbám starobního důchodu) opět rozsudek

Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 4564/2015], jejíž výplata přímo dlužníku rozpor s § 249 odst. 2 insolvenčního zákona nezakládá. Touto otázkou se však soudy nezabývaly.

56. Dovolání je tudíž potud důvodné.

57. Jelikož napadené rozhodnutí neobstálo v řešení otázek č. 4 a 5, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí zrušil (včetně závislých výroků o nákladech řízení a soudních poplatcích) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

č. 72

Nepodá-li věřitel nevykonatelné pohledávky popřené co do pravosti dlužníkem v reorganizaci proti dlužníku včas žalobu o určení pravosti pohledávky, k jeho pohledávce se po marném uplynutí lhůty k podání takové incidenční žaloby v insolvenčním řízení nadále nepřihlíží (§ 185 insolvenčního zákona) bez zřetele k tomu, že později došlo k přeměně reorganizace v konkurs. Nepodá-li věřitel nevykonatelné pohledávky popřené co do výše dlužníkem v reorganizaci proti dlužníku včas žalobu o určení výše pohledávky, je pohledávka po marném uplynutí lhůty k podání takové incidenční žaloby zjištěna pouze ve výši uvedené při jejím popření, bez zřetele k tomu, že později došlo k přeměně reorganizace v konkurs.

č. 72

Incidenční spory (odporové spory), Reorganizace

§ 5 IZ ve znění do 31. 5. 2019, § 185 IZ ve znění do 31. 5. 2019, § 192 odst. 3 IZ ve znění do 31. 5. 2019, § 198 odst. 1 IZ ve znění do 31. 5. 2019, § 336 IZ ve znění do 31. 5. 2019, § 363 odst. 5 IZ ve znění do 31. 5. 2019

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 12. 2021, sen. zn. 29 ICdo 95/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.95.2020.2

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 17. 10. 2019.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 22. 1. 2019, Krajský soud v Ostravě (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Zamítl žalobu v části, ve které se žalobce (V. spol. s r. o., věřitel č. 422) domáhal vůči žalovanému (Mgr. Bc. D. V., jako insolvenčnímu správci dlužníka V. a. s.) určení, že pohledávky č. 2 ve výši 29 927 739,50 Kč, č. 3 ve výši 390 065,52 Kč a č. 4 ve výši 5 567 563,04 Kč, uplatněné přihláškou P438

v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka jsou po právu (body I. až III. výroku).

[2] Určil, že pohledávka žalobce č. 3 ve výši 2 210 371,28 Kč uplatněná přihláškou P438 v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka je po právu (bod IV. výroku).

[3] Uložil žalobci zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 17 630 Kč (bod V. výroku).

2. Insolvenční soud – vycházejí z ustanovení 198 odst. 1 věty třetí, § 336 odst. 1 a 2 a § 363 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), jakož i z ustanovení § 272 odst. 2 a § 536 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, a z ustanovení § 153a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) – dospěl po provedeném dokazování k následujícím závěrům:

č. 72

3. U pohledávky č. 2, části pohledávky č. 3 (co do částky 390 065,52 Kč) a části pohledávky č. 4 (co do částky 4 062 693,03 Kč), tedy u pohledávek (jejich částí) popřených jak insolvenčním správcem tak dlužníkem, vyplývá z § 336 odst. 1 ve spojení s § 198 odst. 1 věty třetí insolvenčního zákona, že žaloba musí být v takovém případě podána proti oběma popírajícím, o čemž byl žalobce insolvenčním správcem písemně řádně poučen. Podal-li přesto žalobce žalobu pouze proti insolvenčnímu správci, pak v rozsahu, v němž měla být současně podána i proti dlužníku, nastávají i v reorganizaci účinky ustanovení § 198 odst. 1 věty třetí insolvenčního zákona. Tento závěr se prosadí i tehdy, je-li reorganizace následně přeměněna v konkurs, neboť účinky předjímané posledně označeným ustanovením nastaly vůči tomu z popírajících, vůči kterému věřitele nepodal žalobu, již marným uplynutím lhůty k podání incidenční žaloby. Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2013, sp. zn. 29 Cdo 4515/2011, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 10, ročníku 2013, pod číslem 143, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2015, sen. zn. 29 ICdo 24/2013, uveřejněný pod číslem 33/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 33/2016“), uplatnitelný i v poměrech reorganizace dlužníka; rozhodnutí jsou (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupná i na webových stránkách Nejvyššího soudu.

4. V rozsahu části pohledávky č. 3 (co do částky 2 210 371,28 Kč) žalovaný nárok uznal (§ 153a odst. 1 o. s. ř.).

5. Co do části pohledávky č. 4 (v rozsahu částky 1.504.870,01 Kč) platí, že dlužník není povinen zaplatit žalobci jinou (vyšší) než sjednanou cenu díla (k dohodě o uhrazení vícenákladů nedošlo a sjednaná cena díla byla pevná).

6. K odvolání žalobce (proti bodům I. až III. a V. výroku rozsudku insolvenčního soudu) Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 17. 10. 2019:

[1] Potvrdil rozsudek insolvenčního soudu v bodech I., II. výroku a v té části bodu III. výroku, kterou insolvenční soud zamítl žalobu co do určení pravosti pohledávky č. 4 ve výši 4 062 693 Kč (první výrok).

[2] Zrušil rozsudek insolvenčního soudu ve zbývající části bodu III. výroku a v bodu V. výroku a věc potud vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení (druhý výrok).

7. Odvolací soud – vycházejí z ustanovení 198 odst. 1 věty třetí, § 336 odst. 1 a 2 a § 363 odst. 5 insolvenčního zákona – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí ve vztahu k potvrzujícímu výroku k následujícím závěrům:

8. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem insolvenčního soudu, že žalobě, která směřuje pouze proti insolvenčnímu správci, nebylo možné vyhovět v rozsahu, v němž pohledávky popřel i dlužník; srov. R 33/2016, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 4515/2011 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2012, „sp. zn.“ (správně sen. zn.) 29 ICdo 1/2011 (jde o rozsudek uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 7, ročník 2013, pod číslem 99).

9. Jak v oddlužení, tak v reorganizaci, je dlužník nadán vlastním popěrným úkonem (neodvozeným od práva insolvenčního správce) vyplývajícím z obdobné právní úpravy v oddlužení a v reorganizaci. Insolvenční správce i dlužník mohou popřít pohledávku každý z jiných důvodů a žádnému z nich nelze upřít právo hájit svůj důvod popření právě v incidenčním sporu zahájeném žalobou věřitele, jehož nevykonatelná pohledávka byla popřena. Pro osud popřené pohledávky je určující, zda obстоjí všechny popěrné úkony. Shledá-li soud důvodnými popření pohledávky i jen jedním z popírajících, nemůže být pohledávka považována za zjištěnou. Z ustanovení § 336 odst. 1 insolvenčního zákona (jakož i z ustanovení § 410 odst. 1 insolvenčního zákona) vyplývá, že o přezkoumání přihlášených pohledávek platí v reorganizaci (i v oddlužení) obdobně ustanovení § 190 až § 202 insolvenčního zákona, tedy i ustanovení § 198 odst. 1 věty třetí insolvenčního zákona. Z toho plyne, že popře-li nevykonatelnou pohledávku jak insolvenční správce, tak dlužník v reorganizaci, musí být žaloba o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky podána proti oběma popírajícím. Nepodá-li věřitel včas žalobu o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky vůči některému z popírajících, pak v rozsahu popření pohledávky tím z popírajících, vůči kterému věřitel žalobu nepodal, nastávají i v reorganizaci účinky uvedené v ustanovení § 198 odst. 1 věty třetí insolvenčního zákona. Včasnou žalobu podanou přihlášeným věřitelem ve stejném rozsahu vůči druhému popírajícímu insolvenční soud zamítne. Shora uvedený závěr se nutně prosadí i tehdy, je-li reorganizace následně přeměněna v konkurs, neboť marným uplynutím lhůty k podání incidenční žaloby již nastaly zákonné účinky uvedené v ustanovení § 198 odst. 1 věty třetí insolvenčního zákona vůči tomu z popírajících, vůči kterému věřitel žalobu nepodal. I v takovém případě soud zamítne včasnou žalobu podanou přihlášeným věřitelem ve stejném rozsahu vůči druhému popírajícímu; rozhodnutí o přeměně reorganizace v konkurs (totiž) nemůže odklidit již nastalé účinky podle ustanovení § 198 odst. 1 věty třetí insolvenčního zákona.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

10. Proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího

soudu dosud nebyla vyřešena. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby je Nejvyšší soud v dotčeném rozsahu zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

11. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel především namítá, že dlužník po dobu trvání reorganizace nespolečně pracoval, pouze využil mylného dojmu věřitelů o možném vyšším uspokojení a řešení úpadku reorganizací nemělo žádnou šanci na úspěch. Odtud dovozuje, že výběr a aplikace právních následků spojených s bezvýhodnou reorganizací, povolenou pouze na krátkou dobu, působících vůči němu negativně, zcela jistě neodpovídá účelu insolvenčního řízení a zásadám obsaženým v insolvenčním zákoně. Oba soudy porušily především zásadu obsaženou v § 5 písm. a/ insolvenčního zákona, když dovolatel je nespravedlivě poškozen na svém právu domáhat se určení, že jeho pohledávky jsou po právu.

12. Dovolatel dále vytýká odvolacímu soudu, že se nevypořádal s odvolací námitkou, že následky popěrných úkonů a podání žalob má soud posuzovat s ohledem na ustanovení § 7 insolvenčního zákona a v souladu s ustanovením § 154 odst. 1 o. s. ř., tedy podle stavu v době vyhlášení. S přihlédnutím k ustanovení § 40 odst. 1 a 2 a § 246 odst. 1 insolvenčního zákona pak dovolatel uvádí, že od 24. 8. 2017, kdy nastaly účinky prohlášení konkursu na majetek dlužníka, již dlužníku nesvědčilo právo disponovat s incidenčním řízením (to přešlo na insolvenčního správce). Názor odvolacího soudu, že účinky podle § 336 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona, nastalé za trvání reorganizace, nejsou dotčeny přeměnou reorganizace v konkurs, dovolatel nesdílí, maje za to, že takový výklad odporuje základním zásadám insolvenčního řízení vyjádřeným v § 5 insolvenčního zákona a vede k přímému zpochybnění pravidla uvedeného v § 363 odst. 5 věty první insolvenčního zákona.

13. Dále dovolatel poukazuje na to, že do vydání R 33/2016 měly odvolací soudy za to, že přeměnou reorganizace v konkurs zanikají účinky popření pohledávky dlužníkem (popření pohledávky dlužníkem nemá vliv na její zjištění). Srov. např. „rozhodnutí“ (správně rozsudek) Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. 15 Cmo 89/2011, podle něhož prohlášením konkursu (rozhodnutím podle ustanovení § 363 insolvenčního zákona) dlužník neztrácí právo popírat pohledávku přihlášeného věřitele, ale s tímto jeho popřením přestávají být nadále spojeny právní účinky uvedené v ustanovení § 336 odst. 2 insolvenčního zákona (takové popření má nadále jen účinky uvedené v ustanovení § 192 odst. 3 insolvenčního zákona). Stejný závěr učinil Vrchní soud v Olomouci v „rozhodnutí“ ze dne 30. 4. 2015 (správně jde o usnesení), uzavíraje, že podal-li žalobce žalobu alespoň proti insolvenčnímu správci (byť v době podání měla správně směřovat i vůči dlužníku), nemá popření pohledávky dlužníkem vliv na její zjištění.

14. Odvolacímu soudu dovolatel rovněž vytýká, že vyšel z R 33/2016, ač se netýká reorganizace, a ač neobsahuje závěr o nemožnosti odklidit účinky nastalé podle § 336 odst. 2 insolvenčního zákona, ve spojení s § 198 odst. 1 větou třetí insolvenčního zákona. Usuzuje, že konflikt účinků spojených s povolením reorganizace (ve smyslu § 336 odst. 2 věty první insolvenčního zákona) a účinků spojených s prohlášením konkursu (ve smyslu § 192 odst. 3 věty před středníkem insolvenčního zákona) je třeba

vyřešit v souladu s pravidlem přednosti ustanovení obecného před ustanovením speciálním tam, kde chybí právní regulace přímo dopadající na řešenou otázku.

15. Za použitelné na danou věc má dovolatel „rozhodnutí“ Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2018, sen. zn. 29 ICdo 121/2016 [správně jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 117/2019 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 117/2019“)], a to co do závěru, že pomínou-li účinky schválení oddlužení, přestává popření pohledávky dlužníkem mít (v rozsahu popření) vliv na zjištění pohledávky. Žalobu, kterou se věřitel proti popírajícímu dlužníku domáhá určení pravosti pohledávky, soud v této situaci odmítne jako podanou osobou, která k tomu nebyla oprávněna.

III.

Přípustnost dovolání

16. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákonč. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

17. Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. a v posouzení dovoláním předestřené otázky jde o věc dovolacím soudem neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

18. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti, se ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

19. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

20. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

21. Pro právní posouzení věci jsou rozhodná následující skutková zjištění (z nichž vyšly oba soudy):

22. Insolvenční řízení na majetek dlužníka bylo zahájeno věřitelským insolvenčním návrhem dne 28. 4. 2016.

23. Usnesením ze dne 25. 8. 2016 insolvenční soud (mimo jiné) zjistil úpadek dlužníka a ustanovil žalovaného insolvenčním správcem.

24. Dovolatel přihlásil sporné pohledávky jako nevykonatelné 24. 10. 2016 do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka (příhláškou evidovanou jako P438).

25. Při přezkumném jednání, jež se konalo dne 29. 11. 2016 (B-49), popřel žalobcovy přihlášené pohledávky částečně insolvenční správce i dlužník, a to tak, že:

[1] Pravost i výši pohledávky č. 2 (29 927 739,50 Kč) popřel insolvenční správce i dlužník.

[2] Pravost i výši pohledávky č. 3 popřel insolvenční správce co do částky 2 600 436,80 Kč a dlužník co do částky 390 079,04 Kč

[3] Pravost i výši pohledávky č. 4 popřel insolvenční správce co do částky 5 567 563,04 Kč; dlužník popřel výši pohledávky č. 4 co do částky 4 062 693 Kč.

26. Usnesením ze dne 15. 12. 2016 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne v 6.10 hodin) insolvenční soud (mimo jiné) povolil reorganizaci dlužníka.

27. Podáními datovanými 9. 12. 2016 (P438-6), doručeným zástupkyni žalobce 15. 12. 2016, vyznamenal insolvenční správce žalobce podle § 197 odst. 2 insolvenčního zákona o popření sporných pohledávek jím a dlužníkem a poskytl mu poučení o nutnosti podat tam, kde pohledávku popřeli jak insolvenční správce, tak dlužník, incidenční žalobu v určené třicetidenní lhůtě jak proti insolvenčnímu správci, tak proti dlužníku.

28. Žalobce podal v určené třicetidenní lhůtě (27. 12. 2016) incidenční žalobu ohledně sporných pohledávek pouze vůči insolvenčnímu správci.

29. Usnesením ze dne 7. 8. 2017 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne v 11.16 hodin) insolvenční soud (mimo jiné) přeměnil reorganizaci dlužníka na konkurs.

30. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona:

§ 185

Jestliže v průběhu insolvenčního řízení nastala skutečnost, na základě které se podle tohoto zákona k přihlášce pohledávky nebo k přihlášené pohledávce nepřihlíží, insolvenční soud odmítne přihlášku rozhodnutím, proti kterému je odvolání přípustné a které se doručuje zvlášť přihlášenému věřiteli, dlužníku a insolvenčnímu správci; odvolání proti němu může podat jen přihlášený věřitel. Právní mocí takového rozhodnutí účast tohoto věřitele v insolvenčním řízení končí; o tom insolvenční soud přihlášeného věřitele uvědomí ve výroku rozhodnutí.

§ 192

Popření přihlášených pohledávek

(1) Pravost, výši a pořadí všech přihlášených pohledávek mohou popírat insolvenční správce, dlužník a přihlášení věřitelé; popření pohledávky lze vzít zpět.

(2) Insolvenční správce může při přezkumném jednání změnit stanovisko, které zaujal k jednotlivým pohledávkám v seznamu přihlášených pohledávek.

(3) Není-li dále stanoveno jinak, nemá popření pohledávky dlužníkem vliv na její zjištění; jeho účinkem však vždy je, že pro pohledávku, kterou dlužník popřel co do její pravosti nebo výše, není v rozsahu popření upravený seznam přihlášených pohledávek exekucním titulem.

(...)

§ 198

Popření nevykonatelné pohledávky insolvenčním správcem

(1) Věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena insolvenčním správcem, mohou uplatnit své právo žalobou na určení u insolvenčního soudu do 30 dnů od přezkumného jednání; tato lhůta však neskončí dříve než uplynutím 15 dnů od doručení vyrozumění podle § 197 odst. 2. Žalobu podávají vždy proti insolvenčnímu správci. Nedojde-li žaloba ve stanovené lhůtě insolvenčnímu soudu, k pohledávce popřené co do pravosti se nepřihlíží; pohledávka popřená co do výše nebo pořadí je v takovém případě zjištěna ve výši nebo pořadí uvedeném při jejím popření.

(...)

§ 336

(1) Není-li dále stanoveno jinak, platí o přezkoumání přihlášených pohledávek v reorganizaci obdobně § 190 až 202.

(2) Popření pohledávky dlužníkem má v reorganizaci tytéž účinky jako popření pohledávky insolvenčním správcem, ustanovení § 51 odst. 2 tím však není dotčeno; pro toto popření platí obdobně ustanovení o zjištění pohledávky týkající se insolvenčního správce. Jestliže dlužník popřel pohledávku při přezkumném jednání, které se konalo dříve, než nastaly účinky povolení reorganizace, nastávají účinky tohoto popření v reorganizaci dnem, kdy nastaly účinky povolení reorganizace; tento den je rozhodný i pro počátek běhu lhůt k podání žaloby o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky. Věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena dlužníkem, podávají žalobu vždy vůči dlužníku.

(3) Jde-li o vykonatelnou pohledávku přiznanou pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu, může dlužník jako důvod popření její pravosti nebo výše v reorganizaci uplatnit jen skutečnosti, které jsou důvodem pro zastavení výkonu rozhodnutí nebo exekuce proto, že pohledávka zanikla nebo je promlčená.

(4) Popření pohledávky přihlášeným věřitelem nemá po dobu trvání reorganizace vliv na zjištění popřené pohledávky.

§ 363

(...)

(5) Rozhodnutím insolvenčního soudu o přeměně reorganizace v konkurs nastávají účinky spojené s prohlášením konkursu, pokud insolvenční soud ve svém rozhodnutí nestanoví podmínky této přeměny jinak. Tímto rozhodnutím se rovněž ruší zákaz započtení pohledávek uvedený v § 324 odst. 3.

31. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení v době rozhodnutí o úpadku dlužníka (25. 8. 2016) a do 31. 5. 2019 nedoznala změn. S přihlédnutím k článku II (Přechodné ustanovení) části první zákona č. 31/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, je insolvenční zákon ve znění účinném před 1. červnem 2019 nadále rozhodným v poměrech insolvenční věci dlužníka.

32. Ve výše ustaveném skutkovém a právním rámci činí Nejvyšší soud k dovoláním otevřené právní otázce následující závěry:

č. 72

33. V usnesení ze dne 30. 11. 2011, sen. zn. 29 NSČR 16/2011, uveřejněném pod číslem 54/2012 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 54/2012“), z něž ve své rozhodovací praxi ustáleně vychází, Nejvyšší soud ozřejmil, že insolvenční zákon vylučuje z uspokojení v insolvenčním řízení i ty z přihlášených pohledávek, k nimž se v důsledku později (poté, co nastaly účinky přihlášení) nastalých skutečností nepřihlíží (srov. § 185 insolvenčního zákona). Přitom již v usnesení ze dne 16. 12. 2009, sen. zn. 29 NSČR 18/2009, uveřejněném pod číslem 64/2010 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 64/2010“), Nejvyšší soud vysvětlil, že prostřednictvím usnesení o odmítnutí přihlášky podle § 185 insolvenčního zákona se v insolvenčním řízení deklaruje již dříve nastalá skutečnost, s jejíž existencí spojuje insolvenční zákon ten důsledek, že se nepřihlíží k přihlášce pohledávky nebo k přihlášené pohledávce. Tamtéž Nejvyšší soud dodal, že insolvenční správce může účinně vzít zpět popření pravosti nevykonatelné pohledávky (a ve smyslu ustanovení § 201 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona tak přivodit její zjištění) jen po dobu, po kterou se podle insolvenčního zákona k takto popřené pohledávce v insolvenčním řízení přihlíží. K účinnému zpětvzetí popření pravosti nevykonatelné pohledávky insolvenčním správcem tak může dojít do doby, než marně uplyne lhůta stanovená věřiteli popřené pohledávky k podání incidenční žaloby u insolvenčního soudu a podá-li věřitel včas žalobu o určení pravosti popřené nevykonatelné pohledávky, pak do doby, než rozhodnutí insolvenčního soudu o této žalobě nabude právní moci. V usnesení ze dne 30. 8. 2011, sen. zn. 29 NSČR 42/2010, uveřejněném pod číslem 13/2012 Sb. rozh. obč., Nejvyšší soud v témže duchu uzavřel, že zmeškání lhůty k podání žaloby o určení pravosti pohledávky popřené insolvenčním správcem je důvodem k vydání rozhodnutí o odmítnutí přihlášky ve smyslu ustanovení § 185 insolvenčního zákona. V R 64/2010 Nejvyšší soud ve vazbě na dikci § 198 odst. 1 insolvenčního zákona v témže rozhodném znění také dodal, že k nevykonatelné pohledávce popřené co do pravosti insolvenčním správcem, „se nepřihlíží“, jakmile marně uplyne lhůta (a tím nastane skutečnost, se kterou se tento účinek pojí) stanovená (způsobem plynoucím z § 198 odst. 1 věty první insolvenčního zákona) věřiteli popřené pohledávky k podání incidenční žaloby u insolvenčního soudu.

34. V době do 30. 3. 2011 neupravoval insolvenční zákon popěrné právo věřitelů a v době od 31. 3. 2011 uplatňují věřitelé popěrné právo v insolvenčním řízení jinak než insolvenční správce (srov. § 200 insolvenčního zákona); s přihlédnutím k tomu, že za trvání reorganizace (§ 4 odst. 2 písm. b/ insolvenčního zákona) nebo za trvání oddlužení (§ 4 odst. 2 písm. c/ insolvenčního zákona) má popření pohledávky dlužníkem tytéž účinky jako popření pohledávky insolvenčním správcem a platí pro ně obdobně ustanovení o zjištění pohledávky týkající se insolvenčního správce [srov. pro reorganizaci § 336 odst. 2 větu první insolvenčního zákona v rozhodném znění a pro oddlužení § 410 odst. 5 insolvenčního zákona v rozhodném znění (s vypuštěním podmínky, aby šlo o popření pohledávky věřitele „nezajištěného“; srov. v návaznosti na náleznost pléna Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 2/19, uveřejněný pod číslem 223/2019 Sb., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2020, sen. zn. 29 ICdo 111/2018, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 9. 2020, sen. zn. 29 ICdo 19/2019)]. Odtud v intencích judikatorních závěrů shrnutých v odstavci 33. plyne, že:

[1] K nevykonatelné pohledávce popřené co do pravosti dlužníkem za trvání účinků reorganizace nebo za trvání účinků oddlužení „se nepřihlíží“, jakmile marně uplyne lhůta (a tím nastane skutečnost, se kterou se tento účinek pojí) stanovená (způsobem plynoucím z § 198 odst. 1 věty první insolvenčního zákona) věřiteli popřené pohledávky k podání incidenční žaloby u insolvenčního soudu.

[2] Dlužník v reorganizaci nebo v oddlužení může účinně vzít zpět popření pravosti nevykonatelné pohledávky (a ve smyslu ustanovení § 201 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona tak přivodit její zjištění) jen po dobu, po kterou se podle insolvenčního zákona k takto popřené pohledávce v insolvenčním řízení přihlíží. K účinnému zpětvzetí popření pravosti nevykonatelné pohledávky dlužníkem tak může dojít do doby, než marně uplyne lhůta stanovená věřiteli popřené pohledávky k podání incidenční žaloby u insolvenčního soudu a podá-li věřitel včas žalobu o určení pravosti popřené nevykonatelné pohledávky, pak do doby, než rozhodnutí insolvenčního soudu o této žalobě nabude právní moci.

35. V soudní praxi se již vyskytly případy souběhu popěrného úkonu insolvenčního správce a dlužníka ve vztahu k téže nevykonatelné pohledávce přihlášeného věřitele. Jedním z rozhodnutí, v nichž se Nejvyšší soud zabýval řešením otázky, jak má být dále postupováno v incidenčním sporu o určení pravosti nebo výše nevykonatelné pohledávky, v němž přihlášený věřitel, jehož pohledávku popřel co do pravosti nebo výše jak insolvenční správce, tak dlužník v oddlužení, podal žalobu o určení pravosti nebo výše pohledávky jen proti jednomu z popírajících, je výše zmíněné R 33/2016.

36. V R 33/2016 Nejvyšší soud nejprve shrnul, že:

[1] Nepodá-li věřitel nevykonatelné pohledávky popřené co do výše dlužníkem v oddlužení proti dlužníku včas žalobu o určení výše pohledávky, je pohledávka v takovém případě zjištěna ve výši uvedené při jejím popření (§ 410 odst. 1 insolvenčního zákona, ve spojení s § 198 odst. 1 větou třetí částí věty za středníkem insolvenčního zákona).

[2] Nepodá-li věřitel nevykonatelné pohledávky popřené co do výše insolvenčním správcem proti dlužníku včas žalobu o určení výše pohledávky, je pohledávka v takovém případě zjištěna ve výši uvedené při jejím popření (§ 198 odst. 1 věta třetí část věty za středníkem insolvenčního zákona).

37. Dále Nejvyšší soud tamtéž vysvětlil, že účinek předjímaný (pro případ, že věřitel nevykonatelné pohledávky nepodá včas žalobu o její určení) ustanovením § 198 odst. 1 větou třetí, insolvenčního zákona (že k pohledávce popřené co do pravosti se nepřihlíží a že pohledávka popřená co do výše nebo pořadí je v takovém případě zjištěna ve výši nebo pořadí uvedeném při jejím popření) se prosadí (může prosadit) i tam, kde popěrné právo uplatní jak insolvenční správce, tak dlužník v oddlužení. Jinak řečeno, popře-li nevykonatelnou pohledávku jak insolvenční správce, tak dlužník v oddlužení, musí být žaloba o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky včas podána (v rozsahu dotčeném popěrným úkonem toho kterého z nich) proti oběma popírajícím (proti insolvenčnímu správci i proti dlužníku). Nepodá-li věřitel nevykonatelné pohledávky popřené insolvenčním správcem i dlužníkem v oddlužení včas žalobu o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky vůči některému z popírajících (vůči insolvenčnímu správci nebo vůči dlužníku), pak v rozsahu popření pohledávky tím z popírajících, vůči kterému věřitel žalobu nepodal, nastávají účinky uvedené v § 198 odst. 1 větě třetí, insolvenčního zákona. Včasnou žalobu podanou přihlášeným věřitelem ve stejném rozsahu vůči druhému popírajícímu, insolvenční soud zamítne.

č. 72

38. V R 117/2019 (jehož použitelnost v poměrech dané věci dovolatel prosazuje), pak Nejvyšší soud uzavřel, že pominou-li účinky schválení oddlužení, přestává popření pohledávky dlužníkem mít (v rozsahu popření) vliv na zjištění pohledávky. Žalobu, kterou se věřitel proti popírajícímu dlužníku domáhá určení pravosti pohledávky, soud v této situaci odmítne jako podanou osobou, která k tomu nebyla oprávněna (§ 160 odst. 4 insolvenčního zákona).

39. Dovolatel nicméně přehlíží, že i v poměrech oddlužení se závěry R 117/2019 prosadí (i podle skutkových reálií, z nichž vyšel Nejvyšší soud v R 117/2019) jen za předpokladu, že předtím, než pominou účinky schválení oddlužení, již popěrný úkon dlužníka v oddlužení nevyvolal právní účinky, na jejichž základě se k nevykonatelné pohledávce přihlášeného věřitele nepřihlíží vůbec nebo v určité výši. Jinak řečeno:

[1] Nepodá-li věřitel nevykonatelné pohledávky popřené co do pravosti dlužníkem v oddlužení proti dlužníku včas žalobu o určení pravosti pohledávky, k jeho pohledávce se po marném uplynutí lhůty k podání takové incidenční žaloby v insolvenčním řízení nadále nepřihlíží (§ 185 insolvenčního zákona, R 64/2010, R 54/2012) bez zřetele k tomu, že později (lhostejno, zda po několika dnech, měsících či letech) došlo k přeměně oddlužení v konkurs.

[2] Nepodá-li věřitel nevykonatelné pohledávky popřené co do výše dlužníkem v oddlužení proti dlužníku včas žalobu o určení výše pohledávky, je pohledávka po marném uplynutí lhůty k podání takové incidenční žaloby zjištěna pouze ve výši uvedené při jejím popření, bez zřetele k tomu, že později (lhostejno, zda po několika dnech, měsících či letech) došlo k přeměně oddlužení v konkurs.

40. Také v poměrech reorganizace se prosadí (může prosadit) závěr, že popření pohledávky dlužníkem v reorganizaci přestává mít (v rozsahu popření) přeměnou reorganizace v konkurs vliv na zjištění pohledávky (§ 363 odst. 5 insolvenčního zákona ve spojení s § 192 odst. 3 insolvenčního zákona), jen tehdy, jestliže popěrný úkon dlužníka v reorganizaci předtím nevyvolal právní účinky, na jejichž základě se k nevykonatelné pohledávce přihlášeného věřitele nepřihlíží vůbec nebo v určité výši. Shrnuto:

[1] Nepodá-li věřitel nevykonatelné pohledávky popřené co do pravosti dlužníkem v reorganizaci proti dlužníku včas žalobu o určení pravosti pohledávky, k jeho pohledávce se po marném uplynutí lhůty k podání takové incidenční žaloby v insolvenčním řízení nadále nepřihlíží (§ 185 insolvenčního zákona, R 64/2010, R 54/2012) bez zřetele k tomu, že později (lhostejno, zda po několika dnech, měsících či letech) došlo k přeměně reorganizace v konkurs.

[2] Nepodá-li věřitel nevykonatelné pohledávky popřené co do výše dlužníkem v reorganizaci proti dlužníku včas žalobu o určení výše pohledávky, je pohledávka po marném uplynutí lhůty k podání takové incidenční žaloby zjištěna pouze ve výši uvedené při jejím popření, bez zřetele k tomu, že později (lhostejno, zda po několika dnech, měsících či letech) došlo k přeměně reorganizace v konkurs.

41. Na uvedených závěrech ničeho nemění skutečnost, že v době, kdy pominuly účinky reorganizace nebo oddlužení (kdy došlo k přeměně reorganizace nebo oddlužení v konkurs), stále probíhalo řízení o včasné žalobě přihlášeného věřitele nevykonatelné pohledávky popřené co do pravosti nebo výše insolvenčním správcem i dlužníkem směřující pouze proti popírajícímu insolvenčnímu správci. Zamítnutí žaloby proti insolvenčnímu správci (v intencích R 33/2016) totiž vyvolal následek (popěrný úkon dlužníka v reorganizaci nebo v oddlužení a marné uplynutí lhůty k podání incidenční žaloby proti dlužníku), který nastal za trvání reorganizace nebo za trvání oddlužení (srov. opět R 64/2010 a R 54/2012).

42. V poměrech této věci uplynula dovolateli třicetidenní lhůta k podání žaloby o určení pravosti a výše sporných pohledávek (počítaná od 15. 12. 2016) již v pondělí 16. 1. 2017; k přeměně reorganizace dlužníka v konkurs pak došlo až téměř 7 měsíců poté (7. 8. 2017). Právní posouzení věci odvolacím soudem je tudíž v posouzení účinků popěrného úkonu dlužníka správné.

43. Z výše shrnutého skutkového stavu věci je zjevné, že újmu vyvolanou tím, že ke sporným pohledávkám dovolatele se (ve výše popsáném rozsahu) v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka nadále nepřihlíží (§ 185 insolvenčního zákona) a v tomto sporu nelze zjistit jejich pravost či výši, si dovolatel přivodil tím, že nedbal obecného právního principu „*vigilantibus iura skripta sunt*“ (bdělým náleží práva). V tom, že přihlášený věřitel nedbalý práv, o jejichž uplatnění byl řádně poučen, nebude v insolvenčním řízení uspokojen, pak Nejvyšší soud neshledává žádný rozpor se základními zásadami insolvenčního řízení vyjádřenými v § 5 insolvenčního zákona. V daném kontextu není pro výsledek sporu rozhodná ani námitka, že vzhledem k chování

dlužníka neměla reorganizace od počátku šanci na úspěch, když je zjevné, že účinky popření pohledávek dlužníkem by se neprosadily, kdyby dovolatel postupoval v řízení předepsaným způsobem, o němž byl poučen.

44. Napadené rozhodnutí též není v rozporu s ustanovením § 154 odst. 1 o. s. ř., když je zjevné, že odvolací soud se tímto ustanovením řídil, zjistil-li že v minulosti (17. 1. 2017) nastala právní skutečnost, se kterou se pojí nemožnost zjištění sporných pohledávek v rozsahu dlužníkovy popření. K tomu budiž dodáno, že z ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. [které upravuje náležitosti odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku a přiměřeně se prosazuje i pro odůvodnění rozhodnutí vydaných odvolacím soudem (§ 211 o. s. ř.)] ani z práva na spravedlivý proces nelze dovozovat povinnost soudů vypořádat se s každou jednotlivou námitkou účastníka řízení. Jak opakovaně vysvětlil Ústavní soud, není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, uveřejněný pod číslem 26/2009 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). Rozhodnutí odvolacího soudu těmito požadavkům vyhovuje.

45. Vzhledem k tomu, že dovolání není důvodné, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), je zamítl (§ 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

46. Absence výroku o nákladech dovolacího řízení se podává z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2002, sp. zn. 20 Cdo 970/2001, uveřejněného pod číslem 48/2003 Sb. rozh. obč. (napadené rozhodnutí není rozhodnutím, jímž se řízení končí).

č. 73

č. 73

Účinnost přijetí návrhu na uzavření smlouvy ve smyslu ustanovení § 1745 o. z. může být dohodou stran pracovněprávního vztahu určena k jinému okamžiku než k okamžiku, kdy vyjádření souhlasu s obsahem návrhu dojde navrhovateli smlouvy. Takovým jiným okamžikem může být i okamžik podpisu písemného návrhu smlouvy (podepsaného navrhovatelem) stranou, které je návrh určen. To platí i v případě návrhu smlouvy, pro kterou zákoník práce vyžaduje písemnou formu. K odlišnému ujednání stran o určení okamžiku účinnosti přijetí návrhu na uzavření smlouvy může dojít nejen před předložením nabídky navrhovatelem straně, které je návrh určen; návrh takového ujednání může být obsažen i v samotné nabídce.

Smlouva, Kontraktace

§ 1745 o. z. ve znění do 29. 12. 2016, § 234 zákona č. 262/2006 Sb. ve znění do 31. 12. 2016

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2021, sp. zn. 21 Cdo 3382/2020, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.3382.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2020, sp. zn. 16 Co 70/2020, a rozsudek Okresního soudu v Opavě ze dne 23. 1. 2020, sp. zn. 26 C 200/2018, a věc vrátil Okresnímu soudu v Opavě k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobou podanou u Okresního soudu v Opavě dne 19. 6. 2018 se žalobkyně domáhala po žalovaném zaplacení 15 758,90 USD s 8,05% úrokem z prodlení od 1. 12. 2017 do zaplacení. Žalobu odůvodnila zejména tím, že s žalovaným uzavřela dne 9. 11. 2016 pracovní smlouvu, na jejímž základě pro ni pracoval jako pilot, a že dne 2. 12. 2016 uzavřela s žalovaným dohodu o zvýšení kvalifikace (dále též „kvalifikační dohoda“), ve které se zavázala umožnit žalovanému zvýšení kvalifikace absolvováním „typového výcviku na letoun Beechcraft Premier 1“ (dále též „výcvik“) a uhradit „studijní náklady“ ve výši 24 000 USD a ve které se žalovaný zavázal setrvat u žalobkyně v pracovním poměru po dobu tří let po „úspěšném ukončení studia“ a pro případ, že tento svůj závazek nesplní, zavázal se žalobkyni nahradit uvedené náklady; pokud by žalovaný nesplnil svůj závazek setrvat u žalobkyně jako zaměstnavatele po sjednanou dobu jen z části, měla se jeho povinnost k náhradě „studijních nákladů“ poměrně snížit. Žalovaný svůj závazek setrvat u žalobkyně v pracovním poměru po dobu tří let nedodržel, neboť po úspěšném ukončení výcviku dal dne 21. 10. 2017 výpověď z pracovního poměru, na základě níž pracovní poměr účastníků skončil dne 31. 12. 2017. Žalobkyně opakovaně upomínala žalovaného, aby jí uhradil poměrnou část vynaložených nákladů, k úhradě dlužné částky však dosud nedošlo.

2. Žalovaný zejména namítal, že kvalifikační dohoda ze dne 2. 12. 2016 nebyla platně uzavřena, neboť před absolvováním výcviku sice podepsal písemné vyhotovení dohody o zvýšení kvalifikace, nicméně dosud mu nebylo do sféry jeho dispozice doručeno „originální vyhotovení dohody podepsané jednatelem žalobkyně“. Současně vznesl námitku započtení své pohledávky vůči žalobkyni ve výši 63 873, 80 Kč z důvodu nevyplacené mzdy a náhrady mzdy za dovolenou.

3. Okresní soud v Opavě rozsudkem ze dne 8. 1. 2019 č. j. 26 C 200/2018-93 uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni 13 390,723 USD s 8,05% úrokem z prodlení od 1. 12. 2017 do zaplacení, co do částky 2 368,177 USD s příslušenstvím žalobu zamítl a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 92 238,25 Kč k rukám advokáta JUDr. T. Ch. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění,

že „žalobkyně dne 2. 12. 2016 učinila žalovanému písemnou ofertu“ kvalifikační dohody, a uvedl, že „je běžnou praxí, že podpisy obou kontrahentů nejsou na písemných smlouvách opatřeny ve stejnou dobu“, a že v takovém případě „je vůči navrhovateli, jehož podpis na smlouvě absentuje (v tomto případě žalobkyně), přijetí návrhu smlouvy oferentem (v tomto případě žalovaným), účinné až od okamžiku, kdy mu došel návrh na uzavření smlouvy, podepsaný adresátem návrhu“. Soud prvního stupně uzavřel, že jelikož kvalifikační dohoda obsahuje podpisy obou stran, „je namístě konstatovat“, že „bylo vůlí obou smluvních stran se předmětnou dohodou řídit“, a že jelikož žalovaný svůj závazek setrvat u žalobkyně v pracovním poměru po dobu tří let ode dne ukončení kursu 16. 2. 2017 nedodržel, neboť rozvázal pracovní poměr ke dni 31. 12. 2017 výpovědí, je požadavek žalobkyně na úhradu poměrné části nákladů na zvýšení kvalifikace žalovaného „zcela legitimní“. Soud prvního stupně shledal důvodnou námitku započtení pohledávky žalovaného vůči žalobkyni z důvodu nevyplacené mzdy a náhrady mzdy za nevyčerpanou dovolenou co do 52 912,16 Kč, a proto žalobu v rozsahu odpovídající částky 2 368,177 USD zamítl.

č. 73

4. K odvolání obou účastníků Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 16. 5. 2019, č. j. 16 Co 62/2019-134 rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Odvolací soud vytknul soudu prvního stupně, že se nezabýval „kontraktačním procesem při uzavírání kvalifikační dohody“, když je nutno vzít v úvahu, že dohoda je uzavřena, jakmile se zaměstnavatel a zaměstnanec dohodli na jejím obsahu. Uvedl, že žalobkyně dosud neprokázala, jaké náklady byly v souvislosti se zvýšením kvalifikace žalovaného „reálně“ vynaloženy.

5. Okresní soud v Opavě poté rozsudkem ze dne 23. 1. 2020, č. j. 26 C 200/2018-185 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 275 390,51 Kč k rukám advokáta JUDr. M. B. Vyšel ze zjištění, že žalovaný byl během trvání pracovního poměru vyslán zaměstnavatelem na „pilotní kurz v USA“ za účelem zvýšení kvalifikace a k získání oprávnění k pilotování „letadla PB1“ a že žalovaný před odletem na tento kurz podepsal kvalifikační dohodu, jejímž obsahem byl mimo jiné závazek žalobkyně uhradit poplatek za kurs ve výši 24 000 USD, jakož i závazek žalovaného setrvat po úspěšném skončení kursu u žalobkyně v pracovním poměru po dobu tří let, a pro případ dřívějšího rozvázání pracovního poměru ze strany žalovaného zde byla ujednána i jeho povinnost uhradit žalobkyni poměrnou část nákladů, které žalobkyně na kurs vynaložila. Soud prvního stupně dále zjistil, že žalobkyně předložila dohodu žalovanému k podpisu v době, kdy na ní „absentoval podpis osoby oprávněné za zaměstnavatele jednat“ (že tedy jako první dohodu podepsal žalovaný, který ji „vrátil zpět“ žalobkyni), a že žalovaný do odletu na „pilotní kurz v USA“ neobdržel stejnopis jím podepsané dohody, na němž by byl připojen podpis žalobkyně. Na základě těchto skutkových zjištění dospěl k závěru, že to byl žalovaný, kdo učinil písemnou nabídku žalobkyni k uzavření kvalifikační dohody, a že kvalifikační dohoda nebyla platně uzavřena, neboť stejnopis dohody s podpisem žalobkyně se v přiměřené době – tedy do odletu žalovaného na pilotní kurs v USA – nedostal do sféry dispozice žalovaného.

6. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 29. 6. 2020, č. j. 16 Co 70/2020-210 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 24 587 Kč k rukám

advokáta JUDr. M. B. Odvolací soud vycházel z toho, že uzavření smlouvy se v pracovněprávních vztazích řídí – neujednají-li si strany pro uzavření smlouvy jiný postup – ustanovením § 1731 až § 1745 občanského zákoníku a že obecně platí, že nabídka a její přijetí dojde (je doručena) druhé straně, jakmile se dostane do sféry její dispozice, tedy jakmile druhá strana získá možnost seznámit se s jejím obsahem. Uvedl, že smlouva je podle § 1745 občanského zákoníku uzavřena okamžikem, kdy akceptace nabyla účinnosti, tj. okamžikem, kdy včasné přijetí nabídky (popřípadě její pozdní přijetí s účinky včasného přijetí) došlo navrhovateli (oferentovi). Odvolací soud nesohlasil s názorem žalobkyně, že k účinnosti přijetí nabídky došlo již okamžikem podepsání kvalifikační dohody druhým účastníkem. Dovodil, že „písemná nabídka žalovaného byla učiněna vůči nepřítomnému jednateli žalobkyně“, že k uzavření kvalifikační dohody mohlo dojít až okamžikem, „kdy se kvalifikační dohoda opatřena podpisem jednatele žalobkyně dostala do sféry dispozice žalovaného“, což se „podle výsledků provedeného dokazování“ nikdy nestalo, a že proto mezi účastníky nebyla kvalifikační dohoda uzavřena v písemné formě. Dospěl proto k závěru, že žalovanému nevznikla povinnost uhradit žalobkyni poměrnou část nákladů vynaložených na zvýšení kvalifikace. K námitce žalobkyně, že kvalifikační dohoda obsahuje ujednání, že „platnost a účinnost této smlouvy nastává ke dni podpisu smlouvy oběma stranami“, že „je vyhotovena ve dvou stejnopisech“ a že „po jejím podpisu si každá ze stran ponechá po jednom stejnopisu“, což podle žalobkyně znamená, že k uzavření kvalifikační dohody došlo okamžikem jejího podepsání druhým účastníkem, odvolací soud uvedl, že obsah „závěrečných ujednání“ kvalifikační dohody není podstatný, protože z nich „není zřejmé“, kdo dohodu podepsal jako první a „zda a kdy se vyhotovení dohody podepsané jednatelem žalobkyně dostalo do sféry dispozice žalovaného“.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

7. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Dovolatelka odvolacímu soudu vytkla, že se při řešení otázky, zda kvalifikační dohoda byla či nebyla platně uzavřena, odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu reprezentované rozhodnutími, na která poukazuje, a uvedla, že právní otázky „naplnění požadavků zákona na písemnou podobu kvalifikační dohody“ nebyly ještě dovolacím soudem „zkoumány“. Namítá, že na právní jednání je třeba spíše hledět jako na platné než jako na neplatné a že je neobvyklé a těžko představitelné – „pokud by se závěr odvolacího soudu měl aplikovat jako obecné pravidlo“ – po smluvních stranách požadovat, aby musely ve smlouvách „za podpis osvědčující uzavření smlouvy umístit ještě jeden podpis, osvědčující skutečnost, že si listinu převzaly“. Má za to, že žalovaný jednal nepoctivě, jestliže „sice podepsal dohodu, ale nikdy ji údajně neobdržel zpět, a přesto si nechal žalobkyni zaplatit svůj drahý letecký výcvik a náklady s ním spojené za statisíce korun českých, ač věděl, že podmínkou absolvování a zaplacení výcviku je, že podepíše dohodu a zůstane u zaměstnavatele 3 roky po skončení výcviku, aby se mohly vynaložené náklady žalobkyni alespoň částečně vrátit zpět“. Dovolatelka vytýká soudům, že přes ustanovení § 1744 občanského zákoníku „pominuly možnost dodatečného zhojení jimi tvrzené absence předání oboustranně podepsané kvalifikační dohody formou faktického jednání žalovaného tak, že se dle dohody choval“. Namítá, že soudy bez odůvodnění nevyhověly návrhu žalobkyně na výslech svědkyně I. Š.

k tvrzení žalobkyně o předání dohody do rukou žalovaného z rukou jednatele žalobkyně a že v rozporu s pravidly koncentrace řízení provedly důkaz emailovou korespondencí žalovaného se svědkem M. K. Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

8. Žalovaný ve vyjádření navrhl, aby dovolací soud dovolání žalobkyně jako zjevně bezdůvodné odmítl. Má za to, že napadané rozhodnutí je správné, neboť „písemná forma dodržena nebyla a z prokázaného průběhu kontraktace je zjevné, že ze strany žalobkyně nedošlo k řádné písemné akceptaci písemného návrhu kvalifikační dohody učiněného žalovaným.“

III.

Přípustnost dovolání

9. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací [§ 10a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)] po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

10. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

11. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

12. Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci zjištěno, že žalovaný na základě pracovní smlouvy uzavřené dne 9. 11. 2016 pro žalobkyni pracoval jako pilot, že byl žalobkyní vyslán na pilotní kurs v USA za účelem zvýšení kvalifikace a k získání oprávnění k pilotování letadla PB1, že žalovaný podepsal před odletem na tento výcvik listinu nadepsanou jako „dohoda o zvýšení kvalifikace“ a datovanou dnem 2. 12. 2016, kterou připravila žalobkyně a která v době podpisu žalovaného nebyla podepsána žalobkyní, a že v připravené dohodě byla upravena vzájemná práva a povinnosti smluvních stran, mimo jiné závazek žalobkyně uhradit poplatek za výcvik žalovaného ve výši 24 000 USD a závazek žalovaného setrvat po jeho úspěšném skončení u žalobkyně v pracovním poměru po dobu tří let. Pro případ dřívějšího skončení pracovního poměru ze strany žalovaného obsahovala připravená dohoda ujednání o jeho povinnosti uhradit žalobkyni poměrnou část nákladů, které žalobkyně na výcvik vynaložila. V textu dohody bylo též obsaženo ujednání, že „platnost a účinnost této smlouvy nastává ke dni podpisu smlouvy oběma stranami“. Žalovaný připravenou dohodu opatřenou svým podpisem doručil žalobkyni, od níž však do odletu na výcvik neobdržel stejnopis jím podepsané dohody, na níž by byl připojen podpis žalobkyně. Na listině (kopii dohody o zvýšení kvalifikace ze dne 2. 12. 2016), kterou byl prováděn důkaz a která je obsažena ve spise, je jak podpis žalovaného, tak žalobkyně.

13. Za tohoto skutkového stavu věci závisí napadený rozsudek odvolacího soudu mimo jiné na vyřešení otázky hmotného práva, zda a popřípadě za jakých podmínek může být smlouva (dohoda) mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, pro kterou zákoník práce vyžaduje písemnou formu, uzavřena již okamžikem jejího podpisu oběma (současně nepřítomnými) stranami. Vzhledem k tomu, že uvedená právní otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena, dospěl Nejvyšší soud České republiky k závěru, že dovolání žalobkyně je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV.

Důvodnost dovolání

14. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání žalobkyně je opodstatněné.

15. Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k době, kdy měla být uzavřena předmětná kvalifikační dohoda – podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů účinném do 31. 12. 2016 (dále jen „zák. práce“) a subsidiárně též (srov. § 4 zák. práce) podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 29. 12. 2016 (dále též „o. z.“).

16. Uzavře-li zaměstnavatel se zaměstnancem v souvislosti se zvyšováním kvalifikace kvalifikační dohodu, je její součástí zejména závazek zaměstnavatele umožnit zaměstnanci zvýšení kvalifikace a závazek zaměstnance setrvat u zaměstnavatele v zaměstnání po sjednanou dobu, nejdéle však po dobu 5 let, nebo uhradit zaměstnavateli náklady spojené se zvýšením kvalifikace, které zaměstnavatel na zvýšení kvalifikace zaměstnance vynaložil, a to i tehdy, když zaměstnanec skončí pracovní poměr před zvýšením kvalifikace. Závazek zaměstnance k setrvání v zaměstnání začíná od zvýšení kvalifikace (§ 234 odst. 1 zák. práce). Kvalifikační dohoda může být uzavřena také při prohlubování kvalifikace (§ 230 zák. práce), jestliže předpokládané náklady dosahují alespoň 75 000 Kč; v takovém případě nelze prohloubení kvalifikace zaměstnanci uložit (§ 234 odst. 2 zák. práce). Kvalifikační dohoda musí být uzavřena písemně (§ 234 odst. 4 zák. práce). Nesplní-li zaměstnanec svůj závazek z kvalifikační dohody pouze zčásti, povinnost nahradit náklady zvýšení nebo prohloubení kvalifikace se poměrně sníží (§ 235 odst. 2 zák. práce).

17. Zákoník práce neupravuje postup při uzavírání pracovních smluv (dohod). Na uzavření těchto smluv (dohod), a tedy i na uzavření kvalifikační dohody, je proto třeba použít občanský zákoník (srov. § 4 zák. práce).

18. Uzavření (vznik) smlouvy v pracovních vztazích, které se řídí – jak správně uvedl odvolací soud – ustanoveními § 1731–1745 o. z. (neujednají-li si strany pro uzavření smlouvy jiný postup – srov. § 1770 o. z.), předpokládá podání návrhu (nabídky – oferty) a přijetí návrhu (akceptaci).

19. Návrh na uzavření smlouvy (nabídka) je jednostranným právním jednáním navrhovatele (oferenta), ze kterého je zřejmý jeho úmysl uzavřít určitou smlouvu s druhou stranou pracovního vztahu, vůči níž nabídku činí (oblátem), které obsahuje podstatné náležitosti smlouvy tak, aby smlouva mohla být uzavřena jeho jednoduchým a nepodmíněným přijetím, a ze kterého plyne vůle navrhovatele být

smlouvou vázán, bude-li nabídka přijata (srov. § 1731 a § 1732 odst. 1 o. z.). Nabídka učiněná v písemné formě vůči nepřítomné osobě musí být přijata ve lhůtě uvedené v nabídce; není-li lhůta uvedena, lze nabídku přijmout v době přiměřené povaze navrhované smlouvy a rychlosti prostředků, které navrhovatel použil pro zaslání nabídky (srov. § 1735 o. z.).

20. Přijetí nabídky (akceptace) je jednostranné právní jednání osoby, které byl návrh určen (obláta), adresované navrhovateli, v němž oblát projevil souhlas s návrhem; mlčení nebo nečinnost samy o sobě přijetím nejsou (srov. § 1740 odst. 1 o. z.). Projev vůle, který obsahuje dodatky, výhrady, omezení nebo jiné změny, je odmítnutím nabídky a považuje se za novou nabídku; přijetím nabídky je však odpověď, která vymezuje obsah navržené smlouvy jinými slovy (srov. § 1740 odst. 2 o. z.). Akceptace nastává jen tehdy, byla-li učiněna včas, nebo jestliže má účinky včasného přijetí (§ 1743 o. z.). Smlouva je uzavřena okamžikem, kdy přijetí nabídky nabylo účinnosti, tj. okamžikem, kdy došlo navrhovateli (srov. § 1745 o. z.). Právní jednání působí vůči nepřítomné osobě od okamžiku, kdy jí projev vůle dojde (§ 570 odst. 1 část věty před středníkem o. z.).

č. 73

21. Judikatura soudů ve vztahu k předchozí právní úpravě obsažené v zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), dovodila, že ustanovení § 43c odst. 2 obč. zák. (podle jehož první věty včasné přijetí návrhu nabývá účinnosti okamžikem, kdy vyjádření souhlasu s obsahem návrhu dojde navrhovateli) ve spojení s ustanovením § 45 odst. 1 obč. zák. (podle něhož projev vůle působí vůči nepřítomné osobě od okamžiku, kdy jí dojde) nemají kogentní povahu a nezakazují účastníkům, aby si upravili okamžik uzavření smlouvy jinak. Účinnost přijetí návrhu na uzavření smlouvy ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 obč. zák. (podle něhož smlouva je uzavřena okamžikem, kdy přijetí návrhu na uzavření smlouvy nabývá účinnosti; mlčení nebo nečinnost samy o sobě neznamenají přijetí návrhu) tedy může být dohodou účastníků určena k jinému okamžiku než k okamžiku, kdy vyjádření souhlasu s obsahem návrhu dojde navrhovateli smlouvy (srov. právní názor vyjádřený v rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 16. 1. 2013 sp. zn. 31 Cdo 1571/2010, který byl uveřejněn pod č. 39 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2013, nebo v odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2013 sp. zn. 21 Cdo 2747/2012 a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2015 sp. zn. 21 Cdo 2491/2014).

22. Uvedené závěry vycházejí z úvahy, že podmínkou vzniku (uzavření) smlouvy mezi nepřítomnými osobami není skutečnost, že oblátem akceptovaný návrh došel zpět oferentovi, bylo-li mezi stranami ujednáno, že akceptace návrhu smlouvy nabývá účinnosti k jinému okamžiku. I v takové situaci totiž jsou naplněny všechny podmínky vzniku smlouvy – tj. návrh smlouvy, jeho přijetí a rovněž konsens účastníků ohledně obsahu smlouvy. Je-li hlavním účelem ustanovení § 43c odst. 1 a 2 a § 45 odst. 1 obč. zák. ochrana oferenta před nejistotou, zda a kdy oblát ofertu přijal, pak tento účel nemůže bránit tomu, aby oferent výslovně vyjádřil svou vůli být vázán akceptovaným návrhem i za jiných – předem sjednaných – podmínek; jinak řečeno, aby si účastníci dohodou určili okamžik vzniku smlouvy jinak, než k okamžiku dojití akceptovaného návrhu oferentovi. Opačný závěr, podle něhož je vznik smlouvy mezi nepřítomnými

účastníky možný pouze k okamžiku, kdy akceptovaný návrh dojde oferentovi, by vedl k absurdnímu závěru, podle něhož je oferent chráněn kogentností ustanovení § 43c odst. 2 obč. zák. ve spojení s § 45 odst. 1 obč. zák. i proti své, výslovně vyjádřené, odlišné vůli. Takový závěr však Nejvyšší soud považuje za ryze formalistický, bezdůvodně zasahující do autonomie vůle dotčených účastníků a odporující zásadě *potius valeat actus quam pereat* (srov. odůvodnění již zmíněného rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 16. 1. 2013 sp. zn. 31 Cdo 1571/2010).

23. Na rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 16. 1. 2013 sp. zn. 31 Cdo 1571/2010 navázal též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2017 sp. zn. 29 ICdo 28/2016 (uveřejněný pod č. 107 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2018), v jehož odůvodnění dovolací soud zdůraznil, že účastníci budoucí smlouvy uzavírané tzv. distančním způsobem se mohou též dohodnout, že projev vůle obláta (přijetí návrhu smlouvy) působí vůči oferentovi za jiných podmínek než od okamžiku, kdy mu tento projev dojde, neboť výslovnému projevu vůle oferenta být vázán návrhem za jiných (předem dohodnutých) podmínek povaha ustanovení § 45 odst. 1 obč. zák. nebrání; na tomto závěru ničeho nemění ani skutečnost, že uzavíraná smlouva má obligatorně písemnou formu, neboť povinnost obláta doručit písemné prohlášení o přijetí návrhu smlouvy nebo písemně akceptovaný návrh smlouvy zpět oferentovi zákon nevymezuje. Dovolací soud uzavřel, že dohodnou-li se na tom smluvní strany, může být přijetí písemného návrhu smlouvy účinné i mezi nepřítomnými k okamžiku, kdy oblát návrh na uzavření smlouvy, jemu doručený, podepíše. Za takovou dohodu smluvních stran považoval dovolací soud i ujednání, podle kterého nastává platnost a účinnost smlouvy „jejím podepsáním kupujícím a alespoň jedním z prodávajících s účinky pro něj, přičemž účinky pro druhého prodávajícího nastávají připojením jeho podpisu“.

24. Uvedené závěry judikatury k účinnosti přijetí návrhu na uzavření smlouvy podle předchozího občanského zákoníku lze vztáhnout i na uzavírání smluv podle obdobné právní úpravy obsažené v současném občanském zákoníku, o jejíž dispozitivní povaze nemůže být pochyb (srov. § 1 odst. 2 o. z.). Nejvyšší soud již před účinností této právní úpravy vyjádřil názor, že o závěr o dispozitivní povaze ustanovení § 43c odst. 2 a § 45 odst. 1 obč. zák. se opírá též platná úprava uzavírání smluv obsažená v zákoně č. 89/2012 Sb., občanském zákoníku (srov. odůvodnění rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 16. 1. 2013 sp. zn. 31 Cdo 1571/2010). Ke stejnému závěru dochází i odborná literatura [srov. např. Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721-2054). Komentář. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2014, s. 132-136.].

25. Nejvyšší soud České republiky proto dospěl k závěru, že účinnost přijetí návrhu na uzavření smlouvy ve smyslu ustanovení § 1745 o. z. může být dohodou stran pracovněprávního vztahu určena k jinému okamžiku než k okamžiku, kdy vyjádření souhlasu s obsahem návrhu dojde navrhovateli smlouvy. Takovým jiným okamžikem může být i okamžik podpisu písemného návrhu smlouvy (podepsaného navrhovatelem) stranou, které je návrh určen. To platí i v případě návrhu smlouvy, pro kterou zákoník práce vyžaduje písemnou formu.

26. K odlišnému ujednání stran o určení okamžiku účinnosti přijetí návrhu na uzavření smlouvy může dojít nejen před předložením nabídky navrhovatelem oblatovi; návrh takového ujednání může být obsažen i v samotné nabídce. Je-li navrhovatel tím, kdo tvoří obsah nabídky (kdo navrhuje znění smlouvy), není důvod mu bránit v tom, aby součástí nabídky učinil i návrh, za jakých podmínek (k jakému okamžiku) chce být smlouvou vázán. Je-li taková nabídka oblatem včas akceptována, řídí se určení okamžiku účinnosti jejího přijetí sjednaným způsobem.

27. V projednávané věci žalobkyně připravila text „dohody o zvýšení kvalifikace“, který obsahoval i ujednání, že „platnost a účinnost této smlouvy nastává ke dni podpisu smlouvy oběma stranami“, a který předložila (bez svého podpisu) žalovanému. Jestliže žalovaný tento text bez dalšího podepsal a doručil žalobkyni (jakožto jím podepsaný návrh smlouvy), která jej následně také podepsala, pak – za předpokladu, že žalobkyně připojila svůj podpis k návrhu „dohody o zvýšení kvalifikace“ v době přiměřené povaze této dohody – by nebylo možné než uzavřít, že se žalovaný a žalobkyně dohodli na tom, že návrh na uzavření kvalifikační dohody (podepsaný jednou smluvní stranou, v projednávané věci žalovaným jako zaměstnancem) je účinně přijat druhou smluvní stranou (v projednávané věci žalobkyní jako zaměstnavatelem) k okamžiku, kdy oblat (žalobkyně) návrh dohody podepíše, aniž by bylo nezbytné, aby akceptaci (vyjádření souhlasu s návrhem) doručil navrhovatel (žalovanému).

28. Z uvedeného plyne, že závěr odvolacího soudu, že mezi účastníky nebyla uzavřena písemná kvalifikační dohoda, neboť k jejímu uzavření mohlo dojít až okamžikem, kdy se kvalifikační dohoda podepsaná jednatelem žalobkyně dostala do sféry dispozice žalovaného, což se nikdy nestalo, není správný. Správný proto nemůže být ani jeho rozsudek, který je na tomto závěru založen.

29. Dovolací soud nepřihlédl k dovolatelkou namítaným vadám řízení, které měly spočívat v tom, že soudy bez odůvodnění nevyhověly jejímu návrhu na výslech svědkyně I. Š. k tvrzení žalobkyně o předání dohody do rukou žalovaného z rukou jednatele žalobkyně a že v rozporu s pravidly koncentrace řízení provedly důkaz emailovou korespondencí žalovaného se svědkem M. K. (která rovněž souvisela s žalobkyní tvrzeným předáním podepsané dohody žalovanému), neboť vzhledem k právnímu názoru, který Nejvyšší soud v této věci zaujal, nejde o vady řízení, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.). Okolnost, zda žalovanému byla žalobkyní předána podepsaná kvalifikační dohoda, totiž není pro rozhodnutí projednávané věci významná.

30. Protože rozsudek odvolacího soudu není – jak vyplývá z výše uvedeného – správný a protože nejsou dány podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání a ani pro změnu rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud České republiky tento rozsudek zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky rovněž toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně (Okresnímu soudu v Opavě) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

č. 74

Existuje-li více míst, kde došlo nebo mohlo dojít ke škodné události, je třeba obratem „u soudu místa“ uvedeným v čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel i bis rozumět takové místo, které zajišťuje nejužší vztah mezi deliktním či kvazideliktním jednáním a příslušným soudem; zpravidla půjde o místo, kde nastala (z ekonomického hlediska) největší škoda. Nelze-li takové místo stanovit, má každé z míst, kde došlo nebo může dojít ke škodné události, dostatečně úzký vztah s věcnými prvky sporu, a tedy významný vztah s ohledem na soudní příslušnost. Příslušným k projednání žaloby o náhradu újmy podle článku 7 odst. 2 nařízení Brusel i bis je v takovém případě každý soud, v jehož obvodu došlo nebo může dojít ke škodné události.

P. O. Box sloužící pouze k přijímání korespondence od zákazníků není pobočkou ve smyslu čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel i bis.

Příslušnost soudu mezinárodní, Autorské právo

§ čl. 7 odst. 2 nařízení (EU) č. 1215/2012, čl. 7 odst. 5 nařízení (EU) č. 1215/2012

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 27 Cdo 3037/2020, ECLI:CZ:NS:2021:27.CDO.3037.2020.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalované proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 17. 6. 2020, sp. zn. 4 Co 18/2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 6. 3. 2019 se žalobce na žalované domáhá zaplacení 85.228.956 Kč s příslušenstvím jako bezdůvodného obohacení, které měla získat tím, že bez udělené licence na území České republiky přenášela televizní a rozhlasové vysílání předmětů ochrany, ohledně nichž žalobce vykonává kolektivní správu práv.

2. Žalovaná vznesla (současně s prvním úkonem v řízení – vyjádřením k žalobě) námitku nedostatku mezinárodní příslušnosti soudů České republiky s tím, že její sídlo se nachází v Lucemburském velkovévodství, dále vznesla námitku místní nepřislušnosti Krajského soudu v Brně a z důvodu hospodárnosti požádala o přerušování řízení do skončení řízení v obdobné věci vedeného u Nejvyššího soudu České republiky pod sp. zn. 27 Cdo 3363/2018.

3. Krajský soud v Brně (poté, co usnesením ze dne 25. 10. 2019, č. j. 23 C 12/2019-78, řízení přerušil do pravomocného skončení dovolacího řízení vedeného u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 27 Cdo 3363/2018) usnesením ze dne 17. 4. 2020, č. j. 23 C 12/2019-85,

rozhodl, že se v řízení pokračuje (výrok I.), a zamítl námitku místní nepříslušnosti Krajského soudu v Brně vznesenou žalovanou (výrok II.).

4. Soud prvního stupně vyšel z toho, že se žalobce „jako český kolektivní správce domáhá po žalované jako zahraniční obchodní společnosti se sídlem v Lucembursku vydání bezdůvodného obohacení, ke kterému mělo dojít užitím žalobcem spravovaných autorských děl v rámci televizního a rozhlasového vysílání ze strany žalované bez uhrazení licenčních odměn“.

5. Podle soudu mezinárodní příslušnost českých soudů vyplývá z čl. 7 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. 12. 2012, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále též jen „nařízení Brusel I bis“), neboť nárok z bezdůvodného obohacení představuje nárok z jednání, které je v rozporu s právními předpisy, jde tedy o jednání deliktní či kvazideliktní. Stejný závěr přijal také Soudní dvůr Evropské unie (dále též jen „Soudní dvůr“) v rozsudku ze dne 27. 9. 1988, ve věci C-189/87, Athanasios Kalfelis proti Banque Schröder, Münchmeyer, Hengst & Co. a dalším, bod 16 (dále též jen C-189/87, Kalfelis), či Nejvyšší soud v usnesení ze dne 20. 11. 2013, sp. zn. 28 Cdo 797/2013.

6. „Protože mezinárodní pravomoc českých soudů je dána a k bezdůvodnému obohacení mělo dle tvrzení žalobce docházet na celém území České republiky“, dovodil soud, že „jsou v zásadě místně příslušné všechny krajské soudy a finální volba je na žalobci“. Žalobce tak v souladu s čl. 7 odst. 5 Brusel I bis zvolil Krajský soud v Brně, neboť „ke dni podání návrhu měla žalovaná v obvodu tohoto soudu kontaktní P. O. Box v Hodoníně, který prezentovala i jako kontaktní místo ve všeobecných obchodních podmínkách poskytování služby freeSAT či jako kontaktní místo na svých internetových stránkách, a využívá ho tedy pro kontakt se zákazníky“.

7. Vrchní soud v Olomouci k odvolání žalované v záhlaví označeným usnesením rozhodnutí soudu prvního stupně ve výroku II. potvrdil.

8. Odvolací soud neměl „pochybnost o tom, že čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis dopadá i na nároky z bezdůvodného obohacení, jež je třeba posuzovat jako jednání, které je v rozporu se zákonem, a tudíž jednání deliktní či kvazideliktní“.

9. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, podle něhož dochází-li k bezdůvodnému obohacení na území celé České republiky, je místně příslušný každý krajský soud, a to podle volby žalobce. V posuzovaném případě žalobce zvolil Krajský soud v Brně, a to s ohledem na skutečnost, že v jeho obvodu má žalovaná zákaznické centrum, které je „identifikováno korespondenční adresou P. O. Boxu v Hodoníně“ a „toto místo na internetové doméně freeSAT prezentuje jako servisní v České republice“. Pro posouzení místní příslušnosti „je tak rozhodné ustanovení čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel I bis“. Z tohoto důvodu „není nutné věc předkládat Nejvyššímu soudu České republiky k určení soudu pro projednání a rozhodnutí věci“.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

10. Proti usnesení odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), majíc

za to, že rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázek procesního práva, které v rozhodování Nejvyššího soudu dosud nebyly vyřešeny. Jedná se o otázky:

1) Zda „P. O. Box zahraniční právnické osoby, určený pouze pro přijímání písemné korespondence od zákazníků, lze považovat za pobočku, zastoupení nebo jinou provozovnu podle čl. 7 odst. 5 Brusel I bis“, a

2) Zda „v případě, kdy věc patří do pravomoci soudů České republiky podle čl. 7 odst. 2 Brusel i bis a podmínky místní příslušnosti chybějí, nebo je nelze zjistit, jelikož ke škodné události dle tvrzení žalobce dochází na území celé České republiky, lze jako místně příslušný určit jakýkoli věcně příslušný soud bez ohledu na zásadu hospodárnosti a předvídatelnosti řízení vyjádřenou v ustanovení § 6 o. s. ř., potažmo bez nutnosti určení příslušnosti Nejvyšším soudem v souladu s ustanovením § 11 odst. 3 o. s. ř., přičemž volba místně příslušného soudu je na žalobci“.

11. Dovolatelka uvádí, že je právnickou osobou se sídlem v Lucemburském velkovévodství a na území České republiky poskytuje přeshraniční služby satelitního vysílání. Na území České republiky nemá žádné zákaznické centrum, žádné personální obsazení ani materiální vybavení, které by umožňovalo přímo poskytovat služby v České republice. P. O. Box sloužící pro přijímání písemné korespondence od zákazníků je „vybírán“ poskytovatelem služeb (třetí osobou) ze Slovenska, infolinka je provozována z území Slovenské republiky a jakákoli internetová prezentace vždy odkazuje na „společnost se sídlem v Lucemburku“.

12. Dovolatelka, odkazujíc na rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 11. 1978, ve věci C-33/78, Somafer SA proti Saar-Ferngas AG (dále též jen „C-33/78, Somafer“), má za to, že pojem pobočka je ve smyslu čl. 7 odst. 5 Brusel i bis určen dvěma kritérii. První z nich předpokládá existenci centra činnosti, které dlouhodobě vystupuje navenek jako detašované pracoviště mateřského podniku. Toto centrum musí mít vedení a být materiálně vybaveno tak, že může vést jednání se třetími stranami. Druhým kritériem je, že spor se musí týkat úkonů souvisejících s provozováním pobočky, nebo závazků, které na sebe pobočka převzala jménem mateřského podniku. Podle dovolatelky však P. O. Box ani jedno z výše uvedených kritérií nesplňuje. V opačném případě by tak bylo nutno za pobočku považovat též jakoukoli elektronickou adresu. Odkazujíc na odbornou literaturu (MAGNUS, U., MANKOWSKI, P. a kol. Brussels Ibis Regulation. Kolín nad Rýnem: Verlag Dr. Otto Schmidt, 2016), dovolatelka dodává, že ani elektronická schránka, ani internetová stránka nemůže být považována za materiální vybavení ve smyslu nařízení Brusel i bis.

13. Dovolatelka se proto domnívá, že závěry Soudního dvora ohledně pojmu „pobočka“ ve smyslu nařízení Brusel i bis jsou zcela jasné. Pokud by však Nejvyšší soud dospěl k jinému názoru, žádá jej dovolatelka, aby položil předběžnou otázku Soudnímu dvoru ohledně aplikace čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel i bis ve znění:

„Je výklad, že P. O. Box zahraniční právnické osoby, určený pouze pro přijímání písemné korespondence od zákazníků představuje ‚pobočku, zastoupení nebo jinou provozovnu‘ v souladu s článkem 7 odst. 5 nařízení Brusel i bis?“

14. Dovolatelka dále nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, podle něhož je místně příslušným každý věcně příslušný soud, neboť umožňuje spekulativní výběr soudů v rámci celé České republiky. Tím dochází k zásahu do práva dovolatelky na zákonného soudce zaručeného článkem 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, které je součástí práva dovolatelky na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Dovolatelka usuzuje, že se žalobce pokusil založit místní příslušnost Krajského soudu v Brně, neboť tento soud v obdobné věci (sp. zn. 23 C 176/2013) rozhodl ve prospěch kolektivního správce. „Nejvyšší soud by tedy měl dovolatelce poskytnout právní ochranu před takovýmto spekulativním výběrem místně příslušného soudu z důvodu příznivější judikatury.“

15. Dovolatelka uvádí, že § 84 a násl. o. s. ř. přesně stanoví, jak má být určena místní příslušnost soudu, a stejně tak stanoví, v jakém případě je možné učinit volbu jiného místně příslušného soudu. „Nicméně místo, kde dochází k bezdůvodnému obohacení, nezakládá zvláštní místní příslušnost.“ Proto je podle dovolatelky „naprosto nepřipustné, aby v případě, kdy podmínky pro místní příslušnost jednoznačně chybějí a ani je nelze zjistit, bylo umožněno žalobci, aby si bez dalšího mohl svévolně vybrat jakýkoli soud na území České republiky“. Dovolatelka, odkazujíc na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. III. ÚS 2853/07, vyzdvihuje potřebu transparentnosti a předvídatelnosti pravidel pro určování místní příslušnosti.

16. Podle dovolatelky tak soudy měly věc podle § 11 odst. 3 o. s. ř. postoupit Nejvyššímu soudu, aby určil příslušný soud k rozhodnutí o žalobě na zaplacení 85.228.956 Kč s příslušenstvím. S ohledem na zásadu hospodárnosti zakotvenou v § 6 o. s. ř. by pak tímto místně příslušným soudem měl být Městský soud v Praze, neboť u něj jsou vedena i jiná řízení mezi dovolatelkou a dalšími kolektivními správci, a také zástupci účastníků tohoto řízení mají své sídlo v Praze.

17. Dovolatelka navrhuje, aby dovolací soud napadené usnesení odvolacího soudu, jakož i výrok II. usnesení soudu prvního stupně, zrušil a jako místně příslušný soud k projednání a rozhodnutí věci určil Městský soud v Praze.

18. Žalobce ve vyjádření k dovolání navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání jako nepřipustné odmítl.

III.

Připustnost dovolání

19. Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení dovolatelkou otevřených otázek procesního práva, v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud neřešených.

IV.

Důvodnost dovolání

20. Podle čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel i bis platí, že osoba, která má bydliště v některém členském státě, může být žalována ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události.

21. Podle čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel i bis platí, že osoba, která má bydliště v některém členském státě, může být žalována, jedná-li se o spor vyplývající z provozování pobočky, zastoupení nebo jiné provozovny, u soudu místa, kde se tyto složky nacházejí.

I. K pojmům „pobočka“ a „spor vyplývající z provozování pobočky“ ve smyslu
čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel i bis

22. Pojem „pobočka“ a „spor vyplývající z provozování pobočky“ podle čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel i bis je nezbytné vykládat autonomně, a to především s přihlédnutím k systematice a cílům tohoto nařízení.

23. V rozsahu, v němž Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. 12. 2000, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále též jen „nařízení Brusel I“), nahrazuje ve vztazích mezi členskými státy Úmluvu ze dne 27. 9. 1968, o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále též jen „Bruselská úmluva“ či „úmluva“), platí výklad ustanovení uvedené úmluvy podaný Soudním dvorem rovněž pro ustanovení uvedeného nařízení, pokud lze ustanovení těchto nástrojů kvalifikovat jako rovnocenná (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 3. 2013, ve věci C-419/11, Česká spořitelna, a. s. proti Geraldů Feichterovi, bod 27).

24. Závěry formulované Soudním dvorem ve vztahu k Bruselské úmluvě a k nařízení Brusel i bis jsou použitelné i ve vztahu k nařízení Brusel I bis. Ustanovení čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel i bis je totiž identické s čl. 5 odst. 5 Bruselské úmluvy (obdobně srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2019, sp. zn. 27 Cdo 3482/2017, bod 40).

25. Výkladem čl. 5 odst. 5 Bruselské úmluvy (resp. čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel i bis) se Soudní dvůr již ve své judikatuře zabýval. Odpověď na otázku, zda P. O. Box představuje pobočku, zastoupení nebo jinou provozovnu, je proto zjevná z ustálené judikatury Soudního dvora, jde tedy o *acte éclairé*. Z tohoto důvodu Nejvyšší soud, ač je v dané věci ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie soudem, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, věc nepředložil Soudnímu dvoru k zodpovězení dovolatelem formulované předběžné otázky (srov. závěry rozsudku Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982, ve věci C-283/81, Srl CILFIT a Lanificio di Gavardo SpA proti Ministero della sanità).

26. Z ustálené rozhodovací praxe Soudního dvora k čl. 5 odst. 5 Bruselské úmluvy (resp. k čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel i bis) se podává, že:

1) Pobočkou lze rozumět takové zastoupení zahraniční osoby, jež se jeví jako permanentní „prodloužená ruka“ zahraniční osoby, zřízená pro účely podnikání v dotčeném členském státě, vybavená materiálně i personálně k tomu, aby mohla uzavírat obchody jménem svého zřizovatele, takže osoby s ní vstupující do kontaktu sice ví, že jednájí se zahraniční osobou, nicméně nemusí jednat s jejím ústředím, ale pouze s tímto zastoupením.

2) Spory vyplývající z provozování pobočky v sobě zahrnují jak spory týkající se práv a závazků vzniklých ze vztahů souvisejících s řízením a správou pobočky, tak spory vzniklé ze smluvních i mimosmluvních vztahů, do nichž pobočka vstoupila jménem svého zřizovatele, popř. při činnosti jeho jménem či v jeho prospěch prováděné, na území státu, kde se pobočka nachází.

Srovnej rozsudek ve věci C-33/78, Somafer, body 12 a 13.

27. Promítnuto do poměrů projednávané věci je zjevné, že P. O. Box sloužící pouze k přijímání korespondence od zákazníků nesplňuje judikaturou Soudního dvora dovozená kritéria pro pobočku a pro spory vyplývající z provozování pobočky. Závěr odvolacího soudu, podle něhož je pro posouzení místní příslušnosti soudů rozhodné ustanovení čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel i bis, tak není správný.

II. K pojmu „soud místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události“,
ve smyslu čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel i bis

28. Nejvyšší soud především zdůrazňuje, že čl. 7 nařízení Brusel I bis upravuje nejen mezinárodní příslušnost (pravomoc) soudů konkrétního členského státu, ale i jejich příslušnost místní [s výjimkou odst. 6, srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 5. 2007, ve věci C-386/05, Color Drack GmbH proti Lexx International Vertriebs GmbH (dále též jen „C-386/05, Color Drack“)].

29. Ve věcech deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti, kam také spadá nárok z bezdůvodného obohacení, nesouvisí-li se smlouvou či s nároky ze smlouvy ve smyslu čl. 7 odst. 1 nařízení Brusel i bis (srov. C-189/87, Kalfelis), je místně příslušným podle čl. 7 odst. 2 soud místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události.

30. Z ustálené rozhodovací praxe Soudního dvora k čl. 5 odst. 3 nařízení Brusel i (resp. k čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel i bis) [kterou lze aplikovat, neboť oba dotčené články jsou identické, srov. obdobně odstavec 24 tohoto rozhodnutí] se podává, že:

1) Pro rozhodnutí o žalobě v oblasti deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti může být příslušný soud rozhodující o žalobě na určení porušení majetkových autorských práv, pokud členský stát, na jehož území se tento soud nachází, poskytuje ochranu majetkovým právům, jichž se žalobce dovolává, a pokud k tvrzené škodě může dojít v obvodu soudu, k němuž byla podána žaloba (rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 10. 2013, ve věci C-170/12, Peter Pinckney proti KDG Mediatech AG, bod 43).

2) Ustanovení čl. 5 odst. 3 nařízení Brusel i musí být vykládáno v tom smyslu, že umožňuje založit příslušnost tohoto soudu na základě místa, kde tvrzená škoda vznikla, za podmínky, že tato škoda může nastat v obvodu soudu rozhodujícího o žalobě (rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 4. 2014, ve věci C-387/12, Hi Hotel HCF SARL proti Uwe Spoering, bod 40).

Dále se z rozsudku ve věci C-386/05, Color Drack, podává, že:

3) Je třeba vzít v úvahu skutečnost, že zvláštní příslušnost uvedená v čl. 5 odst. 1 písm. b) první odrážce nařízení Brusel i je za účelem užitečné organizace řízení v zásadě odůvodněna existencí obzvláště úzkého vztahu mezi smlouvou a soudem, který má o sporu rozhodnout. Z toho plyne, že v případě více míst dodání zboží je v zásadě třeba pro účely použití dotčeného ustanovení rozumět místem plnění místo, které zajišťuje nejužší vztah mezi smlouvou a příslušným soudem. V takovém případě se nejužší vztah nachází zpravidla v místě hlavního dodání, které musí být stanoveno v závislosti na ekonomických kritériích (bod 40).

4) Nelze-li stanovit místo hlavního dodání, každé z míst dodání má dostatečně úzký vztah s věcnými prvky sporu, a tedy významný vztah s ohledem na soudní příslušnost. V takovém případě může žalobce žalovat žalovaného u soudu místa dodání podle své volby na základě čl. 5 bodu 1 písm. b) první odrážky nařízení Brusel I (bod 42).

5) Tento závěr nemůže být zpochybněn skutečností, že žalovaný nemůže předvídat, před kterým soudem tohoto členského státu může být konkrétně žalován, neboť je dostatečně chráněn, jelikož na základě dotčeného ustanovení může být v případě více míst plnění v témže členském státě žalován pouze před soudy tohoto členského státu, v jejichž obvodě bylo uskutečněno dodání (bod 44).

31. Ačkoli se rozhodnutí C-386/05, *Color Drack*, zabývá výkladem článku 5 odst. 1 písm. b) první odrážky nařízení Brusel I [resp. čl. 7 odst. 1 písm. b) první odrážky nařízení Brusel i bis], a jedná se tedy o předmět sporu, který tvoří nároky ze smlouvy, jsou jeho závěry přenositelné též na čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel i bis, a tedy na nároky z deliktů či kvazideliktů odpovědnosti.

32. Zvláštní příslušnost uvedená v čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis je odůvodněna úzkým vztahem mezi deliktním či kvazideliktním jednáním a soudem, který má o sporu rozhodnout. Jestliže pak existuje více míst, kde došlo, nebo mohlo dojít ke škodné události, je třeba obratem „u soudu místa“ rozumět takové místo, které zajišťuje nejužší vztah mezi deliktním či kvazideliktním jednáním a příslušným soudem. Nelze-li však takové místo stanovit, má každé z míst, kde došlo nebo může dojít ke škodné události, dostatečně úzký vztah s věcnými prvky sporu, a tedy významný vztah s ohledem na soudní příslušnost.

33. V poměrech projednávané věci, kdy dovolatelka podle žalobních tvrzení bez licence přenášela prostřednictvím televizního a rozhlasového vysílání předměty chráněné autorským zákonem uživatelům na území České republiky, to znamená, že existuje více míst, kde došlo nebo mohlo dojít ke škodné události. Protože však nelze určit místo, kde je vztah mezi deliktním či kvazideliktním odpovědností a příslušným soudem nejužší (k přenášení předmětů ochrany docházelo na území celé České republiky a každý v České republice měl potenciální přístup k nim), je místně příslušný každý soud České republiky, v jehož obvodu došlo nebo mohlo ke škodné události dojít, a který je věcně příslušný k projednání daného sporu. Volba konkrétního soudu je potom v souladu s judikaturou Soudního dvora ponechána na žalobci.

34. V posuzovaném případě proto není nutné, jak se dovolatelka mylně domnívá, předkládat věc Nejvyššímu soudu, aby podle § 11 odst. 3 o. s. ř. určil, který soud věc projedná a rozhodne.

35. Závěr odvolacího soudu, podle něhož je Krajský soud v Brně soudem místně příslušným k projednání a rozhodnutí věci, je tak – ve výsledku – správný.

36. Jelikož se dovolatelce prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu a jeho obsahového vymezení správnost rozhodnutí odvolacího soudu zpochybnit nepodařilo a Nejvyšší soud v řízení neshledal ani vady, k jejichž existenci u přípustného dovolání

přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), dovolání podle § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

Č. 75

Vyzval-li soud prvního stupně dovolatele ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů (ve spojení s § 3 odst. 2 uvedeného zákona) k úhradě soudního poplatku za dovolání ve lhůtě 15 dnů počítané od doručení usnesení (výzvy), nemá na běh této lhůty žádný vliv skutečnost, že usnesení nabylo právní moci (ve spojení s rozhodnutím o námitkách dle § 9 odst. 2 zákona č. 121/2008 Sb. ve znění pozdějších předpisů) až po uplynutí této lhůty.

Č. 75

Poplatky soudní, Lhůty, Právní moc rozhodnutí

§ 3 odst. 2 zákona č. 549/1991 Sb., § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., § 9 odst. 2 zákona č. 121/2008 Sb.

Usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2022, sp. zn. 31 Cdo 1622/2021, ECLI:CZ:NS:2022:31.CDO.1622.2021.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. srpna 2020, sp. zn. 19 Co 132/2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 11. 2019, č. j. 19 Co 307/2019-261, k odvolání žalobce potvrdil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 21. 3. 2019, č. j. 12 C 289/2016-202, jímž byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce domáhal vyloučení označených nemovitých věcí z exekuce „nařízené Obvodním soudem pro Prahu 4 dne 27. 8. 2015, č. j. 67 EXE 3358/2015-13“ k návrhu žalované jako oprávněné proti žalobci jako povinnému. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dne 3. 2. 2020 dovolání. Poté, kdy byla věc soudem prvního stupně předložena dovolacímu soudu, byla dne 12. 3. 2020 vrácena předkládajícímu soudu s tím, že je třeba (mimo jiné) vyzvat žalobce k zaplacení soudního poplatku za dovolání, neboť osvobození od soudních poplatků přiznané žalobci usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 8. 2019, č. j. 12 C 289/2016-252, se nevztahuje na dovolací řízení.

2. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 3. 2020, č. j. 12 C 289/2016-287, vydaným asistentem soudce, byl žalobce vyzván k zaplacení soudního poplatku za dovolání ve výši 14 000 Kč do 15 dnů od doručení tohoto usnesení. Usnesení obsahuje poučení, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude dovolací řízení zastaveno, že proti usnesení není odvolání přípustné a že námitky lze podat do 15 dnů

ode dne jeho doručení. Na závěr je připojeno upozornění, že účastník může podat návrh na přiznání osvobození od soudních poplatků. Usnesení bylo doručeno zástupci žalobce dne 18. 3. 2020 a dne 23. 3. 2020 podal proti němu žalobce námitky. O námitkách bylo rozhodnuto usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 25. 3. 2020, č. j. 12 C 289/2016-293, jímž bylo usnesení vydané asistentem soudce potvrzeno; usnesení nabylo právní moci dne 1. 4. 2020, kdy je obvodní soud doručil zástupci žalobce. Žalobce podal dne 6. 4. 2020 návrh na přiznání osvobození od soudního poplatku pro účely dovolacího řízení.

3. Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením ze dne 7. 4. 2020, č. j. 12 C 289/2016-300, zastavil dovolací řízení a rozhodl o povinnosti žalobce zaplatit žalované náhradu nákladů dovolacího řízení ve výši 2 178 Kč. Rozhodnutí odůvodnil tím, že lhůta pro zaplacení soudního poplatku uplynula marně dne 2. 4. 2020 a že žalobce požádal o osvobození od soudních poplatků pro dovolací řízení až dne 6. 4. 2020, přestože byl usnesením ze dne 25. 3. 2020, č. j. 12 C 289/2016-293, upozorněn na „nesprávnost své domněnky o trvání osvobození od soudních poplatků také pro dovolací řízení“ již dne 1. 4. 2020 (kdy mu bylo toto usnesení doručeno).

4. K odvolání žalobce Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 8. 2020, č. j. 19 Co 132/2020-317, potvrdil usnesení soudu prvního stupně a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že lhůta k zaplacení soudního poplatku nemohla uběhnout dříve, než rozhodnutí s výzvou k jeho zaplacení nabylo právní moci. Lhůta k zaplacení soudního poplatku byla stanovena od doručení usnesení a nebyla vázána na jeho právní moc. Námitky žalobce neměly vliv na běh lhůty k zaplacení soudního poplatku; kdyby byly shledány důvodnými, mohly by pouze zabránit nepříznivému důsledku nezaplacení soudního poplatku.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti usnesení odvolacího soudu v části, v níž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o zastavení dovolacího řízení, podal žalobce dovolání. Přípustnost dovolání spatřuje v tom, že rozhodnutí odvolacího soudu záviselo na řešení otázky procesního práva, která dosud nebyla vyřešena v rozhodování dovolacího soudu. Žalobce dovozuje, že bylo-li mu usnesení, jímž bylo rozhodnuto o jeho námitkách proti usnesení obsahujícímu výzvu k zaplacení soudních poplatků, doručeno dne 1. 4. 2020, pak lhůta k úhradě soudního poplatku, případně k podání návrhu na osvobození od soudních poplatků pro účely dovolacího řízení, počala běžet ode dne 2. 4. 2020. Za nesprávný považuje závěr odvolacího soudu, že námitky neměly vliv na běh lhůty k zaplacení soudního poplatku. Žalobce byl vyzván buď k úhradě soudního poplatku, nebo k podání námitek, považuje-li výzvu k zaplacení za nesprávnou. Dovolatel dále namítá, že součástí námitek byla právě i žádost o osvobození od soudních poplatků. Dovolání uzavírá výkladem § 11a zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, z něhož dovozuje, že přiznání osvobození od soudních poplatků platí i pro dovolací řízení, přičemž však dovolatel osvobozený od soudních poplatků je povinen soudní poplatek uhradit v případě, je-li jeho dovolání odmítnuto pro nepřipustnost podle § 238 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“); z tohoto důvodu podal

návrh na zrušení usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 25. 3. 2020, č. j. 12 C 289/2016-293, o kterém však dosud nebylo rozhodnuto. Dovolatel navrhuje, aby dovolací soud změnil usnesení odvolacího soudu tak, že dovolací řízení se nezastavuje.

III.

Přípustnost dovolání

6. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

7. Tříčlenný senát č. 21, který měl podle rozvrhu práce Nejvyššího soudu dovolání projednat a rozhodnout o něm, dospěl při posouzení dovoláním předestřené právní otázky (otázky běhu lhůty k zaplacení soudního poplatku na základě výzvy obsažené v usnesení, jež vydal asistent soudce) k právnímu názoru odlišnému od toho, který byl vyjádřen v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2020, sp. zn. 22 Cdo 1933/2019. Proto tříčlenný senát č. 21 rozhodl jednomyslně o postoupení věci [podle § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů] k rozhodnutí velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu (dále též jen „velký senát“). Velký senát pak věc projednal a rozhodl o ní v souladu s ustanoveními § 19 a § 20 odst. 1 uvedeného zákona.

8. Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. a napadené rozhodnutí závisí na dovolacím soudem vyřešené otázce procesního práva (uvedené v odstavci [7]), která má být dovolacím soudem posouzena jinak.

IV.

Důvodnost dovolání

9. Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalobce není opodstatněné.

10. Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, v aktuálním znění účinném od 30. 9. 2017 (pro věc rozhodném), nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.

11. Současné znění ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je výsledkem snahy zákonodárce o snížení administrativní zátěže soudů s tím, že ochrana účastníka je dostatečně zabezpečena již existencí výzvy k dodatečnému splnění poplatkové povinnosti ve lhůtě, jejíž pravidelná délka je stanovena zákonem, přičemž bez významu má být zaplacení poplatku po uplynutí této lhůty (srov. důvodovou zprávu k vládnímu

návrhu pozdějšího zákona č. 296/2017 Sb., dostupnou veřejnosti např. na www.psp.cz, rok 2016, tisk č. 987). Následně rozhodovací praxe dovolacího soudu dovodila, že má-li účastník řízení v úmyslu požádat o osvobození od soudních poplatků, musí tak učinit nejpozději posledního dne lhůty stanovené soudem pro zaplacení soudního poplatku. V opačném případě nemá soud jinou možnost, než řízení zastavit (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. 30 Cdo 825/2019, uveřejněné pod číslem 1/2020 Sb. rozh. obč.; proti němu podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. I. ÚS 2021/19). Rozhodovací praxe dovolacího soudu je ustálena rovněž v závěru, že usnesení, jímž bylo za řízení před soudem prvního stupně přiznáno účastníku řízení osvobození od soudních poplatků, platí jen do pravomocného skončení řízení; na dovolací řízení se nevztahuje (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2012, sp. zn. 29 Cdo 242/2012, uveřejněné pod číslem 88/2012 Sb. rozh. obč.). Opačný závěr nelze dovozovat ani z § 11a zákona o soudních poplatcích, v němž se „osvobozením podle rozhodnutí předsedy senátu o přiznání osvobození od soudních poplatků“, které se neuplatní, je-li dovolání odmítnuto pro nepřípustnost podle § 238 o. s. ř., rozumí osvobození od soudních poplatků přiznané podle § 138 o. s. ř. pro dovolací řízení, a nikoliv osvobození přiznané v řízení u soudu prvního stupně, popřípadě u odvolacího soudu, které by se – v případě, že by dovolání nebylo odmítnuto pro nepřípustnost podle § 238 o. s. ř. – vztahovalo i na dovolací řízení.

12. Asistent soudce je oprávněn podílet se na rozhodovací činnosti soudu v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem pro vyšší soudní úředníky; na jeho postavení se přiměřeně použijí ustanovení upravující postavení vyšších soudních úředníků (§ 36a odst. 5 zákona o soudech a soudcích). Proti rozhodnutí vydanému vyšším soudním úředníkem v občanském soudním řízení nebo soudním řízení správním, proti němuž nelze podat odvolání, odpor nebo námitky podle občanského soudního řádu, může účastník řízení podat námitky do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení. V námitkách nelze uplatnit nové skutečnosti nebo důkazy. O těchto námitkách rozhodne předseda senátu, který rozhodnutí vydané vyšším soudním úředníkem bez jednání potvrdí nebo změní. Proti rozhodnutí předsedy senátu o námitkách, o odmítnutí námitek nebo o zastavení námitkového řízení, není odvolání přípustné. Doručené rozhodnutí vyššího soudního úředníka, proti kterému již není možné podat námitky, je v právní moci. Není-li v zákoně č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vyšších soudních úřednících“), stanoveno jinak, použijí se na námitkové řízení ustanovení upravující odvolání podle občanského soudního řádu obdobně (§ 9 odst. 2 zákona o vyšších soudních úřednících).

13. Podle ustanovení § 171 odst. 1 o. s. ř. lhůta k plnění počíná běžet od doručení usnesení; jejím uplynutím je usnesení vykonatelné. Je-li usnesení podle zákona nebo podle rozhodnutí soudu vykonatelné až po právní moci, běží lhůta k plnění až od právní moci usnesení (§ 171 odst. 3 o. s. ř.).

14. Nejvyšší soud ve shora označeném usnesení sp. zn. 22 Cdo 1933/2019 dospěl k závěru, že „specifická situace (...) nastává, je-li usnesení, kterým je účastník vyzván k zaplacení soudního poplatku, vydáno vyšším soudním úředníkem. Je totiž nutné zohlednit, že proti takovému rozhodnutí je účastník řízení oprávněn podat námitky do

15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ve smyslu § 9 odst. 2 zákona o vyšších soudních úřednících. (...). Z toho vyplývá, že pokud je stanovena lhůta ke splnění procesní povinnosti rozhodnutím vydaným vyšším soudním úředníkem, běží tato lhůta až ode dne právní moci takového rozhodnutí nastalé podle § 9 odst. 2 zákona o vyšších soudních úřednících (marným uplynutím lhůty k podání námitek, nebyly-li podány; byly-li námitky podány, potom doručením rozhodnutí předsedy senátu o těchto námitkách). Je-li tedy rozhodnutí, kterým je účastník řízení vyzván k zaplacení soudního poplatku a stanovena mu lhůta k jeho zaplacení, vydáno vyšším soudním úředníkem, běží lhůta k zaplacení soudního poplatku až ode dne právní moci tohoto rozhodnutí, nikoliv ode dne jeho doručení.“

15. Usnesení, jímž je účastník vyzván k zaplacení soudního poplatku za podané dovolání, je usnesením, kterým se upravuje vedení řízení, a odvolání není proti němu přípustné [§ 202 odst. 1 písm. a) o. s. ř.]. Vydal-li je vyšší soudní úředník nebo asistent soudce, může proti němu podat účastník námitky; podání námitek má odkladný (suspenzivní) účinek pouze na právní moc usnesení, nikoliv na jeho vykonatelnost, neboť pro usnesení obecně platí, že lhůta k plnění počíná běžet od jeho doručení. Zvláštní úpravu, která by počátek lhůty vázala na právní moc usnesení, přitom neobsahuje ani výše uvedené ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, ani jiné ustanovení zákona. O tom, že počátek běhu lhůty se váže na právní moc usnesení, nerozhodl v posuzovaném případě ani soud; text usnesení (výzvy) Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 3. 2020, č. j. 12 C 289/2016-287, je potud jednoznačný, neboť „soud vyzývá žalobce, aby do 15 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za dovolání“. Oporu v rozhodnutí soudu (v obsahu předmětné výzvy) nemá ani argument dovolatele, že byl vyzván buď k úhradě soudního poplatku, nebo k podání námitek. Pouhé podání námitek tak v posuzovaném případě nemělo vliv na běh lhůty k zaplacení soudního poplatku za dovolání (resp. k podání žádosti o přiznání osvobození od soudních poplatků pro dovolací řízení). Bylo-li usnesení vydané asistentem soudce na základě podaných námitek potvrzeno, pak se na povinnosti účastníka řízení, k jejímuž splnění byl vyzván tímto usnesením, nic nezměnilo. Žádost o přiznání osvobození od soudních poplatků pro dovolací řízení měl tak žalobce podat nejpozději ve lhůtě do 2. 4. 2020.

16. Velký senát se proto neztotožňuje se závěrem vyjádřeným v usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1933/2019, neboť počátek běhu lhůty k zaplacení soudního poplatku není vázán na právní moc usnesení, jímž je poplatník vyzván k zaplacení poplatku ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Není proto z tohoto pohledu významné, že usnesení (výzvy) vydal vyšší soudní úředník nebo asistent soudce, proti jehož rozhodnutí je účastník oprávněn podat námitky.

17. Velký senát Nejvyššího soudu tudíž uzavírá, že vyzval-li soud prvního stupně dovolatele ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích (ve spojení s § 3 odst. 2 zákona o soudních poplatcích) k úhradě soudního poplatku za dovolání ve lhůtě 15 dnů počítané od doručení usnesení (výzvy), nemá na běh této lhůty žádný vliv skutečnost, že usnesení nabylo právní moci (ve spojení s rozhodnutím o námitkách dle § 9 odst. 2 zákona o vyšších soudních úřednících) až po uplynutí této lhůty.

18. Je-li dovolání přípustné, jako je tomu v posuzovaném případě, dovolací soud přihledne k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3

o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i kdyby nebyly v dovolání uplatněny. Z obsahu dovolání lze usuzovat, že žalobce uplatňuje vadu řízení spočívající v tom, že odvolací soud nevyhodnotil podání žalobce ze dne 23. 3. 2020 nazvané „Námítky žalobce proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 3. 2020, č. j. 12 C 289/2016-287“ podle jeho obsahu jako žádost o osvobození od soudního poplatku. Tato námitka však není důvodná, neboť podání žalobce ze dne 23. 3. 2020 výslovný (srov. § 41a odst. 1 o. s. ř.) návrh žalobce na přiznání osvobození od soudních poplatků neobsahuje; žalobce naopak námítka proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 3. 2020, č. j. 12 C 289/2016-287, založil na (nesprávném) názoru, že jednou přiznané osvobození od soudních poplatků se vztahuje i na soudní poplatek za dovolání.

19. Za další žalobcem namítanou vadu řízení lze považovat jeho poukaz na to, že dosud nebylo rozhodnuto o jeho návrhu na zrušení usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 25. 3. 2020, č. j. 12 C 289/2016-293 (ve skutečnosti žalobce podáním ze dne 22. 4. 2020 uplatnil návrh na zrušení usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 3. 2020, č. j. 12 C 289/2016-287, kterým byl vyzván k zaplacení soudního poplatku za dovolání, a to „postupem dle § 12 odst. 1 zákona o soudních poplatcích“). Ani v tomto případě nejde o vadu řízení, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Postupem podle ustanovení § 12 odst. 1 zákona o soudních poplatcích soud zrušuje nebo mění pouze nesprávné rozhodnutí o uložení povinnosti zaplatit soudní poplatek, vydané například v případech uvedených v § 9 odst. 4 zákona o soudních poplatcích spolu s rozhodnutím, jímž se řízení končí (§ 9 odst. 6 zákona o soudních poplatcích), nikoliv nesprávnou výzvu k zaplacení soudního poplatku vydanou podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, byť byla učiněna rozhodnutím ve formě usnesení. Nesprávnou výzvu k zaplacení soudního poplatku, kterou nedochází ke vzniku poplatkové povinnosti, nýbrž toliko k její individualizaci, není třeba rušit nebo měnit, a to ani k případnému návrhu poplatníka (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2020, sp. zn. 30 Cdo 870/2019). Odvolací soud byl v projednávané věci oprávněn sám si posoudit správnost výzvy k zaplacení soudního poplatku za dovolání obsažené v usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 3. 2020, č. j. 12 C 289/2016-287, aniž by musel vyčkat rozhodnutí soudu prvního stupně o návrhu žalobce na zrušení tohoto (podle názoru žalobce nesprávného) usnesení.

20. Z uvedeného vyplývá, že usnesení odvolacího soudu je správné. Protože nebylo zjištěno, že by bylo postiženo některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobce podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

č. 76

Pochybení nebo technická chyba při bezhotovostním převodu uskutečňovaném bankou nebo provozovatelem poštovních služeb, v jejichž důsledku nebyla předepsaná částka nejpozději v poslední den lhůty, stanovené soudem ve výzvě k zaplacení

soudního poplatku za řízení splatného podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání nebo dovolání, připsaná na účet soudu, jde na vrub poplatníka, jemuž nic nebránilo v zaplacení poplatku současně s podáním poplatného úkonu a který tak nese odpovědnost za nesplnění poplatkové povinnosti v podobě rozhodnutí soudu o zastavení řízení podle ustanovení § 9 odst. 1 nebo 2 zákona o soudních poplatcích.

Poplatky soudní, Zastavení řízení

§ 4 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., § 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., § 9 odst. 1,2 zákona č. 549/1991 Sb., § 9 odst. 4 písm. c) zákona č. 549/1991 Sb.

č. 76

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 21 Cdo 1958/2021, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.1958.2021.1

Nejvyšší soud zastavil řízení o dovolání žalobce proti usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 22. 9. 2020, sp. zn. 27 C 152/2018, a současně zamítl jeho dovolání proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 29. 10. 2020, sp. zn. 23 Co 305/2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Pardubicích rozsudkem ze dne 23. 7. 2020, č. j. 27 C 152/2018-231 zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal určení, že na specifikovaných nemovitostech v katastrálním území Lázně B. „nevázně zástavní právo smluvní dle úvěrové smlouvy do celkové výše 5 040 000 Kč, ani věcné právo zákazu zatížení předmětných nemovitých věcí“.

2. Okresní soud v Pardubicích usnesením ze dne 22. 9. 2020, č. j. 27 C 152/2018-246 rozhodl, že řízení o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích č. j. 27 C 152/2018-231 ze dne 23. 7. 2020 se zastavuje (výrok I) a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok II). Soud prvního stupně postupoval podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) a odvolací řízení zastavil, protože žalobce soudní poplatek z odvolání nezaplatil ani na základě výzvy učiněné usnesením Okresního soudu v Pardubicích ze dne 24. 8. 2020, č. j. 27 C 152/2018-239; výzva byla žalobci (jeho zástupkyni) doručena 25. 8. 2020 a 15denní lhůta k zaplacení poplatku uplynula 9. 9. 2020.

3. K odvolání žalobce Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 29. 10. 2020, č. j. 23 Co 305/2020-257 usnesení okresního soudu potvrdil (výrok I) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II). Vzhledem k tomu, že žalobce soudní poplatek platil poštovní poukázkou, považoval odvolací soud z hlediska závěru o splnění poplatkové povinnosti za rozhodné, zda byl poplatek ve stanovené lhůtě připsán na účet soudu. Do uplynutí stanovené lhůty

(9. 9. 2020) poplatek zaplacen nebyl a k zaplacení poplatku připsáním na účet dne 29. 9. 2020 se nepřihlíží (§ 9 odst. 1 věta třetí zákona o soudních poplatcích). Postup České pošty, s. p. „nevede k závěru, že by žalobce poplatkovou povinnost splnil“. Protože nelze ani dovodit, že by „byly dány předpoklady“ ustanovení § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích, „za kterých by soud řízení pro nezaplacení poplatku nezastavil“ (žalobce ve lhůtě k zaplacení soudního poplatku skutečnosti o neprovedení platby Českou poštou, s. p. soudu nesdělil), dospěl odvolací soud k závěru, že soud prvního stupně postupoval správně, pokud řízení podle ustanovení § 9 odst. 1 věta druhá zákona o soudních poplatcích zastavil; soudní poplatek by nebyl včas zaplacen ani tehdy, pokud by lhůta k zaplacení poplatku (s ohledem na závěry uvedené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2020 sp. zn. 22 Cdo 1933/2019) začala běžet až od právní moci usnesení obsahujícího výzvu k jeho zaplacení, vydaného vyšším soudním úředníkem, neboť toto usnesení nabylo právní moci 10. 9. 2020, patnáctidenní lhůta k zaplacení poplatku uplynula 25. 9. 2020 a poplatek byl zaplacen až 29. 9. 2020.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

č. 76

4. Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, které rovněž směřuje proti usnesení soudu prvního stupně. Uvedl, že poplatek dne 31. 8. 2020 uhradil prostřednictvím České pošty, která „při bezhotovostním styku garantuje“ uskutečnění převodu peněz od jednoho do tří dnů. Česká pošta žalobci „oznámila až dne 24. 9. 2020, že platbu dle složenky typu a vrací zpět a platba ze strany České pošty nebyla provedena pro údajně chybné uvedení účtu Okresního soudu v Pardubicích“, žalobce však údaje na složenku uvedl správně. Ještě tentýž den žalobce provedl úhradu poplatku znovu, tentokrát byla platba provedena a částka odpovídající soudnímu poplatku byla na účet soudu připsána. Uvedený „nepochopitelný“ postup České pošty nelze „přičítat k tíži žalobce“, který byl v dobré víře, že je soudní poplatek včas a řádně zaplacen. Tato situace, do které se žalobce dostal ne svou vinou, není nikde v zákoně ani v judikatuře řešena. Žalobce navrhl, aby dovolací soud usnesení obou soudů „zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení“.

5. Žalovaná 2) se ztotožnila se závěry odvolacího soudu a navrhla zamítnutí dovolání žalobce.

6. Dovolání je mimořádným opravným prostředkem, jímž lze napadnout výhradně rozhodnutí odvolacího soudu. Opravným prostředkem sloužícím k přezkoumání rozhodnutí soudu prvního stupně je odvolání [srov. § 201 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)]. Občanský soudní řád tudíž ani neupravuje funkční příslušnost soudu pro projednání dovolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně. Nedostatek funkční příslušnosti je takovým nedostatkem podmínky řízení, který nelze odstranit. Nejvyšší soud proto podle ustanovení § 104 odst. 1 věty první o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 243b o. s. ř. řízení o dovolání žalobce proti usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 22. 9. 2020 č. j. 27 C 152/2018-246 zastavil (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 1999 sp. zn. 20 Cdo 1574/99, uveřejněné pod č. 45 v časopise Soudní judikatura, roč. 2000).

III.

Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

8. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

9. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

10. V projednávané věci rozhodnutí odvolacího soudu závisí (mimo jiné) na vyřešení otázky, jaký význam z hlediska závěru o (ne)splnění povinnosti poplatníka k zaplacení soudního poplatku za řízení splatného podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání nebo dovolání má pochybení nebo technická chyba při uskutečňování bezhotovostního převodu bankou nebo provozovatelem poštovních služeb, v jejichž důsledku nebyla předepsaná částka nejpozději v poslední den lhůty, stanovené soudem ve výzvě k zaplacení soudního poplatku, připsaná na účet soudu. Vzhledem k tomu, že tato otázka nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud vyřešena, je dovolání žalobce podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV.

Důvodnost dovolání

11. Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není důvodné.

12. Jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost – mimo jiné – podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení, podáním odvolání, podáním dovolání nebo podáním kasační stížnosti (srov. § 4 odst. 1 zákona o soudních poplatcích); se vznikem poplatkové povinnosti zde nastává i splatnost poplatku (srov. § 7 odst. 1 větu první zákona o soudních poplatcích).

13. Nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží (§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Obdobně postupuje odvolací nebo dovolací soud poté, zjistí-li, že mu byla věc předložena k rozhodnutí o odvolání (dovolání), aniž byl zaplacen poplatek splatný podáním odvolání (dovolání) [srov. § 9 odst. 2 zákona o soudních poplatcích]. Pro nezaplacení poplatku

soud řízení nezastaví také tehdy, je-li nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by poplatník mohla vzniknout újma, a poplatník ve lhůtě určené soudem ve výzvě podle odstavců 1 a 2 sdělí soudu okolnosti, které toto nebezpečí osvědčují, a doloží, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit [§ 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích].

14. Poplatek se platí převodem na účet soudu zřízený u České národní banky (srov. § 8 odst. 3 zákona o soudních poplatcích) nebo – nepřesahuje-li výše poplatku 5 000 Kč nebo nevznikla-li poplatková povinnost podáním návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu anebo nejedná-li se o poplatek za zápis skutečnosti do veřejného rejstříku provedený notářem – kolkovými známkami (srov. § 8 odst. 4 zákona o soudních poplatcích). Třetím (v zákoně výslovně neupraveným) způsobem placení poplatku je jeho zaplacení na pokladně soudu. Výběr způsobu placení poplatku je na poplatníkovi a soud mu nemůže přikázat hrazení poplatku určitým způsobem, umožňuje-li zákon též jiný způsob jeho zaplacení.

15. Z uvedeného vyplývá, že podle zákona o soudních poplatcích (ve znění účinném od 30. 9. 2017, tj. ode dne nabytí účinnosti zákona č. 296/2017 Sb.) poplatník má dvě možnosti (dva „pokusy“) k zaplacení soudního poplatku. Nesplní-li poplatník řádně svou poplatkovou povinnost již při podání žaloby, odvolání nebo dovolání (srov. § 4 odst. 1 a § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích), má možnost poplatkovou povinnost splnit ještě v dodatečně lhůtě, kterou mu soud stanovil ve výzvě k zaplacení poplatku (srov. § 9 odst. 1, 2 zákona o soudních poplatcích). Zaplacení soudního poplatku po marném uplynutí soudem (dodatečně) stanovené lhůty již nemůže mít jakýkoli význam. Důvodem pro zrušení usnesení o zastavení řízení by měla být [jak se také uvádí v důvodové zprávě k vládnímu návrhu zákona č. 296/2017 Sb., k bodu č. 3 až 5 (§ 9)] pouze skutečnost, že byl poplatek zaplacen ve lhůtě určené ve výzvě (např. nebyla-li včas provedená platba ztotožněna s určitým řízením). V podmínkách této právní úpravy jsou tedy účastníci vedeni k aktivitě a k vyšší míře odpovědnosti za svůj před soudem uplatněný nárok [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2019 sp. zn. 30 Cdo 825/2019, uveřejněné pod č. 1 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2020 (ústavní stížnost proti němu podaná byla odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost usnesením Ústavního soudu ze dne 3. 9. 2019 sp. zn. I. ÚS 2021/19)].

16. Judikatura Nejvyššího soudu (včetně té recentní) je za jedno v závěru, že poplatková povinnost účastníka řízení v případě úhrady soudního poplatku prostřednictvím bezhotovostního převodu (který může být uskutečněn bankovním převodem nebo prostřednictvím poštovní poukázky) je splněna dnem připsání platby na účet soudu, kdy je postavena najisto faktická dispozice soudu s poukázanou částkou a je bez jakýchkoli pochybností potvrzeno, že účastník řízení skutečně poplatek v souladu s pokyny soudu zaplatil (k tomu srov. právní závěr vyjádřený například v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 11. 2016 sp. zn. 32 Cdo 3616/2016, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2018 sp. zn. 32 Cdo 3698/2018, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2018 sp. zn. 29 ICdo 152/2018 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2019 sp. zn. 29 ICdo 156/2018, uveřejněném pod č. 30 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2020, nebo usnesení ze dne 11. 8. 2020 sp. zn. 24 Cdo 2111/2020). Ohledně včasnosti zaplacení soudního poplatku i judikatura Ústavního soudu zcela konzistentně aprobejuje závěr obecných soudů, že za datum úhrady soudního poplatku je

při bezhotovostní platbě považován den, kdy došlo k jeho připsání na účet soudu, a nikoli den, kdy dal plátce peněžnímu ústavu pokyn k provedení platby, resp. že povinnost uhradit soudní poplatek je splněna až okamžikem připsání peněžní částky na účet soudu, neboť tímto okamžikem se dostane do faktické dispozice soudu (srov. bod 14. usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020 sp. zn. III. ÚS 1588/2020 a další usnesení Ústavního soudu zde uvedené).

17. Ústavní soud v řadě svých rozhodnutí (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2018 sp. zn. I. ÚS 1335/18 a ze dne 26. 6. 2018 sp. zn. I. ÚS 1680/18) zdůraznil, že již samotná povinnost soudů vyzvat poplatníka k úhradě splatného soudního poplatku je do jisté míry beneficiem, jelikož poplatková povinnost je jednoznačně určena zákonem a poplatníkovi v zásadě nic nebrání, aby ji řádně splnil již při podání žaloby. Pokud tak neučiní, a dokonce tak neučiní ani v dodatečně (náhradní) propadlé lhůtě poskytnuté soudem, je zastavení řízení logickým a ústavně konformním důsledkem jeho pasivity. K tomuto závěru se Ústavní soud přihlásil též ve svém plenárním nálezu ze dne 30. 3. 2021 sp. zn. Pl. ÚS 9/20, ve kterém s ohledem na skutečnost, že ustanovení § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích „nepomýšlí na všechny případy nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by poplatníkovi mohla vzniknout újma“, znovu zdůraznil, že samotná existence náhradní lhůty pro zaplacení soudního poplatku již představuje pro poplatníka jisté dobrodiní, poněvadž zákon předpokládá, že soudní poplatek uhradí řádně s podáním návrhu na zahájení řízení, tedy okamžikem jeho splatnosti (§ 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích); poplatník, který není schopen pro závažnou a jím nezaviněnou překážku provést úhradu soudního poplatku, zpravidla nebude schopen podat ani samotný návrh na zahájení řízení, neboť jde o úkony souběžné. Poplatník by se proto obecně neměl spoléhat na to, že při poskytnutí soudem druhé příležitosti zaplatit soudní poplatek nenastanou žádné, byť i pochopitelné komplikace, popřípadě že je bude možno vždy nějakou cestou odstranit a opožděné zaplacení soudního poplatku napravit.

18. V uvedeném plenárním nálezu sp. zn. Pl. ÚS 9/20 Ústavní soud neshledal důvod k tomu, aby se odchýlil od svého dlouhodobě zastávaného právního názoru, že napadená právní úprava obsažená v ustanovení § 9 odst. 1 věty třetí zákona o soudních poplatcích (podle které „k zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží“) je legitimní, přiměřená a rozumná. Ústavněprávní rozměr zde nespatořoval ani v okolnostech případu souzeného navrhovatelem (Městským soudem v Praze), které spočívaly v opakované chybě při placení soudního poplatku poštovními poukázkami, vzniklé tím, že na hlavním díle obou poukázek bylo chybné číslo účtu adresáta (u obou poukázek bylo předčíslení i číslo účtu vepsáno do kolonky, kde má být uvedeno pouze číslo účtu, nikoli jeho předčíslení), takže poukázané částky nemohly být připsány na účet Obvodního soudu pro Prahu 2. V této souvislosti Ústavní soud poukázal na další případy řešené v jeho judikatuře, v nichž se poplatníci (ať již sami nebo za pomoci druhých) dopustili srovnatelného pochybení, avšak nepřiznal jim ústavněprávní rozměr, konkrétně na svá usnesení ze dne 24. 11. 2020 sp. zn. III. ÚS 632/20 (ve kterém se zabýval případem, kdy se stěžovatelé jali hradit soudní poplatek poštovní poukázkou, přičemž zaměstnankyně pošty při zadávání příkazu neoddělila předčíslení a vlastní číslo bankovního účtu, pročež ani nemohla být platba na správný účet připsána), ze dne 22. 9. 2020 sp. zn. I. ÚS 2661/20, ze dne 30. 6. 2020

sp. zn. II. ÚS 1789/20 (v nichž dal Ústavní soud zřetelně najevo, že nedbalost či technická chyba, k níž dojde na straně banky nebo právního zástupce poplatníka, nemůže být zvláštním důvodem pro odklon od dosavadní judikatury) nebo ze dne 16. 6. 2020 sp. zn. III. ÚS 1308/20 a ze dne 11. 11. 2019 sp. zn. IV. ÚS 2774/19 [v nichž řešil případy zprostředkované úhrady soudního poplatku třetí osobou (třiaosmdesátiletou matkou stěžovatele, resp. zaměstnancem banky, který zpracovával telefonický příkaz k úhradě)]. „Stěžejní poselství“ uvedených rozhodnutí podle Ústavního soudu spočívá v tom, že každý poplatník nese vlastní odpovědnost za to, že se soudní poplatek dostane do dispozice soudu řádně a včas, bez ohledu na to, jaký způsob k jeho úhradě zvolí.

19. Lze proto uzavřít, že pochybení nebo technická chyba při bezhotovostním převodu uskutečňovaném bankou nebo provozovatelem poštovních služeb, v jejichž důsledku nebyla předepsaná částka nejpozději v poslední den lhůty, stanovené soudem ve výzvě k zaplacení soudního poplatku za řízení splatného podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání nebo dovolání, připsaná na účet soudu, jde na vrub poplatníka, jemuž nic nebránilo v zaplacení poplatku současně s podáním poplatného úkonu, který tak nese odpovědnost za nesplnění poplatkové povinnosti v podobě rozhodnutí soudu o zastavení řízení podle ustanovení § 9 odst. 1 nebo 2 zákona o soudních poplatcích.

20. Z uvedeného pro poměry projednávané věci vyplývá, že dovolatelem namítané skutečnosti, podle kterých přes řádně zadané údaje v poštovní poukázce nebyl v důsledku pochybení na straně České pošty, s. p. uskutečněn bezhotovostní převod, jímž žalobce včas na účet soudu hradil soudem předepsaný soudní poplatek z odvolání, nemají žádný vliv na závěr o tom, že poplatková povinnost v soudem stanovené lhůtě splněna nebyla. Žalobce jako poplatník zde nese vlastní odpovědnost za to, že se soudní poplatek do dispozice soudu řádně a včas nedostal.

21. Z uvedeného vyplývá, že usnesení odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správné. Protože nebylo zjištěno, že by bylo postiženo některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobce proti usnesení odvolacího soudu podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

č. 77

Vlastníku pozemku, na kterém je bez právního důvodu umístěna cizí věc, nelze odeprít ochranu podle § 1042 o. z. jen proto, že věc přemístil, třeba i na jiný svůj pozemek, aniž byly splněny podmínky svépomoci dle § 14 odst. 1 o. z., měl-li k tomu rozumné důvody. Ty mohou být hospodářské (umístění věci na určitém místě brání hospodářskému využití pozemku), nebo jiné (např. věc tak, jak je umístěna, pozemek hyzdí).

Vlastnictví

§ 11 o. z., § 14 o. z., § 1042 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 22 Cdo 1925/2021, ECLI:CZ:NS:2021:22.CDO.1925.2021.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobce zrušil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 2. 2021, sp. zn. 7 Co 1118/2020, ve výrocích III. a IV. a věc v tomto rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

č. 77

1. Žalobci (původně spolu s M. Ž. i V. V. jako spoluvlastnice pozemků) se domáhali vyklizení pozemku par. č. 1, zapsaného na listu vlastnictví 2, v katastrálním území O. a pozemku par. č. 3 a par. č. 4, zapsaného na listu vlastnictví 5, v katastrálním území P., a uvedení obou pozemků do původního stavu. Předmětem vyklizení měla být navezená hlušina ve vlastnictví žalovaného.

2. Okresní soud v Písku („soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 30. 10. 2019, č. j. 9 C 143/2015-330, žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení.

3. Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 5. 2. 2021, č. j. 7 Co 1118/2020-421, po zpětvzetí žaloby zrušil rozsudek soudu prvního stupně jen ve vztahu k žalobkyni V. V., řízení zastavil a uložil jí povinnost k náhradě nákladů řízení (výrok I), dále rozhodl, že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení ve vztahu k žalobkyni V. V. (výrok II), potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k žalobci M. Ž. ve výroku i a změnil jej ve výroku II o náhradě nákladů řízení (výrok III) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným (výrok IV).

4. Ve věci jde o toto: Žalobci v roce 2008 prodali žalovanému pozemek 3 v k. ú. O., žalovaný pak na tento pozemek navezl zeminu v úmyslu provést na pozemku terénní úpravy. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 Co 97/2013-291 bylo poté určeno, že vlastníky sporného pozemku jsou žalobci, neboť kupní smlouva mezi účastníky je absolutně neplatná. Žalobci pak poté, co marně vyzývali žalovaného k odvozu hlušiny, resp. k uvedení pozemku do původního stavu, v prosinci 2014 nechali převézt část navezené hlušiny ve vlastnictví žalovaného z pozemku p. č. 3 v k. ú. O. na pozemky parc. č. 1 v k. ú. O. a parc. č. 4 v k. ú. P. (a na třetí pozemek, který již není předmětem sporu) ve vlastnictví žalobců; na těchto pozemcích je nadále bez právního důvodu umístěna hlušina ve vlastnictví žalovaného, a žalobce se domáhá jejího odstranění a vyklizení pozemku. Přemístění hlušiny odůvodnili žalobci též tím, že tato z hlediska stavebního práva nepovolená úprava komplikovala zamýšlený prodej pozemku.

5. Odvolací soud – podobně jako soud prvního stupně - konstatoval, že žalovaný sice zasáhl do vlastnického práva žalobců, nicméně jednání žalobců, spočívající v převozu hlušiny, vyhodnotil jako nedovolenou svépomoc, překračující meze § 14 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník („o. z.“). K přemístění hlušiny došlo za situace, kdy již probíhalo řízení u soudu prvního stupně, mimo jiné i o vyklizení pozemku par. č. 3. Nebyl žádný důvod nevyčkat výsledku tohoto řízení a z ničeho nejde usuzovat, že by zásah soudní moci nepřišel vůbec nebo přišel pozdě. Protiprávní jednání ze strany žalovaného nehrozilo a protiprávní stav trval již řadu let. Svépomoc žalobců tak nesměřovala k legitimní ochraně práva a je nepřipustná (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. 29 Cdo 365/2006 – zřejmě jde správně o sp. zn. 25 Cdo 365/2006). Pokud žalobci svépomocně odvezli hlušinu z jednoho pozemku na jiný, pak tato nedovolená svépomoc nepoživá ochrany a žalobci se tedy nemohou úspěšně domáhat vyklizení pozemků.

6. Odvolací soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že odstraněním hlušiny z pozemku plnil povinnosti vyplývající ze stavebního práva, resp. z rozhodnutí stavebního úřadu (tuto otázku však dovolací soud vzhledem k vymezenému důvodu přípustnosti dovolání považuje v dovolacím řízení za nevýznamnou).

č. 77

II.

Dovolání a vyjádření k němu

7. Proti výrokům III a IV rozsudku podává žalobce („dovolatel“) dovolání, které opírá o § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád („o. s. ř.“), neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodování dovolacího soudu nebyla vyřešena. Touto otázkou je „zda je nedovolenou svépomocí přemístění movité věci ve vlastnictví žalovaného z jednoho pozemku žalobců na další pozemek žalobců, přičemž tím není žalovanému způsobena žádná škoda, ani tím nejsou žalovanému způsobeny žádné další náklady“ Dovolacím důvodem je nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

8. Dovolatel uvádí, že společně se spoluvlastníci V. V. coby původní žalobkyně jednali v mezích svépomoci, neboť předcházeli hrozcím škodám (správní sankci a povinnosti odstranit „stavbu“), spolupracoval se stavebním úřadem a odstranil nedostatky stavby, které způsobil žalovaný, jenž je celou dobu pasivní. Dovolatel s původní žalobkyní pouze přemístili hlušinu z jednoho svého pozemku na druhý v jejich spoluvlastnictví, nemůže se jednat o zásadní zásah do vlastnického práva žalovaného. Chtěli pouze řádně vykonávat své vlastnické právo k původně zavezenému pozemku. Oba soudy konstatovaly, že žalovaný si počínal protiprávně, když pozemek zavezl hlušinou a nechal ji tam ležet. Žalovanému však nevznikla žádná škoda a ani se náhrady škody nedomáhá. Podle dovolatele nelze trestat vlastníka pozemku, když protiprávní stav zavinił žalovaný, který ani nevyvinul snahu k nápravě. Dovolatel navrhuje, aby dovolací soud zrušil rozsudky nalézacích soudů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení; navrhuje též odklad vykonatelnosti rozsudku odvolacího soudu.

9. Žalovaný se k dovolání nevyjádřil.

III.

Přípustnost dovolání

10. Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., že je uplatněn dovolací důvod, uvedený v § 241a odst. 1 o. s. ř. a že jsou splněny i další náležitosti dovolání a podmínky dovolacího řízení (zejména § 240 odst. 1, § 241 o. s. ř.), napadené rozhodnutí přezkoumal a zjistil, že dovolání je důvodné.

11. Dovolání je přípustné, neboť v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyla řešena otázka, zda se může vlastník pozemku domáhat negatorní žalobou odstranění důsledků neoprávněného zásahu do jeho vlastnického práva, spočívajícího v tom, že na jeho pozemku je bez právního důvodu cizí movitá věc, a to v případě, že tuto movitou věc, která se již dříve nacházela bez právního důvodu na jiném jeho pozemku, kam ji umístil její vlastník, přemístil vlastník pozemku na jiný svůj pozemek.

IV.

Důvodnost dovolání

č. 77

12. Ochranu vlastnického práva, o níž soud rozhoduje po 1. 1. 2014, je nutno v poměrech negatorní žaloby poměřovat úpravou obsaženou v § 1042 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) [srov. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 1. 2014, sp. zn. 17 Co 423/2013, uveřejněné pod č. 5/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rozh. obč., nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2015, sp. zn. 22 Cdo 4884/2015 (toto a další níže uvedená rozhodnutí dovolacího soudu jsou dostupná na webových stránkách Nejvyššího soudu – www.nsoud.cz)].

13. Každý si může přiměřeným způsobem pomoci k svému právu sám, je-li jeho právo ohroženo a je-li zřejmé, že by zásah veřejné moci přišel pozdě (§ 14 odst. 1 o. z.).

14. Podle § 1042 o. z. „vlastník se může domáhat ochrany proti každému, kdo neprávem do jeho vlastnického práva zasahuje nebo je ruší jinak než tím, že mu věc zadržuje.“

15. V případě trvajících zásahu do vlastnického práva vzniká mezi vlastníkem a rušitelem relativní právní vztah (jehož obsahem je kupř. povinnost individualizovaného rušitele upustit od konkrétního zásahu do vlastnického práva) a vlastník má po dobu trvajících zásahu (po kterou rovněž trvá relativní právní vztah vzniklý v důsledku tohoto zásahu mezi vlastníkem a rušitelem) právo domáhat se po rušiteli, aby se tohoto rušení zdržel podle § 1042 o. z. Kupříkladu umístí-li rušitel na pozemek vlastníka svou věc, je vlastník oprávněn domáhat se vyklizení předmětného pozemku. Rušení trvá, dokud věc nebude odstraněna (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 22 Cdo 2886/2014).

16. Odvolací soud pod bodem 15 rozsudku uvedl: „Domáhat se odstranění tohoto zásahu (vyklizením pozemku, odstraněním návozu hlušiny) obecně žalobci mohou i proti vlastníkovi věci (zeminy) na pozemek umístěné ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 2886/2014. O vlastnictví žalovaného k zemině (hlušině) není mezi účastníky sporu“. Jde tedy o spor o odstranění movité věci ve vlastnictví žalobce z pozemku žalovaného. V řízení nebylo tvrzeno ani zjištěno, že by v době vyhlášení rozsudku (§ 154 odst. 1 o. s. ř.) měl žalovaný právo mít na pozemku ve spoluvlastnictví žalobce uloženou hlušinu.

17. Soudy zamítly žalobu proto, že „jednání žalobců z prosince 2014, kteří svépomocně převezli část zeminy (hlušiny) z pp. č. 3 na pp. č. 1 a pp. č. 4 je svépomocí nedovolenou ve smyslu § 14 o. z.“; takovému jednání odepřely ochranu. Odvolací soud uvedl: „K přemístění hlušiny došlo za situace, kdy probíhalo soudní řízení u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 9 C 25/2014, kromě jiného o vyklizení p. p. č. 3. Tento nárok byl vyloučen k samostatnému řízení a řízení o této věci pak nadále probíhalo u téhož soudu pod sp. zn. 9 C 143/2015. Nebyl žádný důvod nevyčkat výsledku tohoto řízení. Z ničeho nelze usuzovat, že by zásah veřejné (soudní) moci nepřišel vůbec či pozdě. Aktuálně nehrozil útok, resp. protiprávní jednání ze strany žalovaného, když k zásahu do vlastnického práva žalobců došlo již v roce 2008 či 2009. Protiprávní stav trval řadu let. Svépomoc žalobců tak nesměřovala k ochraně *statu quo* před zásahem do práva, šlo o útočnou obranu práva, která *status quo* měnila a taková svépomoc je nepřipustná a nepoživá právní ochrany ve smyslu § 8 o. z.“

18. Tento právní názor dovolací soud nesdílí.

19. Zákon výslovně neřeší situaci, jaký má na negatorní vlastnickou žalobu důsledek to, že vlastník pozemku, na kterém je bez právního důvodu umístěna cizí movitá věc, ji přemístí, ať již na tomto pozemku či na jiný pozemek v jeho vlastnictví.

20. Ustanovení § 14 odst. 1 o. z. o svépomoci nelze vykládat tak, že by vlastník pozemku, na kterém je bez právního důvodu umístěna cizí věc, s touto věcí nemohl nijak manipulovat a přemísťovat ji, pokud by nebyly splněny podmínky svépomoci v tomto ustanovení uvedené. Dovolací soud nemá pochybnost o tom, že takovou věc může vlastník pozemku v rámci tohoto pozemku přemístit, má-li proto rozumné důvody; ty mohou být hospodářské (umístění věci na určitém místě brání hospodářskému využití pozemku), nebo i jiné (např. věc tak, jak je umístěna, pozemek hyzdí).

21. Vlastník může cizí movitou věc, nacházející se bez právního důvodu na jeho pozemku, přemístit i na jiný svůj pozemek; ani v takovém případě nezaniká povinnost vlastníka movité věci ji z tohoto pozemku odstranit. Jestliže však v důsledku takového přemístění vzniknou žalovanému zvýšené náklady a zvýšené nebezpečí, může je podle okolností případu nést vlastník pozemku (§ 11 o. z. ve spojení s analogickou aplikací § 1956 o. z.). Zde bude záležet na posouzení konkrétních skutkových okolností, zejména proč a jak byla věc na pozemku umístěna a proč ji žalobce přemístil.

22. O nedovolenou svépomoc by podle konkrétních skutkových okolností mohlo jít v případě, že jednání vlastníka pozemku by ukončilo neoprávněný zásah do jeho práva, např. pokud by cizí věc nikoliv nepatrné hodnoty zlikvidoval nebo odložil na veřejné prostranství tak, že by se jí kdokoliv mohl zmocnit nebo ji poškodit.

23. V této věci však věc zůstala na pozemku ve spoluvlastnictví žalobce, ten si tedy „nepomohl ke svému právu sám“, a neoprávněný zásah v modifikované podobě trval, změnil se jen faktický způsob jeho odstranění, konkrétně pozemek, ze kterého je třeba věc (hlušinu) odstranit.

24. Samotná okolnost, že žalobce (spolu s další spoluvlastníci) přemístil hlušinu na jiné své pozemky, aniž by byly splněny podmínky pro svépomocnou obranu práva, tedy nemůže být důvodem pro zamítnutí vlastnické žaloby.

25. Z uvedeného je zřejmé, že dovolání je důvodné. Proto nezbylo, než rozhodnutí odvolacího soudu v napadené části zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 o. s. ř.). Protože věc byla rozhodnuta neprodleně po předložení spisu Nejvyššímu soudu, nebylo třeba rozhodovat o návrhu na odklad vykonatelnosti rozsudku odvolacího soudu.

č. 78

č. 78

Účelem odpovědi, která má být uveřejněna v rozhlasovém nebo televizním vysílání podle § 35 zákona č. 231/2001 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), je uvést na pravou míru skutkové tvrzení týkající se dotčené osoby, resp. neúplné či jinak pravdu zkreslující tvrzení doplnit nebo zpřesnit. Žalobě na uveřejnění odpovědi nemůže soud vyhovět v rozsahu, v němž navržené znění odpovědi není schopno tohoto účelu dosáhnout. Výjimka z povinnosti uveřejnit odpověď podle § 40 odst. 1 písmeno c) tohoto zákona se týká takových sdělení skutkové povahy, která nejsou vlastními sděleními provozovatele vysílání, nýbrž zprostředkováním sdělení či názorů adresovaných třetí osobou veřejnosti s využitím publikačního potenciálu rozhlasového či televizního vysílání k rozšíření dopadu a účinku podávaných informací ve prospěch autora. Od této situace je třeba odlišit případy, kdy sám provozovatel vysílání k podpoře tvrzení, která sděluje veřejnosti svým vysíláním, využije sdělení či názor osoby zainteresované na řešeném problému či experta způsobilého vysvětlit odborné aspekty věci.

Dobrá pověst, Právo na odpověď

§ 35 zákona č. 231/2001 Sb., § 40 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 25 Cdo 4322/2019, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.4322.2019.1

Nejvyšší soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2019, sp. zn. 22 Co 154/2019, v části výroku, již byl potvrzen zamítavý výrok rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 5. 2019, sp. zn. 16 C 249/2018, ohledně požadované odpovědi spolu s částí výroku rozsudku soudu prvního stupně, jímž byla zamítnuta žaloba ohledně shodné části odpovědi, a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení; ve zbývajícím rozsahu dovolání zamítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 16. 5. 2019, č. j. 16 C 249/2018-51, zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala, aby žalované byla uložena povinnost zveřejnit v pořadu Černé ovce nejbližší následujícím po právní moci rozsudku následující odpověď:

„Společnost K. s. r. o. (dále jen „ společnost K“) České televizi ještě před odvysíláním reportáže s názvem „Energetická kancelář – Nesouhlas s výpovědí“ na kanálu České televize ČT1 dne 10.10.2018 v 17:40 hod poskytla ve vyčerpávajícím rozsahu vyjádření ke své činnosti a k veškerým dotazům České televize. Zejména se jednalo o dotazy ohledně smyslu a účelu smluvních pokut účtovaných zákazníkům pouze v krajních případech, a také k okolnostem smluvních vztahů se zákazníky J. J. a M. H., jejichž případy byly v rámci této reportáže řešeny. Toto vyjádření však Česká televize odvysílala pouze v nepatrném rozsahu a vytržené z kontextu. Tím došlo ke zkreslení informací v reportáži uvedených a celkového vyznění reportáže v neprospěch společnosti K. Tímto společnost k nesprávné, neúplné a jinak zkreslující informace uvedené v reportáži uvádí na pravou míru.

Pokud jde o činnost společnosti K, ta se v rámci smluvního vztahu se zákazníky bezplatně zavazuje, a tyto povinnosti také bezesbýtku plní, že zahájí a povede jednání se subjekty obchodujícími s energiemi s cílem obstarat pro zákazníka příležitost k uzavření smlouvy o dodávce energií s parametry specifikovanými zákazníkem, nebo pro zákazníka výhodnějšími, a v případě, že alespoň jedna z nabídek dodavatelů energií bude tyto parametry splňovat, informovat zákazníka o podmínkách nabídnutých některým z dodavatelů, které tyto parametry splňují. Zákazník se oproti tomu zavazuje v případě, že mu ze strany společnosti k bude doručena informace uvedená výše, smlouvu o dodávce energií s tímto dodavatelem uzavřít a určitou dobu v tomto vztahu setrvat.

Povinností zákazník skutečně nemá mnoho, o to více však je jejich splnění zásadní, aby byla spravedlivě vyvážena skutečnost, že služby společnosti k jsou zákazníkovi poskytovány bezplatně. Proto je logické, že pro případ nesplnění těchto povinností byla sjednána tzv. smluvní pokuta. Smluvní pokuta byla přitom sjednána v souladu s veškerými právními předpisy, opět maximálně transparentně a srozumitelně, a to jak v samotné objednávce, tak také v tzv. doplňujících informacích, které tvoří nedílnou součást objednávky.

Výše uvedené zcela jednoznačně, přehledně a transparentně vyplývá z textu jednostránkové smlouvy, kterou zákazník se společností k podepisuje, a také z tzv. doplňujících informací, které jsou zákazníkovi při podpisu smlouvy rovněž předávány. Vše je zákazníkovi také vysvětleno při podpisu smlouvy a se zákazníkem je komunikováno také telefonicky, aby si společnost k byla jistá, že zákazník smlouvu chápe a podepsal ji po zralé úvaze. Není tak pravdou, že by jakékoliv povinnosti nevyplývaly přímo z textu smlouvy či že by tyto informace byly jakkoliv zákazníkům zastírány či zkreslovány.

Jak dále vyplynulo z podrobnější právní analýzy, z žádného stanoviska či jiného rozhodnutí Nejvyššího soudu z roku 2013, jinak blíže neidentifikovaného, o které se v reportáži opírá P. N., advokát, nevyplývá, že by ujednání o smluvní pokutě obsažené ve smlouvě s k bylo neplatné. Naopak smluvní pokuta sjednaná mezi společností k a zákazníky je zcela v souladu se zákonnými požadavky i požadavky vyplývajícími z rozhodování nejvyšších soudů v České republice. Ujednání o smluvní pokutě je pro zákazníky spotřebitele dokonce výhodné v tom, že vylučuje právo společnosti k na náhradu škody, která by mohla vzniknout porušením povinnosti zákazníka a na jejíž náhradu by společnost k měla v případě nesjednání smluvní pokuty přímo ze zákona nárok. Výše této škody by přitom mohla výrazně přesáhnout výši sjednané smluvní pokuty, a tedy není pravda, že by smluvní pokuta byla společností k využívána jako nástroj k obohacení, když navíc tento nástroj společnost k využívá minimálně a vždy až jako poslední možnost.

Pokud jde o samotné zákazníky, pan J. J. jednoznačně porušil svou dobrovolně převzatou povinnost uzavřít smlouvu s vybraným dodavatelem. Přesto byl následně společností k nad rámec jejich povinností několikrát neúspěšně kontaktován ohledně možností další spolupráce, nicméně i přes tuto snahu společností k vyjít mu vstříc se rozhodl spolupráci se společností k ukončit a setrvat na svém rozhodnutí smlouvu s novým dodavatelem neuzavřít. Za to mu byla (po několika neúspěšných pokusech o telefonický kontakt za účelem nalezení oboustranně vhodného řešení) oprávněně vyúčtována smluvní pokuta, kterou bez jakýchkoliv komentářů zaplatil. Společnost k tedy ani neměla možnost se s panem J. dohodnout na jiném řešení vzniklé situace. Paní M. H. mimo jiné nebyla smluvní pokuta účtována vůbec, naopak jí bylo v závěru jednání společností k nabídnuto uzavření smlouvy s novým dodavatelem tím, že její úspora by činila nejméně 10.000 Kč ročně. Jednání s M. H. probíhalo již od počátku zcela korektně, což se změnilo až v okamžiku natáčení odvysílané reportáže.

Věříme, že výše uvedeným sdělením byla původně odvysílaná reportáž nejen uvedena na pravou míru, ale též doplněna o chybějící či dříve zkrácené informace. Společnost K“

2. Žalobkyně se domáhala uveřejnění takto formulované odpovědi podle § 35 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále též jen „vysílací zákon“), s poukazem na to, že žalovaná v pořadu Černé ovce v reportáži ze dne 10. 10. 2018 s názvem „Energetická kancelář – nesouhlas s výpovědí“ vylíčila žalobkyni jako nepoctivý subjekt zkracující práva spotřebitelů, a to na základě nepravdivých, neúplných či hrubě zkrácených tvrzení. Obvodní soud dovodil, že požadovaná odpověď neodpovídá zákonným požadavkům vymezeným v § 35 odst. 2 vysílacího zákona, neboť je značně rozsáhlá, nepřiměřená co do rozsahu napadeného sdělení a neodpovídá ani obsahem, jelikož neuvádí žádné skutečnosti na pravou míru. Zčásti jde o prezentaci vlastní činnosti, zčásti o polemiku s právními názory na platnost sjednané smluvní pokuty a na oprávněnost postupu konkrétních zákazníků.

3. Městský soud v Praze k odvolání žalované rozsudkem ze dne 10. 9. 2019, č. j. 22 Co 154/2019-77, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Korigoval důvody pro zamítnutí žaloby tak, že nevyhovuje-li odpověď jako celek svým rozsahem či obsahem, není to samo o sobě důvodem pro zamítnutí žaloby, neboť soud má možnost žalobě vyhovět i částečně, pokud část odpovědi zákonným požadavkům vyhovuje. V dané věci se ze žaloby podává, že odpovědí je napadáno jednak zkreslené a tendenční vyznění reportáže o neochotě žalobkyně poskytnout žalované vyjádření na kameru, jednak sdělení třetích osob k činnosti žalobkyně. K prvnímu okruhu dovedl, že žalobkyně uvedené nijak neuvádí na pravou míru, takže i pokud by byly její výhrady k předmětné reportáži důvodné a požadavek na uveřejnění odpovědi by mohl obstát, navrhované znění odpovědi zde ani zčásti neobstojí podle § 35 odst. 2 vysílacího zákona a contrario. Ve vztahu k dalším výhradám, týkajícím se vesměs obsahu sdělení třetích osob, se pak uplatní speciální pravidlo obsažené v § 40 odst. 1 písm. c) vysílacího zákona [odpovídající obsahově obdobnému pravidlu v § 15 odst. 1 písm. c) tiskového zákona] zakládající výjimku z povinnosti uveřejnit odpověď, jestliže jde o citaci sdělení třetí osoby určeného pro veřejnost nebo jeho pravdivou interpretaci. Jak již dříve konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 2. 2004, sp. zn. III. ÚS 73/02, byť i na takováto sdělení dopadá obecná občanskoprávní úprava ochrany osobnosti, zvláštní úprava v mediálních zákonech vylučuje užití institutu odpovědi má-li jít o reakci na citaci sdělení třetí osoby.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost dovozuje z toho, že závisí na otázce výkladu § 35 vysílacího zákona, a to zejména na posouzení rozsahu odpovědi a jejího konkrétního obsahu, je-li odpověď reagováno na neúplné a zkreslující tvrzení, jež byla posouzena odlišně od stávající judikatury Nejvyššího soudu. Pro případ zkreslujících a neúplných tvrzení přitom tato otázka nebyla judikaturou doposud zcela vyřešena. Dovolatelka míní, že soudy nižších stupňů nerespektovaly pokyny k aplikaci uvedené normy plynoucí z judikatury reprezentované například rozhodnutími Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 30 Cdo 2612/2006, ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 30 Cdo 130/2010, či ze dne 30. 6. 2005, sp. zn. 30 Cdo 2819/2004. Odvolací soud podle ní neuvážil dopady reportáže na zákazníky a obchodní partnery žalobkyně a přehlédl, že požadavek na uveřejnění odpovědi plně vyhovoval kritériím uvedené judikatury – obsahoval označení pořadu, jehož se odpověď týká, vymezení jeho konkrétních nedostatků spočívajících v neúplných a zkreslených zveřejněných tvrzeních. Soudy obou stupňů přitom neobjasnily, z jakého důvodu nelze odpověď formulovat daným způsobem, případně proč ani nelze vynechat určité pasáže, aby odpověď zákonné požadavky splňovala. Závěr o nepřiměřenosti soud vyslovil bez porovnání obsahu a rozsahu napadeného sdělení a konkrétní odpovědi. Opomenutí podstatných okolností rozhodných pro posouzení oprávněnosti nároku žalobkyně rovněž zakládá odchylku od stávající judikatury. Za doposud nedostatečně řešenou označila dovolatelka otázku, nakolik restriktivně či extenzivně má být vykládána výjimka z povinnosti uveřejnit odpověď ve smyslu § 40 odst. 1 písm. c) vysílacího zákona. Odkaz odvolacího soudu na nález Ústavního soudu ze dne 17. 2. 2004, sp. zn. III. ÚS 73/02, a potažmo tak i na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 2. 2001, sp. zn. 30 Cdo 214/2000,

má za nepřiléhavý, neboť tato rozhodnutí neřešila přímo interpretaci předmětného ustanovení, ale jen otázku zásahu do osobnostních práv, jedná-li se o výjimku z povinnosti uveřejnit odpověď. Podle dovolatelky by výjimka měla být vykládána restriktivně, a to nejen s přihlédnutím k úpravě obsažené ve čl. 28 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2010/13/EU, vyjadřující nezbytnost nepodmiňovat uplatnění práva na odpověď neodůvodněnými podmínkami, ale též obecně i s ohledem na účel odpovědi tak, aby nebyla zbytečně omezována práva osob uplatňujících právo na odpověď. Dovolatelka navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil napadená rozhodnutí a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

5. Žalovaná ve vyjádření k dovolání zpochybnila přiléhavost argumentů žalobkyně a označila podané dovolání za nevyhovující zákonným předpokladům přípustnosti tohoto opravného prostředku; proto by mělo být dovolání odmítnuto.

III.

Přípustnost dovolání

6. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dospěl k závěru, že dovolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky jejího advokátního zastoupení (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.) a je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť otázka práva na odpověď v televizním vysílání nebyla v daných souvislostech judikaturou dovolacího soudu dosud řešena. Dovolání je zčásti důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

7. Podle § 35 odst. 1 vysílacího zákona jestliže bylo v rozhlasovém nebo televizním vysílání uveřejněno sdělení obsahující skutkové tvrzení, které se dotýká cti, důstojnosti nebo soukromí určité fyzické osoby anebo jména nebo dobré pověsti určité právnické osoby, má tato osoba právo požadovat na provozovateli vysílání uveřejnění odpovědi. Provozovatel vysílání je povinen na žádost této osoby odpověď uveřejnit.

8. Podle odst. 2 tohoto ustanovení odpověď se musí omezit pouze na skutkové tvrzení, kterým se tvrzení podle odstavce 1 uvádí na pravou míru, nebo neúplné či jinak pravdu zkreslující tvrzení se doplňuje nebo zpřesňuje. Odpověď musí být přiměřená rozsahu napadeného sdělení, a je-li napadána jen jeho část, pak této části; z odpovědi musí být patrné, kdo ji činí.

9. Citovaná ustanovení vysílacího zákona odpovídají (mimo část textu vyjadřující způsob šíření sporného tvrzení a označení subjektu šířitele) úpravě odpovědi v § 10 zákona č. 46/2000 Sb., o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku a o změně některých dalších zákonů (tiskový zákon). V zásadě shodná koncepce i dikce předmětných norem přitom značí, že i jejich výklad by se měl do značné míry ubírat stejným směrem. Závěry rozhodovací praxe vyslovené k úpravě v tiskovém zákoně tak lze přiměřeně vztáhnout i na výklad § 35 odst. 1 a 2 vysílacího zákona.

10. I při aplikaci § 35 odst. 2 vysílacího zákona tak lze v návaznosti na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2009, sp. zn. 30 Cdo 2159/2008 (publikovaný pod C 8155 v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, dále jen „Soubor“), dovodit, že účelem požadované odpovědi je uvést příslušné skutkové tvrzení

na pravou míru, resp. neúplně či jinak pravdu zkreslující tvrzení doplnit nebo zpřesnit. Není-li toho žalobcem navržené znění odpovědi schopno, nemůže být žalobě na uveřejnění odpovědi v tomto znění vyhověno v důsledku nenaplnění předpokladů vyplývajících ze zmíněných ustanovení. O takovou eventualitu půjde např. tehdy, pokud by uplatňovaný návrh odpovědi obsahoval případné logické nedostatky kompozice sdělení, zahrnoval v sobě obecné úvahy žadatele, byla v něm obsažena tvrzení, která by nebyla bezprostřední reakcí na uveřejněná sdělení, ale jednalo by se eventuálně o informace relativně samostatného obsahu ve vztahu k informaci, na níž by mělo být odpovědi reagováno, nebo by koncipovaný návrh odpovědi nebral v úvahu možný další vývoj, případně též změnu okolností případu, pokud by ovlivňovaly předpoklady pro utváření jejího znění, apod. Při uvážení, zda požadovaná odpověď uvádí sporné tvrzení na pravou míru, mohou být oporou pro daný úsudek i principy klasické logiky (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 30 Cdo 2636/2006). Nejvyšší soud rovněž dovodil, že při závěru o uveřejnění sdělení obsahujícího skutkové tvrzení zasahující do chráněných statků žalobce nelze v odůvodnění vystačit toliko s obecnými úvahami, ale je třeba rigorózně konfrontovat tuto skutečnost se zněním žalobcem požadované odpovědi, zda se omezuje na skutková tvrzení uvádějící příslušná tvrzení na pravou míru či neúplně či jinak pravdu zkreslující tvrzení doplňuje nebo zpřesňuje, a zda je přiměřená. Náhled na vhodnost či nevhodnost ve smyslu výše uvedených kritérií je pak s ohledem na možnost částečného vyhovění žalobě třeba vyložit a konkretizovat ve vztahu k jednotlivým pasážím odpovědi (srov. závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2017, sp. zn. 30 Cdo 3312/2016, Soubor C 16132). Je tedy třeba zkoumat, zda je navržené znění odpovědi způsobilé uvést problematické skutkové tvrzení na pravou míru (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 30 Cdo 2612/2006, Soubor C 4872, vycházející přímo z úpravy vysílacího zákona).

11. Z odkazované judikatury tak vyplývají jak vodítka k posuzování adekvátnosti požadované odpovědi, tak především jednoznačný pokyn k poměření jednotlivých pasáží navrhované odpovědi s tvrzeným zásahem do práv žalobkyně v rámci právního posouzení věci. Odvolací soud až na jednu výjimku těmito požadavkům vyhověl. Správně vyložil, že část odpovědi (odstavec 1) týkající se neochoty žalobkyně poskytnout vyjádření na kameru nepodléhá režimu § 35 odst. 2 vysílacího zákona, neboť neuvádí na pravou míru problematická tvrzení o její činnosti na trhu energií (zamýšlená oprava je obsažena až v následujících odstavcích žalobního návrhu), nýbrž vysvětluje svůj postup před natočením pořadu. V odstavcích 2 a 4 požadované odpovědi pak žalobkyně popsala jednak smluvní povinnosti obou stran, které ovšem byly v reportáži zmíněny a není o nich sporu (neshoda panuje ve výkladu, zda jsou všechny platně sjednány a co z nich vyplývá), jednak podává obecný popis svého postupu při uzavírání smluv bez konkrétního vymezení na reportáži popisované případy dvou zákazníků. V tomto směru je rozsudek odvolacího soudu věcně správný a odpovídá i judikatuře dovolacího soudu, Nejvyšší soud proto dovolání ohledně odstavců 1, 2, a 4 zamítl.

12. Podle § 40 odst. 1 písmeno c) vysílacího zákona provozovatel vysílání není povinen uveřejnit odpověď nebo dodatečné sdělení, jestliže napadené sdělení, popřípadě jeho napadená část je citací sdělení třetí osoby určeného pro veřejnost nebo jeho pravdivou interpretaci a jako takové bylo označeno nebo prezentováno.

13. Tato výjimka z povinnosti uveřejnit odpověď se týká takových sdělení skutkové povahy, která nejsou vlastními sděleními provozovatele vysílání, nýbrž zprostředkováním sdělení či názorů adresovaných třetí osobou veřejnosti, takže je využíván publikační potenciál rozhlasového či televizního vysílání k rozšíření dopadu a účinku podávaných informací ve prospěch autora. Od této situace je třeba odlišit případy, kdy sám provozovatel vysílání (jeho redaktoři) k podpoře tvrzení, která sděluje veřejnosti svým vysíláním, využije sdělení či názor osoby zainteresované na řešeném problému či experta způsobilého vysvětlit odborné aspekty věci. Tento druhý okruh případů ovšem nelze podřadit pod výjimku z citovaného ustanovení, neboť tehdy je sdělení třetí osoby primárně určeno pro potřeby provozovatele vysílání, který je následně využívá v rámci svého vlastního veřejného vystupování. To se uplatní zejména u publicistických pořadů, které na rozdíl od zpravodajství (jeho účelem je poskytovat informace o aktuálních a významných událostech nestranně a objektivně) již zahrnují postoje či názory autora, který se vyjadřuje k důležitým aktuálním otázkám tak, že popisované záležitosti komentuje, glosuje, případně i podrobuje kritice či satíře, a doplňuje zpravodajský informativní obsah prvkem vlastního sdělení.

14. O takový případ šlo v nyní projednávané věci tam, kde byla do televizního pořadu řešícího a hodnotícího činnost žalobkyně včleněna vyjádření advokáta, pracovníka České obchodní inspekce či časopisu zaměřeného na testování služeb. Není tedy správný závěr odvolacího soudu, že požadavek na odpověď pokrývající sdělení těchto osob je vyloučen ustanovením § 40 odst. 1 písm. c) vysílacího zákona. Publikované názory odborníků nesměřovaly k tomu, aby oni sami zveřejnili sdělení, která z vlastního popudu chtěli adresovat veřejnosti, resp. že by je žalovaná pouze zprostředkovala divákům, nýbrž je použila v publicistickém pořadu k vysvětlení otázek, na nichž byl postaven jí zaujatý postoj k přístupu žalobkyně k zákazníkům. Přesto je ve výsledku správný právní názor odvolacího soudu, že ve vztahu k informacím podaným advokátem (odstavec 5 požadované odpovědi se týká jeho právního názoru na sjednanou smluvní pokutu) není žaloba opodstatněná. Odpověď se netýká skutkových sdělení reportáže (tj. údajů popisujících faktický stav věci, průběh událostí, apod.), nýbrž právních závěrů ohledně přípustnosti a platnosti ujednání vtělených žalobkyní do uzavíraných smluv. Zákon na polemiku s odbornými závěry nepamatuje a v kontextu s dikcí § 35 vysílacího zákona je nutno dovodit, že i v rámci této výjimky míní sdělení obsahující skutková tvrzení (jinými slovy výjimka ze základního pravidla, které má dosah omezený na skutková tvrzení, nemůže rozšiřovat záběr povinností plynoucí ze základního pravidla na jiná než skutková tvrzení). Proto i ohledně této části výroku rozhodnutí odvolacího soudu bylo dovolání zamítnuto.

15. Oproti tomu lze dovolatelce přisvědčit v tom, že při posouzení rozsahu odpovědi a jejího konkrétního obsahu, je-li odpověď reagováno na neúplné a zkrslující tvrzení, se odvolací soud ve svých závěrech nedržel zcela důsledně judikatury Nejvyššího soudu, která se dané problematice doposud věnovala detailněji především v rámci výkladu tiskového zákona. I když vysvětlení důvodů, jak a proč žalobkyně koncipovala smlouvy se zákazníky, může být jistou polemikou se závěry odborníků vystupujících v pořadu, může být požadavek na informaci v odstavci 3 žaloby zároveň sdělením postoje žalobkyně k předmětu reportáže jako takové a ke skutkovým tvrzením ohledně postupu v případě dvou konkrétních zákazníků (odstavec 6 žaloby), a není tedy vyloučeno,

že může představovat i uvedení skutkových tvrzení na pravou míru, pokud byla podána zkresleně či nepravdivě. Citovanou judikaturou vyjadřovaný požadavek na důslednou konfrontaci tvrzení zasahujících do chráněných statků dotčené osoby s navrhovanou odpovědí (obsahující zde mimo jiné též odstavec o činnosti žalobkyně, u nějž z odůvodnění rozsudku není zcela zjevný důvod jeho neadekvátnosti), však nebyl rozhodnutím odvolacího soudu naplněn, neboť nebylo vyloženo, proč příslušné pasáže nemohou uvádět problematická tvrzení na pravou míru; odvolací soud totiž i ve vztahu k tomuto bodu uzavřel, že navrhovaná odpověď neobstojí s ohledem na zákonnou výjimku § 40 odst. 1 písm. c) vysílacího zákona. K patřičnému závěru je ovšem třeba metodou srovnání v reportáži použitých tvrzení s požadovanou informací v odstavci 6 žaloby především zjistit, zda právě dva konkrétní zobrazené příběhy nejsou založeny na neúplných či jinak pravdu zkreslujících tvrzeních; taková úvaha však v rozhodnutí soudů obou stupňů absentuje.

16. Za této situace je tedy zčásti posouzení věci odvolacím soudem neúplné, a tudíž nesprávné (k nesprávnosti neúplného posouzení viz též rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 25 Cdo 3171/2013, a ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 25 Cdo 1970/2015, uveřejněný pod číslem 89/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Jestliže rozsudek odvolacího soudu v části potvrzujícího výroku ohledně vysvětlení důvodů konstrukce smlouvy (odstavec 3 žalobního petitu) a konkrétního jednání se zákazníky J. J. a M. H. (odstavec 6 žalobního petitu) jako správný neobstojí, Nejvyšší soud jej v tomto rozsahu zrušil, a to včetně závislého nákladového výroku (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Protože důvody, pro které bylo rozhodnutí odvolacího soudu zrušeno, platí také na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud též odpovídající část jeho rozsudku a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

č. 79

č. 79

Účelně vynaložené náklady trestního řízení ve smyslu § 31 zákona č. 82/1998 Sb. ve znění pozdějších předpisů zahrnují za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, i dluh poškozeného na nákladech právního zastoupení. Jestliže poškozený v rámci předběžného uplatnění nároku podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb. ve znění pozdějších předpisů nedoloží ani ke konkrétní výzvě úřadu učiněné ve lhůtě 6 měsíců od uplatnění nároku skutečnosti nezbytné k posouzení důvodnosti nároku, ocitá se jako věřitel v prodlení.

Odpovědnost státu za škodu [Odpovědnost státu za újmu], Skutečná škoda [Škoda], Prodlení věřitele, Úroky z prodlení

§ 14 zákona č. 82/1998 Sb., § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., § 26 zákona č. 82/1998 Sb., § 31 zákona č. 82/1998 Sb., § 1968 o. z., § 1975 o. z., § 2952 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2021, sp. zn. 30 Cdo 2678/2020, ECLI:CZ:NS:2021:30.CDO.2678.2020.1

Nejvyšší soud zastavil řízení o dovolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 5. 2019, sp. zn. 18 C 206/2018. Současně zamítl dovolání v rozsahu, ve kterém směřovalo proti části výroku i rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2020, sp. zn. 29 Co 476/2019, již byl potvrzen výrok i rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 5. 2019, sp. zn. 18 C 206/2018, zároveň zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2020, sp. zn. 29 Co 476/2019, v části jeho výroku II, týkající se přiznaných úroků z prodlení, jakož i ve výroku III o nákladech řízení a věc mu v uvedeném rozsahu vrátil k dalšímu řízení; ve zbývajícím rozsahu dovolání odmítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se domáhal zaplacení částky 123 057 Kč s příslušenstvím jako náhrady škody, jež mu měla vzniknout v souvislosti s trestním řízením vedeným Policií České republiky pod sp. zn. KRPA-431077/TČ-2014-001472 a Obvodním soudem pro Prahu 4 pod sp. zn. 4 T 187/2015. Trestní stíhání žalobce bylo zahájeno dnem 5. 5. 2015 a ukončeno bylo usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 5. 12. 2017, jímž věc byla postoupena do přestupkového řízení. Škoda měla spočívat v dluhu vzniklém ze smlouvy o právním zastoupení žalobce advokátem v trestním řízení, tj. za vykonané úkony právní služby v období od 18. 5. 2015 do 5. 12. 2017.

2. Obvodní soud pro Prahu 4 (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 16. 5. 2019, č. j. 18 C 206/2018-73, rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 115 857 Kč (výrok I), žaloba se zamítá co do částky ve výši 7 200 Kč, jakož i co do příslušenství v podobě zákonného úroku z prodlení z částky 123 057 Kč od 9. 7. 2018 do zaplacení (výrok II), a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok III).

3. Soud prvního stupně došel ke skutkovému závěru, že obviněný a následně obžalovaný žalobce byl v trestním řízení zastoupen advokátem Mgr. Ing. J. B., který učinil za žalobce v rámci nutné obhajoby řadu úkonů v období od 18. 5. 2015 do 5. 12. 2017, a také, že žalobce uplatnil u žalované nárok na náhradu škody v částce 250 000 Kč, přičemž ta mu nevyhověla, neboť nedoložil obhájcem provedené úkony a též ani vznik škody, přestože k tomu byl žalovanou vyzván.

4. Soud prvního stupně věc posoudil podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále též „OdpšK“), podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též „o. z.“), a podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Konstatoval, že dle § 2952 o. z. není škodou míněno pouze snížení aktiv (po uhrazení dluhu), ale již zvýšení pasiv, po samotném vzniku dluhu. Žalobci vznikla škoda okamžikem, kterým byl mezi žalobcem a jeho obhájcem v trestním řízení sjednán den splatnosti odměny v jimi uzavřené příkazní smlouvě. Uzavřel, že žaloba byla podána důvodně co do částky 115 857 Kč, tj. v částečném rozsahu, neboť (v odůvodnění jeho

rozsudku) specifikovaná částka 7 200 Kč nepředstavovala škodu, k jejíž náhradě by byla žalovaná povinna.

5. Soud prvního stupně dále konstatoval, že prodlení žalované s úhradou bylo způsobeno pouze pasivitou žalobce při mimosoudním uplatňování jeho nároku. Žalovaná nemohla žalobci vyhovět, neboť žalobce nedoložil svůj původně v neodůvodněně vysoké výši uplatněný nárok, a to ani po výzvě žalované, se kterou pak již nespolutpracoval. Nebýt nečinnosti žalobce, mohl být jeho nárok nahrazen v rámci zákonodárcem preferovaného mimosoudního jednání. Nevyhověl tedy žalobě co do požadovaného zákonného úroku z prodlení.

6. Městský soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) k odvolání obou účastníků napadeným rozsudkem rozsudek soudu prvního stupně ve výroku i změnil tak, že se zamítá žaloba o zaplacení 1 875 Kč, a že pariční lhůta k plnění činí 15 dnů, jinak jej potvrdil (výrok I), v zamítavém výroku II v části týkající se příslušenství jej změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 113 982 Kč od 9. 7. 2018 do zaplacení, jinak jej v této části potvrdil, ohledně zamítnutí částky 7 200 Kč zůstal výrok nedotčen (výrok II), a rozhodl o náhradě nákladů řízení před oběma soudy (výrok III).

7. Odvolací soud konstatoval, že skutkový stav, jak byl soudem prvního stupně zjištěn, odpovídá výsledkům provedeního dokazování a představuje dostatečný podklad pro rozhodnutí ve věci. Zcela souhlasil s jeho právním posouzením skutkových zjištění (tj. s důvodností nároku co do jeho základu).

8. Neshledal důvodnou námitku žalované o nedůvodnosti celého uplatněného nároku s jejím poukazem na to, že žalobce neprokázal vznik škody v podobě nákladů řízení účelně vynaložených na zrušení nezákonného rozhodnutí, když nedoložil žádným dokladem zaplacení poskytnutých právních služeb právnímu zástupci v trestním řízení. Dovodil, že v okolnostech dané věci je s ohledem na § 3079 odst. 1 o. z. třeba vnímat odkaz v § 26 OdpŠk jako odkaz na zákon č. 89/2012 Sb., neboť k daným skutečnostem došlo po 1. 1. 2014. Ve věci měl za rozhodný okamžik dobu, kdy došlo k porušení zákonné povinnosti, nikoliv okamžik vzniku škody. Soud prvního stupně proto dle něj správně aplikoval § 2952 o. z., podle kterého se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Záleží-li skutečná škoda ve vzniku dluhu, má poškozený právo, aby ho škůdce dluhu zprostil nebo mu poskytl náhradu. Správně tedy nevyžadoval prokázání uhrazení tvrzené škody.

9. Odvolací soud však měl za důvodnou námitku žalované týkající se součtu náhrad přiznaných za jednotlivé úkony právní pomoci. Po provedeném přezkumu (v odůvodnění rozsudku specifikovaném) uzavřel, že výše nároku náležejícího žalobci představuje 113 982 Kč, a zčásti nárok žalobce zamítl, jak je uvedeno v jeho výroku I.

10. Dále odvolací soud neshledal správným výrok soudu prvního stupně o nepřiznaných úrocích z prodlení žalobci. Konstatoval, že žalobci přísluší v souladu s § 15 odst. 2 OdpŠk úrok z prodlení z přiznaných částek (tj. i z částky přiznané soudem prvního stupně) až od prvního dne následujícího po uplynutí šesti měsíců od uplatnění nároku u žalované, přičemž povinnost žalované zaplatit úrok z prodlení vychází z § 1970 o. z.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

11. Rozsudek odvolacího soudu (současně i rozsudek soudu prvního stupně) napadla žalovaná (dále též „dovolatelka“) dovoláním.

12. Přípustnost dovolání dovolatelka spatřuje výslovně v tom, že je třeba Nejvyšším soudem vyřešit následující právní otázky

a) „Je možno podle zákona č. 82/1998 Sb., který je zákonem speciálním k občanskému zákoníku, považovat závazek (dluh) za škodu ve smyslu § 31 odst. 1 OdpŠk, jestliže v tomto ustanovení zákona je škoda výslovně upravena, specifikována, definována jako náklady, které byly poškozeným účelně vynaloženy, nikoli jako závazek tyto náklady poškozeným uhradit v budoucnu?“

b) „Je možno nečinnost žalobce (poškozeného) v rámci předběžného projednání nároku dle § 14 OdpŠk, kdy žalovaný musí vycházet z relevantních skutečností pro posouzení existence a výše uplatněného nároku, které prokazuje poškozený, charakterizovat jako prodlení věřitele ve smyslu § 1975 o. z.?“

c) „Pokud ano, lze v takovém případě uzavřít, že v důsledku prodlení věřitele, a tedy nemožnosti plnit, není dlužník (žalovaný) za prodlení odpovědný ve smyslu § 1968 o. z.?“

d) „Je možno neposkytnutí součinnosti poškozeného v rámci předběžného projednání nároku hodnotit v navazujícím soudním řízení jako důvody zvláštního zřetele hodné, pro které nemusí být poškozenému (žalobci) přiznány náklady řízení dle § 150 zákona č. 99/1963 Sb.?“

13. Dovolatelka předkládá Nejvyššímu soudu tyto otázky k posouzení jako neřešené, neboť je toho názoru, že stejně jako v posuzovaném případě i v mnohých dalších dochází k situacím, kdy poškození (žalobci) pouze formálně u žalovaného uplatní svoji žádost o odškodnění dle § 14 OdpŠk, aniž by svou žádost doplnili o potřebné a rozhodné skutečnosti a doklady pro posouzení jejich nároku s tím, že po uplynutí 6 měsíční lhůty zákonem určené k projednání žádosti podávají žaloby a teprve v soudním řízení existenci nároků a jejich výši dokládají. Žalobce žalované svoji žádost nijak nedoložil, a to ani na základě výzvy žalované ze dne 20. 6. 2018. Především z tohoto důvodu žalovaná odmítla plnit žalobci svým stanoviskem ze dne 12. 9. 2018. Až v soudním řízení pak žalobce předložil fakturu ze dne 8. 1. 2018, vystavenou advokátem Mgr. B., již byly vyúčtovány právní služby žalobci poskytnuté v trestním řízení. Dovolatelka tak v pozici žalované při předběžném projednání nároku bez součinnosti poškozeného v podobě doložení zejména vzniku škody, její výše a příčinné souvislosti nemůže objektivně posoudit uplatněný nárok, a tedy nemůže ani přistoupit k plnění v zákonem stanovené lhůtě.

14. Při posuzování shora kladených otázek nejsou dle dovolatelky jednotné ani soudy nižších stupňů, zejména pokud jde o úroky z prodlení nebo použití § 150 o. s. ř., pokud soudy rozhodují o nákladech řízení. Neposkytnutí součinnosti žalobci (poškozenými) je v některých případech soudy hodnoceno jako porušení § 1975 o. z.

s důsledky uvedenými v § 1968 o. z., toto jednání žalobců je pak hodnoceno také jako důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž není žalobcům přiznána náhrada nákladů řízení.

15. Žalobce se k dovolání vyjádřil příjisy ze dnů 25. 6. 2020 a 17. 3. 2021, ve kterém navrhl odmítnutí dovolání zejména pro nesplnění jeho formálních náležitostí, a doplnil, že považuje za správnou úvahu odvolacího soudu o tom, že součástí škody je i dluh klienta vzniklý vyúčtováním jemu poskytnutých advokátních služeb.

III.

Přípustnost dovolání

16. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“, ve znění účinném od 1. 2. 2019 (viz čl. IV a XII zákona č. 287/2018 Sb.).

17. Dovolání bylo podáno včas (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 2 písm. b) o. s. ř.

18. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

19. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

20. Nejvyšší soud předně uvádí, že dovolání je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (srov. § 236 odst. 1 o. s. ř.). Žalovaná však svým dovoláním výslovně napadá nejen rozsudek odvolacího soudu, ale i rozhodnutí soudu prvního stupně. Občanský soudní řád neupravuje funkční příslušnost soudu pro projednání dovolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně. Jelikož nedostatek funkční příslušnosti je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, Nejvyšší soud za použití § 243f odst. 2 o. s. ř. řízení o „dovolání“ proti usnesení soudu prvního stupně podle § 243b ve spojení s § 104 odst. 1 věty první o. s. ř. zastavil (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2003, sp. zn. 29 Odo 265/2003, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 47/2006; rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na www.nsoud.cz).

21. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího soudu, např. z usnesení ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1363/96, uveřejněného v časopise Soudní judikatura 3/1998 pod číslem 28, oprávnění podat dovolání (subjektivní přípustnost) svědčí účastníku, v jehož poměrech rozhodnutím odvolacího soudu nastala újma, která je odstranitelná tím, že dovolací soud takové rozhodnutí zruší. Z uvedeného vyplývá, že v rozsahu, v jakém žalovaná napadá rozsudek odvolacího soudu co do měnícího výroku ohledně částky 1 875 Kč a co do potvrzujícího výroku ohledně zamítnutí části příslušenství, bylo dovolání podáno někým, kdo k dovolání není oprávněn, a proto v tomto (zbývajícím) rozsahu dovolací soud dovolání odmítl [§ 218 písm. b) a § 243c odst. 3 o. s. ř.].

22. Podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. dovolání podle § 237 není přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení.

23. Dovolání tak není přípustné ohledně otázky d), neboť na vyřešení této otázky záviselo toliko rozhodnutí o náhradě nákladů řízení (výrok III rozsudku odvolacího soudu). Nicméně za situace, kdy dovolací soud napadený rozsudek ve věci samé částečně zrušuje, a to včetně závislého výroku o nákladech řízení, dovolací soud o odmítnutí dovolání jako nepřípustného v tomto rozsahu nerozhodoval.

24. Dovolání je však podle § 237 o. s. ř. přípustné jak v rozsahu otázky a), neboť ta nebyla dosud dovolacím soudem vyřešena, tak v rozsahu spolu souvisejících otázek b) a c), které nebyly dovolacím soudem vyřešeny ve všech souvislostech.

IV.

Důvodnost dovolání

25. Dovolání je zčásti důvodné a zčásti nedůvodné.

26. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud vadu řízení neshledal.

27. Podle § 26 Odpšk (dále jen ve znění účinném od 1. 1. 2014 do 15. 8. 2018, srov. novelizace zákonem č. 105/2013 Sb., zákonem č. 303/2013 Sb. a zákonem č. 178/2018 Sb.) pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.

28. Podle § 31 Odpšk náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu (odstavec 1). Náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána (odstavec 2). Náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně (odstavec 3).

29. Podle § 2952 o. z. se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Záleží-li skutečná škoda ve vzniku dluhu, má poškozený právo, aby ho škůdce dluhu zprostil nebo mu poskytl náhradu.

30. Z rozhodovací praxe Nejvyššího soudu vyplývá, že náhrada nákladů řízení podle § 31 Odpšk není založena na zásadě náhrady skutečné škody, ale na zásadě náhrady účelně či důvodně vynaložených nákladů. Dotčené ustanovení neslouží k hrazení dodatečných mimořádných nákladů řízení, přiznává se pouze náhrada nákladů řízení podle příslušných procesních předpisů, tj. účelně či důvodně vynaložených nákladů řízení (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2013, sp. zn. 30 Cdo 101/2013, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2020, sp. zn. 30 Cdo 1132/2018).

31. Ústavní soud v plenárním rozhodnutí ze dne 6. 2. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 38/06, uvedl, že účelem zákonné úpravy § 31 Odpšk je interpretace skutečné škody, spočívající

v nákladech vynaložených poškozeným na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí anebo nápravu nesprávného úředního postupu, ve smyslu účelně vynaložených nákladů, přičemž za takové lze z pohledu právní jistoty považovat ty, jež jsou stanoveny zvláštním právním předpisem o mimosmluvní odměně. Jinými slovy, smyslem a účelem daného zákonného ustanovení je zahrnutí do rámce pojmu škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (čl. 36 odst. 3 a 4 Listiny základních práv a svobod) i úhrady nákladů řízení směřujícího k jejich zrušení, změně anebo nápravě. *A contrario* by totiž bylo v rozporu s principem odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, aby jeden z důsledků takového jednání orgánů veřejné moci, a to náklady řízení vedoucího k jeho reparaci, nesl poškozený sám (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz).

32. Dovolací soud konstatuje, že na uvedených judikaturních závěrech o zásadách a účelu § 31 OdpŠk (tj. na interpretaci skutečné škody) není potřeba ničeho měnit ani v poměrech zákona č. 89/2012 Sb., byť tyto závěry vycházely z pojetí škody, které mělo svůj základ v ustanoveních zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále též „obč. zák.“), jejichž dílčím výkladem bylo též dovozeno, že lze o škodě uvažovat teprve poté, co předmětné náklady řízení byly skutečně uhrazeny (na což dovolatelka poukazuje ve svém dovolání). Základní judikaturní teze, že „náhrada nákladů řízení ani náhrada nákladů zastoupení podle zákona č. 82/1998 Sb. nebyla a není založena na zásadě náhrady skutečné škody, ale na tom, že stát za stanovených podmínek hradí účelně či důvodně vynaložené náklady...“ totiž primárně směřovala k racionalizaci odpovědnostního vztahu státu vůči poškozeným osobám zejména co do výše a účelnosti (důvodnosti) vynaložených nákladů (tedy ke spravedlivé reparaci poškozeného), k vlastní definici škody pouze sekundárně. Potud lze na rozhodovací praxi Nejvyššího soudu navázat. Rozhodně však nelze ze zmíněné dosavadní rozhodovací praxe usuzovat na nezměnitelnost (petrifikaci) dříve zavedeného pojmu škoda (tj. odmítnout nově přijatou zákonnou definici skutečné škody v pojetí § 2952 o. z. věty druhé) pro potřeby výkladu § 31 OdpŠk, jak se dovolatelka též snaží naznačit tvrzením o tom, že se textace § 31 OdpŠk ani po přijetí zákona č. 89/2012 Sb. nezměnila.

33. Z povahy racionálního zákonodárce lze předpokládat, že výše uvedená ustálená výkladová praxe soudů k § 31 OdpŠk jím byla zohledněna i při přijímání zákona č. 89/2012 Sb. Nelze totiž přehlédnout, že zákonodárce neměl úmysl dotčené ustanovení jakkoli měnit, přestože do pojmu škoda v pojetí zákona č. 89/2012 Sb. zahrnul i vznik dluhu (§ 2952 o. z. věta druhá). Pokud by byl v jeho úvaze záměr změnu v pojetí škody (§ 2952 o. z.) nepromítnout do zákona č. 82/1998 Sb., aby bylo zřejmé, že z hlediska odpovědnosti státu za škodu dluh škodu nepředstavuje, jistě by tak učinil buď cestou změny stávajícího či přijetím nového ustanovení o subsidiaritě občanského zákoníku, případně cestou změny stávajícího § 31 OdpŠk. V tomto směru však úprava zákona č. 82/1998 Sb. změny, jak již bylo uvedeno, nedostála.

34. Opačný (dovolatelčin) výklad § 31 OdpŠk, tedy že nelze vnímat jako škodu náklady řízení, které ještě nebyly zaplacené, neboť jsou (teprve) ve formě závazku, by vedl k neodůvodněné restriktivní interpretaci vůle zákonodárce nepřímou vyjádřenou právě ve spojení § 2952 o. z. věty druhé s § 31 OdpŠk – tj. vůle reparovat účelně vynaložené

náklady. Pro daný výklad (zejména slova „vynaloženy“) není též bez významu, že v soukromoprávních poměrech platí zásada, že dokud není prokázán opak, má se za to, že ten, kdo jednal určitým způsobem, jednal poctivě a v dobré víře (§ 7 o. z.). Pokud se poškozený platně zavázal k úhradě nákladů právního zastoupení, jež poté uplatnil z titulu náhrady škody podle § 31 OdpŠk jako náklady řízení, lze mít za to, že jím budou zaplacený. Takovéto pojetí dluhu jako škody (tj. dluhu založeném na poctivém a dobrověrném právním jednání dlužníka) se blíží dosavadnímu pojetí skutečné škody ve formě zmenšení majetku, a nikterak se nevyvíká smyslu a účelu § 31 OdpŠk, jež je zásadně cílen na uspokojení poškozené osoby, zatížené účelnými či důvodnými náklady řízení.

35. Za použití teleologického výkladu lze potom učinit závěr, že smysl a účel § 31 OdpŠk, jak byl vyložen judikaturou Ústavního a Nejvyššího soudu, zůstává zásadně stejný i v poměrech rekonfigurovaného občanského zákoníku, tj. i za situace, kdy skutečná škoda může záležet ve vzniku dluhu, byť jazyková konstrukce dotčeného ustanovení je stále založena ve slovech „... náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy ...“

č. 79

36. Dovolací soud tak uzavírá, že inkriminovanou část § 31 OdpŠk: „...náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy...“ je třeba za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb. vykládat způsobem, který bude zahrnovat nejen skutečné (již proběhlé) uhrazení nákladů řízení, ale i platný závazek např. k uhrazení nákladů právního zastoupení advokátem (obhájcem), jako je tomu v nynější věci. Na povahu nákladů řízení (výši a účelnost) vynaložených (jsoucích) toho času ve formě poctivého závazku k jejich zaplacení je třeba hledět zásadně obdobně, jako na náklady řízení již uhrazené. Pozdější splnění či nesplnění závazku dlužníkem (poškozeným) je však pro uznání závazku jako škody ve smyslu § 31 OdpŠk zásadně nerozhodné.

37. Dospěl-li odvolací soud v dané věci k závěru (potvrdil právní závěry soudu prvního stupně) o tom, že žalovaná odpovídá (za daných skutkových okolností) ve smyslu § 31 OdpŠk za skutečnou škodu, jež záležela ve vzniku dluhu za právní zastoupení poškozeného advokátem, je jeho posouzení správné.

38. Podle § 14 OdpŠk se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6 (odstavec 1). Uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu (odstavec 3).

39. Podle § 15 odst. 1 OdpŠk přizná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do šesti měsíců od uplatnění nároku.

40. Podle § 1968 o. z. dlužník, který svůj dluh řádně a včas neplní, je v prodlení. Dlužník není za prodlení odpovědný, nemůže-li plnit v důsledku prodlení věřitele.

41. Podle § 1975 o. z. je věřitel v prodlení, nepřijal-li řádně nabídnuté plnění nebo neposkytl-li dlužníku součinnost potřebnou ke splnění dluhu.

42. V rozsudku ze dne 3. 9. 2012, sp. zn. 30 Cdo 264/2012, Nejvyšší soud dovodil (za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb.), že nedoložení všech potřebných dokladů ze strany žalobce (věřitele) nelze vykládat jako neposkytnutí součinnosti potřebné ke splnění dluhu ve smyslu § 520 obč. zák. Do doby prokázání vzniku škody v majetkové sféře žalobce se jednalo o spornou pohledávku, proto pokud se žalovaná chtěla vyhnout placení úroků

z prodlení, měla v zákonné šestiměsíční lhůtě (§ 15 odst. 1 OdpšK) postupovat tak, aby byly veškeré nejasnosti odstraněny a potřebné doklady ze strany žalobce doloženy. Nejvyšší soud však v komentovaném rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu, kdy žalovaná, přestože měla k dispozici šest měsíců na posouzení nároku poškozeného a v případě potřeby si od něj mohla vyžádat nezbytné podklady pro posouzení, tento časový prostor nevyužila, a nedostatek předložených materiálů konstatovala až ve svém stanovisku poté, co žalobce uplatnil svůj nárok u soudu.

43. V rozsudku ze dne 7. 7. 2020, sp. zn. 30 Cdo 1776/2020, uveřejněném pod číslem 60/2021 Sbirky soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud konstatoval, že účelem zavedení povinnosti předběžného projednání nároku u příslušného orgánu nebylo přenesení kompetence rozhodnout o daném nároku na správní orgány. Jelikož jde o nárok soukromoprávní povahy (byť má většinou základ v právu veřejném), přísluší o tomto nároku rozhodnout soudům v občanském soudním řízení (srov. § 7 odst. 1 o. s. ř. a také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1728/2011). Předběžné projednání nároku u příslušného orgánu tak slouží pouze k formulaci vůle státu ohledně možného dobrovolného odškodnění před zahájením soudního řízení. Sdělení příslušného orgánu poškozenému, že jím uplatněný nárok bude (zcela nebo zčásti) či nebude uspokojen, není správním rozhodnutím, ale svou povahou odpovídá občanskoprávnímu úkonu (resp. právnímu jednání) státu jednajícího prostřednictvím k tomu povolané organizační složky státu (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 30 Cdo 1944/2016).

44. V již citovaném R 60/2021 Nejvyšší soud také konstatoval, že z povahy předběžného projednání nároku vyplývá, že poškozený již v jeho rámci musí mít k dispozici veškeré potřebné informace pro to, aby mohl svůj nárok uplatnit u soudu. Nemůže být tedy zaskočen tím, že v případě absence dobrovolného plnění ze strany státu bude muset tentýž nárok uplatnit u soudu (srov. Ištváněk F., Simon P., Korběl F., Zákon o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2017, komentář k § 35 odst. 1). Dovolací soud konstatuje, že byť se Nejvyšší soud takto vyjadřoval o (žádoucí) předpokládané vybavenosti poškozeného informacemi (podklady) v rámci předběžného projednání v okolnostech tam řešeného promlčení, není důvod tento předpoklad nevztáhnout k předběžnému projednání obecně.

45. Pro zodpovězení otázky, zda prodlení věřitele (poškozeného) může být v režimu § 14 OdpšK založeno v neposkytnutí jeho součinnosti žalované (škůdkyni) a zda tato skutečnost má za následek možnou ztrátu úroků z prodlení, je třeba vyjít zásadně ze smyslu institutu předběžného uplatnění nároku u úřadu.

46. Zjevným smyslem předběžného uplatnění je řešit důvodnost nároků nejprve mimosoudně. Jde o nároky soukromoprávní povahy a zhodnocení jejich důvodnosti nejprve přináležejí státu jako škůdci, jednajícímu svými kvalifikovanými úřady, kterým jsou dostupné nejen znalosti o skutkových základech nároku, ale i o jejich právních otázkách, včetně judikatury (srov. Ištváněk F., Simon P., Korběl F., Zákon o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2017, komentář k § 14).

47. Obě strany mimosoudního vyjednávání ve smyslu § 14 OdpŠk jsou nepochybně vázány zásadami právního jednání v soukromoprávním styku. Obě strany mají zásadně ve své moci (případně v možnosti) obstarání základních podkladů, jimiž dosvědčují své právní jednání (požadavky) nebo jimiž odporují požadavkům protistrany. Je též zřejmé, že s neformálním jednáním při předběžném uplatnění nároku u úřadu právní řád spojuje určité následky, např. v podobě promlčení práva, povinnosti k placení úroků z prodlení, (ne)splnění podmínek soudního řízení apod., a je tak důvodné očekávat od obou stran naplnění zásad poctivého a dobrověrného právního styku (srov. též § 545 a § 547 o. z.).

48. V rozsudku ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 23 Cdo 1242/2008, (v poměrech zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník) Nejvyšší soud konstatoval, že se věřitel může dostat do prodlení, pokud dlužníkovi neposkytne spolupůsobení, které je nutné k tomu, aby byl dlužník vůbec schopen smluvené plnění poskytnout. Součinnost věřitele může být sjednána ve smlouvě, což však není nezbytnou podmínkou pro posouzení toho, zda určitá součinnost věřitele bránila splnění dlužníkovy závazku. Vždy půjde o posouzení toho, zda určitá součinnost věřitele je objektivně nutná k tomu, aby dlužník mohl plnit svůj závazek.

č. 79

49. V usnesení ze dne 10. 4. 2019, sp. zn. 30 Cdo 2489/2018, Nejvyšší soud konstatoval, že šestiměsíční lhůta je stanovena v § 15 OdpŠk jako lhůta stanovená zvláštním zákonem ke splnění náhradové povinnosti. Po jejím uplynutí se stát ocitá v prodlení ve smyslu § 1968 a § 1970 o. z. a oprávněnému vzniká právo požadovat úroky z prodlení stanovené vládním nařízením.

50. Dovolací soud uzavírá, že pro potřeby posouzení nároku poškozeného na úrok z prodlení ve smyslu § 1968 a § 1970 o. z. lze soudem důvodně vyžadovat po poškozeném (v postavení potenciálního věřitele) prokázání součinnosti při předběžném uplatnění nároku podle § 14 OdpŠk minimálně v takovém rozsahu, v jakém je žalovanou (ministerstvem) výslovně a konkrétně vyzván k doložení skutečností nutných k posouzení důvodnosti uplatněného nároku. Předběžné projednání nároku je zásadně neformální, rozhodující je tedy obsah právního jednání stran, nikoliv formální uplatnění nároku. Jestliže poškozený jako věřitel takovou nezbytnou součinnost přes řádnou výzvu neposkytne, ocitá se v prodlení ve smyslu § 1975 o. z., a za dobu, po kterou toto jeho prodlení trvá (tj. než je žalované dána možnost se s dodatečně doloženými skutečnostmi seznámit), nemůže ve smyslu § 1970 o. z. požadovat zaplacení úroku z prodlení.

51. Dospěl-li odvolací soud v dané věci k závěru, že žalobci (jako věřiteli) náleží úrok z prodlení, aniž by se při úvaze o odklonu od rozhodnutí soudu prvního stupně (jež úroky z prodlení žalobci nepřiznal) blíže zabýval poskytnutou součinností věřitele (z odůvodnění napadeného rozsudku toto nevyplývá), je jeho právní posouzení věci neúplné a tudíž nesprávné.

52. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší soud podané dovolání proti napadenému rozsudku odvolacího soudu v rozsahu, v jakém byl potvrzen vyhovující výrok rozsudku soudu prvního stupně (ohledně jistiny), podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl, když v uvedeném rozsahu shledal napadený rozsudek odvolacího soudu správným. V rozsahu, v jakém byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ohledně požadovaného úroku z prodlení z přiznané jistiny, pak Nejvyšší soud napadený rozsudek odvolacího

soudu podle § 243e odst. 1 a 2 o. s. ř. zrušil, a to včetně závislého nákladového výroku, a v tomto rozsahu vrátil věc odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

53. Odvolací soud je ve smyslu § 243g odst. 1 části první věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 226 o. s. ř. v dalším řízení vázán právními názory dovolacího soudu v tomto rozsudku vyslovenými.

č. 80

Návaznost navrhovaného vkladu na dosavadní zápisy v katastru není dána, byl-li návrh na povolení vkladu podle darovací smlouvy ve prospěch obdarovaného (jednoho z dědiců), kterou uzavřel se zůstavitelem jako dárce, podán až poté, co nabylo právní moci usnesení potvrzující nabytí dědictví na základě dědických podílů dědicům, na jehož základě byl zapsán vklad darovaného spoluvlastnického práva k nemovitostem ve prospěch dědiců s právními účinky předcházejícími podání návrhu na povolení vkladu podle darovací smlouvy.

č. 80

Darování, Dědictví (o. z.), Vklad do katastru nemovitosti

§ 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 256/2013 Sb.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 24 Cdo 2728/2020, ECLI:CZ:NS:2021:24.CDO.2728.2020.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 10. 2019, sp. zn. 4 Co 68/2019.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce dne 6. 3. 2017 podal u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště K., návrh na povolení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitosti ve svůj prospěch podle darovací smlouvy ze dne 4. 12. 2012, kterou jako obdarovaný uzavřel s dárce M. Č. zemřelým dne 8. 9. 2013, a to ohledně spoluvlastnického podílu ve výši 378073/4468333 z celku pozemku p. č. 1 v katastrálním území R. a spoluvlastnického podílu ve výši 756146/2234166 z celku pozemku p. č. 2 v katastrálním území Ž., evidovaných jako součást spoluvlastnických podílů účastníka řízení M. Č. (dále také jen „účastník řízení“).

2. Katastrální úřad pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště K., rozhodnutím ze dne 7. 4. 2017, návrh na vklad zamítl, neboť jednak navrhovaný vklad není odůvodněn obsahem předložených listin, jednak s ohledem na výsledek pozůstalostního řízení vkladová listina nenavazuje na dosavadní zápisy v katastru [§ 17 odst. 1 písm. g)

ve spojení s § 17 odst. 4 a § 18 odst. 1 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „katastrální zákon“)].

3. Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze dne 4. 5. 2017 se žalobce domáhal povolení vkladu vlastnického práva v jeho prospěch a současně požadoval, aby soud rozsudkem nahradil rozhodnutí katastrálního úřadu, kterému vytkl, že rozpor ve výši spoluvlastnického podílu činí darovací smlouvu neplatnou částečně, a to v rozsahu přesahujícím podíl ve výši 1/6 a není důvodem pro zamítnutí návrhu vkladu. Stejně tak nesouhlasil s tím, že by navrhovaný vklad nenavazoval na dosavadní zápisy v katastru nemovitostí, protože v rozsahu, ve kterém spoluvlastnické podíly na nemovitostech nabyt žalobce, jako dědic po zůstaviteli, závazek převést spoluvlastnický podíl vyplývající z darovací smlouvy zanikl splynutím, avšak ve vztahu k účastníku řízení tento závazek zůstavitele z darovací smlouvy trvá.

4. Krajský soud v Praze (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 18. 9. 2018, č. j. 38 C 41/2017-56, žalobu zamítl (výrok I.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II.), neboť navrhovaný vklad není odůvodněn obsahem předložených listin bylo-li zjištěno, že dárce nebyl oprávněn nakládat s podílem ve výši 4/6 na uvedených nemovitostech, přičemž soud (katastrální úřad) je vázán návrhem na vklad, a proto nebylo možno vklad povolit, a to ani částečně (dispozice s návrhem, a to ani částečná, nebyla ze strany žalobce učiněna).

5. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 24. 10. 2019, č. j. 4 Co 68/2019-77, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (výrok I.) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok II.), což zdůvodnil tak, že navrhovaný vklad vzhledem k proběhнувšímu pozůstalostnímu řízení již nenavazuje na dosavadní zápisy v katastru nemovitostí [§ 17 odst. 1 písm. g) katastrálního zákona].

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Přípustnost dovolání vymezil položením otázky, zda rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno oběma dědicům nabytí dědictví podle dědických podílů, v jehož důsledku bylo zapsáno spoluvlastnické právo do katastru nemovitostí, brání vkladu téhož práva pro obdarovaného (jednoho z dědiců) na základě darovací smlouvy, kterou s ním zůstavitel uzavřel jako dárce, byl-li návrh podán po nabytí právní moci rozhodnutí, kterou má za dosud v rozhodovací praxi odvolacího soudu neřešenou. Uvedl, že nesprávnost právního posouzení spočívá v závěru, že navrhovaný vklad vzhledem k proběhнувšímu pozůstalostnímu řízení již nenavazuje na dosavadní zápisy v katastru nemovitostí [§ 17 odst. 1 písm. g) katastrálního zákona], což zdůvodnil tím, že na dědice „přešel i závazek dárce bezplatně převést obdarovanému vlastnické právo k předmětu darování vyplývající přímo z darovací smlouvy“ ohledně té části daru, který jako dědictví po zůstaviteli nabyt účastníkem řízení, a proto navrhovaný vklad na dosavadní zápisy v katastru navazuje. Navrhl, aby byl rozsudek odvolacího soudu změněn tak, že žalobě bude vyhověno, popř. aby byl tento rozsudek zrušen a věc vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

7. Účastník řízení se s napadeným rozsudkem odvolacího soudu ztotožnil a navrhl, aby dovolání žalobce bylo zamítnuto.

III.

Přípustnost dovolání

8. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení), zastoupenou advokátem, ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

9. Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

10. Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

11. V projednávané věci bylo pro rozhodnutí odvolacího soudu určující vyřešení právní otázky, zda návaznost navrhovaného vkladu na dosavadní zápisy v katastru je dána i tehdy, byl-li návrh na povolení vkladu podle darovací smlouvy ve prospěch obdarovaného (jednoho z dědiců), kterou uzavřel se zůstavitelem, jako dárce, podán až poté, co usnesení potvrzující nabytí dědictví na základě dědických podílů oběma dědicům, na jehož základě byl zapsán vklad darovaného spoluvlastnického práva k nemovitostem ve prospěch obou dědiců, nabylo právní moci. Protože tato otázka dosud nebyla v rozhodovací praxi odvolacího soudu vyřešena, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV.

Důvodnost dovolání

12. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání důvodné není.

13. Z hlediska skutkového stavu je podstatné, že dne 4. 12. 2012 uzavřel zůstavitel zemřelý dne 8. 9. 2013, jako dárce, s žalobcem, jako obdarovaným, darovací smlouvu, jejímž nepřímým předmětem byl spoluvlastnický podíl ve výši 4/6 pozemku parc. č. 2, jehož součástí je stavba č. p. 3, vše v katastrálním území Ž., a ve výši 4/6 pozemku parc. č. 1 v katastrálním území R. Návrh na vklad byl podán 6. 3. 2017, přičemž v mezidobí Okresní soud v Kutné Hoře usnesením ze dne 23. 6. 2016, 24 D 785/2013-211, ve znění opravného usnesení ze dne 6. 2. 2017, č. j. 24 D 785/2013-244, potvrdil nabytí dědictví dle dědických podílů 366649/744722 ve prospěch R. Č. a 378073/744722 ve prospěch M. Č. k 4/6 pozemku parc. č. 2, jehož součástí je stavba č. p. 3, vše v katastrálním území Ž., a k 1/6 pozemku parc. č. 1 v katastrálním území R. Usnesení nabylo právní moci 2. 3. 2017, přičemž spoluvlastnické právo k těmto nemovitostem bylo dle tohoto usnesení ve výši odpovídajících podílů zapsáno do katastru nemovitostí dne 14. 3. 2017.

14. Vzhledem k datu podání návrhu na vklad práva do katastru nemovitostí je projednávanou věc zapotřebí posuzovat podle katastrálního zákona ve znění zákona č. 298/2016 Sb.

15. Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 29. 4. 2011, sp. zn. 21 Cdo 3546/2010 (všechna zde označená rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou veřejnosti přístupná na <https://nsoud.cz>, zatímco rozhodnutí Ústavního soudu lze dohledat na <https://nalus.usoud.cz>), vysvětlil, že v řízení ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto jiným orgánem, podle části páté občanského soudního řádu nejde o přezkum správnosti rozhodnutí a jeho procesního postupu, ale o nové projednání a meritorní rozhodnutí věci, o níž podle zákona dříve rozhodl tento správní orgán. Projednání téhož sporu nebo jiné právní věci, o níž bylo pravomocně rozhodnuto správním orgánem, soudem v občanském soudním řízení nepředstavuje způsob přezkoumání správnosti (zákonosti) rozhodnutí správního orgánu obdobný správnímu soudnictví nebo rozhodování vycházející z bezvýslednosti řízení před správním orgánem. Podstata projednání a rozhodnutí stejné věci v občanském soudním řízení spočívá v tom, že se účastníku řízení před správním orgánem, který vyčerpal v řízení před správním orgánem řádné opravné prostředky a který není spokojen s konečným rozhodnutím správního orgánu, umožňuje, aby – bez ohledu na překážku věci pravomocně rozsouzené vytvořenou rozhodnutím správního orgánu – požadoval nové projednání sporu nebo jiné právní věci u soudu a také nové rozhodnutí ve věci, dospěje-li soud k jiným závěrům, než správní orgán. Nové projednání věci soudem tak navazuje na řízení před správním orgánem, aniž by bylo jeho výsledky vázáno, a zaručuje, že spor nebo jiná právní věc budou – v takovém rozsahu, v jakém o nich bylo před správním orgánem skončeno řízení – soudem definitivně uzavřeny a že nemohou být vráceny správnímu orgánu k dalšímu projednání a rozhodnutí.

16. Je-li činností soudu v řízení podle části páté občanského soudního řádu nové projednání téže věci soukromoprávní povahy, která (již) byla předmětem řízení před správním orgánem, vyplývá z toho mimo jiné, že soud se v tomto řízení věci (z pohledu hmotného práva) zabývá v takovém rozsahu, v němž k tomu byl oprávněn (a povinen) správní orgán; bere proto v úvahu právě a jen ta hmotněprávní kritéria, která měl a mohl vzít v úvahu také správní orgán. Soud zde totiž na místě správního orgánu rozhoduje znovu ve vymezeném rozsahu (srov. § 250f o. s. ř.) o téže věci. Také proto se v ustanovení § 250b odst. 3 o. s. ř. předepisuje, že předmětem rozhodování soudu musí být (příp. ve vymezeném rozsahu) to, co (již) bylo předmětem rozhodování správního orgánu.

17. Uvedené v posuzované věci mimo jiné znamená, že soud, který na základě podané žaloby v řízení podle části páté občanského soudního řádu projednává a rozhoduje věc vkladu práva do katastru nemovitostí, v níž byl rozhodnutím katastrálního úřadu návrh na vklad zamítnut, se může (protože projednává a rozhoduje znovu právě takový návrh) věcí zabývat jen v rámci těch zákonných hmotněprávních limitů, jež jsou stanoveny pro rozhodnutí o takové věci samotnému katastrálnímu úřadu. Jinými slovy, omezení daná katastrálnímu úřadu pro zkoumání právního úkonu, na jehož podkladě má být právo do katastru zapsáno, jen z hledisek taxativně vypočtených, se uplatní také v následném (navazujícím) soudním řízení podle části páté občanského soudního řádu o téže věci (dále k tomu srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2014,

sp. zn. 21 Cdo 1607/2013, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. 21 Cdo 3207/2014, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2016, sp. zn. 21 Cdo 5046/2014).

18. Přestože Nejvyšší soud uvedený závěr zaujal při výkladu ustanovení § 5 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, účinném do 31. 12. 2013, zcela se prosadí také v případě ustanovení § 17 katastrálního zákona (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2019, sp. zn. 24 Cdo 3293/2018, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. 24 Cdo 1794/2019, případně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. 24 Cdo 1972/2019).

19. Podle ustanovení § 17 odst. 1 katastrálního zákona ve vkladovém řízení katastrální úřad zkoumá u vkladové listiny, která je soukromou listinou, zda

- a) splňuje náležitosti listiny pro zápis do katastru,
- b) její obsah odůvodňuje navrhovaný vklad,
- c) právní jednání je učiněno v předepsané formě,
- d) účastník vkladového řízení není omezen právními předpisy v oprávnění nakládat s nemovitostí,
- e) k právnímu jednání účastníka vkladového řízení byl udělen souhlas podle jiného právního předpisu,
- f) z obsahu listiny a z jeho porovnání s dosavadními zápisy v katastru není patrný důvod, pro který by bylo právní jednání neplatné, zejména zda z dosavadních zápisů v katastru nevyplývá, že účastníci vkladového řízení nejsou oprávněni nakládat s předmětem právního jednání, nejsou omezeni rozhodnutím soudu nebo jiného orgánu veřejné moci ve smluvní volnosti týkající se věci, která je předmětem právního jednání,
- g) navrhovaný vklad navazuje na dosavadní zápisy v katastru; z tohoto hlediska není na překážku povolení vkladu, pokud logickou mezeru mezi zápisem v katastru a navrhovaným vkladem podle vkladové listiny navrhovatel doloží současně s návrhem na vklad listinami, které návaznost vkladové listiny na dosavadní zápisy v katastru doplní; tyto listiny však musí mít náležitosti vkladových listin.

20. Podle ustanovení § 17 odst. 5 katastrálního zákona, skutečnosti uvedené v odstavcích 1 až 4 přezkoumává katastrální úřad na základě listin předložených účastníky, popřípadě soudem nebo soudním exekutorem ke vkladovému řízení, dosavadních zápisů v katastru a na základě údajů ze základních registrů, z agendového informačního systému evidence obyvatel a z agendového informačního systému cizinců a dále na základě dalších informací poskytnutých vlastníkem nemovitosti a dalšími účastníky vkladového řízení poté, co obdrží od katastrálního úřadu informaci podle § 16 odst. 1. Tyto skutečnosti katastrální úřad zkoumá podle stavu, jaký tu byl v okamžiku podání návrhu na vklad.

21. Požadavek, aby navrhovaný vklad navazoval na dosavadní zápisy v katastru [§ 17 odst. 1 písm. g) katastrálního zákona] vychází z toho, že každé nově vznikající právo k nemovitosti je odvozováno od předchozího práva k téže nemovitosti, a proto by měly i zápisy těchto práv na sebe vzájemně navazovat v nepřetržité logicky související řadě, nejde-li o situaci, kdy vzniká věc nová. Protože v poměrech posuzované věci nedochází k zápisu práva na základě originárního způsobu nabytí tohoto práva, musí nově provedený zápis logicky navazovat na zápis předchozí, tedy vlastnické právo převodce musí vyplývat ze stavu zapsaného v katastru.

22. Doručením pravomocného usnesení vydaného v řízení o dědictví, kterým notář jako soudní komisař potvrdil nabytí dědictví podle dědických podílů, katastrálnímu úřadu, bylo *ex officio* zahájeno vkladové řízení. Vznik vlastnického práva je vázán na právní moc soudního rozhodnutí a právní účinky zápisu v katastru nemovitostí jsou deklaratorní. Odvolací soud proto správně poukázal na okamžik nabytí právní moci soudního rozhodnutí (2. 3. 2017), který předchází okamžiku podání návrhu na vklad (6. 3. 2017), pročež navrhovaný vklad nenavazuje na dosavadní zápisy v katastru; časová souslednost právně relevantních skutečností vylučuje existenci logické mezery mezi zápisem v katastru a navrhovaným vkladem podle vkladové listiny, tudíž je zjevné, že o situaci předvídanou ustanovením § 17 odst. 1 písm. g) věta za středníkem katastrálního zákona, se zde nejedná.

č. 80

23. Dovolací argumentace žalobce, podle které ve vztahu k té části daru, kterou, jako dědic po zůstaviteli, nabyl druhý (neobdarovaný) z dědiců, trvá závazek tohoto dědice z darovací smlouvy i nadále, a proto navrhovaný vklad dle darovací smlouvy na dosavadní zápisy v katastru navazuje, přehlíží nejenom povahu vkladového řízení, jakožto řízení knihovního, ve kterém katastrální úřad rozhoduje jen o povolení vkladu práva do katastru [pravomocí rozhodovat o existenci či o rozsahu vlastnického (spoluvlastnického) práva k nemovitostem katastrální úřad vůbec není nadán], nýbrž i zásadu ingerence státní moci, z níž právní úprava dědického práva [§ 460 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“); podle ustanovení § 3069 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, se při dědění použije právo platné v době smrti zůstavitele] při nabývání dědictví vychází – v řízení, které lze zahájit i bez návrhu, soud usnesením potvrzuje nabytí dědictví jedinému dědici, více dědicům podle dědických podílů, nebo schvaluje dohodu dědiců o vypořádání dědictví. Pravomocné usnesení soudu má zásadně účinky ke dni smrti zůstavitele. Výroky pravomocného usnesení soudu vydaného v řízení o dědictví jsou (jak vyplývá zejména z ustanovení § 159a odst. 1, 3 a 4 o. s. ř.) závazné pro účastníky řízení a v rozsahu, v jakém jsou závazné pro účastníky řízení, též pro soudy, správní úřady a jiné orgány, výroky, které stanoví, kdo je zůstavitelovým dědicem, jsou závazné pro každého (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 4. 11. 2016, sp. zn. 21 Cdo 3081/2016).

24. Žalobci lze přisvědčit potud, že bylo-li zjištěno, že zůstavitel uzavřel darovací smlouvu a návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí podle ní byl podán až po jeho smrti, pak nelze učinit jiný závěr než, že v době smrti byl spoluvlastníkem nemovitostí a příslušný podíl patřil do aktiv dědictví. V souladu s ustanovením § 579 odst. 1 obč. zák. však také platí, že úmrtím nezanikl jeho závazek založený za jeho života darovací smlouvou, neboť z povahy věci vyplývá, že nejde o povinnost,

kteřá by byla vázána výhradně na jeho osobu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. 31 Cdo 3905/2008, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 38/2012). Závazek zůstavitele k darování spoluvlastnického podílu vyplývající z darovací smlouvy patřil v době smrti zůstavitele do pasiv dědictví a za tento závazek dědici podle § 470 obč. zák. odpovídají. Přestože usnesení potvrzující nabytí dědictví více dědicům podle dědických podílů z právě uvedeného nevychází (závazek zůstavitele z darovací smlouvy se nepromítl do pasiv dědictví), neznamená to, že by ve vkladovém řízení při přezkumu rozhodnutí soudu (§ 17 odst. 4 katastrálního zákona) nebylo pro katastrální úřad závazné.

25. Z uvedeného vyplývá, že návaznost navrhovaného vkladu na dosavadní zápisy v katastru není dána, byl-li návrh na povolení vkladu podle darovací smlouvy ve prospěch obdarovaného (jednoho z dědiců), kterou uzavřel se zůstavitelem, jako dárce, podán až poté, co usnesení potvrzující nabytí dědictví na základě dědických podílů oběma dědicům, na jehož základě byl zapsán vklad darovaného spoluvlastnického práva k nemovitostem ve prospěch obou dědiců, nabylo právní moci.

26. Dovolací soud neshledává důvodnou ani námitku žalobce, podle které má být napadený rozsudek odvolacího soudu rozhodnutím překvapivým.

27. Podle ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu, jakož i Nejvyššího soudu, zákaz tzv. překvapivých rozhodnutí vyplývá z práva na spravedlivý proces, avšak neznamená, že by žalobce a účastník řízení měli vždy znát závěry soudu ještě předtím, než vynese své rozhodnutí. Musí však mít možnost účinně argumentovat ke všem skutečnostem, na jejichž řešení rozhodnutí soudu spočívá. Žalobci a účastník řízení by mělo být zřejmé, které otázky jsou pro řešení věci relevantní, ať už jde o otázky skutkové, nebo právní a je třeba jim umožnit, aby se ke všem těmto skutečnostem mohli vyjádřit a aby mohli účinně uplatnit své argumenty. Je proto nezbytné, aby soud žalobce a účastníka řízení poučil, že hodlá vycházet z jiné právní úpravy, jiného právního posouzení či z jiných skutkových zjištění, než mohou předvídat vzhledem k dosavadnímu průběhu řízení [srov. nálezy ze dne 12. 4. 2016 sp. zn. I. ÚS 2315/15 (N 64/81 SbNU 99), ze dne 10. 8. 2017 sp. zn. I. ÚS 615/17 (N 148/86 SbNU 485), ze dne 27. 2. 2018 sp. zn. IV. ÚS 233/17 (N 34/88 SbNU 479)].

28. Nepředvídatelným ovšem není rozhodnutí tehdy, pokud žalobci a účastník řízení muselo být známo, že daná právní kvalifikace je možná [viz nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2011 sp. zn. II. ÚS 2804/10 (N 81/61 SbNU 269)].

29. V posuzované věci žalobce jednak věděl, že právní kvalifikace je možná, odkázal na ni, byť jako alternativní již katastrální úřad, jednak svou argumentaci k této právní kvalifikaci uplatnil již v žalobě. Proto nelze považovat dovoláním napadený rozsudek za překvapivý, přestože oproti napadenému rozsudku ji soud prvního stupně nepovažoval za podstatnou.

30. Protože napadené rozhodnutí odvolacího soudu je v řešení otázky, pro něž bylo dovolání shledáno přípustným, správné a vady řízení, k nimž dovolací soud přihlíží z úřední povinnosti (srov. § 242 odst. 3 větu druhou o. s. ř.), se ze spisu nepodávají, Nejvyšší soud dovolání podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

č. 81

Stanovy spolku mohou činnost spolku, popř. účast na prospěchu z této činnosti plynoucího, omezit pouze na členy spolku, resp. určit, že na činnosti spolku se podílejí pouze jeho členové. Nemá-li činnost spolku charakter tzv. zákonného monopolu, tj. není-li spolek podle zákona jedinou osobou oprávněnou vykonávat určitou činnost, nebude zpravidla takové omezení možné považovat za porušení práva svobodně se sdružovat, konkrétně za nucení k účasti ve spolku ve smyslu § 215 odst. 1 o. z. Osoba mající zájem účastnit se takové činnosti má totiž právo volby – buď může vstoupit do spolku, tj. stát se jeho členem, anebo může obdobnou činnost vykonávat sama, popř. ve spolupráci s jinými osobami, či za účasti v jiných spolcích, které za tím účelem založí, anebo do nichž vstoupí, popř. za účasti v jiných právnických osobách.

č. 81

Spolek (o. z.)

§ 215 odst. 1 o. z., čl. 20 odst. 1 Listiny základních práv a svobod

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 2021, sp. zn. 27 Cdo 3842/2020, ECLI:CZ:NS:2021:27.CDO.3842.2020.1

Nejvyšší soud zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. 14 Cmo 166/2019, v prvním výroku, v části, ve které Vrchní soud v Praze změnil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2019, sp. zn. 73 Cm 79/2015, a věc v tomto rozsahu vrátil Vrchnímu soudu v Praze k dalšímu řízení; ve zbývajících částech dovolání odmítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Praze usnesením ze dne 17. 1. 2019, č. j. 73 Cm 79/2015-180, vyslovil neplatnost rozhodnutí VIII. výroční konference Autoklubu České republiky (dále též jen „AKČR“) ze dne 15. 11. 2014, jímž byla schválena změna stanov AKČR ve znění:

„Všichni členové volených orgánů AKČR, pobočných spolků AKČR a jejich orgánů a komisí, držitelé příslušných licencí, které jim AKČR vydává v rámci výkonu sportovních autorit, a osoby aktivně se podílející na činnosti AKČR, musí být členy AKČR.“

a

„Fyzické osobě, která je členem AKČR v rámci členství klubového a současně je členem jiného spolku či pobočného spolku činného v oblasti motorismu nebo motoristického sportu na území České republiky, a to se stejným či

obdobným předmětem činnosti jako AKČR, vznikají práva a povinnosti vyplývající ze stanov AKČR s výjimkou:

- a) volit a být volen do orgánů AKČR specifikovaných ve stanovách AKČR,
- b) být statutárním orgánem, členem výboru nebo revizní komise (revizorem) pobočných spolků AKČR. Toto ustanovení se nevztahuje na subjekty, které zajišťují výkon sportovních autorit AKČR.“

(dále též jen „napadené usnesení“) [výrok I.], a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II.).

2. Vrchní soud v Praze k odvolání AKČR v záhlaví označeným usnesením změnil usnesení soudu prvního stupně ve výroku I. tak, že napadené usnesení není rozhodnutím výroční konference, hledí se na ně jakoby nebylo přijato (první výrok), a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (druhý výrok).

3. Odvolací soud vyšel (mimo jiné) z toho že:

1) AKČR je samosprávným a dobrovolným spolkem zájemců o motorismus a činnost v AKČR. Účelem AKČR je uspokojování a ochrana společných zájmů členů v oblasti motorismu, motoristického a nemotorového sportu, řízení motocyklového a automobilového sportu, zvyšování bezpečnosti silničního provozu a posláním je přispívat svou činností k dosahování obecného blaha (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 1 stanov AKČR).

2) AKČR je v souladu se zakladatelskými dokumenty Mezinárodní automobilové federace (dále též jen „MAF“) a Mezinárodní federace motocyklistů (dále též jen „MFM“) za Českou republiku jediným členem těchto mezinárodních organizací a náleží mu výlučné oprávnění vykonávat tzv. národní sportovní autoritu v oblasti automobilových a motocyklových sportů na území České republiky. V rámci výkonu národní sportovní autority AKČR mimo jiné schvaluje jednotlivé sportovní podniky, vydává příslušné řády, licence a kalendáře a registruje sportovce a další držitele licencí (čl. 1 odst. 4 a čl. 2 odst. 4 stanov AKČR).

3) Dne 15. 11. 2014 se konalo VIII. zasedání výroční konference AKČR, na kterém byla schválena změna stanov AKČR, podle níž musí být všichni držitelé licencí vydávaných AKČR v rámci výlučného oprávnění k výkonu tzv. národní sportovní autority členy AKČR.

4) Podle důvodové zprávy ke změně stanov bylo motivem této změny provedení přesné elektronické evidence členů AKČR, vyhodnocení dosavadní úpravy jako velmi benevolentní a dále mělo jít o nástroj ke zvýšení počtu členů AKČR.

5) Navrhovatel a) [Ústřední automotoklub České republiky z. s. - dále též jen „ÚAMK“) je spolkem sdružujícím motoristy a příznivce motorismu v České republice, jehož účelem je podpora a ochrana zájmů motoristů, a jeho činnost se zaměřuje mimo jiné i na motoristický sport.

6) Předmětem činnosti některých pobočných spolků ÚAMK je pořádání automobilových soutěží a příprava závodníků na motocyklové soutěže.

- 7) Navrhovatel b) je členem orgánu ÚAMK a činovník motocyklových soutěží.
- 8) Navrhovatel c) je členem orgánu A. v ÚAMK a činovník automobilových soutěží.
- 9) Navrhovatel d) je účastníkem automobilových soutěží.

4. Na takto ustaveném základě odvolací soud uvedl, že základní zásady spolkového práva stojí na principu práva svobodně se sdružovat, které je upraveno v čl. 20 Listiny základních práv a svobod (vyhlášené pod č. 2/1993 Sb.; dále též jen „LZPS“) a v čl. 111 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Je svobodnou vůlí každého, zda spolek založí či zda do již existujícího spolku vstoupí, popř. z něj vystoupí. Z § 215 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též jen „o. z.“), se zřetelně podává zákaz nucení k účasti ve spolku, musí se vždy jednat o dobrovolné rozhodnutí zájemce o členství.

5. V projednávané věci bylo podle odvolacího soudu zjištěno, že AKČR jako jediný subjekt v České republice je nadán pravomocí k vydávání licencí nejen k účastem na automobilových, motocyklových závodech pořádaných pod hlavičkou MAF a MFM, ale i pro organizování takových sportovních událostí. Jedná se o národní sportovní autoritu v citovaném sportovním odvětví a právě z takového postavení se AKČR snaží těžit směrem k rozšiřování své členské základny. S řečeným souvisí i materiální stránka věci, tedy navyšování objemu finančních prostředků k hospodaření získaných od svých členů a od státu. Je tak podle odvolacího soudu „zjevné, že AKČR tím, že podmiňuje udělení licence členstvím, nutí k účasti subjekty žádající pouze o udělení licence“.

6. Odvolací soud dospěl k závěru, podle něhož „podmiňuje-li přijatá změna stanov udělení příslušné licence členstvím v AKČR, pak nutí k účasti ve spolku subjekty nemající zájem o členství, takové jednání je v rozporu s čl. 20 LZPS a s § 215 o. z.“

7. Měla-li přijatá změna stanov AKČR sledovat zavedení přesné elektronické evidence členů, bylo jí podle odvolacího soudu možné „dosáhnout i mírnějšími prostředky (např. elektronickou evidencí), které nebudou zasahovat do práv subjektů vně spolku nemajících o členství zájem. Nebylo zjištěno, že by členství bylo vyžadováno ze strany MAF a MFM, námitka AKČR odkazující na jiná sportovní odvětví je tak irelevantní.“

8. Odvolací soud dospěl dále k závěru, podle něhož změna stanov zakotvující právo volit a být volen do orgánů AKČR pouze pro některé členy spolku, je v rozporu se zákonem.

9. Dispozitivně platí, že aktivní i pasivní volební právo mají všichni členové, stanovы jej mohou upravit jinak. Avšak zásada rovného zacházení spolku se členy (§ 212 odst. 1 věta druhá o. z.) se projevuje v tom, že spolek nesmí bezdůvodně znevýhodňovat svého člena a musí šetřit jeho členská práva. Jakékoli omezení aktivního a pasivního volebního práva nesmí zakládat nedůvodnou nerovnost ke škodě určité skupiny, jak je tomu v daném případě. Přijatou změnou stanov bylo podle odvolacího soudu „bez rozumného důvodu určité skupině členů odepřeno volební právo, na úkor druhé jiné části členské základny“.

10. Přijatá změna stanov podle odvolacího soudu odporuje donucovacím ustanovením zákona (§ 215 a § 212 odst. 1 věta druhá o. z.), takové usnesení není rozhodnutím výroční konference a hledí se na něj, jako by nebylo přijato (§ 245 o. z.).

11. Nedůvodná je podle odvolacího soudu námitka, že návrh na zahájení řízení nebyl podán včas, a to s odkazem na důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 29 Cdo 3656/2012.

12. Konečně odvolací soud uzavřel, že ÚAMK je k podání návrhu na zahájení řízení aktivně věcně legitimován, neboť přijaté rozhodnutí vyvolalo důsledky v jeho neprospěch, tj. zasáhlo do jeho práv, bylo způsobilé přivodit odliv členské základny a s tím související finanční újmu. Přijaté rozhodnutí navíc zasáhlo do práv jeho členů, jež se chtějí podílet na konání motoristických akcí. Aktivní věcná legitimace svědčí podle odvolacího soudu rovněž navrhovatelům b), c) a d), coby činovníkům motoristických závodů či v postavení žadatele o licenci (závodníka).

II.

Dovolání a vyjádření k němu

13. Proti usnesení odvolacího soudu podal AKČR dovolání, jehož přípustnost spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která nebyla v rozhodování odvolacího soudu dosud vyřešena, a sice „zda je v rozporu se zásadami, na nichž je založeno spolkové právo (zejména spolková autonomie), aby spolek svými interními předpisy (stanovami) stanovil povinnost držitelům licencí být členy daného spolku. Jinak řečeno, zda spolek může po držitelích licencí ... vyžadovat, aby tito držitelé licencí byli zároveň členy daného spolku.“

14. Dovolatel nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, podle něhož tím, že podmiňuje udělení licence členstvím, nutí k účasti subjekty žádající pouze o udělení licence k účasti na závodech pořádaných pod hlavičkou MAF a MFM. Podle dovolatele podmínka členství pro držitele licencí navrhovatele nijak neomezuje, neboť neexistuje jediná skutečnost, která by je nutila účastnit se závodů pořádaných pod hlavičkou MAF a MFM, ani jim nepůsobí žádnou újmu. Licence je pouhým interním dokladem dovolatele, kterým se uděluje povolení ke specifické činnosti v rámci dovolatele. Žádost o licenci je dobrovolným rozhodnutím žadatele, že chce aktivně tyto činnosti u dovolatele provádět. Dovolatel je oprávněn vydávat své interní předpisy, stanovit pravidla a podmínky pro členství v něm, stanovit práva a povinnosti členům. Tyto skutečnosti jsou projevem spolkové autonomie. Dovolatel nikomu nezakazuje, aby vykonával činnost mimo něj a aby se věnoval automobilovému a motocyklovému sportu mimo působnost dovolatele. Dovolatel pouze vyžaduje, aby se jeho podniků, resp. podniků pořádaných pod hlavičkou MAF a MFM, účastnili pouze jeho členové. Stejně jako patří mezi práva každého spolku stanovit si podmínky pro členství, patří mezi ně také právo určit, že jím pořádaných aktivit se mohou účastnit pouze jeho členové.

Dovolatel není jediným spolkem, který na území České republiky pořádá automobilové a motocyklové závody (i když pořádá většinu z nich).

15. Požadavek existence členství při udělení licence je podle dovolatele běžný i v jiných sportovních odvětvích a je standardem, že jednotlivé sportovní svazy připouštějí účast na jimi pořádaných akcích pouze svým členům.

16. Dovolatel dále nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, podle něhož změny stanov zakotvující právo volit a být volen do orgánů dovolatele pouze pro některé členy je v rozporu se zákonem. Soudy podle dovolatele nepřihlíděly ke specifickým spolkové

právní úpravy, zejména k § 220 odst. 1 o. z., neboť „úprava členství týkajícího se držitelů licencí představuje jiný druh členství (tzv. týmové členství)“.

17. Dovolatel má dále za to, že se odvolací soud nedostatečně vypořádal s otázkou nedostatku aktivní věcné legitimace ÚAMK k podání návrhu na vyslovení neplatnosti napadeného usnesení. Dovolatel namítá, že ÚAMK nebyl na svých právech napadeným rozhodnutím zkrácen, ani mu nebyla způsobena újma.

18. Odvolací soud se podle dovolatele nedostatečně vypořádal rovněž s jeho námitkou, že návrh na zahájení řízení nebyl podán včas. Soud prvního stupně vázal počátek běhu tříměsíční lhůty k okamžiku zveřejnění stanov ve sbírce listin dne 25. 11. 2014. Napadené usnesení bylo zveřejněno na webových stránkách dne 15. 11. 2014, resp. 18. 11. 2014, a od tohoto okamžiku se o něm podle dovolatele mohl dozvědět kdokoliv, tedy i navrhovatelé.

19. Dovolatel má konečně za to, že přistoupení navrhovatelů b), c) a d) bylo zcela účelové a nemělo být soudem vůbec povoleno.

č. 81

20. Dovolatel navrhuje, aby dovolací soud rozhodnutí odvolacího soudu změnil, tak, že se návrh zamítá, nebo aby zrušil rozhodnutí odvolacího soudu, jakož i soudu prvního stupně, a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

21. Navrhovatelé ve vyjádření k dovolání uvádějí, že rozhodnutí odvolacího soudu je věcně správné a neodchýlilo se od ustálené judikatury Nejvyššího soudu, a navrhují, aby dovolání bylo odmítnuto, nebo zamítnuto.

III.

Přípustnost dovolání

22. V rozsahu, v němž směřuje proti té části prvního výroku usnesení odvolacího soudu, kterou odvolací soud změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že rozhodnutí VIII. výroční konference AKČR, jímž byla schválena změna stanov ve znění: „Fyzické osobě, která je členem AKČR v rámci členství klubového a současně je členem jiného spolku či pobočného spolku činného v oblasti motorismu nebo motoristického sportu na území České republiky, a to se stejným či obdobným předmětem činnosti jako AKČR, vznikají práva a povinnosti vyplývající ze stanov AKČR s výjimkou: a) volit a být volen do orgánů AKČR specifikovaných ve stanovách AKČR, b) být statutárním orgánem, členem výboru nebo revizní komise (revizorem) pobočných spolků AKČR. Toto ustanovení se nevztahuje na subjekty, které zajišťují výkon sportovních autorit AKČR.“, není rozhodnutím výroční konference, hledí se na ně, jako by nebylo přijato, Nejvyšší soud dovolání odmítl podle § 243c odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), jelikož trpí vadou, pro niž nelze v dovolacím řízení pokračovat.

23. Ve vztahu k otázkám, jimiž zpochybňuje správnost citované části usnesení odvolacího soudu [zda změna stanov „zakotvující právo volit a být volen do orgánů AKČR pouze pro některé členy spolku, je v rozporu se zákonem“, zda byl návrh podán včas, zda je ÚAMK aktivně věcně legitimován k podání návrhu na vyslovení neplatnosti napadeného usnesení a zda přistoupení navrhovatelů b), c) a d) „bylo zcela účelové“, a „nemělo proto být soudem vůbec povoleno“], totiž dovolatel neuvádí, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání.

24. Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi opakovaně zdůrazňuje, že požadavek, aby dovolatel v dovolání konkrétně uvedl, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání, je podle § 241a odst. 2 o. s. ř. obligatorní náležitostí dovolání. Může-li být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř. (jako je tomu v projednávané věci), je dovolatel povinen v dovolání vymezit, které z tam uvedených hledisek považuje za splněné, přičemž k projednání dovolání nepostačuje pouhá citace textu § 237 o. s. ř. či jeho části (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1705/2013, ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 29 Cdo 1983/2013, a ze dne 16. 9. 2013, sp. zn. 22 Cdo 1891/2013).

25. Náležitosti dovolání a následky plynoucí z jejich nedodržení jsou přitom v občanském soudním řádu stanoveny zcela jasně. Účastníkovi řízení podávajícímu dovolání proto nemohou při zachování minimální míry obezřetnosti (spočívající pouze v přečtení relevantních zákonných ustanovení) vzniknout pochybnosti o tom, co má v dovolání uvést (srov. např. závěry stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS-st. 45/16).

26. V důsledku této vady (§ 241a odst. 2 o. s. ř.), již dovolatel neodstranil v dovolací lhůtě (§ 241b odst. 3 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud nemohl učinit odpovídající závěr o přípustnosti dovolání k řešení (případných) otázek hmotného či procesního práva těmito námitkami otevřených; proto se jimi nezabýval (srov. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 31 Cdo 3931/2013, uveřejněný pod číslem 15/2015 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

27. Dovolání je však přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení dovolatelem otevřené otázky vázání udělení licence k výkonu sportovních aktivit spolkem na členství ve spolku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

28. Podle čl. 20 odst. 1 LZPS právo svobodně se sdružovat je zaručeno. Každý má právo spolu s jinými se sdružovat ve spolcích, společnostech a jiných sdruženích.

29. Podle § 214 odst. 1 o. z. alespoň tři osoby vedené společným zájmem mohou založit k jeho naplňování spolek jako samosprávný a dobrovolný svazek členů a spolčovat se v něm.

30. Podle § 215 odst. 1 o. z. nikdo nesmí být nucen k účasti ve spolku a nikomu nesmí být bráněno vystoupit z něho.

31. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu se podává, že:

1) Ustanovení § 215 odst. 1 o. z. provádí článek 20 odst. 1 LZPS, který zaručuje právo svobodně se sdružovat, tj. dobrovolně do spolků, společností a jiných sdružení vstupovat a dobrovolně z nich také vystupovat.

2) Svobodné sdružování vylučuje členství povinné, které připadá v úvahu u stavovských komor (nucené svazy), jež nejsou (nemají být) soukromoprávními sdruženími k prosazování hospodářských a sociálních zájmů svých členů,

nýbrž veřejnoprávními korporacemi zájmové správy, dbajícími na standardy výkonu určité profese, disponujícími reglementační a disciplinární autonomií apod.

3) Z ústavního principu spolkové autonomie (viz čl. 20 LZPS) vyplývá (mimo jiné) i princip minimalizace soudních zásahů do vnitřních poměrů spolku.

Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2012, sp. zn. 28 Cdo 3607/2011, ze dne 16. 3. 2020, sp. zn. 27 Cdo 1644/2018, a ze dne 25. 11. 2020, sp. zn. 27 Cdo 458/2019.

32. V souladu se zásadou spolkové autonomie je výlučně v působnosti zakladatelů spolku jako samosprávného a dobrovolného svazku členů (samozřejmě při dodržení zákonných limitů uvedených např. v § 145 o. z. nebo v § 217 odst. 1 větě druhé o. z.) určit, k jakému účelu spolek založí a jakým způsobem bude spolek organizován a řízen, jakož i stanovit konkrétní pravidla činnosti spolku tak, aby spolek sloužil k uspokojování a ochraně těch zájmů, k jejichž naplňování byl založen. Zakladatelé tak činí při založení spolku konkrétními ujednáními jeho stanov (srov. § 218 o. z.). Po vzniku spolku lze stanovy měnit způsobem v nich uvedeným, přičemž o změně stanov zpravidla rozhoduje nejvyšší orgán spolku, nestanoví-li stanovy jinak (srov. § 247 odst. 1 o. z.).

33. Součástí konkrétních pravidel činnosti spolku uvedených v jeho stanovách může být i výčet osob, které se na činnosti spolku mohou podílet, popř., v jejichž prospěch bude činnost spolku směřovat. Těmito osobami jsou zpravidla členové spolku (srov. § 232 a násl. o. z.), mohou jimi však být i třetí osoby.

34. Z uvedeného vyplývá, že stanovy spolku mohou činnost spolku, popř. účast na prospěchu z této činnosti plynoucího, omezit pouze na členy spolku, resp. určit, že na činnosti spolku se podílejí pouze jeho členové. Nemá-li činnost spolku charakter tzv. zákonného monopolu, tj. není-li spolek podle zákona jedinou osobou oprávněnou vykonávat určitou činnost, nebude zpravidla takové omezení možné považovat za porušení práva svobodně se sdružovat, konkrétně za nucení k účasti ve spolku ve smyslu § 215 odst. 1 o. z.

35. Osoba mající zájem účastnit se takové činnosti má totiž právo volby – buď může vstoupit do spolku, tj. stát se jeho členem, anebo může obdobnou činnost vykonávat sama, popř. ve spolupráci s jinými osobami, či za účasti v jiných spolcích, které za tím účelem založí, anebo do nichž vstoupí, popř. za účasti v jiných právnických osobách.

36. Promítnuto do poměrů projednávané věci to znamená, že dovolateli jako národní sportovní autoritě v rámci MAF a MFM v oblasti automobilových a motocyklových sportů na území České republiky nic nebránilo v tom, aby ve svých stanovách omezil účast na úkonech souvisejících s touto činností pouze na své členy, a to i jde-li o pravidla pro udílení licencí potřebných k organizaci sportovních soutěží pořádaných pod hlavičkami MAF a MFM na území České republiky, popř. k účasti na takových soutěžích. Chtějí-li osoby organizující automobilové nebo motocyklové soutěže, popř. účastníci se takových soutěží, využívat výhody spojené s mezinárodně uznávanými prestižními značkami MAF a MFM, je zcela legitimní požadavek, aby se staly členy spolku pověřeného těmito mezinárodními organizacemi výkonem národní sportovní autority.

37. Nechtějí-li se navrhovatelé stát členy AKČR, nic jim nebrání v tom, aby na území České republiky sami, popř. ve spolupráci se třetími osobami, pořádali (anebo se jich účastnili) jiné automobilové nebo motocyklové soutěže, jež ovšem nebudou požívat výhod spojených se značkami MAF a MFM.

38. Jelikož právní posouzení věci odvolacím soudem není správné a dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř. tak byl uplatněn právem, Nejvyšší soud, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené usnesení odvolacího soudu v příslušné části, včetně závislého výroku o náhradě nákladů řízení, zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1, 2 věta první o. s. ř.).

39. Právní názor dovolacího soudu je pro soudy nižších stupňů závazný (§ 243g odst. 1 část první věty za středníkem o. s. ř., § 226 odst. 1 o. s. ř.).

č. 82

č. 82

Lze-li na základě konkrétních okolností té které věci usuzovat, že k započtení pohledávky dlužníka (jako prodávajícího) na úhradu kupní ceny proti dříve vzniklé pohledávce kupujícího vůči dlužníku došlo v bezprostřední věcné a časové souvislosti coby následek uzavření kupní smlouvy, která nebránila být i jen jednostrannému zápočtu pohledávky kupujícího na dohodnutou kupní cenu, pak určení neúčinnosti takové kupní smlouvy (proto, že dlužníku coby prodávajícímu se z ní nedostalo žádného reálného protiplnění) nepřekáží okolnost, že se tak stalo až po uzavření kupní smlouvy (samostatným právním jednáním). K tomu, aby insolvenční soud v takovém případě mohl vyslovit neúčinnost právního jednání dlužníka ve smyslu ustanovení § 240 insolvenčního zákona, postačí, domáhá-li se insolvenční správce odpůřčí žalobou určení neúčinnosti kupní smlouvy.

Má-li jít o peněžitou náhradu za plnění poskytnuté dlužníkem (prodávajícím) podle takové kupní smlouvy, je insolvenční správce oprávněn (ve smyslu ustanovení § 239 odst. 4 insolvenčního zákona) požadovat odpůřčí žalobou vedle určení neúčinnosti kupní smlouvy i tuto peněžitou náhradu. To platí bez zřetele k tomu, že předmětem odpůřčí žaloby nebyl současně požadavek na určení neúčinnosti právního jednání, jímž následně došlo k započtení pohledávky dlužníka (jako prodávajícího) na úhradu kupní ceny proti dříve vzniklé pohledávce kupujícího vůči dlužníku.

Domáhá-li se insolvenční správce odpůřčí žalobou jak určení neúčinnosti kupní smlouvy, kterou dlužník získal započitatelnou pohledávku, tak určení neúčinnosti právního jednání, jímž dlužník (prodávající) následně uzavřel s kupujícím dohodu o započtení pohledávky na úhradu kupní ceny proti dříve vzniklé pohledávce kupujícího vůči dlužníku, pak je důvod žalobě vyhovět i co do určení neúčinnosti dohody o započtení, jakmile insolvenční soud dospěje k závěru, že ve smyslu ustanovení § 240 insolvenčního zákona je neúčinná kupní smlouva (proto, že dlužníku

coby prodávajícím se z ní v důsledku zápočtu nedostalo žádného reálného protiplnění). Dospěje-li insolvenční soud v takovém případě k závěru, že kupní smlouva není neúčinným právním jednáním, může odpůrčí žalobu (případně) zamítnout i v rozsahu týkajícím se určení neúčinnosti dohody o započtení až poté, co ji v návaznosti na žalobní tvrzení a zjištěný skutkový stav věci podrobí (i) samostatnému zkoumání ve smyslu ustanovení § 235 a násl. insolvenčního zákona.

Dospěje-li odvolací soud při projednání odvolání proti rozsudku, které bylo podáno jen z důvodu nesprávného právního posouzení věci (odvolací důvod dle § 205 odst. 2 písm. g/ o. s. ř.) oproti soudu prvního stupně k závěru, že účastník řízení dosud nevylicil všechny rozhodné skutečnosti nebo že je uvedl neúplně, anebo že účastník řízení dosud nenavrl důkazy potřebné k prokázání všech svých sporných tvrzení, je povinen nařídít odvolací jednání; projednání odvolání bez nařízení odvolacího jednání ve smyslu ustanovení § 214 odst. 3 o. s. ř. v takovém případě není možné, ani když s tím sporné strany souhlasily.

č. 82

Incidenční spory (žaloba odpůrčí), Vady řízení, Jednání soudu

§ 140 IZ, § 240 IZ

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 12. 2021, sen. zn. 29 ICdo 11/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.11.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobce zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 9. 2019, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze (dále jen „insolvenční soud“) 17. 5. 2017 se žalobce (P. insolvenční v. o. s., jako insolvenční správce dlužníka P. T. & P. s. r. o. v likvidaci) domáhal vůči žalovanému (M. P. s. r. o.):

[1] Určení, že kupní smlouva, uzavřená mezi dlužníkem (jako prodávajícím) a žalovaným (jako kupujícím), jejímž předmětem byly označené movité věci a jejíž kupní cena byla vyúčtována fakturou ze dne 25. 1. 2016 (dále též jen „kupní smlouva“), je neúčinná.

[2] Určení, že dohoda o vzájemném zápočtu závazků a pohledávek uzavřená mezi dlužníkem a žalovaným dne 5. 2. 2016 (dále též jen „dohoda o započtení“) je neúčinná.

[3] Vydání movitých věcí, které byly předmětem kupní smlouvy, do majetkové podstaty dlužníka, eventuálně (pro případ, že žalovaný movitými věcmi již nedisponuje) vydání částky 62.804,21 Kč do majetkové podstaty dlužníka.

2. Usnesením ze dne 24. 8. 2017, č. j. 68 ICm 2463/2017-33, insolvenční soud vyloučil tu část předmětu řízení, která se týkala žalobního požadavku specifikovaného v odstavci 1. pod bodem [3] k samostatnému řízení (věc byla vedena u insolvenčního soudu pod sp. zn. 68 ICm 3865/2017, načež Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 9. 11. 2017, č. j. Ncp 824/2017-23, určil že k projednání a rozhodnutí věci jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy, s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena k dalšímu řízení Okresnímu soudu Praha-východ).

3. Rozsudkem ze dne 13. 3. 2019, č. j. 68 ICm 2463/2017-109, insolvenční soud:

[1] Zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal vůči žalovanému určení, že kupní smlouva je neúčinná (bod I. výroku).

[2] Zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal vůči žalovanému určení, že dohoda o započtení je neúčinná (bod II. výroku).

[3] Uložil žalobci zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 23.836 Kč (bod III. výroku).

4. Šlo o druhé rozhodnutí insolvenčního soudu o věci samé. První (vyhovující) rozsudek (ze dne 4. 10. 2017, č. j. 68 ICm 2463/2017-40), vydaný jako rozsudek pro uznání, zrušil Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 15. 6. 2018 a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

5. Insolvenční soud – vycházejí z ustanovení § 3, § 140, § 235, § 236, § 239, § 240 a § 241 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – dospěl po provedeném dokazování k následujícím závěrům:

6. Odpůrčí žaloba byla podána řádně a včas, oprávněnou osobou, týká se úkonů, jimž lze odporovat, a v době uzavření kupní smlouvy i dohody o započtení byl již dlužník prokazatelně v úpadku (jak ve formě platební neschopnosti, tak ve formě předlužení), což je nesporně doloženo jeho účetními závěrkami.

7. Je (též) nesporné, že smlouvy byly uzavřeny, žádný z účastníků nenamítal jejich neplatnost, zboží bylo dodáno, z tohoto tedy nevyplývá, že by uzavřením „předmětných kupních smluv“ došlo k nějakému zvýhodnění žalovaného. Dlužník tímto obchodním vztahem nezkrátil žádného ze svých věřitelů. Mezi dlužníkem a žalovaným byly uzavřeny „vzájemné kupní smlouvy“, které byly předmětem započtení, takže nešlo o případ, kdy by dlužník neměl prospěch z provedeného zápočtu, když žalovanému nemusel platit za dodané zboží. Žalobkyně pak neprokázala, že by dohodnuté kupní ceny nebyly obvyklé, nebo že by se jinak vymykaly průměrným cenám. „Kupní smlouvy“ též neobsahovaly ustanovení o zákazu započtení. Na základě dohody o započtení se žalovanému sice dostalo plného uspokojení pohledávek, zároveň však platí, že plného uspokojení pohledávek za dlužníkem by žalovaný dosáhl i jednostranným zápočtem těchto pohledávek proti pohledávkám dlužníka (což by mohl učinit i poté, co nastaly účinky rozhodnutí o úpadku dlužníka). Dohodou o započtení pohledávek se tak žalovanému nemohlo dostat vyššího uspokojení, než kterého by se mu dostalo v konkursu. Kdyby započtené pohledávky přihlásil do insolvenčního řízení, mohl by je žalovaný v souladu s § 140 odst. 2 a 3 insolvenčního zákona jednostranně započíst proti pohledávkám dlužníka i poté, kdy nabylo účinnosti rozhodnutí o způsobu řešení úpadku

dlužníka. Nešlo tedy o neúčinný právní úkon dle § 240 insolvenčního zákona (započtení není splněním dluhu), ani o zvýhodňující právní úkon dle § 241 insolvenčního zákona. Kupní smlouva byla právním úkonem, který dlužník učinil za podmínek obvyklých v obchodním styku, a současně šlo o právní úkon, za který obdržel přiměřené protiplnění nebo jiný přiměřený majetkový prospěch. Za významné nemá insolvenční soud ani to, že předmětem zápočtu byly nesplatné pohledávky žalovaného, když dohodou bylo možné započíst jakékoli (tedy i nesplatné) pohledávky.

8. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 9. 2019:

[1] Potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok).

[2] Uložil žalobci zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 4.114 Kč (druhý výrok).

9. Odvolací soud – vycházejí z ustanovení § 140, § 240 a § 241 insolvenčního zákona a z judikatorních závěrů shrnutých v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2017, sen. zn. 29 ICdo 12/2015, uveřejněném pod číslem 92/2018 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 92/2018“) [rozsudek je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu], v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sen. zn. 29 ICdo 76/2015 (jde o rozsudek uveřejněný v časopise Soudní judikatura, číslo 3, ročníku 2019, pod číslem 33), a v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2018, sen. zn. 29 ICdo 109/2016 – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k následujícím závěrům:

10. Dohoda o započtení nemůže být z povahy věci neúčinným právním úkonem podle § 240 insolvenčního zákona; zvýhodňujícím právním úkonem ve smyslu § 241 insolvenčního zákona může být jen tehdy, kdyby započtení nemohlo být provedeno se stejným výsledkem v průběhu insolvenčního řízení, anebo tehdy, bude-li shledán neúčinným samotný právní úkon, z něž vzešla pohledávka, kterou věřitel (žalovaný) použil k započtení.

11. V poměrech projednávané věci je zřejmé, že započtení by v daném případě bylo přípustné, i kdyby k němu došlo až po zahájení insolvenčního řízení, když:

[1] Zákonné podmínky započtení byly splněny před rozhodnutím o způsobu řešení úpadku (§ 140 odst. 2 insolvenčního zákona).

[2] Žalovaný se sice ohledně své započitatelné pohledávky nestal přihlášeným věřitelem (§ 140 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona), avšak k zániku pohledávky započtením došlo před zahájením insolvenčního řízení dlužníka.

[3] Žalobce neprokázal, že kupní smlouva, na jejímž základě vznikla započitatelná pohledávka žalovaného, byla neúčinným právním úkonem (§ 140 odst. 3 písm. b/ insolvenčního zákona); nebylo zpochybňováno dodání zboží ani výše sjednané ceny.

[4] Žalobce neprokázal, že žalovaný v době nabytí započitatelné pohledávky věděl, že je dlužník v úpadku (§ 140 odst. 3 písm. c/ insolvenčního zákona). Ani neuhrazení závazku ve lhůtě splatnosti ještě nemusí znamenat, že dlužník je v úpadku, zvláště za situace, kdy započítávání závazků dlužníka bylo ve vztahu

k žalovanému i dalším odběratelům běžnou praxí. Za této situace nelze klást k tíži žalovaného, že před vlastním úkonem započtení pohledávek neověřoval finanční situaci dlužníka nahlížením do sbírky listin.

[5] Žalobce neprokázal (ani netvrdil), že hodnota splatné pohledávky dlužníka převyšovala hodnotu započitatelné pohledávky žalovaného, a v tomto rozsahu nebyla dosud žalovaným uhrazena (§ 140 odst. 3 písm. d/ insolvenčního zákona).

12. Na neúčinnost započtení nelze usuzovat ani proto, že neúčinný je právní úkon, z něž vzešla pohledávka, kterou žalovaný použil k započtení; žalobce ani potud neunesl břemeno tvrzení a tudíž ani břemeno důkazní.

13. Započtení rovněž nebrání, že pohledávky žalovaného při započtení nebyly splatné; dohodou o započtení bylo možné započíst i nesplatné pohledávky.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

14. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, které v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, konkrétně otázek:

[1] Jak má soud vykládat ustanovení § 140 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona co do posouzení, zda při započtení před zahájením insolvenčního řízení byla splněna podmínka v něm uvedená?

[2] Jak má soud vykládat ustanovení § 140 odst. 3 písm. b/ insolvenčního zákona u započtení před zahájením insolvenčního řízení? Lze toto ustanovení vztáhnout i k právnímu úkonu, v jehož důsledku se pohledávka věřitele stala započitatelnou?

[3] Jak má soud posuzovat dobrou víru a vědomost věřitele o úpadku dlužníka dle ustanovení § 140 odst. 3 písm. c/ insolvenčního zákona co do možnosti započtení před zahájením insolvenčního řízení?

[4] Může věřitel s úspěchem tvrdit, že ani při náležitě pečlivosti nemohl poznat, že dlužník je v úpadku, jestliže dlužník ve sbírce listin obchodního rejstříku řádně zveřejnil účetní závěrku a zprávu auditora, z nichž plyne, že se dlužník fakticky ve smyslu § 3 insolvenčního zákona nachází v úpadku?

[5] Je neúčinným právním jednáním dle § 235 a násl. insolvenčního zákona kupní smlouva, kterou dlužník nacházející se ve faktickém stavu úpadku ve smyslu § 3 insolvenčního zákona, prodá majetek svému věřiteli, aniž si současně sjedná zákaz započtení pohledávky z takové kupní smlouvy vzniklé proti věřitelovým pohledávkám?

[6] Je soud povinen posoudit neúčinnost více právních jednání (kupní smlouvy a dohody o započtení) na základě žalobních tvrzení jako součást jedné transakce?

15. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

16. V mezích uplatněného dovolacího důvodu argumentuje dovolatel k položeným otázkám následovně:

K otázce č. 1 (k § 140 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona)

17. Potud dovolatel vytýká odvolacímu soudu, že dovodil splnění podmínky započtení dle § 140 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona, ačkoliv prostřednictvím tohoto ustanovení nelze posuzovat účinnost započtení provedeného před zahájením insolvenčního řízení (žalovaný se při takovém započtení nikdy nemůže stát přihlášeným věřitelem).

K otázce č. 2 (k § 140 odst. 3 písm. b/ insolvenčního zákona)

18. U této otázky dovolatel míní, že ustanovení § 140 odst. 3 písm. b/ insolvenčního zákona se neváže k právnímu úkonu, kterým věřitel získal pohledávku, nýbrž k právnímu úkonu, v důsledku kterého se pohledávka věřitele stala započitatelnou. Odvolacímu soudu pak vytýká, že z tohoto pohledu se věcí nezabýval (neúčinnost kupní smlouvy neposuzoval).

K otázce č. 3 a 4 (k § 140 odst. 3 písm. c/ insolvenčního zákona a ke zjištěním ze sbírky listin)

19. Potud dovolatel namítá nesprávnost závěru odvolacího soudu, že neprokázal (netvrdil), že žalovaný v době nabytí započitatelných pohledávek věděl o dlužníkově úpadku. Dovojuje, že nevěděl-li žalovaný o špatné finanční situaci dlužníka, pak nebyl v dobré víře, neboť o ní podle výsledků dokazování vědět měl. Odvolací soud měl přijmout závěr, že kupní smlouva je neúčinná dle ustanovení § 240 insolvenčního zákona, neboť ji dlužník uzavřel v době, kdy byl ve faktickém stavu úpadku, který (jak vyplývá ze sbírky listin) trvá již několik let, což by žalovaný při náležité pečlivosti měl poznat.

K otázce č. 5 (k zákazu započtení pohledávky)

20. U této otázky dovolatel vytýká odvolacímu soudu, že se nevypořádal s odvolací námitkou, podle níž neúčinnost kupní smlouvy je nutno dovodit již z toho, že dlužník si v ní nevyhradil zákaz započtení (a dokonce pak dohodu o započtení sám uzavřel). Dovojuje, že tím, že nemožnost usuzovat na neúčinnost započtení proto, že je neúčinný právní úkon, z nějž vzešla pohledávka, založil na závěru, že dovolatel neunesl břemeno tvrzení a tedy ani břemeno důkazní, zatížil odvolací soud odvolací řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. K této vadě (nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí) by dovolací soud měl přihlídnout z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.); v daném kontextu dovolatel odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 28 Cdo 4118/2010). Dovolatel uzavírá, že kupní smlouva je neúčinným právním úkonem dle § 240 insolvenčního zákona, neboť dlužník ji uzavřel v době, kdy byl ve faktickém stavu úpadku ve smyslu ustanovení § 3 insolvenčního zákona a současně nesjednal se svým věřitelem zákaz započtení pohledávky z této kupní smlouvy vzniklé; potud se dovolává závěrů

obsažených v „rozsudku“ (správně usnesení) Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2018, sen. zn. 29 ICdo 116/2016.

K otázce č. 6 (k neúčinnosti více právních jednání)

21. Potud dovolatel poukazuje na to, že odvolací soud se nezabýval jeho námitkou, že ve smyslu závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího soudu sen. zn. 29 ICdo 76/2015 šlo o neúčinné právní jednání bez zřetele k tomu, že se stalo dvěma právními úkony (kupní smlouvou a dohodou o započtení).

22. Žalovaný ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout, maje napadené rozhodnutí za správné. Potud se dovolává závěrů formulovaných v R 92/2018 a usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 ICdo 116/2016, z něž argumentačně vychází dovolatel, nemá v dané věci za použitelné (zdůrazňuje, že dlužníku se z kupní smlouvy reálně dostalo protiplnění spočívající v dodání zboží).

III.

Přípustnost dovolání

23. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

24. Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předestřených právních otázek je napadené rozhodnutí zčásti v rozporu s níže označenou judikaturou Nejvyššího soudu a zčásti závisí na zodpovězení právních otázek dovolacím soudem neřešených.

IV.

Důvodnost dovolání

25. Nejvyšší soud se – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval nejprve tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

26. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

27. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází. Pro právní posouzení věci jsou rozhodná především následující skutková zjištění (z nichž vyšly oba soudy):

28. Žalovaný (jako kupující) uzavřel s dlužníkem (jako prodávajícím) ústní kupní smlouvu, jejímž předmětem byl prodej 3.312 kg modrozelených PET fleků za dohodnutou kupní cenu ve výši 62.804,21 Kč. Kupní cenu vyúčtoval dlužník žalovanému fakturou vystavenou 25. 1. 2016, s datem splatnosti 8. 2. 2016.

29. Žalovaný uzavřel s dlužníkem 5. 2. 2016 dohodu o vzájemném započtení závazků, kterou došlo k započtení pohledávky dlužníka z titulu kupní ceny proti pohledávkám žalované proti dlužníku do stejné výše (62.804,21 Kč).

30. Mezi dlužníkem a žalovaným probíhal obchodní styk od roku 2013 (žalovaný nakupoval od dlužníka PET fleky a dlužník nakupoval od žalovaného pytle LDPE), přičemž vzájemné obchodování skončilo dlužníkovým dluhem u žalovaného ve výši 20.004,26 Kč. Úhrada nákupů probíhala tak, že faktury byly propláceny (žalovaným); v případě, že dlužník odebral zboží od žalovaného, provedl se zápočet.

31. V insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka (zahájeném 19. 2. 2016) insolvenční soud usnesením ze dne 19. 5. 2016 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne) [mimo jiné] zjistil úpadek dlužníka, insolvenčním správcem dlužníka ustanovil žalobce a prohlásil konkurs na majetek dlužníka.

32. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona:

č. 82

§ 140 (insolvenčního zákona)
Předběžná opatření a započtení

(...)

(2) Započtení vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele je po rozhodnutí o úpadku přípustné, jestliže zákonné podmínky tohoto započtení byly splněny před rozhodnutím o způsobu řešení úpadku, není-li dále stanoveno jinak.

(3) Započtení podle odstavce 2 není přípustné, jestliže dlužníkům věřitel

a/ se ohledně své započitatelné pohledávky nestal přihlášeným věřitelem, nebo

b/ získal započitatelnou pohledávku neúčinným právním úkonem, nebo

c/ v době nabytí započitatelné pohledávky věděl o dlužníkově úpadku, anebo

d/ dosud neuhradil splatnou pohledávku dlužníka v rozsahu, v němž převyšuje započitatelnou pohledávku tohoto věřitele.

(4) Započtení podle odstavce 2 není rovněž přípustné v případech stanovených dále tímto zákonem nebo předběžným opatřením insolvenčního soudu.

§ 239 (insolvenčního zákona)

(...)

(4) Dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů náleží do majetkové podstaty právní mocí rozhodnutí, kterým bylo odpůřčí žalobě vyhověno. Tím není dotčeno právo insolvenčního správce v případě, že šlo o peněžité plnění nebo že má jít o peněžitou náhradu za poskytnuté plnění, požadovat odpůřčí žalobou vedle určení neúčinnosti dlužníkova právního úkonu i toto peněžité plnění nebo peněžitou náhradu plnění. Vylučovací žaloba není přípustná.

§ 240 (insolvenčního zákona)

Neúčinnost právních úkonů bez přiměřeného protiplnění

(1) Právním úkonem bez přiměřeného protiplnění se rozumí právní úkon, jímž se dlužník zavázal poskytnout plnění bezúplatně nebo za protiplnění, jehož obvyklá cena je podstatně nižší než obvyklá cena plnění, k jehož poskytnutí se zavázal dlužník.

(2) Právním úkonem bez přiměřeného protiplnění se rozumí pouze právní úkon, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, nebo právní úkon, který vedl k dlužníkovu úpadku. Má se za to, že právní úkon bez přiměřeného protiplnění učiněný ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, je úkonem, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku.

(3) Právnímu úkonu bez přiměřeného protiplnění lze odporovat, byl-li učiněn v posledních 3 letech před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, anebo v době 1 roku před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch jiné osoby.

(4) Právním úkonem bez přiměřeného protiplnění není

a/ plnění uložené právním předpisem,

b/ příležitostný dar v přiměřené výši,

c/ poskytnutí plnění, kterým bylo vyhověno ohledům slušnosti, nebo

d/ právní úkon, o kterém dlužník se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládal, že z něj bude mít přiměřený prospěch, a to za předpokladu, že nešlo o úkon učiněný ve prospěch osoby dlužníkovu blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, a že osoba, v jejíž prospěch byl úkon učiněn, nemohla ani při náležitě pečlivosti poznat, že dlužník je v úpadku, nebo že by tento úkon mohl vést k úpadku dlužníka.

33. Ve výše uvedené podobě platí citovaná ustanovení insolvenčního zákona beze změn od uzavření kupní smlouvy.

34. Úvodem Nejvyšší soud poznamenává, že postrádá zdůvodnění (opodstatnění) toho, proč u právního jednání dlužníka uskutečněného v době od 1. 1. 2014 oba soudy nadále používají pojem „právní úkon“ dle § 34 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“). Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) nahradil tento pojem pojmem „právní jednání“ (srov. § 545 a násl. o. z.) a ve stejném duchu je proto třeba pro rozhodné období interpretovat slovní spojení „právní úkon“ v § 235 a násl. insolvenčního zákona. Srov. i ustanovení § 3028 odst. 3 o. z. Při absenci argumentace pro jiný závěr bude Nejvyšší soud při svých úvahách v této věci dále používat terminologii zavedenou s účinností od 1. 1. 2014.

35. Ve shora ustaveném skutkovém a právním rámci činí Nejvyšší soud k dovoláním otevřeným právním otázkám následující závěry:

36. Nejvyšší soud ve svých rozhodnutích při výkladu ustanovení § 240 insolvenčního zákona ozřejmil, že:

37. Protiplnění dle § 240 insolvenčního zákona musí být majetkové povahy, reálné a přiměřeně ekvivalentní; nemůže mít jinou, např. nemajetkovou, povahu nebo podobu, kterou nelze nijak zpeněžit anebo využít k uspokojení věřitelů (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, sen. zn. 29 ICdo 98/2018, uveřejněný pod číslem 110/2020 Sb. rozh. obč.).

38. Jestliže dlužník, který nemá další majetek postačující k uspokojení svých věřitelů, jako prodávající uzavřel se svým věřitelem jako kupujícím kupní smlouvu, jejíž součástí od počátku byla dohoda o započtení dříve splatných pohledávek věřitele na pohledávku dlužníka z titulu kupní ceny, takže dlužník reálně obdržel (z kupní ceny ve výši 3.741.500 Kč) jen 200.000 Kč (5,35 %), pak byla taková kupní smlouva ve smyslu ustanovení § 240 insolvenčního zákona vzorovým příkladem právního úkonu dlužníka „bez přiměřeného protiplnění“. Celá transakce totiž tímto způsobem směřovala jen k vytvoření pohledávky (dlužníka proti věřiteli), na kterou si věřitel mohl započíst své (starší) pohledávky vůči dlužníku, čímž by se dlužníku za nemovitost převedenou na věřitele přiměřeného protiplnění (zuzítkovatelného k uspokojení dalších věřitelů dlužníka) „reálně“ nedostalo (rozsudek Nejvyššího soudu sen. zn. 29 ICdo 76/2015).

39. O právní jednání bez přiměřeného protiplnění (§ 240 insolvenčního zákona) jde ve smyslu výše řečeného i tehdy, umožní-li dlužník uzavřením kupní smlouvy se svým věřitelem, který má vůči němu splatné pohledávky, aby věřitel (jakožto kupující) jednostranně započtl své splatné pohledávky na pohledávku dlužníka z titulu kupní ceny, v důsledku čehož se dlužníku nedostane z titulu kupní ceny žádné reálné plnění, využitelné k uspokojení jeho dalších věřitelů. Jinak řečeno, jestliže pozdější (insolvenční) dlužník (coby prodávající) nezabránil (dohodou s kupujícím v rámci kupní smlouvy) byť i jen jednostrannému zápočtu pohledávek kupujícího na dohodnutou kupní cenu a naopak takovému postupu vyšel v blízké časové návaznosti na uzavření kupní smlouvy aktivně vstříc nejprve tím, že několik dnů po uzavření kupní smlouvy uzavřel s kupujícím a svým věřitelem dohodu o započtení takto vzniklé pohledávky kupujícího na kupní cenu, pak se mu v rozsahu započtené částky nedostalo žádného skutečného (reálného) protiplnění [z nějž by mohli jeho (insolvenční) věřitelé uspokojit své pohledávky]. Srov. *mutatis mutandis* [v obdobných „konkursních“ souvislostech při výkladu § 16 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. 12. 2007 (dále jen „ZKV“), ve spojení s § 42a obč. zák.] např. též důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. 29 Cdo 3577/2018, k jehož závěrům se Nejvyšší soud přihlásil pro insolvenční poměry např. v usnesení ze dne 20. 8. 2020, sen. zn. 29 ICdo 7/2019.

40. Započtení pohledávek nelze považovat za „nějaký jiný“ způsob či formu plnění dluhu; jde o způsob zániku nesplněného závazku, při němž naopak dvojí plnění odpadá (povinnost plnit zaniká) [srov. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 32 Odo 1143/2004, uveřejněného pod číslem 90/2006 Sb. rozh. obč.]. Započtením se tak stranám zápočtu nedostává žádné plnění, natož takového plnění, které by mohlo být využitelné k (být jen částečnému) uspokojení přihlášených pohledávek jiných věřitelů dlužníka; nelze však přehlédnout, že započtením dlužník

„ztrácí“ majetek (pohledávku), který by mohl být využitelný ke shora zmíněnému účelu (srov. R 92/2018).

41. Na neúčinnost započtení lze zásadně usuzovat jen tehdy, je-li neúčinné právní jednání, z něž vzešla pohledávka, kterou věřitel dlužníka, ohledně kterého je vedeno insolvenční řízení, použil k započtení (srov. opět R 92/2018).

42. Jako východisko závěrů formulovaných pro neúčinnost právního jednání dlužníka podle § 240 insolvenčního zákona použil Nejvyšší soud v R 92/2018 (též) závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2010, sp. zn. 29 Cdo 4886/2007, uveřejněného v časopise Soudní judikatura číslo 1, ročníku 2011, pod číslem 10 (jenž se zabýval neúčinností právních úkonů v režimu § 16 ZKV ve spojení s § 42a obč. zák.). V tomto rozhodnutí se z okolností, za nichž byl mezi prodávajícím a kupujícím učiněn druhý právní úkon (dohoda o započtení) činil závěr, že první právní úkon (kupní smlouva) byl zkracujícím právním úkonem.

43. Jinak řečeno, lze-li na základě konkrétních okolností té které věci usuzovat, že k započtení pohledávky dlužníka (jako prodávajícího) na úhradu kupní ceny proti dříve vzniklé pohledávce kupujícího vůči dlužníku došlo v bezprostřední věcné a časové souvislosti coby následek uzavření kupní smlouvy, která nebránila být i jen jednostrannému zápočtu pohledávky kupujícího na dohodnutou kupní cenu, pak určení neúčinnosti takové kupní smlouvy (proto, že dlužníku coby prodávajícímu se z ní nedostalo žádného reálného protiplnění) nepřekáží okolnost, že se tak stalo až po uzavření kupní smlouvy (samostatným právní jednáním). K tomu, aby insolvenční soud v takovém případě mohl vyslovit neúčinnost právního jednání dlužníka ve smyslu ustanovení § 240 insolvenčního zákona, postačí, domáhá-li se insolvenční správce odpůřčí žalobou určení neúčinnosti kupní smlouvy. Má-li jít o peněžitou náhradu za plnění poskytnuté dlužníkem (prodávajícím) podle takové kupní smlouvy, je insolvenční správce oprávněn (ve smyslu ustanovení § 239 odst. 4 insolvenčního zákona) požadovat odpůřčí žalobou vedle určení neúčinnosti kupní smlouvy i tuto peněžitou náhradu. To vše platí bez zřetele k tomu, že předmětem odpůřčí žaloby nebyl současně požadavek na určení neúčinnosti právního jednání, jímž následně došlo k započtení pohledávky dlužníka (jako prodávajícího) na úhradu kupní ceny proti dříve vzniklé pohledávce kupujícího vůči dlužníku.

44. Domáhá-li se insolvenční správce v případě popsaném v předchozím odstavci odpůřčí žalobou pouze určení neúčinnosti právního jednání dlužníka (prodávajícího) spočívajícího v uzavření dohody o započtení pohledávky na úhradu kupní ceny proti dříve vzniklé pohledávce kupujícího vůči dlužníku, pak nelze závěr, že jde o neúčinné právní jednání podle § 240 insolvenčního zákona, přijmout na základě zkoumání právního jednání, jímž dlužník získal započitatelnou pohledávku (na základě zkoumání dříve uzavřené kupní smlouvy) [srov. opět i R 92/2018].

45. Domáhá-li se insolvenční správce (jako v této věci) odpůřčí žalobou jak určení neúčinnosti kupní smlouvy, kterou dlužník získal započitatelnou pohledávku, tak určení neúčinnosti právního jednání, jímž dlužník (prodávající) následně uzavřel s kupujícím dohodu o započtení pohledávky na úhradu kupní ceny proti dříve vzniklé pohledávce kupujícího vůči dlužníku, pak je důvod žalobě vyhovět i co do určení neúčinnosti dohody

o započtení, jakmile insolvenční soud dospěje k závěru, že ve smyslu ustanovení § 240 insolvenčního zákona je neúčinná kupní smlouva (proto, že dlužníku coby prodávajícím se z ní v důsledku zápočtu nedostalo žádného reálného protiplnění). Dospěje-li insolvenční soud v takovém případě k závěru, že kupní smlouva není neúčinným právním jednáním, může odpůřci žalobu (případně) zamítnout i v rozsahu týkajícím se určení neúčinnosti dohody o započtení až poté, co ji v návaznosti na žalobní tvrzení a zjištěný skutkový stav věci podrobí (i) samostatnému zkoumání ve smyslu ustanovení § 235 a násl. insolvenčního zákona.

46. Odvolací soud (a před ním insolvenční soud) se výše formulovanými závěry (jež plynou z rozebrané ustálené judikatury Nejvyššího soudu) neřídil. Oba soudy zjevně (metodologicky nesprávně) soustředily svou argumentaci k dohodě o započtení pohledávek, aniž se jakkoli vyslovily (v mezích rozhodné judikatury) k „reálnosti“ plnění dlužníku z kupní smlouvy [ze zjištěného skutkového stavu věci je zjevné, že dlužník reálně žádnou kupní cenu (lhostejno, zda obvyklou) využitelnou k uspokojení pohledávek svých věřitelů neobdržel].

č. 82

47. Ustanovení § 140 odst. 2 až 4 insolvenčního zákona (jeho výklad podaný v napadeném rozhodnutí) pak není (další) skutkovou podstatou neúčinnosti (jinak platného) právního jednání. Jde o normu procesního práva deklarující pro určité situace nepřípustnost započtení v průběhu insolvenčního řízení (srov. shodně např. důvody rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 1. 2021, sp. zn. 31 Cdo 1475/2020, uveřejněného pod číslem 58/2021 Sb. rozh. obč.). Tam nastavené omezení započítávání pohledávek je přitom (až) jedním z účinků rozhodnutí o úpadku [započtení, k němuž došlo (jako v této věci) před rozhodnutím o úpadku, omezením podle § 140 odst. 2 až 4 insolvenčního zákona nepodléhá]; srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 29 Cdo 1430/2014, uveřejněný pod číslem 63/2018 Sb. rozh. obč.

48. Úprava obsažená v ustanovení § 140 odst. 2 až 4 insolvenčního zákona je korektivem úvahy, zda jde (jen ve vztahu k úkonu směřujícímu k započtení pohledávky dlužníka proti pohledávce jeho věřitele) o právní jednání neúčinné dle § 240, § 241 nebo § 242 insolvenčního zákona jen potud, že započtení nebude neúčinným právním úkonem, kdyby se stejným výsledkem mohlo být provedeno i v průběhu insolvenčního řízení (po rozhodnutí o úpadku dlužníka); srov. opět R 92/2018. Pro účely posouzení, zda je neúčinným právním jednáním předmětná kupní smlouva, závěry odvolacího soudu na dané téma nemají žádný význam.

49. U přípustného dovolání přihlíží Nejvyšší soud z úřední povinnosti též k tzv. zmatečnostním vadám řízení uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a/ a b/ a § 229 odst. 3 o. s. ř. a k vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 o. s. ř.). Takovými vadami je postiženo i odvolací řízení v této věci, přičemž pro další úvahy Nejvyššího soudu na dané téma jsou rozhodná následující ustanovení občanského soudního řádu (jež jsou ve smyslu ustanovení § 7 insolvenčního zákona přiměřeně aplikovatelná i v incidenčních sporech), jež nedoznala změn od zahájení předmětného sporu:

§ 118a (o. s. ř.)

(1) Ukáže-li se v průběhu jednání, že účastník nevyklíčil všechny rozhodné skutečnosti nebo že je uvedl neúplně, předseda senátu jej vyzve, aby svá tvrzení doplnil, a poučí jej, o čem má tvrzení doplnit a jaké by byly následky nesplnění této výzvy.

(...)

(3) Zjistí-li předseda senátu v průběhu jednání, že účastník dosud nenavrl důkazy potřebné k prokázání všech svých sporných tvrzení, vyzve jej, aby tyto důkazy označil bez zbytečného odkladu, a poučí jej o následcích nesplnění této výzvy.

(...)

Náležitosti odvolání

§ 205 (o. s. ř.)

(1) V odvolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se napadá, v čem je spatřována nesprávnost tohoto rozhodnutí nebo postupu soudu (odvolací důvod) a čeho se odvolatel domáhá (odvolací návrh).

(2) Odvolání proti rozsudku nebo usnesení, jímž bylo rozhodnuto ve věci samé, lze odůvodnit jen tím, že

(...)

c/ řízení je postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci,

(...)

g/ rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

(...)

§ 213b (o. s. ř.)

(1) V odvolacím řízení se postupuje podle § 118a; tento postup však nemůže vést k uplatnění nových skutečností nebo důkazů v rozporu s ustanovením § 205a nebo 211a nebo k uplatnění procesních práv, která jsou za odvolacího řízení nepřípustná.

(2) Porušení ustanovení § 118a odst. 1 až 3 soudem prvního stupně je vadou řízení, jen jestliže potřeba uvést další tvrzení nebo důkazy vyplýve z odlišného právního názoru odvolacího soudu.

§ 214 (o. s. ř.)

(1) K projednání odvolání nařídí předseda senátu odvolacího soudu jednání.

(2) Jednání není třeba nařizovat, jestliže

a/ se odmítá odvolání;

b/ se zastavuje nebo přerušuje odvolací řízení;

c/ odvolání směřuje proti usnesení soudu prvního stupně, jímž bylo rozhodnuto o předběžném opatření, nebo jinému usnesení, kterým nebylo rozhodnuto ve věci samé;

d/ se zrušuje rozhodnutí podle § 219a odst. 1;

e/ odvolání se týká toliko nákladů řízení, lhůty k plnění nebo předběžné vykonatelnosti.

(3) Jednání není třeba nařizovat také tehdy, bylo-li odvolání podáno jen z důvodu nesprávného právního posouzení věci a účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali, popřípadě s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí; to neplatí, jestliže odvolací soud opakuje nebo doplňuje dokazování.

§ 229 (o. s. ř.)

(...)

(3) Žalobou pro zmatečnost účastníků může napadnout též pravomocný rozsudek odvolacího soudu nebo jeho pravomocné usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, jestliže mu byla v průběhu řízení nesprávným postupem soudu odňata možnost jednat před soudem. Totéž platí, jde-li o pravomocný rozsudek soudu prvního stupně, proti němuž není odvolání přípustné podle § 202 odst. 2.

(...)

50. Ze spisu se podává, že odvolací soud rozhodl o podaném odvolání bez nařízení odvolacího jednání, máje v souvislosti s výzvou (usnesením) ze dne 8. 7. 2019 za to, že pro takový postup byly splněny předpoklady formulované v § 214 odst. 3 o. s. ř., jelikož odvolání bylo podáno pouze z důvodu nesprávného právního posouzení věci (srov. odstavec 6. a 7. napadené rozhodnutí). Z odvolání ze dne 26. 4. 2019 (č. l. 121 až 124) nicméně plyne, že ač v něm žalobce formálně ohlašuje odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g/ o. s. ř. (č. l. 121 p. v.), jehož se následně týká převážná část odvolací argumentace, v závěru odvolání vytýká insolvenčnímu soudu, že neposuzoval jeho tvrzení uplatněná v předchozích částech odvolání, takže „je napadený rozsudek nepřezkoumatelný“ (č. l. 123 p. v.).

51. Námitkou, že rozsudek insolvenčního soudu je nepřezkoumatelný, vystihl žalobce z obsahového hlediska tzv. jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný pod číslem 100/2013 Sb. rozh. obč.) a tedy (též) odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. c/ o. s. ř. k požadavku, aby odvolání bylo v rovině zkoumání uplatněných odvolacích důvodů posuzováno podle svého obsahu, srov. v literatuře shodně např. Drápal, L., Bureš, J. a kol.: Občanský soudní řád II. § 201 až 376. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2009 (dále jen „Komentář“), str. 1730. Odvolání tudíž nebylo podáno jen z důvodu nesprávného právního posouzení věci a postup podle § 214 odst. 3 o. s. ř. nebyl možný.

52. O zmatečností vadu ve smyslu § 229 odst. 3 o. s. ř. pak jde i tehdy, jestliže odvolací soud projedná odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně (insolvenčního soudu) a rozhodne o něm bez nařízení odvolacího jednání, aniž jde o postup dovolený úpravou obsaženou v ustanoveních § 214 odst. 2 a 3 o. s. ř.; srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2007, sp. zn. 21 Cdo 2748/2006, uveřejněné pod číslem 48/2008 Sb. rozh. obč.

53. Odvolací soud dále své rozhodnutí založil na závěru o „neprokázání“ některých skutečností žalobcem (srov. shrnutí odvolací argumentace v odstavci 11. pod body [3] až [5] výše), jakož i na závěru, že některé (právně významné) skutečnosti žalobce ani netvrdil (srov. opět odstavec 11. bod [5] výše). Na neunesení břemene tvrzení a tudíž ani břemene důkazního žalobcem pak založil odvolací soud i závěr, že „právní úkon“ (správně právní jednání), z něž vzešla pohledávka, kterou žalovaný použil k započtení (rozuměj předmětná kupní smlouva) není neúčinný (srov. odstavec 12. výše). V tomto ohledu však odvolací řízení trpí tzv. jinou vadou řízení (vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci), neboť ani odvolací soud (stejně jako před ním soudu prvního stupně) nemůže založit své rozhodnutí na neunesení břemene tvrzení a důkazního břemene účastníkem řízení, aniž se předtím tomuto účastníku dostalo poučení ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. (pro odvolací řízení srov. § 213b o. s. ř.).

54. V občanském soudním řízení (v tzv. sporném řízení), pro které platí zásada dispoziční a projednací (a takovým bylo i řízení v této věci), je zásadně povinností účastníků řízení tvrdit skutečnosti významné pro rozhodnutí o věci samé a označit důkazy k prokázání svých tvrzení o skutečnostech významných pro rozhodnutí o věci samé. Protože ve sporném řízení stojí strany proti sobě a mají opačný zájem na výsledku řízení, povinnost tvrzení a důkazní povinnost zatěžuje každou ze sporných stran ve zcela jiném směru. Každá ze stran sporu musí v závislosti na hypotéze právní normy tvrdit skutečnosti významné pro rozhodnutí o věci samé a označit v zájmu jejich prokázání důkazy, na základě kterých bude moci soud rozhodnout v její prospěch (břemeno tvrzení a důkazní břemeno). Účastník, který netvrdil (žádné nebo všechny) skutečnosti významné pro rozhodnutí o věci samé nebo neoznačil důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení o skutečnostech významných pro rozhodnutí o věci samé, nese případné nepříznivé následky v podobě takového rozhodnutí soudu, které bude vycházet ze skutkového stavu zjištěného na základě ostatních provedených důkazů (rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2013, sp. zn. 31 Cdo 4616/2010, uveřejněný pod číslem 98/2013 Sb. rozh. obč.).

55. Jak Nejvyšší soud opakovaně vysvětlil ve svých rozhodnutích, poučovací povinnost podle § 118a o. s. ř. je vybudována na objektivním principu. Znamená to, že poskytnutí potřebného poučení není závislé na tom, zda se soud prvního stupně o potřebě poučení vůbec dozvěděl. Nebylo-li účastníku potřebné poučení poskytnuto, ačkoliv se tak mělo z objektivního hlediska stát, došlo i v tomto případě k porušení ustanovení § 118a o. s. ř. (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 29 Cdo 1829/2011, uveřejněný pod číslem 59/2012 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 59/2012“)).

56. Jestliže soud prvního stupně příslušné poučení neposkytne (lhostejno z jakých důvodů), musí tak učinit (je-li podáno odvolání) odvolací soud v odvolacím řízení

(§ 213b odst. 1 o. s. ř.), a to bez ohledu na to, že již došlo ke koncentraci řízení (R 59/2012).

57. Poučení o důkazní povinnosti podle ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř. poskytne soud nejen účastníku, který dosud o sporném tvrzení neoznačil žádný důkaz nebo který sice o svém sporném tvrzení důkaz označil, avšak jde o důkaz zjevně nezpůsobilý prokázat sporné tvrzení, ale i tehdy, provedl-li ohledně sporného tvrzení účastníkem navržené důkazy, jestliže jimi nedošlo k jeho prokázání a jestliže proto (z důvodu neunesení důkazního břemene) by účastník nemohl být ve věci úspěšný [srov. např. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 2012, sp. zn. 31 Cdo 619/2011, uveřejněný pod číslem 115/2012 Sb. rozh. obč.].

58. V daném případě insolvenční soud při jednáních konaných (za přítomnosti žalobce) 5. 11. 2018 (č. l. 70-72) a 11. 3. 2019 (č. l. 100 až 104) neposkytl žalobci žádné poučení dle § 118a o. s. ř. Odvolací soud (již proto, že nenařídil odvolací jednání) nápravu též nezjednal (ač své závěry oproti insolvenčnímu soudu zčásti založil na neunesení povinnosti tvrzení a důkazní povinnosti žalobcem).

č. 82

59. Určuje-li ustanovení § 213b odst. 2 o. s. ř., že porušení ustanovení § 118a odst. 1 až 3 o. s. ř. soudem prvního stupně je vadou řízení, jen jestliže potřeba uvést další tvrzení nebo důkazy vyplývá z odlišného právního názoru odvolacího soudu, pak tak činí nikoli proto, že by takové porušení procesního práva soudem prvního stupně nemělo mít žádné právní následky, nýbrž proto, aby možnost zjednat nápravu takového porušení (potřebné poučení poskytnout) mohl realizovat (postupem předjímaným v § 213b odst. 1 o. s. ř.) odvolací soud. Odvolací soud tedy tím, že způsobem předepsaným v ustanovení § 213b odst. 1 o. s. ř. nepostupoval, zatížil odvolací řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

60. Ostatně, dospěje-li odvolací soud při projednání odvolání proti rozsudku, které bylo podáno jen z důvodu nesprávného právního posouzení věci (odvolací důvod dle § 205 odst. 2 písm. g/ o. s. ř.) oproti soudu prvního stupně k závěru, že účastník řízení (v poměrech této věci žalobce) dosud nevyličil všechny rozhodné skutečnosti nebo že je uvedl neúplně, anebo že účastník řízení dosud nenavrl důkazy potřebné k prokázání všech svých sporných tvrzení, projevuje tím pochybnosti o skutkovém stavu věci zjištěném soudem prvního stupně (a v odvolacím řízení se účastníku řízení má dostat příslušného poučení postupem podle § 213b odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř.), takže je povinen nařídít odvolací jednání. Rozhodnutí odvolacího soudu tu nemůže být (nebude) založeno jen na přezkoumání právních otázek uplatněných odvolacím důvodem dle § 205 odst. 2 písm. g/ o. s. ř. Projednání odvolání bez nařízení odvolacího jednání ve smyslu ustanovení § 214 odst. 3 o. s. ř. v takovém případě není možné, ani když s tím sporné strany souhlasily; srov. opět i Komentář, str. 1731.

61. Jelikož napadené rozhodnutí neobstálo v rovině právní (při zkoumání neúčinnosti kupní smlouvy) a jelikož odvolací řízení je postiženo zmatečností dle § 229 odst. 3 o. s. ř. i vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), je zrušil (včetně závislých výroků o nákladech řízení) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

č. 83

Ustanovení § 197 odst. 2 části věty před středníkem insolvenčního zákona předpokládá, že poučení o účincích popření pravosti, výše nebo pořadí nevykonatelné pohledávky (stejně jako poučení o účincích popření pořadí vykonatelné pohledávky) se věřiteli dostane (má dostat) při přezkumném jednání poté, co osoba nadaná popěrným právem takové popření uplatní. Postup, jímž insolvenční soud poskytne poučení o možných následcích popření všem přítomným věřitelům na počátku přezkumného jednání (před vlastním přezkumem přihlášených pohledávek), není v souladu s insolvenčním zákonem. To, zda insolvenční soud nebo insolvenční správce splnil svou poučovací povinnost dle § 197 odst. 2 insolvenčního zákona, závisí na posouzení, zda případné nedostatky při plnění poučovací povinnosti nebyly na újmu procesních práv přihlášeného věřitele jako adresáta poučení.

č. 83

Insolvence, Poučovací povinnost soudu

§ 190 odst. 1 IZ, § 197 odst. 2 IZ, § 198 odst. 1 IZ, § 5 o. s. ř.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 2021, sen. zn. 29 NSČR 64/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.64.2020.1

Nejvyšší soud změnil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 4. 2020 tak, že se mění usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2020 tak, že se přihláška věřitele č. 11 neodmítá a účast tohoto věřitele v insolvenčním řízení nekončí.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 18. 2. 2020 Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Odmítl přihlášku věřitele č. 11 (A. plast, s. r. o.) „týkající se“ přihlášené pohledávky ve výši 259 776,06 Kč (bod I. výroku).

[2] Určil, že účast věřitele č. 11 v insolvenčním řízení vedeném vůči dlužníku (A. s. r. o.) končí „v rozsahu odmítnuté pohledávky“ právní mocí usnesení (bod II. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel z toho, že:

[1] Věřitel č. 11 podal přihlášku pohledávky dne 19. 7. 2019.

[2] na přezkumném jednání konaném dne 28. 8. 2019 insolvenční správce dlužníka (Mgr. J. Z.) popřel pravost pohledávky věřitele č. 11; dlužník pohledávku

uznal. Věřitel č. 11 byl na přezkumném jednání přítomen a o dalším postupu byl insolvenčním soudem i insolvenčním správcem poučen.

[3] Podáním ze dne 26. 9. 2019 vzal věřitel č. 11 přihlášku pohledávky částečně zpět. Usnesením ze dne 18. 11. 2019 vzal insolvenční soud na vědomí zpětvzetí přihlášky pohledávky věřitele č. 11 „v celkové výši“ 5 577,59 Kč.

[4] Věřitel č. 11 nepodal žalobu o určení pravosti pohledávky.

[5] Podáním ze dne 28. 1. 2020 vzal insolvenční správce zcela zpět „zpětvzetí svého popření“ (správně popření pohledávky věřitele č. 11).

3. Na výše uvedeném základě insolvenční soud – vycházející z ustanovení § 173 odst. 1, § 184, § 185, § 197 odst. 2, § 198 a § 201 odst. 1 písm. c/ a d/ zákona č. 186/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu – dospěl k následujícím závěrům:

4. Insolvenční správce může vzít účinně zpět popření pravosti nevykonatelné pohledávky do doby, než věřiteli marně uplyne lhůta k podání žaloby o určení pravosti pohledávky, a podá-li věřitel včas incidenční žalobu, pak do doby, než rozhodnutí insolvenčního soudu o této žalobě nabude právní moci.

5. Lhůta k podání žaloby o určení pravosti popřené pohledávky věřiteli č. 11 marně uplynula dne 27. 9. 2019.

6. Insolvenční správce vzal své popření zpět až po uplynutí lhůty k podání žaloby o určení pravosti popřené nevykonatelné pohledávky.

7. Věřitel č. 11 žalobu o určení pravosti pohledávky včas nepodal, ačkoliv byl na přezkumném jednání poučen o dalším postupu; k jeho pohledávce se tudíž nepřihlíží.

8. K odvolání věřitele č. 11 Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 7. 4. 2020 potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

9. Odvolací soud – vycházející z ustanovení § 185, § 197 odst. 2, § 198 odst. 1 a § 201 odst. 1 insolvenčního zákona a odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu – dospěl po přezkoumání usnesení insolvenčního soudu k následujícím závěrům:

10. Insolvenční správce může účinně vzít zpět popření pravosti nevykonatelné pohledávky jen po dobu, po kterou se k takto popřené pohledávce v insolvenčním řízení přihlíží. Marné uplynutí lhůty k podání žaloby o určení pravosti nevykonatelné pohledávky má za následek, že se k takové pohledávce nepřihlíží. Procesní úkon insolvenčního správce (zpětvzetí popření) se tudíž týkal pohledávky, která „zde již (z pohledu insolvenčního řízení) není“ a jako takový nemohl vyvolat žádné procesní účinky.

11. Věřitel č. 11 byl přítomen na přezkumném jednání a byl řádně poučen insolvenčním soudem o dalším postupu ve smyslu ustanovení § 197 odst. 2 věty před středníkem insolvenčního zákona; není zapotřebí, aby jej insolvenční správce „ještě následně“ poučil podle ustanovení § 197 odst. 2 věty za středníkem insolvenčního zákona.

12. Věřitel č. 11 v určené lhůtě nepodal žalobu o určení pravosti popřené pohledávky. Na tom, že se k jeho pohledávce nepřihlíží, nemůže změnit nic ani zpětvzetí popření, které insolvenční správce učinil „opožděně“.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

13. Proti usnesení odvolacího soudu podal věřitel č. 11 dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od (v dovolání blíže označené) ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu a které doposud nebyly v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešeny. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

14. Dovolatel předkládá dovolacímu soudu k rozhodnutí otázku, zda má být věřitel na přezkumném jednání poučen ve smyslu ustanovení § 197 odst. 2 insolvenčního zákona až po popření jeho nevykonatelné pohledávky. K tomu dovolatel argumentuje, že poučení věřitele před tím, než je jeho pohledávka popřena, představuje procesní pochybení, neboť „důvodem poučovací povinnosti“ je jeho „nové právní postavení“ v důsledku popření přihlášené pohledávky.

15. Dovolatel dále pokládá dovolacímu soudu k řešení otázku, zda jej měl insolvenční správce po přezkumném jednání písemně vyzoomět o dalším postupu podle § 197 odst. 2 insolvenčního zákona. K tomu předestírá, že na přezkumném jednání nebyl náležitě poučen a insolvenční správce jej tak měl vyzoomět, jako kdyby se přezkumného jednání nezúčastnil.

16. Konečně dovolatel namítá, že se odvolací soud nevypořádal dostatečným způsobem s odvolacími námitkami a neodůvodnil svůj právní názor odchylný od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, čímž dovolateli „odepřel“ jeho procesní práva. Závěr, podle kterého se nepřihlíží ke zpětvzetí popření insolvenčním správcem, pak má za přepjatě formalistický.

III.

Přípustnost dovolání

17. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

18. Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předestřené právní otázky (řádného poučení věřitele, jehož nevykonatelná pohledávka byla na přezkumném jednání popřena) jde o věc dovolacím soudem ve všech souvislostech dosud neřešenou. Na vyřešení této otázky pak závisí přípustnost dovolání

pro druhou položenou právní otázku, tedy zda měl insolvenční správce po přezkumném jednání dovolatele písemně vyrozumět podle ustanovení § 197 odst. 2 věty za středníkem insolvenčního zákona.

IV.

Důvodnost dovolání

19. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

20. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

21. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení občanského soudního řádu a insolvenčního zákona:

§ 5 (o. s. ř.)

Soudy poskytují účastníkům poučení o jejich procesních právech a povinnostech.

§ 7 (insolvenčního zákona)

Použití občanského soudního řádu a zákona o zvláštních řízeních soudních

Nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.

§ 190 (insolvenčního zákona)

Přezkumné jednání

(1) Přezkoumání přihlášených pohledávek se děje, není-li způsobem řešení úpadku oddlužení, na přezkumném jednání nařízeném insolvenčním soudem.

(...)

§ 197 (insolvenčního zákona)

(...)

(2) Věřitele, jehož nevykonatelná přihlášená pohledávka byla popřena při přezkumném jednání, poučí insolvenční správce nebo insolvenční soud při přezkumném jednání o dalším postupu; věřitele, který se přezkumného jednání nezúčastnil, o tom insolvenční správce písemně vyrozumí, a to i tehdy, je-li popření uvedeno v upraveném seznamu přihlášených pohledávek.

§ 198 (insolvenčního zákona)

Popření nevykonatelné pohledávky insolvenčním správcem

(1) Věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena insolvenčním správcem, mohou uplatnit své právo žalobou na určení u insolvenčního soudu do 30 dnů od přezkumného jednání nebo od právní moci rozhodnutí o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a); tato lhůta však neskončí dříve než uplynutím 15 dnů od doručení vyznění podle § 197 odst. 2 nebo § 410 odst. 2. Žalobu podávají vždy proti insolvenčnímu správci. Nedojde-li žaloba ve stanovené lhůtě insolvenčnímu soudu, k pohledávce popřené co do pravosti se nepřihlíží; pohledávka popřená co do výše nebo pořadí je v takovém případě zjištěna ve výši nebo pořadí uvedeném při jejím popření.

(...)

22. Citovaná ustanovení občanského soudního řádu a insolvenčního zákona platila již v době zahájení insolvenčního řízení (3. 4. 2019) a později nedoznala změn.

23. V usnesení ze dne 20. 1. 2011, sp. zn. 29 Cdo 3582/2010, uveřejněném pod číslem 97/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 97/2011“), Nejvyšší soud na téma poučovací povinnosti podle ustanovení § 197 odst. 2 insolvenčního zákona uvedl, že:

[1] Poučení, jak má v insolvenčním řízení postupovat přihlášený věřitel, jehož nevykonatelná pohledávka byla při přezkumném jednání účinně popřena co do pravosti, výše nebo pořadí, se takovému věřiteli v případě, že je při přezkumném jednání přítomen, má dostat již při tomto jednání (zpravidla v jeho závěru a lhostejno, zda od insolvenčního soudu nebo prostřednictvím přítomného insolvenčního správce).

[2] Nestane-li se tak, pak písemné vyznění ve smyslu ustanovení § 197 odst. 2 insolvenčního zákona, splňující náležitosti vymezené vyhláškou č. 311/2007 Sb., o jednacím řádu pro insolvenční řízení a kterou se provádějí některá ustanovení insolvenčního zákona, musí insolvenční správce zaslat nejen těm věřitelům popřené nevykonatelné pohledávky, kteří se přezkumného jednání nezúčastnili, nýbrž i těm věřitelům popřené nevykonatelné pohledávky, kterým se – ač byli přítomni – náležitého poučení při přezkumném jednání nedostalo.

24. K tomu srov. rovněž usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2011, sen. zn. 29 NSČR 42/2010, uveřejněné pod číslem 13/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 13/2012“).

25. V R 97/2011 Nejvyšší soud rovněž vysvětlil, že ustanovení § 5 o. s. ř. je podpůrně (přiměřeně) aplikovatelné (i) v insolvenčním řízení. Přitom platí, že poučovací povinnost soudu je koncipována tak, aby bylo vždy bez pochybností zřejmé, kdy a o čem mají být účastníci poučeni. Vzájemný vztah úpravy v § 5 o. s. ř. a úpravy poučovací povinnosti v jednotlivých ustanoveních občanského soudního řádu (insolvenčního zákona) je vztahem principu a jeho konkrétního promítnutí; jakého poučení se účastníkům má dostat v konkrétní procesní situaci, nestanoví § 5 o. s. ř., ale jednotlivá (další) ustanovení

občanského soudního řádu (insolvenčního zákona) [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 2015, sen. zn. 29 ICdo 6/2014, uveřejněné pod číslem 51/2017 Sb. rozh. obč., jakož i judikaturu uvedenou v odůvodnění tohoto usnesení].

26. Nejvyšší soud k ustanovení § 5 o. s. ř. dále doplnil, že součástí poučovací povinnosti soudu není návod či pomoc účastníku spočívající v tom, co by měl nebo mohl v daném okamžiku učinit, ale jen taková pomoc, aby mohl zákonem stanoveným způsobem vyjádřit, co v řízení sám hodlá učinit. K tomu srov. např. již usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 1996, sp. zn. 2 Cdon 661/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 2, ročník 1998, pod číslem 14, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2018, sen. zn. 29 NSČR 140/2016, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 2, ročník 2020, pod číslem 19.

27. V usnesení ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. 21 Cdo 3676/2007 (ústavní stížnost podanou proti tomuto rozhodnutí Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 7. 10. 2009, sp. zn. III. ÚS 2237/08), Nejvyšší soud objasnil, že podle ustanovení § 5 o. s. ř. (v němž se promítá článkem 36 Listiny základních práv a svobod ústavně zaručené právo účastníka na spravedlivý proces) je soud povinen poučit účastníky řízení o jejich procesních právech a povinnostech; tedy o tom, jaká práva jim přiznávají a jaké povinnosti jim ukládají procesněprávní předpisy. Ani v rámci procesních předpisů však nejde o poučovací povinnost bezbřehou potud, že by soud, například na počátku řízení, seznámil účastníka se všemi jeho myslitelnými procesními právy a povinnostmi bez zřetele k tomu, zda procesní situace, ve které by mohl svá procesní práva v řízení realizovat, vůbec nastane a bez ohledu na to, zda účastník projevuje vůli směřující k realizaci takového procesního práva. Podstatné je, aby se účastníku dostalo poučení v době, kdy je toho podle stavu řízení pro něj zapotřebí. K tomu dále srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 1998, sp. zn. 2 Cdon 813/97, uveřejněné pod číslem 40/1999 Sb. rozh. obč., či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2018, sen. zn. 29 ICdo 76/2018.

28. Z dikce § 197 odst. 2 části věty před středníkem insolvenčního zákona se výslovně podává, že poučení „o dalším postupu“ (insolvenční soudem nebo insolvenčním správcem) se má dostat „věřiteli, jehož nevykonatelná přihlášená pohledávka byla popřena“. Jinak řečeno, ustanovení § 197 odst. 2 části věty před středníkem insolvenčního zákona předpokládá, že poučení o účincích popření pravosti, výše nebo pořadí nevykonatelné pohledávky (stejně jako poučení o účincích popření pořadí vykonatelné pohledávky) se věřiteli dostane (má dostat) při přezkumném jednání poté, co osoba nadaná popěrným právem takové popření uplatní. Postup, jímž insolvenční soud poskytne poučení o možných následcích popření všem přítomným věřitelům na počátku přezkumného jednání (před vlastním přezkumem přihlášených pohledávek), není v souladu s insolvenčním zákonem.

29. Promítnuto do poměrů projednávané věci tak měl být dovolatel na přezkumném jednání poučen podle ustanovení § 197 odst. 2 věty před středníkem, § 198 odst. 1 insolvenčního zákona po popření jeho pohledávky insolvenčním správcem; insolvenční soud ale uvedené poučení (spolu s dalšími procesními poučeními) přednesl ještě před tím, než přistoupil k přezkoumání přihlášených pohledávek [srov. protokol o přezkumném jednání (B-4)].

30. K zodpovězení tak zůstává otázka, zda nesprávný postup insolvenčního soudu (předčasné poučení o účincích popření) v konkrétním případě vyvolal (způsobil) újmu na procesních právech přihlášeného věřitele (věřitele, jehož pohledávka byla při přezkumném jednání následně popřena). Samotná okolnost, že insolvenční soud poskytl dovolateli příslušné poučení předčasně, totiž neznamená (nemusí znamenat), že jde o poučení, které nevyvolalo požadované procesní následky. Vždy je zapotřebí přihlídnout ke smyslu a účelu konkrétní poučovací povinnosti a ke konkrétním okolnostem dané věci, tedy k tomu, zda poskytnuté poučení – byť beze zbytku nevyhovuje shora vymezeným kritériím – přesto umožní účastníku řízení realizovat potřebná procesní práva nebo povinnosti. Jinak řečeno, to, zda insolvenční soud nebo insolvenční správce splní svou poučovací povinnost dle § 197 odst. 2 insolvenčního zákona, závisí na posouzení, zda případné nedostatky při plnění poučovací povinnosti nebyly na újmu procesních práv přihlášeného věřitele jako adresáta poučení. Ještě jinak řečeno, jestliže účastník řízení mohl na základě poskytnutého poučení odpovídajícím způsobem uplatnit svá procesní práva, popřípadě vykonat své procesní povinnosti, není z hlediska zachování práva na spravedlivý proces podstatné, že případně šlo o poučení, které není zcela bez vad.

31. Nejvyšší soud nemá v daném skutkovém rámci pochyb o tom, že samotná „předčasnost“ poučení nebyla na újmu práv dovolatele. Insolvenční soud poučení přednesl v rámci přezkumného jednání bezprostředně před tím, než přistoupil k vlastnímu přezkoumání přihlášených pohledávek (§ 190 odst. 1 insolvenčního zákona). Dovolateli, který se jako jediný přihlášený věřitel účastnil přezkumného jednání [srov. prezenční listinu, která je přílohou protokolu o přezkumném jednání (B-4)], tak muselo být zřejmé, že poskytnuté poučení se týká dalšího postupu v řízení v případě popření pohledávky insolvenčním správcem (časová a věcná souvislost poučení s bezprostředně následujícím přezkoumáním přihlášených pohledávek je nezpochybnitelná) a že je z povahy věci jediným možným adresátem poučení.

32. Napadené rozhodnutí přesto neobstojí. Z protokolu o přezkumném jednání se totiž podává, že insolvenční soud poučil dovolatele následovně: „Dle ustanovení § 198 odst. 1 insolvenčního zákona věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena insolvenčním správcem, mohou uplatnit své právo žalobou na určení u insolvenčního soudu do 30 dnů od přezkumného jednání; tato lhůta však neskončí dříve než uplynutím 15 dnů od doručení vyzoomění podle § 197 odst. 2. Žalobu podávají vždy proti insolvenčnímu správci. Nedojde-li žaloba ve stanovené lhůtě insolvenčnímu soudu, k pohledávce popřené co do pravosti se nepřihlíží; pohledávka popřená co do výše nebo pořadí je v takovém případě zjištěna ve výši nebo pořadí uvedeném při jejím popření.“

33. Ze znění poučení tak je zřejmé, že insolvenční soud vyšel z dikce ustanovení § 198 odst. 1 insolvenčního zákona (s tím, že vypustil pasáže týkající se specifického režimu přezkumu pohledávek v oddlužení), aniž je však dostatečně přizpůsobil konkrétní procesní situaci. Věřitel poučený o účincích popření u přezkumného jednání totiž již nemá být insolvenčním správcem písemně vyzoomován. Dovolateli jako jedinému možnému adresátu poučení (jedinému věřiteli s nevykonatelnou pohledávkou přítomnému na přezkumném jednání) se tak dostalo nesprávného poučení, že lhůta

k podání odporové žaloby na určení pravosti pohledávky činí 30 dnů od přezkumného jednání, neskončí však „dříve než uplynutím 15 dnů od doručení vyzoomění podle § 197 odst. 2“.

34. Takto formulované poučení mohlo v dovolateli vyvolat oprávněné očekávání, že mu insolvenční správce bude následné písemné vyzoomění adresovat a že lhůta pro podání žaloby je vázána na doručení tohoto vyzoomění. Ani insolvenční soud přitom neměl jasno v tom, zda se dovolateli dostalo u přezkumného jednání řádného poučení, což vyplývá z toho, že usnesením ze dne 27. 12. 2019, zveřejněným v insolvenčním rejstříku dne 31. 12. 2019 (B-7), (mimo jiné) vyzýval insolvenčního správce ke sdělení, zda dovolatele vyzooměl o dalším postupu podle § 197 odst. 2 věty za středníkem insolvenčního zákona; v reakci na výzvu insolvenčního soudu insolvenční správce místo toho vzal své popření pohledávky dovolatele zpět (B-8).

35. Nejvyšší soud tak uzavírá, že se dovolateli (v rozporu s ustálenou judikaturou dovolacího soudu) nedostalo po popření jeho nevykonatelné pohledávky ani řádného poučení o dalším postupu v insolvenčním řízení u přezkumného jednání, ani nebyl následně písemně vyzooměn insolvenčním správcem (srov. opětovně R 97/2011, či R 13/2012). Lhůta pro podání žaloby na určení pravosti pohledávky tak dovolateli nezačala běžet a závěr soudů nižších stupňů, že se k pohledávce nepřihlíží, je nesprávný.

36. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu neobstálo již v rovině právního posouzení otázky, zda poskytnuté poučení bylo řádné, nezabýval se Nejvyšší soud (pro nadbytečnost) dalšími dovolacími námitkami.

37. Jelikož právní posouzení věci odvolacím soudem není správné, Nejvyšší soud, maje za splněné předpoklady určené ustanovením § 243d písm. b/ o. s. ř., rozhodnutí odvolacího soudu změnil v tom duchu, že se přihláška dovolatele neodmítá a že jeho účast v insolvenčním řízení nekončí.

č. 84

č. 84

Právní prostředky ochrany zaměstnance před nerovným zacházením upravuje antidiskriminační zákon.

Pracovní poměr, Diskriminace, Zadostiučinění (satisfakce)

§ 16 zákona č. 262/2006 Sb. ve znění do 30. 9. 2015, § 17 zákona č. 262/2006 Sb. ve znění do 30. 9. 2015, § 10 zákona č. 198/2009 Sb. ve znění do 31. 12. 2017

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 21 Cdo 3858/2020, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.3858.2020.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalované a odmítl dovolání žalobkyně směřující proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2020, sp. zn. 102 Co 12/2020; změnil rozsudek Krajského soudu v části, v níž byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že se žaloba o zaplacení dalších 90 000 Kč se zamítá, tak, že se rozsudek Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 17. 12. 2019, sp. zn. 20 C 296/2018, ve výroku, jímž byla žalovaná uložena povinnost uhradit žalobkyni 90 000 Kč, potvrzuje.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobou podanou u Okresního soudu v Mladé Boleslavi dne 27. 9. 2018 se žalobkyně domáhala po žalované zveřejnění omluvy (nejprve v celostátním periodickém tisku, po změně žaloby v interním měsíčním periodiku žalované) ve znění: „Š. A. se omlouvá E. M., za chování K. Á., která, v období od ledna 2014 do 30. 9. 2015, jako vedoucí oddělení HR. B. Š. A., a zároveň jako přímá nadřízená E. M., při jednání s ní porušovala zásadu rovného zacházení se všemi zaměstnanci a dopouštěla se na E. M. diskriminace tím, že v porovnání s ostatními zaměstnanci vytýkala E. M. sebemenší bezvýznamná pochybení, při jednání s E. M. vědomě nerespektovala její zdravotní i psychické potíže, podrobovala E. M. nepřiměřeným sankcím a konečně k nerovnému zacházení a diskriminaci naváděla i ostatní zaměstnance společnosti Š. A., která sama v rámci svých interních pravidel boje proti diskriminaci skrze své řídicí pracovníky veškeré náznaky diskriminace ignorovala a neřešila.“ Dále se domáhala zaplacení částky 7 000 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy. Svoji žalobu zdůvodnila tím, že byla vystavena odlišnému a méně příznivému zacházení ve srovnání s ostatními zaměstnanci, čímž se stala obětí diskriminace v podobě bossingu, jenž spatřovala v přehnaném kontrolování, arogantním chování vůči své osobě, v postihování nebo kritice drobných chyb, které byly u ostatních zaměstnanců běžně přehlíženy nebo hodnoceny jako méně přísné, a v navádění ostatních zaměstnanců k diskriminaci. Vlivem diskriminace byla významným způsobem poškozena nejen její důstojnost, pověst a dobré jméno, ale došlo i k poškození zdraví jejího syna.

2. Okresní soud v Mladé Boleslavi rozsudkem ze dne 17. 12. 2019, č. j. 20 C 296/2018-314 uložil žalované povinnost zveřejnit ve svém interním měsíčním periodiku Š. M. v nejbližším čísle jeho vydání po právní moci tohoto rozsudku omluvu žalobkyni následujícího znění: „Š. A. se omlouvá zaměstnankyni E. M. za chování K. Á., která v období od ledna 2014 do 30. 9. 2015 jako vedoucí oddělení HR. B. partner výroby komponentů společnosti Š. A. a zároveň jako přímá nadřízená E. M. při jednání s ní porušovala zásadu rovného zacházení se všemi zaměstnanci a dopouštěla se na E. M. diskriminace tím, že v porovnání s ostatními zaměstnanci vytýkala E. M. sebemenší bezvýznamná pochybení, podrobovala E. M. nepřiměřeným sankcím a kritice, kterou šířila mezi ostatní zaměstnance, přičemž Š. A. v rámci svých interních pravidel boje proti diskriminaci skrze své řídicí pracovníky tyto náznaky diskriminace nedostatečně zpracovala a vyhodnotila.“ (výrok I). Žalované dále uložil zaplatit žalobkyni 100 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy ve lhůtě 14 dnů od právní moci rozsudku (výrok II). Ve zbývající části byla žaloba zamítnuta (výrok III) a současně bylo rozhodnuto, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 154 187,40 Kč k rukám advokáta JUDr. J. M. (výrok IV). Svě rozhodnutí soud prvního stupně opřel

o skutkový závěr, že žalobkyně jako zaměstnankyně žalované na pozici personalistky byla v době od ledna 2014 do 30. 9. 2015 přímo podřízena K. Á.. Ta jako zadavatelka pracovních úkolů vyjadřovala opakovaně nespokojenost s pracovními výkony žalobkyně, uvedené stanovisko šířila mezi jí nadřízené osoby a kolegyně žalobkyně, v rámci rozvojových opatření uvnitř závodu (Talent Matrix, Talent Managementu) hodnotila žalobkyni negativně – vše bez zjevných objektivních podkladů, resp. na základě subjektivního hodnotícího úsudku. Uzavřel, že po žalobkyni jako oběti šikany nelze spravedlivě požadovat, aby striktně definovala jednotlivý úkon nesoucí znaky šikany. Nerovné zacházení soud neshledal v pohovoru žalobkyně s Á. dne 28. 3. 2014. Za nepřijatelnou však označil ústní výtku žalobkyni za vynášení citlivých údajů učiněnou nadřízenou na základě anonymního podnětu, bez objektivních podkladů a bez znalosti věci. Jestliže si žalobkyně ve dnech 24. 2. 2014 a 19. 3. 2014, resp. i 31. 3. 2014 řádně nepřerušila pracovní dobu před zahájením jazykového kurzu, a dostala proto dne 5. 5. 2014 písemnou výtku, „nesporoval“ soud prvního stupně možné porušení vnitřních předpisů, avšak považoval za jednoznačně „diskriminační“, byly-li tytéž prohršky u jiných zaměstnanců tolerovány. Za projev bossingu shledal soud prvního stupně snížení osobního ohodnocení z 15 % na 10 %. Ke snížení nedošlo u žádného jiného z kolegů žalobkyně, ostatními vedoucími kromě Á. byla žalobkyně hodnocena kladně. Soud prvního stupně dále zhodnotil, že v rámci institutů Talent Matrix a Talent Managementu zavedených u žalované přebírali další hodnotitelé bez dalšího subjektivní hledisko Á. Soud prvního stupně učinil závěr o její osobní zaujatosti vůči žalobkyni, kterou díky své nadřazené pozici cíleně promítala do pracovněprávního vztahu. Za zjištěné vzal soud prvního stupně i to, že se žalobkyně obrátila s problémem rovného zacházení na nadřízené Č., S. a L., ti však předanou informaci jako oficiální stížnost nikdy nevyhodnotili. Soud prvního stupně uzavřel, že bylo zasaženo do osobnostních práv žalobkyně, přičemž z neoprávněného jednání Á. vyvozoval pro žalobkyni nepříznivé důsledky i vyšší management žalované. Proto za přiměřenou považoval omluvu v interním periodiku žalované. Ohledně požadavku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 7 000 000 Kč nelze podle soudu prvního stupně přesvědčivě určit a odlišit, do jaké míry je možné připisovat nepříznivé důsledky po psychické (popř. zdravotní) strážce na vrub žalované, či jiným aspektům. Vzhledem k povaze, intenzitě, opakování a trvání nerovného jednání a šíři okruhu působení nepříznivého následku považoval za přiměřenou náhradu v částce 100 000 Kč.

3. K odvolání žalované Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 9. 2020, č. j. 102 Co 12/2020-353 změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku i tak, že se zamítá žaloba, aby v textu omluvy byla uvedena slova „a dopouštěla se na E. M. diskriminace“, dále tak, že z textu omluvy se vypouští slova „a kritice, kterou šířila mezi ostatní zaměstnance, přičemž Š. A. v rámci svých interních pravidel boje proti diskriminaci skrze své řídicí pracovníky tyto náznaky diskriminace nedostatečně zpracovala a vyhodnotila“, a tak, že se zamítá žaloba, aby v textu omluvy bylo uvedeno, že vůči žalobkyni společnost Š. A. „sama v rámci svých interních pravidel boje proti diskriminaci skrze své řídicí pracovníky veškeré náznaky diskriminace ignorovala a neřešila“. Změněn byl i výrok II rozsudku soudu prvního stupně, a to tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 10 000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku odvolacího soudu a že žaloba o zaplacení dalších 90 000 Kč se zamítá. V dalším byl – s výjimkou

výroku o zamítnutí žaloby – rozsudek soudu prvního stupně potvrzen. Žalované nebyla přiznána náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů. Odvolací soud uzavřel, že právní prostředky ochrany z práva na rovné zacházení a proti diskriminaci upravuje antidiskriminační zákon, přičemž z hlediska práva zaměstnance na rovné zacházení není významné, z jakého důvodu (pohnutky) zaměstnavatel tuto povinnost nesplnil. V odvolacím řízení zůstal nezpochybněn závěr soudu prvního stupně, že žalobkyně nebyla vystavena diskriminaci z důvodu pohlaví; námitky žalované ohledně užití ustanovení § 133a občanského soudního řádu jsou proto podle odvolacího soudu již z tohoto důvodu bezpředmětné. Odvolací soud shledal správným závěr soudu prvního stupně, že vůči žalobkyni se její nadřízená dopustila nerovného zacházení, neboť v porovnání s ostatními zaměstnanci vytykala žalobkyni sebemenší bezvýznamná pochybení a podrobovala žalobkyni nepřiměřeným sankcím a kritice, kterou šířila mezi ostatní zaměstnance. Odvolací soud zdůraznil, že soud je z hlediska požadované omluvy vázán žalobním návrhem a není oprávněn jeho smysl a obsah měnit či jinak po obsahové stránce pozměňovat; soudu prvního stupně vytkl, že do omluvy uvedl jednak to, co žalobkyně vůbec nepožadovala, a jednak pozměnil smysl části omluvy. Shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně byla vystavena nerovnému zacházení v podobě tzv. bossingu, zejména pokud šlo o její pracovní podmínky, odbornou přípravu a příležitost dosáhnout postupu v zaměstnání. Nebyla však prokázána důvodnost omluvy, v níž mělo být uvedeno, že žalovaná „sama v rámci svých interních pravidel boje proti diskriminaci skrze své řídicí pracovníky veškeré náznaky diskriminace ignorovala a neřešila“. V otázce náhrady nemajetkové újmy v penězích souhlasil odvolací soud se závěrem soudu prvního stupně, že poskytnutí samotné omluvy by nerefletovalo závažnost žalobkyni způsobené újmy. Za významné dále považoval, že nerovné zacházení se žalobkyní skončilo teprve jejím odchodem na jiné pracoviště a že žalovaná ani dodatečně neprojevila snahu se s věcí náležitě vypořádat. Přestože jednáním nadřízené byla poškozena dobrá pověst žalobkyně a protiprávní jednání trvalo po značnou dobu, není možné podle odvolacího soudu pominout, že žalobkyní tvrzený následek (poškození zdraví syna) nemá prokazatelnou souvislost s nerovným zacházením, že na nerovném zacházení se nepodíleli žádní další vedoucí zaměstnanci žalované a že žalobkyně stále pracuje u žalované (byť na jiném pracovišti). Dospěl k závěru, že nastalé újmě, intenzitě šikany, jejímu způsobu, délce i následku odpovídá poskytnutí náhrady ve výši 10 000 Kč. Neshledal přitom důvodnou námitku promlčení, neboť počátek promlčecí lhůty je nutné vázat k době, kdy závadný stav byl ukončen, tedy kdy žalobkyně přestala pracovat pod nadřízenou zaměstnankyní K. Á.

č. 84

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti rozsudku odvolacího soudu v celém jeho rozsahu podala žalobkyně dovolání. Právní závěry dovolacího (správně odvolacího) soudu shledává v „extrémním nesouladu“ s přijatými skutkovými závěry. Odvolací soud zasáhl z čistě formálních hledisek do textu omluvy. Soud prvního stupně naopak přizpůsobil text omluvy skutkovým zjištěním, kdy došlo toliko ke snížení intenzity slovního vyhodnocení vzorce chování žalované. Odvolacímu soudu dále dovolatelka vytyká, že se odchýlil od hodnocení důkazů soudem prvního stupně, aniž by je sám zopakoval; tím se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu – rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 724/2018. Dále namítá,

že odvolací soud nepoučil žalobkyni o jejích povinnostech, provedl-li změnu výrokové části rozhodnutí soudu prvního stupně. Odchýlil se tím od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu (sp. zn. 23 Cdo 1241/2011 a sp. zn. 22 Cdo 4646/2008) a Ústavního soudu (nález sp. zn. IV. ÚS 216/16). Žalobkyně rovněž shledává porušení svých ústavně zaručených základních lidských práv. Má za to, že soudem přiznané zadostiučnění má být i jakousi odměnou žalobce, aby se nebál podstoupit nezbytné nepříjemnosti a náklady spojené s vedením soudního sporu. Odvolací soud nevzal na vědomí obtížnost vedeného sporu, ani závažnost svého rozhodnutí nejen pro žalobkyni, ale i pro širší skupinu osob. Nepřípustným způsobem zúžil svá zjištění do několika skutečně prokázaných případů nerovného zacházení bez reflexe dlouhotrvající šikany, kterou žalobkyně tvrdila a jež z podstaty definice šikany vyplývá. Příliš formalistickým přístupem k úpravě navrženého textu omluvy, nesprávně zjištěným stavem věci, ale též výraznou redukcí výroku o zadostiučnění v penězích a o nákladech řízení, zasáhl do práva žalobkyně na spravedlivý proces a práva na lidskou důstojnost, osobní čest a dobrou pověst. Žalobkyně navrhla změnu rozsudku odvolacího soudu tak, že se potvrzuje rozsudek soudu prvního stupně.

Č. 84

5. Žalovaná podala dovolání proti rozsudku odvolacího soudu, a to do výroku i v části, v níž byl v dalším – s výjimkou výroku o zamítnutí žaloby – rozsudek soudu prvního stupně potvrzen a v níž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně tak, že se žalované ukládá zaplatit žalobkyni částku 10 000 Kč. Za chybné má řešení právní otázky spočívající v tom, že ze strany žalované došlo k nerovnému zacházení se žalobkyní jednáním žalované spočívajícím v upozornění na možnost výpovědi dopisem ze dne 5. 5. 2014, ve kterém bylo žalobkyni vytýkáno nedodržení povinností v oblasti evidence pracovní doby, ve snížení osobního ohodnocení žalobkyně z 15 % na 10 % s účinností od 1. 7. 2014 a v ústní výtce ve vztahu k možnému vynášení citlivých informací žalobkyní mimo pracoviště žalované třetím osobám. Žalovaná má za to, že skutkové závěry soudů nejsou správné, neboť nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Z hlediska rovného odměňování je podle žalované nutné posuzovat vždy celou mzdu zaměstnance, nikoliv jen izolovaně jednotlivou složku mzdy. Soudy se nezabývaly tím, kteří zaměstnanci u žalované konají stejnou práci jako žalobkyně a jaká je celková výše mzdy těchto zaměstnanců. Ohledně udělené výtky nebylo dokazováním zjištěno, že by žalovaná s jinými zaměstnanci v obdobné situaci zacházela odlišně než s žalobkyní. Oporu v právních předpisech nemá a je v rozporu s běžnou realitou pracovněprávních vztahů závěr, že k výtce je možné přistoupit pouze za předpokladu, že jednání zaměstnance je zcela konkrétně a objektivně zjištěno a prokázáno. Podle žalované se jedná o otázky dosud neřešené v rozhodovací praxi dovolacího soudu. Stejně tak má být dosud neřešenou otázkou, zda je újmě způsobené žalobkyni na jejích právech přiměřená omluva v periodiku žalované, které je dostupné nejen všem zaměstnancům žalované, ale také třetím osobám spolupracujícím se žalovanou a široké veřejnosti na internetu. Počet osob, které byly seznámeny s názorem Á. na pracovní výkon žalobkyně a kterým byla známa případná opatření provedená vůči žalobkyni, byl v jednotkách. Adresáty uvedeného periodika jsou desítky tisíc osob, zejména zaměstnanci žalované, obchodní partneři a dodavatelé, agenturní zaměstnanci a mnoho dalších. Chybné právní posouzení ze strany odvolacího soudu spočívá podle žalované dále v tom, že nároky z nerovného zacházení byly posuzovány podle § 10

antidiskriminačního zákona. Ustanovení § 17 zákoníku práce se týká pouze případů porušení zákazu diskriminace. V případě porušení rovného zacházení se následky řídí toliko ustanovením § 265 a následujícími zákoníku práce upravujícími náhradu škody způsobené porušením povinností ze strany zaměstnavatele. Žalovaná spatřuje další vady rozhodnutí v nepřezkoumatelnosti rozsudku odvolacího soudu. Zjevnou nesprávností má trpět i odůvodnění rozsudku odvolacího soudu týkající se aplikace ustanovení § 133a občanského soudního řádu. Žalovaná navrhla změnu dotčených výroků napadeného rozhodnutí tak, aby byla žaloba zamítnuta.

6. Žalobkyně se k dovolání žalované vyjádřila tak, že žalovaná z podstatné části toliko hodnotí skutkové závěry a nabízí dovolacímu soudu vlastní hodnocení skutkového stavu. Z hlediska přiměřenosti omluvy musí tato zasáhnout veškeré zaměstnance žalované tak, aby pro ně podpis a přistoupení k Etickému kodexu nebyly jen prázdným gestem, stejně tak v tomto kodexu musí cítit oporu partneri žalované. Omluva v tomto periodiku plní nejen funkci satisfakční, ale zároveň cílí na skupinu, která může být šikanou rovněž zasažena. Výklad § 17 zákoníku práce ze strany žalované je striktně formalistický, nesprávně dovozuje, že jediným nárokem žalobkyně je právo na náhradu škody.

7. Žalovaná se k dovolání žalobkyně vyjádřila tak, že odvolací soud se neodchýlil od skutkových závěrů soudu prvního stupně, pouze opravil jeho právní názor. Jeho rozhodnutí nespočívá na neunesení důkazního břemene, ale na závěru, že žádný diskriminační důvod není dán. Žalovaná navrhla odmítnutí dovolání žalobkyně jako nepřijatelného, případně jeho zamítnutí jako nedůvodného.

III.

Přípustnost dovolání

8. Nejvyšší soud jako soud dovolací [§ 10a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)] po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu byla podána oprávněnými osobami ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

9. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

10. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

11. Dovolání žalobkyně není předně přípustné proti měnícímu výroku rozsudku odvolacího soudu v části, v níž bylo žalované uloženo zaplatit žalobkyni 10 000 Kč, a proti výroku rozsudku odvolacího soudu v části, v níž se rozsudek soudu prvního stupně „v dalším – s výjimkou výroku o zamítnutí žaloby – potvrzuje“. Z povahy dovolání jakožto opravného prostředku plyne, že dovolání může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím odvolacího soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto

rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech, jestliže ji lze odstranit zrušením napadeného rozhodnutí – tzv. subjektivní přípustnost dovolání (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 1999 sp. zn. 21 Cdo 2023/98, uveřejněné pod č. 39 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2000, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2011 sp. zn. 21 Cdo 4690/2009). Dovolání žalobkyně proti uvedeným výrokům rozsudku odvolacího soudu, kterými bylo žalobkyni vyhověno, bylo proto podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítnuto.

12. Nejvyšší soud odmítl rovněž dovolání žalobkyně proti rozsudku odvolacího soudu v části, ve které bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů, neboť dovolání podle § 237 o. s. ř. není přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

13. Dovolání žalobkyně není přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. pro řešení otázky, že „odvolací soud zasáhl do textu omluvy z čistě formálních důvodů“, neboť odvolací soud (argumentací, že soud prvního stupně uvedl v omluvě to, co žalobkyně vůbec nepožadovala, a že další jeho formulace nepředstavuje použití jiných slov za účelem přesnějšího vyjádření povinnosti navrhované žalobkyní, ale nepřípustnou změnu v obsahu a smyslu omluvy požadované žalobkyní) se neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu [srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2012 sp. zn. 23 Cdo 4669/2010 a v něm vyjádřený názor, že při formulaci výroku rozhodnutí soud samozřejmě musí dbát, aby vyjadřoval (z obsahového hlediska) to, čeho se žalobce žalobou domáhal; překročit žalobu a přisoudit něco jiného nebo více, než čeho se žalobce domáhal, může jen tehdy, jestliže řízení bylo možné zahájit i bez návrhu nebo jestliže z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky]. Vycházel-li odvolací soud ze skutkového závěru soudu prvního stupně, že žalobkyně nebyla vystavena diskriminaci (z důvodu pohlaví), pak se ani svým závěrem, že není důvodný požadavek na omluvu, že se Á. dopouštěla na žalobkyni diskriminace, neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu (žalobkyně odkazuje v této souvislosti na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2018 sp. zn. 33 Cdo 724/2018), neboť nejde o problematiku jiného skutkového závěru odvolacího soudu, ale o odlišné právní hodnocení skutkového závěru učiněného již soudem prvního stupně. Nejde tudíž ani o problematiku neunesení důkazního břemene, a proto přípustnost dovolání nemohou založit odkazy žalobkyně na judikaturní závěry týkající se poučovací povinnosti.

14. Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. nemůže založit argumentace žalované, jejímž prostřednictvím zpochybňuje hodnocení důkazů a skutkových závěrů, z nichž odvolací soud vycházel (namítá-li, že ve vztahu k upozornění na možnost výpovědi, ke snížení osobního ohodnocení, k výtce ve vztahu k možnému vynášení citlivých informací mimo pracoviště žalované a k soustavnosti jednání Á. jsou závěry odvolacího soudu nesprávné – byť tyto závěry označuje žalovaná pro účely dovolání jako závěry „právní“, je zřejmé, že podstatou námitek je nesouhlas se skutkovými zjištěními soudu); žalovaná přitom pomíjí, že v procesním režimu účinném od 1. 1. 2013 nelze v dovolacím řízení důvodně zpochybnit správnost skutkového stavu věci zjištěného v řízení před soudy nižších stupňů, neboť dovolací přezkum je ustanovením § 241a odst. 1 o. s. ř. vyhrazen výlučně otázkám právním (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2014 sp. zn. 29 Cdo 2125/2014 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne

30. 10. 2014 sp. zn. 29 Cdo 4097/2014). Dovolací soud přitom neshledal extrémní rozpory mezi závěry odvolacího soudu o skutkovém stavu věci a provedenými důkazy ani znaky nepřipustné libovůle při hodnocení provedených důkazů. Žalovaná svými námitkami pouze prosazuje vlastní (subjektivní) úsudek o závažnosti, pravdivosti a věrohodnosti provedených důkazů. O výjimečný případ, kdy skutková otázka s ohledem na její průmět do základních lidských práv a svobod je způsobilá založit přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2014 sp. zn. I. ÚS 3093/13 nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2015 sp. zn. IV. ÚS 985/15), se tak v posuzovaném případě nejedná.

15. Namítá-li žalovaná, že „oporu v právních předpisech nemá a je v rozporu s běžnou realitou pracovněprávních vztahů závěr, že k výtce je možné přistoupit pouze za předpokladu, že jednání zaměstnance je zcela konkrétně a objektivně zjištěno a prokázáno“, pak přehlídí, že na takovém právním hodnocení rozhodnutí odvolacího soudu (ani soudu prvního stupně) nespočívá. Soud prvního stupně se udělením této výtky zabýval jako jednou ze skutečností dokladujících vztah mezi žalobkyní a Á. (viz bod 28 odůvodnění jeho rozsudku), tedy jako skutečností významnou při utváření závěru o skutkovém stavu. Dovolací přezkum je však ustanovením § 241a odst. 1 o. s. ř., jak bylo vysvětleno výše, vyhrazen výlučně otázkám právním; ke zpochybnění skutkových zjištění nemá tudíž žalovaná k dispozici způsobilý dovolací důvod. Stejně tak výtka žalované, že „je vždy nutné posuzovat celou mzdu zaměstnance, nikoliv jen izolovaně jednotlivou složku mzdy“ směřuje proti hodnocení, na němž rozhodnutí odvolacího soudu nespočívá; soudy (zejména soud prvního stupně, s jehož závěry se odvolací soud ztotožnil) se totiž otázkou snížení osobního ohodnocení zabývaly jako jedním z „projevů antipatie Á. vůči žalobkyni“.

16. Rozhodnutí odvolacího soudu nezáviselo na posouzení „přenosu důkazního břemena na žalovanou“, jak žalovaná namítá ve svém dovolání. Ačkoliv se odvolací soud vyjádřil k ustanovení § 133a o. s. ř., je zřejmé, že jeho rozhodnutí se opírá o zjištěný skutkový stav, nikoliv o závěr o neunesení důkazního břemene. Proto ani tato námitka žalované není způsobilá založit přípustnost jejího dovolání.

17. Dovolání žalované není přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. ani pro řešení otázky přiměřenosti omluvy v periodiku žalované, neboť rozhodnutí odvolacího soudu (který souhlasil se závěrem soudu prvního stupně, že jednání nadřízené nedůvodně diskreditovalo žalobkyni jak v nejužším pracovním kolektivu, tak v kolektivu širším, a z tohoto jednání vyvozoval pro žalobkyni nepříznivé důsledky i vyšší management žalované, a že je proto adekvátním prostředkem ochrany omluva zveřejněná v interním periodiku žalované, ale již ne v médiu s celorepublikovým rozsahem) je v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu [srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 2017 sp. zn. 21 Cdo 235/2017 a v něm vyjádřený závěr, že je třeba přihlídnout k tomu, že nepravdivé informace zpochybňovaly působení žalobkyně nejen na jejím tehdejší pracovním místě, ale v rámci žalované vůbec, že ohlas neoprávněných zásahů přesáhl pracoviště žalované, a že za těchto okolností (a dále při poměrně vysoké míře závažnosti neoprávněného zásahu) je požadované zadostiučinění ve formě zveřejnění omluvy v časopise žalované (v interním univerzitním periodiku) přiměřeným prostředkem satisfakce]. Přípustnost dovolání není dána ani pro žalovanou

formulovanou otázku přiměřenosti omluvy, je-li dané periodikum přístupné také třetím osobám ve smluvním vztahu k žalované a je-li široké veřejnosti přístupné na internetu; na řešení této otázky totiž rozhodnutí odvolacího soudu nespočívá (nebyla ani formulována jako odvolací důvod).

18. Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci (mimo jiné) zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu – jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. – nepodléhá), že žalobkyně jako zaměstnankyně žalované na pozici personalistky byla v době od ledna 2014 do 30. 9. 2015 přímo podřízena K. Á. Ta jako zadavatelka pracovních úkolů vyjadřovala opakovaně nespokojenost s pracovními výkony žalobkyně, uvedené stanovisko šířila mezi jí nadřízené osoby a kolegyně žalobkyně, v rámci rozvojových opatření uvnitř závodu hodnotila žalobkyni negativně – vše bez zjevných objektivních podkladů, resp. na základě subjektivního hodnotícího úsudku. V rámci institutů Talent Matrix a Talent Managementu zavedených u žalované přebírali další hodnotitelé bez dalšího subjektivní hledisko Á. Jestliže si žalobkyně ve dnech 24. 2. 2014 a 19. 3. 2014, resp. i 31. 3. 2014 řádně nepřerušila pracovní dobu před zahájením jazykového kurzu, a dostala proto dne 5. 5. 2014 písemnou výtku, byly tytéž prohřešky u jiných zaměstnanců tolerovány. U žalobkyně došlo ke snížení osobního ohodnocení z 15 % na 10 %. Ke snížení nedošlo u žádného jiného z kolegů žalobkyně, ostatními „vedoucími“ kromě Á. byla žalobkyně hodnocena kladně. K. Á. svoji osobní zaujatost vůči žalobkyni promítala do pracovněprávního vztahu, a ačkoliv se žalobkyně obrátila s problémem rovného zacházení na nadřízené Č., S. a L., ti předanou informaci nikdy nevyhodnotili jako oficiální stížnost.

19. Rozhodnutí odvolacího soudu tak záviselo (mimo jiné) na vyřešení otázky hmotného práva, jakou právní úpravou se řídí právní prostředky ochrany proti nerovnému zacházení se zaměstnanci, a dále otázky, jaké jsou rozhodné okolnosti při posuzování přiměřenosti náhrady nemajetkové újmy v penězích. Protože tyto právní otázky dosud nebyly v rozhodování dovolacího soudu ve všech souvislostech vyřešeny, je dovolání proti rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV.

Důvodnost dovolání

20. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalobkyně je zčásti opodstatněné a že dovolání žalované opodstatněné není.

21. Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – s ohledem na dobu, do kdy byla žalobkyně podřízena Á. – podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 30. 9. 2015, tj. přede dnem, kdy nabyl účinnosti zákon č. 205/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, zrušuje zákon č. 266/2006 Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců, a zrušují nebo mění některé další zákony – dále jen „zák. práce“, a podle zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), ve znění účinném do

31. 12. 2017, tj. přede dnem, kdy nabyl účinnosti zákon č. 365/2017 Sb. – dále jen „antidiskriminační zákon“.

22. Podle ustanovení § 1a odst. 1 písm. e) zák. práce smysl a účel ustanovení tohoto zákona vyjadřují i základní zásady pracovněprávních vztahů, jimiž jsou (mimo jiné) rovné zacházení se zaměstnanci a zákaz jejich diskriminace.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 zák. práce jsou zaměstnavatelé povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, pokud jde o jejich pracovní podmínky, odměňování za práci a o poskytování jiných peněžitých plnění a plnění peněžitě hodnoty, o odbornou přípravu a o příležitost dosáhnout funkčního nebo jiného postupu v zaměstnání.

Podle ustanovení § 16 odst. 2 zák. práce je v pracovněprávních vztazích zakázána jakákoliv diskriminace. Pojmy přímá diskriminace, nepřímá diskriminace, obtěžování, sexuální obtěžování, pronásledování, pokyn k diskriminaci a navádění k diskriminaci a případy, kdy je rozdílné zacházení přípustné, upravuje antidiskriminační zákon.

Podle ustanovení § 17 zák. práce právní prostředky ochrany před diskriminací v pracovněprávních vztazích upravuje antidiskriminační zákon.

Podle ustanovení § 10 odst. 1 antidiskriminačního zákona dojde-li k porušení práv a povinností vyplývajících z práva na rovné zacházení nebo k diskriminaci, má ten, kdo byl tímto jednáním dotčen, právo se u soudu zejména domáhat, aby bylo upuštěno od diskriminace, aby byly odstraněny následky diskriminačního zásahu a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučnění.

Podle ustanovení § 10 odst. 2 antidiskriminačního zákona pokud by se nejevilo postačujícím zjednání nápravy podle odstavce 1, zejména proto, že byla v důsledku diskriminace ve značné míře snížena dobrá pověst nebo důstojnost osoby nebo její vážnost ve společnosti, má též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích.

Podle ustanovení § 10 odst. 3 antidiskriminačního zákona výši náhrady podle odstavce 2 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo.

23. Zásada rovného zacházení je povinnost zaměstnavatele určitým způsobem zacházet s vlastními zaměstnanci, a to v průběhu celého trvání jejich pracovněprávního vztahu. Zásada rovného zacházení zaručuje rovná práva zaměstnancům nacházejícím se ve stejném či srovnatelném postavení (situaci) a vyplývá z ní též požadavek, aby vnitřní předpisy či praxe zaměstnavatele bezdůvodně nezvýhodňovaly ani neznevýhodňovaly zaměstnance před ostatními srovnatelnými zaměstnanci (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2016 sp. zn. 21 Cdo 2863/2015, uveřejněný pod č. 137 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2017). Diskriminace je v pracovněprávních vztazích charakterizována jako jednání (v komisivní nebo omisivní podobě) zaměstnavatele, které směřuje přímo nebo nepřímo (prostřednictvím zdánlivě neutrálních úkonů) ke znevýhodnění jednoho nebo i více zaměstnanců ve srovnání s jinými (ostatními) zaměstnanci téhož zaměstnavatele, jehož pohnutkou (motivem) jsou (zákonem stanovené) diskriminační důvody (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2017 sp. zn. 21 Cdo 5763/2015).

24. Z uvedeného je zřejmé, že povinnost zajišťovat rovné zacházení, jak je upravena v ustanovení § 16 odst. 1 zák. práce, má zaměstnavatel vůči zaměstnanci v tam uvedených oblastech. Na rozdíl od zákazu diskriminace nemusí být pohnutkou (motivem) nerovného zacházení některý z diskriminačních důvodů. Pojem „bossing“ není zákonným termínem; půjde-li o nežádoucí chování související s některým z diskriminačních důvodů, může naplnit znaky skutkové podstaty obtěžování ve smyslu § 4 odst. 1 antidiskriminačního zákona (srov. např. Šimečková, E. Zákaz diskriminace v pracovněprávních vztazích, Praha: Leges, 2020, s. 49). Bude-li chybět některý z diskriminačních důvodů, může být toto chování posouzeno jako porušení povinnosti zaměstnavatele zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci v zákonem upravené oblasti. Nastíněné rozlišování není přitom samoúčelné, ale má řadu důsledků (mimo jiné jde např. o to, že žalobkyní připomínaná směrnice Evropské unie se zabývá pouze diskriminací na základě některého z diskriminačních důvodů – srov. např. čl. 1 směrnice Rady ze dne 27. 11. 2000 č. 2000/78/ES, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání, nebo o to, že rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 10. 4. 1984 ve věci 14/83 citovaný v dovolání žalobkyně se týká rovného zacházení s muži a ženami při přístupu k zaměstnání, tedy oblasti, jež není postižena ustanovením § 16 odst. 1 zák. práce).

25. Za situace, kdy z hlediska skutkového byl učiněn závěr, že žalobkyně nebyla vystavena diskriminaci z důvodu pohlaví, se tak odvolací soud zabýval správně tím, jaké nároky náleží žalobkyni z důvodu, že s ní bylo ze strany zaměstnavatele zacházeno nerovně v oblastech vypočtených v § 16 odst. 1 zák. práce.

26. Klade-li žalovaná důraz na doslovné znění ustanovení § 17 zák. práce a dovozuje-li, že toto se týká pouze porušení zákazu diskriminace, přehlídí, že jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu, k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad *e ratione legis* atd. (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 33/97).

27. Z hlediska systematického výkladu je nutné vyjít z toho, že zásady rovného zacházení se zaměstnanci a zákaz jejich diskriminace jsou v pracovněprávních vztazích chápány jako úzce související; jsou společně uvedeny jako základní zásady pracovněprávních vztahů [viz § 1 odst. 1 písm. e) zák. práce], společná je rovněž jejich úprava v zákoníku práce (část první hlava IV). Takové pojetí je ostatně pro pracovní právo tradiční, neboť i za účinnosti zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce (viz § 7 tohoto zákoníku), byly tyto zásady upraveny společně, stejně jako právní prostředky ochrany; ze společného režimu vycházela i judikatura (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2016 sp. zn. 21 Cdo 2124/2015). Obdobně byly právní prostředky ochrany upraveny shodně pro případy porušování práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení nebo diskriminace při uplatňování práva na zaměstnání v zákoně o zaměstnanosti (srov. § 4 odst. 10 zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2011). Tomuto společnému chápání by odporovalo, měl-li by zaměstnanec, postižený nerovným zacházením v pracovněprávním vztahu, k dispozici pouze prostředky absolutní ochrany osobnosti podle obecné úpravy v občanském zákoníku; prakticky by pak vznikaly rozdíly [pasivní legitimace, podmínky a předpoklady uplatnění

nároku, lhůty k uplatnění nároku, prostředky ochrany apod. – srov. dále Tůma, P. in Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). Komentář. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2014, s. 388 a násl.] při uplatnění práv z porušení zásady rovného zacházení, nebo práv z porušení zákazu diskriminace v pracovněprávních vztazích.

28. Z hlediska zjišťování úmyslu zákonodárce je podstatné, že podle důvodové zprávy k antidiskriminačnímu zákonu byla povinnost zajišťovat rovné zacházení se zaměstnanci v zákoníku práce upravena s ohledem na provázanost s ustanoveními antidiskriminačního zákona; zákoník práce stanovil pouze obecnou povinnost zaměstnavatele dodržovat zásadu rovného zacházení, a co se týče konkrétních definic a postupů, odkázal na zvláštní právní předpis – antidiskriminační zákon (srov. obecnou část důvodové zprávy k antidiskriminačnímu zákonu, dostupnou např. v informačním systému ASPI pod č. LIT32375CZ).

29. Shodné právní prostředky ochrany při porušování povinností vyplývajících z práva na rovné zacházení nebo ze zákazu diskriminace v pracovněprávních vztazích jsou dovozovány i v odborné literatuře (srov. např. Vysokajová, M. Antidiskriminační zákon a jeho uplatnění v pracovněprávních vztazích, Právní fórum, roč. 2009, č. 8, nebo Pichrt, J., Kaucký, J., Kopecký, M. a kol. Zákon o státní službě. Komentář. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2020, s. 342 - 343).

30. Z hlediska účelu právní normy jsou rovněž dány argumenty pro to, aby prostředky a způsob ochrany byly pro zaměstnance stejné v situacích, které jsou si svojí závažností pro něho velmi podobné. Lze si totiž snadno představit situace (a to je ostatně i případ nyní posuzované věci), kdy se zaměstnanec domáhá ochrany před nerovným zacházením s tvrzením, že se tak děje z některého z diskriminačních důvodů. Je-li prokázáno nerovné zacházení, ale zároveň i to, že jeho motivem nebyl některý z diskriminačních důvodů, neměl by se způsob ochrany měnit jen proto, že důvodem znevýhodňujícího zacházení byly jiné pohnutky (např. osobní zášť), je-li zřejmé, že na závěru o dopadech protiprávního jednání do osobnosti zaměstnance se tím (zpravidla) nic nezmění.

31. Ze všech uvedených důvodů shledává dovolací soud správným závěr, že právní prostředky ochrany zaměstnance před nerovným zacházením upravuje antidiskriminační zákon.

32. Zadostiučinění v penězích plní především satisfakční funkci, i když úlohu preventivního významu zákonu odpovídajícího a spravedlivého zadostiučinění nelze vylučovat (byť sama o sobě nebude odůvodňovat podstatně vyšší náhradu – viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2021 sp. zn. 25 Cdo 149/2020). Vlastní zásah je nutno hodnotit vždy objektivně s přihlédnutím ke konkrétní situaci, za které k neoprávněnému zásahu došlo (tzv. konkrétní uplatnění objektivního kritéria), jakož i k osobě postižené fyzické osoby (tzv. diferencované uplatnění objektivního kritéria). Uplatnění konkrétního a diferencovaného objektivního hodnocení znamená, že o snížení důstojnosti postižené fyzické osoby či její vážnosti ve společnosti ve značné míře půjde pouze tam, kde za konkrétní situace, za které k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo, jakož i s přihlédnutím k dotčené fyzické osobě, lze spolehlivě dovodit, že by nastalou nemajetkovou újmu vzhledem k intenzitě a trvání nepříznivého následku spočívajícího ve snížení její důstojnosti či vážnosti ve společnosti

pocítovala jako závažnou zpravidla každá fyzická osoba nacházející se na místě a v postavení postižené fyzické osoby (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2009 sp. zn. 30 Cdo 4431/2007, uveřejněný pod č. 98 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2010, jehož závěry lze vztáhnout i na nároky podle § 10 odst. 2 antidiskriminačního zákona – srov. např. Kühn, Z. Nová žaloba podle § 10 antidiskriminačního zákona, Právní rozhledy, roč. 2010, č. 3). O snížení důstojnosti fyzické osoby či její vážnosti ve společnosti ve značné míře jde, jestliže újmu vzniklou v osobnostní sféře fyzická osoba vzhledem k povaze, intenzitě, opakování, trvání a šíři okruhu působení nepříznivého následku pociťuje a prožívá jako závažnou. Ač se určení výše zadostiučinění stává předmětem volného uvážení soudu, musí soud v každém jednotlivém případě vycházet z úplného skutkového stavu a v tomto rámci se opírat o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2003 sp. zn. 30 Cdo 2005/2003).

č. 84

33. Žalobkyně namítá, že kritériem by měla být i „odměna“ pro žalobkyni, že se nebála podstoupit nezbytné nepříjemnosti a náklady spojené s vedením soudního sporu, který je obtížný. Dalším kritériem by podle žalobkyně měla být závažnost rozhodnutí nejen pro žalobkyni, ale i pro širší skupinu osob.

34. Co se nákladů řízení a jeho obtížnosti týče, tak tato kritéria souvisí se samotným procesem a pro jejich zohlednění slouží institut náhrady nákladů řízení, který je založen v prvé řadě na pravidlu úspěchu ve věci s tím, že se nahrazují náklady potřebné k účelnému uplatňování práva (srov. § 142 odst. 1 o. s. ř.). Zohlednění těchto skutečností se tedy projeví ve výroku o náhradě nákladů řízení.

35. Argument, že přiznání zadostiučinění za to, že se žalobkyně nebála podstoupit nezbytné nepříjemnosti a náklady spojené s řízením, je významné i pro „ochranu blíže neurčeného okruhu dalších osob“, směřuje k otázce preventivního významu přiměřeného zadostiučinění. Jak již bylo uvedeno, rozhodnutí o přiměřeném zadostiučinění může mít i preventivní význam, a to i pro širší skupinu osob než pro samotnou žalobkyni. V souvislostech posuzovaného případu však musí být brán zřetel na to, jaké zadostiučinění ve formě omluvy bylo žalobkyni přiznáno. Žalobkyně svojí žalobou zvolila omluvu zveřejněnou v interním periodiku žalované. Je nepochybné, že taková omluva bude mít dosah v celém personálním zázemí žalované, a v tomto ohledu má taková forma zadostiučinění bezpochyby značný preventivní význam. Bylo-li žalobkyni v tomto požadavku na způsob omluvy vyhověno, pak lze mít za to, že z hlediska preventivního významu je zveřejnění omluvy postačujícím a neodůvodňuje navýšení náhrady nemajetkové újmy v penězích.

36. Co se dalších kritérií týče, z odůvodnění rozsudku odvolacího soudu vyplývá, že za rozhodná hlediska při stanovení výše náhrady nemajetkové újmy v penězích považoval dobu, po kterou trvalo protiprávní jednání, skutečnost, že na nerovném zacházení se nepodíleli žádní další vedoucí zaměstnanci žalované a že žalobkyně nadále pracuje u žalované, byť na jiném pracovišti, jakož i nastalou újmu, intenzitu šikany co do způsobu, délky i následku.

37. Ustanovení § 10 odst. 2 a 3 antidiskriminačního zákona patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, tj. k normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo

právním předpisem, a která tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Dovolací soud pak může úvahu odvolacího soudu o tom, jaká konkrétní výše peněžité náhrady je v daném případě přiměřená veškerým relevantním zjištěným okolnostem, přezkoumat pouze v případě její zjevné nepřiměřenosti (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020 sp. zn. 25 Cdo 27/2020). V posuzovaném případě je však vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu logický rozpor v přístupu, jakým odvolací soud zohlednil skutečnost, že žalobkyně opustila pracoviště, kde byla přímo podřízena Á.. Argument, že žalobkyně „nadále pracuje u žalované, byť na jiném pracovišti“, nemůže být fakticky zohledněn ve prospěch žalované; odporuje to skutkovému závěru, že žalobkyně sice zůstala u stejného zaměstnavatele, ovšem začala pracovat na zcela jiné pozici a v jiném městě – podle shodných tvrzení účastníků mělo jít od 16. 9. 2015 o pracovní pozici hasič referent s místem výkonu práce v M. B.

38. Dané kritérium naopak správně zohlednil soud prvního stupně, jenž učinil závěr (v němž odvolací soud neshledal nedostatky), že vliv závadného jednání nadřízeného na kariérní postup podřízeného zaměstnance mohl znamenat „naprostou stagnaci co do pracovního postupu bez ohledu na jeho kvality“. Soud prvního stupně hodnotil, že z neoprávněného jednání Á. vyvozoval pro žalobkyni nepříznivé důsledky i vyšší management žalované (při rozhodování o kariérním postupu žalobkyně). Promítl-li soud prvního stupně i tyto skutečnosti do úvahy o výsledné výši relutární náhrady, není správný závěr odvolacího soudu, jenž změnil rozhodnutí soudu prvního stupně o výši náhrady nemajetkové újmy v penězích.

39. Protože dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout, Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu změnil tak, že rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku, jímž byla žalované uložena povinnost uhradit žalobkyni 90 000 Kč ve lhůtě 14 dnů od právní moci tohoto rozsudku, potvrzuje [§ 243d odst. 1 písm. b), § 219 o. s. ř.].

č. 85

č. 85

Dojde-li k porušení právních norem stanovených na ochranu života a zdraví osoby, jež byla zadržena a umístěna do policejní cely, je zpravidla dána příčinná souvislost mezi tímto porušením a újmou na zdraví nebo úmrtím dané osoby, leda by bylo prokázáno, že by k poškození jejího zdraví nebo jejímu úmrtí došlo i tehdy, kdyby uvedené porušení nenastalo.

Odpovědnost státu za škodu [Odpovědnost státu za újmu]

§ 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2021, sp. zn. 30 Cdo 883/2021, ECLI:CZ:NS:2021:30.CDO.883.2021.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2020, sp. zn. 91 Co 352/2019, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 5. 2018, sp. zn. 14 C 22/2017, a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. V projednávané věci se žalobkyně domáhala zaplacení nemajetkové újmy ve výši 5 000 000 Kč za ztrátu životního partnera P. K., náhrady škody ve výši 18 901 Kč spočívající v nákladech na jeho pohřeb a měsíční renty ve výši 8 000 Kč, když touto částkou jí přispíval P. K. na společnou domácnost. Nemajetková újma a škoda žalobkyni vznikla úmrtím P. K., ke kterému došlo v důsledku nesprávného úředního postupu policejního orgánu.

č. 85

2. Obvodní soud pro Prahu 2 (dále jen „soud prvního stupně“) svým rozsudkem ze dne 17. 5. 2018, č. j. 14 C 22/2017-152, rozhodl tak, že zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení částky 5 015 545 Kč (výrok I), dále zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení „náhrady příjmů“ ve výši 8 000 Kč měsíčně (výrok II) a žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 1 800 Kč a (výrok III).

3. Soud prvního stupně na základě jím provedeného dokazování dospěl ke skutkovému závěru, podle něhož dne 28. 1. 2016 došlo při realizaci případu policejního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Obvodního ředitelství Praha II, Služby kriminální policie a vyšetřování, k zadržení P. K., který byl umístěn v cele u tohoto policejního orgánu v P. Téhož dne po 20:00 hodině došlo k úmrtí zadrženého. Tělo bylo nalezeno ve 20:40 hodin bez známek života, zadržený byl oběšený na mříži policejní cely. Danou věcí se zabývala Generální inspekce bezpečnostních sborů, která prošetřovala podezření ze spáchání přečinu porušení povinnosti strážní služby dle § 389 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „tr. zákoník“), kterého se mohl dopustit neustanovený policista porušením čl. 7 závazného pokynu policejního prezidenta č. 159/2009 ze dne 2. 12. 2009, o eskortách, střežení osob a o policejních celách. Žalobkyně byla blízkou osobou zemřelého P. K., byla matkou jeho nezletilé dcery.

4. V rovině právního posouzení soud prvního stupně na věc aplikoval zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, dále jen „Odpšk“ nebo „zák. č. 82/1998 Sb.“. Dospěl k závěru, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu, když vrchní inspektor nadpraporčík M. Š. a komisař nadporučík J. Z. byli v souvislosti s prošetřováním okolností úmrtí P. K. rozhodnutím ředitele Obvodního ředitelství policie Praha II uznáni vinnými ze spáchání kázeňského přestupku. Nebylo však možné podle soudu prvního stupně uzavřít, že by prokázáný nesprávný úřední postup byl takovou příčinou, bez jejíž existence by nevznikl škodný následek, když dokonané suicidální jednání bylo svobodným rozhodnutím pana K., který k jeho realizaci vyvinul dostatek vnitřní odvahy a úsilí. Policisté při osobní prohlídce

zadrženému odebrali tkaničky z bot, nikoliv mikinu s tkaničkou na stahování v kapuci, neboť zjistili, že tkanička je pevně všitá do oděvu. Pro pohodlnější pobyt v cele vzhledem k teplotě v místnosti a s ohledem na předchozí bezproblémové chování pana K. usoudili tento kus oděvu zadrženému ponechat. Soud prvního stupně si položil otázku, zda lze vůbec nalézt věc, kterou by objektivně nebylo možné zneužít k ohrožení vlastního života, neboť téměř ze všech oděvů lze vytvořit škrtidlo a sebe poškodit se dá i úderem o mříž či zeď. Rovněž nebylo prokázáno, že by úmrtí pana K. bylo v příčinné souvislosti s tím, že nebyla určena osoba odpovědná za jeho střežení. I kdyby tato osoba určena byla, bylo by její povinností osobně zkontrolovat zadrženého v rozsahu minimálně 1 x za hodinu (ve smyslu čl. 16 odst. 4 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 159/2009), tento interval však podle názoru soudu prvního stupně umožňuje osobě v cele mít k dispozici stále dostatek časového prostoru k tomu, aby realizovala svůj suicidální záměr. Soud prvního stupně též poukázal na to, že chování P. K. při zadržení a následném výsledku nenasvědčovalo jakýmkoli sebevražedným pohnutkám, rovněž z lékařského vyšetření nevyplynulo, že uvedená osoba vyžaduje zvýšený dohled. Soud prvního stupně dále dospěl k závěru, že v době zadržení spolu žalobkyně a pan K. ve společné domácnosti fakticky nežili. P. K. se poslední měsíce před svou smrtí zdržoval na adrese v P. (tedy v domě své matky). Policie ČR při prověřování trestné činnosti navíc P. K. sledovala a učinila totožný závěr. Nakonec i sama žalobkyně do úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 19. 4. 2016 uvedla, že v době, kdy P. K. zemřel, spolu nesdíleli společnou domácnost.

5. Městský soud v Praze jako soud odvolací napadeným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (výrok i rozsudku odvolacího soudu) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok II rozsudku odvolacího soudu).

6. Odvolací soud po zopakování a doplnění dokazování upřesnil soudem prvního stupně jinak správně a dostatečně zjištěný skutkový stav s následujícím relevantním skutkovým závěrem: dne 28. 1. 2016 v 10:52 hodin byl po předchozím písemném souhlasu státního zástupce policejním orgánem zadržen P. K., jako podezřelý ze spáchání zločinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, zločinu poškození a ohrožení provozu obecně prospěšného zařízení podle § 276 odst. 1, odst. 2 písm. b), písm. c) tr. zákoníku a přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku. Ve 13:50 hodin byl P. K. vyšetřen lékařem se závěrem, že je schopen policejních úkonů a umístění v cele. Od 15:02 hodin do 16:32 hodin P. K. ve věci vypovídal, ke spáchání trestné činnosti se doznal, uvedl, že celé věci lituje a chtěl by nahradit vzniklou škodu. Od 18:45 hodin do 19:10 hodin byl P. K. snímán policejním orgánem pachový vzorek. Po 20:00 hodině došlo v policejní cele k úmrtí P. K. oběšením na tkaničce od mikiny. Z. B., matka P. K., vypověděla, že syna viděla naposledy ráno dne 28. 1. 2016, byl psychicky zdravý, nikdy v minulosti se na psychiatrii neléčil, nebral žádné léky ani drogy, alkohol nepil, byl psychicky naprosto v pořádku, plánoval budoucnost. Komisař nadporučík J. Z. a vrchní inspektor nadpraporčík M. Š., příslušníci Policie ČR, byli dne 30. 8. 2016 uznáni vinnými ze spáchání kázeňského přestupku tím, že z nedbalosti v průběhu realizace trestní věci po zadržení podezřelého P. K. 1) při osobní prohlídce zadrženého před jeho umístěním do cely neodebrali zadrženému mikinu s tkaničkou na stahování v kapuci, 2) neurčili odpovědnou osobu za střežení zadrženého nejpozději v době od 19:15 hodin a 3) umístili zadrženého do cely označené jako „B209“.

7. Po právní stránce měl odvolací soud za správné hodnocení soudu prvního stupně, vycházel z toho, že příslušníci policejního orgánu J. Z. a M. Š., se dopustili nesprávného úředního postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věty první OdpšK spočívajícího v porušení § 29 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, čl. 16 odst. 2 a 4 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 159/2009, o eskortách, střežení osob a o policejních celách (dále jen „závazný pokyn“), čl. 10 odst. 2 závazného pokynu a Pokynu ředitele Obvodního ředitelství policie Praha II č. 144/2012. Nesprávnost zvoleného úředního postupu vyplývá z rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství policie Praha II ve věcech kázeňských ze dne 30. 8. 2016 číslo 451, 452/2016. Odvolací soud odkázal na judikaturu Ústavního soudu (nález ze dne 27. 10. 2009, sp. zn. I. ÚS 3109/08) a uvedl, že otázka existence příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem a vznikem újmy je otázkou skutkovou, kterou je poškozený povinen tvrdit a prokazovat. Žalobkyně tvrdila, že pokud by policejní orgán nezanedbal své povinnosti, pak by k úmrtí P. K. nedošlo. Odvolací soud měl shodně se soudem prvního stupně za to, že nelze bez jakýchkoliv pochybností uzavřít, že nebýt nesprávného úředního postupu policistů, nedošlo by ke škodní události v podobě smrti zadržené osoby a tím ke vzniku újmy na straně žalobkyně. P. K. byl podezřelý ze spáchání majetkové trestné činnosti, po svém zadržení spolupracoval s příslušníky Policie ČR, k trestné činnosti se doznal, vyjádřil nad svým jednáním lítost a snahu nahradit způsobenou škodu. Osobám blízkým, příslušníkům Policie ČR i lékaři se jevil jako osoba psychicky zdravá, způsobilá policejních úkonů a umístění v cele. Žádné okolnosti nenasvědčovaly tomu, že by měl být nad P. K. zvýšen dohled či prováděna nepřetržitá kontrola. Odvolací soud proto považoval za správný závěr soudu prvního stupně o tom, že nebýt nesprávného úředního postupu spočívajícího v neurčení odpovědné osoby za střežení zadržného P. K. nejpozději v době od 19:15 hodin, podařilo by se zabránit rozhodnutí P. K. ukončit svůj život, když další kontrola měla proběhnout až ve 20:15 hodin. Zadržný tak měl dostatek času zrealizovat svůj suicidální záměr, i kdyby k nesprávnému úřednímu postupu nedošlo. Odvolací soud rovněž považoval za správnou úvahu soudu prvního stupně o tom, že nebýt nesprávného úředního postupu spočívajícího v neodebrání mikiny s integrovanou tkaničkou na stahování v kapuci, mohl zadržný P. K. sebevražedné jednání uskutečnit i prostřednictvím jiné části oděvu. Odvolací soud rovněž uzavřel, že jakkoliv bylo umístění zadržného P. K. do cely označené jako „B209“ shledáno nesprávným úředním postupem, pak tato skutečnost v něm nemohla vyvolat rozhodnutí spáchat sebevraždu.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Rozsudek odvolacího soudu napadla žalobkyně v celém rozsahu dovoláním, v němž především položila otázku, zda je dána příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vzniklou škodou, pokud Policie ČR při zadržení prokazatelně poruší celou řadu zákonných i vnitřních předpisů, a dokonce ponechá zadržnému část oděvu s tkaničkou, která pak zadržnému poslouží jako škrtdlo při oběšení. V této souvislosti zdůraznila, že Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) judikuje, že osoby ve vazbě a výkonu trestu odnětí svobody jsou ve snadno ovlivnitelném postavení, a že státní orgány mají povinnost je chránit. Rovněž poukázala na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2011, sp. zn. 28 Cdo 3471/2009, ve kterém byl vysloven názor, že nesprávný úřední postup orgánů Policie ČR spočívající v tom, že dne

24. 11. 1993 na hraničním přechodu S. H. nebyla provedena lustrace odcizeného vozidla žalobce v pátracím systému Interpolu České republiky, zakládal odpovědnost za škodu nejen ve vztahu k odcizenému vozidlu, ale i k věcem, které by se ve vozidle nacházely.

9. Žalobkyně dále v dovolání položila otázku, zda je soud oprávněn sám si učinit závěry o tom, co, resp. jaká věc či část oděvu, může posloužit jako škrtidlo, když podle jejího názoru se jedná o otázku odbornou, na kterou je oprávněn odpovědět pouze znalec.

10. Žalobkyně rovněž v dovolání předestřela otázky [v dovolání označené písmeny b) až d)], v jakém rozsahu je Policie ČR povinna ochránit zadrženou osobu před újmou na zdraví, zda je Policie ČR povinna učinit vše pro to, aby znemožnila zadrženému sebepoškození, zda má v rámci prevence předpokládat u zadržené osoby možnost sebepoškození a zda odpovídá stát za škodu i v případě, že byl P. K. umístěn do cely, která nespĺňuje formální ani materiální požadavky na celu.

11. Žalobkyně též namítala, že postupem soudu prvního stupně, který neprovedl jí navrhané důkazy, došlo k porušení jejich ústavně zaručených práv, zejména čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 95 Ústavy.

12. Žalobkyně proto navrhovala, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

13. Žalovaná ve svém vyjádření k dovolání namítala, že dovolání žalobkyně nespĺňuje náležitosti § 241a odst. 2 a 3 o. s. ř., a proto by dovolání mělo být jako nepřipustné odmítnuto. Dále žalobkyně považovala námítky žalobkyně za nedůvodné a pro případ, že by dovolání nebylo jako nepřipustné odmítnuto, navrhla jeho zamítnutí.

III.

Připustnost dovolání

14. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (viz čl. II odst. 2 a čl. XII zákona č. 296/2017 Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

15. Dovolání (i jeho doplnění) bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky povinného zastoupení dle § 241 odst. 1 o. s. ř. a obsahovalo náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř.

16. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

17. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

18. Ve vztahu k žalobkyni položené otázce, zda je soud oprávněn učinit si sám závěr o tom, jaká věc či část oděvu může zadrženému posloužit jako škrtidlo, posuzované

dovolání neobsahuje náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř., neboť žalobkyně náležitě nevymezila, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání.

19. Nejvyšší soud přitom ve svých rozhodnutích opakovaně uvedl, že k projednání dovolání nepostačuje pouhá citace textu ustanovení § 237 o. s. ř., aniž by bylo z dovolání zřejmé, od jaké (konkrétní) ustálené rozhodovací praxe se v rozhodnutí odvolací soud odchýlil, která konkrétní otázka hmotného či procesního práva má být dovolacím soudem vyřešena nebo je rozhodována rozdílně, případně od kterého (svého dříve přijatého) řešení se dovolací soud má odchýlit (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2013, sp. zn. 25 Cdo 1559/2013, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2488/2013, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2014, sp. zn. I. ÚS 3524/13).

20. Na vyřešení v dovolání formulovaných otázek pod body b) až d) rozhodnutí odvolacího soudu výlučně nestojí, a proto nemohou založit přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. za situace, kdy odvolací soud kvalifikoval postup policistů jako nesprávný úřední postup, by se ani odlišné vyřešení takto předestřených otázek nemohlo v poměrech žalobkyně nijak příznivěji projevit, což činí její dovolání v tomu odpovídajícím rozsahu nepřípustným (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2005, sp. zn. 29 Odo 663/2003, uveřejněné pod číslem 48/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 30 Cdo 5005/2017, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2018, sp. zn. IV. ÚS 667/18).

21. Dovolání je přípustné pro posouzení žalobkyní položené otázky týkající se posouzení existence příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem Policie ČR a vznikem škody. Jde o otázku, která dosud nebyla judikaturou Nejvyššího soudu ve všech souvislostech vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

22. Dovolání je rovněž důvodné.

23. Podle článku 2 odst. 1 věty první Úmluvy o ochraně základních práv a svobod (dále jen „Úmluva“) je právo každého na život chráněno zákonem. Tento článek Úmluvy státům ukládá nejen povinnost zabránit úmyslnému nebo protiprávnímu zbavení života, ale rovněž povinnost přijmout vhodná opatření k ochraně životů, které podléhají jejich pravomoci (srov. rozsudek ESLP ze dne 28. 10. 1998, ve věci Osman proti Spojenému království, stížnost č. 23452/94).

24. Podle § 29 odst. 1 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“) před umístěním osoby do cely je policista oprávněn přesvědčit se, zda tato osoba u sebe nemá zbraň nebo jinou věc způsobitou ohrozit život anebo zdraví a takovou věc odebrat. Za tímto účelem je oprávněn provést prohlídku osoby. Je-li věcí podle věty první zdravotní pomůcka, jejíž odnětí způsobuje psychickou nebo fyzickou újmu, musí být pro odebrání zvláštní důvod.

25. Podle § 13 odst. 1 OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

26. Zákon č. 82/1998 Sb. zakládá objektivní odpovědnost státu (bez ohledu na zavinění), jíž se nelze zprostit a která předpokládá dle § 5 písm. b) OdpŠk současné splnění třech předpokladů: 1) nesprávný úřední postup, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a vznikem škody. Jejich existence musí být v soudním řízení bezpečně prokázána a nepostačuje pouhý pravděpodobnostní závěr o splnění některé z nich.

27. Zamítavé rozhodnutí odvolacího soudu stojí na právním závěru o neexistenci příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem a vznikem újmy na straně žalobkyně. Zjišťuje-li se v řízení o náhradu škody (újmy), zda protiprávní úkon škůdce (nesprávný úřední postup), případně právem kvalifikovaná okolnost, a vzniklá škoda na straně poškozeného jsou ve vzájemném poměru příčiny a následku, je otázka existence příčinné souvislosti otázkou skutkovou (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2002, sp. zn. 21 Cdo 300/2001, nebo rozsudek ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 25 Cdo 915/2005). Příčinná souvislost se nepředpokládá, nýbrž musí být prokázána, a v tomto směru jde tedy o otázku skutkových zjištění. Právní posouzení příčinné souvislosti pak spočívá ve stanovení, mezi jakými skutkovými okolnostmi má být existence vztahu příčiny a následku zjišťována, případně zda a jaké okolnosti jsou způsobilé tento vztah vyloučit (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 25 Cdo 915/2005, nebo ze dne 6. 11. 2007, sp. zn. 25 Cdo 3334/2006). Žalobkyně v projednávané věci ve vztahu k příčinné souvislosti nezpochybňuje skutková zjištění, na jejichž základě odvolací soud podmínku příčinné souvislosti vyloučil, nýbrž namítá, že učiněný skutkový závěr měl být posouzen po právní stránce jinak.

28. O vztah příčinné souvislosti se jedná, vznikla-li škoda následkem protiprávního úkonu škůdce, tedy je-li jeho jednání a škoda ve vzájemném poměru příčiny a následku, tudíž je-li doloženo, že nebyť protiprávního úkonu, ke škodě by nedošlo (*conditio sine qua non*). Byla-li příčinou vzniku škody jiná skutečnost, odpovědnost za škodu nenastává; příčinou škody může být jen ta okolnost, bez jejíž existence by škodný následek nevznikl. Přitom nemusí jít o příčinu jedinou, nýbrž stačí, jde-li o jednu z příčin, která se podílí na nepříznivém následku, o jehož odškodnění jde, a to o příčinu podstatnou. Je-li příčin více, působí z časového hlediska buď souběžně anebo následně, aniž se časově překrývají; v takovém případě je pro existenci příčinné souvislosti nezbytné, aby řetězec postupně nastupujících příčin a následků byl ve vztahu ke vzniku škody natolik propojen (prvotní příčina bezprostředně vyvolala jako následek příčinu další), že již z působení prvotní příčiny lze důvodně dovozovat věcnou souvislost se vznikem škodlivého následku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2002, sp. zn. 25 Cdo 245/2000, nebo ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 25 Cdo 3585/2007).

29. V řadě souvisejících příčin nejsou všechny příčiny stejně významné a je třeba odlišit právně podstatné příčiny od příčin právně nepodstatných a aplikovat je na konkrétní případ. Je přitom nutno odlišit tzv. faktickou (přirozenou) kauzalitu od kauzality právní,

neboť ne všechny fyzikální příčiny jsou významné z hlediska právního pojetí příčinné souvislosti. Právní kauzalita (někdy nazývaná též přičitatelnost) není neomezená a je užší než kauzalita faktická (TICHÝ, L., HRÁDEK, J.: Deliktní právo, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2017, s. 140, bod 245). Řešení je třeba hledat v teorii adekvátnosti kauzálního nexu. Jejím základním rysem a účelem je vyloučit netypické škody, které mohly vzniknout v důsledku náhodných okolností a v důsledku nepředvídatelných jevů. Škůdci nelze přičítat následky, se kterými objektivně nebylo možno počítat. Adekvátnost kauzality je třeba posoudit *ex ante* z hlediska škůdce – jaké okolnosti bylo možno z hlediska optimálního pozorovatele v postavení škůdce rozpoznat.

30. Teorie adekvátnosti kausálního nexu vychází z toho, že smyslem subjektivní odpovědnosti za škodu je nařídít náhradu škody tam, kde škůdce škodu způsobil, ačkoli mu lze vytknout, že ji způsobit nemusel, že mohl jednat jinak. Tato odpovědnost tedy předpokládá, že vůbec bylo v lidských silách předvídat, že předmětné jednání bude mít za následek danou škodu. Základním kritériem, ze kterého vychází teorie adekvátnosti, je tedy předvídatelnost škodního následku. Tím se velice podobá dalšímu předpokladu subjektivní odpovědnosti za škodu, a to kritériu zavinění, přesněji její nedbalostní formě. Odlišují se jen subjektem, podle kterého se předvídatelnost následku poměřuje. V případě zavinění je jím sám (typizovaný) jednajícím subjekt, zatímco při zjišťování adekvátnosti příčinné souvislosti je kritériem hypotetický zkušený (tzv. optimální) pozorovatel, tedy myšlená osoba, která zahrnuje veškerou zkušenost své doby. Tento optimální pozorovatel tak personifikuje znalosti a zkušenost své doby. Je zřejmé, že co je předvídatelné pro konkrétní subjekt, musí být předvídatelné i pro tzv. optimálního pozorovatele (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. I. ÚS 312/05). Příčinná souvislost jako jeden z nezbytných předpokladů odpovědnosti za škodu je tedy dána tehdy, je-li škoda podle obvyklého (přirozeného) chodu věcí i obecné zkušenosti, respektive poznatků adekvátním následkem protiprávního úkonu či škodní události (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2015, sp. zn. 25 Cdo 1222/2012, nebo ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. 25 Cdo 3285/2015).

31. V režimu zák. č. 82/1998 Sb. se o vztah příčinné souvislosti jedná, vznikla-li újma následkem nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu, tedy je-li nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup a újma ve vzájemném poměru příčiny a následku, a tudíž je-li doloženo, že nebýt nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu, k újmě by nedošlo. Byla-li příčinou vzniku škody jiná skutečnost, odpovědnost státu za škodu nenastává; příčinou újmy může být jen ta okolnost, bez jejíž existence by škodný následek nevznikl. Přitom nemusí jít o příčinu jedinou, nýbrž stačí, jde-li o jednu z příčin, která se podílí na nepříznivém následku, o jehož odškodnění jde, a to o příčinu podstatnou. Je-li příčin více, působí z časového hlediska buď souběžně, anebo následně, aniž se časově překrývají; v takovém případě je pro existenci příčinné souvislosti nezbytné, aby řetězec postupně nastupujících příčin a následků byl ve vztahu ke vzniku újmy natolik propojen (prvotní příčina bezprostředně vyvolala jako následek příčinu jinou a ta postupně případně příčinu další), že již z působení prvotní příčiny lze důvodně dovozovat věcnou souvislost se vznikem škodlivého následku. Na druhé straně řetězec příčin nezakládá příčinnou souvislost mezi nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem a vzniklou újmu tehdy, vstupuje-li do děje jiná, na nezákonném rozhodnutí či nesprávném úředním postupu nezávislá skutečnost,

kteřá je pro vznik újmy rozhodující. Teoreticky lze uvažovat i o tom, že příčinná souvislost je přerušena v případech, kdy bezprostřední příčinou újmy je skutečnost, která je již sama následkem, za nějž stát odpovídá z jiného právního důvodu. Důležité je zde především pochopení charakteru újmy, jak je uplatňována poškozeným, neboť v souvislosti s nezákonným rozhodnutím i s nesprávným úředním postupem může být spojováno více dílčích nároků odlišného charakteru, které mají svůj samostatný skutkový a potažmo i právní základ a vykazují značné odlišnosti. Povaha každého jednoho uplatněného nároku pak musí být pečlivě zkoumána právě z hlediska příčinného vztahu, tj. zda je skutečně přímým důsledkem nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu. Nutno doplnit, že byla-li příčinou vzniku újmy jiná skutečnost, než protiprávní jednání škůdce, odpovědnost za újmu nenastává; příčinou újmy může být jen ta okolnost, bez jejíž existence by škodný následek nevznikl. Řetězec příčin nezakládá příčinnou souvislost mezi jednáním škůdce a vzniklou újmou tehdy, vstupuje-li do děje jiná, na jednání škůdce nezávislá, skutečnost, která je pro vznik újmy rozhodující. Příčinná souvislost je přerušena např. v těch případech, kdy bezprostřední příčinou újmy je skutečnost, která je již sama následkem, za nějž škůdce odpovídá z jiného právního důvodu, nebo tehdy, je-li vznik újmy vyvolán bezprostředně okolností, která nemá věcný vztah k počínání škůdce (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2008, sp. zn. 25 Cdo 1437/2006).

32. Bylo již vyloženo, že stát odpovídá za škodu při současném splnění tří předpokladů, a to existence nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu státního orgánu, vzniku škody či nemajetkové újmy a příčinné souvislosti mezi vydáním nezákonného rozhodnutí či nesprávným úředním postupem a vznikem škody či nemajetkové újmy. Soudy obecně aplikovaná teorie adekvátní příčinné souvislosti je v některých případech – a nejinak tomu bude i v poměrech právě projednávané věci - doplněna tzv. teorií ochranného účelu normy. Jde o institut stojící na hranici mezi protiprávností (nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím) a kauzálním nexem, který vymezuje rozsah odpovědnosti škůdce za újmu. Nejde však o nástroj pro vymezení konkrétního rozsahu náhrady újmy, kterou je škůdce povinen uhradit. Ochranný účel normy pouze stanovuje, kterým poškozeným a na jakých jejich porušených právech má škůdce újmu nahradit. Právo na zdraví a život je absolutním právem, na jehož ochranu se bezpochyby vztahuje institut ochranné normy a jejího ochranného účelu. Ochrannou normou se přitom rozumí každá právní norma, která má sloužit k ochraně zájmů určité osoby. Těmito normami jsou i bezpochyby odvolacím soudem aplikované předpisy určené ke zvýšené ochraně osob, jejichž osobní svoboda byla v souvislosti s jejich zadržením omezena.

33. Na základě zjištěného skutkového stavu, jehož správnost nepodléhá dovolacímu přezkumu (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), je nutno uzavřít, že bezprostřední příčinou vzniku škody bylo vlastní (volní) rozhodnutí P. K. spáchat sebevraždu. Bylo prokázáno, že zadržený P. K. byl zdravý, nikdy v minulosti se neléčil na psychiatrii, nebral léky ani drogy, nepil alkohol, plánoval budoucnost. Zasahující policisté byli uznáni vinnými ze spáchání kázeňského přestupku tím, že z nedbalosti v průběhu realizace trestní věci po zadržení podezřelého P. K. 1) při osobní prohlídce a před jeho umístěním do cely mu neodebrali mikinu s integrovanou (pevně všitou) tkaničkou na stahování v kapuci, 2) neurčili odpovědnou osobu za střežení zadrženého nejpozději v době od 19:15 hodin a 3) umístili

zadrženého do cely označené jako „B209“. Na základě těchto zjištění odvolací soud dospěl k závěru, že na straně žalované došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věty první OdpšK spočívajícího v porušení § 29 odst. 1 zákona o policii, čl. 16 odst. 2 a 4 závazného pokynu, čl. 10 odst. 2 závazného pokynu a Pokynu ředitele Obvodního ředitelství policie Praha II č. 144/2012. Je nutno zdůraznit, že sebevražedný záměr, tedy rozhodnutí P. K. spáchat sebevraždu, byl bezprostřední příčinou jeho úmrtí, bez něhož by ke vzniku újmy nedošlo. K dokonání sebevražedného úmyslu P. K. však došlo po jeho zadržení policisty, kteří, v rozporu s výše citovanými právními předpisy, zadrženému P. K. neodebrali mikinu s tkaničkou, čímž došlo k jednoznačnému porušení norem sloužících k ochraně života a zdraví zadržených osob.

34. Podle rozsudku ESLP ze dne 16. 2. 2012, ve věci Eremiášová a Pechová proti České republice, stížnost č. 23944/04, povinnost chránit zdraví a pohodu zadržených osob v sobě jednoznačně zahrnuje povinnost přijmout přiměřená opatření k ochraně těchto osob před sebepoškozením. V řízení bylo prokázáno, že policisté právě opatření přijatá k ochraně zdraví a života zadrženého P. K. porušili, odvolací soud však bez provedení jakéhokoliv dalšího dokazování dospěl k závěru, že zadržený P. K. mohl dokonat svůj sebevražedný čin i prostřednictvím jiné části svého oděvu či dokonce jiným způsobem. Pokud v daném případě došlo k nesprávnému úřednímu postupu policistů spočívajícím v porušení ochranné normy přijaté k ochraně života a zdraví zadržených osob, pak v případě, že v navazujícím řízení nebude žalovanou spolehlivě prokázáno, že by zadržený P. K. spáchal sebevraždu i přes dodržení citovaných povinností policistů (odebrání mikiny a provádění kontrol ve stanovených časových intervalech), bude podmínka naplnění příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem policistů a vzniklou škodou dána. Řečeno jinak: porušení ochranného účelu normy ze strany škůdce zpravidla předpokládá existenci příčinné souvislosti i navazující vznik jeho odpovědnosti za škodu či újmu tehdy, spočívá-li škoda (újma) v porušení toho právem chráněného zájmu, k jehož ochraně byla daná norma přijata. Je pak na škůdci, aby závěr o předpokládané existenci příčinné souvislosti vyvrátil prokázáním takové (jiné) skutečnosti, která je způsobitelná vést k přetržení příčinné souvislosti. Úvaha odvolacího soudu o tom, že neodebrání mikiny poškozenému nemohlo *a priori* představovat jednu z rozhodujících příčin přičitatelných žalované z hlediska smrti P. K., pomíjející již zmíněnou teorii ochranného účelu normy, je proto nesprávná. Pro takto formulovaný kategorický závěr totiž neměl odvolací soud dostatek skutkových zjištění, když jím učiněné právní úvahy nejsou, jak bude vyloženo i dále, podloženy odpovídajícími výsledky provedení dokazování.

35. Vzhledem k přípustnosti dovolání Nejvyšší soud podle § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. zkoumal, zda nebylo řízení postiženo vadami namítanými žalobkyní, a to neprovedení veškerých jí navrhovaných důkazů, čímž měla být žalobkyně zkrácena na jejích ústavně zaručených právech. Nejvyšší soud připomíná, že soudy nemají povinnosti provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhne, pokud jejich neprovedení odůvodní (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2015, sp. zn. 23 Cdo 4265/2014, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2015, sp. zn. II. ÚS 1529/15, náleží Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94), což odvolací soud v posuzované věci učinil.

36. Nejvyšší soud vzhledem k výše uvedenému rozsudek odvolacího soudu podle ustanovení § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil, a to včetně navazujícího výroku o nákladech řízení. Protože se důvody pro zrušení napadeného rozsudku odvolacího soudu vztahují i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud podle ustanovení § 243e odst. 2 o. s. ř. i jej a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

37. V dalším řízení soud prvního stupně znovu posoudí otázku příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem žalované a vzniklou újmou. K úplnému vyřešení této otázky bude třeba postavit najisto, zda pokud by nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu policistů, mohl P. K. spáchat sebevraždu jinou součástí oděvu či jiným způsobem, a to s ohledem na celou věc, ve které byl umístěn, přičemž je na žalované, aby k této jí tvrzené skutečnosti doplnila po případném poučení ze strany soudu podle § 118 odst. 1 a 3 o. s. ř. odpovídající tvrzení a označila k jejich prokázání důkazy. Odvolací soud rovněž vyřeší související odbornou otázku spočívající v určení časového intervalu, který by zemřelý P. K. potřeboval k dokonání sebevraždy jiným předmětem, než pomocí neodňaté mikiny. Po takto doplněném dokazování soud prvního stupně znovu a ve všech souvislostech zhodnotí existenci příčinné souvislosti, a to ve vztahu ke každému dílčímu nároku uplatněnému žalobou. Soud prvního stupně se taktéž bude podrobněji zabývat otázkou vztahu žalobkyně a P. K., tedy vznikem tvrzené újmy a s tím související otázkou aktivní věcné legitimace žalobkyně k vedení sporu, jimiž se při striktní vázanosti dovolacího soudu uplatněnými dovolacími důvody a jejich obsahovým vymezením (§ 242 odst. 3 o. s. ř.) nemohl Nejvyšší soud v tomto řízení zabývat.

38. Soudy jsou ve smyslu § 243g odst. 1 části první věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 226 o. s. ř. vázány právními názory dovolacího soudu v tomto rozsudku vyslovenými.

č. 86

č. 86

Zavázat poskytovatele zdravotní péče k povinnosti hradit újmu na zdraví pacienta pouze na základě tzv. teorie ztráty šance, tj. bez dostatečně zřejmé příčinné souvislosti mezi jeho jednáním (či opomenutím) a škodlivým následkem, je v rozporu s ústavním pravidlem, že nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.

Porušení povinnosti poskytovatele postupovat tzv. lege artis (§ 420 obč. zák.) může být zásahem do osobnostních práv pacienta odčinitelným nikoliv náhradou dílčích nároků vyjmenovaných v § 444 až 449 obč. zák., nýbrž přiměřeným zadostiučiněním podle § 13 obč. zák. bez ohledu na to, zda ve výsledku došlo k újmě na zdraví. Tento nárok nenáleží pozůstalým po zemřelém pacientovi.

Náhrada škody, Ochrana osobnosti

§ 11 obč. zák., § 13 obč. zák., § 420 obč. zák.

Rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2022, sp. zn. 31 Cdo 2376/2021, ECLI:CZ:NS:2022:31.CDO.2376.2021.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2019, sp. zn. 17 Co 175/2018.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Jihlavě rozsudkem ze dne 8. 11. 2017, č. j. 12 C 150/2012-334, zamítl žalobu, již se žalobci a) a b) domáhali zaplacení 240 000 Kč s příslušenstvím každému a žalobci c) a d) 175 000 Kč s příslušenstvím každému, a rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky i vůči státu. Žalobci uplatnili nárok na jednorázové odškodnění pozůstalých ve smyslu § 444 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013, (tzn. v době škodní události), dále též jen „obč. zák.“, za smrt N. K., dcery žalobců a) a b) a sestry žalobců c) a d). Tvrdí, že zaměstnanci žalované poskytovatelky zdravotní péče pochybili, pokud přes zjištěnou preeklampsii (vážná cévní těhotenská komplikace), opakované vysoké hodnoty krevního tlaku a další subjektivní i objektivní příznaky zjištěné při kontrolách (poslední proběhla dne 7. 2. 2011) gravidní N. K. adekvátně nevyhodnotili její stav, nehospitalizovali ji a včas neukončili těhotenství císařským řezem. N. K. byla následně dne 8. 2. 2011 přivezena pro velké bolesti břicha a téměř v bezvědomí do nemocnice, kde byl diagnostikován rozvoj eklampsie a HELLP syndromu, těhotenství bylo okamžitě ukončeno císařským řezem, avšak N. K. se již neprobrala k vědomí a dne 9. 2. 2011 zemřela. Při pitvě pak byla jako příčina smrti stanovena prasklá cévní malformace s krvácením do mozkových struktur. Žalobci míní, že pokud by žalovaná postupovala řádně, nedošlo by k rozvoji eklampsie s vysokým tlakem a N. K. by navzdory cévní malformaci, o které do té doby nikdo nevěděl, nepřišla o šanci přežít. Soud na základě provedeného dokazování konstatoval, že žalovaná postupovala *non lege artis*, nezjistila-li u N. K. během předchozí hospitalizace a vyšetření v prenatalní poradně preeklampsii, což vedlo k tomu, že ji nehospitalizovala a těhotenství neukončila císařským řezem již dne 7. 2. 2011. Ze znaleckých posudků ovšem vyplynulo, že hlavní příčinou smrti N. K. byla cévní malformace a její smrt byla neodvratitelná, neboť ke krvácení do centrálního nervového systému mohlo dojít i při případném předčasném ukončení těhotenství, nebo dokonce i v klidu bez závažné příčiny. Ze znaleckého posudku Všeobecné fakultní nemocnice v P. přitom vyplynulo, že šance na přežití pacientky při ukončení těhotenství císařským řezem dne 7. 2. 2011 by byla 50 %; postup žalované tak podle soudu nebyl převažující příčinou smrti N. K., a není proto dána příčinná souvislost mezi jednáním žalované a újmou žalobců jako jeden z předpokladů odpovědnosti za škodu podle § 420 obč. zák.

2. Krajský soud v Brně jako soud odvolací rozsudkem ze dne 7. 11. 2019, č. j. 17 Co 175/2018-416, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v zamítavých výrocích ve věci samé, změnil jej ve výrocích o náhradě nákladů řízení vůči státu a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud přihlédl především ke znaleckým závěrům, podle nichž bylo příčinou smrti N. K. krvácení z cévní malformace v mozku a vývoj hemocephalu, přičemž malformace nebyla předem diagnostikována a nebylo na ni ani podezření. Ze znaleckého posudku Všeobecné fakultní nemocnice v P. dále vyplynulo, že byt mělo být těhotenství ukončeno císařským řezem dříve, nejpозději dne

7. 2. 2011, neznámá to, že by cévní malformace nepraskla i při dříve provedeném zákroku (již s ohledem na to, že při operaci tlak často kolísá) či třeba i v klidu na lůžku. Naopak, pokud by v mozku N. K. nebyla cévní malformace, nezemřela by, neboť u zdravé těhotné ženy ani takové zvýšení tlaku, jakým trpěla zemřelá, stejně jako rozvoj eklamptického záchvatu nevedou ke smrti rodičky a její stav lze účinnou léčbou zvládnout. Dřívější operace přitom mohla dát N. K. šanci na přežití z 50 %. Byť vyjádření znalců, jejichž posudky byly v řízení předloženy, se lišily v závěru, zda ze strany žalované došlo k porušení postupu *lege artis* či nikoliv, vyplynulo z nich, že postup žalované nebyl rozhodující příčinou úmrtí. Odvolací soud tedy shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že odpovědnost žalované za škodu je vyloučena, a to právě pro absenci příčinné souvislosti mezi postupem lékařů a vzniklou újmou. V případě medicínských sporů je obvyklé, že vztah příčiny a následku nelze postavit zcela na jisto, nicméně i tak je třeba jej prokázat alespoň s vysokou mírou pravděpodobnosti či stupněm hraničícím s jistotou, k čemuž v dané věci nedošlo.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

č. 86

3. Proti rozsudku odvolacího soudu podali žalobci dovolání, jehož přípustnost dovozují podle § 237 o. s. ř. z toho, že napadené rozhodnutí závisí na otázce hmotného práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustalující se rozhodovací praxe, a současně má být právní otázka dovolacím soudem posouzena jinak. Důvodnost svého dovolání pak dovolatelé spatřují v nesprávném právním posouzení otázky příčinné souvislosti. Trval-li odvolací soud na nutnosti splnění podmínky příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním a škodou s převažující pravděpodobností více než 50 %, neodpovídá podle dovolatelů tento závěr vyvíjející se judikatuře, reprezentované zejména závěry Ústavního soudu, jakož ani vývoji judikatury v dalších evropských zemích. Podpořil-li odvolací soud své rozhodnutí odkazem na stávající rozhodovací praxi, reprezentovanou rozhodnutími Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2019, sp. zn. 25 Cdo 2217/2017, a ze dne 31. 7. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1628/2013, opomněl rozdílnost daných případů od projednávané věci. Dovolatelé vytkají odvolacímu soudu, že se náležitě nevypořádal s usnesením Ústavního soudu ze dne 12. 8. 2008, sp. zn. I. ÚS 1919/08, a jeho závěry stran doktríny tzv. ztráty šance a zcela upozadil žalobci připomínaný náleží Ústavního soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. III. ÚS 3067/13, a rozhodl zcela v rozporu se zásadami v tomto rozhodnutí vyslovenými, bez jakéhokoliv zohlednění doktríny ztráty šance, jež lépe vyrovnává slabší postavení poškozených, vychází ze šancí, jež by pacient měl při lékařském postupu *lege artis*, a je založena na odpovědnosti škůdce v rozsahu, v jakém se podařilo prokázat míru kauzality. Byť v dané věci bylo finální příčinou smrti pacientky mozkové krvácení z prasklé cévní malformace, jednalo se o výsledek celého postupného řetězce příčin a následků. Při dřívějším ukončení gravidity by přitom v souladu se závěry znalců měla N. K. padesátiprocentní šanci na přežití. Odvolací soud tedy měl zohlednit tuto skutečnost a věc posoudit i z hlediska doktríny ztráty šance, pro danou kauzu zcela přílehavé. S ohledem na uvedené tedy žalobci navrhli, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, případně je změnil a žalobě vyhověl.

4. Žalovaná, ani vedlejší účastník na straně žalované se k dovolání nevyjádřili.

5. Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 31. 8. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1014/2020, dovolání žalobců zamítl. Nepřisvědčil argumentaci dožadující se korekce závěrů odvolacího soudu způsobem odpovídajícím tzv. teorii ztráty šance. Po obsáhlém výkladu problematiky příčinné souvislosti v medicínských sporech uzavřel, že zavázat poskytovatele zdravotní péče k povinnosti hradit újmu na zdraví pacienta pouze na základě tzv. teorie ztráty šance, tj. bez dostatečně zřejmé příčinné souvislosti mezi jeho jednáním (či opomenutím) a škodlivým následkem, je v rozporu s ústavním pravidlem, že nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Současné i s ohledem na to, že v souladu s dosavadní rozhodovací praxí (viz např. nález pléna Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 16/04, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, dále jen „Sbírka ÚS“) byla z hlediska právní úpravy obsažené v zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku, satisfakce za újmu spočívající v zásahu do osobnostních práv v důsledku smrti jiné osoby pojmána jako jiný nárok než náhrada škody ve smyslu § 444 obč. zák., neměl za to, že by se jím vyslovené závěry odchylovaly od dosavadní rozhodovací praxe, reprezentované rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2017, sp. zn. 30 Cdo 41/2017, v němž byla teorie ztráty šance uvažována v rámci posouzení nároku na zadostiučinění za zásah do osobnostních práv podle § 11 a § 13 obč. zák.

6. Ústavní soud nálezem ze dne 25. 5. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3416/20, konstatoval, že Nejvyšší soud svým rozhodnutím porušil ústavně zaručené základní právo stěžovatelů na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, a uvedené rozhodnutí dovolacího soudu zrušil. Ústavní soud shledal, že pokud Nejvyšší soud ve stížností napadeném rozhodnutí dospěl k jinému právnímu závěru stran aplikovatelnosti ztráty šance, než jaké byly vysloveny v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2017, sp. zn. 30 Cdo 41/2017, aniž by podle § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), věc předložil velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu, porušil tím ústavně zaručené právo účastníků na zákonného soudce.

7. Poté, kdy byla věc opětovně předložena k rozhodnutí Nejvyššímu soudu, tříčlenný senát č. 25, který měl podle platného rozvrhu práce Nejvyššího soudu projednat věc a rozhodnout o podaném dovolání, vázán závěrem nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 5. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3416/20, rozhodl podle § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. o postoupení věci k rozhodnutí velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu.

8. Velký senát věc projednal a rozhodl o ní podle ustanovení § 19 a § 20 tohoto zákona.

III.

Přípustnost dovolání

9. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „o. s. ř.“) shledal, že dovolání bylo podáno včas, oprávněnými osobami (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky advokátního zastoupení (§ 241 odst. 1 o. s. ř.) a lze je mít za přípustné pro otázku možnosti prosazení tzv. doktríny ztráty šance při nemožnosti dosažení dostatečné jistoty ohledně příčiny

úmrtí blízké osoby v důsledku pochybení při poskytování lékařské péče. Tato právní otázka zčásti dosud nebyla dovolacím soudem vyřešena, zčásti má být posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.). Nejvyšší soud přitom ve svých závěrech vzal v potaz i úvahy vyslovené v kasačním nálezu Ústavního soudu, které nebyly vtěleny do nosných důvodů rozhodnutí a byly vyjádřeny toliko formou tzv. *obiter dictum*, kterou sám Ústavní soud nepokládá za formu závazného vyjádření judikatorního posunu či změny (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. II. ÚS 2520/15, či usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 8. 2015, sp. zn. III. ÚS 1208/15). Nejvyšší soud proto nemá za to, že by jim bylo možné přiznat kasační či precedenční účinky (ve smyslu bodu 57 a násl. nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, č. 47/2007 Sbírky ÚS), a že by tak byly přímo závazné pro posouzení dané otázky.

IV.

Důvodnost dovolání

10. Rozhodné hmotné právo se v dané věci podává z ustanovení § 3079 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014, věc se tudíž posuzuje podle dosavadních právních předpisů, tj. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, neboť ke škodní události (porušení právní povinnosti při poskytování lékařské péče) došlo před tímto datem.

11. Podle § 420 odst. 1 obč. zák. každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti.

12. Obecná odpovědnost poskytovatele zdravotní péče za škodu na zdraví způsobenou pacientovi se posuzuje podle citovaného ustanovení, pokud právě chybný způsob provedení zákroku či jiné činnosti při poskytování zdravotnické péče byl vyvolávajícím činitelem (příčinou) poškození zdraví pacienta (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. 25 Cdo 2542/2003, uveřejněný pod C 2992 v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck – dále jen „Soubor“, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2011, sp. zn. 25 Cdo 1240/2009, Soubor C 9753). Pro vznik obecné odpovědnosti za škodu podle § 420 obč. zák. musí být kumulativně splněny všechny předpoklady, kterými jsou porušení právní povinnosti, vznik škody a vztah příčinné souvislosti mezi nimi; zavinění odpovědné osoby se předpokládá. V takovém případě vznikají poškozenému pacientovi různé nároky na náhradu škody vyjmenované v ustanoveních § 444 až 449 obč. zák. (zejména náhrada za vytrpěnou bolest a za ztížení společenského uplatnění, náhrada za ztrátu na výdělků či nákladů léčeni). Nastala-li v důsledku porušení právní povinnosti smrt pacienta, zakládá § 444 odst. 3 obč. zák. nárok na náhradu škody pozůstalým (druhotné oběti) v podobě nemajetkové újmy vyvolané ztrátou osoby blízké a odškodňují se nároky majetkového charakteru (náklady pohřbu a náklady na výživu pozůstalého).

13. Jestliže podle čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky je soudce při svém rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu, je tomu třeba podle ustálené judikatury Ústavního soudu rozumět tak, že soud není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním

řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci (viz nález pléna Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, č. 13/1997 Sbírky ÚS, či nález Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2020, sp. zn. II. ÚS 3845/19). Současně však, nemají-li se dopouštět svévole, nesmí soudy ignorovat text zákona (viz nález Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. IV. ÚS 378/16). Jakožto orgánům veřejné moci pak soudům v souladu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též jen „Listina“) přísluší činit to, co jim zákon ukládá, přičemž tento ústavní imperativ je možné vnímat i jako jistotu spočívající v záruce realizace státní moci tam, kde ji zákon předpokládá (nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2003, sp. zn. IV. ÚS 690/01). Podle čl. 4 odst. 1 Listiny současně mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Nemá-li se soud při ochraně ústavně chráněných hodnot dopustit prohřešku proti základní kaucele vázanosti soudní moci zákonem, potažmo tak i principu právní jistoty a rovnosti před zákonem, lze mít za nezbytné, aby i v rámci dovolacího přezkumu Nejvyšší soud řešil v návaznosti na položené otázky a uplatněné dovolací důvody (viz § 242 odst. 3 o. s. ř.) výklad dotčených norem a možnost jejich aplikace dovolateli navrhaným způsobem uvážil v intencích předestřených kritérií.

č. 86

14. Brojí-li v dané věci dovolatelé proti závěru dovolacího soudu o absenci příčinné souvislosti, je nejprve namíste připomenout, že judikatura Nejvyššího soudu setrvale vychází ze závěru, že o vztah příčinné souvislosti jde, vznikla-li škoda následkem protiprávního úkonu škůdce, tedy je-li jeho jednání a škoda ve vzájemném poměru příčiny a následku, tudíž je-li doloženo, že nebyť protiprávního úkonu, ke škodě by nedošlo (*conditio sine qua non*). Současně však upozorňuje na to, že odpovědnost nelze neomezeně činit závislou na kauzalitě, neboť by to mohlo vést k zákonu neodpovídajícímu a ve společenských poměrech neúnosnému ukládání povinnosti nahradit škodu. Je-li tu více příčin, které z časového hlediska působí následně (jde o tzv. řetězec postupně nastupujících příčin a následků), musí být jejich vztah ke vzniku škody natolik propojen, že již z působení prvotní příčiny lze důvodně dovozovat věcnou souvislost se vznikem škodlivého následku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 25 Cdo 3585/2007, Soubor C 8673). Právně relevantními příčinami tedy nemohou být kterékoli faktické příčiny, sebevíce vzdálené od škodního následku, nýbrž je třeba vyčlenit (izolovat) jen ty příčiny, s nimiž právo spojuje vznik odpovědnosti (tzv. umělá izolace jevů), které jsou pro způsobení následku významné (tzv. gradace příčinné souvislosti) a které podle obvyklého chodu věcí i podle obecné zkušenosti mají zpravidla (typicky) za následek způsobení určité škody (tzv. adekvátní příčinná souvislost). Příčinná souvislost jako jeden z nezbytných předpokladů odpovědnosti za škodu je tedy dána tehdy, je-li škoda podle obvyklého (přirozeného) chodu věcí i obecné zkušenosti, respektive poznatků, adekvátním následkem protiprávního úkonu či škodní události (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. 25 Cdo 3285/2015). Základním kritériem, ze kterého vychází teorie adekvátnosti, je objektivní předvídatelnost škodního následku (srov. nález Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. I. ÚS 312/05, č. 177/2007 Sbírky ÚS, rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2015, sp. zn. 25 Cdo 1222/2012, a ze dne 5. 9. 2019, sp. zn. 25 Cdo 83/2019, nebo v literatuře Knappová, M., Švestka, J. a kol.: Občanské právo

hmotné, svazek II, 3. vydání, Praha, ASPI, 2002, s. 459). Tato tzv. teorie adekvátnosti kauzálního nexu vychází z toho, že smyslem subjektivní odpovědnosti za škodu je nařídít její náhradu tam, kde škůdce škodu způsobil, ačkoli mu lze vytknout, že ji způsobit nemusel, že mohl jednat jinak. Tato odpovědnost tedy předpokládá, že vůbec bylo v lidských silách předvídat, že předmětné jednání bude mít za následek danou újmu.

15. Předestřené obecné pojetí příčinné souvislosti se v zásadě prosadí bez ohledu na konkrétní povahu vzniklé škody, neboť zákon nemá žádnou speciální úpravu pro určitou oblast škod, tedy ani pro tzv. medicínské spory. V rámci uplatňování nároků na náhradu škody na zdraví ve vztahu k poskytovatelům zdravotní péče a prokazování rozhodných skutečností, včetně příčinné souvislosti, akceptovala judikatura určitá specifika v procesní rovině, zejména možnost obrácení důkazního břemene (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2019, sp. zn. 25 Cdo 2793/2017), případnost pravděpodobnostně formulovaných závěrů znalce (jak Nejvyšší soud podotkl v již odkazovaném rozsudku sp. zn. 25 Cdo 1222/2012, s ohledem na složitost biologických procesů je takováto formulace závěru pochopitelná a v praxi znaleckého dokazování v oboru zdravotnictví nikoli výjimečná) i to, že nelze vždy trvat na stoprocentním prokázání příčinné souvislosti mezi postupem poskytovatele zdravotní péče a úmrtím pacienta, nicméně existence příčinné souvislosti musí být prokázána s vysokou mírou pravděpodobnosti, musí se jednat o příčinu převažující; nestačí tu pouhá naděje na vyléčení, či obecné konstatování obvyklé padesátiprocentní pravděpodobnosti vyléčení (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. 25 Cdo 164/2018). V tomto směru se jeví vhodné dodat (i s ohledem na bod 27 nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 5. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3416/20), že se nejedná o arbitrární a odlišný výklad hmotného práva (pojetí příčinné souvislosti), ale toliko procesní zvážení míry důkazu, tedy pravidla určujícího, kdy lze skutečnost pokládat za prokázanou, tj. kdy je důkaz podán (viz též Lavický, P.: Důkazní břemeno v civilním řízení soudním. Praha: Leges, 2017, s. 22 a násl.), respektive odůvodnění zvýšené míry důkazu ve sledované oblasti (viz opět Lavický, P., citované dílo, s. 22 a násl.). Rovněž tak obrácení důkazního břemene, jak vyložil Nejvyšší soud ve zmíněném rozsudku sp. zn. 25 Cdo 2793/2017, v návaznosti na závěry odborné literatury i předchozí judikatury, je otázkou postupu soudu v civilním soudním řízení, vázaného na specifické procesní situace, v nichž je s ohledem na nevěrohodný, nepoctivý a laxní přístup možné akceptovat, že nad právní jistotou žalovaného převáží požadavek na zachování principů spravedlivého procesu, aniž by se opět jednalo o odlišné pojetí hmotněprávního výkladu příčinné souvislosti. Takový případ však v posuzované věci nenastal.

16. Značná složitost procesů v lidském těle, omezenost lidského poznání, individuální rozdíly mezi fyziologií každého člověka i faktory ovlivňující jeho zdravotní stav mohou nepochybně v řadě případů činit obtížně seznatelnými veškeré podstatné skutečnosti pro posouzení existence příčinné souvislosti ve výše předestřené pojetí jakožto nezbytného předpokladu pro úspěšné uplatnění nároku na náhradu škody vůči poskytovateli zdravotní péče. Na obtíže s jednoznačným zjištěním kauzality, jež jsou někdy zvláště těžce překonatelné ve sporech týkajících se dopadů pochybení v medicínských sporech, reaguje tzv. teorie ztráty šance, a to jinak koncipovaným (v tomto je třeba poněkud korigovat náhled dovolatelů na podstatu dané teorie) pojetím újmy, kterou je již právě samotná ztráta šance. Jak zdůrazňuje odborná literatura,

nemělo by jít o procesní nástroj ke snížení důkazního standardu, ani o založení tzv. probabilistické proporcionální odpovědnosti vycházející při stanovení existence příčinné souvislosti z pravděpodobnosti, v jaké bylo určité jednání příčinou určitého následku, což se následně promítá i do roviny výše určení náhrady újmy (viz Doležal, A., Doležal, T.: *Kauzalita v civilním právu se zaměřením na medicínskoprávní spory*, Praha: Ústav státu a práva AV ČR, 2016, s. 184 a s. 186). Újmou v pojetí této teorie tedy není skutečně způsobená újma, ale již sama ztracená příležitost (šance), čemuž odpovídá též to, že kompenzována může být právě tato ztracená příležitost (převedeno do kontextu řešeného sporu, újmou by nebylo úmrtí N. K., ale ztráta šance na její přežití). Stěžejní pro danou teorii, snažící se překlenout problém prokázání příčinné souvislosti se vzniklou újmou, tedy je umělá konstrukce šance jako právního statku (k tomu viz též Melzer, F., Tégl, P. a kol.: *Občanský zákoník – velký komentář. Svazek IX. § 2894 - 3081*. Praha: Leges, 2018, s. 498). Ve vztahu k této újmě je pak posuzována příčinná souvislost s protiprávním jednáním (jinak řečeno, nezkoumá se existence příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním a vzniklou újmou na zdraví či na životě, ale mezi protiprávním jednáním a újmou v podobě ztráty šance na uzdravení, respektive přežití). Lze dodat, že i v evropském kontextu přitom tato doktrína, v podstatě přelévající procesní institut míry důkazu do hmotného práva, budí značné kontroverze (k tomu viz Kozioł, H.: *Harmonisation and fundamental questions of European tort law*, Wien: Jan Sramek Verlag, 2017, s. 106 a násl.) a nelze ji jednoznačně mít za odpovídající vývoji evropské rozhodovací praxe [k rozdílnému přístupu k dané teorii v jednotlivých státech viz též Infantino, M., Zervogianni, E. (eds): *Causation in European Tort Law*, Cambridge University Press, 2017, s. 644], jak bez bližšího upřesnění tvrdí dovolatelé. Ostatně též ve věci řešené ve Velké Británii – *Gregg v. Scott*, kterou ve svých úvahách o aplikovatelnosti dané teorie zmínil Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 12. 8. 2008, sp. zn. I. ÚS 1919/08, byla v konečném rozhodnutí, stejně jako v předcházejících obdobných sporech, doktrína ztráty šance odmítnuta [viz Holčápek, T.: *Dokazování v medicínskoprávních sporech*, Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, s. 179, či Oliphant, K.: *Anglické právo a proporcionální odpovědnost* in Tichý, L. (eds) *Prokazování příčinné souvislosti multikauzálních škod*, Praha: Univerzita Karlova, 2010, s. 37].

17. Pro inkorporaci takto pojaté teorie ztráty šance do vnitrostátní soudní aplikační praxe by bylo třeba již s ohledem na základní princip vázanosti soudu zákonem najít pro ni oporu v příslušných zákonných předpisech a jejich interpretaci. V tomto směru nelze přehlédnout, že ztráta šance není sama o sobě právním statkem výslovně chráněným normami občanského práva, respektive úpravou odpovědnosti za škodu. Občanský zákoník účinný do 31. 12. 2013 zajišťoval náhradu hmotné škody (ve formě skutečné škody a ušlého zisku nahrazovaných podle § 442 obč. zák.), dále škody na zdraví prostřednictvím specifických nároků odvozených od povahy utrpěné škody a jejich dopadů na život poškozeného (§ 444 a násl. obč. zák.), a dále náhrady poskytované v případě usmrcení blízké osoby (§ 444 odst. 3 obč. zák.). Ztráta šance na uzdravení (respektive na to, že nedojde k život ohrožující komplikaci a blízká osoba přežije) není s uvedenými chráněnými hodnotami totožná, nejde přímo o újmu na zdraví, životě či majetku, ale o svébytný druh abstraktní újmy bez jasného odrazu ve faktickém světě, jejíž kompenzaci právní úprava náhrady škody explicitně nepředjímá. Na nejasnost právní povahy této újmy a rozdílné názory řady teoretiků poukazují například též Tomáš

Doležala a Adam Doležal v článku Problematika využití teorie ztráty šancí (publikovaném v Časopise zdravotnického práva a bioetiky 1/2017, s. 44) či Helmut Koziol ve svém příspěvku Problémy přičinnosti (publikovaném ve sborníku Vývoj práva deliktů odpovědnosti za škodu v České republice, Rakousku a Evropě, ed. Tichý, L. Praha: Univerzita Karlova, Právnická fakulta 2005, s. 117), nověji pak týž autor rozebírá problematičnost a nevhodnost dané koncepce v publikaci Koziol, H.: Österreichisches Haftpflichtrecht. Band 1: Allgemeiner Teil. 4. Aufl. Wien: Jan Sramek Verlag, 2020, s. 226 a násl.

18. Lze ovšem uvážit, zda je možné revidovat dosavadní pojetí škody a za pomoci jiného než jazykového výkladu daných ustanovení, zejména podle jejich systematiky, smyslu a účelu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2020, sp. zn. 32 Cdo 646/2018, respektive zejména již zmiňovaný náleze Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 a na něj navazující rozhodnutí, za pomoci uváděných kritérií účelu zákona, historie jeho vzniku, systematických souvislostí nebo některých z principů majících svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku) dospět k závěru o ztrátě šance jako o specifickém právním statku chráněném normami civilního deliktního práva, zejména zda by v daném případně obstál analogický výklad zmíněných norem, který by i ztrátu šance umožnil subsumovat pod ustanovení zakládající povinnost k náhradě utrpěné škody. V tomto směru je třeba připomenout, že odpovědnost za škodu podle rozhodné úpravy v zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku, ze své podstaty směřovala k reparaci protiprávním jednáním narušeného právního stavu, případně ve výslovně stanovených případech k poskytnutí satisfakce (Švestka, J., Spáčil, J., Škárková, M., Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník I, II, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, komentář k § 420, s. 1202), aniž by na ni bylo pohlíženo jako na abstraktní, od reality odtržený institut, byla naopak imanentně spjata s újmou vzniklou poškozenému (srov. znovu přiměřeně Holčápek, T. citované dílo s. 172), přičemž mimo funkci reparační plnila též funkci prevenční spočívající v ovlivňování jednání osob tak, aby ke vzniku škody nedošlo (viz též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 179/2018). Ztotožnění narušeného stavu zakládajícího odpovědnostní vztah mezi pacientem a poskytovatelem zdravotní péče se ztrátou šance na uzdravení či vyhnutí se zdravotním komplikacím jako specifickým právním statkem by předně neumožňovalo zákonným způsobem předjímanou reparaci, neboť by nebylo možné určit faktickou újmu, od níž se odvíjí stanovení náhrady. Myslitelná by byla toliko od potenciální újmy odvozená satisfakce, jež by se nutně pohybovala v rovině hypotetických úvah a spekulací s ohledem na nemožnost zjistit a postihnout veškeré relevantní faktory působící na konkrétního člověka. Přijetí ztráty šance jako samostatného právního statku by s sebou přineslo řadu dalších dopadů - možnost souběžného uplatnění nároků na náhradu škody způsobené ztrátou šance a na náhradu skutečně nastalé škody na zdraví či životě nebo možnost uplatnění nároku na kompenzaci i v případě, že k samotnému negativnímu následku nakonec nedošlo a újma ve faktické rovině vůbec nenastala. Nárokovaná náhrada by se tak mohla multiplikovat či být poskytována bez vazby na reálně utrpěnou újmu, což by se ve své podstatě vymykalo koncepci náhrady škody a míjelo s její reparační funkcí. Rovněž by bylo třeba nalézt opodstatnění z hlediska systematiky právního řádu pro to, aby byla též úprava nároků z civilních deliktů aplikována rozdílně ve vztahu k oblasti

medicínskoprávních sporů, ve vztahu k nimž je daná doktrína nejčastěji vzpomínána (viz shora zmíněné texty a níže uvedená rozhodnutí Ústavního soudu) a v rámci níž se její aplikace dožadují dovolatelé, a nikoliv ve vztahu k jiným situacím, v nichž může protiprávní jednání jednoho snížit šance jiného na dobrý zdravotní stav či přežití, a konstruovat tak bez adekvátního normativního podkladu specifickou variantu přísné odpovědnosti, aniž by se v tomto případě jednalo o zákonem vyjádřený právněpolitický zájem na širším přístupu k ochraně osob postihnutých škodlivými událostmi (k vyjádření zájmu na striktnější formě ochrany prostřednictvím speciální skutkové podstaty náhrady škody viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2011, sp. zn. 25 Cdo 2543/2010).

č. 86

19. Akceptace specifické formy újmy výlučně v medicínskoprávních sporech (bez náležitého normativního zmocnění) by tedy byla značně arbitrární a neobstála by jako systémově konformní řešení, což by ostatně bylo možné říci i o jejím případném vztáhnutí na veškeré újmy na životě nebo zdraví, neboť i ohledně hmotné škody by mohla vyvstávat otázka, zda její povaha jednoznačně vylučuje, aby se uplatnila doktrína ztráty šance, a zda existuje náležitý právní důvod pro rozdílně pojímané následky protiprávního jednání z pohledu totožné úpravy civilních deliktů. Pokud by pak ztráta šance měla být v zájmu jednotného výkladu dotčených norem vztažena ke všem typům škody (tj. i hmotné), pak by byla stěžejní reparační funkce náhrady škody v podstatě potlačena na úkor satisfakční a spory z civilních deliktů by se přesunuly do hypotetické a spekulativní roviny potenciálních újem v podobě ztráty šance, což by ve svém důsledku vedlo k narušení principu právní jistoty a obtížné předvídatelnosti práva (oba tyto principy přitom představují předpoklad obecné důvěry občanů v právo a systém soudů, tedy i fungování právního státu – viz též rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 2. 2011 ve věci Štefănică a ostatní proti Rumunsku, č. stížnosti 38155/02, či náleze Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2020, sp. zn. I. ÚS 825/20). Uvedené by dále mohlo vést k rozhojnění sporů a k rozmělnění preventivní funkce náhrady škody, neboť pro jednácího by v řadě situací mohlo být obtížně rozlišitelné, zda jeho počínání není s to ovlivnit šance jiného na zachování či kvalitu jeho hmotných nebo nehmotných statků.

20. Z úvah vyslovených v rámci *obiter dicta* v kasačním nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3416/20 je zřejmá akcentace výkladu klonícího se k začlenění teorie ztráty šance (či nějaké její alternativy) do interpretace právních norem, opírající se o tezi, že přísnější pojetí odpovědnostních vztahů ve vztahu k poskytovatelům zdravotní péče systémově prospěje zlepšení úrovně zdravotních služeb a tím i zdraví a ochraně života jako ústavně chráněných hodnot. Jakkoliv je zlepšování kvality zdravotní péče nepochybně žádoucím a celospolečensky prospěšným cílem navázaným na ústavně chráněné statky jako je život a zdraví, nelze odhlédnout od toho, že systém poskytování zdravotní péče je po odborné, personální, organizační i finanční stránce natolik komplexní a mnohvrstevný, že je poněkud problematické, aby soud bez potřebných znalostí a podkladů jednoznačně konstatoval prospěšnost či neprospěšnost určitého pojetí odpovědnosti poskytovatelů. V tomto směru lze poukázat například na problém tzv. defenzivní medicíny, provázející narůstající tendenci pacientů volat lékaře k právní odpovědnosti v případě nepříznivých léčebných výsledků, jež u zdravotníků vyvolává nejistotu, kterou pak řeší prováděním zbytečných vyšetření a nasazování všech

dostupných léčebných postupů bez uvážení aplikace klinického úsudku a kritického posouzení, zda z toho má pacient skutečně prospěch (viz Sláma, O. in Kuře, J., Petrů, M.: *Filosofie medicíny v českých zemích*, Praha: Triton, 2015, s. 259).

21. Problematika defenzivní medicíny je rozpracována zejména v zahraniční literatuře, jež v návaznosti na zkušenosti s vývojem v jednotlivých státech poukazuje na řadu problematických aspektů. Zbytečné vyšetřovací a léčebné úkony činěné z obav před soudním sporem mají jako každé jiné lékařské úkony svá rizika s potenciálními negativními dopady na zdraví pacienta, snižuje se ochota přistupovat k potenciálně rizikovým úkonům, zvyšuje se nákladnost zdravotní péče, zhoršuje se tím optimalizace alokace omezených zdrojů ve zdravotnictví či ochota pojistitelů sjednávat pojištění zdravotnickým zařízením [viz Studdert, D. M., Mello, M. M., Sage, W. M., DesRoches, C. M., Peugh, J., Zapert, K., Brennan, T. A.: *Defensive medicine among high-risk specialist physicians in a volatile malpractice environment*, JAMA, 2005/6, volume 293(21):2609-17; Berlin, L.: *Medical errors, malpractice, and defensive medicine: an ill-fated triad*, Diagnosis (Berl), 2017/9, volume 26;4(3): s. 133-139; Baungaard, N., Skovvang, P., Hvidt, A. E. et al.: *How defensive medicine is defined and understood in European medical literature: protocol for a systematic review*, BMJ Open. 2020; 10(2): e034300], snižuje se i stav zdravotníků a jejich výkonnost (Pellino, I. M., Pellino, G.: *Consequences of defensive medicine, second victims, and clinical-judicial syndrome on surgeons' medical practice and on health service*, Updates in Surgery, 2015/9, volume 67, s. 331-337). Publikované studie hovoří i o tom, že dostupné důkazy nepodporují závěr, že by zlepšování kvality péče prospívala hrozba negativních dopadů při pochybení při péči [Rajender, A., Ashutosh, G., Shweta, G., *Time impact of tort reform on defensive medicine, quality of care and physician supply: a systematic review*, Health Service Research, 2019/8, 54(4):851-859, Hermer, L. D., Brody, H.: *Defensive medicine, Cost Containment and reform*, Journal of General Internal Medicine, 2010/2, volume 25, s. 470-473]. Zahraniční zkušenost dále poukazuje na to, že gradace soudních sporů si někde vyžádala naopak i nezbytnost zákonné limitace uplatňovaných nároků v zájmu zachování fungování systému zdravotní péče (Rajender, A., citované dílo). Rovněž je zmiňována vhodnost mechanismů volených v některých státech, jež v tomto směru přistupují k alternativnímu řešení sporů, a je poukazováno na koncepční problém, zda je na stávající medicínu třeba pohlížet jako na vědu založenou na jednoznačném exaktním a přesném poznání a pojímající lidský organismus jako stroj způsobilý k opravě, či jako na stále nedokonalé umění pravděpodobnosti v mnohém dosud neznámém lidském organismu [Garattini, L., Padula, A.: *Defensive medicine in Europe: a „full circle“?*, The European Journal of Health Economics, 2020/3 (21):165-170].

22. Tento přehled ilustruje, že lze mít pochybnosti, zda bez zhodnocení širších mimoprávních souvislostí, a to způsobem, jenž se vymyká pouhé interpretaci norem a jenž spíše přísluší zákonodárci než soudu, lze jednoznačně konstatovat, že koncipování širší odpovědnosti poskytovatelů zdravotnických služeb zahrnující též odpovědnost za ztrátu šance by bylo v obecné rovině jednoznačným přínosem pro ochranu života a zdraví, a to navíc přínosem natolik intenzivním a zásadním, aby opodstatnil odklon od textu zákona (§ 420 obč. zák.), a tedy i narušení principu právní jistoty a zásady rovnosti před zákonem. V tomto směru nelze odhlédnout ani od příznačné skutečnosti, že zákonodárce při tvorbě nového občanskoprávního kodexu, jenž s účinností

od 1. 1. 2014 nahradil nyní aplikovaný zákon č. 40/1964 Sb., revidoval stávající přísné pojetí objektivní odpovědnosti za škodu způsobenou okolnostmi, které mají původ v povaze přístroje nebo jiné věci, jichž bylo při plnění závazku použito, jež se týkala právě i poskytování zdravotních služeb - nadále se již v souladu s § 2936 o. z. má nahrazovat toliko škoda způsobená vadou věci. Právě úprava v § 421a obč. zák. stanoví velmi striktní odpovědnost byla vnímána jako neúměrně zatěžující a vycházející z již překonaného náhledu na vztah mezi organizacemi a občany (viz Eliáš, K. a kol.: Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou zprávou a rejstříkem, Praha: Sagit, a. s., 2012, s. 1038), ačkoliv přitom dávala osobám, jež utrpěly újmu v souvislosti s poskytováním zdravotních služeb, velmi silnou oporu pro nároky na náhradu újmy. Přistoupil-li pak zákonodárce následně k jeho revizi, lze i z toho usuzovat, že není záměrem pojmout odpovědnostní vztahy vázané na poskytování zdravotních služeb striktněji než v jiných případech, kdy dojde k újmě na zdraví.

č. 86

23. Rovněž nahlíženo z širšího kontextu relevantních právních norem, přelévá-li doktrína ztráty šance v podstatě procesní otázku prokazování kauzality v medicínskoprávních sporech do roviny hmotného práva (tím, že poškozeného tíží důkazní břemeno jen ohledně příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním a ztrátou šance, nikoliv již újmou samotnou), pak by pro tento přesun měly být dány dostatečné důvody, zejména absence možnosti ponechat řešení dané otázky v procesní rovině. Jak přitom bylo vyloženo výše, specifika sporů mezi poskytovatelem zdravotní péče a poškozeným, v nichž se poškozený začasté může nacházet v obtížné důkazní situaci, a to právě i v otázce prokázání příčinné souvislosti, byla dosavadní judikaturou reflektována v procesní rovině (viz výše) a lze mít za to, že zvýšené obtíže poškozených v těchto sporech dostát svým procesním povinnostem (unesení důkazního břemene) lze kompenzovat adekvátními nástroji v rovině procesního práva. Ani z tohoto úhlu pohledu se tak nejvíce důvodu pro výklad inkorporující teorii ztráty šance do výkladu deliktčního práva coby metodu prolamující jeho základní zásady.

24. Ve světle uvedeného tedy nelze mít za to, že by si účel zákona, systematické souvislosti či princip mající svůj základ v ústavně konformním výkladu právního řádu žádaly, aby se soud odchýlil od znění dotčeného zákona (v daném případě § 420 obč. zák.). Při uvážení hodnot v podobě vázanosti zákonem, zásady rovnosti před zákonem (jíž je třeba vnímat i ve vztahu k ostatním potenciálním škůdcům a poškozeným), předvídatelnosti práva a právní jistoty, jakož i významu stěžejních chráněných hodnot, jako je život (viz čl. 6 Listiny) a zdraví v mezích zákona (viz čl. 31 a čl. 41 Listiny, předpokládající ochranu zdraví v mezích zákonných předpisů), Nejvyšší soud neshledal, že by byly dány jednoznačné a dostatečně přesvědčivé důvody pro natolik široký výklad § 420 obč. zák., jenž by umožňoval pokládat ztrátu šance za chráněný statek srovnatelný se škodou na zdraví ve smyslu tohoto ustanovení. Zákonné normy umožňují i ve vztahu k újmám vzniklým v důsledku chybných postupů ve zdravotnických zařízeních domáhat se adekvátní kompenzace, případně též satisfakce. Závěr o přínosnosti zpřísněné povinnosti k náhradě škody nevyžadující zjištění vztahu příčinné souvislosti není možno vyslovit na základě pouhé interpretace zákona, již s ohledem na komplexnost systému veřejného zdravotnictví a složitost dané problematiky ilustrovanou odbornými statěmi zabývajícími se dopady rozhojnění soudních sporů na celkovou kvalitu zdravotní péče. Povšechný úsudek soudu by tedy

v tomto směru byl poněkud spekulativním a nevěrohodným. Obtíže fakticky vznikající při zjišťování a dokazování vzniku újmy v souvislosti se zdravotní péčí jsou pak překonatelné nástroji procesního práva, což rovněž ubírá na přesvědčivosti závěru o nezbytnosti akceptace ztráty šance jakožto svébytného právem chráněného statku v rámci ochrany stěžejních statků chráněných právním řádem jako je život a zdraví.

25. Ohledně dovolateli odkazovaných rozhodnutí Ústavního soudu je pak třeba uvést, že rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 12. 8. 2008, sp. zn. I. ÚS 1919/08, je usnesením (nikoli nálezem), a proto v něm vyjádřený názor ohledně prokazování příčinné souvislosti ve sporech o náhradu újmy na zdraví způsobené při poskytování zdravotní péče – navíc učiněný nad rámec důvodů pro odmítnutí ústavní stížnosti směřující pouze do výroků o náhradě nákladů řízení – nelze považovat za obecně (precedenčně) závazný (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, nebo ze dne 19. 5. 2010, sp. zn. II. ÚS 862/10, bod 14). V nálezu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. III. ÚS 3067/13, se pak Ústavní soud vyslovoval zejména k tomu, že stanovení koncepce příčinné souvislosti je právní otázkou, a nikoliv otázkou skutkovou, jež se vymyká dovolacímu přezkumu, byť poukázal na rozdílnost různých teorií a právních názorů, jak k dané otázce přistupovat, a v této souvislosti zmínil též existenci doktríny ztráty šance, jakožto názoru minoritního, nedeclaroval současně, že by právě tato doktrína byla jediným možným ústavně konformním přístupem při řešení otázky problematického zjišťování příčinné souvislosti. V obecné rovině se přitom Ústavní soud při řešení otázky kauzality opakovaně přihlásil k teorii podmínky (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. I. ÚS 312/05, a usnesení ze dne 7. 3. 2017, sp. zn. III. ÚS 4106/16, a ze dne 3. 5. 2016, sp. zn. III. ÚS 554/16).

26. Směřuje-li dovolací argumentace k závěru, že odpovědnost poskytovatele zdravotní péče za postup *non lege artis* má být stanovena v rozsahu, v jakém se podařilo prokázat míru pravděpodobnosti ohledně příčinné souvislosti s újmou utrpěnou pacientem, respektive jeho blízkými, navrhuje prosazení tzv. probabilistické proporcionální odpovědnosti. Z obdobných důvodů, jak byly výše vyloženy ve vztahu ke ztrátě šance, však nelze shledat opodstatnění, proč by tomuto pojetí mělo ustoupit stávající chápání příčinné souvislosti. Ostatně i při takovém přístupu je třeba ve shodě s názory vyslovenými v odborné literatuře [viz Koziol, H., dílo citované v bodě 16, s. 103, Bydlinski, F.: Causation as a legal phenomenon, in Tichý, L. (ed): Causation in Law, Praha: Karlova Univerzita, 2007, s. 19] dovést, že je-li kauzalita zjistitelná toliko v rovině pravděpodobnostní (tzn. ve slabším než obvykle požadovaném stupni), lze mít vznik odpovědnosti za škodu za opodstatněný tehdy, jsou-li ostatní předpoklady vzniku odpovědnostního vztahu přítomny ve značné intenzitě, což si žádá zejména též to, aby adekvátnost příčiny a následku (k obecnému pojetí adekvátnosti viz výše) byla zcela zřejmá, tedy že potenciální škůdce si velmi dobře musel být vědom rizikovosti svého počínání, tedy mohl velmi dobře předvídat, že jeho jednání může vést k určitému škodlivému následku. Přeneseno do kontextu řešeného sporu, nebylo-li ani podezření na cévní mozkovou malformaci, neboť pro zdravou ženu není zvýšení tlaku kritické a život ohrožující, pak nastalá komplikace vedoucí ke smrti N. K. není obvyklým následkem daného stavu a nebyla predikovatelná. V předestřeném pojetí by tudíž nemohla případná protiprávnost jednání lékařů (tu odvolací soud zcela jednoznačně

nevyslovil), která by jí nedala 50% šanci na přežití, být adekvátní příčinou ani v probabilisticko-proporcionálním pojetí.

27. Tímto závěrem velkého senátu je překonán právní názor vyslovený v již citovaném rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 41/2017, podle něž snížil-li zjištěný postup odborného zdravotního personálu *non lege artis* šanci postižené pacientky na přežití, šlo (bez ohledu na dovozené procentní vyjádření tohoto snížení) o zásah do jejích osobnostních práv, který ovlivnil i samotný fatální výsledek tohoto léčení, a zasáhl tak do osobnostních práv pozůstalých osob.

28. V obecné rovině však nelze vyloučit, že porušení povinnosti postupovat *lege artis* může s ohledem na provázanost poskytovaných zdravotních služeb s nanejvýš osobní sférou každého jedince vést (nehledě na to, zda ve výsledku dojde k újmě na zdraví) k nejistotě, útrapám, psychickému strádání v důsledku neúměrného znejistění apod., nepřiměřeně narušujícím soukromí či integritu tímto postupem zasažené osoby, a to nad rámec útrap spojených se samotným zdravotním problémem, jeho diagnostikou a léčbou, což by (podobně jako například nedostatečné poskytnutí informací zdravotnickým zařízením - srov. více rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2018, sp. zn. 25 Cdo 4162/2017) případně mohlo vést ke vzniku újmy v podobě zásahu do osobnostních práv takto dotčené osoby ve smyslu § 11 obč. zák. Tento závěr podporuje vývoj právní úpravy prohlubující autonomii pacienta a jeho specifická práva, podstatně rozšířená zejména zákonem č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, účinným od 1. 4. 2012. Právě z práva pacienta na určitý standard zacházení při provádění lékařských zákroků by bylo možno dovodit existenci specifického nároku označitelného za nárok ze ztráty šance na vyléčení, jestliže došlo k postupu *non lege artis*, avšak přesné důsledky z hlediska tradičních nároků nejsou dostatečně přesně určitelné. I když nelze spolehlivě doložit vztah příčinné souvislosti k jednotlivým dílčím nárokům vyjmenovaným v § 444 až 449 obč. zák., není vyloučen zásah do osobnostních práv pacienta tím, že mu nebyla poskytnuta odborná péče na náležitě úrovni a on tím byl zasažen na nejcennější hodnotě, jíž je lidské zdraví, a musí se vnitřně vypořádat s tím, že byl zbaven možnosti dosáhnout uzdravení či dosažení předpokládaného zdravotního stavu. Jde o ryze osobnostní nárok nemajetkové povahy, odlišný od uvedených dílčích nároků. V tomto směru tedy dovolací soud akceptuje závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3416/20, to ovšem pouze ve vztahu k osobě pacienta, nikoliv k osobám dalším, to znamená vůči tzv. druhotným obětem, jimiž jsou v dané věci všichni žalobci. Vzhledem k tomu, že osobnostní práva tohoto typu nepodléhají podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 dědění, nemohli žalobci získat aktivní legitimaci k uplatnění takového nároku ani jinou cestou.

29. Lze uzavřít, že na zavázání poskytovatele zdravotní péče k náhradě škody bez dostatečně zřejmé příčinné souvislosti jednání se škodlivým následkem coby jedné z podmínek obecné odpovědnosti ve smyslu § 420 obč. zák. by bylo možné pohlížet jako na ukládání povinnosti bez náležitého zákonného podkladu (k extenzivnímu či analogickému výkladu zákonných norem přitom soud neshledal důvody), vymykající se systémové koncepci institutu náhrady škody a přesouvající jej bez náležitého opodstatnění do roviny zcela hypotetické a spekulativní. Specifický osobnostní nárok pacienta charakterizovaný v předchozím odstavci je pak vázán jen na osobu, jíž byla

neodpovídajícím způsobem poskytována lékařská péče, proto k jeho uplatnění nejsou dovolatelné oprávnění. Rozhodnutí odvolacího soudu tudíž ob stojí jako správné a Nejvyšší soud dovolání zamítl podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.

č. 87

Ukončila-li obec jednání o uzavření smlouvy vedené na základě řádně zveřejněného záměru pronajmout nemovitý obecní majetek z důvodu upřednostnění jiné nabídky nově zvoleným starostou a částí členů rady obce, má smluvní strana, která již důvodně předpokládala uzavření smlouvy, právo na náhradu škody.

Předsmluvní odpovědnost (o. z.), Obec

§ 1729 o. z., § 38, § 39, § 41 odst. 2, § 102 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb.

č. 87

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 15/2021, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.15.2021.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích, ze dne 25. 5. 2020, sp. zn. 18 Co 17/2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Ústí nad Orlicí rozsudkem ze dne 2. 11. 2017, č. j. 105 C 13/2016-478, zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala zaplacení 20.468.345 Kč, a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Neshledal opodstatněným nárok na náhradu škody způsobené neočekávaným ukončením jednání o uzavření smlouvy bez spravedlivého důvodu podle § 1729 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“). Soud vyšel ze zjištění, že rada žalovaného města dne 26. 3. 2014 zveřejnila záměr na pronájem nebytových prostor v areálu vysokomýtské nemocnice, na základě toho se jako jediný zájemce přihlásila žalobkyně, rada města vzala dne 16. 4. 2014 usnesením na vědomí záměr pronajmout nemovitosti právě žalobkyni, s níž bylo zahájeno vyjednávání o obsahu nájemní smlouvy. Jelikož s nájmem muselo vyslovit souhlas Ministerstvo financí, byl pro tyto účely schválen dne 10. 9. 2014 a 15. 10. 2014 text nájemní smlouvy. V říjnu 2014 proběhly volby do zastupitelstva žalovaného města a i po nich pokračoval proces uzavírání smlouvy, dne 3. 12. 2014 byla odeslána žádost žalovaného o vynětí příslušného majetku z kategorie zdravotnických zařízení Ministerstvem zdravotnictví a žalovaný i po volbách jednal způsobem nasvědčujícím zájmu o uzavření smlouvy. Žalovaný však v březnu 2015 zveřejnil nový záměr, vedle žalobkyně se přihlásil i další uchazeč F. M. C. - DS, s. r. o., s nímž byla následně nájemní smlouva uzavřena. Soud konstatoval, že žalovaný se choval nepoctivě, neboť jednání obou stran směřovalo

k odsouhlasení obsahu nájemní smlouvy, avšak nedospělo do stadia, kdy by žalobkyně mohla v dobré víře očekávat uzavření smlouvy. Účastníci se totiž neshodli na konečném znění smlouvy, i po schválení textu smlouvy pro předložení Ministerstvu financí bylo její znění oběma stranami připomínkováno a nebyla dosažena shoda, zejména ohledně uplatnění § 2000 o. z.; uzavření smlouvy tedy nebylo možné pokládat za pouze formální záležitost, žádné usnesení rady finálně schvalující nájemní smlouvu přijato nebylo. Soud dále zohlednil způsob utváření vůle obce v majetkoprávních úkonech, neboť rozhodování o nájemních smlouvách přísluší radě obce, jejíž usnesení je podmínkou pro následný podpis smlouvy starostou obce. Třetím osobám tak musí být zřejmé, že o právním jednání musí obec nejprve kladně rozhodnout prostřednictvím příslušného orgánu. Žalobkyně alespoň zpočátku jednala pouze se starostou a právním oddělením a až několik měsíců po zahájení jednání s žalobkyní byla smlouva předložena radě. Soud měl dále za to, že je třeba přihlídnout k personálním změnám v radě města po volbách, žalobkyně nemohla důvodně očekávat automatické převzetí již zpracovaného dokumentu a byla informována o dalším postupu žalovaného. Kontraktačního procesu po přibrání dalšího zájemce se nadále účastnila, ale přednost dostala konkurenční nabídka.

č. 87

2. Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 29. 3. 2018, č. j. 18 Co 47/2018-548, zrušil rozsudek okresního soudu v části, v níž byla žaloba zamítnuta co do částky 10.500.000 Kč, a řízení v tomto rozsahu zastavil pro částečné zpětvzetí žaloby, ohledně zbývajících částky rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Odvolací soud zdůraznil, že deliktem ve smyslu § 1729 o. z. není neuzavření smlouvy, protiprávním je výlučně ukončení jednání bez spravedlivého důvodu. Důvodem k ukončení kontraktace je pak takový, který mohla druhá strana předvídat nebo o němž byla informována. Náhradu škody podle tohoto ustanovení nelze ztotožňovat se ztrátou z neuzavřené smlouvy, jde pouze o horní hranici újmy, jež by se uplatnila, byla-li by škoda vzniklá v důsledku přerušení smluvních jednání větší než ztráta z neuzavřené smlouvy. Ztráta z neuzavřené smlouvy by měla odpovídat náhradě za ztrátu příležitosti smlouvu uzavřít, typicky může jít o náklady vynaložené na smluvní jednání nebo na přípravu plnění povinnosti. Krajský soud pak vytkl okresnímu soudu pochybení při hodnocení důkazů k okolnosti, zda žalobkyně mohla důvodně očekávat uzavření smlouvy, jakož i nedostatečné objasnění vstupu společnosti F. M. C. – DS, s. r. o. do jednání. Podstatné pro posouzení věci je, zda se žalobkyní vzhledem k postupu žalovaného jevílo uzavření smlouvy vysoce pravděpodobným, aniž by mělo význam, jakým způsobem se utváří vůle obce v majetkoprávních vztazích. Nelze totiž připustit, aby personální změny v orgánech obce obstály jako důvod zakládající nerovné právní postavení jiných subjektů, přičemž je třeba zachovat kontinuitu jednání a dodržování přijatých závazků i novou personální reprezentací obce. Závěr soudu prvního stupně, že ze strany žalovaného nedošlo k ukončení jednání bez spravedlivého důvodu, jímž byla konkurenční nabídka, měl proto odvolací soud za předčasný.

3. Okresní soud v Ústí nad Orlicí rozsudkem ze dne 18. 9. 2019, č. j. 105 C 13/2016-639, žalovanému uložil zaplatit žalobkyni částku 517.425 Kč, ve zbývajících části žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Po doplnění dokazování opětovně konstatoval, že na základě záměru pronajmout nebytové prostory v nemocnici ve V. M. pro zdravotnické účely jednal žalovaný se žalobkyní o uzavření nájemní smlouvy, byly činěny příslušné

kroky (podání žádostí na příslušná ministerstva), avšak k úplné shodě na textu nájemní smlouvy nedošlo (žalovaný dne 29. 1. 2015 sdělil žalobkyni připomínky k obsahu nájemní smlouvy a ty jí byly sděleny též na zasedání rady dne 17. 2. 2015 a jednání zastupitelstva dne 25. 2. 2015), to vše za situace, kdy se po volbách do zastupitelstva obměnila část radních. Jednání mezi účastníky pokračovala i po vypsání nového výběrového řízení, jehož se žalobkyně též zúčastnila, žalovaný si však vybral společnost F. M. C. - DS, s. r. o. Soud uzavřel, že byt nedošlo ke shodě na celém textu smlouvy, jevílo se její uzavření žalobkyni jako vysoce pravděpodobné, přičemž je nevýznamné, jakým způsobem se utváří vůle obce v majetkoprávních úkonech. Personální změny v orgánech obce nemohou být před zákonem považovány za důvod, jenž by zakládal nerovné postavení, a je třeba zachovat kontinuitu právních jednání a dodržování přijatých závazků i novou personální reprezentací obce. Na znění smlouvy, schváleném pro účely souhlasu příslušných orgánů, byla shoda, v následné době nikdo z radních nehlasoval pro neuzavření smlouvy či pro ukončení jednání o smlouvě. Ač mezi účastníky docházelo k dalším jednáním o obsahu smlouvy, žalobkyně mohla být objektivně vzata v přesvědčení, že smlouva bude s vysokou pravděpodobností uzavřena. Důvodnost přesvědčení žalobkyně v momentu schválení textu pro účely získání potřebných ministerských souhlasů byla potvrzena i svědeckými výpověďmi osob účastných na jednáních, podle nichž byl text smlouvy pojímán jako konečný, přičemž žalobkyně nebyla informována o tom, že při nedosažení souhlasu ohledně nadále projednávaných bodů smlouvy nebude smlouva uzavřena, ani o výsledcích zadané analýzy stran výhodnosti smlouvy. Zjištěné okolnosti nasvědčují tomu, že důvodem ukončení kontraktace se žalobkyní ze strany žalovaného byla nabídka společnosti F. M. C. - DS, s. r. o., jež vedla k vypsání nového záměru; pokud by se přitom žalobkyně nepřihlásila do nového výběrového řízení, nebylo by s ní jednáno. Takové počínání žalovaného však nemůže představovat spravedlivý důvod k ukončení kontraktace, byť žalovaný v průběhu řízení hledá další důvody (pochybnosti o výši nájemného, nesoulad rozlohy prostor, možnost výhodnější nabídky), jímž tento svůj krok chce ospravedlnit. Žalovaný tedy v dubnu 2015 jednání o smlouvě ukončil, aniž pro to měl spravedlivý důvod, a žalobkyně má podle § 1729 odst. 2 o. z. právo na náhradu škody ve výši 24.200 Kč na zbytečně vynaložených nákladech na studii využitelnosti, ve výši 77.345 Kč na nákladech právního zastoupení a ve výši 440.080 Kč na ušlém zisku za jeden rok, tedy za dobu odpovídající délce potřebné pro získání jiných vhodných prostor pro podnikatelskou činnost žalobkyně, jež v důsledku jednání žalovaného promarnila.

4. Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 25. 5. 2020, č. j. 18 Co 17/2020-743, potvrdil vyjma odvoláním nenapadené zamítavé části rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně a ztotožnil se i se závěrem, že uzavření smlouvy o pronájmu části nemocnice ve V. M. se muselo žalobkyni jevit jako vysoce pravděpodobné; důvodem pro ukončení jednání o uzavření smlouvy ze strany žalovaného byla nabídka společnosti F. M. C. - DS, s. r. o., jež nebyla zájemcem podle původně zveřejněného záměru, avšak získala podporu nového vedení města po volbách, což ostatně připouští i žalovaný. Z hlediska výhodnosti se přitom nabídky žalobkyně a společnosti F. M. C. - DS, s. r. o. jeví srovnatelnými. Nepoctivost lze spatřovat i v tom, že žalovaný předem žalobkyni neinformoval, co pokládá za důležité pro konečné uzavření

smlouvy. Za nepřípadnou označil odvolací soud argumentaci o obci jako o slabší smluvní straně – obec disponuje svým právním oddělením a může se případně obrátit i na odborníka z řad advokátů. Předsmuvní odpovědnost je soukromoprávním institutem, každý subjekt má před zákonem rovné postavení, jiný výklad s poukazem na dopady veřejného práva by zakládal neodůvodnitelnou nerovnost před zákonem. Rovněž tak je bez významu, jakým způsobem se utváří vůle obce v majetkoprávních vztazích. V daném případě není předmětem posouzení, zda při uzavření smlouvy byl dodržen zákon, ani posouzení smlouvy z hlediska platnosti. Určujícím momentem pro projednávaný spor je přesvědčení kontrahenta, zda objektivně mohl důvodně přepokládat uzavření smlouvy, přičemž personální změny v orgánech obce nejsou spravedlivým důvodem vylučujícím odpovědnost za jednání předchozí reprezentace.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti rozsudku odvolacího soudu podal dovolání žalovaný s tím, že napadené rozhodnutí závisí na otázkách v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu doposud neřešených, a to na otázce střetu kogentní úpravy v zákoně č. 128/2000 Sb., o obcích (dále též jen „zákon o obcích“), a zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, dále na otázce výkladu předsmuvní odpovědnosti v témže předpise a rovněž na otázce aktivní legitimace ve sporech plynoucích z procesu uzavírání smlouvy mezi obcí a oferentem, podléhá-li smlouva povinnosti obce zveřejnit záměr, v níž se odvolací soud měl odchýlit od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu. Dovolatel se pak konkrétněji táže na dopady právní úpravy záměru podle zákona o obcích, totiž zda je smluvní návrh, jež se v podstatných parametrech odlišuje od zveřejněného záměru, přičemž smluvní strany o tomto nedostatku vědí, překážkou vzniku předsmuvní odpovědnosti podle § 1729 o. z. Nejvyšší soud by podle něj měl též zodpovědět, je-li dočasné přerušení jednání o smlouvě důvodem pro vznik předsmuvní odpovědnosti, jakkoliv po tomto přerušení obě strany navázaly na výsledek kontraktace a dál o smlouvě jednaly. Dále dovolatel žádá, aby se Nejvyšší soud vyslovil, zda usnesení rady obce schvalující návrh smlouvy pro potřebu jiného schvalujícího orgánu může zakládat důvodné přesvědčení protistrany, že s ní smlouva bude uzavřena, či je-li spravedlivým důvodem k ukončení jednání o návrhu smlouvy chování druhé strany (neuctivost, vytváření nátlaku, diktát, nezdravé sebevědomí) nebo výhodnější nabídka. Otázkou vyžadující posouzení Nejvyššího soudu je též, je-li k podání žaloby o zaplacení ztráty z neuzavřeného obchodu po vzniku předsmuvní odpovědnosti aktivně legitimován i ten, kdo nepředložil svoji nabídku po zveřejnění obligatorního záměru v souladu s § 39 a násl. zákona o obcích. Dovolatel zdůraznil kogentnost úpravy zákona o obcích, podle níž by odchýlení se od zveřejněného záměru vedlo k neplatnosti smlouvy, což brání tomu, aby zájemce nabyt předsvědčení, že smlouva s ním bude uzavřena; k tomu nepostačuje ani okolnost, že usnesení rady výslovně vymezilo účel schválení smlouvy pro potřeby jiného orgánu. Navrhl, aby dovolací soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

6. Žalobkyně ve vyjádření k dovolání rozporovala opodstatněnost žalovaným vznášených otázek i příslušnost jeho argumentace k jednotlivým otázkám a navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl, případně zamítl.

III.

Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dospěl k závěru, že dovolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky advokátního zastoupení (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), a lze je mít podle § 237 o. s. ř. za přípustné pro řešení otázky vlivu veřejnoprávní úpravy právních jednání týkajících se majetku obce podle zákona o obcích na tzv. předmluvní odpovědnost obce.

IV.

Důvodnost dovolání

8. Podle § 1728 odst. 1 o. z. každý může vést jednání o smlouvě svobodně a neodpovídá za to, že ji neuzavře, ledaže jednání o smlouvě zahájí nebo v takovém jednání pokračuje, aniž má úmysl smlouvu uzavřít.

Podle § 1728 odst. 2 o. z. při jednání o uzavření smlouvy si smluvní strany vzájemně sdělí všechny skutkové a právní okolnosti, o nichž ví nebo vědět musí, tak, aby se každá ze stran mohla přesvědčit o možnosti uzavřít platnou smlouvu a aby byl každé ze stran zřejmý její zájem smlouvu uzavřít.

Podle § 1729 odst. 1 o. z. dospějí-li strany při jednání o smlouvě tak daleko, že se uzavření smlouvy jeví jako vysoce pravděpodobné, jedná nepoctivě ta strana, která přes důvodné očekávání druhé strany v uzavření smlouvy jednání o uzavření smlouvy ukončí, aniž pro to má spravedlivý důvod.

Podle § 1729 odst. 2 o. z. strana, která jedná nepoctivě, nahradí druhé straně škodu, nanejvýš však v tom rozsahu, který odpovídá ztrátě z neuzavřené smlouvy v obdobných případech.

Podle § 2 zákona o obcích je obec veřejnoprávní korporací, má vlastní majetek. Obec vystupuje v právních vztazích svým jménem a nese odpovědnost z těchto vztahů vyplývajících.

Podle § 38 odst. 6 zákona o obcích majetek obce musí být využíván účelně a hospodárně v souladu s jejími zájmy a úkoly vyplývajících ze zákonem vymezené působnosti. Obec je povinna pečovat o zachování a rozvoj svého majetku. Porušením povinností stanovených ve větě první a druhé není takové nakládání s majetkem obce, které sleduje jiný důležitý zájem obce, který je řádně odůvodněn. Obec vede účetnictví podle zákona o účetnictví.

Podle § 39 odst. 1 zákona o obcích záměr obce prodat, směnit, darovat, pronajmout, propachtovat nebo vypůjčit hmotnou nemovitou věc nebo právo stavby anebo je přenechat jako výprosu a záměr obce smluvně zřídit právo stavby k pozemku ve vlastnictví obce obec zveřejní po dobu nejméně 15 dnů před rozhodnutím v příslušném orgánu obce vyvěšením na úřední desce obecního úřadu, aby se k němu mohli zájemci vyjádřit a předložit své nabídky. Záměr může obec též zveřejnit způsobem v místě obvyklým. Pokud obec záměr nezveřejní, je právní jednání neplatné. Nemovitá věc se v záměru označí údaji podle zvláštního zákona platnými ke dni zveřejnění záměru.

Podle § 41 odst. 2 zákona o obcích právní jednání, která vyžadují schválení zastupitelstva obce, popřípadě rady obce, jsou bez tohoto schválení neplatná.

Podle § 102 odst. 2 zákona o obcích rada obce zabezpečuje rozhodování ostatních záležitostí patřících do samostatné působnosti obce, pokud nejsou vyhrazeny zastupitelstvu obce nebo pokud si je zastupitelstvo obce nevyhradilo; rada obce může tyto pravomoci zcela nebo zčásti svěřit starostovi nebo obecnímu úřadu; rada obce může svěřit obecní policii zcela nebo zčásti rozhodování o právních jednáních souvisejících s činností obecní policie.

9. Právní úprava nároku na náhradu škody způsobené ukončením jednání o uzavření smlouvy bez spravedlivého důvodu vychází z obecného pravidla, že při respektování zásady smluvní volnosti lze chování jednoho z potencionálních smluvních partnerů považovat za protiprávní (porušující obecné pravidlo o povinnosti jednat v právním styku poctivě, zakotvené v § 6 odst. 1 o. z.) za předpokladu, že jednání o uzavření smlouvy dospělo do stadia, kdy jedna ze stran byla v důsledku chování druhé strany v dobré víře, že smlouva bude uzavřena (uzavření smlouvy se jí jevilo jako vysoce pravděpodobné), a druhá strana ukončila jednání o uzavření smlouvy, aniž k tomu měla spravedlivý důvod (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2018, sp. zn. 25 Cdo 856/2018, publikovaný v časopise Právní rozhledy č. 5, ročník 2019, str. 184). Co je oním spravedlivým důvodem pro ukončení kontraktačního procesu, nelze říci obecně, vždy bude záležet na okolnostech konkrétního jednání. Z hlediska zdůrazněného principu autonomie vůle je však zjevné, že vznik případné odpovědnosti za újmu vzniklou ukončením kontraktačního jednání bez spravedlivého důvodu má být spíše výjimkou, nikoli pravidlem, a posouzení spravedlivosti důvodu, a tudíž poctivosti či nepoctivosti jednání, nesmí být příliš přísné. Jako spravedlivý důvod by pak měla být posouzena každá racionální úvaha jednajících stran, vycházející z objektivní skutečnosti, ale i z obhajitelného subjektivního přesvědčení podloženého konkrétními okolnostmi v daném místě a čase (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2020, sp. zn. 25 Cdo 130/2020, či obdobně srov. dále např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2019, sp. zn. 26 Cdo 2987/2019).

10. Vstupuje-li do kontraktačního procesu obec, je jako veřejnoprávní korporace mající podklad v právu veřejném a podléhající zvláštní zákonné úpravě nakládání s majetkem povinna dbát závazných regulativů upravujících základní podmínky pro formování její vůle a pro transparentní nakládání s majetkem. Ač je subjektem práva vstupujícím do soukromoprávních vztahů a má v těchto vztazích v zásadě rovné postavení s jinými právními a fyzickými osobami (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 33 Cdo 4988/2009, či usnesení téhož soudu ze dne 6. 5. 2020, sp. zn. 22 Cdo 787/2020), není její pozice bez dalšího plně ztotožnitelná s postavením jednotlivce, neboť ani v takových vztazích obec nedisponuje zcela autonomní vůlí a její jednání se musí řídit zákonem (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. II. ÚS 2588/14, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2020, sp. zn. 25 Cdo 165/2018). Péče o majetek obce a výkon vlastnického práva k němu není nechána na volné úvaze, jako u jiných vlastníků, jelikož kvalifikovaná starost o obecní majetek je naplněním jednoho z veřejných zájmů, k jehož zabezpečení si obec musí vytvořit materiální a personální předpoklady (náleží Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2010, sp. zn.

III. ÚS 2984/09, publikovaný pod č. 232/2010 Sbírky nálezů Ústavního soudu, a jeho usnesení ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. II. ÚS 4225/16, a ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. II. ÚS 2588/14). Proto také teprve usnesení příslušného orgánu obce představuje materiálně právní podmínku pro vyjádření projevu vůle obce, který se stává perfektním (formálně navenek vyjádřeným) teprve v případě podpisu příslušné smlouvy starostou, případně místostarostou (srov. § 103 odst. 1, 6, § 104 zákona o obcích), není-li v souladu se zákonem příslušná působnost zcela nebo zčásti svěřena příslušnému odboru obecního úřadu nebo příspěvkové organizaci obce (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2009, sp. zn. 30 Cdo 3049/2007, a usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. II. ÚS 4225/16, a ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. II. ÚS 2246/15).

11. Od uvedeného nelze odhlížet ani při posuzování poctivosti jednání stran v procesu uzavírání smlouvy a důvodů, jež je případně vedou k ukončení jednání o zamýšlené smlouvě. Vstoupí-li určitá osoba do kontraktačního procesu s obcí, musí si být (v souladu s obecnou zásadou, že neznalost práva neomlouvá) vědoma zákonných požadavků na majetkoprávní jednání obce. Při posuzování, zda se spolukontrahentovi mohlo jevit uzavření smlouvy jako vysoce pravděpodobné a mohl mít důvodné očekávání v uzavření smlouvy, je tak možné přihlížet i k tomu, zda postup obce jako potenciálního smluvního partnera odpovídal zákonným požadavkům na nakládání s majetkem obce, včetně toho, byl-li v kontextu dané situace udělen či byl-li alespoň očekávatelný souhlas orgánů vyžadovaný k příslušné majetkové transakci (tedy zastupitelstva obce v případech podle § 85 zákona o obcích, případně rady obce podle § 102 zákona o obcích). Probíhají-li smluvní jednání způsobem vyhovujícím zákonu o obcích a vyslovení souhlasu se smlouvou lze mít za očekávatelné i z pohledu příslušných orgánů obce, pak není důvodu slevovat z ochrany druhé smluvní strany a upírat jí důvodné očekávání uzavření smlouvy, a to ani s ohledem na obměnu osob v orgánech obce v návaznosti na komunální volby. Případná výměna konkrétních osob vykonávajících příslušné funkce v orgánech obce nemá sama o sobě vliv na vázanost dosavadními jednáními - pro opačný závěr není opory v zákoně o obcích - a nelze ji tedy ani bez dalšího automaticky ztotožňovat se spravedlivým důvodem ukončení kontraktace, tj. neobstojí ani jako racionální úvaha jednajících strany vycházející z objektivní skutečnosti, ani jako obhajitelné subjektivní přesvědčení podložené konkrétními okolnostmi v daném místě a čase (viz zmíněné usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 130/2020). Obměna členů v příslušných orgánech je vnitřní záležitostí obce a pravidelným jevem navázaným na komunální volby, avšak pokud by bez dalšího měla zakládat spravedlivý důvod ve smyslu § 1729 odst. 1 o. z., vedlo by to k neúměrné právní nejistotě ve smluvních jednáních a mohlo by též nepřipustně ospravedlňovat případnou spekulativnost jednání kontrahentů z řad obcí, jimž by volby poskytovaly univerzální důvod pro vymanění se ze závazků vůči osobám jednajícím o uzavření smlouvy. Jestliže tedy obec jakožto účastník soukromoprávních vztahů má v zásadě rovné postavení s jinými právníky a fyzickými osobami, pak přestože je nutné respektovat specifika vyplývající ze zákonných limitů při nakládání s obecním majetkem (zejména zveřejnění záměru a jeho schválení příslušným orgánem), nelze jí ani z pohledu § 1729 o. z. přiznávat výsady nad rámec zákonem stanovených požadavků na hospodaření obcí a zbavovat ji odpovědnosti za nepoctivé jednání vůči smluvnímu protějšku (předsmluvní odpovědnost osob veřejného práva za nedůvodné přerušení kontraktace je ostatně přijímána

například i německým právem, viz Emmerich V. in Münchener Kommentar zum BGB, 8. vydání, C. H Beck: München, 2019, § 311, marg. č. 180).

12. Lze tedy uzavřít, že probíhala-li v posuzované věci jednání mezi smluvními stranami na základě řádně zveřejněného záměru pronajmout nemovitý obecní majetek, souhlasný přístup k návrhu smlouvy, v níž se již řešily jen méně významné detaily, byl zřejmý i z počínání rady obce, jakožto orgánu, jehož souhlas byl pro řádné uzavření smlouvy potřebný, a změna přístupu vedoucí k ukončení smluvních jednání byla vyvolána zvolením nového starosty a některých členů rady obce, pak specifiká daná pro nakládání s majetkem obce zákonem nevylučují vznik povinnosti hradit škodu podle § 1729 o. z.

13. Důvodnost dovolání nezakládají ani další námitky dovolatele. Předně dovolacímu soudu, jehož přezkum se má v souladu se zákonem týkat toliko otázek právních (případně za podmínky § 242 odst. 3 o. s. ř. procesních vad), nepřísluší přezkoumávat správnost skutkových zjištění odvolacího soudu; dovolací soud je tedy vázán skutkovými závěry soudů nižších stupňů. V dané věci odvolací soud nedospěl na základě provedeného dokazování k závěru, že by snad smlouva nebyla uzavřena pro odchylku návrhu smlouvy od zveřejněného záměru, stejně tak se z jeho závěrů nepodává, že by se žalobkyně dopouštěla dovolatelem zmiňovaného neuctivého, panovačného či hrubě nátlakového jednání, pro něž by byl kontraktační proces ukončen, nebo že by došlo k toliko dočasnému přerušení jednání, na něž následně obě strany navázaly, případně, že by jednání o smlouvě nepředcházelo řádné zveřejnění záměru. Upíná-li dovolatel svou argumentaci k okolnostem, na nichž odvolací soud svůj úsudek zjevně nezaložil a jež postrádají oporu v učiněných skutkových zjištěních, jedná se o otázky toliko teoretické, jejichž řešení se nemůže promítnout do výsledného řešení sporu. Předmětnou argumentaci tak nelze pokládat za dovolací důvod ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř.

14. Obdobně, táže-li se dále dovolatel, zda usnesení rady města schvalující návrh smlouvy jen pro potřeby jiného schvalujícího orgánu může zakládat důvodné přesvědčení o tom, že smlouva bude uzavřena, je třeba připomenout, že z odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu vyplývá, že ač této okolnosti soud přikládal značný význam, své závěry o vnímání situace žalobkyní založil též na zhodnocení dalších skutečností, z nichž v souhrnu vyplynulo, že se jí muselo jevit uzavření smlouvy vysoce pravděpodobným. Odvolací soud poukázal zejména na zápisy ze zasedání rady obce, podle nichž byla na základním znění smlouvy shoda, na okolnost, že žalobkyně se jako jediná přihlásila na zveřejněný záměr, na vyjádření bývalého starosty a dále též právníka žalovaného, majícího text za konečný a oboustranně výhodný, a rovněž zmínil nedostatečné informování žalobkyně o skutečnostech, jež měl mít žalovaný za podstatné pro uzavření smlouvy. Ani tato dovolací argumentace tedy neobstojí jako náležitý a opodstatněně uplatněný důvod nesprávného právního posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř.

15. K otázce výhodnější nabídky jako spravedlivého důvodu ukončení kontraktace je třeba připomenout, že odvolací soud zjistil, že alternativní nabídka byla srovnatelná a přednost dostala především pro podporu nově zvolenou reprezentací žalovaného. Jednoznačnou výhodností druhé nabídky tedy nelze argumentovat ve prospěch dovolacích závěrů o spravedlivém důvodu pro neuzavření smlouvy se žalobkyní.

16. Důvodnost dovolání konečně nejsou způsobilé založit ani výhrady k otázce aktivní věcné legitimace ve sporu. Věcná legitimace je stav vyplývající z hmotného práva (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 25 Cdo 2677/2015, a ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. 25 Cdo 615/2012), v daném případě pak z ustanovení § 1729 o. z., zakládajícího právo na náhradu škody osobě jednající o uzavření smlouvy vůči jejímu potenciálnímu smluvnímu partneru, jenž se vůči ní dopustí nepoctivého jednání. Vyplývá-li přitom řešení otázky přímo ze zákona, nelze ji v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu (srov. např. usnesení ze dne 19. 5. 2014, sp. zn. 32 Cdo 165/2014, ze dne 29. 7. 2014, sp. zn. 32 Cdo 709/2014, a ze dne 21. 7. 2020, sp. zn. 21 Cdo 713/2020) pokládat za způsobilou založit přípustnost dovolání, což lze přiměřeně vztáhnout i na úsudek o důvodnosti dovolání. Na uvedeném nic nemění ani odkaz dovolatele na § 39 zákona o obcích, neboť uplatněný nárok se na daném ustanovení nezakládal, v řízení ostatně nebylo zjištěno ani to, že by smlouva se žalobkyní nebyla uzavřena pro rozpor s tímto ustanovením či že by jednání s žalobkyní probíhala bez předchozího zveřejnění záměru. Ačkoli dovolatel zmiňuje v souvislosti s otázkou věcné legitimace též odchýlení se od judikatury Nejvyššího soudu ve sporech plynoucích z procesu uzavírání smluv s obcí podléhajícími povinnosti zveřejnit záměr, tuto judikaturu blíže nespecifikuje a ani z obsahu dovolání není zřejmé, jaké, pro danou věc relevantní, právní závěry Nejvyššího soudu neměly být respektovány. Lze dodat, že v souvislosti s dovolatelem zmiňovaným § 39 zákona o obcích se Nejvyšší soud opakovaně vyslovoval zejména k otázce aktivní věcné legitimace k podání žaloby na určení neplatnosti smlouvy o převodu nemovitostí obcí (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2017, sp. zn. 30 Cdo 5197/2017, a judikaturu v něm odkazovanou), tedy ve vztahu k nárokům odlišným.

17. Protože je rozhodnutí odvolacího soudu z hlediska uplatněných dovolacích důvodů věcně správné, Nejvyšší soud dovolání žalovaného podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

Č. 88

Ustanovení § 2000 odst. 1 o. z. o možnosti předčasného zrušení závazku soudem se uplatní i v nájemních vztazích.

Závazkové vztahy občanskoprávní, Nájem

§ 2000 odst. 1 o. z., § 2204 odst. 1 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2021, sp. zn. 26 Cdo 740/2021, ECLI:CZ:NS:2021:26.CDO.740.2021.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobkyně proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2020, sp. zn. 26 Co 148/2020, jímž byl potvrzen v zamítavém výroku I. rozsudek Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 5. 3. 2020, sp. zn. 20 C 303/2019; jinak dovolání odmítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se domáhala, aby soud zrušil – podle § 2000 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“, resp. „nový občanský zákoník“) – (společný) nájem žalovaných k „pozemku parc. 1 o výměře 404 m², zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba D. č. p. 2, objekt bydlení, a pozemku parc. 3 o výměře 45 m², jehož součástí je stavba bez čp/če, jiná stavba, vše zapsáno v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště M., na listu vlastnictví č. 4 pro obec B. a katastrální území D.“ (dále jen „předmětné pozemky“, resp. „pozemky“ a „dům č. p. 2“). Zároveň se domáhala, aby soud určil, že žalovaní nejsou (společnými) nájemci předmětných pozemků.

2. Okresní soud v Mladé Boleslavi (soud prvního stupně) rozsudkem ze dne 5. 3. 2020, č. j. 20 C 303/2019-139, zamítl jak žalobu na zrušení nájmu pozemků (výrok I.), tak také určovací žalobu (výrok II.); současně rozhodl o nákladech řízení účastníků (výrok III.).

3. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 7. 10. 2020, č. j. 26 Co 148/2020-169, citovaný rozsudek soudu prvního stupně změnil v nákladovém výroku III. ohledně výše náhrady nákladů řízení a potvrdil ve zbývající části tohoto výroku a také v zamítavých výrocih I. a II. (výrok I.). Zároveň rozhodl o nákladech odvolacího řízení účastníků (výrok II.).

4. Z provedených důkazů učinily oba soudy zejména následující skutková zjištění. Dne 30. 6. 1999 uzavřeli M. S. (syn žalovaných a tehdejší vlastník pozemků a – v té době samostatného – domu č. p. 2) jako pronajímatel a žalovaní jako nájemci smlouvu o nájmu předmětných pozemků a domu č. p. 2 (dále jen „Nájemní smlouva“). Předmět nájmu měl být žalovanými užíván výlučně k bydlení. Nájemní poměr byl sjednán na dobu určitou v trvání třiceti pěti let od podpisu Nájemní smlouvy, tj. do 30. 6. 2034. Nájemné činilo 6.000 Kč ročně. Úhrady za služby měli žalovaní hradit přímo jejich dodavatelům. Žalovaní za trvání nájmu investovali do domu č. p. 2 v zájmu jeho obyvatelnosti částku přesahující 200.000 Kč. Žalobkyni byl usnesením soudního exekutora JUDr. L. J. ze dne 8. 2. 2017, č. j. 203 EX-03203/2006-400, které nabylo právní moci dne 8. 3. 2017, udělen příklep, čímž se stala vydražitelkou předmětných pozemků (se všemi jejich součástmi, včetně domu č. p. 2); poté byla zapsána do katastru nemovitostí (s účinky vkladu vlastnického práva ke dni 2. 5. 2017) jako jejich vlastnice.

5. Soud prvního stupně především dovedl, že Nájemní smlouva je – z důvodů specifikovaných v odůvodnění jeho rozsudku – platným právním úkonem. Na shora popsaném skutkovém základě pak rovněž dovedl, že žalobkyně nemá naléhavý právní zájem na určení, že žalovaní nejsou (společnými) nájemci předmětných nemovitých věcí (§ 80 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění po novele provedené zákonem č. 296/2017 Sb. – dále jen „o. s. ř.“). Poté rovněž shledal, že strany Nájemní smlouvy měly vážný důvod ke sjednání nájemního poměru na dobu určitou delší než

deset let, a že tedy – řečeno jinak – v tomto případě nebyl naplněn jeden z předpokladů, za nichž se lze po uplynutí deseti let od vzniku závazku domáhat jeho zrušení podle § 2000 odst. 1 věty první o. z. Zde zdůraznil, že vzhledem k rodinným vazbám původních smluvních stran lze pokládat za zcela pochopitelné, že prostřednictvím uvedené smlouvy se M. S. snažil zajistit svým rodičům s určitou mírou právní jistoty bydlení v domě č. p. 2, jež tehdy vlastnil. V uvedené souvislosti poukázal také na to, že první žalovaný synovi finančně přispěl na koupi pozemků a domu č. p. 2, k němuž navíc žalované pojí silné citové pouto (neboť v předmětném domě kdysi žila matka prvního žalovaného), a dodal, že v daném případě nelze opomenout ani vzájemnou dohodu původních stran nájemního poměru, že žalovaní budou na vlastní náklady financovat potřebné opravy domu č. p. 2 (resp. budou předmětný dům udržovat v obyvatelném stavu). S uvedenými právními názory a předestřeny úvahami se ztotožnil i odvolací soud, který měl – stejně jako soud prvního stupně – rovněž za to, že s ohledem na individuální okolnosti posuzovaného případu nelze považovat za nestandardní, byla-li Nájemní smlouva uzavřena na dobu určitou v trvání pětatřiceti let. Podle něj na tom nic nemění ani sjednané nájemné, které žalobkyně pokládala za nepřiměřeně nízké; relativně nízké nájemné totiž plně koresponduje s tím, že žalovaní hradili veškeré výdaje spojené s užíváním předmětu nájmu a provedli též rozsáhlou rekonstrukci domu č. p. 2. Otázkou, zda případně byly naplněny předpoklady pro zrušení nájemního poměru účastníků podle § 2000 odst. 1 věty druhé o. z., se odvolací soud již nezabýval s odůvodněním, že i když se žalobkyně původně dovolávala také podstatné změny okolností (spočívající ve změně vlastnictví předmětných pozemků), následně v průběhu řízení – konkrétně při jednání před soudem prvního stupně dne 10. 12. 2019 – uvedla, že na výhradě změny poměrů jako důvodu pro zrušení nájmu pozemků již netrvá. Proto rozsudek soudu prvního stupně v zamítavých výrocích I. a II. potvrdil.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost opřela o ustanovení § 237 o. s. ř. Předně nesouhlasila s názorem, že v daném případě nebyly splněny předpoklady pro zrušení nájemního poměru účastníků podle § 2000 o. z. V této souvislosti vyjádřila přesvědčení, že nelze považovat za vážný důvod ke sjednání nájemního poměru účastníků na dobu určitou v trvání pětatřiceti let snahu předchozího vlastníka pozemků zajistit svým rodičům dlouhodobé bydlení v domě č. p. 2 (navíc za nepřiměřeně nízké nájemné). Z příčin podrobně rozvedených v dovolání měla dále také za to, že Nájemní smlouva byla uzavřena pouze tzv. „na oko“, příp. je neplatná pro obcházení zákona podle § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“). Navrhla, aby dovolací soud zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

7. Žalovaní ve vyjádření k dovolání vyvraceli správnost použitých dovolacích námitek a navrhli, aby dovolání bylo odmítnuto, příp. zamítnuto.

III.

Přípustnost dovolání

8. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání žalobkyně (dovolatelky) bylo podáno včas, subjektem k tomu oprávněným – účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění podmínky advokátního zastoupení dovolatelky (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.). Poté se zabýval otázkou jeho přípustnosti.

9. Směřuje-li dovolání rovněž proti výroku I. napadeného rozsudku, pokud jím byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku II., není v této části přípustné podle § 237 o. s. ř. Předkládala-li dovolatelka k dovolacímu přezkumu v tomto směru řešení otázek platnosti Nájemní smlouvy (otázka vážnosti projevu vůle /§ 37 odst. 1 obč. zák./ a nepřípustného obcházení zákona /§ 39 obč. zák./), nelze opomenout, že na vyřešení takto postavených otázek napadené rozhodnutí ve skutečnosti nespočívá. Své rozhodnutí o určovací žalobě totiž odvolací soud nezaložil (a – logicky vzato – ani založit nemohl) na závěru o platnosti Nájemní smlouvy, zaujal-li názor, že dovolatelka nemá naléhavý právní zájem (§ 80 o. s. ř.) na požadovaném určení, že žalovaní nejsou (společnými) nájemci předmětných nemovitých věcí. Dospěje-li totiž soud k závěru o nedostatku naléhavého právního zájmu na určení, žalobu zamítne, aniž se současně zabývá meritem věci. Nedostatek doložení naléhavého právního zájmu je samostatným a prvořadým důvodem, pro který nemůže určovací žaloba obstát a který sám o sobě bez dalšího vede k jejímu zamítnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu z 27. 2. 1997, sp. zn. 3 Cdon 1097/96, a z 27. 3. 1997, sp. zn. 3 Cdon 1338/96, uveřejněné pod č. 20/1997 a 21/1997 časopisu Soudní judikatura, od jejichž závěrů nezaznamenala soudní praxe do současné doby odklon /o tom svědčí např. usnesení Nejvyššího soudu z 26. listopadu 2019, sp. zn. 26 Cdo 2978/2019, či z 10. února 2021, sp. zn. 26 Cdo 3502/2020/).

10. Dovolací soud však dospěl k závěru, že dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., pokud jím byl napaden výrok I. rozsudku odvolacího soudu v části, v níž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku I. Zde totiž směřuje proti rozhodnutí, jímž bylo odvolací řízení skončeno a které závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodovací praxi dovolacího soudu nebyla dosud řešena, a sice otázky předpokladů pro zrušení dlouhodobého závazku podle § 2000 odst. 1 o. z. Naproti tomu však ani v této části nedovodil přípustnost dovolání pro řešení otázky platnosti Nájemní smlouvy. Dovolatelka zde náležitě nevyličila (a v převážné části ani vylíčit nemohla) předpoklady přípustnosti dovolání; v této souvislosti uplatněné dovolací námítky mají totiž převážně charakter námitek skutkových, nikoli právních. K tomu dovolací soud nad rámec uvedeného již jen dodává, že postupem podle § 2000 odst. 1 o. z. lze zrušit pouze existující závazek; závazkový vztah, který nikdy nevznikl (např. proto, že ujednání o daném závazku je absolutně neplatné) nebo který již dříve zanikl jinak (např. výpovědí, odstoupením od smlouvy či dovoláním se relativní neplatnosti smlouvy), z povahy věci zrušit nelze.

IV.

Důvodnost dovolání

11. Podle § 242 odst. 1 a 3 o. s. ř. dovolací soud přezkoumá rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, ve kterém byl jeho výrok napaden. Rozhodnutí odvolacího soudu lze přezkoumat jen z důvodu vymezeného v dovolání. Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlídně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a/ a b/ a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Existence uvedených vad tvrzena nebyla a tyto vady nevyplývaly ani z obsahu spisu.

12. Aby se mohl dovolací soud vskutku zodpovědně vyjádřit k otázce správnosti právního posouzení věci (v daném případě podle § 2000 odst. 1 o. z.), bude především zapotřebí vyřešit otázku, zda ustanovení § 2000 odst. 1 o. z. jako obecné ustanovení o závazcích je aplikovatelné rovněž ve věcech týkajících se nájmu, je-li součástí právní úpravy nájmu (§ 2201 a násl. o. z.) rovněž ustanovení § 2204 odst. 2 o. z. upravující dlouhodobý nájem a možnosti jeho předčasného ukončení výpovědí za tam stanovených podmínek.

13. Podle § 2000 odst. 1 o. z. byla-li smlouva bez vážného důvodu uzavřena na dobu určitou tak, že zavazuje člověka na dobu jeho života, anebo že zavazuje kohokoli na dobu delší než deset let, lze se po uplynutí deseti let od vzniku závazku domáhat jeho zrušení. Soud závazek zruší i tehdy, pokud se okolnosti, z nichž strany zřejmě vycházely při vzniku závazku, změnily do té míry, že na zavázané straně nelze rozumně požadovat, aby byla smlouvou dále vázána.

14. Podle § 2204 odst. 2 o. z. ujedná-li strany nájem na dobu delší než padesáti let, má se za to, že byl nájem ujednaný na dobu neurčitou s tím, že v prvních padesáti letech lze nájem vypovědět jen z ujednaných výpovědních důvodů a v ujednané výpovědní době.

15. Dovolacímu soudu je známo, že po účinnosti nového občanského zákoníku, byl – zejména vzhledem k tomu, že v našich poměrech byl nájem tradičně chápán jako dlouhodobý vztah – zastáván názor o zvláštnosti úpravy obsažené v ustanovení § 2204 o. z. a o vyloučení obecné úpravy závazkového práva obsažené v ustanovení § 2000 o. z. na nájmy. V současné době je však zastáván názor opačný, a sice že ustanovení § 2000 o. z. je aplikovatelné i v nájemních vztazích (srov. např. Švestka J., Dvořák J., Fiala J. a kol., *Občanský zákoník, Komentář, Svazek V* Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2014, s. 1074, Hulmák M. a kol., *Občanský zákoník VI., Závazkové právo, zvláštní část, Komentář, 1. vydání*, Praha: C. H. Beck, 2014, s. 241 až 242 /dále jen „Komentář C. H. Beck“/, Kabelková, E., Dejlová, H. *Nájem a pacht v novém občanském zákoníku. Komentář. 1. vydání*. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 20).

16. V ustanovení § 2204 odst. 2 o. z. je upravena vyvratitelná právní domněnka (srov. např. Komentář C. H. Beck), podle které se má nájem ujednaný na dobu delší než padesáti let posuzovat jako nájem na dobu neurčitou (vypověditelný v prvních padesáti letech jen z ujednaných výpovědních důvodů a v ujednané výpovědní době). Ustanovení § 2000 odst. 1 o. z. pak zakotvuje určitý (od výpovědi odlišný) způsob zrušení závazku sjednaného na dobu určitou. Právní posouzení podle § 2204 odst. 2 o. z. má tedy své místo již při úvaze, zda v konkrétním případě byl ujednaný nájem na dobu určitou

či na dobu neurčitou. Teprve poté, co bylo postaveno najisto, že dotčený nájemní vztah byl ujednán na dobu určitou, lze uvažovat o jeho zrušení postupem podle § 2000 odst. 1 o. z. Z toho je zřejmé, že kolize mezi pravidly obsaženými v citovaných ustanoveních vůbec nevzniká, neboť každé z nich řeší jinou právní otázku (jiné právní otázky). Nejsou-li však předmětná ustanovení ve vzájemném logickém rozporu (kolizi), nemohou být ani v poměru speciality, jenž by vyžadoval, aby na jejich vzájemný vztah byly aplikovány zásady, které řeší střet mezi ustanovením obecným a zvláštním a které mají zamezit vytváření nepoužitelných (obsoletních) ustanovení (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu z 12. 12. 2018, sp. zn. 26 Cdo 1727/2018). Podle přesvědčení dovolacího soudu je tedy nyní v právní teorii správně zastáván názor, že ustanovení § 2000 o. z. je aplikovatelné i v nájemních vztazích. Takovýto názor lze pokládat za rozumný a odpovídající potřebám v oblasti nájemních vztahů mimo jiné i proto, že také zde může, byť pouze zcela výjimečně, nastat potřeba zrušení nájmu uzavřeného na dobu určitou soudem (zejména nelze-li konkrétní nájemní poměr ukončit výpovědí jedné ze smluvních stran za podmínek upravených v ustanoveních § 2204 odst. 2, § 2229, § 2287, § 2288 odst. 1 a § 2291 o. z.) a že úprava nájmu (§ 2201 a násl. o. z.) neobsahuje zvláštní ustanovení o možnosti zrušení relativně dlouhodobého nájemního poměru soudem za podmínek normovaných ustanovením § 2000 odst. 1 o. z. Navíc v souzené věci nelze ani opomenout, že i kdyby § 2204 odst. 2 o. z. přece jen byl v poměru speciality vůči posledně uvedenému ustanovení, dotklo by se to (vzhledem k hypotéze § 2204 odst. 2 o. z.) pouze nájmu sjednaných na dobu delší než padesát let; o takový nájem však v tomto případě nešlo.

17. Na tomto místě je zapotřebí připomenout, že podle § 3074 odst. 1 věty první před středníkem o. z. se nájem řídí tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti, i když ke vzniku nájmu došlo před tímto dnem (jako je tomu v daném případě). Odtud se podává, že ustanovení § 2000 odst. 1 o. z., v němž je upraven předčasný zánik závazku formou soudního rozhodnutí s účinky *ex nunc* (viz posléze uvedený výklad), dopadá i na nájemní vztahy vzniklé před 1. lednem 2014 (avšak s výjimkou nájmu movité věci a pachtu /§ 3074 odst. 1 věta druhá o. z./ – viz rozsudek Nejvyššího soudu z 21. 11. 2018, sp. zn. 26 Cdo 1379/2018); okolnosti nastalé před 1. lednem 2014 lze pak zohlednit i při samotné úvaze o zrušení takového nájmu (srov. *mutatis mutandis* rozsudek Nejvyššího soudu ze 17. 7. 2001, sp. zn. 21 Cdo 3028/2000, uveřejněný pod č. 36/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

18. Ustanovení § 2000 odst. 1 o. z. se věcně týká dlouhodobých smluv, které jsou – právě vzhledem k jejich dlouhodobosti – spojené s jistou mírou rizika, neboť v době jejich uzavření nelze – objektivně vzato – předjímat škálu nejrůznějších okolností, které v průběhu doby mohou nastat. Existují zde tedy široké možnosti změn okolností v podstatě ve všech relevantních parametrech – ať již jde o osobní poměry smluvních stran, jejich způsobilost, hospodářské či společenské preference, anebo okolnosti objektivní, vnější, zejména tržní, politické, právní, sociální, přírodní apod. Vzhledem k tomu zachází právní úprava s velmi dlouhodobými smlouvami obezřetněji a nabízí stranám účinné mechanismy, jak reagovat na jinak těžko řešitelné problémy pramenící z jejich neprolomitelné závaznosti. Jeden z těchto mechanismů, který ve své podstatě představuje výjimku ze zásady *pacta sunt servanda*, je zakotven právě v citovaném § 2000 odst. 1 o. z. V tomto ustanovení je upraven předčasný zánik závazku formou

soudního rozhodnutí s účinky *ex nunc*. Výchozím předpokladem pro jeho uplatnění je existence mimořádně dlouhodobého závazku (závazku sjednaného na dobu života člověka, resp. na dobu delší než deset let). Je-li podmínka kvalifikované dlouhodobosti splněna, je možno domáhat se zrušení závazku soudem ve dvou situacích (skutkových podstatách), ve kterých je s touto dlouhodobostí spojen určitý problém, resp. možný konflikt a nadměrný zásah do smluvního postavení zavázané strany. Primárně jde o situaci, v níž mimořádná dlouhodobost závazku není podepřena dostatečně vážným důvodem (§ 2000 odst. 1 věta první o. z.). Pro tento případ platí, že po uplynutí deseti let je možno se domáhat zrušení závazku bez dalších podmínek. Otázku, zda ke sjednání dlouhodobého závazku měly strany vážný důvod, je zapotřebí posuzovat z objektivního hlediska s přihlédnutím ke všem zjištěným okolnostem. Druhým možným důvodem pro zrušení dlouhodobého závazku rozhodnutím soudu je podstatná (kvalifikovaná) změna okolností, z nichž strany zřejmě vycházely při vzniku závazku (§ 2000 odst. 1 věta druhá o. z.). Soud dlouhodobý závazek dotčený takovou změnou poměrů zruší (a to – stejně jako v případě předvídaném v § 2000 odst. 1 větě první o. z. – nejdříve po uplynutí deseti let od jeho vzniku) pouze tehdy, jestliže nově nastalé okolnosti působí takový zásah, že na zavázané straně nelze rozumně požadovat další setrvání v závazku (srov. Hulmák, M. a kol.: *Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část /§ 1721 – 2054/. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, str. 1181 – 1186).*

19. S přihlédnutím ke specifickým okolnostem posuzovaného případu je k řečenému zapotřebí přičinit následující. Byť Nájemní smlouva, uzavřená mezi lidmi, nezavazovala žádného účastníka (člověka) na dobu jeho života, lze uvažovat o aplikaci § 2000 odst. 1 o. z. i v tomto případě, neboť citované ustanovení dopadá i na smlouvu, která „zavazuje kohokoli na dobu delší než deset let“. Termínem „kohokoli“ měl zákonodárce nepochybně na mysli kterýkoli subjekt soukromého práva (doslova „libovolná, kterákoli osoba, lhostejno kdo“), a tedy nikoli jen subjekt z kategorie právnických osob, jak by se mohlo zdát z části ustanovení § 2000 odst. 1 o. z. před druhou větnou čárkou (dikce „zavazuje člověka na dobu jeho života“ a *contrario*). Pokud by zde zákonodárce mířil pouze na právnické osoby, jistě by použil tomu odpovídající (ustálenou) formulaci („právnická osoba“), jak to ostatně učinil hned v následujícím (druhém) odstavci § 2000 o. z. Vzhledem k širší záběru doslovného významu pojmu „kohokoli“ (viz výklad shora) by navíc jeho zúžení pouze na právnické osoby bylo možné jen za použití tzv. teleologické redukce (k soudcovskému dotváření práva za použití teleologické redukce viz v soudní praxi např. rozsudky Nejvyššího soudu ze 14. 9. 2011, sp. zn. 28 Cdo 2304/2011, z 25. 2. 2016, sp. zn. 32 Cdo 5685/2015, z 24. 4. 2018, sp. zn. 22 Cdo 4843/2017 /ústavní stížnost podanou proti tomuto rozhodnutí odmítl Ústavní soud usnesením z 19. 3. 2019, sp. zn. I. ÚS 2706/18/, či z 22. 4. 2020, sp. zn. 32 Cdo 1630/2018). Teleologickou redukci přitom mohou ospravedlnit jen argumenty objektivně teleologického výkladu, nikoli např. argumenty mimoprávní nebo argumenty subjektivního výkladového cíle (srov. Melzer, F. *Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 252 až 253*). Žádné takové relevantní (teleologické) argumenty však v tomto případě nejsou zjevné. Naopak princip právní jistoty ve spojení s principem rovnosti, resp. formální spravedlnosti, zde hovoří v neprospěch zúžení pojmu „kohokoli“

pouze na právnické osoby, a tedy proti teleologické redukci § 2000 odst. 1 o. z. v naznačeném smyslu.

20. K otázce, zda ke sjednání nájemního poměru účastníků na dobu určitou v trvání pětatřiceti let byl dán vážný důvod, lze pak uvést následující.

21. Podle lidských zvyklostí, obecných zkušeností i společenských norem vskutku není ve vztazích mezi blízkými příbuznými nikterak neobvyklý (či nestandardní, jak to vyjádřil odvolací soud) výskyt rozličných projevů štědrosti a šlechetnosti, tedy volních jednání činěných toliko z dobré vůle bez vzájemné protihodnoty. Vzhledem k výrazným citovým vazbám, jež se mezi těmito osobami typicky vyskytují, přitom není výjimkou ani jednostranné poskytnutí hodnot značného rozsahu, zpravidla „formou“ darování, třebaže není vyloučeno ani poskytnutí majetkové výhody v jiné podobě. Vzhledem k řečenému tudíž není důvod bránit se tomu, aby za vážný důvod (ve smyslu § 2000 odst. 1 věty první o. z.) ke sjednání dlouhodobého nájemního poměru (tj. pouze dočasného a současně úplatného přenechání věci k užití jinému) byl považován i zájem vlastníka pronajaté věci zajistit svým rodičům (tedy blízkým příbuzným) stabilní uspokojení jejich potřeby bydlení (arg. *a maiori ad minus*). Ostatně zcela jistě jde v tomto případě o závažnější zájem, než jaký představuje „pouhý zájem na dlouhodobém stabilním užívání a pravidelném placení nájemného“, který má být pravidelně dostatečným důvodem (ve smyslu § 2000 odst. 1 o. z.) ke sjednání dlouhodobého nájmu podle odborné literatury (srov. opět Komentář C. H. Beck). I s přihlédnutím k dalším okolnostem posuzované věci (finanční příspěvek prvního žalovaného svému synovi M. S. na pořízení předmětných pozemků a domu č. p. 2, investice žalovaných vynaložené na opravy uvedeného domu), které jsou rovněž způsobitelné ospravedlnit mimořádně dlouhou dobu (třicet pět let) trvání nájemního poměru účastníků (z hlediska ekonomické racionality a rentability závazku je nepochybně oprávněný požadavek žalovaných na návratnost jimi vynaložených investic), lze tudíž pokládat za správný právní názor, že strany Nájemní smlouvy měly vážný důvod ke sjednání nájemního poměru na dobu určitou delší než deset let (konkrétně na dobu třiceti pěti let), a že proto v tomto případě nebyl naplněn jeden z předpokladů, za nichž se lze po uplynutí deseti let od vzniku závazku domáhat jeho zrušení podle § 2000 odst. 1 věty první o. z.; ostatně v době nabytí nemovitých věcí dovolatelka věděla o existenci Nájemní smlouvy a tudíž i o relativně nízkém nájemném. Pro úplnost zbývá dodat, že otázkou, zda případně byly naplněny předpoklady pro zrušení nájemního poměru účastníků podle § 2000 odst. 1 věty druhé o. z., se dovolací soud již nezabýval (a ani zabývat nemohl), neboť ve vztahu k uvedené otázce nebyly v dovolání uplatněny žádné dovolací námítky (důvody).

22. Z uvedeného vyplývá, že z pohledu uplatněných dovolacích námitek ob stojí výrok, jímž odvolací soud potvrdil zamítavý výrok I. rozsudku soudu prvního stupně. Dovolací soud proto – aniž ve věci nařídil jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) – dovolání v tomto rozsahu rozsudkem (§ 243f odst. 4 věta před středníkem o. s. ř.) zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.). Jinak dovolání podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl pro nepřipustnost.

č. 89

Soud může uložit vlastníku, aby odstranil strom v zástavbě a v dosahu majetku jiných osob (§ 2903 odst. 2 o. z.), je-li prokázáno, že dřevina vykazuje takové konkrétní defekty či vlastnosti, jež by svou povahou mohly reálně vést ke vzniku škodní události pádem stromu, jeho větví či působením kořenového systému, a současně není jiné přiměřené řešení k odvrácení vzniku hrozící škody než strom pokácet.

Škoda

§ 1017 o. z., § 2903 o. z., § 3079 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2021, sp. zn. 25 Cdo 591/2021, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.591.2021.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2020, sp. zn. 29 Co 206/2020, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 12. 2. 2020, č. j. 47 C 100/2018-148, uložil žalovanému odstranit z jeho pozemku vzrostlý strom douglasku tisolistou a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyhověl tak požadavku žalobkyně, vlastnice sousedního pozemku, jež se obávala rizik spjatých s růstem stromu (jeho větví a kořenového systému) v současné době vysokého asi 18 metrů, nacházejícího se v patě kmene 1,5 m od oplocení a 2,5 m od jejího domu, především vyvrácení či zlomení stromu a jeho pádu na dům. Soud poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2017, sp. zn. 22 Cdo 5259/2015, z něž vyplývá, že nárok na pokácení stromu podle § 1017 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014 (dále jen „o. z.“), nelze úspěšně uplatnit u stromů vysázených před 1. 1. 2014. Z uvedeného rozhodnutí soud dále dovodil, že v souladu s předchozí úpravou obsaženou v zákoně č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), bylo možné se aktivního jednání domáhat pouze v rámci ochrany před hrozícími škodami ve smyslu § 417 obč. zák. V projednávané věci pak bylo znaleckým dokazováním zjištěno, že strom je z hlediska podlehnutí nepřízni počasí (silnému větru) nebezpečný jako každý jiný strom, trpí však třemi defekty způsobenými větrem v koruně stromu vedoucími k vyosení kmene na vrcholu koruny. Znalci připustili možnost pádu stromu jak jeho zlomením, tak vyvrácením s tím, že pokračujícím růstem větví a kořenů se bude nebezpečí vzniku škody zvyšovat. Soud dovodil splnění podmínek pro uložení opatření ve smyslu § 417 obč. zák. k odvrácení hrozící škody a za vhodné řešení považoval žalobkyní navrhované pokácení stromu.

2. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 9. 2020, č. j. 29 Co 206/2020-176, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítl, a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Oproti soudu prvního stupně neshledal, že by požadavek žalobkyně na odstranění stromu byl opodstatněný. Odvolací soud konstatoval, že domáhá-li se žalobkyně, aby žalovanému byla uložena povinnost provést určité opatření s ohledem na hrozící závažnou škodu podle § 417 obč. zák., musí prokázat, že jí hrozí vážná škoda, a totiž ohrožení akutní a skutečně hrozící. Pro úspěch žaloby je tedy nutné zjištění, že dům žalobkyně, její zdraví a zdraví příslušníků její domácnosti jsou vážně ohroženy a dané ohrožení je v příčinné souvislosti s existencí předmětného stromu. Znalci však nastínili možnost vzniku ohrožení pádem předmětného stromu či jeho větví toliko do budoucna, nikoliv v současné době, a důvodnost jeho pokácení aktuálně vyloučili, případně připustili toliko z preventivních důvodů.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost ve smyslu § 237 o. s. ř. dovozuje z rozporu napadeného rozhodnutí s judikaturou odvolacího soudu k § 417 odst. 2 obč. zák. Dovolatelka zdůraznila, že znalci připustili možnost pádu stromu jak zlomením, tak vyvrácením, přičemž pokračujícím růstem koruny stromů a jeho kořenů se bude riziko jen zvyšovat. Ocitovala výroky znalců o shluku větví soupeřících, která z nich se stane terminálním výhonem, a o tom, že daný druh stromu je křehký a náchylný na vylomení. Poukázala dále na nebezpečí pádu větve, jakož i na možné vichřice a letní bouřky, jež riziko zvyšují, a připomněla i zjištění znalce, že její dům je ohrožován též kořenovým systémem stromu (je tzv. poddolován). Proto podle ní neobstojí závěr odvolacího soudu, že ze závěrů znalců nevyplývá, že by žalobkyni hrozila aktuální konkrétní vážná škoda způsobená stromem (jeho pádem, či kořeny). Odkázala dále na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 3164/2011, podle nějž pro aplikaci § 417 odst. 2 obč. zák. není nutné nebezpečí bezprostředního vzniku škody, postačí, že v důsledku vážného ohrožení vznikne škoda do budoucna. Navrhla, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

4. Žalovaný ve vyjádření k dovolání poukázal na nedostatečné vymezení jeho přípustnosti i nedůvodnost argumentace žalobkyně a navrhl, aby bylo dovolání odmítnuto, případně zamítnuto.

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dospěl k závěru, že dovolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky advokátního zastoupení (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.) a je přípustné pro otázku přiměřené ochrany před hrozící vážnou újmou za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.

IV.

Důvodnost dovolání

6. Soudy obou stupňů zhodnotily žalobu jako návrh na uložení opatření před hrozící škodou, přičemž jak z žaloby, tak z rozsudků se podává, že tvrzené riziko má hrozit v průběhu soudního řízení, tedy zjevně v době po 1. 1. 2014, kdy nabyl účinnosti zákon č. 89/2012 Sb. Nejedná se tak o vztah náhrady škody, který by podle § 3079 odst. 1 o. z. měl být posuzován podle dosavadních předpisů, tedy podle zákona č. 40/1964 Sb., účinného do 31. 12. 2013. Odvolací soud tedy správně nepoužil pravidlo obsažené v § 1017 odst. 1 o. z. o regulaci výsadby stromů u hranic pozemku, neboť (jak vyložil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 22 Cdo 5259/2015), tomuto ustanovení nelze přiznávat zpětné účinky v situaci, kdy byl předmětný strom zjevně vysazen před účinností nového občanského zákoníku. Uvedené rozhodnutí se ovšem týkalo toliko § 1017 odst. 1 o. z. a v něm obsažený výklad ohledně nepřipustných retroaktivních účinků pak nikterak nevyklučuje uplatnění jiných ustanovení občanského zákoníku, která lze zvažovat v případě, že se spor týká stromu (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. 22 Cdo 1554/2018), zejména pak, jde-li o účinky na okolí posuzované k datu vyhlášení rozhodnutí soudem (viz § 154 odst. 1 o. s. ř.). Konečně přímo v rozsudku sp. zn. 22 Cdo 5259/2015 Nejvyšší soud upozornil, že ani vyloučení aplikace § 1017 odst. 1 o. z. na stromy vysázené před 1. 1. 2014 neznamená, že by se soused vůbec nemohl domáhat jejich pokácení, přičemž podotkl, že prakticky totožný nárok dříve vyjádřený v § 417 obč. zák. je nyní vyjádřen v § 2903 o. z.

7. Podle § 2903 odst. 1 o. z. nezakročí-li ten, komu újma hrozí, k jejímu odvrácení způsobem přiměřeným okolnostem, nese ze svého, čemu mohl zabránit.

8. Podle odst. 2 tohoto ustanovení při vážném ohrožení může ohrožený požadovat, aby soud uložil vhodné a přiměřené opatření k odvrácení hrozící újmy.

9. Citované ustanovení upravuje tzv. zakročovací povinnost (současně též oprávnění) osoby, jíž hrozí vznik újmy. Je na ohroženém, aby přiměřeným způsobem čelil událostem, z nichž mu může vzniknout újma, a pokud tak neučiní, přičítá se v odpovídajícím rozsahu následek jemu samému. Právním následkem jeho nečinnosti je pak stav, kdy poškozenému nevzniká nárok na náhradu újmy vůči škůdci. Vedle toho ovšem v závažnějších případech, kdy nepostačuje nebo není možné odstranit hrozbu příčiněním samotného poškozeného, dává mu zákon možnost preventivní ochrany cestou soudního rozhodnutí, jímž může být naopak potenciálně škůdce nucen ke splnění aktivní povinnosti předejít vzniku hrozící újmy. Pro aplikaci § 2903 odst. 2 o. z. musí být prokázáno, že v době rozhodování soudem existuje vážné ohrožení majetku žalobce nebo jiných hodnot, přičemž není podmínkou, aby vznik škody hrozil bezprostředně; postačí, jde-li zatím jen o ohrožení, avšak natolik vážné, že je tu důvodná obava vzniku škody v budoucnu. Současně však musí být doloženo, že žalobcem navrhované opatření bude vhodné a přiměřené k naplnění preventivního účelu tohoto ustanovení (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2019, sp. zn. 25 Cdo 1412/2019, uveřejněný pod číslem 58/2020 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, dále jen „Sbírka“). Dosavadní judikatura dovolacího soudu k § 417 odst. 2 obč. zák. je pak přiměřeně použitelná i v režimu § 2903 odst. 2 o. z. Vyšel-li tedy odvolací soud i ze závěrů judikatury vyslovující se k výkladu § 417 odst. 2 obč. zák., není důvodu mu v tomto vytykat nesprávnost.

10. Předestírá-li dovolatelka svůj vlastní pohled na hodnocení důkazů a své vnímání situace, opomíjí, že přezkum skutkových zjištění (tedy i přehodnocování zjištění učiněných ze znaleckých posudků) dovolacímu soudu nepřísluší, neboť je oprávněn zabývat se správností napadeného rozhodnutí v zásadě jen v rámci náležitě vymezeného dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř. Odkazuje-li dovolatelka na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2013, sp. zn. 25 Cdo 3164/2011, jež se vyslovovalo především k rozdílným aplikačním předpokladům § 126 odst. 1 obč. zák. a § 417 odst. 2 obč. zák., neuvádí argumentaci, která by mohla vést k závěru o nesprávnosti napadeného rozhodnutí. Má-li za to, že odvolací soud v rozporu s rozhodovací praxí dovolacího soudu vyžadoval bezprostřednost hrozby vzniku škody, pak je třeba připomenout, že odvolací soud na základě provedeného dokazování, z něž vyplynul relativně vyhovující aktuální stav stromu, shledal, že ke vzniku ohrožení jeho pádem může případně dojít až v čase příštím, jinak řečeno požadavek aktuálnosti vznesl ve vztahu k existenci rizika, nikoliv vzniku škody. Uvedené se nikterak nevymyká výkladu § 417 obč. zák., nahrazeného s účinností od 1. 1. 2014 obdobnou úpravou v § 2903 odst. 2 o. z., vyžadující jako jednu z podmínek, aby vážné ohrožení bylo dáno v době rozhodování soudu (viz již citovaný rozsudek č. 58/2020 Sbírky, či dále též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 4. 2001, sp. zn. 22 Cdo 1599/99, publikovaný pod C 383 v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2008, sp. zn. 25 Cdo 822/2008, publikovaný tamtéž pod C 6854) a aby šlo o újmu vážnou, aktuální a skutečnou (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2011, sp. zn. 22 Cdo 3968/2009, a ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. 22 Cdo 2527/2018).

11. Lze přisvědčit žalovanému, podpořenému i závěry znalců, že každý strom může teoreticky spadnout, může se z něj odlomit větev, jeho stabilita může být narušena vichřicí či bouřkou, a je tedy nutné se vyvarovat paušálního přístupu, který by z žaloby na odstranění hrozící škody učinil nástroj eliminace veškerých stromů nacházejících se v zástavbě a v dosahu majetku jiných osob; ostatně též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2019, sp. zn. 22 Cdo 2573/2019, označuje stromy za ekologicky významnou přírodninu i v rovině občanského práva. Jeví se proto logickým a opodstatněným požadavek, aby posuzovaná dřevina již v době rozhodování soudu vykazovala takové konkrétní defekty či vlastnosti, jež by svou povahou mohly reálně (nikoli toliko hypoteticky) vést ke vzniku škodní události, a současně není jiné cesty k zamezení vzniku hrozící škody než strom pokácet (zcela zlikvidovat). Sama občanskoprávní úprava předjímá i jiné způsoby eliminace negativního působení stromů na okolí (viz možnost ořezu větví a kořenů podle § 1016 odst. 2 o. z., působí-li škodu nebo jiné obtíže převažující nad zájmem na nedotčené zachování stromu, případně ochrana před imisemi ve smyslu § 1013 o. z.); jakékoliv problematické aspekty provázející existenci dřeviny tak není nutno ztotožňovat s rizikem ve smyslu § 2903 o. z.

12. Úsudek nalézacího soudu, zda jde o vážné ohrožení ve smyslu § 2903 odst. 2 o. z. a zda žalobou navrhané řešení je přiměřeným prostředkem k dosažení účelu sledovaného tímto ustanovením, je volnou úvahou soudu, kterou dovolací soud může zpochybnit jen při její zjevné nepřiměřenosti (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2011, sp. zn. 22 Cdo 3968/2009, ze dne 20. 6. 2012, sp. zn. 22 Cdo 3319/2010, a ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 25 Cdo 1743/2016, a judikaturu zde

odkazovanou). Aby ovšem Nejvyšší soud mohl adekvátně zhodnotit, nejedná-li se o zjevně nepřiměřenou úvahu, je třeba, aby v ní byly alespoň stručně zohledněny všechny podstatné okolnosti, z nich dotčená osoba vyvozuje existenci nebezpečí. V projednávané věci sice dovolatelka od počátku zdůrazňuje především svou obavu z pádu stromu na její dům, avšak poukazuje též na rizika spjatá s prorůstáním kořenového systému stromu k základům domu, jež byla rozebírána i v doloženém odborném stanovisku, vyhotoveném znaleckém posudku i v rámci místního šetření. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom nevyplývá, že by odvolací soud do svých úvah zahrnul i tuto skutečnost, což brání zhodnocení, obstojí-li vzhledem ke všem okolnostem a poměrům na místě jeho závěr o nesplnění podmínek pro vydání rozhodnutí podle § 2903 odst. 2 o. z. jako přiměřený či nikoliv.

13. Uplatněný dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci byl s ohledem na tento nedostatek v úvahách odvolacího soudu naplněn, proto Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

14. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný; v novém rozhodnutí o věci soud znovu posoudí míru rizika hrozícího zdraví a majetku žalobkyně a jejím rodinným příslušníkům ze stavu a vlastností stromu, včetně působení jeho kořenového systému, a zváží přiměřenost navrhovaného opatření plným odstraněním stromu. Rozhodne pak nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení (§ 243g odst. 1 část první věty za středníkem a věta druhá o. s. ř.).

č. 90

č. 90

Při stanovení výše náhrady za ztížení společenského uplatnění je výklad § 2958 o. z. založený na posouzení funkčních schopností poškozeného podle nezávazné pomůcky, označené též jako Metodika k náhradě nemajetkové újmy na zdraví, způsobilým a vhodným přístupem k naplnění zákonného principu slušnosti (§ 2958 věta druhá o. z.) i požadavku legitimního očekávání (§ 13 o. z.).

Soud k objektivizaci a medicínské klasifikaci trvalých zdravotních následků na základě znaleckého posudku zjistí procento, v němž je poškozený vyřazen ze zapojení do životních činností definovaných v upravené Mezinárodní klasifikaci funkčních schopností, disability a zdraví. Tímto procentem ze čtyřsetnásobku průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok, předcházející roku, v němž se ustálil zdravotní stav poškozeného, pak vyjádří objektivizovanou náhradu, kterou do výsledné podoby upraví zvýšením či snížením podle konkrétních okolností případu a poměrů poškozeného tím, že zohlední zejména jeho věk, intenzitu předchozího zapojení do společenských aktivit nebo okolnosti vyjmenované v § 2957 o. z.

Nemajetková újma (o. z.), Bolestné

§ 2958 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1361/2021, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1361.2021.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobce zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2020, sp. zn. 23 Co 420/2019, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10. 4. 2019, sp. zn. 31 C 54/2018, a usnesení téhož soudu ze dne 27. 5. 2019, sp. zn. 31 C 54/2018, a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 1 k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

č. 90

1. Obvodní soud pro Prahu 9 rozsudkem ze dne 11. 5. 2020, č. j. 98 C 229/2017-503, uložil oběma žalovaným povinnost zaplatit žalobci společně a nerozdílně 464.937 Kč jako náhradu vyvažující plně vytrpěné bolesti a 840.021 Kč za ztížení společenského uplatnění a žalobu na zaplacení dalších 7.451.499 Kč zamítl. Rozhodl tak částečným rozsudkem jen o dvou z více dílčích uplatněných nároků na náhradu újmy na zdraví. Soud vyšel ze zjištění, že dne 14. 7. 2014 žalovaná 2) při řízení osobního motorového vozidla nedala přednost v jízdě a střetla se s motocyklem jedoucím po hlavní silnici a řízeným žalobcem, který při nehodě utrpěl mnohačetná zranění. Po opakovaných hospitalizacích, reoperacích a rehabilitaci má žalobce omezenou hybnost a bolestivost pravé ruky, v důsledku čehož nemůže konat drobné pohyby (např. neuřízne krajíc chleba), kloub ho bolí jak v klidu, tak při námaze, přičemž bolest se promítá do celé končetiny. Levá noha je po tříštivé zlomenině stehenní kosti výrazně omezena v pohybu, takže žalobce nemůže rychle chodit nebo běhat, což se negativně projevuje i v ostatních nosných kloubech obou dolních končetin a v bederní páteři. Žalobce není dále schopen vykonávat soustavně jakoukoliv větší fyzickou námahu, déle sedět nebo stát a i pohyb na delší vzdálenost má omezen. Jeho pracovní schopnost klesla k červnu 2018 o 50 %. Ve volném čase hrál lední hokej ve výkonostní krajské soutěži mužů. Dále se věnoval motorkám, provozoval opravárenskou dílnu a na motorce sám jezdil. Byl dobrovolným hasičem. V současné době je náměstkem starosty pro okrsek č. VIII sboru dobrovolných hasičů, členem zastupitelstva a místostarostou obce K. a jednatelem a jediným společníkem obchodní společnosti. Bolestné bylo doc. MUDr. P. K., CSc., znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví stanovení nemajetkové újmy, ohodnoceno na 1 860 bodů, tedy 467.380,80 Kč, a tuto částku soud zvýšil o 135.063 Kč, kterou žalovaná 1) již žalobci uhradila. Výši náhrady za ztížení společenského uplatnění pak soud určil podle posudku téhož znalce na základě Metodiky k náhradě nemajetkové újmy na zdraví (č. 63/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dále též jen „Metodika“) částkou vypočtenou znalcem na 840.021 Kč, která již zahrnuje zvýšení pro mladý věk žalobce (30 let) o 20 %. Soud pak dospěl k závěru, že s ohledem na maturitu žalobce a to, že jeho poslední zaměstnání spočívalo ve vedoucí funkci, je schopen vykonávat administrativní práci,

takže není zcela vyřazen z pracovního života. Ostatně i nadále vykonává administrativní činnost pro dobrovolné hasiče a je členem zastupitelstva obce, nepřerušil živnost, je dále jednatelem společnosti a konečně soudu zasláné vyjádření bylo sepsáno jeho rukou. Rovněž je nadále schopen řídit automobil. Soud pro účely stanovení výše náhrady újmy nepřihlížel ani k tomu, že žalobce již není schopen opravovat motorky, neboť k tomu neměl potřebné živnostenské oprávnění. Nepřihlédl ani k další volnočasové aktivitě – hokeji, neboť ve dvou sezónách, které bezprostředně předcházely nehodě, se nasazování žalobce do soutěžních zápasů snižovalo, tudíž i s ohledem na věk (srovnání s průměrným věkem 28 let u vrcholových hokejistů podle diplomové práce k analýze věkové struktury družstev na mistrovství světa v ledním hokeji) se žalobce dostal v roce 2014 na konec své hokejové kariéry a dopravní nehoda jej o tento sport nepřipravila. Naopak mu zabránila ve výkonu činnosti dobrovolného hasiče a také v jízdě na motorce, která též byla jeho volnočasovou aktivitou. V rozmezí let 2015 – 2017 žalobce celkem třikrát pózoval na společenských akcích, kde očividně konzumoval pivo, na všech fotkách se směje a mimo jedné stojí na obou nohách bez opory. V současnosti žije v partnerském stavu a vykonává dvě veřejné funkce. Proto není podle soudu z běžného života vyloučen a není ani limitován tak, aby byl důvod zvýšit náhradu za ztížení společenského uplatnění nad znalcem stanovenou částku. Z uvedeného též vyplývá, že ani psychické obtíže nedosahují takové intenzity, jak se žalobce snaží tvrdit, spočívají jen v tom, že je po traumatické události pod psychickým tlakem a má narušenou psychickou stabilitu; ostatně sám považoval ohodnocení těchto obtíží za dostatečné a nenavrl důkaz znaleckým psychiatrickým posudkem.

2. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 1. 2021, č. j. 11 Co 323/2020-558, k odvolání žalobce potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v napadeném zamítavém výroku. Uvedl, že soud prvního stupně dospěl ke správným skutkovým zjištěním o dopadu úrazu do života žalobce. Z ničeho nevyplývá, že by zdravotní stav žalobce nebyl šest a půl roku od nehody ustálen, a ve znaleckém posudku byly zahrnuty i položky týkající se žalobcova psychického stavu, proto není nutné vypracovávat samostatný znalecký posudek. Se závěry znaleckého posudku (včetně výpovědi) doc. MUDr. P. K., CSc., se odvolací soud ztotožnil. Ačkoliv žalobce utrpěl těžkou újmu na zdraví, není plně odkázán na péči třetí osoby. Již znalec přihlédl k tomu, že žalobce hrál hokej, byl aktivním dobrovolným hasičem, měl zálibu v motorkách, a zároveň zohlednil žalobcův věk, proto zvýšil ohodnocení o 20 %. Částka 840.021 Kč je tak přiměřená žalobcovým omezením a všem okolnostem případu. Soud prvního stupně správně a pečlivě důkazy vyhodnotil a řádně újmu posoudil. Rovněž se správně vypořádal se všemi okolnostmi namítanými stranami. Vytýká-li žalobce odkaz na jediné srovnatelné rozhodnutí Nejvyššího soudu, měl upozornit na jinou vhodnější komparativní judikaturu, což neučinil.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Rozhodnutí odvolacího soudu napadl žalobce dovoláním, jehož přípustnost ve smyslu § 237 o. s. ř. spatřuje v otázkách hmotného práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, konkrétně zda odvolací soud 1) dostatečným způsobem individualizoval a zohlednil předchozí život žalobce, stejně

jako mimořádnou míru zapojení do sportovních a společenských aktivit, a zda 2) postupoval správně, pokud vycházel pouze ze znaleckého posudku, který je jen jedním z možných důkazů a není s to plně popsat a zohlednit, jak se utrpená zranění projevují v běžném životě konkrétní osoby. Podle dovolatele je při stanovení náhrady za ztížení společenského uplatnění nutno přihlídnout k tomu, zda možnosti poškozeného nejsou velmi výrazně omezeny či zcela ztraceny ve srovnání s vysokou a mimořádnou úrovní jeho kulturních, sportovních či jiných aktivit před vznikem újmy. Účelem znaleckého posudku je pak vytvořit dostatečně podrobný a strukturovaný odborný podklad pro rozhodování soudu o výši náhrady za nemajetkovou újmu. Znalci ovšem nepřisluší, aby na základě Metodiky sám stanovil a určil částku náhrady za ztížení společenského uplatnění, neboť to náleží pouze soudu. Lékařská hlediska významná pro stanovení základního bodového ohodnocení jsou totiž jen východiskem pro určení výše odškodnění, pro jejíž zjištění je rozhodující, jak se poškození zdraví projevuje v životě konkrétní osoby. V projednávané věci je pak zásadní především to, že podle znalce je žalobce zcela vyloučen nejen ze sportovních aktivit, které před úrazem vykonával, ale ze sportovních aktivit jako celku, neboť jeho tělesná hybnost je natolik omezena, že není schopen běžného rychlejšího pohybu, natož pak jakéhokoliv sportu. Sport přitom hrál v životě žalobce důležitou roli a je nerozhodné, zda jej vykonával profesionálně či rekreačně, neboť byl-li úrazem ve svých 30 letech vyloučen z jakéhokoliv sportovního vyžití, jde o okolnost zcela mimořádnou, která odůvodňuje zvýšení náhrady. Nedostatečně individualizovány byly též dopady do pracovního života žalobce. Byť byla jeho pracovní schopnost snížena o 50 %, není takřka schopen používat dominantní pravou končetinu, a je tedy zcela neschopný vykonávat manuální práci a takřka neschopný pro výkon administrativní práce, neboť nevydrží psát na počítači, dlouho sedět ani chodit. Dopady psychických obtíží pak soudy nezohlednily vůbec. Provedenému dokazování neodpovídá ani závěr soudu, že žalobce není odkázán plně na péči třetí osoby. Znalec uvedl řadu oblastí, kde je žalobce výrazným způsobem omezen, mimo jiné ujde pouze cca 1.500 m, nemůže chodit po nerovném terénu, není schopen vlastní péče o domácnost a nedokáže déle řídit vozidlo. Ačkoli tedy není zcela odkázán na pomoc třetí osoby, existuje řada běžných činností při vlastní péči o sebe a domácnost, které bez třetí osoby nezvládne. Zohledněno v rámci ztížení společenského uplatnění dále nebylo to, že žalobce trpí trvalými bolestmi, které se projevují jak při běžné, tak zvýšené námaze či třeba změně počasí, přitom ve znaleckém posudku jsou konstatovány. Konečně pak žalobce uvádí, že byl před nehodou velmi společenskou osobou, avšak psychické obtíže mu ve společenském životě brání. Mimo to pak podrobně rozvádí, že skutkové závěry soudů neodpovídají provedenému dokazování a od toho se odvíjí i nesprávné právní posouzení. Jedná se zejména o rozpor se závěry znaleckého posudku. Odvolací soud přitom na řadu námitek žalobce vůbec nereagoval. Provedl některé důkazy, aniž by z nich učinil jakákoliv skutková zjištění, a jde tak o tzv. opomenuté důkazy. Závěr odvolacího soudu, že bylo-li žalobci známo přílehavější rozhodnutí, než citoval soud prvního stupně, měl na ně upozornit, je pak v rozporu se zásadou *iura novit curia*. Navrhl, aby dovolací soud rozsudky soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

4. Žalovaná 1) ve vyjádření k dovolání uvedla, že rozhodnutí odvolacího soudu považuje za správné a dovolání žalobce za nedůvodné. Taktéž žalovaná 2) považuje dovolání

žalobce za nedůvodné. Pokud soudy vycházely především ze znaleckého posudku, bylo to dáno tím, že žalobce nepředložil důkazy pro případné zvýšení náhrady.

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., a je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť závisí na řešení otázky hmotného práva, a to výkladu § 2958 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014 (dále též jen „o. z.“), ohledně výše náhrady za ztížení společenského uplatnění, která dosud v rozhodovací praxi občanskoprávního a obchodního kolegia dovolacího soudu nebyla řešena. Dovolání je důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

6. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

7. Uplatněním způsobilého dovolacího důvodu ve smyslu uvedeného ustanovení není zpochybnění právního posouzení věci, vychází-li z jiného skutkového stavu, než z jakého vyšel při posouzení věci odvolací soud, a samotné hodnocení důkazů odvolacím soudem (opírající se o zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v ustanovení § 132 o. s. ř.) nelze úspěšně napadnout žádným dovolacím důvodem. Argumentací části dovolání, která směřuje proti skutkovým zjištěním, se proto dovolací soud nezabýval, neboť skutkovým stavem je vázán a není oprávněn jeho správnost přezkoumávat (§ 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 o. s. ř.).

8. Podle § 2958 o. z. při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

9. Smyslem náhrady za ztížení společenského uplatnění je peněžitou částkou odčinit obtíže a útrapy spojené s trvalým zhoršením zdravotního stavu, pro něž je poškozený zcela nebo zčásti vyřazen z možnosti zapojit se do obvyklých životních činností, zejména v oblasti pracovního či studijního zapojení, rodinných vztahů, obvyklých činností při péči o svou osobu a domácnost, či rekreačních a volnočasových aktivit apod. Náhrada cílí k odčinění nemajetkové újmy vyvolané zásahem do zdraví, které je nejcennější složkou osobnostních práv každého člověka (k povaze jednotlivých nemajetkových dílčích nároků uvedených v § 2958 o. z. blíže zejména usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 11. 2017, sp. zn. 25 Cdo 2245/2017, publikované pod č. 7/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní, dále jen „Rc“, a ze dne 31. 10. 2019, sp. zn. 6 Tdo 1309/2019, publikované pod č. 39/2020 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní, dále jen „Rt“).

10. S účinností od 1. 1. 2014 občanský zákoník neobsahuje zmocnění k vydání prováděcího předpisu obdobné tomu, jaké obsahovalo ustanovení § 444 odst. 2 obč. zák., účinné před tímto datem, tedy se již nepočítá s podzákonnou normou, která by obsahovala pravidla, podle nichž má být výše náhrady stanovena, a určení výše náhrady se plně ponechává na úvaze soudu. Body 237 a 238 závěrečných ustanovení § 3080 o. z. byla též zrušena vyhláška č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, a to se zjevným úmyslem zákonodárce odstranit systém náhrad založený na bodovém hodnocení zdravotních obtíží stanoveném podle podzákonného předpisu, slovy důvodové zprávy s cílem oprostit soudní praxi od vlivu moci výkonné, která právě prostřednictvím pravidel obsažených ve vyhlášce nepřipustně limitovala soudy v možnosti přiznat spravedlivou a dostatečnou náhradu zejména za závažné trvalé zdravotní následky. Zákon nyní stojí na požadavku, aby vytrpěné zdravotní újmy byly plně vyváženy peněžitou náhradou, avšak zjištění finančního ekvivalentu za poškození tak cenné hodnoty jako lidské zdraví je diskutabilní, neboť přesná kvantifikace nemajetkových újem je navýsost složitá, ne-li nemožná. Zřejmě i proto zákon doplňuje, že nelze-li výši náhrady určit cestou plné kompenzace, má se náhrada stanovit podle zásad slušnosti. Ani ty nejsou nikterak definovány a jejich vágnost je zcela srovnatelná s nezřetelným požadavkem plné náhrady. Je proto úlohou soudu, aby tuto právní úpravu naplnil svou úvahou. Ta však nemůže být nepodložená a libovolná, nýbrž musí být odůvodněna tak, aby bylo zřejmé, z jakých východisek soud vyšel a jaká kritéria použil. Jen tak lze vyhovět požadavku legitimního očekávání účastníků a předvídatelnosti soudních rozhodnutí, jak jej i v hmotněprávní rovině formuluje ustanovení § 13 o. z. a ve své ustálené judikatuře dovozuje Ústavní soud [viz např. náleze ze dne 10. 12. 2019, sp. zn. IV. ÚS 3500/18, body 19-22, náleze ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 387/18, (N 138/90 SbNU 259), bod 19, náleze ze dne 13. 12. 2011, sp. zn. II. ÚS 727/11, (N 209/63 SbNU 431), náleze ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, (N 56/56 SbNU 593)].

11. Za tímto účelem soudní praxe od roku 2014 využívá jako jednu z možností výkladu § 2958 o. z. nezávaznou pomůcku, označenou též jako Metodika k náhradě nemajetkové újmy na zdraví, jejíž základní zásady byly publikovány pod Rc 63/2014. Ostatně i důvodová zpráva k § 2958 o. z. připouští, aby si soudní praxe vytvořila vlastní podrobnější pravidla, kterými eliminuje dopady odstranění relativně exaktního podzákonného předpisu. K tomu lze doplnit, že z povahy věci není soudce povinen použít právě tuto metodu výkladu, může zvolit a odůvodnit jinou, nicméně rozhodne-li se postupovat podle Metodiky, měl by jí doporučená pravidla respektovat (případně odůvodnit, v čem a proč se od ní odchyluje), aby tato pomůcka neztratila svůj význam pro sjednocování soudní i mimosoudní praxe, neboť výstupy z jednotlivých řízení, v nichž by s Metodikou bylo nakládáno odlišně, by nebyly vzájemně porovnatelné. Tento přístup je již aprobován i judikaturou trestních senátů Nejvyššího soudu v rámci tzv. adhezního řízení. Například podle usnesení ze dne 25. 1. 2017, sp. zn. 6 Tdo 1791/2016, (publikováno v časopise Trestněprávní revue č. 2/2018), byl tento systém vypracován za účelem objektivizace a medicínské klasifikace vytrpěných újem na zdraví. Postup popsán v Metodice má plnit zákonný princip slušnosti (§ 2958 věta druhá o. z.) i požadavek legitimního očekávání (§ 13 o. z.). Z něj vyplývá nutnost vypracovat znalecký posudek znalce z oboru zdravotnictví, odvětví stanovení

nemateriální újmy na zdraví, na jehož podkladě lze rozhodnout v adhezním řízení o nároku poškozeného na náhradu nemajetkové újmy způsobené ublížením na zdraví (§ 228 odst. 1 tr. ř.). Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 2. 2020, sp. zn. 7 Tdo 1485/2019 (Rt 51/2020), má být podkladem pro stanovení výše náhrady za ztížení společenského uplatnění zpravidla posudek znalce z oboru zdravotnictví, odvětví stanovení nemateriální újmy na zdraví; pouze v jednoduchých případech se lze spokojit s odborným vyjádřením. Není důvod se od této judikatury odchylovat, vždyť v občanskoprávních sporech jde o výklad téhož ustanovení občanského zákoníku jako v adhezním řízení před trestními soudy. Je třeba jen upozornit, že s účinností od 1. 1. 2021 bylo uvedené znalecké odvětví přejmenováno na hodnocení míry bolesti a funkčních schopností při újmách na zdraví, a to vyhláškou č. 505/2020 Sb., kterou se stanoví seznam znaleckých odvětví jednotlivých znaleckých oborů, jiná osvědčení o odborné způsobilosti, osvědčení vydaná profesními komorami a specializační studia pro obory a odvětví (k provedení zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech).

12. Použití Metodiky jako ústavně konformní a účel zákona naplňující způsob výkladu § 2958 o. z. (nepotlačí-li ovšem prostor pro úvahu soudu a nestane-li se mechanickým přebíráním vzorců či šablon) konečně přijímá i nálezková judikatura Ústavního soudu. Například nález ze dne 16. 2. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3122/15, označuje za problematickou pracovněprávní úpravu založenou na prováděcím předpisu, který přinejmenším ve vztahu k odčinění ztížení společenského uplatnění nerespektuje systém stanovení náhrady podle Metodiky; zároveň však varuje před pouhým následováním určitých tabulkově předvídaných bodových počtů. V návaznosti na tato východiska Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 11. 2021, sp. zn. II. ÚS 2925/2020, uložil soudům, aby při stanovení výše náhrady za ztížení společenského uplatnění postupovaly podle Metodiky i v pracovněprávních vztazích, jestliže náhrada poskytnutá zaměstnanci poškozenému na zdraví podle prováděcího předpisu k zákoníku práce není dostatečná.

13. Předmětem dovolacího řízení je potvrzující výrok o zamítnutí části žaloby na náhradu za ztížení společenského uplatnění. U tohoto nároku přináší Metodika oproti předchozí právní úpravě a jejímu výkladu ideově zcela nový systém, který má vedle nezbytného odborného lékařského zatřídění újmy lépe zohledňovat definovaný a zdravotní újmě přiřazený rozsah postižení (omezení) z pohledu všech myslitelných stránek lidského života, tj. všech oblastí, v nichž pro trvalé zdravotní následky dochází k omezení či dokonce k plnému vyřazení z možnosti se společensky uplatnit, a to jak ve vztahu k průměrnému (obvyklému) poškozenému, tak s přihlédnutím k individuálním odlišnostem každého jednotlivého případu. Nové pojetí založené na stanovení rozsahu omezení (vyřazení) pomocí procentního vyjádření odstraňuje výkladové potíže, jimiž trpěla úprava účinná do 31. 12. 2013, zejména prováděcí vyhláška č. 440/2001 Sb., jejíž etiologický charakter nebral příliš zřetel na důsledky újmy na zdraví pro život poškozeného, přičemž kritéria pro mimořádné zvýšení náhrady soudem byla postupně definována soudní judikaturou, aniž by vedla k dostatečně jednotnému rozhodování; v praxi se zpravidla omezovala jen na velmi obecně zjištěnou část společensky participačních činností, v nichž byl poškozený v důsledku újmy na zdraví omezen či z nich vyřazen. V souladu s dosavadní praxí by mělo být k hodnocení trvalých následků přistoupeno teprve poté, co se zdravotní stav relativně ustálí; přesné časové období

nelze obecně určit, zpravidla jde o jeden rok, ve výjimečných případech lze uvažovat i o době delší.

14. Východiskem nového přístupu k hodnocení závažnosti ztížení společenského uplatnění je Mezinárodní klasifikace funkčních schopností, disability a zdraví (dále též jen „MKF“), vypracovaná Světovou zdravotnickou organizací (WHO), dostupná v české verzi například na http://www.mpsv.cz/files/clanky/9867/klasifikace_funkcnich_schopnosti_disability_zdravi.pdf. Jedná se o celosvětově uznávanou a používanou systematiku trvalých zdravotních újem, vycházející z rozřídění postižení podle tělesných struktur a funkcí, vystihující ovšem důsledněji dopady těchto újem na schopnosti poškozeného vykonávat běžné životní aktivity. Pro účely určení výše náhrady za trvalé zdravotní následky lze využít 3. část (komponentu) této klasifikace nazvanou Aktivity a participace.

15. Nespornou předností MKF je propracovaná struktura a důraz na určení stupně omezení funkčních schopností postiženého, a to s přihlédnutím k jeho zhoršenému zdravotnímu stavu tak, aby byla zohledněna změna oproti předchozímu stavu. Tento systém přiřazuje jednotlivým funkčním potížím určitý stupeň závažnosti (podpořený i procentní škálou) a tím lépe než bodový systém založený na lékařských diagnózách vystihuje rozsah trvalého zdravotního postižení. Protože je velmi podrobná a promyšlená, umožňuje MKF při jejím plném využití vykreslit velmi plastický obraz nejen postižení konkrétních tělesných funkcí, nýbrž i praktický dopad těchto postižení do všech sfér života poškozeného, přehledně vyjmenovaných (kódovaných) v devíti kapitolách. S potřebou vymezit obtíže ne zcela soběstačné osoby cestou hodnocení funkčních schopností ostatně pracuje například i zákon č. 108/2006 Sb., o sociální péči, který pro účely stanovení příspěvku na péči používá řadu kritérií obsažených v MKF. Použití této terminologie a celého přístupu tedy není ani v českém právu ojedinělé.

16. Stupeň závažnosti trvalého zdravotního postižení prostřednictvím objektivní klasifikace funkčních schopností se nevyjadřuje jako dříve součtem bodového hodnocení diagnóz, násobeným peněžitou hodnotou jednoho bodu, nýbrž je pojat jako procentní vyjádření ztráty životních příležitostí (lepší budoucnosti ve smyslu § 2958 o. z.) ve škále 0 – 100 % pro jednotlivé položky (domény – označené písmenem d a trojčíferným kódem, v některých případech doplněné i o čtyřmístné podpoložky) v devíti oblastech společenského zapojení:

Kapitola 1. Učení se a aplikace znalostí, v níž jsou hodnoceny tyto činnosti: d 110 – Pozorování, d 115 – Naslouchání, d 120 – Jiné účelné vnímání, d 130 – Opisování, d 135 – Opakování, d 140 – Učení – čtení, d 145 – Učení – psaní, d 150 – Učení – počítání, d 155 – Získání dovedností, d 160 – Soustředění pozornosti, d 163 – Myšlení, d 166 – Čtení, d 170 – Psaní, d 172 – Počítání, d 175 – Řešení problémů, d 177 – Rozhodování

Kapitola 2. Všeobecné úkoly a požadavky: d 210 – Provádění jednotlivého úkolu, d 220 – Provádění mnohočetných úkolů, d 230 – Vykonávání běžné denní povinnosti, d 240 – Zvládání obtíží a jiných psychických nároků

Kapitola 3. Komunikace: d 310/d320 – Přijímání mluvených zpráv/Přijímání zpráv ve znakové řeči (u neslyšícího), d 315 – Přijímání neverbálních zpráv, d 325 – Přijímání psaných zpráv, d 330/d 340 – Mluvení/ Vytváření zpráv ve znakové

řeči (u neslyšícího), d 335 – Vytváření neverbálních zpráv, d 345 – Psaní zpráv, d 350 – Konverzace, d 355 – Diskuze, d 360 – Používání komunikačních pomůcek a technik

Kapitola 4. Pohyblivost: d 410 – Měnění základní pozice těla, d 415 – Udržení pozice těla, d 420 – Přemístování, d 430 – Zvedání a nošení předmětů, d 435 – Přemístování předmětů pomocí dolních končetin, d 440 – Využití ruky k jemným pohybům, d 445 – Využití ruky a paže, d 450 – Chůze, d 455 – Pohyb, d 460 – Pohyb po různých lokalitách, d 470 – Používání dopravy, d 475 – Řízení

Kapitola 5. Péče o sebe: d 510 – Sám se umýt, d 520 – Péče o části těla, d 530 – Používání toalety, d 540 – Oblékání, d 550 – Jídlo, d 560 – Pití, d 570 – Péče o své zdraví

Kapitola 6. Život v domácnosti: d 610 – Získání obydlí, d 620 – Získání nezbytných věcí a služeb, d 630 – Příprava jídla, d 640 – Vykonyvání domácích prací, d 650 – Péče o předměty v domácnosti, d 660 – Pomoc druhým

Kapitola 7. Mezilidská jednání a vztahy: d 710 – Základní mezilidská jednání, d 720 – Složitá mezilidská jednání, d 730 – Jednání s cizími lidmi, d 740 – Formální společenské vztahy, d 750 – Neformální společenské vztahy, d 760 – Rodinné vztahy, d 770 – Intimní vztahy, d 798 – Schopnost reprodukce

Kapitola 8. Hlavní oblasti života: d 810 – Neformální výchova, d 839 – Formální vzdělávání, d 840 – Vzdělávání (příprava na práci), d 845 – Získání, udržení a ukončení zaměstnání, d 850 – Placené zaměstnání, d 860 – Základní ekonomické operace, d 865 – Složité ekonomické operace, d 870 – Ekonomická soběstačnost

Kapitola 9. Život komunitní, sociální a občanský: d 910 – Občanský život (v komunitě), d 920 – Rekreační a volný čas, d 930 – Náboženství a duchovní život, d 950 – Politický život a občanství.

17. Z rozhodnutí ve věcech, které byly dosud předloženy s dovoláním Nejvyššímu soudu (sp. zn. 25 Cdo 3484/2019, 25 Cdo 1452/2019 a 25 Cdo 3486/2020, aniž v nich mohla být dovolacím soudem řešena otázka použití Metodiky), z judikatury soudů nižších stupňů monitorované Oddělením dokumentace a analýzy judikatury Nejvyššího soudu (např. Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích sp. zn. 27 Co 302/2018, Okresní soud v Písku sp. zn. 7 C 309/2015, Městský soud v Brně sp. zn. 41 C 74/2018) i z jednotlivých znaleckých posudků vytvářených většinou na webovém rozhraní www.nahradazu.cz lze vysledovat, že soudní i mimosoudní praxe je prakticky jednotná v definicích jednotlivých položek (domén) hodnocených v uvedených devíti kapitolách. Tyto definice lze nalézt na internetu [https://www.nsoud.cz/Judikatura/nsweb.nsf/0/88001E14AC64BB4EC125807A004A8F64/\\$file/C%20%20Aktivity%20a%20participace%20%20Sbirka.pdf](https://www.nsoud.cz/Judikatura/nsweb.nsf/0/88001E14AC64BB4EC125807A004A8F64/$file/C%20%20Aktivity%20a%20participace%20%20Sbirka.pdf), nebo <https://www.datanu.cz/download/MKF-pro-Metodiku.pdf>, v tištěné podobě pak v publikaci Žďárek, R., Těšinová, J., Škárová, M., Waltr, R., Púry, F. a kol: Metodika odškodňování imateriálních újem na zdraví, C. H. Beck. Praha 2015 (zde jsou ovšem některé chyby či překlepy – nesprávné číslo domény d 415 na str. 109, nesprávný název domény d 455 na str. 113 a nesprávný název domény d 475 na str. 114). V podrobnostech lze odkázat na tyto zdroje. Smyslem je vymezit u každé

z činností spektrum aktivit, které má být zkoumáno, aby bylo stupněm či procentem obtíže vyjádřeno, jak doložené zdravotní trvalé obtíže vyřazují poškozeného z různých životních činností, které jsou v lidském životě obvyklé. Tím je zajištěna objektivizace zdravotního stavu pomocí lékařsky podložené klasifikace.

18. Při posouzení obtíží poškozeného podle takto upravené komponenty Aktivity a participace (sleduje se provádění úkolů a zapojení do životních situací definovaných v jednotlivých doménách) znalci obvykle popisují zdravotní stav poškozeného též s využitím pojmů obsažených v komponentách Tělesné funkce a Tělesné struktury MKF a podle Mezinárodní klasifikace nemocí, aby bylo možné posoudit, zda uváděnému stupni poklesu aktivit odpovídá i stupeň poškození s těmito aktivitami souvisejících tělesných funkcí a struktur. Jinak ovšem se stav poškozeného hodnotí v rámci jednotlivých domén ve dvou kategoriích – tzv. kapacita a výkon. V prvním případě jde o zjištění celkové ztráty potenciálu poškozeného bez kompenzačních pomůcek (facilitátorů), a to v plném rozsahu všech domén (položek) kapacity. Nehodnotí se aktuální kapacita, nýbrž její snížení oproti předúrazovému stavu (tzv. předchorobí). Vzhledem k tomu, že náhrada za ztížení společenského uplatnění má být odškodněním reálného vyřazení ze společenského života a že má zároveň motivovat ke znovuzачlenění poškozeného do společnosti, je namíste přihlídnout k tomu, že výkon může být ohodnocen nižším stupněm či procentem omezení, používá-li poškozený facilitátor uvedený v kapitole 1 komponenty Faktory prostředí (produkty a technologie – pomůcky, nástroje, vybavení nebo technický systém, používaný zdravotně postiženou osobou, nebo speciálně vyrobené nebo obecně dostupné, které obtížím předcházejí, kompenzují, monitorují, uvolňují nebo neutralizují – ISO 9999 – technické pomůcky pro zdravotně postižené). Kvalifikátor výkonu by měl být použit tam, kde se liší od stupně či procenta omezení kapacity, a to za pomoci uvedených pomůcek, jsou-li standardně dostupné či již byly prokazatelně poškozenému zajištěny škůdcem; tehdy se použije průměr obou kvalifikátorů. Výjimkou je použití léků a doplňků, kde se kapacita posuzuje s užívanou medikací.

č. 90

19. Kvalifikátory se použijí ve stupni omezení podle škály stupňů od 0 do 4:

- stupeň 0: žádná obtíž (nepřítomná, zanedbatelná, 0–4 %) – osoba nemá a nepociťuje žádný problém,
- stupeň 1: lehká obtíž (mírná, nízká, 5–24 %) – problém je přítomen méně než 25 % času hodnocené činnosti s intenzitou, kterou může osoba tolerovat (je dobře snesitelný), a děje se zřídka během posledních 30 dní,
- stupeň 2: středně těžká obtíž (zřetelná větší, 25–49 %) – problém je přítomen méně než 50 % času hodnocené činnosti s intenzitou, která zasahuje do každodenního života (je zřetelný), a děje se občas během posledních 30 dní,
- stupeň 3: těžká obtíž (vysoká, extrémní, 50–95 %) – problém je přítomen více než 50 % času hodnocené činnosti s intenzitou, která částečně rozvrací každodenní život osoby (značně velký), a děje se často během posledních 30 dní,
- stupeň 4: úplná obtíž (úplná, 96–100 %) – problém je přítomen více než 95 % času hodnocené činnosti s intenzitou, která zcela rozvrací každodenní život

osoby (obtíže jsou nesnesitelné nebo je funkce nemožná), a děje se každý den během posledních 30 dní.

20. Tento systém umožňuje zjistit výsledné procentní omezení poškozeného ve všech oblastech společenského uplatnění, a vytvořit tak základní medicínsky podložené srovnání stavu konkrétního poškozeného účastníka s jinými osobami trpícími trvalými zdravotními následky. S určitým zjednodušením lze říci, že za stoprocentní je považováno plné vyřazení poškozeného ve všech sférách (tj. plná ztráta kognitivních a pohybových funkcí, spojená s plnou ztrátou sebeobsluhy a jakéhokoliv zapojení se do společenských aktivit) a všechny mírnější formy postižení jsou odstupňovány směrem dolů. Doposud se využívá k výpočtu vzorec založený na váženém průměru jednotlivých domén nejprve v rámci kapitoly a poté i jednotlivých kapitol v rámci celku s tím, že váha je u všech stejná. Jednotlivým doménám i kapitolám se tedy prozatím přiřazuje stejná váha (poměr), neboť přes určité teoretické náměty k posílení některých domén či kapitol (zejména těch, které se týkají pohyblivosti a potažmo soběstačnosti) nebyla dosud provedena ucelenější analýza, která by opravňovala k diferencovanému přístupu. Vzhledem k doporučujícímu charakteru Metodiky není vyloučeno, aby se na základě dostatečných podkladů uvedený poměr upravil, nicméně efektu finančního zvýraznění subjektivního vnímání určitého druhu obtíží poškozeným lze dosáhnout v rámci tzv. modifikace soudem (viz body 23 až 26 odůvodnění tohoto rozsudku).

21. Popsaný způsob určení výše náhrady se ovšem neobejde bez definování částky, která představuje pomyslnou hodnotu zmařeného (byť neskončeného) lidského života při absolutním vyřazení ze všech sfér společenského zapojení (100 %). Po zhodnocení dosavadní rozhodovací praxe v otázkách výjimečného zvyšování náhrady za ztížení společenského uplatnění podle vyhlášky č. 440/2001 Sb. v případech nejzávažnějších trvalých zdravotních postižení, po komparaci s úpravami či praxí v některých evropských zemích a s přihlédnutím k tomu, že § 2960 o. z. výrazně rozšiřuje nároky poškozeného na náhradu materiálních újem spojených se zaopatřením či s vytvářením předpokladů pro jeho znovuzачlenění do společenského života a § 2962 až 2963 o. z. posilují rozsah náhrady za ztrátu na výdělku, vychází soudní praxe z tzv. výchozí rámcové částky, vyjadřující pomyslné 100% vyřazení poškozeného ze společenského života, která se v poměrech panujících v době počátku účinnosti nového občanského zákoníku pohybovala kolem 10.000.000 Kč. Aby výše této částky nemusela být opakovaně revidována a aby reflektovala vývoj ekonomických ukazatelů, vyjadřuje se pomocí 400násobku průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející roku, v němž se ustálil zdravotní stav poškozeného, tj. kdy je možno přistoupit k vyčíslení náhrady, tedy konkrétně 10.051.200 Kč, ustálil-li se zdravotní stav v roce 2014, 10.274.400 Kč pro rok 2015, 10.586.800 Kč pro rok 2016, 11.035.600 Kč pro rok 2017, 11.801.600 Kč pro rok 2018, 12.754.000 Kč pro rok 2019, 13.650.000 Kč pro rok 2020 a 14.244.400 Kč pro rok 2021.

22. Procentní podíl (odpovídající zjištěnému stupni omezení poškozeného) z výchozí rámcové částky představuje základní ohodnocení náhrady nemateriální újmy při trvalých zdravotních následcích (zejména odčinění nemajetkové újmy vzniklé zásahem do tělesné integrity, frustrace z trvalého poškození tělesných orgánů, stresu a vypětí z překonávání nastalých obtíží, pozbytí ztráty životních příležitostí a možností, včetně abstraktní ztráty

možností pracovního uplatnění a zapojení se do dalších životních činností) a je proporcionálním vyjádřením ztráty průměrného potenciálu pro určitý typ postižení; není ovšem náhradou škody (majetkové újmy), která je hrazena zejména prostřednictvím náhrady za ztrátu na výdělku či nákladů péče o zdraví, osobu či domácnost poškozeného.

23. Individuální přístup a zohlednění zvláštností každého jednotlivého případu předpokládá, že takto zjištěná částka základního ohodnocení bude modifikována některými dalšími okolnostmi, které již nemají medicínskou povahu, tedy jejich dopad do poměrů konkrétního poškozeného musí zvážit soud. Patří sem zejména věk poškozeného, intenzita jeho předchozího zapojení (ztráta skutečně výjimečně lepší budoucnosti) a důvody vyjmenované demonstrativně v § 2957 o. z. (některé z nich se týkají i poměrů škůdce).

24. Vzhledem k tomu, že vrcholu sil i intenzity společenského zapojení se obvykle dosahuje ve věku od 45 do 55 let, zvyšuje soudní praxe základní částku stanovenou shora popsaným postupem přibližně o 10 % pro poškozené ve věku 35–44 let, o 20 % ve věku 25–34 let a o 30–35 % ve věku 0–24 let. Oproti tomu lze náhradu snížit přibližně o 10 % ve věku 55–69 let a o 20 % od 70 let výše. Jedná se o poměrně jemné rozlišení, neboť nehmotné újmy na zdraví jsou vnímány přibližně stejně úkorně každou lidskou bytostí a nelze dost dobře tvrdit, že by měly být odškodněny mnohonásobně více jen proto, že je poškozený mladší nebo byl před zraněním aktivnější. Mladší člověk je jistě závažným poškozením zdraví připraven o radosti života, které si již starší člověk užil, a bude nucen se vyrovnávat se svým handicapem po delší dobu (což je zohledněno právě uvedenými procentními modifikacemi); na druhé straně mladší člověk má více sil, je adaptabilnější, dokáže se po fyzické i psychické stránce s postižením vyrovnat zpravidla lépe než člověk starší (a proto modifikace daná věkem dosahuje pouze několika desítek procent).

25. Intenzita předchozího zapojení do společenských aktivit se zpravidla zohledňuje zvýšením základní částky až do 10 %, je-li nadprůměrné, až do 20 %, je-li výjimečně intenzivní, a až do 30 %, je-li zcela mimořádné; naopak se náhrada snižuje až o 10 %, je-li zapojení podprůměrné, a až o 20 %, není-li prakticky žádné. Člověk činnorodý, který se věnuje mnoha aktivitám, o něž je v důsledku poškození zdraví připraven, se jistě jeví být více poškozen než ten, kdo dosud vedl fádňi a pohodlný život; avšak jen stěží lze dovodit, že trauma, stres a frustrace u prvního jsou mnohonásobně větší než u druhého, či zda tomu právě vzhledem k povahovým vlastnostem obou nemůže být právě naopak, nehledě k tomu, že dokud je druhý zdravý, závisí jen na jeho svobodném rozhodnutí, zda svůj způsob života radikálně změní, po poškození zdraví však tuto možnost natrvalo ztratí a právě ono vědomí, že natrvalo možnosti zdravého člověka ztratil, je podstatou nehmotné újmy, kterou utrpěl. Konečně například houslový virtuos světového jména, který utrpí ztrátu prstu levé ruky, je nepochybně závažně poškozen ve svém profesním uplatnění, avšak (ponecháme-li stranou ztrátu jeho výdělku, která není odškodnitelná náhradou za ztížení společenského uplatnění a která je odrazem společenského ocenění jeho práce), je problematické vyčíslit, zda a nakolik je jeho nemajetková újma větší, než újma amatérského houslisty, který se hudbě věnoval jen pro svou radost.

26. Přihlédnutí k výjimečným okolnostem vyjmenovaným v § 2957 o. z. není možné pro jejich předpokládanou šíři a variabilitu vyjádřit konkrétními pojmy ani jim přiřazenými

procentními pásmy, je proto ponecháno zcela na úvaze soudu s doporučením, aby po celkovém výsledném zvýšení beroucím v úvahu všechny tři zmíněné kategorie okolností odůvodňujících modifikaci základní částky náhrady nepřesahovala konečná náhrada její dvojnásobek. Doporučené omezení modifikace základní částky maximálně na dvojnásobek má své racionální opodstatnění a nesměřuje k zužování možností individuálního posouzení každého konkrétního případu. Smyslem je eliminovat subjektivismus a libovůli a přispět ke sjednocení soudní praxe a naplnění požadavku, aby v obdobných případech bylo poskytnuto srovnatelné odškodnění (§ 13 o. z.).

27. Lze shrnout, že první fáze posouzení (popsaná pod body 16 až 20 odůvodnění tohoto rozsudku) patří do působnosti znalce, jehož úkolem je vytvořit pro soud dostatečně podrobný, strukturovaný a pochopitelný skutkový podklad, obsahující odborný lékařský závěr o míře vyřazení poškozeného z životních činností definovaných v Metodice tak, aby soud mohl učinit právní závěr o výši náhrady za nemajetkovou újmu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2017, sp. zn. 8 Tdo 190/2017, Rt 39/2018). Tento závěr má povahu objektivizující, neboť posuzuje konkrétní postižení daného poškozeného, ovšem v obecné rovině všech v úvahu přicházejících činností (viz uvedené domény a jejich definice) bez ohledu na subjektivní pocity a individuální specifika poškozeného, tedy vyjadřuje, jak zjištěné zdravotní následky připravují poškozeného o potenciál věnovat se činnostem definovaným ve všech doménách. Znalci proto nepřísluší zjišťovat, které z posuzovaných činností poškozený skutečně vykonával, v jaké intenzitě a nakolik ztrátu či omezení některých z nich pociťuje úkorně. To není odborná lékařská otázka, nýbrž úkol soudu, aby objektivní zařazení pacienta do procentní škály vyřazení ze společenského života tzv. modifikoval (subjektivizoval či personalizoval) právě již vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a s respektem ke vnímání újmy samotným poškozeným (body 23 až 26 odůvodnění tohoto rozsudku). Stejně tak znalci nepřísluší, aby sám stanovil a určil částku náhrady za ztížení společenského uplatnění, neboť je to soud, kdo stanoví její výši. Soud je oprávněn kontrolovat, zda znalec vyčerpал při hodnocení celou definici jednotlivých domén či zda neopomenul některé z nich hodnotit, resp. může dotazem na znalce zjišťovat, jakými úvahami byl při stanovení stupně či procenta obtíží veden. Pochybení v tomto směru může totiž vést ke zkreslení výsledku. Znalci nelze samozřejmě vyčítat, že k výpočtu výsledného procenta použije webového rozhraní, které slouží i pro mimosoudní řešení nároků a které podle zadaného data ustálení zdravotního stavu automaticky přiřazuje znalcem stanovenému procentnímu vyjádření omezení aktivit poškozeného odpovídající peněžní částku a nabízí dokonce možnost její jednoduché modifikace. Je oproti tomu chybou soudu, jestliže bez dalšího takto případně doplněný posudek použije, aniž by uvedl vlastní úvahu, která přísluší jen jemu. Tak se tomu do určité míry stalo i v nyní projednávané věci.

28. Odvolací soud přejal závěry soudu prvního stupně a rozhodl se opřít svou úvahu o Metodiku k § 2958 o. z., nevyužil ovšem plně její možnosti. Soud prvního stupně se velmi podrobně zabýval zdravotním stavem žalobce a jeho dopady do možnosti zapojit se do životních činností, ohledně nichž formuloval své subjektivní stesky. V tomto ohledu však nepostupoval zcela přesně a neodlišil objektivizační lékařskou rovinu od právního posouzení, byť deklaroval, že postupuje podle Metodiky, a vyšel ze znaleckého posudku, s nímž pracoval a při výslechu znalce se snažil dobrat přesnějších závěrů. V první řadě je zřejmé, že nepracoval s procentem vyřazení žalobce (5,98 % podle znaleckého posudku),

nýbrž rovnou s částkou peněžité náhrady, kterou k němu přiřadil znalec podle výchozí rámcové částky pro rok 2019, kdy se ustálil zdravotní stav žalobce, se zvýšením o 20 % s ohledem na věk poškozeného. Tím se formálně vzato rozhodnutí soudu ocitlo v rozporu s citovaným rozhodnutím Nejvyššího soudu Rt 39/2018, a to tím spíše, že závěr o neopodstatněnosti dalšího modifikačního zvýšení pro intenzitu předchozího zapojení je zjevně nesprávný. Zde je třeba na druhou stranu upozornit, že dovolatel se mylí, jestliže v žalobě nastavil výši požadované náhrady za ztížení společenského uplatnění na více než osmimilionovou částku odvozenou zřejmě od 50% poklesu pracovní schopnosti zjištěné pro účely důchodového zabezpečení (invalidity). Ta totiž vyjadřuje jen poměrně úzkou výše celkových aktivit a participací, totiž pracovní zapojení, zatímco výsledné procento (v daném případě výrazně nižší) vzešlé z devíti kapitol MKF pokrývá kompletní činnost člověka ve všech oblastech.

29. Již za účinnosti předchozího občanského zákoníku bylo ustálenou soudní praxí, že důvodem pro mimořádné zvýšení základní náhrady za ztížení společenského uplatnění podle § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. mohla být i širší a charakter sportovních aktivit, jež poškozený před zraněním provozoval, jestliže zhoršený zdravotní stav vedl nejen k zúžení aktivit, nýbrž i ke snížení kvality a úrovně dosahovaných výkonů, byť v rámci rekreačního sportu, a to natolik, že nešlo jen o běžný zásah do dosavadního způsobu života, nýbrž vzhledem k věku a šíři činností již o dopad vykazující rysy mimořádnosti. Například v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2017, sp.zn. 25 Cdo 2651/2015, publikovaném pod C 16766 v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek, C. H. Beck, byl takový závěr učiněn v případě muže, který byl od svých 28 let omezen (byť ne zásadně a nebyl z nich ani zcela vyloučen) v celé řadě aktivit typu jízdy na kolečkových bruslích, na kole a lyžích, potápění, kopané a tance, tedy činností s intenzivnějším fyzickým nasazením, které nadále nemohl v plném rozsahu provozovat pro omezenou pohyblivost hrudní páteře lehkého stupně a zápěstí dominantní horní končetiny lehkého stupně a pro stav po odstranění části vnitřního menisku a rekonstrukci předního zkříženého vazů pravého kolena.

30. S touto judikaturou (jejíž závěry lze použít i za současné právní úpravy) je v rozporu závěr odvolacího soudu, že není důvod v případě žalobce modifikovat náhradu jejím zvýšením pro předchozí zapojení. Bylo-li zjištěno, že žalobce byl před škodní událostí nadprůměrně aktivní v řadě oblastí (lední hokej, dobrovolné hasičství, motorismus), není důvod neodlišit jej od jiných poškozených, kteří svůj potenciál v takové míře nevyužívali. Soud prvního stupně řadu činností provozovaných žalobcem zpochybnil poukazem na přetrvávající možnost se do nich zapojovat, což by ovšem mohl být spíše důvod k pochybnostem, zda znalcem vyčíslený stupeň obtíží odpovídá zjištěnému ustálenému zdravotnímu stavu, nikoliv důvod pro odmítnutí modifikace ve prospěch poškozeného. Pouhá okolnost, že žalobce nadále vede společenský život a účastní se akcí, jež mu jeho zdravotní stav umožňuje, nevylučuje znalcem odůvodněný závěr, že poškození dominantní horní končetiny a omezená hybnost a bolestivost dolní končetiny žalobce prakticky vylučuje z většiny pohybových činností vyžadujících rychlost a vytrvalost, tedy z fyzicky náročnějších úkonů při sebeobsluze, v práci i ve sportovním a zájmovém vyžití. Nepodložený je pak závěr, že zdravotní obtíže nepřipravily žalobce o aktivní hokejovou činnost, neboť srovnání průměrného věku špičkových hokejistů účastnících se mistrovství světa s věkem, v němž působí aktivně řada hráčů na krajské

soutěžní úrovni, je nepatřičné. Lze považovat za notorietu, že v nižších neprofesionálních soutěžích, které nekladou tak vysoké nároky na trénovanost, lze působit i ve věku vyšším, než je obvyklý na úrovni zcela vrcholové. Úvaha, že počet odehraných zápasů se postupně snižoval, neopodstatňuje bez dalšího závěr, že v sezóně, která následovala po úrazu, by žalobce stejně již na led vůbec nenastupoval. Není naopak důvod nevěřit, že i bez soutěžního zapojení by se žalobce hokeji věnoval. Stejně tak soudy obou stupňů podcenily vynucenou změnu zapojení v dobrovolném hasičském sboru, kde podle jasných závěrů znalce stav žalobce vylučuje aktivní výkony při hašení či tréninku, takže se jeho účast omezuje na organizační, administrativní či společenskou činnost. Obdobné pak platí i na zálibu v motocyklech a zčásti i na pracovní zapojení. Okolnost, že se žalobce zcela nestáhl do ústraní a dění v obci se alespoň v omezené míře účastní, není důvodem k závěru, že intenzita předchozího zapojení do společenského života byla průměrná a nemá být zohledněna zvýšením základní náhrady.

31. Odvolací soud vyšel ze zjištění podloženého znaleckým posudkem, že žalobce utrpěl při dopravní nehodě zhmoždění hrudníku, traumatický pneumothorax, kontuzní změny v pravém horním plicním laloku, zlomeniny řady kostí všech končetin, klíční kosti a lopatky a posttraumatickou stresovou poruchu. Po ukončení léčení je limitován tím, že pro těžké poškození kloubu a ztrátové poškození kosti má téměř znemožněn pohyb zápěstí pravé ruky, což je doprovázeno bolestí v klidu i v zátěži a snižuje hybnost celé končetiny. Levá noha má omezenou hybnost, zejména v nerovném terénu, žalobce nemůže rychle chodit ani běhat a má výrazně zmenšenou dochozí vzdálenost; tyto obtíže se negativně projevují i na ostatních nosných kloubech obou dolních končetin a na bederní páteři. Dovolateli je třeba přisvědčit, že některé z těchto obtíží nebyly patřičně zohledněny. Obtíže s jemnou motorikou dominantní ruky zčásti absentují vlastně již v základním znaleckém posouzení, neboť nebylo vysvětleno, proč jsou stupněm 0 (bez obtíží) hodnoceny i takové činnosti, při nichž se uplatňují úchopové a manipulační funkce ruky, zejména v kapitolách 5 a 6. Pochybnosti může vyvolat i hodnocení některých následků u dolní končetiny; nebyl vyjasněn rozdíl mezi stupněm obtíží u pohybu po různých lokalitách, zatímco u chůze a pohybu znalec žádnou obtíž neurčil, byť z popisu povahy následků vyplývá, že právě omezená hybnost a bolestivost nohy vylučuje dovolatele z fyzicky náročnějších pohybových aktivit; v obdobných případech se tedy zpravidla projevuje i v dalších doménách kapitoly 5 a 6. Nedořešena konečně zůstala otázka psychických obtíží, které znalec rovněž potvrdil stupněm 2 u zvládnutí obtíží a jiných psychických nároků, avšak zřejmě nezohlednil například v doménách, které provázaně s tím bývají též používány, zejména soustředění pozornosti. Soud sám vyloučil určité obtíže tohoto typu poukazem na fotografie, na nichž se dovolatel jeví veselý a spokojený ve společnosti, což je poněkud zjednodušující přístup, neboť depresivní stavy či poruchy soustředění nemusí být vždy setrvalé a mohou se střídát se stavy umožňujícími zapojit se do společenského dění; i to lze vyjádřit stupněm či procentem obtíže v jednotlivých doménách.

32. I když tedy soud prvního stupně věnoval velkou pozornost práci se znaleckým posudkem (sám dokonce označil znalecké posouzení za nikoliv strnulé, nýbrž velmi přiléhavé a objektivní), neodstranil popsání nejasností a ani odvolací soud v tomto směru nezjednal nápravu. Přes obsáhlé dokazování k aktuálnímu zdravotnímu stavu žalobce soudy nezohlednily dostatečně intenzitu jeho předchozího zapojení do celé řady

společenských aktivit a jejich úvaha potřebná pro nastavení výše náhrady podle § 2958 o. z. zůstala neúplná, a tedy po právní stránce nesprávná. Z těchto důvodů Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu v celém rozsahu zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.); jelikož důvody, pro které bylo rozhodnutí odvolacího soudu zrušeno, platí také na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud též odpovídající část rozsudku soudu prvního stupně a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

Č. 91

Soupis majetkové podstaty zveřejněný v insolvenčním rejstříku se účastníkům insolvenčního řízení nedoručuje; insolvenční zákon rovněž neukládá insolvenčnímu soudu nebo insolvenčnímu správci vyrozumět dlužníka zvláště o tom, které z nemovitých věcí náležejících do výlučného vlastnictví dlužníka, nebo do společného jmění dlužníka a jeho manžela zahrnul do soupisu majetkové podstaty zveřejněného v insolvenčním rejstříku.

Č. 91

Insolvenční řízení, Majetková podstata, Soupis

§ 71 IZ, § 205 IZ, § 206 IZ, § 222 IZ, § 224 IZ, § 226 IZ, § 421 odst. 1 písm. c) IZ, čl. 19, čl. 22, čl. 28 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením č. 10/2010 Sb. m. s.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sen. zn. 29 NSČR 28/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.28.2020.1

Nejvyšší soud změnil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 12. 2019, tak, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2019, se mění tak, že se zamítá návrh dlužnice na vynětí označené bytové jednotky z majetkové podstaty dlužnice.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 25. 9. 2019, Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) zamítl návrh dlužnice (T. M.) z 1. 4. 2019 na „vyloučení“ bytové jednotky nacházející se v P. a s ní souvisejících spoluvlastnických podílů na společných částech domu a pozemku (jak jsou označeny ve výroku tohoto usnesení) [dále též jen „bytová jednotka“] z majetkové podstaty dlužnice.

2. Insolvenční soud – vycházeje z ustanovení § 1 písm. a/, § 207 odst. 1, § 226 odst. 1 a 5 a § 298 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a z ustanovení § 322 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) – dospěl k závěru, že návrhu nelze vyhovět, neboť vyloučením bytové jednotky, na které vázne zástavní právo zřízené ve prospěch insolvenčního věřitele [Českomoravské stavební spořitelny, a. s. (dále jen „zajištěný věřitel Č“)],

by právo tohoto věřitele (na uspokojení ze zajištění) zcela popřel a nenaplnil by se ani účel insolvenčního řízení.

3. K odvolání dlužnice Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 16. 12. 2019, potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

4. Odvolací soud – vycházejí z ustanovení § 207 odst. 1, § 226 odst. 1 a § 298 odst. 1 insolvenčního zákona a z ustanovení § 322 odst. 1 o. s. ř. – dospěl po přezkoumání napadeného usnesení k následujícím závěrům:

5. Zápis bytové jednotky do soupisu majetkové podstaty a její následné zpeněžení není v rozporu s dobrými mravy; srov. i závěry obsažené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2326/2012 [usnesení je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu], a tedy ani s ustanovením § 207 odst. 1 insolvenčního zákona, když bytová jednotka není vyloučena z exekuce dle § 322 odst. 1 o. s. ř.

6. Z výsledku přezkumného jednání z 22. 11. 2018 je zřejmé, že společné jmění dlužnice a jejího manžela je předluženo, neboť pohledávka dlužnice vůči T. J. činí 54.271,41 Kč a obvyklá cena bytové jednotky nedosahuje 2 miliard Kč, kdežto zajištěná pohledávka je vyšší než 3 milióny Kč (činí více než 6 miliónů Kč), což insolvenčního správce opravňuje k použití ustanovení § 274 insolvenčního zákona, tj. k zahrnutí bytové jednotky do majetkové podstaty dlužnice a k jejímu následnému zpeněžení.

7. Tvzení dlužnice, že není schopna dohledat a předložit soudu rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu či lékařské zprávy o svém zdravotním stavu, jimiž by doložila naléhavou potřebu bydlení právě v bytové jednotce, má odvolací soud za nevěrohodné, stejně jako tvrzení, že pro údajný konflikt zájmů nemůže dlužnice požádat o pomoc manžela, přiděleného opatrovníka nebo advokáta.

8. Z průběhu insolvenčního řízení je patrné, že dlužnice využívá všech příležitostí k uplatnění námitek, protestů či opravných prostředků, avšak na zápis bytové jednotky do majetkové podstaty, o kterém se dozvěděla nejpozději 22. 11. 2018, reagovala (návrhem na vynětí bytové jednotky z majetkové podstaty) až po více než 4 měsících. Nestalo se tak tedy „bez zbytečného odkladu“ ve smyslu ustanovení § 226 odst. 1 insolvenčního zákona, což by už samo o sobě vylučovalo úspěch takového návrhu. I kdyby ale dlužnice podala návrh „bez zbytečného odkladu“, neuspěla by. Právo zástavního věřitele na uspokojení splatné pohledávky z prodeje zástavy nelze zpochybňovat (ve smyslu ustálené judikatury) námitkou rozporu s dobrými mravy, je-li uplatňováno v souladu s příslušnými právními předpisy za podmínek stanovených zástavní smlouvou, jejíž vznik a obsah je nesporný. Odvolací soud též neshledal v postupu insolvenčního soudu, insolvenčního správce a zajištěného věřitele Č rozpor s články 19, 22 a 28 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením (jde o Úmluvu vyhlášenou pod číslem 10/2010 Sb. m. s. – dále jen „Úmluva“).

II.

Dovolání a vyjádření k němu

9. Proti usnesení odvolacího soudu podala dlužnice dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí

na vyřešení právní otázky dovolacím soudem buď neřešené, anebo právní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolatelka namítá (poměřováno obsahem dovolání), že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí změnil v tom duchu, že návrhu na vynětí bytové jednotky z majetkové podstaty vyhoví.

10. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatelka odvolacímu soudu vytýká, že nesprávně právně posoudil podmínky pro vynětí věci z majetkové podstaty podle § 207 insolvenčního zákona. Dovojuje, že předpokladem pro vynětí věci z majetkové podstaty je její předchozí řádný soupis a podmínkou pro uplatnění práva na vynětí je, že insolvenční správce dlužníka o soupisu jeho věci písemně informuje. Návěť § 226 odst. 1 insolvenčního zákona je třeba vykládat v kontextu ustanovení § 217 a násl. insolvenčního zákona a ustanovení § 224 odst. 1 až 3 insolvenčního zákona, tedy vždy s informační a poučovací povinností správce v písemné podobě. Ta se zjevně uplatní i v případě nevidomé účastnice s přihlédnutím k předchozím rozhodnutím v dané věci.

č. 91

11. Bez ohledu na technické možnosti jinak nevidomé účastnice seznamovat se s takovými písemnostmi prostřednictvím moderní techniky, je tedy podmínkou doručit je dlužnici písemně. To platí tím spíše, když usnesení obsahuje zjevnou nesprávnost a soupis majetkové podstaty včetně bytové jednotky není obsahem tam citovaných protokolů z jednání (B-25 a B-27).

12. Insolvenční správce dlužnici o soupisu písemně neinformoval, bez ohledu na soudem přiznanou možnost nevidomé účastnice seznamovat se s listinami za podmínek § 563 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“). „Přestože“ jde o osobní povinnost insolvenčního správce, nelze subsidiárně použít ani ustanovení o doručování soudem, když v uvedeném případě nebyl soupis majetkové podstaty doručován zvláštním způsobem. Insolvenční správce beztak neposkytl dlužnici odpovídající finanční prostředky na pořízení nezbytného technického vybavení, aby se mohla s písemnostmi seznamovat, tak jak mu uložil odvolací soud již v citovaném usnesení (potud má dovolatelka zjevně na mysli usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 9. 2018, takže by stejně neměla žádnou reálnou možnost se s takovou písemností seznámit.

13. Co do samotné žádosti o vynětí bytové jednotky z majetkové podstaty má dovolatelka za to, že vzhledem k jejímu handicapu by zpeněžení bytové jednotky bylo v rozporu s dobrými mravy obecně uznávanými v 21. století v České republice, a že judikatorní závěry citované v usnesení odvolacího soudu se neuplatní (jsou dané situaci zjevně nepřiléhavé), a to i v kontextu přímo závazných mezinárodních dohod, kterými je Česká republika vázána, včetně již zmíněné Úmluvy. To, že v daném případě by mělo být postupováno podle pokynu zajištěného věřitele, není podle dovolatelky významné.

III.

Přípustnost dovolání

14. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

15. Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předestřených právních otázek jde o věc dovolacím soudem beze zbytku neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

16. Nejvyšší soud se – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval nejprve tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelkou, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

17. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

18. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

19. Z insolvenčního spisu dlužnice (jak se promítá i v obsahu údajů zveřejněných v insolvenčním rejstříku) je patrné, že:

[1] Insolvenční řízení na majetek dlužnice bylo zahájeno 17. 8. 2016, insolvenčním návrhem zajištěného věřitele Č (A-1).

[2] Podáním datovaným 3. 10. 2016 (A-16) požádala dlužnice insolvenční soud o ustanovení zástupce z řad advokátů.

[3] Usnesením ze dne 17. 10. 2016, zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne (v 11.12 hodin), ustanovil insolvenční soud (podle § 30 o. s. ř.) zástupcem dlužnice advokáta Mgr. K. J., LL. M. (dále jen „K. J.“).

[4] K odvolání K. J. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 1. 12. 2016, (zveřejněným v insolvenčním rejstříku dne 6. 12. 2016, v 13.42 hodin), zrušil usnesení insolvenčního soudu ze dne 17. 10. 2016 a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

[5] Podáním datovaným „23. 11. 2017“ (správně 23. 1. 2017), došlým insolvenčnímu soudu 23. 1. 2017 (A-30), se dlužnice pro účely rozhodnutí insolvenčního soudu o její žádosti o ustanovení zástupce nebo opatrovníka z řad advokátů vyjádřila (podáním sepsaným K. J. coby jejím zástupcem) ke svým majetkovým poměrům mimo jiné tak, že jako svůj majetek označila bytovou jednotku.

[6] Usnesením ze dne 17. 5. 2017, zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne (v 13.32 hodin), ve znění usnesení ze dne 15. 8. 2017, zveřejněného v insolvenčním rejstříku téhož dne (v 15.31 hodin), ustanovil insolvenční soud opatrovníci dlužnice advokátku JUDr. B. H. (dále jen „B. H.“) [body I. a II. výroku]. Insolvenční soud – vycházející z ustanovení § 29 odst. 3 a 4 o. s. ř. – měl za prokázané, že dlužnice trpí těžkým poškozením zraku, je invalidní ve II. stupni a závislá na péči jiné osoby, a proto se nemůže ze zdravotních důvodů nikoli jen po přechodnou dobu účastnit insolvenčního řízení a aktivně vykonávat svá práva a plnit uložené povinnosti. Ustanovení B. H. odůvodnil insolvenční soud tím, že mu není známa jiná pro výkon funkce opatrovníka vhodná osoba, jelikož u manžela dlužnice G. N. Š. (dále jen „G. N. Š.“), coby jediného společníka společnosti C. (v níž jsou jednateli G. N. Š. a dlužnice), je možný střet zájmů.

[7] K odvolání dlužnice Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 8. 1. 2018, zveřejněným v insolvenčním rejstříku dne 9. 1. 2018, potvrdil usnesení insolvenčního soudu ze dne 17. 5. 2017.

[8] Usnesením ze dne 16. 5. 2018, zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne, insolvenční soud (mimo jiné):

1/ Zjistil úpadek dlužnice (bod I. výroku).

2/ Prohlásil konkurs na majetek dlužnice (bod II. výroku).

3/ Insolvenční správkyň dlužnice ustanovil JUDr. D. Ř. (dále jen „D. Ř.“) [bod IV. výroku].

[9] Soupis majetkové podstaty dlužnice, datovaný 19. 7. 2018 a obsahující též bytovou jednotku (jako jedinou nemovitou věc zahrnutou do soupisu), zveřejnil insolvenční soud v insolvenčním rejstříku dne 25. 7. 2018 v 16.18 hodin (B-6).

[10] K odvolání dlužnice Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 17. 9. 2018, zveřejněným v insolvenčním rejstříku dne 24. 9. 2018, potvrdil usnesení insolvenčního soudu ze dne 16. 5. 2018 v bodech I., II. a IV. výroku.

[11] Usnesením ze dne 12. 10. 2018, zveřejněným v insolvenčním rejstříku dne 16. 10. 2018, insolvenční soud (mimo jiné) odvolal B. H. z funkce opatrovnice dlužnice, odůvodňuje tento postup tím, že při jednání před odvolacím soudem konaném dne 10. 9. 2018 (A-105) udělila dlužnice procesní plnou moc pro insolvenční řízení advokátu K. J. a že odvolání navrhla též dlužnice.

[12] Usnesením ze dne 12. 10. 2018, zveřejněným v insolvenčním rejstříku dne 16. 10. 2018 v 9.08 hodin, a doručeným K. J. zvlášť 17. 10. 2018, insolvenční soud (mimo jiné) svolal schůzi věřitelů, s tím, že se bude konat bezprostředně po skončení přezkumného jednání (22. 11. 2018) a jejím předmětem bude (mimo jiné) zpráva insolvenční správkyňe o její dosavadní činnosti a o hospodářské situaci dlužnice.

[13] Na schůzi věřitelů konané 22. 11. 2018 v nepřítomnosti dlužnice, za účasti K. J. coby zástupce dlužnice s procesní plnou mocí D. Ř. odkázala na své písemné zprávy, potvrzující, že dlužnice „vlastní byt v B.“ (B-27).

[14] Usnesením ze dne 22. 11. 2018, zveřejněným v insolvenčním rejstříku dne 23. 11. 2018, „osvědčil“ insolvenční soud usnesení, jímž schůze věřitelů konaná 22. 11. 2018 ustanovila novým insolvenčním správcem dlužnice JUDr. P. B. (dále jen „P. B.“).

[15] Dovolání dlužnice proti usnesení odvolacího soudu z 8. 1. 2018 odmítl Nejvyšší soud usnesením ze dne 10. 1. 2019, sen. zn. 29 NSČR 164/2018.

[16] Dovolání dlužnice proti usnesení odvolacího soudu ze 17. 9. 2018 odmítl Nejvyšší soud usnesením ze dne 30. 1. 2019, sen. zn. 29 NSČR 165/2018.

[17] Podáním datovaným 8. 4. 2019 (téhož dne došlým insolvenčnímu soudu), zevně označeným jako „Návrh na vydání předběžného opatření ve věci vynětí majetku z majetkové podstaty“ (B-52), dlužnice mimo jiné poukázala na to, že podáním datovaným 1. 4. 2019 (jež v kopii připojila) požádala P. B., aby bytovou jednotku vyňal z majetkové podstaty.

[18] Podáním datovaným 8. 4. 2019 (téhož dne došlým insolvenčnímu soudu), zevně označeným jako „Předložení návrhu dlužnice na vyloučení majetku z majetkové podstaty soudu k rozhodnutí“ (B-54), předložil P. B. insolvenčnímu soudu k rozhodnutí podání dlužnice z 1. 4. 2019, s tím, že požadavek dlužnice na vyloučení bytové jednotky z majetkové podstaty nemá za důvodný a že zástupce věřitelů s požadavkem dlužnice též nesouhlasil (jak plyne z připojeného podání).

20. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona, zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a Úmluvy:

§ 71 (insolvenčního zákona)

(1) Soudní rozhodnutí, předvolání, vyznění nebo jiná písemnost insolvenčního soudu nebo účastníků se v insolvenčním řízení doručují pouze zveřejněním písemnosti v insolvenčním rejstříku (dále jen „doručení vyhláškou“), ledaže zákon stanoví pro určité případy nebo pro určité osoby i zvláštní způsob doručení.

(2) Při doručení vyhláškou se písemnost považuje za doručenu dnem, popřípadě okamžikem jejího zveřejnění v insolvenčním rejstříku; okamžikem zveřejnění písemnosti v insolvenčním rejstříku se rozumí den, hodina a minuta zveřejnění.

(3) Povinnost insolvenčního soudu zveřejnit vyhláškou různé údaje, stanovená v tomto zákoně, je splněna zveřejněním příslušné písemnosti v insolvenčním rejstříku; při zveřejnění písemnosti v insolvenčním rejstříku platí odstavec 2 obdobně.

§ 89 (insolvenčního zákona)

(1) Není-li dále stanoveno jinak, rozhodnutí insolvenčního soudu vydaná v insolvenčním řízení jsou účinná okamžikem jejich zveřejnění v insolvenčním rejstříku.

(...)

§ 205 (insolvenčního zákona)
Pojem a rozsah majetkové podstaty

(...)

(2) Podal-li insolvenční návrh věřitel, náleží do majetkové podstaty majetek, který dlužníkovi patřil k okamžiku, kdy nastaly účinky předběžného opatření, kterým insolvenční soud zcela nebo zčásti omezil právo dlužníka nakládat s jeho majetkem, majetek, který dlužníkovi patřil k okamžiku, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku dlužníka, a majetek, který dlužník nabyl v průběhu insolvenčního řízení poté, co nastaly účinky těchto rozhodnutí.

(3) Je-li dlužník spoluvlastníkem majetku podle odstavců 1 a 2, náleží do majetkové podstaty podíl dlužníka na tomto majetku. Majetek podle odstavců 1 a 2 náleží do majetkové podstaty i tehdy, je-li ve společném jmění dlužníka a jeho manžela.

(4) Majetek jiných osob než dlužníka náleží do majetkové podstaty, stanoví-li to zákon, zejména jde-li o plnění z neúčinných právních úkonů. Pro účely zpeněžení se na takový majetek pohlíží jako na majetek dlužníka.

Obsah majetkové podstaty

§ 206 (insolvenčního zákona)

(1) Není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, majetkovou podstatu podle § 205 tvoří zejména

(...)

b/ věci movité a nemovité,

(...)

§ 207 (insolvenčního zákona)

(1) Nestanoví-li tento zákon jinak, do majetkové podstaty nepatří majetek, který nelze postihnout výkonem rozhodnutí nebo exekucí; věci sloužící k podnikání dlužníka však z majetkové podstaty vyloučeny nejsou.

(...)

(3) Je-li podle ustanovení o výkonu rozhodnutí nebo exekuci posouzená otázka, který majetek nelze postihnout výkonem rozhodnutí nebo exekucí, závislé na rozhodnutí soudu, pro účely insolvenčního řízení vydá takové rozhodnutí insolvenční soud.

§ 217 (insolvenčního zákona)

Pořízení soupisu

(1) Soupis majetkové podstaty (dále jen „soupis“) je listinou, do níž se zapisuje majetek náležející do majetkové podstaty. Jakmile dojde k zápisu do soupisu, lze se zapsanými majetkovými hodnotami nakládat jen způsobem stanoveným

tímto zákonem; učinit tak může jen osoba s dispozičními oprávněními. Soupis provádí a soustavně doplňuje insolvenční správce v průběhu insolvenčního řízení, a to podle pokynů insolvenčního soudu a za součinnosti věřitelského výboru. Tato jeho povinnost nezaniká uplynutím doby.

(2) Insolvenční správce vyřadí ze soupisu majetkové hodnoty, o kterých v průběhu insolvenčního řízení vyjde najevo, že nenáleží do majetkové podstaty; to platí bez zřetele k tomu, že v době vyřazení se již osoba, která má z vyřazení prospěch, nemůže domáhat vyloučení těchto majetkových hodnot z majetkové podstaty. Učiní tak po projednání s věřitelským výborem a poté, co vyrozumí insolvenční soud; tím není vyloučena možnost opětovného soupisu vyřazených majetkových hodnot do majetkové podstaty.

§ 220 (insolvenčního zákona)
Důvod soupisu

Vedle označení sepsovaného majetku, jeho ocenění a uvedení dne, kdy byla příslušná položka sepsána, musí být v soupisu vždy uveden i důvod soupisu, případně den a důvod vyloučení sepsaného majetku ze soupisu. V pochybnostech se má za to, že insolvenční správce příslušnou položku sepsal nebo ji ze soupisu vyloučil v den, kdy tuto skutečnost oznámil insolvenčnímu soudu.

č. 91

§ 221 (insolvenčního zákona)
Prohlášení o správnosti soupisu

Jestliže o to insolvenční správce požádá, je dlužník povinen písemně potvrdit úplnost a správnost soupisu. Prohlášení o správnosti soupisu nebo jeho části může dlužník písemně odmítnout, jen jestliže současně písemně uvede důvody, pro které soupis nebo jeho část nepovažuje za správný.

§ 222 (insolvenčního zákona)
Zveřejnění soupisu

(1) Soupis se předkládá pouze na elektronickém formuláři, jehož náležitosti a formát stanoví prováděcí právní předpis.

(2) Soupis a doplněný soupis zveřejní insolvenční soud v insolvenčním rejstříku neprodleně po jeho sestavení nebo doplnění.

§ 224 (insolvenčního zákona)
Vyrozumění o soupisu

(1) Insolvenční správce, který zapíše do soupisu věci, práva, pohledávky a jiné majetkové hodnoty, které nenáleží dlužníku nebo jejichž zahrnutí do majetkové podstaty je sporné zejména proto, že k nim třetí osoba uplatňuje práva, která to vylučují, do soupisu poznamená, komu sepsovaný majetek náleží, nebo kdo k němu uplatňuje své právo. Tuto osobu insolvenční správce písemně vyrozumí o zahrnutí majetku do soupisu a na její žádost jí o tom vydá osvědčení. Osvědčení musí vždy obsahovat i uvedení důvodu, pro který insolvenční správce tento majetek sepsal.

(2) Vyrozumění podle odstavce 1 musí obsahovat i poučení o možnosti podat vylučovací žalobu a o následcích zmeškání lhůty k podání vylučovací žaloby; náležitosti tohoto vyrozumění stanoví prováděcí právní předpis.

(3) Je-li do soupisu zapsána nemovitost, která podle katastru nemovitostí není ve vlastnictví dlužníka, vyrozumí o tom insolvenční správce příslušné katastrální pracoviště. Je-li do soupisu sepsána věc, která podle Rejstříku zástav není ve vlastnictví dlužníka, vyrozumí o tom insolvenční správce Notářskou komoru České republiky. Obdobně to platí o majetku uvedeném v jiných veřejných či neveřejných seznamech, jestliže podle zvláštních právních předpisů osvědčují vlastnictví nebo jiná věcná práva k tomuto majetku.

(4) Je-li do soupisu zapsána kulturní památka, sbírka muzejní povahy nebo předmět kulturní hodnoty, vyrozumí o tom insolvenční správce neprodleně Ministerstvo kultury.

§ 226 (insolvenčního zákona)

č. 91

(1) Dlužník může uplatnit vynětí majetku z majetkové podstaty jen tehdy, jde-li o věc, právo, pohledávku nebo jinou majetkovou hodnotu, která do majetkové podstaty nepatří podle § 207 a 208; učiní tak vůči insolvenčnímu správci bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl nebo při náležité pečlivosti měl dozvědět, že došlo k zahrnutí takové věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty do soupisu.

(2) V návrhu podle odstavce 1 musí dlužník kromě obecných náležitostí podání označit věc, právo, pohledávku nebo jinou majetkovou hodnotu, o jejíž vynětí ze soupisu žádá, a uvést skutečnosti, ze kterých vyplývá, že tento majetek neměl být sepsán. Je-li návrh neúplný nebo vadný a nelze-li jej pro tyto nedostatky projednat a rozhodnout o něm, vyzve insolvenční správce dlužníka, aby jej opravil nebo doplnil. K opravě nebo doplnění návrhu určí přiměřenou lhůtu a dlužníka poučí, jak je nutné opravu nebo doplnění provést. Poučí jej rovněž, že návrh, který nebude přes výzvu řádně opraven nebo doplněn, insolvenční soud odmítne.

(3) Nezdá-li se insolvenčnímu správci odstranit vady a neúplnost dlužníkovy návrhu nebo má-li za to, že návrh je opožděný, předloží insolvenční správce návrh se zprávou o tom insolvenčnímu soudu. Pokládá-li to insolvenční soud za potřebné, může usnesením výzvu k odstranění vad návrhu zopakovat nebo vydat výzvu novou.

(4) Nejde-li o případy uvedené v odstavci 3, insolvenční správce vyzve věřitelský výbor, aby se k návrhu v určené lhůtě vyjádřil; dospěje-li po uplynutí této lhůty k závěru, že návrhu nelze vyhovět, předloží jej s případným vyjádřením věřitelského výboru a se zprávou o důvodech, pro které majetek nevyloučil, insolvenčnímu soudu; dlužník má právo se k těmto důvodům vyjádřit.

(5) O návrhu podle odstavce 1 rozhoduje insolvenční soud v rámci své dohlédací činnosti. Rozhodnutí, proti kterému je odvolání přípustné, se doručuje dlužníku, insolvenčnímu správci a věřitelskému výboru. V době od podání tohoto návrhu

do rozhodnutí o něm nesmí insolvenční správce zpeněžit majetek, jehož se návrh týká; § 225 odst. 4 a 5 platí obdobně.

§ 421 (insolvenčního zákona)

(1) V insolvenčním rejstříku insolvenční soud zveřejňuje chronologicky s uvedením okamžiku vložení tyto písemnosti a informace:

a/ rozhodnutí insolvenčního soudu vydaná v insolvenčním řízení a v incidenčních sporech,

b/ veškerá podání, která se vkládají do soudního spisu vedeného insolvenčním soudem ohledně dlužníka, nestanoví-li tento zákon jinak,

c/ další informace, o kterých tak stanoví tento zákon nebo insolvenční soud.

(...)

§ 563 (o. z.)

(1) Pokud v písemné formě právně jedná ten, kdo nemůže číst a psát, ale je schopen seznámit se s obsahem právního jednání pomocí přístrojů či speciálních pomůcek nebo prostřednictvím jiné osoby, kterou si zvolí, opatří listinu podpisem; není-li s to se podepsat, učiní namísto podpisu před alespoň dvěma svědky na listině rukou nebo jinak vlastní znamení, ke kterému jeden ze svědků připiše jméno jednjícího.

(...)

Článek 13 (Úmluvy)

Přístup ke spravedlnosti

1. Státy, které jsou smluvní stranou této úmluvy, zajistí osobám se zdravotním postižením účinný přístup ke spravedlnosti na rovnoprávném základě s ostatními, mimo jiné i prostřednictvím procedurálních a věku odpovídacích úprav, s cílem usnadnit jim účinné plnění jejich role jako přímých nebo nepřímých účastníků a svědků při všech soudních řízeních, a to i ve fázi vyšetřování a předběžného řízení.

2. S cílem napomoci zajištění účinného přístupu osob se zdravotním postižením ke spravedlnosti, budou státy, které jsou smluvní stranou této úmluvy, podporovat odpovídající proškolení osob, které pracují v oblasti justiční správy, včetně pracovníků policie a vězeňské služby.

Článek 19 (Úmluvy)

Nezávislý způsob života a zapojení do společnosti

Státy, které jsou smluvní stranou této úmluvy, uznávají rovné právo všech osob se zdravotním postižením žít v rámci společenství, s možnostmi volby na rovnoprávném základě s ostatními, a přijmou účinná a odpovídající opatření, aby osobám se zdravotním postižením usnadnily plné užívání tohoto práva a jejich plné začlenění a zapojení do společnosti, mimo jiné tím, že zajistí, aby:

a/ osoby se zdravotním postižením měly možnost si zvolit, na rovnoprávném základě s ostatními, místo pobytu, kde a s kým budou žít a nebyly nuceny žít ve specifickém prostředí;

b/ osoby se zdravotním postižením měly přístup ke službám poskytovaným v domácím prostředí, rezidenčním službám a dalším podpůrným komunitním službám, včetně osobní asistence, která je nezbytná pro nezávislý způsob života a začlenění do společnosti a zabraňuje izolaci nebo segregaci;

c/ komunitní služby a zařízení určená široké veřejnosti byly přístupné, na rovnoprávném základě s ostatními, i osobám se zdravotním postižením a braly v úvahu jejich potřeby.

Článek 22 (Úmluvy) Respektování soukromí

1. Žádná osoba se zdravotním postižením, bez ohledu na místo svého pobytu nebo prostředí, ve kterém žije, nesmí být vystavena svévolnému nebo nezákonnému zasahování do soukromého života, do rodiny, domova nebo korespondence, či jiných typů komunikace, ani nezákonným útokům na svou čest a pověst. Osoby se zdravotním postižením mají právo na zákonnou ochranu proti takovým zásahům nebo útokům.

2. Státy, které jsou smluvní stranou této úmluvy, zachovávají důvěrnost osobních informací a informací týkajících se zdravotní a rehabilitační péče o osoby se zdravotním postižením, na rovnoprávném základě s ostatními.

Článek 28 (Úmluvy) Přiměřená životní úroveň a sociální ochrana

1. Státy, které jsou smluvní stranou této úmluvy, uznávají právo osob se zdravotním postižením na přiměřenou životní úroveň pro ně a jejich rodiny, zahrnující v to dostatečnou výživu, ošacení a bydlení, a na neustálé zlepšování životních podmínek, a podniknou odpovídající kroky, aby zabezpečily a podpořily realizaci tohoto práva bez diskriminace na základě zdravotního postižení.

2. Státy, které jsou smluvní stranou této úmluvy, uznávají právo osob se zdravotním postižením na sociální ochranu a na užívání tohoto práva bez diskriminace na základě zdravotního postižení a podniknou odpovídající kroky, aby zabezpečily a podpořily realizaci tohoto práva, včetně opatření:

a/ na zajištění rovného přístupu osob se zdravotním postižením k nezávadné vodě a vhodným a dostupným službám, kompenzačním pomůckám a další pomoci související s uspokojováním potřeb vztahujících se ke zdravotnímu postižení;

b/ na zajištění přístupu osob se zdravotním postižením, a zejména žen, dívek a starších osob se zdravotním postižením, k programům sociální ochrany a snížení chudoby;

c/ na zajištění přístupu osob se zdravotním postižením a jejich rodin žijících v podmínkách chudoby k pomoci od státu s úhradou výdajů souvisejících se zdravotním postižením, včetně odpovídajícího proškolení, poradenství, finanční pomoci a respitní péče;

d/ na zajištění přístupu osob se zdravotním postižením k programům sociálního bydlení;

e/ na zajištění rovného přístupu osob se zdravotním postižením k důchodovým dávkám a programům.

21. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platilo ustanovení § 222 insolvenčního zákona již v době pořízení soupisu majetkové podstaty (19. 7. 2018) a později nedoznalo změn. Další ustanovení insolvenčního zákona, § 563 o. z. a ustanovení Úmluvy platí v nezměněné podobě ode dne zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužnice (od 17. 8. 2016).

22. Ve shora popsaném skutkovém a právním rámci činí Nejvyšší soud k dovoláním otevřeným právním otázkám následující závěry:

1) K vyrozumění o soupisu bytové jednotky.

23. Vyrozumění o soupisu určitého majetku do majetkové podstaty dlužníka ve smyslu ustanovení § 224 insolvenčního zákona, k němuž je povolán insolvenční správce, je institutem, jenž pro insolvenční poměry upravené insolvenčním zákonem nahrazuje (upravuje jinak) povinnost konkursního soudu uložit třetí osobě (jiné osobě než úpadci), která uplatňuje, že věc, právo nebo jiná majetková hodnota neměla být zařazena do soupisu konkursní podstaty, aby podala vylučovací žalobu, upravenou pro konkursní poměry ustanovením § 19 odst. 2 věta první zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. 12. 2007 (dále též jen „ZKV“); srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 29 Cdo 4034/2011, uveřejněný pod číslem 127/2012 Sb. rozh. obč. Jde tedy o institut, který se váže k vylučovací žalobě, jež ani dříve (podle konkursní úpravy obsažené v zákoně o konkursu a vyrovnání) nebyla nástrojem použitelným dlužníkem (coby žalobcem-vylučovatelem). K požadavku (předpokladu), aby vylučovací žalobu podala osoba odlišná od úpadce, srov. např. již rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2002, sp. zn. 29 Cdo 2086/2000, uveřejněný pod číslem 27/2003 Sb. rozh. obč., rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2003, sp. zn. 29 Odo 604/2001, uveřejněný pod číslem 9/2005 Sb. rozh. obč., nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2009, sp. zn. 29 Cdo 1390/2007, uveřejněný pod číslem 86/2010 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 86/2010“), jenž potud obsahuje i odkazy na příslušné literární zdroje. V poměrech upravených insolvenčním zákonem [jehož ustanovení (jak dále rozebráno) deklarují, že vylučovací žaloba není nástrojem dlužníka, zřetelněji než zákon o konkursu a vyrovnání] týž předpoklad úspěšnosti vylučovací žaloby (že vylučovací žalobu podala osoba odlišná od dlužníka) formuluje např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2015, sp. zn. 29 Cdo 683/2011, uveřejněný pod číslem 116/2016 Sb. rozh. obč.

24. V R 86/2010 Nejvyšší soud též vysvětlil, že vznikne-li při správě úpadcova majetku v konkursní podstatě a při správě příjmů, jež konkursní podstata nabyta za trvání konkursu, spor (úpadce se správcem jeho konkursní podstaty) o to, zda příslušný majetek

nebo příslušná část takových příjmů náleží do konkursní podstaty (zda ve smyslu § 6 odst. 2 věty druhé ZKV nejde o majetek, jehož se nemůže týkat výkon rozhodnutí), rozhoduje o něm v rámci výkonu své dohlédací činnosti konkursní soud podle § 12 ZKV usnesením, proti němuž není odvolání přípustné (§ 66b odst. 2 ZKV). V insolvenčních poměrech upravených insolvenčním zákonem pak zákonodárce tento postup podrobně upravil (v § 226 insolvenčního zákona) formou institutu vynětí majetku z majetkové podstaty dlužníka; srov. též zvláštní část důvodové zprávy (k § 226 a 227) k vládnímu návrhu insolvenčního zákona, který projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 4. volebním období 2002 - 2006 jako tisk č. 1120. To, že o návrhu dlužníka na vynětí určitého majetku z majetkové podstaty dlužníka rozhoduje insolvenční soud v rámci své dohlédací činnosti (§ 10 písm. b/, § 11 odst. 1 insolvenčního zákona), potvrzuje přímo dikce § 226 odst. 5 věty první insolvenčního zákona, přičemž s přihlédnutím k významu, jež takové rozhodnutí má (může mít) pro majetkové poměry dlužníka (nebo pro možnost jeho věřitelů uspokojit své pohledávky z majetku náležejícího do majetkové podstaty), připustil zákonodárce (oproti poměrům upraveným zákonem o konkursu a vyrovnání) proti rozhodnutí soudu prvního stupně odvolání.

č. 91

25. Institut vyloučení majetku z majetkové podstaty, jenž je vyhrazen osobám odlišným od dlužníka a jehož součástí je i povinnost insolvenčního správce vyrozumět „třetí osobu“ o soupisu (§ 224 odst. 1 insolvenčního zákona), tedy nelze směšovat s institutem vynětí majetku z majetkové podstaty upraveným v § 226 insolvenčního zákona a vyhrazeným pro případy předjímané ustanovením § 226 odst. 1 insolvenčního zákona (tedy pro případy, kdy sepsaná věc, právo, pohledávka nebo jiná majetková hodnota nepatří do majetkové podstaty podle § 207 a 208 insolvenčního zákona) pouze dlužníku [srov. i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2013, sen. zn. 29 NSČR 50/2011, uveřejněné pod číslem 97/2013 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 97/2013“), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 2. 2016, sen. zn. 29 NSČR 33/2016, uveřejněné pod číslem 39/2017 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 39/2017“)].

26. Není-li vyrozumění o soupisu součástí nástroje (institutu) použitelného dlužníkem, pak z něj neplyne ani povinnost insolvenčního správce vyrozumívát o sepsaném majetku dlužníka. To se ostatně podává též z toho, že adresátem takového vyrozumění je (má být) „třetí osoba“, kterou dlužník není (k jeho postavení v insolvenčním řízení srov. též definici obsaženou v § 9 a v § 14 odst. 1 insolvenčního zákona).

27. Insolvenční zákon definuje majetkovou podstatu dlužníka a vymezuje její rozsah v § 205 tak, že jde o majetek patřící dlužníku v určité době (podle odstavců 1 a 2 podle toho, kdo je insolvenčním navrhovatelem) [rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2014, sen. zn. 29 ICdo 37/2012, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročník 2015, pod číslem 46]. V této věci (v insolvenčním řízení zahájeném věřitelským insolvenčním návrhem) tak při absenci předběžného opatření, kterým by insolvenční soud před rozhodnutím o úpadku zcela nebo zčásti omezil právo dlužnice nakládat s jejím majetkem, podle zákonné definice obsažené v § 205 odst. 2 insolvenčního zákona náleží do majetkové podstaty dlužnice majetek, který dlužnici patřil k okamžiku, kdy nastaly účinky rozhodnutí o jejím úpadku (16. května 2018), a majetek, který dlužnice nabyla v průběhu insolvenčního řízení poté, co nastaly účinky rozhodnutí

o jejím úpadku. Přitom není pochyb o tom, že takový majetek náleží do majetkové podstaty i tehdy, není-li ve výlučném vlastnictví dlužnice, nýbrž ve společném jmění dlužnice a jejího manžela (§ 205 odst. 3 insolvenčního zákona). Také ustanovení o obsahu majetkové podstaty (§ 206 insolvenčního zákona) nevyvolává žádné pochybnosti v tom směru, že z majetku dlužnice, jehož rozsah definuje § 205 insolvenčního zákona, náleží (spadají) do majetkové podstaty i její nemovité věci.

28. Soudem majetkové podstaty, pořízeným o majetku dlužníka postupem podle § 217 a násl. insolvenčního zákona, insolvenční správce zejména deklaruje navenek své přesvědčení, že tento majetek náleží do majetkové podstaty dlužníka, že s ním může nakládat osoba s dispozičním oprávněním (§ 229 insolvenčního zákona) a že jej podřizuje účinkům insolvenčního zákona (při řešení úpadku konkursem srov. i § 280 insolvenčního zákona). Tam, kde vlastnickému právu dlužníka k takovému majetku nekonkuruje tvrzené silnější právo jiné osoby a kde není zpochybňováno dispoziční oprávnění osoby takový majetek zpeněžující, není (nemusí být) samotné zahrnutí onoho majetku do majetkové podstaty dlužníka ani předpokladem (podmínkou) platnosti zpeněžení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2020, sen. zn. 29 ICdo 8/2018). Soupis majetkové podstaty se účastníkům insolvenčního řízení (tedy ani dlužníku) nedoručuje; opačné tvrzení dovolatelky nemá oporu ani v textu insolvenčního zákona, ani v literatuře nebo ustálené judikatuře. Z ustanovení § 222 odst. 2 insolvenčního zákona se naopak podává, že insolvenční soud je povinen insolvenčním správcem předložený soupis (nebo doplněný soupis) majetkové podstaty neprodleně „zveřejnit“ v insolvenčním rejstříku, přičemž okamžikem „zveřejnění“ se rozumí den, hodina a minuta zveřejnění v insolvenčním rejstříku (§ 71 odst. 2 a 3 insolvenčního zákona). Zveřejněním soupisu majetkové podstaty v insolvenčním rejstříku plní insolvenční soud svou oznamovací povinnost ve smyslu ustanovení § 421 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona (ve spojení s ustanovením § 71 odst. 3 insolvenčního zákona), nikoli povinnost směřující k doručení tohoto soupisu (ve smyslu § 71 odst. 1 insolvenčního zákona). Odstranění možných pochybností o některých položkách soupisu majetkové podstaty prostřednictvím součinnosti dlužníka neřeší insolvenční zákon tím, že by insolvenčnímu soudu nebo insolvenčnímu správci ukládal doručit takový soupis dlužníku, nýbrž postupem podle § 221 insolvenčního zákona (tedy tak, že na žádost insolvenčního správce je dlužník povinen písemně potvrdit úplnost a správnost soupisu, přičemž prohlášení o správnosti soupisu nebo jeho části bude moci písemně odmítnout, jen jestliže současně písemně uvede důvody, pro které soupis nebo jeho část nepovažuje za správný). Jinak řečeno, insolvenční zákon vychází z toho, že po zjištění úpadku musí být dlužníku bez dalšího zřejmé, že do majetkové podstaty (jejíž rozsah a obsah definují ustanovení § 205 a § 206 insolvenčního zákona) bude zahrnut (sepsán) veškerý jeho zpeněžitelný majetek, zvláště a zejména nemovité věci vlastněné dlužníkem. Vědomost všech procesních subjektů (§ 9 insolvenčního zákona), především pak účastníků insolvenčního řízení (§ 14 odst. 1 insolvenčního zákona) o tom, jaký konkrétní majetek dlužníka zahrnul insolvenční správce do soupisu majetkové podstaty, dostatečným způsobem zajišťuje zveřejnění takového soupisu v insolvenčním rejstříku. Postup podle § 224 insolvenčního zákona je vyhrazen pouze „třetím osobám“ a má logické opodstatnění v tom, že soupisu může být při splnění zákonem stanovených předpokladů podroben (s tím důsledkem, že se na něj pohlíží jako na majetek dlužníka) i majetek

jiných osob než dlužníka (§ 205 odst. 4 insolvenčního zákona). O takový případ však ve vztahu k bytové jednotce nešlo.

29. K jinému závěru nevede ani argumentace dovolatelky o poučovací povinnosti. Nejvyšší soud předesílá, že již v usnesení ze dne 20. 1. 2011, sp. zn. 29 Cdo 3582/2010, uveřejněném pod číslem 97/2011 Sb. rozh. obč., uzavřel, že § 5 o. s. ř. je podpůrně (přiměřeně) aplikovatelný (i) v insolvenčním řízení. Přitom platí, že poučovací povinnost soudu je koncipována tak, aby bylo vždy bez pochybností zřejmé, kdy a o čem mají být účastníci poučeni. Vzájemný vztah úpravy v § 5 o. s. ř. a úpravy poučovací povinnosti v jednotlivých ustanoveních občanského soudního řádu je vztahem principu a jeho konkrétního promítnutí. Jakého poučení se má dostat účastníkům v konkrétní procesní situaci nestanoví § 5 o. s. ř., ale jednotlivá (další) ustanovení občanského soudního řádu; srov. např. usnesení ze dne 22. 12. 2015, sen. zn. 29 ICdo 6/2014, uveřejněné pod číslem 51/2017 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 51/2017“).

č. 91

30. Je na místě doplnit, že součástí poučovací povinnosti soudu není návod či pomoc účastníku spočívající v tom, co by měl nebo mohl v daném okamžiku učinit, ale jen taková pomoc, aby mohl zákonem stanoveným způsobem vyjádřit, co v řízení sám hodlá učinit (srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. 21 Cdo 890/2003, uveřejněný pod číslem 89/2006 Sb. rozh. obč., nebo opět R 51/2017). Insolvenční zákon přitom ani ve spojení s § 5 o. s. ř. nepředjímá, že by měl být dlužník zvlášť (tedy nad rámec zveřejnění soupisu majetkové podstaty v insolvenčním rejstříku) „poučen“ (lhostejno, zda insolvenčním soudem nebo insolvenčním správcem) o tom, jaký dlužníkův majetek zahrnul insolvenční správce do majetkové podstaty. Ostatně, před možnou újmou způsobenou tím, že insolvenční správce zahrne do soupisu majetkové podstaty i dlužníkův majetek, který do majetkové podstaty nepatří podle § 207 a 208 insolvenčního zákona, chrání dlužníka právě úprava obsažená v § 226 insolvenčního zákona, která v odstavci prvním dovoluje dlužníku žádat o vynětí dotčeného majetku z majetkové podstaty ve lhůtě (bez zbytečného odkladu) navázané až na okamžik, kdy se dlužník dozvěděl nebo při náležitě pečlivosti měl dozvědět, že došlo k zahrnutí takového majetku do soupisu majetkové podstaty.

31. Nejvyšší soud tudíž uzavírá (shrnuje) že soupis majetkové podstaty zveřejněný v insolvenčním rejstříku se účastníkům insolvenčního řízení nedoručuje; insolvenční zákon rovněž neukládá insolvenčnímu soudu nebo insolvenčnímu správci vyrozumět dlužníka zvlášť o tom, které z nemovitých věcí náležejících do výlučného vlastnictví dlužníka, nebo do společného jmění dlužníka a jeho manžela, zahrnul do soupisu majetkové podstaty zveřejněného v insolvenčním rejstříku.

32. Dovolání proto potud není důvodné.

2) Ke včasnosti návrhu na vynětí bytové jednotky.

33. Ze skutečností shrnutých v odstavci 19. výše je především patrné, že poté, co dlužnice dne 3. 10. 2016 požádala vzhledem ke svému zdravotnímu omezení (těžkému poškození zraku) o ustanovení zástupce nebo opatrovníka z řad advokátů, insolvenční soud již 17. 10. 2016 ustanovil zástupcem dlužnice advokáta K. J. Vzhledem k tomu, že usnesení o ustanovení zástupce bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku dne 17. 10. 2016 v 11.12 hodin, stalo se v souladu s § 89 odst. 1 insolvenčního zákona tímto okamžikem i účinným.

Advokát K. J. tak zastupoval dlužnici až do 6. 12. 2016 do 13.42 hodin, tedy do okamžiku, kdy bylo v insolvenčním rejstříku zveřejněno usnesení, jímž odvolací soud zrušil usnesení o ustanovení K. J. zástupcem dlužnice. Usnesení ze dne 17. 5. 2017, jímž insolvenční soud ustanovil opatrovníci dlužnice advokátku B. H., se v souladu s § 89 odst. 1 insolvenčního zákona stalo též účinným okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku (17. 5. 2017 v 13.32 hodin), přičemž toto zastoupení trvalo do 10. 9. 2018. Insolvenční soud sice odvolal B. H. z funkce opatrovnice dlužnice až usnesením ze dne 12. 10. 2018 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku dne 16. 10. 2018), již v usnesení ze dne 16. 2. 2017, sen. zn. 29 NSČR 220/2016, uveřejněném v časopise Soudní judikatura, číslo 5, ročník 2018, pod číslem 61, však Nejvyšší soud (v návaznosti na závěry formulované v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2001, sp. zn. 20 Cdo 2850/99, uveřejněném pod číslem 10/2003 Sb. rozh. obč.) vysvětlil, že je-li účastníku řízení ustanoven opatrovník proto, že se ze zdravotních důvodů nemůže nikoliv jen po přechodnou dobu účastnit řízení (§ 29 odst. 3 o. s. ř.), trvá takto založený vztah mezi zástupcem (opatrovníkem) a zastoupeným (účastníkem řízení) jen do té doby, než pomínou zdravotní důvody, pro které se nemůže nikoliv jen po přechodnou dobu účastnit řízení, respektive do doby, než přestane platit, že taková osoba potřebuje „zastoupení“ (tím, že si sama zvolí zástupce s procesní plnou mocí). K tomu budiž dodáno, že v usnesení ze dne 31. 5. 2021, sen. zn. 29 NSČR 125/2019, Nejvyšší soud připomněl, že ustanovení § 29 o. s. ř., které upravuje zastoupení účastníka řízení na základě soudního rozhodnutí, platí pro insolvenční řízení (a incidenční spory) „obdobně“ (§ 20 odst. 1 insolvenčního zákona), nikoli jen „přiměřeně“ (§ 7 insolvenčního zákona).

34. Ze shrnutí podaného v předchozím odstavci především plyne, že insolvenční soud v souladu s článkem 13 Úmluvy od okamžiku, kdy tato skutečnost vyšla v insolvenčním řízení najevo, věnoval pozornost zdravotnímu omezení dlužnice a ve shodě s žádostí dlužnice vždy přikročil k tomu, že jí svým rozhodnutím poskytl (přiznal) zastoupení advokátem (v případě K. J. podle § 30 o. s. ř., v případě B. H. podle § 29 o. s. ř.), a že pozdější zastoupení dlužnice na základě soudního rozhodnutí zaniklo až tím, že si dlužnice sama zvolila advokáta (K. J.) k ochraně svých zájmů v insolvenčním řízení. Obsah insolvenčního spisu rovněž dokládá, že poté, co dlužnice požádala o ustanovení zástupce nebo opatrovníka (po 3. říjnu 2016), pokračoval insolvenční soud ve věcném projednávání insolvenčního návrhu zajištěného věřitele Č až poté, co bylo postaveno najisto, že dlužnice je (bude) v insolvenčním řízení řádně zastoupena advokátem (opatrovníci B. H.).

35. Dále budiž připomenuto, že v době po zrušení usnesení o ustanovení K. J. zástupcem dlužnice a před ustanovením B. H. opatrovníci dlužnice sama dlužnice charakterizovala své majetkové poměry [podáním z 23. 1. 2017, sepsaným K. J. jako jejím zástupcem (srov. odstavec 19. bod [5] výše)] tak, že jako svůj majetek označila bytovou jednotku. Soupis majetkové podstaty (zahrnující bytovou jednotku coby jedinou nemovitou věc ve vlastnictví dlužnice a jedinou sepsanou nemovitou věc) zveřejnil insolvenční soud v insolvenčním rejstříku 25. 7. 2018 v 16.18 hodin, tedy v době, kdy byla dlužnice řádně zastoupena advokátkou B. H. Oproti mínění dovolatelky pak Nejvyšší soud má rovněž za to, že prohlášení D. Ř., zaznamenané na schůzi věřitelů konané 22. 11. 2018, které se zúčastnil K. J. coby dlužnicí zvolený zástupce s procesní plnou mocí (srov.

odstavec 19. bod [13] výše), jednoznačně směřovalo k identifikaci bytové jednotky coby sepsaného majetku dlužnice předurčeného ke zpeněžení.

36. V usnesení ze dne 29. 11. 2018, sen. zn. 29 NSČR 11/2017, uveřejněném v časopise Soudní judikatura, číslo 4, ročníku 2020, pod číslem 41, Nejvyšší soud vysvětlil, že lhůta „bez zbytečného odkladu“ obsažená v § 226 odst. 1 insolvenčního zákona počíná běžet vždy od okamžiku, kdy se dlužník dozvěděl nebo při náležité pečlivosti měl dozvědět, že majetek, jež navrhuje vyjmout z majetkové podstaty, byl zahrnut do soupisu majetkové podstaty, nejpozději však ode dne, kdy insolvenční soud zveřejnil soupis takového majetku v insolvenčním rejstříku (§ 222 odst. 2 insolvenčního zákona). Zmešká-li dlužník lhůtu „bez zbytečného odkladu“, určenou ustanovením § 226 odst. 1 insolvenčního zákona, zamítne insolvenční soud návrh na vynětí majetku z majetkové podstaty jako opožděný.

37. V rozsudku ze dne 10. 12. 2013, sp. zn. 32 Cdo 2484/2012, Nejvyšší soud (s odkazem na dříve vydaná rozhodnutí Nejvyššího soudu, Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu) formuloval a odůvodnil závěr, podle něhož z časového určení „bez zbytečného odkladu“ je třeba dovodit, že jde o velmi krátkou lhůtu, již je míněno bezodkladné, neprodlené, bezprostřední či okamžité jednání směřující ke splnění povinnosti či k učinění právního jednání či jiného projevu vůle, přičemž doba trvání lhůty bude záviset na okolnostech konkrétního případu. V každém konkrétním případě je třeba vždy zkoumat, zda dlužník bezodkladně využil všechny možnosti pro splnění této povinnosti, případně jaké skutečnosti mu v tom bránily. Zásadně jde o lhůtu v řádu dnů, maximálně týdnů, v co nejkratším časovém úseku, přičemž v praxi je nutno tento pojem vykládat podle konkrétních okolností případu v závislosti na účelu, který chce zákonodárce konkrétním ustanovením za pomoci takto určené lhůty dosáhnout. K závěrům tohoto rozsudku se Nejvyšší soud dále přihlásil např. v rozsudku ze dne 23. 7. 2019, sp. zn. 27 Cdo 4593/2017, uveřejněném pod číslem 37/2020 Sb. rozh. obč., nebo v rozsudku ze dne 30. června 2021, sen. zn. 29 ICdo 82/2019.

38. V daném skutkovém rámci se úvahy o počátku běhu uvedené lhůty neodvíjejí od okamžiku, kdy se dlužnice dozvěděla, že bytová jednotka byla zahrnuta do soupisu majetkové podstaty, nýbrž od okamžiku, kdy se o zahrnutí bytové jednotky do soupisu majetkové podstaty měla dozvědět „při náležité pečlivosti“. Judikatura Nejvyššího soudu je ustálena v závěru, že má-li určitá osoba dostát požadavku náležité pečlivosti, je povinna vyvinout ke zjištění rozhodných skutečností takové úsilí, které by v obdobné situaci vyvinula jiná rozumně pečlivá osoba. Je-li však nadána odbornými znalostmi, schopnostmi či dovednostmi, lze z požadavku náležité péče dovodit, že je povinností takové osoby své znalosti, schopnosti či dovednosti (v rámci svých možností) využít; srov. *mutatis mutandis* např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2019, sen. zn. 29 ICdo 149/2017, uveřejněný pod číslem 50/2020 Sb. rozh. obč.

39. Lze připustit, že je-li dlužník osobou se zdravotním postižením, jehož povaha mu významně ztěžuje možnost seznamovat se s písemnostmi zveřejňovanými v insolvenčním rejstříku, může okamžik, k němuž se váže počátek běhu lhůty stanovené v § 226 odst. 1 insolvenčního zákona, tedy okamžik, kdy se „při náležité pečlivosti“ měl dozvědět o zahrnutí majetku, který navrhuje vyjmout z majetkové podstaty, do soupisu majetkové podstaty, výjimečně nastat (v návaznosti na povahu postižení a konkrétní

okolnosti té které věci) i později než k okamžiku, kdy insolvenční soud zveřejnil soupis takového majetku v insolvenčním rejstříku. Stejně tak lze připustit, že je-li dlužník osobou se zdravotním postižením, jehož povaha mu významně ztěžuje písemnou komunikaci se soudem, bude lhůta „bez zbytečného odkladu“ posuzována (její délka zvažována) v návaznosti na toto dlužníkové omezení (tolerance co do délky této lhůty bude větší).

40. Ve výše shrnutém skutkovém rámci dané věci je pro posouzení počátku běhu předmětné lhůty u dlužnice určující, že v době, kdy by podle pravidelného chodu věci začala tato lhůta běžet u dlužníka bez zdravotního omezení (25. 7. 2018, kdy insolvenční soud zveřejnil v insolvenčním rejstříku soupis majetkové podstaty zahrnující bytovou jednotku), již dlužnice byla v insolvenčním řízení zastoupena opatrovnící (B. H.), přičemž účelem ustanovení opatrovnice bylo právě zajistit, aby dlužnice neutrpěla újmu na svých právech v důsledku zdravotního postižení. Vzhledem k tomu, že opatrovnící dlužnice byla advokátka, tedy osoba nadaná odbornými znalostmi, které byla povinna využít ve prospěch zastoupené osoby, neshledává Nejvyšší soud důvody, pro které by lhůta „bez zbytečného odkladu“ v dané věci měla začít běžet ve spojení s jinou (pozdější) skutečností, než s okamžikem zveřejnění soupisu majetkové podstaty v insolvenčním rejstříku. Jestliže dlužnice uplatnila vynětí bytové jednotky ze soupisu majetkové podstaty vůči insolvenčnímu správci až 1. 4. 2019, nestalo se tak (poměřeno 25. 7. 2018) „bez zbytečného odkladu“ (srov. odstavec 37. výše). S přihlédnutím k tomu, že po celou dobu běhu této lhůty byla dlužnice kvalifikovaně zastoupena (nejprve opatrovnící, advokátkou B. H., posléze zástupcem na základě plné moci, advokátem K. J.), neshledal Nejvyšší soud ani důvod uvažovat v mezích pojmu „bez zbytečného odkladu“ o delší lhůtě než o lhůtě v řádu týdnů (srov. opět odstavec 37. výše). Dozajista není (v poměrech dané věci) lhůtou „bez zbytečného odkladu“ lhůta přesahující 8 měsíců.

41. Lze dodat, že ponechá-li se stranou okamžik zveřejnění soupisu majetkové podstaty v insolvenčním rejstříku, pak vyvinutí „náležitě pečlivosti“ dlužnicí ve vztahu k vědomosti o sepsaném majetku, bylo lze očekávat i k 17. 10. 2018, kdy insolvenční soud doručil zástupci dlužnice (K. J.) usnesení, jímž svolal schůzi věřitelů s programem zahrnujícím zkoumání hospodářské situace dlužnice, nebo k 22. 11. 2018, kdy se hospodářská situace dlužnice zkoumala (za účasti zástupce dlužnice K. J.) na předmětné schůzi. Ani s přihlédnutím k těmto datům pak návrh na vynětí bytové jednotky ze soupisu majetkové podstaty z 1. 4. 2019 nelze mít za včasný (učiněný ve lhůtě „bez zbytečného odkladu“).

42. Poukaz dovolatelky na ustanovení § 563 o. z. je v dotčených souvislostech nepřipadný; předmětné ustanovení danou materii neřeší a práva dlužnice garantovaná Úmluvou byla v rozhodném období chráněna (dokud se dlužnice nerozhodla řešit své zastoupení zástupcem na základě procesní plné moci) prostřednictvím zastoupení dlužnice advokáty na základě soudního rozhodnutí [nejprve ustanovením zástupce (K. J.), posléze ustanovením opatrovnice (B. H.)].

43. Dovolání tak ani potud není důvodné.

3) K důvodnosti návrhu na vynětí bytové jednotky.

44. Účelem institutu vynětí majetku z majetkové podstaty dle § 226 insolvenčního zákona je prověřit, zda do majetkové podstaty nebyl nesprávně zahrnut majetek, který nelze postihnout výkonem rozhodnutí nebo exekucí (§ 207 insolvenčního zákona), nebo majetek, se kterým lze podle zvláštního právního předpisu naložit pouze způsobem, k němuž byl určen (§ 208 insolvenčního zákona). V R 39/2017 Nejvyšší soud uzavřel, že postup podle § 226 insolvenčního zákona může dlužník, jehož úpadek se řeší oddlužením, využít též pro řešení otázky, zda majetek náležející do majetkové podstaty, k němuž by jinak získal zpět dispoziční oprávnění právní mocí usnesení o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře, podléhá režimu ustanovení § 412 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona. Argumentaci ve prospěch závěru, že jde o některý z těchto případů, dovolání neobsahuje. O případ rozebraný v R 39/2017 nejde (úpadek dlužnice se neřeší oddlužením, nýbrž konkursem) a Nejvyššímu soudu nejsou známy žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné uzavřít, že bytovou jednotku nelze postihnout výkonem rozhodnutí nebo exekucí (srov. I R 97/2013), nebo že bytová jednotka je majetkem, se kterým lze podle zvláštního právního předpisu naložit pouze způsobem, k němuž byl určen.

č. 91

45. Ani v těch případech, kdy insolvenční zákon předjímá ochranu dlužníkovy obydli před zpeněžením, se tak neděje mimo rámec řešení úpadku oddlužením ve formě oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty, a ochrana samotná je limitována hodnotou obydli (srov. § 398 insolvenčního zákona i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sen. zn. 29 NSČR 42/2021). Zákaz zpeněžení bytové jednotky, kterou dlužnice užívá jako své obydli, v insolvenčním řízení, v němž je úpadek dlužnice řešen konkursem, se z Úmluvy nepodává (ochrana poskytovaná Úmluvou osobám se zdravotním postižením nespočívá v požadavku, aby taková osoba své obydli vlastnila). Jakkoli v dotčeném ohledu dovolání předbíhá sled událostí (rozhodnutím o návrhu na vynětí majetku z majetkové podstaty se řeší příslušnost určitého majetku k majetkové podstatě, nikoli okolnosti jeho zpeněžování), nejde v rovině připravenosti takový majetek zpeněžit ani o postup rozporný s dobrými mravy. Zpeněžením majetku náležejícího do majetkové podstaty je v insolvenčním řízení, v němž se dlužníkův úpadek řeší konkursem, naplňován účel insolvenčního zákona (k němu srov. podrobněji např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2021, sen. zn. 29 ICdo 154/2020) a důvod takový majetek nezpeněžit (zpeněžení odepřít pro rozpor s dobrými mravy) nezakládá pouhá skutečnost, že jde o obydli (bytovou jednotku) dlužníka se zdravotním postižením. Může však jít o skutečnost, jež se případně projeví při rozhodování o míře použitelnosti pravidla formulovaného v § 285 odst. 2 a 3 insolvenčního zákona.

46. Dovolání tak ani v tomto rozsahu není opodstatněné.

47. Jestliže Nejvyšší soud přes výše uvedené přikročil ke změně dovoláním napadeného usnesení, učinil tak vzhledem k tomu, že u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti též k vadám řízení, které mohou mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 o. s. ř.). V dané věci insolvenční soud, ač si byl vědom toho, že rozhoduje o návrhu na vynětí majetku z majetkové podstaty podle § 226 insolvenčního zákona, formuloval výrokovou část svého usnesení tím způsobem, že zamítá návrh dlužnice na „vyloučení“ bytové jednotky z majetkové podstaty. Odvolací soud tuto

terminologickou nepřesnost (srov. odstavec 23. a násl. výše) výrokem svého usnesení nenapravit. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), u vědomí, že pro takový postup jsou splněny podmínky formulované v § 243d odst. 1 písm. b/ o. s. ř., tento nedostatek napravit tak, že napadené usnesení změnil v tom duchu, že se zamítá návrh dlužnice na „vynětí“ bytové jednotky z majetkové podstaty.

č. 92

I v poměrech insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. června 2019 platí, že je na uvážení věřitele, zda bude svou pohledávku v oddlužení uplatňovat jako zajištěnou, nebo ji přihlásí bez práva na „přednostní“ uspokojení, neboť je pro něj z ekonomického hlediska výhodnější být uspokojen jako věřitel nezajištěný; oba způsoby uspokojení kombinovat nelze.

Insolvence, Oddlužení, Nepoctivý záměr

§ 104 IZ, § 395 odst. 1 písm. a) IZ, § 398 odst. 2 IZ, § 398 odst. 4 IZ, § 412 odst. 1 písm. b) IZ

č. 92

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 2021, sen. zn. 29 NSČR 125/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.125.2020.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání věřitele T. s. r. o. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 10. 2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 9. 7. 2020, Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „insolvenční soud“) mimo jiné:

[1] Rozhodl, že dlužnice (L. Š.) je oprávněna podat návrh na povolení oddlužení (bod I. výroku).

[2] Schválil zprávy o přezkumu (bod II. výroku).

[3] Zamítl námitky věřitele T. s. r. o. (dále jen „věřitel T“) [body III. a IV. výroku].

[4] Schválil oddlužení dlužnice plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty (bod V. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel z toho, že:

[1] Dlužnice podala dne 18. 11. 2019 insolvenční návrh spojený s návrhem na povolení oddlužení, zveřejněný v insolvenčním rejstříku dne 19. 11. 2019.

[2] Usnesením ze dne 22. 11. 2019, zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne, mimo jiné zjistil úpadek dlužnice, povolil jeho řešení oddlužením a insolvenčním správcem ustanovil Mgr. V. T.

[3] Podáním ze dne 6. 4. 2020, zveřejněným v insolvenčním rejstříku dne 15. 4. 2020 (B-15), uplatnil věřitel T námitky „proti zprávě o přezkumu a zprávě pro oddlužení“ a navrhl neschválit oddlužení, neboť dlužnice podle něj podáním návrhu na povolení oddlužení sledovala nepoctivý záměr. Věřitel T zejména namítal, že dlužnice v insolvenčním návrhu „zamřela“ probíhající řízení o pozůstalosti po jejím zemřelém otci (T. H.) a že záměrně neuhradila dluh vůči své právní zástupkyni (JUDr. K. D. K., Ph.D.) ve výši 10 000 Kč (pohledávka přihlášená do insolvenčního řízení přihláškou pohledávky P1-1) za účelem vytvoření mnohosti věřitelů.

[4] Věřitel T nabídl dlužnici, že převezme její dluhy vůči věřitelům (pohledávky přihlášené do insolvenčního řízení přihláškami pohledávek P1-1 a P5-1) se slevou a splátkami, což dlužnice nepřijala.

[5] Dne 15. 6. 2020 se konala schůze věřitelů, na níž žádný ze způsobů oddlužení nezískal potřebnou většinu hlasujících věřitelů.

č. 92

3. Na výše uvedeném základě insolvenční soud – vycházející z ustanovení § 389, § 395 odst. 1, § 397 odst. 2, § 398a odst. 4 a 6, § 402 odst. 3 a 5, § 403 odst. 1 a 2, § 404, § 405, § 406 a § 411 zákona č. 186/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – dospěl k následujícím závěrům.

4. Nabyde-li dlužnice majetek v pozůstalostním („dědickém“) řízení, „případně“ tento majetek do majetkové podstaty k uspokojení věřitelů dlužnice a věřitelé tudíž nebudou na svých právech zkráceni.

5. Nepoctivý záměr dlužnice nelze dovozovat pouze ze skutečnosti, že podala návrh na povolení oddlužení a hodlá docílit osvobození od placení zbytku pohledávek, neboť to je „sama podstata“ insolvenčního řízení.

6. Nepoctivý záměr nelze dovozovat ani z nepřijetí nabídky věřitele T spočívající v převzetí dluhu vůči ostatním věřitelům dlužnice. Tvzení věřitele T, že si dlužnice úpadek přivodila záměrným nezaplacením pohledávky P1, je nepodložené a spekulativní. Dlužnice podala „legitimní“ návrh na povolení oddlužení a v insolvenčním řízení lze předpokládat plné uspokojení přihlášených pohledávek.

7. Insolvenční soud nezjistil žádné skutečnosti odůvodňující odmítnutí nebo zamítnutí návrhu na povolení oddlužení, a proto oddlužení schválil plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty.

8. K odvolání věřitele T Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 2. 10. 2020, potvrdil usnesení insolvenčního soudu v napadeném bodu V. výroku.

9. Odvolací soud – vycházející z ustanovení § 395 odst. 1 písm. a/ a b/, § 405 odst. 1 a § 412 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona a odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu – dospěl po přezkoumání usnesení insolvenčního soudu k následujícím závěrům.

10. Nabyde-li dlužnice jako dědička „část aktiv“ po svém zemřelém otci, budou tato aktiva v insolvenčním řízení zpeněžena a použita k uspokojení insolvenčních věřitelů. Dlužnice probíhající řízení o pozůstalosti „nezamlčela“, neboť je „zmínila“ v seznamu majetku „ze dne 12. 11. 2019“ [jde o přílohu č. 1 k insolvenčnímu návrhu zveřejněnou v insolvenčním rejstříku dne 19. 11. 2019 (A-2)].

11. Odvolací soud shodně s insolvenčním soudem neshledal skutečnosti, které by bránily řešení úpadku dlužnice oddlužením, zejména, že by dlužnice byla při podání návrhu na povolení oddlužení vedena nepoctivým záměrem.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

12. Proti usnesení odvolacího soudu podal věřitel T dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která doposud nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešena. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

13. Dovolatel namítá, že odvolací soud nesprávně zhodnotil otázku poctivosti dlužnice při podání návrhu na povolení oddlužení. Nepoctivý záměr dlužnice shledává v tom, že uspokojení jeho zajištěných pohledávek „bude kráceno“, neboť „aktiva z dědictví“ nelze k uspokojení jeho pohledávek použít, zatímco nezajištění věřitelé budou uspokojeni zcela. Tento „hrubý nepoměr“ uspokojení zajištěných a nezajištěných pohledávek odporuje principu poměrného uspokojení věřitelů a návrh, který tento nepoměr „sleduje“, je veden nepoctivým záměrem.

14. Dlužnice považuje argumentaci dovolatele za „naprosto bezpředmětnou“, jelikož z ní nijak neplyne, na základě jakých konkrétních okolností lze důvodně předpokládat, že je oddlužením sledován nepoctivý záměr. Podotýká, že dovolatel měl způsob uplatnění pohledávky v insolvenčním řízení (jako zajištěné) plně ve své dispozici; uvádí též, že řízení o pozůstalosti po svém otci nezamlčela.

15. Nejvyšší soud nepřehlédl, že dovolatel doplnil dovolání podáním datovaným dne 17. 5. 2021 (B-64), zveřejněným v insolvenčním rejstříku dne 20. 5. 2021, jakož i podáním datovaným dne 3. 6. 2021 (B-65), zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne. Argumenty, jež dovolatel danými podáními (případně) uplatnil coby obsahově nové, však jsou pro dovolací přezkum právně bezvýznamné. Měnit dovolací důvody totiž lze jen v době trvání lhůty k dovolání (srov. 242 odst. 4 o. s. ř.) a doplňující podání tuto podmínku nespĺňují (srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2011, sp. zn. 29 Cdo 601/2008, uveřejněného pod číslem 148/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

III.

Přípustnost dovolání

16. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon

č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

17. Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předestřené právní otázky jde o věc dovolacím soudem v poměrech insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 6. 2019 dosud neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

18. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají. Nejvyšší soud se proto zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

19. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

20. Pro další úvahy Nejvyššího soudu je podstatné, že podle obsahu insolvenčního spisu věřitel T přihlásil do insolvenčního řízení vedeného vůči dlužnici zajištěnou pohledávku ve výši 7 504 712,95 Kč (4 731 600,93 Kč jistina, 2 773 112,02 Kč příslušenství) přihláškou pohledávky P2-1 (přičemž co do částky 1 796 442,38 Kč jde o pohledávku vykonatelnou) a nezajištěnou pohledávku ve výši 31 556,80 Kč přihláškou pohledávky P3-1. Podle zprávy o přezkumu a seznamu přihlášených pohledávek datovaných dne 20. 2. 2020 a zveřejněných v insolvenčním rejstříku dne 24. 2. 2020 (B-5) dlužnice a insolvenční správce popřeli pravost obou přihlášených pohledávek věřitele T.

21. Insolvenční soud rozsudkem ze dne 22. 9. 2020, jenž nabyl právní moci dne 21. 10. 2020, částečně odmítl a ve zbytku zamítl žalobu dlužnice a insolvenčního správce na určení pravosti zajištěné pohledávky (P2) věřitele T (body I. a II. výroku rozsudku). Insolvenční soud dále pod bodem I. výroku rozsudku ze dne 2. 10. 2020, jenž nabyl právní moci dne 3. 11. 2020, určil, že nezajištěná pohledávka (P3) věřitele T není po právu.

22. V návaznosti na výsledek incidenčního sporu o pravost zajištěné pohledávky (P2) věřitele T dlužnice a insolvenční správce vzali zpět své popření pohledávky v rozsahu, v němž jde o pohledávku nevykonatelnou (B-47, B-48); pohledávka P2 věřitele T tak je v plném rozsahu zjištěna jako zajištěná [§ 201 odst. 1 písm. c/ a d/, § 410 odst. 1 insolvenčního zákona, srov. též upravený seznam přihlášených pohledávek (B-49)].

23. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

24. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. června 2019 (pro věc rozhodném):

§ 104

(1) Podá-li insolvenční návrh dlužník, je povinen k němu připojit

a) seznam svého majetku včetně svých pohledávek s uvedením svých dlužníků (dále jen „seznam majetku“),

(...)

(2) V seznamu majetku je dlužník povinen označit jednotlivě svůj majetek, včetně pohledávek. U pohledávek stručně uvede skutečnosti, na kterých se zakládají, a uvede jejich výši; výslovně se dále vyjádří k jejich dobytosti. U majetku, včetně pohledávek, o kterých probíhá soudní nebo jiné řízení, nebo ohledně nichž již bylo příslušným orgánem rozhodnuto, dlužník tato řízení (rozhodnutí) označí.

§ 395

(1) Insolvenční soud zamítne návrh na povolení oddlužení, jestliže se zřetelem ke všem okolnostem lze důvodně předpokládat,

a) že jím je sledován nepoctivý záměr, nebo

(...)

§ 398

(1) Oddlužení lze provést zpeněžením majetkové podstaty nebo plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty.

(2) Při oddlužení zpeněžením majetkové podstaty se postupuje obdobně podle ustanovení o zpeněžení majetkové podstaty v konkursu a zpeněžení majetkové podstaty při oddlužení má tytéž účinky jako zpeněžení majetkové podstaty v konkursu. Není-li dále stanoveno jinak, při tomto způsobu oddlužení do majetkové podstaty nenáleží majetek, který dlužník nabyl v průběhu insolvenčního řízení poté, co nastaly účinky schválení oddlužení. Zajištění věřitelé se uspokojují jen z výtěžku zpeněžení zajištění.

(3) Při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty je dlužník povinen vydat insolvenčnímu správci majetek náležející do majetkové podstaty ke zpeněžení postupem obdobným podle ustanovení o zpeněžení majetkové podstaty v konkursu a dále do doby podání zprávy o splnění oddlužení měsíčně splácet nezajištěným věřitelům ze svých příjmů částku ve stejném rozsahu, v jakém z nich mohou být při výkonu rozhodnutí nebo při exekuci uspokojeny přednostní pohledávky.

(4) Nestačí-li částka podle odstavce 3 k uspokojení všech pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek jim postavených na roveň, uspokojí se nejdříve odměna a hotové výdaje insolvenčního správce, poté pohledávky věřitelů na výživném ze zákona, jestliže vznikly po rozhodnutí o úpadku, poté pohledávka podle § 390a odst. 5, poté záloha na úhradu odměny a hotových výdajů insolvenčního správce, poté ostatní pohledávky věřitelů na výživném ze zákona, poté pohledávky státu za náhradní výživné podle jiného zákona

a poté náklady spojené s udržováním a správou majetkové podstaty. Ostatní pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim postavené na roveň se uspokojí poměrně. Po uspokojení těchto pohledávek rozvrhne dlužník prostřednictvím insolvenčního správce částku podle odstavce 3 mezi nezajištěné věřitele podle poměru jejich pohledávek způsobem určeným v rozhodnutí insolvenčního soudu o schválení oddlužení. Zajištění věřitelé se uspokojí jen z výtěžku zpeněžení zajištění; při tomto zpeněžení se postupuje obdobně podle ustanovení o zpeněžení zajištění v konkursu.

(...)

§ 412

Povinnosti dlužníka po schválení oddlužení

(1) Po dobu trvání účinků schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře je dlužník povinen

(...)

b) hodnoty získané dědictvím, darem a z neúčinného právního úkonu, jakož i majetek, který dlužník neuvedl v seznamu majetku, ač tuto povinnost měl, vydat insolvenčnímu správci ke zpeněžení a výtěžek, stejně jako jiné své mimořádné příjmy, použít k mimořádným splátkám nad rámec splátkového kalendáře; za mimořádný příjem se nepovažují plnění z pojistných smluv o škodovém pojištění a plnění z titulu práva na náhradu majetkové a nemajetkové újmy,

(...)

25. V této podobě platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona již v době zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužnice (19. 11. 2019) a od té doby změn nedoznala.

26. Judikatura Nejvyššího soudu se ohledně posuzování poctivosti záměru dlužníka při podání návrhu na povolení oddlužení ustálila v závěrech, podle kterých:

[1] Ustanovení § 395 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, to jest k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2011, sen. zn. 29 NSČR 14/2009, uveřejněné pod číslem 14/2012 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek.

[2] Jednou z nejdůležitějších povinností dlužníka podávajícího insolvenční návrh spojený s návrhem na povolení oddlužení je připojit k insolvenčnímu návrhu seznam svého majetku (§ 104 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona) obsahující všechny předepsané náležitosti (§ 104 odst. 2 insolvenčního zákona). Význam, jaký má splnění této povinnosti pro insolvenční řízení, je zdůrazněn i požadavkem, aby se dlužník tzv. „osobně zaručil“ za správnost a úplnost takového seznamu tím, že jej podepíše a výslovně uvede, že seznam majetku je

správný a úplný (§ 104 odst. 4 insolvenčního zákona). Neuvede-li dlužník v seznamu svého majetku podstatnou část svého majetku (čímž popře pravdivost jím podepsaného prohlášení o správnosti a úplnosti seznamu majetku), je to (ve shodě se závěry obsaženými především v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2013, sen. zn. 29 NSČR 45/2010, uveřejněným pod číslem 86/2013 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek) podkladem pro závěr, že dosavadní výsledky řízení dokládají lehkomyšlný nebo nedbalý přístup dlužníka k plnění povinností v insolvenčním řízení (§ 395 odst. 2 písm. b/ insolvenčního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2013, nyní § 395 odst. 2 insolvenčního zákona). Kdyby se prokázalo, že se tak stalo úmyslně, bylo by již na tomto základě možné důvodně předpokládat, že dlužník sleduje podáním návrhu na oddlužení nepoctivý záměr (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015, sen. zn. 29 NSČR 47/2013, uveřejněné pod číslem 24/2016 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

[3] V samotném podání insolvenčního návrhu bez dalšího nepoctivost shledávat nelze a insolvenční zákon v žádném ze svých ustanovení s tím ani nepočítá. K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2019, sen. zn. 29 NSČR 37/2017.

č. 92

27. V usnesení ze dne 30. 3. 2020, sen. zn. 29 NSČR 43/2019, uveřejněném v časopise Soudní judikatura č. 4, ročník 2021, pod číslem 43, Nejvyšší soud dále vysvětlil, že podle ustanovení § 412 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona je dlužník povinen použít ve své podstatě jakékoli mimořádné majetkové hodnoty legálně (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2018, sen. zn. 29 NSČR 227/2016) získané či „navrácené“ do majetkové podstaty po schválení oddlužení (nebo následně zjištěné a dříve dlužníkem neuvedené) [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 2. 2016, sen. zn. 29 NSČR 33/2016, uveřejněné pod číslem 39/2017 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 39/2017“)] nad rámec pravidelných splátek dle splátkového kalendáře k uspokojení nezajištěných věřitelů, a to prostřednictvím insolvenčního správce (srov. R 39/2017, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sen. zn. 29 NSČR 162/2017, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2017, sen. zn. 29 NSČR 49/2016). Tyto mimořádné majetkové hodnoty pak mohou představovat jak přímo finanční prostředky, které lze použít na mimořádné splátky bez dalšího, tak mohou mít i podobu jiného majetku, který je třeba teprve „převést“ na finanční ekvivalent, tedy jej zpeněžit. Mezi takové hodnoty přitom patří i aktiva získaná v dědictví (opětovně srov. R 39/2017).

28. Z výše ustaveného judikатурního rámce se podává, že nepoctivý záměr dlužníka je třeba vždy zkoumat v každém konkrétním případě samostatně při zohlednění všech skutečností, které v insolvenčním řízení vyjdou najevo; okruh okolností přitom není předem omezen. Nepoctivý záměr dlužníka přitom není možné shledat pouze na základě skutečnosti, že dlužník podal insolvenční návrh spojený s návrhem na povolení oddlužení. Nejvyšší soud nemá žádných pochyb o správnosti závěru soudů nižších stupňů, že dlužnice nesledovala návrhem na povolení oddlužení nepoctivý záměr, když v seznamu majetku (A-2) o probíhajícím řízení o pozůstalosti pravdivě informovala.

Správný je i závěr, že hodnoty (případně) získané v dědictví budou použity k mimořádné splátce nad rámec splátkového kalendáře.

29. Judikatura Nejvyššího soudu se v poměrech insolvenčního zákona ve znění před účinností zákona č. 31/2019 Sb. ohledně způsobu uplatnění zajištěné pohledávky a jejím uspokojení v insolvenčním řízení ustálila v závěrech, podle kterých:

[1] I zajištění věřitelé uplatňují své pohledávky v insolvenčním řízení přihláškou pohledávky [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, sen. zn. 29 NSČR 16/2011, uveřejněné pod číslem 54/2012 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 54/2012“), a ze dne 27. 11. 2014, sen. zn. 29 NSČR 39/2014, uveřejněné pod číslem 39/2015 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek].

[2] Je zcela na věřiteli (v souladu s dispoziční zásadou), zda vůbec v insolvenčním řízení uplatní právo na uspokojení své pohledávky ze zajištění. Je-li pro věřitele výhodnější (posuzováno z ekonomického hlediska) neuplatnit právo na uspokojení ze zajištění, nemůže být jen v takovém způsobu jednání věřitele spatřována jakákoli spekulace či dokonce šikana dlužníka. Zástavní věřitel se tedy může rozhodnout, že právo na uspokojení ze zajištění neuplatní (nepřihlásí) v insolvenčním řízení vůbec, bez zřetele k tomu, že mu zástavní právo náleží (trvá) podle předpisů, podle kterých bylo zřízeno. K tomu srov. R 54/2012, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2012, sen. zn. 29 NSČR 32/2011, uveřejněné pod číslem 112/2012 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, sen. zn. 29 NSČR 34/2016, uveřejněné pod číslem 90/2019 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 90/2019“), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. srpna 2018, sen. zn. 29 NSČR 150/2016, uveřejněné pod číslem 91/2019 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 91/2019“).

[3] Je-li úpadek dlužníka řešen oddlužením a je-li způsobem oddlužení plnění splátkového kalendáře, pak věřitel, který v insolvenčním řízení uplatnil vůči dlužníku, jenž je jeho osobním i zástavním dlužníkem, pohledávku s právem na uspokojení ze zpeněžení zástavy (zajištění), se uspokojí (může uspokojit) jen z výtěžku zpeněžení zástavy (zajištění); to platí bez zřetele k tomu, že výtěžek zpeněžení zástavy (zajištění) nepostačuje k plnému uspokojení pohledávky takového zajištěného věřitele. Jen tehdy, je-li úpadek dlužníka řešen oddlužením a je-li způsobem oddlužení zpeněžení majetkové podstaty, se ta část pohledávky zajištěného věřitele, která nebyla uspokojena z výtěžku zpeněžení zajištění, uspokojí (z výtěžku zpeněžení ostatního majetku náležejícího do majetkové podstaty dlužníka) stejně jako ostatní nezajištěné pohledávky; je tomu tak proto, že při oddlužení zpeněžením majetkové podstaty se postupuje obdobně podle ustanovení o zpeněžení majetkové podstaty v konkursu a zpeněžení majetkové podstaty při oddlužení má tytéž účinky jako zpeněžení majetkové podstaty v konkursu (§ 398 odst. 2 věta první insolvenčního zákona) [srov. R 91/2019].

[4] Zástavní věřitel, který přihlásil pohledávku zajištěnou zástavním právem do insolvenčního řízení, se i v průběhu insolvenčního řízení může vzdát zástavního práva (způsobem předjímaným předpisy, podle nichž bylo zřízeno). Může rovněž kdykoli v průběhu insolvenčního řízení „vzít zpět“ právo na „přednostní“ uspokojení pohledávky ze zajištění (ze zpeněžení zástavy), a to bez zřetele k tomu, že se současně nevzdal zástavního práva. Věřiteli, jehož pohledávka byla (již) zjištěna jako zajištěná, při schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře nevzniká po zpětvzetí práva na uspokojení ze zajištění právo na uspokojení pohledávky s ostatními nezajištěnými věřiteli. Zajištěný věřitel, který vzal právo na uspokojení pohledávky ze zajištění v plném rozsahu zpět do skončení přezkumného jednání o této pohledávce, se při oddlužení plněním splátkového kalendáře uspokojuje s ostatními nezajištěnými věřiteli jako nezajištěný věřitel (srov. R 90/2019).

30. Nejvyšší soud nemá žádných pochyb o tom, že uvedené závěry ohledně způsobu uplatnění a uspokojení zajištěného věřitele v insolvenčním řízení platí i v poměrech insolvenčního zákona ve znění od 1. června 2019 s tou podstatnou odchylkou, že insolvenční zákon výslovně stanovil pro oba (nově modifikované) způsoby oddlužení ve smyslu ustanovení § 398 odst. 1 insolvenčního zákona (oddlužení zpeněžením majetkové podstaty a oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty), že zajištění věřitelé se uspokojují jen z výtěžku zpeněžení zajištění (§ 398 odst. 2 věta poslední a odst. 4 věta poslední insolvenčního zákona). Již ze samotného znění insolvenčního zákona se tak nyní jednoznačně podává, že zajištění věřitelé nemohou být v oddlužení uspokojeni jiným způsobem; zejména se v případě oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty neúčastní splátkového kalendáře a nemohou tak být uspokojeni spolu s nezajištěnými věřiteli (ani) v rámci mimořádné splátky nad rámec splátkového kalendáře (§ 412 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona).

31. Jinak řečeno, i v poměrech insolvenčního zákona účinného od 1. 6. 2019 platí, že je na uvážení věřitele, zda bude svou pohledávku v oddlužení uplatňovat jako zajištěnou, nebo ji přihlásí bez práva na „přednostní“ uspokojení, neboť je pro něj z ekonomického hlediska výhodnější být uspokojen jako věřitel nezajištěný; oba způsoby uspokojení kombinovat nelze. Volba, zda svou pohledávku P2 dovolatel přihlásí jako zajištěnou (popřípadě zda vezme právo na uspokojení pohledávky ze zajištění v plném rozsahu zpět do skončení přezkumného jednání, čímž se rozumí skončení osobního jednání insolvenčního správce s dlužníkem, srov. § 410 odst. 2 větu druhou insolvenčního zákona), tak byla pouze na něm a jím zvolený postup při uplatnění pohledávky (který vede k menší míře uspokojení) nelze přičítat k tíži dlužnice.

32. Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu nepodařilo zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.).

č. 93

I. Pro rozhodnutí o povinnosti dlužníka (ne)vydat obydlí ke zpeněžení insolvenčnímu správci při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty je rozhodné prosté porovnání hodnoty dlužníka obydlí (předpokládaného výtěžku zpeněžení tohoto obydlí) a hodnoty obydlí (pro tento účel) stanovené prováděcím právním předpisem.

II. Insolvenční zákon (ani jiné právní předpisy) žádná další kritéria pro uplatnění výjimky z obecné povinnosti dlužníka vydat insolvenčnímu správci ke zpeněžení veškerý svůj majetek při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty neupravuje. Současně ani dle nařízení vlády č. 189/2019 Sb. se nepřihlíží k jiným faktorům než těm, které jsou uvedeny v tomto nařízení.

č. 93

Insolvenční řízení, Insolvenční řízení (zásady), Oddlužení, Majetková podstata, Zpeněžování

§ 1 IZ, § 5 písm. a) IZ, § 398 odst. 1, odst. 3, odst. 6 IZ ve znění od 1. 6. 2019.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sen. zn. 29 NSČR 42/2021, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.42.2021.3

Nejvyšší soud zamítl dovolání dlužníka proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 3. 2021.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 5. 2. 2021, Krajský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) krom jiného uložil dlužníku J. Š., aby vydal insolvenčnímu správci ke zpeněžení ve výroku specifikované nemovité věci (dále jen „nemovité věci“) [bod I. písm. c/ výroku].

2. Šlo přitom o druhé rozhodnutí insolvenčního soudu o uložení této povinnosti dlužníku, neboť Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 21. 1. 2021, zrušil bod VI. výroku usnesení insolvenčního soudu ze dne 21. 12. 2020, jímž bylo mimo jiné uloženo dlužníku vydat insolvenčnímu správci ke zpeněžení nemovité věci.

3. Insolvenční soud vyšel zejména z toho, že:

1/ Dne 1. 7. 2020, insolvenčním návrhem spojeným s návrhem na povolení oddlužení, bylo zahájeno insolvenční řízení na majetek dlužníka.

2/ Usnesením ze dne 3. 7. 2020, insolvenční soud (mimo jiné) zjistil úpadek dlužníka, povolil mu oddlužení a ustanovil insolvenčního správce.

3/ Insolvenční správce zahrnul nemovité věci do soupisu majetkové podstaty a ocenil je částkou 4 480 000 Kč, což byla obvyklá cena stanovená znaleckým posudkem č. 885-33/2020 ze dne 8. 10. 2020 zpracovaným znalcem Ing. I. L. (dále jen „první znalecký posudek“). Nemovité věci nebyly předmětem zajištění (B-19 a B-23).

4/ Dlužník podáním ze dne 16. 12. 2020 přeložil znalecký posudek č. 2609/28 ze dne 11. 12. 2020 zpracovaný znalcem Ing. A. M., jenž stanovil obvyklou cenu nemovitých věci na 3 724 000 Kč (B-30) [dále jen „druhý znalecký posudek“].

5/ V bodě III. výroku usnesení ze dne 21. 12. 2020, insolvenční soud mimo jiné schválil oddlužení dlužníka plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty.

6/ Nemovité věci dlužník užíval k zajištění svých bytových potřeb a v domě s dlužníkem nežila ve společné domácnosti osoba, které byl povinen poskytovat výživné.

4. Insolvenční soud – cituje § 398 odst. 1, 3 a 6 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), ve znění účinném od 1. 6. 2019, a § 3 odst. 2 a 4 vyhlášky č. 313/2007 Sb., o odměně insolvenčního správce, o náhradách jeho hotových výdajů, o odměně členů a náhradníků věřitelského výboru a o náhradách jejich nutných výdajů, a shrnuje část důvodové zprávy k zákonu č. 31/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, týkající se § 398 odst. 1, 3 a 6 insolvenčního zákona – nejprve vysvětlil, že při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty má dlužník podle § 398 odst. 3 insolvenčního zákona pravidelnou povinnost vydat majetek náležející do majetkové podstaty insolvenčnímu správci ke zpeněžení, nevyplývá-li ze zprávy pro oddlužení, že by se zpeněžením tohoto majetku nedosáhlo žádného uspokojení věřitelů. K tomu doplnil, že dlužníkovi nelze uložit povinnost podle § 406 odst. 3 písm. e/ insolvenčního zákona vydat insolvenčnímu správci ke zpeněžení majetek náležející do majetkové podstaty, vyjde-li najevo, že jeho celková hodnota stanovená ve zprávě pro oddlužení (§ 398a odst. 2 insolvenčního zákona) je nižší než minimální výše odměny insolvenčního správce určená podle § 3 odst. 4 části věty první před středníkem vyhlášky č. 313/2007 Sb. (s eventuálním zvýšením o částku odpovídající dani z přidané hodnoty podle § 38 odst. 1 insolvenčního zákona).

5. Na shora uvedeném základě pak insolvenční soud uvedl, že při uložení povinnosti vydat majetek, který se zpeněžuje způsoby podle § 286 insolvenčního zákona vycházel na jedné straně z nesporné (minimální) ceny nemovitých věcí ve výši 3 724 000 Kč

a z toho, že nejde o věci vyloučené z exekuce. Na druhé straně vyšel z předpokládaných nákladů na správu a zpeněžení, z odměny insolvenčního správce včetně daně z přidané hodnoty (jíž je insolvenční správce plátcem). Celkový čistý výtěžek zpeněžení určený k vydání nezajištěným věřitelům tak podle insolvenčního soudu bylo lze očekávat ve výši 2 738 206,72 Kč.

6. Dále se insolvenční soud zabýval tím, zda nemovitě věci ve smyslu § 398 odst. 6 insolvenčního zákona představují tzv. chráněné bydlí, které dlužník není povinen vydat insolvenčnímu správci ke zpeněžení. K tomu vzal v úvahu relevantní údaje dle § 1 odst. 1, § 3 odst. 1, § 4 odst. 1, § 6 odst. 1, § 7 odst. 1 § 8 odst. 1 a § 9 odst. 3 nařízení vlády č. 189/2019 Sb., o způsobu určení hodnoty obydlí, které dlužník není povinen vydat ke zpeněžení, a podle tohoto předpisu provedl výpočet (odstavce 14. a 15. odůvodnění). Přitom dospěl k závěru, že hodnotu chráněného obydlí vztahující se k nemovitým věcem v projednávaném případě představuje částka 2 975 870 Kč.

7. Z těchto důvodů dle § 398 odst. 3 a 6 insolvenčního zákona uložil dlužníku vydat nemovitě věci insolvenčnímu správci ke zpeněžení, neboť obvyklá cena nemovitých věcí přesahuje hodnotu chráněného obydlí.

8. K odvolání dlužníka Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným rozhodnutím potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

9. Odvolací soud – cituje § 398 odst. 1, 3 a 6 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 6. 2019, a § 1 odst. 1, 2 a 3, § 3 odst. 1 a 2 a § 4 až § 9 nařízení vlády č. 189/2019 Sb. – nejprve ozřejmil, že při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty má dlužník podle § 398 odst. 3 insolvenčního zákona obvyklou povinnost vydat majetek náležející do majetkové podstaty insolvenčnímu správci ke zpeněžení, nevyplývá-li ze zprávy pro oddlužení, že by se zpeněžením tohoto majetku nedosáhlo žádného uspokojení věřitelů. Výjimka ve vztahu k obydlí konstruovaná v § 398 odst. 6 insolvenčního zákona se týká majetku, který by dlužník jinak byl povinen vydat ke zpeněžení podle § 398 odst. 3 insolvenčního zákona a je spojena s výpočtem hodnoty určené podle prováděcího právního předpisu, dle zmocňovacího ustanovení (§ 431 písm. h/ insolvenčního zákona) vyhláškou vydanou k tomu příslušným exekutivním orgánem, tj. Ministerstvem spravedlnosti. Namísto vyhlášky vydané k tomu příslušným exekutivním orgánem bylo vydáno nařízení vlády. Odvolací soud uvedl, že si je vědom toho, že jakkoliv mělo dojít k provedení § 398 odst. 6 insolvenčního zákona podle § 431 písm. h/ insolvenčního zákona vyhláškou, lze nařízení vlády, vydané v souladu s čl. 78 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), jež zmocňuje vládu v rámci plnění jejích exekutivních funkcí k podzákonné normotvorbě a v těchto mezích k vydávání nařízení, považovat za podzákonný předpis souladný s čl. 78 Ústavy a vydaný k provedení § 398 odst. 6 insolvenčního zákona, jenž stanoví způsob výpočtu chráněného obydlí dlužníka. Uzavřel tedy, že nařízení vlády č. 189/2019 Sb., vydané k provedení § 398 odst. 6 insolvenčního zákona, není v rozporu s § 431 písm. h/ insolvenčního zákona.

10. Odvolací soud dále považoval za správné závěry insolvenčního soudu ohledně výpočtu hodnoty chráněného obydlí v místě bydliště dlužníka ve výši 2 975 870 Kč a vzal v úvahu ocenění nemovitých věcí podle prvního i druhého znaleckého posudku.

Na tomto základě uzavřel, že je zřejmé, že hodnota obydlí dlužníka přesahuje hodnotu určenou nařízením vlády č. 189/2019 Sb. a nejde tedy ve smyslu § 398 odst. 6 insolvenčního zákona o chráněné obydlí, protože má dlužník povinnost vydat nemovitosti správci ke zpeněžení.

11. K dlužníkově argumentaci spočívající v tvrzení, že je osobou vyššího věku, které by nutnost opustit nemovitosti způsobila, i s ohledem na jeho zdravotní stav, závažné negativní důsledky, odvolací soud dodal, že v dané situaci nejsou tato tvrzení relevantní, neboť vodítkem pro určení povinnosti dlužníka vydat obydlí (nemovité věci) správci ke zpeněžení je toliko zjištění, že jeho hodnota (tj. výtěžek zpeněžení, jehož dosažení je výsledkem zpeněžení věci, která slouží jako dlužníkově obydlí, a tento výsledek insolvenční správce očekává) nepřesahuje hodnotu určenou podle nařízení vlády č. 189/2019 Sb.; přičemž přesahuje-li jeho hodnota zjištěnou částku, musí být takové obydlí ke zpeněžení vydáno vždy.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

12. Proti usnesení odvolacího soudu podal dlužník dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též je „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí spočívá na vyřešení otázky hmotného práva, jež nebyla doposud v judikatuře Nejvyššího soudu řešena, tvrdí, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení, a navrhuje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

13. Dovolatel formuluje tuto otázku:

Má se soud zabývat při posouzení, zda dlužníku uloží, aby insolvenčnímu správci vydal ke zpeněžení své obydlí, dlužníkovými osobními poměry, včetně důvodů, pro něž se dlužník dostal do úpadku, a může se soud případně odchytil od znění § 398 odst. 3 insolvenčního zákona, shledá-li, že by uložení takové povinnosti bylo pro dlužníka nepřiměřeně tvrdé?

14. Dovolatel považuje závěr odvolacího soudu při řešení této otázky za nesprávný a odporující úpravě § 3 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Současně je přesvědčen, že v jeho případě, kdy očekávaný výtěžek zpeněžení (pokud dojde k vydražení rodinného domu za vyšší, než vyvolávací cenu, která dle dražební vyhlášky má činit toliko 2 986 667 Kč) přesahuje nařízením vlády č. 189/2019 Sb. stanovený limit jen nevýznamně, nelze odhlížet od jeho osobních poměrů, včetně důvodů, pro něž se dostal do úpadku, a je třeba se těmito důvody řádně zabývat.

15. K dovolání se společně vyjádřili všichni věřitelé (č. 1 J. G., č. 2 H. V., č. 3 M. M. a č. 4 P. K.), majíce je za nepřijatelné a nedůvodné. Především namítají, že úprava § 398 odst. 3 a 6 insolvenčního zákona neumožňuje se od daného ustanovení odchytil. Míni, že dlužníkovy osobní poměry jsou předmětem přezkumu soudem ze zákona a od počátku řízení a k nepřiměřené tvrdosti, resp. jejímu předcházení, uvádějí, že to zohledňuje právě § 398 odst. 6 insolvenčního zákona ve spojení s § 3 nařízení vlády č. 189/2019 Sb. Věřitelé namítají, že dovolatel se dožaduje rozšiřujícího výkladu, který by vedl k popření základních principů a podstaty insolvenčního řízení. Konečně poznamenávají, že nelze

opětovně přezkoumávat důvody úpadku dovolatele; o tom již bylo pravomocně rozhodnuto.

III.

Přípustnost dovolání

16. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění (srov. článek II, bod 2. zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

17. Nejvyšší soud shledává dovolání přípustným podle § 237 o. s. ř. pro řešení dovoláním předestřené otázky, neboť se jí dosud nezabýval.

IV.

Důvodnost dovolání

18. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

19. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

20. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

21. Pro výsledek dovolacího řízení je určující odpověď na otázku, zda při posuzování výjimky z povinnosti dlužníka při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty vydat ke zpeněžení obydlí lze vzít v úvahu i další okolnosti než ty, které zákon výslovně uvádí v § 398 odst. 6 větě druhé insolvenčního zákona.

22. Podle § 398 insolvenčního zákona oddlužení lze provést zpeněžením majetkové podstaty nebo plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty (odstavec 1). Při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty je dlužník povinen vydat insolvenčnímu správci majetek náležející do majetkové podstaty ke zpeněžení postupem obdobným podle ustanovení o zpeněžení majetkové podstaty v konkursu a dále do doby podání zprávy o splnění oddlužení měsíčně splácet nezajištěným věřitelům ze svých příjmů částku ve stejném rozsahu, v jakém z nich mohou být při výkonu rozhodnutí nebo při exekuci uspokojeny přednostní pohledávky (odstavec 3). Dlužník není povinen vydat majetek ke zpeněžení podle odstavce 3, vyplývá-li ze zprávy pro oddlužení, že by se zpeněžením tohoto majetku nedosáhlo uspokojení věřitelů. Dlužník také není povinen vydat ke zpeněžení své obydlí, ledaže ze zprávy pro oddlužení vyplývá, že jeho hodnota přesahuje hodnotu určenou podle prováděcího právního předpisu násobkem částky na zajištění obydlí v dlužníkově bydlišti. Není-li dále stanoveno jinak, pro účely zpeněžení podle odstavce 3 do majetkové

podstaty nenáleží majetek, který dlužník nabyl v průběhu insolvenčního řízení poté, co nastaly účinky schválení oddlužení. Ustanovení § 409 odst. 4 není dotčeno (odstavec 6).

V této podobě, pro věc rozhodné, platilo citované ustanovení v době zahájení insolvenčního řízení a později nedoznalo změn.

23. Smysl úpravy § 398 insolvenčního zákona v rozhodném znění ozřejmuje důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona č. 31/2019 Sb., který projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 8. volebním období od roku 2017 jako tisk č. 71, ve své Zvláštní části [K bodům 7, 11, 17, 18, 19, 20, 21, 23 až 33, 34, 35, 37, 38, 39 a 40 (ust. § 391 odst. 2, § 394a, § 398 odst. 1, 3, 4, 5 a 6, § 399, § 400, § 401, § 402, § 406, § 407, § 409, § 412)] na str. 29 až 31, takto:

„Navrhuje se, aby oddlužení bylo možné provést buď zpeněžením majetkové podstaty, nebo plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty. Oddlužení zpeněžením majetkové podstaty (první způsob) je možné pouze v případě, že o tom rozhodnou věřitelé. Nerozhodnou-li věřitelé o způsobu oddlužení zpeněžením majetkové podstaty, rozhodne insolvenční soud o oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty.

Třebaže se společným jmenovatelem obou způsobů oddlužení uvedených v § 398 odst. 1 stává zpeněžování majetkové podstaty, stále lze mezi oběma způsoby spatřovat zásadní odlišnosti. Základním atributem splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty je jeho dlouhodobé plnění a průběžné ověřování, zda nejsou naplněny podmínky splnění oddlužení (§ 412a odst. 1). Oddlužení zpeněžením majetkové podstaty naproti tomu trvá zpravidla kratší dobu, a to pouze do okamžiku vydání rozvrhového usnesení a vzetí na vědomí splnění oddlužení. Věřitelům dlužníka se ponechává ke zvážení, zda se nepřikloní k oddlužení zpeněžením majetkové podstaty jako rychlejšímu a eventuálně pro věřitele výnosnějšímu způsobu oddlužení.

Další základní odlišností je skutečnost, že oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty zásadně vylučuje možnost nezajištěných věřitelů uspokojovat se ze zpeněžení obydlí dlužníka (§ 398 odst. 6 věta druhá). Zájem věřitelů na co možná nejvyšším uspokojení pohledávek je zde vyvážen zájmem dlužníka i společnosti na navrácení dlužníka do běžných socioekonomických vztahů. Důsledek takové úvahy ústí v záměr zachovat dlužníkovi během oddlužení určité materiální zázemí – buď přijde dlužník o své obydlí a bude nucen obstarat si náhradní obydlí, anebo dojde k dlouhodobému postihování příjmů. Dispozice vlastní nemovitostí (obydlím) snižuje fixní měsíční náklady na udržení minimální životní úrovně, přičemž příjmy dlužníka nad tyto náklady mohou být distribuovány mezi nezajištěné věřitele.

Výjimku z výše uvedeného navrhovaného pravidla představuje případ, v němž hodnota obydlí dlužníka přesahuje hodnotu určenou podle prováděcího právního předpisu (vyhlášky provádějící insolvenční zákon) násobkem částky na zajištění obydlí v dlužníkově bydlišti. Ani v případě oddlužení plněním

splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty tak není ochrana obydlí dlužníka absolutní.

Rovněž se navrhuje upustit od zpeněžování majetkové podstaty v případě, že ze zprávy pro oddlužení plyne, že by se zpeněžením takového majetku nedosáhlo uspokojení věřitelů. Zpeněžování majetku nízké hodnoty není vzhledem ke vzniku nákladů řízení efektivní (např. minimální výše odměny insolvenčního správce se stanoví na 45 000 Kč podle § 3 písm. a/ vyhlášky č. 313/2007 Sb.) a není důvodné zavádět úpravu, jejímž efektem by mohlo být, že dlužník bude zbaven svého majetku, státu vzniknou náklady na vyplacené náhradě odměny insolvenčního správce, a přitom nedojde k žádnému uspokojení pohledávek věřitelů.

Při stanovení ceny majetku dlužníka se použijí ustanovení upravující oceňování majetkové podstaty, tzn. zejména § 219. Pokud jde o oceňování majetku insolvenčním správcem, platí, že výsledek ocenění je součástí zprávy pro oddlužení, a to ve formě soupisu majetkových hodnot po jednotlivých položkách. V zájmu transparentnosti a efektivního informování věřitelů i insolvenčního soudu o dostupných hodnotách se navrhuje povinnost insolvenčního správce ocenění každé položky alespoň stručně, ale výstižně odůvodnit.

Navrhovaná právní úprava omezení rozsahu zpeněžování majetkové podstaty v oddlužení nedopadá na zajištěné věřitele. Majetek, který slouží k zajištění, bude i nadále zpeněžován insolvenčním správcem (pokud bude k jeho zpeněžení v konkrétním řízení přikročeno) nezávisle na způsobu oddlužení (srov. § 409 odst. 3, které upravuje dispoziční oprávnění insolvenčního správce). Výjimka ve vztahu k obydlí konstruovaná v § 398 odst. 6 se totiž týká jen majetku, který je dlužník povinen vydat ke zpeněžení podle odstavce 3. Povinnost podle § 398 odst. 3 však na obydlí, které slouží k zajištění, vůbec nedopadá (neboť dispoziční oprávnění k němu má insolvenční správce, a dlužník je tak nemůže vydat), dopadat na ně tedy nemůže ani výjimka z této povinnosti.“

24. Předmětná důvodová zpráva pak ještě ve své Zvláštní části [K bodu 38 (ust. § 412 odst. 1 písm. b/)] na str. 38 a 39 uvádí, že:

„Příjmy vyloučené z institutu mimořádného příjmu nejsou, pokud jde o plnění z pojistných smluv o škodovém pojištění a o plnění z titulu práva na náhradu škody, omezeny jen na případy obydlí dlužníka, které nebude vydané ke zpeněžení a na věci, které tvoří součást jeho vybavení. Lze však předpokládat, že v aplikační praxi půjde o nejčastější případy. Obnova poškozených či zničených věcí sleduje především zájem na zachování obydlí dlužníka a věcí, které jsou součástí vybavení jeho domácnosti. Jestliže je dlužník povinen dlouhodobě poukazovat převážnou část svých příjmů na úhradu pohledávek svých věřitelů mimo jiné i z důvodu, aby si tím zachoval své obydlí a tím i perspektivu další budoucnosti, nepovažuje se za vhodné jej o tyto prostředky

připravit.

...

Navrhované ustanovení respektuje smysl pojištění, resp. náhrady škody, který spočívá pouze v nahrazení určité újmy, dále se zohledňuje určitý sociální aspekt daného problému. Nadto v poměrech oddlužení lze přepokládat, že půjde často o případy majetkové újmy na obydlí dlužníka, přičemž zachování obydlí dlužníka sleduje zvýšení míry pravděpodobnosti úspěšného oddlužení.“

25. Nejvyšší soud předesílá, že prováděcím právním předpisem dle § 398 odst. 6 insolvenčního zákona je nařízení vlády č. 189/2019 Sb. Jak správně uvádí odvolací soud, po formální stránce je v souladu se zákonem i ústavním pořádkem, jestliže oproti § 431 písm. h/ insolvenčního zákona došlo k provedení příslušného ustanovení podzákonným právním předpisem vyšší právní síly formou nařízení vlády dle čl. 78 Ústavy.

26. Vycházejí z takto ustaveného legislativního rámce uvádí Nejvyšší soud k dovoláním předešlé otázky následující.

27. Jak výslovně plyne z § 398 odst. 1 a 3 insolvenčního zákona a z citované důvodové zprávy, je při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty (vedle pravidelného splácení pohledávek věřitelů z příjmů dlužníka) základní povinností dlužníka vydat insolvenčnímu správci veškerý majetek náležející do majetkové podstaty k jeho zpeněžení. Touto úpravou je naplňován účel insolvenčního zákona. Ten je vymezen zejména předmětem úpravy, jímž je řešení úpadku a hrozícího úpadku dlužníka soudním řízením některým ze stanovených způsobů tak, aby došlo k uspořádání majetkových vztahů k osobám dotčeným dlužníkovým úpadkem nebo hrozícím úpadkem a k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužníkových věřitelů (§ 1 písm. a/ insolvenčního zákona) a oddlužení dlužníka (§ 1 písm. b/ insolvenčního zákona). Při posouzení účelu insolvenčního zákona je dále nutné respektovat zásadu vyjádřenou v § 5 písm. a/ insolvenčního zákona. Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2013, sen. zn. 29 NSČR 14/2012, uveřejněné pod číslem 76/2013 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek. K účelu insolvenčního řízení srov. dále i důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/10, ve věci návrhu na zrušení některých ustanovení insolvenčního zákona, uveřejněného pod číslem 241/2010 Sb. (srov. zejména odstavec 52. nálezu). Oddlužení však sleduje i další cíle a zájmy. Jde o způsob řešení úpadku, který může v konečném výsledku (při zdárném průběhu celého oddlužení) vést k tomu, že insolvenční soud přizná dlužníku osvobození od placení zbytku dluhů (§ 414 insolvenčního zákona). Oddlužení může navrhnout jedině dlužník a rozhodování insolvenčního soudu o takovém návrhu je dvoufázové. V případě, že insolvenční soud oddlužení povolí (a ve smyslu § 4 odst. 2 písm. c/ insolvenčního zákona tak přijme kladné rozhodnutí o způsobu řešení úpadku oddlužením), nastupuje další (druhá) fáze projednání takového způsobu řešení dlužníkového úpadku, která končí rozhodnutím insolvenčního soudu o tom, zda oddlužení schvaluje, tedy (zjednodušeně řečeno) rozhodnutím o věcné opodstatněnosti oddlužení. Reorganizace či oddlužení patří k tzv. sanačním způsobům řešení dlužníkového úpadku a základní odlišností mezi nimi je, že dlužník nemá možnost prosadit reorganizaci (rozhodnutí o povolení reorganizace) proti vůli svých věřitelů, kdežto prosadit oddlužení (rozhodnutí o povolení oddlužení) proti vůli svých věřitelů může. „Spotřebitelský“ rozměr oddlužení (s výraznějšími

ochrannými prvky na straně dlužníka a tedy i silnější rolí insolvenčního soudu) je dán též jistými sociálními ohledy, jež se tu menší tu větší měrou projevují i ve srovnatelných zahraničních úpravách. Osvobození od placení zbytku dluhů se může při oddlužení týkat významné části dlužnickových dluhů, bez zřetele k tomu, zda s tím věřitel souhlasí, a k tomu, zda se věřitel nachází ve stejném nebo dokonce horším sociálním a majetkovém postavení než sám dlužník. Srov. k tomu (*mutatis mutandis*, se zohledněním toho, že šlo o výklad insolvenčního zákona v jiném znění) např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2014, sen. zn. 29 NSČR 53/2012, uveřejněné pod číslem 10/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 10/2015“).

28. Jedním z nástrojů, který insolvenční zákon od 1. 6. 2019 využívá pro naplnění tohoto dalšího účelu při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty, je i ochrana dlužníka obydlí, což podrobně rozebírá výše citovaná pasáž důvodové zprávy k pozdějšímu zákonu č. 31/2019 Sb. Jak je totiž zřejmé z § 398 odst. 3 a 6 insolvenčního zákona, z obecné povinnosti dlužníka vydat veškerý svůj majetek ke zpeněžení při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty existují dvě výjimky. Vedle situace, kdy majetek dlužníka má nízkou hodnotu a jeho zpeněžením by nebylo dosaženo žádného výtěžku použitelného k uspokojení věřitelů, je upravena výjimka v podobě ochrany obydlí dlužníka.

č. 93

29. Tato výjimka je konstruována tak, že není-li hodnota obydlí dlužníka vyšší, než je hodnota určená prováděcím právním předpisem (nařízením vlády č. 189/2019 Sb.) násobkem částky na zajištění obydlí v dlužnickově bydlišti, toto obydlí nebude zpeněžováno a neposlouží k uspokojení pohledávek věřitelů. Jinak řečeno, pro rozhodnutí o povinnosti dlužníka (ne)vydat obydlí ke zpeněžení insolvenčnímu správci při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty je rozhodné prosté porovnání hodnoty dlužníka obydlí (předpokládaného výtěžku zpeněžení tohoto obydlí) a hodnoty obydlí (pro tento účel) stanovené prováděcím právním předpisem.

30. Insolvenční zákon (ani jiné právní předpisy) žádná další kritéria pro uplatnění výjimky z obecné povinnosti dlužníka vydat insolvenčnímu správci ke zpeněžení veškerý svůj majetek při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty neupravuje. Současně ani dle nařízení vlády č. 189/2019 Sb. se nepřihlíží k jiným faktorům než těm, které jsou uvedeny v tomto nařízení.

31. Ustanovení § 398 odst. 6 insolvenčního zákona coby výjimka z pravidla formulovaného v § 398 odst. 3 insolvenčního zákona dále posiluje ochranné prvky na straně dlužníka (srov. opět R 10/2015) tím, že do určité míry (vytyčené na základě zákonného zmocnění prováděcím právním předpisem) upřednostňuje (z příčin popsaných v důvodové zprávě k pozdějšímu zákonu č. 31/2019 Sb., jak je citována výše) právo dlužníka na zachování majetku sloužícího k uspokojování jeho bytových potřeb před právy věřitelů dlužníka na uspokojení řádně zjištěných pohledávek z výtěžku zpeněžení tohoto majetku.

32. Vzhledem k primárnímu účelu insolvenčního zákona dle jeho § 1 písm. a/ a § 5 písm. a/ a řízení podle tohoto zákona vedeného, pak dává smysl i to, že obydlí dlužníka není chráněno neomezeně. Proto je zkoumaná výjimka limitována. Ve své podstatě daná

úprava konstruuje kompromis ve vztahu k účelu oddlužení tím, že stanoví maximální hodnotu, do které je to které konkrétní obydlí dlužníka touto výjimkou chráněno před zpeněžením po dobu trvání oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty.

33. Pro naplnění smyslu předmětné výjimky je nezbytné zdůraznit, že je třeba ji vykládat restriktivně a v žádném případě není přípustné ji vykládat šířeji za limity nastavené smyslem a účelem dané normy, jak se snaží nastínit dovolatel [k restriktivnímu výkladu výjimek srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 2016, sen. zn. 29 ICdo 77/2014, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročník 2018, pod číslem 53 (ústavní stížnost podanou proti tomuto rozhodnutí Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 13. 2. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1498/17), a tam uvedený rozsáhlý přehled judikatury Nejvyššího soudu a Ústavního soudu].

34. Ze skutkových zjištění soudů nižších stupňů plyne, že nemovitě věci nebyly předmětem zajištění a že hodnota obydlí dlužníka byla dle ocenění (i toho předloženého dovolatelem) o statisíce korun vyšší, než hodnota stanovená prováděcím právním předpisem. Proto soudy postupovaly správně, když uložily dovolateli povinnost vydat obydlí (nemovitě věci) ke zpeněžení za účelem uspokojení pohledávek jeho věřitelů dle § 398 odst. 3 a 6 insolvenčního zákona.

35. Odvolací soud přiléhavě zdůraznil, že při ukládání dané povinnosti nemělo být přihlíženo k dalším faktorům, které zmiňuje dovolatel. Není žádného důvodu, aby byly zohledňovány osobní poměry dovolatele či důvody vzniku jeho úpadku. Tyto faktory mohou být rozhodné při zkoumání poctivosti či lehkomyšlnosti nebo nedbalosti dlužníka v oddlužení (§ 395 odst. 1 písm. a/ a odst. 2, § 405 odst. 1 a § 418 odst. 3 insolvenčního zákona), nikoli při zkoumání naplnění podmínek výjimky dle § 398 odst. 6 insolvenčního zákona.

36. Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněné dovolací argumentace nepodařilo zpochybnit správnost rozhodnutí odvolacího soudu, Nejvyšší soud dovolání podle § 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř. zamítl.

č. 94

č. 94

Podá-li žalovaný včasné námitky proti směnečnému platebnímu rozkazu a požádá-li (v námitkové lhůtě) o ustanovení zástupce, přičemž soud jeho žádosti v tomto směru vyhoví, nelze námitky podané ustanoveným zástupcem v "nové" patnáctidenní lhůtě počítané od právní moci výroku usnesení o ustanovení zástupce považovat za opožděné.

Nepoučí-li soud žalovaného v usnesení o ustanovení zástupce o tom, v jaké lhůtě může doplnit námitky proti směnečnému platebnímu rozkazu, nelze považovat doplnění námitek uskutečněné s odstupem necelých pěti týdnů od právní moci usnesení o ustanovení zástupce za opožděné.

Směnka, Směnečný a šekový platební rozkaz, Spotřebitel

§ 52 obč. zák., § 55 obč. zák., § 56 obč. zák.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 29 Cdo 726/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.726.2020.1

Nejvyšší soud zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 9. 2019, sp. zn. 7 Cmo 63/2019, s výjimkou části potvrzujícího výroku ohledně povinnosti České republiky zaplatit ustanovenému zástupci žalované náklady řízení a věc v tomto rozsahu vrátil Vrchního soudu v Olomouci k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

č. 94

1. Krajský soud v Ostravě směnečným platebním rozkazem ze dne 25. 5. 2016, č. j. 27 Cm 205/2015-23, uložil žalované (I. Ř.), aby zaplatila (původnímu) žalobci (D. c. s. r. o.) směnečný peníz ve výši 340.021,- Kč s 6% úrokem od 1. 12. 2015 do zaplacení, směnečnou odměnu 1.133,- Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 42.208,- Kč.

2. Proti směnečnému platebnímu rozkazu podala žalovaná včasné námitky a současně požádala o ustanovení zástupce z řad advokátů. Usnesením ze dne 18. 1. 2017, č. j. 27 Cm 205/2015-54, Krajský soud v Ostravě přiznal žalované osvobození od soudních poplatků a ustanovil jí zástupce (JUDr. I. H.); ve výroku o ustanovení zástupce nabylo usnesení právní moci dne 10. 2. 2017.

3. Ustanovený zástupce se následně vyjádřil „k návrhu na vydání směnečného platebního rozkazu“ podáním ze dne 8. 3. 2017 (doručeným soudu prvního stupně dne 15. 3. 2017 – č. I. 63 a násl.).

4. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 22. 6. 2017, č. j. 27 Cm 205/2015-110, směnečný platební rozkaz zrušil a rozhodl o náhradě nákladů řízení; Vrchní soud v Olomouci k odvolání (původního) žalobce usnesením ze dne 20. 3. 2018, č. j. 7 Cmo 218/2017-161, označený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

5. Následně Krajský soud v Ostravě:

A) Usnesením ze dne 16. 8. 2018, č. j. 27 Cm 205/2018-197, připustil, aby do řízení na místo původního žalobce vstoupil M. H. (§ 107a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu – dále též jen „o. s. ř.“). Viz též úřední záznam, podle něhož původní žalobce dne 24. 7. 2018 rubopisoval směnku na žalobce a směnku mu předal (č. I. 192 a 193).

B) Rozsudkem ze dne 8. 11. 2018, č. j. 27 Cm 205/2015-226, ponechal v platnosti směnečný platební rozkaz co do částky 260.926,- Kč s 6% úrokem od 1. 12. 2015 do zaplacení a směnečné odměny 870,- Kč (výrok I.), zrušil směnečný platební rozkaz co do částky 79.095,- Kč s 6% úrokem od 1. 12. 2015

do zaplacení, směnečné odměny ve výši 263,- Kč a nákladů řízení ve výši 42.208,- Kč (výrok II.), uložil žalované zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 86.431,32 Kč (výrok III.) a uložil České republice zaplatit ustanovenému zástupci žalované částku 85.696,44 Kč (výrok IV.).

6. Vrchní soud v Olomouci k odvolání žalované rozsudkem ze dne 30. 9. 2019, č. j. 7 Cmo 63/2019-256, rozsudek soudu prvního stupně (s výjimkou zrušujícího výroku) potvrdil (první výrok) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

7. Soudy nižších stupňů vyšly z toho, že:

1) Směnkou, o jejímž zaplacení soud prvního stupně rozhodl směnečným platebním rozkazem (dále jen „směnka“), vystavenou v Ostravě dne 9. 9. 2011, se žalovaná zavázala zaplatit společnosti R. S. C. (dále jen „remitent“) dne 30. 11. 2015 částku 340.021,- Kč. Rubopisem ze dne 12. 11. 2015 převedl remitent směnku na původního žalobce, který ji následně převedl rubopisem v průběhu řízení na žalobce. Směnka byla původně vystavena jako blankosměnka bez uvedení údajů směnečné sumy a data splatnosti.

2) Žalobce je jediným společníkem a jednatelem remitenta; není ani společníkem ani jednatelem původního žalobce.

3) Dne 9. 9. 2011 uzavřeli remitent a žalovaná smlouvu o půjčce podle ustanovení § 657 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“). Podle této smlouvy půjčil remitent žalované v hotovosti částku 150.000,- Kč, kterou se žalovaná zavázala vrátit včetně úroků ve výši 30.000,- Kč do 9. 9. 2014, a to v pravidelných měsíčních splátkách po 5.000,- Kč. Smlouva o půjčce dále obsahuje ujednání o smluvních pokutách, a to: a) ve výši 60.000,- Kč za porušení závazku vrátit řádně a včas poskytnutou půjčku a b) ve výši 0,1 % denně z dlužné částky pro případ, že dlužník neuhradí poskytnutou půjčku do jednoho měsíce ode dne splatnosti. Smluvní strany dále sjednaly oprávnění věřitele požadovat i zákonné úroky z prodlení a dohodly se na zajištění půjčky blankosměnkou. Žalovaná zaplatila na půjčku ve splátkách 50.000,- Kč.

4) Dopisem ze dne 26. 3. 2014 žalovaná požádala žalobce, aby jí vrátil blankosměnku.

5) Dopisem ze dne 11. 1. 2017 žalobce oznámil žalované zápočet své pohledávky ve výši 340.021,- Kč dle směnečného platebního rozkazu proti pohledávce žalované ve výši 250.000,- Kč (dle rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 5. 11. 2015, sp. zn. 28 C 159/2015 a rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 11. 2016, sp. zn. 57 Co 429/2016).

6) Smlouvou ze dne 9. 9. 2011 převedla žalovaná na žalobce členská práva a povinnosti spojená s členstvím v Bytovém družstvu B. (vztahující se k bytu ve smlouvě označenému), a to za úplatu ve výši 300.000,- Kč. Žalobce tato práva následně převedl na „manžely H.“ za úplatu ve výši 445.000,- Kč.

7) V řízení vedeném u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 28 C 159/2012 soud prvního stupně (rozsudkem ze dne 5. 11. 2015, č. j. 28 C 159/2012-90)

vyhověl žalobě, kterou se tamní žalobkyně (I. Ř.) domáhala vůči tamnímu žalovanému (M. H.) zaplacení částky 250.000,- Kč. Přitom (mimo jiné) dovodil, že smlouva o převodu členských práv a povinností (ze dne 9. 9. 2011) nebyla smlouvou o zajišťovacím převodu práva (ve vztahu ke smlouvě o půjčce), nýbrž šlo o úplatný převod práv a povinností.

8. Na tomto základě odvolací soud dospěl (ve shodě se soudem prvního stupně) k následujícím závěrům:

a) Směnka má povahu tzv. směnky zajišťovací. I když její vznik měl svůj důvod, není žalobce povinen tvrdit a prokazovat, proč byla směnka vystavena, případně jaká ujednání její vystavení provázela, neboť vzniklý směnečný závazkový vztah je vztahem zcela samostatným. Vzhledem k zajišťovací povaze směnky se žalovaná mohla proti jejímu zaplacení bránit prostřednictvím (včasných) námitek, přičemž důkazní břemeno ohledně existence a obsahu směnečné smlouvy tížilo výhradně ji.

b) Na kauzální pohledávku (pohledávku ze smlouvy o půjčce) žalovaná uhradila (jen) 50.000,- Kč. Jelikož svůj závazek ve lhůtě splatnosti (do 9. 9. 2014) nesplnila, dostala se do prodlení s plněním peněžitého dluhu; věřiteli tak vznikl i nárok na zaplacení sjednaných sankcí, tj. smluvních pokut [jednorázové smluvní pokuty ve výši 60.000,- Kč a smluvní pokuty ve výši 0,1 % denně za období od 9. 9. 2014 z dlužné částky do splatnosti směnky (30. 11. 2015), tj. ve výši 58.110,- Kč], jakož i na zaplacení „zákonného“ úroku z prodlení ve výši 8,5 % z částky 130.000,- Kč za dobu od 9. 9. 2014 do 30. 11. 2015 (tj. ve výši 12.816,- Kč).

c) Smlouva o půjčce je smlouvou spotřebitelskou; ujednání o smluvních pokutách (včetně jejich výše) nejsou nepřiměřená (odporující ustanovením § 55 a § 56 obč. zák.); viz odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, včetně tam zmíněné judikatury Nejvyššího soudu.

d) Pohledávka ze smlouvy o půjčce (kauzální pohledávka) nezanikla započtením, když smluvními stranami smlouvy o převodu členských práv a povinností byli žalobce (jako dlužník z titulu úhrady ceny) a žalovaná (jako věřitelka), a smluvními stranami smlouvy o půjčce byli remitent a žalovaná. Nešlo tak o vzájemné pohledávky, kterážto skutečnost (bez dalšího) započtení vylučovala.

9. Krom toho tvrzené započtení nemohlo mít na správnost směnečného platebního rozkazu vliv i proto, že k němu mělo dojít až v době po vydání směnečného platebního rozkazu; zmíněná obrana žalované tak mohla být úspěšná až v řízení vykonávacím.

10. Závěrem odvolací soud (nad rámec výše uvedeného) zdůraznil, že žalovaná ve včas podaných námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu netvrdila, jaká (jiná) správná výše směnečné sumy měla být do směnky vyplněna; zabýval-li se proto soud prvního stupně správností výše směnečné sumy, činil tak nad rámec včas podaných námitek.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

11. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, které má za přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., a to k řešení otázek hmotného práva, které odvolací soud (podle jejího názoru) zodpověděl odchýlně od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu a Ústavního soudu (v důvodech dovolání specifikované), jde-li o rozhodování ve věcech spotřebitelských, konkrétně ve vztahu k zákazu zneužití práva a poškozování spotřebitelů.

12. Odvolacímu soudu vytýká, že nesprávně posoudil právní otázky zajišťovacího převodu práva k bytu, zániku dluhu ze smlouvy o půjčce započtením, totožnosti „subjektu žalobce jako fyzické a právnické osoby“, nesprávného vyplnění blankosměnky a nepravdivých údajů v návrhu na vydání směnečného platebního rozkazu, nesprávnosti výpočtu dlužné částky, jakož i (ne)přiměřenosti ujednání o smluvních pokutách.

13. Dovolatelka v první řadě poukazuje na „rozdílné postavení“ účastníků řízení, když žalobce je advokát a insolvenční správce, přičemž v rozhodné době podnikal jako jediný společník a jednatel remitenta. Naopak žalovaná vystupovala ve vztahu založeném smlouvou o půjčce (včetně vystavení sporné směnky) jako spotřebitel.

14. Současně zdůrazňuje, že smlouvu o půjčce a o převodu členských práv a povinností uzavírala s totožným subjektem, když ve vztahu k ní v obou případech vystupoval (osobně) žalobce. K zápočtu pohledávek došlo (podle názoru dovolatelky) již v roce 2012 (před zahájením řízení ve věci sp. zn. 28 C 159/2012); přitom v označeném řízení žalobce výslovně uvedl, že cena za převod členských práv a povinností k bytu byla použita k úhradě dlužné částky u remitenta.

15. Dále dovolatelka popírá pravdivost údajů obsažených v návrhu na vydání směnečného platebního rozkazu, jde-li o skutečnosti vztahující se k vystavení směnky (údajům směnečné sumy a data splatnosti), včetně předložení směnky k placení. Zpochybňuje i správnost závěru odvolacího soudu, podle něhož v námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu netvrdila „nesprávnost vyplnění směnky a její výše“; potud poukázala (i) na doplnění námitek obsažené v podání ze dne 8. 3. 2017. Protestuje též proti závěru odvolacího soudu o „přiměřenosti žalované částky“ a s poukazem na ustanovení § 18a zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“), připomíná, že zajištění spotřebitelského úvěru nesmí být ve zjevném nepoměru k hodnotě zajišťované pohledávky, včetně toho, že důsledkem takového nepoměru je neplatnost pro rozpor se zákonem (§ 39 obč. zák.).

16. Proto s poukazem na judikaturu Ústavního soudu (nálezy ze dne 19. 6. 2014, sp. zn. III. ÚS 980/13, ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. I. ÚS 290/15, ze dne 18. 7. 2013, sp. zn. IV. ÚS 457/10 a ze dne 7. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 34/09) požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu dovoláním dotčeném zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

17. Žalobce považuje rozhodnutí odvolacího soudu za správné a dovolání za nedůvodné.

18. Připomíná, že námitky, na nichž se dovolání zakládá, nebyly obsaženy ve včasných námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu (§ 175 odst. 1 a 4 o. s. ř.). Dovolací tvrzení v tomto směru považuje za účelové, a to vzhledem k výsledku řízení vedeného u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 28 C 159/2012, včetně toho, že na základě rozhodnutí vydaného v označené věci již žalovaná vymohla přiznané částky exekucí. Jinými slovy, žalovaná v dovolání tvrdí zánik pohledávky započtením, zatímco v jiném řízení zápočet výslovně odmítla a vedla proti žalobci exekuci (k vymožení pohledávky, jež měla být použita k započtení). Dodává, že žalovaná v námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu nijak neoznačila (správnou) výši směnečné sumy; její námitku v tomto směru je neodůvodněná. Konečně se žalobce ztotožňuje i se závěry soudů nižších stupňů ohledně (ne)přiměřenosti smluvní pokuty.

III.

Přípustnost dovolání

19. Dovolání žalované je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., a to k řešení právních otázek dovolatelkou otevřených, týkajících se zajištění pohledávek věřitele za žalovanou (jako spotřebitelkou) směnkou, když v tomto směru je právní posouzení věci odvolacím soudem rozporné s (níže uvedenou) judikaturou Nejvyššího soudu.

IV.

Důvodnost dovolání

20. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

21. Podle ustanovení § 52 obč. zák. spotřebitelskými smlouvami jsou smlouvy kupní, smlouvy o dílo, případně jiné smlouvy, pokud smluvními stranami jsou na jedné straně spotřebitel a na druhé straně dodavatel (odstavec 1). Dodavatelem je osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy jedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti (odstavec 2). Spotřebitelem je fyzická osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání (odstavec 3).

22. Podle ustanovení § 55 obč. zák. smluvní ujednání spotřebitelských smluv se nemohou odchýlit od zákona v neprospěch spotřebitele. Spotřebitel se zejména nemůže vzdát práv, které mu zákon poskytuje, nebo jinak zhoršit své smluvní postavení (odstavec 1). Ujednání ve spotřebitelských smlouvách podle § 56 jsou neplatná (odstavec 2). V pochybnostech o významu spotřebitelských smluv platí výklad pro spotřebitele příznivější (odstavec 3).

23. Podle ustanovení § 56 odst. 1 obč. zák. spotřebitelské smlouvy nesmějí obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran.

24. Nejvyšší soud v první řadě předesílá, že má za včasné „námitky“ proti směnečnému platebnímu rozkazu obsažené v podání (soudem ustanoveného) zástupce žalované, které bylo soudu prvního stupně doručeno dne 15. 3. 2017. Jakkoli nejde o pouhé doplnění již dříve (podáním žalované doručeným soudu dne 12. 7. 2016) uplatněných

námitek, nelze přehlédnout, že žalovaná ve včasných námitkách požádala (též) o ustanovení zástupce. Za stavu, kdy soud prvního stupně této žádosti vyhověl (usnesením ze dne 18. 1. 2017, které nabylo ve výroku o ustanovení zástupce právní moci dne 10. 2. 2017), začala žalované běžet „nová“ lhůta k podání (nových) námitek proti směnečnému platebnímu rozkazu. Přitom opačný závěr, podle něhož by žalovaná nemohla prostřednictvím ustanoveného zástupce již podané námitky proti směnečnému platebnímu rozkazu doplnit o námitky nové, by zjevně odporoval ustanovení čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jakož i zásadám obsaženým v ustanoveních § 1 až 3 o. s. ř. Jakkoli by délka „nové“ lhůty k podání námitek proti směnečnému platebnímu rozkazu (obecně) činila 15 dní (§ 175 odst. 1 o. s. ř.), v poměrech dané věci je podstatné, že soud prvního stupně žalovanou nepoučil ani o právu podat (nové) námitky, ani o lhůtě, ve které tak může učinit. Proto Nejvyšší soud vyhodnotil (nové) námitky žalované podané dne 15. 3. 2017 jako včasné.

25. Přitom z podání ustanoveného zástupce žalované je zřejmá kauza směnky (smlouva o půjčce), která (ve spojení s argumentací o okolnostech tvrzeného zániku kauzální pohledávky) umožňovala soudům, aby právně posoudily smlouvu o půjčce jako smlouvu spotřebitelskou (včetně vyhodnocení její úplné či částečné neplatnosti), jakož i skutečnost, že směnečný platební rozkaz byl námitkami napaden co do celé výše směnečné sumy.

26. Dále Nejvyšší soud připomíná, že jeho judikatura je ustálena v závěrech, podle nichž:

1) Spotřebitelská smlouva (§ 52 obč. zák.) nepředstavuje zvláštní smluvní typ, definováním subjektů smluvního vztahu vymezuje právní vztahy, jejichž právní režim se vedle obecného občanského práva řídí rovněž zvláštní úpravou spotřebitelského práva. Spotřebitelskou smlouvou může být jak smlouva výslovně upravená jako konkrétní smluvní typ, tak smlouva nepojmenovaná (inominátní), případně smlouva smíšená. Spotřebitel (§ 52 odst. 3 obč. zák.) je definován jako osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, tedy která jedná za účelem osobní potřeby ve smyslu spotřeby, neboli nečiní tak opakovaně a za úplatu. Pro odpověď na otázku, zda fyzická osoba uzavírající smlouvu je v postavení spotřebitele, je přitom rozhodující především účel jednání takové osoby. Dodavatelem (§ 52 odst. 2 obč. zák.) je naopak osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy jedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti. Také pro posouzení, zda jednající osoba má postavení dodavatele podle ustanovení § 52 odst. 2 obč. zák., bude určující materiální, nikoli jen formální hledisko; postavení dodavatele bude mít například i neoprávněný podnikatel ve smyslu ustanovení § 3a zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku.

Srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. 29 Cdo 562/2014, uveřejněného pod číslem 105/2017 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

2) Požadavek, aby soud, který zjistí, že smluvní klauzule ve spotřebitelské smlouvě má zneužívající charakter, o tom informoval (z úřední povinnosti) účastníky řízení a umožnil jim, aby se k tomu vyjádřili způsobem, který ustanoví

vnitrostátní procesní pravidla, se zásadně uplatní pro všechny typy možných zneužívajících klauzulí. Povahu spotřebitelské smlouvy tak může mít i mimosměnečné ujednání mezi výstavcem vlastní směnky a remitentem ohledně důvodu vystavení (zajišťovací) směnky.

Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. 29 Cdo 688/2012, včetně (v jeho důvodech konkretizované) judikatury k spotřebitelským smlouvám, k jehož závěrům se Nejvyšší soud přihlásil např. v rozsudku ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. 29 Cdo 1155/2014, uveřejněném pod číslem 104/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

27. Jakkoli odvolací soud (shodně se soudem prvního stupně) správně rozpoznal, že smlouva o půjčce je smlouvou spotřebitelskou, zcela opomenul posoudit, zda nejde (též) o smlouvu o spotřebitelském úvěru podle zákona o spotřebitelském úvěru. Přitom z dosud soudy nižších stupňů zjištěného skutkového stavu se podává, že smlouvu o půjčce nelze podřadit pod žádnou z výjimek určených ustanovením § 2 zákona o spotřebitelském úvěru.

28. Za stavu, kdy zákon o spotřebitelském úvěru klade vyšší nároky (požadavky) na obsahové náležitosti smlouvy o spotřebitelském úvěru, než občanský zákoník (obecně) na spotřebitelské smlouvy, a s jejich nedostatkem spojuje konkrétní důsledky (srov. např. ustanovení § 6, § 8, § 9 a § 18 označeného zákona), zůstalo právní posouzení věci odvolacím soudem neúplné a tudíž i nesprávné.

29. Nejvyšší soud proto rozhodnutí odvolacího soudu v potvrzujícím výroku ve věci samé, včetně závislých výroků o nákladech řízení účastníků zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 věta první o. s. ř.).

30. V další fázi řízení bude úkolem odvolacího soudu vyhodnotit, zda smlouva o půjčce je smlouvou o spotřebitelském úvěru, a v případě kladného závěru posoudit otázku platnosti této smlouvy (jako celku, respektive jednotlivých ujednání v ní obsažených). Přitom nepřehlédne závěry, které ve vztahu ke smlouvám o spotřebitelském úvěru formuloval Soudní dvůr Evropské unie v rozsudcích ze dne 18. 12. 2014, sp. zn. C-449/13, ze dne 21. 4. 2016, sp. zn. C-377/14, a ze dne 5. 3. 2020, sp. zn. C-679/18, jakož i Ústavní soud v důvodech nálezu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. III. ÚS 4129/18

31. Neshledá-li smlouvu o půjčce (jako celek) neplatnou, posoudí otázku (ne)platnosti ve smlouvě obsažených ujednání o smluvních pokutách [zejména ujednání o smluvní pokutě ve výši 60.000,- Kč za porušení závazku vrátit řádně a včas půjčku (bez ohledu na výši neuhrazené částky a délku prodlení)], a to s respektem k závěrům přijatým Nejvyšším soudem při výkladu ustanovení § 544 obč. zák. (ve spojení s ustanovením § 39 obč. zák.) obecně (viz např. rozsudky ze dne 11. 8. 2005, sp. zn. 33 Odo 875/2005, a ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 33 Cdo 5198/2015) a ve spotřebitelských smlouvách (viz např. rozsudky ze dne 16. 9. 2010, sp. zn. 33 Cdo 4601/2008, ze dne 31. 7. 2017, sen. zn. 29 ICdo 46/2015, jakož i důvody usnesení ze dne 25. 2. 2021, sp. zn. 29 Cdo 966/2019).

č. 95

Ochrana bydlení manželů nebo rodiny v domě, ve kterém se nachází rodinná domácnost manželů nebo rodiny (§ 747 o. z.), se vztahuje nejen na vlastní dům jako stavbu a na pozemek, na němž se dům nachází, ale i na pozemek k domu přílehlý, tvoří-li s ním jeden funkční celek za účelem bydlení. Takovým pozemkem může být i pozemek zajišťující přístup k domu nebo pozemek, jenž je přílehlou oplocenou zahradou.

Obydlí manželů (o. z.) [Rodinná domácnost (o. z.)], Neplatnost právního jednání (o. z.)

§ 747 odst. 1 o. z., § 747 odst. 2 o. z., čl. 12 Listiny základních práv a svobod

č. 95

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2022, sp. zn. 21 Cdo 252/2021, ECLI:CZ:NS:2022:21.CDO.252.2021.1

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobců proti výrokům II a III, jakož i dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně – pobočky v Jihlavě ze dne 10. 9. 2020, sp. zn. 72 Co 153/2020, jinak zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně – pobočky v Jihlavě ze dne 10. 9. 2020, sp. zn. 72 Co 153/2020, v části výroku I, v níž byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že se žaloba na určení neexistence zástavního práva zřízeného podle smlouvy ze dne 16. 2. 2016 a zatěžujícího pozemek p. č. 2180/7 v katastrálním území V. zamítá, a dále ve výrocích II a III o náhradě nákladů řízení a věc v tomto rozsahu vrátil Krajskému soudu v Brně – pobočce v Jihlavě k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobou podanou u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou dne 22. 12. 2018 se žalobci domáhali určení, že nemovitě věci, a to pozemek p. č. 1, zastavěná plocha a nádvoří, o výměře 307 m², na kterém je postavena stavba – dům č. p. 2, a pozemek p. č. 3, zahrada, o výměře 1 702 m², vše v katastrálním území V., nejsou zatíženy zástavním právem smluvním zřízeným na základě zástavní smlouvy ze dne 16. 2. 2016, zajišťujícím pohledávku žalované. Žalobci jsou manželé již od roku 1996 a dům č. p. 2 začali stavět svépomocí za trvání jejich manželství. Kolaudační rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 7. 2010 a od té doby mají žalobci a jejich dvě děti v domě nejen hlášenou trvalou bydliště, ale mají zde i výhradní rodinnou domácnost. Dům tedy od počátku svého vzniku náležel do společného jmění žalobců, přesto zástavní smlouvu uzavřel s žalovanou pouze žalobce, aniž by o tom žalobkyni informoval. Žalobkyně se dovolala neplatnosti zástavní smlouvy, neboť s ní nikdy nevypravila souhlas. Zástavní smlouva je neplatná i ve smyslu § 747 občanského zákoníku, neboť v předmětných nemovitých věcech se nachází výhradní rodinná domácnost žalobců a jejich dětí.

2. Žalovaná především namítala, že pozemky p. č. 1 a p. č. 3 nabyt žalobce ještě před uzavřením manželství se žalobkyní. Proto jsou ve výlučném vlastnictví žalobce a zároveň v nich není situovaná rodinná domácnost žalobců. U domu č. p. 2 jsou to právě žalobci, kdo je zodpovědný za nesoulad skutečného stavu a stavu evidovaného v katastru nemovitostí; proto je nutné aplikovat § 984 občanského zákoníku. Žalovaná byla dále v dobré víře, že se v předmětném rodinném domě rodinná domácnost žalobců nenachází.

3. Okresní soud ve Žďáru nad Sázavou rozsudkem ze dne 14. 2. 2020, č. j. 6 C 188/2018-192, určil, že „nemovité věci, a to pozemek parc. č. 1, jehož součástí je stavba č. p. 2, a pozemek parc. č. 3, zapsané na LV č. 4 v k. ú. a obci V. u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Velké Meziříčí, nejsou zatíženy zástavním právem smluvním zřízeným na základě zástavní smlouvy ze dne 16. 2. 2016, zajišťujícím pohledávku žalobkyně z titulu neuhrazené kupní ceny za dodané, resp. odebrané zboží na základě rámcové kupní smlouvy ze dne 2. 1. 2014“, a uložil žalované povinnost zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení 43 188 Kč k rukám advokáta Mgr. J. K.. V prvé řadě shledal naléhavý právní zájem žalobců na požadovaném určení. Ohledně pozemků soud prvního stupně uzavřel, že žalobce je nabyt ještě před uzavřením manželství a náleží do jeho výlučného vlastnictví; dům, jehož stavba byla financována z úvěrů čerpaných oběma manžely, však byl postaven za trvání manželství, nejméně zčásti ze společných prostředků, náleží tedy do společného jmění žalobců. Protože žalovaná byla seznámena s obsahem úvěrových smluv, byly dány objektivní pochybnosti o existenci výlučného vlastnictví žalobce k domu. Žalovaná tak měla povinnost aktivně zjišťovat, zda zápis v katastru nemovitostí je v souladu se skutečným stavem. Dále měla povinnost aktivně zjišťovat, zda nemovitou věc neužívá spolu s žalobcem jeho manželka a rodina, neboť rodinný stav žalobce jí byl nepochybně znám. Podmínky ustanovení § 984 odst. 1 občanského zákoníku tedy nebyly splněny z důvodu absence dobré víry žalované ohledně souladu stavu zapsaného v katastru nemovitostí se stavem skutečným. Žalobkyně se proto úspěšně domohla neplatnosti právního jednání učiněného bez jejího souhlasu. Soud prvního stupně shledal žalobu důvodnou v celém rozsahu s ohledem na existenci rodinné domácnosti nacházející se v předmětných nemovitých věcech, přičemž žalobkyně se dopisem ze dne 20. 12. 2018 dovolala neplatnosti právního jednání spočívajícího v uzavření zástavní smlouvy.

4. K odvolání žalované Krajský soud v Brně – pobočka v Jihlavě rozsudkem ze dne 10. 9. 2020, č. j. 72 Co 153/2020-220, změnil rozsudek soudu prvního stupně v části, v níž byla určena neexistence zástavního práva zatěžujícího pozemek p. č. 3 v k. ú. V., tak, že v tomto rozsahu žalobu zamítl, a ve výroku týkajícím se pozemku p. č. 1 a domu č. p. 2 stojícím na pozemku p. č. 1 v k. ú. V. změnil rozsudek soudu prvního stupně jen tak, že „zástavním právem smluvním, zajišťujícím pohledávku žalované, nejsou zatíženy nemovité věci, a to pozemek parc. č. 1 a dále stavba rodinného domu č. p. 2 stojící na pozemku p. č. 1, obojí v katastrálním území a obci V.“ (výrok I); ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou rozhodl o tom, že se žalobkyni náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů nepřiznává, a žalobci uložil povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů 38 992,80 Kč k rukám jejího zástupce (výroky II a III). Odvolací soud souhlasil se závěrem soudu prvního stupně, že dům č. p. 2 je součástí

společného jmění žalobců a že žalovaná byla informována o rodinném stavu žalobce a o tom, že žije společně s manželkou. Vyšel dále ze závěru rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 6. 2020, sp. zn. 21 Cdo 3017/2019, podle něhož výkon zástavního práva spojený se zpeněžením domu, ve kterém se nachází rodinná domácnost, a vedoucí k zániku práva tento dům užívat, je neslučitelný s bydlením rodiny. Proto byla žalobkyně oprávněna dovolat se neplatnosti uzavřené zástavní smlouvy, přičemž ochrana rodinné domácnosti ve smyslu § 747 občanského zákoníku má „jednoznačnou prioritu“ (ve vztahu k ochraně dobré víry žalované ve smyslu § 984 občanského zákoníku). Dále odvolací soud uzavřel, že pozemek p. č. 1, na kterém je dům situován, bezprostředně tvoří s domem jeden funkční celek, a proto dovodil neexistenci zástavního práva i k tomuto pozemku. Ohledně pozemku p. č. 3, obklopujícího dům (a jehož prostřednictvím je zajišťován přístup k veřejné komunikaci), odvolací soud „neaplikoval“ ochranu žalobkyně „extenzivním způsobem, ale toliko přiměřeně“. Argumentoval tím, že ochrana podle § 747 občanského zákoníku se může týkat pouze části domu nebo bytu, že přístup z veřejné komunikace k domu si mohou žalobci zajistit i jiným způsobem a že mělo-li by dojít k realizaci zástavního práva k obklopujícímu pozemku, žalobci se tím spíše přičiní o alespoň částečnou úhradu zajištěných pohledávek žalované. Odvolací soud neshledal důvod pro aplikaci korektivu dobrých mravů pro počínání žalobce, neboť důvodem „částečného úspěchu žaloby“ je vznesená námitka neplatnosti zástavní smlouvy ze strany žalobkyně využívající své možnosti dovolat se neplatnosti právního jednání. Skutečnost, že to byl žalobce, kdo jednal nepoctivě a žalovanou uvedl v omyl, a kdo svým právním jednáním vyvolal stav ohrožující rodinnou domácnost žalobců a bez souhlasu žalobkyně nakládal se společným jměním, zohlednil odvolací soud při rozhodování o náhradě nákladů řízení.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti rozsudku odvolacího soudu v rozsahu, v němž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně tak, že žaloba byla zamítnuta ve vztahu k určení neexistence zástavního práva zatěžujícího pozemek p. č. 3, a dále proti výrokům o náhradě nákladů řízení podali žalobci dovolání. Jeho přípustnost spatřují v řešení právní otázky, zda ochrana rodinné domácnosti se vztahuje kromě rodinného domu (a pozemku pod ním) i na jeho bezprostředně funkčně propojené příslušenství, tj. přilehlou oplocenou zahradu. Odvolací soud, který právní pojem rodinné domácnosti nepřípustně zúžil, se podle dovolatelů odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (od usnesení ze dne 24. 1. 2019, sp. zn. 26 Cdo 3975/2017, a od rozsudku ze dne 2. 6. 2020, sp. zn. 21 Cdo 3017/2019). Případně se podle žalobců může jednat o otázku dosud v rozhodování dovolacího soudu neřešenou; v takovém případě je při výkladu pojmu obydlí nutno vyjít z trestněprávní judikatury Nejvyššího soudu, podle níž se obydlím rozumí dům včetně uzavřeného dvora a přilehlé ohrazené zahrady (žalobci citují rozhodnutí ve věcech sp. zn. 7 Tdo 98/2016, 6 Tdo 516/2012 a 7 Tdo 156/2017). Žalobci a jejich rodina dennodenně přilehlou oplocenou zahradu využívají, nachází se zde posezení, zemědělské plodiny, okrasná skalka apod., přes zahradu je jediný přístup rodinného domu k veřejné komunikaci. Žalobci dále obsáhle argumentují proti rozhodnutí odvolacího soudu o náhradě nákladů řízení. Navrhli, aby rozsudek odvolacího soudu byl v napadených výrocích zrušen a aby byla věc vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení, popřípadě aby byl rozsudek odvolacího soudu změněn tak, že se určuje,

že „zástavním právem není zatížena (ani) přilehlá oplocená zahrada rodinného domu“, a že se žalobcům vůči žalované přiznává náhrada nákladů řízení.

6. Z obsahu dovolání žalované se podává, že žalovaná nesouhlasí s rozhodnutími soudů obou stupňů, aniž by zároveň bylo zřejmé, v jakém rozsahu tato rozhodnutí napadá. Pod bodem i svého dovolání žalovaná odkazuje na repliku a na své vyjádření k žalobě ze dne 1. 2. 2019 a uvádí argumenty pro úplatnost zástavního práva. Následně žalovaná přednáší svá skutková tvrzení o tom, že jí nebyl znám rodinný stav žalobce, ani že by se v nemovitostech měla nacházet rodinná domácnost (bod II dovolání). V bodě III dovolání vyjadřuje žalovaná nesouhlas s názorem žalobců, že je třeba upřednostnit ochranu rodinné domácnosti před ochranou dobré víry žalované, a v bodě IV nesouhlas s tvrzením žalobců, že ohledně zástavní smlouvy je vyloučeno uplatnění institutu částečné neplatnosti. Závěrem žalovaná dodává, že odmítá úvahy žalobců ohledně jejího nepoctivého záměru při uzavírání zástavní smlouvy.

7. K dovolání žalobců se žalovaná vyjádřila tak, že se neztotožňuje s názorem, že do ochrany rodinné domácnosti patří i přilehlé pozemky. S pozemkem p. č. 1 lze podle žalované nakládat v mezích zákona zcela libovolně.

8. Žalobci ve svém vyjádření k dovolání žalované poukázali na to, že zcela postrádá základní zákonné podmínky dovolání, a to náležité vymezení „právního důvodu dovolání“ a „vymezení a odůvodnění přípustnosti dovolání“.

III.

Přípustnost dovolání

9. Nejvyšší soud jako soud dovolací [§ 10a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)] po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu byla podána oprávněnými osobami (účastníky řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

10. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

11. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

12. Dovolání žalobců směřuje též proti výrokům II a III rozsudku odvolacího soudu, jimiž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Nejvyšší soud dovolání žalobců v této části podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl, neboť dovolání podle § 237 o. s. ř. není přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

13. Dovolání je mimořádným opravným prostředkem, jímž lze napadnout výhradně rozhodnutí odvolacího soudu. Opravným prostředkem sloužícím k přezkoumání

rozhodnutí soudu prvního stupně je odvolání (srov. § 201 o. s. ř.). Občanský soudní řád tudíž ani neupravuje funkční příslušnost soudu pro projednání dovolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně. Nedostatek funkční příslušnosti je takovým nedostatkem podmínky řízení, který nelze odstranit. Nejvyšší soud proto podle ustanovení § 104 odst. 1 věty první o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 243b o. s. ř. řízení o dovolání žalované proti rozsudku Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 14. 2. 2020, č. j. 6 C 188/2018-192, zastavil (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 1999, sp. zn. 20 Cdo 1574/99, uveřejněné pod č. 45/2000 v časopise Soudní judikatura).

14. Dovolání žalované v části, v níž směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, neobsahuje v prvé řadě vymezení rozsahu, v němž je rozhodnutí napadáno. Uvádí-li žalovaná odkazy na dřívější podání v řízení, přehlíží, že v dovolání nelze poukazovat na podání, která dovolatel učinil za řízení před soudem prvního stupně nebo v odvolacím řízení (§ 241a odst. 4 o. s. ř.). Jediný přípustný dovolací důvod (že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci – viz § 241a odst. 1 věta první o. s. ř.) nenaplňuje žalovaná svými argumenty ke skutkovému stavu (viz zejména body II a V dovolání). Vyjadřuje-li se žalovaná ve svém dovolání k právním otázkám, brojí výslovně proti právním názorům žalobců, nikoliv proti právnímu posouzení odvolacím soudem (viz body III a IV dovolání). Ani tam, kde se odvolací soud k dané právní otázce výslovně vyjadřuje a argumentuje judikaturou odvolacího soudu (srov. zejména bod 19 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu), žalovaná neuvádí právní posouzení věci (odvolacím soudem), které pokládá za nesprávné, a nevykládá, v čem spočívá nesprávnost tohoto posouzení (§ 241a odst. 3 o. s. ř.); neformuluje zde ostatně ani, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 241a odst. 2 o. s. ř.). Dovolání žalované směřující proti rozsudku odvolacího soudu tak trpí vadami, které nebyly ve lhůtě (§ 241b odst. 3 o. s. ř.) odstraněny. Protože pro tyto vady nelze v řízení o dovolání žalované pokračovat, bylo dovolání žalované v tomto rozsahu odmítnuto (§ 243c odst. 1 o. s. ř.).

15. Rozhodnutí odvolacího soudu záviselo (mimo jiné) na vyřešení otázky hmotného práva, zda a za jakých podmínek se ochrana rodinné domácnosti manželů ve smyslu ustanovení § 747 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), vztahuje i na pozemek přiléhající k domu. Protože tato právní otázka dosud nebyla v rozhodování odvolacího soudu vyřešena, je dovolání žalobců proti rozsudku odvolacího soudu v napadené části výroku o věci samé podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV.

Důvodnost dovolání

16. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalobců je v této části opodstatněné.

17. Podle ustanovení § 747 odst. 1 o. z. má-li alespoň jeden z manželů právo nakládat domem nebo bytem, ve kterém se nachází rodinná domácnost manželů nebo rodiny, a tohoto domu nebo bytu je k bydlení manželů nebo rodiny nezbytně třeba, musí se zdržet všeho a předejít všemu, co může bydlení znemožnit nebo ohrozit. Manžel zejména nesmí bez souhlasu druhého manžela takový dům nebo byt zcizit nebo k domu,

jeho části nebo k celému bytu zřídit právo, jehož výkon je neslučitelný s bydlením manželů nebo rodiny, ledaže zajistí manželovi nebo rodině po všech stránkách obdobné bydlení s bydlením dosavadním.

18. Podle ustanovení § 747 odst. 2 o. z. jedná-li manžel bez souhlasu druhého manžela v rozporu s odstavcem 1, může se tento manžel dovolat neplatnosti takového právního jednání.

19. Z hlediska jazykového výkladu je nutné odmítnout názor odvolacího soudu, že z použití slova „části“ ve druhé větě prvního odstavce citovaného ustanovení vyplývá, že ochrana všech dotčených nemovitých věcí (a tedy i přilehlého pozemku) není na místě. V první řadě budiž zdůrazněno, že ochrana je tímto ustanovením poskytnuta rodinné domácnosti manželů nebo rodiny a slovo „část“ vyjadřuje, že do této ochrany je možné zasáhnout zřízením práva i k (jen) části domu; nevypovídá nic o tom, zda je možné ochranu vztáhnout i na související pozemek. Výraz „nezbytně třeba“ se vztahuje k podmínce spočívající v neexistenci jiného prostoru pro naplnění potřeby bydlení; není možné jej chápat tak, že vylučuje extenzivní výklad předmětu ochrany. Z druhé věty prvního odstavce citovaného ustanovení dále vyplývá, že pojem bydlení není možné chápat jako obecný, univerzální pojem (vyjadřující určitý standard), ale že jeho obsah je závislý na okolnostech daného konkrétního případu.

20. Pohledem hodnot, které předmětné ustanovení chrání, je klíčový zájem druhého manžela na ochraně rodinné domácnosti manželů nebo rodiny, a to konkrétně její složky spočívající v bydlení. Manželé mají obydli tam, kde mají rodinnou domácnost (§ 743 odst. 1 o. z.). Lze proto uzavřít, že ochrana se poskytuje prostřednictvím těch předmětů, které ve svém souhrnu vytvářejí obydli manželů.

21. Obydli je nedotknutelné (viz čl. 12 odst. 1 větu první Listiny základních práv a svobod, která byla jako součást ústavního pořádku České republiky vyhlášena usnesením předsednictva České národní rady pod č. 2/1993 Sb.). Jde o prostorově chápanou životní sféru, kterou si jednotlivec opatřil a zbyl obecné přístupnosti, přičemž není rozhodující, kde se nachází či jak je vybavená. Vlastnictví nemovitosti nehraje roli, důležitá je oprávněnost užívání věci (viz WAGNEROVÁ, E., ŠIMÍČEK, V., LANGÁŠEK, T., POSPÍŠIL, I. a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012, s. 331–332). Obydlím (ve smyslu čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb.) je obvykle místo, fyzicky určený prostor, kde se odehrává soukromý a rodinný život (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 11. 2006, Giacomelli proti Itálii, č. 59909/00, bod 76). Pojem obydlí (ve smyslu čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie) je faktickým pojmem, přičemž rozhodující je funkce pro osobní rozvoj v soukromém životě, který se může odehrávat i na zahradě či v garáži (srov. FRENZ, W. Handbuch Europarecht. Band 4: Europäische Grundrechte. Berlin: Springer, 2009, s. 384).

22. Z uvedeného vyplývá, že pojem obydlí, který je v zásadě nedotknutelností obydlí ústřední, nelze chápat stavebnětechnickým způsobem omezeným čtyřmi stěnami a střechou stavby domu. Jde naopak o prostor, který člověk jako soukromý vymezil a ve kterém žije svůj soukromý a rodinný život.

23. Má-li být normativní text vykládán v kontextu právního řádu jako celku, lze podpůrně argumentovat předpisy trestního práva, které rovněž chrání nedotknutelnost obydlí (resp. domovní svobodu), byť je nepochybné, že tak činí jinými prostředky. Účelem práva na nedotknutelnost obydlí je garance prostorově vymezené soukromé sféry, v důsledku čehož je také pojem obydlí vykládán široce. Pod pojmem obydlí se rozumí dům (včetně uzavřeného dvora a přilehlé ohrazené zahrady), byt nebo jiná prostora sloužící k bydlení a příslušenství k nim náležející (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 2016, sp. zn. 7 Tdo 282/2016, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. 4 Tdo 279/2019).

24. Ochrana obydlí se v právním řádu projevuje i v ochraně dlužníka před věřiteli. Jako příklad lze uvést ustanovení § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 189/2019 Sb., o způsobu určení hodnoty obydlí, které dlužník není povinen vydat ke zpeněžení, podle něhož se za součást obydlí (které dlužník v insolvenčním řízení není povinen vydat ke zpeněžení při oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty) považuje také pozemek nezbytný k řádnému užívání obydlí a tvořící s ním funkční celek; takovým pozemkem může být zejména pozemek, na němž se obydlí nachází, pozemek zajišťující přístup k obydlí a související společně užívaný pozemek, zpravidla pod společným oplocením.

25. Rovněž podle odborné literatury jsou zakázána nejen jednání, která ohrožují dům bezprostředně, ale i taková jednání, jejichž předmětem není přímo dům, ale v jejichž důsledku k ohrožení či znemožnění bydlení dojde, např. ztrátou přístupové cesty [srov. HULMÁK, M. § 747 (Omezení dispozice s bytem a domem). In: KRÁLÍČKOVÁ, Z., HRUŠÁKOVÁ, M., WESTPHALOVÁ, L. a kol. Občanský zákoník II. Rodinné právo (§ 655–975). Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 398, nebo COUFALÍK, P. § 747. In: MELZER, F., TÉGL, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář. Svazek IV/1. § 655–975. Praha: Leges, 2016, s. 676]. V tomto smyslu je nutné odmítnout úvahu odvolacího soudu, že v případě realizace zástavního práva si žalobci mohou zajistit přístup k domu i jiným způsobem (pouze obecně odvolací soud uvádí, že tímto jiným způsobem může být služebnost nebo zřízení nezbytné cesty). Myšlenkou, že žalobci se „jistě tím spíše přičiní o alespoň částečnou úhradu zajištěných pohledávek žalované“, odvolací soud v podstatě zbavuje druhého manžela ochrany, kterou mu ustanovení § 747 o. z. má poskytovat.

26. Argumenty lze hledat i v jiných právních řádech založených na stejných principech a vycházejících z týchž tradic jako český právní řád. Tak např. v rakouském právu je druhý manžel chráněn před jednáním nakládajícího manžela v obdobném rozsahu [byť ne zcela totožnými prostředky – viz § 97 rakouského občanského zákoníku (ABGB), dostupné např. na www.jusline.at]. Dovozuje se, že potřeba bydlení je chráněna nikoliv v rozsahu nezbytně nutném, ale v rozsahu dosud užívaném, který odpovídá skutečné potřebě bydlení (srov. KOCH, B. In: KOZIOL, H., BYDLINSKI, P., BOLLENBERGER, R. a kol. ABGB. Kurzkomentar. 5. Auflage. Wien: Verlag Österreich, 2017, s. 66). Chráněnému manželovi má být zachována taková možnost bydlení, která dosud sloužila k uspokojování potřeb v míře, jaká byla přiměřená životním poměrům manželů. Proto nelze potřebu bydlení omezit jen na to nejnutnější (srov. HINTEREGGER, M. In:

FENYVES, A. a kol. Kommentar zum ABGB – Klang–Kommentar. 3. Auflage. Wien: Verlag Österreich, 2006, s. 212).

27. Ve svém souhrnu výše uvedené výklady znamenají, že druhý manžel se podle ustanovení § 747 o. z. může domáhat ochrany proti jednání nakládajícího manžela, které může znemožnit nebo ohrozit bydlení manželů nebo rodiny v obydlí jako prostoru jejich soukromé sféry. Je-li tedy smyslem interpretovaného ustanovení ochrana obydlí, v němž se nachází rodinná domácnost manželů nebo rodiny, je nutné přistoupit k širšímu výkladu tak, že ochrana se může vztahovat nejenom na vlastní dům jako stavbu a na pozemek, na němž se dům (zpravidla jako jeho součást) nachází, ale i na pozemek k domu přiléhající, tvoří-li s ním jeden funkční celek za účelem bydlení, jestliže předmětné jednání znemožňuje nebo ohrožuje bydlení manželů nebo rodiny. Tímto pozemkem může být (mimo jiné) i pozemek zajišťující přístup k domu nebo pozemek, jenž je přilehlou oplocenou zahradou.

28. V části týkající se určení neexistence zástavního práva zřízeného podle smlouvy ze dne 16. 2. 2016 a zatěžujícího pozemek p. č. 3 v katastrálním území V není tedy rozsudek odvolacího soudu správný. Protože nejsou podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání a ani pro změnu rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud tento rozsudek v této části (včetně akcesorických výroků o náhradě nákladů řízení) zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.)

č. 96

č. 96

V poměrech současné právní úpravy (§ 1793 o. z.), která nestanoví žádnou konkrétní hranici představující neúměrné zkrácení (*laesio enormis*), lze za výchozí pravidlo považovat zákaz zkrácení přes polovic. Jinak řečeno, hrubým nepoměrem vzájemných plnění bude hranice přibližně do poloviny vzájemných plnění, od níž se soud odchýlí jen tehdy, budou-li pro to zvláštní důvody.

Neúměrné zkrácení (o. z.)

§ 1793 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2022, sp. zn. 33 Cdo 42/2021, ECLI:CZ:NS:2022:33.CDO.42.2021.3

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně - pobočky ve Zlíně, ze dne 20. 5. 2020, sp. zn. 59 Co 20/2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se domáhá vůči žalované zaplacení částky 340 000 Kč s příslušenstvím. V žalobě uvedla, že se žalovanou (kupující) dne 3. 11. 2015 uzavřela kupní smlouvu, jejímž předmětem byl prodej bytu. Sjednaná výše kupní ceny 660 000 Kč je podle žalobkyně v hrubém nepoměru k ceně převáděného bytu, a to vzhledem k tomu, že předmětný byt byl několik měsíců poté prodán za 998 000 Kč. Rovněž namítala neplatnost smlouvy, kterou spatřovala v tom, že v době jejího uzavření jednala v duševní poruše, pro kterou nebyla schopná se ke smlouvě vyjádřit nebo podat námítky, a v tom, že byla uvedena v omyl o osobě kupujícího.

2. Okresní soud ve Zlíně (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 24. 10. 2019, č. j. 35 C 39/2017-328, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně po žalované domáhala zaplacení částky 340 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 340 000 Kč od 20. 9. 2016 do zaplacení (výrok I.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok II.)

3. Krajský soud v Brně – pobočka ve Zlíně (dále jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 20. 5. 2020, č. j. 59 Co 20/2020-383, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. (výrok I.), změnil ve výroku II. tak, že žalobkyně je povinna nahradit žalované na náklady řízení částku 27 986 Kč (výrok II.) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok III.).

4. Soudy vyšly ze zjištění, že dne 3. 11. 2015 žalobkyně (prodávající) se žalovanou (kupující) uzavřela kupní smlouvu o prodeji bytové jednotky (č. 1 v budově č. p. 2 stojící na pozemku parc. č. st. 3 v k. ú. M. – dále jako „bytová jednotka“) za kupní cenu 660 000 Kč; část kupní ceny byla splatná na účty věřitelů žalobkyně. Žalobkyně následně žalované doručila dopis ze dne 12. 9. 2016, v němž se dovolávala neplatnosti kupní smlouvy (z důvodu, že v době jejího uzavření jednala v duševní poruše, a dále proto, že byla uvedena v omyl o osobě kupujícího, neboť se domnívala, že realitní kancelář, na kterou se ohledně prodeje bytové jednotky obrátila, prodej zprostředkuje třetí osobě, namísto toho byla smlouva uzavřena s žalovanou, která je personálně propojena se zprostředkovatelkou) a neúměrného zkrácení (tím, že byla zprostředkovatelem uvedena v omyl o kupní ceně předmětné bytové jednotky, která neodpovídala ceně obvyklé v daném čase a místě).

5. Odvolací soud předmětnou kupní smlouvu shledal platně uzavřenou, neboť žalobkyně v době jejího uzavření nejednala v duševní poruše, ani v omylu o osobě kupujícího či kupní ceně.

6. Ohledně žalobkyní tvrzeného neúměrného zkrácení vzal shodně se soudem prvního stupně jako východisko pro určení hranice hrubého nepoměru vzájemných plnění rozdíl jedné poloviny vzájemných plnění. Vzhledem k tomu, že v daném případě kupní cena předmětné bytové jednotky činila zhruba 2/3 obecné (obvyklé) ceny k datu uzavření smlouvy (konkrétně 72,13 %), nešlo o hrubý nepoměr vzájemně poskytnutých plnění. Podpůrně odkázal na úpravu výše nejnižšího podání u mobiliárních exekucí.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

7. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně (dále též „dovolatelka“) dovolání s tím, že je považuje za přípustné podle § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen jako „o. s. ř.“), neboť napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která nebyla v rozhodování odvolacího soudu dosud vyřešena. Konkrétně jde o otázku „určení kritérií pro posouzení hrubého nepoměru ve vztahu k ust. § 1793 odst. 1 obč. zák., zda - kromě kritéria kvantifikačního - mají na posouzení hrubého nepoměru vliv i jiné okolnosti.“ s odkazem na aplikovanou úpravu považuje za nesprávné odkazovat na úpravy zahraniční či „již dávno překonanou minulost“, jež hrubý nepoměr spatřují v tom, pokud jedna ze stran na obecné hodnotě neobdrží ani polovinu toho, co dala straně druhé. Odvolacímu soudu vytýká, že při hodnocení hrubého nepoměru měl kromě kritéria kvantifikačního přihlídnout i k dalším (subjektivním) okolnostem. Za podstatné pro takové posouzení považuje období před uzavřením smlouvy a roli zprostředkovatelky žalobkyně (realitní kancelář Agentura Z.), která se žalobkyní jednala bez odborné péče a která ji uvedla v omyl, což se projevilo ve stanovení výrazně nižší kupní ceny bytu, než jaká je obvyklá. Dovolatelka má za to, že by se dovolací soud měl zabývat tím, jaká kritéria jsou pro posouzení hrubého nepoměru určující, a dále tím, zda kromě kritéria kvantifikačního mají pro toto posouzení význam i jiné okolnosti (okolnosti případu – např. vztah spotřebitel a podnikatel, slabší a silnější strana závazkového vztahu, odbornost podnikatele či invalidita žalobkyně a omyl žalobkyně). Dále vyslovila nesouhlas s tím, jak odvolací soud rozhodl o nákladech řízení. Navrhla, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu společně s rozhodnutím soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

8. Žalovaná v písemném vyjádření uvedla, že žalobkyně na výklad dotyčného ustanovení nahlíží nepřipustně extenzivním způsobem. Institut neúměrného zkrácení je založen na principu objektivní ekvivalence plnění a protiplnění, nikoliv na principu ochrany slabší smluvní strany. Okolnosti tvrzené žalobkyní proto nemohou být zohledněny. Významné nejsou ani poměry (osobní nebo zdravotní) té které strany či odbornost podnikatele. Závěr odvolacího soudu, který v projednávané věci, kdy cena bytu činila 72,13 % jeho hodnoty, neshledal hrubý nepoměr vzájemných plnění, považuje za správný. Navrhla zamítnutí dovolání.

III.

Přípustnost dovolání

9. Dovolání je přípustné, protože rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, závisí na vyřešení výše formulované otázky hmotného práva (posouzení hrubého nepoměru vzájemných plnění), která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena [§ 237, § 239 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále opět jen „o. s. ř.“)], není však důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

10. Římské právo v předjustiniánském období v oblasti obligačních vztahů reglementovalo u tržové smlouvy, že cena zásadně nemusí odpovídat hodnotě

prodávané věci, i když podle právního pravidla měla být cena spravedlivá – „*pretium debet esse iustum*“. Teprve v justiniánském právu začalo platit, že prodávající může žádat soudní zrušení trhu (rozuměj tržové smlouvy), nedosahuje-li tržová cena ani polovinu hodnoty prodávaného pozemku. Uplatnil-li prodávající toto právo (tj. naříkat smlouvu pro „*laesio enormis*“ - nadměrné poškození), mohl kupující udržet platnost trhu tím, že nabídl doplatit cenu na plnou hodnotu prodávané věci (Kincl, J., Urfus, V., Římské právo, nakladatelství Panorama Praha, 1990, str. 313-314). Byl tak položen základ právního institutu neúměrného zkrácení – „*laesio enormis*“. Tento institut byl obsažen také v obecném zákoníku občanském z roku 1811 následovně: „§ 934 Neobdržela-li jedna strana na obecné hodnotě při dvoustranně závazném jednání ani polovici toho, co druhé straně dala, skýtá zákon zkrácené straně právo žádati zrušení a uvedení v předešlý stav. Avšak druhá strana může jednání zachovati v platnosti tím, že jest ochotna nahraditi, čeho se do obecné hodnoty nedostává. Nepoměr hodnoty se určuje podle času, kdy bylo jednání uzavřeno. § 935 Tohoto právního prostředku nelze užíti, když se ho někdo výslovně vzdal, nebo prohlásil, že věc převzal ze zvláštní záliby za mimořádnou cenu; když, ač mu byla pravá cena známa, přece se uvolil dáti nepoměrnou cenu, rovněž když z poměru mezi osobami lze vyrozuměti, že chtěly učiniti smlouvu smíšenou z úplatné a bezplatné, když pravou cenu nelze vyšetřiti; konečně, když věc byla soudem vydražena.“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. 30 Cdo 1653/2009, uveřejněný pod č. 57/2013 Sb. rozh. obč.).

11. Právní úprava zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění do 31. 12. 2013, institut neúměrného zkrácení neobsahovala. Otázkou hrubě disproporčního plnění se však české soudy zabývaly (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. 30 Cdo 1653/2009).

12. Podle § 1793 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), zaváží-li se strany k vzájemnému plnění a je-li plnění jedné ze stran v hrubém nepoměru k tomu, co poskytla druhá strana, může zkrácená strana požadovat zrušení smlouvy a navrácení všeho do původního stavu, ledaže jí druhá strana doplní, oč byla zkrácena, se zřetelem k ceně obvyklé v době a místě uzavření smlouvy. To neplatí, pokud se nepoměr vzájemných plnění zakládá na skutečnosti, o které druhá strana nevěděla ani vědět nemusela.

13. Jednou ze zásad, na nichž spočívá soukromé právo, je i zásada, podle které daný slib zavazuje a smlouvy mají být splněny [§ 3 odst. 2 písm. d) o. z.]. Ta je obecným pravidlem, které vychází z římskoprávní maximy, podle níž smlouvy se mají dodržovat (*pacta sunt servanda*), a které nachází konkrétní odraz v řadě právních norem napříč celým právním řádem. Obecně rovněž platí, že strany kupní smlouvy nejsou vázány či omezeny ve sjednání výše kupní ceny, pokud nepodléhá cenovému předpisu. Mohou si tudíž sjednat i cenu, která se odchyluje od ceny obvyklé (tržní). Institut neúměrného zkrácení a lichvy představuje z uvedených pravidel výjimku, která umožňuje jejich prolomení – avšak pouze ve výjimečných případech při splnění daných podmínek.

14. Zatímco skutková podstata lichvy (§ 1796 o. z.) kombinuje znaky subjektivní povahy (spočívající v tísní, nezkušenosti, rozumové slabosti, rozrušení nebo lehkomyšlnosti jedné strany a zneužití této slabosti druhou stranou) se znakem povahy objektivní (spočívajícím v hrubém nepoměru), právní úprava neúměrného zkrácení je založena

na jediném čistě objektivním kritériu, jímž je hrubý nepoměr vzájemných plnění. Zatímco účelem právní úpravy lichvy je ochrana možné poruchy vůle ve spojení s poruchou ekvivalence, účelem neúměrného zkrácení je (toliko) ochrana poruchy ekvivalence. Pokud jde o právní následky, s lichvou se pojí neplatnost, zatímco neúměrné zkrácení zakládá restituční nárok zkrácené strany.

15. V úpravě institutu neúměrného zkrácení se odráží zásada ekvivalence v tom smyslu, že plnění i protiplnění nemají být v příkrém rozporu a že mají odpovídat zásadám spravedlnosti (srov. důvodovou zprávu k návrhu zákona č. 89/2012 Sb., sněmovní tisk číslo 362, Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, 6. volební období 2010–2013).

16. Podstatou neúměrného zkrácení dle § 1793 o. z. je možnost požadovat (i) zrušení smlouvy a (ii) navrácení všeho do původního stavu, pokud se - při porovnání obvyklé ceny vzájemně poskytnutých plnění - ukáže býti plnění jedné ze stran v hrubém nepoměru k tomu, co poskytla druhá strana a pokud jí druhá strana nedoplní, oč byla zkrácena. Pro aplikování neúměrného zkrácení není třeba zneužití tísně, nezkušenosti, rozumové slabosti nebo lehkomyšlnosti, jako je tomu u institutu lichvy (subjektivní prvek). Rozhodující je pouze skutečnost, že plnění je v hrubém nepoměru vzhledem k protiplnění (objektivní prvek). Slouží k ochraně smluvní strany, která je fakticky slabší v důsledku nedostatku informací, ale k jeho aplikaci není třeba, aby strana, která se ochrany domáhá, byla za slabší smluvní stranu uznána. Jeho užití bude namísto nikoliv ve všech případech, kdy se ukáže, že strany ujednaly vzájemná plnění v nepřiměřené výši, ale pouze v případech jejich hrubého nepoměru. Nejedná se totiž o nástroj pro zajištění rovnováhy vzájemných plnění u jakékoliv disbalance, ale jeho smyslem je postihovat pouze extrémní odchylky. Je to proto, že tento institut představuje zásah do právní (smluvní) jistoty stran, tudíž je třeba k němu přistupovat velmi zdrženlivě. Co se míní hrubým nepoměrem (mezi plněním a protiplněním) právní úprava nestanoví. Převážná část doktríny - zejména s přihlédnutím k zahraničním úpravám, za základní východisko považuje hranici jedné poloviny, od níž se soudy odchýlí pouze, budou-li pro to zvláštní důvody, které budou v odůvodnění soudního rozhodnutí zvlášť popsány. Zdůrazňuje se přitom, že použití uvedeného institutu bude namísto pouze tehdy, pokud jeho účel převáží nad zásadou závaznosti smluv (*pacta sunt servanda*), která požívá ústavní ochrany (srov. např. PETROV, Jan. § 1793 [Neúměrné zkrácení]. In: HULMÁK, Milan a kol. Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 314.; PIHERA V. Laesio enormis, in Obchodněprávní revue 11/2011; JANOUŠEK M. Návrat Laesio enormis do občanského práva, in Právní rozhledy 5/2014; ZIMA P. K pokusu o uzákonění institutu laesio enormis, in Právní rozhledy 9/2012; DRACHOVSKÝ O. Neúměrné zkrácení a jeho působení v právu obchodních korporací, in Obchodněprávní revue 4/2020).

17. Nejvyšší soud má za to, že v poměrech současné právní úpravy, která žádnou konkrétní hranici představující neúměrné zkrácení nestanoví, lze za výchozí pravidlo považovat zákaz zkrácení přes polovic. Jinak řečeno hrubým nepoměrem vzájemných plnění bude hranice zhruba do poloviny vzájemných plnění (rozpětí 45 až 55 %), od níž se soud odchýlí pouze, budou-li pro to zvláštní důvody.

18. Při porovnání vzájemných plnění (test disparity) se vychází z obvyklé ceny v daném místě a čase (§ 492 o. z.). Jde primárně o porovnání poměru obvyklé ceny plnění a protiplnění, ale hrát roli mohou i další okolnosti. Není totiž vyloučeno, aby v konkrétním případě soud hrubý nepoměr shledal i tam, kde poměr vzájemných plnění bude uvedené rozpětí přesahovat, půjde však o výjimečné situace, kdy by odmítnutí nároku zkráceného znamenalo přílišnou tvrdost nebo pokud i poměr přesahující polovinu vzájemných plnění (resp. uvedené rozpětí) bude v konkrétním případě shledán odporujícím zásadám spravedlnosti. Nemá-li dojít k nepřipustnému ohrožení právní jistoty stran smlouvy, mělo by být dotyčné ustanovení vykládáno restriktivně s důsledkem, že v pochybnostech by se měl soud přiklonit k závěru, že o neúměrné zkrácení nejde. Tuto restrikcí je proto třeba vztáhnout i na další posuzované okolnosti. Z povahy kritéria pro posouzení neúměrného zkrácení je zřejmé, že hrát roli mohou pouze okolnosti týkající se ve smlouvě sjednaného poměru výše plnění v daném místě a čase. Důkazní břemeno je na straně toho, kdo zkrácení tvrdí.

19. V projednávané věci soud prvního stupně za základní východisko, z něhož při svém posouzení vycházel, tedy jako onu hranici tzv. hrubého nepoměru vzájemných plnění, vzal rozdíl jedné poloviny (vzájemných plnění) s odůvodněním, že tato hranice je východiskem u převážné části zahraničních úprav včetně toho, že obdobná hranice u nás platila historicky. Odvolací soud k tomu připojil analogii s výší nejnižšího podání u mobiliárních exekucí. Jestliže oba soudy ve zjištěném poměru vzájemně poskytnutých plnění 72,13 % neshledaly hrubý nepoměr vzájemných plnění, je podle Nejvyššího soudu tento právní závěr v souladu s tím, co je uvedeno výše.

K námitkám dovolatelky.

20. Nesouhlas žalobkyně s určením hranice hrubého nepoměru ve výši poloviny vzájemných plnění s poukazem na důvodovou zprávu, podle níž „...se však nenavrhuje stanovit jako relevantní kritérium právě polovinu ceny, neboť to by mohlo vést k některým tvrdostem“ není opodstatněný, neboť zmíněný text důvodové zprávy nelze vykládat tak, že by stanovení kritéria (hranice) poloviny ceny vzájemných plnění bylo vyloučeno, nýbrž tak, že se nebude jednat o neměnnou (konstantní) hodnotu – tedy o hodnotu pevnou bez možnosti její korekce ve výjimečných případech, jak bylo uvedeno výše.

21. Namítá-li dovolatelka, že kromě kritéria kvantifikačního mají pro posouzení hrubého nepoměru význam i další okolnosti (vztah spotřebitel a podnikatel, slabší a silnější strana závazkového vztahu, odbornost podnikatele či invalidita žalobkyně a omyl žalobkyně), pak z toho, co je uvedeno výše, vyplývá, že pro právně kvalifikační závěr (určení), zda jde o hrubý nepoměr, je určující pouze kvantifikační hledisko poměru vzájemných plnění; subjektivní okolnosti (pohnutky), které žalobkyni k uzavření smlouvy vedly (např. její komunikace se zprostředkovatelem, který nebyl stranou smlouvy), pro toto posouzení relevantní nejsou. Ani sama dovolatelka, přestože odvolacímu soudu vytýká, že uvedené skutečnosti při posouzení hrubého nepoměru pominul, neuvádí, jak by se jejich zohlednění mělo v právním posouzení k přezkumu předložené otázky hrubého nepoměru konkrétně projevit.

22. Lze shrnout, že námitky žalobkyně nejsou s to zpochybnit právní závěr odvolacího soudu, který při zjištění, že plnění poskytnuté žalobkyni, jež je v poměru 72,13 % toho, co obdržela žalovaná od žalobkyně, není v hrubém nepoměru k tomu, co obdržela žalovaná.

23. Nejvyšší soud proto dovolání žalobkyně zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.).

24. Krom toho, že dovolání proti nákladovým výrokům rozhodnutí odvolacího soudu, které žalobkyně v dovolání výslovně rovněž napadla, není přípustné podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř., nespĺňuje dovolání v této části požadavek na uvedení toho, v čem dovolatelka spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání, který je podle § 241a odst. 2 o. s. ř. obligatorní náležitostí dovolání. Tato vada brání projednání dovolání v této části.

č. 97

č. 97

Usnesení, jímž insolvenční soud poté, co určí jedinou celkovou odměnu insolvenčních správců pro celé řízení, ukládá insolvenčnímu správci dlužníka, aby z takto určené odměny do 15 dnů od právní moci usnesení vyplatil konkrétní částku (podíl na odměně) v insolvenčním řízení dříve činnému insolvenčnímu správci dlužníka, je ve smyslu ustanovení § 40a insolvenčního zákona exekučním titulem pro pohledávku za majetkovou podstatou dle § 168 odst. 2 písm. a/ insolvenčního zákona, která má být uspokojena z majetkové podstaty dlužníka a pro kterou proto nelze vést výkon rozhodnutí (exekuci) na majetek insolvenčního správce.

Insolvenční správce, Odměna, Exekuční titul

§ 40a IZ, § 168 odst. 2 písm. a) IZ, § 168 odst. 3 IZ, § 302 IZ, § 303 IZ, § 304 IZ, § 305 IZ, § 6 vyhlášky č. 313/2007 Sb., § 256 o. s. ř., § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2022, sp. zn. 29 Cdo 3391/2020, ECLI:CZ:NS:2022:29.CDO.3391.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání povinné změnil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2019, sp. zn. 69 Co 79/2019, tak, že se usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25. 1. 2019, sp. zn. 55 EXE 675/2017, mění tak, že exekuce se zastavuje.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 2 (dále jen „exekuční soud“) vydal dne 29. 5. 2017, pod č. j. 55 EXE 675/2017-26, pověření, jímž dle § 43a odst. 3 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekučního řádu), a o změně dalších zákonů,

pověřil soudního exekutora JUDr. J. P., provedením exekuce k vymožení pohledávky oprávněného E. (dále též jen „veřejná obchodní společnost E“)), vůči povinné (P. H.) ve výši 503.290 Kč s příslušenstvím, podle vykonatelného usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „insolvenční soud“) ze dne 16. 5. 2016, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 3. 2017.

2. Podáním ze dne 29. 6. 2017 navrhla povinná zastavení exekuce, uplatňující dva důvody pro takový postup.

1) Povaha vymáhané pohledávky

3. Povinná namítá, že usnesením insolvenčního soudu ze dne 16. 5. 2016 byla určena odměna „oprávněného“ (rozuměj veřejné obchodní společnosti E) za výkon funkce insolvenčního správce dlužníka T. (dále jen „dlužník T“) a povinné (coby insolvenční správkyni dlužníka T) bylo uloženo vyplatit odměnu „oprávněnému“ (rozuměj veřejné obchodní společnosti E). Pohledávka „oprávněného“ je pohledávkou za majetkovou podstatou ve smyslu ustanovení § 168 odst. 2 písm. a/ zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), uspokojitelnou kdykoliv po rozhodnutí o úpadku. Neuspokojí-li takovou pohledávku v plné výši a včas osoba s dispozičním oprávněním (povinná coby insolvenční správkyně dlužníka T), může se věřitel domáhat její úhrady žalobou směřující proti osobě s dispozičním oprávněním (§ 203 odst. 4 věta první insolvenčního zákona). „Oprávněný“ měl tedy správně podat žalobu proti povinné a k exekuci mohl přistoupit až na základě pravomocného a vykonatelného rozhodnutí (o takové žalobě).

2) Zánik pohledávky započtením

4. Dalším důvodem pro zastavení exekuce je podle povinné skutečnost, že vymáhaná pohledávka zanikla započtením proti pohledávce povinné za „oprávněným“ (rozuměj za veřejnou obchodní společností E) z titulu regresního nároku povinné (bývalé společnice veřejné obchodní společnosti E), vzniklého tím, že za veřejnou obchodní společnost E (coby nájemce) uhradila nájemné podle smlouvy o nájmu nebytových prostor ze dne 5. 10. 2012, kterou uzavřel s Mgr. J. N. K započtení pohledávky mělo dojít podáním povinné ze dne 19. 4. 2017, doručeným oprávněnému před zahájením exekuce.

5. Usnesením ze dne 25. 1. 2019, č. j. 55 EXE 675/2017-421, exekuční soud návrh povinné na zastavení exekuce zamítl. Exekuční soud přitom na základě usnesení ze dne 25. 5. 2018, [jímž Krajský soud v Hradci Králové (mimo jiné) zjistil úpadek veřejné obchodní společnosti E, prohlásil konkurs na její majetek a jejím insolvenčním správcem ustanovil Ing. A. K. (dále též jen „A. K.“)], o věci jednal a rozhodl jako s oprávněným s A. K.

6. Exekuční soud – vycházející z ustanovení § 52 odst. 1 exekučního řádu a z ustanovení § 268 odst. 1 písm. h/ zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) – dospěl po provedeném dokazování k následujícím závěrům:

1) K povaze vymáhané pohledávky

7. Exekuční titul jasně ukládá povinné povinnost zaplatit „oprávněnému“ částku 503.290 Kč, z odměny, která byla přiznána povinné exekučním titulem včetně částky odpovídající dani z přidané hodnoty. Pohledávkou za podstatou je podle § 168 odst. 2

písm. c/ insolvenčního zákona náhrada nutných výdajů a odměna likvidátora, osoby v postavení obdobném postavení likvidátora a odpovědného zástupce za činnost prováděnou po rozhodnutí o úpadku. Nejde však o částku, jejíž zaplacení bylo povinné jako insolvenční správkyňi uloženo z odměny přiznané oprávněnému (který v řízení, v němž byl vydán exekuční titul, také působil v pozici insolvenčního správce). Daná částka je součástí celkové odměny přiznané povinné, která s ohledem na působení ostatních insolvenčních správců mezi ně byla rozdělena soudem tak, že povinné jako poslednímu z insolvenčních správců bylo uloženo zaplatit část z celkem přiznané odměny oprávněnému podle poměru uvedeného v exekučním titulu.

2) K zániku pohledávky započtením

8. V podání, jímž povinná uplatnila svou pohledávku započtení proti pohledávce „oprávněného“, je započítávaná pohledávka (z titulu nájemného) vymezena nesrozumitelně a neurčitě a jako taková není způsobilá k započtení.

3) K postoupení pohledávky oprávněným

9. K další námitce povinné, podle níž oprávněný postoupil vymáhanou pohledávku smlouvami o postoupení pohledávek ze dne 29. 9. 2014 (dále též jen „postupní smlouvy“), exekuční soud uvádí, že postoupené pohledávky představují pohledávky za majetkovou podstatou dlužníků (mezi nimiž není pohledávka povinné) a odměny insolvenčního správce v oněch případech (které se opět liší od vymáhané pohledávky).

10. K odvolání povinné Městský soud v Praze usnesením ze dne 22. 5. 2019, č. j. 69 Co 79/2019-448, potvrdil usnesení exekučního soudu.

11. Odvolací soud dospěl po přezkoumání napadeného usnesení k následujícím závěrům:

12. Exekuční soud provedl potřebné důkazy, z nichž správně zjistil skutkový stav věci, který posoudil odpovídajícím způsobem i po právní stránce.

1) K povaze vymáhané pohledávky

13. Neobstojí tvrzení povinné, že zde není exekuční titul, z něhož jí plyne povinnost plnit. Exekučním titulem je usnesení insolvenčního soudu ze dne 16. 5. 2016, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 3. 2017, jímž bylo povinné (mimo jiné) uloženo zaplatit z odměny, která jí byla přiznána, původnímu oprávněnému částku 503.290 Kč. Povinná se ostatně odvolala proti usnesení insolvenčního soudu právě co do povinnosti zaplatit vymáhanou částku z určené odměny oprávněnému a odvolací soud usnesení insolvenčního soudu potvrdil. Odvolací soud potud připomíná, že vymáhaná pohledávka se netýká majetkové podstaty dlužníka T ani nemá být uspokojena z majetkové podstaty dlužníka T, nýbrž z odměny povinné (z jejího majetku); ustanovení § 40 a § 40a insolvenčního zákona proto na danou věc nedopadají.

2) K zániku pohledávky započtením

14. Exekuční soud správně uzavřel, že jednostranný úkon povinné směřující k započtení (v listině z 19. 4. 2017) nemá za následek zánik vymáhané pohledávky. Povinná ani na základě výzvy exekučního soudu nespécifikovala, jaké konkrétní dluhy původního oprávněného zaplatila. Provedený zápočet tedy není určitý a srozumitelný; jde o zdánlivé právní jednání, k němu se nepřihlíží [§ 553 odst. 1, § 554 zákona č. 89/2012 Sb.,

občanského zákoníku (dále jen „o. z.“); totéž platí, kdyby mělo jít o plnění ve smyslu ustanovení § 2991 odst. 2 o. z. Nejistá pohledávka přitom ani není způsobilá k započtení (§ 1987 odst. 2 o. z.).

3) K postoupení pohledávky oprávněným

15. Vymáhaná pohledávka nebyla předmětem postoupení podle postupných smluv, neboť nejde o pohledávku za majetkovou podstatou dlužníka T, nýbrž o pohledávku původního oprávněného přímo za povinnou.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

16. Proti usnesení odvolacího soudu podala povinná dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolatelka namítá (poměřováno obsahem dovolání), že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

17. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatelka nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, že vymáhaná pohledávka se netýká majetkové podstaty dlužníka T, ani nemá být uspokojena z majetkové podstaty dlužníka T, nýbrž jde o pohledávku, která má být uspokojena z jejího osobního majetku. Míni, že jde o názor rozporný se závěry obsaženými v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 9. 2017, sp. zn. 29 Cdo 2446/2017 [jde u usnesení uveřejněné v časopise Soudní judikatura, číslo 3, ročníku 2019, pod číslem 34, které je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu], v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2008, sp. zn. 29 Cdo 2225/2008, uveřejněném pod číslem 63/2009 Sb. rozh. obč., v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 7. 2009, sp. zn. 20 Cdo 4699/2008, a v „R 2/2005“ (jde o usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2003, sp. zn. 21 Co 528/2003, uveřejněné pod číslem 2/2005 Sb. rozh. obč.).

18. Dovolatelka uvádí, že povinnost uložená bodem IV. výroku usnesení insolvenčního soudu ze dne 16. 5. 2016 se týkala výlučně majetkové podstaty dlužníka T, nikoli jejího osobního majetku. Názor odvolacího soudu, že nejde o pohledávku za majetkovou podstatou ve smyslu ustanovení §168 insolvenčního zákona, má za nesprávný a odporující i ustanovení § 40a insolvenčního zákona. Potud se dovolatelka dovolává též závěrů obsažených v usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. IV. ÚS 4103/17 (usnesení je dostupné na webových stránkách Ústavního soudu).

19. Oprávněný ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout, maje za správný úsudek odvolacího soudu, že vykonávaná povinnost byla uložena přímo povinné, nikoli majetkové podstatě dlužníka T, kterou povinná spravovala. Odkaz na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 2446/2017 nemá oprávněný za příléhavý.

20. V replice k vyjádření oprávněného pak dovolatelka odmítá oprávněným uplatněnou argumentaci a setrvává na dovolacích argumentech.

III.

Přípustnost dovolání

21. Pro dovolací řízení je rozhodné aktuální znění občanského soudního řádu.

22. Dovolání, které nesměřuje proti žádnému z usnesení vypočtených v § 238a o. s. ř., je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. a v posouzení dovoláním předestřené právní otázky je napadené rozhodnutí v rozporu s dále označenou judikaturou Nejvyššího soudu.

IV.

Důvodnost dovolání

23. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelkou, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

24. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

25. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází. Pro posouzení povahy exekučního titulu jsou rozhodná především následující skutková zjištění a údaje plynoucí ze spisu (z nichž vyšly oba soudy):

26. Usnesením ze dne 16. 5. 2016 (vydaným v insolvenční věci dlužníka T) insolvenční soud (mimo jiné):

[1] Schválil konečnou zprávu dovolatelky (insolvenční správkyne dlužníka T) ze dne 8. 2. 2016, podle níž činí:

a/ výnosy ze zpeněžení majetkové podstaty 22.251.158,16 Kč,

b/ náklady majetkové podstaty (bez odměny a hotových výdajů insolvenční správkyne) 23.408.744,65 Kč, z toho:

- uspokojené v průběhu insolvenčního řízení 21.280.460,65 Kč,

- dosud neuspokojené 2.128.284 Kč,

c/ odměna a hotové výdaje insolvenčního správce 922.056,84 Kč,

d/ čistý výtěžek zpeněžení majetkové podstaty určený k rozdělení mezi věřitele 0 Kč (bod I. výroku).

[2] Schválil vyúčtování dovolatelky (insolvenční správkyne dlužníka T), podle kterého činí:

a/ odměna určená z výtěžku zpeněžení připadajícího na zajištěné věřitele 756.257,72 Kč a daň z přidané hodnoty odpovídající této částce ve výši 21 % 158.814,12 Kč,

b/ odměna určená z výtěžku zpeněžení určeného k rozdělení mezi nezajištěné věřitele 0 Kč,

c/ hotové výdaje včetně částky odpovídající dani z přidané hodnoty 6.985 Kč, s tím, že celkem jde o částku 922.056,84 Kč (bod II. výroku).

[3] Určil, že dosud neuhrazené náklady majetkové podstaty se uspokojují částkou 970.697,51 Kč následovně:

Označení věřitele	Celková výše pohledávek	Poměr uspokojení	Výše uspokojení
Odměna a hotové výdaje insolvenční správkyne	922.056,84 Kč	100%	922.056,84 Kč
Finanční úřad pro Středočeský kraj	1.552.593 Kč	2,29%	35.483,59 Kč
Úřad práce-pobočka Příbram	394.832 Kč	2,29%	9.023,65 Kč
Celní úřad pro Středočeský kraj	180.859 Kč	2,29%	4.133,43 Kč

č. 97

(bod III. výroku).

[4] Uložil insolvenční správkyne dlužníka T, aby do 15 dnů od právní moci tohoto usnesení z odměny (včetně daně z přidané hodnoty) určené v bodu II. výroku usnesení vyplatila:

- P. U. (dále jen „P. U.“) částku 91.507 Kč,

- veřejné obchodní společnosti E částku 503.290 Kč (bod IV. výroku).

[5] Uložil insolvenční správkyne dlužníka T, aby do 30 dnů od právní moci usnesení předložila insolvenčnímu soudu zprávu o tom, zda byly uspokojeny dosud neuhrazené výdaje majetkové podstaty „výroku III. tohoto usnesení“ (bod V. výroku).

27. V důvodech usnesení insolvenční soud k výroku o odměně a hotových výdajích insolvenčního správce mimo jiné uzavřel, že celkový poměr, v němž rozdělil odměnu mezi insolvenční správce, činí 10 % u P. U., 55 % u veřejné obchodní společnosti E a 35 % u stávající insolvenční správkyne dlužníka T., dodávaje, že o rozdělení odměny mezi insolvenční správce (kteří jsou všichni plátcí daně z přidané hodnoty) rozhodl „včetně částky připadající na daň z přidané hodnoty z této odměny (výrok IV.)“. Při uvedeném poměru činí odměna P. U. částku 91.507 Kč, včetně částky odpovídající dani z přidané hodnoty, odměna veřejné obchodní společnosti E částku 503.290 Kč a odměna stávající

insolvenční správkyň dlužníka T částku 320.274,84 Kč. Hotové výdaje uplatnila pouze stávající insolvenční správkyň dlužníka T, proto insolvenční soud přiznal jejich náhradu v plné výši pouze jí.

28. K odvolání insolvenční správkyň dlužníka T (proti bodu IV. výroku usnesení insolvenčního soudu) Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 2. 3. 2017 potvrdil usnesení insolvenčního soudu ze dne 16. 5. 2016 v bodu IV. výroku.

29. V důvodech usnesení odvolací soud uvedl, že sdílí závěry insolvenčního soudu, který podrobně popsal úvahy, jimiž se řídil, i způsob, jakým určil podíl všech tří insolvenčních správců na odměně v této věci, přičemž formulované závěry plně obstojí i v rámci odvolacího řízení a pro stručnost pak na tyto závěry odvolací soud odkazuje. Jestliže insolvenční soud určil odměnu insolvenčním správcům v souladu s těmito skutečnostmi, pak postupoval správně. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani to, že dne 1. 1. 2014 zanikla funkce ohlášeného společníka veřejné obchodní společnosti E; tu odvolal insolvenční soud z funkce až usnesením z 20. 1. 2015.

30. Účinky rozhodnutí o úpadku a prohlášení konkursu na majetek veřejné obchodní společnosti E stále trvají.

31. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona, vyhlášky č. 313/2007 Sb., o odměně insolvenčního správce, o náhradách jeho hotových výdajů, o odměně členů a náhradníků věřitelského výboru a o náhradách jejich nutných výdajů (dále jen „vyhláška o odměně“), exekučního řádu a občanského soudního řádu:

§ 40a (insolvenčního zákona)

Na základě rozhodnutí a jiných exekučních titulů vzniklých v průběhu insolvenčního řízení proti insolvenčnímu správci pro pohledávky nebo jiná práva, která se týkají majetkové podstaty nebo která mají být uspokojena z majetkové podstaty, nelze vést výkon rozhodnutí na majetek insolvenčního správce; to neplatí, jde-li o pořádková opatření uložená insolvenčnímu správci v souvislosti s takovými řízeními, a o rozhodnutí, jimiž bylo insolvenčnímu správci uloženo nahradit náklady řízení, které způsobil svým zaviněním nebo které vznikly náhodou, která se mu přihodila.

§ 168 (insolvenčního zákona)

Pohledávky za majetkovou podstatou

(...)

(2) Pohledávkami za majetkovou podstatou, pokud vznikly po rozhodnutí o úpadku, jsou

a/ hotové výdaje a odměna insolvenčního správce,

(...)

(3) Není-li dále stanoveno jinak, pohledávky za majetkovou podstatou se uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku.

§ 302 (insolvenčního zákona)

(1) V závěru zpeněžení majetkové podstaty insolvenční správce předloží insolvenčnímu soudu konečnou zprávu.

(...)

(2) Konečná zpráva insolvenčního správce musí podat celkovou charakteristiku jeho činnosti s vyčíslením jejích finančních výsledků. Konečná zpráva musí obsahovat zejména

a/ přehled pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek jim na roveň postavených, které insolvenční správce již uspokojil a které ještě uspokojit zbývá,

(...)

(3) Konečná zpráva insolvenčního správce musí vyústit ve vyčíslení částky, která má být rozdělena mezi věřitele, a v označení těchto věřitelů, s údajem o výši jejich podílů na této částce.

(...)

č. 97

§ 303 (insolvenčního zákona)

(1) Současně s konečnou zprávou insolvenční správce předloží insolvenčnímu soudu i vyúčtování své odměny a výdajů.

(2) Vyúčtování své odměny a výdajů podá i předběžný správce a další správci, kteří se podíleli na správě majetkové podstaty a jsou osobami rozdílnými od insolvenčního správce a jejich odměna netvoří součást jeho odměny.

§ 304 (insolvenčního zákona)

(1) Insolvenční soud přezkoumá konečnou zprávu insolvenčního správce a jeho vyúčtování a odstraní po slyšení insolvenčního správce chyby a nejasnosti v ní obsažené.

(...)

(4) Na jednání o konečné zprávě a vyúčtování insolvenčního správce projedná insolvenční soud námitky, které byly proti ní vzneseny. Na základě toho rozhodne buď tak, že

a/ schválí předloženou konečnou zprávu a vyúčtování, nejsou-li námitky vůči nim důvodné,

(...)

(5) Nebyly-li podány námitky proti konečné zprávě, může insolvenční soud vydat rozhodnutí podle odstavce 4 i bez nařízení jednání.

(...)

§ 305 (insolvenčního zákona)

(1) Před rozvrhem se uspokojí dosud nezaplacené pohledávky, které se uspokojují kdykoli v průběhu konkursního řízení; a to pohledávky za majetkovou podstatou, pohledávky jím postavené na roveň a zajištěné pohledávky v rozsahu stanoveném v § 167 a 298.

(2) Nestačí-li dosažený výtěžek ze zpeněžení majetkové podstaty k uspokojení všech pohledávek uvedených v odstavci 1, uspokojí se nejdříve odměna a hotové výdaje insolvenčního správce, poté pohledávky věřitelů vzniklé za trvání moratoria ze smluv podle § 122 odst. 2, poté pohledávky věřitelů z úvěrového financování, poté poměrně náklady spojené s udržováním a správou majetkové podstaty a pracovněprávní pohledávky dlužníkůvých zaměstnanců vzniklé po rozhodnutí o úpadku a poté pohledávky věřitelů na výživném ze zákona a poté pohledávky věřitelů na náhradu škody způsobené na zdraví; ostatní pohledávky se uspokojí poměrně. Výtěžku zpeněžení podle § 298 odst. 2 lze však použít k uspokojení jiných pohledávek až po uspokojení pohledávky zajištěného věřitele.

(...)

§ 6 (vyhlášky o odměně)

(1) Bylo-li v insolvenčním řízení činných více insolvenčních správců, zástupce insolvenčního správce, oddělený insolvenční správce, zvláštní insolvenční správce nebo předběžný správce, náleží každému z nich podíl odměny odpovídající zejména délce doby, rozsahu a náročnosti jejich činnosti.

(...)

§ 52 (exekučního řádu)

(1) Nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.

(...)

§ 256 (o. s. ř.)

(1) Proti jinému, než kdo je v rozhodnutí označen jako povinný, nebo ve prospěch jiného, než kdo je v rozhodnutí označen jako oprávněný, lze nařídit a provést výkon rozhodnutí, jen jestliže je prokázáno, že na něj přešla povinnost nebo právo z rozhodnutí.

(...)

§ 268 (o. s. ř.)

(1) Výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže

(...)

h/ výkon rozhodnutí je nepřipustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.

(...)

32. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona a vyhlášky o odměně jak v době vydání usnesení insolvenčního soudu z 16. 5. 2016, tak v době vydání usnesení Vrchního soudu v Praze z 2. 3. 2017. Ustanovení § 52 odst. 1 exekučního řádu a § 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř. v citované podobě platila jak v době vydání usnesení exekučního soudu z 25. 1. 2019, tak v době vydání napadeného rozhodnutí.

33. Ve shora ustaveném skutkovém a právním rámci činí Nejvyšší soud k dovoláním otevřené právní otázce následující závěry:

34. Obecně (s některými výjimkami danými ustanoveními na ochranu spotřebitele) platí, že rozhodnutí soudu, popř. jiného orgánu v nalézacím řízení, které tvoří exekuční titul, je definitivní a v průběhu exekučního řízení již nemůže vzniknout spor ohledně materiálního nároku, stanoveného exekučním titulem; srov. Macur, J.: Kurs občanského práva procesního – Exekuční právo. 1. vydání. Praha, C. H. Beck 1998, str. 23, nebo Drápal, L., Kurka, V.: Výkon rozhodnutí v soudním řízení. 1. vydání. Praha, Linde Praha a. s., 2004, str. 74. Tam, kde jako exekuční titul slouží pravomocné a vykonatelné rozhodnutí příslušného orgánu, rovněž obecně platí (v teorii není pochyb o tom), že okolnost, že exekuční soud nesmí přezkoumávat věcnou správnost soudního rozhodnutí, které je předmětem nuceného výkonu, nevyplývá pouze z potřeby dělby práce mezi orgány činnými v nalézacím řízení a orgány činnými v řízení vykonávacím, ale je především důsledkem uplatnění principu právní moci rozhodnutí příslušného orgánu. V důsledku uplatnění základního procesněprávního institutu právní moci se pravomocné a vykonatelné rozhodnutí příslušného orgánu stává nenapadnutelným v řádném opravném řízení, nezměnitelným v jakémkoliv jiném řízení a především závazným pro soud (jiný příslušný orgán) a procesní strany. Proto při respektování všech zákonných podmínek a předpokladů zahájení a průběhu vykonávacího řízení je vyloučeno, aby postup exekučního soudu a konečné vynucení povinnosti dlužníka byly protiprávní, jestliže pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu, tvořící exekuční titul, není správné. Zákon nemůže ukládat soudu (jinému příslušnému orgánu), aby jeho rozhodnutí v každém konkrétním případě plně odpovídalo skutečným hmotněprávním poměrům. Může pouze podrobnými procesněprávními předpisy upravit postup soudu (jiného příslušného orgánu) a stran, tedy algoritmus jejich jednotlivých, na sebe navazujících „kroků“ tak, aby vytvořil poměrně spolehlivý systém řízení, zabezpečující v drtivé většině případů věcnou správnost vydaného pravomocného soudního rozhodnutí (rozhodnutí jiného příslušného orgánu). Obecně se uznává, že výkon rozhodnutí nelze z hlediska činnosti soudu (jiného příslušného orgánu) vázat na věcnou správnost vykonávaného pravomocného rozhodnutí. Srov. např. Macur, J.: Problémy vzájemného vztahu práva procesního a hmotného. Brno, Masarykova univerzita 1993, str. 143 a násl., nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2021, sen. zn. 29 ICdo 13/2021. Proto také Nejvyšší soud v usnesení ze dne 19. 10. 2011, sp. zn. 20 Cdo 2431/2010, uveřejněném pod číslem 49/2012 Sb. rozh. obč., uzavřel, že při posouzení otázky, zda došlo k promlčení práva přiznaného exekučním titulem, je exekuční soud vázán posouzením právního vztahu mezi účastníky nalézacím soudem.

35. V poměrech této věci se z uvedeného podává, že pro účely posouzení, zda vymáhaná pohledávka je pohledávkou za majetkovou podstatou dlužníka T (tedy pohledávkou, která má být uspokojena z majetkové podstaty dlužníka T), nebo pohledávkou za povinnou (tedy pohledávkou, která má být uspokojena z osobního majetku povinné), je určující, jakou povahu má pohledávka podle exekučního titulu (zde podle usnesení insolvenčního soudu ze dne 16. 5. 2016, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 3. 2017), když posouzením právního vztahu, z něž vzešla vymáhaná pohledávka, těmito „nalézacími“ soudy je exekuční soud vázán.

36. Již v usnesení ze dne 30. 9. 2015, sen. zn. 29 NSČR 54/2013, uveřejněném pod číslem 82/2016 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 82/2016“), Nejvyšší soud vysvětlil, že je-li v průběhu insolvenčního řízení činných více správců, je nezbytné v souladu s ustanovením § 6 vyhlášky o odměně nejprve stanovit jedinou celkovou odměnu insolvenčních správců pro celé řízení (dle ustanovení § 1 až § 5 vyhlášky o odměně) a následně určit podíly jednotlivých správců na této odměně. Celkovou odměnu nelze navyšovat jen proto, že v řízení bylo činných více insolvenčních správců.

č. 97

37. V usnesení ze dne 31. 1. 2019, sen. zn. 29 NSČR 29/2017, Nejvyšší soud rovněž ozřejmil [vycházejí potud ze závěrů, jež ke srovnatelné konkursní úpravě (úpravě podle zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. 12. 2007) přijal v usnesení ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 29 Cdo 2701/2009, uveřejněném ve zvláštním čísle časopisu Soudní judikatura I., ročník 2012 (Judikatura konkursní a insolvenční), pod číslem 7], že při uplatňování svých neuspokojených nároků z titulu hotových výdajů a odměny má bývalý (odvolaný, zproštěný) insolvenční správce majetkové podstaty dlužníka postavení věřitele s pohledávkami za majetkovou podstatou (srov. § 168 odst. 2 písm. a/ insolvenčního zákona).

38. Usnesení insolvenčního soudu ze dne 16. 5. 2016 (ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 3. 2017), je s judikatorními závěry shrnutými v odstavcích 36. a 37. výše v souladu.

39. V insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka T bylo činných více insolvenčních správců (P. U., veřejná obchodní společnost E a dovolatelka), takže bod II. výroku usnesení insolvenčního soudu z 16. 5. 2016 určuje právě onu jedinou celkovou odměnu insolvenčních správců pro celé řízení (R 82/2016) a bod III. výroku usnesení insolvenčního soudu z 16. 5. 2016 určuje, v jaké míře (100 %) bude tato dosud neuspokojená pohledávka za majetkovou podstatou uspokojena [v situaci, kdy dosažený výtěžek ze zpeněžení majetkové podstaty nestačil (ani) k uspokojení všech pohledávek uvedených v § 305 odst. 1 insolvenčního zákona]; srov. dále § 305 odst. 2 insolvenčního zákona.

40. Bod IV. výroku usnesení insolvenčního soudu z 16. 5. 2016 pak určoval podíly jednotlivých insolvenčních správců (P. U., veřejné obchodní společnosti E a dovolatelky), na odměně určené bodem II. výroku tohoto usnesení, tedy určoval, v jakém rozsahu budou z oné jediné celkové odměny insolvenčních správců uhrazeny pohledávky za majetkovou podstatou toho kterého insolvenčního správce (srov. opět R 82/2016). V situaci, kdy ona jediná celková odměna insolvenčních správců byla „dosud neuhrazeným nákladem majetkové podstaty“ (bod II. výroku usnesení insolvenčního

soudu z 16. 5. 2016), není pochyb o tom, že k vyplacení určeného podílu odměny P. U. i veřejné obchodní společnosti E dovolatelkou (coby stávající insolvenční správkyní dlužníka T) způsobem uvedeným v bodu IV. výroku mohlo dojít jen z výtěžku ze zpeněžení majetkové podstaty (na vrub majetkové podstaty). Ostatně, to, že bod IV. výroku usnesení insolvenčního soudu z 16. 5. 2016 byl „nalézacím“ soudem chápán jako výrok o určení podílu insolvenčních správců na odměně, se podává přímo z usnesení Vrchního soudu v Praze z 2. 3. 2017 (srov. poslední odstavec na str. 4 tohoto usnesení).

41. Jinak řečeno, bod IV. výroku usnesení insolvenčního soudu z 16. 5. 2016 ukládal dovolatelce (coby aktuální insolvenční správkyni dlužníka T) uhradit v určeném rozsahu neuspokojené pohledávky za majetkovou podstatou v insolvenčním řízení dříve činných insolvenčních správců (P. U. a veřejné obchodní společnosti E). Tím, že insolvenční soud v bodu II. výroku usnesení z 16. 5. 2016 určil (ve shodě s R 82/2016) jedinou celkovou odměnu insolvenčních správců pro celé řízení částkou 915.071,84 Kč (922.056,84 Kč – 6.985 Kč), neučinil z dovolatelky majitelku celé této pohledávky (kterou by takto musela dovolatelka přiznat v rámci daně z příjmů); bod IV. výroku usnesení insolvenčního soudu z 16. 5. 2016 tedy již proto nelze interpretovat jako osobní majetkovou povinnost dovolatelky. Ostatně, při takové (soudy nižších stupňů v této věci zastávané) interpretaci exekučního titulu, by postrádal smysl bod V. výroku usnesení výroku usnesení insolvenčního soudu z 16. 5. 2016, jímž insolvenční soud dovolatelce uložil, aby mu podala zprávu o uspokojení „dosud neuhrazených výdajů majetkové podstaty výroku III. usnesení“. Neuhrazené výdaje majetkové podstaty (mezi něž bod III. výroku předmětného usnesení řadí i odměnu a hotové výdaje insolvenční správkyně) se uspokojují z majetkové podstaty [nikoli z osobního majetku insolvenčního správce, který (coby správce cizího majetku) majetkovou podstatu pouze spravuje].

42. Lze tedy shrnout, že usnesení, jímž insolvenční soud poté, co určí jedinou celkovou odměnu insolvenčních správců pro celé řízení, ukládá insolvenčnímu správci dlužníka, aby z takto určené odměny do 15 dnů od právní moci usnesení vyplatil konkrétní částku (podíl na odměně) v insolvenčním řízení dříve činnému insolvenčnímu správci dlužníka, je ve smyslu ustanovení § 40a insolvenčního zákona exekučním titulem pro pohledávku za majetkovou podstatou dle § 168 odst. 2 písm. a/ insolvenčního zákona, která má být uspokojena z majetkové podstaty dlužníka a pro kterou proto nelze vést výkon rozhodnutí (exekuci) na majetek insolvenčního správce.

43. Právní posouzení věci soudy nižších stupňů, tedy v dotčeném ohledu není správné.

44. Řečené platí bez zřetele k tomu, že skutečnost, že dovolatelka povinnost uloženou jí insolvenčním soudem nesplnila (pohledávku za majetkovou podstatou veřejné obchodní společnosti E neuhradila a odpovídající část výtěžku zpeněžení zadržela pro sebe), je porušením povinnosti insolvenčního správce. Ospravedlněním takového postupu z povahy věci nemůže být okolnost, že dovolatelka proti této pohledávce veřejné obchodní společnosti E započítala svou osobní pohledávku (z titulu nájemného uhrazeného za veřejnou obchodní společnost E). Není-li (jak ostatně tvrdí sama dovolatelka) vymáhaná pohledávka pohledávkou proti dovolatelce, nýbrž pohledávkou proti majetkové podstatě dlužníka, pak není splněna podmínka „vzájemnosti pohledávek“; dovolatelka nebyla a není oprávněna započíst svou osobní pohledávku

proti pohledávce směřující za dlužníkem, jehož majetek (majetkovou podstatu) spravuje jako majetek „cizí“.

45. Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), maje za splněné podmínky uvedené v § 243d odst. 1 písm. b/ o. s. ř., změnil napadené rozhodnutí v tom duchu, že návrhu na zastavení exekuce vyhověl, jelikož na osobní majetek povinné je vedena nepřipustně (§ 40a insolvenčního zákona, § 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.) a (vzhledem k označení povinné) proti majetkové podstatě dlužníka T exekuční návrh nesměřoval (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2018, sp. zn. 29 Cdo 2772/2016, uveřejněný pod číslem 72/2019 Sb. rozh. obč.).

46. S přihlédnutím k tomu, že změna výroku, jímž exekuční soud nevyhověl návrhu na zastavení exekuce, vyvolala potřebu rozhodnout (nově) o nákladech řízení, změnil Nejvyšší soud napadené usnesení dále i v tom směru, že co do rozhodování o nákladech řízení věc vrátil exekučnímu soudu k dalšímu řízení. To je i důvod, pro který usnesení Nejvyššího soudu neobsahuje výrok o nákladech dovolacího řízení (o těchto nákladech ve vráceném rozsahu rovněž rozhodne exekuční soud).

č. 98

47. Nejvyšší soud nepřehlédl, že podle oznámení soudního exekutora o skončení exekuce ze dne 18. 11. 2019, č. j. 067 EX 11793/17-163, skončila předmětná exekuce provedením již dne 22. 10. 2019; proto se nezabýval dříve ani návrhem dovolatelky na odklad právní moci dovoláním napadeného rozhodnutí (z 31. 7. 2019), jelikož v době, kdy o něm mohl poprvé rozhodnout (6. 11. 2020, kdy mu věc byla předložena s dovoláním), se vzhledem ke skončení exekuce stal bezpředmětným.

48. K možnosti zastavit exekuci podle § 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř. bez zřetele k tomu, že v mezidobí již došlo k vymožení plnění z exekučního titulu, srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 3. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3266/2013, uveřejněného pod číslem 62/2014 Sb. rozh. obč.

49. Nejvyšší soud také nepřehlédl, že konkurs na majetek dlužníka T byl v mezidobí zrušen (usnesením insolvenčního soudu ze dne 1. 12. 2021, které nabylo právní moci dne 28. 12. 2021) proto, že majetek dlužníka T je zcela nedostačující, a že usnesením ze dne 14. 2. 2022, které nabylo právní moci dne 12. 3. 2022, insolvenční soud zprostil dovolatelku funkce insolvenční správkyne dlužníka T. To v poměrech dané věci znamená, že neuspokojená pohledávka za majetkovou podstatou přiznaná veřejné obchodní společnosti E usnesením insolvenčního soudu ze dne 16. 5. 2016 (ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 3. 2017) je v důsledku toho, že dovolatelka řádně a včas nesplnila (jako insolvenční správkyne dlužníka T) své povinnosti podle předmětného usnesení, (stále) pohledávkou veřejné obchodní společnosti E vůči dlužníku T.

č. 98

Kupující, který byl při uzavření kupní smlouvy uveden prodávajícím v omyl o rozhodující okolnosti spočívající ve sjednaných vlastnostech předmětu koupě a jemuž bylo následně poskytnuto vadné plnění (předmět koupě), může úspěšně

namítat relativní neplatnost kupní smlouvy (§ 583 o. z.) bez ohledu na to, zda mu vznikla i práva z vadného plnění.

Žalobce nemusí při uplatnění práva na vrácení plnění z neplatné smlouvy v žalobě vyjadřovat vzájemnou podmíněnost plnění a soud v řízení prověří, zda je žalobou uplatněné právo na vrácení plnění provázáno s restituční povinností žalobce (a zjištěnou vzájemnost vyjádří ve výroku rozhodnutí), pouze k námitce, v níž bude žalovaný tvrdit, že jeho povinnost k plnění má být podmíněna tím, že i jemu bude vráceno plnění, které poskytl žalobci, příp. tím, že mu má být poskytnuta peněžitá náhrada, není-li vrácení plnění dobře možné (§ 2999 o. z.). Tam, kde půjde o vrácení vzájemných nepeněžitých plnění či o vrácení nepeněžitých plnění oproti vrácení peněžitého plnění, přičemž vrácení nepeněžitých plnění bude dobře možné, vyjádří soud ve výroku rozhodnutí vzájemnost plnění tak, že povinnost žalovaného k vydání bezdůvodného obohacení naváže na povinnost žalobce vrátit to, co získal (např. „žalovaný je povinen zaplatit žalobci ... oproti vydání ... žalovanému“). Tam, kde si strany mají navzájem vracet peněžitá plnění nebo peněžitou náhradu ve smyslu § 2999 o. z., přizná soud žalobci pouze nárok na vrácení částky, o kterou peněžité plnění poskytnuté žalobcem žalovanému (peněžitá náhrada) přesahuje peněžité plnění (peněžitou náhradu) poskytnuté žalovaným žalobci.

č. 98

Smlouva kupní, Neplatnost smlouvy, Omyl, Bezdůvodné obohacení, Vzájemné plnění

§ 583 o. z., § 1914 o. z., § 1916 odst. 1 o. z., § 1925 o. z., § 2993 o. z., § 2999 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2022, sp. zn. 23 Cdo 2042/2020, ECLI:CZ:NS:2022:23.CDO.2042.2020.1

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalované proti části výroku II rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, sp. zn. 13 Co 181/2019, kterou byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 31. 1. 2019, sp. zn. 27 C 82/2016, ve výroku II, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, sp. zn. 13 Co 181/2019, v části výroku II, kterou byl ve výrocích I, III a IV potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 31. 1. 2019, sp. zn. 27 C 82/2016, a ve výroku III a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 31. 1. 2019, sp. zn. 27 C 82/2016, ve výrocích I, III a IV, a věc v tomto rozsahu vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 1 k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se v řízení domáhala po žalované zaplacení částky 2 600 000 Kč s příslušenstvím jako nároku na vrácení uhrazené části kupní ceny z neplatné kupní smlouvy pro uvedení v omyl o vlastnostech kupovaných přístrojů a zařízení pro estetickou medicínu. Žalovaná zpochybňovala omyl žalobkyně, s poukazem na § 2993

zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též jen „o. z.“), namítala, že žalobkyně má (kromě přístroje TINTORETTO) dodané přístroje a zařízení ve své dispozici a že ostatní části předmětu kupní smlouvy v ceně 320 650 Kč byly žalobkyní spotřebovány. Uplatnila námitku vzájemného plnění a následně též pro případ, že soud shledá kupní smlouvu neplatnou či zrušenou, uplatnila vzájemnou žalobou nárok na vydání věcí dodaných žalobkyni podle kupní smlouvy (konkrétně specifikovaných přístrojů a zařízení) a také „limfodrenážního“ (správně „lymfodrenážního“) přístroje s kalhotami BTL, který byl žalobkyni zapůjčen po dobu opravy přístroje TINTORETTO.

2. Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 31. 1. 2019, č. j. 27 C 82/2016-262 (již druhým v pořadí), uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 2 600 000 Kč s tam specifikovaným úrokem z prodlení do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I), uložil žalobkyni povinnost vydat žalované tam (podle vzájemné žaloby) specifikované přístroje a zařízení do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II), a rozhodl, že žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a že žalobkyně i žalovaná jsou povinny každá jednou polovinou zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 1 na nákladech řízení částku 350 Kč (výrok IV).

č. 98

3. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění o spolupráci účastnic tvořené několika vzájemně provázanými smluvními dokumenty, jejichž primárním účelem bylo, aby žalovaná především materiálně zabezpečila chod nově plánované pobočky žalobkyně v Praze v podobě dodání bezvadných přístrojů a zařízení pro estetickou medicínu. Dne 1. 4. 2015 žalovaná předložila mailem žalobkyni návrh týkající se tzv. demo přístrojů (FUSIOMED ICE, Mesotherm, X Lase), což mělo podle ujištění obchodního ředitele žalované J. S. znamenat přístroje použité pouze od 20. do 23. 3. 2015 v rozsahu tří dnů na výstavě COSMOPROF BOLOGNA v Itálii. Tento návrh žalobkyně akceptovala. Dne 22. 6. 2015 byla uzavřena kupní smlouva č. 1/PRAH 5/2015, jež se týkala dodávky přístrojů (včetně výše uvedených), zařízení, dalších spotřebních věcí a plnění, a současně s ní byla uzavřena smlouva o franchisingu č. 1/PRAH 5/2015, která upravovala franchisingovou spolupráci účastnic. Žalobkyně při převzetí předmětu kupní smlouvy ve dnech 10. – 13. 8. 2015 provedla s obvyklou pozorností jeho obhlídku, nevykazoval žádné nedostatky a byl funkční. Většina přístrojů měla na sobě uveden rok výroby 2012 a 2013, čemuž k opakovanému ubezpečování žalované nevěnovala pozornost, neboť rok výroby nebyl zcela relevantní skutečností, pokud šlo o jejich opotřebení. Po zahájení provozu pobočky začaly přístroje vykazovat nedostatky, zejména přístroj X Lase se po několikerém použití začal přehřívat, ošetření bylo nepříjemné a došlo k popálení jedné pacientky. Postupně byly zjišťovány další vady, které se žalovaná pokoušela průběžně odstraňovat. Žalobkyně pojala podezření, že nebyly dodány přístroje deklarované žalovanou, což potvrdil při jejich prohlídce dne 12. 11. 2015 soudní znalec Ing. J. F., podle kterého stupeň opotřebení třech zásadních přístrojů odpovídal ročnímu použití při středním provozu. Žalobkyně následně dne 18. 11. 2015 „zrušila kupní smlouvu“ a vyzvala žalovanou k vrácení jí zaplacené části kupní ceny ve výši 2 600 000 Kč.

4. Podle soudu prvního stupně skutečná doba opotřebení předmětu prodeje byla rozhodnou okolností pro uzavření kupní smlouvy, neboť při vědomosti pravého opotřebení stěžejních a nejdražších přístrojů předmětu prodeje by k uzavření kupní smlouvy nedošlo, žalobkyně by za těch podmínek přístroje nekoupila, ani by se

nezavazovala k dlouhodobé spolupráci ve formě tzv. franchisingu, jež vyžadovala bezproblémové fungování pobočky a rovněž předpokládala bezproblémové fungování nejdražších přístrojů, na nichž bylo fungování pobočky ekonomicky závislé (nemohla by s opotřebovanými přístroji dosahovat zisku za účelem pokrytí úvěru, který si byla nucena vzít na úhradu přístrojů a dalšího vybavení). Šlo o podstatný omyl a uzavřenou kupní smlouvu posoudil soud prvního stupně jako relativně neplatné právní jednání a též uzavřel, že šlo o vadné plnění, které bylo podstatným porušením smlouvy, a žalobkyně od smlouvy odstoupila, což mohla učinit podle § 2106 odst. 1 písm. d) o. z. Ve svých dalších právních závěrech vycházel jen z toho, že mezi účastnicemi byla uzavřena neplatná smlouva, že žalobkyně měla právo se její neplatnosti dovolat a požadovat po žalované, co na předmět kupní smlouvy plnila (částku 2 600 000 Kč). S odkazem na § 2993 o. z. uvedl, že žalovaná účinně a včas namítla, že žádá přiznat vzájemné plnění (učinila vzájemný návrh), a účastnice byly povinny vrátit vše, co si na základě neplatné smlouvy vzájemně poskytly. Dospěl k závěru o povinnosti žalované vrátit žalobkyni z titulu neplatné smlouvy částku 2 600 000 Kč s příslušenstvím, a to oproti vydání přístrojů, které má ve své dispozici žalobkyně (ve výročí i a II rozsudku soudu prvního stupně však vzájemnost plnění vyjádřena nebyla – poznámka Nejvyššího soudu), včetně lymfodrenážního přístroje s kalhotami BTL, který sice nebyl předmětem kupní smlouvy, avšak žalovaná jej zapůjčila žalobkyni v průběhu spolupráce a nebyl jí doposud žalobkyní vrácen. Vyhověl tedy i vzájemné žalobě žalované na vydání věcí neoprávněně držených žalobkyní.

5. Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozhodnutím odmítl námitku podjatosti soudkyně P. L. (výrok I), potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (výrok II) a rozhodl, že žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok III).

6. Odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že soud prvního stupně „uložil žalované povinnost zaplatit částku 2 600 000 Kč s příslušenstvím, a to oproti vydání přístrojů v dispozici žalobkyně přesně ve výroku specifikovaných, vše ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku“. K důkazu zopakoval kupní smlouvu č. 1 PRAH5/2015, z níž zjistil, že v ní byla sjednána „tzv. demo cena pro franchisanta“ zejména u předmětných tří přístrojů, která odpovídala dohodnuté slevě z kupní ceny. V ostatním považoval za správný skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně. Ztotožnil se se závěrem soudu prvního stupně o uvedení žalobkyně v omyl, který byl podstatný, neboť bez něj by k uzavření kupní smlouvy nedošlo. Žalobkyně neměla v úmyslu za předmětnou kupní cenu nakupovat přístroje používané v řádu let. Dále doplnil, že uzavřená kupní smlouva odpovídala dohodě ze dne 1. 4. 2015, tj. ujednání o prodeji tzv. demo přístrojů, a že následná jednání se týkala již jen způsobu financování, a nikoliv dodání jiných přístrojů. Podle odvolacího soudu bylo bez významu, jak hodnotil soud prvního stupně svědecké výpovědi J. S. a L. N., neboť k rozhodujícím skutkovým zjištěním bylo možné dojít jen na základě provedených listinných důkazů. Jako správný hodnotil i závěr soudu prvního stupně, že žalobkyně při převzetí přístrojů nemohla z výrobních štítků zjistit, že jde o přístroje použité, neboť i přístroje vyrobené v letech 2012-2013 mohly být používány jen po deklarovanou dobu, o které byla žalobkyně ujištěna. Neměl důvod pochybovat o odborných znaleckých závěrech vyjádřených ve znaleckém posudku a výpovědi znalce Ing. J. F. Dodal též, že žalovaná namítla (dne 18. 11. 2015) relativní neplatnost smlouvy (stejným přípisem eventuálně rovněž

odstoupila od smlouvy), kupní smlouvu považoval za neplatnou a žalovanou shledal povinnou vrátit žalobkyni jí zaplacenou kupní cenu za všechny přístroje, které jsou předmětem kupní smlouvy. K námitce žalované, že předmětem kupní smlouvy bylo i doplňkové vybavení v hodnotě 320 000 Kč, o něž měla být přiznaná částka snížena (soud prvního stupně ji zohlednil v předchozím zrušeném rozsudku), odvolací soud uvedl, že cena tohoto doplňkového vybavení byla sjednána nad rámec kupní ceny přístrojů, která činila 2 784 500 Kč, a z provedených důkazů bylo zjištěno, že žalobkyně zaplatila jen částku 2 600 000 Kč, jejíž vrácení se domáhá. Přisvědčil také názoru soudu prvního stupně, že při vznesení námítky vzájemného plnění žalovanou, bylo třeba rozhodnout způsobem, jak učinil soud prvního stupně, který na základě vzájemného návrhu žalované rozhodl o vzájemném plnění podle § 2993 o. z.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

7. Proti rozsudku odvolacího soudu v rozsahu jeho výroků II a III podala žalovaná včasné dovolání, v němž co do přípustnosti uvedla, že napadený rozsudek závisí na vyřešení otázek hmotného práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, resp. otázek, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny. Namítá, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Navrhuje jeho změnu a zamítnutí žaloby, případně jeho zrušení, včetně rozsudku soudu prvního stupně, a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení s tím, aby věc v dalším řízení projednal jiný samosoudce vzhledem k pochybnosti o nepodjatosti a vzhledem k dosavadním procesním vadám.

8. Podle žalované byla na místě aplikace norem týkajících se vadného plnění. Posouzení kupní smlouvy jako neplatné pro omyl žalobkyně podle § 583 o. z. považuje za rozporné s principem exkluzivity práv z odpovědnosti za vadné plnění, kterou dovozuje z toho, že odpovědnost za vady vyžaduje navíc dodatečně (speciální) předpoklady, dopadá tak na užší skupinu případů, nabízí podstatně širší prostředky nápravy a omezuje případnou odpovědnost prodávajícího. Poukazuje na závěry právní teorie a podpůrně na judikaturu vztahující se k právní úpravě v zákoně č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, zrušeném ke dni 1. 1. 2014 (dále jen „obč. zák.“), s níž má být rozsudek odvolacího soudu v rozporu (rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2000, sp. zn. 29 Cdo 2228/2000, a ze dne 25. 7. 2013, sp. zn. 33 Cdo 670/2012, jež jsou veřejnosti dostupné – stejně jako dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu – na <https://www.nsoud.cz>). Otázka „jaký je vztah právní úpravy práv z vadného plnění a úpravy omylu o vlastnostech předmětu koupě“ (dále jen „první otázka“) je podle ní dosud neřešená dovolacím soudem.

9. Žalovaná nesouhlasí se závěrem soudů obou stupňů o prokázání ujednání o prodeji tzv. demo přístrojů – použitých jen na zkoušku v rozsahu tří dnů na výstavě v Bologni. Prezentuje názor, že i kdyby bylo prokázáno jednání v omylu, omyl o míře a délce předchozího použití použité věci, která byla předmětem kupní smlouvy, nemohl být omylem o podstatné náležitosti kupní smlouvy, tedy „o rozhodující okolnosti“ ve smyslu § 583 o. z. Podle ní se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 23 Cdo 2511/2009, či rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2011, sp. zn. 25 Cdo 2987/2000), při posouzení otázky, zda u kupní smlouvy, jejímž předmětem je prodej použité věci, je míra a délka

předchozího použití použité věci podstatnou vlastností předmětu plnění a omyl strany o těchto vlastnostech je omylem podstatným podle § 583 o. z. (dále jen „druhá otázka“). Formuluje také jako dosud judikaturou dovolacího soudu neřešenou otázku, „zda konkrétně vlastnost předmětu plnění spočívající v míře a délce předchozího použití použité věci může zakládat kvalifikovaný omyl o rozhodující okolnosti způsobující neplatnost smlouvy“ (dále jen „třetí otázka“). Rozhodnutí soudů obou stupňů má v tomto směru za nepřezkoumatelná pro absenci odůvodnění, proč považují omyl žalobkyně za podstatný.

10. Odvolací soud podle žalované vyřešil také otázku „požadavku omluvitelnosti omylu“ (dále jen „čtvrtá otázka“) v rozporu s rozhodovací praxí Nejvyššího soudu o aplikaci § 49a obč. zák. (s rozsudkem ze dne 30. 7. 2009, sp. zn. 29 Cdo 1830/2007, uveřejněným pod číslem 55/2010 Sb. rozh. obč. – dále jen „R 55/2010“, a dalšími navazujícími rozhodnutími), jejíž závěry byly reflektovány i v poměrech nové civilní úpravy (odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2019, sp. zn. 24 Cdo 2178/2019). Namítá, že odvolací soud se nevypořádal s její argumentací, že žalobkyně nevyvalovala obvyklou péči (míru opatrnosti), pokud předmět koupě bez připomínek převzala, i když stáří přístrojů bylo zjevné z výrobních štítků a mohla je jednoduše ověřit. V návaznosti na tvrzení, že kupní smlouva neobsahovala ujednání o stáří, době předchozího použití a jakosti dodaných přístrojů, uplatňuje námitku, že odvolací soud vyřešil v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 2012, sp. zn. 32 Cdo 4921/2010, otázku, „pokud nebyla z kupní smlouvy doba použití předmětu seznatelná, měl odvolací soud postupovat při posouzení, zda bylo žalovanou jako prodávající plněno v souladu s kupní smlouvou, podle § 2095 o. z.“ (dále jen „pátá otázka“).

11. Žalovaná poukazuje i na to, že žalobkyně se domáhala vrácení uhrazené části kupní ceny ve výši 2 600 000 Kč (z celkové kupní ceny 3 689 895 Kč) pro neplatnost celé kupní smlouvy, a že předmětem plnění dodaného žalobkyni dle kupní smlouvy bylo rovněž další doplňkové vybavení, jemuž odpovídala část kupní ceny ve výši 320 650 Kč, o kterou soud prvního stupně v prvním zrušeném rozsudku понížil nárok žalobkyně. Odvolací soud podle ní nezohlednil náhradu za užívání přístrojů žalobkyni po dobu přesahující dva měsíce a náhradu za výše uvedené doplňkové vybavení, které bylo žalobkyni spotřebováno. Pokládá otázku, zda, „spočívá-li bezdůvodné obohacení v plnění na základě neplatné smlouvy a předmět smlouvy byl domnělým kupujícím užíván a, byť i částečně, spotřebován, náleží domnělému prodávajícímu peněžitá náhrada“ (dále jen „šestá otázka), která měla být soudem zohledněna. Při řešení této otázky se měl odvolací soud odchýlit od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (usnesení ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. 28 Cdo 3391/2009) a porušit její právo na ochranu vlastnictví podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

12. Odvolacímu soudu žalovaná vytýká také procesní vady při posouzení skutkového stavu, tím, že nenapravit porušení procesních předpisů soudem prvního stupně (vady řízení), který nehodnotil rozpory mezi provedenými důkazy, nekriticky vycházel výhradně z výpovědí jednatele žalobkyně a jeho manželky, o něž opřel své rozhodnutí, a jejich vztah k žalobkyni nijak nehodnotil, naopak výpověď svědka J. S. (zaměstnanec žalované a partnera tehdejší jednatelky žalované) hodnotil jako zcela nedůvěryhodnou bez bližšího odůvodnění a účastnický výslech tehdejší jednatelky žalované Z. T. nehodnotil

vůbec (odkazuje na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2010, sp. zn. 22 Cdo 2516/2008 a ze dne 27. 11. 2012, sp. zn. 25 Cdo 133/2011). Je přesvědčena, že odvolací soud nedostatečným odůvodněním rozsudku „nesprávně aplikoval § 157 o. s. ř., rovněž zatížil své rozhodnutí nesprávnou aplikací § 132 o. s. ř.“ v rozporu s citovanou judikaturou a „porušil právo žalované na soudní ochranu a princip rovnosti účastníků řízení“.

13. Žalobkyně navrhuje dovolání jako nepřipustné odmítnout, případně jako nedůvodné zamítnout. Napadené rozhodnutí považuje za správné. Neshledává rozumný důvod pro exkluzivitu práv z odpovědnosti za vady před relativní neplatností. Uvedené instituty jsou podle ní odlišné a je-li naplněna příslušná hypotéza právní normy, nastoupí i jiné důsledky předpokládané dispozicí právní normy. Přijetí názoru žalované by podle ní znamenalo popření institutu relativní neplatnosti. Zdůrazňuje, že zákonodárce nevyjádřil formou výslovné kogentní úpravy vztah dvou takto odlišných institutů a ani v odborné veřejnosti není žalovanou prezentovaný názor přijímán jednotně. Podle žalobkyně Nejvyšší soud v usnesení ze dne 4. 12. 2007, sp. zn. 29 Odo 564/2006, nepřímou naznačil, že souběh obou institutů je možný (resp. není bez dalšího vyloučen). Další dovolací námítka podle ní nemají oporu v odborné literatuře a v judikatuře dovolacího soudu a napadené rozhodnutí nespočívá na řešení páté otázky. K otázce šesté namítá, že za situace, kdy žalovaná způsobila neplatnost právního jednání podle § 583 o. z., se tato skutečnost přičítá účelu pravidla vylučujícího platnost právního jednání, a proto je namísto žalované náhradu za spotřebované zboží nepřiznat. Upozorňuje, že tvrzením o procesních vadách se žalovaná domáhá přezkumu skutkového stavu, k němuž Nejvyšší soud není povolán, a nejsou pro něj dány důvody.

č. 98

III.

Připustnost dovolání

14. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2022 (srov. čl. II bod 1 zákona č. 286/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony), dále jen „o. s. ř.“.

15. V té části výroku II napadeného rozhodnutí, kterou byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II (vyhovující vzájemné žalobě žalované), není splněna podmínka tzv. subjektivní připustnosti dovolání [§ 243c odst. 3 věta první o. s. ř. ve spojení s § 218 písm. b) o. s. ř.]. Z povahy dovolání jakožto opravného prostředku plyne, že oprávnění je podat (subjektivní připustnost) svědčí pouze tomu účastníku, v jehož poměrech rozhodnutím odvolacího soudu nastala újma, odstranitelná tím, že dovolací soud toto rozhodnutí zruší, popřípadě změní (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1363/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura, sešit č. 3, ročník 1998, pod číslem 28, a z pozdější doby např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2014, sp. zn. 33 Cdo 1303/2014, a ze dne 8. 12. 2015, sp. zn. 29 Cdo 3041/2015). Z hlediska posouzení subjektivní připustnosti dovolání lze přitom existenci případné újmy na právech účastníka posuzovat jen z procesního hlediska, nikoliv podle hmotného práva (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu

ze dne 23. 7. 2001 sp. zn. 33 Odo 258/2001, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2011, sp. zn. 32 Cdo 3312/2010). V situaci, kdy výrokem II rozsudku soudu prvního stupně bylo rozhodnuto o vzájemném návrhu žalované zcela v její prospěch, nelze dospět k závěru, že tímto výrokem rozhodnutí byla žalované jako dovolatelce způsobena újma na jejích právech, která by mohla být odstraněna jeho zrušením či změnou. Nejvyšší soud proto v tomto rozsahu dovolání odmítl podle § 243c odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 218 písm. b) o. s. ř.

16. V další části výroku II napadeného rozsudku, již byly potvrzeny výroky III a IV rozsudku soudu prvního stupně, a ve výroku III bylo odvolacím soudem rozhodováno o nákladech řízení. Podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. dovolání není přípustné proti výrokům o nákladech řízení.

17. Dovolací soud se dále zabýval přípustností dovolání proti části výroku II napadeného rozhodnutí, kterou byl potvrzen výrok i rozsudku soudu prvního stupně (vyhovění žalobě).

18. Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

19. Řešení druhé otázky, stejně jako obdobné třetí otázky, jak byly žalovanou formulovány, je vždy odvislé od konkrétních skutkových okolností dané věci. Jinak řečeno, výsledek posouzení uvedených otázek se bude lišit v závislosti na tom, nakolik je míra a délka předchozího použití prodávané věci v konkrétním případě rozhodnou okolností pro uzavření smlouvy (tedy zda by strana při pravé znalosti takových vlastností předmětu koupě smlouvu vůbec uzavřela). Závěr odvolacího soudu (kterým se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně), že žalobkyně měla zájem výlučně o tzv. demo přístroje (přístroje použité v řádu několika dnů na výstavě v Itálii) a že s vědomím pravé znalosti míry a délky předchozího použití kupovaných přístrojů by kupní smlouvu vůbec neuzavřela (žalobkyně neměla v úmyslu nakupovat přístroje takto opotřebované), je závěrem skutkovým, nikoliv právním. Žalovaná tak ve skutečnosti prostřednictvím druhé a třetí otázky nezpochybňuje právní posouzení věci odvolacím soudem, nýbrž správnost skutkových závěrů, z nichž odvolací soud vycházel. Správnost skutkového stavu věci zjištěného v řízení před soudy nižších stupňů v dovolacím řízení zpochybnit nelze. Dovolací přezkum je ustanovením § 241a odst. 1 o. s. ř. vyhrazen výlučně otázkám právním. Námitky takové povahy tudíž nemohou přivodit ani závěr o přípustnosti dovolání (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod číslem 4/2014 Sb. rozh. obč., nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2014, sp. zn. 33 Cdo 843/2014, ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. 32 Cdo 4566/2014, a ze dne 28. 5. 2015, sp. zn. 29 Cdo 12/2015). Druhá a třetí otázka proto přípustnost dovolání nemohou založit.

20. Pro úplnost lze dodat, že otázku posouzení podstatnosti omylu, tj. omylu o rozhodující okolnosti ve smyslu § 583 o. z. jako omylu o skutečnosti, která je pro uskutečnění právního jednání (uzavření smlouvy) podle projevené vůle subjektu rozhodující, řešil odvolací soud v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu, která i v poměrech právní úpravy účinné od 1. 1. 2014 vychází ze závěrů dosavadní judikatury vztahující se k § 49a obč. zák. (na kterou žalovaná odkazovala), neboť nová právní úprava při vymezení podstatného omylu (omylu o rozhodující okolnosti) navazuje na právní úpravu předchozí (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 2. 2022, sp. zn. 23 Cdo 3121/2021).

21. Ani čtvrtá otázka („omluvitelnost omylu“) přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. nezakládá, neboť odvolací soud se neodchýlil od rozhodovací praxe dovolacího soudu (výše citované žalované), pokud uzavřel, že údaj o datu výroby přístrojů, který mohla žalobkyně zjistit z výrobních štítků, nebyl podstatný pro vědomost žalované o skutečné době jejich používání, tj. o tom, zda (ne)šlo o demo přístroje používané pouze po dobu tří dnů na výstavě, neboť i takto (dříve) vyrobené přístroje mohly být používány pouze po krátkou dobu uváděnou žalovanou. O neomluvitelnosti omylu by navíc bylo možné hovořit pouze tehdy, pokud by žalobkyně jednala bez obvyklé míry opatrnosti při uzavírání příslušné smlouvy (tj. v době, kdy k omylu došlo), nikoliv až v době převzetí předmětu koupě (tj. po uzavření kupní smlouvy), jak tvrdí žalovaná.

22. Jedním z předpokladů přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř. je i to, že v dovolání vymezenou otázku odvolací soud řešil a že jeho rozhodnutí na jejím řešení závisí, jinak řečeno, že je pro napadené rozhodnutí určující (srov. shodně například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. 29 NSČR 53/2013). Přípustnost dovolání proto nezakládá pátá otázka, neboť na jejím řešení napadené rozhodnutí nezávisí. Žalovaná při její formulaci vychází z předpokladu, že z kupní smlouvy nebyla doba použití sjednaného předmětu plnění seznatelná. Odvolací soud však měl za prokázané, že doba použití dodávaných přístrojů byla smluvně sjednána, neboť ve smlouvě byl odkaz na „tzv. demo cenu pro franchisanta“, což odpovídalo předchozí dohodě vyplývající z emailu ze dne 1. 4. 2015 o prodeji tzv. demo přístrojů, tj. přístrojů používaných tři dny na výstavě. Skutkový závěr předestřený žalovanou při formulaci této otázky odvolací soud neučinil a tudíž ani takto formulovanou otázku neřešil (neměl důvod řešit). Při úvaze o tom, zda je právní posouzení věci odvolacím soudem správné, přitom Nejvyšší soud vychází (musí vycházet) ze skutkových závěrů odvolacího soudu, a nikoli z těch skutkových závěrů, které v dovolání na podporu svých právních argumentů nejprve zformuluje sám dovolatel (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 29 Odo 268/2003, uveřejněný pod číslem 19/2006 Sb. rozh. obč., či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. 29 Cdo 3829/2011, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2015, sp. zn. 29 Cdo 4245/2014).

23. Přípustnost dovolání nemůže být založena ani pro řešení šesté otázky, v části týkající se tvrzeného práva žalované na náhradu za užívání dodaných přístrojů žalobkyní, neboť ani na jejím řešení napadené rozhodnutí nezáviselo. Odvolací soud se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval námitkou žalované, že měla být žalobkyni přiznána nižší částka, neboť předmětem kupní smlouvy bylo i doplňkové vybavení v hodnotě cca 320 000 Kč, které žalobkyně spotřebovala. Případné právo žalované

na peněžitou náhradu za užívání přístrojů žalobkyní po dobu přesahující dva měsíce odvolací soud neposuzoval (neměl důvod posuzovat), pokud žalovaná právo na peněžitou náhradu za užívání přístrojů v řízení řádně nespécifikovala (co do konkrétního skutkového vymezení a výše peněžité náhrady), řádná skutková tvrzení o existenci tohoto práva a výši náhrady neuvedla ani v rámci vznesené námítky vzájemnosti (či v rámci své jiné obrany) a neučinila je ani předmětem vzájemné žaloby.

24. Nejvyšší soud však shledal dovolání přípustným pro řešení otázky první v tom rozsahu, v jakém na jejím řešení napadené rozhodnutí záviselo a v jakém bylo právní posouzení věci odvolacím soudem relevantně zpochybněno v dovolání, tj. otázky zda kupující, který byl při uzavření kupní smlouvy uveden prodávajícím v omyl o rozhodující okolnosti spočívající ve sjednaných vlastnostech předmětu koupě a jemuž bylo následně poskytnuto vadné plnění (předmět koupě) může úspěšně namítat relativní neplatnost kupní smlouvy (§ 583 o. z.) vedle práv z vadného plnění, či zda může uplatňovat výlučně práva z vadného plnění. Tato otázka v rozhodovací praxi dovolacího soudu v poměrech právní úpravy účinné od 1. 1. 2014 dosud nebyla řešena.

25. Dovolání je přípustné též pro řešení otázky šesté (její části), tj. otázky, zda v případě, je-li domnělým kupujícím spotřebováno (byť částečně) plnění mu poskytnuté domnělým prodávajícím na základě neplatné kupní smlouvy, náleží domnělému prodávajícímu peněžita náhrada, která má být zohledněna soudem při vypořádání vzájemných plnění z neplatné smlouvy snížením nároku na vrácení kupní ceny. Byť žalovaná ve vztahu k této otázce odkazovala na rozhodnutí dovolacího soudu vztahující se k právní úpravě soukromého práva účinné do 31. 12. 2013, od níž se odvolací soud *stricto sensu* odchýlit nemohl, neboť věc posuzoval vzhledem k datu uzavření kupní smlouvy (dne 22. 6. 2015) podle zákona č. 89/2012 Sb., v poměrech právní úpravy účinné od 1. 1. 2014 tato otázka dosud ve všech souvislostech v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu vyřešena nebyla.

IV.

Důvodnost dovolání

K otázce první

26. Podle § 583 o. z. jednal-li někdo v omylu o rozhodující okolnosti a byl-li v omyl uveden druhou stranou, je právní jednání neplatné.

27. Podle § 1914 o. z. kdo plní za úplatu jinému, je zavázán plnit bez vad s vlastnostmi vymíněnými nebo obvyklými tak, aby bylo možné použít předmět plnění podle smlouvy, a je-li stranám znám, i podle účelu smlouvy (odst. 1); je-li splněno vadně, má příjemce práva z vadného plnění (odst. 2).

28. Podle § 1916 odst. 1 o. z. dlužník plní vadně, zejména a) poskytne-li předmět plnění, který nemá stanovené nebo ujednané vlastnosti, b) neupozorní-li na vady, které předmět plnění má, ač se při takovém předmětu obvykle nevyskytují, c) ujistí-li věřitele v rozporu se skutečností, že předmět plnění nemá žádné vady, anebo že se věc hodí k určitému užívání, nebo d) zcizí-li cizí věc neoprávněně jako svoji.

29. Podle § 1925 o. z. právo z vadného plnění nevylučuje právo na náhradu škody; čeho však lze dosáhnout uplatněním práva z vadného plnění, toho se nelze domáhat z jiného právního důvodu.

30 Nejvyšší soud předně zdůrazňuje, že ve svém právním posouzení vychází ze závěrů odvolacího soudu (dovoláním relevantně nezpochybněných), že při uzavření kupní smlouvy jednala žalobkyně v podstatném omylu o vlastnostech předmětu koupě, který byl omluvitelný a způsobil (relativní) neplatnost (celé) kupní smlouvy (§ 583 o. z.).

31. Omyl lze považovat za vadu právního jednání (resp. vadu vůle či jejího projevu) založenou na nesprávné představě jednatelce o určité skutečnosti týkající se jeho právního jednání, přitom může být spojen s vůlí jednatelce i s jeho projevem [v literatuře srov. například Handlar, J. in: Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654), 1. vydání, 2014, s. 2101 – 2111]. Právní doktrína rozeznává celou řadu druhů omylů (v podrobnostech srov. například Melzer, F. in: Melzer, F., Tégel, P. Občanský zákoník: velký komentář. Svazek III: § 419–654 a související společná a přechodná ustanovení. Praha: Leges, 2014, s. 755–762). Jedním z druhů omylů je tzv. omyl o vlastnostech předmětu právního jednání, o který jde v nyní projednávané věci. Jelikož je omyl vadou právního jednání, je v případě právního jednání spočívajícího v uzavření smlouvy skutečnost, zda jednatelce jednal v omylu posuzována k okamžiku uzavření smlouvy (nikoli později). Bez ohledu na to, kdy (později) se omýlená strana o svém omylu (resp. o skutečném stavu věcí) dozvěděla, se může jednat o omyl jen tehdy, pokud rozpor představy jednatelce se skutečností objektivně existoval již na počátku, tj. v době uzavírání smlouvy.

č. 98

32. O vadné plnění jde obecně tehdy, pokud dlužník poskytne věřiteli plnění vykazující odchylky od plnění smluvně sjednaného, resp. dluhovaného [srov. § 1914 odst. 1 o. z. či obdobně Šilhán, J. in: Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 872]. Jako vadné plnění pak definuje občanský zákoník i situaci, kdy dlužník ujistí věřitele v rozporu se skutečností, že předmět plnění nemá žádné vady, anebo že se věc hodí k určitému užívání [srov. § 1916 odst. 1 písm. c) o. z.]. Tím spíše (a s přihlédnutím k tomu, že příslušné ustanovení obsahuje toliko demonstrativní výčet) pak je třeba chápat jako vadné plnění i situaci, kdy dlužník v rozporu se skutečností ujistí věřitele, že předmět plnění nemá i jen jednu konkrétní vadu (tj. ujistí jej v rozporu se skutečností, že má konkrétní vlastnost), jako tomu bylo podle zjištění soudů v projednávané věci. Byť by dikce § 1916 odst. 1 písm. c) o. z. mohla naznačovat, že za vadné plnění zákonodárce označil i pouhé ujištění věřitele v rozporu se skutečností, že předmět plnění nemá žádné vady (příp. konkrétní vadu), z § 1914 o. z. nepochybně vyplývá, že předpokladem vadného plnění je vždy skutečnost, že plnění bylo dlužníkovi poskytnuto. Samotné ujištění věřitele, byť poskytnuté v době uzavírání smlouvy, ještě nepostačuje k tomu, aby se jednalo o vadné plnění. Nároky podle úpravy práv z vadného plnění se tak vždy nutně pojí s porušením smlouvy při plnění. Současně platí, že občanský zákoník k těmto nárokům váže specifický způsob jejich uplatňování (srov. Šilhán, J. Právní následky porušení smlouvy v novém občanském zákoníku. V Praze: C. H. Beck, 2015, s. 477). O vadu koupené věci pak jde i tehdy, nemá-li vlastnosti stanovené v § 2095 a 2096 o. z. (srov. § 2099 o. z.).

33. O kolizi práv z podstatného omylu o vlastnostech předmětu koupě a práv z vadného plnění lze tedy logicky uvažovat v situaci, půjde-li o omyl kupujícího při uzavírání smlouvy

a současně již byl kupujícím na základě smlouvy předmět koupě poskytnut jako vadné plnění.

34. Otázka kolize práv z omylu o vlastnostech předmětu koupě a práv z vadného plnění představuje tradičně spornou civilistickou problematiku. Sluší se přitom poznamenat, že řešení tohoto problému není postaveno najisto v tuzemské právní nauce, ale ani v zahraničních právních řádech (resp. tamních doktrínách). V tuzemské odborné literatuře je jedním názorovým proudem zastáváno stanovisko, že relativní neplatnost pro uvedení v omyl o rozhodující okolnosti a práva z vadného plnění lze uplatňovat alternativně, s odůvodněním, že se jedná o samostatné instituty, které mají své samostatné předpoklady, v podstatném rozsahu se liší i jejich právní následky a každý z těchto institutů směřuje k nápravě jiného nedostatku spojeného s právním jednáním (smlouvou) a nabízí k tomu účelu vlastní právní prostředky [srov. Handlar, J. in: Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654), 2. vydání, 2022, s. 1884 – 1889, marg. č. 19]. Závěr o alternativitě těchto práv je v odborné literatuře založen též na podkladě rakouské dogmatiky s připuštěním značné spornosti tohoto vztahu (Melzer, F. in: Melzer, F., Tégel, P. Občanský zákoník: velký komentář. Svazek III: § 419–654 a související společná a přechodná ustanovení. Praha: Leges, 2014, s. 772–773). Jiný názorový proud zastává stanovisko, že v případech podstatného omylu se prosadí exkluzivita práv z vadného plnění především vzhledem k účelu obou institutů s poukazem na částečný překryv právních prostředků nápravy (relativní neplatnost pro omyl se svými účinky kryje s odstoupením od smlouvy jakožto jedním z práv podle § 2106 odst. 1 o. z.) a též na to, že připuštěním námítky relativní neplatnosti by docházelo k vyprázdnění jinak krátkých lhůt pro uplatnění práv z vadného plnění (zejména pro odstoupení od smlouvy), čímž by se mařil zájem na „rychlém průběhu smlouvy“ sledovaný úpravou odpovědnosti za vady a též účel jiných ustanovení úpravy vadného plnění – např. možnost odstranění vady prodávajícím (srov. Kolmačka, V. Ke vztahu práv z vadného plnění a omylu o vlastnostech předmětu koupě. Právní rozhledy, č. 7/2020, s. 229). Další názor staví závěr o exkluzivitě práv z vadného plnění zejména na výkladu § 1925 o. z., z něž dovozuje, že napadení smlouvy námítkou relativní neplatnosti by vedlo k tomu, čeho lze dosáhnout uplatněním práva z vadného plnění (odstoupením od smlouvy), a je dále poukázáno na to, že konkurence těchto práv může nastávat pouze v případě vědomých vad, neboť v případě nevědomých vad se nemůže jednat o omyl vyvolaný druhou stranou. Současně je s odkazem na § 2112 odst. 2 o. z. dovozováno, že z tohoto důvodu se u vědomých vad stírá problém s rozdílnou délkou lhůt pro uplatnění práv. Tento názor připouští alternativitu práv, půjde-li o omyl vyvolaný lstí (Bezouška, P., Havel, B. Občanský zákoník: Srovnávací komentář. Systém ASPI, Wolters Kluwer, komentář k § 1925).

35. Za předešlé právní úpravy byl Nejvyšším soudem ve vztazích, jež se řídily zákonem č. 40/1964 Sb., zastáván názor, že v případě, kdy dodatečně po koupi vyjde najevo vada předmětu koupě, na kterou nebyl kupující prodávajícím upozorněn, nebo ukáže-li se nepravdivým ujištění prodávajícího o určitých vlastnostech či o bezvadnosti předmětu koupě, uplatní se namísto obecného ustanovení § 49a obč. zák. o neplatnosti právních úkonů úprava práv a povinností účastníků kupní smlouvy, obsažená v ustanovení § 597 obč. zák., tj. tato skutečnost nezakládá důvod relativní neplatnosti kupní smlouvy pro omyl kupujícího, nýbrž odpovědnost prodávajícího a z ní vyplývající práva kupujícího

z odpovědnosti za vady koupené věci (k tomu srov. zejména rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1454/2000). Tento závěr tedy zjevně vycházel z předpokladu o vztahu obecné úpravy (neplatnosti právního úkonu pro omyl) a zvláštní úpravy (odpovědnosti za vady koupené věci) v zákoně č. 40/1964 Sb. ve vztazích podléhajících zákonu č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, otázka vztahu práv z omylu o vlastnostech předmětu koupě a práv z vadného plnění Nejvyšším soudem řešena nebyla.

36. Důvodová zpráva k zákonu č. 89/2012 Sb. (sněmovní tisk číslo 362, Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, 6. volební období 2010 – 2013, jež je veřejnosti dostupný na <https://www.psp.cz> – dále jen „důvodová zpráva“) se ke vztahu práv z vadného plnění a práv z omylu o vlastnostech předmětu koupě nevyjadřuje. Ohledně úpravy práv z vadného plnění u koupě movité věci přitom deklaruje, že „vychází z dosavadní úpravy obchodního zákoníku“ (srov. stranu 1031 důvodové zprávy). Z toho nelze bez dalšího dovozovat, že by judikaturní závěry dříve přijaté k výkladu zákona č. 40/1964 Sb. byly plně přenositelné i do poměrů právní úpravy nové.

č. 98

37. Úprava každého z posuzovaných institutů v občanském zákoníku směřuje obecně k jinému účelu. Účel právní úpravy podstatného omylu tkví především v ochraně mýlícího se před nepříznivými následky vadným projevem vůle zatíženého právního jednání (smlouvy). Hlavním účelem úpravy práv z vadného plnění je oproti tomu poskytnutí ochrany věřiteli (kupujícímu), který neobdržel smluvně dohodnuté plnění (resp. plnění o smluvně dojednaných parametrech). Účel této úpravy tak tkví především v nápravě poruchy ekvivalence vzájemných plnění (resp. cílí na vyrovnání ekvivalence plnění), tedy chrání věřitele, který neobdržel to, co podle smlouvy měl od dlužníka obdržet (k tomu srov. též Kolmačka, V. Ke vztahu práv z vadného plnění a omylu o vlastnostech předmětu koupě. Právní rozhledy, č. 7/ 2020, s. 229). Jinak řečeno, zatímco úprava podstatného omylu reaguje na poruchu při samotném vzniku právního jednání (vadu vůle při uzavírání smlouvy), úprava práv z vadného plnění reaguje až na porušení smlouvy nastalé ve fázi její realizace (tj. až v návaznosti na dlužníkem poskytnuté vadné plnění). Předpokladem pro uplatnění práv z vad je přitom existence platného závazku založeného smlouvou, přičemž v důsledku vadného plnění dochází k jeho transformaci, kdy práva a povinnosti stran již nekorespondují s původně dojednaným obsahem závazku a nastupují práva z vadného plnění (v literatuře blíže srov. například Šilhán, J. Právní následky porušení smlouvy v novém občanském zákoníku. V Praze: C. H. Beck, 2015, s. 108-110).

38. Obecně platí, že zvláštní úprava (*lex specialis*) má přednost před úpravou obecnou (*lex generalis*). O vztah speciality se však může jednat jen tehdy, pokud se posuzované normy svojí věcnou působností překrývají v rozdílné míře abstrakce a současně zvláštní (konkrétněji formulovaná) norma stanoví odlišný právní následek oproti následku stanovenému obecnou úpravou. Ačkoliv se počáteční omyl při uzavírání smlouvy může překlenout do vadného plnění, nelze pomíjet, že úprava práv z vadného plnění (na rozdíl od úpravy omylu) nikdy primárně nesměřuje k nápravě vad vůle (a to ani tehdy, může-li věřitel prostřednictvím realizace práv z vadného plnění docílit zrušení smlouvy). Úprava práv z vadného plnění obsažená v občanském zákoníku tedy nepředstavuje zvláštní případ nápravy vad vůle (resp. vad právního jednání), jinak řečeno nejde o zvláštní případ ochrany proti účinkům právního jednání stíženého vadou vůle,

nýbrž o reakci na poruchy vzniklé při realizaci smlouvy. Z výše formulovaných závěrů rezultuje, že úprava práv z vadného plnění není ve vztahu speciality k právní úpravě (podstatného) omylu. Z úpravy zákona č. 89/2012 Sb. přitom obecně nelyne, že by zákonodárce zamýšlel prostřednictvím úpravy práv z vadné realizace (porušení) smlouvy vyloučit práva vyplývající z vad samotné smlouvy (právního jednání).

39. Pokud tedy dojde k omylu kupujícího při uzavírání smlouvy a posléze k vadnému plnění, zahrnuje v sobě taková situace dva rozdílné poruchové stavy, a to poruchu při uzavírání samotné smlouvy (tj. vadu právního jednání, resp. vadu vůle) a poruchu (ekvivalence) ve fázi realizace smlouvy (tj. vadu poskytnutého plnění), přičemž oba tyto stavy jsou způsobeny jednáním prodávajícího. Je nepochybné, že za situace, kdy kupující „odhalí“ po uzavření smlouvy svůj podstatný omyl dříve, než mu bude ze smlouvy prodávajícím plněno, může uplatnit právo z omylu (námitku relativní neplatnosti smlouvy). Dovolací soud přitom neshledává důvod pro to, aby kupující pouze v důsledku následného jednání prodávajícího (plnění), kterým způsobí další poruchový stav, ztratil možnost uplatnění práva z omylu, tedy aby došlo ke zvýhodnění prodávajícího, který svým jednáním způsobil tuto dvojí poruchu, tak, že by měl od okamžiku plnění čelit toliko nárokům protistrany z titulu vadného plnění. Ostatně úprava práv z vadného plnění principiálně nezohledňuje, zda je právní jednání zakládající smluvní závazek stran stiženo nějakou vadou, či nikoli. I z těchto důvodů Nejvyššímu soudu nezbyvá než uzavřít, že obě posuzované úpravy nejsou ve vzájemném vztahu speciality, neboť představují dvojí způsob kontroly, který se v základních parametrech liší.

40. Vyloučení možnosti uplatnění práv z omylu v případě existence práva z vadného plnění nelze dovodit ani z § 1925 o. z. Toto ustanovení upravující vztah práv z vadného plnění k ostatním institutům tak činí zjevně pro případy kolize těchto práv s jinými právy vyplývajícími z vadné realizace smlouvy – typicky ve vztahu k právu na náhradu škody, na vydání bezdůvodného obohacení, ale případně i jiných práv, které mohou v souvislosti s porušením smlouvy spočívajícím ve vadném plnění věřiteli vzniknout, a lze se jich domáhat prostřednictvím uplatnění práva z vadného plnění. Neobstojí shora prezentovaný doktrinální názor, že prostřednictvím práv z vadného plnění (odstoupením od smlouvy) lze dosáhnout téhož jako prostřednictvím práv z podstatného omylu (námitkou relativní neplatnosti). Jakkoli se účinky odstoupení od smlouvy i námitky relativní neplatnosti do značné míry mohou překrývat (v řadě případů mohou být stejné), nejsou podle současné právní úpravy totožné. Zatímco v případě neplatnosti právního jednání zásadně zanikají všechna práva a povinnosti z příslušného právního jednání vzniklá (resp. k příslušnému právnímu jednání akcesorická), u odstoupení od smlouvy tomu tak není. Podle § 2005 o. z. zůstávají některé práva a povinnosti odstoupením nedotčeny (např. právo na zaplacení smluvní pokuty, či úroku z prodlení, který již dospěl, ale i další práva, která mají podle své povahy i po odstoupení přetrvat). Námitkou relativní neplatnosti lze proto dosáhnout širšího účinku (zániku práv a povinností ze závazku) než prostřednictvím odstoupení od smlouvy a z tohoto důvodu nelze na vztah těchto práv § 1925 o. z. aplikovat.

41. Jak již bylo uvedeno výše, z dikce § 1916 odst. 1 písm. c) o. z. nelze dovozovat, že by toto ustanovení zakládalo právo z vadného plnění výlučně na základě existence ujištění věřitele při uzavírání smlouvy a mohlo by tak vylučovat (jako speciální úprava)

možnost věřitele dovolat se neplatnosti uzavřené smlouvy pro podstatný omyl podle § 583 o. z. Nelze v této souvislosti pominout, že inspiračním zdrojem § 1916 odst. 1 o. z. je zřejmě § 923 obecného zákoníku občanského [srov. Šihlán, J. in: Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 891]. I tato norma postihovala situace, kdy dlužník v rozporu se skutečností předstíral, že věc nemá vady (případně přikládal věci vlastnosti, které ve skutečnosti neměla). Uvedené ustanovení je přitom dodnes obsaženo v rakouském občanském zákoníku (dále jen „ABGB“). Třebaže tamější úprava omylu a tzv. práv ze záruky (srov. zejména § 871, 872, 923 ABGB) není zcela totožná s úpravou v občanském zákoníku, nelze odhlížet od toho, že rakouská praxe (převážně) dospěla k závěru, že práva z omylu a práva ze záruky lze uplatňovat alternativně [srov. například Bollenberger, R. in: Koziol, H., Bydlinski, P. a kol. Kurzkomentar zum ABGB. 2. Auflage. 2007, s. 820, Rn. 21, či Riedler, A. in: Schwimman, M., Kodek, G. a kol. ABGB Praxiskomentar. Band 4. LexisNexis 2014, s. 300-301, Rn. 48, a tam citovanou rozhodovací praxi rakouského Nejvyššího soudního dvora (Oberster Gerichtshof – OGH)].

č. 98

42. Nejvyšší soud si je vědom rozdílné délky lhůt pro uplatnění práv z vadného plnění a práv z podstatného omylu při uzavírání smlouvy. Zatímco možnost uplatnění námitky relativní neplatnosti u podstatného omylu není (s výjimkou obecné úpravy promlčení) časově omezena, práva z vadného plnění (v tomto případě právo odstoupit od smlouvy) je zapotřebí uplatnit v poměrně krátkých zákonných lhůtách (k tomu srov. § 2112 odst. 1 o. z. ve spojení s § 2111 o. z., též § 2106 odst. 2, 3 ve spojení s § 2107 o. z.). Zákonodárce tak u práv z vadného plnění zjevně cílí na rychlost vypořádání závazků ze smluv, a to včetně případného vypořádání práv z vadného plnění, k němuž by mělo docházet zásadně bez zbytečných průtahů. Sleduje tím i zájem prodávajícího, aby nebyl dlouhodobě vystaven nejistotě o existenci a obsahu práv z uzavřené smlouvy. Tento cíl je zjevný především u práva na odstoupení od smlouvy, které se na rozdíl od ostatních práv z vadného plnění nepromlčuje, nýbrž podle § 2111 o. z. dochází při včasné neoznámění vad k jeho prekluzi. Akcent zákonodárce na rychlost vypořádání práv plynoucích z vadné realizace smlouvy a současně na povahu odstoupení od smlouvy (tj. nástroje zrušujícího smlouvu) jako ultimativního prostředku nápravy, je proto nepochybný. Oproti tomu možnost vznést námitku relativní neplatnosti z důvodu (podstatného) omylu o vlastnostech předmětu koupě i po delší době po uzavření či realizaci smlouvy se s těmito požadavky na rychlé vypořádání závazků z vadně splněné smlouvy neslučuje.

43. Avšak ani odlišná délka lhůt pro uplatnění jednotlivých práv nemůže obstát jako argument v neprospěch obecného vyloučení alternativy uplatnění těchto práv, a to z důvodu již výše popsané odlišnosti účelů obou institutů. Pokud by totiž omyl kupujícího nespočíval ve vlastnostech předmětu plnění, nýbrž v jiné okolnosti rozhodující pro uzavření smlouvy, není pochyb o tom, že při uplatnění námitky relativní neplatnosti smlouvy z tohoto důvodu by věřitel (kupující) nebyl omezen jinou než obecnou promlčecí lhůtou. V takovém případě by také mohlo dojít ke zmaření účelu smlouvy (a jejího rychlého průběhu) bez ohledu na větší časový odstup od fáze její realizace (plnění – ať již řádného či vadného), právě s ohledem na to, že § 583 o. z. je chráněn mylící se před nepříznivými následky vadným projevem vůle zatížené smlouvy. Omezovat ochranu kupujícího pro jeden konkrétní případ omylu (o vlastnostech předmětu koupě) obecně

tím, že se nebude moci dovolat relativní neplatnosti smlouvy, zvláště za situace, kdy případným odstoupením od smlouvy pro vady předmětu plnění nemůže docílit zcela totožných účinků, Nejvyšší soud nepovažuje za souladné se smyslem a účelem § 583 o. z. Z uvedených důvodů nesvědčí pro nepřipuštění alternativity uplatnění práv též argument o ztrátě možnosti prodávajícího odstranit vady v případě uplatnění námitky relativní neplatnosti smlouvy pro omyl při uzavření smlouvy (takovou možnost by prodávající neměl ani tehdy, pokud by kupující „odhalil“ svůj podstatný omyl a uplatnil námitku relativní neplatnosti smlouvy ještě v době před plněním prodávajícího).

44. Výše uvedené však neznamená, že by uplatnění námitky relativní neplatnosti kupní smlouvy pro uvedení v omyl o rozhodující okolnosti spočívající ve sjednaných vlastnostech předmětu koupě, v případě, kdy kupujícímu již byl předmět koupě poskytnut a kupující mohl namítat jeho vady, mělo být prostředkem obcházení podmínek pro uplatnění práv z vadného plnění. Právní úprava omylu nemůže sloužit jako nástroj vyprázdnění smyslu a účelu lhůt a dalších podmínek stanovených pro uplatnění práv z vadného plnění (jako nástroj pro jejich obcházení), tedy jakýsi „záchranný institut“ pro věřitele v případě včasného a řádného neuplatnění práv z vadného plnění. Z tohoto důvodu je třeba vždy důsledně posuzovat, zda kupujícím uplatněná námitka neplatnosti smlouvy skutečně sleduje legitimní cíl, nebo zda naopak vzhledem k okolnostem, za kterých byla uplatněna, takto kupující nejedná v rozporu s principem poctivosti uvedeným v § 6 o. z., případně zda takové jednání kupujícího představuje zneužití práva podle § 8 o. z. (k principu poctivosti a zneužití práva srov. například rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2019, sp. zn. 26 Cdo 1984/2018, ze dne 23. 3. 2020, sp. zn. 22 Cdo 4490/2018, nebo ze dne 17. 1. 2017, sp. zn. 22 Cdo 5064/2015). Pokud si je věřitel vědom vadného plnění dlužníka a současně tím i svého podstatného omylu při uzavírání smlouvy, přesto neuplatní práva z vadného plnění, bezdůvodně otálí též s uplatněním práva dovolat se relativní neplatnosti smlouvy a ponechává prodávajícího v přesvědčení, že omyl při uzavření smlouvy pro něj nebyl podstatný a že smlouvu považuje za platnou, lze případně následné námitce relativní neplatnosti smlouvy nepřiznat právní ochranu, třebaže by byla uplatněna ještě v promlčecí lhůtě. Obdobně mohou hrát roli též další okolnosti svědčící o nepoctivém či zneužívajícím jednání kupujícího (např. půjde-li o snadno a rychle odstranitelné vady plnění, o odstranění vady se prodávající snažil a kupující jej bezdůvodně nepřijal, apod.).

45. Nejvyšší soud tedy uzavírá, že kupující, který byl při uzavření kupní smlouvy uveden prodávajícím v omyl o rozhodující okolnosti spočívající ve sjednaných vlastnostech předmětu koupě a jemuž bylo následně poskytnuto vadné plnění (předmět koupě), může úspěšně namítat relativní neplatnost kupní smlouvy (§ 583 o. z.) bez ohledu na to, zda mu vznikla i práva z vadného plnění. Soud však vždy posoudí, zda okolnosti uplatnění námitky neplatnosti smlouvy nepředstavují zneužití práva (§ 8 o. z.) či porušení principu poctivosti (§ 6 o. z.).

46. V poměrech projednávané věci je ze skutkových zjištění, z nichž vycházel odvolací soud, zřejmé, že žalobkyně s uplatněním práva namítnout relativní neplatnost kupní smlouvy nijak neotálela. Námitku neplatnosti smlouvy (spolu s eventuálním odstoupením od smlouvy) vůči žalované uplatnila dne 18. 11. 2015, tj. krátce poté, co se na základě prohlídky znalce uskutečněné dne 12. 11. 2015 dozvěděla o skutečné délce

používání předmětných přístrojů, přičemž tato jejich vada zjevně nebyla odstranitelná. Právní posouzení věci odvolacím soudem je proto v tomto směru správné a dovolání žalované v této části nelze považovat za důvodné.

K otázce šesté

47. Podle § 2993 o. z. plnila-li strana, aniž tu byl platný závazek, má právo na vrácení toho, co plnila. Plnily-li obě strany, může každá ze stran požadovat, aby jí druhá strana vydala, co získala; právo druhé strany namítnout vzájemné plnění tím není dotčeno. To platí i v případě, byl-li závazek zrušen.

48. Podle § 2999 o. z. není-li vydání předmětu bezdůvodného obohacení dobře možné, má ochuzený právo na peněžitou náhradu ve výši obvyklé ceny. Bylo-li plněno na základě neplatného nebo zrušeného právního jednání, právo na peněžitou náhradu však nevznikne v rozsahu, v jakém se to přičí účelu pravidla vylučujícího platnost právního jednání (odstavec 1). Plnil-li ochuzený za úplaty, poskytne se náhrada ve výši této úplaty; to neplatí, zakládá-li výše úplaty důvod neplatnosti smlouvy nebo důvod pro zrušení závazku, anebo byla-li výše úplaty takovým důvodem podstatně ovlivněna (odstavec 2). Nelze-li předmět bezdůvodného obohacení vydat proto, že došlo k jeho zkáze, ztrátě nebo zhoršení z příčin, které jdou k tíži ochuzeného, nahradí obohacený nanejvýš tolik, co ušetřil na vlastním majetku (odstavec 3).

49. Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi ve vztahu k právní úpravě účinné do 31. 12. 2013 vychází ze závěru, že způsob a rozsah povinnosti účastníků neplatné nebo zrušené smlouvy k vrácení vzájemného plnění upravený v § 457 obč. zák. se uplatní v případě, že na základě oboustranně zavazující smlouvy (typicky smlouvy kupní) si obě strany plnily. Povinnost vydat bezdůvodné obohacení je (v § 458 odst. 1 obč. zák.) založena na principu naturální restituce, tj. na principu navrácení v předešlý stav. Obsah restituční povinnosti je pak vymezen tak, že musí být zásadně vráceno to, co bylo na základě neplatné smlouvy přijato. Pouze tehdy, není-li to dobře možné, musí být poskytnuta peněžitá náhrada jako ekonomická protihodnota toho, co nemůže být vydáno. V případě neplatné kupní smlouvy je tedy domnělý prodávající povinen vrátit kupní cenu a domnělý kupující předmět smlouvy. Pokud byl předmět smlouvy domnělým kupujícím spotřebován, náleží domnělému prodávajícímu peněžitá náhrada (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. 31 Cdo 2250/2009, uveřejněný pod číslem 32/2011 Sb. rozh. obč., rozsudky ze dne 27. 9. 2006, sp. zn. 33 Odo 1031/2004, a ze dne 23. 11. 2011, sp. zn. 30 Cdo 5077/2009, či usnesení ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. 28 Cdo 3391/2009, zmíněné v dovolání).

50. Tyto závěry jsou dovolacím soudem aprobovány též ve vztahu k právní úpravě účinné od 1. 1. 2014, podle níž má ochuzený právo na peněžitou náhradu ve smyslu § 2999 o. z. v případě, že není dobře možné vydat předmět bezdůvodného obohacení. Z ustanovení § 2999 odst. 1 věta první o. z. (stejně jako tomu bylo v případě § 458 odst. 1 obč. zák.) plyne, že zůstává zachována priorita vydání samotného předmětu bezdůvodného obohacení (naturální restituce) i povinnost poskytnout náhradní plnění v penězích, není-li dobře možné vydat přímo předmět bezdůvodného obohacení (např. pokud obohacení spočívalo ve výkonech, došlo ke zničení, spotřebování, zcizení nebo ztrátě předmětu bezdůvodného obohacení), aby byl odčerpáním neoprávněně nabytých hodnot v zásadě

obnoven předešlý stav (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1060/2017, a ze dne 9. 12. 2020, sp. zn. 28 Cdo 3455/2020).

51. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu také platí (ve vztahu k uplatnění práv na vrácení plnění z neplatné smlouvy před soudem v režimu právní úpravy účinné do 31. 12. 2013), že § 457 obč. zák. upravuje povinnosti účastníků, kteří si navzájem plnili na základě neplatné (nebo zrušené) smlouvy tím způsobem, že požadavek jedné smluvní strany, aby jí bylo druhou smluvní stranou vráceno plnění, jež jí poskytla, může uspět, jen je-li žadatelem navenek deklarována i připravenost vrátit to, co na základě takové smlouvy obdržel od druhé smluvní strany on sám. Ohledně povinnosti vrátit si oboustranně plnění tedy jde o tzv. synallagmatický (vzájemně podmíněný) závazek a v případě žaloby musí být tato vzájemná podmíněnost promítnuta i do znění žalobního petitu a výroku soudního rozhodnutí. Pokud tedy mají být navzájem vrácena nepeněžitá plnění (např. směněné věci) nebo nepeněžitá plnění oproti vrácení peněžitého plnění (např. převzatá věc oproti zaplacené kupní ceně), přičemž vrácení nepeněžitého plnění je dobře možné (§ 458 odst. 1 obč. zák.), a žalobce dosud svou povinnost vrátit plnění nesplnil, může žaloba uspět pouze tehdy, je-li žádáno vrácení plnění získaného žalovaným oproti vrácení plnění obdrženého žalobcem. Jsou-li obě plnění peněžitá nebo jde-li o plnění, za něž musí být poskytnuta náhrada v penězích, pak se specifická povaha § 457 obč. zák. projev i tím, že v soudním řízení lze přiznat pouze vrácení toho, oč peněžitá plnění žalobce (peněžitá náhrada) přesahuje peněžitá plnění (peněžitou náhradu) poskytnuté mu podle smlouvy žalovaným. Pro takový postup soudu (vzájemné účtování) se nevyžaduje (nepředpokládá) návrh žalovaného či jeho projev směřující k „započtení“ (srov. například rozsudek ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 29 Odo 52/2002, uveřejněný pod č. 28/2006 Sb. rozh. obč., nebo rozsudky ze dne 15. 9. 2009, sp. zn. 33 Cdo 2373/2007, ze dne 23. 8. 2011, sp. zn. 28 Cdo 1632/2011, a ze dne 3. 2. 2016, sp. zn. 28 Cdo 2847/2015).

52. Od tohoto pojetí se právní úprava obsažená v § 2993 o. z. (zčásti) odchyľuje, což je patrné nejen z dikce tohoto ustanovení odlišné od § 457 obč. zák., ale též z důvodové zprávy (srov. stranu 1129), z níž se podává, že v případě, kdy „...si strany plní navzájem, pak jsou povinny k vzájemnému plnění; v ustanovení se výslovně nezdůrazňuje, že si strany jsou povinny plnit současně a že každá z nich může plnění odepřít, není-li druhá strana připravena k protiplnění, protože to stanovují už obecná ustanovení závazkového práva (srov. § 1911 o. z. – poznámka Nejvyššího soudu). Navržené ustanovení vychází z pojetí, že kdo plnil druhému bez právního důvodu (*sine causa*), má právo požadovat vydání toho, co plnil. Nezamýšlí se komplikovat procesní postavení žalobce tím, aby v žalobě sám podmiňoval své právo na vydání poskytnutého plnění žalovaným vlastním protiplněním a formuloval žalobní návrh tak, že mu je ‚žalovaný povinen zaplatit ... proti vydání (popřípadě ... proti povinnosti)‘, jak vyžaduje současná soudní praxe“. Koncepce § 2993 o. z. vychází z předpokladu, že „při vzájemném plnění z neplatné smlouvy vznikají každé ze stran její majetková práva a je věcí každé strany, zda své právo uplatní ...“, a ponechává „... autonomii každé ze stran, zda bude požadovat, nač má sama právo; to je záležitost spadající výlučně do její sféry a výsostnou záležitostí žalovaného, zda případně vznese námitku povinnosti žalobce k protiplnění“.

53. Synallagmatická povaha závazku vrátit si vzájemně poskytnutá plnění je tedy v § 2993 o. z. zachována k námitce toho, kdo je o vrácení plnění žádán. Oproti předešlé právní úpravě již žalobce nemusí při uplatnění práva na vrácení plnění z neplatné smlouvy v žalobě vyjadřovat vzájemnou podmíněnost plnění a soud v řízení prověří, zda je žalobou uplatněné právo na vrácení plnění provázáno s restituční povinností žalobce (a zjištěnou vzájemnost vyjádří ve výroku rozhodnutí), pouze k námitce, v níž bude žalovaný tvrdit, že jeho povinnost k plnění má být podmíněna tím, že i jemu bude vráceno plnění, které poskytl žalobci, příp. tím, že mu má být poskytnuta peněžitá náhrada, není-li vrácení plnění dobře možné (§ 2999 o. z.). Pokud však žalovaný takovou námitku uplatní, postupuje soud dále podle dosavadní praxe. Shledá-li žalovaným uplatněnou námitku vzájemného plnění opodstatněnou, promítne tuto skutečnost (bude-li shledán důvodným též žalobou uplatněný nárok žalobce) do výroku rozhodnutí, aniž by musel žalobce v tomto směru jakkoliv upravovat žalobní petit. Tam, kde půjde o vrácení vzájemných nepeněžitých plnění či o vrácení nepeněžitých plnění oproti vrácení peněžitých plnění, přičemž vrácení nepeněžitých plnění bude dobře možné, vyjádří soud ve výroku rozhodnutí i nadále vzájemnost plnění tak, že povinnost žalovaného k vydání bezdůvodného obohacení naváže na povinnost žalobce vrátit to, co získal (např. „žalovaný je povinen zaplatit žalobci ... oproti vydání ... žalovanému“). Tam, kde si strany mají navzájem vracet peněžitá plnění nebo peněžitou náhradu ve smyslu § 2999 o. z., přizná soud žalobci pouze nárok na vrácení částky, o kterou peněžitá plnění poskytnuté žalobcem žalovanému (peněžitá náhrada) přesahuje peněžitá plnění (peněžitou náhradu) poskytnuté žalovaným žalobci [srov. obdobně Petrov, J. in: Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1919-1921, dále též Bílková, J.: Bezdůvodné obohacení v novém občanském zákoníku. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 293-294, nebo Eliáš, J., Adamová, H., Brim, L. in: Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol.: Občanský zákoník: Komentář, Svazek VI, (§ 2521-3081). Systém ASPI, Wolters Kluwer, komentář k § 2993].

54. Pro úplnost se sluší dodat, že i nadále je aplikovatelný též závěr Nejvyššího soudu uvedený v usnesení ze dne 24. 4. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2924/2013, podle něž je oprávněným k podání exekučního návrhu na základě titulu ukládajícího povinnost synallagmatického plnění pouze žalobce. Není však vyloučeno, aby žalovaný získal vlastní exekuční titul, na jehož základě se může po žalobci domoci toho, co mu sám plnil (oproti vrácení plnění jemu poskytnutého žalobcem), pokud v řízení (vedle) námitky vzájemného plnění vznese též vzájemný návrh.

55. V projednávané věci odvolací soud postupoval v rozporu s výše uvedenými závěry, pokud i přes žalovanou vznesenou námitku vzájemného plnění (nejen ve vztahu k přístrojům, které žalobkyně smlouvou získala, ale též ve vztahu k dalšímu získanému doplňkovému vybavení, které bylo žalobkyní již spotřebováno), a přestože vycházel ze závěru o neplatnosti celé kupní smlouvy (neplatnosti celé kupní smlouvy se dovolávala i žalobkyně), odmítl zohlednit ve výši nároku žalobkyně na vrácení zaplacené části kupní ceny žalovanou tvrzenou námitku o povinnosti žalobkyně k zaplacení peněžitě náhrady za doplňkové vybavení, které žalobkyně získala na základě neplatné kupní smlouvy a následně spotřebovala. V tomto směru postrádá opodstatnění argumentace odvolacího soudu, že cena doplňkového vybavení byla sjednána v kupní smlouvě nad

rámec kupní ceny přístrojů, která činila 2 784 500 Kč, a že žalobkyně zaplatila jen 2 600 000 Kč. Též v případě doplňkového vybavení totiž šlo o plnění poskytnuté žalobkyni žalovanou podle neplatné kupní smlouvy, jehož vrácení (resp. finanční náhradu za ně ve smyslu § 2999 o. z.) mohla žalovaná při zjištěné neplatnosti celé kupní smlouvy požadovat podle § 2993 o. z. bez ohledu na to, v jaké výši jí byla uhrazena kupní cena (tj. zda žalobkyni zaplacená část kupní ceny postačovala i na úhradu doplňkového vybavení). Žalobkyně navíc v řízení netvrdila, že by žalované zaplatila jakoukoliv jinou částku nad rámec 2 600 000 Kč uhrazených na kupní cenu (zahrnující nejen kupní cenu přístrojů, ale též doplňkového vybavení). Právní posouzení věci odvolacím soudem proto není v této části správné a dovolání žalované je důvodné.

56. Vzhledem k přípustnosti dovolání Nejvyšší soud podle § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. zkoumal, zda nebylo řízení postiženo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., resp. jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a to v rozsahu, v jakém bylo dovolání shledáno přípustným, tj. v rozsahu, v němž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku o žalobě (v rozsahu, v jakém byl rozsudkem odvolacího soudu potvrzen vyhovující výrok rozsudku soudu prvního stupně o vzájemné žalobě, napadené rozhodnutí dovolacímu přezkumu nepodléhá, jak bylo uvedeno výše, neboť dovolání podala pouze žalovaná).

57. Nejvyšší soud neshledává důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť závěry odvolacího soudu o tom, z jakého důvodu (stejně jako soud prvního stupně) posoudil omyl žalobkyně jako podstatný, jsou v dostatečné míře uvedeny v bodě 18 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná dále namítá procesní vady při hodnocení důkazů, přičemž nesouhlasí s tím, jak soudy hodnotily výsledky svědků a výpovědi jednatelů účastnic, a též v tomto směru vytýká odvolacímu soudu nedostatečné odůvodnění jeho rozhodnutí. Odvolací soud se ztotožnil se skutkovým stavem věci, jak jej zjistil soud prvního stupně, zopakoval důkaz kupní smlouvou, z něj učinil konkrétní zjištění a vysvětlil, že k rozhodujícím skutkovým zjištěním bylo možné dojít (již) na základě provedených listinných důkazů. Soud prvního stupně přitom při hodnocení obsahu smluvního ujednání také posuzoval zejména obsah smlouvy a emailové komunikace mezi účastnicemi a jejich časovou souslednost, která pro něj byla důležitá i při posouzení věrohodnosti výpovědi svědka J. S. z ní (stejně jako z výpovědi jednatelky žalované) také zčásti vycházel (srov. bod 4 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně). Není tedy pravdivé tvrzení žalované v dovolání, že soud prvního stupně své rozhodnutí opřel výhradně o výpovědi manželů N. (jednatele žalobkyně a jeho manželky) a výpověď tehdejší jednatelky žalované nehodnotil vůbec. Ostatně žalovaná v dovolání ani netvrdí, v čem konkrétně by měly spočívat rozpory mezi provedenými důkazy, které měl podle ní odvolací soud vypořádat. Samotná polemika žalované se správností hodnocení důkazů, jak jej provedly soudy nižších stupňů, neznamena existenci procesních vad, přičemž přezkum správnosti hodnocení důkazů Nejvyššímu soudu v dovolacím řízení zásadně nepřísluší. Nejvyšší soud proto nemá za důvodnou námitku procesních vad, kterými podle žalované mělo být porušeno její právo na „soudní ochranu a princip rovnosti účastníků“.

58. Odvolací soud však řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, pokud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, kterým bylo vyhověno žalobě, byť výrok rozsudku soudu prvního stupně nevyjadřoval vzájemnou povinnost žalobkyně k vydání přístrojů a zařízení, které od žalované získala podle neplatné kupní smlouvy (a nezohlednil ani peněžitou náhradu za spotřebované doplňkové vybavení, jak bylo uvedeno výše). Ačkoliv soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku uvedl, že žalovaná je povinna vrátit žalobkyni z titulu neplatné kupní smlouvy částku 2 600 000 Kč s příslušenstvím, „a to oproti vydání přístrojů, které má nyní ve své dispozici“, ve výroku i rozsudku žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 2 600 000 Kč s příslušenstvím bez dalšího „do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku“ a nevázal tak povinnost žalované na splnění vzájemné povinnosti žalobkyně k vydání přístrojů a zařízení získaných žalobkyní podle kupní smlouvy. Skutečnost, že ve výroku II naopak zavázal žalobkyni k vydání kupní smlouvou získaných přístrojů a zařízení (a dalšího přístroje, který nebyl předmětem kupní smlouvy, ale měla jej žalobkyně v držení), bez dalšího též „do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku“, není vyjádřením vzájemnosti protiplnění (jak se zřejmě mylně domníval soud prvního stupně), neboť tímto výrokem bylo pouze rozhodnuto o vyhovění vzájemné žalobě žalované. Výrok I, jak byl formulován, znamenal exekuční titul pro žalobkyni jako oprávněnou (stejně jako výrok II znamenal exekuční titul pro žalovanou), a podle jeho znění by žalobkyně nemusela při výkonu rozhodnutí prokazovat připravenost cokoli žalované (povinné) vydat, neboť povinnost vzájemného plnění takto formulovaným výrokem nebyla stanovena. Odvolací soud přitom zjevně měl (nesprávně) za to, že „soud prvního stupně výrokem i uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 2 600 000 Kč s příslušenstvím, a to oproti vydání přístrojů v dispozici žalobkyně přesně ve výroku specifikovaných, ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku“, a výše uvedené pochybení soudu prvního stupně neopravil.

59. Jelikož rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci a podmínky pro jeho změnu dány nejsou, Nejvyšší soud bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) rozsudek odvolacího soudu zrušil v rozsahu části jeho výroku II, kterou byl potvrzen vyhovující výrok i rozsudku soudu prvního stupně a v závislých výrociích o nákladech řízení (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí také na rozhodnutí soudu prvního stupně. Nejvyšší soud proto podle § 243e odst. 2 věty druhé o. s. ř. zrušil v uvedeném rozsahu též rozsudek soudu prvního stupně a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Důvody pro postup podle § 243e odst. 3 o. s. ř. (pro přikázání věci jinému samosoudci, které navrhovala žalovaná) dovolací soud neshledal, neboť v řízení nedošlo k takovým procesním vadám, jež by odůvodňovaly mimořádný zásah do práva na zákonného soudce. Nejde též o situaci, v níž by soudy nižších stupňů nedodržely závazný právní názor Nejvyššího soudu.

60. Právní názor dovolacího soudu je pro soudy nižších stupňů závazný (§ 243g odst. 1 část první věty za středníkem, ve spojení s § 226 odst. 1 o. s. ř.).

č. 99

Je-li poskytnutí zálohy ujednáno [ať už před uzavřením smlouvy (§ 1807 o. z.), jako součást uzavřené smlouvy (např. § 1864 či § 2260 o. z.) či bez souvislosti s jakoukoliv smlouvou], ukládá-li poskytnutí zálohy právní předpis (srov. např. § 1235, § 2960 či § 2970 o. z.) anebo je-li zde jiný právní důvod (zakládající závazek k poskytnutí zálohy), svědčí zavázané straně (dlužníku) povinnost zálohu poskytnout (dluh) a oprávněné straně (věřiteli) tomu odpovídající právo (pohledávka).

Rozhodnutí příslušného orgánu akciové společnosti o poskytnutí zálohy na podíl na zisku představuje (jakožto právní jednání společnosti) právní důvod, na jehož základě vzniká závazek, jehož obsahem je právo akcionáře (coby věřitele) na poskytnutí zálohy (pohledávka) a povinnost společnosti (coby dlužníka) zálohu poskytnout (dluh).

Ve smyslu ustanovení § 40 odst. 2 z. o. k. (ve znění účinném do 31. 12. 2020) se „prostředky“ rozumějí „zdroje“.

Neurčí-li stanovy akciové společnosti jinak, spadá rozhodnutí o poskytnutí (vyplacení) zálohy na podíl na zisku do působnosti představenstva, resp. správní rady (§ 163 o. z.).

č. 99

Záloha, Dividenda, Započtení pohledávky

§ 40 odst. 2 a § 460 odst. 2 zákona č. 90/2012 Sb. ve znění do 31. 12. 2020, § 163 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2022, sp. zn. 27 Cdo 3330/2020, ECLI:CZ:NS:2022:27.CDO.3330.2020.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2020, sp. zn. 18 Co 38/2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobou ze dne 25. 10. 2018 se žalobkyně domáhá zaplacení 40.063.923 Kč s příslušenstvím z titulu neuhrazené úplaty za postoupení pohledávky a 100.000 Kč s příslušenstvím z titulu bezdůvodného obohacení (vzniklého tím, že žalované tuto částku bez právního důvodu poukázala na účet).

2. Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 11. 6. 2019, č. j. 23 C 225/2018-429, ve znění usnesení ze dne 4. 9. 2019, č. j. 23 C 225/2018-434, žalobu zamítl (výrok I.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok II.).

3. Soud prvního stupně vyšel (mimo jiné) z toho, že:

1/ Žalovaná byla do 20. 7. 2017 jediným akcionářem žalobkyně.

2/ Žalobkyně (jako postupitel) uzavřela dne 11. 11. 2015 se žalovanou (jakožto postupníkem) smlouvu o postoupení pohledávky žalobkyně za B. K. (dále jen „B. K.“) ve výši 40.063.923 Kč. Žalovaná se v této smlouvě zavázala zaplatit za postoupení pohledávky úplatu ve výši 40.063.923 Kč.

3/ Žalovaná (jakožto jediný akcionář žalobkyně rozhodující v působnosti valné hromady) schválila dne 11. 11. 2015 mezitímní účetní závěrku žalobkyně za leden až září 2015, na návrh představenstva rozhodla o vyplacení zálohy na podíl na zisku za uvedené období ve výši 40.163.923 Kč a dále o tom, že „částka 40.063.923 Kč bude započtena oproti pohledávce ve stejné finanční částce vyplývající ze smlouvy o postoupení pohledávky“.

4/ Dne 12. 11. 2015 uzavřela žalobkyně se žalovanou „dohodu o vzájemném zápočtu pohledávek a závazků“, a to pohledávky žalobkyně na zaplacení úplaty za postoupení pohledávky za B. K. ve výši 40.063.923 Kč a pohledávky žalované na vyplacení zálohy na podíl na zisku žalobkyně ve výši 40.163.923 Kč; rozdíl ve výši 100.000 Kč měla žalobkyně dle dohody uhradit na účet žalované.

5/ Dne 30. 11. 2015 poukázala žalobkyně ve prospěch bankovního účtu žalované 100.000 Kč.

6/ Výsledek hospodaření žalobkyně za rok 2015 činil (dle řádné účetní závěrky ověřené auditorem) 41.731.000 Kč.

7/ Žalobkyně neměla ke konci účetního období 2015 závazky 180 dní (a více) po lhůtě splatnosti, v účetní závěrce vykazovala (vedle zisku) nehmotný majetek ve výši 13.838.000 Kč, splatné závazky z titulu sociálního a zdravotního pojištění (vykazované k 31. 12. 2015) uhradila 7. 1. 2016. Žalobkyně na sebe nepodala návrh na zahájení insolvenčního řízení a neučinil tak ani nikdo jiný.

4. Soud prvního stupně předně zdůraznil, že o vyplacení zálohy na podíl na zisku za období leden až září 2015 řádně rozhodl na základě návrhu představenstva a na podkladě mezitímní účetní závěrky jediný akcionář (žalovaná).

5. Z provedených důkazů je pak prokázáno, že výplata zálohy na podíl na zisku nezpůsobila žalobkyni platební neschopnost či předlužení; žalobkyně si výplatou zálohy nepřivodila úpadek. Ostatně i kdyby tomu tak nebylo, nevedlo by porušení § 40 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále též jen „z. o. k.“), k neplatnosti právního jednání, ale toliko k odpovědnosti členů představenstva žalobkyně.

6. Žalované tudíž svědčila pohledávka za žalobkyní z titulu zálohy na podíl na zisku ve výši 40.163.923 Kč. K započtení pohledávek (vzájemných závazků žalobkyně a žalované) došlo dohodou, přičemž podmínky započtení byly naplněny.

7. Pohledávka žalobkyně za žalovanou ve výši 40.063.923 Kč (z titulu úplaty za postoupení pohledávky) zanikla započtením. Pohledávka ve výši 100.000 Kč (z titulu bezdůvodného obohacení) žalobkyni nespovídá (žalobkyně plnila na základě platného právního titulu).

8. Městský soud v Praze k odvolání žalobkyně v záhlaví označeným rozsudkem rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).

9. Odvolací soud přisvědčil skutkovým i právním závěrům soudu prvního stupně.

10. Odkazuje na odbornou literaturu, vyložil, že rozhodnutím příslušného orgánu obchodní korporace o výplatě zálohy na podíl na zisku vzniká obchodní korporaci závazek zálohu vyplatit a společníku (akcionáři) právo na výplatu zálohy, bez ohledu na to, že jde o „potencionálně vratné plnění“. Vznik pohledávky z titulu zálohy na podíl na zisku není závislý na další právní skutečnosti (rozhodnutí valné hromady o rozdělení zisku na základě řádné účetní závěrky na konci účetního období) a není podmíněn ani splněním požadavku, aby obchodní korporace měla v době rozhodnutí o výplatě dostatek prostředků na rozdělení zisku (§ 40 odst. 2 z. o. k.).

11. Důsledkem případného porušení posledně označeného ustanovení je toliko povinnost členů statutárního orgánu k náhradě škody způsobené obchodní korporaci. Navíc, akcionář je povinen vyplacenou zálohu vrátit, nevznikne-li mu (následně) právo na podíl na zisku. Taktéž případné nesplnění testu insolvence (§ 40 odst. 1 z. o. k.) by mělo vliv toliko na splatnost pohledávky na vyplacení zálohy (nikoliv na její vznik, platnost či zánik). Vzhledem k tomu, že v projednávané věci byla uzavřena dohoda o započtení (§ 1991 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku; dále jen „o. z.“), není otázka splatnosti (významná při jednostranném započtení) rozhodná.

12. Rozhodování o výplatě zálohy na podíl na zisku sice spadá do (zbytkové) působnosti statutárního orgánu dle § 163 o. z, resp. správní rady (§ 460 odst. 2 z. o. k.), valná hromada nicméně může (jako tomu bylo v posuzovaném případě) udělit statutárnímu orgánu (správní radě) pokyn zálohu vyplatit, neboť nejde o záležitost spadající do obchodního vedení.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

13. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), majíc za to, že napadené rozhodnutí spočívá na vyřešení níže uvedených (v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu dosud neřešených) otázek hmotného práva.

14. Dovolatelka Nejvyššímu soudu předestírá následující otázky:

1) Vzniká rozhodnutím příslušného orgánu akciové společnosti o výplatě zálohy na podíl na zisku peněžitá pohledávka akcionáře vůči společnosti na její vyplacení?

2) Míní se souslovím „dostatek prostředků“ užitým v § 40 odst. 2 z. o. k. ve znění účinném do 31. 12. 2020, toliko vlastní zdroje, anebo též aktiva, tj. peněžní prostředky?

3) Je překážkou výplaty zálohy na podíl na zisku akciovou společností „ve formě“ dohody o započtení skutečnost, že by si uzavřením takové dohody akciová společnost přivodila v budoucnu úpadek? Jinak řečeno, vede nedodržení

tzv. testu insolvence dle § 40 odst. 1 z. o. k. K neplatnosti právního jednání, jímž se realizuje výplata na zisku (v projednávané věci k neplatnosti dohody o započtení)?

4) Je možné, aby o vyplacení zálohy na podíl na zisku rozhodoval jediný akcionář společnosti namísto představenstva? Vznikne v důsledku takového rozhodnutí jediného akcionáře pohledávka tohoto akcionáře za společností na výplatu zálohy na podíl na zisku vůči společnosti?

15. Dovolatelka má za to, že záloha na podíl na zisku je „peněžitým plněním bez existence závazkového vztahu, tj. bez existence závazku zálohu poskytnout“. Rozhodnutím příslušného orgánu obchodní korporace „nevzniká pohledávka akcionáře (...) za společností na zaplacení zálohy“, zákon konstruuje tento institut „jako zatímní platbu společnosti akcionáři, kterou je následně potřeba vůči společnosti vyúčtovat podle toho, zda akcionáři vznikne za společností pohledávka na výplatu podílu na zisku“. Podle dovolatelky „zákon toliko stanoví možnost poskytnout akcionáři plnění, které akcionář může ze své vůle výslovně či konkludentně přijmout (...), případně plnění ve formě zálohy na podíl na zisku společnosti vrátit v případě jeho nesouhlasu“. Výklad přijatý odvolacím soudem znamená, že mezi akcionářem a společností vzniká „proti vůli akcionáře a bez výslovného zákonného ustanovení závazkový vztah, na základě kterého by společnost měla povinnost plnění poskytnout a akcionář by měl povinnost plnění přijmout, jinak by se vystavil riziku prodlení na straně věřitele“.

16. Dovolatelka má za to, že „pohledávka akcionáře za společností na výplatu zálohy na podíl na zisku nemůže vzniknout na základě rozhodnutí představenstva akciové společnosti, neboť zákon vznik takové pohledávky nikterak nenormuje“. Žalovaná proto neměla za dovolatelkou kompenzabilní pohledávku a pohledávka dovolatelky za žalovanou (ze smlouvy o postoupení pohledávek) nezanikla započtením a existuje i nadále.

17. Ke druhé otázce dovolatelka dovozuje, že slovní spojení „dostatek prostředků“ v § 40 odst. 2 větě první z. o. k. označuje nejen pasiva, ale taktéž dostatek příslušných aktiv, jež mají být použity k vyplacení zálohy. Má-li být záloha vyplacena v penězích, musí mít společnost dostatek peněžních prostředků. V opačném případě by rozhodla o něčem, co nemůže splnit. Takové rozhodnutí by bylo v rozporu s § 40 odst. 2 větou první z. o. k., v důsledku čehož by „pohledávka na výplatu peněžité zálohy na podíl na zisku nemohla vzniknout pro rozpor se zákonem“. V projednávané věci dovolatelka neměla dostatek peněžních prostředků k vyplacení zálohy na podíl na zisku.

18. Ve vztahu ke třetí otázce dovolatelka dovozuje, že nedodržení testu insolvence (představující překážku vyplacení zálohy na podíl na zisku) je též důvodem neplatnosti uzavřené dohody o započtení, jíž se výplata zálohy realizovala.

19. Konečně dovolatelka dovozuje, že o vyplacení zálohy mohlo rozhodnout toliko představenstvo. Jediný akcionář si tuto působnost nemůže aťhovat a jeho rozhodnutí nemohlo vést ke vzniku pohledávky na vyplacení zálohy na podíl na zisku.

20. Dovolatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

21. Žalovaná považuje dovolání za částečně nepřipustné a částečně nedůvodné.

22. Jelikož dovolatelka nikdy netvrdila, že neměla dostatek peněžních prostředků, představuje druhá otázka nepřipustné novum. Odvolací soud (ani soud prvního stupně) se touto otázkou nezabýval a napadené rozhodnutí není na jejím řešení založeno. Přípustným dovolání nemůže činit ani třetí otázka, neboť soudy nižších stupňů uzavřely, že dovolatelka testem insolvence „prošla“ (rozhodnutí o vyplacení zálohy nevedlo k úpadku společnosti). Na řešení třetí otázky tudíž napadené rozhodnutí nespočívá. Totéž pak podle žalované platí i pro čtvrtou otázku, neboť ze skutkových zjištění soudů je patrné, že o vyplacení zálohy rozhodlo představenstvo dovolatelky.

23. Jde-li o řešení první otázky předestřené dovolatelkou, považuje žalovaná napadené rozhodnutí odvolacího soudu za správné.

III.

Přípustnost dovolání

24. Dovolání bylo podáno včas, osobou oprávněnou a splňující podmínku podle § 241 odst. 1 o. s. ř.; Nejvyšší soud se proto zabýval jeho přípustností.

25. Uzavřely-li soudy nižších stupňů, vycházejí z provedených důkazů, že rozhodnutí o vyplacení zálohy nepřivedilo dovolatelce úpadek (což dovolatelka procesně korektním způsobem nezpochybnila), nemůže být dovolání přípustné k řešení třetí otázky. Její zodpovězení Nejvyšším soudem by se totiž nemohlo nijak promítnout v poměrech dovolatelky, založených napadeným rozhodnutím (nemohlo by vést k jeho kasaci).

26. Dovolání je však přípustné podle § 237 o. s. ř. k zodpovězení zbývajících otázek předestřených dovolatelkou, neboť napadené rozhodnutí spočívá na jejich řešení a současně jde o otázky, jež dosud nebyly v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu vyřešeny.

IV.

Důvodnost dovolání

27. S ohledem na skutkové okolnosti projednávané věci je pro její posouzení rozhodný zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění účinném do 31. 12. 2020.

28. Podle § 40 z. o. k. obchodní korporace nesmí vyplatit zisk nebo prostředky z jiných vlastních zdrojů, ani na ně vyplácet zálohy, pokud by si tím přivedila úpadek podle jiného právního předpisu (odstavec první). Zálohu na výplatu podílu na zisku lze vyplácet jen na základě mezitímní účetní závěrky, ze které vyplývá, že obchodní korporace má dostatek prostředků na rozdělení zisku. Výše zálohy na výplatu zisku nemůže být vyšší, než kolik činí součet výsledku hospodaření běžného účetního období, nerozděleného zisku z minulých let a ostatních fondů ze zisku snížený o neuhrazenou ztrátu z minulých let a povinný příděl do rezervního fondu. K výplatě zálohy nelze použít rezervních fondů, které jsou vytvořeny k jiným účelům, ani vlastních zdrojů, jež jsou účelově vázány a jejichž účel není obchodní korporace oprávněna měnit (odstavec druhý).

A. K pojmu „záloha“ obecně.

29. Pojem „záloha“ v soukromém právu označuje plnění poskytnuté jednou stranou druhé před uzavřením smlouvy (§ 1807 o. z.), plnění poskytnuté po uzavření smlouvy (§ 1864 či § 2260 o. z. anebo § 4 zákona č. 67/2013 Sb., kterým se upravují některé otázky související s poskytováním plnění spojených s užíváním bytů a nebytových prostorů v domě s byty) či plnění poskytnuté bez souvislosti se smlouvou (§ 1235, § 2960 či § 2970 o. z.). Všem případům je společné, že jde o plnění mající právní důvod (z čehož vychází i ustanovení § 2997 odst. 1 věty druhé o. z.). Zpravidla bude takové plnění poskytováno přinejmenším na základě konkludentní dohody (oboustranného srozumění) o poskytnutí zálohy (srov. I. Pelikánová, R. Pelikán in Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek V. (§ 1721 až 2520). Wolters Kluwer, Praha, 2014.)

30. Dovolatelce lze přisvědčit potud, že není-li poskytnutí zálohy ujednáno, neukládá-li její poskytnutí právní předpis či není-li zde jiného právního důvodu, z něhož by plynula povinnost zálohu poskytnout, není nikdo povinen zálohu na budoucí závazek poskytnout. Nicméně jakmile je poskytnutí zálohy ujednáno [ať už před uzavřením smlouvy (§ 1807 o. z.), jako součást uzavřené smlouvy (např. § 1864 či § 2260 o. z.) či bez souvislosti s jakoukoliv smlouvou], ukládá-li poskytnutí zálohy právní předpis (srov. např. § 1235, § 2960 či § 2970 o. z.) anebo je-li zde jiný právní důvod (zakládající závazek k poskytnutí zálohy), svědčí zavázané straně (dlužníku) povinnost zálohu poskytnout (dluh) a oprávněné straně (věřiteli) tomu odpovídající právo (pohledávka).

31. O tom, že v posledně uvedených případech představuje právo na poskytnutí zálohy pohledávku (zásadně způsobilou k postoupení či započtení), jíž odpovídá závazek (dluh) zálohu poskytnout, nepochybuje ani ustálená judikatura (srov. v poměrech právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2005, sp. zn. 32 Odo 525/2004, uveřejněný pod číslem 42/2006 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 1. 2011, sp. zn. 29 Cdo 4594/2009).

B. K právní povaze zálohy na podíl na zisku.

32. Právo akcionáře podílet se na zisku společnosti představuje jeden z průmětů práva společníků na reziduální výsledek hospodaření společnosti a patří mezi základní práva akcionářů (§ 256 z. o. k. a např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. 27 Cdo 3885/2017, uveřejněné pod číslem 9/2020 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, odst. 48). Odborná literatura je označuje jako „abstraktní právo na zisk“ (srov. Dědič, J., Lasák, J. in Lasák, J., Dědič, J., Pokorná, J., Čáp, Z., a kol.: Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2021, s. 173 a 174).

33. Nastanou-li zákonem (popř. i stanovami) předvídané předpoklady, vzniká akcionáři (jako projev „abstraktního“ práva) „konkrétní“ právo na podíl na zisku, představující pohledávku akcionáře za společností, jíž odpovídá povinnost společnosti podíl na zisku poskytnout (dluh). Jedním ze zákonných předpokladů (nejde-li o pevné podíly na zisku) je i rozhodnutí valné hromady o rozdělení zisku [§ 348 a násl., § 421 odst. 2 písm. h) z. o. k.].

34. Nevylučují-li to stanovy, je součástí („abstraktního“) práva na zisk také („abstraktní“) právo na zálohu na podíl na zisku (§ 40 odst. 2 z. o. k.). I v případě zálohy platí, že nastanou-li zákonem (popř. i stanovami) předvídané předpoklady, vzniká akcionářům právo na poskytnutí zálohy na podíl na zisku, představující pohledávku akcionáře za společností a jí odpovídající povinnost společnosti zálohu vyplatit.

35. Mezi tyto předpoklady patří i rozhodnutí příslušného orgánu akciové společnosti o poskytnutí zálohy na podíl na zisku, jež představuje (jakožto právní jednání společnosti) právní důvod, na jehož základě vzniká závazek, jehož obsahem je právo akcionáře (coby věřitele) na poskytnutí zálohy (pohledávka) a povinnost společnosti (coby dlužníka) zálohu poskytnout (dluh). Na řečeném pak ničeho nemění ani skutečnost, že záloha představuje plnění, jež musí být následně „vypořádáno“ v rámci rozdělení zisku za účetní období, za které byla záloha poskytnuta (obdobně viz judikaturu výše citovanou). V literatuře srov. shodně např. Čech, P., Skálová, J. Zálohy společníkům na podíly na zisku v kapitálových společnostech - právní a účetní pohled. Obchodněprávní revue, 2014, č. 9, s. 241-250, či Dědič, J., Lasák, J., op. cit. výše, s. 225.

36. Lze dodat, že představa dovolatelky, podle níž rozhodnutí příslušného orgánu společnosti o poskytnutí zálohy na podíl na zisku nezakládá závazek ve smyslu § 1721 o. z. a je toliko na libovůli představenstva, zda, v jaké výši a kterému z akcionářů případně vyplatit zálohu na podíl na zisku, odporuje i ustanovení § 244 odst. 1 z. o. k.

C. Ke slovnímu spojení „dostatek prostředků“ v § 40 odst. 2 z. o. k.

37. Ustanovení § 40 odst. 2 z. o. k. provádí článek 17 odst. 5 písm. a) směrnice 2012/30/EU ze dne 25. 10. 2012 o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností ve smyslu čl. 54 druhého pododstavce Smlouvy o fungování Evropské unie při zakládání akciových společností a při udržování a změně jejich základního kapitálu, za účelem dosažení rovnocennosti těchto opatření (dále jen „směrnice 2012/30/EU“), resp. článek 56 odst. 5 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1132 ze dne 14. 6. 2017 o některých aspektech práva obchodních společností (jíž byla nahrazena – mimo jiné – i směrnice 2012/30/EU; dále jen „směrnice 2017/1132“).

38. Uvedené články určují, že „pokud právní předpisy členského státu umožňují výplatu zálohy na dividendy (...), musí být sestavena mezitímní účetní závěrka, ve které se projeví, že prostředky použitelné pro rozdělení jsou dostatečné“.

39. Jakkoliv i české jazykové znění označených článků užívá pojem „prostředky“, je s ohledem na kontext dotčeného pravidla (spadajícího do úpravy rozdělování zisku jakožto jednoho z vlastních zdrojů) zjevné, že je pod tímto pojmem nutné rozumět „zdroje“. Záloha na podíl na zisku je plněním vypláceným na podíl na některém z vlastních zdrojů, majících původ v zisku, přičemž smyslem omezení upraveného v označených člancích obou směrnic, resp. v § 40 odst. 2 větě první z. o. k., je (co možná nejlépe) zabezpečit, aby na zálohách nebylo vyplaceno více, než kolik by v okamžiku, ve kterém příslušný orgán rozhoduje o poskytnutí zálohy, bylo z těchto zdrojů možno rozdělit. Je proto logické, že právě výše těchto zdrojů (zobrazená v aktuální mezitímní účetní závěrce) představuje limit pro případné zálohy.

40. Tomu také odpovídají jiné jazykové verze obou směrnic (srov. pojem „funds“ v anglické jazykové verzi, slovní spojení „les fonds disponibles“ ve francouzské jazykové verzi, slovní spojení „los fondos disponibles“ ve španělské jazykové verzi či slovní spojení „i fondi disponibili“ v italské jazykové verzi).

41. Uvedený výklad pak potvrzuje jak legislativní vývoj (srov. ustanovení § 35 odst. 1 věty první z. o. k., ve znění účinném od 1. 1. 2021), tak i odborná literatura (viz např. Čech, P., Skálová, J. op. cit. výše, Dědič, J., Lasák, J. in op. cit. výše, s. 224, či Dědič, J., Lasák, J. Vybrané otázky rozdělování zisku, jiných vlastních zdrojů a poskytování záloh na dividendy v akciové společnosti po rekonstrukci, Bulletin Komory daňových poradců, číslo 1, 2014, s. 18 až 24).

42. Nejvyšší soud z důvodů shora popsaných považuje článek 17 odst. 5 písm. a) směrnice 2012/30/EU, resp. článek 56 odst. 5 písm. a) směrnice 2017/1132, za *acte clair*, v důsledku čehož není povinen obrátit se (se žádostí o výklad těchto článků) na Soudní dvůr Evropské unie postupem podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie.

D. K působnosti orgánů akciové společnosti rozhodnout o vyplacení zálohy na podíl na zisku.

č. 99

43. O tom, že společnost poskytne (vyplatí) akcionářům zálohu na podíl na zisku, musí rozhodnout orgán akciové společnosti, do jehož působnosti tato záležitost spadá. Rozhodnutí o rozdělení zisku spadá do působnosti valné hromady [§ 421 odst. 2 písm. h) z. o. k.]. Oproti tomu rozhodnutí o poskytnutí (vyplacení) zálohy na podíl na zisku zákon výslovně nesvěřuje žádnému z orgánů společnosti; náleží proto v souladu s ustanovením § 163 o. z. představenstvu společnosti, resp. – má-li společnost monistický systém vnitřní struktury – správní radě (§ 460 odst. 2 z. o. k.).

44. Rozhodnutí o tom, že společnost poskytne (vyplatí) zálohy na podíl na zisku (stejně jako rozhodnutí o rozdělení zisku), nespadá do obchodního vedení společnosti (k vymezení obchodního vedení srov. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 9. 2019, sp. zn. 31 Cdo 1993/2019, uveřejněný pod číslem 24/2020 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, zejména odst. 27). Nedopadá na ně tudíž zákaz udělovat pokyny týkající se obchodního vedení (§ 435 odst. 3 z. o. k.).

45. Nejvyšší soud pak nenachází žádnou kogentní právní normu, jež by bránila tomu, aby stanovy svěřily tuto působnost valné hromadě (otázku, zda je takové řešení praktické, Nejvyšší soud ponechává stranou). I tehdy, svěří-li stanovy tuto působnost nejvyššímu orgánu společnosti, však zůstává představenstvu (správní radě) povinnost posoudit, zda je rozhodnutí o poskytnutí (vyplacení) zálohy v souladu se zákonem a zda je lze realizovat, tedy zálohu poskytnout (vyplatit) [srov. zejm. § 40 odst. 1 a 2 z. o. k.].

46. K uvedeným závěrům dospívá i odborná literatura (kromě publikací a statí citovaných výše srov. dále Eichlerová, K. Záloha na podíl na zisku v kapitálových společnostech. Bulletin advokacie, 2014, č. 11).

47. Rozhodne-li valná hromada společnosti o poskytnutí (vyplacení) zálohy na podíl na zisku, ačkoliv stanovy společnosti jí tuto působnost nesvěřují, je v každém jednotlivém

případě nutné posoudit, zda rozhodnutí není toliko pokynem valné hromady, aby představenstvo (správní rada) rozhodlo o poskytnutí (výplatě) zálohy, nebo zda jde o rozhodnutí v záležitosti spadající mimo působnost valné hromady (na něž se v souladu s § 45 odst. 1 z. o. k. a § 245 o. z. hledí, jako by nebylo přijato), anebo zda toto rozhodnutí představuje tzv. jednorázový průlom do stanov (tedy zda v sobě nezahrnuje vůli akcionářů změnit stanovy tak, že se pro tento jednotlivý případ svěřuje valné hromadě působnost rozhodnout o poskytnutí zálohy). K přípustnosti jednorázové změny společenské smlouvy srov. v poměrech společnosti s ručením omezeným a právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2009, sp.zn. 29 Cdo 2254/2007.

48. Základním předpokladem pro závěr, že usnesení valné hromady představuje takový jednorázový průlom, je jeho přijetí většinou hlasů potřebnou pro odpovídající změnu stanov (§ 416 odst. 1 z. o. k.), a (nejpozději) s účinností od 1. 1. 2021 také osvědčení notářským zápisem (viz § 45 odst. 3 a § 416 odst. 2 z. o. k., ve znění účinném od 1. 1. 2021).

E. Promítnutí shora popsaných závěrů do poměrů projednávané věci.

49. Odvolací soud (stejně jako soud prvního stupně) vyšel z předpokladu, podle něhož rozhodnutí jediného akcionáře o vyplacení zálohy na podíl na zisku za období leden až září 2015 představuje právní důvod vzniku pohledávky žalované (v rozhodné době jediného akcionáře dovolatelky) z titulu zálohy na podíl na zisku, jež mohla být započtena proti pohledávce dovolatelky za žalovanou z titulu úplaty za postoupení pohledávky.

50. Jakkoliv lze soudům nižších stupňů vytknout, že nezjišťovaly, zda rozhodnutí o vyplacení zálohy přijalo i představenstvo dovolatelky (byť jinak jsou jejich rozhodnutí pečlivá a řádně odůvodněná), je jejich závěr správný.

51. Předně je možné žalované přisvědčit v názoru, podle něhož lze ze zjištěných skutečností usuzovat, že představenstvo dovolatelky (jako volený orgán) rozhodnutí o poskytnutí (vyplacení) zálohy přijalo, byť o tomto rozhodnutí nebyl předložen zápis předvídaný ustanoveními § 157 o. z. a § 440 odst. 2 a 3 z. o. k., a jeho realizaci toliko podmínilo rozhodnutím (souhlasem) jediného akcionáře. I kdyby tomu tak nebylo, je třeba rozhodnutí jediného akcionáře (učiněné na návrh představenstva) považovat za jednorázový průlom do stanov, jenž v sobě zahrnuje (také) svěření této záležitosti (pro tento jediný případ) do působnosti nejvyššího orgánu, resp. do působnosti jediného akcionáře (§ 12 odst. 1 z. o. k.). Není tudíž pochyb, že v projednávané věci k tomu povoláný orgán akciové společnosti přijal rozhodnutí, jež představuje právní důvod vzniku pohledávky na vyplacení zálohy na podíl na zisku.

52. Správným je také závěr odvolacího soudu, podle něhož je pro vznik pohledávky na vyplacení zálohy na podíl na zisku nerozhodné, zda dovolatelka měla k vyplacení zálohy volné peněžní prostředky.

53. Jelikož je napadené rozhodnutí co do řešení dovoláním otevřených otázek (jejichž zodpovězení činí dovolání přípustným) správné, Nejvyšší soud, který neshledal ani vady řízení, k nimž u přípustného dovolání přihlíží v souladu s § 242 odst. 3 o. s. ř., dovolání žalobkyně zamítl podle § 243d písm. a) o. s. ř.

č. 100

Podle ustanovení § 31 odst. 3 insolvenčního zákona odvolá insolvenční soud insolvenčního správce z funkce jen tehdy, dospěje-li v návaznosti na důvod, pro který došlo k zániku práva vykonávat činnost insolvenčního správce, se zřetelem ke konkrétním poměrům insolvenčního správce k závěru, že zde jsou (nebo při pravidelném chodu věcí mohou být) překážky, které insolvenčnímu správci se zaniklou činností brání (nebo mohou bránit) v řádném dokončení výkonu funkce v daném insolvenčním řízení. Skutečnost, že právo vykonávat činnost insolvenčnímu správci ze zákona zaniklo, není důvodem pro jeho odvolání z funkce podle § 31 odst. 3 insolvenčního zákona bez dalšího.

Delší doba dokončení insolvenčního řízení předpokládaná v době od zániku práva vykonávat činnost insolvenčního správce sama o sobě důvodem toho, aby insolvenční správce se zaniklým oprávněním byl odvolán z funkce, není.

Insolvenční řízení (zásady), Insolvenční správce (odvolání, zproštění)

§ 1 IZ, § 5 IZ, § 31 IZ, § 3 odst. 2 a § 12 zákona č. 312/2006 Sb.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2022, sen. zn. 29 NSČR 33/2022, ECLI:CZ:NS:2022:29.NSCR.33.2022.1

Nejvyšší soud k dovolání A. i. C. T., insolvenčního správce dlužnice, změnil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 12. 2021, tak, že usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. října 2021 se mění tak, že A. i. C. T. se neodvolává z funkce insolvenčního správce dlužnice I. Š.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 27. 10. 2021, Krajský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Odvolal A. i. C. T. (dále též jen „veřejná obchodní společnost A“) z funkce insolvenčního správce dlužnice I. Š. podle ustanovení § 31 odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), „neboť odvolanému insolvenčnímu správci zaniklo právo vykonávat činnost ke dni 30. 9. 2021 z důvodu ustanovení § 12 odst. 1 písm. e/ zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích“ (bod I. výroku).

[2] Ustanovil novým insolvenčním správcem dlužníka Z/C/H L. v. o. s., advokátní kancelář, a to dle ustanovení § 31 odst. 5 insolvenčního zákona, „neboť došlo k odvolání předchozího insolvenčního správce a bylo proto nutno ustanovit

nového, a opatřením předsedy soudu ze dne 15. října 2021 byla určena uvedená osoba“ (bod II. výroku).

[3] Uložil veřejné obchodní společnosti a (podle ustanovení § 29 odst. 4 insolvenčního zákona), aby mu bez zbytečného odkladu (neučinila-li tak již dříve), nejpozději však do 30 dnů od doručení usnesení, podala zprávu o své činnosti, zejména o stavu majetku, který spravovala, a aby vyúčtovala odměnu, hotové výdaje a náklady, které jí vznikly v souvislosti se správou a udržováním majetku dlužnice (bod III. výroku).

2. Usnesení s odkazem na ustanovení § 169 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), neobsahuje odůvodnění.

3. K odvolání veřejné obchodní společnosti a Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 17. 12. 2021, potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodě I. výroku.

4. Odvolací soud – vycházejí z ustanovení § 12 odst. 1 písm. e/ zákona o insolvenčních správcích, z ustanovení § 31 odst. 3 insolvenčního zákona a cituje závěry obsažené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2021, sen. zn. 29 NSČR 67/2019 [usnesení je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu] – dospěl po přezkoumání výroku o odvolání insolvenčního správce z funkce k následujícím závěrům:

5. Závěry usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 67/2019 jsou obdobně použitelné i v této věci. Též v návaznosti na závěry obsažené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2016, sen. zn. 29 NSČR 24/2014, uveřejněném pod číslem 135/2018 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 135/2018“), a v usneseních Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2016, sen. zn. 29 NSČR 48/2014 a sen. zn. 29 NSČR 49/2014, lze insolvenčnímu soudu vytknout, že neposuzoval, zda zánik práva vykonávat činnost insolvenčního správce podle § 12 odst. 1 písm. e/ zákona o insolvenčních správcích má (může mít) vliv na další (s odbornou péčí prováděný) výkon funkce insolvenčního správce.

6. Z oddílu A, vložky 76042, obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze a ze seznamu insolvenčních správců vedeného Ministerstvem spravedlnosti přitom plyne, že ohlášení společníci veřejné obchodní společnosti a (J. C., P. M., O. Ř., P. V., M. P., I. Ch. a D. S.) jsou jejími společníky i po 30. 9. 2021, a že veřejná obchodní společnost a nezanikla.

7. Z uvedeného lze usuzovat, že pro další činnost veřejné obchodní společnosti a jako insolvenčního správce dlužníků zůstala zachována odborná způsobilost garantovaná jejími ohlášenými společníky (bez zřetele k tomu, že o „ohlášené společníky“ technicky již nepůjde); potud je podstatné, že zde stále jsou společníci, jejichž odbornost byla pokladem pro udělení práva vykonávat činnosti insolvenčního správce.

8. Pro posouzení důvodnosti odvolání je tak určující, zda odvolání z funkce je (bylo) účelné s přihlédnutím k zásadě rychlosti a hospodárnosti insolvenčního řízení (k tomu, v jakém stadiu se insolvenční řízení nachází).

9. Z obsahu spisu, zejména ze zprávy pro oddlužení ze dne 6. 1. 2020 (B-8), z usnesení o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty ze dne 30. 1. 2020 (B-10) [v němž byl stanoven termín úhrady první splátky

k 25. 3. 2020], a ze zprávy o plnění oddlužení ze dne 19. 11. 2020 (B-16), lze dovodit, že schválené oddlužení dlužnice bude (mělo by) trvat téměř 1,5 roku (§ 412a odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona). Za těchto okolností nelze usuzovat na to, že by odvolání insolvenčního správce (jehož oprávnění k výkonu funkce již zaniklo) bylo v rozporu s účelem insolvenčního zákona (neohrozí požadavek rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů).

10. Odvolací soud proto neshledal odvolání důvodným a napadené usnesení v odvoláním napadeném rozsahu potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně (ve výsledku) správné.

11. Pro úplnost odvolací soud dodává, že:

[1] Napadené usnesení nepovažuje za nepřezkoumatelné (v mezích kritérií ustavených závěry obsaženými již v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněném pod číslem 100/2013 Sb. rozh. obč.).

[2] Právo insolvenčního správce být slyšen“ by mělo být realizováno v těch případech, kdy dosavadní obsah spisu neskýtá dostatečný podklad pro posouzení „existence“ nebo „důležitosti“ důvodu odvolání anebo v těch případech, v nichž insolvenční správce neposkytl dosud žádné vysvětlení nebo vyjádření k důvodu, pro který má být z funkce odvolán.

[3] Důvod přistoupit ke slyšení insolvenčního správce není (nebude) dán (coby výjimka z práva být slyšen) také tehdy, je-li spor o „existenci“ nebo „důležitost“ důvodu odvolání z funkce dostatečně osvětlen předloženými vyjádřeními zúčastněných stran (zejména vyjádřením insolvenčního správce samotného) a listinami založenými do spisu, takže vlastní „slyšení“ insolvenčního správce by již nemohlo přinést žádné nové podněty pro rozhodnutí podle § 31 insolvenčního zákona (srov. opět usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 49/2014).

II.

Dovolání a vyjádření k němu

12. Proti usnesení odvolacího soudu podala veřejná obchodní společnost a dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, konkrétně od závěrů formulovaných v usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 67/2019. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.) a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

13. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel odvolacímu soudu vytýká, že při aplikaci závěrů posledně označeného usnesení nevezl v potaz, zda mu zůstala zachována odborná způsobilost k dalšímu výkonu funkce. V návaznosti na argumentaci onoho usnesení Nejvyššího soudu pak zdůrazňuje, že odvolací soud takto pominul kritérium, jež má Nejvyšší soud za hlavní a zabýval se jen kritériem podpůrným; pouhou úvahu o tom, v jaké fázi se nachází insolvenční řízení (bez zkoumání odborné způsobilosti

k dalšímu výkonu funkce) pak má v intencích judikatury Nejvyššího soudu za nedostatečnou pro odvolání z funkce. Dovolatel poukazuje i na to, že jiná (v odvolání označená) usnesení Vrchního soudu v Praze i Vrchního soudu v Olomouci řešila obdobné případy tak, že z funkce nebyl odvolán.

III.

Přípustnost dovolání

14. Dovolání, které nesměřuje proti žádnému z usnesení vypočtených v § 238a o. s. ř., je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. a v posouzení dovoláním předestřené právní otázky jde zčásti o věc dovolacím soudem neřešenou a zčásti je napadené rozhodnutí v rozporu s dále označenou judikaturou Nejvyššího soudu

IV.

Důvodnost dovolání

15. Nejvyšší soud se – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval především tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

16. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

17. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona a zákona o insolvenčních správcích:

§ 1 (insolvenčního zákona)

Předmět úpravy

Tento zákon upravuje

a/ řešení úpadku a hrozícího úpadku dlužníka soudním řízením některým ze stanovených způsobů tak, aby došlo k uspořádání majetkových vztahů k osobám dotčeným dlužníkovým úpadkem nebo hrozícím úpadkem a k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužníkových věřitelů,

b/ oddlužení dlužníka.

§ 5 (insolvenčního zákona)

Zásady insolvenčního řízení

Insolvenční řízení spočívá zejména na těchto zásadách:

a/ insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů;

b/ věřitelé, kteří mají podle tohoto zákona zásadně stejné nebo obdobné postavení, mají v insolvenčním řízení rovné možnosti;

c/ nestanoví-li tento zákon jinak, nelze práva věřitele nabytá v dobré víře před zahájením insolvenčního řízení omezit rozhodnutím insolvenčního soudu ani postupem insolvenčního správce;

d/ věřitelé jsou povinni zdržet se jednání, směřujícího k uspokojení jejich pohledávek mimo insolvenční řízení, ledaže to dovoluje zákon.

§ 31 (insolvenčního zákona)
Odvolání insolvenčního správce

(1) Z důležitých důvodů, které nemají původ v porušení povinností insolvenčního správce, může insolvenční soud na návrh insolvenčního správce nebo věřitelského orgánu anebo i bez tohoto návrhu odvolat insolvenčního správce z funkce. Učiní tak zpravidla po slyšení insolvenčního správce; o podaném návrhu rozhodne neprodleně.

(2) Insolvenčního správce ustanoveného postupem podle § 29 odst. 1 až 3 insolvenční soud odvolá z funkce i tehdy, požádá-li o to do 3 dnů poté, co se o svém ustanovení dozvěděl; to neplatí, jestliže insolvenční správce se svým ustanovením předem souhlasil.

(3) Insolvenčního správce, kterému zaniklo ze zákona právo vykonávat činnost insolvenčního správce nebo mu bylo právo pozastaveno podle zákona o insolvenčních správcích, může insolvenční soud na návrh insolvenčního správce, věřitelského orgánu nebo dlužníka anebo i bez tohoto návrhu odvolat z funkce. Pokud to okolnosti dovolují, učiní tak po slyšení insolvenčního správce; o podaném návrhu rozhodne neprodleně.

(4) Insolvenčního správce, kterému bylo zrušeno povolení nebo kterému zaniklo jeho právo dočasně nebo příležitostně vykonávat činnost insolvenčního správce na základě rozhodnutí ministerstva podle zákona o insolvenčních správcích, insolvenční soud odvolá z funkce. Insolvenčního správce ustanoveného postupem podle § 25 odst. 3 insolvenční soud odvolá z funkce i tehdy, bylo-li mu zrušeno zvláštní povolení nebo zaniklo-li jeho právo dočasně nebo příležitostně vykonávat činnost insolvenčního správce dlužníka podle § 3 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích na základě rozhodnutí ministerstva podle zákona o insolvenčních správcích. Vyjde-li dodatečně najevo, že dlužník je osobou podle § 3 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích a insolvenční správce nebyl ustanoven postupem podle § 25 odst. 3, vyzumí o tom insolvenční správce neprodleně insolvenční soud, který ho odvolá.

(5) Odvolá-li insolvenční soud insolvenčního správce z funkce, ustanoví současně nového insolvenčního správce. Odvolání proti tomuto rozhodnutí je přípustné; proti výroku o ustanovení nového insolvenčního správce se však lze samostatně odvolat jen z důvodů uvedených v § 26.

(...)

Zánik práva vykonávat činnost insolvenčního správce

§ 12 (zákon o insolvenčních správcích)

(1) Právo vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správci zaniká

a/ smrtí insolvenčního správce,

b/ byl-li prohlášen za mrtvého, a to ke dni právní moci rozhodnutí soudu o prohlášení za mrtvého,

c/ byl-li zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jehož způsobilost k právním úkonům byla omezena, a to ke dni právní moci rozhodnutí soudu, kterým byl způsobilosti k právním úkonům zbaven nebo kterým byla jeho způsobilost k právním úkonům omezena,

d/ dnem zrušení veřejné obchodní společnosti nebo zahraniční obchodní společnosti,

e/ podal-li ministerstvu písemné oznámení o ukončení činnosti insolvenčního správce, a to k poslednímu dni kalendářního měsíce následujícího po měsíci, ve kterém byla doručena,

f/ jde-li o veřejnou obchodní společnost nebo zahraniční obchodní společnost, dnem, ke kterému zaniklo právo vykonávat činnost insolvenčního správce jejím ohlášenému společníku, nebo dnem, ke kterému ohlášený společník přestal být společníkem veřejné obchodní společnosti nebo zahraniční obchodní společnosti.

(2) Právo vykonávat činnost insolvenčního správce podle § 3 odst. 1 zaniká insolvenčnímu správci také uplynutím 5 let ode dne nabytí právní moci povolení vykonávat činnost insolvenčního správce, nebyla-li platnost povolení prodloužena postupem podle § 6 odst. 5.

(3) Právo vykonávat činnost insolvenčního správce dlužníka podle § 3 odst. 2 zaniká insolvenčnímu správci také uplynutím 5 let ode dne nabytí právní moci zvláštního povolení vykonávat činnost insolvenčního správce, nebyla-li platnost zvláštního povolení prodloužena postupem podle § 6 odst. 6.

Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení od zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužnice (26. 9. 2019) a později nedoznala změn.

18. Ve shora ustaveném právním rámci činí Nejvyšší soud k dovoláním otevřené právní otázce následující závěry:

19. K zániku oprávnění vykonávat činnost insolvenčního správce osobě ustanovené rozhodnutím insolvenčního soudu insolvenčním správcem konkrétního dlužníka se Nejvyšší soud dílčím způsobem vyjádřil (k výkladu § 40 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích) v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. 29 Cdo 677/2011, uveřejněném pod číslem 60/2014 Sb. rozh. obč. V něm uzavřel, že jen tím (zánikem oprávnění) nepozbývá rozhodnutí insolvenčního soudu o ustanovení takové osoby do funkce insolvenčního správce účinnosti a tato osoba nadále zůstává insolvenčním správcem konkrétního dlužníka. To ostatně s účinností od 1. 8. 2013, kdy se stala součástí insolvenčního zákona

[v důsledku novely provedené zákonem č. 185/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů] potvrzují i výše citovaná ustanovení § 31 odst. 3 a 4 insolvenčního zákona.

20. Ustanovení § 31 insolvenčního zákona patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, to jest k právním normám, jejichž hypotéza není ustanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Srov. v této souvislosti zejména závěry, jež Nejvyšší soud formuloval již v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2014, sen. zn. 29 NSČR 107/2013, uveřejněném pod číslem 114/2014 Sb. rozh. obč., a k nimž se posléze přihlásil např. v usnesení ze dne 31. 8. 2015, sen. zn. 29 NSČR 110/2014, 29 NSČR 80/2015, uveřejněném pod číslem 47/2016 Sb. rozh. obč.

21. Z ustanovení § 31 odst. 3 insolvenčního zákona plyne pouze možnost (nikoli povinnost) insolvenčního soudu odvolat z funkce insolvenčního správce, jemuž právo vykonávat činnost insolvenčního správce zaniklo ze zákona. Ve výkonu funkce insolvenčního správce dlužníka tak může – a pokud tomu nebrání důležité důvody, bude – pokračovat subjekt, který již není zapsán v seznamu insolvenčních správců a který, je-li veřejnou obchodní společností, z povahy věci nemůže disponovat v tomto seznamu zapsaným „ohlášeným společníkem“ (R 135/2018).

22. V ustanovení § 31 odst. 3 insolvenčního zákona nebo na jiném místě insolvenčního zákona (nebo i zákona o insolvenčních správcích) však nejsou vymezena žádná kritéria (vodítka) pro aplikaci zkoumaného pravidla insolvenčním soudem (pro určení, kdy zákonný zánik práva vykonávat činnost insolvenčního správce k odvolání z funkce vést má). Má-li být uvedené pravidlo vykládáno ústavně konformním způsobem, pak ovšem musí být interpretováno způsobem, jenž vyloučí libovůli insolvenčního soudu při rozhodování, zda insolvenčního správce v takovém případě odvolá. Při absenci jiných pravidel tak korektivem pro rozhodnutí insolvenčního soudu o tom, zda insolvenčního správce v případě uvedeném v § 31 odst. 3 insolvenčního zákona odvolá z funkce, má (musí) být především úvaha, zda takový postup naplňuje účel insolvenčního zákona (usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 67/2019).

23. Účel insolvenčního zákona je vymezen (při absenci výslovné úpravy) zejména předmětem úpravy, jímž je řešení úpadku a hrozícího úpadku dlužníka soudním řízením některým ze stanovených způsobů tak, aby došlo k uspořádání majetkových vztahů k osobám dotčeným dlužníkovým úpadkem nebo hrozícím úpadkem a k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužníkových věřitelů (§ 1 písm. a/ insolvenčního zákona) a oddlužení dlužníka (§ 1 písm. b/ insolvenčního zákona). Při posouzení účelu insolvenčního zákona je dále nutné respektovat zásady vyjádřené v ustanovení § 5 insolvenčního zákona. Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2013, sen. zn. 29 NSČR 14/2012, uveřejněné pod číslem 76/2013 Sb. rozh. obč. K účelu insolvenčního řízení srov. dále i důvody nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/10, ve věci návrhu na zrušení některých ustanovení zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), ve znění

pozdějších předpisů, uveřejněného pod číslem 241/2010 Sb. (srov. zejména odstavec 52. nálezu); nález je dostupný i na webových stránkách Ústavního soudu.

24. V usnesení sen. zn. 29 NSČR 67/2019 k tomu Nejvyšší soud dodal, že pro rozhodnutí insolvenčního soudu o tom, zda v případě uvedeném v § 31 odst. 3 insolvenčního zákona odvolá insolvenčního správce z funkce proto, že mu (uplynutím času) zaniklo (jen) právo vykonávat činnost insolvenčního správce dlužníka podle § 3 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, tak nelze pominout ani zásadu rychlosti a hospodárnosti insolvenčního řízení vyjádřenou v § 5 písm. a/ insolvenčního zákona. Tamtéž uvedl, že bez významu není ani skutečnost, v jakém stadiu se insolvenční řízení nachází, tedy zda je účelné s ohledem na předpokládanou „zbývající“ činnost insolvenčního správce do skončení insolvenčního řízení (poměřováno počtem a náročností úkonů) odvolat stávajícího insolvenčního správce z funkce, aniž by byl ohrožen požadavek rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů. Takové posouzení zahrnuje i zkoumání, zda stav insolvenčního řízení v době, kdy insolvenční soud o odvolání z funkce rozhoduje (má rozhodovat), stále vyžaduje (k dosažení jeho účelu), aby majetkovou podstatu dlužníka spravoval insolvenční správce se zvláštním povolením.

25. Pro účely posouzení, zda zákonný zánik práva vykonávat činnost insolvenčního správce má být důvodem pro odvolání insolvenčního správce z funkce, je nutné vnímat i zvláštnosti postavení insolvenčního správce, jímž je fyzická osoba na straně jedné a insolvenčního správce, jímž je právnická osoba (veřejná obchodní společnost) na straně druhé. V této souvislosti je podstatné, zda důvod, pro který došlo k zániku práva vykonávat činnost insolvenčního správce, má (může mít) vliv na další (s odbornou péčí plynoucí z odborné způsobilosti prováděný) výkon funkce insolvenčního správce.

26. Půjde-li o případ uvedený v § 12 odst. 1 písm. d/ zákona o insolvenčních správcích (dojde-li k zániku práva veřejné obchodní společnosti vykonávat činnost insolvenčního správce dnem zrušení veřejné obchodní společnosti), pak zřejmě nebude žádné překážky pro další činnost veřejné obchodní společnosti jako insolvenčního správce konkrétního dlužníka, zůstala-li zachována odborná způsobilost garantovaná ohlášeným společníkem nebo ohlášenými společníky veřejné obchodní společnosti. Bez zřetele k tomu, že již technicky nepůjde o „ohlášené společníky“, je podstatné, že zde stále jsou společníci, jejichž odbornost byla podkladem pro udělení práva vykonávat činnosti insolvenčního správce (R 135/2018).

27. Oproti tomu tam, kde právo veřejné obchodní společnosti vykonávat činnost insolvenčního správce zaniklo tím, že jediný ohlášený společník veřejné obchodní společnosti přestal být společníkem veřejné obchodní společnosti (§ 12 odst. 1 písm. f/ zákona o insolvenčních správcích) se ztráta „garanta“ odborné způsobilosti výkonu funkce insolvenčního správce veřejnou obchodní společností typově projeví právě tím, že dojde k jejímu odvolání z funkce postupem dle § 31 insolvenčního zákona (R 135/2018).

28. S dovolatelem lze souhlasit v tom, že odvolací soud výše citované (ustálené) judikatorní závěry Nejvyššího soudu neuplatnil v dané věci správně.

29. Ustanovení § 12 odst. 1 písm. e/ zákona o insolvenčních správcích váže zánik práva vykonávat činnost insolvenčního správce na písemné oznámení o ukončení činnosti insolvenčního správce [a to k poslednímu dni kalendářního měsíce následujícího po měsíci, ve kterém insolvenční správce (zde veřejná obchodní společnost) doručil takové oznámení Ministerstvu spravedlnosti]. Obdobně jako v případě uvedeném v § 12 písm. d/ zákona o insolvenčních správcích (rozebíraném v R 135/2018) toto písemné oznámení samo o sobě nevede ke ztrátě odborné způsobilosti takového insolvenčního správce. Zůstala-li zachována odborná způsobilost garantovaná ohlášeným společníkem nebo ohlášenými společníky veřejné obchodní společnosti (což je i závěr odvolacího soudu pro poměry veřejné obchodní společnosti a v této věci; srov. odstavec 7. výše), pak bez zřetele k tomu, že již technicky nepůjde o „ohlášené společníky“, je podstatné, že zde stále jsou společníci, jejichž odbornost byla podkladem pro udělení práva vykonávat činnosti insolvenčního správce (R 135/2018).

30. Odvolací soud poté, co dospěl k závěru, že důvod odvolat veřejnou obchodní společnost a z funkce insolvenčního správce dlužnice, nespočívá ve ztrátě její odborné způsobilosti k výkonu funkce, dovodil, že schválené oddlužení dlužnice by mělo trvat ještě téměř 1,5 roku, načež shledal usnesení insolvenčního soudu správným, uváděje, že za těchto okolností nelze usuzovat na to, že by odvolání insolvenčního správce (jehož oprávnění k výkonu funkce již zaniklo) bylo v rozporu s účelem insolvenčního zákona (neohrozí požadavek rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů). Takový přístup je nicméně metodologicky nesprávný, jelikož odvolací soud tímto způsobem neformuloval žádný důvod, pro který by měl být odvolán z funkce insolvenční správce, jemuž právo vykonávat činnost insolvenčního správce zaniklo podle § 12 odst. 1 písm. e/ zákona o insolvenčních správcích a jehož odborná způsobilost k dalšímu výkonu funkce v insolvenčním řízení, v němž byl do funkce dříve ustanoven, zůstala zachována. S přihlédnutím k základní zásadě insolvenčního řízení formulované v § 5 písm. a/ insolvenčního zákona nenalezl důvod, který by odvolání bránil.

31. Jinak řečeno (v intencích závěrů plynoucích z R 135/2018 i z usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 67/2019), podle ustanovení § 31 odst. 3 insolvenčního zákona odvolá insolvenční soud insolvenčního správce z funkce jen tehdy, dospěje-li v návaznosti na důvod, pro který došlo k zániku práva vykonávat činnost insolvenčního správce, se zřetelem ke konkrétním poměrům insolvenčního správce k závěru, že zde jsou (nebo při pravidelném chodu věcí mohou být) překážky, které insolvenčnímu správci se zánikem činnosti brání (nebo mohou bránit) v řádném dokončení výkonu funkce v daném insolvenčním řízení. Skutečnost, že právo vykonávat činnost insolvenčnímu správci ze zákona zaniklo, není důvodem pro jeho odvolání z funkce podle § 31 odst. 3 insolvenčního zákona bez dalšího; proto také nelze takové odvolání odůvodnit negativně (tedy tím, že odvolání z funkce „nic nebrání“, nebo že odvolání z funkce „není v rozporu se základními zásadami insolvenčního řízení“).

32. V této souvislosti nelze pominout ani to, že ve věci sen. zn. 29 NSČR 67/2019 [jež se primárně netýkala zániku práva vykonávat činnost insolvenčního správce ve smyslu § 31 odst. 3 insolvenčního zákona, nýbrž zániku zvláštního povolení (uplynutím času) k výkonu funkce insolvenčního správce podle § 3 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích] mělo zkoumání, v jakém stadiu se insolvenční řízení nachází, zvláštní význam

pro odpověď na otázku zachování „odbornosti“ insolvenčního správce, tedy pro účely posouzení, zda insolvenční řízení se již nenachází ve fázi, ve které důvody, pro které měl mít (musel mít) insolvenční správce zvláštní povolení v době svého ustanovení do funkce (srov. i § 25 odst. 3 insolvenčního zákona), ke dni, kdy o zvláštní povolení přišel, pominuly (již netrvaly).

33. S dovolatelem lze souhlasit v tom, že zkoumání, zda důvod, pro který došlo k zániku práva vykonávat činnost insolvenčního správce, má (může mít) vliv na další (s odbornou péčí plynoucí z odborné způsobilosti prováděný) výkon funkce insolvenčního správce, je při rozhodování o odvolání z funkce dle § 31 odst. 3 insolvenčního zákona kritériem hlavním, kdežto časové souvislosti (předpokládaná délka pokračování insolvenčního řízení, fáze, ve které se insolvenční řízení v době rozhodování o odvolání z funkce nachází) kritériem podpůrným (vedlejším). Delší doba dokončení insolvenčního řízení předpokládaná v době od zániku práva vykonávat činnost insolvenčního správce sama o sobě důvodem toho, aby insolvenční správce se zaniklým oprávněním byl odvolán z funkce, není (taková okolnost nemá žádnou vypovídací schopnost co do způsobilosti insolvenčního správce dokončit řádně výkon funkce v daném insolvenčním řízení).

34. Právní posouzení věci odvolacím soudem tedy správné není.

35. V situaci, kdy odvolací soud rozhodl nesprávně a kdy dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), změnil napadené rozhodnutí v tom duchu, že veřejná obchodní společnost a se neodvolává z funkce insolvenčního správce dlužnice.

36. Pro dovolací řízení v této věci bylo rozhodné aktuální znění občanského soudního řádu.

č. 101

č. 101

V rozsahu nezbytném pro řízení o odpůřčí žalobě, kterou se insolvenční správce domáhá vůči advokátu určení neúčinnosti právního jednání, jímž mu insolvenční dlužník (klient nebo jeho právní nástupce) uhradil pohledávku z titulu odměny za zastupování a za poskytnuté právní rady a služby, a (současně) zaplacení (vrácení) poskytnutého plnění do majetkové podstaty, není advokát vázán povinností mlčenlivosti; ve smyslu ustanovení § 21 odst. 4 zákona o advokacii se takový spor považuje za spor (o úhradu palmáře) mezi advokátem a klientem nebo právním nástupcem klienta.

Úprava obsažená v § 111 insolvenčního zákona se uplatní bez omezení i na právní jednání, jímž dlužník (klient) poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, a před rozhodnutím o úpadku uhradil svému advokátu pohledávku z titulu odměny za zastupování a za poskytnuté právní rady a služby.

Lze-li na základě vylíčení rozhodujících skutečností v odpůřčí žalobě při nezměněném žalobním návrhu (petitu) posoudit právní jednání dlužníka jako neúčinné podle § 111 insolvenčního zákona, není takovému posouzení na překážku skutečnost,

že žalobce požadoval určit neúčinnost právního jednání dlužníka podle § 240 insolvenčního zákona.

Incidenční spory (žaloba odpůřčí), Advokacie, Povinnost mlčenlivosti, Odměna advokáta

§ 111 IZ, § 240 IZ, § 24 zákona č. 85/1996 Sb.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2022, sen. zn. 29 ICdo 12/2020, ECLI:CZ:NS:2022:29.ICDO.12.2020.3

Nejvyšší soud odmítl dovolání proti výroku o nákladech odvolacího řízení rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 9. 2019, zároveň zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 9. 2019, a věc vrátil Vrchnímu soudu v Praze k dalšímu řízení.

č. 101

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 24. 5. 2019, Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) rozhodl o odpůřčí žalobě podané žalobcem AS Z. v. o. s., jako insolvenčním správcem dlužníka D. G. S., tak, že:

[1] Určil, že „právní úkon“ dlužníka spočívající v bezhotovostní platbě ve výši 14.590,44 EUR dle smlouvy o poskytování právních služeb ze dne 24. 6. 2016, zasláné z označeného bankovního účtu dlužníka ve prospěch označeného účtu žalovaného P. O. je vůči věřitelům dlužníka neúčinným „právním úkonem“ (bod I. výroku).

[2] Uložil žalovanému zaplatit do 3 dnů od právní moci rozsudku ve prospěch majetkové podstaty dlužníka částku 14.590,44 EUR (bod II. výroku).

[3] Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod III. výroku).

[4] Uložil žalovanému zaplatit na účet insolvenčního soudu soudní poplatek ve výši 2.000 Kč (bod IV. výroku).

2. Insolvenční soud – vycházejí z ustanovení § 111, 235, § 236, § 237, § 238 a § 239 zákona č. 182/2006 Sb., úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a dovolává se závěrů rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. 29 Cdo 677/2011 [jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 60/2014 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 60/2014“), který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu], rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, „sp. zn.“ (správně sen. zn.) 29 ICdo 17/2016 [jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 56/2019 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 56/2019“)], a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 2. 2016, sen. zn. 29 NSČR 67/2014, uveřejněného pod číslem 62/2017 Sb.

rozh. obč. (dále jen „R 62/2017“) – dospěl po provedeném dokazování k následujícím závěrům:

3. S účinností od 1. 1. 2014 [po novele insolvenčního zákona provedené zákonem č. 294/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů] se neúčinnost podle § 111 insolvenčního zákona prosazuje výlučně odpůrcí žalobou insolvenčního správce; srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2018, sp. zn. 29 Cdo 5517/2016 (jde o rozsudek uveřejněný v časopise Soudní judikatura, číslo 10, ročník 2019, pod číslem 109).

4. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že dlužník na základě vystavené faktury poukázal cca 2,5 měsíce poté, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, ze svého účtu na účet žalovaného částku 14.590,44 EUR, která měla představovat odměnu za vykonané právní služby podle smlouvy uzavřené před zahájením insolvenčního řízení. V té době byl dlužník ze zákona omezen v nakládání s majetkovou podstatou (s výjimkami dle § 111 odst. 2 a 3 insolvenčního zákona). Nebylo zjištěno, že by dlužník nebo žalovaný požádal insolvenční soud o souhlas s provedením odporované platby (§ 111 odst. 3 insolvenčního zákona), takže předmětem zkoumání dále bylo jen to, zda předmětná platba představovala podstatnou změnu ve skladbě dlužníkova majetku, anebo šlo o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení, a zda nešlo o některou z výjimek uvedených v § 111 odst. 2 insolvenčního zákona.

5. Již v insolvenčním návrhu dlužník uvedl, že má vůči svým věřitelům neuhrazené závazky ve výši 168.912.099,06 Kč, že je předlužen a že jediným možným způsobem řešení jeho úpadku je konkurs. V seznamu závazků neoznačil dlužník žalovaného jako možného věřitele (byť smlouva o poskytování právních služeb byla uzavřena již 24. 6. 2016) a v seznamu majetku pak deklaroval jako svá aktiva peněžní prostředky na účtech ve výši cca 35.000 Kč a cca 83.000 EUR a (již jen) majetkové podíly a pohledávky nevýznamné hodnoty.

6. Podle soupisu majetkové podstaty dlužníka, předloženého insolvenčním správcem dlužníka v lednu 2017, vykazoval korunový účet dlužníka zůstatek cca 32.000 Kč a účet v eurech zůstatek 60.558,53 EUR. Ze zpeněžení majetkových podílů a za postoupení dlužníkových pohledávek se do majetkové podstaty dostaly peněžní prostředky řádově v jednotkách tisíců Kč. Odtud insolvenční soud dovozuje, že předmětnou platbou došlo k nikoli zanedbatelnému zmenšení majetku dlužníka i k podstatné změně majetku dlužníka.

7. Insolvenční soud nezpochybňuje dlužníkovu právo být i po zahájení řízení právně zastoupen advokátem, žalovaný ani další advokát (Mgr. M. B.) však v insolvenčním řízení dlužníka nezastupovali. Dlužník v insolvenčním návrhu deklaroval, že nespňuje podmínky pro řešení úpadku reorganizací, takže tvrzení, že žalovaný s dlužníkem měl v srpnu či září 2016 připravovat reorganizační plán, shledal insolvenční soud nevěrohodným. Také právní poradenství, které mělo spočívat mj. v radách, „co dlužník může či nemůže platit po zahájení řízení“, bylo z pohledu soudu minimálně ze strany žalovaného (advokáta) nedbalé, neboť žalovaný by měl v takovém případě „poradit“

dlužníku, že k provedení platby takto významné částky peněžních prostředků na jeho osobní účet by bylo žádoucí ze zákona požádat insolvenční soud o souhlas, což se nestalo. Tvzení o právním posuzování škodních nároků uplatněných věřitelem A. D. shledal insolvenční soud přinejmenším problematickým, neboť o žádných takových nárocích se dlužník v insolvenčním návrhu nezmínil. Posouzení, zda žalovaný fakturované právní služby dlužníku skutečně poskytl, však s ohledem na podmínky neúčinnosti stanovené v § 111 insolvenčního zákona není pro rozhodnutí soudu určující; proto insolvenční soud (pro nadbytečnost) neprovedl důkazy za tím účelem navržené.

8. Předmětná platba není podřaditelná žádné z výjimek uvedených v § 111 odst. 2 insolvenčního zákona, když zjevně nejde o úkony ke splnění povinností dle zvláštního předpisu, ani o uskutečnění činností při provozování podniku či k odvracení hrozící škody. Nejde rovněž o pohledávku za majetkovou podstatou nebo o pohledávku na roveň postavenou pohledávkám za majetkovou podstatou.

9. K odvolání žalovaného Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 9. 2019:

[1] Potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok).

[2] Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

10. Odvolací soud – vycházejí především z ustanovení § 111 insolvenčního zákona a z ustanovení § 118a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí a poté, co zopakoval dokazování smlouvou o poskytování právních služeb, k následujícím závěrům:

11. Žalobu podala věcně legitimovaná osoba (§ 235 odst. 2, § 239 odst. 1 insolvenčního zákona) proti věcně pasivně legitimovanému subjektu (§ 237 odst. 1 a § 239 odst. 1 insolvenčního zákona) a vzhledem k době, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku dlužníka (10. 11. 2016), byla dodržena i lhůta k podání žaloby dle § 239 odst. 3 insolvenčního zákona. Odvolací soud pak sdílí názor insolvenčního soudu, že dlužník předmětnou platbou plnil žalovanému svůj závazek ze smlouvy, takže takové jednání lze napadnout odpůřčí žalobou, a že neúčinnost je nutno posuzovat (jelikož šlo o plnění poskytnuté poté, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení) podle § 111 insolvenčního zákona. Insolvenční soud proto při jednání konaném 17. 5. 2019 účastníky správně poučil (dle § 118a odst. 2 o. s. ř.) o tom, že věc bude posuzována po právní stránce odlišně od názoru formulovaného v žalobě.

12. Odvolací soud dále vychází ze závěrů formulovaných v R 62/2017, v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 2015, sen. zn. 29 ICdo 48/2013 (jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 106/2016 Sb. rozh. obč.), a v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sen. zn. 29 ICdo 76/2015.

13. Odvolací soud pak sice sdílí námitku žalovaného, že při jednání konaném 17. 5. 2019 se mu nedostalo řádného poučení (dle ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř.) ohledně důkazní povinnosti a povinnosti tvrzení k tomu, že dlužník platbou neporušil omezení plynoucí z ustanovení § 111 odst. 1 insolvenčního zákona, potažmo k tomu, že platba má povahu výjimky dle ustanovení § 111 odst. 2 insolvenčního zákona (nebyl poučen

o následcích nesplnění povinnosti), toto pochybení však nemá žádný vliv na správnost napadeného rozhodnutí.

14. V době, kdy uhradil spornou částku, již dlužník nedisponoval žádným majetkem významnější hodnoty; proto touto úhradou došlo k nikoli zanedbatelnému zmenšení jeho majetku a tedy k porušení povinnosti plynoucí z ustanovení § 111 odst. 1 insolvenčního zákona. Tvrdil-li žalovaný v odvolání (přípustně, s ohledem na vadné poučení dle ustanovení § 118a o. s. ř.), že dlužník platbu provedl v dobré víře, že jeho aktiva dosahují hodnoty téměř 139 milionů Kč, jde o tvrzení, které při posouzení, zda došlo k porušení § 111 odst. 1 insolvenčního zákona, nehraje žádnou roli.

15. Insolvenční soud nepochybil, neprovedl-li důkazy, které žalovaný navrhl k prokázání tvrzení, že právní služby dlužníku skutečně poskytl (a v jakém rozsahu). Bez zřetele k tomu, že ne zcela přiléhavě vyslovil pochybnosti o tom, zda právní služby byly skutečně poskytnuty, totiž insolvenční soud správně uzavřel, že vzhledem k podmínkám neúčinnosti právního úkonu dle § 111 insolvenčního zákona není řešení této otázky podstatné.

16. Podle odvolacího soudu pak nebylo zapotřebí dokazovat konkrétní úkony, které žalovaný učinil pro dlužníka. Dlužník platil žalovanému dlužnou platbu za právní služby výslovně vymezené ve smlouvě o poskytování právních služeb. Charakter právních služeb se jednoznačně týkal zjištění úpadkové situace dlužníka a s tím souvisejícího případného insolvenčního řízení. I kdyby žalovaný v průběhu řízení tvrdil a prokazoval poskytnutí dalších právních služeb (smlouvě se vymykajících), nebylo by to významné pro posouzení neúčinnosti úkonu spočívajícího v platbě za služby poskytnuté na základě smlouvy.

17. Vadné poučení dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. nemělo vliv na správnost napadeného rozhodnutí jednak proto, že žalovaný žádná další tvrzení v odvolání neuplatnil, jednak proto, že vzhledem ke sjednanému předmětu smlouvy o poskytování právních služeb nelze mít pochyb o tom, že poskytnuté plnění nepatří mezi výjimky dle § 111 odst. 2 insolvenčního zákona. Zjevně nešlo o plnění ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy (povinnost dle § 98 insolvenčního zákona takovou povinností není) ani o plnění směřující k provozování podniku v rámci obvyklého hospodaření, k odvrácení hrozící škody, k plnění zákonné vyživovací povinnosti nebo o plnění procesních sankcí. Rovněž nejde o uspokojení pohledávky za majetkovou podstatou (§ 168 insolvenčního zákona) nebo pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou (§ 169 insolvenčního zákona). Uváděl-li žalovaný, že dlužníkem uhrazená právní pomoc směřovala mimo jiné k předejití „(...) možných škod na majetku, k nimž mohlo (nebýt činnosti žalovaného) jistě dojít (...)\", pak odvolací soud zdůrazňuje, že předmět smlouvy o poskytování právních služeb takovou právní pomoc žalovaného nezahrnoval. Nadto pouhé obecné tvrzení o odvrácení „možných škod“ nelze bez dalšího zahrnout pod výjimku dle § 111 odst. 2 insolvenčního zákona. V R 56/2019 Nejvyšší soud vyložil, že k naplnění výjimky dle § 111 odst. 2 insolvenčního zákona zásadně nebude postačovat, že (obecně vzato) každou platbou, kterou dlužník plní závazek vůči svému věřiteli, odvrací možné (právním předpisem či smlouvou předpokládané) důsledky, které by jinak měly (nebýt takové platby) negativní dopad do majetkových poměrů dlužníka.

18. K poukazu žalovaného na to, že právní pomoc je ústavně zaručeným právem dlužníka plynoucím z článku 37 Listiny základních práv a svobod (dále též jen „Listina“), odvolací soud uvádí, že toto dlužníkovo právo nebylo v dané věci zpochybňováno. Případná úhrada za poskytnutí právní pomoci však při úpadku dlužníka může být uspokojena jen v intencích závazných pravidel plynoucích z insolvenčního zákona.

19. Nedůvodná je i námitka, že insolvenční soud pochybil, jestliže prováděl důkaz celým insolvenčním spisem a nadto překročil žalobní návrh. Z protokolu o jednání konaném 17. 5. 2019 plyne, že insolvenční soud jednoznačně identifikoval listiny z insolvenčního spisu, jimiž prováděl důkaz. Ohledně údajů z insolvenčního spisu nadto platí, že skutečnosti nebo důkazy, které tvořily součást insolvenčního spisu před zahájením incidenčního sporu, jsou pro insolvenční soud, který takový incidenční spor rozhoduje, přirozeným zdrojem poznatků jako skutečnosti nebo důkazy, jež mohou mít případně vliv na skutkový stav věci rozhodované incidenčním sporem. Úprava, která činí z incidenčního sporu spor rozhodovaný „v rámci insolvenčního řízení“ zásadně soudcem, který vede insolvenční řízení (srov. § 160 insolvenčního zákona), má těžit právě z toho, že soudce rozhodující incidenční spor bude dobře obeznámen se všemi okolnostmi týkajícími se insolvenčního řízení a bude je moci i aplikovat; srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2018, „sp. zn.“ (správně sen. zn.) 29 ICdo 86/2016 (jde o rozsudek uveřejněný v časopise Soudní judikatura, číslo 1, ročníku 2020, pod číslem 8). Žalobním návrhem se žalobce (byť na podkladě odlišného právního názoru) domáhal určení, že označený právní úkon dlužníka je vůči věřitelům dlužníka neúčinným právním úkonem, a o tomto návrhu insolvenční soud také rozhodl (od žaloby se neodchýlil).

č. 101

II.

Dovolání a vyjádření k němu

20. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly řešeny, respektive mají být vyřešeny rozdílně, potažmo, že se odvolací osud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

21. V návaznosti na výše vymezenou přípustnost dovolání předkládá dovolatel Nejvyššímu soudu k zodpovězení následující otázky:

[1] Jde v případě, že se žalobce namísto neúčinnosti dle ustanovení § 240 insolvenčního zákona domáhá neúčinnosti dle ustanovení § 111 insolvenčního zákona, o změnu skutkového základu věci, o které je nutné rozhodnout jako o změně žaloby?

[2] Může být v řízení o žalobě na určení neúčinnosti právních úkonů dlužníka spočívajících v úhradě odměny advokáta pasivně legitimován advokát, který je vázán zákonnou mlčenlivostí ohledně konkrétního obsahu právních služeb?

[3] Lze na advokáta, který poskytuje kvalifikovanou právní pomoc v procesu zahájení a vedení insolvenčního řízení, pohlížet jako na běžného dodavatele služeb a posuzovat úhradu za takto poskytnuté právní služby z hlediska neúčinnosti ve smyslu ustanovení § 111 insolvenčního zákona? Není tedy skutečnost, že odměna za právní služby související se zahájením a vedením insolvenčního řízení je splatná jen v intencích závazných pravidel plynoucích z insolvenčního zákona, zásahem do ústavně zaručeného práva na právní pomoc?

[4] Je pro posouzení obsahu reálně poskytnutých právních služeb v souvislosti s posuzováním výjimky dle ustanovení § 111 odst. 2 insolvenčního zákona dostačující pouhý odkaz na smlouvu o poskytování (právních) služeb?

[5] Lze mezi plnění, jež zakládají výjimku dle ustanovení § 111 odst. 2 insolvenčního zákona, zařadit plnění povinnosti podat insolvenční návrh ve smyslu ustanovení § 98 insolvenčního zákona?

[6] Lze okolnost, že soud prvního stupně neposkytl řádné poučení dle ustanovení § 118a o. s. ř., zhojit v odvolacím řízení pouhým připuštěním skutkových tvrzení či důkazů, aniž by odvolací soud sám poskytl řádné poučení?

č. 101

22. V mezích uplatněného dovolacího důvodu argumentuje dovolatel k položeným otázkám následovně:

K otázce č. 1 (změna skutkového základu sporu)

23. Dovolatel poukazuje na to, že podanou žalobou uplatňoval žalobce neúčinnost dle § 240 insolvenčního zákona, s tím, že je zpochybňováno poskytnutí služeb, a následné posouzení nároku jako neúčinného i pro případ, že služby byly skutečně poskytnuty, má za změnu skutkového základu sporu (nikoli za pouhou změnu právní kvalifikace). V této souvislosti poukazuje i na to, že vyslovení neúčinnosti dle § 240 insolvenčního zákona má konstitutivní povahu, kdežto neúčinnost dle § 111 insolvenčního zákona je neúčinností ze zákona a být se prosazuje odpůrčí žalobou, výrok o ní je deklaratorní. Jde o odlišné nároky.

K otázce č. 2 (mlčenlivost advokáta)

24. Dovolatel opakovaně namítal, že dle ustanovení § 21 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, je vázán zákonnou povinností mlčenlivosti, které jej nemůže zprostit ani insolvenční správce dlužníka a předmětné řízení nepatří mezi ta, v nichž není touto mlčenlivostí vázán. K tomu se dovolává závěrů obsažených v nálezů Ústavního soudu ze dne

25. 11. 2010, sp. zn. II. ÚS 889/10 [jde o nález uveřejněný pod číslem 237/2010 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, který je (stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Ústavního soudu]. Mínil, že ve sporu byl postaven před volbu buď porušit povinnost mlčenlivosti, nebo se vystavit

riziku neúspěchu ve sporu, a že nikdo nemůže nutit jeho klienta, aby jej zprostil povinnosti mlčenlivosti.

K otázce č. 3 (povaha právní služby a ústavně zaručené právo na právní pomoc)

25. Potud dovolatel namítá, že aplikací závěrů obsažených v napadeném rozhodnutí dochází k zásahu do ústavně zaručených práv dlužníka na právní pomoc a k vytvoření precedentu fakticky vylučujícího do budoucna subjektům v materiálním úpadku využít kvalifikovanou právní pomoc v procesu zahájení a vedení insolvenčního řízení.

26. Insolvenční řízení lze zahájit pouze insolvenčním návrhem, jenž musí splňovat zákonné náležitosti a k němuž musí být připojeny zákonné přílohy. I z pozice soudů je poskytování právních služeb dlužníku v této souvislosti žádoucí a právě za tím účelem se dlužník obrátil na žalovaného (jenž mu poskytl příslušné rady). Dlužník tak využil své právo na kvalifikované zastoupení, které bylo využitím ústavně zaručeného práva na právní pomoc, zakotveného již v článku 37 Listiny. Toto právo je univerzální, nezadatelné. Z ustanovení § 22 zákona o advokacii je pak patrné, že advokacie se vykonává za odměnu, jejíž nezaplacení je důvodem pro vypovězení smlouvy o poskytování právních služeb. Jinak řečeno, jako má dlužník právo na právní pomoc, má i jeho advokát nárok na přijetí přiměřené odměny. Kdyby měla být přiměřená odměna za poskytnuté právní služby pokaždé podrobena soudnímu přezkumu co do neúčinnosti jejího zaplacení, advokáti by byli nuceni bez dalšího odmítat poskytování služeb klientům v úpadku, čímž by de facto došlo k odnětí práva na právní pomoc subjektu, kterému úpadek hrozí, nebo který se v úpadku fakticky nachází. Už jen proto je žalovaný přesvědčen, že advokát poskytující služby v souvislosti s insolvenčním řízením nemůže být v intencích ustanovení § 111 insolvenčního zákona vnímán jako „každý jiný“ dodavatel služeb. Výklad zvolený odvolacím soudem by dlužníku v úpadku, který nemá sám dostatečné znalosti či odbornost, fakticky znemožnil využít ústavně zakotveného práva na právní pomoc a tedy využít služeb advokáta k podání insolvenčního návrhu, což jistě nebylo smyslem ani účelem insolvenčního zákona.

27. Očekávání úhrady nákladů spojených s podáním insolvenčního návrhu je výslovně zakotveno pro účely návrhu na povolení oddlužení; odmítání úhrady oprávněných nákladů spojených s podáním insolvenčního návrhu a řešením úpadekové situace dlužníka – právnické osoby tedy způsobuje jednoznačnou nerovnováhu přístupu k právní pomoci mezi právnickou a fyzickou osobou. Ve světle výše uvedeného je pak zjevně nesprávné přirovnání služeb advokáta k běžnému dodávání služeb a formalistické posuzování výše provedené sporné platby bez zohlednění okolností a významu poskytnutého protiplnění.

K otázce č. 4 (obsah reálně poskytnutých právních služeb)

28. Dovolatel nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, že není potřebné provádět dokazování ohledně charakteru poskytnutých služeb, maje za to, že jde o názor rozporný s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu. K tomu cituje z R 56/2019 pasáž (jde o odstavec [19]), podle které:

„Pro účely výkladu pojmu hrozící škoda ve smyslu ustanovení § 111 odst. 2 insolvenčního zákona Nejvyšší soud v poměrech dané věci dodává, že sporné platby nelze posuzovat izolovaně od povahy plnění, které dlužníku poskytl věřitel a za které dlužník platil. Jinými slovy, bude to zpravidla povaha (spornou

platbou hrazeného) plnění a jeho význam pro majetkovou podstatu dlužníka, které budou rozhodující pro posouzení, zda dlužník spornou platbou odvracel hrozící škodu.“

29. Dovolatel je přesvědčen, že povaha poskytnutých právních služeb a zejména konkrétní určení toho, čeho se týkaly, je naprosto zásadní pro závěr, zda nemohlo jít o plnění, kterým byly odvraceny bezprostředně hrozící škody, respektive zda se to netýkalo běžného provozu podniku, když předmět právních služeb je ve smlouvě o poskytování právních služeb definován pouze demonstrativním výčtem. Důkazy, které soudy v této souvislosti neprovedly, má za tzv. opomenuté důkazy, jejichž neprovedení zakládá porušení obecných procesních principů a zásad.

K otázce č. 5 (povinnost podat insolvenční návrh)

30. Potud dovolatel nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, že platba související s plněním povinnosti podat insolvenční návrh ve smyslu ustanovení § 98 insolvenčního zákona není plněním zákonné povinnosti, která by odůvodňovala aplikaci § 111 odst. 2 insolvenčního zákona, neboť nejde o povinnost stanovenou zvláštními právními předpisy. Míní, že úhrada nákladů za podání insolvenčního návrhu je činností jdoucí ku prospěchu dlužníkových věřitelů, s tím, že analogickou situaci (ve vztahu k záloze na náklady insolvenčního řízení) řešil Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 1. 9. 2010 se závěrem, že:

„Úhradu zálohy na náklady insolvenčního řízení, která by byla získána z prodeje části majetku dlužníka, však jistě nelze považovat za činnost, která by byla v neprospěch věřitelů; naopak se lze oprávněně domnívat, že při schopnosti dlužníka uhradit stanovenou zálohu je reálná šance, aby věřitelé dosáhli alespoň částečného uspokojení svých pohledávek.“

31. Dovolatel uzavírá, že úhrada právních služeb, které směřují k plnění zákonné povinnosti dlužníka (podat insolvenční návrh) a jejichž využití je výhradně ku prospěchu věřitelů dlužníka, je evidentně plněním v souladu s péčí řádného hospodáře a jde o předcházení vzniku možných škod, které by jinak zhoršovaly postavení věřitelů dlužníka ve vztahu k dobytnosti a výši možného uspokojení jejich pohledávek.

K otázce č. 6 (poučovací povinnost dle § 118a o. s. ř.)

32. Potud dovolatel odvolacímu soudu vytýká, že ač uznal pochybení insolvenčního soudu při plnění poučovací povinnosti dle § 118a o. s. ř., toto pochybení sám nenapravit (řádné poučení mu rovněž neposkytl), byť žalovaný dle jeho názoru všechny rozhodné skutečnosti dosud nevyklíčil. Míní, že připuštěním novot dle § 205a o. s. ř. takovou vadu bez poskytnutí řádného poučení nelze zhojit.

33. Nad rámec položených otázek dále dovolatel cituje ustanovení § 111 odst. 1 větu první insolvenčního zákona, uváděje, že smyslem a účelem ustanovení § 111 insolvenčního zákona v intencích hrazení existujících pohledávek věřitelů dlužníka je zamezit takovému jednání, které by vedlo ke zvýhodnění jednoho věřitele na úkor ostatních; jinak řečeno, podstatou neúčinnosti právních úkonů provedených v rozporu s ustanovením § 111 insolvenčního zákona je zajištění ochrany věřitelů před těmi úkony dlužníka, které v konečném důsledku zkracují ostatní věřitele. V tomto směru dovolatel

odkazuje na Zápis z jednání odborné sekce pro insolvenční právo České advokátní komory ze dne 2. 9. 2015 (založený na č. l. 14-15 spisu), dle kterého přijetí přiměřené odměny za poskytnuté právní služby není zvýhodňujícím právním úkonem. Má-li dlužník (ústavně garantované) právo na právní pomoc (a odměna advokáta nemůže být proto posouzena jako zvýhodnění věřitele), není ani možné takové jednání (úhradu odměny za poskytnuté právní služby) posoudit jako zvýhodnění věřitele a pro tento případ aplikovat ustanovení § 111 insolvenčního zákona.

34. A konečně dovolatel oběma soudům vytýká, že ostatní práva a obchodní podíly dlužníka měly za nezpeněžitelné a nevyzpytatelné, ač k tomu nebylo provedeno dokazování a ač údaj, že se je nedaří zpeněžit ani po 3 letech od zahájení insolvenčního řízení, bez dalšího neznamená, že byly bez hodnoty v okamžiku uskutečnění odporovaného úkonu.

III.

Přípustnost dovolání

35. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

36. Nejvyšší soud se nejprve zabýval rozsahem podaného dovolání a jeho přípustností.

37. Dovolání výslovně směřuje proti oběma výrokům rozsudku odvolacího soudu. Při absenci dovolací argumentace na téma nákladů řízení lze dovodit (poměřováním obsahem dovolání), že ve vztahu k prvnímu výroku napadeného rozhodnutí se dovolání netýká té jeho části, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek insolvenčního soudu ve výroku o nákladech řízení. Stejný závěr [totiž ten, že dovolání (jež i potud postrádá jakoukoli argumentaci) se netýká ani výroku o nákladech odvolacího řízení] však nelze přijmout proti výslovně projevované vůli dovolatele napadnout druhý výrok rozsudku odvolacího soudu. Každý procesní úkon se totiž posuzuje podle toho, jak byl navenek projeven, nikoliv podle toho, jestli mezi projevovým procesním úkonem a vnitřní vůlí jednatelů je skutečný souhlas. Ani podstatný omyl účastníka mezi tím, co procesním úkonem projevilo, a tím, co jím projevilo chtěl, nemá žádný vliv na procesní úkon a jeho účinnost (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2003, sp. zn. 29 Odo 649/2001, uveřejněné pod číslem 11/2006 Sb. rozh. obč., jehož závěry Nejvyšší soud potvrdil např. též v usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 14. března 2012, sp. zn. 31 Cdo 2847/2011, uveřejněném pod číslem 72/2012 Sb. rozh. obč., nebo v odstavci 53. stanoviska pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, Pls 1/2015, uveřejněného pod číslem 1/2017 Sb. rozh. st.). V rozsahu, v němž dovolání směřuje proti druhému výroku rozsudku odvolacího soudu o nákladech odvolacího řízení, však přípustnost dovolání vylučuje ustanovení § 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.; Nejvyšší soud proto potud dovolání bez dalšího odmítl dle § 243c odst. 1 o. s. ř.

38. V rozsahu, v němž dovolání směřuje proti té části prvního výroku napadeného rozhodnutí, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek insolvenčního soudu ve výročí

o věci samé, je Nejvyšší soud shledává přípustným dle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro daný případ potud neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. a v posouzení dovoláním předestřených právních otázek jde zčásti o věc dovolacím soudem neřešenou a zčásti je právní posouzení věci odvolacím soudem v rozporu s níže označenou judikaturou Nejvyššího soudu.

IV.

Důvodnost dovolání

39. Nejvyšší soud se – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval nejprve tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

40. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval. Při úvaze, zda právní posouzení věci odvolacím soudem je ve smyslu ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. správné, vychází dovolací soud ze skutkových závěrů odvolacího soudu a nikoli z těch skutkových závěrů, které v dovolání na podporu svých právních argumentů (případně) nejprve zformuluje sám dovolatel. Srov. shodně např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 29 Odo 268/2003, uveřejněného pod číslem 19/2006 Sb. rozh. obč., a rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. 31 Cdo 3881/2009, uveřejněného pod číslem 10/2014 Sb. rozh. obč.

41. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nemohl být zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází. Pro právní posouzení věci jsou rozhodná především následující skutková zjištění (z nichž vyšel odvolací soud):

[1] Dlužník (coby klient) uzavřel dne 24. 6. 2016 s žalovaným a s Mgr. M. B. (coby příkazníky - advokáty) smlouvu o poskytování právních služeb, jejímž předmětem byly (podle článku 1) právní služby spočívající v poskytování specializovaného právního poradenství, a to zejména ve vztahu k posouzení hospodářské situace dlužníka z pohledu podmínek a povinností stanovených v insolvenčním zákoně, tedy v přípravě insolvenčního návrhu, vyhotovení seznamů dle § 104 insolvenčního zákona, reorganizačního plánu, zprávy o reorganizačním plánu, jednání s věřiteli a akcionáři dlužníka o způsobu řešení případného úpadku dlužníka a zastupování dlužníka advokáty v insolvenčním řízení, jakož i ve věcech souvisejících. Byla rovněž sjednána (podle článku 2) dohoda o časové odměně ve výši 3.000 Kč za hodinu, s tím, že nad tento rámec přísluší advokátům i daň z přidané hodnoty a v případě soudních sporů soudem přiznané náklady řízení proti protistraně, vyjma nákladů za soudní poplatky hrazené dlužníkem.

[2] Insolvenčním návrhem došlým insolvenčnímu soudu 3. srpna 2016 se (nezastoupený) dlužník domáhal zjištění svého úpadku s tím, že úpadek má být řešen konkursem.

[3] V seznamu závazků, který připojil k insolvenčnímu návrhu, dlužník označil své věřitele s pohledávkami v celkové výši 168.912.099,06 Kč (žalovaného jako věřitele neuvedl).

[4] V seznamu majetku, který připojil k insolvenčnímu návrhu, dlužník uvedl jako svůj majetek označené obchodní podíly, jejichž zůstatkovou účetní hodnotu měl za nulovou, jakož i částky 34.854,15 Kč a 82.778,51 EUR nacházející se na označených účtech u banky.

[5] Účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka nastaly 3. srpna 2016 v 14.14 hodin, kdy insolvenční soud zveřejnil v insolvenčním rejstříku vyhlášku, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení (A-2).

[6] Dovolatel vystavil dlužníku dne 30. 9. 2016 fakturu č. 42, splatnou 14. 10. 2016, s tím, že jde o fakturaci právních služeb v částce 318.750 Kč a s připočtením částky 66.937,50 Kč, odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, jde celkem o částku 385.687,50 Kč.

[7] Dlužník fakturu uhradil tak, že ze svého bankovního účtu zaslal 18. 10. 2016 na účet žalovaného částku 14.590,44 EUR.

[8] Usnesením ze dne 10. 11. 2016 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne), insolvenční soud (mimo jiné) zjistil úpadek dlužníka a jeho insolvenčním správcem ustanovil žalobce.

[9] Usnesením ze dne 30. 1. 2017 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne), insolvenční soud prohlásil konkurs na majetek dlužníka.

42. Na základě shora ustaveného skutkového rámce činí Nejvyšší soud k dovoláním předestřeným právním otázkám následující závěry:

43. Úvodem Nejvyšší soud poznamenává, že postrádá zdůvodnění (opodstatnění) toho, proč u právního jednání dlužníka uskutečněného v době od 1. 1. 2014 oba soudy nadále používají pojem „právní úkon“ dle § 34 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013. Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), nahradil tento pojem pojmem „právní jednání“ (srov. § 545 a násl. o. z.) a ve stejném duchu je proto třeba pro rozhodné období interpretovat slovní spojení „právní úkon“ v § 111 a v § 235 a násl. insolvenčního zákona. Srov. i ustanovení § 3028 odst. 3 o. z. Při absenci argumentace pro jiný závěr bude Nejvyšší soud při svých úvahách v této věci dále používat terminologii zavedenou s účinností od 1. 1. 2014 (včetně užití pojmu „závod“ místo pojmu „podnik“ v § 111 odst. 2 insolvenčního zákona).

K otázce č. 1 (změna skutkového základu sporu)

44. Pro zodpovězení této otázky jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona a občanského soudního řádu:

§ 109 (insolvenčního zákona)

(1) Se zahájením insolvenčního řízení se spojují tyto účinky:

a/ pohledávky a jiná práva týkající se majetkové podstaty nemohou být uplatněny žalobou, lze-li je uplatnit přihláškou,

(...)

(4) Účinky zahájení insolvenčního řízení nastávají okamžikem zveřejnění vyhlášky, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, v insolvenčním rejstříku.

(...)

§ 111 (insolvenčního zákona)

(1) Nerozhodne-li insolvenční soud jinak, je dlužník povinen zdržet se od okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, nakládání s majetkovou podstatou a s majetkem, který do ní může náležet, pokud by mělo jít o podstatné změny ve skladbě, využití nebo určení tohoto majetku anebo o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení. Peněžitě závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení je dlužník oprávněn plnit jen v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem.

(2) Omezení podle odstavce 1 se netýká úkonů nutných ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy, k provozování podniku v rámci obvyklého hospodaření, k odvrácení hrozící škody, k plnění zákonné vyživovací povinnosti a ke splnění procesních sankcí. Dále se omezení podle odstavce 1 nevztahuje na uspokojování pohledávek za majetkovou podstatou (§ 168) a pohledávek jim postavených na roveň (§ 169); tyto pohledávky se uspokojují v termínech splatnosti, je-li to podle stavu majetkové podstaty možné.

(3) Právní úkony, které dlužník učinil v rozporu s omezeními stanovenými v důsledku účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení, jsou vůči věřitelům neúčinné, ledaže si k nim dlužník nebo jeho věřitel předem vyžádal souhlas insolvenčního soudu.

§ 235 (insolvenčního zákona)

(...)

(2) Neúčinnost dlužnických právních úkonů, včetně těch, které tento zákon označuje za neúčinné a které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, se zakládá rozhodnutím insolvenčního soudu o žalobě insolvenčního správce, kterou bylo odporováno dlužnickým právním úkonům (dále jen „odpůrčí žaloba“), není-li dále stanoveno jinak.

§ 239 (insolvenčního zákona)

(1) Odporovat právním úkonům dlužníka může v insolvenčním řízení pouze insolvenční správce, i když nejde o osobu s dispozičními oprávněními, a to odpůrcí žalobou podanou proti osobám, které mají povinnost vydat dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů do majetkové podstaty. Jestliže v době zahájení insolvenčního řízení probíhá o téže věci řízení na základě odpůrcí žaloby jiné osoby, nelze v něm až do skončení insolvenčního řízení pokračovat.

(...)

(4) Dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů náleží do majetkové podstaty právní mocí rozhodnutí, kterým bylo odpůrcí žalobě vyhověno. Tím není dotčeno právo insolvenčního správce v případě, že šlo o peněžitě plnění nebo že má jít o peněžitou náhradu za poskytnuté plnění, požadovat odpůrcí žalobou vedle určení neúčinnosti dlužníkova právního úkonu i toto peněžitě plnění nebo peněžitou náhradu plnění. Vylučovací žaloba není přípustná.

č. 101

§ 240 (insolvenčního zákona)

Neúčinnost právních úkonů bez přiměřeného protiplnění

(1) Právním úkonem bez přiměřeného protiplnění se rozumí právní úkon, jímž se dlužník zavázal poskytnout plnění bezúplatně nebo za protiplnění, jehož obvyklá cena je podstatně nižší než obvyklá cena plnění, k jehož poskytnutí se zavázal dlužník.

(2) Právním úkonem bez přiměřeného protiplnění se rozumí pouze právní úkon, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, nebo právní úkon, který vedl k dlužníkovu úpadku. Má se za to, že právní úkon bez přiměřeného protiplnění učiněný ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, je úkonem, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku.

(3) Právnímu úkonu bez přiměřeného protiplnění lze odporovat, byl-li učiněn v posledních 3 letech před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, anebo v době 1 roku před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch jiné osoby.

(4) Právním úkonem bez přiměřeného protiplnění není

a/ plnění uložené právním předpisem,

b/ příležitostný dar v přiměřené výši,

c/ poskytnutí plnění, kterým bylo vyhověno ohledům slušnosti, nebo

d/ právní úkon, o kterém dlužník se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládal, že z něj bude mít přiměřený prospěch, a to za předpokladu, že nešlo o úkon učiněný ve prospěch osoby dlužníkovi blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, a že osoba, v jejíž prospěch byl úkon učiněn, nemohla ani při náležité

pečlivosti poznat, že dlužník je v úpadku, nebo že by tento úkon mohl vést k úpadku dlužníka.

§ 95 (o. s. ř.)

(1) Žalobce (navrhovatel) může za řízení se souhlasem soudu měnit návrh na zahájení řízení. Změněný návrh je třeba ostatním účastníkům doručit do vlastních rukou, pokud nebyli přítomni jednání, při němž ke změně došlo.

(2) Soud nepřipustí změnu návrhu, jestliže by výsledky dosavadního řízení nemohly být podkladem pro řízení o změněném návrhu. V takovém případě pokračuje soud v řízení o původním návrhu po právní moci usnesení.

45. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona od zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka a později nedoznala změn. Ustanovení § 95 o. s. ř. v citované podobě nedoznalo změn od zahájení sporu.

46. Dovolací argumentace k otázce č. 1 vychází z toho, že skutkový základ sporu nedovoloval právní posouzení věci v rovině neúčinnosti dle § 111 insolvenčního zákona.

47. Judikatura i literatura je ustálena v závěru, že o změnu žaloby (§ 95 o. s. ř.) jde nejen tehdy, domáhá-li se žalobce něčeho jiného než v původní žalobě, nebo požaduje-li na základě stejného skutkového základu více, než požadoval v původní žalobě, ale rovněž v případech, že žalobce sice i nadále požaduje stejné plnění (stejně kvality a stejného rozsahu), ale na základě jiného skutkového stavu (skutkového základu věci), než jak ho vylíčil v původní žalobě [v judikatuře srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2001, sp. zn. 21 Cdo 2502/2000, uveřejněný pod číslem 21/2003 Sb. rozh. obč., a v literatuře např. Drápal, L., Bureš, J. a kol.: Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2009 (dále jen „Komentář“), str. 622]. Nejde však o změnu žaloby, jestliže žalobce při nezměněném „vylíčení rozhodujících skutečností“ a žalobním petitu mění právní kvalifikaci svého nároku. Jde-li o tentýž skutek (a to je pravidlem), je jeho posouzení po právní stránce úkolem soudu; žalobce nemusí svůj nárok právně kvalifikovat, a pokud tak učiní, není soud jeho právním názorem vázán. Pouhá změna v právní kvalifikaci skutku proto není změnou žaloby [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 29 Odo 439/2002, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 9, ročníku 2004, pod číslem 172, nebo opět Komentář, str. 622]. V usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 9. 2. 2011, sp. zn. 31 Cdo 365/2009, uveřejněném pod číslem 68/2011 Sb. rozh. obč., k tomu Nejvyšší soud vysvětlil, že o odlišný předmět sporu (o odlišnou věc) nejde ani tam, kde by odlišné právní posouzení téhož skutku mohlo vést kurčení jiného věcně příslušného soudu. Lze doplnit, že přímo při výkladu ustanovení § 235 a násl. insolvenčního zákona Nejvyšší soud uzavřel (v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, sen. zn. 29 ICdo 19/2016, uveřejněném v časopise Soudní judikatura, číslo 6, ročníku 2019, pod číslem 67), že i pro odpůřčí žalobu podle insolvenčního zákona platí, že pro posouzení rozsahu vázanosti žalobou je určující vylíčení skutkových okolností a žalobní návrh, přičemž je třeba vždy posuzovat celou žalobu podle jejího obsahu. Naopak není rozhodné, jak věc po právní stránce posoudí (v žalobě) žalobce.

48. Z žaloby (č. I. 1-5) je patrné, že obsahuje skutková tvrzení o dni zahájení insolvenčního řízení (3. 8. 2016), o době, kdy byl zjištěn úpadek dlužníka (10. 11. 2016) a prohlášen konkurs na majetek dlužníka (30. 1. 2017), o dni uzavření smlouvy o poskytování právních služeb (24. 6. 2016), o fakturaci těchto právních služeb dovolatelem (fakturou č. 42 ze dne 30. 9. 2016) a o tom, že dlužník na tuto fakturu uhradil dovolateli dne 18. 10. 2016 (převodem z účtu vedeného v cizí měně) částku 14.590 EUR. Tamtéž se uvádí, že v době úhrady uvedené částky již byl dlužník v úpadku v obou jeho formách a vzhledem k tomu, že žalovaný dlužníka nezastupoval v insolvenčním řízení, jde o právní úkon bez přiměřeného protiplnění dle § 240 insolvenčního zákona.

49. Odkaz na ustanovení § 240 insolvenčního zákona je právní kvalifikací nároku žalobcem, kterou soud není vázán. Skutkový základ dané věci popsany v žalobě pak dovoloval její právní posouzení i v rovině neúčinnosti právního jednání dlužníka dle § 111 insolvenčního zákona.

50. Ustanovení § 111 insolvenčního zákona upravuje tzv. zákonnou neúčinnost právních jednání, která dlužník učinil v rozporu s omezeními stanovenými v důsledku účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení, přičemž se prosazuje (dovolávat se jí má smysl) jen ve spojení s následným zjištěním úpadku dlužníka (R 62/2017). S účinností od 1. 1. 2014 (po novele insolvenčního zákona provedené zákonem č. 294/2013 Sb.) se také neúčinnost podle § 111 insolvenčního zákona prosazuje výlučně odpůrcí žalobou insolvenčního správce; srov. § 235 odst. 2 insolvenčního zákona a opět i R 62/2017, jakož i R 56/2019. O jiný skutkový základ sporu (o jiný skutek) v intencích výše shrnuté judikatury nejde (nemůže jít) jen proto, že (jak namítá dovolatel) vyslovení neúčinnosti dle § 240 insolvenčního zákona má konstitutivní povahu, kdežto neúčinnost dle § 111 insolvenčního zákona je neúčinností ze zákona (a byť se uplatňuje odpůrcí žalobou, výrok o ní je deklaratorní). Podstatné je, že při jediném možném způsobu uplatnění nároku (odpůrcí žalobou), nezměněném vylíčení rozhodujících skutečností a nezměněném žalobním návrhu (tzv. petitu) se liší jen právní kvalifikace věci. Účinky popsané v § 239 odst. 4 insolvenčního zákona se s účinností od 1. 1. 2014 prosazují i ve vztahu k neúčinnosti dle § 111 insolvenčního zákona.

51. Odpověď na otázku č. 1 tedy zní tak, že lze-li na základě vylíčení rozhodujících skutečností v odpůrcí žalobě při nezměněném žalobním návrhu (petitu) posoudit právní jednání dlužníka jako neúčinné podle § 111 insolvenčního zákona, není takovému posouzení na překážku skutečnost, že žalobce požadoval určit neúčinnost právního jednání dlužníka podle § 240 insolvenčního zákona.

52. Soudy tudíž byly oprávněny posoudit věc v režimu § 111 insolvenčního zákona a dovolání potud není opodstatněné.

K otázce č. 2 (mlčenlivost advokáta)

53. Pro řešení této otázky jsou dále rozhodná i následující ustanovení insolvenčního zákona a zákona o advokacii:

§ 110 (insolvenčního zákona)

(1) Věřitelé dlužníka jsou od zahájení insolvenčního řízení oprávněni uplatnit v něm své pohledávky přihláškou, a to i v případě, že insolvenční soud ještě nezveřejnil výzvu k podávání přihlášek.

(...)

§ 173 (insolvenčního zákona)

Podání přihlášky

(...)

(4) Přihláška pohledávky má pro běh lhůty k promlčení nebo pro zánik práva stejné účinky jako žaloba nebo jiné uplatnění práva u soudu, a to ode dne, kdy došla insolvenčnímu soudu. Přihlášku pohledávky, která je podána u jiného než insolvenčního soudu, postoupí tento soud neprodleně soudu insolvenčnímu, aniž o tom vydává rozhodnutí; účinky spojené s podáním takové přihlášky nastávají dnem, kdy přihláška dojde insolvenčnímu soudu.

§ 174 (insolvenčního zákona)

(...)

(2) Přihláška pohledávky musí kromě obecných náležitostí podání obsahovat důvod vzniku a výši přihlašované pohledávky. Důvodem vzniku přihlašované pohledávky se rozumí uvedení skutečností, na nichž se pohledávka zakládá.

(...)

§ 21 (zákon o advokacii)

(1) Advokát je povinen zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb.

(2) Povinnosti mlčenlivosti může advokáta zprostit pouze klient a po jeho smrti či zániku právní nástupce klienta; má-li klient více právních nástupců, ke zproštění advokáta povinnosti mlčenlivosti je potřebný souhlasný projev všech právních nástupců klienta. Zbavení povinnosti mlčenlivosti advokáta klientem nebo jeho právním nástupcem anebo jeho právními nástupci musí být provedeno písemnou formou a musí být adresováno advokátovi; v řízení před soudem tak lze učinit i ústně do protokolu. I poté je však advokát povinen zachovávat mlčenlivost, je-li z okolností případu zřejmé, že ho klient nebo jeho právní nástupce této povinnosti zprostil pod nátlakem nebo v tísní.

(...)

(4) Povinností mlčenlivosti není advokát vázán v rozsahu nezbytném pro řízení před soudem nebo jiným orgánem, je-li předmětem řízení spor mezi ním a klientem nebo jeho právním nástupcem; povinností mlčenlivosti není advokát vázán též v řízení podle § 55, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Komory anebo v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o této žalobě podle zvláštního právního předpisu, jakož i v řízení ve věcech uvedených v § 55b, a to v rozsahu

nezbytném pro ochranu jeho práv nebo právem chráněných zájmů jako advokáta.

(...)

54. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona od zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka a později nedoznala změn. Ustanovení § 21 zákona o advokacii v citované podobě nedoznalo změn od uzavření smlouvy o poskytování právních služeb.

55. Nejvyšší soud nemá pochyb o tom, že povinnost mlčenlivosti advokáta (promítnutá na zákonné úrovni především v § 21 zákona o advokacii) je základním předpokladem pro poskytování právní pomoci a tím i nezbytnou podmínkou fungování demokratické společnosti. Výkon profese advokáta vychází z důvěrného vztahu mezi advokátem a klientem a z důvěry klienta v mlčenlivost advokáta. Nejde o výsadu advokáta, která by měla založit vynětí z obecně platného a závazného právního řádu, nýbrž o povinnost uloženou advokátu v zájmu jeho klientů a pro jejich ochranu. V tomto smyslu také profesionální tajemství a jeho dodržování advokátem požívá příslušné ochrany [srov. např. již zmíněný náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 889/10 (odstavec 17.), nebo též náleží Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2019, sp. zn. II. ÚS 3533/18 (odstavec 20.)]. V náleží ze dne 14. 10. 2020, sp. zn. II. ÚS 4071/19, Ústavní soud dodal, že považuje povinnost mlčenlivosti za jednu z významných součástí garancí ústavně zaručených základních lidských práv na soudní ochranu dle článku 36 odst. 1 Listiny a na právní pomoc dle článku 37 odst. 2 Listiny, která si vyžaduje zvláštní ochranu. Představuje totiž jeden z nosných pilířů, na nichž je vystavěn vztah důvěrnosti mezi advokátem a jeho klientem. Význam důvěrnosti tohoto vztahu v demokratickém a právním státě je zcela kardinální, neboť vytváří nutný předpoklad pro skutečné naplnění práva na kvalifikovanou právní pomoc v každém konkrétním příkladu. Toto právo, které je důležitým součinitelem práva na soudní ochranu a rovnost v řízení, by totiž zůstalo mrtvým, v praxi reálně nepoužitelným, pokud by osoby potřebující kvalifikovanou právní pomoc byly vystaveny dvěma ohňům – neposkytnutí všech potřebných informací advokátovi v obavě z jejich zneužití a přijetí rizika, že právní řízení či jiná forma právního styku dopadne kvůli tomu v klientův neprospěch, nebo poskytnutí všech informací a riskování, že daná věc sice dopadne pro klienta dobře, avšak citelná (eventuálně i větší) újma mu vznikne případným zneužitím těchto informací (odstavec 24.).

56. Jak ovšem detekují i označené náleží, povinnost mlčenlivosti advokáta není povinností bezvýjimečnou (absolutní). Jedna ze zákonem pojmenovaných výjimek se prosazuje (v rozsahu nezbytném pro řízení před soudem nebo jiným orgánem), je-li předmětem řízení spor mezi advokátem a klientem (nebo právním nástupcem klienta); srov. § 21 odst. 4 zákona o advokacii. Takovým typem sporu je nejen spor, v němž se advokát (jako žalobce) domáhá vůči klientu (nebo právnímu nástupci klienta) úhrady dlužného palmáře (dlužné odměny za zastupování a poskytnuté právní rady a služby), nýbrž i spor, v němž jako žalující strana vystupuje klient (jeho právní nástupce) domáhající se po advokátu (jako žalovaném) vrácení (zaplacení) tvrzeného přeplatku palmáře (v souvislosti s vyúčtováním vyplacených záloh), nebo např. náhrady škody vzniklé vadně poskytnutou právní službou.

57. Ponechá-li se (prozatím) stranou zvláštní úprava pro oddlužení (srov. § 390a insolvenčního zákona), pak v těch případech, v nichž je vedeno insolvenční řízení na majetek klienta (nebo právního nástupce klienta), který dosud neuspokojil pohledávku advokáta z titulu dlužného palmáře, vzniklou před zahájením insolvenčního řízení [tedy ve smyslu ustanovení § 97 odst. 1 části věty za středníkem insolvenčního zákona přede dnem, kdy insolvenční návrh došel věcně příslušnému soudu (insolvenčnímu soudu)], nezaznamenal Nejvyšší soud v praxi žádné pochybnosti o tom, že advokát je povinen přihlásit takovou pohledávku do insolvenčního řízení [chce-li být v návaznosti na způsob řešení úpadku alespoň poměrně uspokojen z majetku (insolvenčního) dlužníka] nejpozději v propadné přihlašovací lhůtě stanovené rozhodnutím o úpadku (k povaze pohledávek srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, sen. zn. 29 NSČR 16/2011, uveřejněné pod číslem 54/2012 Sb. rozh. obč.). Insolvenční zákon pak pro takovou pohledávku nestanoví žádné zvláštní pravidlo přednosti jen proto (jen z toho důvodu), že jde (má jít) o pohledávku z titulu odměny za zastupování (insolvenčního) dlužníka a jemu poskytnuté právní rady a služby. Přihláška takové pohledávky do insolvenčního řízení vedeného na majetek klienta (nebo právního nástupce klienta) má ode dne, kdy došla insolvenčnímu soudu, pro běh lhůty k promlčení nebo pro zánik práva stejné účinky jako žaloba nebo jiné uplatnění práva u soudu (§ 173 odst. 4 insolvenčního zákona) a advokát (coby věřitel) může pohledávku přihlásit do insolvenčního řízení od zahájení insolvenčního řízení (§ 110 odst. 1 insolvenčního zákona), přičemž od okamžiku, kdy nastanou účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení (§ 109 odst. 4 insolvenčního zákona), pohledávku, kterou lze uplatnit přihláškou, již nelze uplatnit žalobou (§ 109 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona). Z takto pojatého (jediného možného) způsobu uplatnění neuspokojené pohledávky v insolvenčním řízení plyne, že v rozsahu nezbytném pro přezkoumání a zjištění pohledávky, kterou přihlásil do insolvenčního řízení vedeného na majetek klienta (nebo jeho právního nástupce) z titulu odměny za zastupování klienta a jemu poskytnuté právní rady a služby, není advokát (coby přihlášený věřitel) vázán povinností mlčenlivosti, když v uvedeném právním rámci jde ve smyslu ustanovení § 21 odst. 4 zákona o advokacii rovněž o spor (o úhradu palmáře) mezi advokátem (coby přihlášeným věřitelem) a klientem nebo právním nástupcem klienta (coby insolvenčním dlužníkem).

58. Výše řečené platí nejen pro způsob, jakým má advokát pohledávku přihlásit do insolvenčního řízení [srov. požadavek na uvedení důvodu vzniku pohledávky (tedy skutečností, na nichž se pohledávka zakládá) v přihlášce, formulovaný v § 174 odst. 2 insolvenčního zákona], nýbrž i pro vedení možného incidenčního sporu vyvolaného popěrným úkonem k tomu oprávněné osoby [insolvenčního správce, jiného přihlášeného věřitele nebo (při oddlužení nebo při reorganizaci) dlužníka]. Posouzení incidenčního sporu o pravost výši nebo pořadí takové pohledávky jako sporu mezi advokátem (coby přihlášeným věřitelem popřené pohledávky) a klientem nebo právním nástupcem klienta (coby insolvenčním dlužníkem) přitom nepřekáží ani to, že klient nebo právní nástupce klienta (coby insolvenční dlužník) nebude ani stranou sporu, tedy že půjde o spor mezi popírajícím insolvenčním správcem na straně jedné a advokátem (přihlášeným věřitelem popřené pohledávky) na straně druhé, nebo o spor mezi jiným (popírajícím) přihlášeným věřitelem na straně jedné a advokátem

(přihlášeným věřitelem popřené pohledávky) na straně druhé. I v těchto případech totiž půjde v konečném důsledku o to, zda vůbec, případně v jaké výši a v jakém pořadí, může advokát uspokojit takovou pohledávku z majetkové podstaty svého klienta (nebo jeho právního nástupce).

59. Stejně tak nemá Nejvyšší soud pochyb o tom, že ve smyslu ustanovení § 21 odst. 4 zákona o advokacii půjde o spor mezi advokátem a klientem nebo právním nástupcem klienta i tehdy, rozhodne-li se insolvenční správce jako osoba, na kterou prohlášením konkursu na majetek klienta nebo právního nástupce klienta přešlo oprávnění nakládat s majetkovou podstatou (§ 229 odst. 3 písm. c/, § 246 odst. 1 insolvenčního zákona), že bude žalobou vymáhat po advokátu (do majetkové podstaty) vrácení (zaplacení) tvrzeného přeplatku palmáře (v souvislosti s vyúčtováním vyplacených záloh), nebo např. náhradu škody vzniklé klientu vadně poskytnutou právní službou advokáta.

60. V témže duchu je nutno pohlížet i na odpůřčí žalobu, kterou se insolvenční správce [coby jediná k tomu oprávněná osoba a bez zřetele k tomu, že nejde o osobu s dispozičními oprávněními (srov. § 239 odst. 1 insolvenčního zákona)] domáhá vůči advokátu určení neúčinnosti právního jednání, jímž mu insolvenční dlužník (klient nebo jeho právní nástupce) uhradil pohledávku z titulu odměny za zastupování a za poskytnuté právní rady a služby, a (současně) zaplacení (vrácení) poskytnutého plnění do majetkové podstaty (§ 239 odst. 4 insolvenčního zákona). O tom, že splnění dluhu je právním jednáním, v judikatuře pochybnosti nejsou (srov. R 60/2014). Rozsudek, jímž insolvenční soud takové žalobě vyhověl, v konečném důsledku opět vede k tomu, že se pohledávka advokáta vůči klientu (jeho právnímu nástupci) stane neuspokojenou.

61. Jinak řečeno (shrnuto), v rozsahu nezbytném pro řízení o odpůřčí žalobě, kterou se insolvenční správce domáhá vůči advokátu určení neúčinnosti právního jednání, jímž mu insolvenční dlužník (klient nebo jeho právní nástupce) uhradil pohledávku z titulu odměny za zastupování a za poskytnuté právní rady a služby, a (současně) zaplacení (vrácení) poskytnutého plnění do majetkové podstaty, není advokát vázán povinností mlčenlivosti; ve smyslu ustanovení § 21 odst. 4 zákona o advokacii se takový spor považuje za spor (o úhradu palmáře) mezi advokátem a klientem nebo právním nástupcem klienta.

62. Ostatně, již v rozsudku ze dne 6. 6. 2012, č. j. 6 Ads 30/2012-47, uveřejněném pod číslem 2712/2012 Sbírký rozhodnutí Nejvyššího správního soudu [který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zmíněné níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího správního soudu], Nejvyšší správní soud ozřejmil, že účelem ustanovení § 21 odst. 4 zákona o advokacii je zajistit, aby povinnost mlčenlivosti chránící důvěru ve vztahu advokáta a klienta nebyla advokátovi nepřiměřenou překážkou v obraně jeho práv vůči klientovi. V rozsudku ze dne 14. 4. 2020, č. j. 2 As 194/2019-66, pak Nejvyšší správní soud vysvětlil, že poskytnutím informací obsahujících vyčíslení odměny právního zastoupení v určitém období nemůže být nijak narušena důvěrnost vztahu mezi advokátem a jeho klientem, stejně jako samotné sdělení částek, jež byly zaplacený za právní služby a uvedení spisových značek, specifikace soudu, u něhož bylo řízení vedeno, kvantifikace času stráveného advokátem na konkrétní věci a údaj o hodinové sazbě.

63. Dovolání tedy ani potud není důvodné, když povinnost mlčenlivosti advokáta nebyla (není) v daném sporu na překážku tomu, aby v rámci své procesní obrany v nezbytném rozsahu řádně specifikoval a doložil právní služby, které si nechal zaplatit.

K otázce č. 3 (povaha právní služby a ústavně zaručené právo na právní pomoc)

64. Pro řešení otázky č. 3 jsou dále rozhodná i následující ustanovení Listiny základních práv a svobod, občanského soudního řádu, zákona o advokacii a insolvenčního zákona:

Článek 37 (Listiny)

(...)

(2) Každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení.

(...)

§ 30 (o. s. ř.)

(1) Účastníku, u něhož jsou předpoklady, aby byl soudem osvobozen od soudních poplatků (§ 138), předseda senátu ustanoví na jeho žádost zástupce, jestliže je to nezbytně třeba k ochraně jeho zájmů. O tom, že může tuto žádost podat, je předseda senátu povinen účastníka poučit.

(2) Vyžaduje-li to ochrana zájmů účastníka nebo jde-li o ustanovení zástupce pro řízení, v němž je povinné zastoupení advokátem (notářem), ustanoví mu předseda senátu v případě uvedeném v odstavci 1 zástupce z řad advokátů.

§ 18 (zákona o advokacii)

(1) Advokát je oprávněn poskytnutí právních služeb odmítnout, pokud nebyl podle zvláštních předpisů ustanoven nebo Komorou k poskytnutí právních služeb podle odstavce 2 určen; ustanovení § 19 tím není dotčeno.

(2) Ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani se nemůže domoci poskytnutí právních služeb podle tohoto zákona (dále jen „žadatel“), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasného návrhu advokáta určila. V téže věci však může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19. V rozhodnutí o určení advokáta Komora vymezí věc, v níž je advokát povinen právní služby poskytnout, jakož i rozsah těchto služeb. Komora může v rozhodnutí o určení advokáta stanovit i další podmínky poskytnutí právních služeb, včetně povinnosti poskytnout právní pomoc bezplatně nebo za sníženou odměnu, pokud to odůvodňují příjmové a majetkové poměry žadatele. Komorou určený advokát je povinen právní služby žadateli poskytnout za Komorou určených podmínek. To neplatí, jsou-li dány důvody pro odmítnutí poskytnutí právních služeb uvedené v § 19 nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva; v těchto případech advokát o důvodech neposkytnutí právních služeb bez odkladu písemně vyrozumí žadatele a Komoru. Určení advokáta Komorou nenahrazuje plnou moc vyžadovanou zvláštními právními

předpisy k obhajobě toho, jemuž byl advokát Komorou určen, v trestním řízení nebo k jeho zastupování v jiném řízení.

(3) Pokud žadatel žádá, aby mu byly právní služby určeným advokátem poskytnuty bezplatně nebo za sníženou odměnu, je povinen současně s podáním návrhu na určení advokáta Komorou prokázat, že jeho příjmové a majetkové poměry takové poskytnutí právních služeb odůvodňují; způsob prokazování příjmových a majetkových poměrů žadatele, jakož i rozsah údajů, které je žadatel povinen Komoře sdělit, stanoví Ministerstvo spravedlnosti po předchozím vyjádření Komory vyhláškou.

(4) Komora určení advokáta kdykoli zruší, pokud během poskytování právních služeb tímto advokátem v příslušné věci pominou důvody, na základě kterých byl advokát Komorou určen. Nedohodne-li se advokát s klientem jinak nebo neučiní-li klient jiné opatření, je advokát povinen po dobu 15 dnů ode dne, kdy došlo ke zrušení jeho určení k poskytování právních služeb, činit veškeré neodkladné úkony tak, aby klient neutrpěl na svých právech nebo oprávněných zájmech újmu. To neplatí, pokud klient advokátovi sdělí, že na splnění této povinnosti netrvá.

(5) Povinnost určeného advokáta poskytnout právní služby bezplatně nebo za sníženou odměnu Komora kdykoli, popřípadě i se zpětnou účinností, zruší nebo změní, jestliže se po dobu poskytování právních služeb určeným advokátem ukáže, že poměry klienta poskytnutí právních služeb bezplatně nebo za sníženou odměnu neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

(6) Mají-li být právní služby určeným advokátem poskytnuty bezplatně nebo za sníženou odměnu, Komora dbá na to, aby k takovému poskytnutí právních služeb byli advokáti určováni rovnoměrně, a to i s ohledem na složitost věci, ve které mají být právní služby poskytnuty, a na možné náklady, které mohou určenému advokátovi v souvislosti s poskytnutím právních služeb vzniknout.

§ 5 (insolvenčního zákona) Zásady insolvenčního řízení

Insolvenční řízení spočívá zejména na těchto zásadách:

a/ insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů;

b/ věřitelé, kteří mají podle tohoto zákona zásadně stejné nebo obdobné postavení, mají v insolvenčním řízení rovné možnosti;

c/ nestanoví-li tento zákon jinak, nelze práva věřitele nabytá v dobré víře před zahájením insolvenčního řízení omezit rozhodnutím insolvenčního soudu ani postupem insolvenčního správce;

d/ věřitelé jsou povinni zdržet se jednání, směřujícího k uspokojení jejich pohledávek mimo insolvenční řízení, ledaže to dovoluje zákon.

§ 390a (insolvenčního zákona)

Podání návrhu na povolení oddlužení a insolvenčního návrhu

(1) Není-li dále stanoveno jinak, musí být návrh podle § 390 odst. 1 sepsán a za dlužníka podán

a/ advokátem, notářem, soudním exekutorem, insolvenčním správcem, nebo

b/ akreditovanou osobou; akreditovanou osobou je právnická osoba, které byla rozhodnutím ministerstva udělena akreditace pro poskytování služeb v oblasti oddlužení podle tohoto zákona;

osoba podle písmen a/ a b/ která je dlužníkem zmocněna, jen aby sepsala a v jeho zastoupení podala návrh podle § 390 odst. 1, není zástupcem dlužníka v insolvenčním řízení. Při sepsu návrhu podle § 390 odst. 1 dlužníka během porady poučí o jeho povinnostech v insolvenčním řízení.

(2) Odstavec 1 se nepoužije,

a/ je-li dlužníkem fyzická osoba, která má právnické nebo ekonomické vzdělání v magisterském studijním programu nebo vykonala zkoušku insolvenčního správce, nebo

b/ je-li dlužníkem právnická osoba a jedná-li za ni osoba uvedená v § 21 občanského soudního řádu, která má právnické nebo ekonomické vzdělání v magisterském studijním programu nebo vykonala zkoušku insolvenčního správce.

(3) Osobě podle odstavce 1 písm. a/, která sepsala a za dlužníka podala návrh na povolení oddlužení anebo také insolvenční návrh podle § 390 odst. 1, náleží odměna, jejíž maximální výše činí 4.000 Kč bez daně z přidané hodnoty a v případě společného oddlužení manželů 6.000 Kč bez daně z přidané hodnoty; v odměně je zahrnuta také náhrada nákladů vynaložených v souvislosti se sepsáním a podáním návrhů podle části věty před středníkem. Za sepsání a podání návrhu na povolení oddlužení anebo také insolvenčního návrhu podle § 390 odst. 1 a další činnosti s tím nezbytně spojené, zejména poradu s klientem a odstranění vad návrhu, jiné plnění osobě podle odstavce 1 písm. a/ nenáleží.

(4) Osobě podle odstavce 1 písm. b/ odměna ani jiné plnění za sepsání a podání návrhu na povolení oddlužení anebo také insolvenčního návrhu podle § 390 odst. 1 nebo poskytnutí jiné služby poskytované v oblasti oddlužení nebo v souvislosti s oddlužením nenáleží.

(5) Osoba podle odstavce 1 písm. a/, která sepsala a za dlužníka podala návrh na povolení oddlužení anebo také insolvenční návrh podle § 390 odst. 1, může odměnu podle odstavce 3 uplatnit pouze v insolvenčním řízení ve lhůtě podle § 136 odst. 3; tato pohledávka se považuje za pohledávku postavenou na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou.

(...)

65. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platí citovaná ustanovení Listiny a občanského soudního řádu beze změny od uzavření smlouvy o poskytování právních služeb. Ustanovení § 18 zákona o advokacii v citované podobě platilo od uzavření smlouvy o poskytování právních služeb do 30. 6. 2018 a ustanovení § 390a insolvenčního zákona v citované podobě platí od 1. 7. 2017.

66. Argumentuje-li dovolatel u této otázky tím, že dlužník (uzavřením smlouvy o poskytování právních služeb za přiměřenou odměnu) využil ústavně zaručené právo na právní pomoc, zakotvené v článku 37 Listiny, pak přehlídí, že pravidlo formulované v článku 37 odst. 2 Listiny na jedné straně negarantuje (nezaručuje) právo na právní pomoc bezplatně (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 24. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 2842/20, odstavec 16.), na straně druhé však ani nevyžaduje právo na právní pomoc „za přiměřenou odměnu“ z majetku osoby, které je právní pomoc poskytována [a tak, aby tato odměna byla uspokojena přednostně před dříve vzniklými (a lhostejno jakými) pohledávkami věřitelů této osoby]. Řada zákonů pak naplňuje ústavně garantované právo na právní pomoc zakotvené v článku 37 odst. 2 Listiny úpravami, jež osobě, které majetkové poměry nedovolují hradit si právní pomoc ze svého, umožňují (k její žádosti) poskytnout právní pomoc bezplatně. Taková ustanovení lze nalézt jak v procesních předpisech (srov. ustanovení § 30 o. s. ř. přiměřeně uplatnitelné a uplatňované v insolvenčních řízeních), tak v předpisech, jež zčásti nebo vůbec nemají procesní povahu. Možnost poskytnout „žadatelí“ (jímž nemusela být jen fyzická osoba) právní službu bezplatně, upravoval v době uzavření smlouvy o poskytování právních služeb v § 18 též zákon o advokacii (v aktuálním znění srov. ustanovení § 18 až § 18d zákona o advokacii, ve spojení s § 55a zákona o advokacii).

67. Oproti dovolateli pak Nejvyšší soud neshledává žádné porušení ústavního práva na právní pomoc v tom, že osoba, která se nachází ve stavu úpadku (lhostejno, zda ve formě předlužení nebo ve formě platební neschopnosti), nevynaloží (nemá vynaložit) zbývající peněžní prostředky na svých účtech (na úkor věřitelů se staršími pohledávkami) na nově (za úplatu) sjednané právní služby advokáta (a požádá o bezplatnou právní pomoc). Advokát, který uzavře smlouvu o poskytování právních služeb za dohodnutou odměnu s klientem nacházejícím se ve stavu faktického úpadku, si má (musí) být vědom rizik, jež s sebou s přihlédnutím k insolvenční úpravě odporovatelnosti nese (v situaci, kdy insolvenční zákon zvláštní pravidlo přednosti pro takové pohledávky neobsahuje) skutečnost, že obdrží odměnu za poskytnuté právní služby, aniž budou uspokojeni věřitelé dříve vzniklých pohledávek za klientem. Srov. *mutatis mutandis* též závěry, jež Nejvyšší soud zformuloval na téma advokátovy ověřovací povinnosti při uzavření smlouvy o advokátní úschově peněz s klientem (složitelem), ohledně kterého je vedeno insolvenční řízení, v rozsudku ze dne 12. 11. 2021, sp. zn. 29 Cdo 2797/2019.

68. U právních služeb, jež klientu hodlá poskytovat za odměnu po zahájení insolvenčního řízení vedeného na majetek klienta, přitom advokátu zastupujícímu dlužníka na základě smlouvy o poskytování právních služeb za dohodnutou odměnu právní úprava dovoluje předejít následku spočívajícímu v neúčinnosti právního jednání představovaného zaplacením odměny tím, že si k jejich úhradě vyžádá předem (i před poskytnutím právních služeb v daném časovém rámci) souhlas insolvenčního soudu (§ 111 odst. 3

insolvenčního zákona); takto ale dovolatel u těch služeb, jež poskytl po zahájení insolvenčního řízení, nepostupoval. Přitom povinnost zdržet se jednání, směřujícího k uspokojení jejich pohledávek mimo insolvenční řízení, ledaže to dovoluje zákon, ukládá věřitelům též základní zásada insolvenčního řízení formulovaná v § 5 písm. d/ insolvenčního zákona. Vybočení z mezí pravidel formulovaných § 111 insolvenčního zákona je tedy v případě, že se tak děje na základě jednání věřitele, též porušením této zásady.

69. Argumentuje-li dovolatel možností hradit zastoupení advokátem přednostně při oddlužení, pak především přehlídí, že v rozhodném období (od uzavření smlouvy o poskytování právních služeb do zaplacení odměny) se taková úprava (§ 390a insolvenčního zákona) v insolvenčním zákoně nevyskytovala (a již proto nelze na jejím základě činit závěry pro danou věc). Nejvyšší soud nicméně na dané téma dodává, že úprava obsažená v § 390a insolvenčního zákona, účinná od 1. 7. 2017, upřednostňující odměnu advokáta (respektive některé z dalších osob uvedených v § 390 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona) tak, že tato pohledávka se považuje za pohledávku postavenou na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou (§ 390 odst. 3 insolvenčního zákona, ve spojení s § 169 insolvenčního zákona), na kterou se nevztahuje omezení podle § 111 odst. 1 insolvenčního zákona (srov. § 111 odst. 2 větu druhou insolvenčního zákona), má svůj původ v tom, že insolvenční zákon dlužníku kvalifikované zastoupení (jen) při sepisu návrhu na povolení oddlužení vnucuje (§ 390a odst. 1 insolvenčního zákona), byť s výjimkami (§ 390a odst. 2 insolvenčního zákona). Výše této odměny je přitom limitována částkou 4.000 Kč (bez daně z přidané hodnoty), potažmo (v případě společného oddlužení manželů) částkou 6.000 Kč (bez daně z přidané hodnoty); srov. § 390a odst. 3 část věty před středníkem insolvenčního zákona. Taková (minimální) odměna nadto zahrnuje také náhradu nákladů vynaložených v souvislosti se sepisem a podáním návrhů podle části věty před středníkem (§ 390a odst. 3 část věty za středníkem insolvenčního zákona). Namítá-li dovolatel v daných souvislostech nerovnováhu přístupu k právní pomoci mezi právníčkou a fyzickou osobou, pak opět přehlídí, že úprava obsažená v § 390a insolvenčního zákona se týká i právníckých osob, které podle zákona nejsou považovány za podnikatele a současně nemají dluhy z podnikání (srov. za použití argumentu a *contrario* též § 390a odst. 2 písm. b/ insolvenčního zákona), neboť i ty mohou projít oddlužením (srov. § 389 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona).

70. Odpověď na otázku č. 3 tedy zní tak, že úprava obsažená v § 111 insolvenčního zákona se uplatní bez omezení i na právní jednání, jímž dlužník (klient) poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, a před rozhodnutím o úpadku uhradil svému advokátu pohledávku z titulu odměny za zastupování a za poskytnuté právní rady a služby.

71. Dovolání tak není důvodné ani ve vztahu k řešení otázky č. 3.

K otázce č. 4 (obsah reálně poskytnutých právních služeb)

72. Pro řešení otázky č. 4 je dále rozhodné i následující ustanovení občanského soudního řádu (jež v nezměněné podobě platí od zahájení sporu):

§ 120 (o. s. ř.)

(1) Účastníci jsou povinni označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Soud rozhoduje, které z navržených důkazů provede.

(...)

73. Co do řešení otázky č. 4 právní posouzení věci odvolacím soudem neobstojí.

74. Nejvyšší soud v rozhodnutích přijatých po vydání napadeného rozhodnutí vysvětlil, že ustanovení § 111 odst. 1 insolvenčního zákona obsahuje dvě autonomní (na sobě nezávislé) skutkové podstaty omezení dlužníka v nakládání s majetkovou podstatou. Jde jednak o povinnost dlužníka zdržet se od okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, nakládání s majetkovou podstatou a s majetkem, který do ní může náležet, pokud by mělo jít o podstatné změny ve skladbě, využití nebo určení tohoto majetku anebo o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení (§ 111 odst. 1 věta první), jednak o oprávnění dlužníka plnit peněžité závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení jen v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem (§ 111 odst. 1 věta druhá). Přitom omezení dlužníka plynoucí z ustanovení § 111 odst. 1 věty druhé insolvenčního zákona není vázáno na podmínky určené ustanovením § 111 odst. 1 věty první insolvenčního zákona. Jinými slovy, plnil-li dlužník peněžité závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení v rozporu s pravidly obsaženými v ustanovení § 111 odst. 1 větě druhé insolvenčního zákona, není pro posouzení, zda jde o neúčinný právní úkon, významné, zda v důsledku takového plnění došlo (i) k podstatné změně ve skladbě, využití nebo určení majetku, který do majetkové podstaty náleží (může náležet) anebo k jeho nikoli zanedbatelnému zmenšení. Srov. shodně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2020, sen. zn. 29 ICdo 60/2018, uveřejněný v časopise Soudní judikatura, číslo 10, ročníku 2021, pod číslem 99, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2020, sen. zn. 29 ICdo 113/2018, uveřejněný pod číslem 27/2021 Sb. rozh. obč.

75. Odvolací soud (a před ním insolvenční soud) nepřijal ve skutkové rovině žádný závěr, z něž by lze usuzovat, zda, případně (v návaznosti na obsah smlouvy o poskytování právních služeb) v jakém rozsahu a na jakém základě, měl uspokojenou pohledávku za pohledávku vzniklou před zahájením insolvenčního řízení na majetek dlužníka (před 3. srpnem 2016). Přitom dovolatel [jenž jinak v průběhu sporu zaujal nesprávný názor, že ohledně specifikace provedených služeb v rozsahu nezbytném pro doložení odměny má povinnost mlčenlivosti – srov. přednes jeho zástupce při jednání u insolvenčního soudu dne 17. 5. 2019 (č. l. 36)] např. v odvolání (č. l. 53 až 57) uváděl, že fakturované právní služby poskytl dlužníku v období od 24. 6. 2016 do 30. září 2016.

76. Část poskytnutých právních služeb specifikoval zástupce dovolatele v rámci přednesu při označeném jednání insolvenčního soudu (č. l. 39) coby součást tvrzení, že šlo o právní služby poskytované v rámci provozování dlužníkovy závodu nebo za účelem odvracení hrozící škody, k čemuž nabídl důkaz přehledem právních služeb, jenž byl podkladem pro vystavení faktury, a výslechem svědkyně Š. (coby členky statutárního orgánu dlužníka). Závěr, že insolvenční soud tyto navržené důkazy správně neprovedl, založil odvolací soud na úvaze, podle které i kdyby žalovaný v průběhu řízení tvrdil a prokazoval poskytnutí dalších právních služeb (smlouvě se vymykajících), nebylo by to významné pro posouzení

neúčinnosti úkonu spočívajícího v platbě za služby poskytnuté na základě smlouvy. Tato úvaha je chybná.

77. Předmětem odpůrcí žaloby je právní jednání spočívající ve splnění dluhu (úhradě pohledávky vzešlé ze smlouvy o poskytování právních služeb). Dovolatel tvrdí, že fakturou, kterou dlužník uhradil, fakturoval (i) právní služby, které lze ve smyslu ustanovení § 111 odst. 2 věty první insolvenčního zákona mít za právní jednání nutná k provozování závodu v rámci obvyklého hospodaření nebo k odvrácení hrozící škody. Logika, podle které proto, že se s advokátem dohodl na určitém typu právních služeb, nemohl dlužník hradit jiné právní služby (zahrnuté v přehledu právních služeb, jenž byl podkladem pro vystavení faktury), zjevně neobstojí. Podstatné není, zač dlužník platit měl, nýbrž zač podle přehledu právních služeb zaplatil (a až na základě takového zjištění lze poměřovat provedenou platbu úpravou obsaženou v § 111 insolvenčního zákona).

78. Ustálenou judikaturou k výkladu ustanovení § 120 odst. 1 věty druhé o. s. ř. (jež určuje, že soud rozhoduje, které z navrhovaných důkazů provede) je především rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 1998, sp. zn. 21 Cdo 1009/98, uveřejněný pod číslem 39/1999 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 39/1999“), nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2008, sp. zn. 21 Cdo 4841/2007, uveřejněný pod číslem 71/2009 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 71/2009“) z judikatury Ústavního soudu srov. např. nález ze dne 6. 12. 1995, sp. zn. II. ÚS 56/95, uveřejněný pod číslem 80/1995 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nebo nález ze dne 13. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 236/1998, uveřejněný pod číslem 122/1999 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu.

79. Z R 39/1999 a R 71/2009 plyne, že soud neprovede důkazy, které jsou pro věc nerozhodné a nemohou směřovat ke zjištění skutkového stavu věci (ke zjištění skutečností předvídaných skutkovou podstatou právní normy), jakož i důkazy, které jsou zjevně nabízeny jen proto, aby řízení bylo účelově prodlouženo (důkazy pro rozhodnutí bezvýznamné). Stejně tak neprovede důkazy, které byly pořízeny nebo opatřeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy (důkazy nezákonné). Důkazy nabídnuté dovolatelem insolvenčnímu soudu však zjevně patřily k těm, jež mohly objasnit skutkový stav věci (vyjasnit povahu poskytnutých právních služeb tak, aby bylo postaveno najisto, zda úhrada za takové právní služby (ne)byla právně dovoleným jednáním ve smyslu ustanovení § 111 odst. 2 věty první insolvenčního zákona. Odvolací soud pak pochybil, jestliže nezjednal nápravu této vady řízení před insolvenčním soudem (a navržené důkazy sám neprovedl).

80. Dovolací argumentace k otázce č. 4 (námitka, že soudy opomenuly pro věc rozhodné důkazy) je tudíž opodstatněná.

K otázce č. 5 (povinnost podat insolvenční návrh)

81. V situaci, kdy v důsledku opomenutých důkazů nebyla ve skutkové rovině postavena najisto otázka, jaké konkrétní právní služby dlužník dovolateli zaplatil, a kdy dovolání je v rovině argumentace k opomenutým důkazům opodstatněné (srov. řešení otázky č. 4), by řešení otázky č. 5 bylo v tomto stadiu řízení pro danou věc veskrze akademické. Proto se Nejvyšší soud řešením této otázky dále nezabýval.

K otázce č. 6 (poučovací povinnost dle § 118a o. s. ř.)

82. Pro řešení otázky č. 6 jsou dále rozhodná i následující ustanovení občanského soudního řádu (jež v nezměněné podobě platí od zahájení sporu):

§ 118a (o. s. ř.)

(1) Ukáže-li se v průběhu jednání, že účastník nevyličil všechny rozhodné skutečnosti nebo že je uvedl neúplně, předseda senátu jej vyzve, aby svá tvrzení doplnil, a poučí jej, o čem má tvrzení doplnit a jaké by byly následky nesplnění této výzvy.

(...)

(3) Zjistí-li předseda senátu v průběhu jednání, že účastník dosud nenavrl důkazy potřebné k prokázání všech svých sporných tvrzení, vyzve jej, aby tyto důkazy označil bez zbytečného odkladu, a poučí jej o následcích nesplnění této výzvy.

(...)

§ 213b (o. s. ř.)

(1) V odvolacím řízení se postupuje podle § 118a; tento postup však nemůže vést k uplatnění nových skutečností nebo důkazů v rozporu s ustanovením § 205a nebo 211a nebo k uplatnění procesních práv, která jsou za odvolacího řízení nepřipustná.

(2) Porušení ustanovení § 118a odst. 1 až 3 soudem prvního stupně je vadou řízení, jen jestliže potřeba uvést další tvrzení nebo důkazy vyplýne z odlišného právního názoru odvolacího soudu.

83. V občanském soudním řízení (v tzv. sporném řízení), pro které platí zásada dispoziční a projednací (a takovým bylo i řízení v této věci), je zásadně povinností účastníků řízení tvrdit skutečnosti významné pro rozhodnutí o věci samé a označit důkazy k prokázání svých tvrzení o skutečnostech významných pro rozhodnutí o věci samé. Protože ve sporném řízení stojí strany proti sobě a mají opačný zájem na výsledku řízení, povinnost tvrzení a důkazní povinnost zatěžuje každou ze sporných stran ve zcela jiném směru. Každá ze stran sporu musí v závislosti na hypotéze právní normy tvrdit skutečnosti významné pro rozhodnutí o věci samé a označit v zájmu jejich prokázání důkazy, na základě kterých bude moci soud rozhodnout v její prospěch (břemeno tvrzení a důkazní břemeno). Účastník, který netvrdil (žádné nebo všechny) skutečnosti významné pro rozhodnutí o věci samé nebo neoznačil důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení o skutečnostech významných pro rozhodnutí o věci samé, nese případné nepříznivé následky v podobě takového rozhodnutí soudu, které bude vycházet ze skutkového stavu zjištěného na základě ostatních provedených důkazů (rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2013, sp. zn. 31 Cdo 4616/2010, uveřejněný pod číslem 98/2013 Sb. rozh. obč.).

84. Jak Nejvyšší soud opakovaně vysvětlil ve svých rozhodnutích, poučovací povinnost podle § 118a o. s. ř. je vybudována na objektivním principu. Znamená to, že poskytnutí potřebného poučení není závislé na tom, zda se soud prvního stupně o potřebě poučení

vůbec dozvěděl. Nebylo-li účastníku potřebné poučení poskytnuto, ačkoliv se tak mělo z objektivního hlediska stát, došlo i v tomto případě k porušení ustanovení § 118a o. s. ř. (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 29 Cdo 1829/2011, uveřejněný pod číslem 59/2012 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 59/2012“).

85. Jestliže soud prvního stupně příslušně poučení neposkytne (lhostejno z jakých důvodů), musí tak učinit (je-li podáno odvolání) odvolací soud v odvolacím řízení (§ 213b odst. 1 o. s. ř.), a to bez ohledu na to, že již došlo ke koncentraci řízení (R 59/2012).

86. Poučení o důkazní povinnosti podle ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř. poskytne soud nejen účastníku, který dosud o sporném tvrzení neoznačil žádný důkaz nebo který sice o svém sporném tvrzení důkaz označil, avšak jde o důkaz zjevně nezpůsobilý prokázat sporné tvrzení, ale i tehdy, provedl-li ohledně sporného tvrzení účastníkem navržené důkazy, jestliže jimi nedošlo k jeho prokázání a jestliže proto (z důvodu neunesení důkazního břemene) by účastník nemohl být ve věci úspěšný [srov. např. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 2012, sp. zn. 31 Cdo 619/2011, uveřejněný pod číslem 115/2012 Sb. rozh. obč.].

87. Ustanovení § 205a písm. d/ o. s. ř. dovoluje odvolateli uplatnit skutečnosti nebo důkazy, které nebyly uplatněny před soudem prvního stupně, jako odvolací důvod u odvolání proti rozsudku nebo usnesení ve věci samé i tehdy, jestliže jimi má být splněna povinnost tvrdit všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti nebo důkazní povinnost, a to za předpokladu, že pro nesplnění některé z uvedených povinností neměl odvolatel ve věci úspěch a že odvolatel nebyl řádně poučen podle § 118a odst. 1 až 3 o. s. ř. Z této úpravy plyne, že odvolatel, jemuž se před soudem prvního stupně nedostalo řádného poučení o povinnosti tvrzení a důkazní povinnosti a který proto neměl ve věci úspěch, může (má možnost) splnit povinnost tvrzení a důkazní povinnost i tím, že svá tvrzení doplní a odpovídající důkazy k nim nabídne z vlastní iniciativy v podaném odvolání. Odvolací soud pak má povinnost tato tvrzení a důkazní návrhy zohlednit při projednání odvolání.

88. Jde-li o tvrzení a důkazy, jejichž uplatněním v podaném odvolání odvolatel beze zbytku splnil svou povinnost tvrzení a důkazní povinnost, takže příslušné skutečnosti jsou již řádně tvrzeny a nabídnutými (a odvolacím soudem provedenými) důkazy prokázány, pak odvolací soud již nemusí (ve smyslu § 213b odst. 1 o. s. ř.) přikročit k poučení dle § 118a o. s. ř., ačkoli soud prvního stupně takové poučení účastníku nesprávně neposkytl. O takovou situaci však v dané věci nešlo. Odvolací soud na jedné straně dospěl k závěru, že odvolateli se od insolvenčního soudu nedostalo řádného poučení dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., na druhé straně však měl tuto vadu řízení za nevýznamnou jednak proto, že odvolatel (co do povinnosti tvrzení) žádná další tvrzení (o naplnění výjimek předjímaných ustanovením § 111 odst. 2 věty první insolvenčního zákona) v odvolání neuplatnil, jednak proto, že předmět smlouvy o poskytování právních služeb takovou právní pomoc žalovaného nezahrnoval, a proto, že pouhé obecné tvrzení o odvracení „možných škod“ nelze bez dalšího zahrnout pod výjimku dle § 111 odst. 2 insolvenčního zákona (srov. reprodukce napadeného rozhodnutí v odstavci 17. výše).

89. V tom, že odvolatel, jemuž soud prvního stupně neposkytl řádné poučení dle § 118a odst. 1 o. s. ř. ač řádně nesplnil povinnost tvrzení, v podaném odvolání tato tvrzení neuplatnil sám (z vlastní iniciativy), však nelze spatřovat důvod, pro který by takové (řádné) poučení neměl poskytnout odvolateli odvolací soud (§ 213b odst. 1 o. s. ř.). Vytýká-li odvolací soud odvolateli v daných souvislostech, že jeho dosavadní tvrzení o odvracení „možných škod“ je obecné, takže z něj nelze usuzovat na výjimku dle § 111 odst. 2 insolvenčního zákona, pak tím (poměřováno obsahem) sám poukazuje na to, že dovolatel povinnost tvrzení ve vztahu k námitce, že jde o tento typ výjimky, nesplnil řádně (požadavek, aby odvolací soud v takovém případě poskytl odvolateli řádné poučení podle § 118a odst. 1 o. s. ř., se tím jen umocňuje). K nedostatkům úvahy založené na tom, že pro posouzení výjimky dle § 111 odst. 2 insolvenčního zákona není podstatné, jaké služby odvolatel dlužníku skutečně poskytl, nýbrž to, že výjimce neodpovídají právní služby, jež podle smlouvy o poskytování právních služeb měly být poskytnuty, odkazuje Nejvyšší soud na závěry, jež potud přijal při odpovědi na otázku č. 4.

č. 101

90. Určuje-li ustanovení § 213b odst. 2 o. s. ř., že porušení ustanovení § 118a odst. 1 až 3 o. s. ř. soudem prvního stupně je vadou řízení, jen jestliže potřeba uvést další tvrzení nebo důkazy vyplýne z odlišného právního názoru odvolacího soudu, pak tak činí nikoli proto, že by takové porušení procesního práva soudem prvního stupně nemělo mít žádné právní následky, nýbrž proto, aby možnost zjednat nápravu takového porušení (potřebné poučení poskytnout) mohl realizovat (postupem předjímaným v § 213b odst. 1 o. s. ř.) odvolací soud.

91. Odvolací soud tedy tím, že způsobem předepsaným v ustanovení § 213b odst. 1 o. s. ř. nepostupoval (jak patrně i z protokolu o jednání před odvolacím soudem konaném 12. září 2019, č. l. 85-86), zatížil odvolací řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a dovolání je potud důvodné.

92. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí zrušil včetně závislých výroků o nákladech řízení a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

93. Nejvyšší soud nepřehlédl, že dovolatel doplnil dovolací argumentaci podáním datovaným 24. 6. 2020. Po uplynutí dovolací lhůty však k novým (dalším) argumentům v tomto podání uvedeným již nelze přihlídnout (§ 242 odst. 4 o. s. ř.).

Rejstřík

Rejstřík hesel

Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

A

Advokacie
 29 Cdo 2797/2019, 743
 29 ICdo 12/2020, 1036
 Akcie
 27 Cdo 451/2019, 210
 Akcie na jméno
 27 Cdo 451/2019, 210
 Autorské dílo
 27 Cdo 2023/2019, 87
 Autorské právo
 27 Cdo 2023/2019, 87
 27 Cdo 3037/2020, 777

B

Bankovní záruka
 29 Cdo 3267/2019, 735
 Bezdůvodné obohacení
 23 Cdo 2042/2020, 997
 28 Cdo 1519/2021, 292
 28 Cdo 2527/2021, 654
 28 Cdo 493/2021, 127
 Bolestné
 25 Cdo 1361/2021, 912

C

Cena věci (o. z.)
 27 Cdo 451/2019, 210

D

Darování
 24 Cdo 2728/2020, 817
 Dědická nezpůsobilost
 24 Cdo 106/2021, 512

Dědictví (o. z.)
 24 Cdo 2728/2020, 817
 Diskriminace
 21 Cdo 3858/2020, 854
 Dividenda
 27 Cdo 3330/2020, 1017
 Dlužník
 29 Cdo 2454/2019, 568
 Dobrá pověst
 23 Cdo 327/2021, 679
 25 Cdo 4322/2019, 800
 Doručování vyhláškou
 29 ICdo 154/2020, 446

E

Exekuce
 29 ICdo 127/2019, 592
 Cpjn 202/2022, 39
 Exekuční titul
 29 Cdo 3391/2020, 984
 29 ICdo 129/2020, 370

H

Hromadná věc (o. z.)
 29 ICdo 50/2019, 131

I

Incidenční spory (odporové spory)
 29 ICdo 154/2020, 446
 29 ICdo 95/2020, 757
 Incidenční spory (vylučovací žaloba)
 29 ICdo 142/2019, 356
 Incidenční spory (žaloba odpůrcí)
 29 ICdo 11/2020, 832
 29 ICdo 118/2020, 666
 29 ICdo 12/2020, 1036

29 ICdo 50/2019, 131
Informační systémy
23 Cdo 2793/2020, 624
Insolvence
29 Cdo 1745/2021, 659
29 ICdo 127/2019, 592
29 NSČR 125/2020, 945
29 NSČR 64/2020, 847
Insolvenční návrh
29 NSČR 54/2020, 565
Insolvenční řízení
29 Cdo 2435/2019, 237
29 Cdo 2454/2019, 568
29 ICdo 129/2020, 370
29 NSČR 103/2020, 143
29 NSČR 28/2020, 926
29 NSČR 42/2021, 954
29 NSČR 54/2020, 565
Cpjn 202/2022, 39
Insolvenční řízení (účinky, zahájení)
29 Cdo 1745/2021, 659
Insolvenční řízení (zásady)
29 ICdo 129/2020, 370
29 NSČR 33/2022, 1026
29 NSČR 42/2021, 954
Insolvenční správce
21 Cdo 2113/2020, 472
29 Cdo 3391/2020, 984
Insolvenční správce (odvolání, zproštění)
29 NSČR 33/2022, 1026

J

Jednání soudu
29 ICdo 11/2020, 832

K

Konkurs
21 Cdo 2113/2020, 472
29 Cdo 2797/2019, 743
29 Cdo 3310/2020, 218
Konkurs - zrušení konkursu
29 Cdo 1885/2019, 114
Kontraktace
21 Cdo 3382/2020, 769

L

Lhůta hmotněprávní [Lhůty]
29 ICdo 154/2020, 446
Lhůta procesní [Lhůty]
29 NSČR 25/2019, 249
Lhůty
29 ICdo 82/2019, 396
31 Cdo 1622/2021, 784
Lidská práva
30 Cdo 3509/2019, 302
Likvidace dědictví
24 Cdo 638/2021, 200

M

Majetková podstata
29 Cdo 1745/2021, 659
29 Cdo 2435/2019, 237
29 Cdo 2797/2019, 743
29 NSČR 28/2020, 926
29 NSČR 42/2021, 954

N

Náhrada nemajetkové újmy (o. z.)
25 Cdo 1131/2019, 613
25 Cdo 1835/2020, 441
25 Cdo 3864/2020, 343
Náhrada při ublížení na zdraví [Náhrady při
ublížení na zdraví a při usmrcení (o. z.)]
31 Cdo 1904/2021, 519
Náhrada při újmě na přirozených právech
člověka (o. z.)
25 Cdo 3864/2020, 343
Náhrada škody
23 Cdo 1628/2020, 558
25 Cdo 1198/2019, 196
25 Cdo 1267/2020, 606
25 Cdo 1271/2021, 424
25 Cdo 2128/2020, 417
25 Cdo 2479/2020, 600
25 Cdo 3470/2019, 336
31 Cdo 1621/2020, 322
31 Cdo 2376/2021, 878
Náhrada škody zaměstnancem
25 Cdo 1029/2021, 552
Náhrada škody zaměstnavatelem

21 Cdo 2113/2020, 472
 25 Cdo 1029/2021, 552
 Náhrada za ztrátu na výdělků
 29 Cdo 2797/2019, 743
 Náhradní pozemek
 28 Cdo 509/2021, 170
 Nájem
 26 Cdo 740/2021, 899
 Náklady léčení
 31 Cdo 1904/2021, 519
 Náklady řízení
 25 Cdo 2060/2020, 58
 25 Cdo 3771/2020, 167
 29 NSČR 54/2020, 565
 74 Co 18/2021, 498
 Námitky
 29 NSČR 25/2019, 249
 Narovnění
 29 Cdo 2435/2019, 237
 29 Cdo 567/2019, 461
 Nedbalost
 25 Cdo 64/2021, 412
 Nekalá soutěž
 23 Cdo 2793/2020, 624
 Nemajetková újma (o. z.)
 23 Cdo 327/2021, 679
 25 Cdo 1361/2021, 912
 25 Cdo 1527/2020, 350
 25 Cdo 3402/2019, 537
 25 Cdo 3771/2020, 167
 25 Cdo 64/2021, 412
 Neplatnost právního jednání (o. z.)
 21 Cdo 252/2021, 971
 Neplatnost smlouvy
 23 Cdo 2042/2020, 997
 Nepoctivý záměr
 29 NSČR 125/2020, 945
 Neúměrné zkrácení (o. z.)
 27 Cdo 451/2019, 210
 33 Cdo 42/2021, 978
 Nezletilí
 25 Cdo 3864/2020, 343
 40 P 42/2009, 707
 Novace kumulativní
 29 Cdo 567/2019, 461
 Novace privativní
 29 Cdo 567/2019, 461

Nutná obrana
 25 Cdo 3470/2019, 336

O

Obec
 25 Cdo 15/2021, 891
 Obydlí manželů (o. z.) [Rodinná domácnost
 (o. z.)]
 21 Cdo 252/2021, 971
 Oddlužení
 29 Cdo 1745/2021, 659
 29 NSČR 125/2020, 945
 29 NSČR 42/2021, 954
 Cpjn 202/2022, 39
 Oddlužení (povolení, schválení)
 29 NSČR 25/2019, 249
 Oddlužení (přerušení, zrušení)
 29 ICdo 129/2020, 370
 Odměna
 29 Cdo 3391/2020, 984
 Odměna advokáta
 25 Cdo 2060/2020, 58
 25 Cdo 3771/2020, 167
 29 ICdo 12/2020, 1036
 74 Co 18/2021, 498
 Odporovatelnost
 29 Cdo 2435/2019, 237
 Odpovědnost státu za nemajetkovou újmu [
 Odpovědnost státu za újmu]
 29 Cdo 1885/2019, 114
 30 Cdo 3509/2019, 302
 Odpovědnost státu za škodu [Odpovědnost
 státu za újmu]
 30 Cdo 2678/2020, 808
 30 Cdo 883/2021, 868
 Odpovědnost za škodu způsobenou
 provozem dopravních prostředků
 25 Cdo 3073/2020, 430
 Odpovědný zástupce
 25 Cdo 3864/2020, 343
 Odstoupení od smlouvy
 25 Cdo 1267/2020, 606
 Odstupné
 21 Cdo 2738/2019, 257
 Ochrana osobnosti
 25 Cdo 108/2020, 674

25 Cdo 2422/2019, 97
25 Cdo 64/2021, 412
29 Cdo 1745/2021, 659
31 Cdo 2376/2021, 878
Omyl
23 Cdo 2042/2020, 997
Opatrovník
40 P 42/2009, 707
Opatrovník procesně právní [Opatrovník]
74 Co 18/2021, 498

P

Pasivní legitimace
21 Cdo 2113/2020, 472
Podjatost
32 Cdo 3443/2019, 384
Podmínky řízení
21 Cdo 1212/2021, 575
30 Cdo 207/2021, 52
Pohledávka
23 Cdo 3320/2020, 527
Pojištění odpovědnosti za škodu
25 Cdo 3073/2020, 430
Poplatky soudní
21 Cdo 1958/2021, 790
31 Cdo 1622/2021, 784
Postoupení pohledávky
29 Cdo 2435/2019, 237
30 Cdo 812/2021, 271
Poučovací povinnost soudu
29 NSČR 64/2020, 847
Povinnost mlčenlivosti
29 ICdo 12/2020, 1036
Pozemkový úřad
32 Cdo 3237/2019, 73
Pozůstalost (o. z.)
24 Cdo 2335/2021, 709
Pracovní poměr
21 Cdo 3858/2020, 854
Pracovní úraz
21 Cdo 2113/2020, 472
Právní moc rozhodnutí
29 ICdo 154/2020, 446
31 Cdo 1622/2021, 784
Právní nástupnictví
30 Cdo 207/2021, 52

Právní úkony
23 Cdo 1056/2020, 581
Právnícká osoba
23 Cdo 327/2021, 679
Právo na odpověď
25 Cdo 4322/2019, 800
Prodlení dlužníka
29 Cdo 2454/2019, 568
Prodlení věřitele
30 Cdo 2678/2020, 808
Promlčení
23 Cdo 3752/2019, 715
25 Cdo 2422/2019, 97
29 Cdo 3310/2020, 218
29 ICdo 127/2019, 592
Propadnutí věci
29 ICdo 142/2019, 356
Prostá správa cizího majetku (o. z.) [Správa
cizího majetku (o. z.)]
24 Cdo 2335/2021, 709
Předsmmluvní odpovědnost (o. z.)
25 Cdo 1267/2020, 606
25 Cdo 15/2021, 891
Přechodná (intertemporální) ustanovení
23 Cdo 1056/2020, 581
Překážka věci rozsouzené (res iudicata)
20 Cdo 2432/2020, 505
21 Cdo 1212/2021, 575
29 ICdo 142/2019, 356
Příhláška pohledávky
29 Cdo 1745/2021, 659
29 ICdo 129/2020, 370
Přípustnost dovolání
25 Cdo 1924/2021, 502
Příslušenství pohledávky
22 Cdo 753/2020, 277
25 Cdo 1924/2021, 502
29 Cdo 2454/2019, 568
Příslušnost soudu mezinárodní
27 Cdo 3037/2020, 777
30 Cdo 1926/2020, 157
30 Cdo 812/2021, 271

R

Reorganizace
29 ICdo 95/2020, 757

Reorganizační plán
 29 Cdo 567/2019, 461
 Rozhodčí doložka
 29 ICdo 127/2019, 592
 Rozhodčí řízení
 29 ICdo 127/2019, 592
 Rozhodnutí o úpadku
 29 Cdo 2454/2019, 568
 Ručení
 23 Cdo 2475/2019, 185
 25 Cdo 1198/2019, 196

S

Skončení pracovního poměru
 21 Cdo 2738/2019, 257
 Skutečná škoda [Škoda]
 30 Cdo 2678/2020, 808
 Směnečný a šekový platební rozkaz
 29 Cdo 726/2020, 964
 Směnka
 29 Cdo 726/2020, 964
 Smír
 23 Cdo 1056/2020, 581
 Smlouva
 21 Cdo 3382/2020, 769
 Smlouva kupní
 23 Cdo 2042/2020, 997
 29 ICdo 118/2020, 666
 Smlouva o přepravě věci
 23 Cdo 1628/2020, 558
 Smlouva o úschově
 29 Cdo 2797/2019, 743
 Smlouva o úvěru
 29 Cdo 2454/2019, 568
 29 ICdo 127/2019, 592
 Soupis
 29 NSČR 28/2020, 926
 Splnění dluhu
 29 Cdo 2797/2019, 743
 29 ICdo 118/2020, 666
 Společné jmění manželů
 22 Cdo 753/2020, 277
 Společné závazky
 22 Cdo 753/2020, 277
 Spolek (o. z.)
 27 Cdo 3842/2020, 824

Spoluvlastnictví
 28 Cdo 1519/2021, 292
 Spotřebitel
 25 Cdo 1271/2021, 424
 29 Cdo 726/2020, 964
 30 Cdo 812/2021, 271
 Správa pozůstalosti (o. z.)
 24 Cdo 2335/2021, 709
 Správní řízení
 21 Cdo 1212/2021, 575
 Srážky ze mzdy
 Cpjn 202/2022, 39
 Státní podnik
 31 Cdo 1050/2020, 62
 Stavební řízení
 28 Cdo 509/2021, 170

Š

Škoda
 25 Cdo 591/2021, 907

U

Určení otcovství
 21 Cdo 19/2018, 285
 Úroky
 29 Cdo 2454/2019, 568
 Úroky z prodlení
 29 Cdo 2454/2019, 568
 30 Cdo 2678/2020, 808
 Uznání cizích rozhodnutí
 20 Cdo 2432/2020, 505
 Uznání dluhu
 23 Cdo 3752/2019, 715

V

Vady řízení
 29 ICdo 11/2020, 832
 Věřitel
 29 Cdo 567/2019, 461
 29 NSČR 54/2020, 565
 Vklad do katastru nemovitostí
 24 Cdo 2728/2020, 817
 Vlastnictví
 22 Cdo 1925/2021, 796
 28 Cdo 509/2021, 170

- Volby
25 Cdo 2128/2020, 417
- Vydání věci
31 Cdo 1050/2020, 62
- Výklad právních jednání (o. z.) [Právní jednání (o. z.)]
23 Cdo 1056/2020, 581
- Výklad projevu vůle
23 Cdo 1056/2020, 581
- Vypořádání SJM
22 Cdo 753/2020, 277
- Výpověď z pracovního poměru
21 Cdo 1096/2021, 488
- Výživné
Cpjn 201/2021, 24
- Vzájemné plnění
23 Cdo 2042/2020, 997
- Z**
- Zadostiučinění (satisfakce)
21 Cdo 3858/2020, 854
29 Cdo 1745/2021, 659
- Záloha
27 Cdo 3330/2020, 1017
29 NSČR 54/2020, 565
- Zánik závazku
29 Cdo 2435/2019, 237
29 Cdo 567/2019, 461
- Započtení pohledávky
23 Cdo 2475/2019, 185
23 Cdo 3752/2019, 715
27 Cdo 3330/2020, 1017
29 Cdo 3267/2019, 735
- 29 ICdo 82/2019, 396
- Zastavení řízení
21 Cdo 1958/2021, 790
29 ICdo 129/2020, 370
- Zástavní právo
21 Cdo 1212/2021, 575
29 Cdo 567/2019, 461
- Zástavní právo (o. z.)
24 Cdo 638/2021, 200
29 ICdo 50/2019, 131
- Závazkové vztahy občanskoprávní
26 Cdo 740/2021, 899
- Závaznost rozsudku
29 Cdo 2435/2019, 237
- Zavinění
25 Cdo 3864/2020, 343
- Zmírnění křivd (restituce)
24 Cdo 2335/2021, 709
28 Cdo 509/2021, 170
- Znalecký posudek
32 Cdo 3443/2019, 384
- Zpeněžování
29 Cdo 2435/2019, 237
29 NSČR 42/2021, 954
- Způsobilost být účastníkem řízení
30 Cdo 207/2021, 52
- Ztížení společenského uplatnění
25 Cdo 3470/2019, 336
- Ž**
- Žaloba pro zmatečnost
29 Cdo 3310/2020, 218